Trò Chơi 2
NGUY HIỂM

TỔNG TÀI TỘI ÁC TAY TRÊN

ÁN TÂM

"Anh có thể mất đi bất kỳ ai
nhưng riêng em thì không thể...."

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

Quyển 1

Chương 1: Âm U
Chương 2: Quyền Nuôi Dưỡng
Chương 3: Tòa Thành Bạc Tuyết
Chương 4: Ngọc Sơn Bạc Tuyết
Chương 5: Hư Ảo
Chương 6: Quái Dị Nảy Sinh
Chương 7: Nhiếp Thiên Luật
Chương 8: Lời Nhắc Nhở Của Quản Gia
Chương 9: Chuyển Trường Mới
Chương 10: Người Đàn Ông Dưới Ánh Trăng
Chương 11: Nguyện Vọng Sinh Nhật
Chương 12: Phát Hiện Của Mạch Khê
Chương 13: Thấy Sự Tàn Nhẫn
Chương 14: Hạn Chế
Chương 15: Quyền Lực Tuyệt Đối

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Âm U

Tám năm sau...

Mưa dầm đến đầu chiều, tí tách tí tách tựa như không thấy có chút dấu hiệu ngớt, đầu ngõ âm u ẩm ướt, đầy những tiếng cãi lộn của phụ nữ cùng tiếng bọn trẻ con.

"Con nhãi thối tha, còn chạy đi đâu hả?"

Một người phụ nữ nhìn khoảng bốn mươi tuổi hung hăng tóm lấy một bé gái nhỏ bé, yếu ớt, dùng cây roi thô đánh vào người đứa nhỏ...

"Mày nghĩ mày là thiên kim tiểu thư hả? Còn muốn trộm tiền trong nhà để đi học hả? Mày ăn của tao, uống của tao, kết quả hóa ra lại là tao nuôi hổ để làm loạn hả? Hôm nay tao không dạy dỗ mày cho tốt, thì phí công nuôi mày lớn như này!"

Cây roi vung lên, cùng với hạt mưa, tạo thành một lực mạnh, từng chút từng chút đánh lên người cô bé. Chỉ thấy trên người cô bé rớm máu, mái tóc quăn tự nhiên tinh tế phủ trên đầu vai. Không biết là do bẩm sinh hay do thiếu dinh dưỡng mà khuôn mặt cô bé tai tái, bàn tay nhỏ bé mảnh

https://thuviensach.vn

khảnh run nhẹ, cánh tay gầy yếu ôm chặt lấy cơ thể. Nhìn bộ quần áo cũ nát thì không khó để thấy được, cuộc sống của cô chẳng tốt đẹp gì.

Thậm chí, trên người cô bé còn rõ ràng có mấy vết thương cũ bầm tím.

Cô bé cắn chặt môi, bờ môi tái nhợt, nhưng cũng không mở miệng cầu xin nửa lời.

"Con ranh chết tiệt kia, còn không nhận lỗi hả?"

Mụ đàn bà hung ác quát, nhìn bộ dáng quật cường của cô bé thì lại càng thêm tức tối, vừa muốn vung tay lần thứ hai...

"Ôi dào, bà xã, bà đánh nó một trận như vậy, cũng coi như xong đi, nó cũng biết lỗi rồi mà!"

Một gã đàn ông trung niên tiến lên phía trước, bắt lấy tay bà ta, lại thuận đà nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, ngữ khí nghe thế nào đi chăng nữa vẫn thấy có vẻ tùy tiện.

"Bảo bối, mau nói không dám nữa đi, nếu không ba làm sao giúp con được?"

Gã đàn ông chuyển hướng sang phía cô bé, bàn tay mập mạp tham lam vỗ nhẹ lên người cô bé, nhưng mà ý đồ thì đã quá rõ ràng.

"Ông làm gì đấy?"

Bà vợ nhìn thấy thế thì kéo gã đàn ông lại, "Ông ngay cả đứa trẻ con nhỏ như vậy mà cũng không tha? Ông thật sự là tà tâm không để đâu cho hết, không thuốc nào chưa nổi!"

"Bà xã, đâu có, đâu có, con bé là do chúng ta nhận nuôi, trên danh nghĩa tôi cũng là ba con bé, sao có thể làm gì với nó chứ!" Gã đàn ông lập tức bày ra vẻ mặt tội nghiệp.

https://thuviensach.vn

"Hừ!"

Bà vợ oán giận lườm gã một cái, rồi lập tức trừng mắt với cô bé con, "Nhỏ như vậy đã biết câu dẫn đàn ông, thật không hiểu nổi là cái loại con gái gì nữa! Vẫn nói, mẹ nào con nấy, chắc cũng là tiện nhân."

Cô bé rốt cục cũng có phản ứng lại, đôi mắt xinh đẹp lóe lên sự phẫn nộ, đối diện với vẻ mặt khinh thường của bà kia.

"Còn dám trừng mắt với tao? Mày muốn chết hả? " Bà ta nổi giận, lập tức lại vung cây roi lên.

"Haiz, bà xem bà đánh nó bị thương rồi này!"

Gã đàn ông bảo vệ cô bé, lại nhân cơ hội thò tay vào quần áo cô bé, "Đến đây, để ba nhìn xem con bị thương ở chỗ nào, a... "

Lời nói của gã còn chưa hết thì liền vang lên tiếng hét như sói hú, cô bé con hung hăng cắn vào mu bàn tay gã, thừa dịp gã buông tay, cô liền bỏ chạy.

"Con ranh chết tiệt, dám cắn tao à, mày đứng lại cho tao, hôm nay tao không đánh chết mày không được!" Gã ta hoàn toàn bị chọc giận, nhìn thấy máu chảy ở tay thì hung tợn đuổi theo sau.

Trong con ngõ nhỏ hẹp, cô bé hoảng sợ chạy về phía trước, phía sau là gã đàn ông như hung thần đang đuổi theo.

Không ai chú ý đến, ở gần đầu ngõ, một chiếc xe cao cấp xa hoa đang chuẩn bị rẽ vào. Trong lúc nhất thời, con ngõ vốn đã nhỏ hẹp lại càng có vẻ thêm chật chội.

Những hạt mưa dần dần chuyển thành mưa bụi, từ không trung rơi xuống mặt đất.

https://thuviensach.vn

Giọng nói lỗ mãng của gã đàn ông phá tan sự yên lặng vốn có. Hàng xóm hai bên đều không còn giật mình khi chứng kiến nữa, loại chuyện này ngày nào chẳng diễn ra, chẳng qua là bị chiếc xe xa hoa kia thu hút thì sôi nổi đi ra xem cảnh náo nhiệt.

"Con nhãi thối tha, còn chạy?..."

"Kítttt…"

Chiếc xe xa hoa kia vừa mới rẽ vào đã dừng lại đột ngột. Trong nháy mắt, âm thanh bén nhọn vang lên, khoảng cách giữa thân thể cô bé với chiếc xe chỉ có vài milimet. Cô bé đột nhiên mở to hai mắt nhìn, sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất.

Tài xế xuống xe trước, bước đến cửa sau, cung kính mở cửa…

Một bàn chân đặt xuống đất…

Cô bé đưa mắt nhìn dọc theo âu phục hoàn mỹ của người đàn ông kia, trong nháy mắt, cô bé tựa như gặp được thiên thần.

Người đàn ông cao lớn quá mức, dáng người cao to rắn chắc che đỉnh đầu của cô gái nhỏ khỏi mưa bụi. Anh ta nhìn qua khá trẻ, nhiều lắm cũng chỉ hai mốt, hai hai tuổi, nhưng lại có khuôn mặt anh tuấn như thể điêu khắc từ hàn băng, đôi kính râm màu đen che khuất tầm mắt. Nhưng cho dù như vậy, cô bé cũng có thể cảm giác được rõ ràng người đàn ông trẻ tuổi này đang dùng ánh mắt sắc bén đánh giá mình. Khóe môi anh ta thẳng một đường, vẻ mặt lãnh đạm lạ thường, mưa bụi phảng phất trên tóc anh ta, lấp lánh trên bộ âu phục xa hoa.

Anh ta nhíu mày một chút, thoáng nhìn mặt đất lầy lội, ngay sau đó, ống quần liền bị bàn tay nhỏ của cô bé kéo lấy, bộ âu phục sạch sẽ chợt lưu lại một vết bẩn.

https://thuviensach.vn

Cô bé không nói gì, đôi mắt xinh đẹp mở thật lớn, tràn ngập sự khủng hoảng và còn mang theo vẻ cầu xin giúp đỡ, đôi con ngươi trong suốt ánh lên chút ướt át.

"Con ranh, mày còn chạy hả, muốn bị xe đâm chết có phải không?"

Gã cha nuôi lỗ mãng kia rốt cuộc cũng đuổi đến nơi, lại nhìn thấy trước mắt một màn này thì choáng váng, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại bắt đầu ồn ào lên…

"Được lắm, các anh đâm bị thương con gái tôi rồi, bồi thường tiền đi! Đừng tưởng có tiền thì giỏi lắm." Nhân cơ hội này, gã nhất định phải tranh thủ lừa bịp mà kiếm khoản bồi thường mới được.

Tài xế vừa muốn tiến lên nói chuyện, người đàn ông trẻ tuổi đó đã thản nhiên lên tiếng: "Cho lão ta tiền!"

Giọng nói thật lạnh lùng, mỗi chữ thoát ra hệt như băng lạnh.

"Vâng, thiếu gia!"

Tài xế không nói thêm gì, lấy ra một xấp tiền, "Hãy đưa con gái ông đi bệnh viện."

Gã cha nuôi của cô bé chỉ trong giây lát đã mặt mày hớn hở, gã coi như là kẻ thức thời, biết người đàn ông trước mặt đây không phải hạng dễ chọc, hơn nữa lại nghe tài xế gọi hắn là ‘thiếu gia’, lập tức giống như con chó Nhật tiến đến…

"Ha ha, vị thiếu gia này, cậu thật sự là đại lượng, tôi lập tức đưa con gái đi bệnh viện. "

Hắn nói xong, liền dùng sức kéo cô bé đi, "Hôm nay coi như mày tốt số, lần sau còn chạy nữa bị xe đâm chết, tao cũng mặc xác!"

https://thuviensach.vn

Cô bé liều mạng lắc đầu, đôi mắt đẹp mở càng to, bàn tay nhỏ bé vẫn bám chặt lấy ống quần người đàn ông trẻ, trên gương mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

"Con ranh, còn không đi theo tao? Mau buông tay ra, làm bẩn quần áo của thiếu gia, bán mày đi cũng không đền nổi đâu!"

Người đàn ông trẻ tuổi nhíu mi nhìn toàn bộ cảnh tượng này, sau đó hơi hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn tài xế.

Người tài xế lập tức hiểu ra, tiến lên dùng một tay ngăn gã cha nuôi của cô bé lại. Người tài xế vốn có luyện công phu, lực mạnh mẽ khiến cho gã cha nuôi kia đau đến nhe răng trợn mắt, nhất thời không thể động đậy được.

Cô bé vẫn nắm chặt lấy ống quần người đàn ông trẻ, ngẩng khuôn mặt lên nhìn hắn, cho đến khi... hắn chậm rãi ngồi xuống.

Thân mình cao lớn của người đàn ông hoàn toàn che đi những hạt mưa bụi trên đỉnh đầu cô bé, làm cả người cô bé khuất dưới bóng hắn. Trong lúc nhất thời, hương thơm nam tính hòa vào hơi thở của cô bé, làm cô có chút cảm giác an toàn.

Người đàn ông đưa tay ra, một bàn tay tháo kính râm xuống, đôi mắt hờ hững nhìn vào gương mặt cô bé. Hắn giơ tay, ngón tay thon dài nâng cằm cô bé lên, đôi môi cô mặc dù hơi khô nhưng vẫn mang sắc tươi hồng như trái anh đào, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều như tỏa ra ánh quang xinh đẹp. Tuy rằng cô bé còn rất nhỏ, nhưng không khó nhìn ra cô là một mĩ nhân trong tương lai.

"Hắn ta đối đãi với cháu không tốt?" Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông trẻ thản nhiên vang lên.

Cô bé kinh ngạc nhìn người đàn ông, đôi mắt đó là như thế nào vậy?

https://thuviensach.vn

Người đàn ông trước mặt này rất trẻ, hàng lông mi không thể không nói, so với phụ nữ còn đẹp hơn, đôi mày kiếm đen lại lộ ra vẻ cao ngạo, lạnh lùng, đôi con ngươi lóe ra vẻ u lãnh nhưng vô cùng đẹp; Thế nhưng kì lạ nhất vẫn là màu xanh biếc của đôi mắt cùng vẻ lãnh khốc trên khuôn mặt lại tản ra lực hấp dẫn trí mạng.

Cô bé theo bản năng hơi run rẩy, không dám nhìn lại vào mắt hắn, bởi vì, bên trong sắc xanh lục của đôi mắt kia dường như ẩn chứa điều gì đó mà cô không dám dò xét.

"Ôi dào thiếu gia, con bé là con gái tôi, sao tôi lại đối đãi không tốt với nó chứ?" Gã cha nuôi của cô bé nóng ruột, trong lòng căng thẳng bồn chồn.

Người đàn ông trẻ tuổi dường như không để mắt đến gã ta, nửa điểm chú ý cũng không, chỉ nhìn cô bé, bàn tay đang nắm lấy cằm cô bé hơi buông lỏng.

"Muốn rời khỏi nơi này?" Tiếng nói thản nhiên lần thứ hai lại vang lên, tràn ngập sự lạnh lùng.

Cô bé lập tức có phản ứng lại, gật đầu mạnh.

"Con ranh, mày muốn chết hả, tưởng tao nuôi mày lớn dễ lắm sao? Thế mà trước mặt người ngoài lại tố cáo tao. Xem tao dạy dỗ mày thế nào đây!" Gã cha nuôi nổi giận, muốn tiến lên, liền bị tài xế giữ chặt lấy.

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn cô bé một cái, nâng tay vỗ nhẹ đầu cô bé rồi đứng dậy, hờ hững liếc nhìn gã cha nuôi một cái.

Gã đàn ông lỗ mãng lập tức không dám lên tiếng. Vị thiếu gia trước mặt này nhìn qua tuy rằng tuổi không lớn nhưng lại lộ ra sát khí khó mà chọc vào được, chẳng nói gì cũng khiến gã không rét mà run.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông trẻ tuổi đeo kính lại, cũng không nói thêm gì, ngồi lại vào trong xe. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé run rẩy, nhìn theo chiếc xe xa hoa kia.

Người tài xế bỏ tay gã cha nuôi ra, lãnh đạm nói: "Cô bé này thiếu gia nhà chúng tôi muốn nhận nuôi, ngày mai quản gia sẽ đến gặp ông. Đương nhiên, phí nuôi dưỡng cô bé trả cho vợ chồng ông cũng không ít, có điều, nếu cô bé thiếu một sợi tóc, ông không chịu nổi trách nhiệm đâu!"

Nói xong, anh ta cũng xoay người trở về xe.

Chiếc xe cao cấp nghênh ngang rời đi, để lại cô bé run lạnh cùng gã đàn ông lỗ mãng đã sớm trợn mắt, há hốc miệng.

"Ông nói cái gì? Ông điên rồi hả? Hay là sáng nay ăn cơm không no?"

Trong căn phòng khá gọn gàng truyền ra âm thanh cao vút, bén nhọn của phụ nữ, vô cùng thô lỗ…

"Lúc trước chúng ta nhận nuôi con ranh chết tiệt kia là vì muốn nó làm việc, không nghĩ tới chuyện nó gầy teo yếu ớt, cái gì cũng không làm được, tôi còn đang lo không biết tống nó đi đâu. Giờ thì tốt rồi, thiếu gia có tiền chạy đến muốn mua, đây là chuyện cực tốt, sao ông lại còn không đồng ý?"

"Tôi nghĩ người kia chỉ nói thế thôi, cô tưởng thật hả? Người ta là người có tiền, ngay cả cái xe cả đời tôi còn chưa thấy qua, hắn ta sao có thể nhìn trúng con ranh kia? Hắn ta đem con nhãi kia về làm cái gì?" Người đàn ông quát.

"Ông quản chuyện đó làm gì, tôi chỉ cần biết hắn nhiều tiền, nhàn rỗi muốn nuôi thêm người. Ông cũng nói rồi đó, thiếu gia kia nhìn qua là bộ dáng quý tộc, tiền nhất định không ít, đến lúc đó chúng ta cứ nhân cơ hội mà tăng giá con bé đó lên!” Người đàn bà cũng không cho là đúng, hét lên.

https://thuviensach.vn

"Cô xem chuyện này có khác gì bán con gái? Chúng ta đều là ba mẹ nuôi của nó!” Hắn bất mãn bác bỏ.

"Ông nói thật dễ nghe, đừng cho là tôi không biết trong lòng ông toan tính cái gì. Ông đã sớm có ý định với nó chứ gì? Còn muốn chờ nó lớn lên hả?" Người đàn bà châm chọc.

"Thật là, cô cố tình gây sự!"

"Nói đến chỗ đau của ông sao?"

Người đàn bà cười lạnh, lập tức khoát tay ngăn lại, "Quên đi, nó đã như vậy, ông muốn gì cũng không được. Tôi không muốn nghe ông nói gì nữa hết, hôm nay phá lệ đi mua cho con bé quần áo, cho nó ăn mặc được được một tí, đến lúc đó mới có thể nâng giá lên!"

Bà ta nói xong, vội vàng ra ngoài.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh.

Trên lầu bài trí đơn giản, ánh sáng rực rỡ tinh tế như dát vàng chiếu vào. Trên đó không có đèn, chỉ vào lúc ban ngày mới có chút ánh sáng mặt trời.

Cô gái nhỏ cuộn tròn ở góc tường, dùng miếng băng gạc bao lấy miệng vết thương đang đổ máu. Cô bé không có thuốc nước dùng được, thậm chí ngay cả oxy già để rửa sạch miệng vết thương cũng không có, chỉ có thể dùng băng gạc băng bó tạm, nhưng, qua nhiều năm như vậy, cô bé đã thành quen, đây cũng là nguyên nhân trên cơ thể cô dày vết sẹo.

Chẳng được bao lâu, tiếng bước chân vang lên, thân mình cô bé run run, còn chưa kịp mặc quần áo, cửa phòng đột nhiên bị bàn tay của tên đàn ông thô béo đẩy ra …

https://thuviensach.vn

Cô bé bỗng mở to hai mắt nhìn, trong đôi mắt đẹp rõ ràng đã tràn ngập vẻ cảnh giác cùng kinh sợ!

"Tiểu bảo bối, con sợ ta? Ta cho con biết, ta sẽ không cho con đi đâu." Gã tiến lên, một tay kéo cô bé lại như tóm con gà con, không phải dùng chút sức nào.

Cô bé không hề hét lên chỉ liều mạng giãy giụa, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường hiện lên vẻ sợ hãi.

"Tao nuôi mày nhiều năm như vậy, chính là chờ mày sau khi lớn lên ngoan ngoãn hầu hạ tao thật tốt, mày muốn đi cùng tên thiếu gia có tiền kia hả? Đừng hòng!" Tên đàn ông độc ác mở miệng, đột ngột gia tăng sức lực.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 2

Quyền Nuôi Dưỡng

Khi lần đầu tiên thấy đứa trẻ này ở cô nhi viện, gã liền nhìn ra nó là một mỹ nhân điển hình, tuy tuổi còn khá nhỏ, nhưng chỉ cần qua hai năm nữa sẽ hoàn toàn trổ mã thành con nhóc động lòng người. Gã chịu đựng con mụ già cỗi trong nhà này lâu lắm rồi, đang chờ nếm thử lần đầu tiên của con nhóc này, ấy vậy mà không nghĩ tới việc con mẹ chết tiệt kia cứ thế đồng ý bán nó cho người khác!

Cô bé dùng sức giãy giụa, nhưng dù làm gì đi nữa thì sức lực của cô so với tên đàn ông kia quả không đáng kể là bao. Ánh mắt nhiễm màu máu đỏ tươi của gã trở nên dữ tợn khiến cô bé ngày càng sợ hãi.

"Bảo bối nhỏ, con sợ hãi gì thế? Ta chính là ba nuôi của con, làm sao có thể hại con được?"

Tên đàn ông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia tràn ngập hoảng sợ liền thả lỏng nét mặt, nặn ra nụ cười giả dối, bàn tay to lại luồn vào trong áo cô bé.

Gương mặt cô bé hiện rõ vẻ sợ hãi, ra sức giãy, lại bị tên cha nuôi siết chặt hơn…

https://thuviensach.vn

"Con nhãi chết tiệt kia, mày thích cứng có phải không? Tao đã định chờ mày lớn rồi mới nếm thử lần đầu tiên, mày lại lòng lang dạ sói muốn rời đi? Được lắm, bây giờ tao liền làm luôn, dù sao tao cũng chưa hưởng qua mùi vị của bé gái thế này, hôm nay vừa đúng lúc, đây chính là do mày ép tao!" Vừa nói xong, bàn tay to lại như thể đang muốn xé quần áo cô bé…

Cô bé không chút do dự liền cắn lên cánh tay kia của gã…

"Ui…" Tên đàn ông lang sói kêu lên một tiếng, vội vàng rụt tay lại.

Cô bé nhân cơ hội chạy ra khỏi phòng.

"Con nhãi chết tiệt này, mày còn dám cắn tao?" Gã đàn ông nhìn vết cắn đang chảy máu trên mu bàn tay, lửa giận bùng lên, gã lập tức đuổi theo.

Bóng hình nhỏ nhắn chật vật kia của cô bé biến mất rất nhanh nơi ngã rẽ cầu thang, chờ khi gã đàn ông đuổi đến phòng khách, gã bỗng mở to hai mắt nhìn!

Trong phòng khách không biết từ khi nào xuất hiện bốn năm gã to con, bọn họ đều khoác trang phục đen, vẻ mặt hờ hững không chút tình người. Bọn họ khoanh tay đứng nghiêm, không nói một câu nhưng lại làm kẻ khác không rét mà run.

Đứng giữa những kẻ này là một người đàn ông trung niên, nhìn qua rất hiền lành, rõ ràng mang nét gì đó của người châu Á, trong mắt ông ta đượm ý cười. Ông đang bế cô bé trên tay.

Mẹ nuôi của cô bé hiển nhiên là mới bước vào đây, tay cầm một bộ quần áo trẻ con vừa nhìn qua cũng biết là mua ở vỉa hè. Nhìn cảnh tượng trước mặt này, bà ta sợ đến choáng váng.

"Hai vị chính là ba mẹ nuôi của cô bé?"

https://thuviensach.vn

Người đàn ông trung niên đã lên tiếng, giọng nói cũng giống như diện mạo, hoà nhã dễ gần, "Tôi theo lệnh thiếu gia đến đưa con gái nuôi của hai vị đi.”

Nói xong, ông nhìn cô bé đang nắm thật chặt tay mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng gầy yếu, lại thêm quần áo cũ kỹ đã bị xé nát, trong lòng đau đớn, càng thêm phẫn nộ. Khi ông nhìn thấy vị cha nuôi kia đuổi từ trên lầu xuống đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Súc sinh!

Ngay cả một đứa trẻ nhỏ như vậy cũng không buông tha! Tuy rằng ông không hiểu người vô tâm như thiếu gia vì sao ra quyết định này, nhưng khi thấy đứa bé rồi, ông hoàn toàn tin vào quyết định của cậu ta!

"À…"

Mẹ nuôi cô bé lập tức phản ứng, vội vàng tiến lên, vẻ mặt tươi cười, “Thì ra ngài là quản gia của cậu chủ ạ, ngại quá, đến đây, mời ngồi…”

"Không cần thiết, tôi chỉ đến để đưa cô bé đi!" Quản gia liếc người đàn bà kia một cách khinh thường, hờ hững nói.

"Được…"

"Không được!"

Tên cha nuôi bỗng sinh phản ứng, tuy bị vị quản gia này nhìn đến mức toàn thân không thoải mái nhưng vẫn thô lỗ vung tay lên, “Nó là con gái của tôi, tôi sẽ không cho ông đưa nó đi!” Nói xong gã bước nhanh đến.

Cô bé sợ tới mức co người lại, nhưng không đợi gã đến gần, hai người vệ sĩ phía sau quản gia đột nhiên chặn trước mặt gã, không cho gã cơ hội tới gần cô bé thêm nữa.

https://thuviensach.vn

“Các người, các người còn muốn cướp người hả?” Gã bắt đầu kêu gào.

“Vị tiên sinh này, hành vi vừa rồi của ông hoàn toàn có thể cấu thành tội hình sự hãm hại trẻ vị thành niên, nếu không muốn gặp quan tòa thì thông minh một chút!” Âm điệu của quản gia không cao, nhưng lại lộ ra ý lạnh.

Gã cha nuôi quả nhiên bị giật mình, bà mẹ nuôi kinh ngạc một chút rồi vội vàng tiến lên cười huề, “Ông không nên nói như vậy, không có bằng chứng…” Nói được một nửa thì im bặt, bởi vì bà ta cũng thấy được quần áo trên người cô bé rõ ràng bị xé rách, giận giữ quay đầu nhìn về chồng mình, trên mặt hiện vẻ xấu hổ không thôi.

“Các người không muốn dây vào rắc rối, tôi cũng không có nhiều thời gian, ở đây có một số tiền, về sau cô bé và hai người không còn liên quan gì nữa!” Quản gia nói xong, vệ sĩ phía sau ném một chiếc cặp da đến trước mặt hai vợ chồng.

Người đàn bà vội vàng mở hộp ra, trong nhất thời kinh sợ trước chiếc cặp da nhét đầy tiền, lúc lâu sau mới phản ứng lại, “Đây, đây là bao nhiêu tiền?”

Người đàn ông cũng sợ ngây người, cả đời này gã chưa từng thấy nhiều tiền đến thế.

Vị quản gia không rảnh để ý tới phản ứng của vợ chồng nọ, mà lấy ra một xấp văn kiện mở ra trước mặt họ…

“Đây là giấy chuyển quyền nuôi dưỡng cô bé, thiếu gia nhà chúng tôi đã ký tên rồi, hai vị, ký tên đi!”

Tài liệu mở ra, theo bản năng, cô bé nhìn xuống. Cô nhận được rất nhiều mặt chữ, trước khi được nhận nuôi cô đã đọc được khá nhiều chữ rồi. Cô nhìn đến chữ ký của người giám hộ, có một cái tên, nét bút cứng cáp, chữ đầu tiên là “Lôi”, chữ thứ hai hơi phức tạp, hình như giống chữ “Dận”.

https://thuviensach.vn

Hai người cha mẹ nuôi cùng há miệng, cuối cùng dưới sự cưỡng ép bằng ánh mắt lạnh ngắt của đám vệ sĩ, sợ đến mức vội vàng ký lên.

Quản gia nhìn thoáng qua tờ giấy, vừa lòng gật đầu.

“Xin hỏi ông muốn đưa nó đi đâu?” Tên cha nuôi có chút không cam lòng, bán một con cừu non như thế cho người ta, tim của gã đã đau chết được, vừa rồi kinh sợ cho nên gã quên nhìn đối phương tên là gì.

“Việc này không liên quan đến ông, từ hôm nay trở đi, cô bé không còn quan hệ gì với các người!” Quản gia hừ lạnh một tiếng, “Cô bé sẽ là thiên kim tiểu thư của nhà chúng tôi, thức thời thì cầm số tiền này, về sau nước giếng không phạm nước sông!”

“Đương nhiên, đương nhiên!” Người đàn bà chỉ mong có thế, vội vàng cúi đầu khom lưng.

“Chúng ta đi thôi.” Quản gia dắt cô bé qua, vừa muốn cất bước, lại bị cô giữ chặt.

“Sao vậy?” Ông khó hiểu.

Ông thấy cô bé đi đến trước mặt cha nuôi. Trước cái nhìn sáng rực của gã, không biết từ lúc nào trong tay cô đã có một cây cọc gỗ. Cô bé đâm mạnh vào chân gã, máu tươi lập tức nhuốm đỏ cây cọc gỗ…

“A…” Trong phòng vang lên tiếng gào như lợn bị chọc tiết của gã đàn ông.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 3

Tòa Thành Bạc Tuyết

Tòa thành Bạc Tuyết tuyệt đẹp còn được gọi là Bạc Tuyết bảo. Đây như một chốn yên vui, là nơi những bông hoa ngọc sơn bạc tuyết* nở rộ quanh năm. Cô bé vừa bước xuống từ chiếc xe cao cấp liền lạc vào tổng thể kiến trúc to lớn này, suốt dọc đường đi càng lúc càng thấy kinh ngạc.

Đúng là một tòa thành! Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một tòa thành ở khoảng cách gần như vậy, nơi này cao sang, tuyệt đẹp như thiên đường vậy.

Mặt trời ló từ trong đám mây chiếu rọi ánh sáng rực rỡ, làn sương mù mờ ảo, lập lờ như biển mây vây lấy Bạc Tuyết bảo, tựa như một bức thi họa; đỉnh mái trắng tinh, tạo hình duyên dáng, cao thấp đan xen, lầu trong lầu, cửa sổ thông thiên thẳng xuống, cột trụ đều thiết kế dáng vòm, điển hình cho phong cách kiến trúc Rô-ma.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua những tán cây xanh, người hầu đều mặc đồng phục trắng tinh nối đuôi nhau đi ra. Không khí thật mộng ảo, hương thơm ngát tự nhiên tràn ngập, còn có hồ nước xanh biếc bao quanh tòa thành. Tất cả đều khiến cô bé chợt cảm thấy mình như công chúa Bạch Tuyết thời hiện đại vậy.

https://thuviensach.vn

Người quản gia dắt tay cô bé, mỉm cười nói: “Từ hôm nay trở đi, đây là nhà con, có thích không?”

Cô bé hưng phấn gật đầu. Tim cô đập nhanh tưởng chừng muốn vọt ra ngoài, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ có ảo tưởng mình sẽ có một ngày được như cô công chúa sống tòa thành tuyệt đẹp thế này. Mà nay mọi thứ lại diễn ra chân thực ngay trước mắt, bàn tay nhỏ bé của cô không kìm được nắm thật chặt, theo bản năng, cô nuốt nước miếng.

"Cô bé chính là thiên kim tiểu thư của Lôi gia, còn không ra chào tiểu thư?” Giọng nói của quản gia không cao không thấp, nhưng lại mang vẻ uy nghiêm của một người bề trên.

Người hầu đứng hai bên cửa tòa thành cung kính chào: “Kính chào Đại tiểu thư!”

Đôi mắt cô bé mở to ra, lộ vẻ trong suốt, tựa như con búp bê xinh đẹp được muôn người yêu quý, chỉ có điều, bộ quần áo cũ nát trên người phần nào nói lên thân phận của cô.

"Ta đã xem qua tư liệu của con, con tên là Mạch Khê, năm nay tám tuổi đúng không?”

Người quản gia ngồi xổm xuống, trên mặt mang theo nụ cười hiền lành, thân thiết, giọng nói ôn hòa, dịu dàng như làn nước trong hồ bao quanh thành, khiến người khác cảm thấy rất ấm áp.

Cô bé gật đầu, bộ dáng ngoan ngoãn khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Quản gia cười cười. Không ai có thể nghĩ được một cô bé bề ngoài nhu thuận lại có thể quật cường đến vậy. Ông vẫn còn nhớ rõ cảnh gã đàn ông kia bị cô bé dùng cây gậy đả thương, xem ra, đại tiểu thư Lôi gia của bọn họ cũng là một con báo con đây.

https://thuviensach.vn

"Bọn họ đều là người làm trong Bạc Tuyết bảo, về sau chuyện ăn uống thường ngày của đại tiểu thư sẽ có chuyên gia phụ trách, còn có người giúp việc giúp tiểu thư tắm rửa, thay quần áo.” Quản gia nói một mạch cho cô nghe.

Mạch Khê kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, sẽ có nhiều người giúp việc hầu hạ cô như vậy sao? Hơn nữa, trên mặt họ đều là nụ cười hiền lành, dưới ánh mặt trời trang phục trắng tinh của họ thật sự rất đẹp. Cho tới bây giờ cô mới biết, thì ra làm người hầu mà cũng có thể đẹp như vậy.

Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt cô bé, hàng lông mi cong dài khẽ chớp, một lúc lâu sau, Mạch Khê rốt cục cũng lên tiếng nói chuyện, “Bác! Con…con…về sau thật là có thể ở đây sao?” Tiếng nói nho nhỏ, vẻ sợ hãi, trong trẻo lại có chút dịu dàng, mang theo cả sự chờ mong.

* Hoa Ngọc Sơn Bạc Tuyết: Mình chỉ tìm thấy 3 loại hoa là Nhung tuyết, Xuyên tuyết, Ngọc tuyết. Nhung tuyết.

Quản gia nghe thấy cô bé đã chịu nói chuyện thì thở phào nhẹ nhõm. Ông còn tưởng rằng cô bé sẽ không nói gì, dọc đường đi chỉ trầm mặc, sợ hãi, trên ngón tay còn dính máu của gã cha nuôi.

"Bác là quản gia ở đây, về sau tiểu thư có thể gọi bác là bác Hàn Á, từ nay con chính là đại tiểu thư của Lôi gia, đây là nhà của con.”

"Con có thể ở đây lâu dài sao?” Mạch Khê cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy.

"Đúng, có thể ở lại mãi. "

"Giống như công chúa Bạch Tuyết sao? Con, con không phải làm việc kiếm sống nữa sao?”

https://thuviensach.vn

Quản gia đau lòng nhìn cô bé, trìu mến nói: “Tiểu thư Mạch Khê của chúng ta từ hôm nay trở đi là công chúa, ở đây không ai dám bắt nạt con nữa, không cần phải làm việc gì cả. Chỗ này là nhà của tiểu thư Mạch Khê, mỗi ngày sẽ có người hầu hạ, tiểu thư Mạch Khê cũng được học ở trường quý tộc danh giá nhất, còn có tài xế riêng đưa đón. Con muốn ăn gì, mặc gì đều được cả, chỉ cần nói với người làm, họ sẽ chuẩn bị cho con.”

Trong mắt Mạch Khê lộ ra vẻ kinh ngạc, vui mừng, nhưng trong nháy mắt lại chuyển thành vẻ nơm nớp lo sợ.

“Sao vậy?” Quản gia phát hiện thấy ánh mắt cô bé có điểm bất thường.

Mạch Khê đan chặt tay vào nhau, cắn môi thật chặt, nét ngây thơ lại mang theo vẻ hoảng sợ, “Bác Hàn Á, có phải con sẽ có ba mẹ mới không?”

Quản gia sửng sốt, ngay lập tức hiểu rõ nỗi lo lắng trong đôi mắt cô bé, nhất thời tâm tư trở nên phức tạp. Ông đau lòng nhìn Mạch Khê, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư Mạch Khê sẽ có ba mới.”

Mạch Khê nghe thấy thế đột nhiên mở to hai mắt, thân thể vốn yếu ớt khẽ run lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bắt đầu hiện vẻ kháng cự. Ngay cả ánh mắt cô cũng tràn ngập vẻ cảnh giác, ngỗ ngược, tựa như thú hoang trong rừng, tùy thời cơ có thể nhảy ra cắn người ta một nhát.

Vị quản gia thấy thế vội vàng nói: "Đừng sợ hãi, ba mới của tiểu thư Mạch Khê sẽ không bắt nạt con, lại càng không đánh con. Ba mới của Mạch Khê họ Lôi, chúng ta đều gọi cậu ấy là Lôi tiên sinh, là chủ nhân tòa thành này. Quần áo đẹp, phòng riêng đẹp đều là cậu ấy phân phó người làm chuẩn bị cho đại tiểu thư đấy.”

Mạch Khê sợ hãi, tuy rằng thân thể có chút thả lỏng, nhưng sự cảnh giác trong mắt thì vẫn chưa tan hết.

https://thuviensach.vn

Quản gia thở dài, chắc là do bị người cha nuôi trước dọa chết khiếp nên bây giờ mới có định kiến với cha nuôi mới đây. Đứa nhỏ này thật đáng thương!

Theo quản gia đi xuyên qua đại sảnh xa hoa của tòa thành, ánh mắt Mạch Khê dường như nhìn không kịp. Bên trong tòa thành thiết kế như cung điện, mái vòm cao vút như che kín cả bầu trời rộng lớn, chỉ để lại những chấm nhỏ. Cột đèn thạch anh dát vàng, hình dáng bén nhọn cực kì giống vương miện. Đèn tường bốn phía tỏa ra đẹp như đóa hoa, đá chạm khắc cùng ngà voi trang trí, thậm chí còn có ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ những ngọn nến. Thế giới này thật xa hoa, mộng ảo, tuyệt đẹp. Còn có phòng giải trí, phòng tập thể thao, phòng tắm, phòng ngủ to nhỏ đủ loại, bể bơi ngoài trời; Thậm chí quầy rượu cũng không khó để nhìn ra là danh tác.

Phòng của Mạch Khê đã sớm được chuẩn bị tươm tất, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể vùi mình trong căn phòng xinh đẹp này. Sắc trắng trong kết hợp cùng sắc hồng công chúa đến ảo diệu. Ngay cả trên tấm rèm lụa cũng đều có hình những bông hoa tuyết đẹp mê người. Phòng đồ chơi, phòng kê dương cầm, thậm chí còn có phòng thay quần áo riêng, phòng để đồ trang sức, nơi đó đều treo những bộ quần áo đẹp tuyệt khiến cô bé không khỏi mở to mắt.

Khoảng hơn ba giờ, mười người vây quanh hầu hạ Mạch Khê, từ tắm rửa, thay quần áo đến chọn trang sức cho phù hợp, tất cả đều diễn ra theo trình tự tỉ mỉ. Rốt cục Mạch Khê cũng được họ sửa sang trở thành một người hoàn toàn khác.

Bộ quần áo cũ nát không còn nữa, thay vào đó là bộ váy công chúa lịch sự, tao nhã, chất liệu thoải mái, kiểu dáng sang trọng, làm toát lên khí chất thật tương xứng với sự xa hoa của tòa thành này.

Lại nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, vốn dĩ vô cùng bẩn thỉu nhưng giờ khắc này cũng rạng rỡ, như là đã ở trong tòa thành lâu năm. Ánh

https://thuviensach.vn

mặt trời dịu đi chiếu lên màu da có chút trong suốt, tái nhợt của cô bé, nhưng đôi con ngươi tản ra sự mơ hồ khiến cho mọi người đều phải kinh ngạc mà thốt lên.

Mái tóc dài hơi xoăn giờ được cuốn xoăn kiểu công chúa, lại được chăm sóc tốt ánh lên sắc nâu tự nhiên như màu cây đay. Mạch Khê nhìn qua thật giống cô công chúa bước ra từ tòa lâu đài, vô cùng xinh đẹp, sống động.

Quản gia Hàn Á mỉm cười nhìn cô, theo ánh mắt khiếp đảm cùng lơ đãng thì trong đầu thoáng hiện ra một bóng dáng quen thuộc.

Năm đó, người kia và cô bé trước mặt này rất giống nhau, chỉ có điều trong mắt người kia không có vẻ khiếp đảm mà trước sau là tràn ngập vẻ cảnh giác.

"Tiểu thư Mạch Khê thật xinh đẹp!” Ông tán thưởng tự đáy lòng.

Không khó để đoán được trong tương lai không xa, cô bé trổ mã sẽ xinh đẹp đến cỡ nào. Tuy rằng trên cơ thể nhỏ bé của cô vẫn có những vết sẹo nông sâu khác nhau, nhưng nếu chăm sóc tốt thì chắc chắn sẽ không để lại dấu vết gì.

Mạch Khê nhìn chính mình trong gương. Tấm gương kiểu cung đình phản chiếu hình ảnh một cô bé mặc bộ váy công chúa, mái tóc xoăn dài, hàng mi kiều diễm, đôi mắt to tròn sáng trong, tựa như một con búp bê vậy.

Đây là mình sao?

-_____

Đêm tối bao phủ bốn phía căn phòng rộng lớn, từ cửa sổ trên mái nhà rọi ra ánh trăng, phủ cả lên chiếc sofa đen. Thân hình người đàn ông trẻ tuổi như chìm trong bóng đêm mị hoặc.

https://thuviensach.vn

"Thiếu gia, chuyện của tiểu thư Mạch Khê đều đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Tiểu thư sửa sang bên ngoài một chút nhìn vô cùng xinh đẹp, chỉ là đối với người ngoài thì còn e dè. Hơn nữa, trên người tiểu thư rất nhiều vết thương.” Quản gia Hàn Á dừng một chút, nhìn thoáng qua người đàn ông trẻ trong bóng tối, “Hay là đợi cô bé dưỡng thương đã rồi hẵn đến trường?”

"Ngày mai đưa con bé đến trường!” Trong bóng đêm, người đàn ông lên tiếng, tiếng nói thản nhiên lại lộ ra vẻ quyền uy không thể chống lại được.

"Tôi biết rồi! "Quản gia Hàn Á liền nói.

Không khí trong nháy mắt như ngưng đọng lại.

Một lúc lâu sau, quản gia Hàn Á cẩn thận nói: “Thiếu gia, hôm nay lão gia gọi điện tới, ông ấy đã biết chuyện cậu nhận nuôi tiểu thư Mạch Khê rồi.”

Người đàn ông trẻ cười lạnh.

"Ý của lão gia là muốn tìm cho tiểu thư Mạch Khê một gia đình thích hợp, ông ấy cho rằng thiếu gia mới hai mươi hai tuổi đã làm cha nuôi, chuyện này mà bị người ngoài biết…”

"Không cần!"

Giọng nói của người đàn ông vô cùng lãnh đạm, thậm chí thân mình cao lớn cũng không động đậy. “Từ hôm nay trở đi con bé là người của Lôi gia, cha nuôi con bé cũng chỉ có một người, chính là tôi…Lôi Dận.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Ngọc Sơn Bạc Tuyết

Cô nhỏ Mạch Khê nguyên một đêm không ngủ, không phải vì sợ hãi quá khứ kinh khủng kia, mà vì phòng ngủ của cô quá đẹp, quá ấm áp.

Cả buổi tối cô bé đều trong trạng thái tò mò và hứng thú, từ phòng ngủ cho đến phòng đồ chơi, cô bé gần như xem qua từng góc nhỏ, chạm vào với vẻ cẩn thận cùng dè dặt sợ làm hỏng đồ. Tòa thành này rất lớn, lớn đến mức gần như thời gian một đêm không đủ để cô khám phá hết nó.

Bởi vậy sáng ngày thứ hai, khi người làm chuyên hầu hạ Mạch Khê rửa mặt thay quần áo đến phòng ngủ, không hề nhìn thấy dáng vẻ còn ngái ngủ của cô bé, ngược lại còn thấy cô ngồi thoải mái trên thảm lông dày, trong lòng còn ôm một chú gấu Pooh sản xuất với số lượng hạn chế trên thế giới. Bộ dáng ngoan ngoãn làm mọi người giật mình.

Bữa sáng phong phú cũng làm Mạch Khê hoảng hốt mở to hai mắt nhìn lại. Có rất nhiều món mà cô bé chưa từng ăn qua, thậm chí cả nhìn cũng không, ngay cả sữa tươi nhập khẩu cũng có hương hoa ngọt ngào, khiến cô không nỡ uống thêm ngụm nào nữa.

Bạc Tuyết Bảo lúc sáng sớm rất đẹp. Căn phòng phản màu xanh um tươi tốt đem theo hương vị đẹp nhất của thiên nhiên. Hồ nước xinh đẹp

https://thuviensach.vn

phản chiếu hình ảnh ngược của tòa thành, trong cả tòa nhà, người hầu với trang phục trắng đều vô cùng xinh đẹp tao nhã.

Hàng xe hơi sang trọng dưới ánh mặt trời từ từ lộ ra hơi thở quý tộc. Chạy dài hai bên là những cây cọ dài trên con đường lát gạch, không khí tươi mát mang theo từng mùi hương thoang thoảng thấm vào tim gan.

Cô bé Mạch Khê gần như dán cả gương mặt vào cửa sổ xe, nhìn xe đi qua vườn hoa, thoáng chốc, đôi mắt đẹp như dòng suối mát mở lớn…

Đó như là một thế giới băng tuyết rộng lớn!

Sở dĩ nói như vậy, là vì vườn hoa mênh mông rộng lớn chỉ trồng một loài hoa, loài hoa này có lá ngoài màu trắng, từng tầng từng tầng bao phủ cả vườn hoa, giống như những bông tuyết kết thành băng, giữa màu xám trắng hay lá cây xanh là những đóa tuyết nở rộ.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch Khê nhìn thấy một bức tranh về hoa đẹp đến như thế, ở giữa ngày hè, như cánh đồng tuyết trong thế giới cổ tích, nở rộ trong tòa thành ở thế giới cổ tích, tựa như một chốn yên ả, mộng ảo lạ thường.

“Wow…”

Theo bản năng, cô bé khẽ kêu một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn như rạng ngời lên, quay đầu nhìn về quản gia ở bên, lại khiếp đảm không dám hỏi nhiều.

Quản gia Hàn Á thấy cô tò mò lại không dám hỏi nhiều, thương tình giải thích: “Tiểu thư Mạch Khê vừa mới nhìn đến một loại hoa tên là Ngọc Sơn Bạc Tuyết, còn gọi là Hạ tuyết, Vân Tuyết. Nghe nói, loại thực vật này còn lại từ kỳ băng hà, vốn chỉ sinh trưởng ở núi Alps, mùa xuân nảy mầm, mùa hạ nở sáng trắng một vùng, như trước mắt tiểu thư được thấy vậy, có đẹp không?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Mạch Khê hưng phấn gật đầu, trong đôi mắt lớn kia ngập tràn vẻ thích thú.

Quản gia nhìn ra tâm tư của cô bé, nhẹ nhàng cười nói: “Tiểu thư Mạch Khê hôm nay đến trường nhập học, rồi có thể đến hoa viên chơi.”

Ông tự tiện quyết định, lần đầu tiên trong đời làm trái lệnh thiếu gia. Nhìn thấy vết thương trên người cùng dáng vẻ buồn thiu của đứa trẻ này, ông thật không đành lòng, muốn hôm nay chỉ đưa cô đến trường nhập học, chờ cô thích ứng với hoàn cảnh rồi thì lên lớp học cũng chưa muộn, dù sao thiếu gia cũng rất ít khi trở về tòa lâu đài này.

Cô bé Mạch Khê nghe vậy thì khuôn mặt nhỏ nhắn hiện toàn vẻ vui mừng và bất ngờ, thật lâu sau mới cẩn thận hỏi lại: “Bác Hàn Á, con thật sự có thể đến vườn hoa ạ?”

Giọng nói yếu ớt lộ ra sự sợ hãi, còn có điểm chờ mong.

Quản gia thấy thế, thương tiếc nói: “Tiểu thư Mạch Khê lại quên rồi, nơi này là nhà con, tất cả nơi đây đều thuộc về con, đương nhiên con có thể đến vườn hoa chơi rồi.”

Mạch Khê nở nụ cười, đôi mày xinh đẹp nhẹ nhàng giãn ra, nụ cười ngọt ngào tựa như mực nước lan tỏa trên giấy Tuyên Thành.

Quản gia thấy nụ cười ngọt ngào trên môi cô, tảng đá nặng đặt trong lòng kia cuối cùng cũng biến mất. Đứa bé này cho đến giờ rất ít khi nói chuyện, do vừa tò mò, lại vừa sợ hãi, nghĩ đến những chuyện đáng sợ trước kia cô bé đã trải qua, im lặng trở thành cách thức tự vệ. Hôm nay thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô bé thoáng tươi tắn trở lại, so với ngày hôm qua còn nói nhiều hơn một chút, thật là tốt, chứng tỏ cô đã dần chấp nhận hoàn cảnh mới.

“Tiểu thư Mạch Khê, tối hôm qua vì sao lại không ngủ?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Mạch Khê rũ hàng mi dài xuống, che lại ánh sáng lấp lánh như ngọc lưu ly sau đôi mắt, theo bản năng đan mười ngón tay, mãi sau mới sợ hãi nói:

“Giường lớn đó đẹp quá, con sợ ngủ sẽ quen mất.”

Ở ngôi nhà trước kia, cái gọi là giường chỉ có những tấm ván gỗ người khác dùng thừa tạm thời ráp lại, thậm chí cả nệm cũng chẳng có, chỉ có tấm chăn không thể rách thêm, xuân hạ thu đông đều vậy, chẳng hơn.

Một câu nói làm lòng quản gia chua xót vô cùng.

“Tiểu thư Mạch Khê, chiếc giường lớn xinh đẹp đó sau này cũng là của con, nếu con không thích, dặn người hầu đổi nhiều cái đẹp hơn nữa. Tất cả quần áo đẹp trong phòng cũng đều là của tiểu thư cả, còn có những món đồ chơi này đều là của con. Cho nên, đêm nay không thể không ngủ, nếu không Lôi tiên sinh mà biết, cậu ấy nhất định sẽ không vui.”

Tiểu Mạch Khê mở to đôi mắt trong suốt, cuối cùng, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng và sợ hãi, “Ba mới sẽ không vui ạ?”

“Đúng vậy, nếu tiểu thư Mạch Khê nghỉ ngơi không tốt, thân thể sẽ không khỏe, Lôi tiên sinh sẽ đau lòng vì tiểu thư Mạch Khê, thiếu gia rất quan tâm đến tiểu thư.”

Quản gia nhẹ giọng nói. Tất cả đây đều là ông nói bừa, ông biết trời sinh tính thiếu gia lạnh lùng cứng rắn, chắc chắn sẽ chẳng lấy người con gái nuôi này làm quan trọng.

Mạch Khê nghe vậy, ngoan ngoãn gật đầu, “Con sẽ vâng lời ạ.”

Quản gia nở nụ cười.

“Bác Hàn Á, ba mới của con có hung dữ không ạ?”

https://thuviensach.vn

Trong giọng nói nhỏ của Tiểu Mạch Khê lộ ra một sự lo lắng. Nghĩ đến ông ba nuôi lúc trước, cả trái tim cô bé cũng run lên.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 5

Hư Ảo

"Cái này…"

Quản gia thoáng tự hỏi một chút, "Ba mới của tiểu thư Mạch Khê nói chuyện không được tình cảm cho lắm, tuy rằng bề ngoài có vẻ lạnh lùng, nhưng ta nghĩ cậu ấy rất yêu thương tiểu thư Mạch Khê. Nếu không sao cậu ấy lại nhận nuôi tiểu thư?”

Mạch Khê nghe vậy thì rụt cổ lại, cô không hiểu rõ cái khái niệm “lạnh lùng” kia là như thế nào.

Nhìn thấy sự dè dặt của cô bé, quản gia cười cười, “Tiểu thư Mạch Khê không cần hồi hộp như vậy. Tuy rằng chủ nhân tòa thành này là Lôi tiên sinh, nhưng cậu ấy rất ít khi về đây, có khi vài năm mới về một lần, mỗi lần trở về cũng chỉ ở lại trong vườn hoa nghỉ chốc lát rồi lại đi luôn.”

Mạch Khê nghe vậy thì tỏ vẻ khó hiểu, sau một lúc lâu mới hỏi: "Ba mới cũng thích vườn hoa sao ạ?”

Trong mắt quản gia thoáng hiện lên vẻ phức tạp, ông nhẹ giọng nói: “Ba mới của tiểu thư Mạch Khê rất thích hoa trong vườn, hoa Ngọc sơn bạc tuyết trong đó là do chính tay cậu ấy trồng đấy.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cái hiểu cái không, chỉ gật đầu, cô chỉ biết rằng loài hoa như tuyết trong vườn kia thực sự rất đẹp.

Xe ra khỏi tòa thành, cánh cổng lớn từ từ đóng lại.

-_____

Ban đêm, trong căn phòng con gái mộng ảo như cổ tích, trên chiếc giường lớn, một thân mình nhỏ bé đang run nhè nhẹ.

Mạch Khê ngủ không được an giấc, dường như là gặp phải ác mộng, ấn đường nhíu chặt lại, trong lúc mơ màng có vẻ rất khổ sở.

Ánh trăng lan tràn không gian, xuyên qua tấm rèm lụa trắng tinh, bao phủ lấy căn phòng, mông lung, bàng bạc như nước, lại chiếu lên hình dáng cao lớn của người đàn ông ngồi bên giường. Cả bóng hình cao lớn phủ lên thân mình nhỏ bé đang bất an ngủ trên giường.

Người đàn ông chầm chậm đưa ngón tay lướt qua xương quai xanh của Mạch Khê, cúc váy ngủ kiểu công chúa bị cởi bỏ một chiếc.

Dưới ánh trăng, trên làn da non mịn lộ ra những vết thương cũ có mới có, sẹo chồng lên sẹo.

Ngón tay kia không di chuyển nữa mà chỉ dừng lại trên vết thương.

Trong lúc ngủ, Mạch Khê cúi đầu nức nở, như con vật nhỏ bé vô lực, giấc ngủ không yên chút nào.

Ngón tay người đàn ông chuyển hướng, vuốt ve lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngón tay đặt ngay tại mi tâm đang nhíu lại. Khuôn mặt cô thật nhỏ, dường như bị bàn tay của người đàn ông hoàn toàn che kín.

Trong màn đêm yên tĩnh lộ ra một tia quỷ dị…

https://thuviensach.vn

Lúc Mạch Khê bừng tỉnh từ cơn ác mộng thì trong không khí thoang thoảng hương nước hoa, vẫn còn như bên má, bên môi cô, cũng dường như có hơi thở xa lạ nhưng lại ấm áp khác thường.

Cô mơ thấy người mẹ cũ bộ dáng như hung thần, cầm cây gậy từng cái từng cái đánh vào người cô; còn có người cha cũ ánh mắt tham lam nhìn cô, khi không làm được gì thì liền vung thắt lưng lên, gần như đánh cô đến suýt chết; cô rất đau, rất đau. Nhưng chính là, rất kỳ lạ…

Kỳ lạ là, ngay giữa lúc đau đớn trong cơn mộng, dường như có một sự ấm áp khiến cô an lòng. Sự ấm áp này lan tỏa nhẹ nhàng trên người cô, cảm giác đau trên mặt cũng biến mất, rồi sau đó, cơn ác mộng cũng biến mất tăm!

Không gian to lớn như trong mơ, làm Mạch Khê nhất thời không phân biệt được đây là trong mộng hay là thật, lẳng lặng ngồi một lúc, cô mới hoàn toàn thoát khỏi nỗi sợ hãi trong mơ.

Đã không còn cảm giác buồn ngủ nữa, Mạch Khê vuốt cái mũi nhỏ, mái tóc dài quăn, hỗn độn nhẹ nhàng phủ lên đầu vai cô. Chẳng bao lâu sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ vui mừng, để lộ ra đôi má lúm đồng tiền, cô ôm lấy đồ chơi vào lòng rồi chạy đến trước cửa sổ, kéo tấm rèm lụa ra.

Ngoài cửa sổ, ánh sáng chiếu thành một dải lớn tuyệt đẹp, ánh sáng này càng khiến không gian thiên nhiên thêm phần huyền ảo, mĩ lệ. Mạch Khê hoan hô một tiếng rồi chạy nhanh ra ngoài.

Ánh trăng đẹp mê người, xuyên qua đám mây chiếu rọi trần gian.

Trong vườn hoa xinh đẹp, một bóng hình như là đang thăm dò nhưng cũng thật hưng phấn, đôi chân trần vô thức bước vào vườn hoa Ngọc sơn bạc tuyết.

https://thuviensach.vn

Trẻ con dù sao cũng chỉ là trẻ con, sau cơn ác mộng lại trở về với thực tại tươi đẹp. Mạch Khê đã quên hết những cảnh đáng sợ trong mộng, toàn bộ tinh lực giờ dồn hết vào những bông hoa như tuyết bên trong.

Ngọc sơn bạc tuyết.

Mạch Khê chìa bàn tay nhỏ bé, thật cẩn thận chạm vào mỗi đóa hoa bên người. Mỗi bông hoa này đều khiến người ta kinh ngạc, tựa như một thứ hoa vô cùng linh động, dưới ánh trăng nó lộ ra vẻ trong sáng, tản mát ra nét đẹp tuyệt vời.

Thì ra, đây là loài hoa mà cha nuôi mới của cô thích.

Cô từng thấy nhóm người làm cùng bác Đinh chăm sóc hoa này rất tỉ mỉ, như là chăm sóc cái gì đó thực trân quý. Mạch Khê nghiêng đầu, đôi lông mày đen nhíu lại vẻ khó hiểu.

Trong vườn này trồng một loài hoa là Ngọc sơn bạc tuyết, tòa thành này cũng tên là Bạc Tuyết Bảo.

Vì sao lại như vậy?

Trăm lí do vẫn không tài nào giải thích nổi, ánh mắt lại chạm vào một biển hoa dưới ánh trăng.

Á?

Đôi mắt Mạch Khê sáng ngời, ánh mắt nhìn lại chỗ dưới ánh trăng kia… trong nháy mắt, đôi con ngươi tựa ngọc lưu ly trừng lớn!

Bác quản gia lừa cô sao? Ở đây không phải chỉ trồng một loại hoa sao, xa xa kia là sắc xanh thẳm rộng lớn, mà kia cũng là một biển hoa.

Loài hoa này màu lam, lần đầu tiên Mạch Khê nhìn thấy, sự kinh ngạc không giấu nổi trong đôi mắt. Cô nương theo ánh trăng đi thẳng vào trong

https://thuviensach.vn

đó.

Chỗ hoa màu lam này với biển hoa Ngọc sơn bạc tuyết có chút tương tự. Chỉ có điều, hoa ở đây đẹp hơn một chút, sắc xanh lam thâm sâu như đại dương, khiến người khác liếc mắt một cái lại muốn nhìn lại, sóng lòng không ngừng trào dâng.

Ở đây sao lại có hoa màu lam?

Nhưng mà…

Mạch Khê nhìn một khóm hoa màu lam dưới chân, loài hoa này có mùi hương thơm ngát lạ thường, thậm chí mang theo mị lực làm người khác say mê. Cô nhịn không được đưa tay ra hái…

Bàn tay nhỏ bé, non mịn chậm rãi hướng đến khóm hoa màu lam. Trong nháy mắt, sau lưng cô như có một cảm giác khác thường.

Là ai?

Ngón tay Mạch Khê cứng đờ, đột nhiên cô quay đầu lại…

Vườn hoa rộng như vậy không có một bóng người, hoa trong vườn nhẹ nhàng lay động trong gió, tỏa ra hương thơm.

Không có ai!

Mạch Khê gãi gãi tóc, kỳ quái, vừa rồi rõ ràng có cảm giác bị nhìn chằm chằm.

Giống như là ở xa, có một đôi mắt nhìn cô chăm chú, tất cả hành động của cô đều thấu suốt.

Cô nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ này, khả năng chú ý của trẻ con cũng thật dễ bị xua tan. Cô lại rời tầm mắt đến biển hoa mênh mông dưới chân,

https://thuviensach.vn

khuôn mặt nhỏ nhắn mơ hồ, rốt cục cô không khống chế được… liền bẻ một cành hoa.

Đây là cảm giác gì?

Lúc Mạch Khê chạm đến đóa hoa màu lam, đầu ngón tay truyền đến cảm giác khiếp sợ khác thường, nhưng lại thấy nó vô cùng tinh tế, giống như…

Cô nhíu mày lại, đầu ngón tay nho nhỏ bắt đầu xoay tròn, cố gắng tìm ra từ ngữ phù hợp để hình dung. Trong nháy mắt cô mở to hai mắt nhìn!

Đúng rồi, là làn da!

Chạm lên đóa hoa này thật giống như làn da vậy, tinh tế, đàn hồi, như làn da phụ nữ vậy.

Mạch Khê bị chính ý niệm trong đầu làm toàn thân run lên, lập tức có phản ứng lại, dụi dụi mắt nhìn. Đây rõ ràng chỉ là một loại hoa thôi, sao cô lại có ý nghĩ kỳ quái như vậy!

Cô hít sâu một hơi, chắc chắn là do loài hoa này quá đẹp nên mới khiến trong đầu cô nảy sinh ý nghĩ quái dị này. Rốt cục, cô vẫn không nhịn được hái xuống một bó hoa to, vẻ vui sướng vô cùng.

Dưới ánh trăng như nước, trong vườn hoa mộng ảo, một cô bé mặc bộ váy ngủ trắng cùng đôi chân trần mang vẻ xinh đẹp vô cùng. Cô bị thu hút bởi biển hoa này đến nỗi hoàn toàn mê luyến, không biết rằng, hình ảnh mình đã sớm lọt vào cặp mắt âm trầm, băng lãnh kia.

Đôi mắt này, xuyên qua cánh cửa sổ thủy tinh, từ trên cao chăm chú nhìn xuống toàn bộ vườn hoa. Trong một góc bí ẩn, đôi mắt xanh sâu sa, u ám lại lóe ra sự lãnh khốc, kiêu hãnh không ai bì nổi.

https://thuviensach.vn

-_____

Sáng sớm, Mạch Khê bị tiếng ồn ào làm tỉnh giấc.

Chân trần bước xuống, cô nhìn thấy quản gia đang thấp giọng răn dạy bọn người làm, có thể thấy được vị quản gia kia có chút kích động, mấy người làm bị ông giáo huấn đều đã khóc.

Mạch Khê nhìn thấy trên bàn lẳng lặng đặt một vòng hoa, đó là do tối qua cô dùng hoa màu lam kết thành.

“Bác Hàn Á!”

Cô sợ hãi kêu một tiếng. Trong ấn tượng của cô, bác Hàn Á luôn là người hiền lành, bộ dáng giận tím mặt như hôm nay là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Quản gia Hàn Á quay đầu lại, sự phẫn nộ trên mặt chuyển thành vẻ lo âu. Ông cầm vòng hoa trên bàn trà, đi đến trước mặt Mạch Khê…

“Tiểu thư Mạch Khê, hoa này là do con hái?”

Mạch Khê không hiểu ý của ông, sợ hãi gật đầu nhẹ. Nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Á, cô dễ dàng nhận ra chính mình đã làm sai chuyện gì đó.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 6

Quái Dị Nảy Sinh

Quả nhiên, quản gia Hàn Á thấy cô bé gật đầu, vẻ mặt trở nên càng thêm mất tự nhiên, ông nuốt nước bọt, thấp giọng nói: “Tiểu thư Mạch Khê, về sau nhất định phải nhớ kỹ, hoa trong vườn này dù có héo hết cũng không được hái, nhất là loại hoa màu xanh này, con chỉ có thể nhìn, ngàn vạn lần không được hái, biết không?”

Thấy vẻ mặt quản gia nghiêm túc dị thường, Mạch Khê dường như bị sợ hãi. Cô bé ngoan ngoãn gật đầu, miệng nhỏ nhắn nghẹn lại, tuy trong lòng có rất nhiều nghi vấn nhưng vẫn không dám nói gì cả.

Quản gia thấy cô gật đầu, điệu bộ vâng lời thì xoay người đưa vòng hoa cho một người giúp việc trong đó. Ông còn chưa nói gì thì người làm kia đã hoảng sợ lui về phía sau từng bước, vòng hoa rơi xuống đất.

Đóa hoa màu xanh thẫm rơi thành từng mảnh nhỏ, nhìn mà cả lòng Mạch Khê cũng đau theo.

“Hoảng sợ như thế là sao? Không muốn làm ở đây nữa hả?” Giọng quản gia trở nên lạnh như băng, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

https://thuviensach.vn

Người làm đó nghe vậy, nét mặt bi thảm, run rẩy đưa tay nhặt vòng hoa lên lần nữa, đám người hầu còn lại sắc mặt nhìn qua cũng có chút kiêng dè.

“Đốt vòng hoa này ngay lập tức, còn nữa…”

Quản gia hướng mặt về phía những người còn lại, tiếng nói lạnh lùng cứng rắn ra lệnh: “Chuyện liên quan đến việc tiểu thư Mạch Khê hái hoa, tuyệt đối một chữ cũng không được để lộ ra ngoài cho ta, nếu chuyện này để thiếu gia biết được, các người có mấy cái mạng cũng không đền nổi đâu, biết chưa?”

“Biết ạ!” Đám người làm rụt người đáp, vội vã lui ra ngoài.

“Tiểu thư Mạch Khê …”

Quản gia ngồi xuống, ánh mắt nhìn lại Mạch Khê còn đang hoảng hốt, giọng điệu trầm thấp, “Nhất định phải nhớ kỹ, buổi tối đừng vào vườn hoa, còn nữa, không bao giờ được hái loại hoa màu xanh này nữa.”

Mạch Khê nhận ra một sự bất thường từ cảm xúc nóng nảy của quản gia.

-_____

“Này này, mau nhìn đi, chính là nó đó.”

“Nó đi ra từ tòa thành hả?”

“Mình nghe mẹ nói, nó chính là con gái nuôi được nhận về tòa thành đấy.”

“Trời ạ, thật đáng sợ."

Khi Mạch Khê tạm biệt bác Hàn Á đi ra từ chiếc xe sang trọng, một đám ánh mắt tò mò liền đưa đến, có người bằng tuổi, có người ít tuổi hơn.

https://thuviensach.vn

Cô bé dừng bước, quay đầu lại, sự chỉ trỏ phía sau trong nháy mắt biến mất, mọi người đều hoảng sợ tản đi.

Đây là chuyện kỳ quái nhất từ khi cô bé đến ngôi trường này!

Đây là một trường học dành cho con em dòng dõi quý tộc vương thất, vườn trường xa hoa rộng lớn đủ cho thấy sự phú quý và quyền uy không giống người thường. Ở nơi đây học sinh đều là con nhà giàu, bọn trẻ đều là hậu nhân chốn danh môn.

Cô nhóc Mạch Khê kỳ thực thông minh, khi vừa mới nhập học, trường học kiểm tra đã phá lệ cho nhảy lớp ba năm. Điều này khiến quản gia có chút kinh ngạc, càng nghĩ càng không hiểu sao, tám tuổi cô bé đã có thể học được nhiều như thế, thậm chí một vài phép toán phức tạp cũng đều làm một cách đơn giản.

Nhân viên nhà trường dường như cũng rất quan tâm đến người nhà họ Lôi, nên đã xếp cô vào lớp có tố chất tốt nhất. Ngay cả hiệu trưởng mỗi khi nhìn thấy quản gia Hàn Á của Lôi gia, trên mặt cũng mang theo nụ cười khiêm tốn.

Có điều, mỗi ngày Mạch Khê đều nhận thấy phía sau mình luôn có những có ánh mắt đánh giá khác thường và lời nói kỳ quái.

Trong yên lặng, ánh mặt trời trong suốt xuyên qua lớp kính thủy tinh chiếu lên gò má cô bé, nổi lên màu sáng bóng, bàn tay nhỏ chống cằm, không thể nào hiểu được chuyện xảy ra sáng nay.

Vì sao không cho hái hoa trong vườn hoa? Nhất là loại hoa màu xanh đó?

Vì sao bác quản gia lại có vẻ nghiêm túc như thế, còn nét mặt kẻ dưới nhìn thấy vòng hoa màu xanh này thì như nhìn thấy quỷ vậy, cả chạm cũng không dám?

https://thuviensach.vn

Thật kỳ lạ!

Đang suy nghĩ, một bàn tay mập mạp nhỏ xíu tiến đến trước mắt Tiểu Mạch Khê, ra sức huơ huơ vài cái.

Mạch Khê hoảng sợ, lúc này mới bắt đầu có phản ứng. Cô ngẩng đầu nhìn lại, thấy một cô bé mập mạp đang chống nạnh nhíu mày, ở phía sau cô, còn có một đám con trai, con gái mang theo vẻ mặt tò mò.

Từ khi Mạch Khê đi đến trường học này, mỗi ngày đến trường đều đơn độc. Thậm chí đến giờ nghỉ giữa tiết, cô nhỏ cũng rất ít nói chuyện với bạn bè, bởi lẽ, những cô bé trước mắt này cô không có ấn tượng.

“Này, Mạch Khê, cậu thật sự sống trong tòa lâu đài đó à?”

Mạch Khê không hiểu lời của cô bạn, mở to mắt nhìn đối phương.

“Sao cậu không nói lời nào? Cũng không phải câm điếc đi? Tôi đang hỏi cậu, có phải cậu được người ở trong đó nhận nuôi không?” Cô bạn béo mập được bạn học phía sau cổ vũ lại hỏi, nhìn ra cũng thấy được cô bé đó đang phải lấy hết dũng khí.

Tiểu Mạch Khê nhìn xung quanh liếc mắt một cái, ngay cả phản ứng gì đó cũng lười.

Cô nhóc mập mạp kia nóng nảy, giữ chặt cánh tay cô, lớn tiếng hỏi: “Vậy cậu nói cho tôi biết, thật ra cậu là Lôi Mạch Khê mới đúng, có phải hay không?”

Mạch Khê lúc này mới đưa ánh mắt lên trên mặt cô bạn béo mập lần nữa, không nói gì, chỉ gật gật đầu. Bác Hàn Á từng nói, cha nuôi cô họ Lôi, từ giờ trở đi, cô cũng là họ Lôi, là người nhà Lôi gia.

https://thuviensach.vn

Ai ngờ khi cô gật đầu một cái, các bạn học đều sợ hãi, mở to hai mắt nhìn, thậm chí có người còn lui người về sau.

“Trời ạ, Mạch Khê, trong tòa nhà đó có ma đấy, đáng sợ, đáng sợ lắm!” Cô bạn béo như thấy quỷ liền kêu lên, phía sau lại ồn ào tiếng bàn tán.

Mạch Khê bất mãn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, đứng bật dậy, làm các bạn học hoảng sợ.

“Đó là tòa thành nơi công chúa Bạch Tuyết sống, bên trong không có ma quỷ!”

“Cậu gạt người, mẹ tôi nói trong tòa thành đó đều là ma quỷ đáng sợ!” Một bạn học khác nhỏ giọng nói.

Mạch Khê hung tợn nhìn chằm chằm bạn học trước mắt này, đôi mắt đẹp bùng lên lên ngọn lửa tức giận! Tuy cô bị chuyện sáng nay dọa, nhưng trong lòng cô Bạc Tuyết bảo luôn mộng mơ, xinh đẹp, căn bản không liên quan đến ma quỷ gì hết.

Đang lúc giằng co, một giọng trẻ con của bé trai vang lên…

“Ai nói trong tòa thành đó có ma? Chẳng lẽ Mạch Khê là ma hay sao?”

Các bạn học vội vã lui qua một bên.

Ánh mặt trời như sợi vàng chiếu vào mặt, Mạch Khê theo bản năng nhìn lại…là một bé trai rất khôi ngô, từ phục sức quý giá trên người có thể nhận ra gia cảnh quyền quý. Cậu được bao phủ dưới ánh mặt trời, từ từ đi đến chỗ cô, tuy trên gương mặt mang theo nét trẻ thơ, nhưng lại có khí chất quý tộc bẩm sinh.

Thật hiển nhiên, cậu được các nữ sinh rất chào đón, nhất là cô bạn mập mạp vừa rồi còn kêu gào, giờ đã đỏ bừng cả mặt.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 7

Nhiếp Thiên Luật

Ánh mặt trời chiếu từng tia nhỏ vụn trên người một cậu bé, ánh nắng vàng rọi xuống mái tóc nồng đậm phản chiếu vầng sáng tuyệt đẹp. Ngũ quan thâm thúy kia dễ dàng cho thấy bộ dáng mị hoặc lòng người của cậu trong tương lai.

Cậu bé đi đến trước mặt Mạch Khê, xoay người đối diện với các học sinh khác, nói: "Không tận mắt chứng kiến thì đừng có nói lung tung, nhất là cậu... Taddina!"

"Taddina" trong lời nói của cậu bé chính là cô bé béo ú, mặt đỏ bừng kia. Cô bé nghe thấy vậy thì trong mắt vừa có vẻ thẹn vừa giận, cô bé bất mãn nói: "Mình không nói bừa, mẹ mình nói tòa thành kia cực kỳ đáng sợ, bởi vì chủ nhân tòa thành là ma quỷ!"

Những học sinh khác lại xì xầm, gật đầu lia lịa, có vẻ đồng tình.

Mạch Khê rốt cục không nhịn được, đột nhiên rống lớn lên,"Ba nuôi của mình là người tốt nhất trên đời, ông ấy không phải ma quỷ!"

Bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt lại, đôi con ngươi tựa ngọc lưu ly cũng lóe ra sự phẫn nộ, đáng sợ tới mức khiến những học sinh khác phải lui về

https://thuviensach.vn

phía sau. Nhất là Taddina, thấy thế thì vội nuốt nước miếng, thì thầm nói...

"Gì đấy, mình cũng chỉ là nghe nói thế thôi, tức cái gì mà tức, hừ!" Nói xong, cô bé liền bĩu môi đi ra. Những học sinh khác cũng không dám trêu chọc Mạch Khê nữa, biết điều rời đi.

Mạch Khê tức giận nhìn bọn chúng, một lúc lâu sau, đôi mắt giận dữ mới dịu lại, một lần nữa cô quay trở lại chỗ ngồi.

Bé trai buồn cười nhìn cô, nghiêng đầu, đột nhiên đưa tay kéo kéo lấy lọn tóc dài của cô, dùng lực rất nhẹ, mang theo nụ cười hài hước, đắc ý.

"Mạch Khê, em thật thú vị nha!" Giọng nói của cậu rất êm tai, vừa trẻ con vừa trong trẻo.

Mạch Khê quay đầu, lọn tóc quăn dài từ đầu ngón tay cậu chảy xuống. Cô nhíu mắt lại một chút rồi không nói gì nữa, lấy sách giáo khoa ra.

Bé trai nhíu mày lại, cười nói: "Này, Mạch Khê, anh vừa ra mặt giúp em, theo phép lịch sự em phải nói một tiếng cảm ơn anh chứ."

Mạch Khê nâng tầm mắt nhìn cậu, ánh nắng vàng vọt chiếu vào hàm răng trắng sáng, cậu bé cười vẻ như người bề trên vậy.

"Cám ơn!" Cô hờ hững đáp một câu.

Bé trai ngồi lại cạnh cô, giật lấy quyển sách giáo khoa, rốt cục cũng thành công có được cái nhìn chăm chú của cô, lúc này mới vừa lòng cười, "Mạch Khê, người kia đối với em tốt lắm sao?"

Một câu hỏi khiến Mạch Khê không hiểu nổi, đôi mắt lưu ly nổi lên sự nghi hoặc.

"Ba nuôi của em." Bé trai nhắc lại một câu.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nghĩ nghĩ, gật đầu.

Cô vĩnh viễn không nghĩ đến việc chính mình có thể ở trong tòa thành mộng ảo đó, có quần áo đẹp, có đồ ăn ngon, còn có thể đến trường. Tất cả những thứ này đều là do cha nuôi cho, tuy nói cô chưa từng gặp qua cha nuôi, nhưng trong lòng cô, cha nuôi là người tốt nhất.

Bé trai nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, ngay sau đó lại khoác lên bả vai cô bé, "Em yên tâm đi, về sau bọn chúng còn dám khoa tay múa chân với em, anh nhất định sẽ thay em trút giận."

Mạch Khê nhìn cậu với vẻ kỳ quặc, không rõ cậu vì điều gì lại giúp mình như vậy. Tuy rằng cô còn chưa biết hết các bạn trong lớp, nhưng trong ấn tượng của cô, cậu bé này không phải học sinh lớp mình.

Bé trai cười, dường như nhìn thấu sự nghi hoặc trong lòng cô, hơi chớp chớp hàng mi, "Anh là đàn anh, hơn em hai lớp nhé!"

Thì ra là học sinh lớp Năm, nhưng sao cậu ấy lại biết tên cô?

"Này, Mạch Khê, sao em không hỏi anh tên là gì?" Bé trai chủ động hỏi ngược lại.

Mạch Khê sửng sốt, vì sao cô phải biết tên cậu ấy?

Bé trai thấy thế liền nhún nhún vai, ngũ quan tuấn tú hé ra nét cười trêu chọc, cậu bé nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô rồi nói: "Được rồi, anh tên là Nhiếp Thiên Luật, nhớ rõ chưa?"

Nhiếp Thiên Luật – cái tên nghe rất êm tai.

Mạch Khê cẩn thận nhẩm cái tên này thì thấy đáy mắt cậu bé hiện lên ý cười, tận sâu trong đáy lòng cô dường như đang dần tan chảy.

-_____

https://thuviensach.vn

Từng ngày trôi qua, Mạch Khê cũng dần thích nghi được với cuộc sống trong tòa thành và ở trường học. Trong khoảng thời gian này, Nhiếp Thiên Luật dường như trở thành thần bảo vệ cho Mạch Khê vậy. Chẳng những cứ có thời gian rảnh là cậu bé sẽ tìm cô, ngay cả giờ cơm trưa cũng bên cạnh cô. Chuyện đồn đại nhảm nhí về tòa thành ma quỷ ngày càng ít, thay vào đó là ánh mắt ghen tỵ của những nữ sinh khác với cô.

Nụ cười trên mặt Mạch Khê cũng ngày một nhiều. Tuy bạn của cô không nhiều, nhưng chỉ một Nhiếp Thiên Luật thôi dường như đã đủ rồi, bởi cậu luôn có cách khiến cô bé cười.

Cuộc sống dường như đang dần diễn ra vô cùng tốt đẹp.

"Mạch Khê, tiểu Mạch Khê!"

Trong nhà ăn của trường, Nhiếp Thiên Luật cầm ly kem chuối rồi ngồi cạnh Mạch Khê, "Này, hôm nay em đã ăn bốn ly kem chuối rồi, đây là ly cuối cùng, không được ăn nữa, nếu không sẽ đau bụng đấy."

Mạch Khê hưng phấn mà gật đầu, cầm lấy ly kem chuối, vị ngọt ngào của kem lan tỏa trong miệng. Đây là loại kem ly cô thích nhất, trước kia cô chỉ được nhìn thấy các bạn khác ăn.

"Cho anh..."

Cô hướng thìa kem đến bên môi Nhiếp Thiên Luật, nghiêng đầu, với cô bé, những thứ tốt phải cùng bạn tốt chia sẻ.

"Anh là con trai, không thích ăn mấy thứ ngọt ngọt, ngậy ngậy này đâu."

Nhiếp Thiên Luật nhíu mày, có trời mới biết cậu không thích đồ ngọt tí nào, nhất là kem ly, thật không sao hiểu nổi con gái lại thích ăn mấy thứ này đến thế.

https://thuviensach.vn

"Ăn đi!"

Giọng nói Mạch Khê mềm ngọt như viên kẹo đường, như đang thỉnh cầu, lại như đang làm nũng khiến Nhiếp Thiên Luật không thể cự tuyệt nổi.

Cậu ăn một miếng, lại nghịch ngợm liếm liếm kem dính bên môi khiến Mạch Khê ngọt ngào nở nụ cười.

Nhiếp Thiên Luật cũng cười.

Bên ngoài nhà ăn, dưới bóng cây, ánh mặt trời xuyên thấu qua kẽ lá chiếu xuống chiếc xe đen cao cấp sáng bóng.

Nụ cười hồn nhiên, hạnh phúc của hai đứa trẻ trong nhà ăn rơi vào đôi mắt của người đàn ông ngồi trong xe, đôi mắt ngưng lại đen sẫm thật đáng sợ, tản ra sự nguy hiểm, khóe môi lạnh lùng không biểu lộ chút cảm xúc nào.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 8

Lời Nhắc Nhở Của Quản Gia

Đêm tối, ánh trăng lẩn khuất sau mây xanh, mơ hồ, tản ra ánh sáng nhạt nhòa bao phủ cả tòa thành, hết thảy mọi thứ đều thật yên tĩnh.

Giữa làn khói xì gà nhàn nhạt, ánh lên ánh mắt thâm trầm lạnh lùng của người đàn ông. Dáng người hắn thật cao lớn, chỉ cần nhìn vào bóng dáng thôi cũng đủ cảm thấy áp lực rất lớn rồi!

“Thiếu gia, tiểu thư Mạch Khê đã bắt đầu thích ứng với sinh hoạt ở trường học, cười cũng nhiều hơn, không còn e dè với người ngoài giống như trước nữa.”

Dưới bóng tối, quản gia cung kính báo cáo tất cả chuyện có liên quan đến Mạch Khê. Nói xong câu đó, ông trộm nhìn người đàn ông cao lớn trước cửa sổ sát đất kia, trong mắt toàn vẻ nghi hoặc.

Ông không hiểu, từ khi thiếu gia nhận nuôi tiểu thư Mạch Khê rồi, hình như hay về hơn đến vài lần. Trước đây, thiếu gia rất ít khi về Bạc Tuyết bảo.

Thật ra, có ai thật sự hiểu được tâm tư của thiếu gia?

https://thuviensach.vn

Người đàn ông thấy ông dừng lại thì hơi nghiêng mặt. Giữa khoảng sáng tranh tối, ngũ quan anh tuấn ánh lên tấm cửa thủy tinh; hình như, hắn đang chờ đợi thứ mà hắn muốn nghe.

Quản gia thấy thế, âm thầm lau mồ hôi. Ánh mắt thiếu gia luôn luôn sắc bén, nói vậy muốn giấu cũng phí công, vì thế chỉ có thể cẩn thận trình bày: "Tiểu thư Mạch Khê có bạn mới ở trong trường, là tiểu thiếu gia Thiên Luật, hai người họ chơi rất thân."

Những lời này vừa nói xong, hơi thở lạnh lùng bắt đầu lan tràn trong không khí, tựa như sương lạnh tràn ngập trong đêm tối khiến người ta không rét mà run.

"Từ ngày mai..." Bên cửa sổ, người đàn ông lạnh lùng lên tiếng, giọng nói không có một chút tình cảm con người, "Để giáo sư riêng đến tận nhà dạy học!"

"Vâng, thiếu gia" Quản gia không khỏi lo lắng thay cho sự tự do của Mạch Khê.

———————

"Bác Hàn Á, vì sao con không thể đi học nữa ạ?" Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhỏ Mạch Khê lộ ra vẻ thất vọng và tủi thân.

"Bởi vì Lôi tiên sinh sẽ mời thầy cô giáo giỏi nhất đến dạy tiểu thư Mạch Khê học."

"Con phải học trong tòa nhà này sao?"

"Không, Lôi tiên sinh đã sắp xếp nơi học tốt nhất cho Tiểu thư Mạch Khê."

"Vậy... con phải đi khỏi Bạc Tuyết Bảo đúng không ạ?"

https://thuviensach.vn

“Tạm thời là như thế, nhưng Tiểu thư Mạch Khê sẽ sớm quay lại thôi.”

“Khi nào thì con trở về ạ?”

“Đến lúc tiểu thư Mạch Khê mười bốn tuổi.”

Cô nhóc Mạch Khê nghịch nghịch ngón tay. Mười bốn tuổi, bây giờ cô mới có tám tuổi, còn phải chờ tận sáu năm nữa.

Nhìn dáng vẻ cô bé cúi đầu không nói, quản gia Hàn Á đau lòng vuốt tóc cô, “Làm sao vậy?”

Mạch Khê ngẩng đầu, đôi mắt đẹp dâng lên làn sương mù đáng thương.

“Con sẽ ngoan mà, ba mới không thích con, phải không ạ?”

“Đương nhiên không phải rồi, là bởi vì Lôi tiên sinh muốn cho Tiểu thư Mạch Khê nhận được sự giáo dục tốt nhất nên mới làm thế.” Hàn Á an ủi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Mạch Khê lộ ra một tia hi vọng, cô sợ sẽ lại bị bỏ rơi, cẩn thận hỏi: “Bác Hàn Á, con với Thiên Luật đi cùng nhau được không ạ?”

Khuôn mặt quản gia Hàn Á hiện lên vẻ sốt ruột, ông vội vàng nói: “Tiểu thư Mạch Khê, từ nay về sau, không được nhắc lại tên này nữa, biết không?”

“Vì sao ạ?”

“Bởi vì…” Quản gia Hàn Á từng tiếng dặn dò, “Lôi tiên sinh sẽ không vui!”

Mạch Khê cái hiểu cái không, đôi mày nhỏ khẽ chau lại, nghi hoặc càng sâu. Cô phát hiện ra, càng ngày càng có nhiều vấn đề làm cô không hiểu nổi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Chuyển Trường Mới

Ngày từng ngày trôi qua, thời gian chính là như vậy, từng giây từng phút tính ra thì rất lâu, nhưng bỗng nhiên quay đầu lại thì phát hiện ra nó tựa như nước chảy, yên lặng mà trôi qua như chiếc đồng hồ cát, đâu vào đấy trải qua những tang thương của nhân gian.

Sáu năm sau...

Bạc Tuyết bảo đầu thu vẫn tràn ngập ánh nắng, hồ nước vẫn xanh thẳm, trong veo, tòa thành mộng ảo này khiến người ngoài khao khát, mong ước; thậm chí đứng trước nó cũng phải chùn bước như đứng trước thác nước hùng vĩ từ trên núi cao chảy xuống. Ngày qua ngày, thời gian cũng không làm giảm đi vẻ đẹp của tòa thành, ngược lại khiến nó càng thêm tràn ngập vẻ thần bí.

Đương nhiên, tất cả điều này đều là trong mắt người ngoài đánh giá.

Trong Bạc Tuyết Bảo, những người làm mặc đồng phục trắng vẫn bận tới bận lui. Dưới ánh mặt trời, nhóm người chăm sóc cây cẩn thận chăm chút từng ngọn cây cọng cỏ. Đầu buổi chiều thật yên tĩnh, tiếng chim chóc ngẫu nhiên vang lên đến vui tai, càng làm cho không khí thêm tươi mới.

https://thuviensach.vn

Đang lúc phân phó người làm, quản gia Hàn Á bỗng thấy trước mắt tối sầm, hai mắt bị một đôi bàn tay mềm mại nhỏ bé che lại, cùng với đó là giọng nói trong veo như tiếng chuông bạc...

"Con là ai nào?"

Quản gia Hàn Á vốn đang sửng sốt liền kích động vạn phần, kéo bàn tay nghịch ngợm xuống, đứng bật dậy. Ông nhìn thấy dưới ánh mặt trời là cô bé đang cười khanh khách với mình, trong lúc nhất thời nghẹn ngào không thôi.

"Tiểu thư Mạch Khê?"

Tiện đà ông nhìn về đám đông vệ sĩ phía sau, vẻ mặt chuyển sang nghiêm nghị...

"Các cậu sao có thể tùy tiện thay đổi lộ trình của tiểu thư vậy hả? Vạn nhất có gì sai sót, ai có thể tha thứ được hả?"

Vốn dĩ ông được thông báo là ngày mai tiểu thư Mạch Khê trở về tòa thành, cho nên sáng sớm mấy ngày nay đều sai bọn người làm chuẩn bị mọi thứ, phòng của tiểu thư Mạch Khê, đồ chơi của tiểu thư, quần áo của tiểu thư, cả những đồ ăn tiểu thư Mạch Khê thích nữa.

Sáu năm, tiểu thư Mạch Khê đã rời khỏi tòa thành sáu năm. Ông mỗi ngày đều mong một ngày này tiểu thư Mạch Khê quay lại, không nghĩ tới, hôm nay Mạch Khê đã bất ngờ trở lại.

Bọn vệ sĩ bảo vệ Mạch Khê đứng hai bên, cách đó không xa là chiếc xe xa hoa chuyên đưa đón Mạch Khê.

Bọn vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, không dám nhiều lời.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê đứng một bên cười tinh nghịch, kéo lấy cánh tay quản gia Hàn Á, nũng nịu nói: "Bác Hàn Á, đừng trách họ, là Mạch Khê nhớ bác, cho nên mới về nhà trước để cho bác một bất ngờ thôi."

Vẻ mặt uy nghiêm của quản gia Hàn Á cũng dịu đi, đối với Mạch Khê chỉ còn nét hiền lành và cưng chiều. Thời gian in dấu vết trên khuôn mặt ông, ông già đi một chút, tóc cũng trắng vài sợi, nhưng vẫn khỏe mạnh như lúc ban đầu.

"Được, được, bác cũng rất nhớ tiểu thư Mạch Khê, lại đây bác xem nào."

Mạch Khê đã trưởng thành.

Sáu năm sau, hình ảnh Mạch Khê tám tuổi khi rời đi còn ngây ngô, non nớt đã không còn. Mạch Khê giờ ngày càng xinh đẹp, lộ ra khí chất thanh nhã, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi môi hồng nhuận như trái anh đào, mái tóc quăn dài phủ trên đầu vai. Dưới ánh mặt trời, làn váy công chúa nhẹ nhàng bay, nụ cười trên môi cô thật đẹp, nhưng thật sự, mới mười bốn tuổi mà đã mang dáng dấp của một tiểu mỹ nhân rồi.

Đáy mắt quản gia Hàn Á hiện lên vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, thậm chí khóe mắt tự nhiên phiếm lệ, "Tiểu thư Mạch Khê đã trưởng thành rồi, thật tốt quá, thật tốt!"

"Bác Hàn Á, đừng khóc, về sau Mạch Khê sẽ không bao giờ rời xa bác nữa, sẽ ở bên cạnh bác." Mạch Khê thấy hai mắt ông đẫm lệ thì nâng bàn tay nhỏ bé lên, lau đi giọt nước mắt bên khóe mắt ông.

Quản gia Hàn Á gật đầu.

Sáu năm nay, không lúc nào là ông không lo lắng cho Mạch Khê. Cả đời ông không có con, bởi vậy khi lần đầu tiên nhìn thấy đứa nhỏ này, thấy cặp mắt sợ hãi, ông đột nhiên trào dâng tình thương của một người cha, chăm

https://thuviensach.vn

sóc cô như đứa con gái bé nhỏ. Chính là, ông không hiểu tại sao cậu chủ lại ra quyết định kia, để cho Mạch Khê mới tám tuổi đã phải chuyển đến ngôi trường lạ lẫm, mà cô bé thì vẫn muốn ở lại tòa thành.

Ông vẫn còn nhớ rõ bộ dáng lưu luyến của Mạch Khê khi rời khỏi tòa thành, cũng nhớ rõ bộ dáng cô bé muốn khóc nhưng không dám khóc; trong lòng con bé nhất định nghĩ rằng đây là lần thứ hai bị vứt bỏ. Đây là điều đứa nhỏ sợ, mà ngay cả ông cũng rất lo lắng, ông rất sợ đứa bé hai lần bị tổn thương, sẽ hằn trong tâm lý một bóng ma lớn, bởi phàm là trẻ con thì đều rất nhạy cảm.

Có điều...

Hôm nay nhìn tiểu thư Mạch Khê trước mặt với nét cười trong suốt, tâm tư Hàn Á rốt cục cũng thả lỏng. Không khó để ông nhận ra sự thay đổi của tiểu thư Mạch Khê, từ một đứa nhỏ suy dinh dưỡng dần biến thành cô gái yêu kiều; từ một cô bé cả ngày dè dặt, không thích nói chuyện, biến thành cô gái vui vẻ tươi cười, thậm chí còn học được cách an ủi người khác.

Ông biết, cậu chủ nhất định bố trí rất nhiều người bên cạnh cô, trải qua nhiều năm dốc sức chăm sóc như vậy, rốt cục Mạch Khê đã trưởng thành.

Giờ khắc này, quản gia Hàn Á lại có một loại cảm giác tự hào như kiểu "Ôi, nhà có con gái trưởng thành!"

"Mấy người, còn không mau đưa hành lý của tiểu thư về phòng!"

Ông lớn tiếng phân phó người làm. Những người làm đang sôi nổi bàn tán liền nhanh nhẹn làm việc, chứng kiến sự thay đổi lớn của Mạch Khê, họ đều nhìn cô với con mắt khác xưa, trong lúc nhất thời không nhận ra.

"Tiểu thư Mạch Khê trở về là tốt rồi, mấy năm nay sống ở ngoài nhất định là rất vất vả. Ngày mai là sinh nhật thứ mười bốn của con, bác nhất

https://thuviensach.vn

định sẽ chuẩn bị tốt cho con." Quản gia Hàn Á đau lòng nhìn cô, vừa nói xong, đôi mắt lại phiếm đỏ.

Mạch Khê ngọt ngào nở nụ cười, làm nũng mà kéo tay quản gia, vội vàng an ủi...

"Bác như vậy làm con rất đau lòng, con có vất vả gì đâu? Chỉ là con đến một nơi khác học thôi, các thầy cô cũng khen con rất thông minh nhé, cho nên con mới có thể trước sinh nhật trở về cho bác bất ngờ mà."

Kỳ thật cô không biết sinh nhật của mình là ngày nào, trong tư liệu nhận nuôi cũng không ghi chép sinh nhật của cô, cho nên ngày sinh của cô là ngày Hàn Á đưa cô vào tòa thành. Cho đến bây giờ, cứ đến sinh nhật cô là bác Hàn Á sẽ tặng quà, cho dù cô rời tòa thành đi học nhưng bác Hàn Á vẫn gửi quà sinh nhật không năm nào thiếu.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 10

Người Đàn Ông Dưới Ánh Trăng

Mạch Khê còn nhớ rõ món quà đầu tiên cô nhận được là chiếc váy vô cùng xinh xắn, món đồ ao ước của các bạn cùng trang lứa.

Đó là lần đầu tiên cô nhận được quà sinh nhật. Bác Hàn Á nói đó là cha nuôi tặng cô. Ban đầu cô tin thế, nhưng sau này, khi cô dần dần lớn lên, cô bắt đầu tin quà sinh nhật hàng năm thật ra chính là bác Hàn Á tặng, bởi vì bác Hàn Á là người thương yêu cô nhất.

Về phần vị Lôi tiên sinh kia - cha nuôi của cô...

Hình như chỉ có trong truyền thuyết, cô chưa từng gặp qua ông ấy lần nào, thậm chí cả ảnh chụp cũng chưa từng thấy, chỉ nghe từ bác Hàn Á. Dần dần, Mạch Khê bắt đầu nghi ngờ, cha nuôi của cô... có thật tồn tại trên thế giới này không?

———————

Màn đêm yên lặng phủ xuống, trong không khí có chút se lạnh, lại mang theo một vẻ xa lạ.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê từ lúc tỉnh lại trong cơn mê lại chẳng thể nào ngủ được. Mùi hoa theo gió vào phòng, là hương thơm của Ngọc Sơn Bạc Tuyết.

Cô bật dậy, ánh trăng đổ xuống, kéo dài cái bóng nhỏ của cô trên tấm thảm trắng tinh. Cách đó không xa, tấm màn che cửa khẽ lay động, tựa như đang nói gì đó.

Sáu năm….

Thời gian tuy rằng đã qua sáu năm, nhưng Mạch Khê còn nhớ rõ lời nói của Bác Hàn Á sáu năm trước… buổi tối đừng vào vườn hoa, hoa trong vườn dù héo úa cũng nhất định không được hái, nhất là hoa màu lam.

Sóng mắt trong suốt của Mạch Khê lưu chuyển. Màu mắt của cô rất đẹp, tựa như hòn bi tản ra sắc màu như ảo như mộng, nguyên nhân bởi vì cô là con lai.

Cuối cùng, ánh sáng mộng ảo kia đã thay đổi. Dưới ánh trăng, Mạch Khê đứng dậy ra khỏi phòng.

Con đường lát gạch trong tòa thành thật yên tĩnh, ngay cả những người giúp việc bận rộn cũng đều mệt mỏi đi ngủ.

Cây cọ ở hai bên rung động rào rạt trong gió nhẹ, từng chấm nhỏ áng sáng mỏng manh phác lại hình dáng tòa thành, trong không khí ngoài hương hoa còn có mùi men nhàn nhạt, đó là khí ngọt lành tản ra từ hầm rượu.

Ban đêm như thế, gần như kỳ ảo phiêu dật.

Hồ nước xanh yên tĩnh trong hoa viên, loài hoa Ngọc Sơn Bạc Tuyết kỳ thực rất dài, cánh hoa mỏng manh nhưng lại nở ra như tuyết.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trăng, từng tầng biển hoa xanh thẳm, bóng một người đàn ông cao lớn bị kéo rất dài.

Hắn có dáng người tuấn mỹ, chiếc cằm kiêu căng lạnh như băng lộ ra trong ánh sáng nhạt ban đêm. Bộ âu phục làm thủ công hoàn mỹ thể hiện khí chất quý tộc lạnh lùng, ánh mắt hắn bị kính râm che khuất, bộ mặt bình tĩnh lạnh lùng không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Hắn ngồi trên chiếc ghế giữa vườn hoa xanh thẳm, yên tĩnh cùng hờ hững dị thường.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua đóa hoa xanh, như là mang theo chút gì đó chăm sóc, hoặc như nhớ lại điều gì. Bóng dáng hắn mang theo vài phần đơn độc dưới ánh trăng.

Phía sau người đàn ông là từng mảng hoa tuyết lớn, phía sau nữa, ở vị trí bí mật, là những vệ sĩ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Gió nhẹ lướt qua, đưa hương hoa bay đến.

Ngón tay khẽ vuốt cánh hoa của người đàn ông bỗng dừng lại. Dưới ngón tay, đóa hoa xinh đẹp lạ thường. Một tia khó hiểu lướt qua đôi mày cương nghị của người đàn ông. Ngón tay mang theo sức mạnh bỗng nghiến vào, lại thả ra, đóa hoa đã nát vụn.

Màu hoa xanh lan tỏa, đầu ngón tay hắn dính hương, quấn vào trong mũi, giữa hàng chân mày. Hơi thở lạnh băng của người đàn ông ngày càng đậm, như loài mãnh thú, dưới ánh trăng tản ra độ nóng cháy làm người ta hoảng sợ!

Đột nhiên, một tiếng động rất nhỏ ở vườn hoa làm cho hơi thở của người đàn ông biến chuyển. Hắn nhíu mày lại một chút, rất rõ ràng, hắn cũng không thích phía sau bị người ta quấy rầy.

https://thuviensach.vn

Bọn vệ sĩ nấp trong chỗ tối cũng phát hiện ra điều bất thường, vừa muốn tiến lên, lại bị một động tác của người đàn ông ngăn cản. Bóng hình nho nhỏ ở lối vào hoa viên kia làm cho đôi môi mỏng của hắn càng cong lên lạnh ngắt.

Dáng người mảnh khảnh của Mạch Khê chìm bên trong từng tầng Ngọc Sơn Bạc Tuyết, váy ngủ của cô bị cành hoa cào hỏng. Cô vốn định trở về phòng ngủ, không nghĩ tới ánh trăng đêm nay sáng lạ thường, khiến cô nhìn thấy bóng người đàn ông trong biển hoa xanh thẳm kia.

Cô có chút giật mình!

Trong biển hoa, bóng lưng người đàn ông kia lại sinh ra rung động thật lớn trong tâm hồn bé nhỏ của cô. Dáng người hắn rất cao, làm người ta có cảm giác rất áp lực.

Anh ta là ai vậy?

Vì sao lại xuất hiện ở đây?

Giữa đêm khuya, trong biển hoa màu lam cấm kỵ, người đàn ông xa lạ đó lại chẳng hề kiêng dè mà xuất hiện ở đó?

Mạch Khê tò mò tới gần, mỗi bước đi về phía trước, cô đều có thể mơ hồ cảm thấy hơi thở không tầm thường ngày càng đậm trong không khí.

Cho đến khi người đàn ông khẽ quay sang, ánh trăng lan tỏa lên gò má cương nghị của hắn. Mạch Khê khẽ run lên trong lòng, ký ức và hơi thở xa lạ nhưng cũng quen thuộc kia quẩn quanh cô, lại làm cô không nhớ ra nổi đã từng gặp nơi nào.

“Chú là ai?”

https://thuviensach.vn

Cô chìm đắm trong biển hoa, giọng nói mềm mại vang lên trong trời đêm nở rộ. Đôi con ngươi xinh đẹp mang theo sự tò mò cùng cẩn thận đánh giá người đàn ông trầm mặc trước mắt này. Tuy anh ta đeo kính râm, có điều vẫn không che được nét điển trai. Nhưng cô thật sự không nghĩ ra tại sao có người thích mang kính râm vào ban đêm như vậy.

Hai mắt sắc bén của người đàn ông xuyên qua kính râm dừng trên người Mạch Khê, độ lạnh khiến cho toàn thân Mạch Khê run rẩy, theo bản năng, cô rùng mình một cái, mở to đôi mắt vô tội mà nhìn.

Hắn hình như đang đánh giá cô, từ trên xuống dưới. Tuy rằng không nhìn thấy tầm mắt của hắn, Mạch Khê lại có thể cảm nhận rõ ràng được ánh mắt của người đàn ông này lợi hại như chim ưng vậy.

Tựa như thợ săn sớm đã chờ lâu, đang lẳng lặng đợi con mồi tới cửa!

Đứa trẻ tám tuổi, đã trưởng thành.

Mạch Khê thấy người đàn ông trước mắt vẫn không nói, đôi mày đen nhỏ khẽ nhíu lại. Lập tức, trên gương mặt xinh đẹp hiện lênđôi má lúm đồng tiền, dường như đã hiểu ra chuyện gì đó.

“Con biết rồi, chú là vệ sĩ mới đến hả? Lạc đường đúng không? Tòa thành này rất lớn.”

Giọng nói ngọt ngào mềm mại của Mạch Khê làm đôi mày người đàn ông khẽ nhíu lại. Không đợi hắn lên tiếng, trong lòng bàn tay liền truyền đến sự mềm mại, cúi đầu nhìn lại, là Mạch Khê chủ động nắm bàn tay lớn của hắn, đôi môi mỉm cười ngọt ngào như đóa anh đào đậu nở trên gương mặt nhỏ nhắn. Dưới bầu trời đêm, ánh mắt xinh đẹp trong veo như dòng suối mát lành.

Đôi mắt chim ưng của người đàn ông bỗng nhíu lại. Trong đêm đen, hai mắt bị kính che khuất kia dừng trên động tác của cô nhóc, bàn tay nhỏ bé

https://thuviensach.vn

nhẹ nhàng chạm vào bàn tay to của hắn, bàn tay hắn lớn hơn bàn tay nhỏ này không biết bao nhiêu lần. Cảm giác dịu dàng này khiến đôi mày người đàn ông giãn ra, hơi thở dịu đi.

“Con đưa chú ra khỏi chỗ này, ngàn vạn lần đừng để bác Hàn Á thấy chú ở trong này nha, nếu không nhất định bác sẽ mắng chú đó. Vườn hoa buổi tối là không thể đến, nhất là hoa màu xanh này không được hái đâu.”

Mạch Khê nở nụ cười thiện ý với hắn, trên mặt mang theo nét dịu dàng, vừa nói vừa kéo hắn đi.

Người đàn ông nhíu nhíu mày, vẫn không nói lời nào.

Dưới ánh trăng, một người đàn ông cao lớn bị một cô bé kéo đi, xuyên qua từng tầng Ngọc Sơn Bạc Tuyết, bóng hình một lớn một nhỏ dừng trên những đóa hoa.

Những vệ sĩ ẩn trong chỗ tối dần tản đi.

“Ui da...” Đi vào trong vườn hoa, Mạch Khê không cẩn thận vấp ngã, cành hoa xẹt qua, váy ngủ trên người hơi rách, xấu hổ vô cùng.

Người đàn ông đưa tay đỡ cô, không nói chuyện, chỉ đưa tay chạm vào chất vải, bàn tay to rộng mang theo luồng hơi lạnh băng.

“Cám ơn chú.”

Mạch Khê cười ngọt ngào. Nụ cười kia, như đám mây mở ra nhuộm đẫm chân trời, lại khiến ánh mắt người đàn ông đột nhiên căng thẳng.

Làn váy của cô hiển nhiên có vài vết rách nhỏ, làn da mềm mại chạm vào đáy mắt người đàn ông. Ánh mắt hắn di chuyển, rơi vào chỗ cổ áo, hình dáng bầu ngực mê người bất ngờ khẽ nhô ra, cùng với hơi thở thơm mát của cô.

https://thuviensach.vn

Đôi môi mỏng của người đàn ông khẽ nhếch, giá rét bỗng lan tràn.

_____

Đêm khuya, trong phòng ngủ mơ mộng của con gái, tiếng chuông gió thanh khiết theo khẽ phát ra thanh âm dịu dàng, càng tỏ rõ không khí yên tĩnh xung quanh.

Cửa phòng từ từ bị một bàn tay lớn đẩy ra.

Ánh đèn dịu dàng chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ say trên giường.

Bóng đêm phản chiếu gương mặt sâu xa của người đàn ông điển trai. Gương mặt hắn trẻ như thế, lại khắc một phần khiến kẻ khác không rét mà run.

Người con gái trên giường ngủ rất ngon, gương mặt nhỏ nhắn như trăng sáng ngoài cửa sổ. Người đàn ông đó ngồi bên giường, bóng hình cao lớn bao phủ hoàn toàn cô bé!

Dưới ánh trăng, bộ váy ngủ trắng như thiên nga trên người Mạch Khê bị ngón tay lạnh băng của người đàn ông cởi ra, bàn tay lớn giữ lấy gáy cô. Trong nháy mắt, thân thể thiếu nữ mềm mại như điêu khắc không còn bị che lấp lộ rõ trong ánh mắt xanh lạnh băng của người đàn ông.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 11

Nguyện Vọng Sinh Nhật

Khác với thân thể của đứa trẻ tám tuổi, Mạch Khê đã mười bốn tuổi, cơ thể đương nhiên đã lặng lẽ thay đổi.

Vết thương mới lẫn vết thương cũ đã không còn mà thay vào đó là cơ thể thơm hương. Dưới ánh trăng, làn da non mịn của cô tản ra hương thơm thanh khiết, đôi núi nhỏ trước ngực giờ cũng đã cao ngất, như nụ hoa nở khiến kẻ khác không nhịn nổi muốn hái.

Bụng phẳng mịn, eo lưng tinh tế, hai chân co lại, che đi 'vùng đất nữ tính bí hiểm' kia, dấy lên cảm giác về một vẻ đẹp bí ẩn, đôi chân thon dài, tinh tế tựa lông vũ làm nhộn nhạo cõi lòng.

Đôi mắt u trầm của người đàn ông lúc sáng lúc sầm lại, thân thể mềm mại này khiến đáy mắt hắn càng thâm thúy, yết hầu hắn theo bản năng chuyển động một chút.

Mạch Khê nhẹ nhàng thở gấp một hơi, phát ra tiếng nức nở như con thú nhỏ, dường như là phản kháng lại sự quấy rầy của người đàn ông trong khi ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn sáng như ánh trăng dụi dụi vào gối, tựa như con mèo con ham ngủ, vẻ ngốc nghếch, đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông đưa tay vẽ theo đường nét xinh đẹp trên khuôn mặt cô, qua đôi lông mày đen thanh tú, hàng lông mi cong dài mà kiều mị, cái mũi tinh xảo, cuối cùng rơi vào đôi môi mềm mại, hồng nhuận như trái anh đào chín.

Hơi thở lạnh băng lại mang theo hương nước hoa nam tính quyện với hơi thở thơm tho của cô.

Trong đôi mắt người đàn ông hắn đã xảy ra biến hóa, ánh mắt mơ hồ chuyển động, quay cuồng, đôi đồng tử xanh biếc càng thêm u ám, hững hờ; ngón tay mang theo sự mềm mại tựa như những bông hoa lam trong vườn, ánh mắt ấy mang vẻ cưng chiều nhưng cũng hờ hững, tàn lãnh khiến người khác phải ngộp thở.

Điều này tựa như một tên ma quỷ nắm giữ thứ thuộc về riêng mình, mà món đồ này lại không nghe lời!

Trước mắt người đàn ông lại hiện ra khuôn mặt như đóa hoa lam, xinh đẹp mà vô cùng buồn bã.

Ấn đường của hắn đột nhiên nhíu lại, sự mềm mại và dịu dàng trong mắt không thấy nữa, còn lại chỉ là vẻ tàn nhẫn, lạnh lẽo khôn cùng.

Mười bốn tuổi...

Hắn cũng không sốt ruột!

-_____

Sinh nhật tuổi mười bốn của Mạch Khê cũng không khác trước là mấy. Cái tuổi này không lớn cũng chẳng nhỏ nên dường như không mang nhiều ý nghĩa, hứng thú lắm. Bánh sinh nhật cũng giống như cũ, ước chừng cao hơn cô một cái đầu; trang sức xa hoa, sáng lóa; có điều cô có thể tận mắt nhìn thấy khuôn mặt hiền lành, vui sướng của bác Hàn Á.

https://thuviensach.vn

Trong bữa tiệc sinh nhật chỉ có người của Bạc Tuyết Bảo, người làm ở tòa thành trên dưới trăm người đều có mặt đủ cả, rất náo nhiệt. Mạch Khê dường như đã quen với việc này, thậm chí là kiểu tiệc sinh nhật riêng biệt này.

"Bác Hàn Á, các bạn của con có thể đến tham dự sinh nhật không ạ?" Mặc một chiếc váy công chúa xinh đẹp, Mạch Khê nhìn chiếc bánh ngọt cao hơn mình, nhẹ giọng hỏi.

Quản gia Hàn Á nhẹ nhàng cười, bàn tay to khẽ vuốt ve đỉnh đầu cô...

"Tiểu thư Mạch Khê bây giờ còn nhỏ, đợi đến mười tám tuổi có thể mời các bạn đến thành dự sinh nhật."

"Tại sao hiện tại không thể ạ?" Mạch Khê khó hiểu.

"Bởi vì Lôi tiên sinh không cho phép." Quản gia nhẹ giọng nói.

Mạch Khê nhẹ nhàng nhíu đôi mày đen, hơn nửa ngày mới nói một câu: "Chỉ là cho đến bây giờ con vẫn chưa biết mặt ba nuôi."

Cô gần như là đã quên sự tồn tại của cha nuôi, nhiều năm như vậy vẫn chỉ có bác Hàn Á bên cạnh.

Vẻ tươi cười của quản gia có một chút cứng ngắc, "Tiểu thư sẽ được gặp."

"Như vậy con có điều ước sinh nhật, hy vọng có thể sớm nhìn thấy ba nuôi một chút." Mạch Khê cười khanh khách, nói nửa thật nửa đùa.

Quản gia dừng ở khuôn mặt cô, một lúc lâu sau mới nói: "Ta nghĩ... tiểu thư Mạch Khê đến mười tám tuổi là có thể nhìn thấy Lôi tiên sinh."

"Mười tám tuổi?"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhún nhún vai, lập tức lè lưỡi, "Nói vậy thì ba nuôi của con hẳn là ‘thế ngoại cao nhân’, nhưng mà, có được nhìn thấy ba nuôi hay không không quan trọng, quan trọng là... bác Hàn Á mới là người hiểu Mạch Khê nhất."

"Tiểu thư thật là dẻo miệng."

Trong lòng quản gia Hàn Á thực lo lắng, nhìn thấy khuôn mặt cô tươi cười trong suốt thì cũng cảm thấy vui mừng, "Không biết tiểu thư Mạch Khê muốn mời bạn nào tham dự tiệc sinh nhật?"

Kỳ thật, đứa nhỏ này từ bé đến lớn cũng rất cô độc, nếu gạt cậu chủ, để cho Mạch Khê mời vài người bạn về không phải là không thể.

Mạch Khê nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời...

"Là con trai của thầy giáo nha, anh ấy hơn con một tuổi, lúc con đi học anh ấy đối với con rất tốt. Bác Hàn Á xem, quà này là anh ấy tặng cho con đấy."

Cô nhanh chân chạy đến phòng ngủ, cầm ra một cây trâm, mặt trên là con bướm bay lượn trong bụi hoa, tuy rằng không mấy xa hoa nhưng có thể gọi là tinh xảo vô cùng.

Quản gia Hàn Á nao nao, sắc mặt lập tức hiện vẻ căng thẳng...

"Bạn của tiểu thư Mạch Khê là con trai?"

Mạch Khê khó hiểu nhìn quản gia, gật gật đầu, không hiểu vẻ mặt của ông sao lại kỳ quái như vậy.

Trên vầng trán của quản gia nổi lên nét lo lắng, ông nhìn Mạch Khê, muốn nói gì đó lại thôi.

"Bác Hàn Á, bác sao vậy?"

https://thuviensach.vn

"À, không, không có gì."

Quản gia vội vàng gợn lên nét cười trên khuôn mặt, che khuất đi đôi mắt như có như không sự lo âu, ông vỗ nhẹ đầu Mạch Khê, "Tiểu thư đã hoàn thành việc học bên đó, những người kia về sau cũng không tiếp xúc nữa. Lôi tiên sinh đã vì tiểu thư mà sắp xếp chuyện học hành tiếp theo rồi. Từ ngày mai trở đi, tiểu thư sẽ ở lại Bạc Tuyết Bảo."

"Con sẽ không còn được gặp lại các bạn nữa sao?" Trong lòng Mạch Khê buồn bã.

Quản gia gật đầu.

Mạch Khê không nói thêm gì, trực tiếp xoay người hướng đến điện thoại, nhấn một dãy số. Vị quản gia không hề ngăn cản, sự lo lắng trong lòng càng nặng thêm.

Quả nhiên, điện thoại ở bên kia vang lên tín hiệu nhưng hồi lâu vẫn không có người trả lời. Mạch Khê cắn cắn môi, một lần nữa bấm dãy số, cho đến khi... Quản gia tiến lên, nhẹ nhàng lấy đi điện thoại trong tay cô.

"Tiểu thư Mạch Khê, không có người bắt máy." Ông khẽ thở dài một hơi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 12

Phát Hiện Của Mạch Khê

Mạch Khê nghi hoặc nhìn về phía quản gia, “Vì sao ạ?”

Sắc mặt quản gia chần chờ một chút, lập tức nói: “Bọn họ chắc đã... được chuyển đi.”

“Chuyển đi? Không thể nào đâu, anh ấy nói sẽ chờ cháu gọi điện thoại cho anh ấy.” Mạch Khê lại hoài nghi.

“Tiểu thư Mạch Khê... ”

Quản gia thầm thở dài một hơi, nhìn cô, nghiêm túc nói: “Nhiệm vụ quan trọng bây giờ là hoàn thành bài vở, chuyện khác con đừng để trong lòng, nếu không... Lôi tiên sinh sẽ không vui.”

Mạch Khê há miệng, đôi mắt to vô tội chớp chớp. Cô thật sự không rõ, vị cha nuôi cho tới bây giờ không lộ diện vì sao lại không vui nha?

Quản gia vỗ nhẹ đầu cô, không nói nữa.

Về phần gia đình kia thế nào ông thật không dám nghĩ nhiều!

_____

https://thuviensach.vn

Mạch Khê mất ngủ, đêm khuya yên tĩnh này, lần đầu tiên cô mất ngủ.

Trước khi được nhận nuôi, đến Bạc Tuyết Bảo cô cũng từng mất ngủ, nhưng đó là vì đề phòng cha nuôi mới nên không thể không tỉnh táo mở to mắt đến hừng đông, mà nay cô mất ngủ là vì lời nói của bác Hàn Á.

Bạc Tuyết Bảo đối với cô mà nói luôn luôn là toà thành tràn ngập mơ mộng. Cô đã mười bốn tuổi, đương nhiên sẽ hiểu trong tòa lâu đài sẽ không có công chúa Bạch Tuyết, tòa thành đối với cô mà nói, là cảng an toàn.

Nhưng trong tòa thành hình như có điều bí mật cấm kỵ nào đó, ví dụ như vườn hoa, ví dụ như cha nuôi mới cô chưa từng thấy mặt.

Khi cô chưa trở lại Bạc Tuyết Bảo, cô từng đã một lần hoài nghi cha nuôi không tồn tại, nhưng cô lại lần nữa bước vào tòa thành này, quyền uy như bắt đầu lan tràn. Cô chưa từng thấy cha nuôi, cũng không khó để cảm nhận được mọi người trong tòa nhà đều vừa kính vừa sợ cha nuôi.

Cô nên cảm tạ cha nuôi đã thu nhận, thậm chí cho cô học hành. Chỉ là, cô cảm thấy một loại mơ hồ, cảm giác rất áp lực, giống như, lại trở về Bạc Tuyết Bảo thì lại bị ngăn cách?

Còn nữa, tối hôm qua cô đang ngủ trở lại cảm giác bất thường lần hai. Trong hoảng hốt, cô cảm thấy có một bàn tay ở nhẹ vỗ về thân thể mình, loại cảm giác quen thuộc này thật giống như năm cô tám tuổi.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Mạch Khê nhíu chặt mày, nghĩ đến đây, lòng lại khó chịu.

Cô đột nhiên nghĩ tới lời cô bạn mập mạp nói năm tám tuổi..."Mẹ nói, cậu ở trong một tòa thành có ma quỷ đáng sợ lắm. "

Ma quỷ??

https://thuviensach.vn

Mạch Khê co người lại, cô đã mười bốn tuổi, không nên tin trên đời này sẽ có ma quỷ, nhưng...

“A..."

Ngay khi cô miên man suy nghĩ, không gian yên tĩnh bỗng hiện lên tiếng hét sợ hãi của người phụ nữ, như có như không, lại như sợi tơ truyền vào tai Mạch Khê.

Cô sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên, một đôi mắt trong suốt cũng trở nên kinh hãi không thôi sau tiếng hét chói tai, âm thanh vang lên rồi lại biến mất, nhưng vẫn để lại dấu vết rất sâu trong lòng Mạch Khê.

Hơi thở bắt đầu trở nên hỗn loạn, cuối cùng cô cũng không đè nén tò mò trong lòng, mở cửa, đi ra ngoài phòng.

Âm thanh sâu xa, ánh trăng trút xuống từ khe hở của chùm mây.

Tại sảnh lớn nhất của toàn thành, xuyên qua cửa sổ thẳng đứng đến ba bốn phần, ánh trăng nhẹ nhàng tràn vào, dịu dàng mơn trớn một tầng vàng kim trên mặt sàn trơn bóng. Đèn thạch anh trong suốt quý giá trên cao chục thước, thể hiện vẻ tôn quý, cửa sổ sát đất rộng mở, đối diện đó là hoa viên, mùi hoa nhàn nhạt thoảng theo gió đêm, cả không gian đều ngập tràn hương hoa.

Đây là lần thứ hai Mạch Khê đi lên lầu của tòa thành. Lần đầu tiên là lúc cô tám tuổi, cô tò mò muốn xem từng phòng của tòa thành, cho đến khi đi đến chỗ lầu cao kia, vừa bước lên cầu thang đã bị bác Hàn Á cản lại, bác nói... nơi đó cấm vào.

Mà nay, cô lại đứng ở cầu thang ấy. Ngọn đèn thạch anh hai bên tường tỏa ra ánh sáng mơ hồ, không gian lớn như vậy chỉ phản chiếu bóng cây cọ lay động ngoài cửa sổ. Mạch Khê nuốt nước miếng, dù sao cô chỉ mới mười bốn tuổi, ít nhiều vẫn có chút sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Nhất là...

Mạch Khê theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng bị đám mây đen lớn che khuất.

Cô rùng mình một cái, lúc này... tiếng hét của người phụ nữ lại vang lên!

Gió lạnh ùa vào.

Răng Mạch Khê bắt đầu không ngừng va cầm cập. Ban đêm đen đặc, tiếng kêu hoảng loạn của người phụ nữ loáng thoáng rơi xuống từ nơi cao nhất của tầng lầu, như là đau đớn không chịu đựng được nữa.

Cô cắn chặt răng, tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn bước từng bước một tới gần vị trí tầng lầu.

Cùng với bước chân càng ngày càng cách gần, thanh âm của người phụ nữ không hề che lấp càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng lớn. Cuối cùng Mạch Khê cũng bước lên được tầng lầu. Nơi này không âm u như tưởng tượng, lại khá sang trọng, chỉ có một phòng, mà tiếng hét của người phụ nữ, chính là truyền ra từ phòng này.

Cửa phòng bị đóng, ánh sáng âm u bên trong chiếu ra bóng người nhỏ của Mạch Khê, tính cả sự khiếp đảm không thôi trong đôi mắt đẹp kia.

Bên trong gian phòng, tối không chịu nổi!

Nơi này gọi là phòng, nhưng phải nói là phòng chính mới đúng. Bởi vì trong không gian lớn như vậy, chỉ có một chiếc sô pha bằng da màu đen, cái loại màu đen kinh tâm động phách giống hệt như thiên nhiên xung quanh này, lộ ra vẻ làm người ta không rét mà run.

https://thuviensach.vn

Mà ở gần sô pha, một cơ thể tuyệt hảo nằm trên sàn đá cẩm thạch trơn bóng, gần như muốn hòa tan dưới thân người đàn ông...

Mạch Khê mở to hai mắt nhìn lại...

Cô nhìn thấy, gương mặt của người phụ nữ xinh đẹp trong phòng đang nhăn nhó. Trong phòng phát ra tiếng gào không chút nào giấu diếm. Tay cô ta ôm chặt người đàn ông, tiếng rên rỉ làm nhiệt huyết người ta sôi trào.

Người đàn ông trên người phụ nữ có cơ thể rắn chắc, âu phục đẹp đẽ càng tô điểm cho dáng người cao ngất của hắn. Kính râm che mất đôi mắt nhưng cũng không khó để nhìn ra ngũ quan lộ ra vẻ quyền lực tuyệt đối của hắn! Cổ áo sơ mi tối màu trên người hắn hơi mở, lồng ngực màu đồng khiến phụ nữ không khỏi mặt đỏ tim đập, dáng người to lớn vừa thấy đã biết là người chăm tập thể hình.

Kính râm tuy che khuất ánh mắt người đàn ông nhưng cũng không khó để nhìn gương mặt quá mức anh tuấn của hắn. Ngay cả khóe môi mỏng cũng khẽ cong lên làm người phụ nữ không thể nào nén được tình yêu điên cuồng, nhưng là quá lạnh lùng!

Động tác của hắn vô cùng mạnh mẽ, không lưu tình chút nào, ở trên người cô ta lưu lại dấu vết, đưa tới từng tiếng thét chói tai của người phụ nữ dưới thân. nhưng mặt hắn lại lạnh băng vô tình, không vì “vận động” kịch liệt mà ảnh hưởng.

Ngoài cửa Mạch Khê bị dọa đến choáng váng, gần như là sửng sốt không dám cử động, người đàn ông trong phòng nhìn rất quen, giống như...

Sự có mặt của cô hình như đã kinh động người đàn ông bên trong. Hắn dừng lại, nghiêng đầu… Mạch Khê đột nhiên mở to hai mắt nhìn lại! Là người gặp ở vườn hoa đêm qua!

https://thuviensach.vn

Hắn không là vệ sĩ mới tới sao? Làm sao có thể có mặt ở tầng lầu lúc này?

Không biết vì sao, tim Mạch Khê đập rất nhanh rất nhanh, theo bản năng trốn một bên, lại vẫn không thoát được ánh mắt sắc bén của người đàn ông. môi hắn khẽ nhếch lên.

Người phụ nữ như con cá lại bò lên người đàn ông lần nữa, người đàn ông cười lạnh. ánh mắt sau lớp kính nổi lên tia sáng lục u tối như sói, tiện đà, hắn quay thân mình lại, động tác càng thêm mạnh bạo!

Mỗi tiếng thở dốc làm người ta tai đỏ tim đập quanh quẩn trong không khí, cùng với sức lực tràn đầy khác hẳn người thường của người đàn ông. người phụ nữ bắt đầu cố hết sức gượng dậy, tiếng thở dốc lúc đầu biến thành tiếng khóc thống khổ nức nở, lực va chạm khiến cho sắc mặt người phụ nữ dưới thân ngày càng tái đi, thân người như tắm đẫm mồ hôi, cuối cùng biến thành tiếng thét vô lực…

“Đủ… đủ rồi, xin anh tha cho tôi, tôi không chịu nổi nữa.” Giọng cô ta ngày càng nhỏ theo động tác của người đàn ông, từng giọt mồ hôi lớn trên trán chảy xuống sàn đá cẩm thạch màu đen.

Ngoài cửa, hơi thở của Mạch Khê cũng càng ngày càng dồn dập, trái tim cũng đập rất nhanh.

Cô biết mình nên tránh ra, tuy cô chưa từng trải qua loại chuyện này, nhưng sớm có hiểu biết. cô tự nhiên cũng hiểu nam nữ trong phòng đang làm gì. trước khi cô còn chưa được nhận nuôi, chỉ thấy cha nuôi kia giống như con chó ghé lên người cô bảo mẫu mới đến, thở gấp thô thiển, cô bảo mẫu phong tình vạn chủng vòng tay qua cổ cha nuôi. khi đó cô rất lo thân thể của cô bảo mẫu có thể bị đè chết bởi thân hình quá mức mập của cha nuôi hay không.

https://thuviensach.vn

Cô luôn luôn cảm thấy loại chuyện này thật xấu xí, nhất là cha nuôi trước kia có thân thể béo ú, trắng bóng, giống hệt con lợn. Nhưng hôm nay, dáng người của gã đàn ông trong phòng đẹp đến dọa người, hình như loại chuyện cô vốn cho là dơ bẩn này lại trở nên đẹp mắt, nhưng mà…

Người đàn ông trong phòng dù thế nào cũng không lay động? Cảm xúc thể hiện cũng lạnh như băng, điểm ấy không giống với cha nuôi trước của cô. cô còn nhớ nét mặt của cha nuôi lúc ấy thật là làm người khác ghê tởm đến cực điểm, tham lam không có chừng mực, trước mắt ông ta, hình như chỉ có dục tình.

Đang lúc Mạch Khê nghĩ như vậy, bên tai lại truyền đến tiếng kêu bén nhọn của người phụ nữ, cô vội vã lặng yên nhìn lại, lại bị một màn trước mắt làm sợ tới mức thiếu chút nữa hồn bay phách tán!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 13

Thấy Sự Tàn Nhẫn

Bên trong gian phòng, người đàn ông trên người phụ nữ đã bứt ra ngồi dậy, thân mình cao lớn ngồi trên ghế salon, bóng dáng lạnh lùng phản chiếu ngược trên nền đá cẩm thạch trơn bóng. Dưới ánh trăng sáng tỏ cùng ánh sáng rọi ra từ ngọn đèn thạch anh, bóng hình người đàn ông càng được kéo dài ra.

Người phụ nữ tựa như bị bánh xe hung hăng nghiền qua, vô lực nằm trên mặt đất lát đá cẩm thạch lạnh băng, trên thân mình đầy đặn lộ ra những dấu vết vô tình của người đàn ông. Mái tóc dài của cô ta cũng ướt nhẹp mồ hôi, hai chân dường như mất đi tri giác mà phát run.

Điều làm Mạch Khê cực kỳ hoảng sợ chính là, không biết từ chỗ nào trong phòng chui ra vài tên vệ sĩ. Bọn họ mỗi người đều mang vẻ cường ngạnh, lạnh lùng, mặc một thân âu phục đen, hờ hững nhìn người phụ nữ xụi lơ trên mặt đất đang không ngừng run rẩy; tự nhiên như thể đã quá quen với một màn như vậy. Một tên vệ sĩ trong số đó tiến lên, cũng kính thay người đàn ông kia cài lại cúc áo sơ mi, sau đó lùi lại một bên.

Bên trong căn phòng dấy lên một tia bất an, thậm chí hơi thở nguy hiểm đang dần như lan tràn.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê rùng mình một cái, cô nhìn thấy người đàn ông phất tay, một tên vệ sĩ tiến lên, không chút lưu tình giật tóc người phụ nữ, túm cô ta tới trước mặt người đàn ông.

Từ chân tóc người phụ nữ truyền đến cơn đau kịch liệt khiến cô ta phát ra tiếng kêu rên bén nhọn.

Cả người Mạch Khê truyền đến cơn lạnh lẽo truyền từ chân tóc đến đầu ngón chân. Cô cảm thấy cả cột sống mình cũng nổi lên sự lạnh băng. Cách đó không xa, người đàn ông kia biểu cảm cực kỳ hờ hững, vẫn ngồi đó không nhúc nhích, tựa như ma quỷ vừa chui ra từ địa ngục.

Hắn sẽ làm gì người phụ nữ kia? Vừa mới rõ ràng là một màn kích thích không chịu nổi, vì sao đảo mắt một cái lại trở nên như vậy khiến người khác bất an?

Cô rất muốn rời khỏi nơi này, muốn tìm bác Hàn Á đến ngăn cản một màn này. Chỉ là, chỉ là cô cảm thấy hai chân run lên, giống như người phụ nữ bên trong; muốn động đậy lại không động nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh sắp phát sinh này.

Người phụ nữ trong phòng giương mắt nhìn người đàn ông. Chỉ thấy bên môi người đàn ông gợi lên ý cười lạnh lùng, nâng lên bàn tay to…

Ngón tay chậm rãi vuốt dọc theo vẻ xinh đẹp đã sớm ướt nhẹp mồ hôi, rơi trên khuôn ngực đầy đặn. Thân thể nhớp mồ hôi của cô ta dưới ánh đèn lộ rõ từng góc cạnh trước mắt bọn vệ sĩ.

"Cô tới, chính là muốn hầu hạ tôi, sao nhanh như vậy đã không chịu nổi?" Đôi môi bạc của người đàn ông thản nhiên hé mở, nói một câu.

Ngoài cửa, toàn thân Mạch Khê đột nhiên run lên!

Đây là loại thanh âm gì đây?

https://thuviensach.vn

Trầm thấp, thâm thúy, cực độ dễ nghe, lại lạnh lùng xâm nhập tận xương tủy, nháy mắt như lưỡi dao sắc bén nhuốm đầy men rượu khiến người khác không thể không bị mê muội mà muốn nhầm nháp, kết quả là chỉ có thể nếm được mùi máu.

Người phụ nữ tựa như cũng bị giọng nói này mê hoặc, giật mình sửng sốt một chút, lại nhìn thấy vẻ lạnh băng bên khóe môi người đàn ông thì sợ tới mức thân mình lui về sau, “Thực xin lỗi, tôi, tôi…”

Người đàn ông kéo cơ thể cô ta lại, “Ngay cả một người đàn ông cũng không đáp ứng được, cô làm sao có thể ứng phó với nhóm thủ hạ của tôi, hả?” Một chữ cuối cùng hạ xuống, bàn tay to người đàn ông vừa thu lại, bầu ngực cao ngất bị bóp chặt lại. Nỗi đau đớn kịch liệt khiến người phụ nữ phát ra tiếng thét thống khổ, chói tai.

"Đừng! Van cầu ngài, đừng! Nhiều người như vậy tôi sẽ chết mất, tôi hầu hạ ngài, hầu hạ mình ngài thôi!"

Cô ta run rẩy, cầu xin tha thứ, hai má vốn mị hoặc giờ đã tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Người đàn ông nhếch khóe môi, bàn tay to đổi hướng, như là chiếu cố mà vỗ nhẹ đầu cô ta, từng câu lạnh lùng từ miệng hắn gằn ra…

"Tôi tin chắc cô được huấn luyện làm sát thủ thì sức chịu đựng nhất định vượt xa người thường, nếu không… làm sao cô có thể hoàn thành nhiệm vụ giết tôi?" Câu nói sau cùng giống như cái lạnh tháng chạp xuyên thấu lòng người, bàn tay to của người đàn ông đột nhiên kéo tóc người phụ nữ, rất hung hăng…

Cùng với tiếng thét hoảng sợ đến chói tai, người phụ nữ như một cái bao tải bị ném cách xa sô pha mấy thước.

https://thuviensach.vn

"Không có khả năng, sao anh có thể phát hiện?" Người phụ nữ miễn cưỡng ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu, khuôn mặt kiều mị đã bị che phủ bởi nỗi sợ hãi.

Người đàn ông giơ tay, cầm một chiếc hoa tai tinh xảo đùa nghịch trên cổ; Ngay sau đó, ngón tay hắn hung hăng nghiền một cái, trong nháy mắt, chiếc hoa tai tinh xảo kia vụn nát.

Người phụ nữ đột nhiên mở to hai mắt nhìn. Đây là vũ khí duy nhất cô ta dùng để giết người, nhỏ đến mức giấu không thấy. Không nghĩ tới lại bị người đàn ông này ngay trước mặt, thần không biết quỷ không hay cầm xuống, mà cô ta lại không phát hiện ra. Kính mắt! Chẳng nhẽ trong kính mắt của người đàn ông này có giấu dụng cụ tinh vi nào?

Nhưng mà điều làm cô ta hoảng sợ nhất chính là… người đàn ông này sao có thể một tay bóp nát thứ vũ khí cứng rắn kia? Điều này sao có thể? Hắn dường như có sức mạnh bất phàm không thể tưởng tượng nổi!

"Ai phái cô tới?" Một tên vệ sĩ trong đó lạnh lùng quát.

Người phụ nữ cắn chặt môi.

Người đàn ông chậm rãi gác chân trái ngang đùi phải, châm một điếu xì gà Cuba thượng hạng, khuôn mặt anh tuấn bình tĩnh trong làn khói thuốc.

"Chủ nhân của cô thích xem diễn trò, như vậy, cô phải biểu diễn cho hắn xem, các cậu…"

Hắn thậm chí ngay cả đầu cũng không ngoảnh, trực tiếp ra lệnh,"Nếm thử cho tôi xem mùi vị nữ sát thủ là như thế nào!"

"Vâng!" Bọn vệ sĩ tuân lệnh, tất cả đều đi đến phía người phụ nữ.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ đột nhiên trừng lớn hai mắt, còn chưa thấy tiếng thét chói tai, thân mình đã bị bọn vệ sĩ lao đến.

Bên trong, nhất thời trở nên u tối không thể chịu nổi lần thứ hai, có điều… lần này càng thêm tàn nhẫn!

Mạch Khê cho tới bây giờ không nghĩ rằng đời này có thể nhìn thấy một màn như vậy! Cô cảm thấy máu trong người bị rút cạn, thân thể như ngày càng lạnh, đầu ngõn tay cũng run lên.

Cô nhìn thấy bọn vệ sĩ kia trên mặt không có chút biến đổi, từng tên từng tên chà đạp người phụ nữ bên trong. Thân mình người phụ nữ kia bị đẩy đến tường, thân thể như sợi mỳ bị bọn đàn ông giày vò; mà người đàn ông trên ghế salon lại dựa lưng vào thành ghế, thân hình cao lớn mang vẻ ung dung, nhàn nhã, ẩn trong làn khói xì gà dày đặc.

Cô nghe thấy tiếng người phụ nữ thét chói tai, kêu rên, thậm chí có tiếng giãy dụa. Dần dần, tiếng người phụ nữ như đã nghẹn lại, kêu không ra tiếng, chỉ còn lại tiếng đàn ông thở dốc, cùng với tiếng đánh.

Thân mình Mạch Khê sớm phát run như lá cây trong gió thu, đôi môi vốn hồng nhuận giờ đã tái nhợt.

Mấy giờ tra tấn dài đằng đẵng rốt cục đã xong, Mạch Khê vô lực ngồi sụp xuống đất. Tuy rằng cô không biết người phụ nữ kia vì sao xuất hiện ở đây, chỉ là cô rất muốn đi cứu cô ta. Bởi vì cô ta gần như đã hấp hối rồi, đáng tiếc, cô chỉ là một đứa trẻ, muốn làm gì cũng không thể.

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn những tên vệ sĩ kia thỏa mãn mà kéo khóa quần lên. Bọn hắn đều biến phụ nữ thành công cụ phát tiết, giống như người đàn ông kia, thậm chí quần áo cũng không cởi ra.

Cho đến khi… Mạch Khê nhìn thấy một tên vệ sĩ trong số đó đi đến phía người phụ nữ, con dao sắc nhọn cắt qua cổ cô ta, hô hấp lần thứ hai trở

https://thuviensach.vn

nên dồn dập!

Người phụ nữ thét lên một tiếng chói tai cuối cùng, nói như vậy là cô ta đã dùng hết sức lực cuối cùng trong cơ thể. Ngay sau đó, rốt cục không còn âm thanh gì nữa.

Cô không thể lại phát ra âm thanh gì nữa, bởi vì Mạch Khê nhìn thấy, máu đỏ thẫm từ cổ người phụ nữ kia ào ào chảy ra, nháy mắt đã nhuốm đỏ cả mặt đất.

Mạch Khê hoảng sợ lui người lại, hai tay nhỏ bé dùng sức ôm chặt đầu, trong đầu lại hiện ra một màn khiến cô kinh hãi.

Cô chỉ nhớ rõ, từng mảng từng mảng máu tươi nhuốm đỏ cả phòng, mùi máu tươi như mùi độc dược quanh quẩn trong mũi cô.

Nhưng mà, trước mắt sự kinh hoàng còn tiếp tục.

Mạch Khê nhìn thấy tên vệ sĩ kia hứng máu người phụ nữ vào một chiếc ly. Chiếc ly này tinh xảo như nước, dưới ánh đèn lộ ra ánh sáng trong suốt, máu trong chén cũng ánh lên đẹp đẽ, dường như còn mang theo hơi ấm của người phụ nữ.

Cô đột nhiên mở to hai mắt nhìn, hơi thở ở một khắc này đều như tắc lại. Cô thấy được một chuyện kinh khủng nhất trên đời này! Cô nhìn thấy người đàn ông trên ghế salon nhận lấy chiếc ly thạch anh, chậm rãi nhấm nháp máu tươi trong ly!

Động tác tao nhã đến cực điểm, tựa như vị vua ăn trên ngôi trước, nhấm nháp hương vị rượu ngon thanh thuần, lại mang vẻ tàn nhẫn khiến người khác… nổi điên!

"Aa…"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê rốt cục không khống chế được sự khủng hoảng trong lòng, hét lên một tiếng, ngay sau đó ngất đi.

Bên trong gian phòng, bọn vệ sĩ nhìn về phía người đàn ông trên ghế salon, dường như đang chờ mệnh lệnh của hắn. Người đàn ông đối diện chỗ Mạch Khê ngất đi như không nhìn thấy, chậm rãi buông cái ly.

Ngón tay thon dài lau lau chút máu tươi dính bên môi, vung tay, ném ly máu tươi của người phụ nữ xuống đất…

Cái ly rơi xuống cùng với tiếng vỡ vụn, máu tươi trong ly như hoa nở tràn ra.

"Đem xác con đàn bà này cho hắn đi, nói với hắn, muốn giết Lôi Dận tôi, tùy thời hoan nghênh!"

Người đàn ông cười lạnh, vẻ băng lãnh trong lời nói lộ ra sự uy nghiêm, quyền lực không ai bằng.

"Vâng!" Bọn vệ sĩ cung kính cúi người.

Người đàn ông đứng lên, bóng người cao lớn khiến cho cả không gian rộng như vậy đông lại lạnh lẽo không ít.

Mạch Khê ngất, thân mình nho nhỏ không hề hay biết xụi lơ ngay bên bậc cửa. Hai chân thon dài của người đàn ông dừng lại ngay trước khuôn mặt cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt của cô phản chiếu vào đôi mắt người đàn ông, đôi lông mày cương nghị của hắn hơi nhíu lại, cánh tay dài lập tức duỗi ra, ôm lấy thân mình dường như không có chút sức nặng nào của Mạch Khê.

Trên cầu thang, tiếng bước chân trầm ổn dần biến mất, chỉ để lại trong không khí mùi máu tươi lan tràn.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 14

Hạn Chế

Hai năm sau…

Ánh mặt trời rực rỡ có chút chói mắt, Ngọc Sơn Bạc Tuyết nở tươi tốt, như từng tầng từng tầng tuyết mỏng dưới tiết trời oi bức mang đến cảm giác thanh mát.

Trong Bạc Tuyết Bảo, người làm vẫn bận rộn thường xuyên.

"Bác Hàn Á…"

Giọng nói vui mừng của cô gái phá vỡ sự yên lặng trong tòa thành, giống như chú chim sơn ca tràn ngập sức sống thanh xuân và vẻ linh động hoạt bát.

Lại nhìn đến cô gái, đôi đồng tử trong suốt sáng người, mày liễu cong cong, lông mi thật dài rung động khe khẽ, làn da không tỳ vết lộ ra sắc phấn hồng nhàn nhạt, cánh môi mỏng manh như cánh hoa mềm mại ướt át, để lộ sự xinh đẹp tinh khiết.

Quản gia Hàn Á quay đầu nhìn bóng dáng vui vẻ của cô gái, cười cười, “Tiểu thư Mạch Khê vui vẻ như vậy, nhất định là có tin tốt lành.”

https://thuviensach.vn

Thời gian qua thực nhanh, chỉ chớp mắt cô bé này đã mười sáu tuổi, nhìn dáng vẻ cô trưởng thành càng thêm xinh đẹp, Hàn Á vẫn có thể nhớ rõ năm cô vừa bước vào tòa thành.

Cô bé ngây thơ trước kia cuối cùng cũng sắp lớn, còn hai năm nữa sẽ đến mười tám tuổi.

Mạch Khê mỉm cười ngọt ngào như suối nước mát lành mùa hè, cô làm nũng ôm lấy quản gia Hàn Á, một tay đột nhiên giơ lên một bức thư thông báo…

“Bác Hàn Á, con được thông qua điều kiện xét duyệt của đại học Cambridge rồi, con có thể học Cambridge!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra ánh sáng vui vẻ không thôi, như ánh mặt trời rạng rỡ xuyên qua từng tầng mây.

Quản gia há to miệng, vẻ già nua trên khuôn mặt được tin tức tốt lành này thắp sáng lên, gật đầu liên tục, kích động nói: “Thật tốt quá, thật tốt quá, đây quả thực là tin tốt động trời.”

Ông sống đến ngần này tuổi, chuyện tự hào nhất là từng phục vụ cho thiếu gia cùng tiểu thư Mạch Khê. Nhất là Mạch Khê, từ nhỏ đến lớn đã rất thông minh, chẳng những nhảy lớp liên tục, bây giờ chỉ mới mười sáu tuổi đã được đại học Cambridge xét tuyển, để được như thế thật sự không đơn giản.

Hàn Á biết Mạch Khê trước khi được nhận nuôi đã nhận được rất nhiều mặt chữ, dường như so với những đứa trẻ cùng tuổi cũng biết nhiều hơn, hiểu nhiều hơn, hỏi về việc học hành của cô lúc trước thì cô cái gì cũng không nói, cứ cho là đứa bé này cũng lớn lên ở một gia đình không tồi đi.

Mạch Khê cười ngọt ngào, vẻ đẹp thiếu nữ bao phủ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngay sau đó cô hơi hơi chu chu đôi môi nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh

https://thuviensach.vn

đẹp nổi lên vẻ buồn bã…

“Bác Hàn Á, tuy con có thể đi học Cambridge, nhưng nghĩ đến việc phải rời khỏi tòa thành, phải rời khỏi bác, con sẽ rất khó chịu.”

Quản gia Hàn Á đã lớn tuổi, mà người già vốn dễ đa sầu đa cảm, vừa nghe Mạch Khê nói như vậy, tự nhiên trong lòng cũng bắt đầu khó chịu, nụ cười trên mặt cũng biến thành vẻ u sầu…

“Ôi, Tiểu thư Mạch Khê mới mười sáu tuổi lại đến nước Anh, sao bác có thể không yên tâm được, tiểu thư còn nhỏ như vậy, làm sao có thể tự chăm sóc mình đây?”

“Bác Hàn Á…” Mạch Khê tựa đầu vào bờ vai quản gia, làm nũng nói: “Con chỉ không muốn rời xa bác thôi chứ không phải không thể tự chăm sóc mình đâu, con đã mười sáu tuổi rồi, đã lớn, không còn là trẻ con nữa.”

“Cô bé ngốc nghếch, chưa cử hành lễ thành nhân thì con vẫn là trẻ con, bây giờ bác còn nhớ dáng vẻ tám tuổi lúc con vừa tới tòa thành, đảo mắt một cái, con đã đến nước Anh du học rồi, sao bác có thể không lo lắng? Không được, nếu thật sự con muốn đến nước Anh, vậy bác phải thay con chuẩn bị cẩn thận những người giúp việc mới được, đầu bếp, còn cả lái xe. Đúng rồi, còn phải chuẩn bị biệt thự tốt cho con, bất động sản của Lôi gia ở Anh cũng không thiếu, ta cũng không yên tâm nếu để con ở ký túc xá trường học, rất nguy hiểm, còn nữa…”

“Bác Hàn Á…”

Mạch Khê buồn buồn trong lòng, từ nhỏ đến lớn người quan tâm cô như thế rất ít, bác Hàn Á chính là một trong đó, trong lòng cô, bác Hàn Á chẳng khác nào người thân.

“Con sẽ tự chăm sóc tốt cho mình, hơn nữa, con chỉ đến trường mà thôi, đặc biệt như thế sẽ khiến bạn học khác nghĩ nhiều, con chỉ lo cho sức khỏe

https://thuviensach.vn

của bác, bác phải quan tâm cả toà thành, mỗi ngày đều ngủ rất muộn, con sợ bác mệt hoặc bị bệnh, con sẽ đau lòng lắm."

"Sẽ không đâu, thấy tiểu thư Mạch Khê còn nhỏ như vậy lại lo cho bác, cơ thể bác có mệt thì trong lòng vẫn ngọt ngào." Trong mắt Hàn Á lộ vẻ vui mừng.

Mạch Khê lại làm nũng cười ngọt ngào, "Bởi vì ở trong lòng con, bác Hàn Á giống như người thân, thậm chí giống như ba vậy. Bác Hàn Á yên tâm đi, chờ con có thể kiếm tiền, nhất định sẽ hiếu kính bác, không bao giờ…để bác làm việc vất vả như thế nữa."

Quản gia Hàn Á cảm thấy ấm áp trước lời nói của cô, vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé của cô, khẽ thở dài, "Bác thực vui mừng, cũng thật hạnh phúc, nhưng những lời này ngàn vạn lần không thể để Lôi tiên sinh nghe được, nếu không cậu ấy…"

"Không vui đúng không?"

Mạch Khê nghe lời nói của ông, bất mãn chu cái miệng nhỏ nhắn, "Bác mà nói như vậy, con sẽ đau lòng lắm, ông ấy vì cái gì mà không vui?"

Quản gia Hàn Á cười cười, trong mắt có phần dung túng nhỏ nhỏ với sự phản kháng của cô.

"Cô bé ngốc, bác biết tiểu thư Mạch Khê đau lòng cho bác, nhưng bác chỉ là một quản gia, Lôi tiên sinh mới là cha nuôi của tiểu thư, là Lôi tiên sinh nhận nuôi tiểu thư Mạch Khê, vì thế người tiểu thư Mạch Khê muốn hiếu kính cũng là Lôi tiên sinh mới đúng."

"Bác…"

Mạch Khê khó chịu trong lòng, lại nổi lên một loại cảm giác đau đớn, "Con biết tất cả đều do cha nuôi cấp, không có ông ấy, con căn bản không

https://thuviensach.vn

có cuộc sống tốt như vậy, không có tòa thành xinh đẹp này để ở, không có nhiều người hầu hạ như vậy, con được mặc thứ tốt nhất, ngay cả xe cũng là tốt nhất, thậm chí có lái xe riêng đưa đón, không có ông ấy, ngay cả cơ hội đến trường con cũng không có, thậm chí có khi đã sớm chết rồi! Ông ấy đã thay đổi vận mệnh cả đời con, nhưng bác Hàn Á…"

Cô kéo tay quản gia Hàn Á, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp linh động lóe ra ánh sáng chân thành tha thiết, "Cho tới bây giờ con đều chưa từng gặp cha nuôi, con chỉ biết là, bác Hàn Á đã đưa con từ nơi tràn ngập ác mộng kia đến toàn thành này, là bác Hàn Á lúc nào cũng ở bên cạnh săn sóc con, khi con sợ hãi, khi con ốm, khi con vui, khi con buồn, cũng chỉ có bác Hàn Á cùng với con. Bác Hàn Á giống như ba nhìn con lớn lên, góp nhặt từng phiếu điểm của con. Mỗi lần sinh nhật, bác đều nhớ rõ con thích gì, không thích gì, nhưng còn cha nuôi thì sao? Nhiều năm như thế ông ấy ở đâu? Con chưa từng thấy ông ta, thậm chí cả giọng nói cũng chưa từng nghe qua, có đôi khi con còn nghĩ, người cha nuôi này của con có tồn tại thật không? Nếu ông ấy có thật, vì sao nhiều năm như vậy không xuất hiện? Ngay cả năm mười bốn tuổi con bị bệnh nặng cũng là bác Hàn Á ở bên chăm sóc con mà thôi."

Mạch Khê còn nhớ rõ năm mười bốn tuổi khủng khiếp ấy, tại giữa đêm khuya u tối làm người ta sợ hãi, cô chứng kiến được một màn kinh sợ!

Người đàn ông đẹp như thiên thần lại giống như ma cà rồng trong phim điện ảnh, tay nhấc ly thủy tinh, tao nhã nhấm nháp máu tươi của người phụ nữ đẹp đẽ như hoa.

Cô tận mắt thấy một người phụ nữ bị một đám đàn ông tra tấn đến chết như thế nào, cũng tận mắt nhìn thấy con dao sắc bén xẹt qua gáy như tơ lụa của người phụ nữ. Máu, tràn ra trên sàn đá cẩm thạch lạnh như băng, trơn bóng ánh lên gương mặt tái nhợt của người phụ nữ.

https://thuviensach.vn

Đêm đó, cô ngất đi rồi, tỉnh lại thì bị bệnh nặng, thiếu chút nữa đã lấy đi mạng cô.

Thời điểm đó bác Hàn Á không ngày nào không chăm sóc sức khỏe cô, thậm chí cả đêm không ngủ, về sau cô kể lại chuyện đêm đó với bác Hàn Á, bác Hàn Á nói đó chỉ là ảo giác của cô mà thôi, trong tòa thành không có vệ sĩ mới đến. Tuy cô có rất nhiều nghi ngờ, nhưng chuyện này cũng chỉ có thể mặc kệ, dù sao trong tòa thành cũng không tìm được thi thể người phụ nữ cô nhắc đến, thậm chí một vết máu cũng không tìm ra.

Quản gia Hàn Á nghe vậy, trong mắt hiện lên một vẻ phức tạp, khẽ thở dài một hơi, muốn nói lại thôi.

“Tiểu thư Mạch Khê hiểu lầm Lôi tiên sinh rồi, Lôi tiên sinh rất quan tâm đến Tiểu thư Mạch Khê.”

Tuy chỉ là đoán vậy nhưng ông cũng không phải không có căn cứ. Trong ấn tượng của ông, Lôi tiên sinh luôn lạnh lùng, bất luận kẻ nào cũng không thể bước vào được thế giới nội tâm của hắn, từ sau chuyện ở Bạc Tuyết Viên, tuy Lôi tiên sinh vẫn đến, nhưng số lần có thể đếm trên đầu ngón tay.

Chỉ từ sau khi nhận nuôi Mạch Khê, Lôi tiên sinh lại thường thường về nơi này một chuyến, tuy hai năm này không thấy Lôi tiên sinh trở lại tòa thành, nhưng ông rất tin Lôi tiên sinh vẫn quan tâm tới cô con gái nuôi này. Ông còn nhớ rõ đêm năm Mạch Khê mười bốn tuổi bị dọa ngất kia, đúng là Lôi tiên sinh tự mình bế cô xuống!

Lôi tiên sinh làm việc luôn luôn tuyệt tình, chưa từng thấy hắn sinh ra lòng trắc ẩn đối với ai, khiến Lôi tiên sinh tự mình ôm một cô bé hôn mê quả thực là ngạc nhiên tận trời, ngay cả Hàn Á cũng khiếp sợ. Đương nhiên, hết thảy Mạch Khê đều không biết. Ông rất muốn giải thích cho cô nghe, rồi lại không biết nên mở miệng như thế nào.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê thấy dáng vẻ ông cứ ấp a ấp úng, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, cô ôm lấy vị quản gia, “Con mặc kệ, tóm lại, ai tốt với con thì con tốt lại, bác Hàn Á là người tốt nhất với con, trong lòng con, Bác Hàn Á mới là quan trọng nhất.”

“Con đó, chỉ được cái miệng ngọt, biết làm ta vui.” Quản gia Hàn Á đau lòng khẽ nhéo cái mũi nhỏ của cô, chiều chuộng nói.

Mạch Khê nghịch ngợm thè lưỡi, cười càng thêm xinh đẹp.

———————

Vừa mới vào đêm, Mạch Khê được một chiếc xe thể thao đưa về tận cửa nhà, vừa mới rảo bước vào đến đại sảnh, quản gia Hàn Á liền vội vàng hỏi han: “Tiểu thư Mạch Khê sao lại về muộn thế?”

Bọn người giúp việc ba chân bốn cẳng bận rộn vì cô.

Mạch Khê ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngọt ngào nói: “Bác Hàn Á, con sắp đi Anh mà, đêm nay các bạn chuẩn bị tiệc chia tay cho con.”

“Bạn bè?” Quản gia Hàn Á mẫn cảm vội vàng hỏi: “Tiểu thư Mạch Khê có bạn là trai hay gái?”

Mạch Khê khó hiểu nhìn quản gia, “Có cả con trai lẫn con gái chứ ạ.”

“Vừa rồi là Tiểu thư Mạch Khê ngồi xe con trai về?” Quản gia truy hỏi.

Mạch Khê càng thêm nghi hoặc, đôi con ngươi lưu ly rực rỡ mang theo ánh nhìn khó hiểu, “Đúng ạ, bác Hàn Á sao vậy?”

Quản gia vừa muốn mở miệng, một gã giúp việc hớt ha hớt hải chạy vào…

“Quản gia Hàn Á, Phí Dạ tiên sinh đến đây!”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê chỉ nhìn thấy đôi mày quản gia nhíu lại, chưa kịp phản ứng gì thì cửa chính ở đại sảnh tòa thành đã bị vài người giúp việc đẩy ra…

Phí Dạ tiên sinh?

Mạch Khê khẽ lẩm bẩm cái tên xa lạ này, thuận thế nhìn lại…

Dưới ánh trăng mông lung, một người đàn ông đi đến, hắn mặc tây trang tối màu, không khó nhìn ra hắn là loại người khó đối phó. Ngũ quan cương nghị tuy không gọi là anh tuấn, nhưng lại là người đàn ông vô cùng giàu có, nhất là đôi mắt sâu thẳm, lộ ra ánh nhìn sắc bén như kiếm, dáng người cao to làm Mạch Khê không khỏi nghĩ đến người đàn ông mà cô đã nhìn thấy đêm mười bốn tuổi ấy.

Hắn là ai vậy? Vì sao mọi người trong tòa thành dường như rất sợ hắn?

Đang nghĩ tới đó, vị quản gia tiến lên, khẽ gật đầu, “Để cho Phí Dạ tiên sinh tự mình đến tòa thành một chuyến, chắc là Lôi tiên sinh có chuyện quan trọng dặn dò sao?”

Trên mặt người tên Phí Dạ này hờ hững vô cảm xúc, hắn chỉ nhẹ nhàng hạ thấp người đối với quản gia, giọng điệu cũng như nét mặt không hề dao động cảm tình, điềm nhiên nói:

“Hàn Á tiên sinh, Lôi tiên sinh sai tôi mang một thông báo cho tiểu thư Mạch Khê!”

Nói xong câu đó, hắn liền nhìn về phía Mạch Khê ở bên cạnh…

Mạch Khê mặc chiếc váy đen, làn da trắng tuyết, đôi tay bạch ngọc nhỏ bé đặt trên tà váy, không nói một lời. Dưới ánh đèn thạch anh trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm linh hoạt, hai mắt trong veo nhìn hắn, đáy mắt ẩn chứa ánh sáng ngọc tựa sao dường như mang theo một chút vẻ tò mò.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ đột nhiên sửng sốt…khuôn mặt này.

Gần như lâu đến một thế kỷ, hắn mới bắt đầu có phản ứng, “Đây chính là tiểu thư Mạch Khê?” Trong giọng nói nhạt lộ ra sự chần chừ rõ ràng.

“Đúng vậy, cô ấy chính là tiểu thư Mạch Khê, năm nay mười sáu tuổi.” Quản gia hình như nhìn thấu sự chần chừ trong mắt hắn, nhẹ giọng giải thích.

Trong mắt Phí Dạ lơ đễnh hiện lên một chút vẻ hiểu rõ rồi lại đến lo lắng, nhưng chỉ là một cái chớp mắt, tức khắc liền che lại, hắn nhìn về phía quản gia…

“Lôi tiên sinh vì tiểu thư Mạch Khê đã sắp xếp xong chương trình học ở đại học Havard, mấy ngày nữa là có thể nhập học, xin Quản gia Hàn Á chuẩn bị cho Tiểu thư Mạch Khê một chút.”

Quản gia Hàn Á sợ run một chút, nhưng chẳng nói gì, gật đầu nói: “Xin Lôi tiên sinh yên tâm, tôi sẽ thu xếp tất cả.”

Phí Dạ gật đầu một cái.

“Không được!”

Tiếng nói phản kháng của Mạch Khê vang lên, thanh âm dịu dàng có phần bất mãn rõ ràng. Cô đi đến trước mặt Phí Dạ, nhìn người đàn ông cao hơn rất nhiều so với mình, thân hình to lớn của hắn làm cô cảm thấy một chút khiếp đảm nho nhỏ…

“Tôi đã nhận được thông báo nhập học của đại học Cambridge, sẽ không đến đại học Havard.”

“Tiểu thư Mạch Khê…”

Quản gia vội vàng kéo cô lại bên cạnh, ánh mắt ý bảo cô đừng nhiều lời.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê tủi thân và khó hiểu.

Phí Dạ nhìn về phía cô, bất thình lình hỏi một câu: “Tiểu thư Mạch Khê vừa mới tham gia tiệc với bạn bè về?”

“Tôi…”

“À, không phải, là tiểu thư Mạch Khê cảm thấy hơi buồn, vừa mới dạo phố về.” Quản gia cắt ngang lời Mạch Khê, vội vàng nói.

“Bác…”

“Tiểu thư Mạch Khê đừng nói nữa.” Quản gia nhẹ giọng ngăn cản.

“Quản gia Hàn Á…”

Mắt Phí Dạ sáng như đuốc, nhìn về phía quản gia với ánh mắt hiểu rõ hơn một phần, thản nhiên nói: “Lôi tiên sinh còn bảo tôi nói một câu với ông!”

“Xin Phí Dạ tiên sinh cứ nói.” Quản gia vội vàng nói.

Ánh mắt sắc bén của Phí Dạ xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn bất mãn của Mạch Khê, lại dừng trên người quản gia…

“Lôi tiên sinh hi vọng quản gia có thể trông giữ tiểu thư Mạch Khê, đừng kết giao với những người không nên kết giao!”

Một câu nói này lộ ra hành vi che giấu vừa rồi của quản gia.

Quản gia run rẩy, nét mặt xấu hổ rõ ràng, “Vâng, xin Lôi tiên sinh yên tâm.”

Phí Dạ gật đầu, sải bước rời đi.

Hơi lạnh khiến người ta khó thở dần tiêu tán.

https://thuviensach.vn

Thật lâu sau…

“Bác Hàn Á, vì sao bác phải đồng ý với ông ta? Cháu đã gặp người hướng dẫn của Cambridge, làm sao có thể nói không đi là không đi? Đây là cơ hội khó được mà.” Mạch Khê thật sự không hiểu hành động của ông, làm sao có thể như vậy?

“Tiểu thư Mạch Khê, Havard là trường học người người đều hướng tới, học ở đó tốt hơn ở Anh mà.”

Quản gia cười nhẹ nhàng, an ủi cô nói: “Lại nói, Lôi tiên sinh cũng từng học ở Havard, các giáo sư nơi đó thậm chí cả hiệu trưởng cũng sẽ chiếu cố tiểu thư.”

“Nhưng mà làm sao ba nuôi có thể như vậy? Ông ta cũng không hỏi qua ý kiến của con, thậm chí chuyện con được tuyển thẳng vào Cambridge cũng không biết? Còn người vừa đến kia nữa, rốt cục anh ta là ai, hình như bác Hàn Á rất sợ anh ta?”

Mạch Khê cực kỳ bất mãn cộng thêm tủi thân, cô thật sự không rõ vì sao một người cho tới bây giờ không lộ diện lại muốn can thiệp vào quyền quyết định và tự do của cô như vậy, đây hoàn toàn không phải thái độ quan tâm.

Phải kiềm chế! Kiềm chế một cách khó hiểu!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 15

Quyền Lực Tuyệt Đối

Quản gia Hàn Á nhìn thấy bộ dáng bất mãn của Mạch Khê thì khẽ thở dài,"Tiểu thư Mạch Khê, nếu Lôi tiên sinh đã muốn thay con sắp xếp mọi chuyện thì đừng giận dỗi nữa. Hơn nữa, quan trọng nhất là, con phải giữ khoảng cách nhất định với các bạn trai, vừa rồi có nghe thấy Phí Dạ tiên sinh nói gì không?"

"Vì sao con phải như vậy? Con đã mười sáu tuổi rồi, chẳng nhẽ còn không được chọn học đại học ở đâu, kết giao với loại bạn nào sao? Bác Hàn Á, cha nuôi chưa bao giờ xuất hiện kia thực sự rất quá đáng!" Mạch Khê đứng dậy, đôi lông mày đen xinh đẹp phiếm gợn nét hờn giận.

Quản gia bị lời của cô làm cho hoảng sợ, vội vàng giữ Mạch Khê lại, một lần nữa ngồi xuống, ngữ khí có vẻ sốt ruột, "Tiểu thư Mạch Khê, về sau lời này ngàn vạn lần không được nói lại, nếu không Lôi tiên sinh sẽ biết."

"Biết thì biết, bác Hàn Á, rốt cục bác làm sao vậy? Bác biết rõ quyết định của con mà.” Mạch Khê đã muốn khóc, đôi mắt hiện lên vẻ ủy khuất.

Quản gia Hàn Á trầm mặc hồi lâu, trên mặt cũng có vẻ nghiêm túc, ông đứng lên, nhìn về phía Mạch Khê, liên tục thở dài, "Xem ra, ta cũng cần

https://thuviensach.vn

phải nói cho con chút chuyện liên quan đến Lôi tiên sinh.”

Mạch Khê sửng sốt, lẳng lặng nhìn về phía quản gia, cô cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy vẻ nghiêm túc kiểu này của bác Hàn Á.

"Lôi tiên sinh, cậu ấy… tên khai sinh là Lôi Dận.”

Giọng nói của quản gia Hàn Á cực kỳ thong thả, lộ ra vẻ nghiêm trọng, nhưng cũng mang chút kiêu hãnh, "Lôi tiên sinh là đại thiếu gia của dòng họ Lôi, là người thừa kế duy nhất của Lôi gia. Năm 26 tuổi đã bắt đầu tiếp quản tài sản của Lôi thị, chính thức trở thành chủ tịch của Lôi thị. Lôi tiên sinh trời sinh đã là kỳ tài kinh doanh, chỉ mất hai năm đã biến Lôi thị từ một công ty nhỏ trở thành công ty có phân bố toàn cầu, cùng với công ty của Hoắc thị là hai tập đoàn lớn trên thế giới. Lôi thị chủ yếu kinh doanh bất động sản. Có thể nói, từ lúc Lôi tiên sinh nhậm chức đã nắm trong tay 48% giá trị nhà đất toàn cầu, cùng với những khách sạn xa hoa, lâu đài cung điện, các biệt thự chọc trời. Tổng bộ của Lôi thị ở nằm ở Mỹ.”

Mạch Khê há to miệng. Mười sáu tuổi – cô tuy rằng còn chưa rõ lắm chuyện kinh doanh, nhưng chỉ bằng những điều quản gia nói cũng đủ khiến cô khiếp sợ.

Cho tới bây giờ cô cũng không biết, người nhận nuôi mình là trùm bất động sản trên thế giới.

"Người đàn ông tiểu thư Mạch Khê vừa thấy tên là Phí Dạ, cậu ấy là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Lôi tiên sinh. Cậu ta là ‘nghi trượng’, đồng thời cũng là trợ lý chủ tịch đặc biệt cho Lôi thị, cũng có nghĩa là dưới một người nhưng trên vạn người!" Quản gia Hàn Á thật thà kể.

"À…"

Mạch Khê gật đầu, rốt cục hiểu được nguyên nhân vì sao bác Hàn Á cung kính với hắn đến vậy, nhưng mà…

https://thuviensach.vn

"Bác Hàn Á, nghi trượng là cái gì?"

Quản gia Hàn Á trầm mặc một chút, lại nhìn về hướng Mạch Khê thì ánh mắt tràn vẻ kiên định…

"Nghi trượng là cách xưng hô trong giới xã hội đen. Nghi trượng tương đương với người chấp sự, ngoài người cầm đầu thì nghi trượng có vị trí trên mọi người, có quyền lực tuyệt đối."

"Xã hội đen?" Mạch Khê mở to hai mắt nhìn, hơi lắc đầu, đôi con ngươi đảo tròn, "Con hiểu rồi, trong phim thì đấy là nơi của bọn côn đồ đúng không? Chúng thường xuyên đi thu phí bảo kê."

Quản gia bị lời nói của cô khiến cho bật cười, nhẹ nhàng lắc đầu, "Đó chỉ gọi là bọn đầu đường xó chợ thôi, xã hội đen cũng không phải như trong phim diễn đâu, còn vượt qua sự tưởng tượng của tiểu thư Mạch Khê nữa.”

"Vậy là loại gì ạ?" Mạch Khê tò mò truy vấn, ngay sau đó tỉnh ngộ, "Bác Hàn Á, cha nuôi của con không phải cũng là xã hội đen chứ? Ông ấy không phải là chủ tịch Lôi thị sao?"

Quản gia Hàn Á nhìn cô, "Cha nuôi của tiểu thư Mạch Khê đích thực là trùm bất động sản, nhưng đồng thời cũng có bối cảnh hắc đạo không kẻ nào dám động đến. Lôi tiên sinh là người cầm đầu tổ chức Ảnh, đương nhiên, giới này bên ngoài rất nhiều người không biết."

Sở dĩ ông đề cập đến truyện này là vì lo lắng Mạch Khê đã mười sáu tuổi, hai năm nữa sẽ là đến tuổi trưởng thành. Đến lúc đó, Lôi tiên sinh nhất định sẽ xuất hiện. Trước lúc đó nên cho cô biết bối cảnh của cha nuôi mình cũng là một việc tốt, ít nhất cũng cho cô có chút dự phòng tâm lý.

"Tổ chức Ảnh? Tên thật là kỳ quái." Mạch Khê mới nghe thấy lần đầu, đôi lông mày đen khẽ nhíu lại, ra chiều suy nghĩ, không biết tổ chức Ảnh

https://thuviensach.vn

rốt cục là cái gì.

"Tổ chức Ảnh là tổ chức xã hội đen khiến người nghe thôi đã sợ mất mật, có thành viên phân bố toàn cầu. Ngoài thuốc phiện, vũ khí đạn dược, sòng bạc, hội quán cao cấp; tổ chức Ảnh còn đào tạo sát thủ chuyên nghiệp, năng lực, trí tuệ phi phàm. Dám đối đầu với họ chỉ có tổ chức mafia của Italy, ngay cả tổ chức phản động Nhã Khố Trát khổng lồ nhất Đông Á cũng không dám có xung đột với tổ chức Ảnh. Mà cha nuôi của con, hai mươi hai tuổi đã chính thức ngồi vào vị trí người cầm đầu của tổ chức Ảnh, cũng là người cầm đầu trẻ tuổi nhất trong giới xã hội đen."

Miệng Mạch Khê há to kinh ngạc, dường như có thể nhét vừa một quả trứng chim, đến hơn ‘nửa ngày’ mới có phản ứng lại, miễn cưỡng nuốt nước miếng.

"Cho tới bây giờ con cũng không nghĩ xã hội đen là như vậy."

Quản gia nhẹ nhàng cười, "Thành viên của tổ chức Ảnh cũng không phải là côn đồ như tiểu thư Mạch Khê nghĩ đâu. Ngược lại, họ đều là những trí thức uyên bác, ngoài ra, còn tinh thông hoạt động kinh doanh, tài chính, thậm chí còn biết rõ các ngành nghiên cứu. Lấy Phí Dạ làm ví dụ đi. Nghiêm túc mà nói, cậu ta cũng được coi như học đệ của Lôi tiên sinh, cũng là sinh viên đại học Harvard. Cậu ta am hiểu các loại vũ khí, tinh thông triệt quyền đạo, karate, nhu thuật, sức công kích rất mạnh!"

"A?" Mạch Khê nghe đến choáng váng "Thì ra đánh nhau cũng phải có học vấn. Sao anh ta lại lợi hại như vậy?"

"Rất đơn giản, cậu ấy tinh thông những điều này đều là do Lôi tiên sinh tự mình chỉ giáo!"Quản gia nhẹ giọng nói.

Mạch Khê đột nhiên mở to hai mắt nhìn, "Cha nuôi của con cũng như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, phải nói là Lôi tiên sinh gây dựng nên tổ chức Ảnh từ nhỏ thành lớn, cho nên tinh thông những cái đó cũng không có gì là lạ." Quản gia nói.

Mạch Khê nghe vậy sau, có chút không hiểu,"Bác Hàn Á, cha nuôi của con không phải là cậu chủ của Lôi thị sao? Tại sao từ nhỏ lại ở trong xã hội đen? Kỳ quái thật."

"Cái này…" Quản gia muốn nói lại thôi, vỗ vỗ gáy, trên mặt gợi lên ý cười, "Càng nói càng phức tạp, chờ tiểu thư Mạch Khê lớn một chút là có thể rõ."

"Hả?" Mạch Khê khó hiểu, bác Hàn Á rõ ràng còn chưa nói hết, sao lại không nói tiếp?

"Tiểu thư Mạch Khê, hôm nay ta chỉ nói đơn giản cho con hiểu được bối cảnh của Lôi tiên sinh thôi, đương nhiên, việc này càng ít người biết càng tốt, hiểu chưa?" Quản gia dặn dò.

Mạch Khê liên tục gật đầu, cô đã mười sáu tuổi, cũng tự biết điều gì nên nói, điều gì không nên nói.

Quản gia vui mừng gật đầu một cái, nhìn về phía cô, dõng dạc nói từng tiếng: "Cho nên, tiểu thư Mạch Khê, trên thế giới này con có thể phản đối quyết định của bất cứ ai, duy với Lôi tiên sinh… là không thể!"

Một câu như là lời cảnh cáo làm Mạch Khê phát run.

Màn đêm buông xuống, lần đầu tiên Mạch Khê ngồi trước máy vi tính xem về Lôi thị. Lúc này mới phát hiện ra tin tức liên quan đến Lôi thị nhiều không kể hết. Nhất là tin về tình hình tăng trưởng hàng năm, số liệu khiến người khác phải kinh ngạc. Các loại tin tức khác cũng có, duy chỉ thông tin cá nhân của Lôi Dận là không có, ngay cả ảnh chụp cũng không.

https://thuviensach.vn

Không khó để tưởng tượng được Lôi Dận là một một người không ưa giới truyền thông.

Tư liệu liên quan đến Lôi Dận lại càng ít đến thảm hại, những gì bác Hàn Á giới thiệu có khi chỉ là một phần mười, đơn giản mà hiểu là: Lôi Dận – Chủ tịch Lôi thị, tuổi trẻ tài cao, tài tử kinh doanh; ba mươi tuổi, là người đàn ông độc thân hoàng kim 'hot' nhất toàn cầu.

Mạch Khê mở to hai mắt nhìn, áng chừng nhìn chằm chằm màn hình máy tính đến mấy phút!

Ba mươi tuổi? Cha nuôi của cô năm nay mới ba mươi tuổi?

Cô không thể tin nổi con số mình nhìn thấy. Trong ấn tượng của cô, cha nuôi hẳn phải là một ông già hiền từ, tối thiểu cũng phải là người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, không nghĩ tới…

Cô năm nay mười sáu tuổi, cha nuôi ba mươi tuổi.

Còn hai năm nữa, cô có thể nhìn thấy cha nuôi này sao? Dường như Mạch Khê chưa bao giờ mong chờ đến vậy.

-_____

Màn đêm bao phủ lên một chỗ khác nơi thành thị.

Bên ngoài khung cửa sổ sát đất, xe cộ tấp nập, thế giới tràn ngập sắc màu, phồn hoa.

"Lôi tiên sinh, tất cả mọi chuyện đã thu xếp thỏa đáng rồi. Quản gia Hàn Á cũng đã lo xong chuyện nhập học cho tiểu thư Mạch Khê."

Dưới ánh đèn vàng nhợt nhạt, bóng hình cao lớn của Phí Dạ được kéo dài. Hắn cung kính nhìn người đàn ông cao lớn đang ngồi trên ghế Chủ tịch.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông gật đầu một cái, không nói gì, ngũ quan anh tuấn ẩn trong làn khói thuốc.

"Nhưng mà…" Phí Dạ chần chừ một chút, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư Mạch Khê hình như đã nhận được giấy báo của đại học Cambridge."

"Con bé không có quyền chọn lựa!" Giọng nói trầm thấp, giàu từ tính của người đàn ông vang lên, lại lạnh như băng tràn vào tận xương tủy.

"Vâng! Quản gia Hàn Á cũng hiểu được nên làm thế nào." Phí Dạ nói.

Người đàn ông trên ghế chủ tịch đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, bóng lưng cao lớn tựa như con chim ưng bay lượn trong trời đất, cứng cáp mà mạnh mẽ. Hắn nhìn đô thị phồn hoa dưới chân, lần thứ hai giọng nói lạnh băng cất lên…

"Con bé càng tự do, càng có nhiều người quấy rầy!"

Phí Dạ hạ thấp người,"Thuộc hạ sẽ đi xử lý ngay."

Phí Dạ luôn luôn hiểu được tâm ý Lôi tiên sinh, chỉ cần nói một chút là đã hiểu rõ. Là một trợ thủ đắc lực, chỉ cần một ánh mắt, hoặc một cái phẩy tay, hắn sẽ hiểu được phải làm điều gì.

Đợi hắn đi đến cửa, giọng nói lạnh băng trước cửa sổ lại vang lên…

"Con bé năm nay mười sáu tuổi?"

"Vâng, tiểu thư Mạch Khê vừa mới qua sinh nhật tuổi mười sáu, cô ấy…" Lời nói của Phí Dạ được một nửa, lại nuốt xuống.

"Nói!" Người đàn ông nói một chữ như vàng, lại mang theo mệnh lệnh không thể chống lại được.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ liếm liếm môi, khó khăn lắm mới nói: "Tiểu thư Mạch Khê dung mạo càng ngày càng giống người kia."

Lưng người đàn ông trong nháy mắt cứng đờ. Bóng đêm lan tràn càng thêm tối tăm, thâm thúy. Phản chiếu qua tấm cửa kính trong suốt, người đàn ông anh tuấn, kiên nghị ngoảnh mặt, đôi đồng tử xanh thẫm đột nhiên co rụt lại, giống như viên đá lục bảo tự nhiên, lộ ra vẻ tàn khốc nhưng cũng đẹp vô cùng.

Hắn không nói gì, chỉ là… bóng lưng cao lớn càng thêm phần áp lực.

Ngay sau đó, hắn khẽ khoát tay một cái, khuôn mặt phản chiếu trên cửa kính lại khôi phục vẻ bình tĩnh, hờ hững.

Phí Dạ thấy thế thì như đã rõ, cúi thấp người, "Thuộc hạ cáo lui."

Không gian rộng lớn, sự lạnh lẽo dần dần lan tỏa…

-_____

Sáng sớm, Mạch Khê gần như mang theo đôi mắt thâm quầng đi xuống. Mấy người làm chuyên hầu hạ cô thấy thế thì cũng vội vàng nối đuôi nhau đi theo. Những người phụ trách chuẩn bị nước tắm thì điều chỉnh lại độ ấm của nước, nhỏ thêm vài giọt tinh dầu hoa bách hợp vào nước tắm. Lập tức, hương hoa lan tỏa, mùi hương thoang thoảng lượn lờ trong không khí. Mấy bông hoa còn thẫm sương chầm chậm rơi trên mặt nước, dập dềnh theo làn nước ấm, dần dần khiến không gian bên trong đậm hương thơm.

Bữa sáng rất thịnh soạn. Đây là căn cứ vào nhu cầu dinh dưỡng và sinh lý mỗi ngày của Mạch Khê mà chế biến.

Bánh tùng thơm ngào ngạt cùng với trà sữa, sushi dinh dưỡng kết hợp với canh cà chua; bánh hoa quả, còn có cả hamburger, nước ép trái cây tươi; bánh lúa mạch cùng rượu trứng chim, khoai nướng và sữa yến mạch;

https://thuviensach.vn

chân giò hun khói đi kèm với nước trái cây. Người làm bưng lên bảy – tám món cho Mạch Khê lựa chọn. (Toàn món khỉ gió gì ý, mình dựa dựa vào rồi chém ^^)

Sau khi nhóm người làm bày thức ăn ra, Mạch Khê nhìn một bàn bữa sáng thịnh soạn, lập tức chỉ chân giò hun khói đi kèm nước trái cây. Người làm lập tức tiến lên bê bữa sáng đến cho cô, những món khác thì đều bưng đi.

"Hình như tiểu thư Mạch Khê ngủ không ngon?" Quản gia Hàn Á thấy bộ dạng phờ phạc của cô thì thân thiết hỏi.

Mạch Khê nhồi miếng bánh lớn vào miệng, không nói gì, chỉ gật gật đầu. Cô lên mạng tìm mọi tư liệu liên quan đến cha nuôi, mệt sắp rút gân, kết quả tìm được vẫn chẳng có gì hơn những điều quản gia nói.

"Tiểu thư Mạch Khê hôm nay phải chuẩn bị một chút thủ tục nhập học, trước tiên cần phải gặp thầy giáo hướng dẫn." Quản gia Hàn Á đều đã sớm lo liệu ổn thỏa.

"Tùy bác thôi, dù sao con cũng không có sự lựa chọn." Mạch Khê vô lực mà than thở, uống hết cốc nước trái cây.

Do hơi buồn ngủ nên cô không để ý đến màn hình tivi ở nhà ăn đang phát tin tức mới nhất.

"Hôm nay ở phía đông nam bang Florida, ở bãi biển đá ngầm Riviera phát hiện ra ba thi thể nam giới. Theo khám nghiệm pháp y, ba người này khoảng mười sáu tuổi, trên thi thể cũng không có dấu vết bị dịch chuyển. Xác định ban đầu, bãi biển đá ngầm Riviera là hiện trường thứ nhất. Cũng không có dấu vết của ẩu đả hoặc vết thương bên ngoài nào. Bước đầu nhận định ba thanh niên này chết đuối, thời gian tử vong là 5h30p rạng sáng nay."

https://thuviensach.vn

Quản gia Hàn Á theo bản năng nhìn về phía màn hình, đôi mắt chớp động một chút, lập tức vẻ hờ hững.

Năm nay Mạch Khê cũng mười sáu tuổi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

Quyển 2

Chương 1: Mười Tám Trổ Mã
Chương 2: Đồn Đại Về Tòa Thành
Chương 3: Bạn Trai Thánh Trạch
Chương 4: Đêm Xa Hoa
Chương 5: Cha Nuôi Xuất Hiện
Chương 6: Món Quà Của Lôi Dận
Chương 7: Cha Nuôi Gọi Đến
Chương 8: Người Đàn Ông Khát Máu
Chương 9: Trắc Ẩn
Chương 10: Tình Nhân
Chương 11: Đêm Đồ Mi
Chương 12: Nguy Hiểm Trên Cả Nguy Hiểm
Chương 13: Loạn Luân
Chương 14: Bỏ Trốn
Chương 15: Trực Tiếp Uy Hiếp
Chương 16: Người Đàn Ông Khó Hiểu
Chương 17: Bạc Cơ
Chương 18: Cố Nhân Đến Bất Ngờ
Chương 19: Ôn Lại Chuyện Cũ

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1

Mười Tám Trổ Mã

Từ nhộng phá kén mà ra, là một quá trình thống khổ, đau tận tâm can. Rất nhiều con bướm đều đúng lúc phá kén này mà đau đớn đến muốn chết đi, tuy nhiên, rồi sẽ chân chính biến thành dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, mang theo đôi cánh sinh động, đầy sắc màu; mà nó cũng là một loại xinh đẹp tội lỗi.

◇◆◇

Hai năm sau, mười tám tuổi xuân sắc.

Ngày mùa hè, sương chiều tự nhiên, nhè nhẹ đọng trên hoa sen. Màu xanh biếc của lá làm nổi bật những đóa sen thanh tú. Một con thuyền từ trong hồ sen xinh đẹp rẽ ra, trong làn sương nhè nhẹ, một cô gái ngồi ở đuôi thuyền xuôi mái.

Cô có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, vẻ đẹp tinh tế; môi mềm phiếm hồng, hàng mi như mực vẽ, đôi mắt trong như làn nước mùa thu. Vẻ đẹp ấy khó miêu tả thành lời, mềm mại mà đáng yêu, diễm lệ mà không thể nhìn gần.

https://thuviensach.vn

Một thân váy xanh biếc trong làn sương lại có vẻ tươi tắn, đẹp lạ thường. Tựa như mưa rơi sông xanh, sương bạc vây núi, linh động mà kỳ ảo vô cùng. Tiếng cười nhẹ nhàng truyền đến càng làm cảnh thêm sống động khôn cùng.

Giữa hồ sen, tiếng hát dịu dàng cất lên, tựa như âm thanh của thiên nhiên vậy.

"Hoa đẹp vô vàn… người vô tình tay cầm cây trâm đa tình…khúc chung nhân tấu lên…vũ khúc trong làn nước…Đêm chưa ngủ, nụ cười kia hôm nay ở phương nao…nét hồng trần chầm chậm tàn phai…tìm kiếm nhau…em và anh lại bỏ qua nhau… "

Như đã qua mấy đời!

"Cut ——OK!" Tiếng đạo diễn kêu dừng, nhóm nhân viên cũng sôi nổi đứng dậy vỗ tay.

Trên thuyền, người con gái nở nụ cười ngọt ngào. Nét điềm tĩnh như tiên tử biến mất, đối nghịch lại là vẻ nghịch ngợm nhảy xuống thuyền, chạy đến trước mặt đạo diễn ,"Tôi hát được chứ?"

Đạo diễn cười toe toét,"Được, được, MV này thực sự rất thành công. Không những giọng hát ngọt ngào mà khả năng diễn xuất cũng rất tốt nha. Cô gái nhỏ, có nghĩ một chút đến chuyện đóng phim không? "

"Chuyện này… " Đôi mắt cô gái sáng lên.

"Mạch Khê, cậu đừng nghĩ ngợi gì nữa, chẳng lẽ không biết kỳ học này quan trọng lắm sao? Còn nữa, nếu cậu bị ‘quản gia công công’ biết cậu vụng trộm đi quay MV, nhất định lại lải nhải cho xem." Cô gái trạc tuổi thấp giọng ngăn cản.

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà Đại Lỵ, mình rất thích múa hát, lại còn có cơ hội quay phim nữa mà.” Mạch Khê tiếc nuối mà nói, liền trừng mắt với cô bạn thân ngay sau khi nhập học ở trường đại học, “Còn nữa, đó là bác Hàn Á, cái gì mà ‘quản gia công công’, khó nghe chết đi được!”

"OK! Khó nghe thì thôi!”

"Vị tiểu thư này nói sai rồi, tiểu thư Mạch Khê đây tuổi trẻ lại xinh đẹp, quan trọng nhất là có tố chất. Theo tôi thấy, nếu Mạch Khê tiến vào ngành giải trí, không bao lâu sẽ nổi tiếng.” Đạo diễn chặn ngang lời Đại Lỵ, mắt vẫn nhìn ngắm Mạch Khê.

Mười tám tuổi, Mạch Khê đã trổ mã xinh đẹp vô cùng. Cô tựa như một viên trân châu lấp lánh, thu hút bao ánh mắt, nhất là ánh mắt cảu người khác giới.

Cô quả thực rất có tố chất, bờ vai mảnh khảnh, hai chân thon dài, bầu ngực đầy đặn tinh tế. Làn da cô mịn màng tựa như lụa mỏng, sáng bóng như sữa. Hơi thở phả ra nhẹ nhàng, khẽ run. Khuôn mặt nhỏ nhắn với tỷ lệ hoàn mỹ. Nhất là đôi mắt như sao xa kia, sáng trong như ngọc, thỉnh thoảng chấp động vẻ tinh nghịch, tựa như cô công chúa bước ra từ lâu đài, bằng không thì cũng như nữ thần ánh trăng âm thầm tô lên thứ ánh sáng thuộc về riêng mình. Khí chất đặc biệt, lại dịu dàng như vậy hoàn toàn làm cho đàn ông muốn hung hăng chiếm giữ.

Mạch Khê nhẹ nhàng cắn môi, ra chiều như đang tự hỏi. Vị đạo diễn tiến đến, dưới ánh mặt trời chói lọi để lộ ra hàm răng trắng bóng, nhưng ánh mắt của ông ta thì không hề an phận.

"Mạch Khê, đây là cơ hội hiếm có. Cô hãy suy nghĩ kĩ một chút. Còn nữa, cô cầm lấy danh thiếp của tôi, nếu đã suy nghĩ kĩ rồi thì mười giờ tối mai đến đây.” Một tấm thẻ vàng chói được đưa tới trước mặt Mạch Khê, hình như là thẻ hội viên gì đó.

https://thuviensach.vn

"Đây là…" Mạch Khê nhìn thoáng qua dòng chữ trên tấm thẻ…Hội quán Liz Turdon.

"Đây là nơi các nhân sĩ hay đến. Tối hôm đó sẽ có rất nhiều nhà sản xuất nổi tiếng, các đạo diễn và diễn viên đến. Mạch Khê, tôi thấy cô thực sự rất có tư chất cho nên mới thật lòng mời cô tham dự. Tôi sẽ tìm cho cô thêm nhiều cơ hội. Cô phải biết rằng lần này xuất hiện toàn những hội viên cao cấp, người bình thường căn bản là không vào được.” Đạo diễn khẳng định.

Dưới ánh mặt trời, tấm thẻ vàng lấp lánh, lóe ra tia sáng đến chói mắt.

-_____

Tọa lạc tại tiểu bang Massachusetts, trường đại học Harvard đã có lịch sử rất lâu đời với nhiều ngành học tổng hợp nổi tiếng. Kiến trúc của đại học Harvard nổi bật với 400 cột đá, không gian yên tĩnh, tràn ngập hơi thở văn hóa nhân loại. Khu rừng rậm trong trường đại học Harvard rộng đến 1214 hecta, cùng với vườn cây rộng 107 hecta đem đến cho người ta cảm giác thoải mái, hưởng thụ vô cùng. Cả vườn trường Harvard hiện ra như một bức tranh cổ điển mà hiện đại, hòa hợp đến hoàn mỹ.

Trung tâm nghiên cứu của đại học Harvard…

Dưới ánh mặt trời đã thấy mấy bóng dáng đi thành tốp năm tốp ba các sinh viên của trung tâm nghiên cứu. Tòa nhà này nhìn bề ngoài tương tự như đại lầu (?), được thiết kế bởi viện trưởng Joseph Lewis.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, bóng dáng một cô gái dừng lại trên cầu thang.

"Mạch Khê …"

https://thuviensach.vn

Phía sau, bóng Đại Lỵ vui vẻ chạy lại, nắm lấy cánh tay cô gái, “Cưng ơi, sao lo lắng thế? Không phải là đã quyết định đi gặp vị đạo diễn kia chứ?”

Ánh nắng dịu chiếu lên khuôn mặt sáng mịn của Mạch Khê. Đôi mắt cô như làn nước thu, vầng trán mềm mại, đáng yêu. Cô gật nhẹ đầu, “Mình nghĩ, đây thực sự là cơ hội tốt.”

"Nhưng mà người nhà của cậu… "

"Đại Lỵ, cậu không phải là vẫn tò mò về tòa thành sao? Tối nay mình chính thức mời cậu đến Bạc Tuyết Bảo. Cậu không biết bác Hàn Á thương mình thế nào đâu. Bác ấy biết mình thích ca hát, nhất định sẽ ủng hộ mình."

Trong đôi mắt đẹp của Mạch Khê nổi lên ý cười ngọt ngào, ánh sáng linh động xinh đẹp lóe lên trong mắt, như đóa hoa chầm chậm rơi từng cánh, đẹp không sao tả xiết.

Đôi mắt Đại Lỵ cũng sáng ngời, lập tức có phản ứng…

"Cưng ơi, đúng rồi, hôm nay là sinh nhật cậu."

"Đúng vậy."

Trên gương mặt xinh đẹp của Mạch Khê lộ ra đôi má lúm đồng tiền, ánh mặt cũng hiện lên vẻ hãnh diện, “Hôm nay là sinh nhật tuổi mười tám của mình, mình có thể mời bạn bè đến chúc mừng sinh nhật rồi!”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2

Đồn Đại Về Tòa Thành

Bởi vì trong Bạc Tuyết Bảo đã quy định, khi nào cô chưa đủ mười tám thì chưa được đưa bạn vào tòa thành mừng sinh nhật, hơn nữa cũng không được mừng sinh nhật bên ngoài. Cho nên, những sinh nhật trước của Mạch Khê đều giống nhau; chỉ có Bạc Tuyết Bảo xinh đẹp, có bác Hàn Á luôn tươi cười, còn có bao nhiêu người làm với hoa tươi, bánh ngọt, và quà tặng quý giá, không hơn!

Có điều, từ đêm nay, kiểu sinh nhật này sẽ không còn, bởi cô cô thể đưa bạn bè vào tòa thành, có thể cùng các bạn chúc mừng sinh nhật mà không phải e dè. Chỉ nghĩ đến đó thôi đã thấy náo nhiệt vô cùng rồi.

Bởi bối cảnh bí ẩn nên rất ít người ngoài biết được cuộc sống thực tại của Mạch Khê. Ngay cả người bạn tốt – Đại Lỵ cũng chỉ biết cô ở tại tòa thành xinh đẹp, là một vị thiên kim tiểu thư.

Trước sinh nhật cô nửa tháng, bác Hàn Á đã bắt đầu chuẩn bị cho đêm tiệc sinh nhật. Người làm cứ ra ra vào vào rất bận rộn. Tòa thành cũng được trang trí theo kiểu Trung Quốc, bởi đêm nay sẽ là một ngày đặc biệt. Nó không đơn giản chỉ là sinh nhật tuổi mười tám của Mạch Khê, mà còn là một buổi lễ của cô; từ đêm nay, cô chính thức trở thành người lớn.

https://thuviensach.vn

Cùng với lễ thành nhân, cha nuôi của cô cũng sẽ xuất hiện.

Đây là do bác Hàn Á nói, tuy rằng không biết đến lúc đó có thực sự được nhìn thấy cha nuôi hay không, nhưng trong lòng cô vẫn ấp ủ sự chờ mong. Cho tới bây giờ cô không hề có sự mong chờ được nhìn thấy cha nuôi như vậy, người cha nuôi trong truyền thuyết….

Đôi mắt Đại Lỵ lộ vẻ tò mò, liền nhanh chóng hỏi: "Mạch Khê, Bạc Tuyết rốt cục là có dáng vẻ như thế nào? Nhìn bên ngoài rất đẹp, chắc chắn bên tron cũng cực kỳ tuyệt, mình thực muốn buổi tối đến ngay bây giờ."

Mạch Khê bị câu nói của cô làm cho bật cười,"Đại Lỵ, đêm nay hình như là sinh nhật của mình, sao cậu còn nóng vội hơn cả mình thế?"

"Người ta tò mò thôi, yên tâm đi, đêm nay mình nhất định sẽ chuẩn bị một món quà đặc biệt !"

Đại Lỵ thập phần hưng phấn vỗ vỗ bả vai Mạch Khê, ngay sau đó như là nghĩ ra điều gì đó, "Đúng rồi Mạch Khê, mình vô tình nghe được một tin đồn, có lien quan đến Bạc Tuyết Bảo chỗ cậu, nhưng mà vẫn chưa có cơ hội hỏi cậu."

"Tin đồn gì ?" Mạch Khê nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt trong chớp chớp, tựa như chấm sáng nho nhỏ trong đêm.

Đại Lỵ liếm liếm môi, theo bản năng nhìn bốn phía rồi mới kéo Mạch Khê đến một bên, thấp giọng hỏi: "Mình chỉ là ngẫu nhiên nghe được, nghe nói chủ nhân tòa thành đó rất quái lạ. Mình biết cho đến bây giờ cậu vẫn chưa thấy cha nuôi, nhưng tối thiểu cũng phải nghe quản gia ít nhiều nhắc đến ông ấy chứ!"

Mạch Khê nhún nhún vai, nhẹ nhàng nhíu mày lại,"Rất quái lạ á? Thế là có ý gì?"

https://thuviensach.vn

Bác Hàn Á đích thực là có nhắc đến chuyện của cha nuôi khi cô mười sáu tuổi. Tuy rằng chỉ là chút ít thôi nhưng vẫn còn nhiều hơn thông tin trên mạng, có điều…quái lạ ư?

Trong mắt Đại Lỵ thoáng hiện lên nét phức tạp, "Mình nghe nói chủ nhân Bạc Tuyết Bảo rất tàn nhẫn. "

Mạch Khê theo bản năng rùng mình một cái, sau phút nao nao liền đánh một cái vào người Đại Lỵ, "Xin người, cậu chưa nhìn thấy sao có thể tin lời đồn đó. Tuy rằng mình không biết ba nuôi là người thế nào nhưng, nhưng nếu ông ấy đã có thể nhận nuôi mình, khi mình hết hi vọng đã cho mình hi vọng thì không thể nào là người tàn nhẫn được."

Tuy rằng Mạch Khê ngoài miệng thì nói như vậy, dưới ánh mặt trời nụ cười càng thêm tươi tắn, nhưng…sâu tròng lòng thì lại bồn chồn, cô thâm chí còn nhớ tới lời nói của các bạn khi mình tám tuổi, nhớ đến những ánh mắt khác thường của họ.

Đại Lỵ nghĩ nghĩ, gãi đầu, "Mình cũng chỉ là nghe nói thế, vừa hay cậu lại ở tòa thành, mình nghĩ cậu ít nhiều sẽ biết. Nghe đồn chủ nhân tòa thành đó là người đàn ông cực kì thần bí, vô cùng quyền lực, một tay che trời; nhưng cũng là người cực kỳ tàn nhẫn, không ai dám làm trái ý ông ta.”

"Đâu có, cậu cũng chỉ là nghe đồn thôi. Nếu thật sự là kỳ quái như vậy thì đêm nay chẳng phải là sẽ biết sao. Tuy rằng mình không biết ba nuôi có tham dự hay không, nhưng để thế cũng coi như thỏa mãn sự hiếu kỳ của cậu." Mạch Khê cười cười, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Theo như lời bác Hàn Á nói, cha nuôi của cô là vị tổng tài trẻ tuổi của Lôi thị, là doanh nhân tài ba, cũng có bối cảnh hắc đạo khiến kẻ khác nghe đến tên đã phải líu lưỡi. Tuy rằng cô không biết nhiều về hoạt động thực tế của tổ chức Ảnh, nhưng người đàn ông chỉ mới hai mươi mấy tuổi đã có

https://thuviensach.vn

thể nắm trong tay toàn bộ người của giới xã hội đen thì nhất định vô cùng ngoan cường.

Chẳng lẽ lời đồn đại là thật?

Cô không dám đoán mò nữa!

Đại Lỵ thấy cô nói thế thì cười cười: "Cũng đúng nhỉ, có đôi khi lời đồn đại không đúng, nếu người kia thật sự tàn nhẫn như mình nói, Mạch Khê của chúng ta sao có thể trổ mã xinh đẹp khiến người khác mê muội đến vậy, nhất là con trai ý."

"Đại Lỵ, cậu trêu mình?" Mạch Khê bị cô trêu khiến hai má ửng hồng, ngượng ngùng nói.

"Tiêu thư Mạch Khê, ta nào đâu dám trêu tiểu thư! Có người sẽ đau lòng lắm, này, người đau lòng cậu đến kìa… "

Đại Lỵ cười có vẻ ám muội, lại bổ sung thêm một câu: "Mình thấy, cậu ta lo lắng đại mỹ nhân như cậu sẽ vào ngành giả trí đấy."

Mạch Khê thuận thế nhìn lại…

Ánh sáng tươi rói chiếu xuống, một chiếc xe thể thao xa hoa lao nhanh đến. Ánh nắng chiếu vào thân xe phản ra vầng sáng đến chói mắt. Chiếc xe phóng đến tạo lên luồng gió tạt qua đám lá cây xào xạc.

Ngay sau đó, chiếc xe dừng lại trước mặt Mạch Khê, như thứ vũ khí ngạo mạn xa hoa, màu bạc ánh kim tỏa ra nét sang trọng, tinh tế như tác phẩm nghệ thuật của hoàng gia Anh.

Chàng trai trong xe có mái tóc ngắn dày, dưới ánh mặt trời càng thêm vẻ bóng mượt, lại thêm cơn gió thổi nhẹ mấy sợi tóc phất phơ. Đôi mắt cậu ta hẹp dài, lóe ra tia tà mị khiến con gái cũng phải hổ then, bởi ngũ quan anh

https://thuviensach.vn

tuấn của hắn so với con gái càng tinh tế hơn. Đôi đồng tử toát vẻ thâm thúy lại dịu dàng tựa như kim cương ngâm trong làn nước thanh tuyền. Khi đôi mắt cậu ta dừng trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Mạch Khê thì khóe môi cũng khẽ cong lên.

Cửa xe mở ra, cùng với hương nước hoa dịu nhẹ, chàng trai bước xuống dưới ánh mặt trời rực rỡ. Toàn thân cậu ta như được vầng sáng bao lấy, càng giống như một vị vương tử thuộc dòng dõi quý tộc.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Bạn Trai Thánh Trạch

Thân mình cao lớn của chàng trai che đi ánh mặt trời. Trong đôi mắt linh hoạt của cậu ta hiện lên hình ảnh đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp của Mạch Khê.

"Khê nhi, sinh nhật vui vẻ! "

Giọng nói trầm thấp, như tiếng đàn violon thật dễ nghe. Cậu ta đưa bó hồng nhung đỏ tới trước mặt Mạch Khê, đôi môi anh đào cũng gợn lên nét dịu dàng.

Đôi mắt Mạch Khê trong suốt ý cười, như lây cả hương hoa. Cô nhận lấy bó hoa hồng, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn anh, Thánh Trạch!”

Thánh Trạch – bạn trai của cô, là con trai cả của viện trưởng bệnh viện tư nhân Myo Hustkin. Myo Hustkin là bệnh viện tư nhân nổi tiếng dành cho bậc quý tộc, danh gia; là nơi tập hợp những bác sĩ hàng đầu, cùng với cơ sở vật chất số một, phục vụ cho 10% giới thượng lưu trên thế giới.

Thánh Trạch là học trưởng của Mạch Khê, bởi có gia thế hiển hách cùng diện mạo cao lớn, anh tuấn nên đã trở thành người trong mộng của rất nhiều cô gái, mỹ nhân bên cạnh cũng như mây vậy.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê bất ngờ gặp được vị công tử này trong buổi vũ hội của trường. Ngay khi ánh mắt hai người bất ngờ chạm nhau, Thánh Trạch đã bị Mạch Khê mười tám tuổi hút hồn. Từ ngày đó, Thánh Trạch bắt đầu kế hoạch theo đuổi, cho đến gần đây, Mạch Khê rốt cục mới gật đầu đồng ý, chính thức trở thành bạn gái Thánh Trạch.

Trong trường nổi lên nhiều lời đồn đại. Có người đánh cược rằng tình cảm hai người chắc chắn không qua nổi ba tháng, bởi mỹ nam như hoa Thánh Trạch mỗi lần yêu đương gì cũng không quá nổi ba tháng.

Đối với chuyện kết giao bạn trai, Mạch Khê không nói cho bác Hàn Á. Bởi tình cảm này đến thật tự nhiên, làm cô trở tay không kịp. Phương thức theo đuổi của Thánh Trạch rất nhiệt liệt mà cũng rất bạo dạn. Phàm là con gái đều không thể cưỡng lại sự lãng mạn đó.

Một màn trước mắt này khiến vô số nữ sinh ghen tỵ cùng hâm mộ.

Thánh Trạch tiến lên, ôm Mạch Khê vào lòng, thân mình cao lớn cúi xuống, dịu dàng dán môi vào bên tai cô…

"Anh đưa em đi thử váy, đêm nay bạn gái anh phải là người đẹp nhất!" Tiếng nói lộ ra vẻ kiêu hãnh.

Lễ trưởng thành hôm nay, Thánh Trạch cũng được mời đến đó.

Mạch Khê gật đầu, đôi mắt ánh kên vẻ ngượng ngùng.

"Này này này, trong mắt hai người các cậu chỉ có nhau thôi hả? Mình đứng lù lù ở đây, đừng có trình diễn màn tình cảm mãnh liệt này được không?" Đại Lỵ nói vẻ kháng nghị, khóe môi cong cong lên vẻ rất xinh đẹp.

"Đại Lỵ…" Mạch Khê hờn dỗi quát một tiếng, trừng mắt liếc cô ấy một cái, rồi nhẹ nhàng đẩy bạn trai Thánh Trạch ra, “Ai trình diễn màn tình cảm

https://thuviensach.vn

nhiệt tình? Cậu chỉ nói bậy thôi!"

Thánh Trạch dường như hơi bất mãn bởi cô đẩy mình ra, lần thứ hai ôm lấy Mạch Khê vào lòng, lại càng chặt hơn, rồi nâng tay gõ vào trán Đại Lỵ một cái, “Hâm mộ thì tự tìm tình yêu đi, đừng có suốt ngày quấn quít lấy Khê nhi của anh."

"Học trưởng, anh nói như vậy em không phục nha. Cái gì gọi là ‘Khê nhi của anh’? Xin anh đi, thời gian em quen cô ấy so với anh hơn rất nhiều đấy…” Đại Lỵ nói xong, vừa muốn kéo Mạch Khê ra khỏi Thánh Trạch thì ngay sau đó, thân mình Mạch Khê lại bị Thánh trạch ôm lấy trước mặt mọi người.

"Xin lỗi nhé, hôm nay Mạch Khê thuộc về anh!" Thánh Trạch cười quái dị, đôi mắt phiếm lên nét thâm thúy lại có phần tà mị.

Mạch Khê liền nở nụ cười.

"Này… Mạch Khê, cậu trọng sắc khinh bạn?" Đại Lỵ bất mãn kêu lên.

"Đại Lỵ, tối nay sẽ có xe đến đón cậu.” Giọng nói vui vẻ của Mạch Khê biến mất rất nhanh trong không khí.

Chiếc xe thể thao xa hoa như tên bay, lao vút ra khỏi vườn trường đại học Harvard.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Đêm Xa Hoa

Màn đêm lẳng lặng tràn xuống.

Ánh trời đêm nhuốm lên tòa thành bầu không khí xa hoa, màu trắng thuần làm chủ Bạc Tuyết Bảo như cổ tích hoàn toàn chuyển sang hình dáng mới trong vòng nửa tháng.

Sắc hồ xanh thẳm phản chiếu ngược dáng vẻ xinh đẹp của Bạc Tuyết Bảo, vẻ hoàng gia sang trọng lan tỏa bên trong, các phòng đều chuyển sang phong cách mới, đèn thạch anh vàng nhạt tựa như có những chú bướm đang múa, làm sáng trưng cả tòa thành.

Vườn hoa trong tòa thành, mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía, Ngọc Sơn Bạc Tuyết cùng lúc khoe sắc, từng tầng từng tầng điểm thêm ánh sáng cho nơi đây.

Tòa thành như cung điện hoàng gia, ngay cả vách tường cũng được trảm gỗ hồ đào trân quý, thông qua cửa sổ sát đất, bóng đêm quyến rũ, sắc khói lửa lui tới không thôi trên toàn thành, trong không khí ngoài mùi hoa, còn mơ hồ là mùi thức ăn và rượu vang thơm dịu lan tỏa.

https://thuviensach.vn

Dọc theo đèn thạch anh, vòm trời thủy tinh rộng lớn, ở giữa là đài phun nước, sô pha xếp ngay ngắn cùng bàn gỗ hồ đào, duyên dáng mà đứng, đơn giản mà tao nhã lịch sự do các chuyên gia hàng đầu lựa chọn. Gạch lát cũng được dùng bằng vật liệu quý của Âu châu, màu trắng được khảm ánh kim, nhìn từ xa như thể phát ra ánh sáng như ngọc, kiến trúc làm người ta nảy sinh cảm giác về tôn giáo.

Sinh nhật mười tám tuổi, lễ trưởng thành mười tám tuổi đúng là không giống thường!

Khách quý tuy không nhiều lắm, tất cả những người được mời đều là bạn học tốt của Mạch Khê. So với sinh nhật lúc trước, lần này cực kỳ long trọng làm trong lòng Mạch Khê cảm động, cuối cùng cô cũng có thể tổ chức sinh nhật với các bạn.

Hoa tươi bốn màu trải đầy đại sảnh, trên mặt thủy tinh trơn bóng ánh lên ánh sáng nhẹ nhàng, những bạn học được mời đều là lần đầu tiên bước vào Bạc Tuyết Bảo. Từng chiếc xe dài sang trọng chạy thẳng vào Bạc Tuyết Bảo, trong mắt bọn họ đều nổi khiếp sợ và khát khao với tòa thành.

Mạch Khê không xa lạ loại ánh mắt và biểu cảm này, như năm cô tám tuổi kia lúc mới đến Bạc Tuyết Bảo, tâm tình của cô chỉ có thể dùng từ đã qua mấy đời để hình dung!

Tất cả những món ăn trong tiệc sinh nhật đều chọn dùng từ “Sách dạy nấu ăn của hoàng gia”, thông qua đầu bếp giỏi nhất nước Pháp, chia ra mười ba vị...

Món thứ nhất: Món lạnh khai vị.

Món thứ hai: Súp nóng

Món thứ ba: Món khai vị nóng.

https://thuviensach.vn

Món thứ tư: Cá hầm.

Món thứ năm: Món chính.

Món thứ sáu: Món nóng.

Món thứ bảy: Đồ nguội.

Món thứ tám: Hoa tuyết.

Món thứ chín: Món nướng.

Món thứ mười: Rau xanh các loại.

Món mười một: Điểm tâm ngọt

Món mười hai: Đồ mặn.

Món mười ba: Bánh ngọt.

Mỗi món đều hơn mười vị khác nhau, đặt cùng một chỗ, thể hiện trăm loại mỹ thực nước Pháp lừng danh, ngoài ra, trên bàn đặt rất nhiều chai rượu các loại, thậm chí còn có rượu vang mới đưa từ Pháp về, trong đó phải kể đến loại rượu sang quý và nổi danh: rượu nho đỏ ChateauPétrus[1] ủ từ năm 1961, chỉ một chai đã có giá gần trăm vạn.

[1]: Có lẽ Ân Tầm muốn nhắc đến vang đỏ Château Petrus rất nổi tiếng của Pháp, mà cụ thể ở đây là Château Petrus Pomerol. Khi thưởng thức Vang Petrus, bạn sẽ chìm đắm trong hương vị cherry đỏ mọng, sồi và ô liu. Cảm giác khi uống vang này vừa cay nồng, vừa ngọt ngào. Một hương vị độc nhất vô nhị, là sự kết hợp giữa mạnh mẽ và dịu dàng, làm cho người uống phải ngất ngây.

Âm nhạc, truyền đến từng góc trong tòa thành.

https://thuviensach.vn

Tiệc sinh nhật bắt đầu đếm ngược, khi ánh đèn trong phòng chính bỗng sáng lên, những người hầu mặc áo trắng tinh bê đến một chiếc bánh ngọt tháp từ từ vào chính giữa, từ không trung bắt đầu bay xuống những đóa hoa xinh đẹp. Mạch Khê cùng với tiếng nhạc êm dịu trôi bước xuống cầu thang trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Gió nhẹ lướt qua, cởi ra sự xa hoa, từng cánh hoa mang theo mùi thơm ngát quẩn quanh Mạch Khê, xinh đẹp nhưng xa vời.

Xung quanh đại sảnh đều yên tĩnh, mỗi người đều bị cô gái chẫm rãi đi xuống đoạt đi hơi thở.

Chiếc váy kiểu hoàng gia xinh đẹp trên người Mạch Khê như đã tìm được chủ nhân chân chính, giống như vũ y mềm mại. Màu tím nhàn nhạt của những đóa hoa bay trong không khí tạo nên khung cảnh mộng ảo, tấm vải mỏng bay nhẹ lướt qua những đường cong mềm mại của cô gái, để lộ sự xinh đẹp vô hạn, tinh tế thể hiện sự hoàn mỹ để đàn ông ảo tưởng cùng chờ mong.

Thiết kế cổ áo kiểu chữ V thấp ngực, từ khe hở mơ hồ không khó để nhìn ra dáng người đầy đặn của cô, nhan sắc xinh đẹp tinh xảo, vòng eo tinh mỹ tuyệt luân, cùng với đường cong hoàn mỹ.

Làn váy cao, kiểu dáng đuôi dài, trong đó ẩn chứa nét tao nhã và duy mỹ!

Dưới ánh đèn sáng, Mạch Khê như nữ thần mặt trăng mỉm cười nhìn mọi người, gương mặt kiều diễm được làn váy tôn lên càng xinh đẹp muôn phần đến không thể tượng tưởng nổi.

Mạch Khê mười tám tuổi đã thoát khỏi vỏ bọc ngây thơ, lộ ra sự quyến rũ của phụ nữ, như một con bướm xinh đẹp phá kén bay ra.

https://thuviensach.vn

Thánh Trạch ngồi dưới không tự chủ được đứng dậy, trong mắt hắn cũng chỉ có Mạch Khê xinh đẹp!

“Các vị, cảm ơn mọi người đã đến tham dự tiệc sinh nhật của tiểu thư Mạch Khê tối nay. Hôm nay là sinh nhật của tiểu thư, cũng đồng thời là lễ thành nhân của tiểu thư, hi vọng mọi người vui vẻ, nơi này thuộc về thế giới của người trẻ!” Trong mắt quản gia Hàn Á là vẻ kiêu hãnh cùng bất ngờ đầy vui mừng, tiểu thư Mạch Khê tám tuổi ngày xưa cuối cùng cũng trưởng thành, từ đêm nay cô đã bắt đầu thành người lớn!

Tay Mạch Khê cầm một con dao xinh, cắt một miếng bánh ngọt, cầm ly rượu vang hương thuần đung đưa, chiếu ra từng gương mặt trẻ tuổi.

“Tiểu Mạch Khê, chúc mừng em.” Cuối cùng Thánh Trạch cũng không nhịn được tiến lên, khẽ ôm vòng eo mảnh của Mạch Khê, người hầu đưa lên món quà hắn đã chuẩn bị cẩn thận.

“Thử xem xem, đêm nay em là nhất, công chúa của anh!”

Ánh mắt mọi người đều tụ tại trên hai người, chàng trai trẻ tuổi anh tuấn, cô gái mềm mại đáng yêu.

Hộp quà tinh xảo được mở, một đôi giày thủy tinh màu tím nhạt hiện ra trong mắt Mạch Khê, cô ngạc nhiên mở to hai mắt, đôi giày tím này, đẹp đến mơ mộng!

Các bạn bên cạnh tán thưởng, ngay cả trong mắt bọn người dưới xung quanh đều mang theo ánh sáng hâm mộ, duy độc quản gia Hàn Á, gò má vốn mang nét cười dần dần trở nên ngưng trọng.

Ông không khó để nhìn ra, trong mắt chàng trai kia có tình yêu sâu đậm với Tiểu thư Mạch Khê, chẳng lẽ…

https://thuviensach.vn

Đang lúc không khí ngày càng lãng mạn, một gã người hầu đi đến trước mặt quản gia thì thầm, sắc mặt quản gia Hàn Á đột nhiên run lên, ánh sáng trong mắt đã thay đổi, ông chẳng nói hai lời đi đến trước mặt, Mạch Khê nhẹ giọng nói…

“Tiểu thư Mạch Khê, Lôi tiên sinh… đã trở lại!”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5

Cha Nuôi Xuất Hiện

Bầu không khí đang náo nhiệt bỗng như đông quạch lại.

Mạch Khê đứng bên cạnh chiếc bánh ngọt bất giác run rẩy một chút, trong tay còn đang cầm đôi hài thạch anh Thánh Trạch tặng, ánh sáng trong suốt phản chiếu lên gương mặt sửng sốt của cô.

Cha nuôi thực sự đã trở lại?

Người cha nuôi chưa bao giờ xuất hiện nay lại có mặt trong lễ trưởng thành của cô?

Khóe môi Mạch Khê theo bản năng hơi giật giật, tận sâu trong đáy lòng nảy sinh một cảm giác bất an. Loại cảm giác này tựa như một sợi dây thừng tinh tế, chậm rãi, chậm rãi quấn quanh nội tâm cô, rồi đột nhiên thít chặt lại…

"Khê nhi, sao vậy? Sắc mặt em không được tốt cho lắm.”

Thánh Trạch thân thiết nhìn khuôn mặt cô, giọng điệu mang theo tình cảm rõ ràng.

Mạch Khê thoáng nở nụ cười trừ, “Không có gì.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Thánh Trạch tràn ngập vẻ hồ nghi, vừa muốn mở miệng, lại thấy cả nhóm người làm vội vàng ra phòng chính thì trên mặt lộ vẻ kính sợ.

Mạch Khê tò mò nhìn lại, rõ ràng nhìn thấy toàn bộ người làm trong tòa thành đều nghiêm chỉnh đứng hai bên lối vào phòng chính.

"Lôi tiên sinh đã trở lại…"

Tấc cả khách mời dường như giật mình, mỗi người đều đứng sang một bên để chờ xem cảnh náo nhiệt.

Tim Mạch Khê đập liên hồi, cô nhìn trộm vị quản gia ở xa xa kia, nhìn thấy trên mặt ông lộ vẻ cung kính cùng ý tứ nghiêm túc.

Cả tòa thành như yên lặng đi, ngay cả pháo hoa trên trời cũng ngừng nở rộ.

Dường như có thể nghe thấy cả tiếng hít thở gấp gáp của nhóm người làm.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, hàng cọ hai bên phát ra tiếng sàn sạt rất nhỏ, đài phun nước tạo ra bọt nước huyền ảo, mơ hồ như chốn cung đình.

Không bao lâu, ba chiếc xe đen xa hoa lao ra khỏi bóng đêm, tựa như con cá xuyên qua biển sâu. Xe đỗ lại trên tấm thảm hoa, dưới ánh đèn thạch anh, hiện ra chiếc Bugatti sang trọng [1]. Đây là chiếc duy nhất trên thế giới, chỉ cần nhìn thân xe là đã có thể thấy được địa vị tôn quý và thân phận của người ngồi bên trong.

Cửa hai chiếc xe phía trước và sau mở ra, vài tên vệ sĩ mặc âu phục đen nhanh chóng bước xuống, một người trong số đó đi đến trước chiếc xe ở giữa, tự mình mở cửa ra…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhận ra được, người vệ sĩ kia chính là người cô gặp được khi về tòa thành năm mười sáu tuổi – Phí Dạ!

Cô không khó cảm nhận được trái tim mình đang loạn nhịp, người trong chiếc xe ở giữa kia không phải là cha nuôi của cô chứ?

Bóng đêm theo khe hở giữa các tầng mây tràn xuống.

Ngọn đèn thạch anh chiếu tỏa thứ ánh sáng vô cùng xa hoa.

Cửa xe từ từ mở ra …

Chiếc quần tây màu đen ôm lấy đôi chân dài rắn chắc. Ngay sau đó, người đàn ông cao lớn bước ra, không nhanh không chậm…

Trên gương mặt lạnh lùng không có chút tình cảm, cặp kính râm che khuất đôi mắt hắn, đôi môi mỏng khẽ nhếch, không khó để nhìn ra sự tuyệt tình từ đôi môi mỏng ấy.

[1]: Bugatti là tên một thương hiệu xe hơi của Pháp.

Đây là ảnh của chiếc Bugatti Veyron:

Trong màn đêm, không khí lạnh lẽo càng đặc hơn. Ánh đèn chiếu hắt lên hai gò má người đàn ông lúc sáng lúc tối. Dáng người hắn vô cùng anh tuấn, đôi môi lộ vẻ ngạo nghễ, lạnh lùng; toàn thân phát ra khí chất bức người, tựa như vương tử, khiến người khác cảm thấy xa cách, không dám đến gần.

Đứng bên cạnh Mạch Khê, Đại Lỵ không tự chủ được than nhẹ một tiếng, “Đẹp trai quá!”. Lại nhìn về phía Mạch Khê, gương mặt như là thất thần, đôi mắt trong như ngọc đã không dám tin mà trừng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn liền tái nhợt đi.

Người đàn ông này cô đã gặp!

https://thuviensach.vn

Chính là vào đêm năm cô mười bốn tuổi, trong vườn hoa Ngọc Sơn Bạc Tuyết nở rộ.

Còn nữa, cái đêm cô ốm nặng, chính là người này đã cầm ly thạch anh trong suốt, mà bên trong thì toàn là máu tươi của người phụ nữ.

Hai hàm răng của cô bất giác lập cập. Tuy rằng chưa từng nhìn rõ khuôn mặt hắn, nhưng cô nhận ra được bộ dáng của người đàn ông này khi đeo kính râm.

Hắn chính là cha nuôi của cô?

"Lôi tiên sinh…"

Những người làm đứng hai bên cung kính cúi người. Khuôn mặt người đàn ông thì vô cùng lãnh đạm, trên vầng trán cũng chỉ thấy sự lạnh lùng. Hắn bước từng bước trầm ổn, phía sau là bọn vệ sĩ theo sát.

Đôi môi Mạch Khê đã như không còn giọt máu.

Quả nhiên!

"Lôi tiên sinh, ngài rốt cục đã trở lại, hôm nay là lễ thành nhân của tiểu thư Mạch Khê." Quản gia Hàn Á tiến lên, cung kính nói.

Người đàn ông lãnh đạm gật đầu, vững bước đi đến giữa phòng chính.

Tim Mạch Khê “thình thịch” một tiếng, cha nuôi càng tiến đến gần, cô lại càng hồi hộp. Cả không gian to như vậy đột nhiên cũng trở nên nhỏ hẹp, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi thở lạnh băng cùng hương nước hoa nhàn nhạt trên người ông.

Rốt cục, người đàn ông dừng lại, đứng trước mặt Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

Lập tức, Mạch Khê cảm thấy như tim nhảy vọt lên, nghẹn ở cổ, theo bản năng nhìn về phía hắn.

Cho dù qua cặp kính râm, trong màn đêm thâm thúy, cô vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt nóng rực của hắn. Người đàn ông này mặc bộ âu phục tối màu, áo sơ mi ở trong cũng là màu tối. Toàn thân hắn toát ra khí thế lạnh lùng, chiếm lấy ánh mắt cô.

Thậm chí là… chiếc kẹp cà vạt đính đá quý kia cũng lóe lên ánh sáng lạnh lùng, nhưng hoàn toàn phù hợp với thân phận của hắn.

Hắn rất cao, mà cô cũng chỉ đứng đến đầu vai hắn.

Loại ngưỡng mộ này, cô không thể nào giấu được.

Người đàn ông này mang vẻ nguy hiểm như con báo đen, nhưng lại như cây thuốc phiện chết người. Tuy nói rằng trên người hắn luôn mang vẻ lạnh lùng, xa cách, nhưng khí chất vương giả, như kẻ ăn trên ngồi trước của hắn thì khiến người khác không tự chủ được mà si mê.

Sự xuất hiện của hắn không khác gì một quả bom nguyên tử, khiến cả tòa thành nổ tùng. Bởi mỗi khách mời đến đều không khỏi si mê.

"Mạch Khê tiểu thư, còn không chào Lôi tiên sinh?"

Quản gia Hàn Á vội vàng tiến lên, huých tay Mạch Khê, thấp giọng nhắc nhở.

Mạch Khê nghe vậy, đại não lập tức trở nên chỗ trống. Nhìn thấy người đàn ông quá ư trầm mặc lại mang vẻ lạnh lùng khiến miệng cô mở ra, hơn nửa ngày mới nói được một câu…

"Chú cha nuôi!"

Cô không biết xưng hô với hắn như thế nào!

https://thuviensach.vn

Gọi là ba? Cô biết người đàn ông trước mặt đây chỉ mới ba mươi hai tuổi, tuổi này đâu phải là già? Ít nhất hắn nhìn qua rất trẻ, trên người từ đầu đến chân không hề có hương vị của người cha, càng không có sự hiền lành, nhân từ.

Gọi là anh? Là lạ, cô rõ ràng biết hắn là cha nuôi của mình, quan trọng nhất là, trên người hắn cũng không cho cô cảm giác của một người anh.

Cho nên trong lúc hoảng hốt cô lại gọi một câu chẳng ra gì…chú cha nuôi!

Mọi người đều hoảng hồn, Thánh Trạch kinh ngạc nhìn cô, còn Đại Lỵ thì mở to hai mắt nhìn.

Đôi mày người đàn ông hơi nhíu lại, khóe môi mỏng cũng cong lên, dường như thấy cách xưng hô này thực mới mẻ.

Quản gia Hàn Á thấy thế, âm thầm lau mồ hôi, vội vàng thấp giọng nói: “Tiểu thư Mạch Khê, con làm sao vậy? Sao lại gọi là chú? Lôi tiên sinh là cha nuôi của con, mau gọi đi.”

Trời ạ, tiểu thư Mạch Khê thường ngày luôn làm việc có chừng mực, sao hôm nay lại gây ra một màn vô lý đến vây?

Mạch Khê vội vàng cụp mắt, kỳ thực, ngay khi cô mới mở miệng thì đã hối hận rồi, cái gì mà ‘chú cha nuôi’, trời ạ!

Cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của người đàn ông.

"Cha nuôi! " Cô theo bản năng liếm liếm cánh môi khô khốc, phát ra tiếng nói nho nhỏ.

Người đàn ông này tuy không mở miệng nói chuyện, nhưng cô rõ ràng có thể cảm nhận được quyền uy vô cùng, lúc này mới hiểu được lời bác

https://thuviensach.vn

Hàn Á từng nói… “Trên đời này, con có thể trái lời bất cứ ai, chỉ trừ Lôi tiên sinh, trăm ngàn lần không thể!”

"Ừ!" Người đàn ông cất giọng trầm ổn, giọng nói trầm thấp dễ nghe, cũng không khó nhận ra sự quyền uy lạnh lùng.

Hắn tự tay, chậm rãi tháo kính râm xuống…

Nhóm khách mời dường như hít vào một hơi, phát ra tiếng hâm mộ không kìm nổi.

Mạch Khê cũng theo bản năng ngẩng đầu, rồi đột nhiên chấn động!

Người đàn ông này có khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, ngũ quan cương nghị như được khắc tỉ mỉ từ một khối băng, như thần mặt trời ăn trên ngồi trước. Vẻ băng lãnh lại tuấn mỹ khiến người khác không nỡ rời tầm nhìn, nhất là đôi mắt của hắn.

Đôi mắt hắn xanh biếc mà thâm thúy, lạnh lùng tựa như đá lục bảo ngâm trong băng, lại sắc bén như chim ưng, không lưu chút tình cảm.

Mạch Khê hoàn toàn ngây ngốc, nói thật, cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào lại đẹp trai đến vậy, thậm chí không giống người phàm!

Đôi đồng tử này… trong đầu cô thoáng hiện lên một đoạn hồi ức. Cô nhớ, năm tám tuổi, trong xe bước ra một người đàn ông trẻ tuổi.

Là hắn! Chính là hắn! Gương mặt anh tuấn của hắn so với năm đó càng thêm nét chững trạc, phong trần, vẫn là vẻ kiêu hãnh hồi đó, nhưng nay lạnh lùng gấp đôi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6

Món Quà Của Lôi Dận

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Lôi Dận nhìn lên gương mặt nhỏ nhắn đã được trang điểm của Mạch Khê, chiếc trán nhẵn bóng, lông mày đen, sống mũi cao, đôi anh đào đỏ mọng rực rỡ.

Ánh mắt không hề kiêng dè nhìn xuống…

Trong chiếc váy thiên nga tuyệt đẹp, cơ thể mềm mại trong suốt, xương quai xanh nhẵn mịn đáng yêu, còn có hai vai tròn nhỏ làm ánh mắt sắc bén kia chút lưu luyến.

Mạch Khê thấy mãi mà hắn không nói lời nào, dè dặt nhìn về phía hắn, nhưng không ngờ hắn đang đánh giá cô, ánh mắt lạnh như băng mà lớn mật! Cô theo bản năng khẽ mở mắt, hơi lạnh lan ra từ cột sống.

Cho tới bây giờ cô không biết, thì ra ánh mắt một người cũng có thể làm vũ khí.

Ánh mắt rét lạnh lướt qua khuôn ngực cao ngất của cô, cuối cùng dừng trên chiếc hộp tinh xảo trong tay cô.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng thạch anh rực rỡ làm sắc mặt Lôi Dận càng thêm hờ hững, đồng tử màu xanh biếc đột nhiên co lại …

“Đây là gì?”

Cuối cùng hắn cũng mở miệng, thanh âm lại lạnh ngắt, cho dù không khí đang rất nóng nhưng cũng cảm thấy lạnh trong chớp mắt.

Mạch Khê vô thức run rẩy một chút, vội vàng trả lời: “Cái này, đây là quà sinh nhật của con.”

“Ai tặng?” Giọng nói bình thản của Lôi Dận lộ ra nguy hiểm mơ hồ.

Mạch Khê rụt người lại, vừa muốn trả lời, bàn tay khẽ run ngay sau đó lại bị Thánh Trạch bên cạnh nhẹ nhàng cầm...

“Là cháu tặng!”

Thánh Trạch nhìn về phía Lôi Dận, ánh mắt lớn mật, cho tới bây giờ cậu ta chưa bao giờ biết cha nuôi Mạch Khê lại trẻ tuổi như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ Mạch Khê hình như rất sợ hắn, Thánh Trạch đau lòng không thôi.

Lôi Dận hờ hững nhìn thoáng qua hai người đang nắm tay nhau, ánh mắt lạnh lẽo màu xanh sâu không thấy đáy mơ hồ di động, thanh âm trầm thấp lại điềm nhiên vang lên lần nữa, lại chỉ nhằm vào một mình Mạch Khê…

“Đây là người nào?”

Mạch Khê cắn cắn môi, há hốc mồm, lại không biết giới thiệu Thánh Trạch như thế nào.

Ngược lại Thánh Trạch ở bên lễ phép mở miệng, “Chào chú Lôi, cháu là Thánh Trạch, là bạn trai Tiểu Khê.”

https://thuviensach.vn

Quản gia Hàn Á đột nhiên nhìn về phía Thánh Trạch, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê đã sớm tái nhợt, trong lòng mơ hồ thấy bất an. Cô vẫn luôn giỏi về quan sát nét mặt người khác, cha nuôi hình như có điểm không thích Thánh Trạch.

Ánh mắt Lôi Dận vẫn luôn dừng trên người Mạch Khê, tựa hồ đối với lời giải thích của Thánh Trạch không hề để ý, thậm chí cũng chẳng nhìn anh một cái, trong tiếng nói thờ ơ lại lộ ra hơi lạnh.

“Đây là người nào?”

Lôi Dận lại lặp lại câu hỏi lần nữa, chỉ nhằm vào mình Mạch Khê, âm điệu thậm chí cũng không nâng lên, tiếng nói trầm thấp lộ ra mệnh lệnh nhất quán và tôn quý.

Mạch Khê cảm thấy ánh mắt hắn như thanh kiếm sắc bén đâm xuyên tim cô, lưng cô không khỏi cứng lại.

“Thánh Trạch là bạn trai con.”

Lôi Dận nghe vậy rồi, một bên môi mỏng khẽ nhếch, lại không hề cười, hắn chỉ nâng bước lên trước, cơ thể to lớn càng gần cô, mùi nước hoa trên người hắn lẩn vào hơi thở của cô, lại mang theo hơi lạnh.

“Phí Dạ …”

Giọng nói trầm thấp của hắn như đá nặng, thẳng tắp hướng về phía cô, tuy hắn gọi người khác, nhưng ánh mắt lại chẳng hề rời khỏi cô.

Phí Dạ tiến lên, cung kính dâng lên một chiếc hộp tinh xảo.

Ở bên, quản gia Hàn Á lén lút thở dài nhẹ nhõm một hơi, ông thật sự sợ hãi.

Lôi Dận cầm quà, không mở ra, lại đưa tới trước mặt Mạch Khê …

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngẩn ra, chẳng ngờ cha nuôi sẽ chuẩn bị một món quà vì cô, nhẹ nhàng lấy chiếc hộp từ tay hắn, cô nhìn thấy…một đường thông minh gần như xẹt qua bàn tay rộng lớn của người đàn ông.

Mở hộp quà ra, ánh sáng bên trong nháy mắt chiếu rọi mỗi khuôn mặt tại đây, bạn tốt Đại Lị vội vàng chạy lên, ngay sau đó phát ra tiếng rên kinh ngạc.

Là một chiếc vòng tay cực kỳ đẹp!

Vòng tay hoàn toàn là màu đen, cách phối màu và cấu tạo tràn ngập vẻ thần bí mà độc nhất vô nhị.

Đá đen sang trọng được chạm rỗng, trên đài hoa khảm bạch kim, giống như có một sức mạnh hắc ám tiềm ẩn trong vòng tay, phối hợp với đá quý màu xám và màu men trùng điệp, màu sắc càng lộ vẻ hoa lệ, vòng tay được thiết kế theo kiểu hoa sen, đẹp đẽ quý giá mà tinh tế, giống như tổng thể của thiên sứ và ma quỷ!

Cho tới bây giờ Mạch Khê chưa thấy vòng tay đẹp như thế, đẹp đến tận cùng, thế nhưng lại có một cảm giác run sợ, chắc là bởi vì thiết kế của vòng tay rồi, trong lúc nhất thời cô lại nhìn đến ngây người.

“Thích không?” Lôi Dận đột ngột hỏi, bên môi vẫn như trước không mang theo tình cảm ý cười.

Mạch Khê ngẩn ra, ngay sau đó gật đầu liên tục, lúm đồng tiền sáng rực nháy mắt thắp sáng cả gương mặt, cảm giác lo lắng trong lòng cũng đột nhiên biến mất

Cha nuôi tuy nhìn qua lạnh lùng, nhưng ông ấy vẫn quan tâm cô không phải sao? Nếu không làm sao có thể nhớ rõ hôm nay là sinh nhật cô, thậm chí còn chuẩn bị quà.

https://thuviensach.vn

Lúm đồng tiền của cô chiếu vào ngươi mắt xanh biếc của Lôi Dận, dần dần, ý lạnh lan tràn trong mắt hắn.

“Tay!”

Lôi Dận cúi đầu, âm thanh lại phát ra, một chữ ngắn gọn lộ ra mệnh lệnh quyền uy.

Mạch Khê khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra.

Lôi Dận không lên tiếng nâng tay cầm lấy vòng tay, đeo vào cổ tay Mạch Khê, một tia lạnh lẽo xuất hiện, một loạt cảm giác kỳ lạ nảy sinh. Ngay sau đó, bàn tay như ngó sen của cô bị người đàn ông nắm lấy.

Mạch Khê bỗng rùng mình, trời ạ, tay cha nuôi còn lạnh hơn cả vòng tay..

Vòng tay như được đặt làm theo yêu cầu, vừa vặn không to không nhỏ, quan trọng nhất là, cổ tay trắng nõn của cô lại càng được chiếc vòng tay đen thần bí làm nổi bật lên.

Hình như thật vừa lòng hiệu quả này, môi Lôi Dận khẽ nhếch, ngón tay lạnh lẽo thon dài ngay sau đó lại bất ngờ đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê! Ngón tay thô khẽ mơn trớn làn da đẹp của cô, trong mắt bừng lên một tia u tối.

Mạch Khê hé môi, mở to mắt nhìn hắn, ngay cả Thánh Trạch và Đại Lỵ bên cạnh đều sợ ngây người!

Động tác này là cha nuôi với con gái nuôi ư? Rất không hợp lễ nghĩa mà!

“Sinh nhật vui vẻ, con gái của ta!”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận cúi đầu lướt môi qua mũi cô, đáy mắt hờ hững nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mỹ lệ.

Cách gọi này, đi ra từ miệng một người đàn ông như thế hình như hơi là lạ.

“Cám ơn cha nuôi.” Mạch Khê nói lời tự đáy lòng, tuy cảm thấy có chút không thích hợp ở đâu đó.

Giữa mũi cô vẫn là mũi nước hoa nhàn nhạt, thuộc về hắn, nhẹ nhàng lượn lờ, rất dễ ngửi.

“Về phần cái này …” Ngón tay Lôi Dận theo sườn mặt cô trượt xuống, chạm vào đôi giầy thủy tinh kia, rồi bỗng giơ tay lên …

Giày thủy tinh như hai ánh sáng trắng, tỏa sáng dưới bầu trời đêm một đường cong xinh đẹp, ngay sau đó, rơi xuống mặt đất, tiếng vỡ nát vụn.

Khách khứa đều cả kinh, mày Thánh Trạch đột ngột chau lại, Mạch Khê kinh ngạc mở to miệng.

Lôi Dận nhìn gò má Mạch Khê, gằn từng tiếng tuyên bố, “Không thích hợp với con!”

Nói xong, cơ thể cao lớn liền lướt qua Mạch Khê, lạnh lùng ra lệnh: “Tiệc chúc mừng sinh nhật tiếp tục, Hàn Á, chuẩn bị phòng, tối nay tôi ở đây!”

Hắn sải bước rời đi, bọn vệ sĩ theo sát phía sau.

“Vâng, Lôi tiên sinh!”

Quản gia Hàn Á đổ mồ hôi, vội vàng đáp, nhìn giày thủy tinh vỡ nát, bất an trong lòng bắt đầu sinh sôi.

https://thuviensach.vn

Trong không khí yên tĩnh một hồi lâu.

“Tiểu Mạch Khê, ông ta đúng là cha nuôi em à? Sao người này quái như thế? Còn nữa, giày thủy tinh anh tặng em ông ta có quyền gì mà ném vỡ?” Thánh Trạch cuối cùng cũng bắt đầu phản ứng, kéo người Mạch Khê qua, bất mãn hỏi.

Đại Lỵ chạy lên, “Mạch Khê, cha nuôi cậu đẹp trai ghê nha, ông ấy giống cha nuôi cậu chỗ nào chứ, trẻ quá mà, nếu có thể làm bạn gái người đàn ông này, nhất định hạnh phúc đến chết ấy.”

“Phải là lạnh chết mới đúng!”

Một bạn khác của Mạch Khê nói xen vào, “Cha nuôi Mạch Khê tuy đẹp kỳ quái, nhưng rất lạnh ha, cũng chẳng hề cười, Mạch Khê, giống như ông ấy không thích cậu có bạn trai đâu.”

Những người khác đều bắt đầu chín người mười ý.

Mạch Khê thở dài nặng nề, tuy cô nghĩ tới rất nhiều cảnh tượng gặp mặt cha nuôi, nhưng một màn như hôm nay, có nứt đầu cô cũng không nghĩ ra, cô theo bản năng chạm vào vòng tay trên tay, nháy mắt, hơi lạnh truyền dọc theo ngón tay cô lan tràn.

Thật giống như là nhiệt độ của cha nuôi.

Thậm chí không khí quanh mình cũng tràn ngập hơi thở thuộc về cha nuôi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7

Cha Nuôi Gọi Đến

Ban đêm, cảnh yên tĩnh sau hoa lệ, vườn hoa nhỏ trong Bạc Tuyết Bảo vẫn sáng ngời dưới ngọn đèn. Nơi đây không giống với vườn hoa Ngọc Sơn Bạc Tuyết. Nới đó là thế giới băng tuyết mênh mông vô bờ, cho dù giữa ngày hè cũng vẫn là cảnh thê lương, lạnh lẽo.

Trong vườn hoa nhỏ trồng rất nhiều loại hoa, thậm chí những loại hoa hiếm thấy thì cũng có thể tìm được trong này, mà người làm ở Bạc Tuyết Bảo thường thu thập các loại hoa này để chế ra những loại nước hoa trân quý.

Dưới ánh trăng, bóng hình hai người trên chiếc ghế nhỏ càng thêm hòa hợp, nam anh tuấn, nữ bé nhỏ, dịu dàng.

"Khê nhi, cuối cùng anh cũng cảm thấy nơi này không hợp với em." Thánh Trạch nhẹ giọng nói.

Sau đêm tiệc sinh nhật, hắn cũng không về cùng những vị khách, bởi cậu ta luôn nhận thấy một cảm giác rất quái dị.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê càng thêm sáng ngời, cô nhẹ nhàng cười, "Bị ba nuôi em dọa hả?"

https://thuviensach.vn

"Dọa?"

Thánh Trạch nhún nhún vai, tuy nói chính xác cũng có đôi chút, nhưng không đến mức trước mặt người con gái mình yêu mà thừa nhận điều này, "Anh chỉ cảm thấy ba nuôi của em rất quái lạ, nhất là ánh mắt ông ta nhìn em..."

Nói tới đây, cậu ta dừng một chút, trên vầng trán nổi lên vẻ trầm tư suy nghĩ.

Mạch Khê lẳng lặng nhìn cậu ta, ánh mắt đẹp như nước chảy từng giọt, không có thúc giục, mà chỉ kiên nhẫn chờ cậu tiếp tục nói.

Thánh Trạch thấy thế thì liếm liếm môi, không giấu giếm mà nói: "Ánh mắt ông ta nhìn em như là đang nhìn một người phụ nữ vậy!"

Mạch Khê nao nao, trong lòng nhẹ nhàng lướt qua cảm giác lạ thường, nhưng rất nhanh liền biến mất...

"Thánh Trạch, em vốn là phụ nữ mà. Từ hôm nay trở đi, em là người lớn rồi, chẳng nhẽ anh còn cho rằng em là một đứa trẻ?"

Thánh Trạch thở dài, đưa tay ra khoác vai cô, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng, "Khê nhi, em luôn rất thông minh, hẳn là em biết anh đang nói gì. Ánh mắt của ba nuôi em khi nhìn em, có đến hơn một phần là ánh mắt chiếm đoạt. Anh là đàn ông, đương nhiên hiểu được hàm ý trong ánh mắt này, đó là ánh mắt đàn ông muốn giữ lấy người phụ nữ. Tựa như là dã thú đối với con mồi, cũng là bản năng nguyên thủy muốn chiếm giữ!"

Nụ cười của Mạch Khê đọng lại bên môi, tuy rằng cô ít nhiều cảm giác cha nuôi có chút gì đó quái dị, nhưng cũng không giống như tưởng tượng của Thánh Trạch.

https://thuviensach.vn

"Thánh Trạch, anh nói cái gì vậy? Ông ấy là ba nuôi của em, là ba đã nhận nuôi rồi nuôi em khôn lớn, sao anh lại hình dung thành ra xấu xa như vậy?"

"Khê nhi, anh thật sự lo..."

"Thánh Trạch, anh đừng nghĩ như vậy. Ông ấy là ân nhân của em, nếu như không có ông ấy, em đã không tồn tại trên đời này. Cho nên trong lòng em ba nuôi là người tốt nhất, cả đời này em sẽ tôn trọng ông ấy, báo đáp ông ấy." Mạch Khê nhẹ giọng chặn lời hắn, trên vầng trán thoáng hiện vẻ bất mãn.

Thánh Trạch vội vàng từ bỏ, thở dài, bàn tay ấm áp nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê lên...

"Cô bé ngốc, chỉ là anh sợ mất em thôi."

Mạch Khê nhẹ nhàng nhíu mi lại, nụ cười thản nhiên che lấp đi vẻ bất mãn, khóe môi càng cong lên, hai gò má như phiếm thêm vẻ xinh đẹp động lòng người.

Cô không nói gì, chỉ hơi chớp hàng mi còn dài, hàng mi run rẩy ấy che đi đôi con ngươi đẹp trong, nhìn như hai cánh quạt phiêu dật, đẹp không sao tả xiết. Thánh Trạch nhìn thấy dáng vẻ này thì tâm trí dao động.

"Khê nhi!"

Thánh Trạch đưa tay, nâng cái cằm nhỏ của cô lên, ép cô nhìn hắn. Giọng nói dịu dàng dưới bóng đêm có chút trầm ấm, "Biết không, trong lòng anh em là người rất quan trọng, rất quan trọng. Anh chưa từng nghĩ sẽ yêu một cô gái mười tám tuổi. Lúc em cười, lúc em suy nghĩ, lúc lo âu, khi tức giận đều làm anh mê muội. Anh không biết lại có người con gái đẹp đến vậy, đẹp đến động lòng người. Người làm anh nhớ mong ngày đêm chỉ

https://thuviensach.vn

có em, nguyên nhân là bởi anh đã yêu em rồi, cho nên mới càng sợ mất em, hiểu chưa?"

Trong mắt Mạch Khê hơn một phần là rung động, ánh mắt trong suốt, xinh đẹp, cô nhẹ nhàng gật đầu, dịu dàng vô cùng.

Thánh Trạch mê muội nhìn cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dưới ánh trăng chiếu rọi càng thêm tươi tắn. Cánh môi xinh đẹp hơi mở ra mang theo hương hoa dịu nhẹ của riêng cô. Tất cả đều mỹ miều vô cùng khiến cậu ta muốn chiếm lấy.

Trong mắt cậu ta, Mạch Khê mười tám tuổi chính là thể kết hợp của thiên sứ và ác quỷ, vẻ đẹp khiến người khác thương tiếc không thôi nhưng đồng thời cũng sinh ra ý muốn tội lỗi.

Ánh mắt của cô dần dần xảy ra biến chuyển, khi mà đôi môi của chàng trai trẻ từ từ gần sát lại cánh môi thơm ngát...

Ngay lúc môi chạm môi, trong mắt Mạch Khê thoáng xẹt qua nét xa lạ cùng kháng cự, đột nhiên đẩy cậu ta ra, hơi thở có chút dồn dập.

"Khê nhi!" trong mắt Thánh Trạch thoáng hiện vẻ kinh ngạc, sau lại lan tràn nét bi thương.

"Thánh Trạch, thực xin lỗi, em, em không quen." Mạch Khê xấu hổ nói một câu, Thánh Trạch muốn hôn cô sao?

Thánh Trạch chăm chú nhìn cô, nhẹ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, "Khê nhi, anh là bạn trai em, em phải có thói quen thế nào thì anh mới có thể đây!"

Thấy điệu bộ cự tuyệt của cô, cậu ta đang cao hứng mà lại thất vọng. Chỉ là, Mạch Khê đơn thuần không có kinh nghiệm yêu đương gì, thậm chí

https://thuviensach.vn

còn giữ lại nụ hôn đầu ngây ngô. Nhưng thất vọng là trong lòng Mạch Khê vẫn còn chưa thực sự nhìn nhận cậu như một người bạn trai.

"Thực xin lỗi, Thánh Trạch!" Mạch Khê cảm thấy khó chịu cực kỳ, trong lòng có chút áy náy với hắn.

"Khê nhi, em có thích anh không? Hoặc là anh hỏi, em có yêu anh không?"

Thánh Trạch cực kỳ muốn nghe đáp án, bởi cả quá trình theo đuổi đều là cậu ta chủ động, cậu thật sự không hiểu hết tâm tư Mạch Khê.

Mạch Khê dường như bị câu hỏi của cậu ta làm cho sửng sốt, miệng khẽ mở ra. Hồi lâu sau, cô vừa muốn nói gì đó, lại bị tiếng bước chân cách đó không xa chặn lời lại. Dưới ánh trăng chiếu lên bóng dáng quản gia Hàn Á, nhìn thấy hai người thân mật như vậy thì ông có chút giật mình.

Mạch Khê ngay sau đó tránh được bàn tay Thánh Trạch, liền đứng dậy, vẻ mặt hơi có chút kích động.

Quản gia Hàn Á thầm thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa mà chỉ hơi hạ thấp người, "Tiểu thư Mạch Khê, Lôi tiên sinh muốn gặp con, đi theo ta nào!"

Trong tim Mạch Khê không tự chủ được mà ‘thình thịch’ một tiếng, mãi sau mới có phản ứng lại.

Thánh trạch thấy thế cũng đứng dậy, ngay sau đó lại bị quản gia Hàn Á ngăn lại,"Thời gian không còn sớm nữa, thiếu gia Thánh Trạch cũng nên về nhà nghỉ ngơi đi."

Trong giọng nói lãnh đạm của Hàn Á rõ ràng mang theo ý tứ đuổi khách.

https://thuviensach.vn

Thánh Trạch nhíu mày lại.

"Thánh trạch, giờ cũng khuya rồi, anh về đi." Mạch Khê nhẹ giọng nói.

"Nhưng mà..."

"Tiểu thư Mạch Khê, Lôi tiên sinh không thích chờ lâu, đừng làm cậu ấy mất hứng." Quản gia Hàn Á nhẹ giọng nói bên tai Mạch Khê.

Mạch Khê vội vàng nhìn về phía Thánh Trạch, "Em không sao đâu, mai gặp lại nhé." Nói xong cô vội đi theo quản gia.

Lúc này ánh mắt Thánh Trạch đã u tối lại như màn đêm.

-_____

Tràn ngập tòa thành là một loại hương vị khó nói thành lời.

Mạch Khê đi theo quản gia đến một tầng cao nhất của tòa thành. Khi đứng ở cửa phòng mới phát hiện ra, đây chính là nơi cô đã tới năm mười bốn tuổi, cũng là nơi cô đã thấy cảnh máu me kia.

Quản gia đẩy cửa phòng ra. Nơi này vẫn rộng như thường, gian chính xa hoa lại tản ra thứ ánh sáng lạnh lùng. Chỉ thấy quản gia đi đến một chỗ khác trong căn phòng, cung kính nói: "Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê đã đến rồi."

Bên trong căn phòng không thấy có âm thanh gì cả, trong không gian ấy chỉ thấy tiếng bước chân của Hàn Á. Chẳng bao lâu, Hàn Á đi tới bên cạnh Mạch Khê, nhẹ giọng nói:

"Vào đi thôi, Lôi tiên sinh đang đợi con." Nói xong, ông liền rời khỏi phòng, cũng tùy tay đóng cánh cửa lớn lại.

https://thuviensach.vn

Luồng khí lạnh theo không gian rộng lớn mà chảy dọc gương mặt Mạch Khê, trong lòng cô hồi hộp không ngừng, đi từng bước một về gian phòng đối diện gian chính.

Cửa phòng hơi hé mở, bên trong ánh sáng chỉ nhờ nhờ, đến ngay cả ngọn đèn thạch anh cũng chỉ hơi chiếu vầng sáng mơ hồ ở chỗ cửa phòng.

Mạch Khê đứng ở cửa, nâng tay lên, nhưng mãi lâu sau cũng không dám gõ cửa. Cũng như cái đêm năm ấy, cô gần như vẫn còn ngửi thấy mùi máu tanh vào năm mười bốn tuổi ấy.

"Vào đi!"

Từ bên trong gian phòng truyền đến một giọng nói trầm thấp, nặng như tảng đá đánh bay sự do dự của Mạch Khê, dường như là đã sớm biết cô đứng ở đó rồi. Mệnh lệnh truyền ra mang theo uy quyền không thể làm trái được!

Giọng nói lạnh băng vẫn như quẩn quanh trong tai Mạch Khê, như là giọng nói của ma quỷ làm Mạch Khê có chút hồi hộp. Dù sao cô cũng chưa bao giờ gặp cha nuôi một mình, theo bản năng cô cắn cắn môi, bàn tay nắm chặt rồi lại chậm rãi buông ra, rốt cục cũng đẩy cửa ra.

Căn phòng rộng hơn nhiều so với tưởng tượng của Mạch Khê, ánh sáng mờ nhạt le lói trong căn phòng tối tăm, cả phòng bị bao phủ bởi sắc u trầm không giống với vẻ lộng lẫy như cung đình của tòa thành. Căn phòng tràn ngập hơi thở lạnh lùng thuộc về riêng đàn ông, đồng thời cũng có chút áp lực khiến người khác hơi ngộp thở.

"Oành..."

Cánh cửa đằng sau Mạch Khê tự động đóng lại. Theo bản năng, cô quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa vừa đóng, trái tim cũng bất giác ‘thình thịch’.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8

Người Đàn Ông Khát Máu

Im lặng, không khí chỉ có sự im lặng nồng mùi chết chóc.

Mạch Khê dường như nghe được tiếng tim đập, từng chút, từng chút mãnh liệt đập vào tai cô, kéo theo cảm giác đau tức.

Đợi đến lúc thích ứng được với thứ ánh sáng trong phòng, cô mới nhìn chung quanh một vòng, tầm mắt dừng trên người đàn ông đang đứng lặng trước cửa sổ. Thân mình cao lớn ấy che đến hơn một nửa ánh trăng ngoài cửa sổ, khiến người ta có cảm giác áp lực vô cùng.

Ba mặt phòng toàn là cửa sổ, loại cửa sổ sát đất cũng rất nhiều. Hắn đứng đối diện với vườn Ngọc Sơn Bạc Tuyết, bên tay trái là vườn hoa nhỏ Mạch Khê và Thánh Trạch vừa tâm sự.

Mạch Khê theo bản năng liếm liếm đôi môi, tiến lên phía trước, nhưng vẫn giữ khoảng cách xa với người đàn ông. Nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia khiến cô bất giác nuốt nước miếng, nhẹ giọng nói:

"Cha nuôi!"

https://thuviensach.vn

Tấm cửa kính thủy tinh chiếu ra hình ảnh đôi mắt quá mức lạnh lùng, âm trầm của Lôi Dận, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh trăng lại càng thêm đẹp. Ngay sau đó, hắn xoay người lại. Trong nháy mắt, Mạch Khê dường như nhìn thấy quỷ satan bước ra từ địa ngục.

Biểu cảm lạnh lùng của cha nuôi làm người ta thấy ớn lạnh, mà loại lạnh này như có thể đào sâu vào xương tủy, tựa như đang giữa mùa hè oi bức mà chui vào hang lạnh lẽo.

Lôi Dận quay người ngồi trên ghế salon, màu đen của ghế da cùng với hắn như hòa vào thành một.

Hắn không có chút giấu giếm ánh mắt đánh giá Mạch Khê, tựa như đang xét duyệt một tác phẩm nghệ thuật. Hai cánh tay rắn chắc của hắn khoát lên thành ghế, thân mình cao lớn được che khuất bởi bộ âu phục Italy, nhưng vẫn toát ra vẻ nguy hiểm. Đôi mắt sắc bén mà thâm thúy không để cho kẻ khác đọc được ý tứ ẩn chứa trong đó; khóe môi lạnh lùng cũng chẳng lưu chút tình cảm nào.

Trong lòng Mạch Khê thực bất an, cô có cảm giác ánh mắt cha nuôi sắc nhọn như lưỡi kiếm. Mỗi khi nhìn vào đôi mắt ấy là cô lại rất sợ hãi, mặc dù khuôn mặt cực kỳ anh tuấn của hắn luôn khiến phụ nữ điên cuồng.

"Lại đây!"

Qua không biết bao lâu, Lôi Dận cất giọng nói lạnh lùng. Tiếng nói trầm thấp lộ ra uy quyền vô cùng.

Mạch Khê giật mình một cái mới có phản ứng lại, chần chờ một lúc mới tiến lên, đi đến trước mặt hắn. Cô cúi tầm mắt xuống thì bắt gặp hình ảnh mình trong đôi mắt hắn.

"Ngồi!"

https://thuviensach.vn

Lôi Dận chỉ nói ngắn gọn có một chữ.

Mạch Khê ngẩng đầu, vừa muốn ngồi xuống bên cạnh đã thấy hắn chỉ lên đùi. Cô cực kỳ sửng sốt!

Lôi Dận thấy thế, đôi lông mày nhíu lại, "Ngồi lên đây!"

Trong lòng Mạch Khê cực kỳ căng thẳng, hơi cắn môi dưới rồi lại theo bản năng nhìn về phía cặp đùi của cha nuôi mà có thể so ngang với người mẫu phương Tây. Qua lớp vải quần tây, đôi chân kia nhìn lại càng thêm phần thon dài, rắn chắc.

Mãi lâu sau, cô mới chậm chạp bước đến rồi cẩn thận ngồi lên đùi Lôi Dận. Váy của cô hôm nay khá mỏng nên gần như có thể cảm nhận được sự rắn chắc của hai chân cha nuôi. Cô thực không hiểu, hành động như thế này có phần ám muội, không thích hợp với quan hệ cha nuôi và con gái.

"Cha nuôi, con... con vẫn nên ngồi bên kia thì hơn."

Ngồi trên đùi Lôi Dận, thân người Mạch Khê cứ thẳng đờ ra. Tuy rằng hắn là cha nuôi của cô, cũng là người cô tôn kính nhất, nhưng tư thế ngồi quái dị này làm cô thấy rất khó chịu.

Cô ngập ngừng, lại ấp a ấp úng đề nghị nhưng vẫn không thấy người đàn ông trả lời, ngược lại chỉ thấy hắn nhàn nhã dựa lưng vào thành ghế.

Mạch Khê rõ ràng cảm nhận được hơi thở nam giới đang ngày càng gần từ phía sau, hương nước hoa dễ chịu chậm rãi bao vây lấy cô. Đột nhiên, thân thể cô run lên, bởi cô cảm nhận được lồng ngực rắn chắc của người đàn ông ấy ngay sau lưng mình.

Hơi thở nam tính bao vây chặt lấy cô, cảm giác xa lạ mà quen thuộc, dễ chịu nhưng vô cùng nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

"Con đang sợ ta?"

Hơi thở nóng hổi phả bên tai, lại như làn gió mát thổi vào mặt nước làm cô rùng mình. Bởi cô cảm thấy, trong lúc nói hai cánh tay cha nuôi đã chầm chậm ôm lấy cô, tiện đà kéo cô vào lồng ngực hắn.

"Không, con... con... không có!" Giọng nói của Mạch Khê lộ ra vẻ sợ hãi, cô cũng biết chính mình đang sợ hãi nhưng chỉ là sợ gì thì không rõ nữa.

Khóe môi Lôi Dận hơi cong lên. Đôi mắt lạnh lùng cũng hờ hững. Hắn nâng tay, bàn tay lạnh như băng sau lưng chậm rãi phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác mềm nhẵn khiến con ngươi hắn co rụt lại. Bàn tay to vừa lật lại, các đốt ngón tay chạy dọc theo gương mặt xinh đẹp, ngọc ngà của cô.

Mạch Khê bị sự kích thích trên da làm cho sợ hãi đến nổi da gà. Hơi lạnh của cha nuôi như ma quỷ vậy, cứ chậm rãi quẩn quanh bên cô.

"Con là do ta nuôi lớn, cho nên, không cần sợ như vậy!"

Giọng nói trầm thấp của Lôi Dận mang theo chút cười giễu, dường như nhận thấy phản ứng trên da cô. Cả cánh tay to đột nhiên vây nhanh lấy cô, khiến cả người cô dán vào lồng ngực hắn.

Giờ khắc này, cô hoàn toàn cảm nhận hết được sự rắn chắc của cơ thể người đàn ông này, còn có nhịp tim mạnh mẽ mà trầm ổn của hắn.

Mạch Khê hơi hơi nghiêng đầu, tránh đi hơi thở nóng hổi của người đàn ông, nhẹ giọng nói: "Cha nuôi, nhiều năm qua, con thực sự cảm ơn người!"

Lôi Dận hừ lạnh một tiếng, đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào mái tóc dài của cô, mái tóc bóng mượt toát lên vẻ dịu dàng, xinh đẹp, lại mang theo hương thơm ngát, thực là mùi hương trí mạng của riêng người con gái.

https://thuviensach.vn

Hắn hít sâu một hơi như để tận hưởng triệt để hương thơm thuộc về riêng Mạch Khê.

"Con gái rất thông minh!"

Lôi Dận nhìn lại Mạch Khê đang e ấp trong lòng. Đôi mắt cô nổi lên vẻ mơ hồ, xa xăm, lại sợ hãi như con nai con đi lạc trong rừng thẳm; khiến trong lồng ngực hắn lại dâng lên những cảm xúc quen thuộc. Hắn cúi đầu, đôi môi như dán sát bên tai cô...

"Gọi ta là cha nuôi, là bởi vì tôn kính, hay vẫn là sợ ta... làm gì con?"

Mạch Khê đột nhiên mở to hai mắt nhìn, muốn vươn thẳng người dậy lại bị Lôi Dận ôm càng chặt hơn. Cô vội vàng nói: "Cha nuôi, con... con thật sự là xuất phát từ lòng tôn kính, cha đừng hiểu lầm!"

"Hiểu lầm?"

Lôi Dận nhíu mày lại, ngay sau đó hắn xoay khuôn mặt Mạch Khê lại, bắt cô phải nhìn hắn, trong mắt chỉ có hắn mà thôi, "Con nghĩ ta hiểu lầm như thế nào? Con đối với đàn ông có kháng cự không? Vừa rồi hình như không phải như vậy!"

Mạch Khê sửng sốt, nhìn hắn ở khoảng cách gần như thế này gần như càng làm cô bị hơi thở nam tính của hắn mê hoặc. Khuôn mặt quá ư tuấn tú, đôi mắt thâm thúy, tất cả tựa như khối nam châm hút cô vào; cái mũi hắn tinh tế như được khắc tỉ mỉ từ cẩm thạch, còn có đôi môi mỏng bạc mang theo vẻ uy quyền khiến kẻ khác không dám khinh thường.

Sau một lúc lâu, cô đột nhiên cả kinh, lúc này mới hiểu được hàm ý trong câu nói của hắn. Cô không khỏi chán nản, hắn là cha nuôi của cô mà cô lại nhìn hắn đến ngây ngốc.

https://thuviensach.vn

Từ căn phòng này có thể nhìn thấy hết cảnh trong vườn! Là Thánh Trạch ôm cô.

"Cha nuôi, con..."

"Chia tay!" Lôi Dận không đợi cô nói xong liền ra mệnh lệnh chỉ với hai chữ ngắn gọn.

"Gì ạ?" Mạch Khê sửng sốt, trong đôi mắt đơn thuần nổi lên sự nghi hoặc, nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh lạnh lùng của người đàn ông.

Lôi Dận nhìn cô không hề chớp mắt, cái nhìn quá mức bình tĩnh, không lộ ra chút biểu cảm cùng suy nghĩ của hắn, chỉ thấy đôi môi hắn hơi mím lại, gằn từng chữ:

"Từ ngày mai trở đi, không được phép có quan hệ gì với nó nữa!"

Mạch Khê nghe vậy thì giật mình sửng sốt. Hồi lâu, cô đột nhiên đẩy hắn ra, đứng dậy, giọng nói tuy không lớn nhưng tràn ngập vẻ nghi kỵ...

"Cha nuôi, con đã mười tám tuổi rồi. Thánh Trạch đối với con rất tốt, hơn nữa, căn bản là anh ấy sẽ không làm ảnh hưởng đến chuyện học tập của con."

Lôi Dận không chút để ý, nhíu mày nhìn về phía cô, đôi đồng tử băng lãnh rõ ràng thấy vẻ bất mãn, "Ta cho phép con đứng lên sao?" Tựa như một đại vương, hắn cực kỳ bất mãn với sự phản kháng của người con gái.

Mạch Khê không thể tin mà nhìn hắn, như là nghe lầm. Tuy cô ít nhiều biết được cha nuôi không thích Thánh Trạch, nhưng lại không thể ngờ được cha nuôi sẽ đưa ra yêu cầu này. Đây là chuyện của cô, dù hắn là ân nhân của cô, nhưng là cha nuôi cũng không thể cưỡng chế kiểu này. Hơn nữa, thái độ của cha nuôi cực kỳ quái lạ.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận đứng dậy, bóng dáng cao lớn che khuất hết cả ánh trăng.

Mạch Khê cả kinh, theo bản năng lui về phía sau. Lôi Dận từng bước từng bước tới gần. Vẻ mặt nghiêm túc của hắn làm Mạch Khê sợ hãi, thậm chí cô nhìn thấy đôi mắt hắn ngày càng u trầm.

Cuối cùng lưng cô chạm vào cửa kính thủy tinh, tình cảnh cùng đường này khiến cô vô cùng sợ hãi, mà cảm giác lạnh lẽo phía sau làm thân thể cô phát run. Cho đến khi... người đàn ông dang hai cánh tay ra, lần thứ hai vây cô trong phạm vi thuộc về riêng hắn.

Hương nước hoa càng thêm nồng đậm, tản ra sự nguy hiểm.

Hắn cúi đầu xuống, chóp mũi anh tuấn gần như gần sát đến cô, khiến cô có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt lạnh tanh của hắn. Không phải như vậy! Hắn là người cô tôn kính nhất mà!

"Cha nuôi!" Giọng nói Mạch Khê như đang nức nở, cô biết cha nuôi nhất định đang không vui.

"Nuôi con lớn như vậy, không phải để con phản kháng ta!"

Giọng nói lạnh thấu xương của Lôi Dận cất lên ngay bên môi cô. Ngay sau đó, một bàn tay hắn tiến vào váy cô, đặt ngay trên cánh hoa kiều diễm; cảm giác mơn mởn, đàn hồi dưới lòng bàn tay khiến khóe môi hắn cong cong tà mị, lạnh lẽo như ma quỷ bước ra từ địa ngục.

"Thân mình con cứ căng cứng như vậy, không biết chừng làm ta càng nhanh muốn chiếm lấy hoặc nổi điên..." Hắn đột nhiên kề sát bên tai cô, hơi lạnh lập tức thông thấu vào trong tai cô.

Mạch Khê đột ngột mở to hai mắt nhìn, khuôn mặt diễm lệ cũng hóa trong suốt, tái nhợt, ngay cả cánh môi như hoa cũng run nhè nhẹ.

https://thuviensach.vn

Cô tình nguyện nghĩ là mình nghe nhầm!

Nhìn thấy khóe môi cong của cha nuôi, cô hoàn toàn không thể tin được chính hắn lại nói câu đó. Không! Trong ấn tượng của cô, cha nuôi không phải là người như vậy!

Nhưng chính là lời chính miệng cha nuôi nói ra làm cô kinh hãi vô cùng, thậm chí, bàn tay to lớn của hắn còn không chút e dè mơn trớn da thịt cô, giống như...

"Không!"

Mạch Khê muốn giãy dụa, lại bị Lôi Dận giữ càng chặt hơn, lồng ngực rắn chắc như cẩm thạch của hắn làm cô muốn chạy thoát cũng không nổi.

"Sao, sợ ư?"

Nụ cười lãnh đạm không chút tình cảm của Lôi Dận chiếu vào mắt cô, bàn tay hắn chậm rãi vuốt ve làn da mịn màng của cô, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng...

"Năm tám tuổi, cả người con đều là vết thương, nhưng không ảnh hưởng gì đến dung mạo. Mười hai tuổi, lần đầu tiên con học bơi, nụ hoa chúm chím như anh đào rất đáng yêu; không thể không thừa nhận dáng người con rất khá. Mười bốn tuổi, thân mình con như trái anh đào, ngây thơ mà lại hấp dẫn. Bây giờ, tiểu Mạch Khê của ta đã trưởng thành, cũng đã mười tám tuổi, ta thật muốn nếm thử trái đào này mùi vị có ngon như ta tưởng tượng không!"

Hắn phá lệ nói một tràng dài, lời nói vẫn lạnh băng, thậm chí ngón tay hắn còn tham lam viền theo đôi môi cô, cánh môi hồng nhuận, sáng bóng phản vào đôi mắt hắn càng thêm nồng đậm hơn.

Mạch Khê hô hấp dồn dập, đôi mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

https://thuviensach.vn

Từ năm tám tuổi đến mười tám tuổi... Khuôn mặt cô càng tái nhợt đi, cả người nhẹ bâng tựa như lá cây bay trong gió lạnh.

Cô vốn thông minh nên lập tức hiểu được. Thì ra, bao nhiêu năm như vậy, cô vẫn sống trong sự giám sát. Trong cả quá trình trưởng thành, đôi mắt xanh biếc này của cha nuôi luôn luôn dõi theo cô, ngay cả thân thể cô cũng không bỏ qua.

Hắn nói về cô hoàn toàn đúng. Chứng tỏ, mỗi một tấc trên thân thể cô hắn đều vô cùng quen thuộc.

Ngón tay trên môi cô như mang theo hơi lạnh mơ hồ, mặt khác vây chặt lấy cô, bàn tay to kia vuốt ve thân mình đã trưởng thành của cô. Lôi Dận như đang thể nghiệm thân thể tươi trẻ ở cái tuổi mười tám, như đang lấy chính thân mình hắn để khắc họa đường nét run rẩy trên người cô.

Cả người Mạch Khê đã sớm như ve sầu mùa đông, trong đầu lại hiện ra dáng vẻ gã cha nuôi trước. Cảm giác kinh khủng ấy khiến cô đột ngột nhắm mắt lại, hung hăng cắn vào ngón tay của Lôi Dận đang đặt trên môi cô.

Hàm răng tinh tế khảm lên ngón tay dài, không hề có dấu hiệu muốn nhả ra. Trong mắt Mạch Khê, hành vi của Lôi Dận chả khác gì người cha trước cả!

Máu theo ngón tay Lôi Dận chảy xuống, nhuốm đỏ cả sang miệng Mạch Khê. Đôi môi vốn hồng như cánh hoa nay lại càng thêm đẹp, tựa như bông hoa thuốc phiện hút máu tươi, càng ngày càng nhiều.

Lôi Dận không có chút phản ứng nào, ngay cả tiếng ‘hừ’ nhẹ cũng không, thậm chí... thân mình to cao cũng chưa hề động đậy.

Hắn vẫn hờ hững nhìn hành động của Mạch Khê, từ đầu đến cuối không hề để tâm đến ngón tay đang chảy máu. Chỉ là... nhìn chằm chằm Mạch

https://thuviensach.vn

Khê, nhìn cô chậm rãi mở to hai mắt ra, đôi mắt xanh biếc của hắn cũng theo đó mà nheo lại, càng ngày càng u trầm, lạnh lẽo.

Màu máu nhuốm đỏ ánh mắt Mạch Khê. Cô kinh hãi vội vàng nhả ra, bên môi vẫn còn dính máu đỏ. Đột nhiên ngẩng đầu, cô tựa hồ thấy được vẻ trào phúng bên khóe môi hắn. Trong lòng cô đang không ngừng run sợ. Tại sao? Tại sao người đàn ông này một chút phản ứng cũng không có?

Lôi Dận không nói gì, chỉ lạnh lùng mà nhìn cô, như gã thợ săn hưởng thụ sự kinh hoàng của con nai, mà cô thì chính là đang chủ động đầu hàng rồi.

Ngón tay của hắn vẫn đang chảy máu.

Bên môi cô như vẫn đang mang mùi máu của hắn, còn có cả hơi lạnh kia.

Máu toàn thân Mạch Khê như đang chảy ngược. Rốt cục cô cũng nhìn thấy khóe môi cha nuôi nhếch lên, đôi mắt ánh lên vẻ nguy hiểm, rồi đột nhiên cô hét lên một tiếng, "Buông ra!"

Thân mình giãy dụa của Mạch Khê bị Lôi Dận đè lại, lúc này sức lực hắn có vẻ càng tăng thêm. Cô bị sức mạnh đó ép chặt đến cánh cửa thủy tinh. Mạch Khê cảm thấy vô cùng ngạt thở, thiếu chút nữa là ngất đi.

Bàn tay Lôi Dận đột nhiên giữ chặt gáy cô khiến khuôn mặt tái nhợt của cô không thể không nhìn vào gương mặt tuấn tú lại lạnh lùng của hắn. Mái tóc quăn mềm mại rủ xuống cánh tay rắn chắc của hắn, cảnh này thực vừa ám muội vừa tàn nhẫn.

"Thì ra Khê nhi của ta vẫn chỉ là con báo con, không hơn không kém!"

Tiếng nói hắn mang theo vẻ nguy hiểm như dự báo cơn bão sắp ập đến, giọng nói trầm thấp như tiếng đàn violon chậm rãi phá tan màn đêm khiến

https://thuviensach.vn

áp lực trong lòng Mạch Khê càng thêm nặng nề.

‘Khê nhi’, đây là tên mà cha nuôi gọi cô lần đầu tiên. Gọi như vậy đối với người khác thì vô cùng ấm áp, nhưng, giờ khắc này cùng cảnh tượng này thì xem ra nó không hề thích hợp.

Mạch Khê thở gấp, muốn chạy mà không có đường nào chạy, hàm răng cũng đã phát run. Cô rất muốn nói vừa rồi là do hắn bức cô đến đường cùng, nhưng giờ phút này thì lại sợ không dám nói ra.

"Máu của ta có vị gì, hả?" hơi thở nguy hiểm của Lôi Dận phả đến gần cô, lạnh băng, không có chút ấm áp của con người.

Khuôn mặt Mạch Khê như hoa lê trong gió lạnh, lại run rẩy không thôi. Đồng tử cô chiếu ra sắc máu của Lôi Dận cùng bộ dáng lãnh đạm của hắn. Cặp mắt xanh kia như mắt báo trong bóng tối, tản ra sự nguy hiểm, hoang dã.

Bàn tay người đàn ông vây lấy cô, đè thấp tiếng nói, lại tản ra hởi thở lạnh lẽo, nguy hiểm, "Công bằng mà nói... tiếp theo là ta nếm thử xem máu của Khê nhi... có ngọt hay không?"

Mạch Khê khiếp sợ trừng lớn hai mắt, như là nghe được chuyện đáng sợ nhất trần đời. Ngay sau đó, hô hấp cô trở nên khó khăn, giống như bị một bàn tay to lớn bóp chặt cổ, không để cô thở được.

Hắn... hắn nói cái gì?

Khóe môi bạc của Lôi Dận chậm rãi cong lên, bàn tay ma mị cũng dần dần dịch lên, cho đến khi... dừng lại trên đầu vai cô. Vẻ lạnh lùng vốn có của hắn khiến cô càng run rẩy hơn.

"Thực xin lỗi cha nuôi, con... vừa rồi không phải con cố ý, xin người buông tha cho con!"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê thức thời cầu xin tha thứ, bởi vì cô cảm giác người đàn ông này không giống gã cha nuôi trước. Từ đầu đến cuối, cô đều không có lối thoát, sức của cô so với hắn chỉ như con kiến, chỉ cần hắn cúi xuống là bóng dáng có thể che phủ cô.

Ngón tay dài của người đàn ông có vẻ như quyến luyến mà khẽ vuốt ve đầu vai cô, như là đang dỗ dành cô, lại như tên ma vương tùy ý hưởng thụ cảnh xuân...

"Đừng run rẩy, run rẩy chỉ càng làm cho đàn ông thêm hưng phấn!"

Mạch Khê liền cảm thấy ngộp thở vô cùng.

Không đợi nghe đến tiếng thét chói tai, Bàn tay Lôi Dận hung hăng kéo...

Dưới ánh trăng, quai váy Mạch Khê theo vai rớt xuống. Làn da mịn màng như lụa, tinh tế, trong vầng sáng mờ mờ lại càng thêm trơn nhẵn. Mười tám tuổi, Mạch Khê đã có vẻ đẹp phụ nữ khiến nhiều người phải ngưỡng mộ, đường cong ngây thơ ngày nào giờ đã trưởng thành, đẹp vô cùng, khe rãnh sâu hoàn toàn bại lộ trước đôi mắt sắc bén của người đàn ông.

Trong bầu không khí tịch mịch, lạnh lẽo, ngay cả hơi thở cô cũng trở nên run rẩy, vòng eo nhỏ mềm mại như cành liễu được quấn trong lớp váy lụa mỏng màu đen. Cả người cô toát lên vẻ yếu ớt, điềm đạm, đáng yêu, lại quyến rũ khiến đàn ông điên cuồng.

Đôi mắt người đàn ông dần xảy ra thay đổi, vốn bình tĩnh thì nay càng tối trầm lại, yết hầu lơ đãng di chuyển.

"A..."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê kêu lên sợ hãi, đưa tay muốn che ngực, lại bị Lôi Dận nhanh chóng kìm kẹp lấy, chỉ cần một tay đã giữ chặt được hai cổ tay cô; một bàn tay khác mân mê bầu ngực cô, không chút nào thương tiếc.

"Aaa..."

Mạch Khê liều mạng giãy dụa, trước ngực truyền đến cảm giác đau đớn làm cô kinh hãi không thôi. Cô chưa bao giờ thân mật với người khác giới như vậy, chỉ nghĩ đến thôi là đã đỏ bừng mặt rồi. Cô không ngờ được, người đầu tiên xâm phạm đến thân mình cô chính là người cha nuôi cô hằng mong được gặp.

"Bé con, trước hết để cho con nếm vị ngọt đã!"

Lôi Dận hừ lạnh, đôi mắt thâm thúy làm người khác sợ hãi. Ngay sau đó, hắn cúi người xuống, rồi đột nhiên há miệng ngậm nửa bầu ngực cô, triền miên không dứt.

Mạch Khê trừng lớn hai mắt, trong lòng đột nhiên như có dòng điện chạy toàn thân, "Không cha nuôi!" Cô liên tục cầu xin tha thứ, thân mình lại càng vặn vẹo mạnh hơn.

Không! Vì sao cha nuôi đều như vậy?

Lôi Dận cong khóe môi, đầu lưỡi nóng bỏng dần đi lên, dừng lại ngay chỗ rãnh ngực, rồi lập tức... há miệng cắn.

"A..." Mạch Khê cực đau đớn, cảm giác đau đớn này khó nói thành lới. Tại sao lại như vậy?

Máu chảy ra từ chỗ rãnh ngực cô, Lôi Dận tham lam mút lấy, đầu lưỡi nóng bỏng nhưng lại mang theo sự lạnh lẽo tột cùng. Thân thể cô bị giữ chặt lấy. Cô kinh hoàng nhìn khuôn mặt quá ư anh tuấn, nhìn khóe môi mang vẻ hài lòng của hắn, lại lộ ra bộ mặt như ma quỷ.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê sớm đã bị cảm giác đau đớn tra tấn đến chết lặng, lúc này mới nhớ đến, cha nuôi của cô đã từng uống máu phụ nữ.

Lồng ngực cô lên xuống phập phồng. Ngay sau đó, Lôi Dận động thân, khóe môi vẫn còn dính máu tươi, cất lên giọng nói trầm thấp mà lạnh lẽo, ma mỵ...

"Khê nhi, nếm thử xem hương vị chính mình, sao?"

Đôi mắt xinh đẹp của Mạch Khê tràn ngập vẻ kinh hãi, trừng càng lớn hơn, cuối cùng rốt cục cũng không nhịn được mà thét lên chói tai...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9

Trắc Ẩn

Tư liệu cá nhân của Lôi Dận...

Bối cảnh: Tổng giám đốc Lôi thị, người cầm đầu tổ chức Ảnh.

Tuổi: 32 tuổi

Chiều cao: 1m86

Dáng vẻ đặc thù: Da màu đồng, khuôn mặt con lai tuấn tú, đôi đồng tử xanh biếc thâm thúy, tỉ lệ thân hình đúng tiêu chuẩn ‘tam giác vàng’.

Tính cách đặc thù: Âm trầm, ít nói, tàn nhẫn, lòng dạ hiểm sâu, tinh thần cảnh giác cao độ.

Am hiểu: Các loại vũ khí, tinh thông ‘nhu thuật’, ‘triệt quyền đạo’, karate, công lực cực mạnh.

Tư liệu cá nhân của Mạch Khê...

Bối cảnh: Là con gái nuôi của Lôi Dận.

Tuổi: 18 tuổi

https://thuviensach.vn

Chiều cao: 1m65

Dáng vẻ đặc thù: Tóc quăn màu nâu, lông mày đen, đôi mắt đẹp sáng trong như ngọc lưu ly, làn da trắng mịn, hai chân thon dài.

Tính cách đặc thù: Quật cường, hoạt bát, thông minh, có chút tinh nghịch.

Am hiểu: Âm nhạc, nhất là ca hát.

-_____

Tiếng hét sợ hãi của Mạch Khê rất lớn chứng minh rõ ràng cho sự sợ hãi của cô. Nhất là khi nhìn thấy vệt máu bên môi Lôi Dận, cô lại như trở lại cái đêm năm mười bốn tuổi ấy. Có điều, máu trong miệng cha nuôi bây giờ là của cô.

"Đừng..."

Cô vội nhắm hai mắt lại, hàng lông mi không ngừng run rẩy như gió thu, lộ ra sự sỡ hãi của cô.

Cha nuôi muốn ăn cô sao? Còn nữa, còn hút máu của cô nữa, có lẽ nào cô sẽ chết như người phụ nữ đêm đó không? Không! Cô không muốn chết, cũng không muốn nhấm nháp mùi vị máu tươi.

Đôi con ngươi xanh biếc của Lôi Dận như khóa chặt lại khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Mạch Khê. Hắn cảm thấy thân thể dưới hai cánh tay hắn đang run rẩy kịch liệt, trong đầu liền hiện ra dung nhan một người phụ nữ xinh đẹp; thân mình cao lớn trong nháy mắt có chút giật mình.

Hắn không dừng lại, hành động từng bước một. Chỉ là hắn thấy cô thét chói tai thì sau hồi lâu mới buông thân thể mềm mại run rẩy ấy ra; khóe môi hắn khẽ nhếch, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Không khí im lặng bao trùm, dường như ngay cả tiếng thở cũng nghe được.

Mạch Khê rốt cục cũng im lặng, bình tĩnh lại. Khi cô ý thức được cánh tay rắn chắc bên hông đã buông ra thì cũng cẩn thận mở mắt, lại cẩn thận ngẩng đầu lên...

Lúc này, cô một lần nữa phát hiện cha nuôi đang nhìn mình chằm chằm, cặp mắt xanh kia không chút gợn sóng, làm cô không thể đọc nổi suy nghĩ của hắn. Đôi mắt thâm thúy dọa người, chiếc cằm kiêu ngạo hoàn mỹ vẫn như cũ toát lên vẻ nguy hiểm, lạnh lùng trong hắn.

Mạch Khê vội vàng cúi đầu, muốn khóc lại không dám khóc, thấy hắn không hề tiến lên thì run run lấy tay che ngực.

Trong mắt Lôi Dận thoáng hiện một tia hài hước, hắn lạnh lùng nâng tay khẽ vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, thấy cô khẽ nhích ra thì khóe môi nhếch lên...

"Lời ta nói, nhớ kỹ chưa?" Tuy nói là câu hỏi nhưng lại như lời mệnh lệnh khắc nghiệt.

Hồn phách Mạch Khê sớm đã bay đến chín tầng mây, đột nhiên nghe thấy hắn hỏi như vậy thì đôi mắt mở to hoảng sợ, lại ngơ ngơ ngẩn ngẩn; bộ dáng như tiên tử từ trên trời rơi xuống nhìn về phía người đàn ông trước mặt.

Trong ngực Lôi Dận khẽ nhộn nhạo, nhưng ngay lập tức trở lại vẻ lạnh lùng...

"Đừng để ta nhìn thấy con quan hệ qua lại với nó. Nếu không..." Hắn cố ý kéo dài câu nói, cũng không khó tưởng tượng ra bầu không khí áp lực này.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê không dám nói gì nữa, tuy rằng cô không biết cha nuôi sẽ làm gì với Thánh Trạch, nhưng có thể cảm nhận được luồng lạnh lẽo từ người cha nuôi.

Áp lực phủ lên cô đã giảm đi không ít, ngay cả tiếng nói trầm thấp bên tai cũng đã dịu nẹ đi nhiều...

"Nhớ rõ, phải nghe lời! Cũng không được làm bộ dáng giả vờ ngoan ngoãn, bởi vì..."

Lôi Dận cúi xuống, hơi thở nam tính phả vào vành tai mẫn cảm của cô, "Đứa trẻ ngoan ngoãn mới được yêu thương, nghe rõ chưa?"

Mạch Khê rụt người lại, lập tức gật đầu.

"Đi ra ngoài!", Lôi Dận đứng thẳng dậy, dường như rất hài lòng với biểu hiện của cô.

Mạch Khê như là được lĩnh ơn đặc xá, cuống quít sửa sang lại chiếc váy nhàu nhĩ, hai tay ôm chặt ngực chạy ra ngoài. Tuy cô không quay đầu lại nhìn nhưng vẫn có thể cảm nhận được cặp mắt xanh kia vẫn đang nhìn chằm chằm mình, cái nhìn sắc bén như lưỡi kiếm vậy.

Rời khỏi căn phòng ngộp thở ấy, trên hành lang có ánh sáng vàng nhạt của mấy ngọn đèn làm Mạch Khê khôi phục lại sinh khí, tựa như người mới từ địa ngục trở lại trần gian. Mà cha nuôi của cô – người mà cô vẫn hằng tôn kính, lại như tên ma vương từ trong chốn địa ngục ấy chui ra.

Dường như cô không muốn quay đầu lại, nhưng chính sự sợ hãi đó làm cô bất ngờ va vào một lồng ngực đàn ông, cơ ngực rắn chắc như bức tường làm Mạch Khê khó lòng phòng bị mà kinh hãi. Sự va chạm làm cả người cô như muốn bắn ra đằng sau...

"A...",

https://thuviensach.vn

Tiếng kêu sợ hãi còn chưa phát ra, cả người cô đã được cánh tay người đàn ông kéo lại, đỡ cho cô khỏi tấu một màn ‘hôn đất’.

Tim Mạch Khê như muốn nhảy vọt ra ngoài. Đêm nay cô như con chim nhỏ sợ hãi, vậy mà cứ như vậy ngã xuống thì đúng là cô phát điên lên mất.

Cánh tay bên hông mang theo lực rất mạnh mẽ, như chiếc đai an toàn. Lúc này, cô như bị bao vây trong hơi thở nam tính mà lại vô cùng xa lạ.

Cô vội vàng ngẩng mặt, đôi mắt kinh hãi chiếu ra bóng dáng cao lớn của Phí Dạ!

Hắn chỉ nhìn cô, không có ý trốn tránh, đôi mắt cương nghị lại phiếm lên vẻ nghi hoặc, ánh mắt lơ đãng mà đi xuống... tầm mắt rơi vào mớ hỗn độn trước ngực người con gái.

Chiếc váy màu đen chỉ cần nhìn là biết đã bị xé một cách thô bạo, chỉ miễn cưỡng che đi thân hình thanh tú của Mạch Khê. Pha đụng chạm này đương nhiên khiến cô kinh hãi ; theo cánh tay nhỏ bé, những mảnh vải đáng thương rốt cục cũng không phát huy được tác dụng của nó, để lộ ra đường cong cùng rãnh ngực sâu, cả hơi thở dồn dập cũng rơi hết vào tầm mắt Phí Dạ!

Ánh mắt Phí Dạ như ngẩn ra, cả thân mình cao lớn cũng cứng ngắc một chút!

Mạch Khê lúc này mới kinh hãi phản ứng, lại bị ánh mắt hắn dọa khiếp. Cô bối rối khẽ túm túm lấy chiếc váy đáng thương, cố gắng che đi ‘cảnh xuân’ trước ngực, còn cả dấu vết rõ ràng bị đàn ông cắn.

Ngay sau đó, cô không còn thấy sợ hãi nữa mà lại cảm nhận được sự ấm áp, đầu mũi càng nồng đậm hương thơm nam tính. Thuận thế nhìn lại, cô thấy Phí Dạ cởi chiếc áo ngoài của mình choàng lên hai vai cô, bao bọc lấy thân mình quyến rũ của cô.

https://thuviensach.vn

"Tiểu thư Mạch Khê, không sao chứ?" Phí Dạ thấp giọng hỏi. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, hắn không thể không nghi hoặc.

Bàn tay nhỏ bé Mạch Khê nắm chặt lấy vạt áo, các đốt ngón tay dần trở nên trắng bệch, hàm răng tinh tế cắn lên cánh môi mọng. Cô nhẹ nhàng lắc đầu, khuôn mặt tái nhợt rõ ràng vẻ xấu hổ.

Phí Dạ là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh cha nuôi, trong Lôi thị cũng ở vị trí dưới một người trên vạn người. Hôm nay bị hắn nhìn thấy cảnh này làm cô cực kỳ xấu hổ.

"Mạch Khê, tôi thấy...", Phí Dạ hơi ngừng lại, nhìn bộ dáng kinh hãi của cô, giọng nói hắn cũng tỏ vẻ quan tâm, "Không còn sớm nữa, nếu tiểu thư Mạch Khê sợ, tôi có thể đưa cô về phòng."

"Không, không cần."

Mạch Khê rốt cục cũng hoàn hồn, giọng nói nhẹ nhàng có chút run rẩy. Cô nhìn thoáng qua Phí Dạ, hơi mất tự nhiên nói, "Cám ơn anh, Phí Dạ tiên sinh."

"Tiểu thư Mạch Khê đừng khách khí, đi nghỉ sớm đi!"

Phí Dạ nhìn cô một cách bình tĩnh, ngay chính hắn cũng không phát hiện ra cảm giác thân tình đang có.

Mạch Khê gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi lại có chỗ phiếm hồng, rồi vội vàng rời đi.

Hôm nay cô tin là mình gặp rủi ro, hy vọng ngủ một giấc, tỉnh dậy thì mọi chuyện sẽ qua.

Trên hành lang, bóng dáng cao lớn của Phí Dạ vẫn chưa động đậy. Đợi cho đến khi bóng lưng nhỏ xinh của Mạch Khê hoàn toàn biến mất khỏi

https://thuviensach.vn

tầm mắt, hắn mới nhanh chóng rời đi.

-_____

Ánh trăng rọi vào phòng, so với ánh sáng ban nãy thì càng mờ nhạt hơn.

Người đàn ông với thân mình cao lớn ngang tàng dựa trên chiếc ghế salon. Trong chiếc ly thạch anh trong suốt là rượu đỏ, hương rượu lan tràn nhẹ trong không khí, như mùi thơm cơ thể phụ nữ, lại như hương hoa anh túc nhè nhẹ phiêu du.

Người đàn ông nhẹ nhàng nâng ly rượu lên, ngón tay khẽ viền theo miệng ly như vuốt ve thân thể phụ nữ, con người hắn đã thâm thúy nay càng thâm thúy hơn.

"Dận, anh yêu em vì điều gì?"

"Yêu tất cả thuộc về em!"

"Nhưng mà chúng ta nhất định không thể!"

"Bạc Tuyết, cho anh ba năm nữa! Chỉ cần ba năm, anh nhất định sẽ cưới em về, em phải là của anh!"

"Dận, em sợ..."

"Không phải sợ, có anh đây!"

"Dận, em là của anh!"

"Em là của anh, tất cả đều là của anh, bất luận là thân mình hay là trái tim, anh đều phải có được!"

"Dận... "

https://thuviensach.vn

Trên ghế sa lon, đôi mắt xanh biếc của Lôi Dận đột nhiên co rút lại, bên tai dường như vẫn còn vang vọng tiếng cười của người phụ nữ kia, hương thơm của cô như vẫn quanh quẩn đâu đây; còn có tiếng thở gấp động lòng người, cùng thân mình quyến rũ quấn lấy hắn. Thậm chí, trong không khí như vẫn còn vương hơi thở triền miên, cũng đau khổ, nhưng lại dịu dàng.

Lồng ngực như bị đập mạnh vào, ngay sau đó là cảm giác đau đớn lan ra.

Năm đó, hắn mới mười lăm tuổi!

Ngay sau đó, bàn tay Lôi Dận thu lại, ly rượu trong suốt nháy mắt hóa vụn dưới bàn tay hắn, phát ra tiếng vỡ. Từng mảnh vỡ rơi xuống, rượu đỏ theo ngón tay hắn từ từ chảy xuống, từng giọt, từng giọt treen mặt đất.

Ngoài cửa, vài tiếng gõ lễ phép vang lên, dưới ánh đèn chiếu ra bóng hình cao lớn.

Phí Dạ bước đến nhìn thấy tình hình trong phòng thì tự nhiên cũng hiểu được bảy tám phần. Hắn xoay người đi lấy hộp cứu thương tới trước mặt Lôi Dận, thầm thở dài một hơi, không hề lên tiếng mà chỉ yên lặng thay Lôi Dận xử lý vết thương.

Bàn tay Lôi Dận không chảy nhiều máu, bởi khi hắn dốc sức trong hắc đạo thì đôi bàn tay đã đầy vết chai sạn, cũng chính đôi bàn tay này đã nhuốm tổ chức Ảnh năm đó máu chảy thành sông, đến nay cũng không ai dám cãi một câu.

Lôi Dận nhắm mắt lại, thân mình to lớn dựa vào ghế, để mặc bàn tay cho Phí Dạ xử lý vết thương. Hắn không nói gì, nhưng ấn đường nhíu lại thể hiện tâm trạng cực kỳ phức tạp của hắn.

"Chuyện đã qua thì cứ để cho nó qua đi thôi!"

https://thuviensach.vn

Sau một lúc lâu, tiếng nói trầm thấp của Phí Dạ phá vỡ không khí tĩnh lặng, vẻ mặt hắn cũng bình tĩnh như Lôi Dận vậy, chỉ một câu nói cũng hàm xúc bao ý tứ rồi.

Lôi Dận vẫn nhắm hai mắt, không nói tiếng nào.

Xử lý mấy vết thương nhỏ xong, Phí Dạ cất hộp cứu thương đi, trầm mặc một lúc mới nói một câu: "Lôi tiên sinh, cô ấy là tiểu thư Mạch Khê, mới mười tám tuổi."

Lời nói của hắn phát ra với âm lượng vừa phải, nhưng khiến bầu không khí yên lặng đột nhiên có chút thay đổi. Chỉ thấy Lôi Dận chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt xanh lạnh lùng dừng lại trên người Phí Dạ, biểu cảm vốn hờ hững cũng đột nhiên có chút biến chuyển.

Hắn nhìn chằm chằm Phí Dạ, con ngươi hơi co lại...

"Cậu đang dạy tôi phải làm gì sao?"

Giọng nói lạnh lùng khiến cho hơi ấm ngoài cửa sổ như đóng băng lại. Âm điệu của hắn tuy trầm thấp nhưng với người thân cận với Lôi Dận sẽ biết đây là dấu hiệu hắn tức giận.

Phí Dạ không sợ hãi, chỉ lùi về một bên, cung kính cúi người rồi vẫn nói với giọng trầm thấp như cũ...

"Thuộc hạ không dám!"

Lôi Dận không nói gì, lại nhắm mắt lần nữa, trên vầng trán cũng không thấy vẻ căng thẳng nữa, tựa như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Trong phòng, không khí ảm đạm dần biến mất, cũng dần trở lại vẻ bình thường.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10

Tình Nhân

Trong nhà ăn của trường, ánh nắng rực rỡ chiếu qua cánh cửa sổ, rọi thẳng đến chỗ Mạch Khê đang lẳng lặng ngồi dùng cơm.

Rõ ràng cô ăn không được ngon miệng cho lắm, dựa vào vẻ tái nhợt trên khuôn mặt thì có thể nhìn ra.

"Khê nhi !"

Phía trên đầu vang lên tiếng gọi quen thuộc khiến Mạch Khê hoảng sợ, tay run lên động phải cốc nước trái cây.

"Xoảng xoảng... " Chiếc cốc thủy tinh rơi xuống đất vang lên tiếng vỡ vụn. Thình lình có tiếng động lớn như vậy thu hút ánh mắt nghi ngờ của những sinh viên khác.

Thánh Trạch vội vàng gọi người đến quét dọn, vẻ mặt lo lắng nhìn cô, "Khê nhi, sao nhìn em có vẻ như mất hồn thế?"

Mạch Khê nhìn chằm chằm mặt đất, lúc lâu sau mới dừng tầm mắt trên người Thánh Trạch. Vẻ thân thiết của cậu ta khiến cô càng ấm ức.

"Em không sao !"

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua cô mất ngủ vì sợ hãi, vết thương ở ngực tuy rằng rất nhỏ nhưng vẫn mơ hồ đau. Khó khăn lắm mới ngủ được nhưng lại luôn bị cơn ác mộng làm cho bừng tỉnh, cô mơ thấy cha nuôi từ từ rút một con dao nhỏ sắc bén, nhẹ nhàng lướt qua gáy cô. Cô không cảm thấy đau đớn, lại chỉ nhìn thấy máu tươi chầm chậm chảy ra từ chính thân thể mình. Cha nuôi không nói gì, thân mình cao lớn cúi xuống, tàn nhẫn mà hút lấy máu cô.

Thánh Trạch lo lắng nhìn cô, trìu mến nâng cằm cô lên, nhẹ giọng hỏi: "Khê nhi, ngày hôm qua ba nuôi bắt nạt em?"

Thân mình Mạch Khê nhẹ run lên, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Xảy ra chuyện gì ?" Thánh Trạch mẫn cảm bắt được vẻ khác thường của cô liền vội vàng hỏi.

Mạch Khê ngơ ngác nhìn cậu ta, nhìn khuôn mặt tuấn tú của cậu ta lộ vẻ thân thiết thì hơi mở miệng, nhưng lại không biết nói thế nào. Trong đầu cô lại như vang lên tiếng nói của cha nuôi tối hôm qua...

"Đừng để ta nhìn thấy con quan hệ qua lại với nó, nếu không... "

Cô thở hổn hển, vội vàng cụp mắt, cúi đầu nói: "Thánh Trạch, em không sao, thật đấy... "

"Nhưng mà... "

"Thánh Trạch, em, em có chuyện muốn nói với anh... " Mạch Khê nâng tầm mắt, nhẹ giọng chặn ngang lời cậu ta, trong giọng nói dễ nghe có chút do dự.

Thánh Trạch nhìn cô, gật gật đầu.

Mạch Khê hít sâu một hơi, bàn tay cầm dĩa ăn hơi dùng sức nắm lại, lập tức buông ra... Cô không biết nên mở miệng như thế nào, nhất là khi nhìn

https://thuviensach.vn

thấy đôi mắt chân thành cùng lo lắng của cậu ta.

Nói thật, Thánh Trạch đối với cô thật sự rất tốt. Ít nhất ở bên cạnh cậu ta, cô luôn cảm thấy thực nhẹ nhõm, vui vẻ.

Nhưng mà...

Thấy cô mãi không lên tiếng, Thánh Trạch kéo bàn tay nhỏ bé của cô, hoàn toàn bao lấy...

"Khê nhi, có điều gì khó nói sao? Em như thế này làm anh rất lo lắng !"

Mạch Khê cắn cắn môi, lại nâng tầm mắt, trong mắt có một vẻ kiên quyết, "Thánh Trạch, kỳ thực anh đối với em rất tốt, nhưng em không thể liên lụy đến anh, chúng ta vẫn nên... "

"Mạch Khê, Mạch Khê..."

Đang lúc Mạch Khê định nói lời chia tay với Thánh Trạch thì bóng dáng Đại Lỵ đã xuất hiện trong nhà ăn. Nhìn thấy Mạch Khê, mắt cô sáng lên, lập tức tiến đến kéo lấy cánh tay Mạch Khê.

"Mau đi cùng mình"

"Đại Lỵ... " Thánh Trạch đứng lên, ngăn Đại Lỵ lại, "Em muốn dẫn Khê nhi đi đâu? Cô ấy còn chưa ăn cơm xong."

"Ai da, Thánh Trạch, em biết là đã quấy rầy hai người tâm sự, nhưng mà em đang có việc gấp, thông cảm nhé! Mượn bạn gái của anh một chút !"

Đại Lỵ không nói thêm gì nữa, kéo Mạch Khê chạy ra hướng cửa nhà ăn.

"Haiz... " Thánh Trạch bất đắc dĩ thở dài, trong mắt lại như mang theo vẻ lo lắng...

https://thuviensach.vn

-_____

"Đại Lỵ... "

Ở một góc vườn trường, Mạch Khê thở hồng hộc giữ cô lại, nhẹ nhàng chớp mi, "Cậu rốt cục là muốn dẫn mình đi đâu?"

Đại Lỵ - người này lúc nào cũng hiếu kỳ, như vậy chắc chắn đã phát hiện được chuyện hay. Nhưng chỉ là hôm nay cô không có tâm trạng, ngay cả thân mình cũng mềm nhũn rồi.

Đại Lỵ ngừng lại, nhìn đồng hồ trên tay, như là đang chờ, quay đầu nhìn về phía Mạch Khê thì đôi mắt sáng bừng lên.

"Mạch Khê... "

Hai tay cô đột nhiên ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, như là mới khám phá được châu lục mới, khiến Mạch Khê sợ hãi mở to mắt nhìn...

"Cưng ơi, thì ra cha nuôi của cậu là Lôi Dận. Trời ạ, cậu rất là không có lòng tốt, bạn thân lâu như vậy mà cũng không nói cho!"

Mạch Khê lúc này mới có phản ứng lại, gỡ hai bàn tay Đại Lỵ xuống, tức giận nói: "Cha nuôi của mình là Lôi Dận thì sao? Có gì đặc biệt đâu. . . . . "

"Lôi Dận! Là Lôi Dận đấy!" Đại Lỵ hưng phấn mà khoa chân múa tay vui sướng.

Mạch Khê vô lực ngồi xuống bãi cỏ, ngẩng đầu nheo mắt lại, che khuất ánh nắng rực rỡ đến chói mắt, "Là Lôi Dận, làm sao vậy? Lôi cái gì thì cũng là người, cậu làm gì mà hưng phấn như vậy?"

Đại Lỵ không nói hai lời ngồi xuống cạnh Mạch Khê, nặng nề mà đánh cô một cái, "Xin cậu đấy, ông ấy không phải người, được chưa?"

https://thuviensach.vn

"Cái gì?"

Mạch Khê đột nhiên đứng dậy, trừng lớn hai mắt. Lời nói của Đại Lỵ khiến toàn thân cô nổi lên luồng lạnh lẽo, một màn tối qua lại hiện lên trước mắt.

Đúng vậy! Tại sao cô lại không nghĩ đến? Cha nuôi của cô, từ đầu đến cuối không phải là người, nếu là người bình thường sao có thể uống máu tươi? Người đàn ông kia quá kinh khủng, ngay cả diện mạo cũng khác người thường, dáng người anh tuấn cũng không giống người phàm.

Chẳng lẽ. . . . . .

Khuôn mặt Mạch Khê bỗng biến sắc.

Cha nuôi... không phải là quỷ hút máu trong truyền thuyết đấy chứ? Nếu không sao lại có tòa thành to cao như vậy?

Trời ạ!

Mạch Khê vốn không bao giờ mê tín nhưng giờ khắc này thì hoàn toàn phát điên mất rồi!

Đại Lỵ đứng dậy, tò mò nhìn khuôn mặt gần như bị rút gân của Mạch Khê, "Làm sao vậy? Nhìn cậu có vẻ sợ hãi thế?"

Mạch Khê lập tức bắt lấy cánh tay Đại Lỵ, dè dặt hỏi: "Cậu vừa nói cha nuôi của mình…không phải người?"

Đại Lỵ bị bộ dáng của cô làm cho bật cười, "Ý của mình là…cha nuôi cậu không phải người, mà là thần, vị thần ăn trên ngồi trước!"

"Hả?"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê hoàn toàn ngây ngẩn cả người, không rõ ý tứ trong lời nói của Đại Lỵ. Thế này…rốt cục là thế nào?

Hai mắt Đại Lỵ sáng rực, tựa như chấm sáng nhỏ nơi chân trời tối tăm…

"Lôi Dận là nhân vật nổi tiếng trong giới xã hội đen, vẻ mặt luôn lạnh lùng nhưng anh tuấn như thiên thần, tuổi còn trẻ mà đã là người cầm đầu tổ chức Ảnh mà chỉ nghe đến tên thôi đã khiến người ta sợ mất mật; hơn nữa còn là tổng giám đốc Lôi thị tiếng tăm lẫy lừng!"

Mạch Khê hồ nghi nhìn Đại Lỵ. Nếu cô ấy biết cha nuôi là tổng giám đốc Lôi thị thì chẳng có gì lạ, lạ là sao cô ấy lại biết được thân phận xã hội đen, lại còn biết tên tổ chức kia!

Đại Lỵ thấy thế, vẻ mặt kiêu hãnh, "Thế nào? Cho dù cậu không nói mình cũng sẽ biết. Tối hôm qua mình đã cảm thấy cha nuôi cậu không phải người bình thường. Nói cho cậu biết, chị họ của mình là chủ biên của tạp chí kinh tế nên chị ấy đương nhiên biết chút thông tin. Có điều, cha nuôi cậu đúng là rất thần bí, như con thần long thấy đầu không thấy đuôi, đến nỗi truyền thông cũng chẳng có mấy thông tin. Tối hôm qua chị mình nghe nói mình được gặp Lôi Dận, thiếu chút nữa phái tổ phóng viên đến."

Đại não Mạch Khê như không bắt kịp lời nói của cô, trừ bỏ ngơ ngẩn vẫn là ngơ ngẩn.

"Mạch Khê, nghe chị mình nói… Lôi Dận giết người vô số, nợ máu trên tay cũng rất nhiều. . . . " Đại Lỵ thật cẩn thận ghé sát tai cô nói.

Trước mắt Mạch Khê độ nhiên cảm thấy một mảnh màu đỏ, lại tưởng tượng đến…

"Nghe nói, ông ấy là người tàn khốc nhất thế giới, đồng thời cũng là người si tình cực kỳ!" Đại Lỵ cứ thế thao thao bất tuyệt.

https://thuviensach.vn

"Tại sao lại nói như vậy?" Mạch Khê rốt cục đuổi kịp tiết tấu nói chuyện của cô, không khỏi tò mò hỏi một câu.

Nói cha nuôi tàn khốc, cô có thể lý giải, nhưng mà si tình…dựa vào đâu mà nói như vậy?

Đại Lỵ nhún nhún vai, "Không biết, chị họ mình nói, chị ấy cũng là nghe nói, nguyên nhân cụ thể cũng không ai rõ."

Mạch Khê nhẹ nhàng chớp mi, cũng không tài nào lý giải được, lúc lâu sau nhìn về phía Đại Lỵ, "Vậy cậu đưa mình đến đây làm gì? "

"Nhìn một cô gái!"

Đại Lỵ cười hì hì nói, lại nhìn đồng hồ đeo tay, "Mạch Khê, cô ấy sắp ra rồi! "

Mạch Khê lại khó hiểu, còn chưa hỏi nguyên do liền thấy cách đó không xa đi tới một người con gái, dáng người cao gầy, mái tóc quăn dài xõa nhẹ đầu vai. Ánh mặt trời chiếu lên người cô như một tầng ánh vàng; khuôn mặt mềm mại đáng yêu lại có đường nét xinh đẹp. Dáng đi của cô cũng rất đẹp, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều toát lên vẻ xinh đẹp vô cùng…

"Mau nhìn đi, chính là cô ấy!" Đại Lỵ kéo kéo Mạch Khê, hưng phấn nói.

Tầm mắt Mạch Khê bị cô gái này thu hút, không biết vì sao, cô có cảm giác vài phần quen thuộc, hơn nữa diện mạo cô gái này...

"Cô ấy là ai? "

"Cô ấy tên là Bạc Cơ, tên rất lạ đúng không? Chắc chắn là có dòng máu châu Á giống cậu !"

https://thuviensach.vn

Đại Lỵ đột nhiên như phát hiện ra điều gì đó, kéo Mạch Khê qua cẩn thận ngắm nghía, "Tự nhiên nhìn thấy, hai người có vài điểm rất giống nhau !"

Trong lòng Mạch Khê lướt qua một tia khác thường, vỗ nhẹ Đại Lỵ, "Thiên hạ to lớn, người giống nhau là chuyện bình thường, có gì lạ đâu. Nhưng mà, cậu dẫn mình đến đây làm gì?"

Đại Lỵ bất đắc dĩ lắc đầu...

"Cậu thật là ‘vô tâm vô phế’, vĩnh viễn là người lạc hậu. Người kia chính là người mẫu đang nổi, vừa giành được mấy cái giải thưởng người mẫu quốc tế. Nghe nói cô ấy vừa mới chuyển đến trường chúng ta, cùng khoa với chúng ta."

Mạch Khê như đang suy nghĩ gì đó, gật đầu, đối với người mẫu, cô luôn không mấy quan tâm. Chỉ là ít nhiều có xem qua, nói vậy cảm thấy có vài phần quen thuộc chắc là do cô xem được trên TV.

"Sau đó thì sao?"

Cô không thể nghĩ ra mục đích Đại Lỵ dẫn mình đến nhìn một người mẫu. Ở Harvard, cho dù là minh tinh điện ảnh Ngu Ngọc hay ca hậu Phỉ Tỳ Mạn đến đây đều không khác mọi người là mấy, người có thân phận cao quý như cô cũng rất nhiều.

Đại Lỵ nhìn bóng Bạc Cơ đã đi xa, trên mặt toát lên vẻ hâm mộ, lại nhìn hướng Mạch Khê thì vẻ mặt tiếc nuối.

"Đứa nhỏ đáng thương, thì ra cậu chẳng biết chút gì về cha nuôi." Cô cố ý than nhẹ một tiếng, nói ra điều bí ẩn, "Cô ấy được bao dưỡng, mà người bao dưỡng không ai khác chính là cha nuôi cậu – Lôi Dận. Nói trắng ra, Bạc Cơ là tình nhân của Lôi Dận, giới người mẫu có lời đồn như vậy."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê há to miệng……

Tình nhân của cha nuôi? Ở Harvard? Là người mẫu?

"Thấy chưa, biết ngay là cậu chẳng biết gì mà. "

Đại Lỵ cười cười, "Nghe nói thân thế Bạc Cơ này rất đáng thương, gia cảnh từ nhỏ cũng không phải tốt lắm. Sau khi gia nhập giới người mẫu liền bị Lôi Dận nhắm trúng, được cha nuôi cậu bao dưỡng, mỗi tháng cấp cho cô ấy số tiền tiêu vặt mà dân thường chúng ta có thể sống cả đời. Cô ấy có thể vào được Harvard cũng là bởi mối quan hệ với cha nuôi cậu. Đương nhiên, tất cả chuyện này đều là nghe nói, nhưng mình đoán tám chín phần là thật, không có lửa làm sao có khói! "

Mạch Khê ngây ngốc nhìn Bạc Cơ cách đó không xa, nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng khi cười của cô, tĩnh lặng mà xinh đẹp như thiên sứ vậy…

"Con gái đẹp như vậy sao lại cam tâm tình nguyện đi làm tình nhân chứ?" Cô theo bản năng thấp giọng nói.

Đại Lỵ như là nghe được chuyện lạ, hú lên quái dị, "Xin cậu đi, cha nuôi của cậu là ai, người phụ nữ nào chả ao ước được gần ông ấy, chỉ sợ một đêm được ông ấy sủng ái là cũng sướng điên lên…haiz…nếu mình được ông ấy bao dưỡng thì thật tốt… "

"Đại Lỵ?" Mạch Khê không nói gì, "Ông ấy dù sao cũng là cha mình!"

"Biết rồi, người ta chỉ đùa chút thôi, Lôi Dận sao có thể nhắm trúng mình chứ. Đàn ông chọn phụ nữ, phải chọn người bề ngoài thì dịu dàng động lòng người, bên trong thì mị hoặc quyến rũ." Đại Lỵ nói ra như ghen tỵ mà lại như hâm mộ.

Mạch Khê không nói gì nữa, cô tưởng tượng đến cảnh người con gái kia cùng cha nuôi ở cùng một chỗ, trong lồng ngực như có chút đau đớn.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11

Đêm Đồ Mi

10 giờ đêm, bóng tối ngập tràn khắp không gian.

Chiếc xe bỏ lại đằng sau khu nội thành phồn hoa náo nhiệt, dừng lại ở một nơi có kiến trúc tôn nghiêm, cao quý.

Hội quán Liz Turdon…

Trong lúc Mạch Khê còn chưa hết kinh ngạc vì nhìn thấy kiến trúc xa hoa này, thì từ hội quán một nhân viên đã sớm vui vẻ bước ra, tự tay dẫn cô tiến vào.

Cô ít nhiều cũng có hiểu biết về hội quán Liz Turdon, nơi đây là chỗ khoe của cải của đám người lắm tiền, là nơi tụ họp cao cấp nhất của các thương nhân ở địa phương này, lại mang vẻ thần bí khiến người khác phải nảy sinh lòng hiếu kì.

Dĩ nhiên, việc trở thành hội viên của nơi này cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng. Trừ khi nhất định phải có gia cảnh giàu có, lại còn phải xét duyệt từ bối cảnh xã hội đến những thứ nhỏ nhặt như sở thích cá nhân,... Chỉ có điều, một khi đã trở thành hội viên, liền nhận được sự quan tâm từ

https://thuviensach.vn

những thương nhân cao quý nhất, không những vậy, còn được hưởng tiêu chuẩn phục vụ cao nhất.

Hội quán này dựa vào sự khác biệt giữa các hội viên cao quý mà thiết lập nên "phục vụ tri kỷ". Mỗi hội viên đều có một "quản gia tư nhân", người này có trách nhiệm phục vụ hội viên từ lúc bước vào cho đến khi ra về. Đồng thời, "quản gia tư nhân" cũng phải biết được hồ sơ tư liệu cụ thể của hội viên, như người đó thích loại rượu nào, loại xì gà nào, thuận tay trái hay phải, lúc ăn cơm muốn ngồi bên nào, …

Hôm nay đến đây, Mạch Khê phải suy nghĩ, đắn đo rất lâu mới dám quyết định. Nhưng thực chất, lý do lại rất đơn giản. Thứ nhất, cô thực sự yêu thích ca hát. Vì vậy, nếu có thể được phát triển trong cả hai lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, đương nhiên không phải chuyện không tốt. Thứ hai, cô không muốn cả đời phải sống trong Bạc Tuyết Bảo, tuy rằng nơi đó quả thực rất đẹp, rất nên thơ. Nhưng Mạch Khê biết, đó vĩnh viễn không thể là nhà của cô. Hơn nữa, cô cần sự độc lập, cần không gian riêng cũng như năng lực kinh tế của chính mình.

Bước chân vào Hội quán, Mạch Khê thoáng như thấy mình đã lạc vào thế giới khác.

Đại sảnh của hội quán được thiết kế rất cao, nổi bật với sắc vàng xanh rực rỡ. Sáu bình hoa lớn được bày ra trước sảnh, xanh như màu ngọc lưu ly. Dù cho người người ra vào, khiến không khí vô cùng ồn ào, náo nhiệt, nhưng mọi thứ vẫn được phân chia rất ngay ngắn, có trật tự rõ ràng. Hội quán có kiến trúc đồ sộ, gồm năm tầng lầu và ba tầng ngầm, ngoài ra còn có bốn nhà ăn kiểu dáng Tây Âu. Đó là còn chưa kể đến quán bar, quán café, phòng tập thể thao, khu vật lý trị liệu và phòng chờ dành cho khách.

"Mạch Khê, cuối cùng cô cũng đến"

https://thuviensach.vn

Đúng lúc Mạch Khê đang đi theo nhân viên phục vụ đến một góc cầu thang thì ông đạo diễn cũng vừa đi tới. Nhìn thấy Mạch Khê, mắt ông ta bỗng sáng rực, liền vội bước nhanh tới.

“ Tôi đã biết rằng cô có thể đến mà Mạch Khê. Giới đầu tư tỏ ra khá vừa lòng với hiệu quả quay MV của cô, lại có tôi nói đỡ về khả năng thiên phú, nếu tối nay cô không đến thì sau này nhất định sẽ hối hận.”

“Đạo diễn, e rằng tôi không thể nán lại đây quá lâu. . .” Mạch Khê thấy rằng mình cần phải nói rõ ràng một chút. Bởi cô đã nghe quản gia Hàn Á nhắc nhở, nếu không có sự đồng ý của cha nuôi thì tuyệt đối không được phép ra khỏi nhà. Nếu chẳng may cô về nhà quá muộn, lại đúng lúc bị cha nuôi bắt gặp, lúc đó cô chắc chắn không còn đường sống.

“ Thật đúng là một tiểu nha đầu. Cô về gấp làm gì, mau đi theo tôi, đêm nay chính là đêm tụ họp của các vị tai to mặt lớn trong ngành.”

Gã đạo diễn cố ý nói lảng sang chuyện khác, vội vàng túm lấy cổ tay Mạch Khê, kéo cô đến thẳng một phòng nghỉ dành cho hội viên.

Phòng nghỉ này có không gian lớn đến mức người khác nhìn vào khó có thể thốt nên lời. Đó là còn không kể đến sắc điệu căn phòng cũng như sự xa hoa không chừng mực của nó. Nhưng điều làm Mạch Khê kinh ngạc nhất, chính là nơi này quả thực tụ họp rất nhiều ngôi sao cùng với những người có cấp bậc rất cao. Tuy có một số người cô không biết tên, nhưng còn lại đa phần là minh tinh điện ảnh, ngôi sao ca nhạc, thậm chí còn có cả người mẫu.

Mạch Khê còn chưa kịp phản ứng thì đã có mấy người đàn ông tuổi trung niên vận Âu phục cùng giày da bước tới, nhìn có vẻ như là người thành công trong sự nghiệp. Bọn họ có bốn người, trong đó có hai người da trắng, một vị da đen, người cuối cùng lại là người Châu Á. Tất cả đều khác

https://thuviensach.vn

nhau về màu da, nhưng lại có chung ánh mắt đang nhìn Mạch Khê vô cùng mê đắm.

“ Cô gái này có phải là Sweet heart mà ông từng nhắc đến?” Một gã da trắng nói giọng đặc tiếng Pháp cất tiếng hỏi. Vừa nhìn thấy Mạch Khê, gã đã vội đẩy ngôi sao bé nhỏ trong lòng ra, dùng đôi mắt màu lam không dè chừng kiêng nể gì mà đánh giá thân hình còn non trẻ của cô. Bỗng dưng, ánh mắt của gã sáng đến lạ.

Hôm nay Mạch Khê ăn mặc rất gọn gàng, đơn giản, khác biệt hoàn toàn so với những ngôi sao có mặt ở đây. Chiếc váy lễ phục màu đen cùng với lớp sa mỏng mềm nhẹ rất vừa vặn, làm tôn lên dáng người của cô. Kết hợp với độ rủ khiến chiếc váy không cần cầu kì mà vẫn đem lại cho Mạch Khê một bề ngoài hoàn mỹ nhất.

Vị đạo diễn vội đẩy Mạch Khê lên phía trước, trên mặt đã sớm nở nụ cười tươi rói: “Đúng vậy đúng vậy, cô ấy chính là Mạch Khê, trước mắt còn đang học đại học.” Vừa dứt lời đã quay đầu về phía Mạch Khê nói nhỏ: “ Người này thuộc bên công ty đầu tư, ngài Henry, là chủ tịch tập đoàn quảng bá sản phẩm giải trí ra thị trường. Nếu không có sự tài trợ của ông ta, cô tuyệt đối sẽ không có cơ hội này.”

Mạch Khê nhìn người đàn ông cao lớn tráng kiện trước mặt, rồi khẽ nhíu mày bởi mùi nước hoa nồng nặc toát ra từ cơ thể ông ta. Ánh mắt gã đã tràn ngập tính chiếm hữu một cách rõ ràng, nhưng lại không thể phủ nhận tầm quan trọng của ông ta trong đó.

“ Xin chào ngài Henry” Do vậy mà cô vẫn lễ phép cúi chào.

“ Mạch Khê, còn một số người mà cô cũng nên biết, bọn họ đều là những đạo diễn và nhà sản xuất nổi tiếng đấy. Thấy sao? Còn đây là nhạc sĩ Kỳ Á. Những ngôi sao ca nhạc qua tay người này đào tạo không phải là ít

https://thuviensach.vn

đâu nhé !” Đạo diễn hoàn toàn giới thiệu vì Mạch Khê, vừa nói vừa chỉ vào người đàn ông châu Á.

Mắt Mạch Khê sáng lên, lộ rõ niềm vui sướng khi nhìn người đứng trước mặt mình: “ Ngài chính là Kỳ Á?”

Kỳ Á nở một nụ cười bắt mắt. Thực chất gã cũng gần đến tuổi trung niên, nhưng lại bày đặt ăn mặc như thanh niên, chẳng trách Mạch Khê không nhận ra. Hắn đáp: “Tôi chính là Kỳ Á.”

“Trời ạ!” Mạch Khê cả kinh tới mức không tin được, vội vã lấy tay che miêng. Sau đó liền lập tức buông tay, trong mắt niềm vui thích vẫn khó có thể che giấu: “ Kỳ Á, ngài là thần tượng của tôi đã lâu. Âm nhạc của ông hoàn toàn không thể đem so sánh với thứ âm nhạc ở trần thế. ”

“Mạch Khê, tôi đã có nghe qua giọng cô trước khi vào giai đoạn xử lý âm thanh. Không sai, quả thực cô rất có tố chất, sau này chắc chắn sẽ có cơ hội.”

Ánh mắt nhìn Mạch Khê của Kỳ Á cũng không phải ngoại lệ, hoàn toàn không phù hợp cấp bậc lễ nghĩa. Nói xong hắn nở một nụ cười thâm thúy, để lộ một tia ý vị ẩn chứa hàm ý sâu sa không nói rõ.

Điều đầu tiên phải nói đến, chính là kinh nghiệm giao tiếp xã hội của Mạch Khê còn thấp, hơn nữa cũng chưa từng giáp mặt nhiều loại người như vậy. Thứ hai, cô hoàn toàn bị hưng phấn làm lu mờ lí trí, bởi dù sao cũng được tận mắt nhìn thấy thần tượng của mình, lại còn được chính thần tượng khích lệ, khiến cô nhất thời quên mất phải hỏi bản thân rằng những lời lẽ đó đã hiểu rõ chưa, hay còn hàm ý nào khác. . .

“ Thanh âm của tôi thực sự tốt vậy sao, bởi tôi cũng chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. . .” Cô hỏi, dù giọng vẫn ra chiều hết sức vui vẻ nhưng cũng không thực sự tự tin.

https://thuviensach.vn

“Đó là bởi vì một số người, chính là do yếu tố bẩm sinh trời ban cho mà được. Mạch Khê, cô cũng là một trong số đó.”

Kỳ Á nói xong liền tiến lên, trong đáy mắt gã đã gợn sóng. Không chút khách khí, hắn làm bộ đặt hai tay lên vai cô, ngón tay còn cố ý lướt qua làn da trắng mềm.

“Tôi lại nghe nói cô thực sự thích ca hát. Tối nay lại là một cơ hội tốt hiếm có, vậy chi bằng để tôi tự mình hướng dẫn cô ?”

Chẳng biết vô tình hay hữu ý mà qua giọng nói của Kỳ Á, hai chữ “tự mình” lại như cao hẳn lên một bậc. Câu nói, về căn bản chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả: “thối nát”!

Những người khác chỉ cần một cái liếc mắt cũng hiểu ý tứ của lão già Kỳ Á, mặt lão như vậy không cần nói cũng biết. Chỉ hiềm nỗi Mạch Khê trời sinh tình tính đơn giản lại thuần khiết, hơn nữa còn chưa bao giờ giao thiệp với người trong giới giải trí, thử hỏi cô làm sao có thể hiểu được những ý nghĩ ám muội như vậy. Thê nên vừa nghe hắn nói, cô liền cười tươi như hoa:

“Cảm ơn ngài!”

Tay nhạc sĩ Kỳ Á nghe xong liền thỏa mãn cười to, quay sang nói lớn với những người đang đứng đó: “Xem ra tôi được tiểu thư Mạch Khê hoan nghênh rồi, mong các vị thứ lỗi. Hahaha”

Sắc mặt những người đàn ông mấy phút trước còn hào hứng sôi nổi, nay để lộ sự nuối tiếc không che giấu. Ngài chủ tịch Henry dường như có vẻ không cam lòng nên nói: “ Cô ấy thích hợp với việc ca hát quả là không sai, nhưng tôi thấy làm một diễn viên cũng hoàn toàn phù hợp với Mạch Khê, các ngài thấy có phải không?”

“ Nhạc sĩ Kỳ Á” Mạch Khê bối rối quay sang nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Những người khác nghe vậy thì một tràng cười bỗng rộ lên. Trong đó, gã da đen đã nhanh chóng đem Mạch Khê thoát khỏi vòng tay của Kỳ Á, bàn tay hắn dừng lại bên vòng eo nhỏ nhắn của cô:

“Để xem nào, có vẻ như vị tiểu thư tên Mạch Khê hết sức thuần khiết này rất hợp làm diễn viên. Vậy cô có muốn làm diễn viên của tôi không, Sweetheart? ”

Hắn lại nhìn về phía Mạch Khê, trong tiếng cười mang theo cả sự mờ ám không thể chịu nổi. Trong lòng, Mạch Khê vô cùng cẳng thẳng, bởi ánh mắt của người đàn ông này, lại giống hệt ánh mắt của cha nuôi trước. Thân hình nhỏ bé của cô trong một phút lơ đãng, bỗng rùng mình một cái.

“ Tôi có điều muốn nói, các ngài cũng không nên dọa cô ấy như vậy. Dù sao cô ấy vẫn chưa là hội viên ở đây, nên cẩn thận vẫn hơn, đùa quá chớn là không thể giấu được đâu..” Đạo diễn thấy tình hình có phần căng thẳng, liền nói vài câu.

Sau đó lại thấp giọng nói nhỏ: “Vẫn còn là người mới, chưa thể giống như các ngôi sao ở kia được.”

Gã da đen bèn buông Mạch Khê ra, nhưng đến nói nhỏ với vị đạo diễn, vẻ mặt đầy bất mãn: “ Thật vô lý, tại sao lại không thể thưởng thức chứ, ông đùa với tôi chắc. Mấy người kia… ngôi sao gì thì cũng đã qua tay hết cả rồi, chúng tôi làm sao còn hứng thú chứ. Chẳng phải chính ông cũng nói, cô ấy tuy là người mới nhưng chúng tôi vẫn thưởng thức được chứ sao.”

Kỳ Á thấy vậy cũng bước lên trước, nở nụ cười châm biếm: “Tôi thấy anh cũng chả còn chút tính người nào. Anh thử nhìn xem, cô ấy còn bé như vậy, lại mỏng manh như búp bê sứ, làm thế nào chịu đựng được mấy người các anh. Lẽ nào anh lại muốn lấy mạng cô ấy. Vậy cứ như thế này đi, để tôi là người đầu tiên trước đã, mấy người các anh cứ từ từ rồi sau hẵng hay. Anh thấy thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Con gái lại là người mới như vậy, tất nhiên phải cùng nhau thưởng thức mới thích, chứ không chẳng lẽ mình ông được hưởng, còn bọn tôi chịu thiệt.” Henry cũng không chịu thua kém, mặt hằm hằm nói nhỏ.

Thấy tình hình mỗi lúc một xấu, đạo diễn bèn vội vàng khuyên giải: “ Các ngài đừng gây khó dễ cho cô ấy như thế. Cô ấy cái gì cũng không biết, mấy người lại còn đòi cùng thưởng thức, như vậy khác nào giết cô ấy?”

“Thế nào ông cũng nói được…” Kỳ Á tức tối nhìn đạo diễn “Vậy ông muốn làm thế nào? Đã đem cô ta tới đây, thì cũng phải giải thích cho rõ ràng, hơn nữa, chẳng phải cô ta cũng rất có hứng thú với tiền của ngành giải trí sao? Đã sớm có ý định thì loại chuyện như thế này phải tự hiểu, thử hỏi mấy ngôi sao kia, có cô nào là thanh khiết với đơn thuần? Một ngôi sao bồi mấy người cùng một lúc, cũng là chuyện thường tình, cô ta lại còn thanh thuần, vậy chẳng phải rất tôt sao?”

“Những thứ đàn ông cần mà cô ấy không hiểu, sẽ có tôi từ từ dạy dỗ, không cần mấy người các ông phải nóng vội.” Henry lại nói kiểu nửa đùa nửa thật, ánh mắt mang ý cười lướt qua rồi cuối cùng dừng lại khuôn mặt khả ái với đôi mắt nai to tròn của Mạch Khê.

Gã sán gần lại cô, giọng điệu có phần hòa nhã: “Mạch Khê, cô cứ việc thoải mái lựa chọn nhé. Dù thích ca hát, nhưng cô vẫn có thể làm diễn viên.”

Mạch Khê từ đầu vẫn luôn nghe được những gì bọn họ trao đổi với nhau, chỉ có điều nửa hiểu nửa không. Cô tò mò nhìn Henry, rồi lại cắn cắn môi dưới, rốt cuộc nói: “ Tôi tuy thực sự thích ca hát, nhưng đối với diễn phim thì cũng có phần hứng thú. Vì vậy, nếu có cơ hội, Mạch Khê còn phải học hỏi nhiều từ ngài Henry và các vị đạo diễn.”

Lời cô vừa dứt, những người ở dưới đã nhìn nhau nháy mắt, rồi cùng cười to. Riêng Mạch Khê lại cảm thấy có phần khó hiểu, cô thực sự không

https://thuviensach.vn

hiểu vì sao bọn họ lại bỗng dưng cao hứng như thế.

Kỳ Á cũng bước về phía Mạch Khê, quay sang nói với Henry:

“Xem ra, tiểu thư Mạch Khê so với tưởng tượng của chúng ta, còn nóng vội hơn rất nhiều.” Xong, hắn lại cúi đầu nói nhỏ với cô:

“Cô yên tâm, chỉ cần cô thích xoay vòng thì chỉ cần nỗ lực thật tốt, tối nay chúng tôi sẽ chỉ cho cô những thứ cần làm khi mới vào. Như vậy cũng không sao, bởi rất nhiều ngôi sao cũng phải đi nhiều đường vòng.”

Nụ cười của hắn chiếu vào mắt Mạch Khê khiến cô có chút ngơ ngác. Cảm thấy có điểm là lạ nhưng không tài nào nói rõ được, cô chỉ gật gật đầu, cười lấy lệ.

Cô không hề nghĩ, cơ hội lại đến với mình dễ dàng như vậy. Cô thật sự có thể tiếng vào giới giải trí thật sao?

Bầu không khí đang càng lúc càng trở nên mờ ám thì có một nữ ngôi sao tay cầm ly vang đỏ, nhẹ nhàng đi lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở chỗ Kỳ Á. Cánh tay nõn nà không an phận của cô ta lại chẳng chút e dè vòng lên cổ hắn: “Kỳ Á, anh mặc kệ người ta như vậy sao? Đêm nay người ta tới đây, là vì anh chứ vì ai.”

Mạch Khê ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn, hình như thấy cô gái này có hơi quen mắt, hình như là ca sĩ thì phải. Sớm biết ở đây có nhiều ngôi sao như vậy, cô đã mang máy ảnh đi.

Kỳ Á thấy cô ta như vậy cũng chẳng hề đẩy ra, ngược lại còn có một số hành động hết sức mờ ám. Hắn ta ra chiều dụ dỗ nói:

“Đừng quấy rối, đêm nay tôi còn phải đích thân hướng dẫn cho một người bạn nhỏ. Chẳng phải hôm nay có rất nhiều người trong giới âm nhạc sao, em sợ gì cô đơn?”

https://thuviensach.vn

Cô gái đó nghe vậy, liền lập tức liếc xéo Mạch Khê một cái, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường:

“Kỳ Á, anh đổi khẩu vị từ khi nào thế? Anh bây giờ lại thích ăn thỏ non sao?”

Kỳ Á nghe vậy cười, rồi đáp:

“Đêm nay là đêm của riêng thỏ non thôi…” Lời nói của hắn mang theo đầy ẩn ý.

“Người ta không đồng ý đâu” Cô gái đó vẫn không buông tha, tiếp tục mè nheo Kỳ Á: “Mấy người quả là đáng ghét, đi tìm con thỏ đó mà lại không tìm đến em. Kỳ Á, em không biết đâu. Mặc kệ con thỏ đó, đêm nay em nhất định phải cùng anh thưởng ngoạn.”

Gương mặt Kỳ Á lại giãn ra thành một nụ cười rộng ngoác, nhưng lại chỉ cúi đầu nói với cô ta toàn những câu chẳng chút tình nghĩa: “Tôi thực sự đã thưởng thức cô đến mức phát ngán rồi. Mà lại không chỉ mình tôi, tất cả bọn họ đều có chung cảm nhận như vậy, chính là chán ngấy đi được. Cô lúc nào cũng cứng đơ như con cá chết, khiến chúng tôi vô cùng mất hứng. Tôi, đương nhiên phải thích con thỏ non đó hơn cô rồi …”

Nói xong liền thẳng tay vung một cái, khiến cô ta sợ hãi kêu một tiếng, rồi mất thăng bằng mà ngã về phía cánh cửa. Đúng lúc đó, cánh của phòng nghỉ của hội viên bị một lực lớn đạp tung!

Bên ngoài phòng nghỉ thấp thoáng vài bóng người vận trang phục đen, cùng với tiếng hét hoảng loạn của mấy người phụ nữ. Cô gái kia do quá hoảng sợ, nên đã làm rơi ly rượu trên tay. Ly rượu rơi xuống, mùi hương khẽ lan tỏa, cùng lúc đó bắn lên đôi giày da thượng hạng của bóng dáng cao lớn đang bước vào.

Trong nháy mắt, một luồng khí lạnh bỗng tràn vào…

https://thuviensach.vn

Hơi lạnh giá băng nhanh chóng nuốt chửng cả bầu không khí, luồn lách vào cả những ngóc ngách nhỏ nhất của căn phòng.

Trong phòng nghỉ, tiếng cười, tiếng nói chuyện, mọi âm thanh đã từng tồn tại trong giây phút trước cứ thế mà dần dần biến mất.

Dường như, mọi người đều cảm nhận được sự nguy hiểm đang lan tràn khắp không gian, liền cùng quay đầu về phía cửa.

Qua cặp mắt lấp lánh lệ, cô nhìn thấy rượu đỏ đã thấm đẫm vào đôi giày da của người có cái bóng cao lớn đó. Trong lòng hối hận, cô vội vàng đứng lên, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy chủ nhân của đôi giày đó liền mở to mắt.

Trời ạ, người đàn ông này quả thực vô cùng đẹp trai!

Theo bản năng, cô nhìn về phía sau của người đàn ông đó, thì phát hiện ra còn vài tên vệ sĩ nữa. Nuốt nước bọt một cách khó khăn, cô lùi xuống vài bước, thầm nghĩ: “Thì ra không phải là người dễ đụng vào”

Mà thực chất, đã bước chân vào được đây, thì có ai là dễ đụng vào?

Trong đám người, đã sớm có tiếng xì xào bàn tán của mấy ngôi sao nữ.

Mạch Khê cũng không để ý đến tình hình thực tế lắm, nhưng thấy mọi người đều đổ dồn mắt về hướng cửa ra vào nên cũng tò mò quay đầu nhìn theo. Trong tích tắc, cô kinh ngạc tới mức mở to mắt nhìn. Toàn thân như bị sét đánh, trong phút chốc trở nên cứng ngắc.

Người đàn ông đứng ở phía cửa kia, dĩ nhiên không ngoài ai khác, chính là cha nuôi của cô.

Ngay lập tức Mạch Khê đã có phản ứng, cô nấp đằng sau lão đạo diễn, người đã sợ tới mức phát run. Cô chỉ cầu trời cho cha nuôi đừng nhìn thấy mình, dù sao thì ở đây cũng đông người như vậy.

https://thuviensach.vn

Ở cửa, thân hình cao lớn của Lôi Dận được ánh đèn phản chiếu rất rõ, khuôn mặt hắn lộ vẻ điềm nhiên cố hữu. Đôi mắt màu lục được che giấu bởi cặp kính râm khẽ nhíu lại khi nhìn thấy một thân hình nhỏ bé dưới đám đông, nhất là khi thấy nó lại được ẩn nấp sau bóng lưng của một người đàn ông khác. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên thành một đường.

Tuy hắn không hé răng nói đến nửa chữ, nhưng cả người lại tỏa ra hơi lạnh thấu đến tận tâm can, khiến kẻ khác không rét mà run, vô cùng bất an.

Phí Dạ đứng cạnh Lôi Dận cũng mang vẻ mặt im lặng đến lạnh người, đằng sau họ còn có bốn tên vệ sĩ vận đồ đen và người "quản gia tư nhân".

"Ngài… thật ngại quá, để tôi lau rượu giúp ngài." Viên quản gia mặt cắt không còn giọt máu, chậm rãi tiến lại, vừa muốn ngồi xổm xuống thì bị Phí Dạ ngăn lại.

"Bất cứ ai không có lệnh của ngài Lôi thì không được phép tiếp cận"

"Thực vô cùng xin lỗi, xin lỗi ngài" Quản gia nghe thế lại bày ra bộ dạng lúng túng, chân tay như thừa thãi.

"Lôi tiên sinh, gặp được ngài ở đây quả thật rất khó, đã lâu không gặp" Gã da đen vừa mới ôm chầm Mạch Khê bỗng mắt sáng rực, vội vàng tiến lại chỗ Lôi Dận. Chưa kịp đến gần, gã đã bị một tên vệ sĩ chặn lại.

Lôi Dận cũng không để ý đến gã da đen, ngược lại nhìn về hướng cô gái ban nãy đang phát run, chậm rãi khoát tay bảo:

"Cô lại đây"

Cô gái đó dù không biết Lôi Dận là ai, nhưng dựa vào tư thế của hắn thì cũng không khó để thấy được quyền uy cũng như thế lực tuyệt đối, nên vội vàng tiến lên, khẽ nở nụ cười làm lành:

https://thuviensach.vn

“Ngại quá, vừa nãy tôi thật sự không cố ý làm đổ rượu “

“Liếm khô đi…” Lôi Dận trầm giọng nói, ngữ điệu không có chút hơi ấm, hắn vốn không phải người thích nghe những lời giải thích dài dòng.

“Cái gì!” Cô gái đó kinh ngạc đến tột độ.

Đương nhiên không chỉ mình cô ta mà tất cả những người còn lại cũng kinh ngạc không kém. Một số người còn muốn đứng lên để nói giúp nhưng đều bị các vị có vai vế ngăn cản. Bởi một số người đã nhận ra người đàn ông kia chính là người không ai dám đụng vào - Lôi Dận.

Phí Dạ tiến lên, nắm lấy mái tóc dài của cô gái đó một cách không thương tiếc, đem cô ta quỳ xuống trước mặt Lôi Dận.

“Mau liếm khô giầy của Lôi tiên sinh”

“ Lôi, Lôi tiên sinh?” Cô gái này giờ mới nghe rõ thân phận của người đàn ông này, xong liền sợ đến mức chao đảo hồn vía.

Ba chữ “ Lôi tiên sinh” như có một thứ ma lực quỷ dị trong giới giải trí, phụ nữ gần như ai cũng muốn làm người đàn bà của hắn. Nhưng là bởi người phụ nữ chính thức bên cạnh hắn ít vô cùng, so với Hoắc tiên sinh lại còn bí hiểm hơn. Phụ nữ thấy vậy mà vừa yêu lại vừa sợ.

Trong giới giải trí, nghe đồn Hoắc tiên sinh ít nhiều cũng có chút tư vị của tình nhân, diễn viên bên cạnh hắn tối thiểu cũng phải ba năm. Nhưng Lôi tiên sinh đó đến một người đàn bà ở bên cũng không quá, độ lãnh khốc của hắn hắn phải vượt qua mức độ của một con người, là người thường thì không thể tưởng tượng được.

“Mau lên! Cô đang làm phí thời gian của Lôi tiên sinh đấy!” Một tên vệ sĩ ở phía sau lớn giọng quát.

https://thuviensach.vn

Cô gái đó đã bắt đầu khóc, nén nỗi nhục lại càng thêm sợ hãi. Cô quay đầu lại cầu xin sự cứu giúp từ đám bạn tốt, nhưng đáp lại chỉ là những ánh nhìn né tránh hoặc tuyệt vọng. Cô ta không còn cách nào khác, đành cúi người xuống, nhắm mắt lại, liếm sạch chỗ rượu trên đôi giày da giống như một con chó.

Trong đám người, tiếng xì xào bắt đầu nổi lên…

Nép người phía sau đạo diễn, Mạch Khê nhìn cảnh tượng với đôi mắt mở to, hai tay không tự chủ bịt miệng lại. Nếu là cô, nhất định sẽ nhổ ra…

Sao cha nuôi lại có thể đối xử với người như với chó được?

Cô gái đó liếm khô rượu một cách vất vả, xong lại duỗi người đón lấy tờ khăn giấy trắng muốt từ phía quản gia tư nhân, lau lại một cách cẩn thận. Đến bây giờ cô ta mới dám đứng lên, trong đáy mắt như còn dư chút lệ.

“Lôi tiên sinh, mong ngài không phiền lòng…”

“Cút” Lôi Dận vẫn lạnh như băng, hờ hững đáp.

Cô ta hẳn thấy như vừa từ cõi chết trở về, nhanh chóng biến mất. Thực ra cô ta cũng đã chẳng coi trọng hình tượng hay danh dự từ lâu, chỉ mong sao giữ được cái mạng.

“Hôm nay Lôi tiên sinh đừng để vì chút chuyện cỏn con này mà mất hứng, haha…” Chỉ thấy Henry tiến lên tiếp đón, mặt cười cười, nhưng trong đó, vẫn không thể không nhận ra một tia cẩn trọng.

Lúc bấy giờ Lôi Dận mới có phản ứng, môi chỉ hơi động khẽ khiến người ta nhìn cảm giác như cười như không, rất khó đoán: “Không ngờ ngài Henry cũng có hứng thú đến nơi này của tôi.”

https://thuviensach.vn

“Không dám không dám, danh tiếng Lôi tiên sinh đã nổi từ lâu, hội quán này kỳ thực chỉ là chút tài sản bé nhỏ không đáng kể trong công việc kinh doanh của ngài, nhưng lại có thể khiến những người như chúng tôi giải tỏa lúc nhàm chán. Nào, Lôi tiên sinh, bình thường vốn hiếm dịp gặp mặt, lần này uống một ly rồi hẵng đi.” Henry vốn dĩ đang có một vụ làm ăn với Lôi thị, nên quyết không bỏ qua cơ hội tuyệt hảo như vậy.

Lôi Dận đương nhiên biết thừa tâm địa gian xảo của hắn nên chỉ cười lạnh một tiếng. Ánh mắt không hẹn mà như trước lại tiếp tục kiếm tìm thân hình nhỏ bé đó. Thấy cô trốn tránh, hắn bỗng dừng lại một chút rồi nói:

“ Được, xin mời…” Rồi hắn cất bước, tiến vào phòng nghỉ. Henry vội vàng đi phía trước cung kính dẫn đường.

Bên kia, gã da đen xấu hổ sờ sờ cái mũi, cũng bước theo sau. Một đám nữ nhân bỗng “Ồ” lên nhưng cũng không dám tiến đến, chỉ dành cho dáng hình cao lớn của Lôi Dận một ánh nhìn lưu luyến.

Lôi Dận ngồi xuống, phía sau các vệ sĩ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh tự giác chia thành hai bộ phận: hai người canh gác ngoài cửa, hai người ở ngay phía sau. Riêng Phí Dạ lúc nào cũng đứng bên cạnh Lôi Dận.

Ngồi trên salon, từng hành động vô thức như giơ chân nhấc tay của Lôi Dận đều khiến cho đám đàn bà ở phía dưới tim đập chân run.

Henry vội vàng lấy ra một điếu xì gà, cười nói: “ Đây là hàng mới được nhập về, loại tốt nhất của Cuba”

Điếu xì gà được châm, trong chốc lát một làn khói trắng nhè nhẹ vây quanh Lôi Dận. Khuôn mặt quá mức kiên nghị của hắn hiện lên mờ ảo, lúc sáng lúc tối. Hắn thực sự không muốn nói chuyện, chỉ lạnh lùng nhìn về phía vị đạo diễn, lại nhìn thấy đám người ở dưới thì ánh mắt lộ rõ vẻ chán ghét.

https://thuviensach.vn

“ Đang trong thời gian chọn lựa?”

Kỳ Á thấy thế, lại vừa được lĩnh hội danh tiếng lừng lẫy của Lôi Dận nên vội vàng mở miệng: “ Phải chăng Lôi tiên sinh cũng có chút hứng thú?”

Giọng điệu lại ra chiều lấy lòng, hoàn toàn không còn cái vẻ cao ngạo khi ở cạnh mấy người phụ nữ vừa nãy.

“Mấy ngôi sao này, ngài đều có thể chọn tùy thích, tôi đảm bảo họ sẽ phục vụ Lôi tiên sinh thật tốt”

Lôi Dận nhả ra một làn khói trắng, khẽ nhếch môi: “Ngài đã đến nơi này, thì đương nhiên là khách của tôi. Đã là khách quyền lựa chọn thuộc về ngài.”

“Hahaha, Lôi tiên sinh, ngài thật biết nói đùa. Nếu ngài đã bảo vậy, tôi cũng không khách khí.”

Thấy Lôi Dận không từ chối hay gây khó dễ, Henry càng thêm cao hứng. Hắn giơ tay chỉ Mạch Khê gọi: “Mau lại đây”, rồi vui vẻ giới thiệu: “ Ngài xem, đây là tiểu Sweet heart của tôi”

Nhìn quanh một vòng vẫn không thấy bóng dáng Mạch Khê đâu, hắn lấy làm lạ. Riêng cô gái ngồi bên cạnh Henry lại rất không cam lòng, lặng lẽ liếc mắt đưa tình về phía Lôi Dận.

Lập tức, Mạch Khê đang trốn đi liền bị tên đạo diễn kéo ra: “Mạch Khê, cô làm gì vậy, ngài Henry đang cho gọi cô đấy. Nơi này toàn là những nhân vật có uy tín, chắc chắn không thể gây chuyện với họ. Nhất là người đang ngồi ở giữa kia, Lôi tiên sinh. Hội quán này cũng là của anh ta, nếu cô muốn trở thành hội viên thì còn không mau tiến tới.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê vội vã lắc đầu, không dám tiến nửa bước. Cô cảm thấy mình giống như người xấu khi lén lút tới đây, dưới ánh đèn sẽ bị lộ tẩy hết. Hơn nữa, ánh mắt của cha nuôi lại vô cùng đáng sợ, như nhìn được hết những ý nghĩ của cô, khiến toàn thân run lên một chập.

Phí Dạ rõ ràng là vô cùng sửng sốt.

Tiểu thư Mạch Khê sao có thể ở chỗ này?

“Tiểu Sweetheart, lại đây nào.” Henry tiến lên, một tay ôm lấy Mạch Khê, hoàn toàn không để ý đến sự giãy giụa của cô mà cứ thế siết chặt vòng tay. Hắn vừa nãy còn bày đặt bộ dạng phong độ nhẹ nhàng, nay lộ rõ bản chất chiếm hữu.

“Cục cưng, đêm nay cô là của tôi. Cô cùng với người chị em này mà hầu hạ tôi cho tốt. Nếu tôi hài lòng, nhất định tương lai cô sẽ không phải lo nghĩ.”

Đến bây giờ, Mạch Khê mới hiểu được rốt cuộc là bọn họ muốn làm cái gì. Theo bản năng cô nhìn về phía cha nuôi, nhưng cũng chỉ thấy mỗi gương mặt lạnh băng không chút biểu cảm của Lôi Dận. Dáng vẻ của hắn quá đỗi bình thản, điềm nhiên khiến kẻ khác bị dọa đến thất kinh. Biểu hiện đó giống hệt như lúc cô gái kia làm đổ rượu, giống như, giống như… không hề quen biết cô!

“Không được!” Mạch Khê còn chưa nói hết câu thì đã bị Kỳ Á kéo về phía hắn.

“ Giám đốc Henry, ngài không tuân thủ theo quy tắc gì cả. Cô ấy trước tiên là phải hầu hạ tôi, nếu ngài cũng có hứng thú thì chờ đến lúc tôi chơi đủ rồi hẵng nói.”

Gã nói tiếp “Tiểu thư Mạch Khê đã đồng ý với tôi ngay từ đâu. Tôi là nhạc sĩ của cô ấy, đêm nay cô ấy phải là của tôi.”

https://thuviensach.vn

Giờ đây Mạch Khê đã sợ đến mức không tài nào thở nổi, không khí trong phổi như ngày càng cạn dần.

Henry cũng quyết không làm người chịu thiệt: “Giờ ngài ở đây gây khó dễ cho tôi làm gì? Nếu tất cả đều muốn thưởng thức hương vị của tiểu thư Mạch Khê, vậy thì chọn thêm mấy người nữa, tất cả cùng nhau vui vẻ.”

Gã da đên toàn thân đã nóng như lửa, đôi mắt đen láy như hai hạt trân châu đảo qua thân hình đầy đặn của Mạch Khê, bộ dạng như sắp chết đói đến nơi.

Mạch Khê thấy mấy người bọn họ liền liều mạng lắc đầu, cô sợ đến độ nước mắt rơi lã chã.

Phí Dạ thấy thế thì đột nhiên nắm chặt tay, vừa muốn nâng bước đã thấy ánh mắt của Lôi Dận nhìn hắn.

Ánh mắt lạnh băng xuyên qua kính râm, nhìn thẳng về phía Phí Dạ.

Phí Dạ chợt ngẩn ra, cái nắm tay vừa nãy còn kêu răng rắc đã chậm rãi buông ra, lại lần nữa trở lại bên người Lôi Dận. Nhưng cũng không khó để nhận ra trong ánh mắt bình tĩnh của hắn, đã có một tia dao động …

Không khí trong phòng nghỉ trở nên rất quỷ dị, ngoài sự ám muội ra thậm chí còn có chút thối nát.

Thân hình mềm mại đáng yêu của Mạch Khê bị mấy gã đàn ông hết kéo qua bên này lại đẩy về bên khác. Hơi thở thanh xuân của cô đã đẩy họ vào cuộc chiến, tranh đoạt đến mức điên cuồng.

"Tiểu Sweetheart, chúng tôi tôn trọng lựa chọn của cô. Một là mấy người bọn tôi chỉ thưởng thức riêng mình cô, hai là tôi mời thêm người nữa để tất cả cùng nhau vui vẻ. Cô thấy thế nào? Chỉ có cô mới có quyền lựa

https://thuviensach.vn

chọn thôi nhé.” Bản tính háo sắc của Henry đã hoàn toàn bại lộ, ngay cả trong lời nói cũng vô cùng rõ ràng, không thèm che giấu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê trắng bệch, không còn giọt máu, mấy ngón tay cứ run rẩy mãi không thôi. Tuy rằng cô từ bé đã phải đối mặt với mấy tình huống như thế này, nhưng trước đây cũng chỉ có một tên là cùng. Đây lại có đến mấy gã đàn ông. . .

Cô lập tức nhìn về phía đạo diễn, thấy ông ta có vẻ hơi xấu hổ nhưng vẫn cố nói: “Mạch Khê à, không phải cô rất thích ca hát với đóng phim sao? Mấy người họ đều là những nhân vật quan trọng trong giới giải trí, nếu đêm nay cô phục vụ tốt, sau này tiền đồ sẽ vô cùng xán lạn, không cần lo nghĩ. Hơn nữa cô cũng đừng giận, là ngôi sao ai cũng đều bắt đầu từ con đường này hết. ”

Con người Mạch Khê cảm thấy đến cả việc chìm dưới nước cũng không làm cô thấy tuyệt vọng đến mức này, liền một lần nữa quay lại nhìn Lôi Dận.

Ánh mắt điềm đạm đó rõ ràng là cầu xin sự giúp đỡ, nhưng Lôi Dận vẫn tỏ ra hoàn toàn bình thản, một chút quan tâm cũng không có. Hắn vẫn nhàn nhã mà thưởng thức rượu vang, chẳng hề để ý đến cô đã bị đám người đó bao vây, càng không để ý đến ánh mắt van nài của cô…

Mạch Khê nghe thấy tiếng lòng mình rơi xuống, thẳng đến nơi thấp nhất…

“Cô cứ yên tâm tiểu Sweet heart. Tôi cam đoan sẽ vô cùng nhẹ nhàng, sẽ đưa cô đạt đến cảnh giới cao nhất…” Henry hoàn toàn nhìn thấy sự nhẫn nhịn, kiềm chế của Mạch Khê mà tham lam vươn tay vuốt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thậm chí còn ghé sát miệng của hắn vào …

“Bốp!” Âm thanh bỗng đột ngột vang lên, đem sự thối nát vốn đang lan tỏa trong không khí đánh tan.

https://thuviensach.vn

Mọi người ai nấy sững sờ, mấy ngôi sao cũng trợn to mắt nhìn một màn trước mắt.

Đến Henry cũng ngẩn cả người, trên mặt hắn vẫn còn in rõ dấu tay…

Người đã cho hắn một cái tát, không ai khác lại chính là thỏ non Mạch Khê!

Người khác chỉ thấy đôi mắt đẹp của cô vốn ngập trong sợ hãi, trong nháy mắt đã chuyện thành sự giận dữ khôn cùng. Vẻ mặt hung tợn đó hoàn toàn có thể giết người, nhìn chăm chăm vào hắn. Cô, giống như một chú báo con tức giận vậy.

Lôi Dận ở phía bên này vẫn không hề tỏ ra để ý, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy khóe môi hắn khẽ gợn lên.

Henry nãy giờ ngây ngốc nhìn Mạch Khê, lúc trước bị cô đánh cho còn thấy vừa giận vừa sợ, nay thẹn quá hóa giận, liền đùng đùng đứng lên quát:

“Đồ cặn bã! Cô nghĩ mình là ai hả? Đã thế, trước mặt tôi còn làm bộ làm tịch, ra vẻ ngoan ngoãn. Được, cô rượu mời không thích lại thích uống rượu phạt hả? Bây giờ tôi muốn cùng cô vui vẻ ngay lập tức, thế nào?”

“Còn mấy người nữa” Hắn quay đầu nhìn về phía mấy gã còn lại “Không phải là đều rất muốn thưởng thức sao? Vậy thì mau lên. Con nhỏ láo toét, đêm nay không phục vụ ta cùng mấy người này cho chu đáo thì đừng có mơ mà đi đâu !”

Hắn nói xong liền tiến về phía Mạch Khê, tiếng cười khả ố phát ra từ những người khác, họ cũng hướng về phía cô mà đi tới.

“Tiểu thư bé nhỏ, nhìn cô như thế này chắc hẳn phải vô cùng ngọt ngào. Vậy chi bằng để ta nếm thử trước tiên.” Gã da đen đã sớm không thể kìm nén được, cánh tay vừa giơ lên thì đã nghe thấy tiếng rú phát ra như sói tru.

https://thuviensach.vn

Thực chất là do Mạch Khê đã cắn mu bàn tay ghê tởm của gã, bản thân cô cũng thấy mình linh hoạt hơn, không còn ở thế bị động nữa.

Hắn đau điếng, rụt ngay tay lại. Nhìn thấy bàn tay còn nguyên dấu răng bị cắn đến chảy máu thì giận tím mặt.

“Mẹ kiếp, cô lại dám cắn ta?” Vừa dứt lời liền giơ tay lên trực đánh.

Mạch Khê kinh sợ, nhắm chặt mắt lại.

“Dừng tay!” Một giọng nam trầm thấp bỗng vang lên, trong lời nói chứ đựng cả giận giữ.

Tất cả mọi người ngừng hoạt động, đến cánh tay đã giơ lên cao của gã da đen cũng đột nhiên dừng lại.

Mạch Khê mở mắt, cô còn tưởng mình đang nằm mơ. Ngoái lại chỗ cha nuôi, cô nhận ra người vừa nói là Phí Dạ.

Biểu cảm trên mặt của Phí Dạ rất khó coi, mắt toát ra khí lạnh khiến kẻ khác phải sợ hãi. Tên kia vội run rẩy, nhanh chóng hạ tay xuống.

Bọn họ ai cũng biết, lời nói của Phí Dạ chính là lời nói của Lôi tiên sinh. Mà ý của Lôi tiên sinh, đương nhiên là không ai dám coi thường.

Thân mình Mạch Khê khẽ run lên…

Không khí trong chốc lát bỗng im ắng đến khác thường, dường như đến tiếng kim rơi trên đất cũng nghe thấy được.

Ánh mắt Lôi Dận thoáng nhìn qua Phí Dạ, như có lời muốn nói.

Phí Dạ thấy thế thì bất giác run lên một cái cái rồi lập tức hơi hạ người xuống, nói nhỏ: "Lôi tiên sinh, ngài xem …"

https://thuviensach.vn

Trong phòng nghỉ, đến tiếng hít thở cũng trở nên trầm trọng…

Lôi Dận thu hồi ánh mắt ban nãy lại, rồi nhìn sang Mạch Khê thì mặt lại đeo cái vẻ thản nhiên cố hữu. Ngay sau đó, hắn đem ly rượu trong tay đặt xuống, nói:

“Các ngài tới đây là để tìm thú vui tiêu khiển, lại trước mặt bao nhiêu người làm việc như vậy…” Hắn cố ý kéo dài giọng, âm thanh lạnh lùng như trước. “Có vẻ không được hay cho lắm?”

Hắn nói không nhanh không chậm nhưng khiến kẻ khác cũng không khó để nghe ra ý ngăn cản.”

Mấy gã đàn ông buông lỏng tay đôi chút, Henry còn ghé sát lại gần Mạch Khê đe dọa: “Hôm nay nếu không có Lôi tiên sinh lên tiếng, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho một kẻ thối tha như cô. Không có chuẩn bị tốt, thì đừng có mà bước vào đây.”

Sự tuyệt vọng trong lòng Mạch Khê giây phút đó như được giải tỏa, cô day day môi.

Lão đạo diễn thấy thế liền vội cười làm lành, lại nói khẽ với Mạch Khê: “Cô còn không mau cảm ơn Lôi tiên sinh? Nếu không có anh ta nói đỡ giúp cô, đừng nghĩ đến chuyện trở ra dễ dàng như vậy.”

Mạch Khê nuốt nước bọt, lại nhìn về phía cha nuôi. Vẫn chỉ nhìn thấy gương mặt không chút biểu cảm của hắn…

Lại nuốt nước bọt..

Sao lại bắt cô cảm ơn hắn chứ!

Hắn, so với bọn họ, chính là so quỷ với người..

https://thuviensach.vn

“Đồ cặn bã, còn không mau tiến lên? Cô lại còn muốn đắc tội với cả Lôi tiên sinh?” Henry dùng một lực lớn túm lấy tay cô, đẩy lên trước mặt Lôi Dận.

Đương nhiên Mạch Khê biết, hắn chẳng qua là bụng dạ hẹp hòi, vừa bị tát nên muốn tìm chỗ hả giận. Cô dù đau nhưng cũng chỉ nhíu mày, kiên quyết không kêu một tiếng.

Mạch Khê kinh hãi muốn đứng dậy nhưng lại mất trọng tâm, đột nhiên ngã thẳng vào lòng Lôi Dận. Mùi hương quen thuộc trên người cha nuôi nhẹ nhàng thoảng đến, cùng với việc ngã xuống ghế sopha khiến cô không thể lập tức đứng dậy được.

Thân hình nhỏ xinh của cô hoàn toàn bị bao phủ bởi thân hình cao lớn của Lôi Dận, thậm chí….

Chiếc váy lễ phục màu đen của cô đã trở nên xộc xệch, khiến ánh mắt của hắn hơi hạ xuống là đã có thể thấy ngay được khe rãnh trước ngực cô. Thân hình đầy đặn mềm mại của cô lại đang dán chặt lấy đôi chân thon dài của Lôi Dận… Mạch Khê có thể cảm nhận được một lực rắn chắc truyền đến từ chân của cha nuôi…

Henry thấy thế liền vô cùng hoảng sợ bởi chính hắn là người đẩy Mạch Khê, mạo phạm đến Lôi Dận:

“ Lôi tiên sinh, tôi thật xin lỗi. Chẳng qua là tại con nha đầu này còn nhỏ, không biết điều…”

“Các vị…” Lôi Dận lại giở cái giọng lạnh lùng ra, hoàn toàn không quan tâm đến lời nói của Henry. Hắn dĩ nhiên là hiểu ý tứ của Mạch Khê khi thấy lông mày cô chau lại vì đau, nhưng lại làm ngơ. Một lần nữa hắn lại cầm ly rượu lên, trông vô cùng tao nhã

“Tôi muốn chọn vài người.”

https://thuviensach.vn

“Nào, các vị tiểu thư, mau lại đây, lại đây” Người to mồm nhất là Henry, giờ đang cười ha hả.

“ Những người này đều là được Lôi tiên sinh tuyển chọn, hẳn là phúc khí của các cô. Mau đến đây cho Lôi tiên sinh xem mặt, xem đêm nay ai là người may mắn nào.”

Đám nữ ngôi sao như bầy ong mật thấy đường phèn, xúm xít lại thành một nhóm đi tới trước. Tuy không dám ngang nhiên tiến lên nhưng ai cũng muốn khoe khoang sắc đẹp, phong thái trước mặt Lôi Dận.

Gặp được ngày Lôi tiên sinh cao hứng như vậy quả là cơ hội nghìn năm có một, đương nhiên họ không thể nào bỏ lỡ cơ hội tuyệt vời như vậy.

Mạch Khê trừng mắt nhìn về phía mấy người phụ nữ đó, khiến bọn họ cũng có chút không an tâm.

Ánh mắt đó tiếp tục dừng lại ở phía cha nuôi, nhưng rốt cục cũng chỉ nhìn được cái cằm nghiêm nghị của hắn, có độ cong hoàn mỹ.

Chẳng lẽ… Cha nuôi cũng thích những ngôi sao như thế này sao?

Như vậy thì có khác gì những gã đàn ông bẩn thỉu kia đâu?!

Dù không lý giải được, nhưng rõ ràng trong lòng cô có một thoáng cảm giác rất xa lạ…. Rất khó chịu…. Người Mạch Khê tự dưng cứng đơ, không cử động.

Lôi Dận lười nhác dựa vào ghế salon, đằng sau kính râm chỉ là đôi mắt lạnh như băng, đến cả khóe môi hình như cũng có mang vài phần hàn ý….

Mấy nữ ngôi sao đó ai nấy đều ngừng thở, thậm chí còn có người bắt đầu chen lấn, cứ như thể sợ rằng Lôi Dận sẽ không nhìn thấy mình.

Lòng Mạch Khê chốc lát lạnh buốt….

https://thuviensach.vn

Đây mà cũng được gọi là những ngôi sao ư? Nhìn mấy cô ấy trên màn ảnh đâu có cái kiểu sợ sệt như thế này…

Lôi Dận im lặng nhìn các cô, nâng tay tùy tiện chỉ một cái:

“Cô”

Nữ ngôi sao được hắn chỉ thì bề ngoài vẫn ra vẻ bình thản, nhưng bên trong vui sướng hết sức. Tiếp đó, hắn chỉ thêm hai người nữa.

Ba bọn họ mừng như điên, thiếu chút nữa là cảm động đến mức rơi nước mắt. Trong khi những người còn lại thì thất vọng, ghen tị ra mặt khi thấy ba người đó quá là may mắn.

Kỳ Á đứng sau thấy vậy liền cười cười, đã vậy còn giơ ngón cái lên.

“Lôi tiên sinh có thể lực vô cùng tốt, ba người các cô nhất định phải hầu hạ thật chu đáo!”

Tâm hồn thiếu nữ của mấy ngôi sao kia đã bắt đầu dâng lên, mơ mộng… Lôi tiên sinh tuy là người vô cùng lạnh lùng, nhưng có thể được tận hưởng đêm xuân cùng một người như vậy, cái gì cũng đáng. Hơn nữa, đây lại là Lôi tiên sinh kia mà, thứ bọn họ muốn đương nhiên không chỉ là mấy thứ vật chất.

Mấy gã kia cũng tranh thủ cơ hội, giở trò nịnh hót.

Lôi Dận hạ ly rượu trên tay xuống, mặt không biến sắc nói:

“Sai, là bốn!”

"A?" Trong phòng nghỉ, mọi người lại được một phe ngơ ngẩn.

Bốn? Nhưng rõ ràng Lôi tiên sinh chỉ chấm có ba người kia.

https://thuviensach.vn

Mọi người còn đang cảm thấy vô cùng khó hiểu thì Lôi Dận đã chuyển ánh nhìn về phía Mạch Khê đang ở trong lòng, bàn tay khẽ xoa đầu cô, như thể đang vuốt ve cục cưng nhỏ. Hắn lạnh lùng nói tiếp.

“Còn có cô!”

Thân mình Mạch Khê đột nhiên run bắn lên, cô trợn to mắt nhìn về phía cha nuôi.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12

Nguy Hiểm Trên Cả Nguy Hiểm

"Phí Dạ!" Giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm của Lôi Dận vang lên.

Phí Dạ tiến lên, “Lôi tiên sinh cứ phân phó!”

Lôi Dận chậm rãi tháo cặp kính râm xuống, con ngươi xanh biếc trong nháy mắt làm cho ba nữ ngôi sao nháo nhào, đồng thời cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo như cõi địa ngục.

Đôi mắt hắn như lưỡi kiếm đảo qua khuôn mặt ba người đàn ông, cuối cùng dừng trên người gã da đen…

"Tôi muốn… con mắt hắn!"

Đôi mắt hắn lại dừng trên người Kỳ Á, lạnh lùng nói: "Đôi tay hắn! Còn về phần vị đạo diễn này…"

Lôi Dận dừng một chút, con mắt lạnh lẽo như xuyên thấu khuôn mặt trắng bệch của gã đạo diễn…

"Thiến hắn cho tôi!"

https://thuviensach.vn

"Vâng, Lôi tiên sinh!” Vẻ mặt Phí Dạ không hề mất tự nhiên, dường như đối với chuyện này đã quá quen thuộc.

Ngược lại, mấy người kia đều đã hoàn toàn choáng váng!

Cái gì?

Lôi Dận đi đến trước mặt Henry, nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn thì cười lạnh một tiếng, đôi đồng tử lạnh băng nhìn chằm chằm vào đôi mắt hoảng sợ của hắn, gằn từng tiếng:

"Tôi, vừa không lấy mắt anh, vừa không lấy hai tay anh…"

Henry như là được cứu thoát, vẻ mặt thả lỏng, tuy rằng hắn không biết chính mình có đắc tội gì với Lôi tiên sinh…

"Cám ơn Lôi tiên sinh, cám ơn…"

"Tôi muốn của anh…" Lôi Dận không đợi hắn nói xong, cười lạnh một tiếng, chậm rãi tiếp tục nói: "Tập đoàn TMK!"

"Cái gì?"

Henry đột nhiên kêu lên sợ hãi, chưa kịp phản ứng lại đã thấy Lôi Dận đi đến bên cạnh Phí Dạ…

"Sáng mai, tôi muốn thấy tập đoàn TMK đưa thông báo chủ tịch Henry do không quay vòng được vốn, trốn tránh nợ nước ngoài nên đã nhảy lầu tự tử!" Giọng nói của hắn lãnh đạm vô cùng, tựa như đang nói một chuyện vô cùng bình thường.

"Lôi tiên sinh, đừng…"

Henry hoàn toàn choáng váng, hai chân đều run lên… Hắn biết, nếu là Lôi Dận đã mở miệng, mạng của hắn thật sự không giữ lâu được.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận này như Diêm Vương vậy, ‘ta phán ngươi canh ba chết tuyệt đối sẽ không để ngươi sống đến canh bốn! ’

Phí Dạ thản nhiên nhìn thoáng qua Henry, "Vâng, Lôi tiên sinh!"

Tất cả mọi người đều kinh hãi, bàng hoàng, nhất là Mạch Khê…

Lôi Dận cười lạnh, cuối cùng dứng tầm mắt trên người Phí Dạ, nâng tay, ngoài ý muốn vỗ vỗ bả vai Phí Dạ, giọng nói trầm thấp như vang tận chân trời…

"Hôm nay là lần đầu tiên cậu tự tiện làm việc! Nhớ cho kỹ, tôi không muốn lặp lại lần thứ hai!"

Phí Dạ ngẩn ra, vội vàng cúi người, "Thuộc hạ nhớ kỹ rồi!"

Đúng vậy, hôm nay hắn đích thực động lòng trắc ẩn. Đối mặt với sự việc của tiểu thư Mạch Khê, vốn dĩ theo Lôi tiên sinh nhiều năm hắn không dám tự tiện hành động, nhưng hôm nay… hắn rốt cục đã phá lệ…

"Lôi tiên sinh, van cầu ngài tha cho tôi đi… tôi…"

Kỳ Á đột nhiên quỳ gối xuống trước mặt Lôi Dận, khóc rống lên, hình tượng nhạc sĩ lãng tử biến mất; mà tên da đen cũng bị dọa chết khiếp, còn gã đạo diễn cũng sợ bủn rủn tay chân…

Lôi Dận nhếch mày, ngay sau đó cả người Kỳ Á bị Phí Dạ kéo đi, mấy tên vệ sĩ cũng tiến lên, chặn mấy người kia…

Ba nữ ngôi sao cũng đã sớm kinh hãi, lại nhìn thấy Lôi Dận dừng ánh mắt trên người mình thì cố nặn ra nụ cười quyến rũ.

"Lôi tiên sinh, anh thật là uy phong…" Bọn họ tuy rằng vô cùng sợ hãi nhưng vẫn có điểm sùng bái.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận không buồn để ý, dừng tầm nhìn trên người Mạch Khê…

Mạch Khê đột nhiên rùng mình một cái, theo bản năng lùi về phía sau, hai chân cô khẽ run lên, lại càng thêm phần mị hoặc…

Cô lui về sau một bước, Lôi Dận cũng tiến lên một bước, cả người như tản ra hơi thở nguy hiểm, mỗi bước như muốn tiến lên cắn nuốt con mồi…

"Đừng…… Không…… "

Giọng nói Mạch Khê run run, chưa bao giờ hơi lạnh lẽo bao phủ cô như lúc này…

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cô đã thấy cha nuôi là người tàn nhẫn, đáng sợ đến mức nào.

Bàn tay Lôi Dận duỗi ra, Mạch Khê còn chưa kịp tránh né đã bị hắn kéo lấy. Sức đàn ông so với cô thực hơn rất nhiều. Ngay sau đó, cô như con gà con bị Lôi Dận ôm lấy…

"Buông ra! . . . . . "

Toàn thân Mạch Khê tràn ngập sự cảnh giác như con sư tử con, bàn tay trắng nõn như phấn giơ lên đấm vào lồng ngực Lôi Dận. Nhưng, lồng ngực người đàn ông này quá rắn chắc, chỉ có cô là cảm thấy chứ hắn thì chẳng chút tổn hại nào…

"Ba cô, theo tôi!"

Lôi Dận không để ý đến người con gái trong lòng đang la to, lạnh lùng ra lệnh cho ba nữ ngôi sao, sải bước đi đến phòng nghỉ…

Mấy ngôi sao kia hưng phấn vô cùng, theo sát ngay sau…

Trong phòng, Phí Dạ phẩy tay một cái, bốn gã vệ sĩ đã tiến lên…

https://thuviensach.vn

Chưa khi nào…

Tiếng kêu từng đợt lại truyền từ gian phòng ra như thế, kẻ khác nghe thôi đã thấy vô cùng thê thảm rồi…

-_____

Phòng hoàng gia cao nhất.

Tại tầng cao chót vót, không gian xa hoa vô cùng, người nào được ở trong này hưởng thụ một đêm mới biết cái gì gọi là thiên đường.

Thông qua cửa kính trong suốt, có thể nhìn thấy phong cảnh mê người bên ngoài. Nơi đây được thiết kế theo phong cách truyền thống với gỗ Hồ Đào, kết hợp với đá ốp là cẩm thạch Italy, mọi thứ đều xa hoa vô cùng.

Cả phòng rộng đến hơn bốn trăm thước, có thang máy riêng. Sàn đất được ốp gỗ Hồ Đào, cùng với thảm trải phòng đều được làm thủ công rất tinh tế. Các hướng đều nhìn thông được ra bên ngoài, nhìn ra sân tập, vườn hoa xinh đẹp, còn có thể nhìn thấy bể bơi ngoài trời. Bên trong bài trí rất nhiều tác phẩm nghệ thuật giá trị, hơn cả là chiếc giường cực lớn thiết kế theo kiểu dành cho đế vương.

Trên chiếc giường to lớn, Lôi Dận thuận thế dựa vào thành giường, bộ âu phục tinh xảo ôm lấy dáng người chuẩn hơn cả người mẫu Tây phương.

Không bỏ lỡ cơ hội, ba ngôi sao nữ tranh nhau tiến lên phía trước…

Lôi Dận như con sư tử, toàn thân tản ra vẻ dong lười nhưng lại khiến kẻ khác sợ hãi…

Đôi mắt hắn không chút che giấu mà nhìn chằm chằm vào người Mạch Khê, ánh mắt tràn ngập khát vọng xâm chiếm nguyên thủy nhất của người đàn ông… nhưng không chút lưu tình!

https://thuviensach.vn

Mạch Khê phát run, cô không rõ vì sao cha nuôi ôm mình đến đây. Ánh mắt hắn sắc bén khiến cô phát điên lên, ngay sau đó đứng dậy, chạy ra khỏi phòng ngủ liều mạng đạp cửa…

Thế nhưng có làm gì đi nữa thì cánh cửa vẫn không mở ra được…

Cửa mật mã! Phải có dấu vân tay mới có thể mở được…

Mạch Khê sống chết dồn toàn lực phá cửa, không khó nhìn ra cô đang vô cùng sợ hãi. Tuy rằng cha nuôi không tiến đến, vẫn dong lười dựa vào đầu giường, nhưng…

Sau lưng cô rõ ràng phảng hơi lạnh, chính điều này nói cho cô biết cha nuôi đang nhìn chằm chằm vào mình.

Đôi mắt xanh biếc, u lãnh kia không hề chớp mà nhìn chằm chặp cô! Tựa như một dã thú đang chực chờ nuốt cô vào bụng!

Cô liều mạng đập cửa, dùng tay đập, thậm chí nhấc chân đá nhưng làm gì thì cửa phòng vẫn không nhúc nhích…

Lôi Dận ở đầu giường tỉnh bơ nhìn hành động buồn cười của cô, tựa như bị vẻ mặt hoảng sợ của cô làm cho bật cười, trong đôi mắt lạnh lùng thoáng vẻ hài hước, cũng giống như đang xem một màn diễn vụng về…

Mạch Khê rốt cục mệt mỏi.

Thân mình nhỏ xinh mềm nhũn, ngã xuống cạnh cửa. Sau lưng cô dựa vào cánh cửa, tựa như con chim non bị dọa chết khiếp, trừng mắt nhìn Lôi Dận cách đó không xa.

Vì căn phòng được thiết kế vô cùng thoáng, tầm nhìn cũng bởi thế mở rộng, nên Mạch Khê không có chỗ nào nấp đi.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận chầm chậm nhếch khóe môi lên, vẫn nhìn chằm chằm cô… Cho đến khi máu trên mặt Mạch Khê như bị rút sạch.

Ba nữ nghệ sĩ từ trong phòng đi ra, nhìn bộ dáng hoảng sợ của Mạch Khê thì quái dị liếc cô một cái rồi nhanh chóng đi tới trước mặt Lôi Dận…

Ba người quả thực không thể không nói là những mỹ nhân, khe ngực sâu giữa hai bầu ngực cao ngất, kín kín hở hở dưới chiếc khăn tắm, bọt nước trong suốt vẫn còn đọng trên da thịt. Nhưng nói gì đi nữa, họ rất sợ bị người khác nhìn thấy mặt mộc, nhất là trước mặt kẻ ăn trên ngồi trước như Lôi Dận. Vì vậy, dù đã tắm rửa sạch sẽ nhưng lớp phấn trang điểm vẫn y như lúc đầu!

"Lôi tiên sinh… Anh xem cô ấy chắc là không làm được gì đâu, chỉ có bọn em mới có thể hầu hạ anh thôi…”

Một trong số ba người khá lớn mật, lại phát huy tâm hồn thục nữ, thân mật ngồi xuống cạnh Lôi Dận, vươn cánh tay dụ dỗ choàng qua cổ hắn.

Lôi Dận không hề có ý tức giận, ngược lại giơ bàn tay to ra vỗ vỗ vào mông cô ta…

"Ba người các cô… hãy dạy cho cô ấy biết thế nào là hầu hạ đàn ông!" Trong lúc nói chuyện, đôi mắt xanh biếc vẫn không hề chớp mà nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Mạch Khê.

Tận đáy lòng Mạch Khê như chết lặng đi, ánh mắt trừng lớn!

Cái gì? Cha nuôi vừa nói gì?

"Dạ, Lôi tiên sinh…" Ba người phụ nữ vô cùng hưng phấn, nhất là người đang ấp trong lòng Lôi Dận.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy cô ta kéo bàn tay Lôi Dận qua, đặt trên người mình, "Lôi tiên sinh… Thay người ta cởi bỏ khăn tắm đi…"

Giọng nói quyến rũ làm cho thằng đàn ông nào cũng phải nhiệt huyết sôi trào, nhưng ngoại từ Lôi Dận!

Hắn nâng tay, nhưng không phải đưa về hướng khăn tắm đang quấn lấy thân mình người phụ nữ, ngược lại khẽ vuốt mái tóc dài của cô ta, đột nhiên dùng chút sức…

"Aaa…."

Người phụ nữ đau quá kêu lên một tiếng, cô ta không hề ngờ đến người đàn ông này sẽ có hành động như vậy, lại càng không hiểu vì sao lại thế?

Hai người phụ nữ kia cũng giật mình, tâm tư người đàn ông này đúng thật là rất khó hiểu…

Lôi Dận lạnh lùng mở miệng….

"Nhớ kỹ, là các cô muốn lấy lòng tôi!" Hắn cho tới bây giờ không có thói quen lấy lòng phụ nữ!

Người phụ nữ lúc này mới hiểu mình sai ở chỗ nào, sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch.

Một người khác không dám nói gì, một tay tự tháo khăn tắm xuống. Cả thân mình đầy đặn lộ ra.

"Lôi tiên sinh…"

Cô ta đẩy người phụ nữ tự đắc kia ra, chuyển vào thay chỗ, bàn tay nhỏ bé mơn trớn trên người Lôi Dận. Hai người kia cũng không chịu yếu thế, chủ động tháo khăn trên người mình…

https://thuviensach.vn

"Lôi tiên sinh…"

Trong phòng diễn ra một cảnh thối nát…

Mạch Khê bịt chặt miệng lại, sợ hãi nhìn sự việc xảy ra trên giường. Cô nhìn thấy ba người phụ nữ kia khẩn trương bò lên giường cha nuôi, y hệt như gái điếm khoe thân mình, thật không biết liêm sỉ…

Nhịp tim của cô càng lúc càng nhanh hơn, thậm chí còn muốn khóc òa lên!

Tuy rằng cô chưa hề trải qua chuyện người lớn, nhưng ít nhiều cũng hiểu được họ sắp làm gì. Một màn này còn trực tiếp hơn cảnh cô nhìn thấy năm mười bốn tuổi.

Trên chiếc giường đế vương to lớn, tiếng kêu phóng đãng của mấy người phụ nữ lọt vào tai Mạch Khê. Cô theo bản năng bịt hai tai lại, không muốn nghe cũng không muốn nhìn…

Một trong số ba nữ nghệ sĩ kia cởi bỏ áo ngoài của Lôi Dận, cởi đến cúc áo sơmi, bàn tay nhỏ chui vào lồng ngực màu đồng của hắn, như đang cảm thụ sức mạnh đàn ông dưới lòng bàn tay.

Những người phụ nữ kia cũng không chịu yếu thế, chủ động dâng thân mình đầy đặn của mình lên. Một cô đặt bàn tay nhỏ bé lên vật tượng trưng nam giới của Lôi Dận thì kinh hỉ không nói lên lời, ngay sau đó cũng ngã vào lòng hắn, ánh mắt như con mèo động dục…

"Lôi tiên sinh, của ngài thật sự rất lớn nha…"

Cô ta nói vẻ ám muội dị thường, rõ ràng ám chỉ ý mà mọi người đều hiểu. Người đàn ông ‘hùng vĩ’ như vậy hôm nay sao có thể bỏ qua!

https://thuviensach.vn

Lôi Dận lạnh lùng cười, đôi mắt chẳng dịch chuyển là mấy, chỉ nhìn lướt qua ba người phụ nữ rồi lại chằm chằm nhìn Mạch Khê đang co ro như con ốc sên cách đó không xa, con ngươi lạnh băng bỗng nhiên co rụt lại…

Hắn thuần thục nhấn cái nút ở đầu giường, từ giữa ngăn lấy ra một cái hộp, ném đến trước mặt ba người phụ nữ, lạnh lùng ra lệnh…

"Đeo vào!"

Mấy người phụ nữ nhìn thoáng qua chiếc hộp, ngay sau đó điên cuồng giành giật. Cuối cùng thì một người cũng cướp được, cười mị hoặc mở chiếc hộp ra, nhìn thoáng qua chủng loại mà tim như bị kích động chực nhảy vọt ra ngoài…

" Lôi tiên sinh… Chỉ có ngài mới thích hợp với loại này…" Cô ta tán thưởng từ tận đáy lòng.

Lôi Dận vỗ vỗ đầu cô ta, khóe môi vẫn lạnh lùng như trước, không nói gì.

Người phụ nữ đó nhìn thoáng qua hai người còn lại, mị hoặc lấy cái bao ra. Tất cả họ đều hiểu, người như Lôi Dận sao có thể gieo rắc giống nòi trên họ!

Mạch Khê giống như đứa trẻ phạm lỗi, lui thân mình về một góc. Tiếng kêu sung sướng, phóng đãng của người phụ nữ trên giường khiến cô không thể không bịt chặt hai lỗ tai, nhắm mắt lại.

Độ nóng bỏng trên giường ngày càng tăng thêm…

Mạch Khê thậm chí nghe được tiếng chiếc quần của người phụ nữ bị xé rách, ngay sau đó…

https://thuviensach.vn

Tiếng thở gấp của mấy người bắt đầu vang lên đan xen nhau, không chút nào che lấp mà quẩn quanh trong từng góc của căn phòng.

Trong góc phòng, tim Mạch Khê bắt đầu đập nhanh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn gần như vùi chặt vào hai đầu gối. Mặc dù đã che kín lỗ tai, nhưng vẫn không thể ngăn cho cô không nghe thấy những âm thanh xa lạ mà lại quen thuộc kia.

Tiếng ngâm khẽ của mấy người phụ nữ lọt vào tai cô, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng thở đục của đàn ông… Còn có tiếng va chạm!

Âm thanh như tràn ngập sức mạnh của người đàn ông, mỗi lần va chạm đều khiến người phụ nữ kêu rên đến mất hồn. Loại âm thanh này khiến đáy lòng Mạch Khê dần sinh ra ác cảm. Cô kinh sợ ngẩng đầu, lặng lẽ mở to mắt…

Ngay sau đó, đôi mắt Mạch Khê trừng lớn, lại nhanh chóng nhắm mắt lại, khuôn mặt đỏ bừng bừng…

Một màn nóng bỏng trên giường khiến hai gò má cô nóng lên, cảm giác như có luồng điện nhanh chóng truyền đến từng ngóc ngách trong cơ thể, làm cô càng thở nhanh hơn.

Trong não lại như xuất hiện cảnh cô vừa nhìn trộm được!

Bóng lưng người đàn ông rắn chắc mạnh mẽ, da thịt màu đồng mang đầy sức mạnh ngoan cường. Người phụ nữ phía dưới như sợi mì bị người đàn ông cường bạo va chạm, hai chân thon dài như dây leo quấn quanh vòng eo cường tráng của cha nuôi…

Tuy rằng chỉ liếc mắt một cái, cô cũng có thể nhìn thấy thân thể anh tuấn của cha nuôi, rắn như đá, lại tựa như con báo đen hoang dã! Hai người phụ nữ kia cũng quấn lấy cha nuôi. Còn hai bàn tay hắn thì không chút lưu

https://thuviensach.vn

tình nắn bóp bầu ngực hai người kia, khiến các cô không khống chế được tiếng thét chói tai.

Mạch Khê cảm thấy miệng lưỡi đắng khô. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tấm lụa mỏng phiêu dật trong không trung. Trong lòng cô không ngừng khẩn cầu thời gian nhanh trôi qua, cầu cho một màn hoang đường này sớm chấm dứt!

Qua một hồi lâu sau, như qua cả một thế kỷ…

Tiếng thở gấp ban đầu của mấy người phụ nữ dần chuyển thành tiếng cầu xin tha thứ và tiếng khóc nức nở. Cuối cùng khi chỉ còn lại tiếng thở dốc khàn khàn thì không khí mới dần dịu xuống.

Hai chân ngồi xổm của Mạch Khê đã sớm mất cảm giác. Cô không biết là đã thật sự kết thúc chưa nên không dám nhúc nhích, cho đến khi…

"Đi đi!”

Trên giường, giọng nói tràn ngập sự lạnh lẽo vang lên.

Cô theo bản năng mở to mắt ra đã thấy ba nữ nghệ sĩ kia như sợi mỳ bị hung hăng giẫm đạp, xụi lơ trên chiếc giường hỗn đôn. Cha nuôi đứng lên, vớ lấy chiếc khăn quấn quanh hông, cầm ba tấm chi phiếu ném vào ba người phụ nữ vẫn đang thở hổn hển.

Thân mình mấy người họ rõ ràng run rẩy, không khó để tưởng tượng ra màn hoan ái vừa rồi kịch liệt đến mức nào. Họ quyến luyến nhìn người đàn ông vừa cho mình ba giờ hoan ái, nhưng là làn da màu đồng cùng bóng lưng to lớn của hắn cũng đủ khiến phụ nữ điên cuồng gào thét.

Có điều, trên thực tế, người đàn ông này trời sinh bản tính tàn khốc, dù là làm tình trên giường cũng không cách nào làm cho hắn tan chảy. Mấy

https://thuviensach.vn

người họ đều muốn được lưu luyến nhiều hơn nhưng không dám, đành phải cầm lấy tấm chỉ phiếu, nhấc tấm thân rã rời mỏi mệt dậy.

Lôi Dận bận tối mắt mà vẫn thong dong ngồi ở kia, khuôn mặt cương nghị không hề nhìn ra vừa trải qua một hồi hoan ái; đôi mắt thâm thúy không chút gợn sóng vẫn dừng trên người Mạch Khê. Nhìn thấy bộ dáng hoảng sợ như con thú nhỏ của cô, sâu trong đôi mắt hắn thoáng xét qua tia châm chọc.

Mạch Khê tránh né ánh mắt cha nuôi, tuy thế, vẫn có thể cảm nhận được cái nhìn như tên bắn trên đỉnh đầu, trong lòng không khỏi đau khổ, uất hận!

Một nữ nghệ sĩ trong số kia tiến lên. Dựa vào vẻ mặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế ấy thì không khó nhận ra cô ta chưa cam lòng rời đi. Làm trong giới lâu năm, đương nhiên cô ta hiểu được phải bắt lấy cơ hội này.

"Lôi tiên sinh, người ta muốn được hầu hạ ngài…"

Cô ta thấy Lôi Dận không hề chớp mắt nhìn người con gái ở cách đó không xa, trong lòng có chút khinh thường, loại con gái ngây thơ như vậy sao có thể để mắt đến chứ.

Bàn tay mềm mại của người phụ nữ vuốt ve đầu vai người đàn ông, rồi hạ một đường xuống vòm ngực rắn chắc của hắn.

Tâm tư cô ta không khỏi xốn xao. Hắn có dáng người tuyệt hảo, khuôn mặt anh tuấn cùng với của cải và quyền thế không thể tính nổi. Tất cả đều khiến phụ nữ lâm vào mê muội, cuồng si.

Hai người kia cũng muốn làm theo, nhưng lại hơi sợ hãi vì trên vầng trán Lôi Dận thoáng qua vẻ phiền chán.

"Lôi tiên sinh… Ngài vừa mới tra tấn người ta đến chết, thân mình người ta còn đang mềm nhũn này, một chút sức lực cũng không có, Lôi tiên

https://thuviensach.vn

sinh phải chịu trách nhiệm nha…"

Nữ ngôi sao lớn mật cố ý nói một cách quyến rũ. Tuy người đàn ông này bị đồn là ma quỷ nhưng dù sao đàn ông cũng chỉ là đàn ông, mà đã là đàn ông thì không thể kháng cự được lời mời mọc chủ động của phụ nữ.

Bóng dáng anh tuấn của Lôi Dận được ánh sáng ngọn đèn chiếu xuống lúc mờ lúc tỏ. Bàn tay nhỏ bé chạy dọc trên lồng ngực hắn cũng không thể khiến hắn nhiệt tình đáp trả, ngược lại, hắn nhíu mày một chút…

"Cầm tiền, lập tức đi!"

Giọng nói lạnh băng thoát ra khỏi khóe môi hắn, rất thản nhiên nhưng không lấp đi được sự uy quyền.

Nữ nghệ sĩ đó sửng sốt, bàn tay khẽ vuốt ve trong ngực hắn cũng dừng lại. Cô ta mặc dù cũng là người thông minh, lại phạm phải sai lầm; nhưng trước mặt hai ngôi sao kia thì không muốn nhún nhường. Vòng giải trí là như vậy, thắng là thắng, thua hay hòa chẳng có nghĩa lý!

Cô ta nhẹ giọng, thậm chí càng thêm làm nũng nói: "Lôi tiên sinh… Người ta muốn hàng đêm hầu hạ ngài thôi…"

Đôi mày Lôi Dận tựa như màn đêm, một luồng khí lạnh lật úp xuống, đôi mắt xanh hờ hững tối đi rất nhiều, giọng nói trầm thấp lộ ra sự nguy hiểm…

"Cút ngay!"

Cùng với tiếng nói cất lên, bàn tay hắn cũng phẩy bàn tay đang không an phận của người phụ nữ kia ra… không dùng quá nhiều sức, nhưng cũng khiến cả tâm hồn và thể xác cô ta văng ra, đập mạnh vào khung cửa.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê giương mắt kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mặt. Giờ khắc này cô mới ý thức được cha nuôi có bao nhiêu tuyệt tình. Vừa mới hoan ái nồng nhiệt, xuống giường liền lập tức lạnh lùng trở mặt.

Ba người họ lúc này mới thấy nguy hiểm đang đến, lập tức chạy trối chết.

Không gian lại trở về yên tĩnh…

Mạch Khê chỉ có thể ngửi được trong không khí hương thơm của riêng cha nuôi, cả mùi nước hoa nhàn nhạt. Nó vừa cho cảm giác thoải mái, lại vừa xa lạ khiến kẻ khác kinh hãi không thôi.

Cô vẫn ngồi cuộn tròn lại. Không rõ mục đích chính của cha nuôi là gì? Là cho cô xem một màn ‘xuân cung đồ’ với người khác?

Lôi Dận vẫn ngồi đó, cũng chưa hề đụng tới, nhưng Mạch Khê biết hắn vẫn đang nhìn mình. Cô cảm thấy ánh mắt kia như tuần tra trên cơ thể minh, thậm chí toàn thân cô đã nổi da gà rồi.

Cho đến khi, cửa phòng vang lên tiếng vài tiếng gõ lễ phép, tiện đà mở ra…

Mạch Khê như là đã qua mấy thế kỷ, ngẩng đầu nhìn về phía bóng dáng người đàn ông ở cửa.

"Lôi tiên sinh, máy bay đã chuẩn bị xong rồi, có khởi hành luôn không?"

Là Phí Dạ! Giọng nói bình thản của hắn mang theo vẻ cung kính. Không khí thoáng qua hơi thở ám muội khiến hắn hơi nhíu mày, lại nhìn thấy Mạch Khê vẫn không có hao tổn gì ngồi ở một góc thì theo bản năng thở phảo nhẹ nhõm một hơi, vầng trán cũng giãn ra.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lôi Dận lại xẹt qua người Mạch Khê, thản nhiên nói: "Hủy bỏ!"

Phí Dạ sửng sốt…

"Lôi tiên sinh?"

Lôi Dận nhíu mày, chưa nói thêm lời nào đã nhanh chóng đi đến, đột nhiên kéo Mạch Khê dậy như diều hâu cắp con gà con, đẩy mạnh vào trong phòng tắm…

"Hội nghị hoãn lại, không có mệnh lệnh của tôi không ai được làm phiền!" Lời nói lạnh lùng hạ xuống, cùng với đó là tiếng cánh cửa đóng ‘Oành’ một cái.

Phí Dạ đứng ở cửa, khuôn mặt sầm lại, nhất là nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Mạch Khê truyền từ phòng tắm ra làm hắn đột nhiên nắm chặt tay lại…

Đáy mắt thâm thúy dần nổi lên tia phức tạp. Một lúc lâu sau, bàn tay đang nắm chặt của hắn cũng thả lỏng ra, nặng nề rời bước.

Lần đầu tiên!

Hắn đi theo Lôi tiên sinh nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Lôi tiên sinh vô duyên vô cớ hủy bỏ lộ trình.

Trong phòng tắm…

"Con, lại đây hầu hạ ta tắm!" Giọng nói lạnh băng của Lôi Dận như cây roi quật lên người Mạch Khê.

Bốn phía bồn tắm thạch anh, nước xối ra. Đây là kiểu bồn tắm tự động có thể tự điều chỉnh nước, tựa như một bể bơi mini, còn có chức năng matxa. Thành bồn tắm được thiết kế với vàng ròng, cùng với vòi phun chế

https://thuviensach.vn

từ đá thạch anh Italy, nổi bật trên nền đá cẩm thạch, lóe ra những ánh hào quang xa hoa.

Mạch Khê kinh ngạc, hơi nước nhè nhẹ bao vây lấy cô, làm khuôn mặt tái nhợt càng thêm ảo diệu…

Hầu hạ hắn tắm?

Cô nghe nhầm phải không? Cô là con gái nuôi của hắn. Nào có con gái nuôi nào phải hầu hạ cha nuôi tắm!

"Cha nuôi…"

Mạch Khê vẫn cảm thấy chỗ xương bánh chè mơ hồ đau. Đó là vì vừa rồi lúc cha nuôi ném cô vào phòng tắm, hai chân ê ẩm lại không để ý, kết quả là bị ngã…

Nền đá cẩm thạch chiếu ra khuôn mặt kinh hãi của Mạch Khê. Ngay sau đó, đôi chân thon dài của người đàn ông xuất hiện trước mặt cô. Thuận thế nhìn lại, là cha nuôi lạnh lùng mang theo khí chất vương giả ăn trên ngồi trước, ánh mắt ngạo mạn phiếm chút vẻ khinh thường, đôi mắt xanh sâu khôn lường từ trên cao nhìn xuống cô…

Mạch Khê giật mình, cô hoàn toàn có thể đọc được ánh mắt đó, đôi mắt xanh mà tràn ngập vẻ châm chọc…

Không, không phải bác Hàn Á đã nói, cha nuôi rất thương cô sao? Cô vẫn luôn cho rằng như vậy, ngây thơ tin rằng cha nuôi thương mình, nhưng giờ sao lại...?

"Không nghe thấy ta nói gì sao?"

Giọng nói Lôi Dận lộ ra vẻ nghiêm túc cùng không kiên nhẫn. Cánh tay duỗi ra một lần nữa kéo lấy cô, một bàn tay khác ôm lấy vòng eo cô, lúc

https://thuviensach.vn

này hơi thở nam tính như rót đầy hai tai cô, "Nếu đã muốn mau mau đi hầu hạ đàn ông, chi bằng… hầu hạ ta trước!"

"Cha nuôi, con… con không có… thật sự không có" Mạch Khê vô lực giải thích, lại bị ánh mắt sắc bén của hắn xuyên thấu xé thành từng mảnh nhỏ.

"Hầu hạ ta tắm, nếu không ta thật sự không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu!"

Đối với vẻ điềm đạm đáng yêu của cô, Lôi Dận dường như không để ý, khóe môi lạnh lùng nhếch lên, kề môi gần bên tai cô, ôm thân mình nhỏ bé run rẩy của cô vào lồng ngực…

"Ta nuôi con mười năm, còn chưa làm hết trách nhiệm người cha, chẳng hạn như là… cha đây tắm cho con gái…"

Đôi mắt Mạch Khê đã ngấn lệ, đôi mắt to tràn ngập kinh sợ nhìn Lôi Dận khiến hắn nhíu mày lại… Đáng chết!

Người con gái trong lòng toát ra vẻ bối rối khiến thân thể hắn dấy lên khát vọng nguyên thủy nhất. Chiếc váy đen dưới hơi nước càng tôn lên dáng hình hoàn mỹ của Mạch Khê. Mái tóc dịu dàng xõa trước ngực, đôi mắt trong như ngọc vô cùng tinh tế; nhất là đôi môi đỏ mọng run rẩy, tựa như đang mê hoặc hắn…

Làn sương mù trong hốc mắt dần biến thành giọt nước mắt chảy xuống. Một lúc sau, bàn tay run rẩy đưa ra… chiếc khăn tắm vây quanh hông người đàn ông bị bàn tay nhỏ bé của cô cởi bỏ…

Đầu cô cúi không thể thấp hơn được nữa, ánh mắt lại không dám nhìn lung tung. Cô lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc với cơ thể đàn ông, mà buồn cười, người đàn ông này lại chính là cha nuôi của cô!

https://thuviensach.vn

Cho dù đầu ngón tay còn chưa chạm vào, nhưng Mạch Khê cũng có thể rõ ràng cảm thấy hơi nóng đến từ cơ thể cường tráng của cha nuôi. Khuôn mặt hồng lên như nướng trên bếp, nước mắt cũng theo đó mà chảy xuống.

"Thu hồi nước mắt của con lại!"

Ngữ khí của Lôi Dận rõ ràng có điểm tức giận, xoay người bước vào bồn tắm, "Còn không vào?"

Mạch Khê cắn chặt môi, nặng nề bước vào trong…

Luồng nóng lượn lờ xung quanh. Da thịt màu đồng của người đàn ông này khiến Mạch Khê hoảng sợ. Cô không dám khóc vì cực kỳ sợ sự cảnh cáo của cha nuôi, bàn tay nhỏ bé xả nước, ngây ngốc mà hầu hạ hắn…

Tuy nói ánh mắt cật lực muốn lần tránh chỉ vẫn không tránh khỏi cảnh tượng trong nước đập vào mắt.

Thân mình người đàn ông cường tráng như dũng sĩ Rô-ma, lồng ngực rộng lớn đang phập phồng, cơ thể rắn chắc không khó để nhìn ra sức mạnh của hắn, dáng người cự chuẩn theo tỉ lệ ‘tam giác vàng’…

Xuống chút nữa, Mạch Khê không dám nhìn xuống lần nữa. Khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm đỏ hồng lên, nước mắt đã khô, tim đập càng nhanh hơn. Bàn tay bé nhỏ đặt trên lồng ngực dễ dàng cảm nhận được trái tim hắn đang đập liên hồi, da thịt nóng bỏng truyền nhiệt sang bàn tay, truyền đi khắp mọi ngóc ngách trên thân thể.

Mạch Khê sợ tới mức muốn rút tay về, ngay sau đó lại bị Lôi Dận cầm lấy…

"Cha, cha nuôi…"

https://thuviensach.vn

Cô ngẩng đầu, cũng bất giác nhìn thân thể người đàn ông trong làn nước, đột nhiên hai mắt mở to. Cơ thể hắn cường tráng, cùng với làn da màu đồng trông y như pho tượng; nhất là… hai chân thon dài, rắn chắc; còn có… vật tượng trưng nam tính không hề che lấp chút nào dưới tầm mắt cô, lại đang dần sưng lớn!

"A…"

Mạch Khê như là gặp quỷ, lui mình về phía sau. Thì ra, đây là của đàn ông… thật đáng sợ!

Thân mình muốn né tránh lại bị cánh tay đàn ông kéo lấy…

"Rất tò mò?"

Giọng Lôi Dận trầm thấp mà có vẻ khàn khàn, bàn tay ôm lấy vòng eo cô bắt đầu dịch chuyển…

Mạch Khê phản ứng lại, đột nhiên lắc đầu.

Lôi Dận nói rất hàm ý, khóe môi từ từ cong lên, đôi mắt vẫn lạnh băng như trước, lại thêm phần tinh tế, u trầm.

"Vừa mới học được mà, cũng không khác là mấy!"

Tim Mạch Khê ‘thình thịch’ một tiếng. Bàn tay nóng bỏng của người đàn ông không ngừng chu du trên thân thể cô.

Cô theo bản năng nhìn về phía cha nuôi, đã thấy đôi mắt vốn lạnh lùng nay đã quay cuồng, dần trở nên thâm thúy đến đáng sợ, tựa như có thể cắn nuốt lấy cô.

Ngón tay người đàn ông chậm rãi vuốt ve khuôn mặt cô, tựa như có chút quyến luyến. Hơi thở cực nóng khiến cô khẽ run, thấu vào sâu trong đáy lòng…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê đột nhiên nhắm chặt mắt lại, trong đầu lơ đãng lại vang lên giọng nói của cha nuôi ngày hôm qua…

"Thân mình con cứ căng cứng như vậy, không biết chừng làm cho ta càng nhanh muốn chiếm lấy hoặc nổi điên!"

Tim cô đập nhanh hơn!

"Thích ca hát, hả?"

Lôi Dận ngoài ý muốn dần có biến chuyển.

Hỏi một câu xong, bàn tay hắn không e dè vuốt ve thân thể cô, lại bởi thân mình lả lướt dưới lòng bàn tay mà giọng hắn trở nên thô khàn.

Mạch Khê mở mắt, dường như không thể tưởng tượng cha nuôi sẽ nói câu đó.

Hắn… vừa nói…?

"Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là con thích, ta chưa hề bạc đãi!"

Bàn tay Lôi Dận giờ ra phía trước, nâng cằm cô lên, đôi đồng tử xanh thâm thúy như lòng dạ sâu sa của hắn, ngay cả Mạch Khê cũng không thể đọc được…

"Cho nên con thích ca hát, ta có thể thành toàn cho con!"

"Cha nuôi… thật sao?"

Mạch Khê như là nghe được bố cáo đại xá thiên hạ, đôi mắt kinh hãi dần đổi thành vui sướng, trong lòng không dám chắc chắn, vì mọi chuyện xảy ra đêm nay đều vượt quá sức tưởng tượng của cô.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận cười lạnh, đôi mắt lạnh lùng chạy dọc theo cái cổ trắng ngần của cô, dần hạ xuống…

Chiếc váy hoàn mỹ ôm trọn lấy thân hình nhỏ xinh động lòng người của cô, lớp vải bó sát để lộ ra dáng người mềm mại mê người, hai chân thon dài cuộn lại trong bồn tắm giống như hai khối ngọc được chạm khắc tỉ mỉ, da thịt trắng mịn làm cho người ta luyến tiếc không muốn dời mắt.

Làn hơi nước mù mịt phả lên cái trán trơn bóng của cô, hàng lông mi cong dài hơi run rẩy, dưới cái mũi thẳng tắp là đôi môi mềm mại, đỏ mọng hơi hé mở…

Hành động lơ đãng trong giây lát khiến Lôi Dận rạo rực. Ngón tay hắn giơ lên mơn trớn lên hai má Mạch Khê, lên xương quai xanh tròn tròn, sự mềm mại dưới tay khiến hắn nhất thời nổi lên dục vọng…

Thậm chí đôi con ngươi cũng nổi lên biến chuyển, lần thứ hai nhìn về phía khuôn mặt Mạch Khê, cái nhìn đúng như của một người đàn ông ham muốn xâm chiếm cùng giữ lấy đối với người phụ nữ; là cái nhìn từ đầu đến cuối không đếm xỉa đến thân phận, luân lý.

Mạch Khê tựa như cảm giác được nguy hiểm đến gần, vẻ vui mừng trong ánh mắt còn chưa tiêu đi, đã bị cánh tay rắn chắc của Lôi Dận vây lấy, rồi đột nhiên bế cô lên…

"A, cha nuôi…"

Cô cảm thấy như mình đã u mê rồi, cả người cách mặt đất khá xa, chỉ trơ mắt nhìn cha nuôi ôm mình ra khỏi phòng tắm, ngay sau đó bị ném lên chiếc giường đế vương rộng lớn.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13

Loạn Luân

Trong lúc nhất thời, Mạch Khê cảm thấy toàn bộ lục phủ ngũ tạng như bị xổ hết ra vậy. Khó khăn ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy cha nuôi không chút che đậy…

Bọt nước theo lồng ngực rộng lớn của Lôi Dận mà chảy xuống, dọc theo hai chân thon dài, càng tôn thêm vóc dáng cương nghị, thần thánh của hắn…

"Cha nuôi, con sai rồi… con biết con sai rồi…"

Mạch Khê thật sự không biết cha nuôi muốn làm gì. Tuy rằng cô cũng đã hiểu chuyện nhưng dù sao vẫn chỉ mới mười tám tuổi.

"Muốn tiến vào giới giải trí thì phải học mấy người đàn bà kia!"

Lôi Dận kéo lấy cô, thân hình cao lớn như che đi cả người cô đang run rẩy không ngừng, "Có biết bọn họ vì cái gì mà làm như vậy không?"

Cô cũng chỉ nghĩ đến lí do là ‘ham muốn vật chất không từ thủ đoạn’!

Nhưng giờ nói ra chỉ càng kích thích Lôi Dận, hắn cho tới bây giờ chẳng phải là người cao thượng!

https://thuviensach.vn

Đại não Mạch Khê trống rỗng, cô gần như ngạt thở. Nhìn vào đôi mắt xanh sâu thẳm kia, lại thấy ánh mắt đầy dục vọng không chút che giấu kia càng làm cô thêm sợ hãi.

"Mấy người đó phô bày mình là để tìm kim chủ! Không có kim chủ, tiền đồ nửa bước cũng khó tiến!"

Sợi tóc đen nhánh rủ trên trán Lôi Dận, chiếc mũi cao thẳng tao nhã, khóe môi kiên nghị hơi mỉm cười nhưng vẫn đầy vẻ lạnh lùng...

"Thì ra Khê nhi của ta cũng học kẻ xấu đi giao du, như vậy thân là cha nuôi... ta phải thành toàn mới được!"

"Không. . . . . "

"Đêm nay hầu hạ ta cho tốt!"

Giọng nói Lôi Dận cực kỳ lạnh, nhưng bàn tay to thì ngược lại, nóng như lửa chui vào trong váy Mạch Khê, "Thứ nhất là để báo đáp công ơn nuôi dưỡng mười năm của ta, thứ hai... kim chủ của con chỉ có thể là ta!"

Câu nói quá mức lộ liễu khiến người khác kinh hãi, như tên bắn xuyên thẳng vào tim Mạch Khê.

"Cha nuôi, xin người... không thể như vậy..." Mạch Khê muốn quỳ xuống xin hắn, đáng tiếc là bị hắn kìm chặt trên giường, không thể động đậy.

"Không thể? Ta sẽ làm cho thành có thể!"

Đôi mắt Lôi Dận như mãnh thú sắp ăn thịt người...

"Trong người con quả nhiên chảy dòng máu thấp hèn. Nếu đã vui sướng trong cái vòng luẩn quẩn như vậy, ta sẽ cho con thấy vòng luẩn quẩn này khiến bao người ghê tởm đến mức nào!"

https://thuviensach.vn

Bàn tay hắn không kiên nhẫn tóm lấy hai tay cô, chôn mặt vào cổ cô. Hơi thở nóng bỏng phả lên cổ, lên gáy cô. Một bàn tay khác của hắn đã tìm đến bầu ngực trắng nõn của cô, không chút thương tiếc...

"Đừng. . . . "

Mạch Khê không hiểu vì sao cha nuôi lại nói như vậy, cũng không khó cảm nhận được sự tức giận và nguy hiểm của hắn, "Cha nuôi... dừng lại... không được!"

Cô quá sợ hãi, trước mắt chỉ còn là một màn sương mù.

"Dừng?"

Bên môi Lôi Dận lướt qua tia cười lạnh. Hắn nhìn chằm chằm Mạch Khê, lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp kia, đôi mắt đột nhiên chuyển biến...

"Nuôi con lớn như vật, ta cũng muốn nhanh chóng nếm thử xem đến tột cùng con có mùi vị gì!"

Nói xong, hắn cười lạnh, cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy cô, gặm nhấm từ cằm rồi một đường xuống dưới, nhanh chóng xé rách váy của cô.

Cùng với tiếng kêu sợ hãi của Mạch Khê, hai bầu ngực đầy đặn hiện ra.

"Thật đẹp. . . . . " Tiếng nói hắn thô đục, quyến luyến như nhẹ nhàng mơn trớn ngực cô, đôi mắt lại càng trở nên u tối.

Thân mình cô vặn vẹo hoàn toàn phát kích bản tính xâm chiếm ngỗ ngược của người đàn ông, vật nóng bỏng cũng dần sưng cứng để giữa hai chân cô, mỗi lúc một lớn chà sát trên da thịt cô.

Hơi thở thô suyễn của người đàn ông quẩn quanh trong không khí. Bàn tay hắn bắt lấy ngực Mạch Khê, động tác ngày càng thô lỗ.

https://thuviensach.vn

Cả người Mạch Khê giãy dụa, giọng hét đã khàn khàn, cũng bởi động tác kịch liệt của hắn mà không nói nổi câu nào.

Cô chưa bao giờ trải qua chuyện người lớn, lại lộ cả thân mình trước mắt cha nuôi thì trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi vô cùng, nhưng lại không thể khống chế cảm giác hưng phấn tản ra quanh mình.

Cô khuất phục cắn môi. Bởi chính sự rối loạn trong lòng mà sinh ra khiếp sợ, cô tuyệt vọng khóc nấc lên.

Lôi Dận nâng tầm mắt, vẻ dịu dàng, khinh diễm dưới thân thật sự làm người ta muốn cắn nuốt. Đôi mắt hắn tối sầm lại, cúi đầu xuống, ngậm lấy nụ hoa mẫn cảm sớm dựng đứng kia, lại cuồng bạo gặm nhấm đôi bầu ngực non mềm, tròn đầy; nơi nơi đều là dấu răng hắn...

Thân mình Mạch Khê thực nhỏ nhắn, ga giường màu đen càng tôn thêm thân thể trắng nõn của cô, kích thích mọi giác quan Lôi Dận. Cô vùng vẫy, trong miệng bật ra tiếng khóc nức nở, lại thêm nỗi nhục nhã khiến hai má cô phiếm hồng như đào.

Giờ này khắc này, Mạch Khê như lễ vật nằm trên bàn hiến tế, chỉ có thể để mặc pháp sư an bài...

Lôi Dận nâng chân cô lên. Mạch Khê nhìn hắn, ai oán cầu xin, "Cha nuôi... đừng... con sẽ nghe lời... con sẽ nghe lời người... xin người..."

Trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh của ba nữ nghệ sĩ vừa rồi dưới thân cha nuôi. Tuy vốn đơn thuần, nhưng cô cũng biết cha nuôi sắp làm gì với mình, vì vậy mà tuyệt vọng cầu xin, sợ hãi kêu la.

"Thật sự là tiện chủng! Ngay cả cầu xin tha thứ cũng khiến đàn ông ham muốn xâm chiếm!"

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Lôi Dận lạnh lùng cực độ, trong mắt lan tràn dục vọng. Cùng với một chữ cuối cùng nói ra, hắn động thân mạnh...

Thân mình Mạch Khê quá mức yếu ớt, sao có thể chống lại sức mạnh lớn như vậy, cô đau đớn đến nỗi thiếu chút nữa ngất đi.

"Quả thật là phóng đãng không hơn không kém, thân mình quả nhiên khiến đàn ông nhanh chóng điên cuồng!"

Lôi Dận hơi dừng lại, không khó cảm thấy được dị vật ngăn cản. Hắn nhíu mày lại, nhìn cô thống khổ ngẩng đầu. Ánh mắt hắn cũng tối lại, ôm chặt lấy cô, lần thứ hai dùng sức đâm thật sâu...

Người con gái thống khổ mà hét lên chói tai...

Tiếng kêu cũng làm cho bầu không khí thêm áp lực. Mùi máu tươi dần tản ra trong không khí...

Thân mình tươi trẻ của Mạch Khê tản ra hương thơm thuần khiết kích thích thần kinh Lôi Dận. Trong đôi mắt u lãnh lộ ra vẻ lưu luyến, nhưng động tác điên cuồng lại không có chút tình cảm thương tiếc nào!

Đau đớn! Mạch Khê cảm thấy nỗi đau đớn nhanh chóng lan toàn thân, thổi quét cô đi; mà Lôi Dận thì không cho cô thời gian thở gấp, điên cuồng cắn nuốt tất cả thuộc về cô!

Trong không khí tràn ngập tiếng thở thô suyễn của đàn ông cùng tiếng kêu thanh thanh của người con gái.

Theo mỗi lần va chạm mạnh mẽ của người đàn ông, thân mình Mạch Khê dần như mảng tuyết rớt trên tấm ga giường đen bóng.

Khuôn mặt cô cũng ngày càng tái nhợt, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống. Dục vọng của cha nuôi quá lớn, động tác quá mạnh mẽ làm cô

https://thuviensach.vn

không thể nào nhận nổi.

Mỗi lần cuồng bạo lại khiến cô thêm đau đớn, không ngăn nổi tiếng thét chói tai. Tiếng thét dường như lại càng kích thích Lôi Dận, khiến hắn gần như mất đi lý trí.

Đêm dài, mùi dục vọng tựa ma quỷ cũng không kiêng dè gì mà lan ra.

Mạch Khê trở thành vật hiến tế cho ma quỷ, tựa như trôi nổi giữa bể nhục dục, vô lực để mặc cho tên ác ma kia một lần lại một lần xâm chiếm.

Cho đến khi... rốt cục ngất đi...

-_____

Lúc Mạch Khê tỉnh lại đã là chạng vạng ngày hôm sau. Cô khẽ mở mí mắt nặng trĩu ra, thân thể như bị nghiền nát, nửa mình dưới đau đớn vô cùng.

Cha nuôi hết lần này đến lần khác đòi hỏi khiến khung xương toàn thân cô như nát vụn ra.

Nỗi nhục nhã nhanh chóng dâng lên trong lòng, ngay cả nước mắt cũng bởi phẫn uất mà chảy xuống...

Trong phòng không thấy bóng dáng cha nuôi đâu nữa, nhưng vẫn còn phảng phất hơi thở thuộc về hắn.

Mạch Khê khóc! Mới mười tám tuổi, cô hoàn toàn không biết phải đối mặt với chuyện này như thế nào. Cha nuôi là người cô kính yêu nhất, nhưng lại... cưỡng đoạt cô!

Bàn tay nhỏ bé nhanh chóng bịt miệng lại, nhìn thấy vết máu trinh tiết thuộc về mình, cõi lòng cô như tan nát.

https://thuviensach.vn

Trên cái giường này, vẫn còn lưu mùi hương của mấy người phụ nữ kia, mà cha nuôi lại mạnh mẽ chiếm đoạt cô!

Đây là chuyện buồn cười nhất trên đời!

Vì sao? Vì sao lại như vậy?

Mạch Khê cảm thấy thực sự khó thở, thậm chí dấy lên sự sợ hãi, tuyệt vọng chưa từng có. Ngay sau đó, cô đứng dậy muốn chạy xuống khỏi giường.

Cô phải rời khỏi nơi này, một phút cũng không muốn ở lại.

Nhưng mà, hai chân cô như bị vướng chướng ngại vật liền ngã xuống giường, cũng không đứng dậy nổi. Lúc này Mạch Khê mới phát hiện ra cả người mình đầy những dấu hôn, trên làn da trong suốt chằng chịt những vết xanh tím. Mỗi cái xương trên người đều như đang kêu gào đau nhức, cả người cũng cảm thấy nặng trịch. Nước mắt lại lần nữa chảy xuống thấm trên ga trải giường, thật đẹp mà cũng thật khiến người ta đau lòng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cho đến khi ánh hồng dương chiếu qua cánh cửa sổ, Mạch Khê cũng đã mặc lại quần áo sạch sẽ được chuẩn bị sẵn; nhưng vẫn không có chút khí lực ngồi trên thảm, tiếng khóc không khống chế được cất lên.

Một lúc lâu sau...

"Cốc cốc cốc..." Tiếng gõ cửa vang lên, "Tiểu thư Mạch Khê?"

Là tiếng của Phí Dạ, có thoáng chút lo lắng. Thấy mãi cửa phòng không mở, hắn đột nhiên mở cửa ra...

Bóng dáng cao lớn vừa bước vào đã thấy Mạch Khê vô lực cuộn tròn người ngồi trên mặt đất. Giữa phòng ngủ, chiếc váy đen bị xé nát bị quăng

https://thuviensach.vn

một bên, còn có bộ quần áo lót trên ghế salon; thậm chí tấm ga trải giường hỗn độn cũng nói lên hết những chuyện đã xảy ra, lại thêm vết máu rõ ràng vô cùng ám muội...

Phí Dạ nhìn chằm chằm vết máu đã khô trên ga giường, trong lòng chợt đau xót!

Sao hắn lại không biết chuyện gì xảy ra chứ!

Từ lúc Lôi tiên sinh ôm Mạch Khê vào phòng này, lúc Lôi tiên sinh đẩy Mạch Khê vào phòng tắm, khi lần đầu tiên Lôi tiên sinh hủy bỏ lịch trình, khi hắn nhận được lệnh của Lôi tiên sinh chuẩn bị quần áo sạch sẽ...

Khi Mạch Khê tỉnh lại thì hắn cũng đã đến, hắn lẳng lặng chờ ngoài cửa, tiếng khóc của cô làm tim hắn đau nhói...

"Tiểu thư Mạch Khê..."

Phí Dạ bước đến, con ngươi trầm mặc nổi lên vẻ đau lòng. Hắn ngồi xổm xuống, bóng dáng cao lớn dường như bao phủ lấy Mạch Khê bé nhỏ. Hắn muốn tự tay kéo cô đứng dậy...

"Đừng động vào tôi!"

Mạch Khê đột nhiên trợn to mắt nhìn Phí Dạ, toàn thân như con thú nhỏ đang cảnh giác, phát run, khuôn mặt tái nhợt tràn ngập vẻ sợ hãi đối với người đàn ông.

Trong lòng Phí Dạ tê tái. Lần đầu tiên hắn gặp cô, nụ cười đẹp tựa như đám mây bay của cô, nhưng lúc này, khuôn mặt cô chỉ còn lại vẻ tiều tụy, tái nhợt.

"Không phải sợ, là tôi. . . . . "

https://thuviensach.vn

Hắn hạ thấp giọng nhất có thể, đưa tay khẽ vuốt mái tóc tinh tế của cô, hơi thở bình ổn, nhẹ nhàng khiến người ta yên lòng, "Tôi là Phí Dạ, tiểu thư Mạch Khê, tôi sẽ không làm tổn thương cô!"

Mạch Khê nhìn hắn, ánh mắt mang theo vẻ thê lương, trống rỗng...

Phí Dạ cũng nhìn cô, đôi mắt thoáng xẹt qua nỗi đau đớn, trầm thấp nói: "Thời gian không còn sớm, tôi nên đưa tiểu thư về nhà."

"Về nhà?"

Mạch Khê kinh hãi, liều mạng lắc đầu, giọng nói có vẻ không được ổn định, "Không, tôi không về nhà, tôi không muốn về nhà!"

Đó không phải nhà của cô mà là địa ngục! Chỉ cần nơi nào có cha nuôi thì nơi đó là địa ngục. Cô không muốn gặp lại cha nuôi, không muốn gặp lại người đàn ông ma quỷ đó!

"Tiểu thư Mạch Khê, cô muốn đi học sao?" Phí Dạ thở dài, ánh mắt lơ đễnh nhìn thấy dấu hôn trên cổ cô, lập tức lồng ngực như bị đâm qua.

Sắc mặt Mạch Khê tái nhợt, cô nhìn hắn, lập tức cảm thấy như vớ được phao cứu sinh mà cầm lấy cánh tay hắn...

"Phí Dạ tiên sinh, cầu xin anh, tôi không muốn về nhà, đi đâu cũng được, tôi... tôi không thể trở về được..."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14

Bỏ Trốn

Giọt nước mắt trong suốt lại một lần nữa chảy từ khóe mắt xuống. Mạch Khê cúi đầu khóc, tiếng khóc không lớn, chỉ khẽ như tiếng ngọc vỡ nứt, nghe mà tan nát cõi lòng.

Phí Dạ luôn rất cứng rắn nhưng nay rốt cục lòng cũng như nước vỡ đê, dưới ánh mắt chăm chú phiếm lệ, hắn dần mềm lòng...

Hắn không thể kiềm chế được, nâng tay lên, ngón tay thô khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đầu ngón tay chạm vào một giọt nước mắt nóng bỏng thì lồng ngực đau như bị người nào đó đâm cho một dao. Hắn không nói thêm gì nữa, ôm lấy Mạch Khê, sải bước rời đi...

Mạch Khê không hề giãy dụa. Cô tựa như con mèo nhỏ bị chặt đứt đuôi, đầu khẽ ngả vào lòng người đàn ông.

-_____

Chiếc xe cao cấp chạy nhanh trên quốc lộ. Về đêm, ánh trăng chiếu lên làm chiếc xe càng thêm sáng bóng.

Trong xe, tĩnh lặng vô cùng.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ chuyên tâm lái xe, lại thỉnh thoảng nhìn Mạch Khê ở phía sau qua kính chiếu hậu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như mất đi huyết sắc mà tái nhợt, đôi mắt vốn mỗi lúc cười rộ lên đều phiếm vầng sáng của ngọc lưu ly thì giờ đây ảm đảm, như con thuyền mắc cạn ngàn năm, vẻ tuyệt vọng đau thương.

Từ lúc lên xe, Mạch Khê vẫn không nói chuyện, ngay cả hít thở đều rất nhẹ nhàng. Cô lẳng lặng ngồi đó, mái tóc quăn dịu dàng xõa hai đầu vai, tựa như con búp bê không sinh mệnh.

Qua một lúc, ngọn đèn đường chiếu lên má, cô mới cẩn thận hỏi một câu: "Anh muốn đưa tôi về nhà sao?"

Thông qua kính chiếu hậu, đôi mắt Phí Dạ cùng ánh mắt cô chạm nhau. Đôi mắt người đàn ông thoáng hiện vẻ u trầm, tim hắn đập nhanh hơn, có vẻ hơi chấn động một chút, liền hạ giọng nói...

"Đúng, về nhà!”

Vừa dứt lời, thấy khuôn mặt Mạch Khê kinh hãi liền bổ sung một câu: "Nhưng mà không phải là Bạc Tuyết Bảo, là nhà tôi.”

Khuôn mặt Mạch Khê từ hoảng sợ biến thành kinh ngạc.

“Tiểu thư Mạch Khê tuy nói không muốn về nhà nhưng vẫn phải nghỉ ngơi!”

Ngữ điệu bình thản của Phí Dạ lại lộ ra vẻ quan tâm rõ ràng, đôi mắt hắn vẫn như khóa lấy khuôn mặt đang dần khôi phục vẻ bình tĩnh của Mạch Khê.

Nghe được những lời đó, lòng Mạch Khê như được phủ luồng hơi ấm, cảm giác an toàn như có một bàn tay ấm áp đang vỗ về mình. Cô nhìn bóng

https://thuviensach.vn

lưng hắn, cúi đầu nói:

"Phí Dạ tiên sinh, cảm ơn anh!”

Cô hắn là đang đề phòng hắn, đề phòng cảm giác an toàn như đêm nay. Dù sao hắn cũng là người thân cận nhất bên cạnh cha nuôi. Nhưng không hiểu vì sao, sự xuất hiện của hắn mang đến cho cô cảm giác thật lạ lùng.

"Tiểu thư Mạch Khê khách khí quá, cứ gọi tôi là Phí Dạ được rồi!" Giọng nói hắn trầm ổn mà mạnh mẽ, như tảng đá chạm mạch vào cõi lòng Mạch Khê.

Mạch Khê gật đầu, mệt mỏi nhắm mắt lại, hàng long mi dài che khuất đi đôi mắt mệt nhoài…

Trong xe lần thứ hai khôi phục vẻ yên tĩnh, tràn ra, một loại cảm giác an bình, ngọt ngào, lại mang theo chút hương hoa, cho đến khi…

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Mạch Khê ngồi trong xe cũng không bị kinh động. Nghĩ đến chuyện khủng khiếp tối hôm qua đã đủ khiến cô tiều tụy, mệt mỏi mà ngủ say giấc. Chỉ có điều, tiếng chuông này làm Phí Dạ kinh ngạc, ngay sau đó, đầu óc như muốn nổ tung.

Phí Dạ ơi Phí Dạ, rốt cục là mày đang làm cái gì thế này? Mất trí sao? Sao lại muốn đưa cô ấy về nhà mình chứ?

Tiếng chuông đổ liên hồi, tiếng này cao hơn tiếng trước, đủ để thấy đối phương nhẫn nại đến mười phần.

Một lúc lâu sau, Phí Dạ mới nghe điện thoại, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp…

https://thuviensach.vn

"Lôi tiên sinh!" Giọng nói của hắn khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có.

Đầu bên kia di động vang lên tiếng nói lạng băng, tuy không thấy sự tức giận nhưng lại tạo ra áp lực lớn vô cùng.

"Lôi tiên sinh, tôi biết rồi !" Tiếng Phí Dạ cất lên, có chút trầm thấp, cũng có chút áp lực.

Xe ngừng lại!

Đèn xe chiếu về phía trước ánh sáng chói lòa. Hắn đột nhiên nhắm mắt lại, hơi nhíu mày ; không khó để nhìn ra được nội tâm mâu thuẫn. Một lúc lâu sau, hắn nhìn về kính chiếu hậu, lại ngoài ý muốn phát hiện Mạch Khê đã sớm tỉnh, hai mắt trong như ngọc nhìn hắn...

"Là điện thoại của cha nuôi?" Giọng nói của cô dịu nhẹ, như âm thanh của thiên nhiên, như tiếng đàn, lại lộ ra một tia mơ hồ, bất định.

Phí Dạ xoay người nhìn cô. Cô là người thông minh, từ nhỏ đến luôn luôn thông minh, lanh lợi như vậy khiến người khác không nỡ lòng lừa gạt.

"Lôi tiên sinh biết tiểu thư Mạch Khê đã tỉnh, bảo tôi đưa tiểu thư về tòa thành." Giọng Phí Dạ có vẻ hơi khàn và nhỏ.

Đôi môi anh đào của Mạch Khê theo bản năng run rẩy, có điều trong nháy mắt đã khôi phục bình thường. Một hồi lâu cô mới gật đầu, "Tôi biết rồi, trở về tòa thành đi."

Sự vâng lời của cô trái lại khiến Phí Dạ bất an cùng đau lòng, thầm thở dài một hơi, nhìn chằm chú khuôn mặt cô rồi mới xoay người, vừa muốn khởi động xe...

"Phí Dạ... "

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngoài ý muốn mở miệng gọi tên hắn, giọng nói rất nhẹ, lại giống như giọt nước nhỏ chảy vào tim hắn.

Phí Dạ một lần nữa xoay người nhìn cô, "Tiểu thư Mạch Khê có gì dặn dò?"

Mạch Khê cụp hàng mi dài, lại nâng khuôn mặt có vẻ xấu hổ lên, dường như có việc khó nói.

Phí Dạ hơi nhíu mày, vẫn kiên nhẫn nhìn cô.

"Tôi, tôi, có việc... gấp."

Nàng nuốt nuốt nước miếng, hai má lúm đồng tiền hiện ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn không chút huyết sắc giờ lại phiếm hồng.

Phí Dạ trong lúc nhất thời có chút sợ hãi. Cô tựa như con thú nhỏ trêu người, cô cúi đầu ngượng ngùng vô cùng xinh đẹp, đủ có thể gây ra chiến tranh giữa đám đàn ông.

Thấy đôi mắt Mạch Khê mang vẻ bối rối, lúc này hắn mới có phản ứng lại, cũng rõ nguyên nhân mặt cô hồng như vậy, liền vội vàng xuống xe mở cửa.

Gió đêm thổi nhẹ mái tóc dài của Mạch Khê, từng sợi tóc tinh tế mang theo mùi hương thoang thoảng, không giống với mùi nước hoa và mĩ phẩm như những người con gái khác. Loại hương này thoảng như mùi cơ thể, từng đợt từng đợt tỏa ra khiến người khác không đành lòng, chìm đắm trong đó.

Nước mắt dường như đã không còn dấu vết trên khuôn mặt cô nữa. Trong một khắc, nét cười thản nhiên lộ ra, đẹp tựa mây trôi, lại như nhành lan trắng nổi trên mặt nước...

https://thuviensach.vn

"Cám ơn anh, tôi... sẽ quay lại ngay."

Mạch Khê nhẹ giọng, thản nhiên nhìn vào đôi mắt chăm chú của Phí Dạ.

Phí Dạ như mê muội, nụ cười của cô so với hoa còn đẹp hơn, ngoài ý muốn còn nghe được giọng nói chần chờ của cô, hắn gật đầu.

Mạch Khê âm thầm thở một hơi, nhanh chóng chạy đến phía nhà vệ sinh công cộng ở xa xa kia.

Phí Dạ không lên xe, mà dựa cả thân mình cao lớn lên thân xe. Cho đến khi bóng dáng Mạch Khê bị tán cây che khuất, trong đầu hắn lại hiện ra nụ cười xinh đẹp ban nãy của cô...

Trong tim hắn, chưa bao giờ có cảm giác ấm áp đến vậy.

Châm một điếu thuốc, khuôn mặt cương nghị của Phí Dạ hãm trong làn khói thuốc, đôi mắt lãnh đạm dần nổi lên nghi hoặc...

Lôi tiên sinh sao lại biết rõ hành tung của tiểu thư Mạch Khê đến vậy?

Bất tri bất giác, hắn lâm vào trầm tư, cho đến khi...

Điếu thuốc cháy đến tận đầu lọc châm vào đầu ngón tay sinh đau, nhẹ run lên, tàn thuốc rơi xuống. Phí Dạ nhíu mày, lúc này mới phát hiện Mạch Khê đã vào trong rất lâu. Trong mắt nhất thời hiện lên độ cảnh giác, hắn không nói lời nào đi thẳng đến khu vệ sinh công cộng...

Đáng chết!

Đây rõ ràng là nhà vệ sinh mới xây, lối vào kín mít, căn bản là không thể sử dụng được.

Tiểu thư Mạch Khê?

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Phí Dạ không chớp, con ngươi sắc bén như tia X-quang quét qua tứ phía.

Rất bình thường, không có dấu vết gì, chắc chắn tiểu thư Mạch Khê không phải bị bắt cóc, cô ấy... chạy trốn!

Đáng chết!

Phí Dạ đấm mạnh vào thân cây đại thụ bên cạnh, lực đạo khá lớn làm cho cái cây rung một chút, vài chiếc lá đã rơi xuống đỉnh đầu hắn, lại bị hắn buồn bức gạt ra. Chưa nói câu nào, chạy về xe, hắn bắt đầu đi dọc theo hướng Mạch Khê có thể chạy trốn.

Hắn thế nào lại động lòng trắc ẩn! Hơn nữa còn phạm phải sai lầm nhỏ nhất, lại không nhìn ra dự tính đằng sau nụ cười của cô.

Chiếc xe như tên bay lao ra ngoài.

Một lúc lâu sau, khi mọi thứ đã tĩnh lại, mới thấy một bóng dáng nhỏ bé trên cây mà Phí Dạ vừa đứng cạnh, tán cây rậm rạp hoàn toàn che đi thân mình của cô.

Mạch Khê nhảy xuống, nhẹ nhàng thở ra.

Nếu cô chạy trốn ngay, nhất định sẽ bị Phí Dạ tìm được. Cô chỉ có hai cái chân, sao có thể chạy trốn một cái xe?

Nhìn thấy nguy hiểm đã qua, Mạch Khê cố nén cảm giác đau đớn trên người, hướng đường ngược lại mà chạy thật nhanh...

-_____

Ánh trăng kéo dài bóng hình Mạch Khê. Cô lựa chọn nơi có nhiều người để đi, như vậy sẽ che lấp được tốt hơn. Lần này bỏ trốn là đường đột nên không hề chuẩn bị gì. Dưới bóng đêm, Mạch Khê như con nai lạc

https://thuviensach.vn

đường, không biết nên đi đến đâu, thậm chí lúc này cô cũng không muốn đến trường,

Cũng chẳng cần quan tâm nhiều như vậy. Cô cực kỳ sợ ban đêm, chỉ nghĩ xa một chút là muốn bình an trải qua một đêm mà thôi.

Ở ngã tư đường, xe cộ tấp nập.

Mạch Khê hốt hoảng, thiếu chút nữa lao vào một chiếc xe, sợ tới mức ngã ngồi trên đường, lúc này mới có chút cảm xúc mơ hồ...

Người thanh niên bên trong nhanh chóng xuống xe, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Mạch Khê, giọng nói đau lòng quen thuộc cất lên...

"Mạch Khê, sao lại là em? "

Ngay sau đó, thân mình nho nhỏ được hơi ấm quen thuộc bao lấy.

"Thánh Trạch. . . . . " Mạch Khê dường như đã trải qua mấy thế kỷ, từ trong đôi mắt dịu dàng của người thanh niên mới thấy được mình bất lực thế nào.

"Mạch Khê, bộ dáng của em thực không ổn, có chuyện gì xảy ra vậy?" Thánh Trạch lo lắng nhìn Mạch Khê, cũng cẩn thận xem xem cô có bị thương không.

Cánh tay bị Mạch Khê ôm chặt lấy, thân mình run rẩy, như người chết đuối vớ được cọc...

"Thánh Trạch, đưa em đi đi, đi đâu cũng được, em mệt mỏi quá !"

Thánh Trạch thấy thế, không nói hai lời bế cô vào xe...

Biệt thự Wanissi...

https://thuviensach.vn

Rời xa nội thành náo nhiệt, khu nhà của người giàu có này được vây trong tầng cây rậm rạp, ngay cả không khí cũng thoang thảng hương hoa.

Đây là nhà của Thánh Trạch. Mạch Khê uống xong một ly sữa, mệt mỏi quá nên ngủ rất say.

Ánh đèn tường nhẹ nhàng hắt xuống, Thánh Trạch chăm chú nhìn Mạch Khê nhắm chặt hai mắt. Bàn tay nhỏ của cô vẫn nắm lấy bàn tay cậu ta, như là đang tìm cảm giác an toàn, cho đến khi hơi thở của cô đã bình ổn thì bàn tay mới buông lỏng ra.

Ánh mắt Thánh Trạch nổi lên tia nghi hoặc. Ánh mắt lơ đễnh nhìn thấy dấu vết như ẩn như hiện trên cổ cô. Đôi mắt hắn đột nhiên co rụt lại. Dấu vết ám muội cho biết Mạch Khê vừa trải qua chuyện gì. Hơn nữa bộ dáng tuyệt vọng, ‘thất hồn lạc phách’ của cô...

Gân xanh trên trán dường như muốn vỡ ra, nhìn khuôn mặt Mạch Khê quá mức tái nhợt, đáy mắt hắn lộ vẻ đau lòng. Một lúc sau, hắn thở gấp, ngón tay khẽ vuốt lên khuôn mặt cô, đôi mắt cũng từ đó mà chuyển vẻ phức tạp.

Từ khi nào, trái tim hắn bắt đầu dao động vì cô?

Trong thư phòng tối mờ...

Làn khói thuốc thản nhiên lượn lờ...

"Lập tức đưa cô bé đó rời đi, cô gái này không thể ở lại nhà chúng ta !" Trên chiếc ghế màu đen, lão già cất giọng, tiếng nói quyết đoán cực kỳ.

Thánh Trạch lắc đầu, "Cha, chỉ là để cô ấy tá túc một đêm, không có vấn đề gì đâu !"

https://thuviensach.vn

Thánh Trạch buồn bực mà gãi gãi đầu, đặt mông ngồi trên ghế sa lon, sau một lúc lâu mới nói: "Cha, Thái Na là Thái Na, Mạch Khê là Mạch Khê, Thái Na là người con muốn kết hôn, mà con cũng chỉ nghĩ yêu đương trước khi Thái Na về nước thôi, là vậy đấy !"

Áo Kim thầm thở dài một hơi, "Con trai, ta biết con thích, nhưng phải phân rõ đối tượng. Còn nữa, Thái Na cũng sắp về nước rồi, nếu con không xử lý nhanh chuyện này, con bé biết được không tốt đâu."

"Cha, con đúng là có thích Mạch Khê, nhưng con cũng phân rõ được ai thích hợp làm vợ, ai thích hợp làm bạn gái. Sở dĩ con tìm đến Mạch Khê là vì Thái Na không ở bên cạnh, cô đơn quá thôi." Thánh Trạch tùy tay lấy một điếu thuốc.

Tất cả đúng như cha cậu ta nói, trước khi chưa theo đuổi Mạch Khê, cậu ta đã có bạn gái, nói chính xác thì là vị hôn thê. Mà Thánh Trạch đích thực cũng chỉ yêu Thái Na. Đáng tiếc là Thái Na ở nước ngoài quá lâu, Thánh Trạch không chịu nổi cô đơn. Hơn nữa cuộc sống nơi đại học muôn màu muôn vẻ, ‘hoa thơm’ kéo đến ùn ùn. Cho đến khi gặp được Mạch Khê, trong nháy mắt khiến hắn si mê, rồi bắt đầu điên cuồng theo đuổi.

Ở bên nhau lâu, Thánh Trạch mới phát hiện ra, Mạch Khê không giống Thái Na. Thái Na luôn lãnh đạm, thậm chí trên người cũng toát ra khí chất ngoan cường, mà Mạch Khê thì không thế. Cô tựa như đóa lan trắng mọc nơi khe núi, diện mạo ngọt ngào, nụ cười như hoa. Cô rất thông mình, đôi khi còn làm nũng khiến tim cậu ta đập nhanh liên hồi ; hơn nữa còn có nét đáng yêu, ngỗ ngược như con báo con. Trong khoảng thời gian này, Thánh trạch phát hiện có thể mình đã yêu cô, nhưng mà...

Cậu ta cũng không phải người dũng cảm, tối thiểu với bối cảnh của Mạch Khê, cậu ta vẫn chùn bước.

https://thuviensach.vn

"Con trai, con đã nói thế thì ta an tâm rồi. Chỉ cần con không yêu con bé đó là được. Con phải biết là, cha Thái Na là nhân vật số một số hai trong giới chính trị. Chỉ cần chúng ta có quan hệ, cho dù người của Lôi gia có tra ra chuyện năm đó cũng phải đắn đo, cũng sẽ nể mặt. Cho nên, cái gì nặng cái gì nhẹ con phải biết !" Áo Kim dặn dò.

"Cha yên tâm đi, hôm sinh nhật Mạch Khê, Lôi Dận cũng không chú ý nhiều đâu, hắn ta chỉ xuất hiện một lúc rồi đi." Thánh Trạch hồi tưởng lại chuyện hôm đó.

Áo Kim gật đầu, "Chỉ hy vọng thế, người như Lôi Dận không biết thế nào đâu, giữ khoảng cách với người Lôi gia vẫn tốt hơn."

Thánh Trạch không nói gì, trên vầng trán có vẻ suy tư.

Đúng lúc này, quản gia của biệt thự gõ cửa, vẻ mặt kinh hãi, thậm chí giọng nói cũng hụt hơi.

"Ngoài... bên ngoài. . . . . "

"Gấp gáp gì chứ? Bên ngoài làm sao vậy?" Áo Kim thấy thế liền bất mãn quát.

Quản gia nuốt nước miếng, thật sự hoảng sợ...

Ông ta căng thẳng nói: "Áo Kim tiên sinh, bên ngoài, bên ngoài có mấy người đến, hình như là xã hội đen."

Áo Kim cùng Thánh Trạch nhìn nhau một chút, rồi đột nhiên biến sắc, sải bước đi ra ngoài...

Bóng đêm lan tràn hạ xuống bốn phía tạo thành lớp sương mù quỷ dị, lại mang theo hơi lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Trong phòng khách chính của biệt thự có vài người, mỗi người đều mặc tây trang màu đen, biểu cảm trên mặt mỗi người gần như có thể giết người, sợ tới mức khiến đám người làm run rẩy lùi lại một bên, không ai dám tiến lên hỏi.

"Này, các người là ai? Sao dám tự tiện xông vào... "

Tiếng Áo Kim truyền từ trên tầng xuống, lại không đợi hết câu thì đột nhiên ngậm miệng lại khi nhìn thấy tình hình thực tế, đôi mắt già nua che kín bởi vẻ sợ hãi!

Thánh Trạch đứng sau cũng hoảng sợ. Cậu ta biết vẻ mặt này của cha mình rõ là đang sợ hãi, chính xác là cực kỳ sợ hãi! Cậu ta nhìn lại, cũng đột nhiên trừng lớn hai mắt!

Vài tên vệ sĩ áo đen nghiêm chỉnh đứng trong phòng khách. Trong bầu không khí có chút quái dị. Nhưng thế này chưa là gì, điều làm hai cha con cậu ta kinh hãi nhất là Lôi Dận lại đích thân đến đây!

Hắn vừa lúc chỉnh trang phục ngồi trên ghế salon của phòng khách, cứ thế nghịch nghịch bộ ấm chén trên bàn, còn nhàn nhã rót một chén trà cho mình. Cả thân mình cao lớn xem ra nhàn nhã, mỗi lần giơ tay nhấc chân đều tản ra vẻ dong lười, nhưng đằng sau đó lại ẩn chứa sự nguy hiểm.

Thể xác và linh hồn Áo Kim như tách rời, thiếu chút nữa thì ngã từ trên cầu thang xuống, may mắn được Thánh Trạch đỡ lấy.

Ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon, Lôi Dận hơi nhíu mày, lại nhàn nhã rót một chén trà, sau thản nhiên nói, "Viện trưởng Áo Kim, đã lâu không gặp !"

Mặt Áo Kim mơ hồ co rúm lại, lúc lâu sau mới tươi cười bước đến, "Thì ra là Lôi thiếu gia, mười năm không gặp, không biết cha cậu khỏe không?"

https://thuviensach.vn

"Khỏe, cha tôi vẫn khỏe, đương nhiên, tất cả là nhờ bàn tay vàng của viện trưởng Áo Kim." Khóe môi Lôi Dận lạnh lùng nhếch lên, giọng nói lãnh đạm nghe không ra là hắn đang cám ơn.

Đáy mắt Áo Kim hiện lên vẻ bối rối, lập tức cười xòa: "Không biết Lôi thiếu gia hôm nay đến đây là vì... ?"

Lôi Dận vẫn chưa trả lời câu hỏi, ngược lại nhìn quanh bốn phía, lập tức lắc đầu, "Chậc chậc, viện trưởng Áo Kim nổi danh như vậy mà lại chọn chỗ hẻo lánh như này. Trong tay Lôi mỗ có một chỗ rất được, không biết viện trưởng Áo Kim có thích hay không ?"

Áo Kim cùng Thánh Trạch cười cười, hơi ngẩn người ra. Bọn họ không rõ Lôi Dận nói như vậy là có ý gì. Lúc sau, Áo Kim hỏi:

"Không biết Lôi thiếu gia nói nơi nào?"

Lôi Dận không nói, chỉ cười lạnh nhấp một ngụm trà. Phí Dạ đứng dau Lôi Dận liền tiến lên, mắt sáng như đuốc nhìn hai cha con Áo Kim, gằn từng tiếng lạnh nói:

"Là thành tử vong Ai Cập! Ở đó không chỉ người sống ở được, mà cả người chết cũng có thể ở lại !"

Giọng nói Phí Dạ ngữ khí vừa phải. Áo kim vừa nâng chén trà lên đã run tay, "Cạch", chén trà rơi trên bàn trà, vang lên tiếng rõ ràng.

Khóe môi Lôi Dận khẽ nhếch như có như không hàm ý châm chọc, nhàn nhã nhấp chén trà, như đang thản nhiên thưởng thức vở hài mà nói:

"Viện trưởng làm gì sợ thế, thủ hạ của tôi chẳng qua chỉ là thích nói đùa thôi."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Áo Kim có chút khó coi, hơi thở cũng bởi lời nói của Lôi Dận mà như ngừng lại, ngược lại, ánh mắt rõ ràng vẻ lung tung.

Ông ta biết... Lôi Dận là người chưa bao giờ nói đùa, thủ hạ của hắn sao có thể dễ dàng nói đùa, tặng ông ta thành tử vong Ai Cập là giả, tặng ông ta một phần mộ mới là thật! "

Nghĩ đến đây, trên trán Áo Kim rịn mồ hôi, khóe môi nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, "Lôi thiếu gia, tôi... hình như chúng ta có chút hiểu lầm. . . "

Lôi Dận nhếch môi, đáy mắt cũng lạnh lùng, cả người tản ra hơi lạnh có thể khiến đối phương đông lại thành khối băng...

"Viện trưởng Áo Kim, ông khẩn trương quá đấy !"

Tiếng nói thản nhiên, lơ đễnh, trong lúc nói lại nhìn về phía Thánh Trạch, lạnh lùng hạ xuống một chữ, "Người!"

Trong lúc nhất thời Thánh Trạch còn chưa có phản ứng lại, "Cái gì?"

Lôi Dận không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Phí Dạ một cái. Trong lòng Phí Dạ biết rõ ràng, không nói gì, sải bước lên tầng. Chẳng bao lâu sau, trong lòng hắn xuất hiện một người.

Thân mình nhỏ xinh của Mạch Khê tựa vào lòng Phí Dạ. Đột nhiên thay đổi cũng không khiến cô tỉnh giấc, vẻ mặt vừa mệt lại vừa sợ. Hơi thở của cô nhẹ nhàng phả ra lồng ngực Phí Dạ, xuyên thấu qua chiếc áo sơmi, làm hắn hơi chấn động...

"Lôi tiên sinh, Mạch Khê tiểu thư ở đây." Lòng hắn hơi bối rối, cố thản nhiên nói một câu.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Áo Kim càng khó coi, Thánh Trạch thì kinh ngạc, vội vàng tiến lên nói: "Lôi tiên sinh, Khê nhi chỉ là ở đây tá túc, bởi vì, bởi vì cô ấy có vẻ thực mệt mỏi."

Lôi Dận nhíu mày nhìn cậu ta một cái, con ngươi xanh biếc u lãnh như loài sói cảnh cáo người xâm phạm lãnh thổ.

Thân mình Thánh Trạch run lên, vội vàng xua tay nói: "Lôi tiên sinh, đừng hiểu lầm, tôi, tôi không làm gì Mạch Khê cả. Lúc tôi đưa cô ấy về, cô ấy đã rất tiều tụy. Cha, cha nhất định phải tra ra đối phương là ai... "

"Hình như cô ấy bị người ta cường bạo... Lôi tiên sinh, ngài là cha nuôi Khê nhi... "

Đôi mắt Phí Dạ đột nhiên căng thẳng.

Vẻ mặt Lôi Dận thì lại thản nhiên, thậm chí không chút thay đổi, lại nhìn thấy Mạch Khê mặc áo đàn ông rộng thùng thình thì đôi mắt đột nhiên trở nên sắc bén.

Nhìn Mạch Khê đang ngủ say trong lòng Phí Dạ, hắn cũng không đưa tay đón cô, ngược lại, bàn tay to giơ ra, dùng sức một cái...

"Lôi tiên sinh... " Phí dạ cả kinh, không khỏi thốt lên. Thánh Trạch thì giật mình, trợn tròn mắt.

Cả người Mạch Khê ngã trên mặt đất, rồi đột nhiên bừng tỉnh, cơn đau ập đến. Cơn đau khiến cô tỉnh táo hoàn toàn, đôi mày đen theo bản năng nhíu lại, lại nhìn thấy người đàn ông trước mặt thì giật mình sợ hãi.

Vừa bừng tỉnh đã gặp ma quỷ!

Tên ma quỷ này nhìn cô từ trên cao, đôi mắt ấy chỉ có Satan mới lạnh băng như vậy, đôi môi hắn mím lại, không khó nhìn ra sự bạc tình cùng tàn

https://thuviensach.vn

nhẫn.

Cha nuôi sao có thể tìm được đến đây?

Ngã xuống mặt sàn cẩm thạch lạnh tanh, không ngờ Mạch Khê lộ gần hết thân mình, hai chân thon dài không che giấu lộ ra. Vẻ xinh đẹp lại bởi nguy hiểm bất ngờ mà sinh ra run rẩy, so với sàn đá lạnh thì biểu cảm của cha nuôi còn băng lãnh hơn gấp trăm lần.

Mắt Lôi Dận không hề chớp nhìn vào đôi mắt hoảng sợ của cô, ngồi xổm xuống, ngón tay dài nâng cằm cô lên. Vẻ bình tĩnh của hắn trái ngược với sự sợ hãi của cô.

Hắn chậm rãi cúi người, hơi thở quen thuộc phả vào vành tai mẫn cảm của cô, "Giỏi lắm, biết bỏ nhà đi ra ngoài, hả?"

Hơi thở Mạch Khê dần trở nên gấp gáp, cô hơi nghẹn ở cổ, thậm chí có chút ngạt thở...

"Từ khi nào con bắt đầu học thói hư? Vẫn là..."

Khóe môi Lôi Dận nhếch lên độ tàn nhẫn, nhíu mày nhìn thoáng qua Thánh Trạch phía sau, rồi lại chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mạch Khê.

Ngón tay lạnh hắn vuốt nhẹ đôi môi cô, "... Có người dạy hư con ?"

Thánh Trạch đột nhiên cả kinh, "Lôi tiên sinh, ngài đừng hiểu lầm, tôi... "

"Theo ta trở về !"

Lôi Dận không thèm để ý đến lời nói của Thánh Trạch, trong mắt chỉ có Mạch Khê đang run rẩy. Hắn cởi áo ngoài ra khoác lên người cô, động tác

https://thuviensach.vn

có chút thô lỗ. Ánh mắt hắn dừng tại cổ áo hơi mở của cô, lại kéo áo bọc kín cô lại.

Hương nước hoa thản nhiên bao phủ lấy Mạch Khê, lẫn thêm cả luồng khí cường ngạnh khiến môi Mạch Khê run lên. Thấy cha nuôi đứng dậy, cô chuyển ánh mắt nhìn Thánh Trạch.

Kỳ thật, cô không muốn trở về nhà!

Thánh Trạch như đọc hiểu ánh mắt của cô, nắm tay thật chặt, không để ý đến cha mình đang kéo lại, to gan tiến lên...

"Lôi tiên sinh, đêm nay cứ để Khê nhi ở lại đây, ngài yên tâm, cô ấy là bạn gái của tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy. Tôi cam đoan với ngài, tôi sẽ không làm gì cô ấy cả."

Tuy rằng cậu ta thực sự sợ vẻ lạnh lùng và quyền thế của Lôi Dận, nhưng đối diện với ánh mắt ngây dại, đáng yêu của Mạch Khê thì không thể không tiến lên. Không biết vì sao cậu ta luôn cảm thấy ánh mắt Lôi Dận nhìn Mạch Khê là lạ, thậm chí không giống như của người cha với con gái. Giống như trong mắt hắn, Mạch Khê không phải là con gái mà là một người phụ nữ!

"Thánh Trạch!" Áo Kim thật sự nhịn không được quát một tiếng, kéo cậu ta về bên cạnh, thấp giọng nói: "Con không muốn sống nữa sao?"

"Cha, con không thể không để tâm đến cảm nhận của Khê nhi."

Thánh Trạch dừng lại ở ánh mắt cầu xin của Mạch Khê, lòng mơ hồ đau. Cậu ta đích thực là có Thái Na, nhưng trước mắt chỉ có người con gái này khiến cậu ta không rời bỏ được.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15

Trực Tiếp Uy Hiếp

Nghe lời thỉnh cầu của Thánh Trạch, Lôi Dận hoàn toàn không có phản ứng gì. Ngược lại, trong lòng Phí Dạ lại có chút bất an. Theo Lôi Dận nhiều năm như vậy, hắn đương nhiên đối với con người này cũng có chút hiểu biết. Lôi Dận từ nhỏ đã thường đem tình cảm của mình giấu kín, hơn nữa cũng đã trải qua bao việc hơn người bình thường. Chính vì vậy nên hiểu biết rất nhiều, cá tình dần trở thành bình thản đến lãnh đạm, làm người khác không ai rõ buồn vui trong lòng hắn.

Thường thì người như vậy lại càng nguy hiểm, lực sát thương lại càng lớn.

Rõ ràng là Thánh Trạch không biết điều này.

Lôi Dận không trả lời Thánh Trạch, nhưng lại quay đầu nhìn về phía Mạch Khê. Con ngươi màu xanh lục lạnh băng, thân hình cao lớn uy nghiêm, hệt như một vị thần tối cao.

“Khê nhi, con muốn ở lại nơi này?”

Lời nói của hắn truyền từ tai vào đến tận sâu trong lòng Mạch Khê, khiến cô tự nhiên rùng mình một cái. Thực ra giọng nói của Lôi Dận rất dễ

https://thuviensach.vn

nghe, trầm thấp tự nhiên, đáng tiếc lại quá đỗi lạnh lùng, khiến người khác khiếp sợ.

“Con… con không muốn về nhà…”

Lần đầu tiên cô ở trước mặt hắn nói thẳng ra tâm tư mình, cũng là lần đầu tiên không đồng thuận ý kiến của hắn.

Vùa dứt lời, cô liếm môi anh đào khô khốc, trong nháy mắt làm đôi cánh hoa kia đỏ bừng dịu dàng, có chút nhu thuận, ánh mắt trong suốt hấp dẫn nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt.

Đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bỗng ánh mắt hắn đột nhiên căng thẳng, một tia khát vọng dị thường trong đáy mắt hiện ra, lại nhanh chóng bị che giấu đi. Một lúc lâu sau, hắn lạnh lùng mở miệng:

“Tốt lắm.”

Mạch Khê cẩn thận nhìn hắn, không rõ câu nói đó thực ra có ý gì. Cha nuôi luôn là người bí hiểm, làm cho cô vĩnh viễn không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn.

Lôi Dận không nói gì nữa, ngược lại nhìn về phía Phí Dạ, bàn tay duỗi ra, biểu cảm lạnh lùng xa cách.

Ánh mắt Phí Dạ không chút chần chừ, thấy thế, một tay rút súng lục ra, trong nháy mắt chuyển hướng tới Áo Kim.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng gì đã nghe thấy “đoàng” một tiếng. Ngay sau đó, Áo Kim rên lên rồi quỳ rạp xuống đất.

Máu tươi theo xương bánh chè chảy ra khiến ông ta kinh hãi. Đôi mắt già nua trừng lớn, mồ hôi cùng đau đớn hiện rõ trên trán.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê che miệng lại, run rẩy nhìn sự việc diễn ra trước mắt. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một màn đổ máu như vậy. Sao cha nuôi có thể độc ác đến thế!

Thánh Trạch thấy cha như vậy thì cực kỳ hoảng sợ, không kịp tiến lên, trong không khí lại vang lên một tiếng súng.

Một tiếng hét thảm thiết lần thứ hai vang lên!

Nhưng không phải Áo Kim, lần này là Thánh Trạch!

Phát súng này bắn vào cánh tay cậu ta không chút thương tiếc. Trong nháy mắt, máu đã thấm đẫm áo sơ mi, khiến cậu ta vừa nhìn thấy đã như gặp phải quỷ.

Mạch Khê thiếu chút nữa thì ngất đi, hơi thở dường như nghẹn lại. Ngay sau đó cô ngửa đầu nhìn về phía cha nuôi thì thấy hắn đem súng trong tay ném trả lại cho Phí Dạ, khuôn mặt không có một tia dao động, thậm chí nhìn còn lãnh đạm hơn trước.

Từ sợi tóc đến ngón chân cô đều đang mơ hồ run rẩy, toàn thân trở nên lạnh buốt!

Không phải trong xã hội pháp chế sao? Hắn làm sao có thể trước mặt công chúng nổ súng, thậm chí cả súng giảm thanh cũng không dùng?

Trong không khí, mùi máu tươi lan tràn, bọn người làm trong biệt thự sợ tới mức hồn bay phách lạc, cử động một chút cũng không dám, trơ mắt nhìn chủ nhân chảy máu.

“Thánh Trạch phải không?”

Sau hồi lâu, Lôi Dận lạnh lùng mở miệng, bất cứ thứ gì cũng chưa từng đụng tới, “Con gái tôi hình như rất thích cậu.”

https://thuviensach.vn

“Không không không! Con tôi không thích Mạch Khê, Thánh Trạch…” Áo Kim cố nén đau đớn, hồn bay phách lạc kéo đứa con đầu đầy bã đậu của hắn, “Mau nói cho Lôi tiên sinh, con muốn chia tay con bé, nói mau…”

Thánh Trạch nhìn thoáng qua thấy cha mình đang bị thương, lại nhìn miệng vết thương của mình một chút. Đau đớn kịch liệt làm đầu cậu ta đầy mồ hôi, thậm chí bắt đầu cảm thấy từng đợt lạnh lẽo truyền đến từ cánh tay, dường như máu chảy đến không còn cảm giác. Nghe lời nói của Lôi Dận xong, lập tức run rẩy nói: “Lôi… Lôi tiên sinh, tôi, tôi không thích Mạch Khê, một chút cũng không thích!”

“Thánh Trạch?” Mạch Khê quay đầu nhìn về phía cậu ta, không thể tin ngay cả cậu ta cũng có thể nói những lời như vậy.

Thánh Trạch giương mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, tính mạng của cha cùng bản thân làm cậu ta không thể không kiên trì:

“Mạch Khê, thực xin lỗi, kỳ thật anh … anh không yêu em, anh đã có hôn thê, lúc trước theo đuổi em đơn giản bởi vì anh nhàm chán…”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê tái nhợt, thân mình cũng trở nên vô lực, cô rất muốn lớn tiếng chất vấn điều này, nhưng lại không biết mở miệng thế nào, nhất thời trong lúc đó chỉ có thể như con thú nhỏ bị khinh bỉ, nhìn bạn trai từng thề non hẹn biển trước mắt.

Thánh Trạch áy náy cúi đầu nhưng thực sự cậu ta không thể không làm như vậy. Tuy việc có hôn thê là sự thực, nhưng bản thân cậu ta cũng thích người con gái này. Nhưng Lôi Dận lại trực tiếp dùng phương thức này khiến cậu ta bắt buộc phải buông tha cho cô. Nhìn vẻ mặt của Lôi Dận, cậu ta biết đó là một người vô cùng tàn nhẫn. Cậu ta cam đoan nếu mình không chia tay với Mạch Khê, khẩu súng trên tay người kia sẽ lập tức hướng tới tim của cha mình.

https://thuviensach.vn

Nếu muốn giữ mạng, cậu ta chỉ có thể đẩy cô gái này ra khỏi cuộc sống của mình ngay bây giờ: “Mạch Khê, anh thành thật xin lỗi, chúng ta… chia tay đi!”

Tâm Mạch Khê chấn động, trong lòng cô nổi lên sự khó chịu khác thường… Thì ra, đây chính là sự cô đơn khi bị người khác vứt bỏ.

Lôi Dận nhìn Mạch Khê nói, “Con không thích hợp với người này!”

Lời nói nghe đầy hài lòng, khóe môi hơi hơi nhếch lên, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ trên đầu Mạch Khê.

Trên đầu truyền đến chút lực đạo mềm nhẹ làm Mạch Khê đột nhiên phản ứng trở lại, trong phút chốc cô nhìn hắn, như là nhìn thấy ma quỷ, trong mắt hắn phản chiếu hình ảnh hoảng hốt cùng sợ hãi của cô.

Lôi Dận cười lạnh như băng nhìn thấy vẻ hoảng sợ trong đôi mắt đẹp kia, thản nhiên nói: “Về nhà đi, nếu không mùi máu tươi ở nơi này sẽ dày đặc hơn…”

Giọng nói của hắn lãnh đạm vô thường, thậm chí ngữ điệu cũng không nhấn mạnh, lại lộ ra xa cách dị thường, tràn ngập ý uy hiếp, bàn tay to mở rộng hướng đến cô…

Mạch Khê không ngốc, đương nhiên hiểu được quyền lực của cha nuôi, việc Thánh Trạch có vị hôn thê là thật, nếu không cũng không thể dễ dàng nói lời này. Lòng cô trong nháy mắt nguội lạnh, lại có chút cảm giác tức tối.

Sau một lúc lâu, cô mới đứng dậy, các ngón tay thoáng đụng vào da thịt trên lòng bàn tay của cha nuôi cũng lơ đãng run rẩy một chút. Ngay sau đó bàn tay to của hắn thu lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé khẽ run của cô.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên, cha nuôi chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Nếu là trước kia, Mạch Khê nhất định sẽ khờ dại cho rằng đây chính là hạnh phúc, chỉ đáng tiếc rằng giờ khắc này, cô đã nhận ra đây chính là trói buộc, là loại trói buộc thật chặt khiến cô không thể phản kháng.

Hắn cứ như vậy im hơi lặng tiếng chẳng để ý đến cảm giác của cô, dùng đến cả phương thức tàn nhẫn nhất vứt đi tự do của cô!

Hắn… muốn làm cái gì?

Thấy Mạch Khê không phản kháng, hàn ý trong mắt Lôi Dận lui đi một ít, bàn tay mềm mại trong tay làm tâm hắn thả lỏng một chút. Lại nhìn đến Áo Kim thì ngữ khí hắn lần thứ hai lạnh như băng,

“Viện trưởng Áo Kim, tôi nghĩ ông chắc hẳn đã rõ; giữa trưa ngày mai, trước tiên đem danh sách đến trước. Nếu không Lôi Dậ tôi rất thích thay mặt hai vị chuẩn bị một chút tư trang hậu sự ở thành tử vong Ai Cập!”

Nói xong hắn liền nắm bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê rời khỏi biệt thự.

Đoàn người theo sát phía sau, luôn được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Áo Kim lập tức xụi lơ trên mặt đất, tuyệt vọng nói, “Hắn quả thật đã biết …”

Thánh Trạch nghe thấy lời của cha liền hiểu rõ ràng nguyên nhân đích thực Lôi Dận nổ súng với cha, đáy lòng cậu ta nhất thời lạnh hơn nửa…

Sáng sớm, không khí trong tòa thành tràn ngập hương thơm mát lành.

Sắc mặt Mạch Khê vẫn không tốt một chút nào. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gầy hẳn đi, làm quản gia Hàn Á vô cùng đau lòng.

“Tiểu thư Mạch Khê, bữa sáng con ăn ít điểm tâm sẽ không tốt. Nghe lời ta, ăn nhiều hơn một chút đi.”

https://thuviensach.vn

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Bác Hàn Á, con ăn không vào, cũng không còn sớm nữa, con đi học đây.”

“Tiểu thư Mạch Khê …”

“Nhỏ tuổi đi học lại muốn nhịn ăn?” Giọng nói lạnh như băng cất lên trong không khí, giống như cây roi mang theo hơi thở nguội lạnh.

Cả thân người Mạch Khê run lên.

“Chào buổi sáng, Lôi tiên sinh.” Người làm trong nhà ăn cung kính tiếp đón ai đó đang đi đến.

Biểu cảm Lôi Dận vẫn lãnh đạm, ngồi xuống đối diện Mạch Khê, Hàn Á lập tức sai người bưng lên bữa sáng đã được chuẩn bị tốt từ sớm.

Đột nhiên có áp lực từ phía đối diện, đây là lần đầu tiên Mạch Khê cùng cha nuôi ăn sáng với nhau. Mũi cô như vẫn ngửi thấy mùi máu tươi tối qua, ngón tay chợt run lên nhè nhẹ khiến đồ ăn tinh xảo phát ra âm thanh va chạm rất nhỏ.

“Khê nhi chắc mới ngủ dậy, người còn chưa tỉnh táo. Bữa sáng rất quan trọng!”

Tiếng Lôi Dận nhẹ nhàng, bình tĩnh như nước chảy, cầm lấy chút thức ăn thơm lừng đưa tới trước mặt cô.

Hương vị của đồ ăn có ngon thế nào cũng không bằng áp lực Lôi Dận gây cho cô. Đặc biệt là giọng nói của hắn, ngữ điệu cũng như cũ không hề thay đổi. Vốn dĩ vẫn là như vậy, thế mà cô lại cảm nhận được hàn khí ẩn bên trong.

Mạch Khê đứng dậy, hơi thở trở nên gấp gáp, chăm chú nhìn ánh mắt lạnh như băng của hắn mà lắp bắp nói: “Con…. con thực sự đã ăn no rồi.”

https://thuviensach.vn

Lời nói của cha nuôi có vẻ như là quan tâm, nhưng thực chất cũng là đang ép buộc cô!

Lôi Dận nhìn cô, sắc mặt lãnh đạm, nói: “Ngồi xuống, ngoan ngoãn ăn đi!”

Tâm Mạch Khê khẽ động, bàn tay nhỏ bé ở dưới bàn đột nhiên nắm lại. Cô lấy hết dũng khí, nói lại lần thứ hai: “Con no rồi !”

Thức ăn trên tay Lôi Dận bất động, động tác vẫn giữ nguyên như cũ. Hắn thấy ánh mắt cô ẩn chứa tia dũng cảm, phản kháng thì khóe môi liền cong lên thành một đường thật đẹp, như là đang tán thưởng, hoặc như là … uy hiếp!

“Ngoan, ăn đi!” Mệnh lệnh trầm thấp, trực tiếp coi nhẹ phản kháng của cô!

Mạch Khê dũng cảm nhìn hắn, toàn thân tràn ngập sự đề phòng, mạch nước ngầm trong mắt cố gắng chống đỡ ánh mắt quyền uy của Lôi Dận.

Lôi Dận cũng chẳng khó để nhìn ra ý chí của cô, nên hờ hững nói: “Vậy thì hôm nay con cũng đừng mong đến trường!”

Mọi cố gắng, nỗ lực, hay có thể gọi là ảo tưởng của Mạch Khê về sự dũng cảm của mình đã tan biến một cách nhanh chóng trước ngụ ý vô cùng đơn giản của hắn. Nếu không ăn sáng, cô không thể đi học!

Bởi bản thân Mạch Khê biết rằng, trường học là nơi duy nhất để cô giải tỏa áp lực.

Sau một lúc lâu, ánh mắt của cô rốt cục cũng nhạt dần, bàn tay nhỏ nắm chặt cũng bất đắc dĩ buông ra.

“Ngồi lại đây!” Lôi Dận thấp giọng ra lệnh, chỉ sang bên cạnh người.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngồi bên cạnh Lôi Dận, sự áp lực lớn đến ngút trời từ phía người bên cạnh đột nhiên bao vây cô. Người này rất lạnh, khiến lòng cô cũng lạnh theo.

Lôi Dận tự mình bắt cô ăn bữa sáng. Các loại đồ ăn ngon của bữa sáng vì thế mà cực kỳ nhẫn nại đi vào cái miệng nhỏ nhắn của Mạch Khê. Ngược lại hắn ăn rất ít, bữa sáng vốn chuẩn bị cho mình đều được cô ăn là chủ yếu.

Mạch Khê rốt cục cũng ăn sạch bữa sáng, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa muốn lấy cốc nước chanh thì đã thấy Lôi Dận đưa cốc sữa đến sát tận môi:

“Sáng sớm uống nước chanh sẽ hại dạ dày. Uống sữa!”

Ngữ khí của hắn thật thản nhiên, nội dung biểu đạt thì quan tâm, lại chính là mệnh lệnh lạnh lùng.

Mạch Khê ngơ ngơ ngẩn ngẩn, sau một lúc lâu thì hạ mắt xuống, nghe lời uống sữa. Cả quá trình đều vô cùng áp lực…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16

Người Đàn Ông Khó Hiểu

Phí Dạ đi đến, vừa lúc nhìn thấy cảnh tượng trong phòng ăn, đôi mắt điềm đạm chấn động một chút nhưng lại rất nhanh che giấu được. Trải qua nhiều năm, mọi điều hắn có được đều là do Lôi Dận dạy, có thể nói là một tay Lôi Dận tạo ra hắn. Bởi vậy, bất luận là phong thái giơ tay nhấc chân, cách nói chuyện hay phong cách làm việc đều mang bóng dáng Lôi Dận. Ngay cả việc giấu diếm cảm xúc cũng là sở trường của hắn.

Hắn đi lên phía trước, nhìn thoáng qua bộ dáng Lôi Dận chằm chằm đợi Mạch Khê uống sữa, liền cung kính nói: "Lôi tiên sinh, danh sách đã về tay chúng ta!"

Lôi Dận vẫn dừng tầm mắt trên người Mạch Khê, nghe thấy vậy thì cười lạnh: "Xem ra con cáo già Áo Kim cũng đã thức thời! Không sai, con mồi giảo hoạt cũng không nể đến quan hệ thân tình !"

Bên môi Phí Dạ cũng là vẻ lạnh lùng, không khó nhìn ra hắn đối với Áo Kim có biết bao châm chọc, "Có điều, tuổi già Áo Kim sẽ phải ngồi trên xe lăn!"

"Có gì là không thể?"

https://thuviensach.vn

Lôi Dận thấy Mạch Khê uống sữa xong thì cầm chiếc khăn ăn, tự nhiên lau khóe miệng cho cô, thấy cô hơi trốn tránh thì nhíu mày một chút, "Đây chính là báo ứng! Năm đó hắn làm chuyện gì thì trong lòng tự biết rõ. Những người trong bản danh sách đó, cậu mau đi xử lý đi, còn nữa... đưa tiểu thư đến trường !"

Nói xong, hắn liền đứng dậy, rời khỏi phòng ăn.

Phí Dạ ngẩn ra, lập tức nhìn theo bóng lưng cao lớn của Lôi Dận, hạ thấp người, "Vâng, Lôi tiên sinh !"

-_____

Trên đường đến trường, không khí có chút áp lực. Mạch Khê trầm mặc ngồi phía sau xe, đôi mắt xinh đẹp mở to không hề chớp nhìn phong cảnh bên ngoài, ánh mắt lại vô cùng trống rỗng. Trải qua sự khủng hoảng ngày hôm qua, cô cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều thực mệt mỏi.

Phí Dạ vững vàng lái xe, vẫn luôn nhìn khuôn mặt Mạch Khê qua kính chiếu hậu. Trên vầng trán cương nghị của hắn hiện lên vẻ đau lòng, sau một hồi, hắn cúi đầu nói: "Thực xin lỗi, cảnh tượng ngày hôm qua dọa đến cô rồi. . . . . "

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông đánh tan bầu không khí yên lặng trong xe, cũng khiến Mạch Khê hoảng hốt. Cô liếc mắt nhìn Phí Dạ, lại từ kính chiếu hậu chạm phải ánh mắt hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, "Mọi chuyện không liên quan đến anh, hôm qua, cha nuôi có gây khó dễ với anh không?"

Cô nghĩ đến việc hôm qua hắn muốn dẫn cô về nhà mình, nếu chuyện này bị cha nuôi biết, còn không hiểu sẽ tra hỏi ra sao nữa.

Phí Dạ nhìn về phía cô, ánh mắt tràn ngập vẻ bối rối, hắn không nghĩ đến cô sẽ tinh ý như thế, thậm chí còn quan tâm đến an nguy của hắn.

https://thuviensach.vn

Chuyện này cũng không phải chuyện người con gái mười tám tuổi phải lo lắng.

Dừng một chút, hắn hơi cong khóe môi, "Cám ơn tiểu thư Mạch Khê quan tâm, Lôi tiên sinh không hề làm khó tôi."

Mạch Khê dựa thân mình nhỏ bé vào ghế, nhìn bóng lưng ổn trọng của Phí Dạ, một lúc sau như là suy tư mà hỏi:

"Phí Dạ, tại sao anh lại muốn thay cha nuôi làm việc?"

Phí Dạ đánh tay lái, chiếc xe vòng qua đoạn cua, thản nhiên cười, "Lôi tiên sinh làm việc rất mạnh mẽ, quyết đoán; là ân nhân cứu mạng tôi, lại là thần tượng của tôi, tôi học hỏi được từ Lôi tiên sinh rất nhiều!"

Mạch Khê dễ dàng nhìn thấy từ đôi mắt hắn sự trung thành, không khỏi thở dài, "Là con người, nhất định phải tàn nhẫn như vậy sao?"

Dường như nghe được sự oán thán trong lời nói của cô, Phí Dạ nói: " Tiểu thư Mạch Khê, Lôi tiên sinh làm chuyện gì cũng có nguyên nhân, có nhiều việc không đơn giản như cô tưởng tượng đâu."

"Thế còn chuyện tối hôm qua? Ông ấy đã nổ súng làm Thánh Trạch và cha anh ấy bị thương!"

Mạch Khê không đồng ý mà nói. Tuy rằng cô biết Phí Dạ là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh cha nuôi, nhưng trước mặt hắn, cô vẫn ít nhiều cảm thấy thoải mái. Dù sao hắn vẫn còn hơn cha nuôi, có một chút tình người.

Phí Dạ nhìn cô, bất thình lình hỏi: "Tiểu thư Mạch Khê thực sự thích Thánh Trạch?"

Mạch Khê bị hắn hỏi thì có chút sửng sốt, sau một lúc lâu mới nói: "Anh ấy là bạn trai tôi, tối thiểu cha nuôi cũng không nên dùng phương

https://thuviensach.vn

thức vô đạo đức ấy để bắt Thánh Trạch phải chia tay!"

Cô không trả lời trực tiếp là thích hay không thích.

Phí Dạ dường như nghe ra độ do dự của cô, ánh mắt trở nên dịu dàng, "Tiểu thư Mạch Khê hiểu lầm Lôi tiên sinh rồi, trên thực tế là cha của Thánh Trạch năm xưa đã làm chuyện có lỗi với Lôi tiên sinh. Việc Lôi tiên sinh làm tối qua thật sự đã là khoan hồng độ lượng rồi."

Mạch Khê sửng sốt, "Nhưng Thánh Trạch vô tội. . . . . "

"Tiểu thư Mạch Khê nghĩ thế sao? Nếu Lôi tiên sinh không làm như vậy thì tiểu thư sao biết được Thánh Trạch không yêu đương thật lòng?" Ngữ điệu của Phí Dạ thậm chí không lên cao, chính là thản nhiên hỏi lại.

Mạch Khê không nói, tuy rằng việc cha nuôi làm cô khó có thể chấp nhận được, nhưng những gì Phí Dạ nói là thật…….

-_____

"Khê nhi, Khê nhi. . . . . "

Lúc Mạch Khê từ nhà ăn đi ra thì bóng dáng quen thuộc của Thánh Trạch chặn cô lại.

Vào giữa trưa, ánh nắng rực rỡ chiếu lên người Thánh Trạch, hai mắt hắn nhìn qua thực mệt mỏi, thậm chí cánh tay vẫn còn băng bó.

Mạch Khê nhìn hắn một cái, không nói gì chỉ xoay người muốn đi.

"Khê nhi….. "

Thánh Trạch dùng tay kia giữ cô lại, ngữ khí thành khẩn nói: "Anh chỉ muốn nói với em mấy câu, nói xong anh sẽ đi."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê hơi giật mình sửng sốt một chút, lại nhạy cảm phát hiện bóng dáng một người con gái đứng cách đó không xa, như là đang chờ đợi. Cô giật mình hiểu ra, cười lạnh một tiếng, "Anh thật sự phải đi rồi!"

Nghĩ đến người kia chính là vị hôn thê hắn nói, nghĩ đến chính mình thật sự là đui mù, ma xui quỷ khiến mới nhận lời hắn, cô lại càng bội phục người con gái kia, có thể đợi vị hôn phu của mình chia tay với một người con gái khác.

Thánh Trạch nhìn theo ánh mắt cô, cười khổ nói: "Kỳ thật, cô ấy đã sớm biết quan hệ giữa anh và em."

Mạch Khê run lên, theo bản năng nói: "Thánh Trạch, anh cũng đủ đê tiện đấy!"

Đối mặt với sự lên án của Mạch Khê, Thánh Trạch không hề tức giận, vẻ áy náy trên mặt cũng đậm hơn.

"Đúng, anh không nên đã có vị hôn thê rồi còn đùa giỡn em."

"Khê nhi, anh biết tất cả là anh sai."

Mạch Khê kìm chế cơn tức giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Anh nói xong rồi thì đi đi, cô ấy đang chờ anh, chiều nay tôi còn có tiết học."

"Khê nhi…. "

Thánh Trạch chắn trước mặt, nhìn cô không chớp mắt, "Em hãy tin anh, anh….. anh thật sự thích em. Lúc trước theo đuổi em là bởi thấy em rất đẹp. Chỉ là sau này anh phát hiện mình thật sự yêu em, anh…."

"Thánh Trạch!"

Mạch Khê chặn lời hắn, "Cũng xem như tôn trọng tôi đi!"

https://thuviensach.vn

Trên vầng trán cô lộ vẻ xa cách, lạnh lùng, "Anh cũng phải tôn trọng vị hôn thê của mình đi, mong anh sau này không cần nói lại nữa…"

"Thực xin lỗi. . . . . "

"Được rồi, đối tốt với cô ấy đi. Người phụ nữ có thể khoan dung cho anh đi 'trêu hoa ghẹo nguyệt' không có nhiều đâu, chỉ cô ấy là người thích hợp với anh nhất." Mạch Khê rắn rỏi nói.

Thánh Trạch biết nói nhiều càng làm cô chán ghét, vì thế gật gật đầu, chua sót nói: "Hy vọng em sẽ không hận anh!"

"Có cần phải thế không? Cuộc sống vốn nhiều đau khổ, hận một người là làm mình đau khổ thêm. Anh yên tâm, tôi còn chưa thích tự ngược đãi bản thân!" Thái độ Mạch Khê rất thản nhiên, không hề nói rõ là có tha thứ hay không, chỉ bình thường như với người bạn cũ.

Thánh Trạch nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia phức tạp, mãi lâu sau mới nhìn về Mạch Khê….

"Kỳ thật, hôm nay anh gặp em còn có một việc quan trọng khác!"

Mạch Khê thấy sắc mặt cậu ta có vẻ nghiêm trọng, nhẫn nại nói: "Chuyện gì?"

"Là về cha nuôi của em!"

Thánh Trạch nghiêm túc nói: "Anh biết hiện tại mình không có tư cách đề nghị em làm việc gì, chỉ có thể hy vọng em sẽ rời tòa thành kia, rời khỏi Lôi gia!"

"Vì sao?" Trong lòng Mạch Khê đột nhiên dấy lên sự cảnh giác.

"Nơi đó không thích hợp với em, nói chính xác thì tòa thành đẹp đẽ đó chỉ dùng để chứa máu tươi cùng xương cốt người mà thôi! " Thánh Trạch

https://thuviensach.vn

nói rành rọt từng câu từng chữ.

Mạch Khê đột nhiên mở to hai mắt nhìn, sau một lúc lâu mới thở hắt một hơi, "Anh nói dối! Tôi không hiểu anh đang nói gì!”

Thánh Trạch thầm thở dài một hơi, "Anh biết em sẽ không tin, nhưng điều anh nói là sự thật. Cha nuôi của em trời sinh bản tính tàn nhẫn. Anh nghe cha anh nói, năm đó ông ta đã tự tay giết chết mẹ mình, còn cả người phụ nữ ông ta yêu nhất trong, ngay trong tòa thành!”

Toàn thân Mạch Khê lạng toát, thậm chí ánh nắng rực rỡ giữa trưa cũng không đánh tan được luồng hơi lạnh này. Một lúc sau cô mới mở miệng…

"Không thể nào. . . . . "

Cô nói vô lực, bởi vì cô không thể đoán được lời Thánh Trạch là thật hay giả. Cha nuôi đối với cô luôn luôn bí hiểm, từ đầu đến cuối, cô không hề rõ chuyện của hắn.

"Khê nhi, em thật sự hiểu cha nuôi em sao? Kỳ thật, hôm sinh nhật anh đã muốn nói cho em chuyện này. Nhưng lúc ấy Đại Lỵ cứ quýnh lên đòi đưa em đi.”

Lời nói Thánh Trạch lại vang lên, "Lôi Dận từ nhỏ không sống trong Lôi gia, mười lăm tuổi mới được Lôi lão gia đưa về. Nhưng không ngờ chưa đến một năm sau, hắn đã tự tay giết mẹ mình!”

"Không thể nào! Trên đời này sao có người tự tay giết chết mẹ mình chứ?" Mạch Khê cảm thấy luồng khí lạnh đã hoàn toàn phủ lên mình, cảm giác như mình đang đứng giữa một nơi giá băng.

Thánh Trạch lắc đầu, "Khê nhi, anh nói đều là thật! Tuy rằng không rõ mục đích của Lôi Dận năm đó, nhưng chính xác là ông ta đã giết mẹ mình. Còn nghe nói ông ta từng yêu rất sâu đậm một người phụ nữ, yêu đến điên

https://thuviensach.vn

cuồng, bởi vì không chiếm được cô ấy nên đã tự tay giết. Đó là người phụ nữ ông ta yêu nhất, nếu như không bởi bản tính tàn nhẫn thì sao có thể xuống tay?"

"Người phụ nữ yêu nhất?" Đôi môi Mạch Khê thì thào, run rẩy thần. Cha nuôi…hắn hoàn toàn chẳng có yêu thương gì phụ nữ…

"Thánh Trạch, tất cả đều chỉ là anh nghe nói, anh không tận mắt thấy mà."

Cô không thể tưởng tượng được bộ dáng của cha nuôi khi yêu một người phụ nữ. Nếu thật sự có người phụ nữ đó, nhất định là rất đẹp, nếu không sao cha nuôi lại yêu say đắm đến vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạch Khê đột nhiên bang khuâng, rầu rĩ; giống như bầu trời đột nhiên u ám, cơn mưa chuẩn bị kéo đến…

"Khê nhi……. "

Thánh Trạch thấy thế, đau lòng nói nhỏ, "Bất luận em có tin hay không thì đó cũng là sự thật. Cha anh từng làm bác sĩ tư nhân cho Lôi gia, ông ấy ít nhiều có biết về chuyện trong Lôi gia, nhất là về Lôi Dận. Cha anh nói, năm đó Lôi Dận vì người đàn bà kia mà đã qua mặt Lôi lão gia. Thậm chí ông ta còn dí súng vào thái dương Lôi lão gia. Đó là cha sinh ra ông ta mà ông ta còn dám dung súng thì giết mẹ có gì là kỳ quái đâu. Lôi Dận lúc nào cũng bí hiểm, không có mấy người hiểu được tâm tư ông ta. Cho nên khi ông ta không chiếm được người phụ nữ đó, dựa theo tính tàn nhẫn, thì ông ta thà rằng hủy diệt chứ không để người khác có được…."

"Đủ rồi!"

Mạch Khê che tai lại, không muốn nghe nữa, "Cha nuôi đối với tôi ơn nặng như núi. Tôi không muốn nghe anh bôi nhọ ông ấy. Nếu không tận

https://thuviensach.vn

mắt chứng kiến thì anh đừng có đoán già đoán non. Trên đời này, người tàn nhẫn đến đâu cũng không làm những loại chuyện đó với cha mẹ mình.”

Thánh Trạch dường như không muốn từ bỏ, ngược lại cầm lấy bàn tay Mạch Khê, giọng nói vừa vội vừa nghiêm túc, "Khê nhi, em sẽ không hiểu được đâu. Đúng vậy, người bình thường dù tàn nhẫn đến mấy cũng không làm ra những chuyện này, bởi vì người bình thường từ nhỏ được nhận dự giáo dục nhân văn. Nhưng mà cha nuôi em thì không như vậy, ông ta không phải là người. Cho nên em đừng dùng lối suy nghĩ của người bình thường để đánh giá ông ta!”

Mạch Khê giật mình, sau một lúc lâu mới lạnh lùng hỏi: "Thánh Trạch, anh nói những lời này là có ý gì?"

Thánh Trạch hít sâu một hơi, trong ánh mắt lộ ra vẻ cẩn thần, dè dặt….

"Khê nhi, cha nuôi của em từ nhỏ nhận sự giáo dục của bầy sói, nói cách khác, ông ta từ nhỏ không phải được người nuôi, mà là……. loài sói.”

Mạch Khê hoảng sợ trừng lớn mắt.

Cái gì?

Là sói ?...

Ánh mắt cô theo bản năng rụt lại, đột nhiên có phản ứng lại, bắt lấy cánh tay Thánh Trạch, "Anh nói... "

Thánh Trạch từng câu từng chữ nói: "Nếu em giở lại tin tức mười ba năm trước sẽ biết, năm đó Lôi gia thất lạc một người con trai, nhiều năm không rõ tung tích. Người con trai đó chính là Lôi Dận. Ông ta được bầy sói nuôi lớn, uống sữa sói, ăn thịt tươi, cuộc sống quá hoang dã, từ đó mà định hướng nên tính cách của ông ta. Tuy nói hiện tại ông ta là người ‘ăn trên ngồi trước’, âu phục văn minh che đi bản chất ngỗ ngược, nhưng trong

https://thuviensach.vn

ông ta vẫn ẩn chứa sự tàn nhẫn ; còn có bản tính chiếm hữu như loài sói vĩnh viễn không thay đổi được. Giết một người đối với ông ta mà nói chỉ như giết một con thỏ, chẳng có gì khác cả !"

Mạch Khê cảm thấy như trời đất quay cuồng, thậm chí thấy hoang đường vô cùng, , sau một lúc lâu mới lắc đầu, "Không thể nào! Cha nuôi của tôi không thể như anh nói được !"

"Không sai, tất cả mọi chuyện đều là anh nghe nói, nhưng mà Khê nhi... "

Thánh Trạch thản nhiên nói: "Em đã gặp người đàn ông nào như vậy chưa? Ông ta tàn nhẫn hơn bất kỳ người nào, lòng dạ thâm sâu hơn bất kỳ ai. Anh nghe nói năm đó khi ông ta tưới máu lên tổ chức Ảnh, nhíu mày cũng không mà ánh mắt cũng chẳng thay đổi. Là người bình thường, đối mặt với chuyện chém giết như vậy cũng không ai có thể bình tĩnh như ông ta. Thậm chí cha anh còn nói, ông ta che giấu nỗi lòng cực giỏi, cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy ông ta không khống chế được cảm xúc. Khê nhi, em nói xem, một người bình thường sao có thể che đi nổi bao hỉ nộ ái ố chứ?"

Mạch Khê nghe thế, da đầu như một trận run lên. Cẩn thận mà nghĩ đến cha nuôi, quả thực cô thấy đúng như lới Thánh Trạch nói...

Bộ dáng bí ẩn của cha nuôi nhìn đã thấy sợ. Tuy nói hắn vô cùng cao lớn, anh tuấn, nhưng cả người luôn phát ra sự lạnh lùng, xa cách ngàn dặm. Cô chưa từng nhìn thấy cha nuôi cáu giận, thậm chí ngữ khí uy hiếp cũng vô cùng thản nhiên, cũng tựa như một loại giận dữ nhưng bộc lộ uy quyền, tựa như vị thần ăn trên ngồi trước, mang theo sức mạnh kẻ khác không địch nổi.

Chẳng lẽ. . . . . Cha nuôi thật sự là được bầy sói nuôi lớn?

Trong lúc lơ đãng, cô lại nhớ đến buổi tối năm mười bốn tuổi, cha nuôi tao nhã cầm ly máu tươi của người phụ nữ...

https://thuviensach.vn

Cô thậm chí còn nhớ đến chuyện hai ngày trước bị cha nuôi tàn nhẫn chiếm đoạt. Trong ánh mắt hắn, không hề nhìn thấy chút tình người, ngay cả chiếm đoạt cũng vô cùng cuồng bạo như dã thú... Bất luận là cô cầu xin tha thứ thế nào đi chăng nữa, chỉ càng làm hắn thêm hưng phấn, cuồng dã, thật sự giống một con sói khát máu...

Nghĩ đến đây, Mạch Khê theo bản năng phát run, trên người nhanh chóng nổi da gà!

Thánh Trạch thấy rõ ràng, liền vội vàng hỏi: "Khê nhi, em đang nghĩ tới điều gì?"

Mạch Khê đột nhiên phản ứng lại, lập tức nói: "Không, không có gì... "

Cô phải chứng thực, nhất định phải tìm cơ hội chứng thực tất cả.

Trong đầu cô đột nhiên vang lên tiếng nói của Phí Dạ... "Lôi tiên sinh làm việc rất quyết đoán, là ân nhân cứu mạng tôi, cũng là thần tượng của tôi, tôi còn muốn học hỏi nhiều !"

Đúng! Phí Dạ! Chỉ có hắn là biết rõ ràng chuyện của cha nuôi!

Điều mấu chốt là phải làm sao để hỏi được tất cả chuyện này đây?

Cô hơi nhíu mi, nhìn vào ánh mắt Thánh Trạch. Cậu ta như có chút đau lòng, nhịn không được đưa tay ra giãn mi tâm cho cô, chạm nhẹ vào khuôn mặt mịn màng nhỏ nhắn ấy, lại cả kinh khi cô lùi về phía sau..

"Khê nhi. . . . . "

Đáy mắt Thánh Trạch thoáng hiện nét mất mát, ngữ khí thân thiết nói: "Anh biết đêm đó anh rất khốn nạn, nhưng anh rất muốn quan tâm chăm sóc cho em... Em có phải bị người ta xâm phạm không?"

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Mạch Khê đột nhiên biến sắc, bàn tay theo bản năng túm lấy chỗ cổ áo...

Thánh Trạch thấy thế, đôi mắt tràn vẻ đau xót, một lúc sau mới nói: "Anh nghĩ Lôi tiên sinh sẽ không bỏ qua cho kẻ đã xâm phạm em đâu, muốn tìm ra hắn ta chắc cũng không khó. Khê nhi, gạt bóng ma đó đi, hãy dũng cảm tiến về phía trước... "

"Tôi sẽ. . . . . "

Mạch Khê cố nén hai hàm răng run lập cập, khuôn mặt thoáng hiện vẻ chua xót, lại nhạy cảm nhìn thấy người con gái phía xa đang mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ thì vội vàng nói: "Vị hôn thê của anh đang sốt ruột kìa, vậy cứ như anh nói, chúng ta cáo biệt từ đây đi !"

Trong lòng Thánh Trạch rối bời, nâng tay muốn khẽ vuốt mái tóc của cô rồi lại thôi, chua xót cười: "Cám ơn em đã dành chút thời gian cho anh."

Mạch Khê không nói gì, cụp mắt xuống.

Dưới ánh mặt trời, bóng dáng cô thật mỏng manh, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ hơi tái. Thánh Trạch quyến luyến không nỡ rời, mới đi được vài bước lại quay đầu lại, hôn lên trán Mạch Khê, cứng rắn nói một câu...

"Anh yêu em, thực xin lỗi... "

Bộ dáng của cô làm cậu ta đau lòng lại tự trách bản thân. Nếu biết chuyện đến mức này, cậu ta nhất định sẽ không trêu đùa người con gái đơn thuần như vậy. Nếu được, cậu ta tình nguyện lựa chọn yêu cô...

Nhìn bóng dáng ngày càng xa của Thạch Trạch, nhìn người con gái yên lặng bên cạnh cậu ta, trong lòng Mạch Khê nổi lên cảm xúc phức tạp, nụ hôn nóng ấm trên trán cũng dần nguội lạnh.

https://thuviensach.vn

Mối tình đầu của cô thế là đã chấm dứt. Như một vở kịch, lại như một giấc mộng. Lúc bắt đầu oanh oanh liệt liệt, khi kết thúc cũng không thua kém. Trong lòng cô dấy lên loại cảm giác khó nói thành lời, rất xót xa, nhưng vẫn có thể chịu đựng được.

Nhưng, nỗi đau cha nuôi gây ra cho cô đâu chỉ là xót xa?

Đúng vậy, như Thánh Trạch nói, chỉ cần là người cha nuôi muốn tìm thì nhất định sẽ tìm được. Đáng tiếc, người xâm phạm cô không ai khác, chính là vị cha nuôi uy quyền đó!

Cho dù những lời Thánh Trạch nói là thật, thì cô sao có thể trốn được! Trốn khỏi tòa thành, rời khỏi Lôi gia... dường như vô cùng khó khăn!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17

Bạc Cơ

Câu lạc bộ La Sphere tọa lạc tại nước Pháp xa hoa bậc nhất, là một trong những phần bất động sản thuộc Lôi thị. Ba năm trước đây được đầu tư bước đầu hơn năm mươi triệu để xây dựng và thiết kế ; tòa nhà gồm sáu tầng, cao hàng trăm mét trở thành kiến trúc xinh đẹp, xa hoa lộng lẫy bậc nhất nước Pháp. Mỗi phòng khách sạn đều có một thiết kế riêng, diện tích căn phòng nhỏ nhất cũng gần ba trăm mét vuông, còn phòng hoàng gia ước chừng vào khoảng hơn một ngàn mét vuông. Hàng cửa sổ sát đất có thể nhìn ra ban công, hoa viên, lúc nào cũng có thể nhìn thấy đại dương mênh mông vô bờ xinh đẹp.

Đêm nay có chút ám muội. . . . . .

Trong phòng hoàng gia, Lôi Dận nằm trên ghế. Hắn vừa tắm xong, thân mình cao lớn dụ hoặc được vây bên trong chiếc áo choàng tắm màu trắng, lẳng lặng nằm trên ghế, phía sau hắn là đại dương xanh thẳm một màu.

Hắn nhắm mắt dưỡng thần, gương mặt cương nghị anh tuấn. Dưới ánh đèn, bóng dáng hắn càng thêm vẻ dụ hoặc, mê người.

Hồi lâu sau, một đôi tay mềm mại nhỏ bé nhẹ nhàng đặt trên trán ôn nhu xoa nhẹ hai bên huyệt thái dương của hắn, ngón tay cô rất trắng, lại mềm

https://thuviensach.vn

mại như nước.

Người phụ nữ có dáng người cao gầy, mái tóc quăn dài mềm nhẹ lay động trong gió đêm, gương mặt xinh đẹp nhưng lại có những đường nét mềm mại, đáng yêu ; mỗi cái giơ tay nhấc chân đều lộ ra sự dịu dàng ngoan ngoãn, cô không nói gì, chỉ yên lặng mát-xa cho hắn.

Một lúc lâu sau, Lôi Dận nâng tay, ngón tay thon dài dọc theo tay người phụ nữ đó, cuối cùng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Bàn tay thô to bao vây lấy, như là đang nhàn nhã đùa bỡn lòng bàn tay mềm mại của cô.

Cô thản nhiên cười, dừng lại động tác, chân thành đi đến trước mặt Lôi Dận, thân mình mềm mại như nước quỳ gối trên thảm, ngón tay mảnh khảnh của cô cùng bàn tay Lôi Dận đan xen với nhau, tay kia thì lại mềm mại nhẹ nhàng giãn mi tâm của hắn ra, thâm tình mà nói nhỏ, " Dận, hội nghị hôm nay khiến anh mệt mỏi sao?"

Lôi Dận mở mắt, con ngươi xanh biếc sâu thẳm nhìn người phụ nữ nhỏ nhắn cùng khuôn mặt đáng yêu thì chợt lóe lên vẻ dịu dàng, thản nhiên nói: "Vì sao lại nói như vậy?"

Người phụ nữ liền ngả vào bên cạnh hắn, ngẩng gương mặt trong sáng nhỏ nhắn, dịu dàng nói một câu: " Từ lúc trở về khách sạn vẻ mặt của anh không được tốt lắm, một câu cũng không nói !"

Giọng nói dịu dàng của người phụ nữ lại có chút làm nũng khiến Lôi Dận hơi thất thần, ôm lấy cô, ngữ khí tuy rằng lãnh đạm, nhưng lại có chút thả lỏng.

"Bạc Cơ, tủi thân lắm sao?

Bạc Cơ lập tức lắc đầu, ngọt ngào nói: "Tủi thân cũng không sao, bản thân em cũng không oán không hận."

https://thuviensach.vn

"Có thể ở bên cạnh anh, em rất hạnh phúc, Dận, anh đối với em tốt như vậy, cho dù thế nào đi nữa thì em cũng không oán trách !"

"Em cho rằng anh đối với em tốt lắm sao?"

Lôi Dận nghe vậy, sau một lúc thì ngồi dậy, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Ngay sau đó, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vẽ theo ngũ quan xinh xắn của Bạc Cơ, ngón tay mang theo sự nhẹ nhàng, tuy rằng đôi mắt vẫn lạnh lùng. Trong đầu hắn lại lơ đãng hiện lên khuôn mặt của người con gái khác, thực mềm mại, đáng yêu...

Bạc Cơ nâng tầm mắt đối diện với con ngươi xanh biếc của hắn, nhẹ nhàng nói: "Trên đời này chỉ có anh đối với em là tốt nhất !"

Trong mắt Lôi Dận có chút rung động, nâng tay khẽ vuốt tóc của cô, lãnh đạm buông một câu:

"Nha đầu ngốc!"

Bạc Cơ nở nụ cười, nhào vào trong ngực hắn, bàn tay nhỏ bé lại như rắn nước chui vào áo ngủ của hắn, dừng lại tại cơ ngực rộng lớn, nhẹ nhàng hôn lên lồng ngực màu đồng của hắn...

"Nha đầu ngốc này chỉ vì anh mà sống, mà chết. . . . . Em vĩnh viễn thuộc về anh."

Con ngươi của hắn đột nhiên căng thẳng, lời nói của người phụ nữ như nước lũ xối quanh trong đầu hắn, đột nhiên đau đớn như muốn nổ tung.

Lôi Dận không nói không rằng trực tiếp bế ngang người phụ nữ, đi vào phòng ngủ, ném thẳng lên giường.

"Dận. . . . . "

https://thuviensach.vn

Bạc Cơ chỉ mặc một chiếc váy ngủ dài mỏng bằng lụa màu đen, lại vì bị Lôi Dận ném lên giường nên chiếc váy cũng nhăn nhúm lại, thân thể mềm mại nữ tính không chút che lấp hiện ra trước mắt Lôi Dận.

Lôi Dận hơi thất thần, cúi người xuống, ngón tay thon dài thuần thục cởi bỏ váy ngủ của cô, chụp lên ngực cô.

Thân thể Bạc Cơ run rẩy, nhiệt tình ôm cổ Lôi Dận, mị hoặc nằm dưới thân hắn như rắn nước mà vặn vẹo, cảm thụ được dáng người to lớn của hắn, mùi hương thản nhiên tỏa ra, còn có khuỷu tay rắn chắc mạnh mẽ. . . .

"Dận. . . . . " cô chủ động hầu hạ hắn, từ từ hôn xuống, cho đến lồng ngực hắn ; cái miệng nhỏ nhắn lại nhiệt tình khiêu khích cắm hắn ; cũng cảm nhận được vật tượng trưng nam tính đầy kiêu ngạo của hắn.

Ở bên cạnh hắn hai năm, Bạc Cơ biết rất rõ ràng người đàn ông này dục vọng thật kinh người, mỗi khi trong mắt hắn thoáng hiện nét ưu tư thì hắn sẽ đòi hỏi rất nhiều. Thời gian dài cùng tình cảm mãnh liệt khiến cô có thể cảm nhận được khoái cảm sâu sắc, ý thức cô trở nên mê muội, cho đến khi mồ hôi đầm đìa, sức cùng lực kiệt, thì hắn mới có thể đạt đến cao trào.

Cô biết như thế nào làm mới có thể làm cho hắn vui, cũng biết trong lúc hoan ái hắn cấm kỵ cái gì. . . . . Cho nên, ở bên cạnh hắn lâu như vậy, cô có thể mang đến cho Lôi Dận cuộc hoan ái cuồng dã, nhưng duy nhất không chiếm được nụ hôn của hắn.

Lôi Dận khi cùng những người đàn bà khác trên giường, không bao giờ cho họ tùy tiện gắn bó với hắn, nói cách khác, hắn cũng không để cho người đàn bà nào chạm vào môi hắn!

Người phụ nữ mềm mại dưới thân làm Lôi Dận hơi nheo mắt lại, bàn tay to nắm trong tay đầu của cô, lại làm người phụ nữ càng thêm vất vả mà chịu đựng sức mạnh của hắn. Bạc Cơ hoàn toàn quỳ gối giữa hai chân rắn chắc của hắn, như là đang hầu hạ bậc quân vương thời cổ đại.

https://thuviensach.vn

Hình dáng khuôn mặt Bạc Cơ chiếu vào ánh mắt của hắn, hàng mi kia, ánh mắt kia, thậm chí cả đôi môi hồng nhuận... Trước mắt hắn lơ đễnh hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn, quật cường, cùng sợ hãi, tái nhợt của Mạch Khê.

Cảnh hắn chiếm đoạt Mạch Khê đêm đó đột nhiên hiện lên, rõ mồn một trước mắt hắn.

Thân thể cô tràn ngập vẻ thanh xuân tươi mới, mang theo hương vị hấp dẫn của tuổi trẻ. Cô như trang giấy trắng, hắn phát hiện, đêm đó hoàn toàn là hắn chủ động. Hắn thừa nhận chính mình thực điên cuồng, lần đầu tiên phải dùng thủ đoạn đó với một người phụ nữ!

Đúng vậy, cô đã trưởng thành, là một người phụ nữ! Sự ngây thơ của cô đem đến cho hắn cảm giác mà chưa người nào làm được. Đó là cả thân thể và tinh thần đều thỏa mãn. Thật khó tin, nhưng mà thân thể Mạch Khê hoàn toàn khiến hắn khí huyết sục sôi, cảm giác này gần như khiến hắn phát điên.

Bên tai tựa như lại vàng lên tiếng khóc nức nở của Mạch Khê lúc ở dưới thân hắn cầu xin tha thứ. Tiếng ngâm vọng trong tai hắn cũng hấp dẫn trí mạng, càng làm hắn càng thêm cuồng dã!

Đêm đó, hắn hoàn toàn biến cô trở thành một người phụ nữ thực sự.

Hơi thở hắn bắt đầu dồn dập, thậm chí khi nhắm mắt lại đều có thể cảm nhận được Mạch Khê đêm đó dưới thân hắn run rẩy, dục vọng dấy lên càng nhanh...

"Dận... " Khuôn mặt Bạc Cơ mang nét xuân tươi như cánh đồng vừa được tưới nước, thân mình như rắn quấn lấy người hắn.

Ngay sau đó, Lôi Dận xoay người áp chế người phụ nữ dưới thân, không chút lưu tình tiến thẳng vào...

https://thuviensach.vn

Bạc Cơ hít vào một hơi. Tuy nói thân thể của cô là một tay hắn dạy dỗ, nhưng mỗi lần hoan ái như thế này vẫn khiến cô khó có thể tiếp nhận được sức mạnh to lớn, cường hãn của Lôi Dận.

" Dận. . . . . Anh thật hư nha. . . . . "

Hai đùi ngọc ngà của cô không nhịn được quặp lên hông hắn, thở gấp cầu xin tha thứ, nhưng ngược lại càng kích thích hắn trở nên điên cuồng hơn.

Trên giường, thân thể Bạc Cơ như sợi mì bị hắn điên cuồng dày vò. Tiếng thở dốc lỗ mãng của hắn hòa cùng tiếng ngân mềm mại của người phụ nữ. Trong phòng, nhiệt độ càng ngày càng tăng, nóng bỏng không kiềm lại được. . . . . .

Một hồi lâu sau...

Cùng với tiếng gầm nhẹ của người đàn ông, độ nóng rốt cục cũng giảm xuống.

Tất cả yên tĩnh trở lại. Chỉ có gió đêm thổi từng đợt bay tấm rèm lụa, cũng tán đi không ít mùi dục vọng.

"Dận. . . . . "

Bạc Cơ tuy rằng đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, nhịn không nổi nằm úp sấp trên lồng ngực Lôi Dận mà thở dốc, cảm nhận mùi hương thuộc về hắn.

Bạc Cơ lên tiếng làm nũng, "Mỗi lần đều tra tấn người ta đến chết. . . . . "

Người đàn ông này mỗi lần qua hồi hoan ái đều lạnh lùng, dù vậy, ở hắn vẫn tản ra mị lực làm phụ nữ khó có thể chống đỡ, bởi dáng người cao lớn

https://thuviensach.vn

anh tuấn, còn có gương mặt mị hoặc khôn cùng. Bạc Cơ cũng như vậy, biết rõ hắn chính là ma quỷ, mà vẫn như trúng độc quyến luyến không rời, biết rõ làm bạn bên người đàn ông này rất nguy hiểm, còn như thiêu thân lao đầu vào lửa mà không nghĩ đến việc rời đi.

Lôi Dận, luôn có cách làm phụ nữ vừa sợ nhưng lại vừa yêu, đến khi đắm chìm trong đó rồi lại phát hiện ra cho dù chết cũng cam tâm tình nguyện.

Lôi Dận nghe thấy vậy, đẩy người phụ nữ trên người ra rồi ngồi dậy. Da thịt màu đồng dưới ánh đèn càng thêm vẻ quyến rũ.

"Uống đi !" Hộp thuốc màu đen bị ném lên người Bạc Cơ. Giọng nói của hắn rất bình thản, một chút dao động cũng không có, thâm trầm tựa biển sâu.

"Dận…"

Đáy mắt Bạc Cơ chợt lạnh đi, vừa muốn làm nũng nói gì đó, lại nghe thấy hắn lãnh đạm buông một câu: "Đừng để anh nói lần thứ hai! "

Ngữ điệu không cao, nhưng lại mang theo uy quyền, cường thế rất lớn.

Trong mắt Bạc Cơ thoáng hiện lên vẻ đau xót, nhưng vẫn đành phải nuốt viên thuốc màu đen. Lôi Dận nhìn thấy thì vừa lòng, đưa tay vỗ vỗ mông cô.

Thấy trán hắn dãn ra một chút, Bạc Cơ lúc này mới dám đứng dậy, hai tay như dây leo ôm lấy thắt lưng hắn từ phía sau, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn mềm mại như nước dán sau lưng của hắn, nhỏ giọng cầu xin:

" Dận, đêm nay đừng đi có được không?"

https://thuviensach.vn

Cô biết hắn quá mức vĩ đại, phụ nữ bên người nhiều vô số. Nhưng cô cũng biết chính mình vẫn có chút địa vị trong lòng hắn, cũng bởi điểm này nên cô không giống với những người phụ nữ kia, ít nhất hắn đối với cô không tàn khốc vô tình như đối với những người khác. Ít nhất Lôi Dận vẫn là kim chủ của cô, bởi vậy, cô ngày càng muốn tiến từng bước để có được nụ hôn của hắn. Hoặc chỉ là một đêm được ngủ trong lòng Lôi Dận thôi, cô cũng toại lòng.

Bởi Lôi Dận cho tới bây giờ chưa bao giờ ngủ cùng giường với phụ nữ. Cho dù cùng người phụ nữ đó trên giường có cuồng dã đến đâu, thì khi xong việc cũng sẽ rời đi. Bạc Cơ hầu hạ bên Lôi Dận lâu như vậy, tuy rằng mỗi lần hoan ái đều mãnh liệt, đều khiến cô vô cùng thỏa mãn, cũng rất mệt mỏi, nhưng vẫn là hư không. Không có Lôi Dận ngủ ở bên cạnh, làm bạn cùng cô chỉ còn lại hơi thở của hắn vương vấn trong không khí.

Lôi Dận lạnh lùng đứng dậy, thân thể cao lớn có thể sánh với tượng thần Rô-ma, khiến người ta nhìn vào có cảm giác xa cách ngàn dặm. Hắn chỉ vào chiếc áo sơ mi bên cạnh…

Ánh mắt Bạc Cơ thực ảm đạm, dù mỏi mệt không chịu nổi nhưng vẫn cầm lấy áo sơ mi, mặc chỉnh tề lại cho hắn. Xong liền kiễng chân, đặt lên má hắn nụ hôn nhẹ.

" Nghỉ ngơi sớm một chút! "

Lôi Dận nhìn khuôn mặt cô, đôi mắt thoáng chút hoảng hốt, chỉ là rất nhanh che giấu đi, thản nhiên nói một câu.

Khóe môi Bạc Cơ gợn lên nụ cười tươi, ngoan ngoãn gật đầu.

Lôi Dận rời đi. Khi bóng dáng cao lớn như thần thánh kia hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Bạc Cơ mới buông thân mình mềm mại nằm trên giường, ôm lấy chiếc gối còn vương lại hơi thở của hắn, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại…

https://thuviensach.vn

-_____

Khoảng thời gian này thật sự quá tĩnh lặng. Mạch Khê lại như nhớ về hơn một ngày trước. Kể từ sau buổi tối hôm đó, cha nuôi không trở về.

Ra khỏi tòa thành, mọi chuyện chỉ tựa như một cơn ác mộng đã qua.

Đi học rồi tan học, cuộc sống Mạch Khê dần dần trở nên bình thường. Tuy rằng mỗi khi ở vườn trường hoặc nhà ăn đều xuất hiện những sinh viên cứ chỉ trỏ không ngừng.

"Mạch Khê, chúng ta là bạn tốt của nhau đúng không? Chuyện của cậu với Thánh Trạch thật sự không thể nói được sao?" Đại Lỵ vừa ăn vừa nén giận mà hỏi.

Mạch Khê mỉm cười, cô không chịu nói. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt của cô, vẫn ánh lên nét xinh đẹp, hồng hào mọi ngày.

"Lại cười?" Đại Lỵ bất mãn nhíu mày, "Tuy rằng Thánh Trạch chuyển trường lâu như vậy, nhưng trong trường lại bày ra đủ loại tin đồn nhảm. À, cậu không nghe thấy mấy người đó nói gì chứ?"

Thánh Trạch chia tay Mạch Khê làm cho nữ sinh trong trường ai ai cũng âm thầm đắc ý. Lời đồn đại truyền càng xa càng trở nên ồn ào huyên náo. Chỗ nào cũng nói Mạch Khê rốt cục bị Thánh Trạch ruồng bỏ, cô chẳng qua chỉ là kẻ đáng thương mà Thánh Trạch chơi bời thôi.

Mạch Khê không cho là đúng nhún nhún vai, "Miệng là của người khác, họ thích nói gì thì nói.”

Cô nghĩ rằng mình không cần giải thích nhiều, càng giải thích thì vấn đề phát sinh lại càng nhiều. Nếu nói ra nguyên nhân đích thực khiến Thánh Trạch phải chuyển trường, thì tự nhiên sẽ lại nhắc đến cha nuôi; nhắc đến

https://thuviensach.vn

cha nuôi là lại liên quan đến chuyện xảy ra tối hôm đó; thậm chí sẽ liên quan đến cả chuyện hắn cưỡng bạo cô nữa!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18

Cố Nhân Đến Bất Ngờ

Mạch Khê thừa nhận chính mình như con đà điểu, trước mắt chỉ có thể nơm nớp lo sợ vùi đầu vào cát, nếu có thể trốn tránh bỏ chạy thì cứ tiếp tục trốn. Nếu tránh không được nữa thì nói sau, cô bây giờ chỉ có thể đi một bước mà tính một bước.

Đại Lỵ thấy thật sự không hỏi được gì, đành phải đầu hàng, "Thôi thôi, khi nào cậu muốn nói thì hãy nói. Đúng rồi, kỳ nghỉ sắp tới, cậu quyết định đi làm thêm sao? Thật sự đã quyết định rồi sao?"

Mạch Khê gật đầu, "Công ty đã gọi điện thoại đến, mình có thể đến công ty thời trang KY làm trợ lý, nhưng mà ở đó còn thiếu một trợ lý. Đại Lỵ, nếu cậu không có việc gì làm thì có thể đến đó làm cùng nhau đi.”

"Thật sao? Thật tốt quá, kiếm tiền luôn đi liền với tiêu tiền, mình đi!”

Đại Lỵ hưng phấn, nhưng lại trưng ra ánh mắt nghi hoặc, "Mạch Khê, cậu ra ngoài làm việc, còn cha nuôi của cậu thì giải quyết sao đây ?”

Tuy rằng chỉ thấy qua cha nuôi của Mạch Khê một lần, thế nhưng bộ dáng lạnh như băng đến nay vẫn còn in đậm trong đầu Đại Lỵ. Hắn là nhân vật có tiếng, đương nhiên có quyền uy và vị thế lớn.

https://thuviensach.vn

Ngón tay Mạch Khê theo bản năng run rẩy một chút, lập tức cười cười: "Nghe bác Hàn Á nói, cha nuôi mấy tháng gần đây đều ở Pháp xử lý công việc, ông ấy sẽ không biết đâu.”

Đại Lỵ nhìn cô, thở dài, "Cậu đấy, thật sự là có phúc mà không biết hưởng, đường đường là thiên kim tiểu thư của Lôi gia, mà lại chạy đến công ty thời trang làm trợ lý trang phục. Mình mà là cậu á, thì đã sớm đi du lịch vòng quanh trái đất rồi.”

Mạch Khê uống một ngụm nước, nhẹ nhàng nói một câu: "Mình cần tiền!”

Đại Lỵ đảo cặp mắt trắng dã, "Cậu là con gái của Lôi Dận danh tiếng lẫy lừng, còn ai có thể so với cậu?"

"Tiền của Lôi gia là của cha nuôi, không phải của mình." Mạch Khê nói ra khúc mắc trong lòng. Tuy rằng thẻ vàng của cô không lúc nào hết tiền, nhưng tất cả đều thuộc về Lôi gia. Từ đêm đó trở về sau, trong lòng cô đã để tâm và bắt đầu bài xích tất cả mọi thứ thuộc về Lôi gia.

"Tốt! Có cốt cách của thiên kim tiểu thư nha!" Đại Lỵ cười trêu nói, "Thôi, dù sao kỳ nghỉ cũng dài, làm chung một chỗ với cậu cũng tốt”

Cô biết Mạch Khê tính khí quật cường, thường thường đã quyết định chuyện gì thì không thể thay đổi.

Mạch Khê ngọt ngào cười lớn, nhẹ nhõm thở dài một hơi.

-_____

Kỳ nghỉ vừa tới gần, show diễn thời trang đã tổ chức hoành tráng rồi.

KY là công ty thời trang nổi tiếng toàn cầu. Bên dưới có mười chi nhánh. Hai phần ba đơn đặt hàng đều là từ những người giàu có, quyền thế

https://thuviensach.vn

cao sang. Nhất là khi KY còn dưới bậc công ty FLON, thì đã được nhiều thành viên hoàng gia đặt trang phục rồi.

"Bên này, chuyên viên trang điểm làm nhanh một chút. Còn cô nữa…lại xem nhóm người mẫu chuẩn bị đến đâu rồi!... Phóng viên đều đến rồi, còn không mau ra đón!"

Phụ trách show lần này là công ty người mẫu nổi tiếng PG. Người mẫu trong công ty cũng phải qua sát hạch kĩ mới được tham gia sự kiện lần này.

Lúc Mạch Khê cùng Đại Ly vừa được phân công ra phía sau hậu trường, liền nhìn thấy một vị chủ quản nữ tính đang khoa tay múa chân, vừa muốn mở miệng, cô ta lại phóng ánh mắt sắc bén nhìn hai người.

"Các cô là trợ lý mới sao? Tôi đã thấy ảnh chụp các cô rồi. Như vậy đi, các cô hãy nhanh nhanh một chút đến xem tốp người mẫu đầu tiên, sau đó nhìn xem Kanve bên kia có cần hỗ trợ hay không, anh ấy hắn là bận tối mắt tối mũi, nhanh lên!”

Đại Lỵ sửng sốt, thuận miệng hỏi câu: " Kanve là ai? Còn nữa, ‘tốp người mẫu đầu’ là gì?"

Chủ quản ngẩn người, ngay lập tức nổi lên cơn tức giận, "Các cô như thế nào mà được tuyển vào? Đến việc hỗ trợ trang phục trước biểu diễn, quan trọng như vậy mà cũng không học kỹ sao? Lại còn “tốp người mẫu đầu’ cũng không biết?" Chủ quản trưng ra dáng vẻ sắp sứt đầu mẻ trán, vuốt vuốt cái trán, lập tức nói: "Thôi thôi, đơn giản mà nói với các cô chính là, muốn các cô đi xem nhóm người mẫu đầu tiên lên sân khấu, còn nữa, Kanve là nhà thiết kế trang phục show này, đang ở khu người mẫu bên kia. Các cô đã không thông minh thì tôi sẽ nói một chút, Kanve là nhà thiết kế quyền uy bậc nhất của KY, nói chuyện với anh ta đừng có liều lĩnh, lỗ mãng, mau đi đi”

https://thuviensach.vn

Đại Ly nghe được thì sửng sốt một hồi, chưa kịp phản ứng lại đã bị Mạch Khê lôi đi.

Đi một hồi, rốt cục cũng tìm được khu người mẫu. Lúc này Mạch Khê mới phát hiện, thì ra các show diễn trên TV đều là lừa người. Nơi này tuy rằng nhìn qua bề bộn nhiều việc, nhưng tất cả đều ngay ngắn có thứ tự, mỗi việc đều có người chuyên trách.

Bóng dáng một người đàn ông xuyên qua giữa nhóm người mẫu, đang sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy. Bởi vì khoảng cách khá xa, nên cô không thấy rõ diện mạo của người đó. Mạch Khê chỉ có thể cảm giác được thân hình anh ta rất cao lớn. Người này ăn mặc rất quái lạ! Rõ ràng là mùa hè, lại đi mặc một chiếc áo thun len ca-sơ-mia cùng áo ba-đờ-xuy. Nhưng mà nghĩ một lúc sẽ nhận ra rằng, đây là bộ trang phục thu đông, chắc là dành cho show diễn lần này.

"Đại Lỵ, anh ấy chắc chính là nhà thiết kế thần thánh mà chị chủ quản kia nói." Mạch Khê kéo Đại Ly đi nhanh hơn.

Thừa dịp anh ta nghiêng người sang một bên, Mạch Khê có thể thấy được toàn bộ diện mạo của anh ta! Là một người xa lạ hơn nữa lại là một người đàn ông quá đẹp trai!

Ngũ quan tuấn mỹ, dáng người hoàn hảo, chiếc áo ba-đờ-xuy cũng không cài khuy, làm lộ ra bộ âu phục xám bên trong; cả chiếc cà- vạt cùng màu và kẹp cà vạt màu tối vô cùng tương xứng, không thể chê vào đâu được.

Mạch Khê giật mình sửng sốt một chút, nhà thiết kế này không giống như trong tưởng tượng của cô. Trang phục trên người rất chỉnh tề, giống như vừa mới ra khỏi một cuộc họp vậy. Đại Lỵ cũng ngây ngốc, thì thào nói: "Tại sao các nhà thiết kế lại cứ phải đẹp trai như vậy chứ?"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê lúc này mới phản ứng lại, kéo kéo cô đi đến phía sau người đàn ông kia, nhẹ giọng nói: "Anh chính là nhà thiết kế Kanve sao? Chủ quản bảo bọn em đến đây xem anh có cần hỗ trợ không?”

Phía sau vang lên giọng nói của một cô gái làm cho anh chú ý. Anh quay đầu lại nhìn về phía sau thì thấy một thiếu nữ chỉ cao đến vai anh, đôi con ngươi đen láy bỗng như sáng lên, lập tức hơi nghi hoặc hỏi một câu: "Em là?"

"Chào anh, em tên là Mạch Khê, còn cô ấy là Đại Lỵ, chúng em đến đây làm trợ lý.”

"Mạch Khê ư?”

Người đàn ông tựa như thưởng thức cái tên này, lập tức ảm đạm cười, "Các em tới rất đúng lúc, cô người mẫu bên kia cần thay trang phục, qua hỗ trợ đi!”

Giọng nói của anh ôn nhu hài hòa, nhưng lại mang theo sự thản nhiên xa cách, làm cho người nghe thực thoải mái, nhưng lại không thể cùng anh quá sức thân mật tiếp cận; khiến người ta tới gần, rồi lại như vậy mà xa cách không thể thành bạn. Mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều tản ra hương vị thản nhiên như hương của cây ăn quả, thực là một hương vị sạch sẽ.

Mạch Khê không một chút hốt hoảng, nhanh chóng kéo Đại Lỵ khẩn trương làm việc.

Đây là lần đầu tiên Mạch Khê được quan sát một show diễn gần như thế!

Cô trước giờ đều cho rằng các nhà thiết kế luôn luôn tạo ra ảo mộng. Sở dĩ cô nói vậy vì nhà thiết kế Kanve này chính là một trong số đó. Thậm chí ngay cả những tiết mục mở màn cũng độc đáo vô cùng. Trên màn hình

https://thuviensach.vn

chiếu tóm tắt lịch sử quá trình phát triển của nhãn hiệu. Sau đó là màn trình diễn của những người mẫu xinh đẹp, kiều diễm.

Trang phục thu đông luôn mang sắc trầm buồn, không giống như trang phục mùa hè năng động, mà vẫn toát lên khí chất tao nhã. Nhà thiết kế Kanve đã phá vỡ đi quy tắc này, phối hợp màu sắc một cách táo bạo, thành công đem đến cảm giác hài hòa cho những bộ trang phục.

Show diễn này là nhằm vào những nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, cho nên có mặt tại đây đều là những người danh tiếng có vị trí nhất định trong làng thời trang.

Người mẫu dịu dàng, chậm rãi bước ra từ màn hình điện tử cuộn tròn. Nữ trang được sử dụng đều hết sức tinh xảo. Chi tiết chỗ cổ áo, tay áo đều vô cùng tỉ mỉ, phối cùng chiếc thắt lưng phong cách cổ điển. Trên làn váy điểm bông Tulip nở rộ, đưa người xem như vượt thời gian về với Hà Lan thế kỷ 17.

Cùng với thứ âm nhạc tao nhã, những tia sáng la-ze lóe ra rồi hạ xuống, một người, lại một người bước ra cùng với những trang phục tinh tế, xa hoa…có bộ được điểm họa tiết hoa thêu tay, có bộ được đan thủ công vô cùng bắt mắt…Đây thực sự là đỉnh cao của nghệ thuật, đem đến cho thế giới thứ ‘thời trang xa hoa bậc nhất’, hấp dẫn không chỉ những nhà thiết kế hàng đầu.

Thời trang nam giới trở thành tiêu điểm của show diễn lần này. Cũng chính bởi vì hôm nay Kanve đích thân chuẩn bị những bộ trang phục nam cao cấp, khiến cho tất cả giới truyền thông gồm đài truyền hình, truyền thanh và phóng viên mới sáng sớm đã túc trực tại show diễn, mục đích là mang camera, máy chụp ảnh tìm được vị trí tốt để đưa tin.

Lần này, trang phục nam dĩ nhiên là lấy hình tượng và khí chất quý tộc làm điểm chủ chốt. Tuy vậy, lại tạo ra sự thoải mái với phong cách đời

https://thuviensach.vn

thường, điểm này hiển nhiên cũng là phong cách thiết kế mới nhất của anh.

Trên người người mẫu, ngay cả áo choàng dài, phụ kiện đi kèm, hay chi tiết thiết kế phần vai cũng đều toát lên vẻ tao nhã, thanh lịch. Thiết kế của Kanve cũng rất táo bạo, tạo nên sự mới mẻ cho trang phục nam theo phong cách quý tộc.

Mạch Khê cũng không có đủ thời gian để xem show diễn một cách rõ ràng, chỉ nhìn lén vài lần đã phải tiếp tục giúp tốp người mẫu sắp lên sân khấu chuẩn bị quần áo, rồi lại đồ trang sức và phụ kiện đi kèm. Cô vội vàng lấy mấy thứ trang sức, đầu óc rối tinh rối bù, lại va phải chuyên viên trang điểm.

"Aiz…thật là…”

Giọng nói là của chuyên viên trang điểm, bởi vì Mạch Khê vô tình đụng trúng anh ta, cây chì kẻ mi trong tay anh ta không cẩn thận xượt qua một chút, "Này, cô sao thế hả? Không có việc làm sao? Không thấy tôi đang trang đểm gấp cho người mẫu sao? Cô có biết hay không hả?”

"Thực xin lỗi …thực xin lỗi”

Mạch Khê liên tục giải thích, tuy rằng cô không thấy rõ diện mạo của người mẫu, chỉ biết rằng cô ấy đang trang điểm để lên sân khấu.

Thợ trang điểm còn muốn nói thêm câu gì nữa, thì nghe cô người mẫu thản nhiên nói một câu: “Không nên gấp gáp làm gì, cô bé ấy là không cẩn thận, gây khó dễ cô ấy làm gì? Nói từ từ là được, mau lấy trang phục cho chị thay nào!”

Tiếng nói dịu dàng dừng bên tai Mạch Khê, cô vội vàng nâng mắt, nhìn thấy cô người mẫu ấy, sau đó ngây ngẩn cả người.

Là chị ấy sao?

https://thuviensach.vn

Đại Lỵ nhìn thấy cảnh này, ôm trên tay một đống quần áo, ngay sau đó hô lớn ra tiếng.

"Bạc, Bạc Cơ? Chị là người mẫu Bạc Cơ?"

Bạc Cơ mỉm cười, bên môi phiếm nét dịu dàng, "Thời gian không còn nhiều, các em không định cho chị thay quần áo sao?"

Mạch Khê lúc này mới phản ứng lại, vội vàng lấy quần áo.

Cách đó không xa, Kanve nhìn xuyên qua hướng này, nhìn thoáng qua, quay đầu nói cái gì đó, rồi lại tiếp tục bận rộn.

Đúng lúc này, người phụ trách vội vội vàng vàng chạy đến hậu trường la lớn.

"Kanve, Kanve… người mẫu cùng Bạc tiểu thư lên sân khấu bị trật chân, phải làm sao bây giờ?”

Kanve đứng thẳng dậy, ánh mắt hơi sầm lại.

Bạc Cơ nghe vậy, lập tức đi đến trước mặt Kanve, tiếng nói dịu dàng nhưng lại tràn ngập lo lắng, "Tại sao có thể như vậy? Kanve, màn trình diễn này cần ba người mới được. Nhưng mà, bây giờ không có người mẫu thay thế. . . . . "

Mạch Khê cùng Đại Lỵ đưa mắt nhìn nhau, cầm quần áo không biết là nên buông xuống hay là vẫn là tiếp tục giúp người mẫu thay.

Khi mọi người đang không biết phải làm như thế nào, thì Kanve đột nhiên nhìn về phía Mạch Khê, không nói không rằng liền sải bước tiến lên, hai tay tự nhiên khoác lên hai vai của Mạch Khê, con ngươi đen láy thêm phần thâm thúy lạ thường.

"Tiểu Mạch Khê, em có đủ tự tin để bước lên sàn diễn không?”

https://thuviensach.vn

"Hả?" Không chỉ là Mạch Khê, toàn bộ hậu trường đều kinh ngạc.

"Em, em, không được đâu, em chưa từng đi qua. . . . . "

Mạch Khê nói lắp, nhìn thấy cặp mắt anh trong trẻo, trong mắt có chút ý cười.

"Chưa từng thử cũng không sao cả, em chỉ cần tự nhiên thả lỏng là có được, chuyện khác giao cho Bạc Cơ và người mẫu khác là được, màn trình diễn này chủ đạo là những trang sức trên người Bạc Cơ, đi theo cô ấy là được."

Hàng mi Kanve chớp động, độ dày vừa phải cùng đôi môi đỏ lúc này đầy ý cười, đầy vẻ đa tình, làm cho người ta mới gặp liền bị mê hoặc.

Người đàn ông này có nụ cười thật mê hoặc lòng người, Mạch Khê như bị thôi miên, gật gật đầu.

Thần sắc Kanve thực bình tĩnh, anh liền gật đầu, nói với thợ trang điểm: " Nhanh trang điểm và tạo hình cho cô ấy!"

Mọi người lại bắt đầu ba chân bốn cẳng chạy công việc.

" Kanve này, cô bé này không đủ cao, váy dài quá làm sao bây giờ?" Một gã trợ lý la lớn.

Mạch Khê thật ra có một chiều cao chuẩn, 1m65, nhưng đứng cùng một chỗ với nhóm người mẫu thì cô hơi thấp hơn một chút. Nhất là chiếc váy trên người cô... đây là chiếc váy trắng thanh khiết, phối hợp với những phụ kiện tinh tế, được may theo đúng dáng vóc của người mẫu ; khi mặc trên người Mạch Khê thì trở thành một làn váy thướt tha nhưng quá dài.

Kanve đi đến trước mặt Mạch Khê, đôi mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới một lúc lâu, ngay khi cô cảm thấy xấu hổ thì đã thấy Kanve trầm thấp

https://thuviensach.vn

mở miệng: "Kéo váy lên!"

Mạch Khê ngẩn ra, chưa kịp phản ứng, thì nghe "xoạt" một tiếng, chiếc váy trên người ngắn đi một đoạn vừa đúng chân của cô, tiếp đó anh nhanh chóng sửa cho vừa với thân mình Mạch Khê.

Cô như con búp bê để mặc cho người đàn ông xoay tới xoay lui. Cho đến khi toàn bộ hậu trường phát ra tiếng tán thưởng.

Chiếc váy này mặc trên người Mạch Khê dường như tạo nên một hiệu ứng vô cùng thần kì, viên kim cương to xa hoa lấp lánh, chất liệu và thiết kế tinh tế tỉ mỉ phủ trên toàn bộ da thịt của cô, làn váy dài cùng trang sức khiến cho chân cô trở nên khêu gợi. Đôi mắt lưu ly trong suốt như nước mùa thu, đôi môi hồng nhuận như cánh hoa, đôi con ngươi đen trong suốt tản ra khí chất dịu dàng. Cô thật sự như nữ thần ánh trăng xinh đẹp bước ra từ thần thoại. . . . . .

"Không sai! Chính là như vậy!"

Kanve rất vừa lòng, so lại hai vai của Mạch Khê, dường như nhận thấy được sự hồi hộp của cô, đè thấp giọng xuống nói: "Không sao cả, em hãy thả lỏng ở trên sàn diễn, Bạc Cơ và người mẫu kia cũng có thể giúp em."

Cô hồi hộp đến nỗi hai hàm răng run lập cập nhưng vẫn cố đứng vững.

Loại chuyện kiểu như ‘không trâu bắt chó đi cày’ này lần đầu tiên cô làm!

Bạc Cơ lên trước, nhẹ nhàng cười kéo tay Mạch Khê, dịu dàng nói :"Em là Mạch Khê? Tên rất êm tai! Mạch Khê, em nhất định phải nhớ kỹ nha, lát nữa lên sân khấu diễn cảm đừng cứng ngắc giống như bây giờ, sẽ không sao đâu, em chỉ cần đi phía sau chị là được, em hiểu chưa?"

Mạch Khê gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Tốt lắm tốt lắm, các cô nhanh lên, chuẩn bị lên sân khấu!" Người đại diện chủ quản sốt ruột vội vàng thúc giục nói.

Mạch Khê chân đã mềm nhũn, nhưng vẫn kiên trì đi theo phía sau Bạc Cơ.

Trên sàn diễn cảm giác cũng không thoải mái như tưởng tượng, đây là cảm giác trực tiếp nhất của Mạch Khê!

Toàn bộ đèn của hội trường đều chiếu vào sân khấu chữ T, không ngừng lóe ra tia sáng huỳnh quang làm cho Mạch Khê khó có thể mở mắt ra. Trên đầu là chiếu xuống là những ánh đèn nóng ran, cô không biết chính mình làm cách nào mà lên sàn diễn, chỉ biết là đã đi theo phía sau Bạc Cơ.

Bạc Cơ quả không hổ là người mẫu thế giới, biết rõ đi theo phía sau là một người nghiệp dư, nhưng vẫn có thể ung dung bình tĩnh ở trên sàn diễn đùa nghịch, giơ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ tao nhã.

Sự xuất hiện của cô hấp dẫn toàn bộ ánh mắt trong hội trường. Phía dưới, người này thì thầm bình luận với người kia khiến Mạch Khê rất xấu hổ, nhưng cuối cùng cũng đến phần độc diễn của Mạch Khê. Cô nhìn chằm chằm một người mẫu đi trước, thấy ánh mắt cổ vũ của Bạc Cơ thì đành phải kiên trì chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Hiển nhiên, sự xuất hiện của Mạch Khê lập tức khiến toàn hội trường náo động, vì thân thể của cô cùng chiều cao căn bản là không đủ với tiêu chuẩn của một người mẫu, dù rằng cô đã đi một đôi giày mười sáu phân. Hơn nữa cô còn rất đẹp!

Làn váy rất lớn, chắc hẳn là vô cùng giá trị, mang đến cho người mặc sự xinh đẹp cũng như vẻ tao nhã, thanh lịch. Mạch Khê như nữ thần ánh trăng lẳng lặng nhìn chăm chú mọi người dưới sàn diễn, gương mặt cùng chiếc váy đều hết sức hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

Ánh đèn huỳnh quang cùng đèn flash của camera tất cả đều rọi lên người Mạch Khê, thậm chí có khách quý đang ngồi ở hàng ghế VIP không tự chủ được mà đứng dậy để nhìn thấy gương mặt của cô gái này.

Chuyện xảy ra hết sức bất ngờ làm bàn tay Mạch Khê trở nên lạnh lẽo, cô thật muốn giống cô người mẫu kia tao nhã xoay người, nhưng không ngờ hai chân lại bất động không cử động được. Mọi điều mà Bạc Cơ dạy cho cô trước khi lên sàn diễn tất cả đều trở nên trống rỗng.

Âm nhạc vẫn phiêu đãng, camera không ngừng lóe sáng, Bạc Cơ hơi có vẻ sốt ruột. Người trong nghề liếc mắt một cái là có thể nhìn ra Mạch Khê đang lo lắng. Dưới sàn diễn đã bắt đầu có người nói nhỏ, tuy rằng cô gái này mới vừa xuất hiện liền làm cho toàn hội trường xôn xao nhưng xem ra cũng không đủ bản lĩnh.

Đại Lỵ phía sau cánh gà rất lo lắng, nắm chặt tay lại. Tất cả nhân viên hậu kỳ cũng ngừng tay, vẻ mặt đầy lo lắng.

Nhìn thấy chuyện xảy ra trên sàn diễn, Kanve đứng đó, hơi nhíu mày.

"Chuẩn bị một chút, lập tức chấm dứt show diễn!

Cái gọi là chấm dứt show diễn, chính là khi nhà thiết kế cùng đi với nhóm sở người mẫu đều lên sân khấu, cảm ơn những mọi người đã tham dự show diễn này. Nguyên tắc là đứng lại một chút trên sàn diễn, chỉ trước mắt chỉ có như vậy, mới có thể giải quyết sự cố đang xảy ra.

Trên sàn diễn Mạch Khê thực sự là đã không có đường thối lui. Cô theo bản năng nhìn thoáng qua sự lo lắng trong mắt của Bạc Cơ, biết rằng lúc này cô cũng không có khả năng tiến lên hỗ trợ, cô nhắm mắt lại, bên tai giọng nói xì xào bàn tán càng ngày càng lớn.

Rồi đột nhiên, Mạch Khê mở mắt, lại nhìn hướng bên dưới đài thì bên môi nổi lên ý cười, xinh đẹp lạ thường.

https://thuviensach.vn

"Thưa quý vị, trước mắt quý vị là một sản phẩm mới nhất của KY, tôi xin được giới thiệu một chút. . . . . "

Cô đột nhiên mở miệng nói chuyện, tiếng nói dịu dàng của Mạch Khê được truyền ra từ micro của cô khiến toàn hội trường yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên.

Thình lình xảy ra biến hóa bất ngờ, làm hai người mẫu trên sàn ngẩn ra, nhân viên hậu kỳ cũng giật mình.

Hai tay Đại Lỵ tạo thành chữ thập, hai mắt khẩn trương nhìn chằm chằm Mạch Khê trên sàn diễn, miệng không ngừng cầu nguyện, "Cầu trời cùng chư vị thần tiên, cầu trời phù hộ Mạch Khê thuận lợi qua được ải này. . . . . Mạch Khê à, cậu làm cái gì vậy?"

" Kanve, tốp người mẫu cuối đã chuẩn bị tốt rồi, bây giờ bắt đầu chưa?" Chủ quản vội vàng đi đến trước mặt nhà thiết kế, dò hỏi.

Kanve khẽ hất tay một cái, làm động tác ngăn cản: "Chờ một chút, cho cô ấy thêm thời gian."

"Hả?" Chủ quản ngẩn cả người, không hiểu rõ ý đồ của anh, đã thấy bên môi của anh hơi hơi nổi lên một chút ý cười thì nhìn về phía Mạch Khê trên sàn diễn với vẻ kỳ quái. Nhà thiết kế ăn trên ngồi trước này sao lại dung túng một cô gái không hề có kinh nghiệm kia?

Tất cả mọi ánh nhìn đều dồn hết về sàn diễn.

Giọng nói Mạch Khê dịu dàng ngọt ngào như tiếng suối. Mọi người ở dưới sàn diễn đều dài cổ lắng nghe xem cô bé này đang nói cái gì, mỗi vẻ mặt đều hiện lên sự tò mò.

Đôi mắt tựa ngọc lưu ly tỏa ra ánh quang chậm rãi đảo quanh mỗi một khuôn mặt ở dưới sàn diễn. Cô theo bản năng liếm liếm cánh môi, nhẹ hắng

https://thuviensach.vn

giọng một chút rồi nói: "Chủ đề cuối cùng của buổi trình diễn hôm nay là các trang phục được nhấn bởi trang sức đính kèm, nhằm tôn lên sắc thái cổ kính, hoàn toàn giải phóng quan điểm mỹ học tiềm sâu trong linh hồn. Trút bỏ bộ cánh mùa hè sắc màu tươi sáng, trang phục thu đông cũng mang nét rực rỡ, trẻ trung, mà không hề u trầm, ảm đạm. Điều này đã tạo nên sự khác biệt trong sản phẩm của nhà thiết kế tài ba Kanve... "

Mạch Khê không nhanh không chậm thuyết minh, lại từ tốn đi về hướng Bạc Cơ, kéo tay cô. Bạc Cơ không hổ là người mẫu có kinh nghiệm phong phú, lập tức cùng cô phối hợp. Hai người một lần nữa đi đến trước sàn diễn, bày ra tư thế của một người mẫu chuyên nghiệp.

"Cũng như trang phục quý bị đang thấy đây... Với kim tuyến được đính trên gấm kết hợp cùng lụa mỏng tạo cảm giác đa chiều, khiến cả trang phục toát lên vẻ lộng lẫy. Còn bộ trang phục mà tôi và nữ người mẫu kia đang mặc, được thiết kế dựa trên khái niệm thẩm mỹ tự nhiên. Bởi những chất liệu rất đơn giản như lông vũ và lụa mỏng, họa tiết hoa thêu... đều được kết hợp một cách hài hòa ; lại được thiết kế vô cùng tỉ mỉ, đã tạo nên một sản phẩm mang đậm phong cách sáng tạo của KY, khiến mỗi bộ trang phục trở nên như một tác phẩm nghệ thuật..."

Mạch Khê nói đến độ chuyên nghiệp, khiến mọi người xung quanh Bạc Cơ đều tán thưởng không ngừng. Cô theo bản năng nhìn về phía người con gái bên này, một cô gái vô cùng xinh đẹp đang cười dưới ngọn đèn.

Lời của cô làm toàn bộ hội trường tấm tắc khen ngợi, lời nói vừa kết thúc, camera càng thêm lóe sáng không ngừng.

Mạch Khê nhẹ nhõm thở dài một hơi. Kế tiếp lại thêm vấn đề phát sinh, tuy rằng đã giải quyết được sự xấu hổ, nhưng điểm mấu chốt là làm thế nào để kết thúc màn trình diễn này. Dù sao cách cô phân tích lý thuyết như vậy thì cũng không thể kết thúc show, mà cứ để Bạc Cơ và những người mẫu khác đi xuống thì thật sự quá đột ngột.

https://thuviensach.vn

Bạc Cơ cũng bắt đầu luống cuống.

Mạch Khê suy nghĩ nhanh nhạy, đột nhiên nghĩ ra một ý. Ngay sau đó, bên môi gợi lên ý cười càng thêm xinh đẹp sáng ngời, có vẻ rất tự tin.

"Tôi là bạn tốt và cũng là khách quý của Kanve. Tại show diễn lần này tôi cũng đảm nhận vai trò làm người mẫu một lần. Sở dĩ như thế, là bởi vì thiết kế độc đáo của nhà thiết kế này đã phá vỡ mọi nguyên tắc truyền thống, vì thế, tôi cũng muốn phá vỡ truyền thống khi kết thúc show diễn thời trang này bằng một bài hát. . . . . ."

Dưới sàn diễn lập tức náo động, giới truyền thông lại sôi nổi nắm bắt giờ phút này. Show diễn thời trang mà mời ca sĩ để hâm nóng bầu không khí thì từ trước đến giờ không phải là không có, nhưng mà làm như thế thì quả thật phô trương.

Phía hậu trường, Đại Lỵ hết hồn, há to cả miệng, hơn nửa ngày trời mới phản ứng lại: "Trời ạ, Mạch Khê của mình, cậu thật thông minh quá đi! Tạ ơn trời đất!"

Bên môi Kanve gợi lên ý cười tán thưởng, liền ra lệnh cho chủ quản: "Lập tức sắp xếp nhạc công, một chút nữa dựa theo giai điệu của Mạch Khê mà phối hợp cho tốt !"

"Vâng, tôi lập tức đi sắp xếp."

Trên sàn diễn, giọng hát của Mạch Khê vang lên, giọng hát như xuyên thấu mọi thứ, từ từ rót vào tai của mọi người ở phía dưới.

. . . . . .

"Anh nói...

Phong cách, xinh đẹp như Paris Hilton

https://thuviensach.vn

Mang theo hơi thở quý tộc…

Anh nói…

Đó là kết hợp cổ điển, hiện đại

Mắt kính mô-đen, váy áo nhung lụa…

Cũng chẳng đẹp bằng chính em!

Như qua cả hàng thế kỷ

Cũng chẳng vấn đề chi!

Đến tận cùng của hành trình mộng ảo

Em cũng đừng khiến mình khác đi.

Cứ buộc tóc đuôi ngựa nghịch ngợm

Cứ cúi đầu cung kính bái chào

Cứ khoác tấm áo hồng ngây thơ

Chứ đừng thay đổi khác bây giờ.

…

Em liền nở nụ cười tươi rói

Khiến người người nhìn thấy đều mê…"

Bài hát này có giai điệu du dương thong thả, đến điệp khúc thì bắt đầu vui dần lên. Giai điệu và ca từ kết hợp hết sức hoàn mỹ, mà vẻ mặt Mạch Khê cũng theo tiết tấu ca khúc và ca từ để biểu cảm, từ ẩn tình, đến nghịch

https://thuviensach.vn

ngợm. Mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều làm toàn bộ hội trường trở nên sôi nổi mà đứng lên cổ vũ.

Không khí đột nhiên lại sôi động hẳn lên, thật sự đã đạt tới đỉnh điểm, điều này so với mong muốn còn muốn tốt hơn.

Kanve dựa thân hình to lớn của mình vào một bên, con ngươi đen láy tràn ý cười nhìn chăm chú vào mỗi một động tác của Mạch Khê trên sàn diễn, giọng nói trầm thấp như đang nói với chính bản thân mình

"Cô bé ấy là một ca sĩ trời sinh. . . . . "

Đại Lỵ vô cùng hưng phấn, vẻ mặt kiêu hãnh nhìn nhà thiết kế Kanve, nói: "Đương nhiên rồi, Mạch Khê nhà em là giỏi nhất, chẳng những có giọng hát thiên phú, mà còn xinh đẹp đến mức khiến tất cả đàn ông phải quỳ gối. Không phải là em nói khoác chứ, Mạch Khê không những có thể trở thành một ca sĩ hàng đầu, mà còn có thể trở thành thiên hậu của làng điện ảnh.”

Kanve khẽ cười cười, muốn nói thêm gì nữa thì ca khúc của Mạch Khê bỗng dừng lại, chuẩn bị cho việc kết thúc show diễn!

Anh vỗ vỗ bả vai Đại Lỵ, lập tức quay mặt đối diện với mọi người nói: "Mọi người đều có vị trí và công việc riêng, chuẩn bị kết thúc thôi!”

" OK! " Chủ quản nhìn hướng anh, khoa tay múa chân.

Mạch Khê hát vô cùng nhập tâm, đem toàn bộ không khí hội trường hâm nóng lên. Bạc Cơ cũng thông minh cùng người mẫu khác phối hợp, biểu hiện tự nhiên hết dức hoàn mỹ, không hề lộ ra chút sơ hở nào.

Âm nhạc từ từ chấm dứt, ánh đèn cũng dần dịu lại. Trên sàn diễn bắt đầu hiện lên thứ ánh sáng ảo diệu, thêm vào đó những cánh hoa hồng rơi

https://thuviensach.vn

đầy trên sàn diễn. Âm nhạc vừa dứt thì cũng là lúc toàn bộ người mẫu lần lượt đi lên….

Rất đông người mẫu tao nhã bước lên sân khấu. Cuối cùng, ánh đèn sáng rực chiếu lên sàn catwalk chữ T, làm nổi bật hình ảnh người đàn ông cao lớn, đầy mị lực đang bước ra sau dãy dài người mẫu…

Đó là nhà thiết kế Kanve. Ánh mắt anh rất điềm tĩnh cùng với đôi mày kiếm ưu nhã, chiếc mũi cao thẳng, tản ra vẻ mê hoặc khiến người khác ngẹt thở.

Ánh mím môi, cười nhẹ, đi đến trên cùng sân khấu cúi đầu chào khách mời. Vẻ mị hoặc khiến trong hội trường vang lên vài tiếng thét chói tai. Khách mời phía dưới cũng đều đứng lên, nhất là phái nữ lại càng như điên cuồng!

Kanve tao nhã bước đến bên Mạch Khê, không để tâm đến thiết hét phía dưới, ánh mắt u trầm ngắm nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô.

Mạch Khê ngây người ra. Trang phục trên người Kanve tựa như món đồ trân quý, khiến cô không thừa nhận không được. Bộ trang phục này mặc trên người anh quả thực như báu vật, cổ điển kết hợp hài hòa với nét hiện đại, tôn lên dáng người cao lớn của anh. Bên trong còn có bộ âu phục cap cấp, cổ tay áo sơmi cùng xắn lên rất phóng khoáng. Không khó để cảm nhận được sự vui mừng của anh bởi nụ cười sáng như ánh dương kia.

Mỗi cử chỉ tao nhã của anh đều thu hút đông đảo sự chú ý của giới truyền thông. Rất hiếm nhà thiết kế tự thiết kế trang phục cho chính mình bởi không phải ai cũng đủ tự tin với tầm vóc, dáng người. Nhưng Kanve là ngoại lệ, bởi thân hình anh so với người mẫu phương Tây không hề thua kém.

Ngay sau đó, anh khoác lấy vai Mạch Khê, nói một câu: "Cảm ơn người bạn của tôi đã đặc biệt đến đây hôm nay, cảm ơn mọi người!"

https://thuviensach.vn

Toàn hội trường vang lên tiếng la hét, tán thưởng không ngừng. Cảnh tượng này hoàn toàn được giới truyền thông ghi lại…

-_____

Tựa như vừa trải qua một trận đại chiến, Mạch Khê thay trang phục xong thì cũng ‘sức cùng lực kiệt’, nhìn mỗi một người mẫu mà không khỏi khâm phục họ có thể lực tốt.

"Mạch Khê, cô hôm nay thật giỏi ghê!"

"Đúng vậy, Mạch Khê, giọng hát của em thật dễ nghe, nếu có cơ hội trở thành ca sĩ, nhất định sẽ cực kỳ nổi tiếng !"

"Mạch Khê, Mạch Khê, em phải làm ca sĩ đi, chị nhất định sẽ làm fan hâm mộ của em!"

Nhóm người mẫu vây quanh Mạch Khê, không ngừng ca ngợi.

"Mạch Khê….. "

Nhà thiết kế Kanve cũng đã thay trang phục của mình, lại trở về vẻ ngoài của một doanh nhân. Chiếc áo sơmi thiết kế hoàn mỹ càng khiến dáng anh thêm cao; bên môi anh khẽ nở nụ cười hiền hòa, "Làm tốt lắm, vất vả rồi!" Nói xong anh liền rời đi luôn.

Ánh mắt nhóm người mẫu vẫn dõi theo bóng dáng cao lớn của anh, trên mỗi khuôn mặt đều mang vẻ ngưỡng mộ.

Đại Lỵ hơi mất hứng, "Có lầm không vậy? Chỉ có mỗi câu đó thôi sao? Thật sự là một chút tình người cũng không có mà."

"Đại Lỵ, đây là việc mình vốn phải làm thôi."

https://thuviensach.vn

Nụ cười Mạch Khê mang theo chút ngượng ngùng, "Kỳ thật, là tôi làm phiền mọi người mới đúng. Nếu tôi làm tốt hơn trên sân khấu, sẽ không khiến mọi người lo lắng như vậy."

"Không sao, không sao. Buổi trình diễn hôm nay nhờ có giọng hát của em nên mới được chú ý nhiều như vậy đấy."

Chủ quản tiến lên nói, rồi lại chỉ về bóng người đàn ông đã đi xa từ lâu, "Kanve đối với phụ nữ luôn như vậy mà, như gần như xa."

Nhóm người mẫu vừa nghe thấy thế thì tinh thần lập tức tỉnh táo hẳn, sôi nổi vây quanh chủ quản, "Anh biết về Kanve sao? Tại sao anh ấy lúc nào cũng rất thần bí, không giống với những nhà thiết kế khác?"

Chủ quản nhún nhún vai, "Tôi cũng không rõ. Chỉ là đã từng hợp tác với anh ta một hai lần. Mỗi lần kết thúc buổi biểu diễn đều biến mất, không giống như những nhà thiết kế khác đều cùng người mẫu và tổ sản xuất tụ họp một lúc. Tôi chỉ biết hai các thiết kế của KY đều do anh ta phụ trách. Có thể phụ trách việc này, nhất định không đơn giản đâu."

"Aiz, lại là một ‘tuyệt sắc nam nhân’. . . . . " Đại Lỵ lưu luyến nhìn xung quanh.

"Đi thôi!" Mạch Khê cười giữ chặt cô, "Nếu không đi cậu định mỏi mắt chờ mong sao!"

Chủ quản lập tức vén bức màn lên, hai cô người nói người cười rời đi.

-_____

Ngọn đèn hoa lệ chiếu xuống bóng hình hai người con gái, tựa như hai chú chim sơn ca…

https://thuviensach.vn

"Wow, tiền thù lao không ít nha! Mạch Khê, đêm nay chúng ta có được bữa cơm thịnh soạn rồi." Đại Lỵ mở phong bao ra, nhìn thoáng qua, hô một tiếng.

Mạch Khê cũng mỉm cười. Đây là lần đầu tiên cô dựa vào năng lực của mình để kiếm tiền, trong lòng cũng có chút tự hào.

Vừa mới ra khỏi cửa đã thấy bóng đêm nồng đậm phủ xuống.

"Mạch Khê… " Phía sau, một giọng nói dịu dàng vang lên.

Mạch Khê và Đại Lỵ cùng quay đầu lại. Là Bạc Cơ!

Cô đã thay trang phục của mình, mặc chiếc quần lụa màu trắng, cũng không khó để nhìn ra là hàng cao cấp. Thường thường, càng là trang phục đơn giản càng mang đến cảm giác sang trọng.

Lúc này, Bạc Cơ đã bước ra khỏi ánh đèn sân khấu, hoàn toàn mang dáng vẻ của người con gái thanh thuần.

Mạch Khê nhất thời giật mình, lúc này mới nhớ tới cô ấy với hai người cũng đều là sinh viên.

Mạch Khê nghĩ đến thật sự là hâm mộ. Cô ấy so với mình hẳn là cũng không lớn hơn nhiều tuổi, nhưng lại có được thành công như vậy; còn mình, hôm nay mới là ngày đầu tiên tự kiếm ra tiền.

Đại Lỵ luôn luôn là người vui giận gì đều thể hiện ra mặt, nhìn thấy Bạc Cơ tiến lên liền hưng phấn nói: "Bạc cơ, cho em xin chữ ký được không? Tuy rằng chúng ta đều chung một trường, nhưng dù sao cũng không hay gặp chị."

Bạc Cơ nở nụ cười ôn hòa, đôi mắt sáng lên, "Thì ra các em cũng là sinh viên Harvard, thật khéo nha! "

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cùng Đại Lỵ nhìn nhau cười.

"Mạch Khê, hôm nay em hát rất hay, có ý định phát triển nghiệp ca hát không?" Bạc Cơ nhìn về phía Mạch Khê, ba người cùng đi ra hướng cửa lớn.

Đôi mắt Mạch Khê ảm đạm một chút, "Rất muốn. . . . . Nhưng mà, có lẽ em không có duyên với nó."

Cô nhớ tới chuyện xảy ra đêm đó, cha nuôi dùng phương thức trực tiếp nhất để dạy cho cô biết vòng giải trí có bao nhiêu hắc ám, thối nát. Chỉ có điều, cô vẫn rất thích ca hát…

Nhất là đêm nay, lòng cô lại mơ hồ biến động. Làng giải trí quả thực là cái chảo nhuộm lớn, là nơi duy nhất có thể biến giấc mơ của cô thành hiện thực.

"Aiz, Mạch Khê nhà chúng ta muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn tài năng có tài năng, chẳng qua chưa gặp được cao nhân. Dạ trước Mạch Khê có gặp qua mấy nhạc sĩ nhưng đều là cái kiểu ‘sống chết mặc bay’. Chị Bạc Cơ… "

Đại Lỵ vốn là cô gái thông minh, vừa nói những lời này xong liền tiến đến cười cười, "Nếu chị có thể giúp đỡ Mạch Khê, Mạch Khê nhất định sẽ thành công. Cô ấy á, chỉ là không quen biết nhiều thôi."

Chuyện hôm đó Mạch Khê có kể qua với Đại Lỵ, có điều không nói rõ chân tướng sự việc. Cô chỉ nói với Đại Lỵ rằng bị nhạc sĩ từ chối. Bởi vậy Đại Lỵ luôn đứng trên lập trường của người chuyên bênh vực kẻ yêu mà giúp đỡ cô.

Bạc Cơ nghe vậy thì cười cười, kéo bàn tay Mạch Khê an ủi: "Nếu Đại Lỵ đã gọi chị một tiếng ‘chị’ thì chị còn có lý do mà không giúp sao? Mạch

https://thuviensach.vn

Khê, em yên tâm, chị cũng có vài người bạn trong giới âm nhạc. Chỉ cần có cơ hội, chỉ sẽ giới thiệu cho em. Dù chị chỉ là người mẫu đi chăng nữa."

"Thật sao?" Đôi mắt Mạch Khê sáng lên, kích động không thôi, "Cám ơn chị!"

Nghĩ đến lời Bạc Cơ, vẫn là phải dựa vào quen biết rộng, nhưng tối thiểu đừng gặp chuyện thái quá như lần trước là được.

"Cảm tạ gì đâu, chị lần đầu tiên nhìn thấy em đã rất thích, nhất là hôm nay trên sân khấu, em đúng là có tài thiên phú đó! " Bạc Cơ cười nói.

Mạch Khê gật đầu một cái.

Đại Lỵ cũng yên tâm, giữ chặt cánh tay hai người, "Hôm nay thật cao hứng, chị Bạc Cơ, chị thật tốt, không giống như mấy người mẫu kiêu căng kia."

"Đại minh tinh cũng phải có lúc khởi đầu, không ai sinh ra đã trở thành minh tinh. Mạch Khê, em phải tin tưởng vào bản thân mình." Lời Bạc Cơ nói rất có lý, giọng nói cũng thực chân thành.

"Vâng, em sẽ không từ bỏ!" Tiếng nói Mạch Khê lộ ra vẻ vui mừng.

Trong lúc ba người con gái đang nói chuyện, dưới bóng đêm chậm rãi chuyển đến ba chiếc xe đen, sáng bóng tựa ánh trăng, hướng phía cửa lớn mà thả chậm tốc độ. Hai trước xe trước và sau giữ khoảng cách, chiếc xe cao cấp dài nhất ở giữa dừng ngay trước mặt Mạch Khê.

Mạch Khê sửng sốt, cô chưa nhìn thấy chiếc xe này, nhưng …kiểu dàn xe thế này thực sự rất quen thuộc.

Không biết vì sao, trong lòng đột nhiên căng thẳng, cảm giác ớn lạnh đã lan tỏa, từ từ bao phủ toàn thân cô…

https://thuviensach.vn

Đứng bên cạnh, Bạc Cơ đã tươi cười như hoa, ánh mắt rõ ràng nét vui mừng, quay đầu nói với hai người: "Bạn trai chị tới đón, lần sau có dịp gặp lại nhé!"

Bạn trai?

Mạch Khê nao nao, đang nghĩ ngợi, thì từ trong chiếc xe phía trước chạy xuống một tên vệ sĩ, đến cạnh chiếc xe ở giữa, mở cửa ra….

Đôi chân thon dài của người đàn ông bước xuống, ngay sau đó…cả thân mình cao lớn xuất hiện…

"Bộp… " Phong bao tiền trên tay Mạch Khê đột nhiên rơi xuống đất, gương mặt đang tươi cười cũng trở nên tái nhợt.

Quả nhiên là cha nuôi!

Bầu không khí ôn hòa bống chốc bị vẻ lạnh băng của hắn nhúng chàm, ngay cả hơi thở và hương nước hoa thuộc về riêng hắn cứ thản nhiên lan tỏa…

"Dận. . . . . Không ngờ anh sẽ đến đây đón em!"

Bạc Cơ cực kỳ vui mừng, tiến đến làm nũng mà kéo bàn tay Lôi Dận, thẹn thùng áp khuôn mặt vào lồng ngực hắn.

Lôi Dận quét ánh mắt một lượt, không hề để ý người phụ nữ thẹn thùng trong lòng; ngược lại, dừng ánh mắt trên người Mạch Khê. Ánh mắt này sắc bén như mũi tên nhọn, lạnh lùng, không chút lưu tình. Bóng dáng cao lớn sừng sững dưới ánh trăng, như vị thần ‘ăn trên ngồi trước’, toàn thân lộ ra uy quyền không thể khinh thường.

Hắn hơi đẩy Bạc Cơ ra, vững vàng đi về trước, hướng thẳng phía Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Lôi Dận dứng lại trước phong bao tiền, hơi nghiêng đầu. Tên vệ sĩ phái sau lập tức hiểu ý, tiến đến nhặt cái bao lên.

Hắn hờ hững nhìn thoáng qua Mạch Khê, lại nhìn phong bao kiểu dáng Trung Quốc, thần sắc không thay đổi, vẫn bình tĩnh như ban đầu, "Của cô?" Hai chữ lạnh như băng thấu vào tim.

Mạch Khê há miệng thở dốc, muốn nói gì lại như bị nghẹn ở cổ, chỉ có thể gật gật đầu, trong mắt cũng nổi lên độ cảnh giác rõ ràng.

Không khí tựa như ngưng đọng lại.

Bạc Cơ thấy thế lập tức tiến lên, "Dận, anh dọa cô ấy đấy, Cô ấy là Mạch Khê, trong buổi biểu diễn hôm nay rất là thông minh. Nếu không có cô ấy, buổi trình diễn hôm nay nhất định không thành công như vậy."

Mạch Khê như chết lặng đi, ngay cả Đại Lỵ đứng bên cạnh cũng không tốt chút nào.

Lôi Dận nhìn chằm chằm cô, sắc mặt tuy rằng vẫn rất bình tĩnh nhưng đôi mắt lại dần biến chuyển, gợn sóng quay cuồng, như con mãnh thú. Đôi đồng tử xanh biếc nháy mắt như kết băng lại, hồi lâu sau hắn mới lạnh lùng mở miệng, "Thì ra cô còn có thể diễn thời trang."

Giọng nói không chút cảm tình lại như tra hỏi, mà cũng không hề có ý tán thưởng.

Môi Mạch Khê run rẩy, Bạc Cơ ở phía sau lại thay cô lên tiếng, "Đúng vậy! Dận, Mạch Khê chẳng những có thể diễn thời trang, mà hát cũng rất êm tai."

https://thuviensach.vn

Khóe môi Lôi Dận thoáng nhếch lên, lại không phải mỉm cười. Hắn nhìn Mạch Khê chằm chằm, mãi lâu sau mới đưa phong bao trong tay tới trước mặt Mạch Khê, động tác hết sức bình tĩnh, không hề biểu lộ nội tâm cùng suy nghĩ của hắn…

Mạch Khê ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng ở đó, nội tâm cực kỳ rối rắm, không biết có nên đưa tay tiếp nhận hay không. Cho đến khi Đại Lỵ huých huých, cô mới phản ứng lại mà đưa tay cầm lấy phong bao tiền.

"Dận, người ta đói rồi nha!"

Bạc Cơ dường như mơ hồ nhận thấy bầu không khí có gì là lạ, vội vàng tiến lên ôm lấy cánh tay hắn, làm nũng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về hắn.

Lôi Dận không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua Mạch Khê rồi lập tức xoay người sải bước ra xe.

"Chị đi trước nhé, Mạch Khê, chuyện của em chị sẽ lưu tâm." Bạc Cơ vẫy tay với hai người, vội vàng theo sau Lôi Dận.

Lúc ba chiếc xe lao như bay thì bầu không khí căng thẳng rốt cục cũng tan đi. Thân mình Đại Lỵ thiếu chút nữa ngã nhào lên Mạch Khê…

"Trời ạ, làm mình sợ muốn chết, cha nuôi cậu thật đáng sợ."

Cô vừa nói vừa khoa trương vỗ vỗ ngực, quay đầu nhìn về phía vẻ mặt tái nhợt của Mạch Khê nói: "Bạc Cơ vẫn còn lớn miệng kêu một câu ‘bạn trai’ư? Ai chẳng biết chị ấy là tình nhân của cha nuôi cậu chứ."

Mạch Khê dường như có chút thoải mái mà thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt rồi lại mở.

https://thuviensach.vn

"Mạch Khê, không thể ngờ cha nuôi cậu lại có nhã hứng tự mình đến đón cô ấy nhá."

Đại Lỵ thở dài, lập tức lại tinh ranh nói: "Aiz, Mạch Khê, cậu nói xem Bạc Cơ có thể trở thành chủ nhân của Lôi gia không? Nếu chị ấy mang thai con của cha nuôi cậu, sẽ thành người cùng một nhà đó, mà còn là mẹ nuôi của cậu cơ đấy."

"Đại Lỵ, cậu nói linh tinh cái gì thế?"

Mạch Khê rốt cục chặn lời lải nhải của Đại Lỵ, trong lòng nổi lên cảm giác phức tạp khác thường, "Tính cách của cậu ranh ma như vậy, không đi làm phóng viên quả thực đang tiếc!"

Đại Lỵ nhìn cô, lè lưỡi tinh nghịch, nhún nhún vai, "Người ta cũng chỉ đang càu nhàu thôi. Nhưng mà nói thật, mình còn tưởng cha nuôi cậu phải nổi trận lôi đình cơ. Bộ dáng vừa rồi của ông ta đúng là dọa người, không nói một tiếng, chỉ nhìn cậu chằm chằm, biểu cảm trên mặt một chút cũng không có. Mình chỉ sợ ông ta tát cho cậu một phát thôi!"

Mạch Khê bị câu nói của cô làm cho sởn gai ốc, "Mình không có nghĩ phức tạp như cậu, mình chỉ nghĩ…"

"Đúng là. . . . . ."

Đại Lỵ buồn cười, trêu trọc nói: "Mạch Khê của chúng ta chỉ có tiền trong mắt thôi. Cho dù tịch thu phong bao tiền của cậu cũng chẳng sao, thiếu tiền cậu có thể bán cái vòng trên tay đi này. Xem này, tinh xảo như vậy chắc chắn là rất xa xỉ. Hình như cậu chưa tháo ra bao giờ, từ hôm sinh nhật vẫn thấy cậu đeo. Này, đến lúc cậu thật sự thiếu tiền, đem cầm đi cũng được đấy!"

Mạch Khê trừng mắt nhìn cô, nâng cổ tay đeo chiếc vòng đến trước mặt Đại Lỵ, "Cậu nghĩ rằng mình thích đeo nó à, đi tắm rất bất tiện; nhưng

https://thuviensach.vn

muốn tháo cũng không tháo được, chẳng biết làm thế nào cả."

Đại Lỵ hơi có vẻ kinh ngạc, cẩn thận đánh giá chiếc vòng tay, sau thở dài, "Cũng lạ nha, cậu là con gái, sao lại cho cậu đeo chiếc vòng như rắn thế này, cậu đâu phải con trai. Không biết cha nuôi cậu nghĩ gì nữa."

Nói tới đây, cô đưa tay sờ một chút, , lại ngoài ý muốn ngẩn người, một lúc lâu mới lại nói: "Mạch Khê, chiếc vòng này càng nhìn càng thấy quái dị, sờ lên như da người vậy. Cậu nói xem, chiếc vòng này có phải được làm từ da người không ?"

Mạch Khê sợ tới mức trợn tròn hai mắt nhìn Đại Lỵ, sau một lúc lâu cũng chẳng có chút phản ứng.

"Đùa cậu thôi mà, đứa ngốc!" Đại Lỵ cười ngặt nghẽo.

"Cậu thật đáng ghét, Đại Lỵ!" Mạch Khê tức giận giơ bàn tay trắng nõn lên.

Trong lúc hai cô gái còn đang cười đùa….

"Kít….. " Một chiếc xe màu bạc cao cấp dừng ngay trước mặt hai người, dọa Mạch Khê và Đại Lỵ nhảy dựng lên.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, hiện ra gương mặt anh tuấn lại có phần xa cách. Anh hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Mạch Khê liền nở nụ cười.

"Mạch Khê, có rảnh không?"

Mạch Khê nhận ra anh là nhà thiết kế Kanve, giật mình sửng sốt một chút, "Bây giờ?"

"Sao? Em có hẹn rồi à?"

https://thuviensach.vn

Kanve cười rất tươi, dưới bầu trời đêm, đôi mắt cười lóe ra tia sáng thực đẹp mắt, lại thêm thái độ nghiêm túc gần như khiến người khác không nỡ từ chối.

"Em. . . . . "

Mạch Khê do dự một chút, ngay sau đó lại bị Đại Lỵ đẩy về phía trước, "Anh Kanve, Mạch Khê không có việc gì đâu, vừa rồi còn kêu đói bụng đó."

"Đại Lỵ …. " Mạch Khê thấp giọng kêu.

"Đứa ngốc này, người ta là nhà thiết kế danh tiếng, cơ hội tốt thế này mà còn không nắm chắc, cậu muốn làm con rùa rụt cổ sao?"

Đại Lỵ ra vẻ thần bí nói những lời này bên tai Mạch Khê, rồi cười nói: "Em đi đây, Kanve, Mạch Khê giao cho anh đấy!" Nói xong, cô nhanh chóng rời đi.

Mạch Khê bị lời nói của cô làm cho đỏ mặt tía tai, vừa lúc nhìn thấy bóng lưng Đại Lỵ biến mất thì cũng thấy Kanve xuống xe, mở cửa xe……

"Mạch Khê, mời!" Tiếng nói trầm thấp không khó để nhìn ra tính cách hướng nội của anh, rất lịch sự mà lại hiền hòa.

Mạch Khê cảm thấy trong mắt anh có chút ý tình cảm nhưng không thể nói rõ được hàm ý trong ánh mắt ấy. Cô nghĩ nghĩ rồi nghiêng đầu nói: "Em không thể về nhà quá muộn!"

Kanve dường như bị bộ dáng đáng yêu của cô làm cho nở nụ cười, nhưng chẳng nói gì, chỉ ấn bả vai cô ngồi vào trong xe, rồi đi đến ngồi vào ghế lái.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt, chiếc xe lao vào bóng đêm như con cá kình, chỉ để lại phía sau vệt sáng bóng loáng……

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19

Ôn Lại Chuyện Cũ

Nhà hàng gồm ba mươi tám tầng, không gian lãng mạn mà ấm áp, trong không khí tản ra sự sang trọng của hoàng tộc.

Nơi này hoàn toàn khác so với những nhà hàng khác, ngay cả đầu bếp đều là những người giỏi nhất đến từ những quốc gia khác nhau, thậm chí một ly nước chanh cũng có hương vị riêng biệt. Đương nhiên, đây cũng là nơi mà không phải ai cũng có thể vào được.

Trong phòng ăn hoàn toàn yên tĩnh, tiếng đàn violon du dương chậm rãi vang lên nhè nhẹ, vô cùng dễ nghe.

Mạch Khê chưa bao giờ được đến một nơi như thế này, cô vô cùng tò mò hết nhìn đông rồi nhìn tây, thấy cái gì cũng đều ngạc nhiên mở to hai mắt mà nhìn.

Sau đó một lúc, nhân viên phục vụ mang lên một ly kem được làm riêng, làm cho Mạch Khê vô cùng hào hứng mà hô to. Ngay sau đó, mới phát hiện bản thân có chút hơi quá trớn mà ngượng ngùng thè lưỡi, nhưng từ đầu tới cuối Kanve đều nhìn cô chăm chú mà cười cười.

"Thật xin lỗi, anh Kanve, anh tìm em có việc gì sao?"

https://thuviensach.vn

Vừa nói, vừa liếc ly kem trên bàn. Người đàn ông này có vẻ như đi guốc trong bụng cô nha, như thế nào mà biết cô cực kì thích ăn kem. Còn bác Hàn Á không hiểu vì sao luôn cấm cô ăn đồ lạnh, nói cái gì mà …không tốt cho cơ thể của con gái, luôn hạn chế cô ăn cái này.

Tựa như nhìn ra Mạch Khê đang muốn gì, bên môi Kanve hiện lên ý cười, đẩy ly kem đến trước mặt cô, giọng nói xa cách mang một vẻ dịu dàng, "Em ăn đi”

Mạch Khê nuốt nước miếng, " Kanve, anh thật tốt nha!”

Mạch Khê hưng phấn, hai mắt tỏa sáng, không chút ngượng ngùng mở miệng thật to ăn, thoải mái cười híp mắt. Bộ dạng thoải mái của cô khiến Kanve buồn cười, "Chỉ mời em ăn một ly kem mà nói anh là người tốt sao?”

“Vâng", Mạch Khê gật đầu thật mạnh, "Bác Hàn Á quản em rất nghiêm, mấy tháng rồi em không được ăn”

Cô làm ra bộ mặt nghiêm túc làm Kanve buồn cười, tuy vậy nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ phức tạp.

"Em thường xuyên ra ngoài làm thêm sao?"

"Sao?"

Đang ăn một cách ngon lành Mạch Khê nghe vậy thì dừng một chút, lập tức lắc đầu, "Không phải, thật ra đây là lần đầu tiên em ra ngoài làm thêm đấy.”

"Em thiếu tiền sao?" Trong đáy mắt Kanve hiện ra một tia đau lòng nhưng không dễ phát hiện.

Mạch Khê sửng sốt, không hiểu vì sao anh lại nói những lời này.

https://thuviensach.vn

Kanve thấy thế thì trầm thấp giải thích, "Là em nói, chúng ta là bạn mà, anh chỉ là tò mò thôi, đừng hiểu lầm.”

Khuôn mặt nhỏ của Mạch Khê đỏ lên, ngượng ngùng cười cười, "Những lời này chỉ là em nói vậy thôi, anh là nhà thiết kế nổi tiếng, sao có thể cùng một cô gái vô danh tiểu tốt như em làm bạn.”

Kanve nhìn cô thật lâu sau đó thở dài.

" Mạch Khê à, chúng ta thật sự là bạn mà.”

Mạch Khê dừng lại động tác ăn kem, ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt của anh hình như có một chút phức tạp...

"Mạch Khê."

Kanve đưa tay, kéo bàn tay nhỏ bé của cô qua, nắm lại trong lòng bàn tay của mình, đôi mắt đen không hề chớp mắt nhìn cô.

“Em thật sự không nhớ anh sao? Nhìn kỹ một chút xem.”

Mạch Khê nâng đôi mắt đẹp nhìn Kanve thật lâu, trong mắt chứa đầy những tia nghi hoặc. Lông mi người con trai gợn sóng dịu dàng, không giống với sự xa cách như hồi ở show diễn, đôi con ngươi đen thâm thúy tựa như huyền nguyệt sáng rõ trên trời đêm. Ánh mắt cùng bộ dáng này dường như cô đã gặp ở đâu đó, nhưng là...

Cô nhẹ nhàng lắc đầu: "Xin lỗi, em thật sự không biết anh.”

Trong mắt Kanve hiện lên một tia thất vọng, nhún nhún vai, đem tấm danh thiếp đưa ra trước mặt cô.

Mạch Khê tiếp nhận danh thiếp, chăm chú nhìn Kanve rồi lại nhìn xuống cái tên được viết trên danh thiếp: Nhiếp Thiên Luật – Tổng Giám Đốc tập đoàn Nhiếp thị.

https://thuviensach.vn

Danh thiếp rất đơn giản, nhưng lại nói lên được thân phận tôn quý của anh!

Toàn bộ tầm mắt Mạch Khê đều bị ba chữ "Nhiếp Thiên Luật" hút chặt, cô chăm chăm nhìn cái tên này, trí óc bỗng như bị thủy triều đánh úp!

"Nhiếp Thiên Luật, Thiên Luật…anh là Thiên Luật sao?" Ánh mắt của cô bắt đầu do dự rồi bất ngờ mừng rỡ, đột nhiên giữ chặt lấy cánh tay anh.

Mọi chuyện trước đây hiện rõ mồn một trước mắt cô, người con trai rực rỡ như ánh mặt trời, giúp cô giải quyết những tin đồn nhảm trong trường. Lúc còn nhỏ trong trường tiểu học không ai làm bạn với cô, chỉ có anh ở bên cô, thậm chí cô còn nhớ rõ lúc năn nỉ anh ăn kem với mình...

Nhiếp Thiên Luật thản nhiên cười, chống tay nhìn gương mặt mừng rỡ của cô, dịu dàng nói câu, “Thật tốt, em vẫn còn nhớ rõ tên của anh, nếu không chắc anh chẳng còn mặt mũi nào.”

Mạch Khê vẫn chưa hết mừng rỡ, kéo cánh tay anh, "Nhớ rõ chứ, đương nhiên em nhớ rõ tên của anh rồi, anh Thiên Luật! Em còn nghĩ rằng đến cả đời này sẽ không được gặp lại anh nữa chứ!”

So với sự kích động của cô, Niếp Thiên Luật chỉ mỉm cười, anh tựa như dòng nước, ôn hòa nhìn cô, đôi mắt cũng mang theo sự dịu dàng, tay anh cưng chiều mà vuốt ve đầu Mạch Khê.

“Đã nhiều năm như vậy rồi, em khỏe không?”

Người bạn cũ ân cần hỏi thăm như một viên kẹo ngọt nhanh chóng hòa tan trong lòng của cô, Mạch Khê gật gật đầu, mắt đẹp nổi lên sự oán trách: "Anh Thiên luật, anh vì sao không hỏi em lúc trước vì điều gì mà ra đi không lời từ biệt?"

https://thuviensach.vn

Nhiều năm như vậy, cô ngay cả lời cảm ơn cũng chưa kịp nói thì anh đã đi rồi, trong lòng cũng có ít nhiều sự áy náy.

Nhiếp Thiên Luật mỉm cười, "Anh nghĩ năm đó em nhất định có nỗi khổ trong lòng, trong lòng anh, Tiểu Mạch Khê không phải là người không có tình nghĩa.”

"Anh Thiên Luật..."

Mạch Khê cảm thấy mình như được trở về ngày xưa, nhìn anh ngọt ngào cười, "Cũng chỉ anh hiểu rõ em nhất, anh không biết rằng em nhớ anh nhiều đến mức nào đâu.”

"Nhớ anh hả?"

Nhiếp Thiên Luật nghe vậy thì cười cười, đưa tay nhéo nhéo má của cô, "Con nhóc này giỏi nhất là nói ngọt, nhớ anh đến mức mà ngay cả nhìn anh cũng không nhận ra sao?"

Gương mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê hồng lên, ngượng ngùng thè lưỡi, "Đâu có đâu...". Đôi mắt to của cô đảo vòng quanh rồi thông minh buông một câu: "Là anh Thiên Luật ngày càng đẹp trai nha, em làm sao mà nhận ra được.”

“Được rồi, nhóc con, anh chấp nhận lời khen của em " Nhiếp Thiên Luật cưng chiều cười cười, trước mắt anh, tiểu Mạch Khê ngày nào đã trổ mã trưởng thành rồi.

"Đúng rồi đúng rồi, Tổng Giám đốc của Nhiếp thị chính là anh hả, nhưng mà, người ta nói tổng giám đốc Nhiếp thị còn rất trẻ, vậy anh sao lại đi thiết kế thời trang?". Mạch Khê hiếu kì hỏi.

Nhiếp Thiên Luật không nhanh không chậm lấy đi ly kem của Mạch Khê, nhẹ nhàng nói, "Nhiếp thị là một tập đoàn đa ngành nghề, trong đó có

https://thuviensach.vn

hơn mười ngành đem lại cho Nhiếp thị lợi nhuận cao, thời trang là ngành mũi nhọn, mà KY là một trong những công ty thời trang của Nhiếp thị mới vừa được thu mua hai năm trước. Kỳ thật anh cũng không phải là nhà thiết kế nổi tiếng gì, mấy cái thiết kế này chỉ là làm bừa, kiên trì mang lên sàn diễn thôi!”

"Wow, tin tức thật là đáng sợ nha." Mạch Khê cố ý cười trêu nói, "Người ngoài giới chính là đều hô biến Thiên Luật anh trở thành nhà thiết kế thần thánh, chắc anh không biết đâu, khi anh vừa đi khỏi, thì ánh mắt tất cả người mẫu đều bị cuốn theo á.”

Nhiếp Thiên Luật đối với loại trò chuyện này đã thành thói quen, ảm đạm cười, nhìn cô, "Chỉ cần em muốn thì có thể nhìn thoải mái."

Mạch Khê thè lưỡi, ngay sau đó bất ngờ phát hiện anh không đeo nhẫn.

“Ah? Anh Thiên Luật, sao anh không đeo nhẫn?"

“Nhẫn? Nhẫn nào?" Nhiếp Thiên Luật khó hiểu nhíu mày, ngón tay của anh thon dài sạch sẽ, thể hiện cuộc sống của anh rất dễ chịu, rất tốt!

"Nhẫn kết hôn đó", mắt Mạch Khê đột nhiên mở lớn, "A, thì ra anh Thiên Luật vẫn còn là người độc thân hoàng kim nha!”

Nhiếp Thiên Luật nhìn thấy bộ dáng bất ngờ của cô thì nhịn không được mà cười cười, trầm thấp phối hợp, “Anh xác định là chưa kết hôn.”

Mạch Khê như có suy nghĩ gì gật gật đầu, "Ngày đó mỗi khi anh xuất hiện đều thu hút bao nhiêu ánh mắt. Giờ thì tuổi trẻ tài cao, là Tổng Giám đốc đương nhiệm của tập đoàn Nhiếp thị, dáng người lại cao lớn anh tuấn, cẩn thận ngày nào đó bị phụ nữ nuốt sống đó”.

"Em đó...", Nhiếp Thiên Luật đưa tay dịu dàng vuốt tóc cô, "Vẫn là giống với trước đây, thích lấy anh ra chọc ghẹo”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cười rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thượng lộ rõ vẻ hạnh phúc, "Anh Thiên Luật, anh cũng không hỏi em nhiều năm sống ra sao ư? Một chút cũng không quan tâm em, hừ.”

Trong giọng nói có sự kháng nghị nho nhỏ, lại mang theo kiểu làm nũng của các cô gái mới lớn.

Mới trước đây, Mạch Khê ở trước mặt anh không hề đề phòng, tuy nói rằng cả hai cách xa nhau nhiều năm như vậy, nhưng khi gặp lại, Mạch Khê vẫn là rất nhanh tìm lại được cảm giác thoải mái. Chẳng qua là anh Thiên Luật trước mắt so với mới trước đây thì khác nhau rất nhiều, trầm ổn hơn, cho dù anh cái gì cũng không nói, ngồi ở đó thản nhiên cười, nhưng vẫn cảm nhận được gặp lại nhau là một chuyện hết sức vui vẻ.

Cô cũng hiểu được, tình bạn đến bây giờ vẫn như xưa, nhưng đối với hoàn cảnh hiện tại của cô, có lẽ sẽ lại rất khó khăn.

Sự lên án nho nhỏ của Mạch Khê làm cho Nhiếp Thiên Luật bên môi gợn sóng, anh dịu dàng nói, "Anh biết chứ!”

"Sao? Làm sao anh biết?" Mạch Khê khó hiểu, ngẩng đầu nhìn anh.

Nhiếp Thiên Luật cười, "Tuy rằng nhiều năm như vậy không gặp em, nhưng anh vẫn biết được tin tức của em.”

Mạch Khê lại khó hiểu.

Như thế nào mà Thiên Luật lại bày ra một bộ dáng cao thâm rất khó lường?

Thấy cô trưng ra vẻ bối rối, Nhiếp Thiên Luật dịu dàng nói, "Được rồi cô nhỏ, không cần tỏ ra tò mò như vậy, bộ em tính ăn kem cho no bụng sao, không định ăn cơm à?"

https://thuviensach.vn

"Ăn, đương nhiên là muốn ăn, hơn nữa hôm nay em thực sự muốn ăn nhiều một chút!" Mạch Khê thông minh không hỏi lại chuyện đó nữa, cô chính là như vậy, người khác không muốn nói thì cô cũng sẽ không hỏi nhiều.

Đáy mắt Nhiếp Thiên Luật chứa đầy ý cười, "Không thành vấn đề.”

Ngay khi hai người đang vui vẻ trò chuyện thì một chiếc xe tiến tới.

"Tiểu thư Mạch Khê ", giọng nói trầm thấp, đánh vỡ bầu không khí của hai người.

Mạch Khê ngẩn ra, ngẩng đầu, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, là Phí Dạ.

“Phí, Phí Dạ..." cô theo bản năng nhìn quanh bốn phía.

“Tiểu thư Mạch Khê yên tâm, chỉ có một mình tôi thôi! " Phí Dạ liếc mắt một cái nhìn thấu sự hoảng sợ trong đáy mắt của cô, thản nhiên nói.

Tâm tình Mạch Khê đột ngột hạ xuống, nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Nhiếp Thiên Luật nhạy cảm phát giác được đôi mắt cô chứa đựng sự kinh hoảng cùng sợ hãi, nhíu mày một chút.

“Không nghĩ nhanh như vậy Nhiếp Thiên Luật thiếu gia đã về nước." Giọng của Phí Dạ vang lên có chút cung kính mà cũng có sự lạnh lùng.

Nhiếp Thiên Luật khôi phục lại ánh mắt xa cách, thật bình tĩnh không để kẻ khác tới gần, thản nhiên nói, "Xưng hô này thật sự không thích hợp với tôi”.

Ánh mắt Phí Dạ không được tự nhiên, hơi hơi cúi người, "Xin thứ lỗi, Nhiếp tiên sinh! Nếu hai người đang dùng cơm, tôi sẽ không quấy rầy, tôi xin đi trước", nói xong, đôi mắt hắn lơ đãng nhìn lướt qua phía Mạch Khê, sải bước rời đi.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Thiên Luật không có phản ứng, chỉ là nhàn nhã ngồi đó. Mạch Khê thấy hắn rời đi, bản thân hơi sửng sốt, nhưng lập tức phản ứng lại, nhanh chóng đuổi theo.

“Phí Dạ!”

Phí Dạ dừng lại, xoay người nhìn thấy cô, đáy mắt xuất hiện tia dịu dàng, "Tiểu thư Mạch Khê có việc gì sao?”

“Không có gì, chỉ là...", Mạch Khê có chút nghẹn lời, "Anh có thể..."

Cô vô thức liếm môi, ánh mắt của hắn có chút ám muội...

"Chuyện đêm nay, cô không muốn cho Lôi tiên sinh biết?" Hắn nói ra tâm tư của cô.

Mạch Khê sửng sốt, lại lập tức gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sự cầu xin, "Phí Dạ, anh có thể giúp tôi không? Coi như chưa từng thấy tôi, xin anh đấy.”

Phí Dạ nhìn cô, một lúc lâu sau mới gật đầu một cái.

“Cám ơn anh, Phí Dạ!" Mạch Khê cao hứng nắm cánh tay hắn, trong đáy lòng thầm nói vạn lời cảm ơn. Cô biết Phí Dạ luôn luôn trung thành với cha nuôi, làm như vậy thật sự khó xử cho hắn.

Nụ cười của cô luôn xinh đẹp rạng ngời như vậy, ánh mắt Phí Dạ nổi lên ánh sáng dịu dàng, giọng hắn cũng trở nên mềm mại nhẹ nhàng, trầm ổn nói, "Đừng chơi quá muộn.”

Như là trẻ con được cưng chiều, Mạch Khê ngọt ngào cười, dùng sức gật đầu.

Cách đó không xa, Nhiếp Thiên Luật như suy nghĩ gì đó, nhìn thấy biểu cảm của Mạch Khê, ấn ấn mi tâm...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

Quyển 3

Chương 1: Đêm Hạ Điên Cuồng
Chương 2: Cho Em Thứ Em Muốn
Chương 3: Ông Chủ Mới
Chương 4: Kim Chủ
Chương 5: Sự Tra Tấn Ác Ý Của Ma Quỷ
Chương 6: Quan Hệ Kinh Người
Chương 7: Người Đàn Ông Tốt
Chương 8: Cảnh Tượng Ái Muội Trong Nhà Hàng
Chương 9: Nguy Hiểm Đến Ngay Sau Nụ Cười
Chương 10: Không Phải Hành Vi Của Con Người
Chương 11: Sau Lưng Có Người
Chương 12: Cầu Xin Anh
Chương 13: Là Dịu Dàng Hay Vẫn Là Tàn Nhẫn?
Chương 14: Cẩn Thận Có Báo Ứng
Chương 15: Buổi Biểu Diễn
Chương 16: Ý Tứ Khó Hiểu
Chương 17: Tâm Tư Giấu Kín
Chương 18: Không Thể Thở Nổi
Chương 19: Sự Khống Chế Đến Ngạt Thở
Chương 20: Nhìn Trộm
Chương 21: Sự Ấm Áp Thoáng Qua

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1

Đêm Hạ Điên Cuồng

Sự xuất hiện của Nhiếp Thiên Luật khiến Mạch Khê mất ngủ. Trong cảm nhận của cô, Nhiếp Thiên Luật luôn chiếm một vị trí nhất định, đi cùng với một loại cảm kích mà lại giống như tình thân. Nhiều năm như vậy, rốt cục anh cũng xuất hiện. Nỗi bất an trong lòng cô như vơi đi nhiều, cảm giác rất an toàn.

Dưới ánh trăng, cô lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế trong vườn hoa, tựa như điều cấm kỵ trước đây đã chẳng còn quan trọng. Nhìn cả vườn Ngọc Sơn Bạc Tuyết, Mạch Khê mỉm cười ngọt ngào, chiếc váy trên mặc trên người cũng là do Thiên Luật thiết kế. Thiên Luật…tựa như ánh mặt trời phá tan đi làn sương mù mịt, mỗi khi nhớ đến đã thấy ấm áp rồi.

Ánh trăng dịu nhẹ chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của Mạch Khê, mái tóc quăn dài xõa xuống đầu vai. Đáy mắt cô tràn ngập ý cười, tựa như làn mây ấm áp, lại mang vẻ tươi tắn như mực nước nhuộm lên giấy Tuyên Thành… Bóng hình cô giữa Bạc Tuyết Viên tựa như bông tuyết phiêu dật trong không trung, đẹp không sao tả xiết.

Đột nhiên, tiếng bước chân trầm ổn phía sau đánh gãy dòng hồi ức của Mạch Khê, cô quay đầu lại…Dưới ánh trăng, bóng dáng cao lớn của Lôi

https://thuviensach.vn

Dận như che hết đi ánh trăng.

Cô đột nhiên đứng dậy, vẻ ngọt ngào trên mặt đã sớm bị sự sợ hãi thay thế, hai bàn tay cũng bấu chặt lấy tà váy.

"Cha…cha nuôi…”

Cô theo bản năng muốn tìm đường trốn, nhưng trừ vườn hoa rộng lớn, chẳng có chỗ nào mà chạy.

Đôi mắt xanh biếc của Lôi Dận có vẻ rất phức tạp. Ánh mắt hắn nhìn Mạch Khê tràn ngập nguy hiểm, ngạo mạn, mỗi tấc trên người đều tản ra hơi thở tựa dã thú.

“Đây là nơi để con nhớ đến người đàn ông khác ư?”

Giọng nói của hắn lạnh như băng; vừa thấy cô định chạy trốn liền duỗi cánh tay ra, kéo cô đến trước mặt như bắt con gà con. Mạch Khê kinh hãi, hòa trong hương nước hoa nhàn nhạt còn ngửi thấy rõ ràng mùi rượu, vẫn còn thoang thoảng trong không khí.

"Cha nuôi, con, con không có... "

Hắn uống rượu sao? Uống say?

Lôi Dận đột nhiên nở nụ cười, cũng là lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô, đôi đồng tử tựa như mãnh thú.

"Đúng là quái lạ... "

Hắn đột nhiên cúi đầu nói, khóe miệng cong lên, "Hạ lưu, không rời khỏi đàn ông một ngày nào được !"

Mạch Khê đột nhiên trừng to mắt, dần dần đáy mắt đã ngấn lệ. Lời hắn nói thật sự làm trái tim cô đau thắt!

https://thuviensach.vn

"Con không có!" Lần đầu tiên, cô lớn tiếng rống lên với hắn.

Lôi Dận nhíu chặt mày lại, vừa muốn nổi điên lại bị Phí Dạ phía sau kéo lấy, thấp giọng nói: "Lôi tiên sinh, ngài uống say rồi, như vậy sẽ dọa tiểu thư Mạch Khê."

Lôi Dận vung tay một cái, thân mình Mạch Khê ngã xoài ra mặt đất, tà váy cũng vì thế mà dúm lên, để lộ ra đôi chân thon dài, nõn nà.

Ánh mắt hắn càng thêm trầm lạnh, không để ý đến lời nói của Phí Dạ. Ngược lại, hắn ngồi xổm bên cạnh nhìn chằm chằm Mạch Khê, nỗi kinh hoàng của cô rời hết vào đáy mắt hắn, nhất là cặp mắt đen láy đang phiếm lệ kia.

Người đàn ông vươn bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của cô, lại không phát hiện ra khuôn mặt lãnh đạm của mình đã điểm nét dịu dàng.

Mạch Khê phát run, quay đầu trốn tránh, lại để lộ ra cái gáy trắng ngần. Lôi Dận dường như hơi chấn động, ngón tay mơn trớn gò má cô chuyển xuống cần cổ trắng nõn, xuống xương quai xanh tròn tròn. Vẻ mềm mại dưới lòng bàn tay khiến hắn dấy lên dục vọng quen thuộc.

"Con thật sự là không đơn giản, còn mua chuộc cả người của ta nữa, hả ?"

Tiếng nói của hắn trầm thấp, tựa như hương rượu ngon tản ra làm người ta si mê, nhưng ánh mắt thì ngập vẻ uy hiếp cùng với... dục vọng.

Thân mình Mạch Khê cùng Phí Dạ đồng thời run lên.

"Thế nào? Bị ta nói trúng rồi?"

Ngữ khí Lôi Dận bình thản như nước, đáy mắt càng lộ ra cơn thịnh nộ dần đến, hàn ý tỏa ra tựa như cơn bệnh nhiễm vào máu Mạch Khê. Đây là

https://thuviensach.vn

lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ tức giận rõ ràng như vậy trong mắt cha nuôi.

"Cha nuôi, con... "

"Đến giờ vẫn không ngoan ngoãn, phải dạy như thế nào thì con mới nhớ lời ta?" Lôi Dận như là nói thầm, nhưng lại như đang nói cho cô nghe.

Cảm giác nguy hiểm bao phủ lấy cô, còn chưa biết phản ứng thế nào đã thấy Lôi Dận đứng dậy, thân mình cao lớn hơi di chuyển...

"Cậu thật to gan!"

Phí Dạ căng thẳng, không giải thích gì chỉ quỳ một gối xuống, "Thực xin lỗi Lôi tiên sinh, xin Lôi tiên sinh cứ phạt!"

Lôi Dận từ trên cao nhìn xuống hắn, đáy mắt sầm lại, ngay sau đó quay về nhìn Mạch Khê, kéo cô tới. Khuôn mặt hắn gần sát cô, choáng hết tầm mắt cô khiến cô thực sự sợ hãi.

"Khê nhi, Phí Dạ là người của ta, lại vì con mà phạm lỗi. Nếu con là ta, định trừng phạt cậu ta thế nào?"

Mạch Khê nghe ra trong giọng nói hắn hơi đượm mùi máu thì ngay tức khắc thở gấp, nhắm chặt hai mắt lại, chậm rãi quỳ xuống...

"Tiểu thư Mạch Khê?" Phí Dạ cả kinh.

Lôi Dận thấy thế, ánh mắt u trầm càng thêm lạnh lẽo...

"Cha nuôi, xin người đừng trách Phí Dạ. Là con không tốt, là con năn nỉ anh ấy không nói với người. Đêm nay con cũng không về quá muộn, cha nuôi... xin người đừng tức giận... "

Mạch Khê không muốn làm như vậy, nhưng vì không muốn liên lụy đến Phí Dạ, cô chỉ còn cách cầu xin hắn.

https://thuviensach.vn

Ánh đêm thuần khiết chiếu xuống bóng dáng cao lớn của Lôi Dận. Hắn đứng đó, từ trên cao nhìn xuống một nam một nữ trước mặt, lạnh lùng nhếch khóe môi. Đối với lời khẩn cầu của Mạch Khê hắn tựa như không thèm để ý, ngược lại ném một khẩu súng đến trước mặt cô...

"Phạt như thế nào tùy con quyết định! Chỉ có như vậy con mới biết là phải ngoan ngoãn nghe lời!"

"Cha nuôi... "

Mạch Khê sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhất là khẩu súng kia. Đây là lần đầu tiên cô thấy súng ở khoảng cách gần như vậy, thậm chí còn mang theo độ lãnh khốc của cha nuôi.

"Không, con không thể... "

"Lôi tiên sinh, xin ngài đừng làm khó tiểu thư Mạch Khê, là thuộc hạ không đúng, thuộc hạ sẽ tự phạt !"

Phí Dạ nhìn khuôn mặt trắng bệch của Mạch Khê thì đáy lòng hơi nhói đau, chưa nói hai lời liền cầm khẩu súng chĩa về mình...

"Pằng... "

Giữa đêm mùa hạ, tiếng súng đánh tan đi vẻ yên tĩnh. Dóng máu đỏ sẫm chảy theo cánh tay Phí Dạ. Hắn nhíu mày lại nhưng không kêu nửa lời.

Sắc mặt Lôi Dận càng thêm lạnh lẽo, vẻ âm u nơi đáy mắt càng thêm nồng đậm.

"Phí Dạ... "

Mạch Khê cả kinh, vội vàng xoay người, bàn tay nhỏ bé run lên muốn che đi miệng vết thương của hắn nhưng lại sợ làm hắn đau. Giọt lệ trong

https://thuviensach.vn

hốc mắt rốt cục cũng chảy xuống. Ngay sau đó, cô quay đầu lại, trong mắt tràn vẻ dũng cảm cùng phẫn nộ...

"Sao ông có thể làm như vậy? Tất cả đều là lỗi của tôi, không liên quan gì đến Phí Dạ. Ông muốn giết người phải không? Vậy giết tôi đi !"

"Tiểu thư Mạch Khê, không cần nói nữa !"

Phí Dạ cả kinh, vội vàng thấp giọng ngăn cản. Hắn cho tới bây giờ chưa gặp qua bộ dạng hung hãn đó của Mạch Khê, cũng chưa bao giờ thấy Lôi tiên sinh bùng lửa giận như vậy. Nguy hiểm, xen lẫn với luồng khí lạnh chết chóc không thể khống chế được mà đánh úp hắn.

"Lôi tiên sinh, có chuyện gì vậy?"

Bọn vệ sĩ nghe thấy tiếng súng liền nhanh chóng chạy vào vườn hoa, lại nhìn thấy cánh tay Phí Dạ chảy máu thì cả kinh...

Đôi mắt Lôi Dận nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lửa giận vừa mới bùng phát cũng rất nhanh tắt đi, hắn lãnh đạm nói: "Đưa Phí Dạ đi băng bó vết thương !"

"Lôi tiên sinh! Nhưng mà ngài..." Bọn vệ sĩ lo lắng không biết nên để vài người ở lại không.

"Cút ra cho tôi! " Giọng Lôi Dận cao lên, khiến bọn vệ sĩ sợ hãi nhanh chóng đưa Phí Dạ đi.

Phí Dạ rất muốn ở lại, dù biết ở lại cũng chẳng giải quyết được gì.

"Phí Dạ tiên sinh",

Bọn vệ sĩ sốt ruột dìu Phí Dạ ra ngoài.

Cả Bạc Tuyết Viên rộng lớn chỉ còn lại Lôi Dận với Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Mạch Khê vẫn dõi theo hắn, tựa như con báo con nơi sơn cước, không còn thấy vẻ khúm núm mọi ngày.

Lôi Dận tiến lên, đôi chân thon dài chiếu vào đôi mắt cô. Ngay sau đó, hắn nâng tay bóp chặt cằm cô.

"Rốt cục dám tranh luận cùng tôi... " Người đàn ông cất giọng trầm thấp như là tán thưởng, lại lãnh đạm không rõ hàm ý.

Mạch Khê chỉ cảm thấy cằm đau đớn, tựa như sắp bị bàn tay hắn bóp nát. Tuy rằng vẻ mặt hắn bình thản nhưng đáy mắt thì càng ngày càng tối lại.

Cô dũng cảm đứng lên, nghĩ thầm ‘cùng lắm thì bị một cái tát’! Cô nhìn thẳng vào đôi mắt đáng sợ của hắn, gằn từng tiếng nói: "Tranh luận thì sao? Sự sinh tồn của tôi đối với người cha nuôi như ông chẳng có ý nghĩa gì !"

"Biết loại con mồi nào sẽ kích thích không ?" Lôi Dận không giận ngược lại cười cười, nụ cười đó gần như có thể khiến người ta ớn lạnh. Hắn buông tay, ngay sau đó hắn tiến đến ôm chặt lấy cô.

"Có đôi khi lạt mềm buộc chặt mới hiệu quả. Càng phàn kháng... tôi lại càng thích chinh phục! Đây là ý nghĩa sự sinh tồn của cô !"

"Tôi không phải con mồi!"

Mạch Khê quật cường, hoàn toàn bị tiếng súng vừa rồi kích phát. Cô dùng sức muốn thoát khỏi vòng ôm của hắn, lại bị hắn ôm càng chặt thêm, mùi rượu hấp dẫn một lần nữa bao vây lấy cô.

"À, quên mất, cô không phải con mồi, là con gái của tôi... "

Đôi môi Lôi Dận chậm rãi gần đến vành tai cô, giọng nói trầm thấp như đang thôi miên, "Là người con gái chỉ có thể nằm dưới thân tôi mà phóng

https://thuviensach.vn

đãng rên rỉ !"

Tim Mạch Khê đột nhiên như thắt lại, còn chưa kịp phản ứng, cả thân mình đã như con bướm xinh đẹp mà ngã xoài xuống đất, bên cạnh là bạt ngàn Bạc Sơn Ngọc Tuyết. Ngay sau đó, người đàn ông cúi người xuống. Sức mạnh của hắn dường như muốn rút hết sinh khí trong cơ thể Mạch Khê. Cô cố hít lấy một hơi, vừa muốn la lên tức giận nhưng liền bị hắn kìm chặt lấy.

"Buông ra! Tôi không muốn ông chạm vào người tôi !"

Mạch Khê liếc vội vào đôi mắt thâm trầm kia, nhất thời thở gấp một hơi, vội vàng dùng sức đẩy hắn ra.

Cô đã quên, người đàn ông này là người không dễ chọc vào, cũng suýt nữa quên mất đêm đó hắn đã tra tấn cô thế nào. Giờ này khắc này, mọi hồi ức đều ùa về, nhất là khi cô nhìn vào đôi mắt đáng sợ của hắn, như thể ánh mắt đó muốn nuốt chửng lấy cô.

"Không thể chạm vào thì tôi cũng đã chạm rồi! Thân mình cô có vị gì tôi đều đã nếm..." Lôi Dận cất lên giọng nói lạnh lẽo thường ngày, mặc cho người con gái trong lòng giãy giụa, hắn dùng sức xé rách chiếc váy trên người cô.

"Buông ra... " Thân mình Mạch Khê phát run, sự phản kháng của cô căn bản không chọi lại nổi Lôi Dận. Rốt cục vạt váy cũng bị hắn hất ra sau, hai bầu ngực tròn dưới ánh đèn hiện ra lại càng đầy đặn. ‘Cảnh xuân’ này hoàn toàn thu vào tầm mắt hắn, không chút e dè, khiến Mạch Khê hô hấp dồn dập. Nói đến cùng, cô vẫn không tránh khỏi sự sợ hãi, toàn thân run rẩy, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ hoảng hốt trước nay chưa từng có, ngay cả đôi môi anh đào cũng run lên.

Vẻ điềm đạm, đáng yêu của cô không hề khiến Lôi Dận thương tiếc, ngược lại khiến dục vọng trong hắn càng thêm mãnh liệt!

https://thuviensach.vn

Những chướng ngại vật còn lại trên người Mạch Khê hoàn toàn bị bàn tay kia giật bỏ, phô ra cơ thể trắng hồng, lại thêm vẻ run rẩy sợ hãi càng mị hoặc hơn. Đôi mắt Lôi Dận rõ ràng biến hóa, như kẻ đói khát, hoàn toàn muốn chiếm giữ một cách mạnh mẽ.

"Đừng... "

Tiếng kêu hoảng sợ của Mạch Khê như xé toạc màn đêm mùa hè. Giữa vườn Bạc Tuyết, cơ thể cô hiện ra càng kiều diễm, tựa như bông tuyết tinh khôi. Lui về phía sau một chút liền chạm phải một vật cứng rắn, trong đầu cô như lóe lên ánh quang, lập tức cầm lấy giơ lên.

"Ông đừng ép tôi, nếu không tôi sẽ nổ súng !"

Khẩu súng lục vừa bắn Phí Dạ giờ khắc này nằm trong tay Mạch Khê, họng súng đen ngòm hướng về phía người đàn ông ma quỷ.

Ánh quang nơi đáy mắt Lôi Dận di động, càng thêm u tối. Hắn đối với hành động này của cô dường như rất thờ ơ, ngược lại lãnh đạm hỏi:"Cô sẽ nổ súng sao?"

Mạch Khê bối rối cầm khẩu súng, cô đích xác sẽ không nổ súng, nhất là khi nhìn thấy vẻ bình thản của hắn, thậm chí hắn cũng không thèm nhíu mày.

Lôi Dận nhếch khóe môi lạnh lùng lên, ánh mắt càng lãnh đạm. Hắn không kiêng dè gì, càng tiến tới cô gần hơn, tựa như con báo hoang dã.

"Đừng có động đậy! Còn tiến lên là tôi thật dự nổ súng !" Giọng nói Mạch Khê hơi run run, bởi hắn tiến tới càng gần, họng súng cũng ngày càng gần người hắn.

Lôi Dận không chút hoang mang vươn bàn tay to, cầm lấy khẩu súng trong tay cô, đặt lên ngực hắn rồi lạnh lùng nhắc nhở, "Cứ nổ súng đi, cô có

https://thuviensach.vn

thể trả thù tôi."

"Buông ra! Buông... " Mạch Khê né tránh, khiếp sợ bởi lời nói của hắn. Người đàn ông này quá tự tin, quá bình tĩnh, bộ dáng đó khiến tim cô đau nhói.

Bàn tay nhỏ bé của cô hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay Lôi Dận, "Đưa ngón tay ấn xuống chỗ này, cô lập tức có thể thấy tôi đổ máu !" Hắn thậm chí không chút hoang mang dạy cô cách nổ súng như thế nào!

"Đừng ép tôi... " Mạch Khê lắc lắc đầu, mái tóc quăn dài xõa nhẹ đầu vai, ngay cả đôi mắt cũng ngấn lệ.

Đây là lần đầu tiên cô cầm súng, lại giương về người đàn ông cô vốn tôn kính nhất! Người đàn ông này là ma quỷ, không hơn không kém một con quỷ!

"Khê nhi, sự lựa chọn cho cô rất đơn giản, hoặc là nổ súng, hoặc là bỏ súng xuống. Cô cũng chỉ có một cơ hội duy nhất để nổ súng, bằng không... " Khóe môi Lôi Dận cong lên, tản ra hơi thở ma quỷ, hắn vươn một bàn tay ra không chút kiêng dè chụp lên một bầu ngực cô.

"Đừng nhìn tôi... "

Mạch Khê hét lên một tiếng, nhắm chặt mắt lại, theo bản năng bóp cò súng...

Bầu không khí như ngưng lại... Mọi cảnh tượng trong đêm hè cũng như dừng lại... Có điều... tiếng súng quen thuộc không vang lên như lẽ thường...

Cả không gian ngập vị chết chóc!

Sắc mặt Lôi Dận âm u như có màn sương bao phủ, ánh mắt bởi tác dụng của rượu mà càng thêm âm trầm, tựa như ánh mắt của loài thú ăn thịt

https://thuviensach.vn

người!

Sắc mặt Mạch Khê trắng bệch như mảnh tro tàn, đáy mắt cũng hiện lên vẻ hoảng hốt "Sao có thể?" Cô hoảng loạn, giọng nói càng thấy rõ vẻ bối rối... Trong súng... không có đạn!

Bên tai vang lên tiếng cười lạnh như ma vương nơi địa ngục.

"Cô muốn tìm cái này ?"

Lôi Dận chậm rãi giơ tay lên, từ từ mở bàn tay ra. Trong lòng bàn tay hắn, năm viên đạn cứ từng viên từng viên bị thả xuống.

"Không thể nào... "

Mạch Khê bất khả kháng lắc đầu. Hắn sao có thể ngay trước mặt cô lấy năm viên đạn ra? Kinh khủng hơn là làm một cách đơn giản, ‘thần không biết quỷ không hay’!

Bàn tay Lôi Dận từ từ dùng sức rồi đột nhiên thu lại. Cổ tay Mạch Khê truyền đến cơn đau buốt, bàn tay cô run lên…khẩu súng liền rơi xuống đất.

"Lúc tôi lăn lộn giang hồ, cô mới chỉ là đứa trẻ con thôi. Cô cho rằng tôi có thể ngồi trên vị trí này là dựa vào cái gì?" Một từ cuối cùng hạ xuống thì cả thân mình cao lớn của hắn cũng áp chế cô hoàn toàn.

Mạch Khê tựa như con kiến bé nhỏ mất đi khả năng phản kháng, sự kinh hãi tột cùng khiến cô không hét lên nổi.

"Đây chính là cô tự chuốc lấy, bé con ạ... "

Bàn tay Lôi Dận thăm dò trên từng tấc da thịt cô. Ngay sau đó, hắn thô bạo kéo hai chân cô ra, đưa chính mình vào trong cô. Khóe môi hắn lạnh lùng cong lên, thấp giọng căn dặn bên tai Mạch Khê, "Nếu không giết được tôi, vậy nhất định phải dưới thân tôi mà phóng đãng đong đưa thân mình!"

https://thuviensach.vn

Hắn kìm chặt lấy người cô, lập tức bắt đầu những hành vi tàn nhẫn với cô.

"Aaaa... ",

Cùng với va chạm cường bạo, cô chỉ cảm thấy như sinh mệnh mình dần xói mòn. Sự xâm nhập mạnh mẽ khiến cô ý thức rõ hiện thực, càng cố sức đẩy thân thể cường tráng của hắn ra.

Bên trong người con gái thực mềm mại khiến hắn càng tăng lên dã tính, lại thêm men rượu tác quái khiến Lôi Dận trở nên như dã thú mà điên cuồng cắn nuốt con mồi phía dưới. Một bàn tay hắn kẹp chặt hai cổ tay Mạch Khê lên trên đầu, bàn tay kia nắm lấy hông cô càng hung hăng hơn.

"Cha nuôi…Aa…Không…không muốn... "

Toàn thân Mạch Khê gần như cảm nhận được cơn phẫn nộ của hắn. Cô không thể không mở miệng cầu xin, thân mình cũng không ngừng giãy dụa.

Trái lại, sự phản kháng của cô càng như kích phát bản tính chiếm giữ nguyên thủy nhất của Lôi Dận. Hắn đột nhiên nâng cổ chân cô lên, đặt hai chân cô lên hai bờ vai rắn chắc của hắn, khiến cô không thể không thừa nhận sức mạnh của hắn.

Mạch Khê cảm thấy hai tay bị hắn siết vô cùng đau đớn, ngón tay bởi máu không lưu thông được nên trắng bệch. Giọt nước mắt không ngừng chảy xuống đến khóe môi. Giờ khắc này cô cảm thấy tựa như một cơn ác mộng khủng khiếp, mà buồn cười là cô lại bị một người cường bạo đến hai lần.

Một lần là trong khách sạn, trên chiếc giường còn vương hơi thở thối nát của ba người phụ nữ!

https://thuviensach.vn

Một lần là ở vườn Ngọc Sơn Bạc Tuyết thần thánh – nới mà cô vẫn cho rằng không thể xâm phạm được!

Mà người cưỡng ép cô cả hai lần đều là cha nuôi của cô!

Trong không khí nổi lên mùi vị tình dục nồng đậm. Thân thể bị sức mạnh to lớn xuyên qua cùng từng đợt va chạm cuồng dã khiến cô dần trở nên vô lực; chỉ có thể ngây ngốc nhìn bầu trời đêm. Trong đôi mắt đẹp chỉ còn lại vẻ thê lương, cũng chỉ còn hy vọng cho thời gian nhanh chóng trôi qua.

Thấy cô cắn răng yên lặng chịu đựng, đôi mắt tràn ngập dục vọng của Lôi Dận đột nhiên nhíu lại. Hắn kéo thân mình cô lại, buộc cô quay lưng về phía mình.

"Không …… "

Mạch Khê lập tức phản ứng lại, vô lực giãy giụa, hai tay lại chỉ có thể để mặc bàn tay của cha nuôi cố định trên mặt đất; mái tóc quăn dài bởi cô liều mạng lắc đầu mà giờ đã rối tung lên. Đường cong dọc theo lưng cô hoàn toàn rơi vào tầm mắt Lôi Dận.

Mạch Khê cảm thấy eo mình bị một sức mạnh kinh người kiềm trụ, ngay sau đó, sức mạnh quen thuộc một lần nữa xuyên vào, hoàn toàn lấp đầy cô. Vừa mới trải qua một hồi kịch liệt đã khiến cô không chịu nổi rồi, giờ với tư thế này càng khó mà thừa nhận được.

"A… "

Cô ngửa đầu ra sau theo bản năng, ngay sau đó hơi thở mê muội của Lôi Dận lẫn với hương rượu phả qua tai cô.

"Nói, hắn chưa chạm vào cô, nói cho tôi!"

https://thuviensach.vn

Giọng nói lạnh băng giờ phút này đã tràn ngập trong dục vọng cùng lửa giận, nhất là khi tưởng tượng ra cảnh cô tươi cười trước mặt người đàn ông khác, đôi mắt hắn càng sầm lại, sâu không thấy đáy.

Mạch Khê vô lực lắc đầu, nước mắt rốt cục theo khóe mắt chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi trên cánh hoa trong khu vườn Bạc Tuyết. Cô nắm chặt tay, các đốt ngón tay cũng vì thế mà trắng bệch.

"Cha nuôi…. cầu người…đừng….. " Cô không kìm được mà cầu xin Lôi Dận – người đàn ông như con thú đang cuồng dã sau lưng cô. Thân mình cô cũng vô lực mà để mặc hắn tùy ý chiếm đoạt.

Trời sinh bản tính đơn thuần, Mạch Khê căn bản không hiểu hắn đang nói gì. Cô chỉ biết cha nuôi uống say giờ như con sói hoang. Đúng vậy! Trong người hắn cũng chỉ chảy dòng máu của sói.

Cường bạo nếu nghiêm túc mà nói có rất nhiều loại, mà hành vi của Lôi Dận là điển hình cho kiểu phẫn nộ, hắn thông qua cường bạo mà trút cơn thịnh nộ, là phát tiết. Mà thường thường, hành vi này là loại đáng sợ nhất.

Sự cầu xin của người con gái dưới thân khiến hắn hoàn toàn điên cuồng. Nhất là nước mắt trên gương mặt Mạch Khê, như giọt thủy tinh chảy xuống cánh tay tráng kiện của hắn, theo sự va chạm kịch liệt của hắn mà càng chảy nhiều hơn.

"Tuyết…. "

Phía sau, Lôi Dận mở miệng ngậm lấy vành tai mẫn cảm của Mạch Khê, tham lam cắn nuốt hương thơm của cô. Dưới tác dụng của rượu, hắn tựa như nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, ở dưới thân hắn vô cùng quyến rũ.

Mạch Khê run lên, một phần là vì hắn gọi lên một cái tên xa lạ, một phần là bởi lần này hắn tiến vào vô cùng dịu dàng.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông buông lỏng bàn tay đang kẹp chặt cô, một bàn tay nâng cao hông cô lên, bàn tay kia như quyến luyến mà vuốt ve mỗi tấc da thịt cô. Tiếng thở dốc của hắn ngày càng thô khàn, thậm chí hắn còn cúi người, hôn lên gáy cô, từ từ hôn dọc theo sống lưng trắng nõn.

"A... "

Mạch Khê cũng thở gấp hơn, không kìm được mà kêu lên những tiếng quyến rũ, nhưng đáy lòng cũng thắt lại bởi lời hắn.

"Tuyết…"

Hắn lại kêu lên một cái tên phụ nữ, có thể thấy được hắn đói với cô ấy yêu mãnh liệt vô cùng!

Nước mắt… không biết là bởi nguyên nhân nào lại lần nữa chảy xuống. Giọt nước mắt nóng bỏng nhỏ lên da Lôi Dận, hắn thấp giọng nói, cùng lúc đó mỗi lần ra vào cũng tràn ngập tình thâm.

"Tuyết... Đừng khóc, để anh có thể yêu em... "

Mạch Khê run run. Nơi tư mật của cô quá nhỏ hẹp thực khó khăn để có thể thừa nhận nổi ‘sức mạnh vĩ đại’ của hắn. Cô co rút càng nhanh, lại ẩm ướt nóng bỏng khiến người đàn ông như mất đi lý trí. Hắn một lần lại một lần điên cuồng tiến vào, cuối cùng rốt cục gieo rắc mầm mống nóng bỏng vào sâu trong cơ thể cô.

Cùng với sự tấn công cuồng ngạo, Mạch Khê cuối cùng vẫn không chịu nổi mà ngất đi. Một đêm này, cô không biết bản thân phải tiếp nhận bao nhiêu lần. Giữa lúc mơ hồ trong tiết tấu mãnh liệt của hắn, cô cảm giác như một con sóng lớn ập đến mình.

Đêm dài…. Chậm rãi qua đi trong vườn hoa Bạc Tuyết.

https://thuviensach.vn

-_____

Lúc Mạch Khê tỉnh lại đã là gần hoàng hôn. Ánh chiều dương vàng vọt còn sót lại nhẹ nhàng chiếu xuống.

Cô khẽ rên một tiếng, muốn động thân mình một chút nhưng cảm thấy rất khó khăn, xương cốt như muốn nát vụn, một chút khí lực cũng không còn.

Mãi lâu sau, cô mới chậm rãi ngồi dậy. Kéo chăn xuống, cô mới phát hiện ra, mồ hôi trên người còn chưa ráo hẳn, mà khắp da thịt trắng nõn chỉ toàn những dấu hôn cha nuôi điên cuồng để lại, là dấu vết kích tình của cha nuôi.

Cô không biết bản thân đã trở về phòng như thế nào, mà vị cha nuôi đáng sợ kia cũng chẳng biết đã đi đâu.

Nỗi tuyệt vọng bao phủ lấy cô, đôi môi thêm tái nhợt đi.

Loại quan hệ này, cô rất sợ đó là loại loạn luân như mọi người thường nói!

Có điều…

Mạch Khê đỡ lấy cái trán đang phát đau.

"Tuyết... Em là của anh !"

Bên tai lại vang lên tiếng nói trầm thấp của cha nuôi đêm hôm qua, tiếng nói đó vô cùng chân thành.

Tuyết?

Đây là cái tên mà cha nuôi trong lúc say rượu, triền miên, mà liên tục gọi ra. Rốt cục là ai có thể chiếm một vị trí quan trọng như vậy trong lòng

https://thuviensach.vn

cha nuôi?

Từ nỗi tuyệt vọng lại sinh ra cảm giác đau lòng xa lạ...

Đầu giường, tiếng chuông điện thoại di động vang lên. Âm thanh bất chợt vang lên trong căn phòng lớn khiến Mạch Khê hoảng sợ, nhưng nhanh chóng hoàn hồn mà bắt điện thoại.

"Mạch Khê? Là Mạch Khê phải không?" Đầu dây bên kia vang lên giọng nói nhẹ nhàng, có chút quen thuộc, lại có phần xa xôi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Mạch Khê không tài nào nghĩ ra chủ nhân cuộc gọi này, mở miệng nói lại bị chín giọng khàn đặc của mình dọa chết khiếp, "Chị là... "

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2

Cho Em Thứ Em Muốn

Đêm hôm qua cho dù kêu đến phá giọng cha nuôi vẫn không buông tha cô, dồn toàn bộ khí lực xâm chiếm cơ thể cô.

"Mạch Khê, rốt cục cũng tìm được em, chị phải hỏi qua người chịu trách nhiệm sự kiện lần trước mới tìm được số điện thoại của em, chị là Bạc Cơ !" Điện thoại truyền ra giọng nói mang theo ngữ điệu thoải mái.

Mạch Khê đột nhiên run rẩy. Sở dĩ như vậy là bởi vì cô nghĩ tới quan hệ của Bạc Cơ với cha nuôi, nếu bị Bạc Cơ biết hết thảy chuyện xảy ra, liệu lời nói có thể ôn hòa như vậy hay không?

Hắn, là cha nuôi của cô.

Hắn, là kim chủ bao dưỡng Bạc Cơ.

Mà kim chủ của Bạc Cơ lại mạnh mẽ cường bạo cô tới hai lần.

Loại quan hệ này làm cô thật sự bất an.

"Mạch Khê? Em có đang nghe không?" Bạc Cơ hồi lâu mà không nghe thấy tiếng Mạch Khê đáp lời thì nhẹ giọng hỏi.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê lúc này mới phản ứng lại, lập tức nói: "Em có đang nghe, thực xin lỗi, đáng lẽ em nên để lại số điện thoại cho chị."

" Không sao, là chị sơ ý mới đúng. À, Mạch Khê, hôm nay gọi điện thoại đến chính là nói với em một chuyện. Chị đã giúp em liên hệ rồi, ngày mai em trực tiếp tới tìm chị. Chị đã nhờ một nhà sản xuất âm nhạc tốt, ông ấy muốn em thu âm dự tuyển một chút." Giọng nói của cô ấy có vẻ rất vui mừng.

" Thật sao? "

Mạch Khê dường như giật mình, cảm giác như đang trong mơ vậy, đôi mắt đẹp sáng lên. Cô đưa điện thoại di động dí sát bên tai, "Chị Bạc Cơ, em có thể đi thu âm dự tuyển sao?"

"Đương nhiên, ông ấy đã xem MV của em, khen em là một cô gái tài năng. Việc thu âm ngày mai, chị đối với em rất tin tưởng !" Bạc Cơ nhẹ nhàng nói, sau đó lại nói thêm một câu: "À, đúng rồi, công ty của người đó tên là DIO, chắc hẳn là em đã nghe nói qua. Ca sĩ của công ty đó đều là những người rất có năng lực, là một công ty rất mạnh, yên tâm đi. "

Mạch Khê kích động không biết nên nói gì, đến nỗi mọi chuyện tối hôm qua dường như quên hết, "Cám ơn chị Bạc Cơ, ngày mai chị có đi cùng em không? Em sợ sẽ làm hỏng chuyện."

"Em gái ngốc, chị đương nhiên đi cùng em rồi, chị còn muốn chờ ăn khao của em nữa kìa."

"Nhất định rồi!" Tiếng nói cao hứng của Mạch Khê có chút run rẩy.

Cúp điện thoại, có bất giác có chút hoảng hốt. Có lẽ nào thường cứ khi một người tuyệt vọng lại lập tức gặp ‘duyên kỳ ngộ’? Nghĩ đến đây, cô cảm thấy thực nhẹ nhõm. Nếu ngày mai thí âm thành công, cô sẽ có lý do rời khỏi tòa thành này, rời khỏi người đàn ông ma quỷ kia.

https://thuviensach.vn

Không biết từ lúc nào, Mạch Khê bắt đầu cảm thấy sống tại tòa thành này là một loại áp lực, cảm giác này tựa như có cái gì đó mắc nghẹn trong cổ vậy. Hắn chính là vào đêm đó. . . vào sinh nhật tuổi mười tám của cô, đã cướp khỏi cô sự tự do.

Đêm đó! Tiếng cười thoải mái của cô đã chấm dứt!

Cho nên, cô muốn chạy trốn!

Cố nén đau nhức trên thân thể, cô rửa mặt, mặc quần áo, xuống lầu dùng cơm, sau đó gọi điện thoại báo cho Đại Lỵ. Đại Lỵ nghe thấy mà hưng phấn đến nỗi sắp khóc được.

Bữa tối, Mạch Khê cũng cố gắng ép mình ăn uống, nhóm người làm tỉ mỉ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon, cô đều ăn hết sạch. Quản gia Hàn Á đứng bên cạnh nhìn thấy sợ tới mức muốn khuyên cô dùng cơm chậm một chút.

“Bác Hàn Á, bác yên tâm đi, con chỉ là cảm thấy nên tự chăm sóc mình tốt một chút" Cái miệng nhỏ nhắn của Mạch Khê nhồi đầy thức ăn. Bộ dáng ăn ngấu nghiến này của cô làm kẻ khác khiếp sợ. Cô một tay lấy cốc nước trái cây, từng ngụm từng ngụm uống hết.

Bởi cô nghĩ…

Chỉ có ăn no mới có sức lực!

Chỉ còn sống mới có hy vọng!

"Được được được, ta biết tiểu thư Mạch Khê ngoan, nhưng mà con gái ăn cơm cũng nên chậm một chút, nếu không bị Lôi tiên sinh thấy, sẽ nói…"

“Cách!”

Tiếng mấy dụng cụ ăn va chạm thanh túy vang lên, Mạch Khê đang ăn đột nhiên giật mình. Cô vẫn ngồi yên như vậy, nhưng dường như nghe thấy

https://thuviensach.vn

tên của hắn thì sợ tới mức trong lòng run run một chút.

“Sao vậy?”

Mạch Khê lắc đầu liên tục, sau lập tức nở một nụ cười, "Bác Hàn Á, nếu bắt bác rời khỏi tòa thành, bác liền rời đi sao?"

"Rời khỏi tòa thành?" Hàn Á cảm thấy khó hiểu ý tứ trong lời nói của cô, "Nơi này chính là nơi ta ở cả đời.”

Mạch Khê nóng nảy, buông đồ ăn, "Bác Hàn Á, nếu… nếu về sau con có thể tự kiếm được nhiều tiền, bác cùng con rời khỏi nơi này được không?”

Hàn Á nghe vậy, vẻ mặt đột nhiên bối rối, vội vàng phân phó người hầu chung quanh rời đi, nghiêm túc mà nhìn Mạch Khê.

"Tiểu thư Mạch Khê muốn rời khỏi tòa thành?"

Mạch Khê kinh ngạc mà nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của quản gia, chậm rãi gật đầu một cái, "Đúng vậy, con muốn rời tòa thành, rời khỏi Lôi gia!”

Quản gia Hàn Á nghe thấy thế liền há miệng thở dốc, giật mình sửng sốt hồi lâu mới nói: "Tiểu thư Mạch Khê vì điều gì muốn đi? Nơi này là nhà của con, mà tiểu thư cũng là người của Lôi gia.”

"Con không phải người của Lôi gia!” Mạch Khê kích động phản bác nói, “Tên của con là Mạch Khê, chứ không phải Lôi Mạch Khê, con không cần mang cái danh là người của Lôi gia!"."Nơi này cũng không phải nhà của con!”

"Tiểu thư Mạch Khê!”

"Bác Hàn Á, trên đời này chỉ có bác là đối tốt với con nhất, bác đi cùng con được không?" Mạch Khê càng nghĩ, vẫn chỉ thấy có đại quản gia Hàn

https://thuviensach.vn

Á là tận tâm chiếu cố cô từ thuở còn nhỏ.

Hàn Á khẽ thở dài một hơi, "Bác biết Mạch Khê tiểu thư có lòng hiếu thuận, nhưng mà. . . . . " Ông nói quanh co, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng.

"Nhưng cái gì? Bác Hàn Á muốn nói gì?" Mạch Khê thông minh phát hiện manh mối trong ánh mắt ông, trong lòng từ từ dâng lên một cỗ sóng ngầm.

Hàn Á nhìn cô, nghiêm túc mà nói một câu: "Nhưng mà nếu không có sự đồng ý của Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê không thể rời khỏi tòa thành."

Lòng Mạch Khê như bị giáng mạnh một đòn.

"Bác Hàn Á. . . . . Con, con muốn có cuộc sống của mình, không thể cả đời ở tại tòa thành này." Mạch Khê nghe vậy thì lắp bắp nói một câu, cô cảm thấy sau lưng như đang tràn ra một luồng khí lạnh mơ hồ.

Hàn Á nhẹ nhàng lắc đầu, "Ta có thể nhìn ra được, Lôi tiên sinh cũng chưa có ý định cho tiểu thư rời khỏi tòa thành. Nếu cậu ấy không đồng ý, đồng nghĩa với việc tiểu thư Mạch Khê vẫn phải sống tại tòa thành."

Khuôn mặt Mạch Khê dần tái nhợt, phải cố gắng lắm mới điều chỉnh tốt tâm tình, trong nháy mắt lại như bị rơi xuống vực thẳm.

"Bác Hàn Á, ông ta…ông ta không có quyền làm như vậy, con đã mười tám tuổi, nghĩa vụ làm người giám hộ của ông ta đã chấm dứt rồi."

Hàn Á thầm than nhẹ một tiếng, "Tiểu thư Mạch Khê hẳn là rất rõ cường thế của Lôi tiên sinh. Cậu ấy cho con họ Lôi thì con nhất định phải mang họ Lôi, nếu con một mực đòi đi khỏi tòa thành, hậu quả sẽ rất khó lường."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê trong lòng mơ hồ dấy lên nỗi bất an, "Bác Hàn Á, như vậy là có ý gì?”

Hàn Á thật cẩn thận nhìn bốn phía, đè thấp thanh âm nói: "Tiểu thư Mạch Khê hay là nghe chuyện này đi! Nơi đây cũng từng có một vị tiểu thư muốn rời đi, đương nhiên, cô ấy cũng chưa có sự cho phép của Lôi tiên sinh, kết quả là…”, nói tới đây, ông ngừng lại, ánh mắt hiện lên vẻ mơ hồ.

"Kết quả như thế nào? Không phải là. . . . . Đã chết chứ?" Mạch Khê vội vàng hỏi, trong đầu lại lập tức hiện lên những lời Thánh Trạch đã từng nói: “Cha nuôi của em đã giết chết mẹ của ông ta, còn cả người con gái mà ông ta yêu nhất!”

Chẳng lẽ. . . . . Người phụ nữ kia chính là người mà cha nuôi yêu sâu đậm nhất? Chính là tối hôm qua cha nuôi ở bên tai cô gọi tên "Tuyết"? Nhưng như vậy không đúng, cha nuôi yêu cô ấy sâu đậm thế, tại sao cô ấy còn muốn bỏ đi?

Hàn Á không biết những ý nghĩ thoáng hiện trong đầu Mạch, nhẹ nhàng gật đầu, "Chết nhưng thật ra không chết, mà là. . . . . mất tích!”

“Mất tích?" Mạch Khê kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, "Như thế nào mà mất tích?"

" Nguyên nhân cụ thể là gì ta không rõ, bởi vì lúc ấy ta vừa mới được điều đến tòa thành chưa bao lâu. Thậm chí cũng chưa nhìn thấy bộ dáng người phụ nữ kia ra sao nữa. Chính là vào ngày đầu tiên ta đến chỗ này thì bọn người hầu có nói cho ta một phần." Hàn Á nhớ lại nói.

Mạch Khê nghe vậy lại thấy khó hiểu, "Vừa mới điều đến tòa thành? Thế này là ý gì? Chẳng lẽ bác Hàn Á đã từng làm tại một nơi khác?”

Hàn Á nhẹ nhàng cười, "Là nhà cũ của Lôi gia, ta vẫn ở đó hầu hạ lão gia và thiếu gia. Từ khi thiếu gia rời nhà cũ, một thời gian sau ta cũng bị

https://thuviensach.vn

điều tới tòa thành.”

“Thế hiện tại. . . . . " Mạch Khê lúc này mới phát hiện, chuyện lớn như vậy của Lôi gia mà cô thực không rõ ràng lắm.

"Hiện tại lão gia ở nhà cũ của Lôi gia, nhà cũ Lôi gia tên gọi là Ngự Hoàng Uyển, ở phía nam mước Mỹ." Hàn Á nhẹ nhàng nói.

Mạch Khê cả kinh… Ngự Hoàng Uyển thì ra chính là của cải Lôi gia. Nơi đó cô đã từng nghe thấy, là khu nổi tiếng thần bí của người giàu có. Cả khu kéo dài những tòa nhà cao cấp, người ngoài không thể dễ dàng đi vào, nghe nói được xây dựng từ tiền của một vị thương nhân Hoa kiều.

Không nghĩ đến chính là Lôi gia.

"Bác Hàn Á, người phụ nữ kia …tên là gì?" Mạch Khê đột nhiên nghĩ ra một chuyện, liền vội vàng hỏi.

“Bạc Tuyết!” Hàn Á không chút do dự nói.

"Ta nhớ rõ từng có người nói qua, cô ấy tên Bạc Tuyết. Ta từng nghĩ Lôi tiên sinh có phải hay không vì cô ấy mà dựng lên Bạc Tuyết viên?”

Mạch Khê giật mình.

Bạc Tuyết?

Thì ra tên Bạc Tuyết viên không phải bởi tên hoa Ngọc Sơn Bạc Tuyết mà là từ tên một người phụ nữ.

"Cho nên, tiểu thư Mạch Khê …” Hàn Á vỗ nhẹ nhẹ bả vai của cô, "Trừ phi là Lôi tiên sinh đồng ý, nếu không đừng rời khỏi tòa thành, lại càng không nên nói lời này ra miệng. . . ." Tiếng thở dài của ông còn chưa hoàn toàn hạ xuống, ngữ khí ngay sau đó trở nên khẩn trương.

https://thuviensach.vn

“Lôi tiên sinh, cậu đã trở lại rồi?”

Mạch Khê đang trầm tư, nghe vậy thì thân mình liền run lên, quay đầu lại rồi đột nhiên nhìn thấy cặp mắt sắc nhọn của Lôi Dận, ngón tay khẽ run một chút. Cô lại nhớ đến một màn kinh hãi tối hôm qua ở trong hoa viên.

Không biết hắn vào từ khi nào, thân mình cao lớn được vầng sáng chiếu xuống.

"Hàn Á, hình như hôm nay ông nói hơi nhiều!" Lôi Dận thấp tiếng nói, lộ ra một vẻ bình tĩnh nhưng ánh mắt lại không hề chớp nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê.

Ánh mắt của cô như ánh sáng nhu hòa, nổi lên một tầng đề phòng lại cực kỳ đau khổ, mờ mịt.

Hàn Á vội vàng cung kính cúi người, "Thực xin lỗi, Lôi tiên sinh.”

Lôi Dận tựa như không hề tức giận, ngược lại là nhìn lướt qua việc ăn uống của Mạch Khê tối nay, lạnh lùng cất giọng: “Cô theo tôi trở về phòng!”

Mạch Khê khó khăn lắm mới có được dũng khí, trong nháy mắt bị vẻ lãnh khốc nơi đáy mắt hắn đánh đổ. Chỉ nhìn thấy thân hình cao lớn của hắn đột nhiên xoay người lên lầu, thật lâu sau cô mới phản ứng lại, hô hấp liền trở nên khó khăn.

"Tiểu thư Mạch Khê, lên đi thôi, đừng làm Lôi tiên sinh mất hứng." Hàn Á vội vàng khuyên.

Trong lòng Mạch Khê biết rõ ràng, trải qua hai lần bị cường bạo, cô càng ngày càng sợ người đàn ông này.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng cô mới mười tám tuổi nhưng chỉ nhìn ánh mắt cha nuôi cũng ít nhiều phát hiện ra có điều gì đó sẽ xảy đến. Như lời Thánh Trạch…ánh mắt cha nuôi là không chút nào che lấp sự cuồng bạo, là một loại ngỗ ngược tham lam, càng như là có lửa giận bùng ra vậy.

Ánh mắt hắn nhìn cô thật sự không giống như là người cha. Mà cô, cũng bắt đầu không hiểu, trong lòng cha nuôi, cô đến tột cùng là con gái của hắn, hay là một người phụ nữ bên cạnh hắn.

Rốt cục, Mạch Khê thở sâu một hơi, nặng nhọc mà theo sát bóng lưng cao lớn kia, đi từng bước một lên lầu, từng bước từng bước. Cô cảm thấy cổ họng tức nghẹn, tựa như bị một bàn tay lớn hung hăng bóp nghẹt cổ, trừ bỏ cảm giác lạnh lẽo cùng run rẩy, một chút thoải mái, dễ chịu cũng không có.

Đây là lần đầu tiên Mạch Khê bước vào phòng ngủ của Lôi Dận. Rốt cục cũng hiểu được, phòng ngủ là nơi thể hiện tính cách một người.

Dường như màu đen thâm trầm kết hợp sắc điệu thực sự rất có mị lực, tự nhiên cũng thể hiện ra tính cách cùng cường thế của nam chủ nhân.

Diện tích phòng rất lớn, lại được thiết kế tỉ mỉ. Sô pha góc cạnh rõ ràng, cùng đèn đặt dưới đất, kệ và bình hoa mang đường nét cùng sắc thái tôn nhau lên mang vẻ thanh túy, cửa thủy tinh điểm xuyết họa tiết kiểu Trung Quốc. Gian thay quần áo ám màu trà thủy tinh gợi sắc thái không gian thuộc về người đàn ông.

Nhìn qua ánh phản chiếu trên cửa sổ sát đất, Lôi Dận lấy ra một bình rượu, rót vào chiếc ly thạch anh, lập tức xoay người ngồi ở trên ghế sa lon, chân phải thon dài vắt lên đùi bên trái, lãnh đạm uống một ngụm rượu, sau đó nhàn nhã kéo cà- vạt, con ngươi hờ hững liếc qua chỗ Mạch Kê đang đứng.

"Lại đây thay quần áo cho tôi!”

https://thuviensach.vn

Đầu ngón tay Mạch Khê tựa như bấm chặt trong lòng bàn ta, cô cắn chặt răng. Chẳng lẽ không có người hầu sao? Vì cái gì cô phải phục vụ hắn thay quần áo?

Ý bất mãn nơi đáy mắt lại tự nhiên che lấp, cho dù đưa cho cô một khẩu súng cũng không giết được hắn, cho nên hiện giờ phản kháng cũng không phải sự lựa chọn thông minh.

Suy nghĩ một hồi, cô đành phải gắng sức từng bước từng bước tiến lên, hàm răng cắn cắn môi dưới, ngồi bên cạnh Lôi Dận. Thân hình xinh đẹp hơi nghiêng, ngốc nghếch nâng đôi tay nhỏ bé thay hắn cởi bỏ cà- vạt, kẹp cà- vạt, rồi đến cúc tay áo.

Cánh tay rắn chắc của Lôi Dận không kiêng dè vây lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, động tác tự nhiên cứ như cô là người phụ nữ của hắn. Ngón tay thon dài thuần thục nhẹ vuốt ve da thịt của cô. Hắn không thể không thừa nhận, thân mình mềm mại của cô thực làm cho hắn điên cuồng. Chỉ là ôm cô như vậy, cũng có thể khiến cho đàn ông sinh ra dục vọng nguyên thủy nhất.

"Đừng. . . . . "

Mạch Khê mất tự nhiên liền trốn tránh. Cô trên danh nghĩa là con gái nuôi của hắn, sao có thể phát sinh sự ám muội như thế này? Còn nữa, hắn không phải là không thường xuyên trở về thành bảo sao? Tại sao hôm nay chẳng những đã trở lại, còn trở về sớm như vậy? Hắn hắn là bề bộn nhiều việc mới đúng, việc của công ty lẫn của tổ chức xã hội đen.

Cái cằm đầy của cô bị người đàn ông kiềm trụ, bắt hướng trước mặt hắn. Người đàn ông này quá mức trầm lặng, đôi mắt xanh lục nổi lên tia băng lãnh, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tiến sát đến hỏi: "Cô định rời khỏi tòa thành?"

https://thuviensach.vn

"Tôi…" Mạch Khê muốn trả lời, nhưng dưới cái nhìn lạnh lùng của hắn thì lại muốn nghĩ một lí do thoái thác, "Không nghĩ. . . . "

Cô biết rõ chính mình còn chưa đủ lông đủ cánh, hiện tại nói ra những lời này đồng nghĩa với việc tự tìm phiền toái cho mình.

Đôi mắt Lôi Dận khép hờ, như có như không nhìn khuôn mặt hoa phấn của cô, vẻ rất hài lòng nghe cô nói.

“Chim hoàng yến bị nhốt trong lồng không đủ tự do, một khi thả nó đi nó liền không biết điều tìm đường về nhà, xem ra, Khê nhi của tôi cũng chuẩn bị bay mất.”

"Không, tôi không có. . . . . " Mạch Khê cảm giác được ngón cái của hắn di chuyển trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lực mềm nhẹ tựa như rắn trườn, lại lạnh lẽo như băng.

"Ngoan. . . . . " Lôi Dận nghe thấy vậy, nửa thật nửa giả tỏ ý vừa lòng, cầm lấy ly rượu, đưa tới môi của cô, "Uống hết đi!”

Mạch Khê giật mình, vội vàng lắc đầu, "Cha nuôi, tôi… tôi không uống rượu. . . . . "

Lôi Dận ghé sát vào cô, hơi thở nam tính cùng hương rượu vấn vít tỏa ra, hắn mị hoặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo của cô rồi nói: "Nếu muốn làm đoá hoa giao tiếp, không uống rượu thì thực là khiếm nhã. Trước mắt, tôi không có hứng thú để cho những người đàn ông khác chia nhau hưởng thụ cô.”

"Cha nuôi …" Mạch Khê đột nhiên trừng lớn mắt.

Lôi Dận lạnh lùng cười, uống xong một ngụm rượu, đôi mắt lang sói dường như nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng đang run rẩy của cô. Bởi vì sợ hãi, cô theo bản năng liếm liếm cánh môi khô khốc. Trời sinh bản tính

https://thuviensach.vn

đơn thuần, cô không biết động tác này sẽ đánh vào thị giác đàn ông mạnh đến nhường nào.

Người đàn ông như Lôi Dận thì lại quá biết, một ánh nhìn sắc bén phát ra, di động một chút. Mạch Khê thấy rõ ràng, phát giác trong mắt cha nuôi nổi lên ánh nhìn kì lạ làm cô cảm thấy sợ hãi. Vừa đó thì đã thấy cha nuôi cúi người xuống.

Đôi môi người đàn ông đặt trên cánh môi run rẩy của Mạch Khê, như là một loại trừng phạt, lại như mang theo sự thô lỗ mà giày xéo. Mạch Khê thở gấp, ngụm rượu lạnh lẽo liền tràn đầy khoang miệng bên trong. Cha nuôi như không có một chút nào thương tiếc, cô bị ép buộc uống xong một ngụm rượu lớn.

"A. . . . . " Mạch Khê đột nhiên mở to hai mắt nhìn

Cha nuôi. . . . . Hôn cô?

"Nhắm mắt!” Lôi Dận hơi rút lui khỏi môi của cô, lại như mê man rơi vào cái hương thơm nơi đôi môi cô, bạc môi hắn tiến tới gần cô, cúi đầu ra lệnh.

Thân mình Mạch Khê lúc này nhẹ bẫng như lông vũ, sợ hãi mà nhắm mắt lại.

Môi của người đàn ông lần thứ hai chụp lên, tùy ý cắn nuốt cánh môi mềm của cô. Dần dần, hắn dường như chưa thỏa sự đụng chạm môi cùng môi này, càng tăng cường chiếm đoạt, mạnh mẽ khiêu mở hàm răng của cô. Lửa nóng từ lưỡi, môi như dấy lên trong khoang miệng cô một đợt sóng ngầm, như mời gọi, khiêu khích lưỡi đinh hương của cô nhẹ nhàng phối hợp cùng hắn.

Bắt đầu thì như trừng phạt nhưng dần dần chuyển thành sự khát vọng chiếm đoạt, bàn tay to của người đàn ông càng thêm nhu tình, không ngừng

https://thuviensach.vn

di động trên thân thể lả lướt, trẻ trung của Mạch Khê.

Hàng lông mi Mạch Khê nhẹ nhàng phát run, khuôn mặt cô lộ ra vẻ sợ hãi. Đôi môi tái nhợt của cô không thể khống chế được run rẩy. Nhưng mà cô vẫn không nhúc nhích, giống như một con búp bê, không có sinh mệnh mà mặc ý cho người khác an bài.

Cô đã từng mơ ước về nhiều chuyện tốt đẹp. Chẳng hạn như dưới ánh mặt trời sau giờ ngọ, cô bất ngờ gặp được một người con trai anh tuấn, hai người yêu nhau, người ấy đối với cô yêu thương hết mực, mà cô, cũng cam tâm tình nguyện dâng hiến nụ hôn đầu cùng đêm đầu tiên.

Nhưng sự thật lại khắc nghiệt, tàn nhẫn phá nát hoàn toàn.

Đêm đầu tiên của cô là do người đàn ông trước mặt cường bạo mà chiếm đoạt.

Nụ hôn đầu tiên của cô cũng là chính người đàn ông này cưỡng ép lấy đi.

Mà người đàn ông này, trên danh nghĩa là cha cô, là người giám hộ của cô.

Dường như phát hiện được sự kinh hãi của Mạch Khê, Lôi Dận rốt cục cũng chịu buông cô ra, ngón tay miết dọc theo phiến môi mềm mại rồi lại trượt xuống cần cổ mịn màng, tinh tế của cô. Cái vuốt ve này thực dịu dàng mang đầy vẻ nhu tình.

"Tôi làm cô rất sợ hãi?"

Đôi mắt Mạch Khê mang theo tầng nước mơ hồ, dường như chân trời chỉ còn là chấm sáng nhỏ, mỏng manh ngưng đọng trước mắt. Cô tuy rằng không trả lời, nhưng thân thể run rẩy nhè nhẹ lại ít nhiều lộ ra sự sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Cô sợ người đàn ông này!

Nhất là giờ phút này ngồi ở bên cạnh hắn, trên thân thể lại có cảm giác đau đớn như bị xé rách lần thứ hai lại quét đến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt của cô bị ngón tay thon dài của người đàn ông nâng lên.

"Aiz… ở bên cạnh tôi, cũng đừng hòng rời đi." Giọng nói của hắn bình tĩnh như nước, nhưng lại không mất đi cường thế, "Tôi nói rồi, phải nghe lời mới có thể vui vẻ, hiểu chưa?"

Lời nói của người đàn ông tựa như cây roi hung hăng quật nát cõi lòng Mạch Khê. Lấy tất cả sự quật cường cùng kiêu ngạo, cô rốt cục có ý định phản kháng. Cô nâng ánh mắt dũng cảm chống lại cái nhìn băng lãnh của Lôi Dận.

"Tôi chỉ thầm nghĩ muốn có cuộc sống bình thường.”

Lôi Dận nghe vậy, như là có chút buồn cười lời nói của cô, môi hơi hơi cong, ánh mắt thản nhiên giương lên.

"Đối với cuộc sống hiện tại cô không hài lòng?"

Mạch Khê đột nhiên đứng dậy, đôi mắt đẹp lộ dũng khí kiên cường.

"Tôi, chẳng qua chỉ giống như một con rối gỗ, ăn cái gì, mặc cái gì, ngồi loại xe gì, thậm chí thời gian giao lưu cùng bạn, tất cả đều không do tôi quyết định…" Cô thở gấp, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt âm tình bất định của Lôi Dận.

"Tôi… tôi chỉ nghĩ muốn làm con gái nuôi của ông!”

Cô nói một câu nhưng trong lòng thực sợ hãi. Cô phải chấm dứt! Phải chấm dứt loại quan hệ mập mờ này cùng cha nuôi.

https://thuviensach.vn

Trong không khí, lướt qua hơi vẻ bất an, hiện lên một tia phiêu du ở hai người.

Mạch Khê như một chiến sĩ dũng cảm đứng ở nơi đó, đôi mắt đẹp mang vẻ phản kháng rõ ràng cùng mãnh liệt.

Lôi Dận đứng dậy, sự phản kháng trong mắt cô dần chuyển hóa thành sự cảnh giác. Cô theo bản năng lui về phía sau.

Hắn không chút hoang mang khi đến gần cô, từng bước một, ổn trọng, bóng dáng cao lớn dần dần bao phủ lấy cô, cho đến khi… cô rốt cuộc không thể trốn chạy. Phía sau lưng bị bắt buộc dựa lên mặt tường lạnh như băng, Mạch Khê không hiểu sao chính mình thực hồi hộp, không biết vì sao, cô cảm thấy lòng mình rộn rạo, nhất là khi bị hơi thở của hắn hoàn toàn bao vây.

"Thầm nghĩ làm con gái của tôi?"

Lôi Dận ôm lấy nàng, bên môi mỉm cười, ngoài ý muốn liền cúi đầu, bỗng nhiên hôn lên đôi môi non mềm của cô, tinh tế nhấm nháp vị ngọt, thơm ngát kia. Hắn phát hiện, môi của cô như thuốc phiện làm hắn lưu luyến không thôi.

“Ưm. . . . . Đừng. . . . . "

Mạch Khê kinh hãi, trong lòng bất an cùng xao động lại khiến cho cô liều mạng lắc đầu kháng cự. Cô rốt cục ý thức được căn phòng này rất im lặng, ban đêm quá thâm sâu, có chút… quá mức ái muội.

Lôi Dận như không để ý sự giãy dụa của cô, bá đạo lấy bàn tay to cố trụ đầu cô, thừa dịp lúc cô nói chuyện, đầu lưỡi xâm lấn vào miệng anh đào nhỏ nhắn, ấm áp; đảo lượn bốn phía dụ hoặc cái lưỡi đinh hương mềm mại của cô, dùng sức hút lấy hương thơm trong miệng cô, hấp thu những mật

https://thuviensach.vn

ngọt thanh tân của cô, khiến cô chỉ có thể bất lực mà lại mê man thì thào ngâm khẽ.

Tim Mạch Khê đột nhiên đập nhanh hơn, miệng nói không rõ lời: "Cha nuôi. . . . . Chúng ta, chúng ta không thể như vậy. . . . . "

Lời cầu của cô lại càng làm Lôi Dận xâm chiếm thêm mạnh mẽ.

"Tôi thích phản ứng nhanh nhạy của thân mình cô."

Bên môi hắn cong lên lộ ra một tia ám muội, hôn bên tai cô, phả ra hơi thở ấm áp, "Nuôi cô mười năm chỉ đơn giản để cô làm con gái tôi? Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ dạy cô làm như thế nào để thành người phụ nữ của tôi!"

Lời nói lạnh lùng, rõ ràng thể hiện ham muốn giữ lấy, không chút nào che lấp ở trước mặt cô. Bàn tay to chậm rãi di chuyển ở trên người cô, không kiêng dè, quần áo trên người cô từng cái từng cái tuột ra lộ ra từng mảng da thịt.

Trong lòng Mạch Khê chợt lạnh lẽo, ánh mắt nóng cháy của cha nuôi lại như là bùa chú bao vây lấy cô, thân mình bất an mà chiều ý vặn vẹo, nhưng ý thức còn sót lại khiến cho cô không ngừng né tránh.

Nhận thấy được biểu hiện ẩn nhẫn khó hiểu của cô mà phản ứng của cô lại hơi có vẻ trúc trắc, khóe miệng Lôi Dận khẽ nhếch lên, ánh mắt lạnh như băng lại hiện lên vẻ dị thường sâu sa.

Thân mình Mạch Khê tuyệt đẹp, da thịt trắng nõn mà lại phiếm hồng, hai nụ hoa đứng thẳng ngạo nghễ, cái bụng trơn phẳng.

Trong đầu Lôi Dận đột nhiên thoáng hiện dung nhan kia, rồi lại nhìn đến thân thể mềm mại của Mạch Khê, rõ ràng trong ánh mắt có biến đổi. Dưới bụng bỗng nhiên căng trướng, không thể áp chế dục niệm của chính

https://thuviensach.vn

mình, hắn thô bạo kéo thân thể mềm mại lại, một phen túm lấy khuỷu tay cô, bá đạo tiến lên, cường hãn mà che lại đôi môi anh đào run rẩy của cô.

"Ưm…" Mạch Khê bất lực đá động hai chân toan đẩy hắn ra.

Hơi thở nóng cháy của cha nuôi bao lấy miệng cô, làm cô hô hấp thực khó khăn! Càng làm cô sợ hãi hơn chính là, nụ hôn của hắn thế nhưng dường như mang theo một tia ám muội, kỳ dị làm lý trí của cô lay động.

“Tôi…tôi không muốn quan hệ loạn luân như vậy!”. Cô dãy giụa, lạnh lùng nói.

Người Lôi Dận căng cứng, ánh mắt trở nên sắc bén mà rét lạnh, tâm tư trầm lặng đều giấu sau ánh mắt sâu thẳm: "Cô muốn gì tôi đều có thể cho cô, chỉ có một điều kiện …chính là ngoan ngoãn nghe lời cho tôi!”

Hắn lãnh khốc nói giống như núi lửa bùng nổ, hắn lại cúi xuống hôn cô, hung hăng thâm nhập miệng lưỡi cô, cuồng dã mà giày xéo cánh môi cô.

Đột nhiên trong không gian, chỉ nghe thấy "Toạc…" một tiếng.

Quần áo còn lại trên người Mạch Khê bị hắn một phen xả ra.

Cô nhìn chính thân thể mình mà run rẩy, cả người hoàn toàn lộ ra bên ngoài, cũng hoàn toàn lọt vào ánh mắt thâm sâu của hắn.

Lôi Dận nhìn chằm chằm vào mắt của cô. Ý muốn xâm chiếm cùng dục niệm không chút nào che giấu. Chính như thế này giống với hoàn cảnh đêm đó hắn mạnh mẽ ép buộc cô, chuẩn bị hung hăng mà cường bạo cô.

"Không …"

Tim Mạch Khê đập mạnh cùng loạn nhịp, một lát sau, rốt cục cũng đã tỉnh táo lại, ý thức được điều làm mình sợ hãi đang gần đến.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận nhìn cô từ trên cao xuống, ánh mắt có đến mười phần ý băng lãnh: "Giá trị sinh tồn duy nhất của cô là để tôi phát tiết.”

Nói xong, hắn liền cúi mặt xuống, cuồng dã hôn qua cần cổ trắng nõn của cô, bàn tay to thô lỗ chụp lên bầu ngực đẫy đà, tàn nhẫn mà tra tấn cô theo cách thức chưa bao giờ có. Hắn hài lòng cảm thụ nụ hoa chúm chím ngạo nghễ đứng thẳng trong lòng bàn tay.

Sự tuyệt vọng tột bậc cùng một loại cảm giác không tên kích thích toàn bộ giác quan Mạch Khê. Cô rất sợ loại cảm giác này, loại cảm giác này tựa như một sức mạnh khổng lồ nhấn chìm cô.

Thân thể mềm mại, trắng nõn của dưới ánh đèn lại càng thêm phần mê người, mị hoặc.

"Cha nuôi. . . . . .”

"Bé con, sao gọi tôi, như vậy làm tôi càng muốn… giữ lấy cô thật chặt! " Đôi mắt Lôi Dận chìm trong dục niệm lại càng trở nên thâm sâu. Bàn tay to cũng khó kiềm chế tham lam đi xuống một đường.

"Ông. . . . . Dừng tay!" Mạch Khê kinh hô, hai gò má ửng hồng, tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Đừng nhúc nhích !” Hai tay Lôi Dận mạnh mẽ ôm lấy cô càng chặt hơn, dường như làm cô không thể động đậy: "Con gái của tôi, thả lỏng đi, nếu không cô chỉ càng cảm thấy đau… " Hắn lại hôn lên cổ trắng noãn của cô, thô bạo như tuyên cáo, như trừng phạt, ngón tay thon dài bắt đầu thuần thục mà chu du trên cơ thể cô. Cô lúc này giống như là con mồi của hắn vậy.

Toàn thân hắn mặc dù tỏa ra luồng băng lãnh, nhưng không tàn nhẫn giống hai lần trước. Lần này dường như là một phương thức mới, là nhấm nháp, tận hưởng.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cảm thấy trong cơ thể đang dâng lên một cỗ sóng nhiệt, cô không hiểu đây là loại cảm giác gì, chỉ cảm thấy thật xa lạ mà lại rất sợ hãi, thân thể không tự chủ được mà nâng lên theo sự dụ hoặc của ngón tay hắn.

Hắn thật tàn nhẫn, tàn nhẫn đến mức đoạt lấy cả lý trí của cô.

“ Đừng như vậy. . . . . Cha nuôi. . . . . Cầu người. . . . . "

Mạch Khê nhìn hắn, đôi mắt sáng trong như ngọc lưu ly đã tràn ngập ý thống thiết cầu xin. Cho tới bây giờ đây là lần đầu tiên cô tuyệt vọng mà cầu xin, là vì cô cảm thấy lý trí cô sắp tách rời khỏi thân thể, quan trọng hơn là, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được vật nam tính của cha nuôi đang vận sức chờ hoạt động.

Ánh mắt điềm đạm, đáng yêu như vậy, có thể dễ dàng làm mềm lòng ngay cả những người có trái tim sắt đá, nhưng là, ngoại trừ Lôi Dận! Hắn hiện tại là đang cưỡng ép cô.

“Cầu xin tôi? Trên thế giới này, chỉ có tôi mới có thể thỏa mãn hết thảy ý nguyện của cô." Lôi Dận lạnh lùng tuyên bố.

Đồng thời, hai chân thon dài của cô cũng bị cưỡng chế mà vòng ôm lấy thắt lưng hắn.

“Tôi…tôi rất sợ. . . . . "

Mạch Khê rốt cuộc không kiên trì nổi, trong lòng thất kinh. Hình ảnh của hai lần cường bạo trước cùng những đau đớn trên thân thể làm cô gần như mất đi tri giác. Ánh mắt cầu xin cùng tiếng khóc nức nở làm cô trở nên như một đứa trẻ bất lực.

Nhìn thấy vẻ mặt này của cô, đáy lòng Lôi Dận dấy hiện lên một tia thương tiếc cùng không đành lòng. Chuyện này, hắn đối với phụ nữ chưa

https://thuviensach.vn

bao giờ có. Hắn hơi nhíu mày, cố gắng không thể hiện ý nghĩ này, nhưng kì thực trong lòng lại lan tràn xúc cảm. Cặp mắt xanh hơi chấn động một chút!

"Khê nhi, ôm chặt tôi! " Giọng nói trước sau lạnh lùng của hắn lại thản nhiên nổi lên chút dịu dàng. Hắn biết sự sợ hãi của cô, dù sao cô cũng chỉ là một cô gái mười tám tuổi. Chỉ là… hắn cũng không tính buông tha cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê tái nhợt. Cô bối rối không biết phải làm sao, nhất là nhìn vào đôi mắt xanh lạnh lùng của cha nuôi.

Lôi Dận đem cánh tay nhỏ bé của cô kéo lại đầu vai hắn, mệnh lệnh cho cô ôm cổ hắn. Ngay sau đó, vật lớn kiêu ngạo tiến thẳng về phía trước, mạnh mẽ xâm chiếm cô!

“A. . . . . ”

Mạch Khê thiếu chút nữa ngất xỉu, khoái cảm cùng đau đớn đan xen. Cơ thể tuyết trắng của cô vặn vẹo, hai chân cũng tự giác ôm lấy thắt lưng hắn. Cô hoàn toàn không biết chính mình đang làm cái gì, chỉ cảm giác hiện tại cô như đang ngoi ngóp trong bể nhục dục, mà hắn là cây cọc duy nhất cô vớ được.

Lần kích tình này không làm cô quá đau đớn, nhưng cảm giác lại thoáng thấy kinh hãi, xa lạ. Trong cơ thể dâng lên làn sóng khiến cô mơ hồ thỏa mãn.

"Ông. . . . . thật đáng giận! "

Mạch Khê không thể không tự hỏi, cô nằm mơ cũng không nghĩ chính mình mới như vậy đã thỏa hiệp, để mặc cha nuôi giữ lấy mình ở hết chỗ này đến chỗ khác trong căn phòng rộng lớn của hắn.

"Con gái ngoan." Đáy mắt Lôi Dận lộ vẻ thỏa mãn, động tác càng trở nên điên cuồng.

https://thuviensach.vn

Một hồi triền miên đi qua, mồ hôi đổ đầm đìa, Mạch Khê bất lực ghé vào đầu vai hắn thở gấp, tùy ý để hắn ôm chặt lấy. Thân thể của cô mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có.

“Mệt không?" Ngoài ý muốn, Lôi Dận hôn lên cái trán ướt nhẹp của cô. Sự quan tâm đến phụ nữ như vậy đối với hắn là chưa bao giờ có.

"Ừm. . . . . " Giọng điệu vô lực của Mạch Khê truyền đến tai Lôi Dận cũng thật mềm mại. Cô mệt mỏi quá, dường như không còn sức lực mà nói chuyện.

Tuy rằng biết loại quan hệ này thật là buồn cười, nhưng cô vẫn vô lực mà thừa nhận để cho người đàn ông này giữ lấy. Nhưng dường như trong mắt hắn đây chẳng phải chuyện kinh thiên động địa gì. Cô là con gái nuôi của hắn, cho nên hắn mới giữ cô lại! Đây là lý luận kiểu gì mà thực buồn cười?

“Bé con ngoan ngoãn cũng cần phải hiểu được làm thế nào để thỏa mãn đòi hỏi vô hạn của chủ nhân.” Lôi Dận thầm thì bên tai cô, phả ra hơi thở nóng rực trong khi da thịt hai người vẫn còn đang tiếp xúc thân mật.

Mạch Khê còn đang mơ mơ hồ hồ, hắn liền bế cô lên, đi vào phòng ngủ bên trong.

Cô vô lực ghé vào giường. Trên thân thể sau một màn bá đạo lưu lại chằng chịt những dấu vết. Mái tóc đen dài nhẹ xõa lên tấm thân trắng ngần lại càng làm toát lên vẻ đẹp thuần khiết của cô. Lôi Dận thuận thế kéo cô ôm vào trong ngực, ngón tay thon dài vỗ về, mơn trớn da thịt cô. Khi hắn nhìn thấy giọt nước mắt lưu lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thì ánh mắt anh tuấn hơi sầm lại.

Cô năm nay mười tám tuổi, thực ra vẫn còn như một đứa trẻ, đương nhiên không chịu đựng nổi sự đòi hỏi vô chừng mực của hắn. Nhưng chính là, cô thật kiều diễm, làm hắn hoàn toàn mê muội. Ngay từ đầu, hắn chưa

https://thuviensach.vn

bao giờ nghĩ buông tay. Hắn muốn điều gì thì nhất định phải có được. Cho dù cô có không cam tâm tình nguyện, cho dù lòng cô có ý muốn ly khai, hắn cũng phải giữ cô lại bằng được.

Đôi mắt hắn lạnh băng nhưng lại ẩn chứa nỗi tâm tư thâm trầm. Hắn nhẹ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên.

“Ông. . . . . Đừng nhìn tôi!”

Mạch Khê quật cường nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn tới hắn, hốc mắt không kiềm chế nổi đã ươn ướt. Cô rất hận người đàn ông này, nhưng lại càng hận chính mình, hận chính mình thỏa hiệp, cũng hận chính mình đón hùa ý của hắn.

Khuôn mặt thanh tú không hiểu sao tự dưng phiếm hồng, vì sao lại như vậy? Cô vừa mới đó, như thế nào có thể như vậy cam tâm tình nguyện trầm luân, lại gần như mừng trong lòng bởi những việc hắn gây ra cho mình?

Thật là vô sỉ!

Hắn vô sỉ!

Cô lại càng vô sỉ!

Lôi Dận không khoan nhượng sự né tránh của cô. Bàn tay to cưỡng chế quay khuôn mặt nhỏ xinh của cô hướng về hắn, ngữ khí dị thường lạnh như băng: "Trời sinh bản tính phóng đãng đúng là không thể thay đổi được. Vừa rồi là ai ở dưới thân tôi rên rỉ cầu xin?”

Lời nói của hắn cực độ lãnh khốc, sắc nhọn như mũi kiếm đâm vào lòng cô. Hắn nhàn nhã lấy ly rượu, ngay lúc đó trong ánh mắt đã biến hóa không còn thấy sự tức giận.

https://thuviensach.vn

"Ông…" Mạch Khê hơi trấn động, thân thể lại truyền đến cảm giác đau nhức làm cô khẽ run lên.

Ánh mắt Lôi Dận có vẻ hài lòng. Hắn lạnh lẽo nở một nụ cười, rồi lại lần nữa chụp lên thân thể cô, đôi môi nóng bỏng lại hôn lên vành tai cùng cần cổ trắng nõn của cô. Hơi thở hắn như bao vây lấy cô.

“Không. . . . . " Mạch Khê đột nhiên mở to hai mắt. Hắn muốn làm gì? Không phải sẽ lại muốn.

"Bé con, cô hắn là rất rõ năng lực của tôi. . . . . "

Lôi Dận không khó nhìn ra sự kinh hãi của cô. Hắn ngửa cổ uống hết ly rượu, giây tiếp theo, hắn bá đạo nâng khuôn mặt cô lên, che lại đôi môi hồng nhuận. Chất lỏng trong miệng theo lưỡi của hắn nhập vào miệng cô, cùng mang theo hơi thở nam tình mãnh liệt. Hắn tựa như một quân vương hống hách cướp hết hơi thở, vị ngọt ngào trong miệng cô. Tay hắn không chút khách khí chu du mọi nơi trên thân thể cô.

"Buông ra. . . . . Khụ. . .”

Mạch Khê gần như cầu xin, sự kiên cường trong nháy mắt đã tan rã. Da thịt tuyết trắng nhanh chóng chuyển màu ửng hồng, ánh mắt đê mê. Hương thơm nam tính hòa quyện với vị nồng đượm của rượu vấn vít, lấp đầy khứu giác cô.

“Đẹp như vậy, sao tôi có thể buông ra?"

Lôi Dận nheo mắt lại mang theo ý cười. Thân thể hắn cực kỳ cứng rắn, đôi mắt u trầm lại càng thêm phần ám muội. Bàn tay to của hắn đột nhiên dùng một chút lực, vây trụ eo thon của cô, làm cô hoàn toàn có thể cảm nhận được.

https://thuviensach.vn

"Tên Nhiếp Thiên Luật kia không thích hợp với cô. Nghe lời đi, không cần gặp lại hắn. . . . . "

Ngón tay lạnh băng của Lôi Dận như rắn trườn vào giữa hai chân cô. Ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn chằm chằm xuống. Hắn ngoài ý muốn nhìn thấy cảnh Mạch Khê thở hổn hển, đôi mắt đẹp đột nhiên tràn ngập kinh ngạc.

"Không cần ngạc nhiên như vậy mà trừng mắt với tôi.”

Lôi Dận một bên tiếp tục hôn cô, một bên kéo thân thể mềm mại của cô vào lòng. Giọng nói hắn rất nhẹ nhàng, kế tiếp hắn nói ra một câu làm người ta kinh hãi.

“Tôi hoàn toàn có khả năng kiểm soát chuyện yêu đương của cô!”

Một câu nói ra khiến tâm Mạch Khê như có vô vàn thương tích.

Đầu óc cô tựa như nhất thời bị nổ tung, những kí ức thuở nhỏ như lại ùa về.

"Ông…" Cô trợn to mắt nhìn người đàn ông ma quỷ kia, "Tất cả đều là do ông làm! Mọi chuyện đều là do ông làm!”

“Đúng vậy!”

Lôi Dận không chút nào che dấu, “Mấy người phải bỏ mạng dưới nước. . . . . .”

Hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lạnh lùng nói: "Sự tình ấy cũng không phải ngoài ý muốn, năm đó cô chuyển trường, Thánh Trạch bất đắc dĩ phải chia tay. Thậm chí còn có … năm cô mười sáu tuổi có kết giao với ba người con trai.”

https://thuviensach.vn

Thân mình Mạch Khê run rẩy tựa như lá mùa thu. Ngay sau đó, cô giơ lên đôi bàn tay trắng như phấn điên cuồng mà đánh vào ngực Lôi Dận, điên cuồng mà gào thét đến khàn cả giọng.

“Ông sao có thể làm như vậy? Họ đều là bạn của tôi! Ông giết bọn họ! Là ông…Ông là hung thủ giết người!”

Đôi bàn tay trắng như phấn bị Lôi Dận tóm lấy đặt sau đầu. Cô đau đến nhíu mày lại, đáy mắt lộ vẻ bất khuất nhưng cũng ưu thương!

Lôi Dận không nóng không lạnh nhìn chằm chằm cô, gằn từng tiếng nói: "Đúng vậy, tôi chính là hung thủ, chuyện này, tôi đã nói rồi, tại sao còn tái phạm? Trách nhiệm của cô rất đơn giản, chính là cùng tôi phát tiết, đùa chơi. Thử hỏi xem, bé con, việc cô phải làm vẫn chưa kết thúc khi nào chủ nhân chưa chơi đủ.”

"Tôi sẽ báo công an. Nhất định sẽ báo công an bắt ông!" Mạch Khê hận nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt trong sáng như ngọc lại hiện lên ánh nhìn lạnh lẽo.

“Tôi rất hoan nghênh cảnh sát đến!”

Lôi Dận cười lạnh, “Muốn đối phó với một người, đơn giản nhất chính là đánh vào sơ hở của họ. Không sao, tôi sẽ từ từ dạy cô!”

Hắn một bên tiếp tục hôn cô, một bên ôm chặt lấy người cô, bàn tay to đột nhiên siết chặt vòng eo cô, làm cô quỳ trên giường lớn. Hắn không để ý đến tiếng thét chói tai của cô, lần thứ hai hung hăng xỏ xuyên thân mình cô, dùng một tư thế kinh khủng rồi càng ngày càng đáng sợ mà tra tấn cô.

Trong phòng như có dòng khí nóng tỏa ra. Hai thân hình hoàn mĩ kết hợp cùng những thanh âm ám muội vút lên lẫn vào bầu trời đêm.

https://thuviensach.vn

Từ ban đêm cho đến rạng sáng, Lôi Dận tựa như muốn đem tất cả những bất mãn mà trút lên cô, cường bạo cô một lần rồi lại một lần, thẳng cho đến khi nắng sớm hơi lộ ra, cô rốt cục không chịu nổi sự cuồng dã của hắn mà ngất đi. Lúc đó, Lôi Dận mới buông tha cô.

Thân mình thực sự quá mệt mỏi!

Mạch Khê không biết hiện tại là mấy giờ rồi, cũng không biết chính mình đã ngủ trong bao lâu, cảm giác đầu tiên sau khi tỉnh dậy là vô cùng mệt mỏi.

"A. . . . . "

Cô nặng nhọc dịch người một chút, sự tiếp xúc ở ngực làm mọi lý trí trong đầu cô trở lại.

"Tỉnh? " Giọng nói trước sau lạnh lùng của Lôi Dận vang lên trên đỉnh đầu cô. Bàn tay to của hắn hơi hơi dùng sức liền làm cô ghé vào trong lồng ngực hắn.

Mỗi một tấc da thịt trên thân thể Mạch Khê tựa như đều đã dính đầy hơi thở nam tính của hắn. Cô nhớ lại hết thảy mọi việc, liền ý thức được người đàn ông này quả thực đáng sợ.

"Ông…còn muốn như thế nào nữa?" Tiếng nói của cô thực yếu ớt, tràn ngập tuyệt vọng cùng bi thương.

Lôi Dận khép hờ con mắt, đôi mắt xanh không hề chớp như khóa chặt ánh nhìn của Mạch Khê. Một lát sau, hắn cười lạnh một tiếng rồi xuống giường.

Không biết từ khi nào, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê muốn nhân cơ hội này thoát đi, nhưng lại phát hiện thân mình đau đớn như bị một cỗ xe nghiền nát vậy, vừa động đậy một chút mà không muốn tiếp tục.

Một lúc lâu sau, cô rốt cục thỏa hiệp vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào chăn, nước mắt lần thứ hai chảy qua khóe mắt.

Trong phòng tắm…

Bọt nước lạnh lẽo xả lên thân mình cao lớn của Lôi Dận, da thịt màu đồng ánh lên vẻ ngỗ ngược nhưng lại tràn mị lực. Hai tay của hắn chống lên cửa kính phòng tắm, bọt nước xuyên qua mái tóc đen từ từ chảy xuống, chạy viền theo đường nét cường tráng trên thân thể hắn. Bọt nước xả hỗn độn lên thân thể cường tráng, sáng bóng. Thân mình nam tính giống như bức tượng hoàng kim ở Rô-ma, tỉ lệ dáng người thật cân đối khiến mọi phụ nữ đều điên cuồng mà lưu luyến.

Lôi Dận nâng cánh tay, để tùy ý cho nước xối lên thân thể, ngón tay thon dài chậm rãi di chuyển lên, cuối cùng dừng trên đầu vai to lớn. Trên vai rõ ràng lộ ra một dấu tích của một vết thương lớn. Trông như một vết thương trí mạng.

Ánh mắt Lôi Dận trở nên u ám, thâm thúy, thậm chí thoáng hiện lên một nỗi đau khôn tả.

“Cậu tên là Lôi Dận đúng không? Đừng sợ, tôi tên là Bạc Tuyết!”

"Lôi Dận - tên nghe rất êm tai nha, cậu phải nhớ kỹ, xã hội loài người mới là nơi cho cậu sinh tồn, không phải sợ. . . . . Tôi sẽ giúp cậu vượt qua tất cả, tin tưởng tôi. . . . . "

“Dận. . . . . Chúng ta dùng cơm là dùng dao nĩa hoặc là đũa, chứ không phải dùng tay. . . Đúng, chính là như vậy, Dận càng ngày càng thông minh nha. . . . . "

https://thuviensach.vn

“Bạc. . . . . Tuyết. . . . . "

" Dận, cậu gọi tên tôi? Phải không? Dận…thật tốt, gọi lại một lần nữa được không?

"Bạc Tuyết”

"Dận. . . . . Thật tốt quá, cậu gọi được tên tôi rồi, thật thông minh. . . . . "

Bên tai vang lên tiếng nói nhẹ nhàng nỉ non làm thân mình cao lớn của Lôi Dận khẽ run một chút, ngón tay thon dài đột nhiên thu lại, chỗ vết thương mơ hồ dấy lên cảm giác đau đớn.

Bạc Tuyết. . . . . .

Cái tên Bạc Tuyết là từ đầu tiên hắn nói được sau khi sống trong xã hội loài người. Tâm can hắn như bị một bàn tay hung hăng xé nát, máu chảy đầm đìa.

Một lúc lâu sau, khi hắn ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương thì trong mắt không thấy một tia dao động, trước sau chỉ là vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ.

Hắn rút lấy chiếc khăn tắm to bản quần quanh thắt lưng.

Ra khỏi phòng tắm, Lôi Dận lạnh lùng nhìn chằm chằm người con gái trên giường. Đôi mày hơi nhíu lại. Hắn tối hôm qua lại phá lệ cho phép cô ở trong lòng hắn ngủ một đêm?

Buồn cười!

Hắn tiến lên, lập tức làm cô kinh động. Mạch Khê vô lực ngẩng đầu nhìn hắn, lại nhìn ở cái khăn bao vây thắt lưng hắn, đột nhiên khuôn mặt

https://thuviensach.vn

nhỏ nhắn né tránh đi. Khuôn mặt cô tái nhợt rồi lại hiện lên vài phần tươi sắc, trong lòng không để ý mà hơi rộn rạo.

Ánh nắng sớm chiếu xuống lượn lờ, bao phủ lên thân hình như điêu khắc của hắn, càng làm cho vẻ đẹp nam tính ấy thêm phần thần thánh, thực không giống người phàm.

Thân hình hắn cao lớn lại có phần khỏe mạnh, cường tráng. Bộ dáng tuấn mỹ, tao nhã mà người đàn ông khác khó có được. Bọt nước đọng trên da thịt cùng hai chân lộ ra càng làm cho toát lên vẻ mị hoặc, hấp dẫn. Một khi phụ nữ chỉ liếc mắt một cái cũng đủ chìm đắm trong vẻ nam tính chết người ấy.

Lôi Dận chằm chằm nhìn cô từ trên cao xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút trắng bệch, ánh mắt nhu hòa, hàng lông mi cong dài khẽ run rẩy, đôi môi sưng mọng hơi mở ra, khẽ khàng thở.

Hắn nhẹ nhàng kéo thân mình mảnh khảnh của cô đến, bàn tay dịu dàng mà vuốt ve phiến môi anh đào của cô.

Cô kêu nhẹ một tiếng, lại chạm phải con ngươi thâm thúy của hắn, ánh mắt nhanh chóng né tránh.

Cánh tay dài Lôi Dận vờn quanh thân thể kiều diễm của cô, lại cảm nhận được cô khẽ run rẩy, khóe môi không nhịn được khẽ nhếch lên, "Hôm nay đi thu âm ở công ty nào?”

Mạch Khê giật mình sửng sốt một lúc, cảm nhận được bàn tay của hắn ôn đạm mà dịu dàng vuốt ve da thịt non mịn.

“DIO…”

Tiếng nói của cô vô lực mà khàn khàn, thực không có cách nào thoát khỏi bàn tay hắn nên cô chỉ có thể để mặc hắn chiếu cố đến mình.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận không hỏi thêm gì, lập tức đứng thẳng dậy, chậm rãi mặc quần áo, nhất cử nhất động đều lộ ra vẻ tao nhã, mị hoặc của riêng hắn.

Hắn mặc một cây tây trang màu đen, hai cúc áo trên cùng không đóng, để lộ ra da thịt màu đồng ở cổ, ở ngực.

Xong xuôi, hắn quay lại nhìn hướng Mạch Khê, vươn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt trong trẻo của cô.

“Từ đêm nay dọn đến ngủ tại phòng này!”

Mạch Khê nghe vậy rốt cục cũng có phản ứng, ánh mắt tràn ngập cảnh giác. Đây dường như là phản xạ có điều kiện mỗi khi cô nhìn thấy hắn.

"Như vậy là có ý gì?”

"Ý tứ rất đơn giản! " Giọng nói của Lôi Dận khàn khàn, nồng đượm như rượu vang, trong không trung thản nhiên làm người ta say mê. "Cô và tôi ngủ cùng nhau, khi nào tôi cho phép mới được rời đi.”

Ý nói có chút hài hước nhưng lại mang khí thế bức người.

“Cái gì?" Mạch Khê như là nghe được một chuyện thực vớ vẩn trên đời, trợn to mắt nhìn hắn.

Độ băng lãnh trong mắt Lôi Dận không giảm, lại xoa xoa khuôn mặt non mịn của cô: "Cô không phải là rất hận tôi đã chiếm đoạt thân mình cô sao? Như vậy, ở bên cạnh hầu hạ tôi, chỉ có thế cô mới có cơ hội trả thù!”

"Tôi không cần!”

Hai tròng mắt Mạch Khê rộ ra tia lửa giận, cô thật hận không thể lập tức chấm dứt loại quan hệ hoang đường này, hắn sao lại có thể không kiêng nể gì mà mệnh lệnh cho mình?

https://thuviensach.vn

Biểu cảm của Lôi Dận trùng xuống.

"Khê nhi, ngoan ngoãn nghe lời!”

Hắn tiến sát cô, tiếng nói cực kỳ lạnh lùng: "Ngàn vạn lần đừng làm tôi mất hứng, nếu không …hậu quả sẽ khó lường”

Hơi thở nguy hiểm trên người hắn tỏa ra ngưng tụ thành đám mây đen u ám, cuồn cuộn vọt tới, trấn áp lòng người.

-_____

Công ty DIO…

Nơi đây là một trung tâm thương nghiệp lớn, phồn hoa. Mỗi một tầng đều phân công quản lý rõ ràng. DIO là công ty giải trí nổi tiếng. Khi mới sáng lập thì công ty cũng chưa có danh tiếng lắm. Công ty chiêu mộ nghệ sĩ không ngừng rồi đưa họ đi biểu diễn ở khắp thành thị. Đến mỗi thành phố đều để lại chút ấn tượng của công ty, danh tiếng cũng dần dần theo đó mà lan rộng. Hoạt động chính của công ty là sản xuất đĩa nhạc cùng đào tạo ca sĩ, vài năm trở lại đây phát triển thêm cả chiêu mộ diễn viên, đào tạo người mẫu, từ đó trở thành công ty giải trí hàng đầu.

“Ôi, cô chính là Mạch Khê? Tôi đã xem qua ảnh chụp của cô, nhưng gặp tận mặt còn xinh đẹp hơn nhiều!"

Lúc Mạch Khê vừa theo Bạc Cơ vào đại sảnh công ty thì đã thấy một người đàn ông đi ra, trên mặt mang vẻ vui sướng, tươi cười.

"Vị này chính là quản lí nghệ sĩ, Jon" Bạc Cơ vội vàng giới thiệu.

“Mạch Khê này, người này là quản lí chung của tất cả nghệ sĩ, dưới quyền anh ấy còn có hơn mười vị quản lí nữa.”

https://thuviensach.vn

“Bạc Cơ, cô quá khen rồi, tôi cũng là dựa vào các cô mà kiếm chút cơm ăn thôi, không có các cô sao có Jon tôi đây!”

Bộ dáng anh ta nói chuyện có chút khoa trương. Mạch Khê hơi có chút nghiêm trọng mà hoài nghi, khuynh hướng giới tính của anh ta có vấn đề.

"Jon, xin chào, tôi là Mạch Khê, hy vọng có thể được anh chỉ giáo" Cô lễ phép chào anh ta.

Thực lực của công ty này quả thực không thể nghi ngờ. Chỉ là đứng ở đại sảnh cô đã gặp rất nhiều gương mặt quen thuộc.

"Nhìn xem này cô bé, miệng nói thật là ngọt, yên tâm đi, cô là do Bạc Cơ giới thiệu, hẳn là năng lực không tồi chút nào. Đến bên này, tôi giới thiệu cô với những người khác một chút. "

Jon cười toe toét. Anh ta thầm nghĩ, cô gái này diện mạo cực kỳ xinh đẹp, phấn điêu ngọc mài, tựa như búp bê vậy. Nếu có thể đưa cô xuất hiện trước công chúng, chắc chắn sẽ trở thành trụ cột nhất nhì của công ty.

Trong công ty có phòng ban nào, Jon đều giới thiệu từng chút từng chút cho Mạch Khê. Mạch Khê có chút kinh ngạc, cô chẳng phải là mới nhập môn sao, Jon lại phản ứng như cô thực đã gia nhập công ty rồi. Cô theo bản năng nhìn thoáng qua Bạc Cơ, Bạc Cơ cười thực ảm đạm, hẳn là vì lí do này.

"Mạch Khê à, đây là phòng tập luyện. Phàm là người mới đều phải luyện tập quy củ tại đây. Đây là nơi các chuyên gia sẽ đào tạo, hướng dẫn nghệ sĩ.” Jon mở ra một gian phòng rồi nói.

Mạch Khê gật gật đầu, đi theo anh một đường về phía trước.

"Cô tới đây chủ yếu là vì muốn được ca hát. Nhưng tôi thấy, hình tượng của cô như vậy hoàn toàn có thể vừa làm diễn viên, vừa làm ca sĩ.”

https://thuviensach.vn

Jon cười khanh khách nói một tràng rồi đưa cô đi vào một nơi.

"Đây là phòng thu âm, một lát nữa cô sẽ thu âm thử trong này, bên kia là phòng điều chỉnh âm thanh, còn có phòng chụp ảnh, ở đây có thể cho ra một đĩa nhạc hoàn chỉnh. À, đúng rồi, trên lầu đó là nơi làm việc của cơ quan cao nhất, chờ cô thực sự trở thành nghệ sĩ của công ty, người đại diện sẽ đặc biệt nói cho cô.”

“Cám ơn Jon!" Mạch Khê trong lòng nổi lên cảm kích.

"Đi nào, chúng ta đi thu âm.” Jon nói.

Mạch Khê luôn tưởng tượng chỗ thu âm thực là một nơi thần thánh. Cô vừa theo Jon bước vào bên trong thì liền nhìn thấy một cô gái đang thu âm đĩa nhạc.

Cô tập trung nhìn, kích động mở to hai mắt.

"Cô ấy là..."

"Là ca sĩ Phỉ Tỳ Mạn, cô biết thì tốt rồi, không nên gấp gáp." Jon kiêu ngạo mà nói một câu.

Mạch Khê liên tục gật đầu, không nghĩ tới hôm nay cô có thể nhìn thấy thần tượng... ca hậu Phỉ Tỳ Mạn.

Bạc Cơ thấp giọng bên tai cô nói: "Phỉ Tỳ Mạn trước kia cũng là ca sĩ đi theo Jon, về sau lại có người đại diện phụ trách quản lí."

Giọng của cô ấy rất êm tai, tràn đầy sức sống, không hổ danh là ca sĩ nổi tiếng hàng đầu. Mạch Khê đối với cô cực kì sùng bái.

Thừa dịp Phỉ Tỳ Mạn nghỉ ngơi, Jon gọi chuyên viên thu âm cùng nhạc sĩ hòa âm đến. "Một lát nữa chuẩn bị cho vị tiểu thư này thu âm. Nếu có thể, Ron, cậu cho cô ấy một chút ý kiến." Nói xong, anh ta quay đầu lại

https://thuviensach.vn

nhìn về phía Mạch Khê, nhẹ giọng nói: "Thu âm đừng quá hồi hộp, cứ coi như ca hát bình thường thôi. Hai vị này đều là chuyên gia trong giới âm nhạc, Phỉ Tỳ Mạn chính là do họ đào tạo, thể hiện rất tốt."

Lòng bàn tay Mạch Khê hơi ẩm ướt mồ hôi, cô khẽ gật đầu..

" Jon, có một người muốn đích thân đến khảo, chắc phải chờ một lúc nữa mới sắp xếp cho vị tiểu thư này thu âm được." Ron dù sao cũng là người đại diện, trên mặt mang vẻtự nhiên nói, "Sáng hôm nay, tổng giám đốc mới nhậm chức tra tên từng nghệ sĩ, nói là sẽ có người mới đến thu âm."

"Hả?"

"DIO bị thu mua?"

Sáng nay Jon bận bịu cả buổi, giờ mới nhận được tin tức, nhún nhún vai nói: "Vị tổng giám đốc mới này thật sự là cẩn thận, chỉ là một người mới thôi mà muốn chính mình khảo nghiệm? "

"Công ty là của người ta, chúng ta cũng chỉ là nghe theo lệnh mà giữ miếng cơm thôi, chờ một chút đi. Mạch Khê tiểu thư, cô không bận chứ ?"

Nhạc sĩ nhìn về phía Mạch Khê.

Mạch Khê cười, lắc đầu, cho dù là vất vả cũng còn tốt hơn trở lại tòa thành. Cô nhất định phải biểu hiện thật tốt mới được.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3

Ông Chủ Mới

Việc công ty DIO có vị tổng giám đốc mới nhậm chức trở thành đề tài nóng hổi. Mọi người trên dưới công ty, nhất là nhóm nghệ sĩ tất cả đều biết. Tuy rằng truyền thông không lộ ra tin tức gì, nhưng tối thiểu người trong công ty đều đoán già đoán non ông chủ mới này thực là người có thân phận không tầm thường chút nào.

"Jon, Jon, ông chủ mới sắp đến công ty, phó tổng cùng với nhân viên đã xuống lầu nghênh đón rồi. Nghe nói vị tổng giám đốc mới này thân thế rất hoành tráng." Một viên trợ lí nhỏ vội vàng đẩy cửa phòng thu âm ra, vẻ mặt khẩn trương nói.

“Tôi lập tức đi đây." Jon gật đầu nói.

"À, đúng rồi, tổng giám đốc mới chỉ định muốn xem ca sĩ của Ron." Viên trợ lý ấy lại nói thêm một câu.

"Cái gì? Ca sĩ trong tay tôi chưa hề thông báo gì cả, giờ làm sao mà triệu tập đủ?”

"Ron, cậu nhất định phải tìm cách, ca sĩ của cậu hầu hết đều là trụ cột của công ty. Nếu tổng giám đốc đã chỉ định cậu, thì nhất định là chuẩn bị

https://thuviensach.vn

khảo qua thực lực ca sĩ trong tay cậu. Trước mắt có thể triệu tập được mấy người?” Jon nghiêm túc hỏi.

Ron nghĩ nghĩ, "Ngoài Phỉ Tỳ Mạn đang thu âm ra, cũng chỉ còn lại vừa vặn hai người nữa”.

Jon nhíu mày, "Chỉ có ba người thì không được. . . . . " Ánh mắt hắn vẻ tự hỏi, lại hướng Mạch Khê nhìn thì con mắt đột nhiên sáng ngời.

"Còn có Mạch Khê, hơn nữa Mạch Khê chắc là có thể !”

"Hả?" Trừ bỏ Jon ra, tất cả mọi người đều chấn kinh, nhất là Mạch Khê, cô mở to hai mắt nhìn.

“Jon, anh có nhầm lẫn không? Mạch Khê thậm chí còn chưa được tính là người mới gia nhập công ty, cô ấy còn chưa trải qua thu âm kiểm tra.” Ron phản đối ngay một câu.

"Hiện tại tôi chẳng quan tâm nhiều như vậy, cho dù là dùng cô ấy làm dự bị để giữ thể diện cũng tốt. Vị tổng giám đốc mới này không phải mới ngày một ngày hai làm ông chủ, chắc chắn cũng không có thời gian mà khảo nghiệm từng ca sĩ một đâu. Tốt lắm tốt lắm, Mạch Khê, cô đi theo người đại diện đi, các nhân viên khác đi theo tôi.”

Mạch Khê cùng Bạc Cơ đưa mắt nhìn nhau.

-_____

Cả căn phong hầu hết là nghệ sĩ nữ, ca sĩ có, diễn viên có, còn có ca hậu Phỉ Tỳ Mạn.

"Cô chính là người mẫu Bạc Cơ? Gặp được cô ở đây thực sự là rất vinh hạnh" Một ca sĩ trong đó nói.

Bạc Cơ gật đầu nhẹ nhàng cười, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Mạch Khê thì lại rất vui vẻ, nhất là khi đứng trước mặt Phỉ Tỳ Mạn thì có chút kích động.

"Phỉ Tỳ Mạn, em vừa được nghe chị thu âm, chất giọng chị quả thực rất tuyệt.”

Phỉ Tỳ Mạn tháo kính mắt thời trang, nhìn thoáng qua Mạch Khê, lại dừng ánh mắt trên người Bạc Cơ, không mặn không nhạt hỏi một câu: "Đây là người do cô đưa đến?”

Bạc Cơ hơi giương mắt lên, "Là bạn của tôi”.

Phỉ Tỳ Mạn hừ lạnh một tiếng, đối với Mạch Khê coi như không nhìn thấy, lạnh lùng nói một câu: "Công ty DIO thực sự là nhận người nào thì người ấy có thể trở thành nghệ sĩ tên tuổi, nhưng mà, Bạc Cơ, cô có thể trở thành người mẫu nổi tiếng hẳn là do được người đàn ông đó chiếu cố không ít.”

"Phỉ Tỳ Mạn, cô nói như vậy là có ý gì?" Bạc Cơ bất mãn trừng mắt cô.

Mạch Khê biết điều, vội vàng kéo kéo góc áo Bạc Cơ, thấp giọng khuyên: "Quên đi, chị Bạc Cơ, không cần cùng cô ấy cãi nhau”.

Bạc Cơ cắn chặt răng, ánh mắt lạnh lùng.

Phỉ Tỳ Mạn hừ lạnh một tiếng, vươn tay ngạo mạn nhìn nhìn mấy móng tay trơn bóng, không chút để ý nói: "Đúng thôi, nơi này là DIO, cũng không phải là công ty của cô. Ở trong này có bất mãn gì thì cũng phải cố mà nín nhịn, nếu có ủy khuất, có thể về nhà cùng người đàn ông bao dưỡng cô mà kể khổ. À, tôi quên mất, cô cũng chỉ là tình nhân của anh ta thôi, làm gì có danh phận gì. Anh ta tùy hứng muốn gọi cô đến lúc nào thì cô phải đến thôi”.

"Phỉ Tỳ Mạn, cô nói chuyện thực là quá đáng!”

https://thuviensach.vn

Bạc Cơ tức giận đột nhiên đứng dậy, hai má xinh đẹp có chút tái nhợt. Những ca sĩ xung quanh cũng bắt đầu bàn tán, có người che miệng lại cười trộm.

Phỉ Tỳ Mạn thờ ơ, hờ hững nhìn thoáng qua Mạch Khê, "Hai người nhìn qua trông khá là giống nhau, không phải là chị em ruột chứ? Nhưng là chị có một người đàn ông bao dưỡng, hôm nay kéo em vào vòng giải trí, ngày mai không biết chừng em cũng sẽ được người đàn ông kia chiếu cố. Hai chị em cùng hầu hạ một người đàn ôn, coi như phù sa không chảy ruộng ngoài đi.”

"Bạc Cơ là bằng hữu của tôi, hơn nữa chị ấy từ đầu đến cuối hoàn toàn không phải người như vậy.” Mạch Khê thật sự nhịn không được, đứng dậy, ánh mắt nghiêm túc nhìn Phỉ Tỳ Mạn.

Cô sùng bái Phỉ Tỳ Mạn như vậy, không nghĩ tới hôm nay lại bị chính cô ta chế giễu.

“Này Bạc Cơ, hôm nay lại còn có người thay cô bênh vực kẻ yếu. Em gái nhỏ…”

Phỉ Tỳ Mạn nhìn về phía Mạch Khê, điệu bộ mơ mơ hồ hồ nói: "Phải học cách nhìn người, nhất là ở làng giải trí. Cô hôm nay thay cô ta xuất đầu lộ diện, không biết chừng có ngày sẽ chết dưới tay người này.”

"Phỉ Tỳ Mạn, cô…”

"Mọi người im lặng một chút, tổng giám đốc mới chuẩn bị vào đây!" Trợ lý đẩy cửa vào đánh gãy màn đấu khẩu trong phòng.

Nhóm ca sĩ đang sôi nổi liền trật tự lại, Bạc Cơ vừa muốn đứng dậy rời đi.

https://thuviensach.vn

"Chị Bạc Cơ, chị ở trong này cùng em được không? Em có chút sợ hãi.” Mạch Khê kéo tay cô, vẻ mặt khẩn cầu nói.

"Cái này... Chị ở lại đây hình như không ổn lắm? "

" Được, có gì không tốt đâu? Bạc Cơ, cô cứ ở lại đi, vạn nhất... tổng giám đốc trẻ tuổi anh tuấn, giá trị con người hàng tỉ, cô không phải là lại có cơ hội sao? " Phỉ Tỳ Mạn cười lạnh.

Khuôn mặt Bạc Cơ tái nhợt.

"Kính nhờ các vị bớt lời giúp tôi chút... Trời ạ, cửa thang máy mở rồi, các cô im lặng đi". Đầu viên trợ lí đầm đìa mồ hôi, dặn dò phía sau một câu rồi vội vàng chạy đến cửa thang máy nghênh đón.

Phòng họp yên tĩnh trở lại.

Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, trừ bỏ Mạch Khê và Bạc Cơ, tất cả đều âm thầm tự chỉnh đốn lại dung mạo.

Thẳng cho đến khi...

Cửa phòng họp chậm rãi đẩy ra, giọng nói mang vẻ nhiệt tình của phó tổng quanh quẩn ở mỗi ngóc ngách phòng họp.

"Đây chính là phòng họp, hôm nay ca hậu Phỉ Tỳ Mạn cũng ở công ty, mọi người đều chờ anh. "

Tiếng bước chân thưa thớt tựa như mang theo sự cung kính của những người khác. Phó tổng giám đốc dẫn đầu đi vào phòng họp, hơi hơi nghiêng một bên thân mình, một bóng dáng cao lớn lập tức xuất hiện ở cửa phòng họp. Không khí trong phòng nhanh chóng bị một luồng hơi lạnh vây phủ!

Mạch Khê ngồi quay lưng về phía cửa ngồi, cô còn chưa quay đầu lại nhưng theo bản năng liền cảm thấy một luồng khí lạnh đánh úp lại. Ngay

https://thuviensach.vn

sau đó, bên tai truyền đến tiếng hô nhỏ của vài cô ca sĩ. Đó là thanh âm vốn có của phụ nữ thể hiện một sự hưng phấn cực độ hoặc là trong những tình huống kinh hỉ.

"Sao có thể ?" Bạc Cơ thầm than một tiếng.

Mạch Khê ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái, trong mắt Bạc Cơ rõ ràng là sự kinh ngạc. Cô tò mò, vì thế theo bản năng quay đầu nhìn lại. Đôi mắt đẹp hàm chứa sự thản nhiên cùng nghi hoặc, đột nhiên nhìn lại cặp mắt xanh lục sâu sa.

Thật thâm thúy. . . . . .

Thật trầm u. . . . . .

Ánh mắt hắn thoáng nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, như tơ liễu nhẹ phẩy mặt nước, khóe môi lạnh lùng thản nhiên nhếch lên.

Mạch Khê đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt sáng hồng đã sớm tái nhợt, dường như máu chảy dọc ngón tay cũng chậm lại, đưa tới một cơn rét lạnh.

Là cô nhìn nhầm đúng không?

Nếu không sao có thể là hắn?

"Lôi tiên sinh, đây là Ron – quản lí chính của các ca sĩ." Phó tổng vẻ mặt cung kính cẩn thận, sợ chỉ một chút sơ suất sẽ đắc tội với ‘thần tài’.

Lòng Mạch Khê trùng xuống, ‘Lôi tiên sinh’. Quả nhiên, cô không có nhìn lầm người!

Vị tổng giám đốc mới của công ty này không phải ai khác, chính là người như cầm thú chiếm đoạt cô tối qua, cha nuôi của cô.

https://thuviensach.vn

Sau đó, người đàn ông ổn trọng bước lên, dường như ngày càng gần đến cô. Từ cột sống Mạch Khê chậm rãi dâng lên một luồng lạnh lẽo.

"Mau ra mắt Lôi tiên sinh, từ hôm nay trở đi, DIO chính thức được Lôi thị thu mua, Lôi thị trở thành cổ đông lớn nhất của DIO, mà Lôi tiên sinh chính là tổng giám đốc mới của chúng ta. " Phó tổng vội vàng hướng mọi người nói.

Tâm tình của tất cả nữ ca sĩ như lên đến tột đỉnh của vui sướng. Hầu hết đều vô cùng kinh hỉ, trên mặt duy nhất một vẻ tươi cười xinh đẹp, không khó tưởng tượng được các cô ấy thực đang điên cuồng sung sướng.

Chỉ có Mạch Khê, lòng cô đã sớm nghẹn ngào. Lôi Dận hướng cặp mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô.

"A, vị này là... "

Phó tổng thấy Lôi Dận đứng phía sau một cô gái, vừa muốn giới thiệu, lại phát hiện ra đây là một gương mặt xa lạ.

Jon vội vàng tiến lên cười xòa nói: "Cô ấy tên là Mạch Khê, là... là... người mới vào." Nói tới đây, anh ta vội vàng huých huých tay Mạch Khê, thấp giọng nói: "Còn không qua chào Lôi tiên sinh đi? "

Khuôn mặt anh tuấn của Lôi Dận không lộ chút biểu cảm, đáy mắt lạnh như băng cũng không có một chút dao động, hắn từ trên cao nhìn chằm chằm Mạch Khê, không hề chớp mắt!

Mạch Khê không ngẩng đầu cũng có thể cảm nhận được độ sắc bén từ đôi mắt của hắn, cái nhìn này thực nóng bỏng nhưng cũng cự kì âm trầm. Chỉ là nghĩ như vậy thôi đã đủ làm cô kinh hãi không thôi.

Một lúc lâu sau, cô mới kiên trì đứng lên, xoay người, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: "Xin chào Lôi tiên sinh".

https://thuviensach.vn

Lôi Dận im lặng nhìn chằm chằm cô, sau một lúc lâu, tiếng nói trầm thấp vang lên, "Người mới? Thành tích của cô ấy như thế nào ?"

Jon cùng phó tổng không thể ngờ rằng hắn quan tâm đến một người mới, đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Ron thấy rốt cuộc không thể giấu, cả gan nói: "Lôi tiên sinh, kỳ thật Mạch Khê tiểu thư hôm nay đến đây là muốn thí âm, cô ấy thực sự không phải là ca sĩ của chúng tôi, ca sĩ trong tay chúng tôi rất nhiều nhưng quả thực hiện tại không thể triệu tập được."

"Ron! "

John bất mãn cắt lời anh, nói như vậy chẳng phải là bán đứng anh ta sao?

"Tôi nói đều là sự thật! "

Ron không nghĩ sẽ chịu trách nhiệm việc này, dù sao cô cũng không được tính là người mới. "Vị tiểu thư Mạch Khê thực sự là có ý muốn tiến vào giới ca hát, nhưng mà chúng tôi còn chưa khảo âm. "

Mồ hôi trên trán phó tổng đầm đìa. Thế là xong rồi. . . . Nói thật thì nói thật, nhưng hắn cũng không thể thoát khỏi chịu trách nhiệm. Mà bây giờ lại làm Lôi tiên sinh mất hứng.

"Lôi tiên sinh, anh nhìn xem các ca sĩ khác."

"Cho cô ấy thí âm !" Lôi Dận đột nhiên nói.

Tất cả mọi người trong phòng đều chấn kinh. Chính Mạch Khê nghe được như vậy cũng tưởng mình nghe nhầm. Cô mạnh dạn ngẩng đầu, nhìn vào cặp mắt u ám, không có một tia cảm tình nào của cha nuôi.

"Anh… "

https://thuviensach.vn

Lôi Dận quay đầu nhìn về phía những người khác, đôi mắt xanh lục không hề chớp nhìn chằm chằm Mạch Khê, gằn từng tiếng mệnh lệnh nói: "Lập tức cho cô ấy thí âm, tôi sẽ tự mình khảo nghiệm. "

" Hả? "

Mọi người đều kinh ngạc. Mỗi người một biểu hiện khác nhau.

Phỉ Tỳ Mạn nghi hoặc nhìn. Trên mặt những ca sĩ khác đều lộ vẻ ghen tỵ cùng tiếc nuối. Còn Bạc Cơ thì gương mặt lại có vẻ phức tạp nhìn Mạch Khê cùng đôi mắt đã lộ vẻ kinh hãi, tuyệt vọng.

-_____

Trong phòng thu âm đã chuẩn bị xong xuôi, phía bên ngoài phòng thì chật ních nhân viên cùng các ngôi sao khác trước màn hình lớn.

Các cô đều muốn được chiêm ngưỡng phong thái của vị tổng giám đốc mới lại bị phó tổng vừa đúng chắn ngoài cửa.

Lần này ngay cả truyền thông cũng chưa có truyền ra thông tin, chắc chắn là do Lôi thị không muốn truyền thông can dự. Một khi đã như vậy, hắn càng không dám mạo phạm, tận lực giữ kín thông tin với người bên ngoài.

Bên trong, ánh sáng dịu dàng chiếu trên người cô, ánh mắt cô có chút khiếp đảm, yếu ớt.

Lôi Dận ngồi trên ghế, châm một cây xì gà, ở cửa còn phái vài tên vệ sĩ canh chừng. Phó tổng cùng nhân viên kĩ thuật đứng ở hai bên hắn, chuyên viên thu thanh, nhạc sĩ hòa âm tất cả đều sẵn sàng.

“Các vị, các vị, chờ một chút.”

https://thuviensach.vn

Jon cười huề nói, rồi vội vàng chạy đến bên người Mạch Khê, thấp giọng nói: "Mạch Khê, tôi đã từng nghe cô hát rồi, nhất định phải phát huy thật tốt. Là tôi cùng phó tổng tiến cử cô với Lôi tiên sinh, bất kể như thế nào đều phải thành công.”

“Rất tốt, hôm nay…”

Mạch Khê nghe hắn nói như vậy thì cô cảm thấy giọng hát nghẹn ứ, tâm lý lại bất ổn, nhất là khi chạm phải cái nhìn chằm chằm của cha nuôi.

"Tôi. . . . . Có chút hồi hộp.”

“Trời ạ, cô ngàn vạn lần đừng có hồi hộp. Vừa rồi không phải là đã làm quen với việc thu âm sao? Thả lỏng một chút, được không?” Jon nghe cô nói thế thì sợ đến tái mặt.

"Jon, cậu đang làm cái gì thế? Người kia có chuyện gì sao? Tại sao không bắt đầu thu âm đi? Chẳng lẽ muốn Lôi tiên sinh ngồi chờ cô ta sao?” Phó tổng sợ Lôi Dận không kiên nhẫn, vội vàng hướng bên trong hét lên.

Jon vội vàng làm tín hiệu OK rồi đi ra. Ron nắm bắt tình hình thì nói: "Người mới này có thể hát hay không đây. Chi bằng đi ra đi cho ca sĩ của chúng ta vào.”

Jon trừng mắt nhìn anh ta một cái, giơ tay lên ra hiệu với Mạch Khê.

Trong lĩnh vực ca hát, việc thi tuyển là khâu vô cùng quan trọng. Thông thường, ca sĩ có thể thành công do chuẩn bị tốt một ca khúc. Đương nhiên, cũng có ca sĩ có sẵn tố chất thì chỉ cần trải qua một chút luyện tập, mau chóng tiến vào con đường chuyên nghiệp. Trong quá trình thi tuyển thì vai trò của chuyên viên ghi âm cũng rất lớn. Lúc này, chuyên viên phải căn cứ vào năng lực thực tế của ca sĩ, đặc điểm chất giọng mà điều chỉnh thu âm cho hợp lí, hiệu quả.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê sớm đã đem nhạc đệm được chuẩn bị trước đưa cho chuyên viên, luyện giọng một chút bằng những điệu đơn giản rồi đeo tai nghe lên.

Lần thu âm bắt đầu. .

Chuyên viên thu âm chậm rãi bật to dần âm nhạc lên.

Căn phòng này được trang bị hiện đại, hiệu quả âm thanh đem lại cũng rất tốt. Trong buồng thu âm, các thiết bị cũng rất chuyên nghiệp. Bản thu âm của ca sĩ thường không sửa chữa gì mà để nguyên giọng, cũng không thêm độ vang hay lọc âm nhiều nhằm kiểm tra giọng ca sĩ một cách chính xác nhất.

Nguyên nhân chính là như thế nên ca sĩ đương nhiên có cảm giác lo lắng. Mạch Khê lần đầu tiên bước vào phòng thu âm, tự nhiên cũng không tránh được loại tâm lí quấy nhiễu này. Nhất là thanh âm của mình không có gì hỗ trợ, nên cô bắt đầu hát lên không mấy tự tin.

Mới vừa hát hai câu, chuyên viên đã kêu cô dừng lại.

“Mạch Khê …"

Vị nhạc sĩ hơi hơi ngoáy lỗ tai, hiển nhiên giọng hát Mạch Khê quá mức khô khốc làm anh ta thực không thoải mái, anh ta thông qua tai nghe nói với Mạch Khê: "Cô thả lỏng một chút, như vậy giọng mới có thể mở ra, biết không?"

Trên mặt Mạch Khê hiện lên vẻ xấu hổ, theo bản năng nhìn thoáng qua cha nuôi đang nhàn nhã hút xì gà, vội vàng nói với nhạc sĩ: "Thực xin lỗi, lại một lần nữa được không?”

Nhạc sĩ nhẹ nhàng gật đầu một cái, quay đầu với chuyên viên thu âm: "Làm lại một lần nữa!”

https://thuviensach.vn

Âm nhạc một lần nữa vang lên.

Mạch Khê hít sâu một hơi, cố gắng nhắm mắt lại tập trung tinh thần. Nhưng mà, cặp mắt lạnh như băng cùng thân hình cao lớn của cha nuôi như là ma quỷ quanh quẩn trong đầu cô, thậm chí một màn tối hôm qua lần thứ hai vây lấy cô. Còn có những lời cha nuôi nói sáng nay.

Bắt đầu từ đêm nay, cô và hắn sẽ ngủ cùng nhau!

Tại sai lại có thể trùng hợp hắn thu mua công ty này?

Trong đầu Mạch Khê đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, cô nhớ rõ sáng nay cha nuôi hờ hững hỏi hôm nay muốn đi công ty sản xuất nhạc nào?

Một trận thất tức đánh úp lại!

Đối với hành tung của cô, cha nuôi dường như không gì là không biết.

Đang lúc Mạch Khê bị vây hãm trong sự sợ hãi, giọng nói bất mãn của nhạc sĩ vang lên, tới mức Mạch Khê vội vàng mở mắt ra.

“Mạch Khê?” Cô giật mình kinh hãi.

Trời ạ! Thế nào mà cô lại quên mở miệng hát?

“Mạch Khê! Cô là muốn làm mất thời gian của tôi sao?”

Nhạc sĩ tức giận hướng cô rống lớn, "Cô rốt cuộc có thể hát hay không? Chẳng lẽ bản thu demo là giả hay sao?”

"Thực xin lỗi, tôi…"

“Không cần nói xin lỗi với tôi!”

Bàn tay to của nhạc sĩ đập mạnh vào cửa kính cách âm. "Thật không hiểu nổi Jon vì cái gì mà tiến cử cô? Kính nhờ tiểu thư, tôi còn có rất nhiều

https://thuviensach.vn

việc phải làm!”

Sắc mặt Jon cũng xấu không nhìn nổi, dị thường xấu hổ. Nhạc sĩ này là người nổi tiếng, đương nhiên tính cách cũng có phần kiêu ngạo, thiếu tính nhẫn nại. Cũng bởi vì thành tích trong giới tốt, nên phó tổng mới hạ mình mời anh ta về làm việc.

Mạch Khê cắn chặt môi, tròng mắt đã ngân ngấn nước, nhưng lại quật cường không chảy xuống một giọt.

Không khí thực yên lặng đến ghê người.

Một lúc lâu sau, Lôi Dận đem điếu xì gà trong tay đặt ở cái gạt tàn thuốc, đứng dậy, gương mặt hờ hững không thể nhìn ra trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Phó tổng sợ hãi, vội vàng ăn nói khép nép, "Thực xin lỗi Lôi tiên sinh, đã làm lãng phí thời gian của anh, thực xin lỗi. . . . . "

Đứng sau cửa thủy tinh cách âm, Mạch Khê chỉ nhìn thấy cha nuôi đứng dậy, trong lòng nổi lên một tia buồn bực, không hiểu tuyệt vọng lần thứ hai vì sao lại thổi quét đến.

Ron đứng một bên nhún nhún vai, vẻ khinh thường nói: "Jon, đây là người do cậu tiến cử? Cô ấy từ đầu đến cuối hoàn toàn không hát được."

Jon bất đắc dĩ thở dài một tiếng, không phản bác lời của anh ta, bởi chính xác là như thế. Nếu Mạch Khê ngay cả thí âm cũng không qua được thì sao còn có cơ hội vào công ty? Nhất là lại ở trước mặt tổng giám đốc mới.

Ngay lúc mọi người ở đây đều cho rằng tổng giám đốc là bởi vì không kiên nhẫn nên chuẩn bị rời đi thì đã thấy hắn bước đến chỗ chuyên viên thu

https://thuviensach.vn

âm, kéo tai nghe qua, con mắt sắc nhọn nhìn chằm chằm Mạch Khê đang đứng bên trong.

Tất cả mọi người dừng động tác lại, cũng không hiểu tổng giám đốc đang định làm gì.

Mạch Khê theo bản năng nhìn lại hắn, thật lâu không rời mắt.

Một lúc lâu sau, trong tai nghe truyền đến giọng nói trầm thấp của đàn ông.

"Năng lực của cô, chính là như thế sao?"

Mạch Khê thất kinh.

Khóe môi Lôi Dận chậm giãi cong lên lạnh như băng. Cô hướng ánh mắt hắn không thể đọc nổi một chút ý nghĩ, chỉ nghe hắn nói một câu: "Nếu chỉ có thế thì thật sự là không cần lãng phí thời gian của tôi!"

Mạch Khê hô hấp đột nhiên trở nên dồn dập, cô thậm chí thấy được trong mắt cha nuôi hiện lên một tia hài hước.

Tất cả mọi người ngây ngẩn, đưa mắt nhìn nhau.

Lôi Dận thấy Mạch Khê đờ người ra, cười lạnh một tiếng, lập tức đứng thẳng dậy, nhìn về phía phó tổng, "Đối với người mới phải sàng lọc kĩ càng. DIO là công ty có danh tiếng, không phải người nào cũng có thể gia nhập, nhất là phụ nữ, chỉ dựa vào diện mạo xinh đẹp là không đủ !"

Phó tổng thầm đổ mồ hôi hột, không thể nào tưởng tượng được ngay ngày nhận chức của tổng giám đốc mới lại gặp phải loại chuyện thế này.

Lôi Dận im lặng đảo mắt qua khuôn mặt nhỏ nhắn thê lương của Mạch Khê, vừa muốn rời bước đi.

https://thuviensach.vn

"Từ từ!" Mạch Khê cất giọng.

Lôi Dận dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía Mạch Khê, đã thấy bộ dáng đầy ý chí chiến đấu của cô, bàn tay nhỏ bé gắt gao tiếp thành nắm tay, đôi mắt đẹp rõ ràng mang vẻ bất khuất cùng kiên cường.

Cô cao ngạo nhìn theo hắn, gằn từng tiếng nói: "Ai nói tôi chỉ làm phí thời gian? Ai nói tôi chỉ là bình hoa? Tôi có thể hát!"

Khẩu khí của cô gái nhỏ làm mọi người kinh ngạc, phó tổng, Ron cùng Jon, chuyên viên thu âm cũng sửng sốt, tay nhạc sĩ một lần nữa đánh giá Mạch Khê, đôi mắt nghiêm túc mà nhìn cô. Lôi Dận đứng ở đó, biểu hiện trên mặt tuy rằng vẫn như cũ vô cùng bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại nổi lên thần thái. Hắn hơi nheo mắt, chưa nói gì, lại một lần nữa ngồi xuống, một lúc lâu sau thản nhiên nói câu: "Cho cô ấy thử lại lần nữa!"

"Vâng, Lôi tiên sinh!" Chuyên viên thu âm nhìn cô gái này với cặp mắt mắt khác trước, có thể to gan như vậy cùng tổng giám đốc tranh cãi, quả thực rất đặc biệt. Vì thế anh ta giơ tay ra hiệu cho Mạch Khê một cái.

Tay nhạc sĩ kia tiến lên, trong giọng nói dường như không còn cường ngạnh, nhìn Mạch Khê nói: "Đem tất cả tài năng của cô biểu hiện cho thật tốt!"

Mạch Khê gật đầu, thở sâu một hơi.

Âm nhạc chậm rãi vang lên.

Cô lựa chọn bài hát “Just one last dance”.

Mạch Khê yêu thích bộ phim này, vì thế cũng tự nhiên yêu thích luôn nhạc phim. Bộ phim kể một câu chuyện rất đẹp, nhân vật nam chính mắc phải bệnh nan y, trước lúc lâm chung cùng với người mình yêu thương nhảy một điệu cuối cùng, sau đó, chết trong lòng cô gái ấy.

https://thuviensach.vn

Nền nhạc buồn bã vương vào trong không khí một cảm xúc bi ai…

Mạch Khê bắt đầu hát. Lần này đã không còn khó khăn như lần trước hát không nên lời nữa, mà là từ trong sâu thẳm cất lên——

We meet in the night in the Spanish cafe

I look in your eyes just don’t know what to say

It feels like I’m drowning in salty water

A few hours left ’til the sun’s gonna rise

Tomorrow will come an it’s time to realize

Our love has finished forever

Hold me tight and keep me warm

Cause the night is getting cold

And I don’t know where I belong

Just one last dance

(Chúng ta gặp nhau vào một buổi tối trong quán cà phê Tây Ban Nha

Em đắm chìm trong ánh mắt của anh đến mức không biết nên nói điều gì

Những cảm xúc của em đang bị nhấn chìm trong sóng biển

Chỉ trong vài giờ nữa, mặt trời sẽ mọc

Ngày mai sẽ tới, và đó là lúc nhận ra

https://thuviensach.vn

Tình yêu của chúng ta sẽ kết thúc mãi mãi

Hãy ôm chặt lấy em và truyền cho em hơi ấm

Bởi vì trời đêm đang lạnh dần

Em không còn biết mình thuộc về nơi nào

Chỉ cần một điệu nhảy thôi)

Giọng Mạch Khê mang theo nội lực. Cô hoàn toàn đắm chìm sâu bên trong ca khúc, dường như linh hồn và thể xác cũng đã hòa làm một. Phần mở đầu được xử lý nghe như thể là âm giọng nhè nhẹ của người yêu đương thì thầm, dịu dàng và lãng mạn. Đoạn giữa như được vang lên từ quá khứ. Đoạn cuối lại vô cùng mãnh liệt. Bỏ qua bệnh tật, một sự chia lìa đầy thống khổ với người mình yêu thương nhất - Mạch Khê đã truyền tải được điều đó một cách sâu sắc.

Thậm chí, gương mặt nhỏ nhắn, mềm mại đáng yêu của Mạch Khê cũng sớm phủ nét bi thương, trong đôi mắt như lan tỏa nỗi đau khôn cùng của nữ nhân vật chính.

Người nhạc sĩ đã chấn kinh rồi, hoàn toàn say mê theo tiếng hát của cô. Không chỉ có anh ta, tất cả mọi người cũng đã đắm chìm rất lâu trong bài hát ấy, không thể nào tự thoát ra được.

Đây là một ca khúc có yêu cầu rất cao. Không cùng cảm xúc hòa vào là không thể hát được nỗi đau xót xa của người mang trong mình bệnh tật đến như vậy. Nhưng Mạch Khê năm mười tám tuổi ấy, lại khiến cho ca khúc này thăng hoa!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4

Kim Chủ

Mạch Khê dường như vẫn còn chìm đắm trong giai điệu bi thương của bài hát. Bên kia Jon có vẻ rất hưng phấn, khoa tay múa chân, vội vàng chạy đến trước mặt Mạch Khê, chủ động thay cô tháo tai nghe xuống rồi kích động nói: “Giọng hát thật sự là quá tuyệt vời, rất cuốn hút người nghe!”

“Cám ơn Jon!” Mạch Khê nở nụ cười để lộ ra đôi má lúm đồng tiền duyên dáng.

“Người cô cần cảm ơn không phải tôi mà là Lôi tiên sinh! Nào đến bên này…”

Jon kéo Mạch Khê đến trước mặt Lôi Dận, giọng nói trở nên rất cung kính: “Lôi tiên sinh… anh vừa mới nghe Mạch Khê hát, anh xem…”

Mạch Khê hạ tầm nhìn cố ý né tránh cặp mắt cha nuôi. Biểu hiện của cha nuôi quá mức bình tĩnh khiến cô không thể đoán được trong lòng hắn nghĩ gì nữa.

Lôi Dận không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cô. Khuôn mặt hắn anh tuấn lại lạnh lùng, sắc bén. Một lúc sau hắn mới cất giọng trầm thấp: “Vị kia là người quản lý?”

https://thuviensach.vn

Phó tổng nghe vậy thì vội vàng trả lời: “Ron là một trong hai người quản lý xuất sắc của công ty, cùng với cậu ấy có quản lý của ca sĩ Phỉ Tỳ Mạn.”

“Lôi tiên sinh tôi là Ron!” Ron lập tức tiến lên tới trước mặt Lôi Dận. Dù anh ta có cao ngạo tới đâu cũng biết không thể nào đắc tội với vị tổng giám đốc này.

Lôi Dận chỉ nhìn lướt qua Ron, cuối cùng vẫn là dừng tầm mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê.

“Tiến hành ký hợp đồng! Chuẩn bị ca khúc ra mắt cho cô ấy!”

Mạch Khê đột nhiên ngẩng đầu. Đôi mắt đẹp rõ ràng hàm chứa vẻ khiếp sợ đang đối lại ánh mắt không có một chút tình người của Lôi Dận.

“Vâng vâng vâng!”

Phó tổng cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm “Lôi tiên sinh… làm chậm trễ thời gian của anh nên tôi mạn phép mời anh uống chén trà.”

Trước vẻ mặt hớn hở của phó tổng, Lôi Dận vẫn ngoảnh mặt làm ngơ mà như cũ nhìn khuôn mặt xinh xắn của Mạch Khê. Cứ thế một hồi lâu, cuối cùng thấy hắn trước mặt bao nhiêu người, không kiêng dè nâng nhẹ cằm cô lên.

“Cô còn có yêu cầu gì không?”

Trong mắt hắn chỉ còn hình ảnh Mạch Khê!

Cái miệng nhỏ nhắn của Mạch Khê hơi hé mở. Đối với sự việc xảy ra bất thình lình như thế này quả thực rất kinh hãi, cô không biết nên phản ứng ra sao. Hành động này không giống với tác phong của cha nuôi trước giờ.

https://thuviensach.vn

Những người có mặt trong phòng thu âm cũng bị hành động này của Lôi Dận làm cho khiếp sợ.

Sự trầm mặc cùng kinh ngạc của Mạch Khê không làm Lôi Dận tức giận. Ngược lại, đôi mắt thâm thúy của hắn nhìn lại như không nhìn, bàn tay to nâng lên khuôn mặt cô, nhẹ nhàng như vuốt ve báu vật, rồi nhẹ vỗ lên đỉnh đầu cô. Đôi mắt hắn không rời đi nhưng lại trầm giọng nói: “Tìm một chuyên gia đến giúp cô ấy luyện tập!” Nói xong câu đó hắn liền thu tay lại rồi rời đi.

Phó tổng sửng sốt vội vàng đuổi theo. Trong phòng còn nghe thoang thoáng tiếng hắn nói: “Lôi tiên sinh yên tâm đi. Với mắt nhìn người của tôi, tôi đảm bảo Mạch Khê sẽ sớm trở thành một ngôi sao lớn trong làng nhạc.”

Phòng thu âm rơi vào một khoảng yên tĩnh!

Thật lâu sau Jon mới có phản ứng lại. Trên mặt anh ta lộ vẻ rạng rỡ, tươi rói. Anh ta ôm lấy bả vai Mạch Khê cao hứng nói: “Mạch Khê hoan nghênh cô gia nhập DIO. Chờ một lúc nữa hoàn tất các thủ tục, cô sẽ chính thức trở thành một thành viên của DIO.”

“Cảm ơn mọi người! Hôm nay làm mọi người một phen sợ hãi, thật là ngại quá!” Mạch Khê lễ phép nói.

“Không sao không sao! Tôi muốn nói là chỉ cần có thực lực thì không có gì phải lo cả. Dù kinh nghiệm của cô còn hơi ít, nhưng chính miệng Lôi tiên sinh đã có lời thì chắc chắn tiền đồ rộng mở, cô cứ yên tâm đi!”

Jon nói xong liền kiêu ngạo mà liếc Ron một cái, cố ý kéo dài giọng ra, “Ron! Cậu không phải cho rằng Mạch Khê không được trời phú cho khả năng ca hát sao! Xem ra chỉ còn có tôi là có thể thành quản lí của cô ấy thôi. Cậu bận rộn như vậy, trong tay cũng toàn những đại minh tinh, chắc chẳng còn thời gian mà để ý đến người mới như Mạch Khê đâu nhỉ!”

https://thuviensach.vn

Ron vừa nghe thấy thế liền vội vàng kéo Mạch Khê đến cạnh mình, trưng mắt liếc nhìn John: “Nhưng mà là Lôi tiên sinh chỉ định tôi làm quản lí của Mạch Khê. Mà kể cả tôi không làm thì cũng không phiền đến cậu quan tâm.”

“Chuyện này…Hình tượng và giọng hát của Mạch Khê đều rất ổn. Cậu tốt nhất là nhanh chóng soạn kế hoạch luyện tập để Mạch Khê ra mắt công chúng. Nếu không cấp trên quở phạt tôi cũng sẽ không thay cậu gánh trách nhiệm đâu!” John cuối cùng lấy lại bộ dáng hãnh diện.

Ron nghe vậy thì lạnh lùng cười: “Đào tạo ca sĩ là nhiệm vụ của tôi, hơn nữa, với năng lực cỡ như tôi thì sao có thể có gì sai sót?”

Mạch khê kinh ngạc nhìn hai người đàn ông đấu võ mồm. Cô vẫn biết làng giải trí cạnh tranh gay gắt, nhưng không nghĩ rằng ngoài cuộc đấu đá của giới nghệ sĩ còn có nội bộ nhân viên cũng âm thầm ganh đua năng lực.

Tay nhạc sĩ vẫn trầm mặc không nói gì, chỉ âm thầm mà đánh giá Mạch Khê. Cô bị anh ta nhìn đến phát hoảng thì lúc này anh ta mới hỏi một câu còn đáng sợ hơn: “Cô và Lôi tiên sinh có quen biết nhau?”

“Hả?!”

Mạch Khê giật mình sửng sốt một chút. Đôi mắt đẹp hàm chứa một tia cảnh giác, con ngươi thoáng đảo, lập tức phủ nhận nói: “Không…tôi không biết anh ta!”

Một khi đã ra khỏi thành bảo, cô thực không muốn nghĩ mình có quan hệ gì với người đàn ông kia.

Nhạc sĩ nghê vậy song vẫn có chút đăm chiêu, gật đầu rồi vươn bàn tay ra, “Mạch Khê, chào cô, tôi là Đàm Trử Quân. Cô cũng có thể gọi tôi là Tom. Từ hôm nay trở đi tôi sẽ là nhạc sĩ sáng tác cho cô, tôi sẽ tìm một phong cách nhạc thích hợp với cô. Nhưng mà tôi nói trước, không cần biết

https://thuviensach.vn

cô và Lôi tiên sinh có quan hệ gì, cô vẫn phải trải qua đào tạo như những người khác, hiểu chưa?”

Mạch Khê cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mặt. Người này thật cao lớn, ánh mắt anh ta có chút nghiêm khắc, không khó nhìn ra khí chất chuyên nghiệp của anh. Diện mạo của anh mang đặc trưng của đàn ông châu Á.

“Thầy Đàm, anh yên tâm, tôi sẽ không làm anh thất vọng!”

Đàm Trử Quân chỉ gật đầu mà không nói gì nữa.

Ron chủ động tiến đến trước mặt Mạch Khê, cười nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên cô đến công ty, chốc nữa tôi sẽ dẫn cô đến phòng nhân sự làm các thủ tục. Vì tôi là người phụ trách chính của cô nên tôi sẽ lập tức tìm cho cô một trợ lí. Cô ấy sẽ đưa cô đi thăm quan DIO. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu dốc toàn lực chọn lựa phong cách thích hợp cho cô. OK?”

“Vâng, cám ơn mọi người!” Đôi mắt Mạch Khê sáng trong như ngọc lưu ly, không cần phải nói cũng biết trong lòng cô đang vui đến nhường nào.

Tuy nói cha nuôi thu mua công ty này, nhưng dù sao cô cũng có thể làm chính việc mình thích thì trong lòng cô nhẹ nhõm đi nhiều.

DIO không hổ danh là công ty chuyên nghiệp. Tất cả các bộ phận đều làm việc rất quy củ. Cô nhanh chóng kí xong hợp đồng cùng các thủ tục. Mấy người trợ lí đều có vị trí và cương vị riêng, vì Lôi Dận đã nói ngay từ đầu là phải có ba trợ lí cho Mạch Khê: Một người chuyên phụ trách việc ăn uống cho Mạch Khê, một người đảm nhiệm việc trang điểm, còn một người là trợ lí trực tiếp kiêm người đại diện, sẽ lo tất cả mọi công việc và đối ngoại cho cô.

https://thuviensach.vn

Bạc Cơ bởi vì có việc nên đã sớm rời đi. Mạch Khê đầy một bụng vui sướng mà không biết chia sẻ cùng ai, chỉ có thể âm thầm theo trợ lí Apple đi thăm toàn bộ công ty.

Apple là một cô gái nhiệt tình, sôi nổi. So với Mạch Khê, cô ấy cùng lắm cũng chỉ hơn vài tuổi. Bởi vậy hai người tán gẫu rất vui vẻ. Nhưng ngay Mạch Khê cũng không hiểu vì sao Apple lại có cái tên như vậy!

“Mạch Khê, em biết không, hiện tại toàn công ty đều thảo luận về em” Apple đưa cho cô một ly nước, cười nói.

Mạch Khê ngẩn ra nhận cái cốc thủy tinh, theo bản năng hỏi: “Thảo luận về em?”

“Đúng vậy! Mọi người đều đoán em và ông chủ mới có quan hệ. Nếu không vì cái gì mà anh ta chỉ định phải dốc toàn lực đào tạo em. Lúc vừa mới gặp qua, có hai cô ca sĩ nói anh ta là vị tổng giám đốc giàu có đẹp trai của Lôi thị. Ngẫm lại đúng là làm người ta phát cuồng mà!” Apple làm ra cái vẻ háo sắc.

Mạch Khê không nói gì chỉ cười cười. Cô không phản bác mà là thản nhiên nói: “Em chỉ là dựa vào thực lực thôi!”

“Đương nhiên! Chị đã nghe Jon nói, anh ta khen chất giọng của em ví như “thiên âm” còn không quá!” Apple hướng phía trước hơi cúi đầu nói: “Còn hơn cả đương kim ca hậu Phỉ Tỳ Mạn!”

“Em làm sao có thể so sánh với cô ấy!” Mạch Khê ngượng ngùng nói, lập tức giơ giơ cốc thủy tinh lên: “À mà.. em uống Cocacola được không?”

“Đương nhiên không được!”

Apple không hề nghĩ ngợi mà lập tức phản bác: “Về sau Cocacola này, bánh ngọt này, nói chung là mấy thứ đồ ngọt, em đừng có mơ tưởng đến.

https://thuviensach.vn

Điều quan trọng số một của nghệ sĩ là phải giữ dáng. Tuy rằng bây giờ em còn nhỏ tuổi nhưng mà tính trước cho tương lai!”

Mạch Khê rên một tiếng bất đắc dĩ, tầm mắt không chú ý nhìn đến tách cà phê ở bàn bên cạnh thì hơi hơi sợ.

Tách cà phê kia của một cô gái đoán chừng hai mươi mấy tuổi. Mái tóc đen dài thả đưa theo gió làm dung mạo cô càng xinh đẹp bội phần. Khuôn mặt bình tĩnh như nước lại làm người ta thấy một nỗi đau đớn, tuyệt vọng.

Mạch Khê nhìn nơi đáy mắt cô, không biết vì sao trong lòng đột nhiên đau xót. Cô gái này nhìn bộ dáng khá quen.

“Apple, chị đừng có mà lừa người. Người kia cũng là nghệ sĩ mà uống cà phê kìa!” Mạch Khê tuy rằng ra vẻ thoải mái mà oán giận nhưng vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm cô gái kia.

Apple giật mình một chút nhưng chỉ liếc mắt một cái liền bĩu môi: “Em đó, thích làm gì thì làm, ai dám quản!”

Mạch Khê chớp mắt khó hiểu, vì cái gì không dám quản, chẳng lẽ cô không phải nghệ sĩ sao?

Apple buông cốc nước thần bí nói: “Cô ấy tên là Úc Noãn Tâm, là diễn viên mới kí hợp đồng với công ty năm nay. Coi bộ vận khí của cô ấy rất tốt. Hơn nữa, bộ dáng xinh đẹp nên được rất nhiều nhà đầu tư để mắt đến. Có một đợt cô ấy vướng vào một chuỗi những vụ lùm xùm. Nhưng mà sau nghe nói tìm được kim chủ là Hoắc Thiên Kình. Người đàn ông đó nổi tiếng “thần thông quảng đại”, chỉ trong một đêm mà giải quyết hết mọi chuyện cho cô ấy, cả tiền nợ lẫn đơn kiện từ phía tòa án. Hôm nay là ngày đầu tiên cô ấy đi làm lại, kể từ sau tuần đi nghỉ phép cùng kim chủ về.”

“Hoắc Thiên Kình” … Mạch Khê nhíu mi suy nghĩ … “Tổng giám đốc Hoắc thị? …”

https://thuviensach.vn

Cô ở bên cạnh cha nuôi một thời gian nên đối với Hoắc thị có chút hiểu biết. Hoắc thị là tập đoàn tài chính hàng đầu, nắm trong tay huyết mạch kinh tế toàn cầu. Mà cô thấy được Hoắc thị cùng Lôi thị luôn quan hệ rất tốt.

Apple nhún nhún vai "Đúng vậy! Vị Hoắc tiên sinh kia là đối tượng được các nữ ngôi sao rất thèm muốn. Nhưng mà nghe nói bên người anh ta có diễn viên Ngu Ngọc đã ba năm nay. Lâu như vậy rồi, sớm muôn gì cũng có trò hay cho mà xem."

Mạch Khê chấn động không khỏi bội phục bí mật trong làng giải trí. Mọi chuyện bát quái trong nội bộ không ai là không biết, lại trở nên kín như bưng trước truyền thông. Chỉ cần nghĩ đến cũng sợ chỉ cần một câu cũng mang đến biết bao phiền phức.

"Apple! Em nhớ ra rồi, em đã từng xem qua diễn xuất của Úc Noãn Tâm, đúng là thiên phú nha, vì cái gì mà phải dựa vào đàn ông?"

Apple nhẹ nhàng cười: "Mạch Khê, em đúng là cô gái rất đơn thuần. Trong làng giải trí, càng thành công lại muốn lên cao hơn, ai cũng vậy chứ đừng nói là cô ấy. Còn em cho rằng mình có thể thoát được cái quy tắc ngầm kia sao?"

"Á!" Mạch Khê sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ khó hiểu cùng mờ mịt.

Apple thở dài: "Mạch Khê, bất kể là giới ca sĩ hay diễn viên đều giống nhau. Em một khi dấn thân vào con đường này thì sẽ phải đối mặt với sự thật! Quang minh chính đại, thực lực thôi là không đủ, mà phải cần có bàn tay đàn ông. Bao nhiêu nhà đầu tư với đại tổng tài, chỉ cần em dựa vào đúng người thì tiền đồ sẽ lên như diều gặp gió. Còn nếu em đắc tội với vị nào có máu mặt thì tuyệt đối hết hi vọng. Cho nên…Mạch Khê vì chính

https://thuviensach.vn

mình mà nên tìm “một ngọn núi” mà dựa vào, nếu không thật sự không ổn.”

“Tìm kim chủ?” Mạch Khê cảm thấy một cái đầu sao có thể nghĩ được nhiều chuyện như vậy. Cô thật sự chỉ muốn chuyên tâm ca hát.

Apple thận trọng gật đầu: “Tất nhiên rồi! Mạch Khê, nghe nói tổng giám đốc mới đối với em có vài phần chiếu cố. Em có thể đi theo tổng giám đốc Lôi thị thì tốt rồi, bao nhiêu ngôi sao còn mỏi mắt chờ. Tổng giám đốc Lôi thị cũng như tổng giám đốc Hoắc thị đều được mấy nữ minh tinh say mê, chẳng qua Lôi tiên sinh kia quá mức thần bí thôi!”

Tim Mạch Khê ‘thình thịch’ một tiếng, lập tức cầm lấy cốc nước uống một ngụm. Hơi nước che lấp đi ánh mắt mang nội tâm bất an của cô, “Chị cũng nói Lôi tiên sinh luôn rất thần bí, cho nên em cũng không nghĩ sẽ có quan hệ gì với anh ta.”

“Aiz, cô nương à, em nên học tập Úc Noãn Tâm kìa. Cô ấy lúc trước cũng quật cường giống em, như thế nào đến giờ vẫn phải cúi đầu!” Apple nhún nhún vai nói

Mạch Khê không thèm nói lại, lẳng lặng nhìn hướng Úc Noãn Tâm, không hiểu sao trong lòng có chút đau xót. Mà ánh mắt Úc Noãn Tâm lại quá mức bình tĩnh.

-_____

Đến gần tối đêm, Mạch Khê mới từ đại sảnh công ty DIO đi ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phiếm lên vẻ vui sướng.

Không khí có chút lạnh lẽo, nhưng hô hấp cô lại cực kì thoải mái. Đang lúc tâm tình Mạch Khê vô cùng tốt thì hai chiếc xe cao cấp dừng ngay bên cạnh cô.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trăng, thân xe trở nên cực kì sáng bóng.

Các nhân viên của DIO lần lượt đi ra nhìn thấy một màn phô trương này thì rỉ tai nhau bàn tán.

Sắc mặt Mạch khê trở nên thực khó coi. Cô nhận ra được chủ nhân của chiếc xe!

Cửa chiếc xe phía trước mở ra, bóng dáng cao lớn của Phí Dạ phản chiếu dưới ánh trăng. Miệng vết thương của hắn nhìn qua hắn là đã khá ổn rồi, bộ dáng hắn cũng không nhìn ra được là chịu trọng thương.

“Mời tiểu thư Mạch Khê lên xe!” Hắn đi đến trước mặt Mạch Khê, từ đầu đến cuối mang vẻ cường thế, lạnh lùng.

Mạch Khê lại hướng tới chiếc xe thứ hai nhưng cửa kính dày đặc khiến cô không nhìn thấy gì bên trong.

“Phí Dạ, tôi…tự tôi về được rồi!”

“Tiểu thư Mạch Khê, Lôi tiên sinh đang ở trong xe!” Một câu của Phí Dạ đúng là lời ít mà ý nhiều chặn đứt suy nghĩ của cô.

Mạch Khê run lên lập tức nhìn nhìn bốn phía rồi khẽ nói nhỏ “Nhân viên công ty…” nhưng vẫn đành phải lên chiếc xe thứ hai.

Chiếc xe cao cấp dài hơn sáng bóng phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Cửa xe “oành” một tiếng, cô cũng thuận thế nhìn thấy người đàn ông ngồi đối diện. Cô run sợ một chút liền phát hiện ra Bạc Cơ đã ngồi trong xe.

Cô ấy tựa như một con mèo nhỏ dịu dàng rúc trong lòng Lôi Dận, thân hình cao lớn cùng bộ dáng nhỏ nhắn kết hợp đúng là một cảnh hoàn mĩ.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Mạch Khê lên xe, cô có chút ngượng ngùng cười cười, muốn thẳng người dậy lại bị bàn tay to của người đàn ông ôm chặt lấy.

Tóc Bạc Cơ có chút hỗn độn, thậm chí quần áo trên người cũng xộc xệch. Mạch Khê cảm thấy một hơi tức mắt, ngồi lui về một góc mà vẫn thấy không được tự nhiên cho lắm.

Cha nuôi đã biến một cô gái ngây thơ như cô thành một phụ nữ đích thực nên tự nhiên cô cũng hiểu được gương mặt đỏ hồng của Bạc Cơ cùng mớ quần áo hỗn độn nói lên điều gì. Trong lồng ngực bỗng nhiên hơi đau nhói….

“Dận…đừng như vậy!” Bạc Cơ ngượng ngùng gắt giọng.

Lôi Dận không hề chớp mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, bên môi lại cong cong, dấy lên một tia băng lãnh, “Không thích được anh ôm như vậy?”

Lời nói tuy rằng nhất quán lạnh như băng lại rõ ràng mang theo vẻ ái muội.

Bạc Cơ ôn nhu cười phong tình vạn chủng, thấp giọng nói: “Dận…. thật đáng ghét, không phải đang có người ngoài ở đây sao?”

“Người ngoài?”

Lôi Dận cười lạnh, bàn tay to vòng qua thân mình Bạc Cơ, ngón tay dừng lại trước bầu ngực đầy đặn của cô. “Mạch Khê không phải người ngoài, là con gái của anh!”

“Hả?!”

Giọng nói Bạc Cơ mang theo vẻ nghi hoặc, sau đó thở gấp một hơi bởi câu nói của Lôi Dận, vì bình thường không thấy hắn nhắc đến chuyện này.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê thầm nhăn nhó, một màn thối nát như vậy làm cô thực chán ghét. Nhưng dù sao hôm nay cũng là một ngày vui vẻ, sự việc này còn tốt hơn gấp vạn chuyện cha nuôi làm tối qua.

“Mạch Khê…thì ra em là…”

Cơ thể mềm mại của Bạc Cơ dựa vào lòng Lôi Dận, kinh hỉ nói: “Thẩm nào lần đầu tiên chị nhìn thấy em đã có cảm giác rất thân thiết. À, đúng rồi, hôm nay còn quên chưa chúc mừng em đã kí được hợp đồng.”

“Cũng nhờ có sợ tiến cử của chị! Cảm ơn chị!” Mạch Khê nặng nhọc nói ra như vậy.

Bạc Cơ nở nụ cười thực ngọt ngào, tiện đà quay đầu hướng Lôi Dận làm nũng nói: “Dận…anh cũng đừng trói buộc Mạch Khê nha. Cô ấy là người Lôi gia nhưng cũng là bạn tốt của em đấy!”

“Được!”

Lôi Dận bình thản trả lời, đôi mắt thâm thúy ra bộ suy nghĩ rồi kéo chặt Bạc Cơ đến bên mình, bên môi hơi nhếch lên.

“Em làm thế nào báo đáp anh đây, hả?” Câu nói tựa như cưng chiều nhưng lại vô cùng lạnh lùng.

Bạc Cơ đỏ bừng mặt không dám đối diện Mạch Khê, ôm lấy Lôi Dận thẹn thùng nói: “Dận, em đã là của anh rồi còn muốn báo đáp như thế nào!”

“Cũng đúng!”

Lôi Dận ngồi thẳng lưng dậy tản ra sự áp lực: “Cuộc tuyển chọn siêu mẫu quốc tế bắt đầu, đến lúc ấy ngoan ngoãn hầu hạ anh thì có thể được!”

Bạc Cơ nghe vậy thì khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sáng ngời. “Dận… ý của anh là …em, em có thể giành được danh hiệu siêu mẫu quốc tế?”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận không nói gì cả, khóe môi thản nhiên nhếch lên.

Bạc Cơ kích động không thôi ôm hắn nói: “Dận, anh đối với em thật tốt, cảm ơn anh!”

Lôi Dận khẽ vuốt mái tóc dài của cô, trong mắt thoáng có chút tình cảm lại rất nhanh khôi phục vẻ đạm bạc: “Không còn sớm nữa, để Phí Dạ đưa em về!”

“Dận!”

Bạc Cơ không dám cãi lời hắn nhưng vẫn có chút ủy khuất nói: “Anh không cùng em ăn tối sao?”

Tuy biết là hy vọng xa vời nhưng so với để nghẹn trong bụng thì nói ra vẫn tốt hơn.

Lôi Dận khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khóe môi khẽ nhếch, “Không phải vừa mới ăn no sao?” Giọng nói lãnh đạm không khó ám chỉ hai người họ vừa trải qua một màn kích tình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạc Cơ càng ngày càng đỏ, theo bản năng nhìn thoáng qua Mạch Khê.

“Ngoan ngoãn nghe lời! Trở về chờ điện thoại của anh!” Lôi Dận vỗ vỗ lưng cô rồi rút di động ra bấm một dãy số: “Phí Dạ! Đưa Bạc Cơ trở về!”

Phí Dạ lập tức xuất hiện, mở cửa sau nói: “Bạc tiểu thư, mời!”

Bạc Cơ quyến luyến không muốn xuống xe. Mạch Khê nhìn thoáng hai chân cô đang run lên.

Bạc Cơ là người tình của cha nuôi, trong làng giải trí còn gọi kiểu như cha nuôi là kim chủ. Quả thế, Bạc Cơ rất đơn giản có được danh siêu mẫu quốc tế, chỉ cần…

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạch Khê càng kinh hãi hơn.

“Trở về thành bảo!” Lôi Dận không chút để ý tới tâm tình khác thường của Mạch Khê, lạnh lùng hạ lệnh.

“Dạ được! Lôi tiên sinh!”

Xe khởi động, thân xe mạnh mẽ xoẹt qua mà đêm yên tĩnh.

-_____

Trong phòng ngủ, Lôi Dận tùy ý ngồi trên sô pha, thân thể vừa mới tắm quấn một chiếc khăn ngang hông. Thân hình rắn chắc tản ra vẻ cường tráng, làn da màu đồng khỏe mạnh, đầu vai có một vết sẹo chói mắt.

So với khí thái nhàn nhã của hắn thì Mạch Khê lại như ngọn cỏ yếu ớt, dường như không thể không thừa nhận ánh nhìn chằm chằm của hắn, không chỗ nào che giấu.

Vừa mới về đến tòa thành, cha nuôi liền lệnh cho bác Hàn Á đem hết đồ đạc của cô dọn đến phòng hắn, hơn nữa còn không chút nào che giấu nói: “Từ hôm nay cô ấy sẽ ở phòng này!”

Cho tới bây giờ Mạch Khê vẫn còn nhớ ánh mắt nghi hoặc cùng đau lòng của bác Hàn Á.

“Cha nuôi, tôi…tôi hôm nay rất mệt mỏi!” Mạch Khê không nghĩ rằng chính mình lại hèn mọn như vậy trước mặt hắn.

“Mệt?”

Lôi Dận nghe vậy thì lãnh đạm cười rồi đột nhiên đứng dậy đi về hướng cô. Bóng dáng cao lớn lộ ra vẻ cường thế làm cô sợ hãi mở to mắt nhìn.

https://thuviensach.vn

“Còn chưa có làm gì đã kêu mệt, người phụ nữ của tôi không thể như vậy!” Từ lúc bắt đầu, hắn thấy cô dưới thân hắn dung nhan thực mĩ miều.

Đôi mắt hẹp dài lóe ra tia âm u, băng lãnh.

“Cha nuôi, cầu xin ông buông tha tôi đi!”

Vẻ mặt cầu xin của Mạch Khê càng như sợ hãi hơn bởi thân hình nóng bỏng của người đàn ông đang tiến lại, làm lý trí cô tan ra. Cô có chút không tự chủ được mà mềm nhũn người ra, trái tim lại như trống trận đập liên hồi, mãnh liệt.

“Thân mình cô là một tay tôi khai phá, còn chưa hưởng thụ hết tôi sẽ không buông tha!” Đôi môi hắn kề bên đôi môi hồng nhuận của cô nhẹ nhàng nói.

Hơi thở của hắn như vờn quanh mũi cô, nhiệt độ cơ thể hắn như truyền vào thân thể cô.

“Không!”

“Bé con, chứng cớ ở trong này!” Lôi Dận kéo áo cô xuống, trên bầu ngực cao ngất còn rõ ràng dấu hôn hắn để lại. Hắn lấy ngón tay chạm vào dấu đỏ.

“Đây!” Dấu hôn này ghi lại từng sự nóng bỏng, từng cái kích tình trên làn da cô, không thể xóa tan được.

“Xấu hổ? Khê nhi, tim cô đập rất nhanh. Thân mình hơi run run này thực đáng yêu!”

Lôi Dận kề bên tai cô, lới nói mang theo hơi thở nóng bỏng, tràn ngập ái muội. Bàn tay lạnh lẽo to gan chụp lên bầu ngực cô, khóe miệng tà tà cười

https://thuviensach.vn

như được thưởng thức một vật phẩm tuyệt vời, đường nét bộ ngực cao ngất thật sự hoàn mỹ.

“Đừng!” Mạch Khê muốn trốn tránh, hắn không cần phải lại trêu đùa cô, không cần lại lần nữa phá hủy đi sự cố gắng bảo vệ lý trí của cô.

“Không cần?”

Bàn tay hắn ấm áp chậm rãi xoa nắn bầu ngực đầy đặn, ngữ khí mang theo vẻ ma mị: “Con gái của tôi mới như vậy đã sốt ruột tiến vào giới giải trí, nên cũng phải học cách hầu hạ đàn ông mới được.”

Mạch Khê bị một cảm giác xa lạ bao vây, khuôn mặt phiếm hồng lại càng hồng hơn.

“Đang nghĩ cách rời khỏi tôi?”

Lôi Dận liếc mắt một cái đã nhìn thấu mục đích của cô thì cười lạnh, “Chuyện này không thể được, cô là đồ chơi của tôi, mà đồ chơi thì phải làm cho chủ nhân vui vẻ mới được!”

Mạch Khê phát run, hốc mắt chậm rãi ngấn lệ. Cô không rõ vì sao cha nuôi hận cô như vậy.

“Bé con, chỉ cần trước mặt tôi biểu hiện tốt một chút thì tiền đồ có thể tiến thẳng một đường!”

Lôi Dận tháo chiếc khăn tắm ra, nâng tay to luồn vào váy cô, từ từ mà cảm thụ. Cơ thể cô nhanh chóng sinh ra cảm giác run rẩy kì lạ.

Cảm giác mãnh liệt làm Lôi Dận kéo Mạch Khê đẩy ngã lên sô pha. Thân mình cao lớn đè lên, hắn nâng hai chân cô lên, dũng mãnh đâm vào.

“A… đau quá!”

https://thuviensach.vn

Bất thình lình chiếm đoạt làm Mạch Khê thiếu chút nữa ngất đi. Khoảnh khắc kết hợp khiến cô run run, thân thể sinh ra một loại cảm giác kì lạ, đau đớn, cùng vui sướng, thỏa mãn.

“Bé cưng, về sau cô sẽ càng đau!”

Lôi Dận nói một câu ái muội, khóe môi nổi lên ý tàn khốc, lạnh như băng. Hắn kiềm chế, như là cố ý hành hạ cô, bắt đầu thả chậm tốc độ, chậm rãi, chậm rãi tra tấn ý chí của cô!

Va chạm kịch liệt như tia chớp xuyên qua thắt lưng làm Mạch Khê lơ đãng kêu lên âm thanh xa lạ.

Đôi mắt Lôi Dận trở nên thâm thúy, tối tăm, mị hoặc. Hơi thở huyễn hoặc của người con gái thực kích thích khiến động tác hắn càng trở lên cuồng dã.

“Thật là mẹ nào con nấy! Hạ tiện giống nhau!”

Hắn đột nhiên rút ra, bàn tay to tìm tòi, vén mái tóc đen dài Mạch Khê, rồi kéo bàn tay nhỏ bé của cô trực tiếp đặt lên vật tượng trưng nam tính của mình.

“Trong người chảy dòng máu con hát, cô đã không cam lòng vậy thì giống con hát ngoan ngoãn hầu hạ tôi cho tốt!”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5

Sự Tra Tấn Ác Ý Của Ma Quỷ

"Không!"

Mạch Khê liều mạng lắc đầu. Cô không rõ cha nuôi vì cái gì phải nói như vậy. Đôi mắt ngập vẻ ủy khuất, lòng bàn tay mềm mại trực tiếp chạm vào vật tượng trưng kiêu ngạo nóng bỏng của người đàn ông làm cô muốn rụt về nhưng lại bị bàn tay hắn ấn xuống.

"Đừng bắt tôi lặp lại lần thứ hai!" Lôi Dận không kiên nhẫn trực tiếp cầm tay Mạch Khê đặt lên.

Lần đầu tiên đụng chạm vào vật đàn ông to lớn, cứng rắn cùng nóng bỏng đang dần sưng to khiến cô không khỏi phát ra tiếng kinh hô.

"Cha nuôi!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê đỏ hồng như trái táo chín, bàn tay nhỏ bé cực kì gian nan để ở đó.

Lôi Dận không nói gì, đôi mắt nhìn chằm chằm cô, một tay hướng dẫn động tác cho cô, một tay tham lam tiến vào giữa hai chân cô, như là cố ý tra

https://thuviensach.vn

tấn. Hắn dường như cố ý giảm tốc độ xâm nhập, ngón tay phủ lên nhụy hoa của cô, dễ dàng bắt được điểm mẫn cảm.

Mạch Khê cắn chặt môi. Ngón tay tà ác của người đàn ông làm thân thể cô từng đợt run rẩy, khiến cô thiếu chút nữa không thể hít thở.

Cuối cùng một tia lý trí cũng phiêu tán. Khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp như trăng sáng toát lên vẻ mê hoặc. Nhất là cặp cặp mắt kia quá mức mĩ lệ, con ngươi trong trẻo tựa ngọc lưu ly. Thân mình quyến rũ, mềm mại như nước dựa trong lòng Lôi Dận. Động tác của cô tuy rằng rất vụng về nhưng lại làm cho thị giác cùng xúc giác người đàn ông này bị kích thích đến vạn phần.

“Khê nhi, đúng là đứa nhỏ thông minh!” Giọng Lôi Dận trở nên khàn đục, tiếng thở dốc dần dần tăng thêm như là một loại ca ngợi lại như thỏa mãn mà gầm nhẹ ra.

“Ưm”

Ý thức Mạch khê càng ngày càng phiêu tán. Cô chẳng qua cũng chỉ là người con gái mới biết mùi nhục dục chưa bao lâu, như thế nào lại để Lôi Dận dạy dỗ cách thức như vậy! Thân mình tuyệt mĩ vô lực run run, giống như là bông hoa nhỏ đang chậm rãi nở rộ trong bóng đêm.

Biểu hiện phong tình như vậy của cô kích thích Lôi Dận cúi thấp đầu xuống, đôi môi đặt trên cánh môi đỏ mọng của cô, cường thế ép cô phải tiếp nhận hết thảy của hắn.

“Cha nuôi, tôi, tôi rất khó chịu!” Mạch Khê đơn thuần không thể phát hiện trong lòng mình đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy loại cảm giác xa lạ này làm cô sợ hãi, tựa như lửa đang ngùn ngụt thiêu đốt trong cơ thể cô.

“Muốn cái gì?” Đôi mắt lạnh như băng của Lôi Dận nổi lên một tia tà ác, khóe miệng hơi phiết, bất động chờ cô yêu cầu.

https://thuviensach.vn

“Tôi, tôi không biết nói như thế nào nữa!”

Cảm giác như lửa nóng của hắn mới vừa đây trong nháy mắt đã biến mất làm Mạch Khê sợ hãi, có cảm giác hư không, mất mát. Lúc này cô chỉ muốn hắn ôm thật chặt mình.

“Bé ngoan, nói cho tôi biết cô nghĩ muốn cái gì?”

Trước phản ứng của cô, Lôi Dận dịu dàng ôm lấy thân thể cô, vuốt ve, mơn trớn da thịt. Thân thể nóng rực của cô bỗng cảm giác rét lạnh.

“Tôi…tôi muốn ông!” Ý thức của Mạch Khê hoàn toàn tiêu tán, đôi chân thon dài ôm quắp lấy thắt lưng hắn.

Mạch Khê chỉ theo bản năng mà ngây ngô kích thích hắn xâm phạm. Lôi Dận rút đi toàn bộ quần áo trên hai người, động thân một cái, hoàn toàn thâm nhập thật sâu vào giữa ‘đầm lầy ấm áp’ của cô.

“A …cha nuôi!”

Mạch Khê cảm giác bị hắn áp chế trong ngực làm cho thân thể hai người càng thêm chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ. Hai bờ môi cực nóng du di qua lại trên cổ cô, động tác cường hãn kích thích mọi điểm mẫn cảm của cô. Cảm giác thân thể giao nhau làm lý trí cô hoàn toàn bị đánh mất.

Đang lúc một màn nóng bỏng bên trong dần cao trào thì tiếng chuông di động chói tai vang lên.

Là di động của Mạch Khê!

“Không cần tiếp!” Mạch Khê kêu một tiếng, hắn sao có thể giả vờ như không có gì mà không nghe điện thoại.

Lôi Dận hơi hơi nhíu mi tâm, cười lạnh, nhẹ hôn lên mi Mạch Khê rồi lại khuynh thân về phía trước, thuận thế càng xâm nhập sâu hơn vào cơ thể

https://thuviensach.vn

cô. Cánh tay phải hắn lướt qua đỉnh đầu của cô, với đến bàn trà cầm lấy di động.

“Nói đi!” Lôi Dận trầm giọng nói, lại khôi phục vẻ lạnh lùng trước giờ đồng thời chậm rãi cử động thắt lưng.

“Á, đây, đây không phải là di động của Mạch Khê sao? Tôi là Ron - đại diện của cô ấy. Anh…anh là …Lôi tiên sinh?”

Phía bên kia đầu dây, giọng nói hưng phấn của Ron cất lên. Làm người đại diện trong ngành giải trí, anh ta giỏi nhất là nhận giọng nói. Dù rằng chỉ gặp mặt có một lần nhưng anh ta cũng nhớ rất rõ giọng nói băng lạnh của Lôi Dận.

“Là Ron!” Lôi Dận cúi xuống phía dưới nói cho cô biết đối phương là ai.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch khê đột nhiên trở nên trắng bệch!

Là người đại diện! Trời ạ! Tuyệt đối không thể cho anh ta biết cô cùng Lôi Dận có quan hệ! Không thể cho anh ta biết cô hiện tại đang cùng hắn thân mật!

Mạch Khê mân nhanh môi dưới nín nhịn, muốn lao ra khỏi vòng tay hắn nhưng Lôi Dận thì lại đẩy nhanh tốc độ thắt lưng.

“Mạch Khê đích thực là cùng một chỗ với tôi!” Lôi Dận nghiêng đầu kẹp lấy điện thoại ở bả vai, hai tay xoa nắn bộ ngực cô, tiếp tục ra vào.

Mạch Khê dùng bàn tay nhỏ bé che miệng lại, không ngừng vặn vẹo thân mình muốn lùi lại, né tránh sự tấn công của hắn. Cô sợ chính mình không chịu nổi mà phát ra tiếng kêu thì sẽ bị phía bên kia điện thoại biết được chuyện của họ.

https://thuviensach.vn

“Cô ấy ở đây!” Khóe miệng Lôi Dận cong lên, lạnh lùng đưa điện thoại di động đặt bên tai Mạch Khê.

Tại sao lại bắt cô nghe điện thoại vào lúc này? Bộ dạng cô lúc này phải nghe như thế nào đây? Cô lắc đầu nguầy nguậy, cô không mảnh vải che thân lại cùng cha nuôi làm như nào có thể nhận điện thoại?

Đầu bên kia di động chờ đợi hồi lâu không người đáp lại vì thế vội vàng kêu to làm cho Mạch Khê không thể không lên tiếng.

“Chào Ron!”

Hai tay Lôi Dận ôm lấy vòng eo trắng nõn, trơn nhẵn của cô, thắt lưng động một cái lại tiến vào trong cơ thể cô.

“A …” Mạch Khê hoảng hốt kêu lên, lập tức áp chế hơi thở dốc, “Không sao, tôi không cẩn thận nên bị ngã.”

Cô đơn thuần không chịu nổi, lại chưa từng trải qua loại chuyện như thế này nên vừa sợ lại vừa thẹn.

“Mạch Khê à, thì ra cô với Lôi tiên sinh ở cùng một chỗ. Tốt, tốt, tôi nói với cô này, nếu cô có vinh hạnh được Lôi tiên sinh chiếu cố thì sẽ nhanh chóng thu được thành công!” Phía bên kia Ron hiểu lầm hai người đang ăn bữa tối lãng mạn dưới ánh nến thì hưng phấn không thôi, liền dặn dò.

“Tôi…”

Mạch Khê không dám nói nhiều. Người đàn ông phía trên không hề cố kỵ đòi lấy thân thể cô, khiến cô càng hoảng loạn.

“Tốt lắm, được rồi, hầu hạ Lôi tiên sinh tốt một chút, ngày mai đến công ty nha!”

https://thuviensach.vn

“Vâng!” Mạch Khê rất nhanh cúp điện thoại, rốt cục nhịn không được kêu ra tiếng.

“Bé con diễn không tồi, cô đúng thật là trời sinh có máu con hát!”

Lôi Dận cười lạnh nhìn cô khó chịu nhịn kích thích, vẻ mặt vui hẳn. Tuy rằng lời nói lạnh như băng nhưng lại liếm hôn đôi môi vừa rồi vì cắn chặt mà lưu lại dấu răng của cô. Hai tay mơn trớn đường cong thân thể cô, thay cô lau đi những giọt mồ hôi nóng ấm.

“Ông, ông sao có thể như vậy?” Mạch Khê xấu hổ đánh vào lồng ngực hắn nhưng lại phát hiện ra hắn đối với sự tấn công của cô không hề có cảm giác.

Lôi Dận hừ lạnh, đôi mắt âm trầm ngập sâu trong dục vọng.

“Người đại diện của cô rất là thông minh. Tôi nghe anh ta nói cô phải hầu hạ tôi cho tốt mới được!” Nói xong hắn duỗi bàn tay to ra nâng hai chân cô đặt lên đầu vai rắn chắc của hắn, hai tay tóm lấy vòng eo mảnh khảnh.

Mạch Khê còn chưa kịp phản ứng liền bị xâm nhập sâu còn mãnh liệt hơn lần trước. Hắn như điên cuồng mà đòi lấy cô.

-_____

Một đêm kích tình đáng sợ rốt cục cũng qua.

Mạch Khê nặng nề thiếp đi, khuôn mặt nhỏ nhắn ấp trong lồng ngực to lớn của người đàn ông. Cơ thể mềm mại, nõn nà lưu lại đầy những dấu vết của trận kích tình.

Lôi Dận vẫn chưa ngủ say, thân thể thỏa mãn cũng vì tinh thần được thỏa mãn.

https://thuviensach.vn

Hắn chăm chú nhìn thân mình cô, miệng khô đắng. Cơ thể cô trắng nõn, phủ một tầng mồ hôi bóng loáng, lại hơi hơi phiếm hồng.

Hai cánh tay ôm lấy cánh tay hắn. Đôi mắt cô khép nhưng vẫn mê muội, huyễn hoặc. Đôi môi hồng nhuận nhẹ nhàng thở ra hương thơm tho. Thậm chí, hắn còn nhớ rõ tối hôm qua, mỗi lần hắn động thân, cô lại bị đẩy về phía sau về sau, bầu ngực đầy đặn cũng theo tiết tấu luật động mà run rẩy. Đó dường như là cảnh tượng đẹp nhất hắn đã từng thấy.

Rất khó tưởng tượng được hắn lại để cô nép trong ngực một đêm ngọt ngào ngủ. Ánh mắt còn mang theo dấu vết không chịu nổi kích tình đêm qua.

Đôi mắt Lôi Dận không hề chớp nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê thì dần nổi lên biến hóa.

Đó là một khuôn mặt nhỏ nhắn tương tự cô, mỗi khi cùng hắn triền miên cũng đều là vẻ quyến rũ như vậy.

Thậm chí …

Bên tai Lôi Dận còn thoáng tiếng nói người con gái.

“Dận …đừng có hư như vậy nhìn em!”

Thân mình người phụ nữ đẫm mồ hôi, mấy sợi tóc dính loạn trên khuôn mặt ướt nhẹp. Cô trong người khó chịu nổi kích thích mà thống khổ kêu ngâm, bộ dáng vặn vẹo, hai chân quấn quanh vòng eo cường tráng của người đàn ông.

Nhìn lại cô gái trong lòng, mi tâm Lôi Dận đột nhiên nhíu lại, thấy Mạch Khê có điểm bất an thì ánh mắt hắn nổi lên một tia phức tạp.

https://thuviensach.vn

Hắn theo bản năng cậy mở bàn tay cô ra, đem áp đến bên tai, rồi cùng cô mười ngón giao nhau. Hắn nhẹ hôn lên cái trán trơn bóng của cô, hôn lên hốc mắt, mũi, hai má rồi kề bên vành tai cô như đang thầm thì.

"Ưm…"

Hơi thở ấm nóng của người đàn ông đánh thức Mạch Khê. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô là vết sẹo chói mắt ở bả vai người đàn ông.

"Cha nuôi"

Cô ý thức được đôi mắt Lôi Dận chậm rãi nhìn thân thể mình thì hô hấp lại một lần nữa trở nên dồn dập.

"Tỉnh?"

Giọng hắn khàn khàn như rượu lâu năm làm say lòng người, lại như âm thanh ma mị mê hoặc lòng cô, cứ quẩn quanh, quẩn quanh trong óc.

Lúc này, cô hoảng hốt phát hiện trong mắt cha nuôi vừa chớp một cái đã biến mất vẻ nhu tình. Trong khoảng thời gian này thường thường là như vậy, nhất là có đôi khi cô nhạy cảm phát hiện ở cha nuôi rõ ràng là cái nhìn chằm chằm nhưng dường như lại như muốn nhìn xuyên thấu con người cô.

"Đừng, tôi muốn tới công ty."

Mạch Khê sợ lại lần nữa đắm chìm bởi kỹ xảo cao siêu của hắn, cũng sợ sẽ bị vây hãm bởi hơi thở nóng bỏng của hắn, vội vàng vươn bàn tay nhỏ bé để ở đầu vai hắn.

"Xoay người!" Lôi Dận ngoảnh mặt làm ngơ, trên mặt lại phục hồi vẻ băng lãnh, cường thế.

Bàn tay to cưỡng chế vòng qua lưng cô, bắt cô quay lưng về phía hắn, hai đầu gối gấp lại nằm úp trên giường.

https://thuviensach.vn

Tư thế nhục nhã này làm Mạch khê liều mạng lắc đầu, cô không muốn như vậy.

“Cảm thấy cô tối qua thực sự nhục nhã!”

Bàn tay to của Lôi Dận nhẹ nhàng vỗ về thân mình mảnh khảnh, cầm hai cổ tay cô kéo về phía sau. Hắn khuynh thân về phía trước, thật sâu mà xâm nhập vào cơ thể cô.

“A…”

Mạch Khê sợ hãi kêu lên. Từ thắt lưng truyền đến một trận run rẩy tản đến chỗ sâu nhất trong cơ thể.

Tuổi thanh xuân của Mạch Khê bị người đàn ông thuần thục dẫn dắt, tâm trí cô lại một lần nữa bị bao phủ bởi khoái cảm cùng thỏa mãn.

Thật lâu sau người đàn ông ôm chặt cô, đồng thời gầm nhẹ một tiếng phóng xuất ra mầm mống nóng bỏng rót vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3
Chương 6

Quan Hệ Kinh Người

Đầu ngón tay Mạch Khê vẫn còn như đang cảm nhận được thân thể cường tráng của hắn. Trong cơ thể vẫn còn cảm giác hai người chặt chẽ kết hợp, đến khi thỏa mãn thì thân thể kia run run, cảm thụ cực lạc không ngừng kích động cảm quan của cô. Hơi thở vẫn còn nồng đậm hương thơm của riêng người đàn ông đó. Trong lòng cô trào dâng cảm giác rung động cùng quyến luyến.

Thật mới mẻ! Lần nếm thử kích tình kia cô hắn là có rụt rè nhưng vẫn nhớ không sót một chút.

“Mạch Khê, Mạch Khê …”

Tiếng gọi to dồn dập bên tai làm Mạch Khê đột nhiên có phản ứng trở lại, nhìn về phía vẻ mặt lo lắng của Apple.

Trời ạ!

Cô cảm thấy xấu hổ vô cùng, thế nào mà cô lại đang nhớ về mà nóng bỏng tối qua và sáng nay!

https://thuviensach.vn

Trong phòng họp, mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Mạch Khê. Cô mất tự nhiên mà cười trừ, trong lòng cũng không ngừng thầm oán trách mình như thế nào có thể sa đọa như vậy!

“Mạch Khê, em không sao chứ? Sắc mặt sao đỏ hồng vậy?” Apple không nói hai lời liền đưa tay đặt lên trán cô, “A…không phải em đang bệnh chứ?”

“Á, không có.” Mạch Khê vội vàng gạt tay cô ra. Nhớ đến loại sự tình này, thân thể không nóng mới là lạ.

“Mạch Khê à, chúng tôi vừa thảo luận tìm phong cách cho cô. Mọi người đều cho rằng cô thích hợp với một phong cách thanh tân, tươi mới. Đúng rồi, Mạch Khê cô có thể múa không?” Ron hỏi.

Mạch Khê gật đầu, “Trước đây có học qua!”

“Vậy là tốt rồi, Mạch Khê cứ giao cho hai vị Đàm sư phụ đi!” Ron nói.

“Không thành vấn đề, nhưng mà hôm nay hình như Mạch Khê không được khỏe, bộ dáng từ lúc vào cửa đến giờ cứ thất tha thất thểu.” Tiếng một người đàn ông vang lên, còn mang theo ý châm chọc.

Mạch Khê sửng sốt, quay đầu về phía phát ra tiếng nói.

Thế này mới phát hiện, thì ra người đại diện vì cô mà sắp xếp một thầy dạy vũ đạo rất trẻ trung. Ánh mắt anh ta phiếm gợi tia xấu xa, đàn ông kiểu này khẳng định là lẳng nhẳng với rất nhiều phụ nữ. Nhưng mà diện mạo anh ta quả thực rất giống với nhạc sĩ Đàm Trử Quân.

Bắt gặp ánh mắt Mạch Khê dừng trên người mình, anh ta cười cười nói: “Hello, anh là Đàm Trử Bách, anh với nhạc sĩ Đàm Trử Quân tên gọi chỉ khác có một chữ, không nghi ngờ gì nữa, bọn anh là hai anh em.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê hiểu ra, nở nụ cười "Phiền anh về sau chiếu cố em nhiều!"

Nhạc sĩ Đàm Trử Quân nhíu mày bất mãn "Hy vọng tiểu thư Mạch Khê có thể chuyên tâm một chút, nếu công ty đã chỉ thị cô tham gia cuộc thi chọn ca sĩ mới triển vọng thì trước mắt cô phải nhanh chóng phát hành ca khúc mới được!"

"Vâng, tôi sẽ cố gắng!"

Mạch Khê có chút sợ vị nhạc sĩ này, một lần nữa lại nhìn thầy dạy vũ đạo, trong lòng không khỏi thở dài. Cùng là anh em mà sao tính tình một trời một vực!

"Cố gắng? Hy vọng cô thật sự cố gắng mới được!"

Đàm Trử Quân không kiêng nể nói, ánh mắt hiện lên một tia không hờn giận cũng chẳng chán ghét: "Sáng nay cô đến muộn một tiếng, vì lo sắp xếp cho cô nên mọi người phải đợi cô hơn một tiếng đồng hồ, hy vọng cô có quan niệm chuẩn về thời gian!"

"Tôi…"

Mạch Khê đầy một bụng ấm ức. Sáng nay cô cũng muốn đến công ty sớm một chút, nhưng mà cha nuôi… hắn ta…

"Tôi biết rồi, lần sau tôi sẽ chú ý"

"Ai dà, tốt lắm, tốt lắm, Mạch Khê còn nhỏ nên đương nhiên chỉ ham chơi một chút thôi, mọi người cũng nên thông cảm cho cô ấy." Người đại diện Ron tuy rằng trước kia đối Mạch Khê có chút phê bình kín đáo, nhưng tối hôm qua hắn biết Mạch Khê cùng tổng giám đốc ở cùng một chỗ, nên đối với cô có vài phần kính trọng.

https://thuviensach.vn

Thứ nhất, cô gái này không phải là cái bình hoa di động mà thực sự là nhân tài khó kiếm được. Thứ hai, dung mạo mỹ miều như thiên sứ quả thật rất thuận lợi để tiến vào làng giải trí. Hơn nữa, cô gái này nhìn qua có vẻ thanh thuần, không nghĩ tới lại nhanh như vậy mà đã am hiểu quy tắc ngầm trong vòng giải trí. Mới vậy mà đã có thể tiếp cận được tổng giám đốc, tiền đồ của cô nhất định còn lên cao hơn cả Phỉ Tỳ Mạn. Hắn làm người đại diện tự nhiên phải cân nhắc một chút nặng nhẹ.

Đáy mắt Mạch Khê nổi lên chút cảm kích.

“Chúng ta bàn chuyện chính đi!”

Jon không vội vã, bình tĩnh nói: “Giai đoạn hoạt động trước rất quan trọng. Hiện tại Mạch Khê là người mới nhưng còn chưa ra mắt công chúng, nếu muốn cô ấy thẳng một đường tiến lên, thì cần song ca cùng với một ngôi sao khác. Ron, ca sĩ của cậu toàn ngôi sao lớn, cậu sắp xếp đi.”

“Tôi sẽ làm…Tốt nhất là được Phỉ Tỳ Mạn gật đầu, nhưng mà hy vọng không phải rất lớn nha. Phỉ Tỷ Mạn ấy, chưa từng song ca cùng người mới. Điểm ấy thôi cũng làm tôi đau đầu.” Ron thầm than một tiếng, lắc đầu.

“Không cần biết như thế nào cậu đều phải làm! Hiện tại quan trọng là phải sáng tác được ca khúc cho Mạch Khê, nhưng trước khi học, tìm ca sĩ hát cùng cũng rất cần thiết. Không tìm được thì phải làm sao bây giờ? Các ngôi sao lớn chắc sẽ không cúi thấp người mà hát cùng người mới đâu.” Jon mặc dù có điểm ẻo lả nhưng với công việc thì có tinh thần trách nhiệm rất cao. “Còn nữa, về vấn đề tài trợ trang phục cho Mạch Khê, Ron, nhất định phải tìm được hãng thời trang nổi danh quốc tế…”

“Chuyện đấy thì anh yên tâm. Bằng quan hệ của tôi, DDJ đã muốn tài trợ toàn bộ trang phục biểu diễn cho Mạch Khê rồi!” Ron nhún nhún vai nói.

“Công ty đó không được!”

https://thuviensach.vn

Jon thầm thở dài một hơi.

“Tuy rằng DDJ cũng là nhãn hàng nổi tiếng thế giới, nhưng đại đa số sản phẩm chỉ hợp với hình tượng thục nữ nhu mì, không thích hợp với phong cách Mạch Khê. Tốt nhất là KY bởi vì thiết kế của KY kì thực rất thích hợp với Mạch Khê.”

“KY?”

Ron khẽ gọi một tiếng, “Công ty kia rất kì quái, không bao giờ hợp tác với giới nghệ sĩ. Tuy rằng năm nay thành công vượt bậc nhưng vẫn không thiết kế trang phục biểu diễn cho giới nghệ sĩ.”

“Vậy còn biện pháp nào? Tóm lại DDJ không được!” Jon phiền lòng phất phất tay.

Ron bất đắc dĩ im miệng không nói nữa.

Một bên, Mạch Khê đau khổ suy tư, KY không phải là công ty của Thiên Luật sao, cô vốn muốn nói nhưng nghe người đại diện nói lí do thoái thác như vậy nên cũng liền từ bỏ. Thiên Luật không muốn cùng giới nghệ sĩ hợp tác cũng không nên nài nỉ.

-_____

“One, two, three, four, five, six, seven, eight OK right!” Giọng của Đàm Trử Bách không ngừng vang lên trong phòng tập, mang theo giọng điệu như cổ vũ.

Tuy rằng anh nhìn qua điệu bộ rất phóng khoáng, nhưng một khi đã bắt tay vào công việc thì thật sự không mấy khác biệt so với anh trai Đàm Trử Quân.

https://thuviensach.vn

Lại nhắc tới Đàm Trử Quân, người này thật đúng là rất tỉ mỉ, cẩn thận. Buổi chiều lúc luyện thanh còn bị anh thẳng thừng phê bình khiến cô sợ hãi.

“OK Mạch Khê, hôm nay tập rất tốt!” Đàm Trử Bách nhìn bóng đêm nồng đậm ngoài cửa sổ nói.

Mạch Khê rốt cục có thể thở một hơi nhẹ nhõm, trên trán đầy mồ hôi “Cám ơn thầy Đàm.”

Đàm Trử Bách cười gian, “Về sau gọi anh là Trử Bách thôi, đừng gọi là thầy Đàm. Gọi là thầy Đàm anh nghe rất là không tự nhiên, chỉ có anh trai anh thích thế thôi.”

Mạch Khê gật gật đầu, ngọt ngào cười.

“Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai nhất định phải đến đúng giờ. Đại ca của anh không thích đám người đến muộn đâu.” Đàm Trử Bách nhắc nhở một câu, cười ha ha, lấy quần áo dặn dò vài câu rồi rời đi.

Trong phòng tập trống rỗng, không còn một tiếng động. Mạch Khê tập luyện cả một buổi tối, giờ nghỉ ngơi mới phát hiện mình mệt mỏi đến nhường nào.

Làm nghệ sĩ không phải chuyện dễ dàng!

Mạch Khê rốt cục cảm nhận được hàm nghĩa chân chính của những lời này. Cô uể oải đứng dậy, tựa như cái xác không hồn. Cô mệt mỏi thay quần áo. Hành lang công ty thực im lặng. Nhóm nghệ sĩ khác đều có công việc của họ, hoặc không thì cũng là đi xã giao. Chỉ có người mới như cô mới ở lại công ty không ngừng luyện tập.

Đi qua hành lang, đang định ấn nút thang máy thì cô bất giác nhìn thấy một bóng hình mảnh khảnh.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngẩn người, là Úc Noãn Tâm!

Bóng cô trong bóng đêm mùa hè như phá đi vẻ cô tịch. Mái tóc dài như liễu rủ trong gió. Mạch Khê không thể không thừa nhận người con gái kia rất đẹp, nhưng vẻ đẹp ấy lại làm người ta đau lòng. Cô luôn tự hỏi vì sao trên khuôn mặt cô ấy luôn thấy vẻ thản nhiên cùng sầu bi.

Đang lúc Mạch Khê còn thắc mắc thì đột nhiên thấy trong bóng đêm xuất hiện một người đàn ông cao lớn.

Bởi vì khoảng cách khá xa nên Mạch Khê không nhìn thấy diện mạo người đàn ông kia, nhưng dáng người này thật giống cha nuôi. Thân hình anh ta cao lớn, quần áo trên người không khó nhìn ra thân phận cao quý.

Mạch Khê theo bản năng nhìn về phía Úc Noãn Tâm đã thấy vẻ mặt sợ hãi của cô. Cô ấy từng bước lui về phía sau nhưng đột nhiên lại bị người đàn ông kéo vào trong lòng, cúi người bên tai cô không biết là đang nỉ non cái gì. Chỉ là một động tác đơn giản cũng không khó nhìn ra cường thế của người đàn ông kia.

Mạch Khê nhìn sắc mặt Úc Noãn Tâm cực kì khó coi, muốn giãy khỏi vòng ôm ấp của người đàn ông nhưng lại bị hắn ôm càng chặt.

Tuyệt vọng!

Mạch Khê rõ ràng cảm nhận được sự tuyệt vọng của Úc Noãn Tâm, nó cũng giống như những gì cô phải trải qua vậy.

Lòng cô đột nhiên đau xót!

Tại sao có thể như vậy?

Đang ngẫm nghĩ, phía sau có người vỗ vỗ bả vai cô, dọa nàng xém ngất. Cô quay đầu lại thì bắt gặp đôi mắt ‘tựa tiếu phi tiếu’ của Phỉ Tỳ Mạn.

https://thuviensach.vn

“Tiền bối là chị à!” Mạch Kê vỗ vỗ ngực, hít sâu một hơi.

Phỉ Tỳ Mạn nhìn nhìn cảnh tượng trong bóng đêm thì cười lạnh, “Mạch Khê có một số việc thấy được cũng không nên lấy làm lạ. Loại chuyện này về sau nói không chừng chính cô cũng sẽ trải qua.”

“Em, em chỉ là trùng hợp nhìn thấy thôi. Tiền bối, chuyện kia…Hình như Úc Noãn Tâm rất sợ người đàn ông kia!” Mạch Khê lo lắng nói.

Phỉ Tỳ Mạn hừ lạnh một tiếng “Sợ? Mạch Khê, cô đúng thật là ngây thơ. Chẳng lẽ cô không biết, càng là cô gái thông minh lại càng thích dùng chiêu lạt mềm buộc chặt sao? Sở dĩ như vậy là bởi đàn ông đều có bản tính chinh phục, càng là thứ không chiếm được lại càng thích. Cho nên nếu muốn buộc chặt một người đàn ông tất sẽ phải giữ khoảng cách như vậy, sẽ làm đàn ông hồn bay phách lạc!” Cô ta nói ra miệng nhưng mắt lại nổi lên ý ghen tỵ.

Mạch Khê nhìn rõ ràng nhưng không dám hỏi lại nữa.

“Nghe nói Ron vì cô nên đã sắp xếp một số ngôi sao cùng song ca?” Phỉ Tỳ Mạn lãnh đạm nói một câu.

Mạch Khê gật gật đầu, sắc mặt có vẻ mất tự nhiên nói: “Nhưng mà rất nhiều tiền bối cũng không đồng ý, dù sao em cũng chỉ là người mới thôi.”

“Cứ luyện tập đi, đến buổi biểu diễn của tôi, mời cô đến làm khách quý.” Phỉ Tỳ Mạn không chút để ý nói.

Mạch Khê nhất thời choáng váng, ngơ ngác nhìn cô ta, trong lúc nhất thời không phản ứng ý tứ trong lời nói.

“Nhìn bộ dáng cô chậm hiểu như vậy, thật không biết công ty nhìn trúng điểm nào mà nhận bồi dưỡng cô thành ngôi sao.” Phỉ Tỳ Mạn thấy cô như

https://thuviensach.vn

vậy, vẻ mặt bất mãn cúi đầu nói một câu, vừa muốn đi cánh tay liền bị Mạch Khê kéo lại.

“Tiền bối, chị nói thật sao? Buổi biểu diễn của chị em có thể làm khách mời sao?” Trời ạ! Cô như bị nỗi vui mừng bao phủ, cô có thể làm ca sĩ khách mới trong buổi biểu diễn của ca hậu, không nói cũng biết có ích đến mức nào.

Phỉ Tỳ Mạn nhìn bàn tay nhỏ bé đang giữ chặt cánh tay mình cũng không bỏ ra, chỉ là ánh mắt nổi lên một điểm không kiên nhẫn: “Tôi việc gì phải lừa cô? Tiểu nha đầu, tôi nói cô nghe, lòng đam mê ca hát rất quan trọng, nhưng trong sự nghiệp thì chuyện học hỏi lại càng quan trọng hơn!”.

“Vâng, em biết rồi. Tiền bối, chị thật tốt, những người khác đều không muốn giúp em đâu. Cảm ơn chị!”

Mạch Khê trong lòng cảm động vô cùng. Tuy rằng Phỉ Tỳ Mạn nhìn qua lạnh như băng, đối người mới cũng là vẻ ngạo mạn, nhưng qua hành vi cùng ngôn ngữ, không khó nhìn ra bản tính cô ấy không xấu.

Cô chính là như vậy. Một người chỉ cần đối với cô tốt một chút, cô sẽ hạnh phúc không thôi.

Phỉ Tỳ Mạn thấy cô nở nụ cười thì nao nao, thật lâu sau mới hỏi một câu: “Cô với người mẫu Bạc Cơ, rốt cục có quan hệ gì?”

“Hả?”

Mạch Khê ngẩn ra mãi sau mới nói: “Chị ấy, chị ấy là bạn em!”

Cũng chỉ có thể nói như vậy, chẳng lẽ cô lại nói cho mọi người Bạc Cơ là người tình bao dưỡng của cha nuôi cô sao. Tuy nói trong giới có rất nhiều người biết quan hệ của Bạc Cơ cùng cha nuôi, nhưng chính cô cũng không dám nói ra điều đó.

https://thuviensach.vn

Phỉ Tỳ Mạn nghi hoặc, hơi nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Nhìn bộ dạng hai người rất giống nhau!”

Mạch Khê lại ngây ngẩn cả người.

“Tốt lắm, tôi có thể giúp cô. Cũng hy vọng cô sẽ không thua kém, đến lúc đó, đừng có luống cuống mà làm hỏng buổi biểu diễn của tôi là được.” Phỉ Tỳ Mạn lạnh lùng nói.

“Em nhất định sẽ cố gắng, cảm ơn tiền bối!” Mạch Khê cao hứng, khoa chân múa tay vẻ rất vui sướng.

Phỉ Tỳ Mạn không nói gì, cũng không có biểu tình gì liền rời đi.

-_____

“Cô nhóc, xem biểu hiện của em hôm nay thực là rất khá!”

Mạch Khê vừa mới ra khỏi công ty đã thấy Nhiếp Thiên Luật đang cười khanh khách nhìn nàng. Anh hôm nay mặc trang phục giản dị, nhìn qua cực kì đẹp trai lại tràn ngập sức sống. Ánh mắt lộ vẻ thản nhiên mà xa xăm.

Lúm đồng tiền sâu lộ ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô nhìn thấy người quen liền như tinh linh chạy đến trước mặt Nhiếp Thiên Luật cười nói: “Anh tới đây có việc sao?”

Nhiếp Thiên Luật cưng chiều vén sợi tóc trên cái trán ướt nhẹp của cô, nhẹ giọng nói: “Đặc biệt đến chờ em!” Nói xong anh cởi áo khoác trên người ra phủ lên hai đầu vai cô, “Nhìn bộ dáng mướt mải của em kìa, coi chừng cảm lạnh.”

Từ ngày gặp lại anh, không còn thấy bộ dáng nghịch ngợm ngày xưa nữa mà ngược lại là vẻ lịnh lãm, trầm mặc, thậm chí đối với cô cũng dịu dàng như nước. Điều này khiến cô rất thoải mái.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngửa đầu nhìn anh, ngọt ngào cười, thoải mái hưởng thụ sự quan tâm anh mang đến. Cô chớp nhẹ đôi mi cong dài, “Em không tin anh có thời gian đến đây đợi em, anh nhất định là vì coi trọng mấy vị minh tinh trong công ty em chứ gì!”

Nhiếp Thiên Luật khẽ mỉm cười, khóe môi dịu dàng cong lên, nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của cô, “Hôm nay là ngày đầu tiên em tiến vào làng giải trí, anh đương nhiên phải quan tâm đến một chút!”

“Wow, anh Thiên Luật, anh đúng là thông tin nhanh nhạy nha, cái gì cũng biết.” Mạch Khê ở trước mặt anh cảm thấy thực nhẹ nhàng, ngay cả tươi cười cũng là nở rộ từ đáy lòng.

“Chuyện của em có khi nào anh không để ý?” Nhiếp Thiên Luật bâng quơ nói nhưng lại rõ ràng là quan tâm.

Mạch Khê cười nghịch ngợm nói: “Vâng, nghe anh nói như vậy em cũng thoải mái rồi, à, em đói bụng quá!”

“Muốn ăn cái gì?” Nhiếp Thiên Luật nhìn bộ dáng thẳng thắn, không chút che giấu nào của cô.

“À, em muốn ăn…”

Đôi mắt đẹp, thông minh của Mạch Khê chuyển động lại nhìn thấy cách đó không xa một chiếc xe sang trọng màu đen thì nhất thời giật mình, nụ cười bỗng biến mất.

“Làm sao vậy?”

Nhiếp Thiên Luật rõ ràng phát hiện vẻ mặt Mạch Khê có biến hóa, thuận thế nhìn lại chiếc xe trong bóng đêm, nó như ma quỷ tản ra khí thế bức người.

https://thuviensach.vn

“Anh Thiên Luật, em còn có chuyện phải làm, hôm nay không ăn cơm với anh được. Hẹn nhau sau được không?” Mắt Mạch Khê nhìn vào chiếc xe cách đó không xa đang dần tiến lại hướng này thì sợ tới mức hồn bay phách tán, liền vội vàng nói.

Bởi vì cô lập tức nhớ lại lời nói của cha nuôi “Không được cùng Nhiếp Thiên Luật thân cận quá!”

Trải qua nhiều ngày tiếp xúc, Mạch Khê rất rõ ràng cha nuôi vô cùng tàn nhẫn, cô thật sự sợ Thiên Luật rơi vào bất hạnh.

Nhiếp Thiên Luật nghiêng đầu nhìn chiếc xe đang tiến lại, không nhanh không chậm cầm cổ tay cô cố ý nói: “Còn có chuyện muốn làm? Tiểu Mạch Khê, hiện tại đã hơn mười giờ tối rồi!”

“Em…”

“Nói cho anh biết em đang sợ cái gì?” Nhiếp Thiên Luật gằn từng tiếng mang theo vẻ uy quyền.

Mạch Khê nói không lên lời, thân mình như chiếc lá mỏng bị thổi bay trong gió. Ngay lúc đó chiếc xe đã vững vàng dừng lại trước mặt cô.

Nhiếp Thiên Luật thản nhiên nhìn qua thân xe, đôi mắt dần căng thẳng.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống.

Đôi mắt thâm thúy tựa bầu trời đêm, lại lưu động quỷ dị, sắc bén như mũi tên bắn ra.

“Khê nhi lên xe!” Lôi Dận vững vàng ngồi trong xe, cất lên giọng nói khàn khàn mà tràn ngập từ tính.

Hàn ý lạnh thấu xương mang theo hơi thở nguy hiểm hướng thẳng Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

Cô hạ thấp tầm mắt, khuôn mặt cũng trở nên tái nhợt. Thật lâu sau, rốt cục cô cũng khuất phục từng bước một đi về phía chiếc xe.

“Tiểu Mạch Khê…” Nhiếp Thiên Luật tiến lên giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê, như không nhìn thấy Lôi Dận.

Khuôn mặt Mạch Khê tái nhợt đi.

Lôi Dận đối với hành động của Nhiếp Thiên Luật thì như không thấy, ánh mắt chỉ dừng lại trên mặt Mạch Khê khiến cô run rẩy không thôi.

“Khê nhi!” Hắn lại lần nữa mở miệng, thậm chí lời nói không ngữ điệu nhưng lại tràn ngập ý cảnh cáo.

Trong lòng Mạch Khê run lên nhìn Thiên Luật lắc đầu, “Anh Thiên Luật …”

Nhiếp Thiên Luật nhíu mày liền buông tay ra.

Mạch Khê rốt cục vẫn lên xe. Bên môi Lôi Dận gợi lên một tia huyễn hoặc, đôi mắt vẫn lạnh lùng như cũ đảo qua Nhiếp Thiên Luật. Hơi thở nguy hiểm bao phủ toàn bộ bóng đêm.

Ngay lúc Mạch Khê đang hoảng loạn thì Nhiếp Thiên Luật lại làm một việc khiến cô hoảng hốt.

Chỉ nghe thấy “phành” một tiếng, anh đã ngồi vào xe đóng cửa lại, thản nhiên nói: “Anh đột nhiên muốn đến nhà hàng ROY ăn tối!”

Mạch Khê đột nhiên trừng lớn ánh mắt.

Xe vẫn chưa chuyển bánh.

Bầu không khí trong xe cực kỳ ngột ngạt, thậm chí tản ra hơi thở nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cẩn thận nhìn cha nuôi.

Khuôn mặt hắn ẩn hiện dưới ánh sáng của ngọn đèn xuyên qua kính xe, điều này càng làm cho vẻ anh tuấn ấy như ma vương. Đôi mắt hắn u trầm, lạnh lùng, sắc nhọn như lưỡi kiếm xoẹt qua hai người kia.

Mạch Khê hít thở không thông, thân mình theo bản năng lui lại, nhìn hướng Nhiếp Thiên Luật. Anh thì lại có vẻ mặt bình thản, thoải mái, thậm chí còn lấy chai rượu trong xe, tự rót cho mình một ly rồi nhẹ nhàng nói: "Chai rượu ngon như thế này mà đặt trong xe, quả thật đáng tiếc!"

Sắc mặt Lôi Dận có chút âm trầm nhưng sâu trong đôi mắt không nhìn ra một chút tức giận nào.

Mạch Khê biết rõ cha nuôi đáng sợ đến mức nào nên theo bản năng kéo kéo ống tay áo Nhiếp Thiên Luật: "Anh Thiên Luật …"

"Không có việc gì !"

Nhiếp Thiên Luật ngược lại bình thản cười, tự nhiên trước mặt Lôi Dận vỗ vỗ bả vai Mạch Khê. Anh chớp mắt nhìn thoáng qua Lôi Dận rồi lập tức cười nói: "Tôi nghĩ Lôi tiên sinh cũng sẽ không nhỏ mọn như vậy, ngay cả bữa cơm cũng không thể mời tôi ăn được!"

Trong lòng Mạch Khê nghẹn ứ.

Tài xế mãi chẳng hiểu chuyện gì, không nhịn được hỏi: "Lôi tiên sinh chúng ta đi đâu?"

Khóe miệng Lôi Dận khẽ nhếch lên, đôi mắt lạnh băng nhìn bàn tay Nhiếp Thiên Luật đặt trên vai Mạch Khê, một lúc lâu sau mới trầm thấp ra mệnh lệnh: "Nhà hàng ROY!"

"Vâng! Lôi tiên sinh!"

https://thuviensach.vn

Lái xe tuân lệnh khởi động xe.

Mạch Khê lại lần nữa sợ ngây người, mất tự nhiên nhìn thoáng qua Nhiếp Thiên Luật.

Anh lại có thể không khiến dưỡng phụ tức giận?

Tại sao có thể như vậy?

Thật bí ẩn, trong lòng cô nhanh chóng phát sinh sự nghi hoặc.

-_____

Nhà hàng ROY tọa lạc tại khu phố phồn hoa ở trung tâm thành phố. Thực ra là khách sạn ROY nhưng bên trong có một nhà hàng chuyên phục vụ cơm Tây.

ROY thuộc loại khách sạn bảy sao, chuyên phục vụ những người có thanh thế trên toàn thế giới. Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi Lôi thị tiếp quản khách sạn, lợi nhuận đã tăng lên hơn trăm triệu. Khách sạn ROY này thực sự rất nổi danh, hoàng gia quý tộc trên toàn thế giới đều muốn đến làm khách ở đây. Rất nhiều nghệ sĩ cũng muốn đến đây ở vì muốn tiếp cận Lôi Dận nhưng tiếc rằng không như mong muốn.

Sản nghiệp của Lôi gia kì thực khổng lồ. Chỉ riêng lĩnh vực đầu tư nhà đất đã tác động đến tài chính toàn cầu. Đến như thu nhập khổng lồ từ các quán bar cũng không đáng kể. Cũng bởi vậy Lôi Dận rất ít khi ngủ lại tại khách sạn này. Dù các phòng hoàng gia xa hoa trong này luôn được giới doanh nhân giàu có lựa chọn.

Nghe nói là tổng giám đốc tự mình tới nơi này dùng cơm, người phụ trách của khách sạn phái đầu bếp hàng đầu tỉ mỉ chuẩn bị rất nhiều những món ăn ngon.

https://thuviensach.vn

Các nhân viên ở những bộ phận khác đều được huy động tối đa, khẩn trương chuẩn bị mọi việc, chỉ sợ trước mặt tổng giám đốc làm ra sai sót gì thì thực là tai họa.

“Tiểu Mạch Khê, nếm thử đồ ăn ở đây đi. Nhiều người chỉ vì muốn được thưởng thức đồ ăn ở đây mà không ngại ngàn dặm xa xôi đến khách sạn này.” Trên bàn đầy những món ăn muôn màu sắc, Nhiếp Thiên Luật cứ thản nhiên tiếp cho Mạch Khê, không chút kiêng dè trước mặt Lôi Dận.

Mạch Khê không thể điều chỉnh được gia tốc của nhịp tim. Cô không hiểu tại sao Nhiếp Thiên Luật lại có thể lớn mật như vậy, càng không hiểu vì cái gì cha nuôi thực sự dẫn họ đến nhà hàng này.

Ánh mắt cha nuôi rõ ràng tràn ngập lửa giận nhưng lại không có phát tác.

Nhiếp Thiên Luật chủ động lấy thức ăn nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của Mạch Khê, ngữ khí nhất quán bình thản, tao nhã: “Tiểu Mạch Khê, trước kia em đã từng tới khách sạn này chưa?”

Mạch Khê theo bản năng lắc đầu.

Nhiếp Thiên Luật nghe xong hơi chớp mi, cười cười nhìn về phía Lôi Dận.

“Cái này là không đúng nha. Mạch Khê hiện tại nói như thế nào thì cũng coi như người của Lôi gia. Khách sạn của nhà mình mà còn chưa đến, nói ra chắc chắn sẽ bị người ngoài chê cười.”

Mạch Khê thế mới hiểu, thì ra khách sạn này cũng là tài sản của Lôi gia.

Lôi Dận ngồi ở phía đối diện không nói lời nào, chỉ lạnh lùng lấy ly rượu uống một hơi hết sạch.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê thật bội phục Nhiếp Thiên Luật, như thế nào có thể đối với ánh nhìn lạnh lùng của cha nuôi mà chuyện trò vui vẻ? Là cô thì đã bị dọa chết rồi.

“Tiểu Mạch Khê, những thứ này không hợp với khẩu vị của em?” Nhiếp Thiên Luật thấy sắc mặt cô lạnh lẽo thì cố ý hỏi.

“À không, không, thức ăn ngon lắm!” Mạch Khê lắp bắp nói, trong hoàn cảnh này thì cô làm gì còn tâm tư mà ăn nữa.

Cô vụng trộm nhìn cha nuôi ở phía đối diện. Người đàn ông kia tựa như một khối băng lạnh, thân mình cao lớn lộ ra một luồng khí lạnh làm người ta nghẹt thở. Cô không biết khi nào thì hắn bùng nổ, mà cô sẽ phải rời xa Thiên Luật như trước đây.

Lôi Dận vô thanh vô tức nhìn đôi nam nữ ngồi đối diện hơn nửa ngày mới nâng tay đập xuống bàn.

“Ầm…”

Mạch Khê thấy hành động bất ngờ của hắn thì nhất thời hoảng sợ, dụng cụ ăn trong tay rơi xuống mặt bàn phát ra tiếng động.

Lôi Dận hờ hững nhìn cô một cái, hai môi mím chặt.

Không khí ngột ngạt đến kì lạ cho đến khi quản lí trưởng nhà ăn tự mình gõ cửa mà vào.

“Lôi tiên sinh ngài có gì phân phó ạ?”

Lôi Dận lãnh đạm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Mạch Khê, thản nhiên nói: “Kêu đầu bếp làm món gà quay kiểu La Mã. Còn nữa, thay cho tiểu thư Mạch Khê một bộ dụng cụ ăn!”

“Vâng!” Quản lí trưởng lập tức đáp lời.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nao nao.

Lôi Dận phân phó xong lại lần nữa dừng tầm mắt trên người Mạch Khê, ý vị thâm trường nói: “Từ nhỏ đã không thích ăn thịt bò, xem ra ăn thịt gà vẫn hơn!”

Mạch Khê há miệng thở dốc, cô sinh ra bản tính đơn thuần, căn bản nghe không ra ẩn ý trong câu nói của Lôi Dận.

Ngược lại, Nhiếp Thiên Luật nghe vậy thì cười cười, đôi mắt mang theo vẻ bình thản, không nao núng, lại chủ động nghiêng đầu ghé gần bả vai Mạch Khê hỏi: “Tiểu Mạch Khê! Từ khi nào em bắt đầu thích ăn thịt gà? Theo anh được biết em rất ghét món này!”

Mạch Khê ngẩn người, cẩn thận nhìn thoáng qua cha nuôi, sau khẽ nói: “Tôi, tôi không thích ăn thịt gà!”

“Không thích ăn cũng phải ăn!” Giọng nói lạnh băng của Lôi Dận vang lên, tựa như roi gia hung hăng quật vào lòng Mạch Khê. Ngữ khí của hắn trầm thấp nhưng cũng tràn ngập ý cưỡng chế.

“Còn nhỏ không được kén chọn!”

Mạch Khê cắn cắn môi, không dám nói gì chỉ nhẹ gật đầu.

Nhiếp Thiên Luật thấy thế, đôi mắt lãnh đạm nổi lên ý cười, lập tức dựa vào ghế không nói gì nữa.

Thật lâu sau, trong phòng vẫn bị vây bởi không khí im lặng.

Cho đến khi quản lí nhà hàng tự mình đem món thịt gà quay kiểu La Mã cho Mạch Khê, trong phòng mới có chút tiếng động.

“Lôi tiên sinh, ngài còn có gì phân phó không ạ hoặc là Mạch Khê tiểu thư còn thích ăn cái gì không ạ?”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận nhìn về phía Mạch Khê lạnh giọng hỏi: “Còn muốn ăn cái gì?”

Mạch Khê liên tục lắc đầu, ngồi trong bầu không khí này, cô đã bị dọa đủ no rồi, còn muốn ăn gì nữa đâu.

“Lui ra!” Lôi Dận giơ tay lên.

“Vâng!” Quản lí trưởng lập tức cung kính rời đi.

Hương thơm của thức ăn như ẩn như hiện trong không khí, thật không thể không nói, chỉ như vậy thôi đã đủ khiến người ta muốn đến tận đây thưởng thức.

“Khê nhi lại đây!” Lôi Dận buông ly rượu, thản nhiên mệnh lệnh nói.

Ngón tay Mạch Khê run run một chút. Dưới ánh mắt cường thế, dưới cái nhìn chằm chằm, cô chỉ có thể ngoan ngoãn đứng dậy đến ngồi cạnh Lôi Dận.

Hương thơm quen thuộc, chỉ thuộc về một người đàn ông bao vây thật chặt lấy cô, làm lòng cô không khỏi cứng lại.

“Nếm thử món này đi!”

Cho dù là ngữ điệu trầm thấp nhưng rõ ràng là mệnh lệnh. Hắn chủ động bỏ xương gà, sắt ra một miếng thịt nồng đậm mùi hương.

Mạch Khê không thể không thừa nhận những ngón tay của cha nuôi rất đẹp. Nhìn bàn tay to của hắn, cô lại lơ đãng nghĩ tới một màn tối hôm qua.

Ngón tay hắn như mang theo lửa nóng thiêu đốt từng tấc da thịt cô. Hơn nữa, như thế nào là cái nóng lan tràn nhanh chóng làm người ta thực điên cuồng thì cho đến bây giờ cô đã biết rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên đỏ lên, cụp mắt xuống, cố ý không nhìn đến hắn. Cặp mắt kia so với đám nghệ sĩ còn đẹp hơn rất nhiều.

Tại sao có thể như vậy?

Cô có phải bê tha rồi hay không, tại sao nhìn hắn lại khiến mình vui mừng như vậy?

Không đúng!

Là hắn ép buộc cô mới đúng, nhất định là như vậy!

Miếng gà vàng ươm đã kề bên môi cô.

Mạch Khê sửng sốt kinh ngạc, nhìn lại đôi mắt thâm sâu của người đàn ông.

Lôi Dận vẫn duy trì động tác, dường như rất nại nhìn cô, đôi mắt hắn bình tĩnh, tựa như đang uy hiếp "thử không ăn xem!!!"

Phía đối diện, Nhiếp Thiên Luật như đang xem diễn trò, hết thảy đều thu vào đôi mắt thâm thúy, trầm tư của anh, bên môi vẫn duy trì nụ cười nhạt.

Sâu trong đáy lòng Mạch Khê nổi lên cảm giác khó hiểu, tim đập ngày càng nhanh, tâm trạng cũng theo đó mà hoang mang, rối loạn.

Rốt cục cái miệng nhỏ nhắn vẫn mở ra, chủ động ăn miếng thịt gà thơm lừng Lôi Dận đưa cho, dường như còn cảm nhận được hơi thở của hắn.

Cô ngoan ngoãn nghe lời dường như khiến Lôi Dận rất vừa lòng. Khóe môi lạnh cũng dãn ra đôi phần.

Nhiếp Thiên Luật điều chỉnh tư thế, nhấc chân phải đặt trên đùi trái, đối với một màn trước mắt này không hề có biểu hiện khiếp sợ, ngược lại bình

https://thuviensach.vn

tĩnh nói: “Từ hôm nay trở đi tôi sẽ cùng với tiểu Mạch Khê kết giao!”

Không khí yên tĩnh trong phòng đột nhiên đóng băng lại.

Lời nói của anh như một quả bom kích nổ toàn bộ không khí tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Thân mình Mạch Khê run lên, lời nói của Nhiếp Thiên Luật như dọa chết cô.

Sắc mặt Lôi Dận cực kì bình tĩnh, so với ánh mắt tức giận thì ánh mắt bén nhọn như kiếm của hắn còn đáng sợ hơn, con người đảo về phía Nhiếp Thiên Luật.

Nhiếp Thiên Luật trước sau vẫn một vẻ bình tĩnh, cười cười uống ngụm rượu, không chút nào sợ hãi mà đối diện với sắc mặt sắc bén của Lôi Dận.

Tim Mạch Khê đập ngày càng nhanh, cô không hiểu vì sao Nhiếp Thiên Luật lại nói ra câu ấy, cũng không thể tưởng tượng được cha nuôi nghe thấy thì sau sẽ làm ra việc gì.

Cô nhớ rất rõ cha nuôi từng nói hắn hoàn toàn có thể kiểm soát được chuyện yêu đương của cô. Đó cũng là nguyên nhân những người bạn trai của cô mới chết thảm hoặc phải rời đi.

Thiên Luật điên rồi sao?

Thật lâu sau...

“Khê nhi cũng nghĩ như vậy?”

Tiếng nói trầm thấp của Lôi Dận tựa như thức rượu ngon khiến người khác say mê, lại lộ ra luồng khí lạnh thấm lạnh cõi lòng. Mạch Khê không thể không nhận ra ý tứ uy hiếp trong lời nói của hắn.

https://thuviensach.vn

“Tôi…”

“Tôi và Mạch Khê là thanh mai trúc mã, ở cùng một chỗ là chuyện thường thôi mà.” Nhiếp Thiên Luật cười thực lạnh nhạt, lời nói lại như thanh kiếm sắc bén.

Con người xanh lục của Lôi Dận đột nhiên co rụt lại, ngay sau đó hắn buông mạnh ly rượu trong tay ra.

“Cha nuôi!” Mạch Khê cả kinh, chỉ sợ hắn sẽ trực tiếp sát thương Nhiếp Thiên Luật.

Sự tình như thế nào có thể đến bước đường này cơ chứ!

Nhiếp Thiên Luật đứng dậy, đi đến bên người Mạch Khê, bàn tay to trầm ổn dừng ở đầu vai cô, tựa như an ủi sự kích động của cô, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Lôi Dận gằn từng tiếng: “Không biết…ý của Lôi tiên sinh thế nào?”

Lôi Dận nhíu mi tâm, thân mình cao lớn ngay sau đó nhàn nhã dựa vào lưng ghế, lại lần nữa cầm lấy ly rượu uống một ngụm, sau lạnh lùng nói hai chữ.

“Không được!”

Đầu vai Mạch Khê khẽ run lên, cho dù bàn tay ấm áp của Nhiếp Thiên Luật nhẹ nhàng vỗ về nhưng tận đáy lòng cô cũng không thoát khỏi sự vây bủa của luồng khí lạnh.

Nhiếp Thiên Luật như đã sớm biết kết quả thì thản nhiên cười mang theo sự xa cách.

“Chẳng lẽ điều kiện của tôi không xứng với Mạch Khê? Ngài trên danh nghĩa là cha nuôi của Mạch Khê, quan tâm chuyện này cũng là bình

https://thuviensach.vn

thường, nhưng mà cũng không nên can thiệp quá sâu mới phải.”

Gương mặt cương nghị của Lôi Dận lộ ra vẻ sắc bén, vẻ mặt âm trầm nhưng tỏ rõ uy quyền.

“Cậu nghĩ rằng, với quan hệ giữa tôi và cậu mà cậu có thể làm bừa sao?”

Một câu nói có chút khó hiểu, ít nhất Mạch Khê cho rằng như vậy, trong mắt nổi lên sự nghi hoặc.

Nhiếp Thiên Luật không cho là đúng, nhún nhún vai, lời nói tiếp theo làm Mạch Khê hoàn toàn mở rộng tầm mắt.

“Cháu hiểu được ý của người nói quan hệ loạn luân, nhưng mà Mạch Khê cũng không phải con gái ruột của người, chúng cháu vẫn có thể yêu nhau, người nói có phải không…cậu?”

Anh cố ý nhấn mạnh đại từ xưng hô cuối câu.

Mạch Khê đột nhiên kinh hãi, xoay mình ngẩng đầu nhìn Nhiếp Thiên Luật rồi lại nhìn cha nuôi Lôi Dận.

Tất cả nghi vấn nãy giờ đều biến mất.

Thì ra Thiên Luật là cháu trai của cha nuôi.

Trời ạ!

Quan hệ này thật sự làm người khác chấn kinh.

Đối với xưng hô của Nhiếp Thiên Luật, Lôi Dận không có ngăn cản, thậm chí là bình tĩnh như trước. Điều này làm Mạch Khê càng không thể tin được hai người họ có quan hệ.

https://thuviensach.vn

Cô cho đến bây giờ vẫn không biết được hết những người thân thích của cha nuôi. Hôm nay thế nào lại tự dưng nhảy ra một người cháu trai, nhưng lại là Thiên Luật mà cô quen từ nhỏ. Nhưng mà so về tuổi tác hai người cũng không chênh nhau quá nhiều, sao lại có quan hệ này?

Lôi Dận bất động thanh sắc nhìn Nhiếp Thiên Luật, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói một câu: "Mạch Khê trong tên vẫn có một họ Lôi, là con gái của Lôi Dận, cháu là cháu trai của cậu, đương nhiên hai người không thể yêu nhau!"

"Cậu! Cậu thật là độc đoán!" Nhiếp Thiên Luật bình tĩnh nói, vẫn một bộ dáng không sợ hãi như trước.

"Có phải đây là ngày đầu tiên cháu biết cậu không?" Lôi Dận thản nhiên hỏi lại, đối với sự chỉ trích của Nhiếp Thiên Luật không hề để tâm.

Nhiếp Thiên Luật ôn hòa cười, không hề thấy sự hoảng sợ, chưa nói thêm gì liền trực tiếp kéo bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê.

"Nếu sợ giàng buộc về lễ nghĩa thì cháu đã nói quan điểm của mình. Còn về phần Mạch Khê, cô ấy đã mười tám tuổi, cho dù là cha đẻ cũng không thể can thiệp vào chuyện yêu đương của cô ấy! Mạch Khê, chúng ta đi!"

"Anh Thiên Luật …"

Nhiếp Thiên Luật không sợ hãi, nhìn thoáng qua Lôi Dận rồi kéo Mạch Khê rời khỏi nhà hàng.

Lôi Dận lẳng lặng ngồi yên tại chỗ, trong ánh mắt lộ vẻ bình tĩnh lạnh lùng. Một lúc sau, bọn vệ sĩ đi vào, một người tiến lên cẩn thận nói: "Lôi tiên sinh, có cần tìm tiểu thư Mạch Khê về không ạ?"

Biểu hiện của Lôi Dận hờ hững đến dọa người, lạnh lùng nói: "Lui ra!"

https://thuviensach.vn

Bọn vệ sĩ ngẩn người, lập tức cung kính nói: “Vâng, Lôi tiên sinh!”

Căn phòng lại trở về yên tĩnh.

Một lúc lâu sau.

Lôi Dận cầm ly rượu, đột nhiên bàn tay bóp chặt.

Ly rượu vang lên tiếng vỡ vụn.

Từng mảnh thủy tinh nhỏ phản chiếu đôi mắt xanh lạnh lẽo, âm trầm của hắn.

-_____

Ánh sáng huyền hoặc của bầu trời đêm chiếu hắt xuống một căn biệt thự xa hoa.

“Anh Thiên Luật, thì ra anh là cháu trai cha nuôi.” Mạch Khê trong lòng đầy nghi vấn, nhìn Nhiếp Thiên Luật từ phía sau phòng khách đi ra thì vội vàng nói.

Nhiếp Thiên Luật cầm cốc sữa trong tay đặt ở đầu bàn ôn hòa cười: “Đúng vậy, Lôi Dận là cậu của anh. Cậu ấy so với anh chỉ hơn vài tuổi, thế vẫn là trưởng bối, đúng là có chút không công bằng.”

“Quan hệ thật kì quái nha!” Mạch Khê không khỏi kinh ngạc nói một câu.

Nhiếp Thiên Luật dịu dàng xoa nhẹ đầu cô, “Có gì mà kì quái đâu. Mẹ anh là con gái cả của Lôi gia, kết hôn có hơi sớm; nhưng mà đoản mệnh. Cha anh vì thế nên rất đau buồn, sau khi anh đến tuổi thành niên liền giao công ty cho anh toàn quyền phụ trách.”

“Vậy cha anh hiện tại…” Mạch Khê không dám hỏi tiếp.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Thiên Luật cười cười, “Cha anh thân thể cường tráng, nhưng vẫn “ở vậy”, bây giờ đang an nhàn tự tại ở Canada.”

“Thật tốt, tình cảm của cha mẹ anh nhất định rất tốt.” Mạch Khê than nhẹ một cái “Đối với cha nuôi, em xa lạ như người qua đường vậy!”

“Em định rời khỏi cậu?” Nhiếp Thiên Luật chớp mắt nhìn cô, cầm ly sữa đưa tới trước mặt cô.

Mạch Khê uống một ngụm sữa, rầu rĩ lắc đầu “Cha nuôi vẫn rất thần bí, hơn nữa em, em cũng không nghĩ đến chuyện rời đi.”

“Không biết cũng là một chuyện tốt, cậu ấy luôn âm trầm, thâm sâu. Không có mấy người có thể hiểu rõ cậu. Nếu bắt buộc phải nói thì chỉ có thể hình dung bằng một câu.” Nhiếp Thiên Luật nhẹ nhàng nói.

“Câu gì?” Mạch Khê tò mò hỏi.

Nhiếp Thiên Luật nhẹ nhàng cười “Cậu ấy là người đàn ông lãnh khốc, càng không hiểu thế nào là vui vẻ.”

Mạch Khê nghe vậy thì giật mình một chút, tận sâu trong đáy lòng từ từ lan tràn một tia đau đớn.

Đúng vậy, cô cho tới bây giờ chưa bao giờ nhìn thấy cha nuôi cười. Cho dù có lúc đôi mắt có ý cười nhưng vẫn chứa vẻ lạnh lùng khiến người khác nhìn thấy đều sợ hãi.

Thì ra cho đến bây giờ hắn không có vui vẻ.

“Sữa nếu không uống sẽ lạnh đấy!”

Nhiếp Thiên Luật thấy cô đang chìm vào suy nghĩ thì ánh mắt có chút đăm chiêu, nhưng ngữ khí thì vẫn thản nhiên tựa như gió xuân, nhẹ nhàng mà ôn hòa.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7

Người Đàn Ông Tốt

Mạch Khê ngượng ngùng cười cười, một hơi uống sạch cốc sữa. Ngay lập tức, cô như chợt nhớ ra điều gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lo lắng.

“Sao vậy?” Nhiếp Thiên Luật thân thiết hỏi.

“Anh Thiên Luật …”

Mạch Khê nâng mắt không chút nào che dấu nỗi băn khoăn trong lòng, “Em chưa bao giờ ở bên ngoài ban đêm, em sợ…”

“Em sợ cha nuôi em sẽ không vui?” Nhiếp Thiên Luật thay cô nói ra tâm tư trong lòng.

Mạch Khê hơi nhíu mày rồi lại nói: “Ông ấy chắc chắn là không vui, nhìn bộ dáng lúc đó như là muốn ăn thịt người vậy. Em sợ ông ấy sẽ gây bất lợi cho anh.”

Nhiếp Thiên Luật trong lòng nhẹ nhõm, khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng hỏi: “Tiểu Mạch Khê, em lo lắng cho anh sao?”

“Đúng vậy, em sợ anh sẽ gặp nguy hiểm!”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê không che giấu tâm tư của mình, “Cha nuôi quản em rất nghiêm, trước đây em có thân thiết với bạn trai, họ đều…”

Cô không nói được nữa, thậm chí không dám tưởng tượng ra cảnh máu chảy đầm đìa. Nhất là đêm nay Thiên Luật lại ở ngay trước mặt cha nuôi đưa cô đi, chuyện này thực sự rất nguy hiểm.

Nhiếp Thiên Luật hiểu rõ, cười cười, “Yên tâm đi, cậu ấy sẽ không làm gì anh đâu.”

Mạch Khê nhìn anh cười như vậy thì trong lòng được trấn an, nụ cười ấy như một chỗ dựa thoải mái cho cô dựa vào.

“Thật vậy sao? Nếu xuất phát từ quan hệ thân thích của hai người thì cha nuôi hẳn là không làm gì anh. Nhưng mà…” Mạch Khê hơi bất an. Cha nuôi là người tàn nhẫn, nghe nói ngay cả mẹ hắn còn giết hại nữa là một đứa cháu trai.

Nhận thấy điểm lo lắng của cô, Nhiếp Thiên Luật nhẹ nhàng vỗ vai cô cường điệu nói một câu: “Yên tâm!”

Mạch Khê thấy anh khẳng định như vậy thì nỗi bất an cũng vơi đi nhiều, thật lâu sau nhìn lại.

“Anh Thiên Luật, vừa rồi ở nhà hàng anh nói…” Sự nghi hoặc này cô nghẹn trong lòng, rốt cục vẫn không nhịn được hỏi ra.

Nhiếp Thiên Luật ngồi bên cạnh, đáy mắt vẫn bình tĩnh như cũ, ngữ khí lại nhu hòa, “Ý em thế nào?”

Mạch Khê nhìn anh không hề chớp mắt như là đang quan sát biểu hiện của anh, hồi lâu sau mới nở nụ cười, ánh mắt hiện lên nét tinh nghịch.

https://thuviensach.vn

“Nếu em đồng ý chẳng phải là lo lắng cho chung thân đại sự của anh sao?”

Nhiếp Thiên Luật ôn hòa cười, đối với lời nói của cô không có phản bác, ngược lại thản nhiên hỏi: “Chẳng lẽ em không muốn làm bạn gái anh?”

“Muốn, đương nhiên muốn.”

Mạch Khê cố ý làm nũng, ngọt ngào cười, “Chẳng qua trong lòng anh Thiên Luật không có em nha!”

Cô thông minh liếc mắt một cái có thể nhìn ra ánh mắt Thiên Luật không hề biến hóa. Ánh mắt anh quá mức bình tĩnh, không giống như một người đàn ông yêu một người con gái đến điên cuồng. Tuy rằng cô không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng ánh mắt Thiên Luật với ánh mắt Thánh Trạch không giống nhau. Ánh mắt Thiên Luật rất bình tĩnh, ôn hòa như lúc ban đầu.

“Cô nhóc, sao em có thể khẳng định tâm tư của anh?” Nhiếp Thiên Luật nhìn nụ cười bên môi cô, nhìn đôi má lúm đồng tiền duyên dáng.

Đôi mắt thông minh của Mạch Khê hơi chuyển động “Anh Thiên Luật, anh là người đàn ông tốt, bạn gái của anh nhất định sẽ hạnh phúc. Tiếc rằng hạnh phúc này em không được hưởng.”

“Không thử sao biết!”

Nhiếp Thiên Luật vuốt mái tóc dài của cô như đang vỗ về một đứa trẻ nghịch ngợm, “Đừng quên chúng ta là thanh mai trúc mã, em làm bạn gái anh thì coi như cũng thoát được cha nuôi em.”

Anh nói không chút để ý nhưng lại làm Mạch Khê khẽ run lên, đôi mắt đẹp tràn ngập sự cảnh giác.

https://thuviensach.vn

Những lời này có ý gì? Chẳng lẽ Thiên Luật đã biết chuyện cha nuôi làm với cô.

Không có khả năng!

Nhưng mà, đôi mắt Thiên Luật như tia X-quang, dường như hết thảy mọi chuyện đều biết chân tướng.

“Anh Thiên Luật, em không hiểu anh đang nói gì.”

Sự lo lắng của cô bị ánh mắt Nhiếp Thiên Luật thu hết vào không sót một điểm, anh thản nhiên nói: “Không phải là cha nuôi quản em rất nghiêm sao? Đừng hiểu nhầm, anh không có ý gì đâu.”

Mạch Khê thầm thở dài nhẹ nhõm, nhìn lại đôi mắt ôn hòa của Nhiếp Thiên Luật, ánh mắt cô cũng có vẻ thoải mái, “Anh Thiên Luật, em biết anh đau lòng. Trước đây anh đối với em cũng rất tốt, lần này có thể gặp lại anh em rất vui, nên thực sự em cũng rất sợ mất đi người anh trai này.”

“Tiểu Mạch Khê, em không muốn nhận tình cảm của anh?” Nhiếp Thiên Luật ôn hòa hỏi.

Đôi mắt Mạch Khê lộ vẻ chân thành tha thiết, cô không vì lời nói của anh mà bật đứng dậy, ngược lại, ngoan ngoãn dựa vào lòng anh như con mèo nhỏ, nỉ non nói: “Anh Thiên Luật, anh thật sự rất tốt. Ngay lần đầu gặp anh em đã nghĩ, chỉ cần ở bên cạnh anh là đã rất vui vẻ rồi. Tuy rằng em không biết vì sao anh so với trước đây có đôi chút thay đổi, nhưng em biết trong lòng anh vẫn rất quan tâm đến em. Cho nên em không dám nhận đoạn tình cảm này, em sợ sẽ mất đi.”

“Mất đi?” Nhiếp Thiên Luật cúi đầu hỏi lại.

“Vâng.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nép trong lòng anh, gật gật đầu. “Tình yêu là kiểu… qua giai đoạn nhiệt liệt rồi cũng sẽ hết. Đến khi chấm dứt, tình cảm sẽ không trở về nguyên vẹn lúc ban đầu. Cho nên, làm anh trai của em đi, em thực sự không muốn mất đi sự quan tâm, săn sóc này.”

Nhiếp Thiên Luật nhẹ nhàng vỗ về thân thể cô, cúi đầu cười “Được, em bảo làm anh trai thì sẽ là anh trai. Nhóc con, không cần phải mới đó đã làm bộ đau thương, con đường phía trước còn dài.”

“Có anh em sẽ không sợ gì cả!” Mạch Khê ngẩng đầu, đôi mắt lộ vẻ vui mừng.

“Được!” Nhiếp Thiên Luật cười nhẹ, đáy mắt nổi lên vẻ dịu dàng trong suốt.

Mạch Khê cũng nở nụ cười từ đáy lòng, bên môi gợn lên nét hạnh phúc vô cùng.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8

Cảnh Tượng Ái Muội Trong Nhà Hàng

Gần đây sóng yên biển lặng, Mạch Khê ban đầu còn hoảng loạn, dần dần cũng bình tĩnh lại. Cha nuôi không hề có động tĩnh gì, ngay cả cận vệ Phí Dạ cũng không xuất hiện lấy một lần. Mạch Khê rốt cục tin lời của Nhiếp Thiên Luật, có lẽ cha nuôi thật sự vì tình thân mà buông tha cho họ.

Dạo này Mạch Khê thật sự thoải mái. Hằng ngày đến công ty tập vũ đạo, luyện thanh, sau sẽ đi cùng Nhiếp Thiên Luật. Thiên Luật dù mỗi ngày đều bề bộn công việc nhưng đều cùng Mạch Khê ăn cơm, sau đó về nhà.

Bề ngoài, hai người thật sự giống một đôi tình nhân.

"Đinh…"

Trong phòng nhạc, Đàm Trử Quân đột ngột đập tay xuống phím đàn. Tiếng đàn chói tai cho thấy sự bất mãn của anh ta.

Mạch Khê hoảng sợ, lập tức nhìn anh ta.

"Mạch Khê, cô đang làm lãng phí thời gian của tôi đấy hả?" Đàm Trử Quân vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt đen không hiện ra rõ ràng sự tức giận.

"Thực xin lỗi thầy Đàm!"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ảo não. Cô tuy thế lại thất thần nghĩ đến không phải người khác mà là người gần đây không có lộ diện…cha nuôi.

Tuy nói mấy ngày nay thật sự bình tĩnh nhưng lòng của cô có chút rung động cùng bối rối…Cha nuôi thật sự cho phép cô ở bên ngoài?

Đàm Trử Quân không biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì, giọng nói lạnh nhạt răn dạy: "Đừng ỷ vào mình thông minh, có tài năng. Không biết cái gì gọi là 'Tôi thấy những người mới khác so với cô còn kém xa! ' nữa. Ca khúc này sáng tác cho cô vì cô là khách mời trong buổi biểu diễn của Phỉ Tỳ Mạn. Ngay cả ca khúc dễ như thế còn không hát được thì làm ca sĩ cái gì chứ. Về nhà mà yêu đương đi!"

Chuyện Mạch Khê cùng Nhiếp Thiên Luật đã truyền ra khắp công ty. Bởi vì có vài ca sĩ nhìn thấy Nhiếp Thiên Luật lái xe đến đợi Mạch Khê tan tầm. Lời ra tiếng vào, rất nhiều người biết chuyện nhà thiết kế nổi tiếng của KY cũng chính là tổng giám đốc của Nhiếp thị. Tin đồn kinh người này nhanh chóng lan truyền chẳng khác gì thứ bệnh dịch.

Tuy nhiên giới truyền thông cũng không có được tin tức gì. Nguyên nhân là do Jon đã khéo léo sắp đặt. Jon đã làm tại đây được hơn mười năm đương nhiên hiểu được, giới truyền thông cũng giống như nước, có thể đẩy thuyền đi xa cũng có thể nhấn chìm thuyền. Vào thời điểm thích hợp mà truyền thông tin ra mới là cách khôn ngoan. Bởi vậy chừng nào Mạch Khê còn chưa chính thức ra mắt thì anh ta không cho truyền thông biết được một chút thông tin nào.

Mạch Khê bị Đàm Trử Quân nói đến đỏ mặt tía tai, vừa định giải thích cái gì đó thì Đàm Trử Quân không kiên nhẫn đứng dậy: "Hôm nay nghỉ ở đây, khi nào chuẩn bị tốt thì hẵng đến tìm tôi."

Mạch Khê nghẹn lời, vẻ mặt ấm ức vô tội. Khi Đàm Trử Quân đi rồi thì trợ lý Apple đi vào, nhìn có vẻ rất cao hứng.

https://thuviensach.vn

“Mạch Khê à, nói cho em một tin tốt nha, trang phục biểu diễn của em đều do KY tài trợ.”

Mạch Khê ngẩn người. Do KY…Thiên Luật tài trợ? Mấy ngày nay tuy rằng Thiên Luật cùng cô luôn đi với nhau nhưng cô chưa từng nhắc đến chuyện tài trợ trang phục.

Apple thấy cô vẻ mặt kinh ngạc thì như hiểu rõ, cười cười, “Mạch Khê, sao phải ngạc nhiên vậy? Hiện tại, cả công ty từ cao đến thấp, ai chẳng biết em với tổng giám đốc Nhiếp thị có quan hệ. Nhiếp thị khi biết em là ca sĩ khách mời trong buổi biểu diễn của Phỉ Tỳ Mạn, không nói hai lời lập tức muốn tài trợ trang phục cho em. Mạch Khê, em sẽ hiểu rất nhanh thôi, tìm được bạn trai có tiền quả là rất tốt.”

“Apple, chị hiểu lầm rồi. Anh ấy…anh ấy không phải bạn trai em.”

“Lừa quỷ đi, Mạch Khê, chị là trợ lý của em, có gì mà không thể nói với chị đâu. Mấy ngày nay mọi người đều nhìn thấy em ngồi xe Nhiếp tổng nha. Anh chàng đó quả thực là cực phẩm, to cao, đẹp trai, ánh mắt anh ta nhìn em cũng rất dịu dàng, hạnh phúc. Nếu anh ta không phải bạn trai em, vì sao lại phải mỗi ngày đến công ty đón em. Còn nữa, vừa rồi rõ ràng là em thất thần, có phải là nhớ anh ta không?” Apple cười điệu quỷ quái.

“Đâu có!” Vẻ mặt Mạch Khê mất tự nhiên.

“Mặt đỏ mà còn nói là không có.” Apple cười trêu trọc.

Mạch Khê không giải thích nữa. Loại chuyện này thường thường là càng giải thích càng rối rắm. Kỳ thật, khi vừa nghĩ đến hình ảnh đẹp trai của Thiên Luật, cô cực kỳ bình tĩnh, nhưng không hiểu sao trong đầu lại thoáng hiện ra bóng dáng lạnh lùng của một người đàn ông.

Vì sao lại như vậy?

https://thuviensach.vn

-_____

“Mạch Khê, tiểu Mạch Khê…”

Ở một góc trong nhà hàng vang lên giọng nói trầm thấp, thân thiết của một người đàn ông.

Mạch Khê đột nhiên có phản ứng lại, nâng mắt nhìn thẳng vào đôi đồng tử âm trầm.

Nhiếp Thiên Luật cẩn thận lấy đồ ăn ngọt mà Mạch Khê thích ăn nhất, nhẹ giọng nói: “Sao vậy? Không phải là hôm nay lại bị nhạc sĩ mắng đấy chứ?”

Mạch Khê bĩu môi, “Tay nhạc sĩ đó rất là đáng ghét, em cố gắng thế nào đi nữa anh ta cũng không hài lòng.”

“Không phải là do anh ta đáng ghét mà là do em đang không yên lòng.”

Nhiếp Thiên Luật cười khẽ, “Tối nay chúng ta ăn cơm cùng nhau, em thất thần đến ba lần. Nói cho anh biết em đang vướng bận chuyện gì trong lòng?”

Mạch Khê bị anh nhìn thấu tâm can thì trẻ con mà lè lưỡi nói: “Kỳ thật em luôn nghĩ cha nuôi vì sao không có một chút động tĩnh nào!”

“Cả buổi tối chỉ nghĩ điều này?” Nhiếp Thiên Luật cười cười.

“Vâng!” Mạch Khê tâm tư đơn thuần, gật đầu mạnh một cái.

Nhiếp Thiên Luật chỉ cười, uống một ngụm rượu rồi thản nhiên hỏi: “Vậy em hy vọng cậu ấy có động tĩnh hay không có động tĩnh gì?”

Câu hỏi này khiến Mạch Khê á khẩu không trả lời được, một lúc lâu sau cũng không nghĩ được câu trả lời.

https://thuviensach.vn

“Em nhớ cậu ấy!” Nhiếp Thiên Luật bất thình lình nói một câu.

“Hả?!?”

“Đâu có, em sao có thể nhớ một người cao cao tự đại, tàn nhẫn, không bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác. Em…em không nhớ ông ta!” Khuôn mặt Mạch Khê phiếm hồng, lời nói còn lắp ba lắp bắp.

“Không sai!” Cô lập tức nói ra một loạt khuyết điểm của Lôi Dận khiến ý cười của Nhiếp Thiên Luật càng đậm, nhưng ngữ khí thì vẫn bình tĩnh, lạnh nhạt như cũ.

“Anh Thiên Luật…”

Mạch Khê hơi chớp mi “Anh giễu cợt em sao? Em chỉ là thực sự lo lắng anh bị thương tổn mà thôi.”

Nhiếp Thiên Luật nghe vậy thì cười nhẹ, bàn tay to dịu dàng xoa đầu cô, “Anh biết, tiểu Mạch Khê rất quan tâm anh, anh thực rất cảm động.”

“Thế này là ít, không nhiều lắm!” Mạch Khê ngọt ngào cười.

Bầu không khí trong nhà hàng tốt hẳn lên, không gian cũng yên tĩnh, cho đến khi…

“Thì ra là tiểu thư Bạc Cơ! Hôm nay tôi thực đúng là gặp may mới có thể gặp tiểu thư Bạc Cơ ở chỗ này.” Ở một góc trong nhà hàng truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

“Là anh! Thực xin lỗi, tôi đang cùng bạn ăn cơm.” Giọng nói của người con gái có vẻ không kiên nhẫn.

“Bạn? Tôi thấy là kim chủ mới đúng. Tiểu thư Bạc Cơ, cô làm như vậy là không đúng rồi. Dù sao cũng đều là muốn tìm kim chủ, sao Bạc Cơ tiểu thư không cho tôi một cơ hội?”

https://thuviensach.vn

“Anh buông tay ra!”

Tiếng nói vọt ra không phải là quá lớn nhưng bởi góc độ thích hợp nên lọt vào tai Mạch Khê. Tuy nói khách hàng của nhà hàng này đều là người giàu sang phú quý, nhưng là thường người say sẽ lộ bản chất.

Mạch Khê nhíu mày, chưa nói câu nào đã đứng dậy đi đến phía đó.

Quả nhiên thấy một người đàn ông đang quấn quýt bên người Bạc Cơ, thậm chí hắn ta còn động thủ đá người phục vụ đứng bên cạnh, nhìn qua có vẻ đang sốt ruột, nhưng vì là khách hàng nên cũng không còn cách nào.

Mạch Khê vừa muốn tiến lên lại bị Nhiếp Thiên Luật kéo lại.

“Tiểu Mạch Khê, em tiến lên cũng chẳng giải quyết được vấn đề.”

“Nhưng người bị quấy rầy là Bạc Cơ.”

Mạch Khê lo lắng nói, lập tức lại nói thêm một câu: “Chị ấy từng là người mẫu hợp tác cùng em, em không thể đứng nhìn chị ấy bị bắt nạt.”

“Bạc Cơ có thể tồn tại được trong cái vòng luẩn quẩn của làng giải trí, lại thành công ra trò, nhất định là có người nâng đỡ. Em không cần phải thay cô ấy lo lắng.” Nhiếp Thiên Luật nhẹ giọng khuyên giải.

“Nhưng mà…”

“Bạc Cơ tiểu thư đêm nay đi cùng tôi đi.”

“Anh buông tay ra! Nếu không buông tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Báo cảnh sát tới bắt tôi? Tôi đường đường là Hoa Thái Tử của tập đoàn Hoa thị, còn cô chẳng qua chỉ là một người mẫu nho nhỏ mà thôi. Nói trắng ra, cô cũng chỉ là con đàn bà nằm dưới thân đàn ông mà thôi. Còn làm ra vẻ trang nhã!” Gã đàn ông mặt đỏ bừng, thô lỗ nói.

https://thuviensach.vn

“Anh…”

“Anh lập tức xin lỗi cho tôi!”

Chỗ cửa truyền đến tiếng nói lạnh băng của Mạch Khê. Cô rốt cục không thể nhịn được nữa bởi gã đàn ông đó quá mức thô lỗ, làm cô phản cảm đến cực điểm.

Thình lình có tiếng nói phát ra làm gã kia giật mình, Bạc Cơ cũng ngẩn người, ngay sau đó nhìn thấy Mạch Khê. Cô bước nhanh đến chỗ Mạch Khê, bất an nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê.

Mạch Khê cảm thấy trong lòng bàn tay Bạc Cơ đều là mồ hôi lạnh thì không khỏi nhìn thoáng qua Nhiếp Thiên Luật.

Nhiếp Thiên Luật bất đắc dĩ lắc đầu, nha đầu này từ khi nào thì học được cách can thiệp vào chuyện người khác? Trước đây cô đối với chuyện gì cũng đều là lãnh đạm.

“Lại đến nữa một tiểu nha đầu, cũng là tiểu mỹ nữ nha!” Gã đàn ông thất tha thất thểu tiến lên, đôi mắt ngà say mông lung nhìn Mạch Khê, đáy mắt lộ vẻ lang sói vô cùng vui sướng.

“Tôi mặc kệ anh là cái gì thái tử hay là thái thượng hoàng đi chăng nữa, lập tức xin lỗi Bạc Cơ!” Ánh mắt Mạch Khê lạnh thấu xương nhìn hắn, gằn từng tiếng nói.

Gã đó sửng sốt, hắn không dự đoán được tiểu nha đầu này toàn thân lộ ra khí thế cường ngạnh.

“Tiểu mỹ nhân, em tên gì? Anh có thể xin lỗi Bạc Cơ, nhưng mà… em phải theo hầu rượu anh mới được.” Hắn muốn tiến lên giữ chặt tay Mạch Khê nhưng ngay lúc đó bóng hình cao lớn của Nhiếp Thiên Luật chắn trước mặt hắn.

https://thuviensach.vn

“Hoa Thái Tử, anh uống say rồi!” Giọng nói anh rất thản nhiên, một chút gợn sóng đều không có.

Hoa Thái Tử ngẩng đầu nhìn Nhiếp Thiên Luật. Chính hắn so với Nhiếp Thiên Luật còn thấp hơn một cái đầu. Hắn nhíu mày lại rồi đột ngột bừng tỉnh.

“À, thì ra là Nhiếp tiên sinh. Có thể gặp được Nhiếp tiên sinh ở đây quả thực là vinh hạnh lớn của tôi.”

Nhiếp Thiên Luật hơi nghiêng đầu bên người phục vụ nói: “Hoa Thái Tử uống say, anh đưa anh ta về!”

“Vâng!”

“Nhiếp tiên sinh, tôi không có say. Hôm nay có thể may mắn gặp được anh thì phải uống một chén rồi. À đúng rồi, còn có tiểu mỹ nhân này nữa…” Hoa Thái Tử ôm chầm lấy bả vai Mạch Khê, gần như sắp nhỏ giãi ra, nói lăng linh tinh: “Hôm nay tôi rất cao hứng, để cô bé đi theo hầu rượu chúng ta!”

Hoa Thái Tử đánh giá cô rất cao.

Ánh mắt Nhiếp Thiên Luật vẫn như cũ, không chút gợn sóng cũng không thấy dấu vết sợ hãi, một lần nữa kéo Mạch Khê đến bên người mình, bàn tay to nắm lấy tay cô, “Cô ấy còn nhỏ tuổi, không uống rượu.”

“A, tôi hiểu rồi!” Hoa Thái Tử cười thực ái muội, bàn tay to vỗ vỗ bả vai Nhiếp Thiên Luật, “Cô ấy là người phụ nữ của anh!”

Nhiếp Thiên Luật hơi nhíu mày nhưng cũng không có làm gì, cũng không phủ nhận phán đoán của hắn.

“Vậy Bạc Cơ…”

https://thuviensach.vn

Hoa Thái Tử kéo Bạc Cơ lại, “Hôm nay Hoa Thái Tử tôi coi trọng cô, nếu thức thời, hầu hạ tôi một đêm cho tốt, nếu không tôi sẽ cho cô trong giới người mẫu không còn đường tiến. Cô phải biết rằng thế lực của nhà tôi ở cả chính giới lẫn thương giới!”

Bạc Cơ hung hăng trừng mắt với hắn. Vừa muốn giãy dụa …

“Hoa Thái Tử, lá gan của cậu càng lúc càng lớn. Ngay cả người phụ nữ của Lôi Dận tôi mà cậu cũng dám động đến.” Tiếng nói mang theo độ lạnh lẽo vang lên. Một góc nhà hàng lớn như vậy nhưng như bị đóng băng.

Sau tiếng bước chân thưa thớt, vài tên vệ sĩ cũng tiến lên. Lôi Dận ở trước mặt giống như một pho tượng từ trên trời giáng xuống mang khí thế của thần linh, khuôn mặt anh tuấn lộ ra uy quyền làm người khác bất an.

Thân mình Mạch khê khẽ run lên theo bản năng quay đầu nhìn về phía người đàn ông kia.

Đôi mắt lạnh như băng cùng đôi mắt đẹp của cô chạm nhau. Trong lòng đột nhiên nổi lên sự khó hiểu, cô vội vàng quay khuôn mặt nhỏ nhắn đi nhưng lại không thể nào kiềm chế được sự kinh hoàng.

Trong ánh mắt Nhiếp Thiên Luật không thấy chút gợn sóng. Sự xuất hiện của Lôi Dận không làm cho anh kinh ngạc, thậm chí biểu hiện cũng chẳng có chút biến đổi.

Vài tên vệ sĩ canh giữ ở cửa, Lôi Dận trầm ổn tiến lên, mỗi bước chân đều như khắc rõ trong lòng Mạch Khê.

“Tôi tưởng là ai, hóa ra là Lôi tiên sinh lừng danh!”

Hoa Thái Tử thật sự là uống say đến nỗi không sợ gì cả. Thân thể hắn loạng choạng, tiến lên phía trước vừa muốn chụp bàn tay to trên bả vai Lôi Dận liền bị một tên vệ sĩ nhanh chóng phủi mạnh một cái.

https://thuviensach.vn

Hoa Thái Tử tựa như một đống thịt nhão, cả người hung hăng bị đập vào góc tường khiến hắn kêu rống lên.

“Lôi tiên sinh, thủ hạ của anh xuống tay độc ác quá. Nói gì thì nói, tôi cũng coi như là người của anh, sao có thể đối xử như vậy?”

Lời nói của hắn ta khiến Mạch Khê kinh ngạc.

Lôi Dận cười lạnh tiến lên, bàn tay to đột nhiên duỗi ra, nhắm thẳng mắt hắn giáng một cú đấm khiến hắn trợn trắng mắt.

“Chính xác mà nói thì đại ca cậu mới là người của Ảnh tổ chức, nhưng mà hắn trước mặt tôi cũng không dám làm càn như vậy.”

Hoa Thái Tử bị Lôi Dận đấm như vậy, cơn say tán đi không ít, lại nhìn đến người đàn ông trước mắt, con ngươi xanh lục lạnh lùng khiến hắn tỉnh táo hẳn, sợ tới mức đầu đầm đìa mồ hôi.

“Lôi, Lôi tiên sinh… thực xin lỗi, thực xin lỗi tôi uống rượu say, có mắt như mù.”

Có thể khiến hắn trong nháy mắt tỉnh rượu thì không thể không nhìn ra lực uy hiếp của Lôi Dận lớn đến cỡ nào. Hoa Thái Tử có tiếng là chuyên bắt nạt kẻ yếu. Các nữ ngôi sao trong làng giải trí qua tay hắn không ít, hắn đã nhắm nữ ngôi sao nào thì người đó buộc phải đi vào khuôn khổ, nếu không ngoan ngoãn nghe lời thì hắn sẽ bá đạo mà vùi dập; dù họ có bị làm nhục, có ấm ức đến mấy cũng không dám lên tiếng. Dù sao bối cảnh của Hoa Thái Tử cũng là có quyền thế, chẳng những trong chính giới mà còn cả thương giới đều có thế lực nhất định. Điều làm người ta nghe đến đã sợ mất mật chính là bối cảnh hắc đạo của hắn.

Anh trai Hoa Thái Tử chính là trụ cột một nhánh của tổ chức Ảnh. Bởi ỷ vào quan hệ này mà Hoa Thái Tử mới có lá gan lớn như vậy mà tác oai tác quái. Nhưng chỉ là không ngờ đến hôm nay hắn xui xẻo có cuộc gặp mặt

https://thuviensach.vn

này. Bởi Lôi Dận cực kì chán ghét những kẻ ra ngoài rêu rao mình là người của tổ chức Ảnh.

“Xin lỗi hai vị tiểu thư cho tôi!” Lôi Dận chán ghét mà buông tay ra, lạnh lùng ra lệnh.

Hoa Thái Tử liên tục gật đầu hướng Bạc Cơ và Mạch Khê “Thật ngại quá, tôi uống rượu say, mong hai vị tiểu thư đại nhân đại lượng không trách tội.”

Ánh mắt Bạc Cơ còn có chút kinh hãi, lập tức đi đến trước mặt Lôi Dận nép vào lòng hắn, nhẹ giọng nói “Dận, vừa rồi em sợ muốn chết, may mà anh đến kịp thời.”

“Dọa đến em?”

Lôi Dận nâng tay xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt thản nhiên “Như vậy phải trừng phạt hắn thế nào mới làm em bình phục tâm tình?”

“Lôi tiên sinh, Lôi tiên sinh, tôi biết tôi sai rồi, cầu ngài giơ cao đánh khẽ.” Hoa Thái Tử nghe vậy thì nhanh chóng quỳ lạy Lôi Dận, hắn đã nghe đại ca hắn nhắc đến Lôi Dận này cực kì tàn nhẫn. Cho dù chỉ là trừng phạt nho nhỏ nhưng cũng coi như vứt bỏ nửa cái mạng.

Bạc Cơ nhìn Hoa Thái Tử liếc mắt một cái, ánh mắt hiện lên một chút sắc bén, trong nháy mắt lại khôi phục vẻ bình tĩnh. Cô nhu hòa nói: “Dận, coi như hắn đã bị anh dọa cho sợ hãi rồi, tha cho hắn đi.”

“Cám ơn Bạc Cơ tiểu thư!” Hoa Thái Tử như là gặp được một chút ánh sáng hừng đông.

Lôi Dận nghe vậy sau lạnh lùng rời tầm mắt đạm mạc đảo qua Hoa Thái Tử, lại dừng lại trên người Mạch Khê, bất thình lình hỏi, “Còn cô?”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê sửng sốt, theo bản năng nhìn lại Lôi dận, sau lại vội vàng cụp mắt xuống, cắn cắn môi nói: “Tha cho anh ta đi, anh ta cũng chỉ là uống say thôi mà.”

Hoa Thái Tử rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, sự lo lắng trong mắt dần biến mất.

Bên môi Bạc Cơ hơi gợi lên ý cười.

Nhiếp Thiên Luật nhíu mày lại, thấp giọng nói bên tai Mạch Khê: “Không cần nói nữa!”

Mạch Khê sửng sốt, ngay lúc cô còn chưa rõ hàm ý trong lới nói này thì đã thấy Lôi Dận buông Bạc Cơ ra, vững bước hướng cô đi tới. Mỗi bước gần đến, cô có thể cảm nhận được rõ ràng mùi hương kia, hơi thở kia như có như không đang dần đậm thêm, cho đến khi tầng tầng bao vây lấy cô.

Mạch Khê theo bản năng muốn dựa vào Nhiếp Thiên Luật nhưng ngay sau đó lại bị bàn tay to của Lôi Dận kéo lại. Thân thể mềm mại của cô kề sát thân hình cao lớn của Lôi Dận khiến cô bất an, run rẩy không thôi.

“Bé con, thế nào lại học thói hư vây?”

Hắn ngoài ý muốn cúi đầu xuống, đôi môi nhìn như vô cùng thân mật bên tai cô. Hơi thở nam tính phả vào vành tai mẫn cảm của cô khiến cô không khỏi run run.

“Càng là đàn ông được cô cầu xin hộ thì lại càng chết thảm, huống chi là người đàn ông cô để ý đến.”

Nói xong câu đó, Lôi Dận ở trước mặt mọi người mở miệng ra ngậm lấy vành tai tinh xảo của Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

“A…” Mạch Khê kinh suyễn một tiếng, đột nhiên đẩy Lôi Dận ra. Bên tai mẫn cảm như vẫn còn vương hơi thở của hắn. Sao có thể vậy? Những lời vừa rồi là có ý gì?

Nhiếp Thiên Luật ôm lấy Mạch Khê, ánh mắt mang theo một tia bất mãn nhìn Lôi Dận.

Lôi Dận cười lạnh, xoay người nhìn về phía Hoa Thái Tử, tiếng nói đột nhiên lạnh băng như cái rét tháng chạp.

“Người đâu!”

Bọn vệ sĩ đi theo hàng vào chờ mệnh lệnh.

Hoa Thái Tử vừa thấy như vậy, tình trạng gần như đã bình tĩnh lại đột nhiên biến sắc.

Lôi Dận trên cao nhìn xuống hắn gằn từng tiếng mệnh lệnh nói: “Bịt miệng hắn lại, chặt đứt một bàn tay hắn cho tôi!”

“Vâng Lôi tiên sinh!” Bọn vệ sĩ không nói hai lời lập tức tiến lên lôi Hoa Thái Tử đi.

“Lôi tiên sinh tha mạng… a… Lôi tiên sinh…” Hoa Thái Tử la hét như heo bị chọc tiết.

Mạch Khê sớm đã bị dọa đến kinh hãi, cô muốn nói cái gì đó nhưng lại phát hiện ở cổ nghẹn lại, thậm chí còn thoáng cảm thấy mùi máu tanh.

Nhiếp Thiên Luật vẫn bình tĩnh như cũ, đứng đó vững vàng ôm lấy thân thể cô, dường như đối với những trường hợp như vậy đã quá quen thuộc.

Lôi Dận lại lần nữa nhìn hướng Mạch Khê, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt thì cất tiếng nói lạnh băng: “Khê nhi nên trở về nhà rồi!”

https://thuviensach.vn

“Không, tôi không muốn trở về!”

Sự sợ hãi quen thuộc kia lại lần nữa đánh úp lấy cô. Mạch Khê run rẩy không thôi. Tại sao, khi cô còn thấy chút tình cảm trong mắt hắn, hắn lại ra một mệnh lệnh tàn nhẫn như vậy!

“Cuộc sống hiện tại của cô ấy rất bình ổn, đừng lại quấy rầy cô ấy!” Nhiếp Thiên Luật bình thản nói, cũng không khó để nhìn ra thần thái cường ngạnh ở anh.

Đôi mắt xanh của Lôi Dận đột nhiên trầm lại, một lúc lâu sau lạnh lùng cười, cũng là nhìn về phía Mạch Khê, tiếng trầm thấp vang lên, hàm ý không thể gọi tên.

“ Khê nhi!” Chỉ là hai chữ ngắn ngủn.

Hai tay nhỏ bé của Mạch Khê nắm chặt lại. Cô rõ ràng cảm nhận được bên hông truyền đến sự ấm áp, kiên định thì đôi mắt cũng tràn ngập vẻ phản kháng cùng quyết tâm.

“Tôi sẽ không trở về, tôi muốn có cuộc sống của chính mình!”

Không khí đột nhiên lạnh lẽo.

Thật lâu sau, Bạc Cơ đi đến bên người Lôi Dận, nhìn Mạch Khê, sau nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Dận, Mạch Khê đang được nghỉ, lại không phải đi học. Để cho cô bé ở ngoài chơi vài ngày đi. Mấy ngày nay cô bé ở công ty tập luyện thực vất vả.”

Đối với giọng nói ngọt ngào bên tai, Lôi Dận gần như ngoảnh mặt làm ngơ. Đôi mắt lạnh lẽo như lưỡi kiếm xuyên thấu toàn bộ thân thể Mạch Khê. Sau một lúc hắn mới chậm rãi nhếch khóe môi. Bạc môi tao nhã lại lộ ra vẻ uy hiếp vô cùng.

https://thuviensach.vn

“Được! Khê nhi có biết hậu quả của một con báo con dám nhe nanh giơ vuốt là gì không?”

Mạch Khê tràn ngập cảnh giác, nhìn hắn không hề chớp mắt.

Lôi Dận cười lạnh, nâng tay nhẹ nhàng vỗ đầu cô, cả người hơi ngả về trước, cúi xuống bên tai nàng nói một câu: “Tôi sẽ trực tiếp chặt đứt móng của con báo con đó, làm cho nó hoàn toàn mất đi khả năng phản kích!”

Mạch Khê đột nhiên biến sắc, thân thể cũng trở nên cứng ngắc.

“Quay trở về ngay!” Lôi Dận cuối cùng cũng buông ra một câu lãnh đạm, tựa như sóng yên biển lặng mà ôm lấy Bạc Cơ rời khỏi.

Cả thân thể Mạch Khê giống như là bị vắt cạn, đột nhiên xụi lơ; may mắn có Nhiếp Thiên Luật đứng sau yên lặng đỡ lấy cô.

Ngay lúc cô vừa muốn nói gì đó thì ở một phòng truyền đến tiếng hét thảm thiết.

Là Hoa Thái Tử!

Mạch Khê kinh hoảng quay đầu.

“Không nên nhìn!” Nhiếp Thiên Luật vội vàng lấy tay che hai mắt cô lại.

Động tác nhanh nhẹn của anh vẫn chậm một bước. Hai mắt Mạch Khê trước lúc bị che khuất thực rõ ràng thấy được một màn khiến người ta kinh hãi.

Một bàn tay đẫm máu rơi trên tấm thảm, máu chảy đầm đìa thành sông…

https://thuviensach.vn

Hô hấp của cô càng ngày càng dồn dập, nỗi sợ hãi cực độ bao vây lấy cô.

“A…..”

Mạch Khê cuối cùng không áp chế được cơn khủng hoảng liền hét lên đến chói tai.

-_____

Phòng tập luyện…

Bởi vì buổi biểu diễn của Phỉ Tỳ Mạn đang đến gần nên các tổ nhân viên đều phải tăng ca. Mạch Khê cũng nằm trong số đó. Cô là ca sĩ khách mời của buổi biểu diễn đó bởi vậy bất kể phương diện nào cũng phải đạt tới độ hoàn mỹ.

Ở buổi biểu diễn, Mạch Khê không những phải hát mà còn phải nhảy. Chuyện này đối với một người mới thực không dễ dàng. Bởi lực ảnh hưởng của Phỉ Tỳ Mạn rất lớn nên vé vào cửa của buổi biểu diễn vừa mới bán ra mà đã hết sạch. Có thể tưởng tượng ngày đó chắc chắn là ồn ào náo nhiệt, mà Mạch Khê lại phải biểu diễn trước lượng khán giả khổng lồ thì cô có chút hồi hộp. Cho nên trong phòng tập luyện, Mạch Khê rất miệt mài, chăm chỉ.

“OK rất tốt!”

Đàm Trử Bách là người chịu trách nhiệm dựng vũ đạo cho cô, tỉ mỉ sáng tạo những bước nhảy cho phù hợp với phong cách Mạch Khê cũng như hòa hợp với màn trình diễn của Phỉ Tỳ Mạn.

“Mạch Khê, xem ra tôi không phải lo lắng cho buổi biểu diễn sẽ bị cô phá cho rối tinh rối mù!”

https://thuviensach.vn

Phỉ Tỳ Mạn dừng động tác lại thì trợ lý lấp tức tiến lên thay cô ta lau mồ hôi. Cô liếc mắt nhìn cái đầu nhễ nhại mồ hôi của Mạch Khê xong lại nói thêm một câu: “ Nhưng mà hát phụ, nhảy phụ cho nhất danh ca sẽ mệt như vậy đấy, rồi sẽ có ngày cô cũng sẽ được ra solo.”

Thái độ của cô ta tuy rằng trước sau ngạo mạn nhưng mỗi câu nói ra đều có lý.

Mạch Khê cũng dừng động tác, nhìn Phỉ Tỳ Mạn cười cười “Cám ơn tiền bối, em nhất định sẽ tiếp tục cố gắng!”

“Mạch Khê …”

Đàm Trử Bách tiến lên, ném cho cô một cái khăn mặt, sau vỗ vỗ bả vai cô, “Rất tốt, hai ngày này em tiến bộ rất nhiều. Đại ca, anh nói có phải không?” Anh quay đầu nhìn về một bên Đàm Trử Quân đang yên lặng không lên tiếng.

Mạch Khê ngay cả động tác lau mồ hôi cũng phải dè chừng, không dám nhìn Đàm Trử Quân. Lần này anh ta đối với cô luôn yêu cầu vô cùng nghiêm khắc.

“Tốt, tiếp tục cố gắng!” Đàm Trử Quân thản nhiên nói một câu rồi lập tức đứng dậy đi ra.

Mạch Khê mở to hai mắt nhìn.

Trợ lý Apple lập tức chạy đến cười không ngớt: “Mạch Khê chúc mừng em nha, rốt cục cũng qua ải.”

Mạch Khê vẫn không có phản ứng lại, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nửa ngày mới lại nhìn về phía Đàm Trử Bách.

“Anh ta vừa bảo em làm tốt nha!”

https://thuviensach.vn

Đàm Trử Bách chớp chớp mắt, bộ dáng có vẻ bất bình: “Mạch Khê, em cũng thật bất công quá đi. Anh khen em làm tốt thì em một chút phản ứng cũng không có. Hắn ta vừa nói câu ‘tốt’ em lại hưng phấn không thôi.”

Mạch Khê bưng miệng cười, “Thầy Đàm quản quá là nghiêm khắc, anh ta cho tới bây giờ chưa bao giờ khen em cả, nhưng mà hôm nay là lần đầu tiên đấy!”

“Yên tâm đi, em lần này là đi hát ở buổi biểu diễn của người khác. Sau khi kết thúc, em sẽ có cơ hội biểu diễn ca khúc của riêng mình. Anh tin rằng rất nhanh thôi, em sẽ phát huy được hết tài năng!” Đàm Trử Bách vỗ bả vai cô, vẻ mặt khẳng định nói.

“Cám ơn, em nhất định sẽ không làm cho mọi người thất vọng.” Mạch Khê ra lời thề son sắt, khuôn mặt nhỏ nhắn rộ lên sáng ngời tựa ánh sáng của ngọc lưu ly.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9

Nguy Hiểm Đến Ngay Sau Nụ Cười

Bóng đêm bao phủ lên cả bãi đỗ xe, ở một góc hiện lên bộ dáng người con gái hoạt bát, cứ khoa tay múa chân, tựa như chú chim nhỏ, cùng với bóng hình anh tuấn của người con trai.

“Anh Thiên Luật, thầy Đàm hôm nay khen em nha, đây là lần đầu tiên anh ta khen em đấy…”

Nhiếp Thiên Luật nghe xong lời của cô thì mỉm cười, nhéo cái mũi của cô một cái, “Ừ, Mạch Khê rất tuyệt, nhưng mà tối hôm nay em đã nói câu này năm lần rồi.”

Mạch Khê thè lưỡi, “Người ta cao hứng thôi!”

“Đã nhìn ra. Hôm nay, áng chừng em ăn nhiều gấp đôi mọi khi, ăn hẳn hai suất thịt bò lớn.” Nhiếp Thiên Luật cười trêu, nói.

Mạch Khê cười, “Bình thường ở công ty bị quản rất nghiêm khắc, không được ăn cái này, không được uống cái kia. Em thích nhất là uống Cocacola với ăn kem ly, vậy mà giờ một tí cũng không được đụng vào.”

https://thuviensach.vn

“Biết tâm tư của em cho nên anh cố ý mang đến mỗi thứ một phần đây.” Nhiếp Thiên Luật giơ giơ gói to trong tay lên, nhẹ giọng nói.

Hai con mắt Mạch Khê sáng rực lên, nhất thời sung sướng nhảy lên như con chim chích, dính lấy người Nhiếp Thiên Luật làm nũng: “Anh Thiên Luật, anh thật tốt. Thì ra anh vừa mới phân phó phục vụ ra là vì chuẩn bị cái này sao?”

Nhiếp Thiên Luật nâng tay xoa xoa đầu cô, “Em thích ăn mà. Anh không phải quản lý của em, cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng tội nghiệp của em. Nhưng mà, Mạch Khê, mấy thứ này về sau em cũng nên ăn ít thôi, đồ lạnh không tốt cho cơ thể.”

“Biết rồi, về sau em sẽ chú ý. Anh Thiên Luật, như vậy…”

Mạch Khê mím mím cái miệng nhỏ nhắn, con ngươi sáng trong như ngọc lưu ly đảo quanh, lập tức kéo lấy gói to trong tay Thiên Luật, “Giờ em có thể ăn được không?”

“Cô nhóc, ít nhất cũng phải vào xe mới ăn chứ.” Nhiếp Thiên Luật thản nhiên cười mang theo vẻ chiều chuộng.

Mạch Khê hoan hô một tiếng.

Nhìn cô tươi cười thì nỗi bất an trong lòng Nhiếp Thiên Luật mới vơi đi.

Hôm đó, một màn máu chảy đầm đìa hiển nhiên khiến cô sợ hãi, ước chừng hai ngày hôm nay mới khôi phục sức sống. Đối với hành vi tàn ác của cậu, anh đã sớm quen thuộc. Nhưng còn cô dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ mới mười tám tuổi, kiên cường được như vậy đã là tốt rồi, chứ như những người con gái khác chắc cũng chết ngất đi.

Bãi đỗ xe cực kì im lặng bởi vì là chỗ VIP cho nên xe đỗ bên trong đều có hạn. Bóng dáng hai người được ánh sáng của ngọn đèn phản chiếu

https://thuviensach.vn

xuống con đường, một cao lớn, lịch lãm, một nhỏ nhắn, hoạt bát.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, tán gẫu, đột nhiên Nhiếp Thiên Luật dừng bước lại.

“Anh Thiên Luật…”

“Đừng nói gì!” Nhiếp Thiên Luật bình tĩnh lên tiếng ngăn cản, ánh mắt lộ ra tia u ám.

Mạch Khê hoảng sợ, Thiên Luật đối mặt với sự tình gì đi chăng nữa thì bộ dáng lúc nào cũng ôn hòa như nước, như thế nào giờ khắc này lại đột nhiên vậy?

Không đợi nghĩ ra thì cả thân thể cô liền bị Nhiếp Thiên Luật đột nhiên ôm chặt lấy; Ngay sau đó vang lên tiếng súng kinh người, đồng thời chung quanh bãi đỗ cũng rú lên tiếng còi xe.

“Anh Thiên Luật…” Mạch Khê bị dọa đến ngây người, “Sao lại thế này?”

“Mạch Khê, em có sợ không?”

Nhiếp Thiên Luật dùng thân mình che chở cho cô tránh ở phía sau xe, thấp giọng hỏi cô, đồng thời ánh mắt cảnh giác đảo qua bốn phía, nhìn qua kính chiếu hậu. Cách đó không xa là mấy tên mặc áo vest đen tay cầm súng ống lùng sục quanh chỗ họ, khuôn mặt mỗi tên đều đằng đằng sát khí.

Mạch Khê dùng sức lắc đầu, cố kìm nén cho hai chân khỏi run lên.

Không ngờ bọn chúng có thể lọt vào trong ám sát người. Hiện tại không phải là xã hội có pháp luật sao, tại sao lại có thể xảy ra chuyện này? Nếu Thiên Luật phát hiện chậm một chút thì nói không chừng cả hai người họ đã sớm chết rũ rồi.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Thiên Luật thấy bộ dáng cố trấn tĩnh của cô thì đau lòng. Cô rõ ràng là sợ chết khiếp nhưng cũng không nói ra ngoài miệng. Anh nâng bàn tay to lên nhẹ nhàng vỗ đầu cô: "Đi theo anh! Đừng sợ!"

"Vâng!" Giọng Mạch Khê mang theo sự run rẩy khó tránh khỏi.

Vài tên sát thủ càng ngày càng đến gần. Nhiếp Thiên Luật không nói hai lời, lập tức ôm Mạch Khê vào lòng, ngay sau đó nhanh nhẹn lẻn lên trước xe, mạnh mẽ đẩy Mạch Khê vào.

"Pằng pằng pằng…" Trong không khí lại vang lên tiếng súng liên tiếp, tiếng bước chân cũng ngày càng dồn dập.

"Mạch Khê cài dây an toàn vào!" Nhiếp Thiên Luật nhanh chóng khởi động xe. Mấy viên đạn lập tức đảo qua, anh phản ứng cực nhanh ấn đầu Mạch Khê xuống.

"Đáng chết!"

Nhiếp Thiên Luật quay đầu nhìn thoáng qua lỗ thủng trên cửa kính xe. Xem ra đối phương đã có sự chuẩn bị rất tốt. Xe của anh là loại có thể chống đạn, không ngờ bọn chúng lại dùng loại đạn có lực xuyên thấu rất mạnh.

Chiếc xe như mũi tên lao ra khỏi bãi đỗ xe. Mấy tên sát thủ nhìn thấy thế thì nhảy lên xe đuổi theo ngay sau.

Đêm tối che đậy hết thảy tội ác.

Trên đường cao tốc, mấy chiếc xe như điên đuổi theo chiếc xe phía trước, thỉnh thoảng còn nã thêm vài phát đạn.

Xe Nhiếp Thiên Luật chạy như bay làm lục phủ ngũ tạng Mạch Khê như muốn nhảy hết ra. Cô gắt gao cắn môi dưới, không dám kêu tiếng nào.

https://thuviensach.vn

“Mạch Khê ngồi chắc vào!”

Người đàn ông bên cạnh đột ngột xoay mạnh tay lái một cái, trên quốc lộ phát ra tiếng ma sát của lốp xe với mặt đường đến chói tai. Thiên Luật cố tình đánh xe đi ngược lại.

Mạch Khê theo bản năng nhìn lại mấy chiếc xe phía sau cũng đồng dạng một trước một sau bám sát theo.

“Anh Thiên Luật, bọn họ đến tột cùng là loại người nào?” Cô đến giờ mới hoàn hồn, khuôn mặt cũng bớt chút tái nhợt.

Cô cho tới bây giờ không nghĩ tới ở cuộc sống thực lại có thể chứng kiến một màn như phim hành động thế này.

Nhiếp Thiên Luật không nói gì mím chặt môi. Không khó nhìn ra anh đang rất tập trung, bàn tay to vừa rồi hung hăng chuyển tay lái đột nhiên xoay thêm vài vòng nữa, kéo theo tiếng ma sát rất lớn. Ngay sau đó, Mạch Khê liền nghe thấy một tràng những âm thanh va chạm ở phía sau.

“A …”

Mạch Khê sợ tới mức lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy chiếc xe phía sau loạng choạng đâm liên tiếp vào nhau. Một tiếng nổ mạnh vang lên, cùng lúc là ngọn lửa to bùng lên nhuộm đẫm cả bầu trời đêm.

Trước mắt diễn ra cảnh tượng đồ sộ làm Mạch Khê hoàn toàn sợ ngây người. Cảnh tượng này cô nhìn rõ mồn một, không sót chi tiết nào.

“Anh Thiên Luật…bọn họ…”

Cô quay đầu nhìn về phía Nhiếp Thiên Luật đã thấy anh chau mày lại, trên trán nổi lên lấm tấm mồ hôi. Ánh mắt cô lơ đãng nhìn xuống phía dưới cánh tay anh đang chảy đầy máu tươi.

https://thuviensach.vn

“Anh Thiên Luật…anh bị thương rồi!”

Nhất định là anh bị trúng đạn khi che chở cho cô!

Bộ dáng bối rối của cô thu hết vào mắt Nhiếp Thiên Luật, anh mở miệng trấn an: “Không việc gì, chỉ cần em bình an vô sự là được.”

“Em không sao!”

Mạch Khê như sắp khóc òa lên. Tình huống này lần đầu cô gặp phải, không biết nên xử lý như thế nào. Cô bối rối lấy tay che lại miệng vết thương đang chảy máu của Thiên Luật.

“Anh Thiên Luật, chúng ta lập tức đến bệnh viện. Vết thương của anh chảy máu nhiều lắm.”

Nhiếp Thiên Luật không nói gì nữa, khó khăn lấy điện thoại bấm một dãy số.

“Chuẩn bị cầm máu! Công cụ là súng ống, đường kính 20 thước, có lẽ là loại NTW-20, tầm bắn 1500 thước.”

Mạch Khê khẩn trương nhìn Nhiếp Thiên Luật, thấy sắc mặt anh có chút tái nhợt thì càng thêm lo lắng.

Đợi anh buông điện thoại, cô vội vàng nói: “Anh Thiên Luật, anh bị thương rồi, chúng ta đổi chỗ, em lái xe!”

Nhiếp Thiên Luật hơi hơi nhếch khóe môi, “Anh vẫn còn có thể…Yên tâm đi, không chết được đâu! Mạng anh lớn lắm nhưng nếu dịch chuyển thì cánh tay này sẽ coi như bị phế bỏ. Đạn của loại súng ống này, chẳng những có thể dễ dàng bắn nát thủy tinh chống đạn mà ngay cả bánh xích xe tăng và động cơ đều có thể đánh nát!”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nghe vậy thì rùng mình, một thân đổ mồ hôi lạnh. Cứ nghĩ đến vế sau mà là sự thật thì…Suy nghĩ của cô quả thực là đi lệch ra khỏi quỹ đạo bình thường.

-_____

Phòng bệnh tại bệnh viện tư nhân cao cấp.

Ánh trăng mông lung xuyên thấu qua rèm cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt nhợt nhạt của Nhiếp Thiên Luật. Khi đến bệnh viện thì anh mới dần lịm đi. Mạch Khê nhìn viên đạn được lấy ra nhuốm đầy máu đỏ mà lòng phiếm đau. Nhìn khuôn mặt anh nặng nề chìm vào giấc ngủ, trong lòng Mạch Khê lại áy náy. Nếu không phải bởi vì bảo vệ cô, Thiên Luật căn bản sẽ không bị thương.

Phía sau bác sĩ chủ nhiệm bước đến gần, nhìn thấy Mạch Khê thì thân thiết nói: “Tiểu thư Mạch Khê, sao cô lại xuống giường? Trước khi phẫu thuật, Nhiếp tiên sinh có dặn dò chúng tôi kiểm tra cho cô.”

“Tôi không sao!” Mạch Khê nhẹ giọng nói. Sự hoảng loạn của cô so với thương thế của Thiên Luật hoàn toàn không là gì cả.

“Vẫn là để chúng tôi kiểm tra một chút đi, nếu không Nhiếp tiên sinh tỉnh lại sẽ trách tội chúng tôi.” Bác sĩ chủ nhiệm đề nghị.

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu: “Cơ thể của tôi tôi biết, bác sĩ, vết thương của anh Thiên Luật sao rồi?”

“Tiểu thư Mạch Khê xin yên tâm, Nhiếp tiên sinh đã qua được giai đoạn nguy hiểm, chỉ là mất máu quá nhiều…” Bác sĩ ngoài miệng thì an ủi nhưng trong ánh mắt rõ ràng có điều gì che giấu.

Mạch Khê nhìn thấy thế lập tức hỏi: “Bác sĩ nói cho tôi biết hết đi, không cần lừa tôi.”

https://thuviensach.vn

Bác sĩ thở dài: “Lần này xem như Nhiếp tiên sinh mệnh lớn. Loại đạn dược này bắn vào người rất nguy hiểm vì lực sát thương cực kì lớn. May mắn là Nhiếp tiên sinh không sao. Cũng không biết đối phương rốt cục là lọai người nào lại có thể dùng được loại đạn ghê gớm này.”

Mạch Khê trầm mặc không nói, ánh mắt dần dần nguội lạnh.

“Tiểu thư Mạch Khê phải bảo trọng thân thể. Nhiếp tiên sinh ngày mai sẽ tỉnh lại, à, đúng rồi… hiện tại bên ngoài bệnh viện chật ních phóng viên, chắc là nghe được tin đồn nên chạy tới.”

“Bác sĩ, làm phiền mọi người rồi.” Mạch Khê thản nhiên nói.

Vị bác sĩ gật đầu rồi rời đi.

Hành lang lại trở về vẻ yên tĩnh.

Sắc mặt Mạch Khê càng thêm bình tĩnh tựa như mặt biển không chút gợn sóng nhưng lại ẩn chứa nỗi thống khổ khôn cùng.

Đúng vậy! Sự tình hôm nay còn có ai có thể tàn nhẫn sử dụng loại đạn chết người như vậy!

Nghĩ đến đây, Mạch Khê đột nhiên quay đầu nhìn Nhiếp Thiên Luật rồi lẳng lặng rời đi.

-_____

Bóng đêm bao trùm lên tòa nhà Lôi thị. Dù đó chỉ là một công trình kiến trúc thôi nhưng lại có nét phá cách, sắc bén. Chỉnh thể toàn bộ toà nhà được thiết kế lắp thủy tinh công nghiệp, lộ ra vẻ cường ngạnh, dưới ánh trăng lại càng thêm phần long lanh, nguy nga. Bên trong tòa nhà tràn ngập vẻ âm trầm, u lạnh bởi sắc đen của đá thạch anh.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng đã gần đêm khuya, nhưng nhóm nhân viên cấp cao vẫn chưa nghỉ ngơi.

Phòng hội nghị cao cấp…

Tất cả các quản lý cao cấp đều đã ngồi ngay ngắn trong phòng họp, báo cáo về tình hình tài chính và khoản lợi nhuận mới thu được.

Điều này cũng là bình thường đối với một tập đoàn tài chính và bất động sản quy mô toàn cầu, số tiền chuyển ra chuyển vào cũng lên đến con số hàng ngàn triệu; Huống chi là tập đoàn như Lôi thị.

Phòng hội nghị thiết kế vô cùng xa hoa. Trên vách tường cũng đều là đèn chiếu cao cấp. Buổi tối hôm nay, Lôi thị mở cuộc họp toàn cầu, đại diện các chi nhánh trên khắp thế giới cũng đã được kết nối để dự hội nghị.

Những người tham gia hội nghị thân phận đều không đơn giản nhưng khi bọn họ nhìn phía vị chủ tịch kia thì trên mặt biểu lộ vẻ sùng kính, tôn trọng.

Lôi Dận – tổng giám đốc của bọn họ luôn luôn xử lý hoàn hảo công việc trong hắc bang cũng như việc làm ăn của công ty. Hắn là điển hình của người ‘cuồng công tác’, mười năm qua luôn làm việc điên cuồng không ngớt. Làm cấp dưới của hắn quả thực rất vất vả, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần mà họp hành. Cuộc họp lần này cũng vậy.

Có lẽ cũng chả có mấy tập đoàn nào như Lôi thị mà mở hội nghị vào buổi tối. Nhưng cho dù như vậy, hễ là người vào được Lôi thị thì không muốn ra. Tuy nói ở đây cường độ công việc quá lớn nhưng lương bổng và tiền thưởng cuối năm khiến người ngoài đỏ con mắt mà ghen tỵ. Đây cũng là nguyên nhân khiến nhiều người cạnh tranh "sứt đầu mẻ trán" để vào được Lôi thị.

https://thuviensach.vn

Trong phòng họp, Lôi Dận ngồi ở vị trí cao nhất chưa nói một lời nào, chỉ là nghe từng người cấp dưới báo cáo. Ngũ quan anh tuấn của hắn mang khí thế bức người, gương mặt hoàn mỹ nhưng trước sau vẫn mang vẻ lạnh lùng, điềm đạm khiến tất cả mọi người ở đây có đôi phần hoảng sợ. Người đàn ông ngồi trước mặt họ có lúc khiến người khác hoảng sợ đến mức tâm can xơ xác nhưng quả thật hắn rất có năng lực, mưu sách kinh người.

Đang lúc người phụ trách chi nhánh tại Pháp báo cáo trị số quy hoạch trong một năm tới thì ở cửa truyền đến tiếng ồn ào.

“Tiểu thư, cô không thể xông vào… tôi sẽ gọi bảo vệ đấy…này…tiểu thư…”

“Uỳnh!”

Cửa phòng họp bị một lực đạo đá văng ra. Lực đạo quả thực là không nhỏ, không giống với kiểu đẩy cửa yếu ớt bằng tay không.

Sự xuất hiện mạnh mẽ làm cho tất cả nhóm quản lý cấp cao bị dọa đến ngây người. Ngay cả người đang báo cáo tình hình chi nhánh ở Pháp cũng như bị chặn họng lại không nói được gì.

“Tiểu thư Mạch Khê …”

Phí Dạ ngồi bên phải Lôi Dận cũng giật mình nhìn bóng dáng nhỏ nhắn ở cửa, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lôi Dận buông văn kiện trong tay xuống nhìn thoáng qua cửa, đôi mắt vốn lạnh lẽo lại tràn vẻ kì lạ. Con báo con đã trở lại, có điều phương thức trở về này khiến cho hắn hứng thú.

Vẻ mặt Mạch Khê tức giận, đứng như bất động giữa cửa phòng họp. Hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, ngón chân còn có chút hơi run lên, là vì…một cước vừa nãy…có ông trời mới biết được cửa phòng này quá là cứng!

https://thuviensach.vn

“Lôi tiên sinh, thực xin lỗi, tôi đã nói vị tiểu thư này không thể vào rồi, nhưng là…”

“Cô đi xuống!” Lôi Dận không đợi thư kí nói xong liền mệnh lệnh một câu.

Sự lo lắng không thôi của thư kí nhanh chóng tiêu tán, cô ta vội vàng nói: “Vâng Lôi tiên sinh!”

Cô ta cực kì sợ sẽ đánh mất bát cơm ngon lành này. Cũng giống như người thư kí trước vì không ngăn một người phụ nữ đến tìm Lôi tiên sinh nên đã bị đuổi việc, rồi trước khi đi còn nước mắt ngắn nước mắt dài nói với cô ta: “Bất kể là thế nào, nếu không có sự đồng ý của Lôi tiên sinh thì trăm ngàn lần đừng để người vào, nhất là phụ nữ!”

Xem ra hôm nay cô ta đã may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

Cả phòng họp rộng như vậy đều im lặng. Không khí nghiêm túc lúc đầu bất thình lình bị đánh tan. Nhóm quản lý cấp cao ngơ ngác nhìn nhau nhưng không dám nói ra một tiếng.

Lôi Dận không mở miệng nói, chỉ nhàn nhã dựa người vào lưng ghế, ung dung nhìn Mạch Khê xông tới, tựa như đang thưởng thức cái vẻ bùng nổ hung dữ của cô.

Mạch Khê mỗi bước tiến lên lại nắm chặt tay hơn, móng tay lại đâm sau hơn vào lòng bàn tay, nhưng tuyệt đối không hề có cảm giác đau đớn.

Phí Dạ dường như nhận thấy sự xuất hiện của Mạch Khê có điểm không thích hợp liền đứng dậy thấp giọng nói: “Tiểu thư Mạch Khê, Lôi tiên sinh đang họp. Tôi đưa cô sang phòng chờ.”

“Không cần!”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê rốt cục cũng mở miệng cất lên giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng. Lôi Dận vẫn không hề có thêm phản ứng gì. Mạch Khê ngẩng mặt nhìn thoáng qua Phí Dạ nói, cũng chính là nói cho Lôi Dận nghe.

“Chính ông ta đã làm gì chẳng nhẽ không biết sao?”

“Tiểu thư Mạch Khê …”

“Phí Dạ, cứ để tùy cô ấy!” Lôi Dận mở miệng nói ra mấy chứ ngắn gọn nhưng lại lộ ra uy quyền ghê gớm.

Phí Dạ một lần nữa ngồi xuống.

Trong phòng hội nghị, mọi người bắt đầu khe khẽ nói thầm với nhau.

“Đây là lần đầu tiên đến Lôi thị!” Lôi Dận nhìn về phía Mạch Khê thản nhiên nói, đoán không ra tâm tư của hắn.

Mạch Khê cười lạnh, bàn tay nhỏ bé lập tức giơ lên.

Một viên đạn vẫn còn mang vết máu thẫm được ném lên bàn hội nghị, trong không khí dường như còn thoảng thấy mùi máu tươi.

Nhóm quản lý cấp cao đều chấn kinh, ngay cả Phí Dạ ngồi cạnh cũng giật mình.

Lôi Dận hờ hững nhìn lướt qua bàn hội nghị, lại nhìn đến viên đạn vẫn còn dính máu, rồi đột nhiên nhìn về phía Mạch Khê.

“Cô bị thương?” Hắn thản nhiên nói nhưng lại có vẻ chần chừ, ánh mắt anh tuấn theo bản năng hơi sầm lại.

Mạch Khê tiến lên, nụ cười mềm mại đáng yêu bên môi tăng thêm độ lạnh lẽo. Cô không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào mắt hắn gằn từng tiếng: “Làm cho ông thất vọng rồi, anh Thiên Luật đã thay tôi lĩnh viên đạn này!”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận không nói gì, ánh mắt đang nhíu lại rõ ràng mở ra.

“Phí Dạ…” Hắn hơi nghiêng một bên đầu.

Phí Dạ không đợi Lôi Dận nói thêm đã đứng lên, “Lôi tiên sinh, ngài yên tâm, tôi sẽ đi xem Nhiếp thiếu gia thế nào.”

Lôi Dận hơi hơi gật đầu một cái rồi quay đầu nhìn về phía Mạch Khê, “Nếu đến đây là để hỏi tội tôi thì tối thiểu cũng phải để tôi họp xong đã!”

Con ngươi Mạch Khê rụt lại lộ ra một sự oán hận, “Được, tôi sẽ không làm chậm thời gian của Lôi tiên sinh!” Nói xong cô hướng đến bàn hội nghị… ‘ba’ một tiếng.

Một con dao gọt hoa quả tinh xảo bày ra ngay trước mắt Lôi Dận. Ngọn đèn chiếu xuống làm lóe lên ánh sáng trên con dao, tỏa ra vẻ lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Phí Dạ cực kì căng thẳng, còn nhóm quản lý thì đều sợ tới mức ngay cả những tiếng thì thầm nhỏ lúc nãy cũng không còn.

Lôi Dận nhìn thoáng qua con dao nhỏ, ánh mắt vẫn bình tĩnh, hắn thản nhiên nói: “Cái này không hợp với con gái!”

“Đúng vậy, nó đích thực không thích hợp với tôi, nhưng thích hợp với ông !” Mạch Khê gằn từng tiếng lạnh lùng: “Giết tôi đi!”

Ba chữ nói ra tựa như quả bom kích nổ cả phòng họp.

Lôi Dận nhíu mày nhìn về phía Mạch Khê.

Mạch Khê không hề né tránh, ánh mắt ngược lại còn sắc nhọn như lưỡi kiếm, “Không phải ông hận tôi sao? Hận không thể giết chết tôi đúng không? Vậy mà giờ này tôi lại không thương không tích gì cả. Thế nên tôi mang cho ông con dao. Có bản lĩnh thì giết tôi luôn đi!”

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư Mạch Khê, cô làm sao vậy?”

Phí Dạ thật sự nhịn không được đã mở miệng nói. Tuy rằng trước đây cô cũng có những lúc cáu kỉnh nhưng cho tới bây giờ chưa lúc nào bất thường như vậy. Thế mà hôm nay lại còn mang vào phòng họp một con dao!

Trên mặt Mạch Khê lộ vẻ lạnh thấu xương, ngay cả ánh mắt nhu hòa mọi ngày cũng liền thay đổi, mang theo sự quật cường, dũng cảm.

Lôi Dận nhìn vào con dao nhưng ánh mắt vẫn thản nhiên như không có chuyện gì.

Mọi chuyện diễn ra trong phòng họp đều chiếu hết cho đại diện các chi nhánh của công ty trên toàn cầu xem thấy. Trong mắt họ quả thực khiếp sợ cô gái lớn mật này.

Sau một lúc lâu….

“Hôm nay hội nghị tạm thời đến đây kết thúc!” Giọng nói lạnh lùng của Lôi Dận cất lên, đè át đi những tiếng thì thầm khe khẽ trong phòng.

Nói xong câu đó, hắn đứng dậy đi về phía Mạch Khê, bàn tay to duỗi ra giống như diều hâu quắp lấy gà con, đem cô trực tiếp đi ra ngoài.

-_____

“Buông ra… buông… ông thật là bại hoại…”

Dọc đường đến phòng tổng giám đốc, Mạch Khê một đằng giãy giụa, một đằng chửi rủa. Sắc mặt Lôi Dận trở nên xanh mét đến khó coi. Thư kí tổng giám đốc thấy thế cũng sợ tới mức muốn ngất xỉu đi. Phí Dạ vẫn đi theo phía sau nhưng sắc mặt lộ vẻ lo lắng.

https://thuviensach.vn

“Oành” Lôi Dận trực tiếp đá văng cánh cửa văn phòng tổng giám đốc, lập tức kéo Mạch Khê vào phòng nghỉ.

Sự quật cường, không chịu khuất phục của cô rõ ràng là đã chọc giận hắn.

“Lôi tiên sinh…”

Phí Dạ không hề nghĩ ngợi, trực tiếp tiến lên theo bản năng ngăn Lôi Dận lại, “Tiểu thư Mạch Khê tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, có thể từ từ dạy dỗ. Ngài làm như vậy chỉ sợ sẽ phản tác dụng.”

“Từ từ dạy dỗ?”

Lôi Dận quay đầu phẫn nộ nhìn hắn. Khóe môi Mạch Khê hơi nổi lên vẻ ngoan cường.

“Tôi quả thực là nên ‘dạy dỗ’ thật tốt nha đầu này!”

Nói xong, hắn trực tiếp kéo Mạch Khê ném vào phòng nghỉ. Lực đạo quá mạnh lại bất ngờ làm cô không kịp trở tay.

“Lôi tiên sinh…” Phí Dạ kinh hãi.

“Phí Dạ!”

Thân hình cao lớn của Lôi Dận hơi toát ra vẻ băng lãnh. Hắn nhìn về phía Phí Dạ, ánh mắt tựa như tia xuyên thấu đến ghê người.

“Cậu đối với cô ấy có hứng thú?”

Một câu nói ra làm Phí Dạ run lên, đôi mày lập tức nhíu lại, “Thuộc hạ không dám!”

https://thuviensach.vn

Đôi môi Lôi Dận chậm rãi nhếch lên cách lạnh lẽo, “Tốt, đứng trông ở chỗ này, không có sự cho phép của tôi bất luận kẻ nào cũng không cho vào quấy rầy.”

“Lôi tiên sinh…”

Lôi Dận chỉ để lại cho hắn một bóng hình lạnh lùng.

Cửa phòng nghỉ đóng lại. Bàn tay Phí Dạ lập tức nắm thành quyền. Hắn có thể nghe thấy rõ ràng những âm thanh truyền từ trong phòng ra. Đương nhiên, hắn cũng hiểu ý của Lôi tiên sinh là gì.

Phòng nghỉ này lấy cảm hứng từ phong cách thiết kế văn phòng. Màu sắc chủ đạo cũng là tông màu trầm, tối. Giữa phòng là chiếc giường lớn không khỏi làm người ta nhìn thấy đã có cảm giác miên man, bất định.

Toàn thân Mạch Khê bị ném mạnh xuống thì sinh đau đớn. Cô vừa muốn đứng dậy thì đã bị Lôi Dận nhanh chóng tiến lên kéo trực tiếp đến chiếc giường đen.

Mạch Khê cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều như muốn lộn hết ra ngoài. Cô thu hết dũng cảm mà đứng dậy, lạnh lùng, giận dữ trừng mắt với hắn.

“Lôi Dận! Hôm nay ông không giết tôi thì ông sẽ phải hối hận!”

Lôi Dận nghe thấy vậy thì đôi mắt xanh càng thêm lạnh lẽo. Hắn duỗi bàn tay to ra giữ chặt mái tóc cô làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn kia nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Rất giỏi! Ngay cả một tiếng ‘cha nuôi’ cũng không gọi. Con báo con này, lá gan của cô càng lúc càng lớn!”

“Ông căn bản không có tư cách làm cha nuôi của tôi!”

https://thuviensach.vn

Tiếng nói của Mạch Khê cực độ bén nhọn, “Trong lòng ông, tôi chỉ như một con vật được ông nuôi dưỡng. Tôi tình nguyện không có người cha tàn nhẫn như ông!”

“Nói cho cùng…”

Khóe môi Lôi Dận khẽ nhếch lên, “…đã biết thân phận mình là gì. Đương nhiên con gái cũng biết tôi sẽ không giết cô. So với việc giết chết thì tôi càng thích…”

Hắn dừng một chút, thân hình cao lớn đột nhiên tiến gần lại. Giọng điệu hắn đang rất lạnh lùng nhưng giờ lại càng thêm băng lãnh. Đôi môi hắn ghé sát vào cánh môi đang run rẩy của cô, nói tiếp, “…. đùa chết cô!”

“Ông thực đáng xấu hổ!”

Cơn giận dữ trong lòng Mạch Khê sôi lên. Cô hận không thể hung hăng cho hắn một phát tát vào mặt, thậm chí là cầm lấy con dao gọt hoa quả lúc nãy cắm thẳng vào ngực hắn. Nhưng là cô không có gan làm như vậy. Cô cũng biết chính mình không thể nào giết chết người đàn ông này. Một người khi vừa mới hai mươi tuổi đã tưới máu trên toàn bộ hắc bang, sắp xếp lại trật tự của tổ chức, đâu có thể để cô dễ dàng giết chết!

Đối với sự lên án của cô, Lôi Dận không tức giận, ngược lại cười cười, “Đúng vậy tôi rất đáng xấu hổ! Cô hắn là hận tôi đã chiếm đoạt thân mình cô!” Giọng nói của hắn làm người ta kinh sợ. Nói đoạn, bàn tay hắn nắm chặt lại khiến da dầu Mạch Khê sinh đau đến nhíu mày lại.

“Nhưng mà nếu không phải như vậy, tôi làm sao biết cô phóng đãng đến mức nào đâu.”

Mạch Khê vốn rất nhát gan nhưng giờ lại không chút sợ hãi mà nhìn thẳng vào mặt hắn, lạnh lùng nói: “Nếu để người ngoài biết được Lôi Dận ông chẳng qua chỉ là kẻ thích chiếm đoạt con gái nuôi của mình thì nhất

https://thuviensach.vn

định sẽ bàn tán rất náo nhiệt. Ông rất đáng thương! Ngay cả cháu trai của mình cũng không buông tha. Nguyên nhân chính là ông không muốn nhìn thấy người khác được hạnh phúc!”

“Nó chết chưa?” Lôi Dận thản nhiên hỏi một câu. So với sự kích động của cô thì hắn dường như lại càng thêm bình tĩnh tuy toàn thân tản ra đầy hơi thở nguy hiểm.

Mạch Khê hung hăng nhìn hắn. Ánh mắt hắn như thể muốn ăn tươi nuốt sống người vậy. “Ông hận vì không thể giết chết được anh ấy đúng không?”

“Chậc chậc chậc chậc…”

Lôi Dận như là nghe được điều buồn cười nhất trên đời này, bàn tay to bao trọn đầu Mạch Khê. “Nó bị thương mà cô đã quan tâm như vậy. Nếu nó thực sự chết thì cô sẽ như thế nào?”

Ý tứ trong lời nói của hắn làm Mạch Khê đột nhiên chấn kinh, nhưng ngay sau đó lạnh nhạt nói: “Ông tốt nhất là cầu thần phù hộ cho anh Thiên Luật được bình an vô sự. Nếu anh ấy có mệnh hệ gì, tôi dù chết cũng phải kéo ông xuống địa ngục theo!”

“Tốt, tôi chờ xem cô sẽ vì nó mà làm gì.”

Lôi Dận lạnh lùng cười, “Tôi nói rồi, con báo con thích nhe nanh giơ vuốt ra chuẩn bị phản kháng thì kết cục chính là…bị chặt móng bẻ nanh!”

Nói xong cả thân hình cao lớn cúi xuống, đôi môi trực tiếp đặt lên cánh môi kiều diễm của cô.

Động tác của Lôi Dận làm cho cả người cô run sợ. Cô ngoảnh mặt qua một bên nhằm né tránh ý định của hắn, nhưng hắn đã nhanh chóng túm lấy tóc của cô, buộc cô cùng hắn hôn môi.

https://thuviensach.vn

Đau đớn kịch liệt khiến Mạch Khê không nhìn được, hai hốc mắt đã phiếm lệ nhưng lại quật cường không cho chảy ra. Thân mình cô không ngừng giãy dụa lại bị hắn ôm càng chặt hơn. Cuối cùng thì sự kiên cường cũng tan biến, một giọt nước mắt chảy xuống theo gò má cô, chảy đến hai đôi môi đang gắn bó mật thiết.

"Ô…" Tiếng nức nở của cô nghe lại giống như tiếng kêu ái muội. Bỗng dưng Lôi Dận buông cô ra, đặt nhẹ đầu cô xuống giường.

"Khê nhi của tôi rốt cục cũng khóc sao?"

Lôi Dận cúi mặt gần sát khuôn mặt cô. Đó là gương mặt người đàn ông từng trải, ánh mắt bộ lộ sự am hiểu tận tưởng người đối diện, gương mặt ấy tuy rằng vô cùng anh tuấn nhưng toát lên vẻ lãnh khốc đến cực điểm. "Nếu muốn chết, tôi tùy hứng có thể thỏa mãn, nhưng…cô chẳng qua chỉ là thú cưng tôi nuôi dưỡng, khi nào chết là do chủ nhân quyết định!"

"Lôi Dận! Ông thật là ti bỉ, đáng xấu hổ!" Mạch Khê cố kìm nén sự run rẩy trong lòng. Bình thường cô không bao giờ mắng chửi người khác, hôm nay xem như là ngày cô chửi rủa nhiều nhất.

Lôi Dận nâng cằm của cô lên, buộc cô phải nhìn vào mắt hắn. Ánh mắt ấy thâm thúy, lợi hại lại vô cùng lãnh khốc khiến cho cô trông thấy mà không khỏi run sợ.

"Tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ là người lương thiện, cho nên ngoan ngoãn nghe lời. Nếu không…người bên cạnh cô thật sự sẽ rơi vào bất hạnh!"

"Ông mơ tưởng!" Mạch Khê dù sao thì vẫn còn nhỏ, tuy rằng giận đến sôi máu nhưng vẫn không thể làm gì hơn, nước mắt cứ thế lã chã rơi xuống.

Lôi Dận cười nhẹ, "Thử xem!"

https://thuviensach.vn

Một câu hắn nói ra không nhiều lời nhưng khiến người ta không thể nào khinh thường sự uy quyền trong lời nói.

“Thu hồi nước mắt lại! Chỗ cần lưu nước lại là chỗ này, hơn nữa càng nhiều đàn ông càng thích!” Lôi Dận lạnh lùng tách hai chân của cô ra, đột nhiên dùng ngón tay thâm nhập vào hoa viên bí mật của cô.

Bất thình lình bị xâm chiến làm Mạch Khê cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô dùng sức không ngừng đấm vào lồng ngực hắn, nhưng sức lực yếu ớt, mỏng manh so với người thường xuyên luyện võ như Lôi Dận thì quả là chẳng thấm vào đâu.

“Mới vài ngày không có dạy dỗ, cô dường như so với trước kia càng kém cỏi!”

Lôi Dận dùng đầu gối chặn giữa hai chân cô, liền sau đó đưa tay ra… Chiếc quần lót của cô bị xé thành hai mảnh. Liền sau đó, ngón tay hắn đột nhiên đâm vào giữa hai chân cô, nới rộng chỗ nhỏ hẹp đó ra.

“A…” Mạch Khê nắm chặt hai tay, phát đau không nhịn nổi kêu ra tiếng.

“Mới như vậy mà đã bắt đầu kêu?”

Đôi môi Lôi Dận gần sát đến mặt cô, hơi thở cực nóng bao phủ lấy cô, “Tôi đã nói rồi, chim hoàng yến trong lồng sắt không đủ tự do, một khi đã ra là liền quên đường về nhà. Như vậy tôi sẽ khiến cô nhớ cho kĩ mới được.” Nói xong ngón tay hắn lại thẳng nhập vào giữa hai chân cô, ngay sau đó ngón tay thứ hai tiến vào, đem chỗ chật khít của cô nới rộng ra.

“Ông là ma quỷ, ông không có tư cách làm như vậy với tôi! Ông sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận!” Mạch Khê gian nan hét lên, bàn tay nắm chặt thành quyền đánh vào bả vai Lôi Dận.

https://thuviensach.vn

“Tiểu hồ ly, cô là đang.. … lạt mềm buộc chặt!” Lôi Dận đè cô xuống, túm lấy quần áo cô hung hăng xả ra.

Thân hình con gái quyến rũ trên nền đen của ga giường như ẩn như hiện, lại hơi phiếm hồng như trái anh đào làm người đàn ông thật hận không thể hung hăng xâm lược.

Lôi Dận khép hờ con mắt, lạnh lùng nhìn đôi môi đang run rẩy của cô, cả người cô cũng như thế mà run bắn lên. Ngón tay hắn tràn ngập ý xâm chiếm mà che lại hai cánh môi hồng nhuận xinh đẹp kia.

Miệng Mạch Khê hé mở định tiếp tục mắng nhiếc lại bị Lôi Dận dễ dàng cố trụ.

“Cô nhất định sẽ được hưởng thụ!” Đôi mắt thâm sâu như biển của người đàn ông có phiếm chút u lãnh. Hắn nhanh chóng cởi bỏ quần áo, thân mình cao lớn hoàn toàn áp chế cô.

Mạch Khê kinh hãi kêu to.

“Bé con, thả lỏng một chút. Biểu hiện như này chỉ càng làm cho đàn ông muốn cắn nuốt!” Lôi Dận hừ nhẹ, vật đàn ông trực tiếp để lên nơi mẫn cảm của cô.

Toàn thân Mạch Khê run run, giãy dụa thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không thoát khỏi sự khống chế của tên ma quỷ này.

“Khê nhi, cô thật sự là rất mỏng manh, có đôi khi tôi sợ cô không chống đỡ nổi, nhưng mà…” Lôi Dận cố ý thả chậm tốc độ dùng sức xâm nhập một chút khiến vẻ mặt cô lúc này là đang thống khổ mà thừa nhận.

Hắn dừng một chút, tàn nhẫn cười nhẹ nói: “Cô rất không nghe lời, không nghe lời sẽ phải chịu sự giáo huấn mới được!” Một chữ cuối cùng

https://thuviensach.vn

nói ra, người đàn ông này không thể chịu được nữa liền động thân một cái, đâm vào chỗ sâu nhất của cô.

"A…" Mạch Khê thảm thiết kêu lên, thân mình hướng phía trước mà run run, cảm giác như chỉ trong nháy mắt cả thân thể mình sẽ bị xé rách ra vô cùng đau đớn. Trong đôi mắt cô đã ứ đầy lệ, mờ mịt như màn sương mù, lại nhìn thấy người đàn ông phía trên đang cuồng dã, xem ra khó có thể khống chế được. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê cũng như cả thân thể tựa như đám lá cây khô bị gió lốc cuốn tung đi, cô có lúc nức nở có lúc lại kêu lên thảm thiết, cảm giác thật trống rỗng, hư không.

Đôi mắt xanh Lôi Dận vẫn lạnh lùng như sói. Hắn kéo một cánh tay của cô lại buộc cả người cô nâng lên, cả thân mình phải đón nhận hắn nhiều hơn. Gương mặt người đàn ông này tuy rằng vẫn lãnh đạm như cũ nhưng động tác ấy lại bán đứng hắn, làm cho hắn thoạt nhìn như là ma vương tàn nhẫn nhưng sâu trong đôi mắt thì tràn ngập tình ý.

Động tác của hắn tựa như tràn ngập sự tức giận, mỗi một lần tiến vào đều khiến cho Mạch Khê thảm thiết kêu lên. Sự xâm chiếm của hắn khiến cô đau đớn vô cùng nhưng kì lạ là cũng có chút rung động, hưng phấn.

"Mở to mắt ra cho tôi!"

Lôi Dận thấy cô nhắm tịt hai mắt liền lỗ mãng ra lệnh, ngay sau đó xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hướng ra gương lớn. "Nhìn xem cô khát khao đàn ông đến cỡ nào!"

Mạch Khê đau đớn mở to mắt, lại liếc nhìn vào gương thì chỉ thấy một màn thối nát. Cả người nhỏ nhắn, kiều diễm lộ ra không chút che đậy, hai chân cô như rắn quấn lấy thân người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó nhưng gần như không thể không thừa nhận sự công kích của hắn.

Thật lâu, thật lâu sau…

https://thuviensach.vn

Bóng đêm rút đi thì cũng là lúc ánh mặt trời chiếu tỏa khắp nơi.

Bay bổng trong không khí là tiếng con gái kêu thảm thiết. Tiếng kêu không ngừng truyền ra bên ngoài căn phòng, không sót một tia nào lọt vào tai Phí Dạ. Trên trán Phí Dạ nổi đầy gân xanh, trông có vẻ rất dữ tợn nhưng cũng như là đang vô cùng nhẫn nại, đau khổ đến cùng cực. Lúc này đã gần đến trưa, hắn đứng ở đây từ đêm hôm qua mà âm thanh bên trong vẫn như cũ không có gián đoạn. Tiếng của Mạch Khê truyền ra lúc nửa đêm, gần về sáng có gián đoạn một chút, nhưng bên tai hắn vẫn như văn vẳng tiếng kêu nức nở. Cho đến bình mình, thanh âm ấy lại một lần nữa truyền ra, lúc này đã khàn đặc rồi.

“Mạch Khê!” Phí Dạ nắm chặt thành quyền, đôi môi khô nứt gọi ra hai tiếng.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10

Không Phải Hành Vi Của Con Người

Mạch Khê mê man suốt, đến lúc tỉnh lại đã là sáng sớm ngày thứ ba. Ánh nắng sớm ôn hòa nhẹ nhàng chiếu qua khung cửa sổ, rọi vào căn phòng tạo nên khung cảnh thật yên bình.

Đôi mắt Mạch Khê lúc đầu như đang mê ly cảnh sắc dần chuyển mệt mỏi, từ hai thái dương truyền đến từng cơn đau nhức. Lúc này cô mới hoảng hốt nhận ra chỗ này không phải căn phòng quen thuộc mà là nơi tràn ngập vẻ lạnh lẽo, u tịch, mang đậm phong cách thưởng thức của đàn ông.

Đây là phòng Lôi Dận ở Bạc Tuyết bảo.

Cô 'ưm' một tiếng, không biết rõ hiện tại đã là mấy giờ. Chỉ biết toàn thân không một chỗ nào là không đau nhức, cả khung xương tựa như đang dần gãy nát.

Thường thường là sau khi tỉnh lại, trí nhớ sẽ ùa về, đập thẳng vào ý thức con người. Khuôn mặt Mạch Khê như mất đi vài phần huyết sắc, trở nên tái nhợt. Cô không biết Lôi Dận cường bạo cô trong bao lâu, chỉ biết là cô hết một lần lại đến một lần bị hắn ép buộc phải thừa nhận trận lôi đình ấy.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông này thực sự quá nguy hiểm, sự trừng phạt của hắn chỉ là dùng thể lực tối thiểu cũng đủ để bức cô đến gần chết đi. Đến đây, Mạch Khê không khỏi nhớ đến lời Thánh Trạch từng nói, “Cha nuôi của em không phải người bình thường, từ nhỏ ông ta đã sống chung với bầy sói.”

Đến giờ khắc này thì cô hoàn toàn không còn hoài nghi lời nói này nữa!

Mạch Khê vô lực cởi chiếc váy ngủ màu trắng mới phát hiện ra, dấu hôn không những không mất đi mà ngược lại còn tăng thêm không ít.

Loài sói thường thích lưu lại dấu vết trên lãnh địa của mình sao?

Cô tự giễu mà cười nhạt, trong lòng cha nuôi, cô có khi còn chẳng được coi như ‘lãnh địa’. Chính hắn cũng nói ra, cô chẳng qua chỉ là thú cưng được hắn nuôi dưỡng, nói trắng ra thì đúng là ‘loạn luân’ không hơn không kém.

Một người đàn ông từ nhỏ đã được sói nuôi thì lấy đâu ra tình cảm con người! Một chút cũng không hề có!

“Nó mới bị thương mà cô đã quan tâm như vậy. Nếu nó chết thật thì sao?” Trong đầu Mạch Khê rối tinh rối mù, đột nhiên lại vang lên tiếng nói của Lôi Dận thì rùng mình. Cô nén cơn đau đớn toàn thân, đột ngột ngồi dậy.

“Anh Thiên Luật!”

Cha nuôi có thể hay không biết Thiên Luật không bị gì mà lại ra tay hãm hại anh? Ngay từ đầu cô thật sự cho rằng cha nuôi sẽ vì tình thân mà buông tha Thiên Luật, không ngờ tới hắn vẫn hạ thủ.

Nhất định là hắn làm, nếu không vì sao hắn một chút phản ứng cũng không có!

https://thuviensach.vn

Tâm Mạch Khê lúc này đã nguội lạnh, cô không nói hai lời chạy thẳng ra cửa.

Ngoài cửa, vài tên vệ sĩ mặc áo đen đang đứng nghiêm nghị. Nhìn thấy Mạch Khê mở cửa ra, một tên tiến lên cung kính nói: “Tiểu thư Mạch Khê, không có sự cho phép của Lôi tiên sinh, cô không thể ra ngoài được.”

Trong ngực Mạch Khê nhói lên.

“Tránh ra!” Giọng cô lạnh lùng đến cực điểm.

Bọn vệ sĩ vẫn như không có chuyện gì xảy ra, “Mạch Khê tiểu thư, chúng tôi chỉ là nghe theo sự phân phó của Lôi tiên sinh. Mời cô về phòng cho!”

“Tôi lặp lại lần nữa, tránh ra!”

Mạch Khê không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là cô phải về phòng thay quần áo để đến bệnh viện. Giờ khắc này, điều làm cô lo lắng nhất là sự an nguy của Thiên Luật.

“Thực xin lỗi Mạch Khê tiểu thư, Lôi tiên sinh đã lệnh cho chúng tôi phải đảm bảo sự an toàn cho tiểu thư.”

Mạch Khê cười lạnh “An toàn? Ở trong này, ngoài Lôi tiên sinh của các người ra thì còn có ai hận không thể ngay lập tức giết chết tôi?” Nói xong cô phẫn nộ, xoay người bước nhanh đến cầm điện thoại lên.

Cô chưa bao giờ tuyệt vọng đến mức này, ngay cả điện thoại cũng bị chặn đứt.

“Khốn nạn!” Lửa giận trong lòng Mạch Khê lại như bị châm lên, một lần nữa chạy đến chỗ cửa “Tránh ra! Các người …khốn nạn!”

https://thuviensach.vn

Ít ra thì cũng phải để cho cô được liên lạc qua điện thoại chứ, tại sao người đàn ông kia lại có thể diệt đi tia hy vọng cuối cùng của cô?

Vệ sĩ lập tức ngăn cô lại, để mặc cho bàn tay Mạch Khê đấm thùm thụp trên người bọn họ, "Mạch Khê tiểu thư, cô không thể ra ngoài!"

Lực đạo của Mạch Khê sao có thể địch nổi bọn vệ sĩ quanh năm suốt tháng luyện võ công? Chỉ cần một tên đã có thể dễ dàng khiến Mạch Khê phải giơ tay chịu trói, trong lúc nhất thời chỉ còn lại tiếng quát tháo ầm ĩ.

"Náo loạn đủ chưa?" Tiếng nói lạnh lùng quen thuộc đột nhiên vang lên đánh tan đi hết ánh dương ấm áp, thay vào đó là màn mây đen che phủ.

Bọn vệ sĩ nhanh chóng lùi lại hai bên. Mạch Khê hít thở dồn dập, một thân váy ngủ trắng nhìn qua có vẻ mệt mỏi nhưng không giấu đi được khí chất thanh tao, càng khiến đàn ông thèm muốn hung hăng chà đạp một phen.

Cô vô lực tựa vào cạnh cửa nhưng đôi mắt không hề né tránh nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang tiến đến. Thân mình hắn cao lớn lại anh tuấn. Hắn mặc một bộ âu phục đắt tiền, thiết kế theo phong cách của Italy, bên trong là chiếc áo sơmi phẳng phiu màu tối, cà vạt hay kẹp cà vạt đi cùng rất hài hòa. Mỗi cái đều nói lên thân phận cũng như địa vị của hắn.

Gương mặt hắn anh tuấn nhưng trước sau bình tĩnh, lạnh nhạt. Trải qua trận kích tình kịch liệt, hắn dường như vô cùng thỏa mãn chứ không tìm thấy một chút dấu hiệu mệt mỏi nào cả.

Hắn chỉ đứng đó chứ không tiến thêm bước nào nữa. Thậm chí hắn không nói một câu, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào vẻ mặt tiều tụy của Mạch Khê, ánh mắt mơ hồ không hề có chút tức giận. Phía sau lưng hắn là quản gia Hàn Á. Khi ông nhìn thấy Mạch Khê thì không khỏi đau lòng, lo lắng.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngẩng đầu trừng mắt với Lôi Dận, gằn từng tiếng nói: “Tôi muốn đi ra ngoài!”

Trên mặt Lôi Dận như bao phủ một màn sương ảo, hàn ý lại càng tăng thêm.

Quản gia Hàn Á vội vàng tiến lên, cầm lấy tay cô thấp giọng nói: “Tiểu thư Mạch Khê, nghe lời đi, mấy ngày này không cần ra ngoài. Đừng làm Lôi tiên sinh nổi nóng…”

“Vì sao con phải nghe lời ông ta? Ông ta phải làm gì thì cũng đã làm rồi, còn có cái gì là không dám làm? Hoặc là ông ta còn muốn làm gì với con nữa? Con không sợ!” Mạch Khê đột nhiên chặn lời nói của Hàn Á, trong đôi mắt cũng mang theo nỗi phẫn hận, hai mắt không hề chớp mà nhìn chằm chằm Lôi Dận.

Quản gia Hàn Á trong lòng bồn chồn lo lắng, vừa muốn mở miệng lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Lôi Dận.

“Muốn rời khỏi đây? ”

“Đúng vậy! Tôi muốn rời khỏi nơi này!” Mạch Khê không để ý đến Hàn Á đang kéo kéo tay cô, trực tiếp trả lời.

Đôi mắt sắc nhọn tựa mắt chim ưng của Lôi Dận đột nhiên rụt lại, ngữ điệu cũng theo đó cao lên, “Nói lại lần nữa cho tôi!”

Mạch Khê tiến một bước đến trước mặt Lôi Dận, ngửa đầu nhìn hắn. Thân hình nhỏ nhắn chỉ cao hơn tầm ngực hắn lại dị thường tỏa ra khí lạnh thấu xương, đôi môi cô hé mở, gằn từng tiếng rõ ràng: “Tôi muốn rời khỏi đây!”

“Tiểu thư Mạch Khê …”

https://thuviensach.vn

Quản gia Hàn Á nóng nảy vội vàng tiến lên, “Con nói cái gì mà ngốc vậy? Đây là nhà của con, con đi ra ngoài chơi đùa còn chưa đủ hay sao mà muốn phải rời khỏi đây?”

“Bác Hàn Á!”

Mạch Khê chặn lời ông lại, ánh mắt tràn ngập sự thống khổ, “Người không biết…không biết sao?... Ông ta…” Cô đột nhiên chỉ hướng Lôi Dận, ngón tay hơi run run.

“Ông ta phái người sát hại anh Thiên Luật. Anh ấy may mắn không chết mà chỉ bị thương. Nhưng chỉ cần một ngày anh Thiên Luật không chết, ông ta sẽ không bỏ qua. Con sẽ không để cho ông ra làm tổn thương đến anh Thiên Luật đâu.”

Kỳ thật, Mạch Khê rất muốn đem toàn bộ hành vi phạm tội của Lôi Dận phơi bày ra. Nhưng đáng tiếc là cô không đủ can đảm. Bởi nếu mọi chuyện của hắn bị phơi bày thì ngay cả việc cô là đứa con gái nuôi lại bị cha nuôi coi như món đồ chơi hết lần này đến lần khác chiếm đoạt cũng sẽ bại lộ. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì người bị xem thường cũng chỉ có cô mà thôi. Lôi Dận dù gì cũng là tổng giám đốc cao cao tại thượng của Lôi thị. Chuyện này nói ra thì chắc chắn chẳng ai tin, họ thể nào cũng sẽ nghĩ rằng hết thảy là do cô chủ động.

Quản gia Hàn Á nghe vậy thì cả kinh, vội vàng nói: “Tiểu thư Mạch Khê, con nhất định là hiểu nhầm rồi. Lôi tiên sinh căn bản không thể làm tổn thương đến Thiên Luật thiếu gia, bởi vì…”

“Hàn Á!” Lôi Dận lạnh giọng nói.

Quản gia Hàn Á giật giật khóe miệng, không dám nói tiếp, ánh mắt lại lộ ra muốn nói đành thôi.

https://thuviensach.vn

Cơn thịnh nộ của Mạch Khê gần như không hề hạ xuống. Cô cho rằng bác Hàn Á chẳng qua cũng chỉ là muốn bao che cho cha nuôi mà thôi. Cô cười lạnh, “Thật sự là buồn cười! Người mà hai tay vấy đầy máu tươi thì sao lại không có khả năng!”

Đôi mày Hàn Á hiện lên vẻ lo lắng.

Lôi Dận không hề tức giận, ngược lại cười cười, bàn tay to duỗi ra cố trụ trên đỉnh đầu cô mang theo hơi lạnh lẽo, con ngươi chăm chú nhìn vào khuôn mặt tinh tế của cô, “Tự nhiên bị con gái nói thành ra như vậy, nếu tôi không làm thế, vậy chẳng phải là oan uổng cho lý do thoái thác của con gái sao!”

“Lôi tiên sinh…” Quản gia Hàn Á biết rõ tính tình Lôi Dận, ông nhìn thấy ánh mắt hắn ẩn ẩn chuyển động thì lập tức kinh hãi ra tiếng.

Mạch Khê ngẩn ra, không kịp phản ứng lại thì cả thân mình bị Lôi Dận kéo lại. Lực mạnh mẽ, không chút lưu tình kéo cô lên tầng.

“Buông ra! Buông!”

Mạch Khê sống chết giãy dụa. Cô không biết người đàn ông này muốn đưa mình đi đâu, lửa giận trong lòng đã bị thay thế bởi sự sợ hãi.

“Bất luận là kẻ nào cũng không cho phép theo cô!”

Lôi Dận chỉ vào một tên vệ sĩ, “Theo tôi đi lên, những người khác canh giữ ở cầu thang. Không có mệnh lệnh của tôi thì không ai được tự tiện xông vào, nhất là…Hàn Á!”

Lạnh lùng nói xong câu đó, Lôi Dận cũng không quay đầu lại, lôi Mạch Khê đang không ngừng giãy dụa lên tầng, đến một căn phòng chưa bao giờ mở cửa.

https://thuviensach.vn

Hàn Á nhìn theo hướng Lôi Dận đi, lại nhìn thấy cánh cửa hắc ám kia mở ra thì thân mình đột nhiên run rẩy.

-_____

Văn phòng viện trưởng của bệnh viện thẩm mỹ tư nhân.

“Bạc tiểu thư, tình trạng khuôn mặt của cô càng ngày càng tốt. Yên tâm đi, tôi biết cô là người mẫu thì khuôn mặt là quan trọng nhất.” Viện trưởng là người đàn ông hơn năm mươi tuổi, đầu có hơi hói nhưng nụ cười thì vô cùng ôn hòa.

Bạc Cơ lấy gương cẩn thận quan sát chính mình, lập tức nhìn về phía viện trưởng, nhẹ nhàng nói nhưng vẫn mang theo vẻ lo lắng “Nhưng mà hai ngày trước tôi có không cẩn thận quệt móng tay xước qua mặt, sẽ không bị viêm hay là gì chứ?”

Viện trưởng ‘ha ha’ cười “Yên tâm đi Bạc tiểu thư, cô cũng không phải ngày đầu tiên đến bệnh viện chúng tôi, chẳng lẽ còn không tin chúng tôi sao?”

“Đương nhiên tôi tin!” Bạc Cơ cười nhẹ, “Viện trưởng, hy vọng ông sẽ giữ bí mật tư liệu cá nhân của tôi!”

“Đương nhiên! Bạc tiểu thư là hội viên quan trọng nhất của chúng tôi, cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, chúng tôi cũng tuyệt đối giữ bí mật những tư liệu này, không tiết lộ ra bên ngoài một điều nào.” Ngữ khí của viện trưởng mang mười phần khẳng định.

Bạc Cơ lúc này mới yên tâm, nói lời cảm tạ rồi đeo chiếc kính râm to, rời khỏi bệnh viện. Ánh mặt trời có chút chói chang chiếu vào khuôn mặt đôi phần nhợt nhạt của cô, lại khiến khuôn mặt ấy thêm tươi sáng, tựa như viên trân châu nằm trong chiếc vỏ sò đang tỏa ra những tia rực rỡ.

https://thuviensach.vn

Tiếng chuông di động vang lên, Bạc Cơ cầm lên, nhìn thoáng qua dãy số trên màn hình thì khóe môi như cứng ngắc, một lúc lâu sau mới bắt máy.

Khi cô bắt điện thoại thì ở đầu bên kia đã vang lên tiếng nói trầm thấp của một người đàn ông, nghe qua thì không thể đoán được tuổi tác của người đó. Bạc Cơ có hơi sợ, khẽ run rẩy.

“Gặp được rồi?”

“Rất giống cô ấy sao?” Người đàn ông lại hỏi thêm một câu.

“Giống! Rất giống!” Bạc Cơ nói ra một câu, ngữ khí có vẻ cường điệu.

Bên kia điện thoại nghe thấy vậy thì rõ ràng than nhẹ một tiếng: “Đây là tôi không nghĩ sẽ nhìn thấy!”

“Ông muốn như thế nào? Có muốn gặp mặt cô ấy không?” Bạc Cơ chần chừ hỏi.

“Sẽ có cơ hội! Mệnh cô bé lớn, nếu không chết thì cũng có thể trông thấy mặt một lần!” Ngữ khí của đối phương làm người ta khó nắm bắt được ý tứ trong lới nói là gì.

Bạc Cơ nghe vậy thì giật mình, “Ông phái người đối phó với cô ấy?”

“Chỉ là màn thử nghiệm mà thôi, không cần khẩn trương! Còn nhiều thời gian mà!” Đối phương nói mấy câu lãnh đạm, cười khan vài tiếng rồi cúp điện thoại.

Bạc Cơ cả kinh “Alo…alo…”

Bên kia điện thoại chỉ còn lại âm ‘tút tút’ khiến Bạc Cơ sững sờ đứng dưới ánh mặt trời chói chang.

https://thuviensach.vn

Căn phòng này có vẻ hắc ám, ánh sáng mặt trời không thể chế ngự được mà dịu đi, bốn phía đều là vẻ lạnh lẽo khiến Mạch Khê không khỏi run sợ.

'Ba' một tiếng, cửa phòng đóng lại. Thế này Mạch Khê mới thấy rõ được cái gọi là "vận mệnh" của mình!

Ngay sau đó cô mở to hai mắt nhìn.

Cả căn phòng to như vậy nhưng thực sự rất đơn giản, không có một chút sự bài trí nào, ngay cả trang hoàng bình thường cũng không. Nhưng điều khiến Mạch Khê kinh ngạc và khủng hoảng nhất chính là…

Một chiếc lồng sắt màu vàng đặt ở giữa căn phòng.

Cô không biết rõ chiếc lồng này có phải làm bằng vàng hay không nhưng quả thực nó rất lớn, chiếm nguyên phần lớn diện tích gian phòng.

Hô hấp Mạch Khê trở nên dồn dập, đột nhiên có chút phản ứng lại. Cô vừa muốn né tránh lại bị Lôi Dận kéo lại, bàn tay to của hắn mở ra chiếc lồng.

"Không, ông không thể làm chuyện này!" Mạch Khê có dự cảm xấu, hai tay liều mạng nắm lấy song của chiếc lồng. Nhưng xem ra sự phản kháng này đối với Lôi Dận chả thấm vào đâu.

"Cô là do tôi nuôi, tôi muốn làm như thế nào thì sẽ làm được!" Lôi Dận lạnh lùng mở miệng, bàn tay to hơi dùng sức đẩy cả người Mạch Khê ngã vào trong lồng.

"A…"

Đầu gối Mạch Khê trực tiếp đập vào chiếc lồng lạnh lẽo, chiếc váy ngủ trắng cô mặc cũng theo đó mà nhàu nhĩ. Bộ dạng này không khỏi khiến người ta thương tiếc.

https://thuviensach.vn

“Lôi Dận!”

Cô nhìn thấy cánh cửa chiếc lồng bị đóng lại thì ngay lập tức tiến lên, hai tay dùng sức lay mạnh song sắt. “Sao ông có thể dùng lồng sắt để nhốt tôi? Ông không có tư cách làm như vậy! Không có!”

Lôi Dận từ trên cao nhìn xuống, nhìn cô váy áo nhầu nhĩ, mái tóc dài có chút hỗn độn xõa ở bờ vai, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi sáng như ngọc. Lúc này khóe môi hắn hơi nhếch lên, “Là cô thách thức tôi! Nếu đã là sủng vật thì sẽ cho ở chỗ thích hợp với sủng vật!” Giọng nói của hắn trầm thấp giống như tiếng vang vọng từ trời xuống đan xen với âm réo rắt của violon cứ quanh quẩn bên tai cô, chạm vào tận sâu trong đáy lòng.

“Lồng sắt này là để nhắc ngươi nhớ thân phận của mình!”

“Khốn nạn! Tôi sẽ tố cáo ông tội giam người phi pháp!”

Mạch Khê uất hận dùng sức lay động song sắt. Không khí trong căn phòng lạnh như băng làm cô rét run, quả thực ở đây vô cùng lạnh lẽo.

Cô sống ở tòa thành nhiều năm như vậy, đến hôm nay rốt cục cũng biết căn phòng quanh năm suốt tháng đóng cửa này là để dùng làm gì.

Cho dù chết Mạch Khê cũng không nghĩ đến cha nuôi lại có thể dùng một cái lồng sắt để nhốt mình. Trong mắt hắn, cô chỉ như một con vật, một món đồ chơi, nếu không tòa thành lớn như thế này sao lại có sẵn cái lồng sắt lớn như vậy!

Lôi Dận nghe thấy lời của cô rốt cục cũng nở nụ cười lạnh đến thấu xương, “Bé con, nếu cứ kiên trì với ý tưởng này thì tôi cũng không phản đối, có thể tố cáo tôi!”

Hắn cúi người xuống, bàn tay to với vào lồng sắt, dùng sức nhấc cằm của cô lên, “Tôi nói rồi, tốt nhất là nên ngoan ngoãn nghe lời. Đáng tiếc…

https://thuviensach.vn

đứa trẻ này không dạy dỗ một chút thì không nhớ kĩ được!”

Hắn giống như là đang tiếc hận, lại như là muốn trêu tức, thản nhiên nói ra rõ ràng mang theo hàm ý tàn nhẫn.

Mạch Khê hung hăng nhìn hắn, thật lâu sau hai con ngươi dường như xẹt qua một tia bén nhọn, lạnh lùng nói: “Ông…không phải người!”

Vài từ ngắn ngủi như châu như ngọc được nói ra. Tuy rằng đây là câu nói xuất phát từ sự tức giận của Mạch Khê nhưng lại khiên Lôi Dận giật mình, tựa như sét đánh ngang tai.

Ngay sau đó, đôi mắt vốn luôn bình tĩnh của hắn dần dần có sự thay đổi. Bàn tay hắn đang nắm lấy cằm Mạch Khê đột nhiên tăng thêm chút lực, “Vừa nói cái gì?”

Ngữ khí của hắn đáng sợ ghê người, làm cho Mạch Khê có cảm giác sợ hãi chưa từng có. Cô rõ ràng nhìn thấy sự biến chuyển trong đôi mắt của hắn thì thầm giật mình. Xem ra tất cả đều là sự thật, nếu không hắn sao có thể có phản ứng mạnh như vậy. Nỗi sợ hãi từ đáy lòng cô dần biến mất, bên môi là nụ cười lạnh nhạt.

“Ông sống cùng bầy sói, những gì học được cũng chỉ có vậy thôi!”

Lôi Dận đột nhiên nắm chặt tay, ánh mắt cũng tỏa ra vẻ bén nhọn cực độ, lực tay thô bạo của hắn dường như sắp bóp nát cằm cô.

Mạch Khê gắng hết sức thừa nhận sự dày vò này, ngay khi cô nghĩ hắn sẽ nhâng tay cho cô một cái tát thì lại phát hiện đôi mắt hắn không chút gợn sóng, rất nhanh khôi phục vẻ bình tĩnh mọi khi, trong lòng cô không khỏi kinh hãi, khiếp đảm.

Lôi Dận chậm rãi buông cằm cô ra, bàn tay nắm quyền sinh quyền sát kia phủ lên mái tóc cô, vuốt xuống như là có chút quyến luyến.

https://thuviensach.vn

“Khê nhi…”

Khóe môi lạnh lùng nhếch lên, “Từ lúc sinh trưởng, sói cũng chỉ thích ăn thịt dê, bởi đơn giản dê thì chỉ ăn cỏ mà sống. Cô ở trước mặt tôi cũng chỉ có thể như con dê trắng bị sói ăn tươi nuốt sống!”

“Ông…”

“Ngay cả ý thức sinh tồn này mà cũng không nhớ. Khê nhi, cô hết lần này đến lần khác ngỗ nghịch làm trái ý tôi. Như vậy chỉ làm cho mình càng thêm thống khổ!” Tiếng nói Lôi Dận ngày càng lạnh lẽo, hắn vỗ vỗ đầu cô, “Không cần lại thử chọc giận tôi, nếu không…”

Hắn cố ý ngừng lại, con mắt sắc bén nhìn dọc theo khuôn mặt tinh xảo, nhỏ nhắn của cô, chậm rãi nhìn đến chỗ xương xanh thì đôi mắt thoáng trầm xuống.

“Nếu không thì thế nào?” Mạch Khê bị hắn nhìn thì toàn thân sợ run, nhất là trong căn phòng lạnh lẽo như thé này, cô lại lần nữa cảm thấy tuyệt vọng.

Lôi Dận lạnh lùng cười, “Cô đã nói tôi không phải người, đương nhiên tôi sẽ không dùng biện pháp của người. Khi cô không nghe lời, tôi sẽ…ăn cô!”

Khuôn mặt Mạch Khê đột nhiên trắng bệch ra.

Thấy thân mình cô theo bản năng giật mình một cái, khóe môi Lôi Dận lộ ra ý vừa lòng, lại cố ý bổ sung một câu lạnh lùng: “Tựa như sói ăn thịt dê vậy, ngay cả xương cốt cũng không chừa!”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11

Sau Lưng Có Người

Mạch Khê gắt gao dõi theo hắn, đôi mắt sáng tựa ngọc lưu ly yếu ớt chớp một cái, giọng nói cố ý ra vẻ quật cường nhưng thực ra lại run rẩy không ngừng, "Ông…không thể làm như vậy!"

"Tôi đương nhiên có thể làm như vậy!"

Lôi Dận nói như là rất đúng lý hợp tình, giọng nói trầm thấp như ma mỵ truyền đến gần cô, hơi thở mãnh liệt cũng như phả đầy khuôn mặt cô, "Cô nói tôi như vậy thì đương nhiên hiểu được, tôi đối với việc giữ lấy cái gì cũng chỉ có một phương thức, đó là…giam nuôi!"

Nói xong câu đó hắn vỗ nhè nhẹ đầu Mạch Khê rồi đứng dậy rời đi.

"Này, ông thả tôi ra…ông không thể nhốt tôi ở đây…không được đóng cửa…tôi…" Tiếng của Mạch Khê bị tiếng đóng cửa hoàn toàn lấn át!

"Canh chừng sát sao cô ấy hai mươi tư giờ cho tôi, không cho phép cô ấy gây ra sai phạm gì nữa!" Lôi Dận ra lệnh cho tên vệ sĩ ngoài cửa.

"Vâng, Lôi tiên sinh!"

Lôi Dận hờ hững rời đi.

https://thuviensach.vn

Quản gia Hàn Á vội vàng chạy tới nhưng chỉ dám lo lắng suông, bởi ông hiểu rằng một khi Lôi Dận đã quyết định chuyện nào thì không gì có thể thay đổi được.

-_____

Phòng bệnh của bệnh viện tư nhân…

Đêm nay không sao, nhưng vẫn có ánh sáng mờ mờ từ ngoài rọi vào ngăn cách nơi đây với những âm thanh ồn ào của đô thị phồn hoa, tạo nên khung cảnh yên tĩnh, trầm lắng.

Nhiếp Thiên Luật bị ép buộc phải ở lại bệnh viện. Nguyên nhân là do viên đạn hôm nọ có sức công phá rất lớn, nhất định sẽ gây viêm nhiễm không nhẹ. Để đề phòng vạn nhất có điều gì không hay xảy ra, bệnh viện đã đưa ra quyết định này.

Anh tà tà dựa vào đầu giường nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng lặng trước cửa sổ thì khẽ cười: “Không nghĩ đến là cậu sẽ thăm cháu!”

“Vì sao không thể tưởng tượng được?” Giọng nói lạnh băng nhưng vẫn có vài phần trầm thấp đó là của Lôi Dận.

Nhiếp Thiên Luật nhún nhún vai, “Đây là không nghĩ đến!”

Bóng dáng Lôi Dận được ánh trăng chiếu rọi càng tôn lên vẻ cao lớn, anh tuấn nhưng cũng khiến người khác nhìn thấy không khỏi có đôi phần áp lực. Một lúc lâu sau hắn mới thản nhiên mở miệng: “Không phải cháu cho rằng cậu sai người giết cháu chứ?”

“Không phải cậu làm!” Nhiếp Thiên Luật hơi điều chỉnh tư thế ngồi, không chút để ý mà nói ra một câu.

“Cháu khẳng định như vậy sao?”

https://thuviensach.vn

“Khẳng định!”

Lôi Dận xoay người lại, ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn hắt lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, làm lộ ra rõ ràng từng góc cạnh cùng ngũ quan cương nghị. Hắn nhìn Nhiếp Thiên Luật, gương mặt có vẻ như chẳng có chút thay đổi nhưng ẩn trong đôi mắt lại có chút chấn động.

Sau một lúc hắn nói: “Cậu sẽ phái cho cháu vài tên vệ sĩ!”

Nhiếp Thiên Luật nhìn bộ dáng lạnh lùng của hắn thì đột nhiên cười cười, bất đắc dĩ lắc đầu, “Tuy rằng cháu rất không thích gọi tiếng ‘cậu’, nhưng cậu cũng không nhất thiết phải dùng cách này để nhắc nhở cháu nhớ phận trưởng bối của cậu chứ?”

“Bên cạnh cháu toàn một lũ phế nhân vô dụng!” Lôi Dận không bị vẻ cười cợt của Nhiếp Thiên Luật làm cho tức giận, ngược lại sắc mặt càng thêm nghiêm túc.

“Chiều tối hôm đó chỉ là cháu không mang theo vệ sĩ mà thôi!” Nhiếp Thiên Luật thản nhiên giải thích.

Lôi Dận nhíu mày, “Cho nên cậu không cho phép loại chuyện này phát sinh lần thứ hai!”

“Kính nhờ cậu đi! Cháu dù lớn nhỏ gì cũng là tổng giám đốc Nhiếp thị, không phải đứa trẻ con.” Nhiếp Thiên Luật sắp đầu hàng, bất đắc dĩ nói.

“Cho dù cháu bảy mươi hay tám mươi tuổi thì cũng là vãn bối. Cậu có quyền làm như vậy!” Lôi Dận cứng rắn nói không chút thương lượng cho người khác đường sống.

“OK! OK!”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Thiên Luật cứng rắn thế nào cũng đành phải thỏa hiệp: “Cậu muốn như thế nào thì sẽ như thế. Đối với kiểu quan tâm nhưng như cưỡng chế này cháu đã quen quá rồi!”

Lôi Dận cười lạnh, “Cậu không phải là quan tâm cháu, chỉ là nếu cháu chết thì cậu không làm tròn bổn phận với mẹ cháu được!”

“Lấy cớ tầm thường! Nói ra một câu quan tâm cũng không chết người được đâu!” Nhiếp Thiên Luật cố ý giễu cợt nói.

Sắc mặt Lôi Dận rõ ràng là có chút chấn động nhưng cũng không có nói gì nữa.

Nhiếp Thiên Luật nhìn hắn, trong lòng trào dâng chút ấm áp. Hai người bọn họ luôn dùng phương thức quái lạ đối xử với nhau, ngay cả quan tâm lẫn nhau cũng dùng cách rất quái dị. Nhất là Lôi Dận! Hắn luôn luôn là người đàn ông cường thế, chẳng những biểu hiện ở sự nghiệp, mà còn ở thân hình rắn rỏi, thậm chí là cả tình yêu. Hắn luôn dùng một loại phương thức độc hữu, cũng là phương thức thích hợp nhất để biểu đạt tình cảm. Người tình nào không hiểu chắc chắn sẽ bị hắn dọa chết, thậm chí sẽ bị bức điên. Nhưng người nào thực sự cảm kích sẽ có thể cảm thụ được một tình cảm mãnh liệt, sâu sắc.

“Cậu, đối với vụ ám sát lần này cậu nghĩ thế nào?” Một hồi lâu sau mới thấy Nhiếp Thiên Luật hỏi.

Đôi mắt Lôi Dận dần dần chuyển lạnh lùng, âm trầm như bầu trời đêm đông, được che phủ bởi màn sương lạnh giá.

“Người bọn chúng muốn đối phó không phải cháu!”

Nhiếp Thiên Luật sửng sốt, “Cháu không rõ, bọn chúng là chỉ ai?”

Lôi Dận lạnh lùng mở miệng, gằn từng tiếng nói: “Huyết Xà!”

https://thuviensach.vn

Đôi mày Nhiếp Thiên Luật đột nhiên nhíu lại, đáy mắt lộ vẻ nghi hoặc, “Không thể nào! Năm đó cậu đã tiêu diệt toàn bộ tổ chức của hắn rồi mà!”

“Đây chính là vấn đề!”

Lôi Dận nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt âm trầm, bén nhọn, “Nguyên nhân là vì năm đó tiêu diệt toàn bộ tổ chức của hắn nên mới lưu lại tai họa ngầm ngày hôm nay. Cậu nghĩ chỉ cần Huyết Xà chết là có thể giải quyết được vấn đề. Đáng tiếc vẫn là sai lầm!”

“Ý của cậu là người của Huyết Xà vẫn hoạt động, mà lần này chính là bè phái của Huyết Xà giở trò?” Sắc mặt Nhiếp Thiên Luật cũng nghiêm trọng lại.

“Nói như vậy cũng không hẳn chính xác!”

Lôi Dận đang trầm tư thì quay người ngồi ở sô pha đối diện Nhiếp Thiên Luật. Cả thân mình cao lớn nhàn nhã dựa vào sô pha, chân trái tao nhã vắt lên đùi phải. Ngay sau đó hắn rút ra một điếu xì gà rồi nheo mắt nhìn Nhiếp Thiên Luật.

Nhiếp Thiên Luật nhún vai cố ý nói “Bác sĩ dặn cháu không thể hút thuốc!”

Lôi Dận chớp mắt một cái rõ ràng mang theo ý châm chọc, lập tức cầm một điếu xì gà đưa về hướng Nhiếp Thiên Luật.

Nhiếp Thiên Thuật nhận lấy rồi ngay sao đó châm điếu thuốc.

Trong căn phòng bệnh tràn ngập khói thuốc tựa như màn sương mờ ảo bao lấy hình ảnh hai người đàn ông anh tuấn.

Đợi vòng khói thuốc tan đi, Lôi Dận mới mở miệng tiếp tục nói: “Không nên nói là bè phái của Huyết Xà mà chuẩn xác phải nói là người

https://thuviensach.vn

cầm đầu bang phái Huyết Xà. Con người này rất lợi hại. Ẩn dật nhiều năm như vậy nhưng vẫn khiến chúng ta đoán sai nơi ẩn náu. Cậu vẫn cho rằng Huyết Xà một tay cai quản hắc bang, nên năm đó tuy rằng đã tiêu diệt được bang của Huyết Xà nhưng hóa ra mới chỉ là tiêu diệt được một phần thế lực mà thôi."

Nhiếp Thiên Luật chấn kinh, "Sao có thể như vậy? Nếu cậu nói là thật thì thế lực của Huyết xà vượt qua cả sự tưởng tượng của chúng ta."

"Đúng vậy!"

Lôi Dận lại thản nhiên nói: "Phí Dạ đã điều tra được gần đây có một tổ chức tên là 'X ảnh', tuy rằng tầm ảnh hưởng không quá lớn, nhưng thành viên đều là Mafia sát thủ chuyên nghiệp. Một tổ chức mới như vậy thế nào lại có thể tụ hội được Mafia chuyên nghiệp đến thế. Điểm này rất đáng nghi!"

"Cho nên cậu nghi ngờ chuyện lần này là do bọn chúng làm?" Thần thái Nhiếp Thiên Luật cũng có vẻ nghiêm trọng, không còn vẻ hờ hững lúc trước nữa. Kỳ thực đối với loại chuyện như thế này thì cậu anh luôn vô cùng mẫn cảm.

Lôi Dận gật đầu, mi tâm trầm hơi nhíu lại, "Trước mắt chống lại Ảnh tổ chức chỉ có Mafia. Bây giờ đột nhiên xuất hiện tổ chức này, thân thế không kém gì tổ chức Ảnh của chúng ta. Điều này không thể không khiến cậu hoài nghi."

Nhiếp Thiên Luật trầm tư, một lúc sau đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, "Cậu vừa mới nói người hắn muốn đối phó không phải cháu, chẳng nhẽ là…"

"Đúng vậy, là Mạch Khê!" Lôi Dận khẳng định.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Thiên Luật đột nhiên ngồi thẳng dậy, “Mục đích của bọn chúng là gì?”

“Rất khó tìm được!”

Câu nói của Lôi Dận ngắn gọn, “Nhưng có thể khẳng định được bọn chúng muốn từ Mạch Khê tìm ra được cái gì đó!”

“Cái gì là cái gì?” Nhiếp Thiên Luật lại khó hiểu.

Đôi mắt Lôi Dận càng âm trầm, gằn từng tiếng nói: “Một bí mật về Bạc Tuyết!”

Nhiếp Thiên Luật cảm giác một luồng khí lạnh đánh úp lại, lúc sau mới lãnh đạm nói: “Lại là Bạc Tuyết! Cháu thật sự hy vọng chuyện này nhanh chóng đi qua!”

“Chuyện gì đến thì cũng phải đến thôi!” Ngữ khí Lôi Dận thực bình thản.

“Là bí mật gì? Cậu, còn có bao nhiêu chuyện cháu không biết?” Nhiếp Thiên Luật nhịn không được bèn hỏi.

Lôi Dận liếc nhìn anh một cái, đáp lại bằng một câu nhắc nhở: “Cháu biết nhiều không tốt!”

Nhiếp Thiên Luật nhìn thẳng mặt hắn, hồi lâu mới có phản ứng lại thì vội vàng hỏi: “Cậu đưa Mạch Khê đi đâu? Bây giờ cô ấy sao rồi?”

Khóe môi Lôi Dận khẽ động, vừa muốn mở miệng thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

“Mình thật sự muốn biết cậu với đứa cháu trai cùng coi trọng một cô gái thì sẽ như thế nào!” Một giọng nói đàn ông sang sảng, trầm thấp vang lên, dù vậy vẫn không giấu được khí phách ngang tàng.

https://thuviensach.vn

Ngọn đèn chiếu ánh sáng soi rõ toàn bộ khuôn mặt cùng hình dáng người đàn ông. Thân hình hắn cao lớn như Lôi Dận nhưng không có vẻ băng lãnh như Lôi Dận, mà khuôn mặt lộ ra vẻ cương nghị rõ ràng, ngũ quan anh tuấn, ánh mắt thâm thúy, mạnh mẽ; mỗi một đường cong trên cơ thể đều tản ra vẻ cao cao tại thượng mang khí thế vương giả, con ngươi đen láy ánh lên vẻ sâu xa không lường được. Chỉ thấy hắn vào cửa rồi không khách khí tiến đến vỗ vỗ cánh tay bị thương của Nhiếp Thiên Luật, đến khi anh kháng nghị thì hắn lại ha ha cười.

“Không sai nha, không hổ là cậu cháu hai người, cũng trúng một viên đạn giống nhau!”

Vẻ bình tĩnh trên mặt Nhiếp Thiên Luật bị vẻ cười cợt của hắn đánh tan, anh ngẩng đầu cố ý nói một câu vẻ bất mãn: “Hoắc tiên sinh tôn kính, dùng cách này đến thăm bệnh nhân thì chỉ càng làm cho bệnh tình của tôi thêm nặng.”

Người đàn ông nở nụ cười cũng tựa như Lôi Dận, con ngươi đen láy không thể giấu nổi ý cười: “Tiểu tử, nếu dựa theo thân phận của cậu thì cũng nên gọi tôi một tiếng ‘cậu’ mới đúng. Nhưng mà…xem ra bình phục rất nhanh đấy!”

Lôi Dận thấy thế thì thản nhiên nhả một ngụm khói thuốc, “Hoắc Thiên Kình, nhìn qua hôm nay cậu có vẻ cực nhàn rỗi. Bắt đầu từ khi nào cậu lại thích đi xen vào chuyện của người khác?”

Người đàn ông trước mắt này không ai khác chính là tổng giám đốc Hoắc thị - Hoắc Thiên Kình, là một trong số rất ít người có thể tán gẫu cùng Lôi Dận.

Hoắc Thiên Kình nghe vậy thì không hề giận ngược lại cười cười, bộ dáng không hề khách khí đi đến hướng Lôi Dận, ngồi xuống cạnh hắn, cánh tay đầy hào khí khoác lên vai Lôi Dận.

https://thuviensach.vn

“Chuyện của Huyết Xà không ngờ đến Lôi Dận danh tiếng lừng lẫy cũng không tra ra được. Người khác thì bất lực nhưng mình có thể cho cậu một vài đề nghị!”

Lôi Dận nheo nheo mắt nhìn cánh tay hắn khoác trên vai mình thì hờ hững nói: “Nếu cậu thành tâm muốn cho lời khuyên thì mình rất hoan nghênh. Nhưng mà mình muốn nhắc nhở cậu là mình với cậu không có kết đồng chí.”

“Ha ha…” Hoắc Thiên Kình trầm thấp mà cười to, “Người lạnh lùng tựa khối băng như cậu chỉ có mình dám tiếp cận. Mình không gần cậu thì làm gì còn có ai dám kết thân với cậu!”

Lôi Dận thế nhưng thật ra chẳng hề để ý đến, cũng không vội vã gỡ cánh tay hắn đang khoác trên vai mình, chỉ thản nhiên nói: “Cậu nhàn nhã như vậy thì bớt sàm ngôn đi. Có đề nghị gì thì nói nhanh đi!”

Hoắc Thiên Kình đem thân mình lười biếng dựa vào một bên ghế, nhàn nhã nói: “Đề nghị rất đơn giản, mình muốn…” Hắn cố ý kéo dài giọng ra như đang thăm dò.

Lôi Dận ngay lập tức ném cho hắn một cái nhìn kiểu ‘cậu thật là nhạt nhẽo’.

Nhiếp Thiên Luật buồn cười nhìn một màn trước mắt. Hai người đàn ông này, một người thì lạnh như băng, một người thì nóng như lửa, nhưng thật ra cử chỉ lại rất hòa hợp. Nếu so sánh cậu với Hoắc Thiên Kình, thì quả thực biểu cảm của hắn có phần phong phú hơn. Tối thiểu hắn cũng sẽ sảng khoái mà cười to, còn cậu thì…Theo trí nhớ của anh từ trước đến nay, anh chưa từng thấy cậu cười to, thậm chí là nụ cười đúng nghĩa xuất phát từ nội tâm cũng không có.

Hoắc Thiên Kình một chút cũng không sợ cái nhìn lạnh băng tựa như sắp muốn giết người của Lôi Dận, mà ngược lại tự lấy ra một điếu xì gà bên

https://thuviensach.vn

cạnh châm lên, rồi đột nhiên nói: “Đúng rồi! Tôi mới nghe được một chuyện rất thú vị, các cậu muốn nghe không?”

Lôi Dận hơi nheo mắt, hắn thật sự không thể hiểu nổi người kia đêm nay sao lại có tâm tình như vậy.

Nhiếp Thiên Luật cảm thấy cực kỳ hứng thú thì cười hỏi: “Chuyện gì thú vị?”

Hoắc Thiên Kình hút một hơi xì gà, tùy ý cởi cúc cổ áo sơ mi, hơi để lộ ra vòm ngực rộng lớn. Hắn phiêu diêu liếc nhìn Lôi Dận một cái, khóe môi hài hước mà hơi cong lên.

“Mình nghe nói có một tên rất quái đản, nhốt con gái nuôi trong lồng sắt. Xem ra…haiz…thật sự nghe đến rợn cả người.” Hắn cố ý thở dài một hơi.

Lôi Dận bình tĩnh nhìn thẳng hắn, đôi mắt vẫn như cũ không hề có chút gợn sóng, không giật mình, mà cứ tự nhiên như nghe chuyện của người khác vậy.

Nhiếp Thiên Luật thì lập tức có phản ứng. Khuôn mặt anh đột nhiên biến sắc, nhìn về phía Lôi Dận “Cậu…cậu đem Mạch Khê ở…”

Hoắc Thiên Kình ngồi ở một bên tiếp tục mô kích: “Chỉ dùng một cái lồng sắt thôi!”

“Cậu! Cậu sao có thể làm như vậy? Mạch Khê không phải động vật!” Nhiếp Thiên Luật nói đến đây đột nhiên dừng lại, ánh mắt xẹt qua chút áy náy.

Quả nhiên, đôi mắt vốn bình tĩnh của Lôi Dận bất chợt xảy ra rung động khi nghe thấy hai chữ ‘động vật’ ở sau.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Hoắc Thiên Kình biết rõ ràng, thần thái lúc trước biến mất, nụ cười giễu bên môi cũng không còn. “Lôi! Bao nhiêu năm nay, mình chưa bao giờ thấy cậu đối với một người con gái mà xúc động quá như vậy!”

Thỉnh thoảng hắn vẫn gọi Lôi Dận là Lôi. Không khó để nhìn ra sự thân thiết giữa hai người. Tuy rằng hai người đàn ông này ngoài mặt thì cái gì cũng không nói, nhưng mỗi cử chỉ, giơ tay nhấc chân đều có nét tương đồng.

“Các người nói đủ chưa?”

Vẻ mặt Lôi Dận rất nhanh khôi phục nét bình tĩnh, đạm mạc như trước, ngữ khí cũng không lộ ra một chút bất thường. “Đây là phương thức thích hợp nhất với cô ấy!”

“Cậu!”

Nhiếp Thiên Luật không thể tiếp tục bộ dạng bình tĩnh, “Cách của cậu thực sự rất quá đáng, chắc chắn dọa khiếp Mạch Khê. Hiện tại cô ấy còn nhỏ như vậy, cậu làm thế chỉ khiến cho sức khỏe lẫn tinh thần cô ấy suy sụp nghiêm trọng mà thôi.”

“Trong mắt cậu ta, cô bé đó vốn là con thỏ nhỏ!”

Hoắc Thiên Kình liếc mắt một cái đã có thể nắm rõ tâm tư Lôi Dận, hắn bắt đầu phân tích: “Có điều, con thỏ nhỏ đó rất không nghe lời, ba lần bốn lượt muốn rời khỏi cậu ta. Hơn nữa, không chỉ có một hay hai con hổ rình rập con thỏ nhỏ, thậm chí, thiếu chút nữa thì rước họa sát thân. Cho nên, xem ra bây giờ chỉ có cách là nhốt con thỏ vào lồng. Bởi vì theo cách giáo dục của bầy sói thì nhốt vào lồng sắt mới là cách an toàn nhất…”

“Hoắc Thiên Kình, thị trường chứng khoán bên cậu hôm nay hình như đang tăng giá!” Lôi Dận bình thản chặn lời hắn, trong lời nói không khó

https://thuviensach.vn

nhìn ra tám chín phần ẩn ý hàm xúc.

Hoắc Thiên Kình mỉm cười "Yên tâm, tài chính của cậu để ở ngân hàng mình là an toàn nhất. Mình cũng còn muốn cầm ít lợi nhuận từ một phần tiền của cậu đi đầu tư."

"Người như cậu cũng không được mình cho phép." Lôi Dận không chút để ý, nói một câu cùng bộ dáng có vẻ rất hờ hững.

"Không có cách nào rồi! Khi mình thay cậu đầu tư, kiếm được không ít lợi nhuận từ vốn của cậu, nhìn bộ dáng cậu không phản ứng, thì mình đã rõ là có thể tùy tiện tiêu xài bằng tiền của cậu rồi." Hoắc Thiên Kình không nghĩ ngợi nói.

Dựa vào chỉ số tài chính thì gia tài của Lôi thị còn nhiều hơn cả Hoắc thị. Nếu dùng câu 'phú khả địch quốc' để hình dung Hoắc thị thì Lôi thị chỉ còn có thể dùng một câu – 'không thể tính nổi'. Bởi sản nghiệp Hoắc thị chỉ có nhờ việc làm ăn chân chính, trong khi đó tài sản của Lôi thị còn bao gồm cả lợi nhuận thu được từ tổ chức Ảnh.

Cái này chính là "Núi cao còn có núi cao hơn", quả không sai!

"Hai người đừng có lảng tránh sang chuyện khác!"

Giọng Nhiếp Thiên Luật cực kì nghiêm túc, "Cậu! Buổi biểu diễn của Phỉ Tỳ Mạn cũng sắp diễn ra mà Mạch Khê là ca sĩ khách mời. Đây là cơ hội rất quan trọng đối với cô ấy, cậu không thể ích kỉ mà hủy đi lý tưởng của cô ấy. Cho dù là cậu lo lắng cho sự an toàn của cô ấy nhưng cũng không cần thiết phải dùng phương thức cực đoan đó."

"Phương thức cực đoan?"

Lôi Dận rốt cục cũng có phản ứng, ánh mắt nổi lên ý mơ hồ, "Người có quyền sinh tồn thì mới xứng nói chuyện lý tưởng, khát vọng!"

https://thuviensach.vn

“Cậu!”

Vẻ mặt Nhiếp Thiên Luật hiện rõ sự bất đắc dĩ, “Cháu biết trong thế giới của cậu thì cũng có lý luận riêng. Nhưng mà với Mạch Khê, cô ấy sẽ không chịu nhận cũng không muốn nghe giải thích. Cô ấy từ nhỏ không sống trong thế giới của cậu. Nhốt vào lồng sắt là một kiểu vũ nhục, vũ nhục đến tôn nghiêm của cô ấy, thậm chí là giẫm đạp lên niềm tin vào cuộc đời của cô ấy.”

“Ở trình độ nhất định, con người và động vật cũng không khác biệt là mấy. Thậm chí có đôi khi con người còn không đuổi kịp động vật.” Lôi Dận có chút ‘bất vi sở động’, cường điệu nói, “Điều cậu muốn ở cô ấy, không phải là chịu nghe giải thích mà là chấp nhận vô điều kiện.”

Đáy lòng Nhiếp Thiên Luật giờ này phát lạnh.

“Cậu làm như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày bức tử cô ấy!”

Lôi Dận chống lại ánh mắt đầy bất mãn của Thiên Luật, gằn từng tiếng: “Ở trước mặt cậu, cô ấy không có quyền chết, muốn chết cũng phải có sự cho phép của cậu!”

“Cậu…”

“Tốt lắm! Hai người biến tôi thành người vô hình!”

Hoắc Thiên Kình chọn đúng lúc thích hợp cất giọng nói: “Vì một cô gái mà cãi nhau thành ra như vậy, Lôi…” Hắn nhìn về phía Lôi Dận, ánh mắt có vẻ như đang dò xét.

“Cậu yêu con gái nuôi của cậu!”

Một câu nói ra tựa như là tảng đá lớn ném vào mặt hồ đang yên ả.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận đột nhiên mở to mắt nhìn hắn, ánh mắt lạnh băng lại tràn ngập vẻ đề phòng, tựa như loài sói đề phòng con người trộm theo dõi hành động. Hồi lâu sau hắn mới lạnh lùng nói: “Cậu vừa phát điên cái gì đấy!”

“Chỉ mong là mình điên mới tốt!”

Hoắc Thiên Kình nâng tay vỗ vỗ vai hắn, “Cứ bình tĩnh mà nghĩ, chỉ là mình nhắc nhở cậu, cô bé không phải Bạc Tuyết!”

Ánh mắt Lôi Dận co rụt lại, ánh nhìn âm trầm như ẩn như hiện, đôi môi rầm rĩ cũng chậm rãi cong lên, “Cô ấy xác thực không phải Bạc Tuyết cho nên mình muốn một lần nữa nuôi dưỡng. Sai lầm tương tự mình sẽ không cho phép tái phạm lần thứ hai!”

Nỗi lo lắng trong lòng Nhiếp Thiên Luật càng tăng thêm.

Màn đêm đen kịt tựa như đám mây u ám che phủ toàn bộ ánh trăng bàng bạc, chỉ để lại nơi chân trời mỏng manh như một chấm tàn nhỏ.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12

Cầu Xin Anh

Không gian trong căn phòng tràn ngập áp lực cùng sự lạnh lẽo. Chiếc lồng sắt màu vàng dưới ánh sáng của ngọn đèn càng làm cho người ta có phần mê muội. Người con gái mềm mại, thân mình vô lực dựa vào một góc trong chiếc lồng. Khuôn mặt cô nhỏ nhắn, tái nhợt cúi xuống. Mái tóc quăn, dài có chút hỗn độn, rối rắm xõa trên thân mình mặc bộ váy ngủ trắng. Cô tựa như thiên sứ nhỏ nhắn bị người ta cường ngạnh bẻ gãy đi đôi cánh, thật bất lực, tuyệt vọng.

Trong không gian mơ hồ, cô cảm thấy từ má truyền đến cảm giác ấm áp như là có gì đó chạm vào mặt, vô cùng dịu dàng, tràn ngập vẻ trấn an. Cô hoảng hốt nghĩ đây là trong giấc mơ nhưng lại cảm thấy nó cực kỳ chân thực, rõ ràng.

Đôi mắt sáng trong tựa ngọc lưu ly đột nhiên mở to ra, nhìn vào đôi mắt mang vẻ đau lòng của người đàn ông đứng ngoài lồng sắt.

Nhất thời bừng tỉnh mà cảm giác như đã cách xa cả thế kỷ!

Phí Dạ bắt gặp đôi mắt mở to, trống rỗng của cô thì đáy lòng rụt lại một chút. Đôi mắt cô rất đẹp, đẹp đến nỗi làm người ta tan nát cõi lòng. Khi hắn tiến vào phòng thăm Mạch Khê thì trong nháy mắt sinh một loại ảo giác.

https://thuviensach.vn

Hắn cảm thấy như người con gái này có thể biến mất bất cứ lúc nào. Cô như cũ vẫn không nhúc nhích ngồi trong một góc lồng. Hắn nhịn không được vươn tay chạm đến khuôn mặt cô thì mới phát hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn kia lạnh ngắt.

Mạch Khê kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt như một pho tượng trong cõi mộng, dường như cô không biết phản ứng thế nào.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, một tên vệ sĩ tiến lên, có vẻ như đang khó xử mà thấp giọng nói: “Phí Dạ tiên sinh, Lôi tiên sinh đã dặn là nếu không có sự cho phép của ngài ấy thì không ai được vào thăm...”

“Mọi hậu quả tôi sẽ chịu!” Phí Dạ chặn lời hắn, ngữ khí trầm ổn, nhẹ giọng quát.

“Nhưng là Lôi tiên sinh...”

“Không có gì, còn không mau ra ngoài!” Khuôn mặt Phí Dạ không lộ vẻ giận dữ, giọng nói mang theo vẻ cường thế không nhỏ.

Vệ sĩ thấy thế cũng biết không dễ gì chọc giận Phí Dạ thì vội vàng lui ra ngoài.

Phí Dạ lại dừng ánh mắt một lần nữa trên người Mạch Khê, đôi mắt thâm trầm chậm rãi xảy ra biến hóa, vừa mới nghiêm túc nhưng giờ lại mang vẻ nhu hòa cùng đau lòng.

“Tiểu thư Mạch Khê, tôi nghe nói cô vẫn không chịu ăn cơm.”

Hơi ấm từ đầu ngón tay người đàn ông vẫn như còn lại trên mặt cô làm cô có chút khôi phục lại ý thức. Đối với sự hỏi han thân thiết của Phí Dạ, cô ngoảnh mặt làm ngơ, mà chỉ chằm chằm nhìn hắn. Lúc lâu sau, đột nhiên cô bắt lấy bàn tay to của Phí Dạ.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ nao nao, “Tiểu thư Mạch Khê!”

Giọng nói cứng rắn của hắn như đang chậm rãi tản ra từng góc căn phòng. Bàn tay mềm mại của người con gái nắm lấy bàn tay rộng lớn của hắn làm cõi lòng hắn ầm ầm tan chảy.

“Phí Dạ, anh giúp tôi được không? Tôi muốn đến công ty, tôi còn có chuyện phải làm.” Mạch Khê gắt gao nắm tay hắn, bàn tay mềm mại bị sự thô ráp kia làm đau.

Ánh mắt Phí Dạ nổi lên ưu tư, ngữ khí vô cùng trầm thấp, dịu dàng: “Cô không ăn cơm thì ra ngoài cũng không có sức mà tham gia biểu diễn.”

Đối với chuyện của cô, hắn cũng đã hỏi thăm rất rõ ràng, tỉ mỉ.

Mạch Khê liều mạng lắc đầu, “Phí Dạ! Buổi biểu diễn của Phỉ Tỳ Mạn đối với tôi mà nói là cực kỳ quan trọng. Xin anh nói với cha nuôi, tôi biết tôi sai rồi. Tất cả đều là tôi sai, xin ông ấy thả tôi ra. Từ nay về sau tôi cam đoan sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không làm trái ý ông ấy nữa.”

Giọng nói của cô vừa vội vàng lại nghẹn ngào, khuôn mặt tái nhợt lộ vẻ kích động cũng dần chảy ra vài giọt mồ hôi. Có thể thấy được thân thể cô dần suy yếu rồi.

“Làm được gì đây!”

Phí Dạ thở dài một tiếng, ngón tay thô không khống chế được vuốt lên khuôn mặt cô, thực nhẹ nhàng, thay cô lau đi những giọt mồ hôi trên trán, “Cô cứ thế này làm sao tôi yên tâm được!”

“Phí Dạ!”

Mạch Khê còn nhỏ, đương nhiên không hiểu được ý tứ hàm chứa trong lời nói ấy. Trong đôi mắt âm trầm của hắn hiện rõ hình ảnh khuôn mặt nhỏ

https://thuviensach.vn

nhắn của cô. Ánh mắt Mạch Khê đong đầy nỗi thống khổ, “Ngay cả anh cũng không giúp tôi được sao?”

Đáy lòng Phí Dạ bị ánh mắt ấy của cô làm cho rung động, như bị một luồng tử khí hung hăng đâm thấu tâm can. Thật lâu, hắn như là hạ quyết tâm, bàn tay to khẽ nâng lên sửa sang lại mái tóc hỗn độn của cô.

“Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê đột nhiên trở nên sáng ngời tựa như hoa quỳnh nở rộ trong đêm, hai má lúm đồng tiền ẩn hiện đẹp không sao tả nổi, khiến người đàn ông trước mặt nhìn thấy mà hoảng hốt.

“Cám ơn anh, Phí Dạ!”

-_____

“Lôi tiên sinh, thân mình tiểu thư Mạch Khê thực sự suy yếu, nếu cô ấy còn tiếp tục ăn uống không tiêu.” Trong thư phòng của Lôi Dận, Phí Dạ nhìn người đàn ông đang đứng lặng trước cửa sổ sát đất, trầm thấp cất lời.

Giọng nói của hắn hạ thấp đến mức tối đa, mãi sau tiếng Lôi Dận lạnh băng mới cất lên tựa như chiếc roi da quật xuống.

“Cậu vào xem cô ấy thế nào?”

“Vâng!” Phí Dạ không chút nào che giấu hành vi của mình.

“Cậu hắn là rõ mệnh lệnh của tôi?” Ngữ khí của Lôi Dận không thấy chút hờn giận.

“Rõ ràng!” Phí Dạ lại lần nữa trả lời.

Lôi Dận lạnh lùng xoay người, đôi mắt dần như đóng băng lại, khóe môi cũng hơi hơi cong lên. Phí Dạ cứ hiển nhiên trả lời thực vượt quá dự kiến

https://thuviensach.vn

của hắn.

“Lôi tiên sinh, tôi cam tâm nhận sự trừng phạt của ngài, nhưng mà...”

Phí Dạ nhìn về phía hắn, ánh mắt mang vẻ kiên định. “Tiểu thư Mạch Khê mới mười tám tuổi, kể cả tâm lý lẫn thân thể đều không thể tiếp nhận được sự áp lực này. Cô ấy hắn là cũng biết mình sai lầm rồi.”

Lôi Dận hừ lạnh, “Cô ấy nhanh chóng nhận sai như vậy là chính bởi vì muốn tham gia buổi biểu diễn.”

“Buổi biểu diễn này đối với cô ấy rất quan trọng.”

Phí Dạ trầm giọng nói: “Tiểu thư Mạch Khê thực sự chỉ muốn làm một chuyện. Đơn giản đó là cô ấy muốn tại buổi biểu diễn cho mình hy vọng được mọi người công nhận, là muốn chứng minh giá trị bản thân. Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê từ lúc vào công ty đã có rất nhiều cố gắng. Ngài tối thiểu cũng phải thấy được, cô ấy thật sự rất thích âm nhạc, cũng rất là vui vẻ.”

“Vui vẻ?”

Lôi Dận như là nghe được một chuyện thật buồn cười. “Dường như sự vui vẻ là một thứ xa xỉ. Vì vậy, khái niệm cũng có thể du di được, đôi lúc, vui vẻ trở nên như một thứ đồ rẻ tiền!”

Phí Dạ nghe vậy sau cũng hiểu rõ, nhìn thoáng qua Lôi Dận một lúc rồi trầm giọng nói: “Lôi tiên sinh, bảo vệ một người không nhất thiết phải dùng một loại phương thức. Trừng phạt một người cũng không chỉ có riêng phương thức này. Tôi sẽ phái người bảo vệ Mạch Khê tiểu thư hai tư giờ, xin Lôi tiên sinh yên tâm.”

Lôi Dận nhìn chằm chằm Phí Dạ, ánh mắt cũng có đôi phần phức tạp, nói không lên lời. Ánh mắt hắn nghiêm trọng như là rất áp lực, lúc sau mới

https://thuviensach.vn

thản nhiên hỏi: “Cô ấy thế nào rồi?”

“Rất suy yếu!” Phí Dạ báo cáo chi tiết, “Lôi tiên sinh, đối với ngài đây có thể là phương thức bình thường, nhưng đối với Mạch Khê tiểu thư mà nói... cô ấy rất sợ hãi.”

Lôi Dận nhíu mày lại, không nói thêm gì nữa.

Phí Dạ theo ánh mắt hắn như là đọc được đôi chút ý nghĩ liền bổ sung thêm một câu: “Mạch Khê tiểu thư mấy ngày này chưa ăn cơm, nếu cứ như vậy thì thân thể chắc chắn sẽ suy sụp.”

“Mấy ngày chưa ăn cơm?” Đôi mắt Lôi Dận đột nhiên co rút, như là có chút đau lòng. Ngay sau đó, hắn sải bước đi đến bên bàn, ấn điện thoại.

“Hàn Á, lập tức đến thư phòng!”

Chẳng mấy chốc, quản gia Hàn Á đã bước nhanh vào thư phòng, hạ thấp người, “Lôi tiên sinh có gì phân phó?”

“Mạch Khê vẫn chưa ăn cơm?” Giọng Lôi Dận lại băng lãnh như cũ.

Trên mặt quản gia Hàn Á lộ vẻ lo lắng liền vội vàng nói: “Đúng vậy! Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê mấy ngày nay không ăn cơm. Tôi đã phân phó nhà bếp làm những món cô ấy thích nhất nhưng tiểu thư vẫn ăn không vào. Quả thực, tôi sợ tiểu thư mắc chứng kén ăn.”

“Tại sao không báo cho tôi biết?” Ngữ điệu của Lôi Dận vút lên, nhưng vẫn không quá nồng đậm vẻ tức giận.

“Điều này...” Hàn Á chần chờ, mất tự nhiên nói: “Lôi tiên sinh không trở về tòa thành, hơn nữa ngài ra lệnh...”

“Được rồi, ông lui ra đi!” Lôi Dận phiền lòng vung tay lên.

https://thuviensach.vn

Quản gia Hàn Á dừng một chút, giọng nói có vẻ cẩn thận “Lôi tiên sinh, xin ngài thả tiểu thư Mạch Khê đi!”

“Lui ra!” Lôi Dận lại lần nữa giương giọng lạnh như băng.

Hàn Á đành phải bất đắc dĩ rời đi.

Trong thư phòng lại trở về vẻ yên tĩnh, nhưng vẫn còn mang không khí căng thẳng, nguy hiểm.

Lôi Dận theo bản năng thong thả sải bước chân anh tuấn, đi đi lại lại trong phòng. Ánh mắt hắn hơi nhíu lại, lấy một điếu xì gà định châm lại ném lại trên bàn, ngữ khí lạnh lùng: “Nhóc con chết tiệt! Thế nào lại học được thói tuyệt thực!”

Phí Dạ chăm chú theo dõi mắt hắn. Phí Dạ đi theo hắn nhiều năm như vậy, ngoại trừ tình huống năm đó ra thì đây là lần đầu tiên thấy hắn không khống chế được cảm xúc như vậy!

Mãi lâu sau, hắn hơi nhíu mi tâm, có chút suy tư, lại nâng mắt nhìn về phía Lôi Dận, ngữ khí thực bình tĩnh, mang theo một phần kiên quyết. “Lôi tiên sinh, chẳng lẽ ngài thật sự muốn nhìn tiểu thư Mạch Khê đi vào vết xe đổ của tiểu thư Bạc Tuyết sao?”

Một câu nói ra làm Lôi Dận đột nhiên run lên, hắn quay đầu nhìn về phía Phí Dạ, ánh mắt lộ ra hàn ý cũng sắc nhọn như tên bắn ra vậy.

Phí Dạ không tiếp tục nói nữa, trên mặt không hề có vẻ hổ thẹn, chỉ lẳng lặng nhìn và chờ đợi.

Lôi Dận nhìn hắn hồi lâu, bàn tay đã nhanh nắm lại thành quyền. Cả hai người không nói chuyện làm cho bầu không khí như ngưng đọng lại.

https://thuviensach.vn

Lúc lâu sau, “Rầm” – cùng với tiếng cửa thư phòng ầm ầm đóng lại là bóng dáng Lôi Dận sải bước ra ngoài.

Bên trong thư phòng, Phí Dạ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

-_____

Trong lồng sắt vàng, Mạch Khê nhìn qua tựa như người cõi tiên, hơn nữa, cô mặc chiếc váy ngủ trắng nằm cuộn mình ở một góc lại càng thêm vẻ u buồn.

Đây là cảnh đầu tiên Lôi Dận nhìn thấy khi bước vào phòng. Trong nháy mắt, đôi mắt xanh hiện lên vẻ đau lòng.

Chiếc lồng sắt được mở ra, vài tên vệ sĩ cũng ngay lập tức canh giữ ở ngoài cửa phòng.

Lôi Dận đi vào bên trong lồng, đứng trước mặt Mạch Khê một lúc lâu, sau nửa ngồi xổm xuống. Đôi mắt u lạnh của hắn không hề chớp, nhìn chằm chằm đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ngay cả cái cằm đầy cũng đều lộ ra vẻ dịu dàng mà vô lực.

Cô hiển nhiên bị vây trong sự hoảng hốt, lúc ngủ mà cũng cuộn tròn mình lại. Đây hắn là phản ứng bản năng của con người khi chịu cảnh đói khát.

Lôi Dận nâng ngón tay vuốt ve cái cằm nhỏ của cô thì từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo làm hắn đột nhiên nhíu mày lại. Ngay sau đó, bàn tay to chuyển hướng kéo cả thân mình nhỏ nhắn của cô ôm trọn vào lòng.

Toàn bộ thân mình Mạch Khê dựa vào người hắn, dường như toàn bộ sức lực đều bị rút cạn. Khuôn mặt cô chôn trong lòng hắn, mái tóc quăn mềm mại che khuất đi bờ vai mảnh khảnh. Hai gò má cô được ngọn đèn

https://thuviensach.vn

chiếu sáng nhưng vẫn có vẻ quá mức nhợt nhạt. Cô nhắm mắt ngủ, hàng lông mi cong dài cụp xuống làm cô càng thêm phần yên lặng, đáng yêu. Mạch Khê dường như vô cùng mệt mỏi, tựa con búp bê vải không mang vẻ tức giận, theo bản năng mà nhẹ nhàng tựa vào lòng người đàn ông.

Hai gò má anh tuấn của Lôi Dận vốn dĩ vẫn mang vẻ lạnh băng nhưng trong chớp mắt lại xuất hiện vẻ nhu hòa như nước. Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc nâu dài. Ánh mắt cũng chạy dọc theo khuôn mặt thanh tú của cô, rồi chậm rãi nhìn đến những ngón tay mảnh khảnh của cô thì con ngươi co rụt lại, vẻ căng thẳng.

Đôi bàn tay nhỏ bé của cô có vài vết tích cọ xát, thậm chí còn có mấy vết máu đã khô. Đây chắc chắn là hậu quả của việc dùng sức đập cửa lồng.

Lôi Dận vẫn ôm cô trong lòng, nỗi đau đớn chưa bao giờ có nay đã từ từ, từ từ lan ra toàn thân.

“Lôi tiên sinh, chẳng lẽ ngài thật sự muốn nhìn Mạch khê tiểu thư dẫm vào vết xe đổ của Bạc Tuyết tiểu thư sao?”

Lời nói của Phí Dạ ban nãy đột nhiên lại vang lên trong óc hắn, va chạm mạnh mẽ vào sâu trong tim hắn. Ngay sau đó, mi tâm Lôi Dận nhíu chặt lại, cầm bàn tay cô lên mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Bàn tay cô thực mềm mại, mịn màng. Trong lòng hắn lại nổi lên một chút bất an…như thế này, thật giống người con gái kia. Lôi Dận lại một lần nữa nhìn về người con gái trong lòng thì đôi mắt hắn thực căng thẳng. Ngay cả sự yếu ớt như vậy cũng giống nhau đến thế!

Cảm nhận được sự ấm áp trong lòng người đàn ông, Mạch Khê ‘ưm’ một tiếng, rốt cuộc cũng mở mắt. Đôi mắt sáng trong như ngọc của cô hơi chuyển động một chút, cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông trước mắt, yên lặng mà nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

“Cha nuôi!” Mạch Khê theo bản năng mở miệng, đôi mắt to tròn, mỹ lệ thản nhiên (bình thản và an nhiên) có chút gợn sóng.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13

Là Dịu Dàng Hay Vẫn Là Tàn Nhẫn?

Cô nhìn nhầm rồi, hay vẫn là cô đang nằm mơ? Nếu không vì sao người đàn ông này lại ôm cô ấm áp đến thế? Ngay cả ánh mắt hắn cũng không băng lãnh như mọi ngày. Có lẽ đây chỉ là một người giống cha nuôi thôi! Nhất định như thế!

Cái chớp mắt nhu hòa của người đàn ông này làm lòng cô nhanh chóng rung động.

Tiếng nói mềm mại, vô lực của Mạch Khê tựa như dòng nước suối ngọt ngào, thơm tho chảy vào tận đáy lòng Lôi Dận. Hắn không khống chế nổi liền cúi đầu xuống tìm kiếm cánh môi như hoa của cô. Đôi môi con gái mềm mại thần kỳ, ngọt ngào như mật hoa. Cô tự nhiên không cự tuyệt hắn, hơn nữa một chút phòng vệ cũng không có.

Lôi Dận tiến vào khoang miệng của cô, cùng lưỡi của cô dây dưa một chỗ, mạnh mẽ, say đắm hôn đôi môi cô.

Mạch Khê giật mình tưởng như đi vào giấc mộng, hai mắt từ từ nhắm lại, nhẹ nhàng mà đáp lại nụ hôn của hắn. Điều này càng làm hắn thêm điên cuồng, tựa như dã thú cắn mút cánh môi cô.

https://thuviensach.vn

Người con gái trong lòng thực mềm mại khiến Lôi Dận dần như lạc lối. Bàn tay thô, to của hắn tiến vào váy cô, thuần thục nắm lấy bầu ngực tròn trịa của cô. Không biết từ khi nào hắn phát hiện mình có chút mê luyến thân thể cô. Nụ hoa ngọt ngào trên ngực theo sự phản ứng của cơ thể, ngượng ngùng mà dựng thẳng lên trong lòng bàn tay hắn. Cảm giác mềm mại, mơn mởn như vậy làm cho hắn nhiệt huyết sôi trào như một thiếu niên còn ngây ngô.

Mạch Khê 'ưm' một tiếng rồi lại lần nữa mở mắt, đột nhiên tỉnh hẳn. Bàn tay ấm nóng xâm nhập trước ngực làm thân thể cô run sợ, vô lực phát ra tiếng nói cũng theo đó mà run rẩy: "Không muốn…cha nuôi…đừng như vậy!"

"Không cần sao?"

Lôi Dận áp sát lỗ tai của cô, hôn lên vành tai tinh xảo ấy, "Nhưng mà tôi đã muốn rồi, không kịp nữa!" Hắn than nhẹ.

Hắn nhấc cô ngồi thẳng dậy, xốc váy của cô lên. Xương quai xanh của cô rất tròn, rất đẹp, vô cùng quyến rũ.

Hắn chặn giữa hai chân cô, vẻ đầy phong tình ngậm lấy nửa bầu ngực.

"Đừng…"

Mạch Khê hét chói tai, dồn hết sức lực đẩy người đàn ông ra. Đôi mắt đẹp lộ ra vẻ kinh hãi, khiếp đảm nhìn Lôi Dận, ánh mắt đó trong chớp nháy đã biến thành vẻ cầu xin.

"Cha nuôi, xin ông đừng đối với tôi như vậy! Tôi sai rồi, tôi biết tôi sai rồi, xin ông thả tôi ra ngoài đi."

Sự cầu xin khẩn thiết của cô cùng thân thể run rẩy, toàn thân phát ra điểm dè chừng ấy hoàn toàn đánh tan sự dung túng cùng nhu hòa trong mắt

https://thuviensach.vn

Lôi Dận. Đột nhiên hắn lại khôi phục vẻ lạnh lùng, đôi mắt u lãnh mà cao ngạo. “Tôi thực hoài nghi chính mình biến thành ma quỷ. Vì sao mỗi lần em nhìn thấy tôi đều kinh hãi như vậy?”

Thân mình Mạch Khê cuộn tròn lại. Cô thấy sắc mặt hắn nghiêm trọng lại đến lạnh lẽo, sự mê ly, lưu luyến kia mới chớp mắt đã biến mất. Đúng vậy! Vừa rồi chính là cô nằm mơ. Cha nuôi luôn hận cô, sao có thể có được sự dịu dàng đó.

“Cha nuôi!”

Cô nhịn xuống ý nghĩ muốn chạy trốn, thật cẩn thận tiến lên, vô lực khẩn cầu nói: “Tôi, tôi thật sự không thể mất đi cơ hội lên sân khấu lần này, cầu xin ông thả rôi ra ngoài đi!”

Lôi Dận nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn rưng rưng lệ của cô. Lời cầu xin của cô, sự sợ hãi của cô, sự dịu dàng của cô, hết thảy, hết thảy thu vào mắt hắn. Trong đầu lại một lần nữa bày ra một màn, người con gái kia cũng từng vô lực khẩn cầu, van xin. Giọng nói ấy như đập mạnh vào ngực hắn.

“Dận…van cầu anh buông tha em đi!”

“Bạc Tuyết, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh không tốt sao? Anh chỉ muốn yêu em!”

Lần lượt thay đổi cảnh tượng qua lại như là đánh loạn trong đầu óc hắn. Đôi mắt Lôi Dận càng trở nên u lãnh. Hắn nâng tay ôm lấy thân mình Mạch Khê, ngón tay như là đang quyến luyến mà nhẹ vuốt mái tóc dài của cô.

“Ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi, thế nào cũng không rời đi!”

Hương thơm nam tính gắt gao bao vây lấy Mạch Khê. Cô nép trong lòng hắn, nhẹ giọng cầu xin: “Tôi, tôi sẽ không rời đi nữa. Nhưng mà tôi

https://thuviensach.vn

muốn ca hát!”

“Thế này mới ngoan!”

Lôi Dận nghe vậy dường như rất thỏa mãn. Đôi môi hắn dừng lại trên cái trán trơn bóng của cô, như là in lại dấu vết của riêng hắn, sau mới trầm thấp mở miệng: “Chỉ cần em thích, tôi đều thỏa mãn, chỉ cần…ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi!”

Mạch Khê hít thở dồn dập, thân mình trừ bỏ run rẩy thì vẫn chỉ là run rẩy.

“Em sợ tôi?” Lôi Dận nâng cằm cô lên, buộc cô phải nhìn mình.

Mạch Khê theo ánh mắt hắn nhìn ra cảm xúc mãnh liệt cùng ý muốn chiếm hữu như dã thú muốn độc chiếm gì đó. Cô đột nhiên kêu to thất thanh, dùng hết lực đứng dậy, chạy ra hướng cửa lồng đang rộng mở.

Cô sợ hãi! Rất sợ hãi!

Ngay sau đó, người đàn ông đứng dậy, bàn tay duỗi ra kéo lấy tóc Mạch Khê hung hăng lôi lại.

“A…” Mạch Khê bị một trận đau đớn, nước mắt theo hốc mắt vô lực chảy ra.

“Vừa mới đây không phải đã đáp ứng tôi sao? Tại sao còn muốn trốn?” Lôi Dận theo phía sau đem cô đặt áp ở lồng, ngón tay xoa hai gò má của cô.

“Buông ra!”

Mạch Khê ngoảnh mặt đi. Cô cảm thấy cha nuôi hôm này rất kỳ lạ. Kiểu dịu dàng này cũng là cô chưa bảo giờ gặp qua. Đến giờ, tàn nhẫn lại

https://thuviensach.vn

càng thêm tàn nhẫn, thậm chí lời nói còn mập mờ không rõ, có đôi chút tà mị.

Sự phản kháng của cô không làm Lôi Dận bực tức, mà chỉ càng kích thích bản tính muốn chinh phục và chiếm hữu của hắn. Ngón tay hắn thành thục hạ xuống cởi váy của cô ra, không cần tốn nhiều sức, mà rất nhanh lột sạch xiêm y của cô.

Hiện tại Mạch Khê đứng trước mặt hắn, khung xương mảnh khảnh, bầu ngực tinh tế, vòng eo cùng toàn bộ đường cong cơ thể thật hoàn mỹ, diễm lệ. Người con gái trước mặt đây chỉ có thể dùng một hình dung để miêu tả…đây là con dê trắng nhỏ xinh.

Cô chưa bao giờ lộ ra thân thể như trong hoàn cảnh thế này. Làn da bởi vì nhục nhã và xấu hổ chậm rãi phiếm hồng, cô ôm ngực ngồi xổm xuống.

“Cha nuôi đừng như vậy. Thả tôi ra khỏi lồng sắt đi. Ở đây lạnh lẽo thấu xương, về đêm toàn là ma quỷ…” Cô trở nên suy yếu, vô lực.

Lôi Dận không nói được một lời, kéo cô ôm chặt lấy, đem thân thể mềm mại của cô dựa ép sát vào hắn, để hắn được cảm thụ trọn vẹn con người cô.

Mạch Khê giãy giụa không ngừng nhưng hắn vẫn coi như không có gì, giữ chặt đầu cô, thô bạo hôn xuống cánh môi hồng nhuận…lại một đường đi xuống theo xương quai xanh hôn đến ngực cô. Thân thể cao lớn của hắn gắt gao áp chặt cô vào lồng sắt.

Trong mũi Mạch Khê tràn ngập hương thơm cùng hơi thở nam tính nhưng có phần lỗ mãng của hắn. Dưới thân truyền đến độ lạnh lẽo. Đối với sự công kích của Lôi Dận, ngay cả giãy giụa thôi cũng khiến cô mất dần đi khí lực, cả người xụi lơ nép trong lòng hắn.

Thân mình tinh tế, suy yếu của Mạch Khê bị cánh tay tráng kiện của người đàn ông ôm chặt. Hắn khuông hề uổng phí chút sức lực, mở ra hai

https://thuviensach.vn

chân cô. Mạch Khê vô lực có chút từ chối, nhưng lồng ngực thì đang kịch liệt phập phồng.

Thân thể Mạch Khê đẹp đẽ, tinh tế, dưới vầng sáng mông lung của ánh đèn, vẻ đẹp ấy lại càng mỹ miều gấp bội. Hình ảnh ấy chiếu vào mắt Lôi Dận tựa như mỹ vị, khiến ánh mắt hắn càng thâm thúy, ám trầm, dường như làm hắn đang mất dần lý trí. Hắn nâng ngón tay lên, như là chiếu cố mà nhẹ nhàng vuốt ve từng tấc da thịt cô, khóe môi cong lên đầy thỏa mãn.

Mạch Khê dù sao cũng chỉ là cô bé ngây ngô, sao có thể chống lại sự ‘tra tấn’ của cao thủ tình trường như Lôi Dận. Cô nhợt nhạt, nức nở, thân mình mẫn cảm lại dần phản bội lý trí của cô, run rẩy mà hùa theo ý đùa của hắn.

“Khê nhi, hương vị của em ngày càng ngọt ngào.”

Lôi Dận kề môi bên đôi môi run rẩy của cô nói, rồi hôn thật sâu, cắn cắn cánh hoa xinh đẹp ấy.

Hơi thở Mạch Khê hơi gấp gáp. Cô hơi quay đầu né tránh lại làm cho hắn nhân cơ hội cắn cắn cần cổ trắng mịn, nõn nà của cô. Cảm giác truyền đến tựa như luồng điện khiến toàn thân cô run lên. Bàn tay hắn thành thục chu du trên từng tấc da thịt cô, dần hủy diệt đi chút lý trí cô.

“Ưm…”

Cảm giác có vẻ xa lạ nhưng lại quen thuộc làm bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê không tự chủ đươc mà nắm chặt lấy cánh tay tráng kiện của Lôi Dận.

Động tác của Lôi Dận càng ngày càng mãnh liệt rốt cục khiến Mạch Khê run rẩy thét lên một tiếng, vô lực mà dựa đầu vào vòm ngực rộng lớn của hắn.

https://thuviensach.vn

“Dễ dàng như vậy đã thỏa mãn?”

Đôi môi Lôi Dận hơi hơi nhếch lên, mang theo hàm ý trêu tức. Hắn nâng khuôn mặt cô lên, thấy sắc mặt cô vì ngượng ngùng mà trở nên hồng nhuận, xinh đẹp vô cùng. Ngay khắc đó, đôi mắt âm trầm đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Mạch Khê bất chợt hoảng hốt. Cô rõ ràng có thể cảm giác được sự thay đổi của hắn, nhất là vật đàn ông để trên thân mình cô đột nhiên cứng ngắc. Cô ngay lập tức có phản ứng cùng sợ hãi, dùng hết sức đánh vào ngực hắn.

“Đúng là…. …”

Lôi Dận duỗi bàn tay to ra kiềm trụ hai cổ tay cô, bàn tay kia thì bắt đầu quá trình xâm nhập lần hai, thậm chí là lần thứ ba.

“Không cần…”

Mạch Khê cảm thấy thật tức thở, toàn bộ thân mình tựa như bị một lực lớn chèn ép, nhưng lại thật hưng phấn. Toàn thân cô run rẩy, mỗi tấc da thịt đều như được phủ một lớp phấn hồng hào, sáng bóng.

“Ở trước mặt đàn ông em cũng đều như vậy sao?” Đôi mắt Lôi Dận lướt qua một tia lạnh lùng, ngón tay tham nhập lại càng nhanh hơn.

“Không cần, buông ra!” Một chân Mạch Khê thoát khỏi áp chế của Lôi Dận, giơ lên cao không ngừng đá vào không trung, bày ra một tư thê vô cùng tuyệt mỹ. Xúc cảm mãnh liệt cùng mâu thuẫn chi phối toàn bộ thân thể cô.

Bộ dáng dịu dàng của cô đã sớm khiến người đàn ông tràn ngập dục niệm nguyên thủy nhất, bỗng nhiên hắn rút ngón tay ra, kéo cô về phía mình.

https://thuviensach.vn

Bởi vì hắn rút ngón tay ra khiến cảm giác cao trào của cô trở về hư không, khó chịu. Dục vọng tăng lên tựa như có trăm ngàn con kiến đang gặm nhấm lý trí của cô.

“Ưm…” Mạch Khê khổ sở.

“Muốn sao?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ phong tình, quyến rũ của cô, hạ thân Lôi Dận phát trướng đau. Hắn cúi người nâng khuôn mặt cô lên, ép hỏi: “Có nghĩ muốn tôi không?”

Cả người Mạch Khê như bị châm hỏa. Nghe được câu hỏi của Lôi Dận, thân thể hắn lại kịch liệt đụng chạm vào người cô, làm trong cơ thể Mạch Khê không ngừng dâng lên từng đợt lửa nóng bỏng.

“Không!” Cô ra sức lắc đầu cự tuyệt Lôi Dận, nhưng càng kháng cự, cơn sóng tình càng mãnh liệt dâng lên.

“Mạnh miệng! Đáng tiếc thân mình em rõ ràng là đang muốn tôi!”

Nụ cười của Lôi Dận lạnh băng, đôi mắt xanh lóe ra vài phần mê muội, lại có vẻ tàn nhẫn ma quỷ. Giọng nói của hắn trầm thấp mang theo tất cả ý châm chọc, phong tình.

“Đừng nói nữa!” Mạch Khê quay đầu nức nở. Cô hận chính mình đã khuất phục, chỉ có thể vô lực để mặc cho cha nuôi châm ngòi dục vọng trên thân thể mình.

“Nhìn tôi!” Đôi mắt Lôi Dận khép hờ, hẹp dài lại sắc nhọn tựa mắt chim ưng, hai tròng mắt gắt gao nhìn chằm chằm cô. Hắn mạnh mẽ kéo bàn tay cô một đường cởi ra quần lót của hắn, mở ra vật đàn ông cương nghị sớm đã sưng to.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê sợ tới mức quay đầu đi, đáy lòng dấy lên nỗi sợ hãi nhưng cơ thể đã dần có phản ứng.

Lôi Dận lạnh lùng cười, kéo mạnh thân thể đang không ngừng né tránh của cô.

Mạch Khê giãy dụa không ngừng, hai chân cũng muốn khép lại nhưng người đàn ông kia hoàn toàn không muốn buông tha cho cô.

“Cha nuôi…”

Trong người Mạch Khê khó chịu vô cùng, sự đụng chạm xác thịt này khiến mỗi hơi thở của cô đều trở nên vô cùng nóng bỏng.

Bộ dáng cô hoàn toàn kích thích Lôi Dận, hắn không thể nhẫn nại thêm nữa liền nâng người cô lên, dùng sức động thân một cái.

“A …..”

Mạch Khê thở hắt ra, tiếng kêu đau đớn nhanh chóng bị nụ hôn của Lôi Dận nuốt lấy. Sự đau đớn, dày vò giờ đây xen lẫn cùng cơn khoái cảm khó tả. Người đàn ông này tấn công quá mạnh mẽ, như muốn lấp đầy cô, không lọt một tia hở nào.

“A….”

Mạch Khê thống khổ nhăn mặt lại. Động tác mãnh liệt của hắn khiến cô không thể nén nổi tiếng kêu ám muội ngay trong chiếc lồng vàng. Cô thừa nhận, so với lần trước thì lần này va chạm càng sâu hơn.

Tiếng kêu khẽ càng kích thích hắn thêm cuồng dã, theo tiết tấu luật động, hắn ở trong cơ thể cô càng ngày càng lớn hơn.

“Khê nhi của tôi thích không?”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô thì cúi đầu cười, thì thầm dụ hoặc bên tai cô.

“Ưm…tôi…”

Thân thể Mạch Khê đong đưa theo từng động tác của hắn. Sự nhẹ nhàng, chậm rãi lại dịu dàng của hắn khiến cô thực sự thoải mái, nó không giống với sự cuồng bạo, kịch liệt lúc nãy.

“Không được ậm ừ!” Lôi Dận nói xong, thắt lưng lại cử động nhanh hơn.

“A… thích!”

Khuôn mặt Mạch Khê lập tức đỏ lên. Giọng nói của cô lại khiến người đàn ông thêm mạnh mẽ, cuồng dã trên thân thể cô. Cô cảm thấy chính mình như đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió, chòng chành, bất định, hoàn toàn bị lạc phương hướng.

“Ngoan!”

Khóe môi Lôi Dận khẽ cong lên, không còn thấy vẻ lạnh lùng mọi khi: “Khê nhi, cái miệng kêu càng gợi càng làm cho đàn ông muốn hung hăng chiếm đoạt!”

Mạch Khê căn bản không nghĩ tới cha nuôi sẽ nói loại lời này, nhưng đôi mắt lạnh lùng của hắn cũng khuôn mặt đẹp trai cũng không bị những lời này làm ô uế.

Gương mặt cô càng đỏ hơn, “Tôi không muốn nghe!”

“Đứa nhỏ đáng yêu!” Lôi Dận cúi đầu cười như ẩn chứa sự cưng chiều, lại cùng cô đan tay mười ngón, mạnh mẽ xâm chiếm cô.

https://thuviensach.vn

Trong không khí, hơi thở nóng bỏng đã thế chỗ chỗ luồng hơi lạnh ban đầu.

Thật lâu sau, cùng với tiếng gầm như dã thú của người đàn ông, tiếng khóc nức nở, thở gấp của người con gái, hắn reo giắc hạt mầm ấm nóng vào sâu trong cơ thể cô.

Mạch Khê xụi lơ trên mặt đất, hai chân rõ ràng vẫn còn run run. Thân thể mềm mại, trắng nõn không chút che đậy. Lôi Dận ôm lấy cô ngồi trên đùi mình. Mái tóc dài của cô nhẹ xõa, vài sợi tóc dán trên khuôn mặt, ánh mắt thì mê ly, quyến rũ đến động lòng người. Tương phản với vẻ hỗn độn của cô, Lôi Dận lại quần áo chỉnh tề. Một thân tây trang đen làm toát lên bề ngoài anh tuấn, cương nghị cùng khí thế vương giả của hắn. Nhìn người đàn ông như vậy, không ai có thể tưởng tượng ra hắn vừa như dã thú gặm nhấm cơ thể một cô gái đến chết đi sống lại. Hơn nữa, giờ hắn còn đang ôm một người con gái trần truồng trong lòng.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, đôi mắt Lôi Dận mới như có chút ý thức. Cô đã nhiều ngày chưa ăn cơm. Đương nhiên đối với cường lực cùng xâm chiếm của hắn, cô không thể tiếp nhận được, khuôn mặt kia đã thấm đầy mồ hôi.

“Buổi biểu diễn khi nào thì diễn ra?” Ngữ khí trầm thấp vẫn còn mang chút nóng bỏng của trận kích tình.

Mạch Khê nâng mắt nhìn hắn, vô lực mà nói một câu: “Mười giờ sáng ngày kia!”

Lôi Dận không nói nữa, ôm lấy cô, lại thay cô mặc quần lót và váy ngủ.

Toàn bộ quá trình, Mạch Khê đều đem ánh mắt nghi hoặc, khiếp sợ nhìn hắn. Cha nuôi của cô là người đàn ông cao cao tại thượng, hôm nay lại thay một người con gái làm việc này.

https://thuviensach.vn

Đang nghĩ tới đó, Lôi Dận đứng lên, vỗ vỗ hai gò má của cô, mệnh lệnh: “Mặc lại quần cho tôi!”

Mạch Khê cúi đầu, cảnh tượng dưới quần hắn đập ngay vào tầm mắt cô, vật nam tính kia vẫn kiêu ngạo như cự mãng mà dâng trào sức mạnh.

Cô vội vàng cụp tầm mắt như vừa nhìn phải cái không nên nhìn, hai gò má đỏ ửng lên.

Người đàn ông nén bả vai cô xuống, bắt Mạch Khê quỳ xuống, nâng cằm cô lên khiến tầm mắt cô vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng đó.

“Xấu hổ sao? Ngay cả nhìn một cái mà đã đỏ mặt. Vừa rồi là ai kêu lớn tiếng hả?”

Mạch Khê bị ép buộc phải nhìn thì sắc mặt có chút tái nhợt, tầm mắt lại như không biết nhìn đi đâu, vừa muốn chuyển lại không dám chuyển thêm.

Trải qua quá khứ, cô rất hiểu cha nuôi. Cô cũng rất sợ nơi này bởi lại lần nữa thừa nhận sự chiếm giữ của hắn.

Người đàn ông như là nhìn thấu nỗi lo lắng của cô, hơi buông cô ra, đối với sự kiềm chế của cô thì lãnh đạm nói: “Em yên tâm, tôi cũng không nghĩ nhanh như vậy đùa chết em! Sửa sang tốt lại cho tôi!”

Mạch Khê mặt đỏ tai hồng, cố hết sức tránh mặt đi nhưng thực sự không trốn ánh mắt đi đâu được bởi cô căn bản không dám nhìn thẳng nơi đó. Chẳng mấy chốc cả người Mạch Khê đã rịn đầy mồ hôi.

“Nếu em rảnh, tôi rất muốn để em thưởng thức miễn phí!” Ngược lại với Mạch Khê, Lôi Dận hoàn toàn ung dung, thong thả.

Mạch Khê cắn môi đành phải đưa tay ra, vừa chạm vào cô đã như bị điện giật mà kêu lên sợ hãi. Điều này khiến Lôi Dận cúi đầu cười ra tiếng.

https://thuviensach.vn

Cô cố nén sự sợ hãi, ngượng ngùng cầm lấy. Cô không khó cảm nhận được vật nam tính của hắn trong lòng bàn tay mình không an phận mà lại lớn lên.

Rốt cục cô cũng thay hắn đưa "con thú lớn" vào lại bên trong, chỉnh trang lại một thân âu phục thẳng thớm. Ngay lập tức, hình ảnh người đàn ông cương nghị, một tổng giám đốc cao cao tại thượng hồi phục. Có điều, dưới quần hắn vẫn như còn trướng phồng làm người ta nhìn một cái liền mặt đỏ tim đập.

Ngay sau đó Lôi Dận bế ngang cô lên, đi ra khỏi lồng vàng.

"Từ giờ đến hôm biểu diễn, ăn cơm thật ngon lành cho tôi!" Hắn thản nhiên nói.

Mạch Khê cả kinh nhìn hắn, thật cẩn thận nói: "Nhưng mà tôi phải diễn tập…"

"Gặp quỷ diễn tập đi! Hôm nay nửa bước cũng không cho phép rời khỏi tòa thành, nếu không ngày mai cũng đừng hòng đi." Lời nói của Lôi Dận dù vẫn lạnh lùng nhưng nay lại thêm đôi phần tình cảm.

Mạch Khê không dám nói thêm nữa đành phải vô lực ngả đầu vào ngực hắn, tùy ý để hắn bế ra ngoài.

-_____

Tại buổi biểu diễn của Phỉ Tỳ Mạn…. 9 giờ sáng trong phòng trang điểm…

"Hai má nhạt một chút…. chỗ này đừng quá đậm."

Tiếng người đại diện Ron không ngừng vang lên trong phòng trang điểm. Anh ta đi đến bên cạnh Mạch Khê, bất mãn mà chỉ dẫn cho chuyên

https://thuviensach.vn

gia trang điểm.

Mạch Khê lẳng lặng ngồi bên bàn trang điểm. Cô vốn sinh ra đã xinh đẹp, kiều diễm giờ thêm bàn tay tài tình của chuyên viên trang điểm lại càng đẹp hơn.

Trong lúc chuyên viên trang điểm đánh má hồng cho cô, Mạch Khê áy náy liếc mắt nhìn Ron qua gương: “Cảm ơn anh, tôi không nghĩ là anh còn cho tôi tham gia buổi biểu diễn này!”

Ánh mắt Ron tuy rằng không còn tức giận nữa nhưng vẫn miễn cưỡng cười cười, “Mạch Khê à, theo lý thì cô mất tích mấy ngày nên chắc chắn sẽ bị hủy bỏ tư cách tham gia buổi biểu diễn, vì mấy ngày này cô không diễn tập. Vạn nhất xảy ra chuyện gì trên sân khấu thì sao? Có điều tổng giám đốc đã yêu cầu cô phải tham gia, cho nên hôm nay bất luận thế nào cũng không được để xảy ra sự cố.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14

Cẩn Thận Có Báo Ứng

Mạch Khê nao nao, "tổng giám đốc" mà Ron vừa nói chính là cha nuôi của cô. Cô không nghĩ tới chuyện hắn sẽ ra lệnh cho công ty ra quyết định này.

"Ron, kỳ thật tôi…"

"Mạch Khê, tôi hiểu. Nghe Jon nói hôm đó cô cùng tổng giám đốc đang dùng bữa tối phải không? Đây là chuyện tốt mà. Đầu năm nay, ngôi sao nữ nào mà lại không vì tiền đồ của chính mình mà suy nghĩ chuyện này đâu. Chẳng qua, không nghĩ đến, cô còn trẻ như vậy mà đã hiểu được quy tắc ngầm này. Không sai, không sai!" Ron tiến lên vỗ vỗ bả vai cô, thấp giọng cười nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê lúc phiếm hồng, lúc tái nhợt, muốn mở miệng giải thích cho tốt nhưng đã thấy Phỉ Tỳ Mạn tiến đến. Cô mặc một bộ trang phục sang trọng, mỗi phục sức trên người cũng đều được thiết kế riêng cho buổi biểu diễn, ngay cả khuôn mặt cũng được trang điểm bởi chuyên gia hàng đầu.

"Tiền bối!" Mạch Khê gặp Phỉ Tỳ Mạn thì sắc mặt có vẻ không được tốt lắm, lo lắng nhìn cô ta một cái.

https://thuviensach.vn

Phỉ Tỳ Mạn bất mãn nhìn cô, lập tức giơ lên một bản thảo ném lên chiếc bàn trang điểm, giọng nói không có vẻ tức giận: “Đây là ca khúc hôm nay cô phải biểu diễn. Mấy ngày không đến diễn tập, xem kĩ ca từ trên đó cho tôi.”

Đôi mắt Mạch Khê phiếm chút cảm kích, cầm bản thảo lật ra xem, cảm động nói: “Tiền bối, ca từ đều là chị viết cho em sao?”

Sắc mặt Phỉ Tỳ Mạn lạnh lại, hừ lạnh một tiếng, “Cô không cần cảm kích tôi như vậy, chỉ là tôi sợ cô sẽ phá hỏng buổi biểu diễn của tôi thôi. Mạch Khê, cô vừa mới nhập môn mà đã không nghiêm túc. Buổi biểu diễn lúc mười giờ mà chín giờ mới đến phòng trang điểm. Nghĩ mình là thiên kim đại tiểu thư?”

Trợ lý Apple luôn có quan hệ tốt cùng Mạch Khê nên nghe thấy vậy liền vội vàng giải thích: “Thực sự là Mạch Khê đã cố hết sức để đến đây rồi. Mấy hôm nay thân thể em ấy không thoải mái, nhìn sắc mặt là biết ngay. Tiền bối Phỉ Tỳ Mạn, phiền chị không cần nói em ấy như vậy…”

“Apple……”

Mạch Khê nhẹ giọng chặn lời cô, nhìn về phía Phỉ Tỳ Mạn và người đại diện, “Thật ngại quá, là em không tốt, em không nên đến muộn.”

Có trời mới biết, hai ngày nay, kể từ khi thả cô ra khỏi lồng sắt, cha nuôi áp dụng chính sách gần như giam lỏng. Từ lúc sáng sớm mở mắt cho đến tận lúc đi ngủ cô đều có thể nhìn thấy hắn. Ngày ba bữa, hắn đều canh cho cô ăn uống đầy đủ. Hai ngày nay, dường như cô đã ăn rất nhiều.

Sáng nay cũng thế, cha nuôi ngồi nhìn cô ăn hết toàn bộ chỗ thức ăn được chuẩn bị trên bàn rồi mới lệnh cho Phí Dạ đưa cô đến buổi biểu diễn.

“Mạch Khê lần đầu lên sân khấu. Mấy người là đồng sự của cô ấy, hắn là phải cổ vũ tinh thần chứ, dù sao cũng không ai muốn nhìn cô ấy xấu mặt

https://thuviensach.vn

mà!” Giọng nói mềm mại, đáng yêu của một người phụ nữ vang lên, cùng với đó là tiếng giày cao gót tao nhã.

Mọi người theo tiếng nói liền nhìn lại, là Bạc Cơ. Dáng người cô cao gầy, mặc một bộ quần áo giản dị, áo trắng đi liền với quần jeans. Mái tóc dài của cô cũng được vấn đơn giản, toát ra sức sống tươi trẻ. Tuy rằng khí chất của một người mẫu không thể giống như một ca sĩ như Phỉ Tỳ Mạn, có điều cô mặc trang phục thường ngày đứng giữa đám đông nhưng vẫn thấy cực kỳ bắt mắt.

“Chị Bạc Cơ!” Mạch Khê sửng sốt, đôi mắt lập tức rộ lên ý cười xinh đẹp.

Phỉ Tỳ Mạn thấy thế chỉ hừ lạnh một tiếng, “Hôm nay ngọn gió nào đưa người mẫu danh tiếng đến đây vậy?”

Bạc Cơ tiến lên cười cười, “Thật là ngại quá, nếu hôm nay không phải bởi Mạch Khê lên sân khấu thì tôi cũng lười đến những chỗ như thế này. Có trời mới biết tôi luôn không thích xem biểu diễn ca nhạc.”

“Cô…”

“Thôi, thôi, sao hai người các cô lúc nào cũng cãi nhau thế?”

Ron vội vàng tiến lên khuyên can, một bên là người mẫu nổi tiếng, một bên là ca sĩ trứ danh, “Các cô không sợ bị truyền thống thấy thì tôi cũng sợ. Sắp đến giờ biểu diễn rồi, Phỉ Tỳ Mạn cũng nên chuẩn bị nhanh đi.”

Phỉ Tỳ Mạn hậm hực, không nói thêm lời nào đã rời đi.

Bạc Cơ nhìn vẻ cao ngạo của cô ta thì nhíu mày lại, “Bình thường cô ta luôn cao giọng như vậy nói chuyện với em ư?”

https://thuviensach.vn

Không đợi Mạch Khê mở miệng, Apple liền lập tức nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Phỉ Tỳ Mạn lúc nào cũng hung hăng nói này nói nọ.”

“Làm gì mà khoa trương thế!”

Mạch Khê nhẹ giọng cười nói, “Kỳ thật, tiền bối Phỉ Tỳ Mạn là người tốt. Chị ấy còn cố ý viết ca từ cho em này!”

Bạc Cơ bất đắc dĩ lắc đầu, “Em thật sự là lương thiện. Cô ta làm thế hoàn toàn là vì cô ta, vì sợ em làm hỏng buổi biểu diễn của cô ta thôi.”

Mạch Khê mỉm cười không nói gì.

Bạc Cơ nhún nhún vai, vỗ vỗ vai cô, “Chị hoàn toàn tin tưởng Mạch Khê của chị nhất định làm tốt, hơn nữa chị đã đặc biệt đến cổ vũ nên phải cố lên nha!”

“Cám ơn chị!” Mạch Khê ngọt ngào cười.

“Còn phải khách khí với chị sao?” Bạc Cơ ngồi bên cạnh cô cười nói: “Nhưng mà em nhất định phải hát bài hát của cô ta sao?”

“Người đại diện nói sau này em sẽ có ca khúc của riêng mình.” Mạch Khê nhún vai.

Bạc Cơ nghĩ nghĩ rồi rút trong túi xách ra chiếc máy nghe nhạc, không chút để ý nói: “Như thế có là gì, để em hát bài của cô ta chẳng qua là sợ em sẽ vượt mặt thôi. Chị nói này, muốn thành danh nhất định phải tạo ấn tượng để mọi người nhớ kỹ đến mình cho nên ca khúc không thể chung đụng được. Mấy hôm trước chị vô tình nghe được một bài hát rất êm tai, hình như không phải do nhạc sĩ thành danh sáng tác đâu, ca từ cũng rất hoàn mỹ, em nghe thử xem.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê tò mò nhận lấy máy nghe nhạc, đeo tai nghe vào rồi nhấn nút Play…

Ca khúc vang lên trong tai Mạch Khê mang theo giai điệu buồn đau, thê lương.

“Đây là ca khúc gì vậy?” Cô mới chỉ nghe đoạn đầu tiên đã vô cùng xúc động, nhìn về phía Bạc Cơ hỏi.

Bạc Cơ lắc đầu, “Không rõ lắm, chị cũng chỉ là vô tình nghe được trên mạng thôi. Người biết bài này hình như cũng không nhiều lắm.”

Mạch Khê không nói thêm gì, lẳng lặng nghe xong bài hát, hốc mắt đã phiếm lệ.

“Nhìn em như chìm đắm trong đó rồi.” Bạc Cơ nhẹ giọng cười trêu.

“Mạch Khê tháo tai nghe ra, nhẹ giọng nói: “Ca khúc này quả thực rất hay, nghe xong cảm giác lòng nặng trĩu.”

“Dù gì thì cũng chỉ là một bài hát thôi mà. Đừng có trách chị cho em nghe bài này khiến em tụt cảm xúc đó.”

Bạc Cơ vừa nói vừa lấy khăn tay nhẹ nhàng lau khóe mắt cho Mạch Khê, cánh tay vì không để ý mà làm rớt ra một chút chỗ cổ áo cô. Dấu hôn chói mắt khiến bầu không khí giữa hai người có phần ngượng ngùng.

“Mạch Khê…em…” Bạc Cơ theo bản năng kêu lên.

Khuôn mặt Mạch Khê liền tái nhợt đi, cô lập tức kéo chặt lại cổ áo.

Trên mặt Apple cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời không ai nói nữa, bầu không khí yên lặng điểm thêm vẻ ngại ngùng.

https://thuviensach.vn

Sau một lúc lâu Bạc Cơ mới mở miệng, “Mạch Khê, là em bị ép buộc?”

Một câu nói ra khiến Mạch Khê sợ tới mức hồn bay phách lạc, kinh hãi nhìn Bạc Cơ. Chẳng nhẽ cô ấy đã biết rồi sao?

Bạc Cơ thấy thế thì cầm lấy tay Mạch Khê, ánh mắt tỏ rõ vẻ thông cảm, “Cái vòng luẩn quẩn này chẳng sạch sẽ gì. Lúc trước chị giới thiệu cho em vào giới cũng rất mâu thuẫn. Em thực sự là cô gái có tài nhưng một khi vào vòng giải trí ắt hẳn sẽ gặp phải chuyện này…là chị hại em!”

Mạch Khê nghe lời cô nói thì vẻ mặt kinh hãi dần chuyển thành ngạc nhiên. Cô hiểu được ý trong lời của Bạc Cơ.

“Cha nuôi của em có biết chuyện này không? Người đàn ông kia là ai?” Bạc Cơ như bị kích động, “Loại chuyện này sao em không nói với cha nuôi? Anh ấy chắc chắn có thể giúp em lấy lại công bằng.”

“Chị Bạc Cơ…” Mạch Khê vội vàng chặn lời cô, “Em chỉ muốn dựa vào chính mình để làm nên chuyện.” Thế này, cô mới biết được Bạc Cơ đang hiểu lầm.

Bạc Cơ nghe vậy sau thở dài, “Lúc trước nghe nói em là con gái của anh ấy chị rất hoảng hốt, sau mới lại biết là con gái nuôi. Nhưng mà có một người cha như vậy chắc chắn em sẽ cảm thấy rất áp lực, hơn nữa, chị nghĩ cũng vì thế mà em che giấu tâm tư. Cha nuôi em mấy ngày nay luôn bề bộn công việc. Hôm nay là ngày quan trọng đối với em, vậy mà anh ấy cũng không có thời gian đến xem em biểu diễn.”

“Ông ấy không đến em còn có thể thả lỏng hơn.”

Mạch Khê lãnh đạm nói một câu. Mấy ngày nay đương nhiên cô biết cha nuôi ở đâu, làm gì. Bạc Cơ không gặp được cha nuôi là đương nhiên, bởi hắn luôn ở lại tòa thành, ngay cả xử lý công việc cũng làm tại thư phòng. Mục đích là hắn muốn trông cho cô ăn uống đầy đủ.

https://thuviensach.vn

Có điều, việc khiến cô vui mừng nhất là tối qua cha nuôi không giống lúc trước muốn trút bất mãn trên cô. Chính là, hắn yêu cầu cô nằm trong lòng hắn để hắn ôm lấy, rồi cô thiếp đi lúc nào không biết. Cô chỉ biết rằng cả đêm mình ngủ trong vòng ôm của hắn, mà trong lúc mơ hồ cô còn cảm nhận được hương thơm trên người hắn tựa như thứ xạ hương tỏa ra từ rừng tùng vậy.

Mạch Khê than nhẹ. Cô thật mềm lòng! Lúc trước để cho hắn mạnh mẽ chiếm lấy thân thể mình ngay trong lồng sắt. Cô thật sự hận hắn, rõ ràng rất hận, nhưng tối hôm qua lại có thể chìm đắm trong vòng tay hắn, lại có thể ngủ yên trong lòng hắn mà vẫn có cảm giác an toàn.

Bạc Cơ không biết suy nghĩ của cô, chỉ nghi hoặc hỏi: “Em nói gì?”

“À không có gì, ý em là ông ấy bận rộn như vậy, chuyện của em sao có thể so với bao công việc quan trọng của ông ấy được.” Mạch Khê nhanh chóng sửa miệng.

“Nói là vậy nhưng dù sao đây cũng là lần đầu em lên sân khấu. Nhưng mà cha nuôi em quả là người đàn ông sắt đá, nhất là đối với phụ nữ. Có điều đối với chị rất tốt, lần nào cũng có thể đồng ý với yêu cầu của chị. Mạch Khê à, em nói xem đó có phải một loại yêu không?” Bạc Cơ tươi cười hạnh phúc.

Dường như Mạch Khê bị vẻ mặt tươi cười của cô làm cho đau lòng nhưng nhanh chóng rụt lại, vội vàng cụp mắt, ngại ngùng nói: “Cha nuôi thật sự yêu chị, nếu không sao có thể đối tốt với chị như vậy?”

Cô liền nhớ tới buổi trình diễn thời trang lần trước cha nuôi tự mình đến đón Bạc Cơ. Nếu không phải yêu thì cũng bên nhau một thơi gian dài như vậy cô ấy nhất định cũng chiếm được một vị trí nhất định trong lòng cha nuôi.

https://thuviensach.vn

Bạc Cơ nghe vậy thì nụ cười càng thêm đậm, “Dận đối với chị thực sự rất tốt.”

“Chị Bạc Cơ, em muốn đi chuẩn bị một chút.” Mạch Khê chặn lời cô, bởi trong lòng tự nhiên nổi lên cảm giác chua xót, một loại cảm giác kỳ lạ cứ thế hãm sâu trong lòng cô.

Bạc Cơ vội vàng đứng dậy, “Được, chị sẽ cổ vũ em, cố lên nha!”

Mạch Khê gật đầu, nhìn cô qua gương cười cười.

Apple nhìn Bạc Cơ đi rồi thì vội vàng hỏi: “Mạch Khê à, thì ra em còn có cha nuôi. Sao cô ấy cứ luôn miệng nói cha nuôi em đối với cô ấy tốt lắm. Chẳng nhẽ là…”

“Apple!”

Mạch Khê lên tiếng chặn lời cô, không giải thích gì chỉ cầm tai nghe đeo lại lần nữa, “Em muốn nghỉ ngơi một chút!”

Apple thấy cô không nói gì thì, bĩu môi nói: “Được rồi, được rồi, cái gì cũng không nói cho chị biết. Chị là trợ lý của em đó, thật là…. À, nhanh xem ca từ Phỉ Tỳ Mạn đưa đi.”

Mạch Khê không để ý đến lời cô, nhắm mắt lại dầm chìm đắm trong giai điệu của ca khúc.

Ca khúc vang lên, giai điệu thực kiến người ta “tê tâm liệt phế”, sự đau đớn lan đến tận mạch máu Mạch Khê, thậm chí cô có thể cảm nhận người sáng tác ca khúc này lúc đó vô cùng tuyệt vọng.

Suy nghĩ miên man, hàng lông mi cong dài của Mạch Khê khẽ run, tựa như còn mang theo sự ấm áp. Cánh cửa kí ức dần mở ra…tám tuổi năm ấy, bàn tay kia đã nâng cô dậy; mười bốn tuổi cô chứng kiến một cảnh tượng

https://thuviensach.vn

kinh hoàng; mười tám tuổi, cha nuôi hoàn toàn tham gia vào cuộc sống của cô.

Mỗi một hình ảnh đều rõ nét đến không ngờ. Bóng dáng người đàn ông tàn nhẫn, lãnh khốc đối với cô hoàn toàn ăn khớp với nỗi tuyệt vọng, cô tịch.

“Dận đối với chị thực sự rất tốt.”

“Mạch Khê em nói xem đó có phải là một loại yêu không?”

Những lời Bạc Cơ vừa nói như vang mãi trong đầu…

Mạch Khê đột nhiên trợn mắt, ca khúc im bặt. Nhìn bên cạnh cô đã thấy Apple đang bận rộn, Mạch Khê liền nói: “Apple, bỏ bản ca khúc của Phỉ Tỳ Mạn đi, em muốn hát bài của chính mình.”

“Hả?” Apple hoàn toàn sửng sốt.

Trước buổi biểu diễn, nhóm nhân viên của tất cả các ban khác nhau đều cẩn thận chuẩn bị mọi thứ. So với đám nhân viên bận rộn như chuẩn bị tham chiến thì Phỉ Tỳ Mạn lại có vẻ thoải mái. Có thế mới thấy được năng lực và kinh nghiệm của ca hậu quả thực hơn hẳn người thường.

Khán đài to như vậy mà đã chật kín khan giả. Ánh đèn huỳnh quang đủ màu sắc không ngừng lóe lên tạo thành một không gian ảo mộng. Fan hâm mộ đến từ khắp nơi, có nhóm cầm trong tay tấm banner có ảnh Phỉ Tỳ Mạn, có người đeo trên ngực chiếc huy hiệu in ảnh cô, chỗ này thấy có fan cầm hoa tươi, chỗ kia lại thấy có người mang cả kính viễn vọng theo.

Buổi biểu diễn được bảo vệ rất nghiêm ngặt, mỗi người vào bên trong đều được kiểm tra kĩ càng.

https://thuviensach.vn

Jon cũng tự mình tỉ mỉ chuẩn bị, bởi buổi biểu diễn này gần như buổi biểu diễn toàn cầu, nên không thể không cẩn thận.

“Mạch Khê, Mạch Khê đâu?” Khi anh ta bận đủ thứ việc thì đột nhiên nhớ đến cô gái này.

Ron không nói gì, chỉ chỉ vào một góc.

Jon đi đến đó đã thấy Mạch Khê nhàn nhã ngồi dựa trên ghế gỗ, đeo tai nghe như là đang nghe nhạc. Anh ta không nghĩ ngợi gì liền vội vàng đánh gãy dòng cảm xúc của Mạch Khê.

“Mạch Khê…”

Mạch Khê liền có phản ứng, vội vàng tắt nhạc. Khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ đẹp động lòng người quay ra nhìn Jon.

Jon nhìn thoáng qua chiếc máy nghe nhạc trong tay Mạch Khê, hơi nghi hoặc nói: “Mạch Khê, ca từ của bài hát kia đã học thuộc chưa? Thời gian tập cho cô quá ngắn, liền một lúc hát hai bài hắn là cô rất áp lực.”

“Jon, anh yên tâm đi, không thành vấn đề.” Mạch Khê cười cười, xem ra rất tự tin.

Lần này công ty quyết định để Mạch Khê biểu diễn hai tiết mục, một là hát đi kèm với vũ đạo, một là hát ca khúc trữ tình. Sở dĩ sắp xếp như vậy là vì muốn tìm một con đường phát triển phù hợp với Mạch Khê.

Thấy cô nói như vậy Jon mới yên tâm, dặn dò vài câu rồi đi luôn.

“Jon…” Mạch Khê gọi to, nhìn anh ta quay đầu, vừa muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê liếm liếm cánh môi, dừng lại lấy dũng khí: “Jon, tôi có thể hát bài hát của mình không?”

Jon nghe vậy thì cười cười, vỗ nhẹ đầu Mạch Khê, “Yên tâm đi, Mạch Khê, chỉ cần lần này cô thể hiện tốt, khán giả sẽ nhớ đến cô. Như vậy cô ra ca khúc của riêng mình mới thành công.”

“Ý tôi không phải vậy. Tôi muốn ở ngay tại buổi biểu diễn này hát bài hát của mình.” Đôi mắt long lanh của Mạch Khê nhìn anh ta với đôi phần kiên quyết.

Jon vừa nghe xong đã hoảng hốt, “Mạch Khê, cô có ca khúc của riêng mình sao? Mà cho dù vậy hiện tại cũng không được. Tiến trinh buổi biểu diễn đều được sắp xếp ổn thỏa hết rồi, không được phép thay đổi. Sở dĩ cho cô hát ca khúc của Phỉ Tỳ Mạn là muốn cô được fan của cô ấy cổ vũ, đây là muốn tốt cho cô thôi, hiểu chưa?”

Mạch Khê không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ rầu rĩ cắn môi, trên môi đã in sâu dấu răng.

Jon như còn muốn nói gì nữa đã thấy một nhân viên vội vã chạy tới, ghé vào tai anh ta thấp giọng nói gì đó khiến sắc mặt Jon đột nhiên hoảng hốt, còn chưa nói thêm gì liền đi theo nhân viên kia.

Mạch Khê ủ rũ một lần nữa ngồi xuống ghế. Không phải cô không hiểu lời Jon nói mà là cô có chút không cam lòng.

Cô lấy ra tập giấy, một bên lại nghe ca khúc kia trong máy nghe nhạc rồi nghĩ thêm lời cho ca khúc đó. Cô chợt có cảm giác bài hát này như là được viết cho chính mình vậy, bởi trong thời gian ngắn ngủi nó đã khiến cô xúc động, thậm chí nhanh chóng thuộc lời. Loại cảm giác này làm đáy lòng cô không khỏi bồi hồi. Nhìn ca từ của bài hát, cô ngâm nga theo từng câu từng chữ, nhưng bài hát này còn thiếu một cái tên.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhắm mắt lại cẩn thận suy nghĩ, không bao lâu sau mở mắt ra, cầm lấy bút viết xuống vài chữ rõ ràng "Cẩn thận có báo ứng!"

-_____

Jon vừa đến phòng tiếp khách quý liền nhìn thấy ngay mấy tên vệ sĩ, trong lòng cực kỳ vui sướng, bởi không cần nói cũng biết ai tới. anh ta nhanh chóng đi vào phòng.

Vừa mới mở cửa quả nhiên nhìn thấy bóng dáng người đàn ông ngồi trên ghế sopha, chậm rãi thưởng thức rượu vang đỏ. Bên người hắn còn có một người đàn ông, với bộ dáng lạnh lùng tương tự.

Jon vội vàng tiến lên, trên mặt lộ vẻ vui mừng hớn hở, "Tổng giám đốc, hôm nay thế nào lại đại giá quang lâm đến đây?"

Lôi Dận không nói gì, ngược lại, Phí Dạ đứng bên cạnh đã lên thấp giọng hỏi: "Bao giờ thì buổi biểu diễn bắt đầu?"

"Ngay bây giờ đây!" Nói xong, anh ta quay đầu nói với nhân viên hậu đài: "Bảo mọi người chuẩn bị bắt đầu buổi biểu diễn đi."

Jon làm tại đây nhiều năm như vậy, kĩ năng quan trọng là biết quan sát sắc mặt người khác. Trong lòng anh ta biết, đã là ông chủ đến thì không thể để người ta chờ lâu, huống chi đây lại là Lôi tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy. Vạn nhất đón tiếp không chu toàn, nói không chừng cả công ty sẽ bị liên lụy.

"Không cần, mọi chuyện cứ diễn ra như cũ." Lôi Dận thản nhiên ra mệnh lệnh.

"Vâng ông chủ!" Jon vội vàng nháy mắt với nhân viên kia.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận đặt ly rượu xuống. Jon thấy ly đã cạn thì liền tiến lên muốn rót thêm rượu cho hắn, lại ngay lập tức bị Phí Dạ ngăn lại. Điều này khiến Jon khá xấu hổ, đứng lui lại một bên.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15

Buổi Biểu Diễn

"Khi nào Mạch Khê lên sân khấu?" Lôi Dận cầm lấy ly rượu mà Phí Dạ rót cho mình, nhấp một ngụm rồi không chút để ý hỏi một câu.

Trong lòng Jon hiểu rõ ràng, lập tức nói: "À, Mạch Khê sẽ lên sân khấu sau hai tiết mục của Phỉ Tỳ Mạn." Ngay sau đó, anh ta tự tiện sửa lại: "Ban đầu tính là để Mạch Khê lên sân khấu ở giữa buổi biểu diễn."

Khuôn mặt Lôi Dận không chút thay đổi, "Được rồi, không phải nói nữa."

Jon lặng lẽ đánh giá Lôi Dận. Người đàn ông này thực sự là khó nhìn thấu được, có điều hắn tự mình đến buổi biểu diễn, còn chủ động hỏi thời gian biểu diễn của Mạch Khê. Chẳng lẽ ông chủ lần này đích thân đến đây là vì Mạch Khê sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng anh ta không khỏi mừng thầm. Mạch Khê ơi Mạch Khê, không thể ngờ cô còn nhỏ tuổi vậy mà đã quá thông minh, tự nhiên câu được con cá lớn như vậy, còn khiến hắn bỏ công bỏ việc đến đây cổ vũ. Quả thực là cao tay!

https://thuviensach.vn

“Ông chủ, có cần nói với Mạch Khê một tiếng là anh đã tới không? Hoặc là gọi cô ấy ra chào hỏi anh?” Nghĩ đến đó, Jon lớn mật hỏi ướm một câu.

“Không cần làm cô nhóc đó hồi hộp.”

Lôi Dận nhàn nhã dựa vào sô pha, ngón tay vuốt dọc theo ly rượu như là vuốt ve thân thể phụ nữ. Tầm mắt hắn dừng lại trên màn hình lớn. Màn hình này được trang bị ở đây là để phục vụ cho các vị khách quý, có thể từ đây mà xem trực tiếp sân khấu buổi biểu diễn.

Bởi phần mở màn sắp bắt đầu nên trên màn hình tại phòng khách quý chiếu ra hình ảnh sân khấu, lát sau lại quay đến hình ảnh hậu trường. Trong đó, các nhân viên hậu kỳ đang tất bật chuẩn bị. Bóng hình nhỏ bé của Mạch Khê cũng được chiếu đến, khiến ánh mắt hắn thoáng trở nên dịu dàng.

Jon nhìn thấy rõ ràng, lại nghe Lôi Dận vừa gọi Mạch Khê là “cô nhóc” thì mọi phán đoán đều chắc nịch. Ngay sau đó, anh ta cố ý lấy lòng nói một câu:

“Ông chủ, anh thực quan tâm đến Mạch Khê.”

Lời anh ta vừa nói ra đã khiến sắc mặt Lôi Dận đột nhiên biến đổi. Vẻ âm trầm cùng đôi mắt xanh như đột nhiên bị phủ bởi màn sương mờ. Ánh mắt hắn nhìn Jon sắc bén như lưỡi kiếm, nhanh chóng xuyên qua bầu không khí đâm vào tim anh ta.

Jon sợ tới mức liên tục lùi về sau. Nghe nói ánh mắt Lôi Dận lạnh như băng, hiện tại xem ra một chút cũng không giả.

Phí Dạ thấy thế trầm ổn nói: “Anh xuống chuẩn bị đi.”

“Vâng, tôi…tôi còn có chuyện phải đi ra ngoài một chút.” Jon lắp bắp nói, rồi nhanh chóng đi ra.

https://thuviensach.vn

Căn phòng cho khách quý lại rơi vào khoảng im lặng.

Lôi Dận hờ hững đưa tầm mắt một lần nữa dừng trên màn hình. Mà Phí Dạ cũng chậm rãi rót rượu, đồng thời tầm mắt cũng không rời khỏi màn hình.

Rời khỏi phòng khách, Jon đi nhanh đến một góc, lau lau mồ hôi trên trán. Trời ạ! Vừa rồi thật là muốn dọa người. Sắc mặt ông chủ biến đổi nhanh như cắt, vừa lúc trước vẫn sóng yên biển lặng, lúc sau đã lạnh toát, như là có thể nuốt sống người ta vậy. Chẳng lẽ anh ta nói sai sao? Dựa theo lời nói và hành động của ông chủ, thậm chí là cả ánh mắt hắn nhìn Mạch Khê trên màn hình, tất cả đều nói lên rằng hắn đã bị Mạch Khê mê hoặc. Tuy rằng vẻ tình cảm đó chỉ chớp mắt đã biến mất nhưng anh ta rõ ràng đã nhìn thấy.

Nghĩ đến thật sự là sợ. Anh ta sợ nếu không sắp xếp cho Mạch Khê nhanh chóng lên sân khấu thì không chừng ông chủ sẽ mất kiên nhẫn mà cảm thấy phiền toái. Nghĩ đến đây, Jon càng đi nhanh hơn, vội vàng đến phía hậu trường.

-_____

Mở đầu cho buổi biểu diễn là màn bắn pháo hoa rực rỡ trên sân khấu, Phỉ Tỳ Mạn từ trên cao xuống, cùng với bộ trang phục trắng thanh khiết tựa như nữ thần Athena.

Tất cả như sôi nổi lên khi tiếng hát của cô từ từ vang lên, tựa như thiên âm lan hòa khắp bốn phương tám hướng. Cùng với đó là lông vũ trắng phiêu dật trong không gian mộng ảo.

Giọng ca của Phỉ Tỳ Màn quả thực mang đẳng cấp quốc tế, bởi vậy mỗi câu cô hát đều như mang theo hơi thở thần thánh.

https://thuviensach.vn

Nhân viên hậu đài vẫn bận rộn chuẩn bị màn tiếp theo. Mạch Khê cũng đã sớm chuẩn bị xong xuôi trang phục cho cả hai tiết mục. Trang phục và trang sức cùng phụ kiện đều tôn lên dáng vẻ xinh đẹp, đáng yêu của cô.

Trang phục tuy rằng kiểu dáng khá đơn giản nhưng cũng không khó để nhìn ra được là hàng cao cấp của KY. Mà bộ trên người Mạch Khê cũng có vẻ rất đắt giá.

“Mạch Khê à, trăm ngàn lần đừng có lo lắng. Tuy rằng chuyển tiết mục của em lên sớm một chút nhưng chị tin là em đã chuẩn bị kỹ rồi.” Người trợ lý vẫn đứng bên cạnh Mạch Khê động viên không ngừng.

Mạch Khê đương nhiên có chút hồi hộp. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô lên sân khấu lớn như vậy, thậm chí còn đứng trước hàng ngàn khán giả. Cô lo lắng ngộ nhỡ fan của Phỉ Tỳ Mạn không chấp nhận cô, không thích giọng hát của cô. Ở buổi biểu diễn lớn như vậy, họ luôn dùng ánh mắt dò xét để đánh giá người lạ, nhất là ca sĩ lạ.

“Apple, em hơi hồi hộp.”

Apple nghe vậy liền hoảng hốt, “Trăm ngàn lần đừng nha. Mạch Khê, em đã muốn có được “bát cơm” này thì sẽ phải vượt qua tâm lý hồi hộp. Đừng lo, hít sâu vào.”

Mạch Khê gật gật đầu, đôi mắt không hề chớp nhìn màn trình diễn của Phỉ Tỳ Mạn. Rốt cục cô cũng hiểu được, để có thể trở thành ca sĩ chỉ dựa vào giọng hát thôi là chưa đủ, còn cần có tinh thần thép để áp chế mọi cảm xúc.

“Mạch Khê, Mạch Khê…”

Cách đó không xa vang lên tiếng bước chân. Ngay sau đó hai tay Mạch Khê liền bị cầm lấy, “Tạ ơn trời đất, rốt cục cũng đến kịp. Trời ạ! Giao

https://thuviensach.vn

thông hôm nay kinh khủng quá, mình còn tưởng không đến xem buổi biểu diễn của cậu được.”

“Đại Lỵ!”

Mạch Khê cảm động nhìn thoáng qua cái đầu đầy mồ hôi của Đại Lỵ, tươi cười nói: “Không phải là buổi biểu diễn của mình. Mình chỉ là khách lên sân khấu biểu diễn thôi.”

Đại Lỵ bĩu môi, “Mặc kệ, trong lòng mình cậu đã là thần tượng rồi. Nhưng mà Mạch Khê…” Cô dùng sức nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê, “Sao lạnh vậy? Trời ạ! Cậu đang hồi hộp sao?”

Mạch Khê không chút che giấu liền gật đầu.

“Không có gì đâu. Cậu cứ coi người ngồi phía dưới là củ cải trắng hết. Đúng rồi, mình nhìn thấy nhà thiết kế đẹp trai kia cũng vừa đi vào. Nhất định là đến xem cậu biểu diễn nha.” Đại Lỵ vừa động viên cô vừa thần bí cười cười, ra bộ rất mờ ám.

Mạch Khê sửng sốt. “Nhà thiết kế đẹp trai? Anh Thiên Luật?”

Từ lần trước trước cô đã không có điều kiện hỏi thăm vết thương của Thiên Luật. Hơn nữa cha nuôi lại nghiêm khắc khiến cô không thể rời nhà nửa bước, chỉ có thể từ Phí Dạ mà biết chút tin tức. Nghe Phí Dạ nói vết thương của Thiên Luật đã ổn rồi thì Mạch Khê có chút yên tâm. Mà hôm nay lại nghe thấy Đại Lỵ nói vậy thì cũng hoàn toàn thả lỏng tâm tình.

“Anh Thiên Luật? Tên anh ấy sao mà dễ nghe thế! Nghe tên thôi đã thấy tương xứng với vẻ đẹp trai rồi.” Đại Lỵ liền nghịch ngợm trưng ra vẻ mặt mê trai.

Mạch Khê bất đắc dĩ lắc đầu, cô cũng không có thời gian giải thích cho Đại Lỵ quan hệ của họ trước đây liền vội vàng hỏi: “Anh ấy giờ ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Đại Lỵ bĩu môi, “Mình nhìn thấy anh ấy đi vào phòng cho khách quý mà không thấy ra.”

“Phòng cho khách quý?” Mạch Khê chớp chớp mắt, không nói gì, đáy lòng có chút cảm động.

Thiên Luật luôn chăm sóc cô rất tốt, anh sợ mình xuất hiện đột ngột sẽ gây áp lực tâm lý cho cô. Như vậy, sau khi màn biểu diễn kết thúc, cô nhất định phải đi tìm anh. Chuyện lần trước anh vì cô mà bị thương đã để lại nỗi áy náy rất lớn trong lòng Mạch Khê.

Đang nghĩ tới đó…

“Mạch Khê chuẩn bị!” Nhân viên hậu kỳ chạy đến nhắc nhở một câu, trên mặt vẫn là vẻ chuyên nghiệp thường ngày.

“Chết rồi, chết rồi!” Đại Lỵ đưa tay đặt lên ngực mình, “Sao mình lại còn hồi hộp hơn cả cậu thế này?”

Mạch Khê bị bộ dáng của cô chọc cười, cảm giác hồi hộp lúc trước đã vơi đi nhiều, “Nhìn bộ dáng này của cậu mình lại thoải mái lên không ít. Thôi, mình lên sân khấu đây.”

“Ừ, cố lên!” Đại Lỵ nắm tay giơ lên.

Mà trợ lý Apple đứng bên cạnh cũng làm một kiểu như thế.

Mạch Khê dùng sức gật đầu, trong lòng cảm thấy ấm áp rất nhiều.

-_____

Trên sân khấu, Phỉ Tỳ Mạn hát liền một lúc hai bài. Cả bầu không khí tràn ngập tiếng hát của cô, tiếng hát truyền qua micro tựa như thứ thanh âm mê hoặc lòng người.

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn các bạn đã từ mọi miền đến đây. Kế tiếp tôi xin giới thiệu một vị khách quý, giọng ca của cô ấy chắc chắn sẽ khiến mọi người bất ngờ. Vị khách quý của tôi….. Mạch Khê!”

Tiếng nhạc một lần nữa vang lên. Toàn bộ khán giả đều tập trung vào vị khách quý sắp lên sân khấu.

Đây là do Jon đã sắp xếp, lợi dụng lúc bầu không khí đang náo nhiệt khi có Phỉ Tỳ Mạn liền giới thiệu Mạch Khê ra. Lúc mọi người đang cực kỳ hưng phấn chính là thời gian vàng để Mạch Khê xuất hiện. Mà lại giới thiệu Mạch Khê là khách quý sẽ khiến người ta nhớ đến cô rất kỹ.

Ánh sáng được điều chỉnh cùng với tiếng nhạc vang lên đưa đến sự biến chuyển. Dưới ánh mắt hiếu kỳ của khán giả, Mạch Khê hít sâu một hơi, khoan thai đi lên sân khấu.

Dưới ngọn đèn rực rỡ, ánh mắt mọi người đều như ngưng lại trên người cô…

Mái tóc dài được cuốn lọn xoăn xõa mềm trên đầu vai. Bộ trang phục đơn giản không những làm toát lên được vẻ thanh lệ, xuân sắc của cô mà còn tôn lên dáng người nhỏ nhắn cùng đường cong động lòng người. Ngũ quan xinh đẹp dưới ánh đèn sân khấu càng thêm phần diễm lệ, tựa như con búp bê trong thế giới cổ tích. Đôi môi mềm đỏ hồng, làn da trắng mịn như sữa…tất cả đều khiến khán giả ngây người, thậm chí có người há hốc miệng.

Hai người trên sân khấu nói nói cười cười vài câu rồi Phỉ Tỳ Mạn giao sân khấu lại cho Mạch Khê.

So với sự náo nhiệt ngoài sân khấu thì trong phòng khách lại vô cùng im lặng.

https://thuviensach.vn

Trước màn hình lớn, Lôi Dận nhàn nhã ngồi tựa vào sô pha, chân trái vắt lên đùi phải. Đôi mắt hắn nhìn bóng hình thanh lệ trong màn hình không hề chớp, khóe môi cũng khẽ cong lên. Hắn thản nhiên nhấp một ngụm rượu rồi nói: “Đây là trang phục do cháu thiết kế?”

Cách sô pha không xa là hai người đàn ông nhàn nhã ngồi trên hai cái ghế cạnh quầy bar. Một là Phí Dạ, một là người vừa vào phòng khách quý không lâu – Nhiếp Thiên Luật.

Anh chủ động rót cho mình một ly rượu, nhìn thoáng qua màn hình rồi thản nhiên cười, “Là tự tay cháu thiết kế. Cậu thấy sao?”

Lôi Dận không quay đầu lại, đôi mắt sắc bén vẫn nhìn chằm chằm vào bóng hình xinh đẹp trên màn hình, nói: “Rất được!”

Nhiếp Thiên Luật cùng Phí Dạ nhìn nhau, ngay sau đó không chút để ý cố tình nói: “Là chính tay cháu thiết kế riêng cho Mạch Khê.”

Lôi Dận nghe ra ý định trong câu hỏi của anh, liền đặt ly rượu xuống. Hắn không trả lời mà ngược lại hỏi: “Phí Dạ, cậu thấy thế nào?”

Ánh mắt Phí Dạ hơi ngây ra một chút sau đó trầm giọng nói: “Bộ trang phục này rất hợp với tiểu thư Mạch Khê. Hôm nay tiểu thư quả thực rất xinh.”

Câu trả lời vẹn cả đôi bên làm khóe môi Lôi Dận khẽ nhếch lên.

Nhiếp Thiên Luật bất đắc dĩ lắc đầu, lãnh đạm nói một câu: “Lão hồ ly!”

“Thiên Luật!” Lôi Dận hình như không nghe thấy lời anh lầm bầm, chỉ nhìn hình ảnh Mạch Khê cùng nhóm vũ công trên màn hình, trầm giọng nói: “Lần sau, cổ áo không cần khoét sâu quá như vậy!”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Thiên Luật nhìn sườn mặt lạnh lùng của hắn, lấy tay để trên trán, cố nhịn cười nói: “Cậu, cổ áo của bộ Mạch Khê mặc được xẻ tối thiểu rồi đấy!”

Lôi Dận quay đầu liếc anh một cái, con mắt lạnh lẽo nhưng không mang theo vẻ tức giận. Nhiếp Thiên Luật bất đắc dĩ lắc đầu, “Được rồi! Cháu nhớ rồi!”

Có thế Lôi Dận mới quay đầu lại, một lần nữa dừng tầm mắt trên người Mạch Khê.

Trên sân khấu, Mạch Khê xinh đẹp đến động lòng người. Cảm giác hồi hộp cùng ngượng ngùng lúc vừa xuất hiện đã dần biến mất, ngược lại cô ngày càng bạo dạn hơn.

Ca khúc đầu tiên này khá sôi động lại phối hợp cùng màn vũ đạo nóng bỏng. Trong các buổi biểu diễn, thể loại này luôn chiếm ưu thế. Tiếng ca ngọt ngào của Mạch Khê cùng những động tác tràn ngập sức sống nhanh chóng có được sự ủng hộ của khán giả. Thậm chí bắt đầu có vài ánh đèn dạ quang lắc theo nhịp điệu bài hát, đến đoạn điệp khúc thì gần như tất cả đèn dạ quang được giương cao, ánh đèn nhiều màu sắc trông rất đẹp mắt.

Khán giả vốn đã có ấn tượng rất lớn với nguyên tác. Nhiều người cũng nghĩ rằng khi một ca sĩ hát lại rất có khả năng sẽ dễ bị ảnh hưởng bởi phong cách của người hát trước.

Nhưng Mạch Khê lại không như vậy. Thứ nhất, thanh giọng Mạch Khê hoàn toàn khác với Phỉ Tỳ Mạn, mỗi người một vẻ rất dễ phân biệt. Thứ hai, khi diễn tập cho ca khúc, Mạch Khê đã thông minh biến tấu một số đoạn. Như vậy sẽ khiến khán giả cảm thấy mới lạ hơn.

Quả nhiên, sự thay đổi này hoàn toàn có hiệu quả. Rõ ràng phong cách hát của Phỉ Tỳ Mạn và Mạch Khê khác nhau hoàn toàn làm mọi người có

https://thuviensach.vn

cảm giác thực mới mẻ, không bị nhàm chán. Riêng điều này thôi đã đưa đến một hình tượng mới hoàn mỹ.

Đến giữa ca khúc, khi Mạch Khê đã khiến toàn bộ khán giả đứng dậy cổ vũ nhiệt tình, thì trong phòng khách quý…

Nhiếp Thiên Luật nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu, thân mình nhàn nhã dựa vào ghế sô pha. Đôi mắt tinh anh nhìn không rời bóng hình người con gái trên màn ảnh, lắng nghe giọng hát nhẹ nhàng cất lên tự tận đáy lòng.

“Mạch Khê thật sự là ca sĩ có tài năng. Chẳng những cô ấy có tố chất thiên phú mà còn biết kiểm soát tốt khoảng cách với khán giả, không quá gần gũi nhưng cũng không quá cách xa. Cảm giác như vậy mới khiến người ta thần hồn điên đảo.”

Lôi Dận dường như làm ngơ với những lời anh nói, lắng lặng châm một điếu xì gà, bộ dáng vẫn luôn âm trầm như vậy. Trên màn hình, Mạch Khê xuất hiện với vẻ thanh tân, tươi mới, thể hiện đúng khí chất của một cô gái mười tám tuổi.

“Thật sự không thể ngờ vũ đạo của Mạch Khê tốt như vậy.”

Nhiếp Thiên Luật nói như lầm bầm cho chính mình nghe nhưng lại nhìn thoáng qua khuôn mặt trầm mặc của Lôi Dận, đột nhiên hỏi: “Cậu thấy sao?”

Lôi Dận nghe ra hàm ý trong câu hỏi của anh, cố tình liếc anh một cái mà không thèm nói gì, nhưng ánh mắt thật ra không hề có vẻ tức giận, vẫn nhìn chằm chằm màn hình lớn. Đôi mắt xanh biếc dần chau lại, mãi sau hắn mới mở miệng, cũng là mệnh lệnh cho Phí Dạ, “Gọi người phụ trách tới!”

“Vâng!” Phí Dạ không nói hai lời lập tức đi sắp xếp.

https://thuviensach.vn

Chẳng bao lâu, Jon bị mấy tên vệ sĩ đưa vào, anh ta bước nhanh đến cười huề: “Ông chủ, anh có gì dặn dò?” Nói xong anh ta ngẩng đầu nhìn, theo bản năng liếc nhanh một cái đến Nhiếp Thiên Luật thì hơi giật mình. Tổng giám đốc Nhiếp thị, sao anh ta lại đến đây? Chẳng lẽ cũng là đến xem Mạch Khê sao?

Trời ạ!

Mạch Khê này đến tột cùng là người như thế nào đây?

Nhiếp Thiên Luật tà tà dựa vào sô pha, ánh mắt vẫn thản nhiên như người ngoài cuộc, dường như rất bình tĩnh nhìn một màn trước mắt nhưng tựa như lại nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Lôi Dận lạnh lùng nhìn qua màn hình, ngữ khí vô cùng bình thản: “Bọn họ là ai?”

Ngữ khí trầm ổn chỉ như hỏi người ta đã ăn cơm chưa nhưng phải biết đây là Lôi Dận. Nhiếp Thiên Luật cùng Phí Dạ đều hiểu rõ, thường thường hắn càng như vậy càng cho thấy ngọn lửa giận đang âm ỉ cháy.

Tuy nhiên Jon không hề biết điều này, cũng thực sự không theo kịp lối suy nghĩ của hắn, chỉ ngu ngơ, run sợ hỏi: “Bọn họ cái gì… cái gì cơ?”

Lôi Dận nhíu mày lại hoàn toàn khiến Jon sợ hãi.

Phí Dạ ở một bên thì rất rõ, nhắc nhở một câu: “Những nam vũ công nhảy cùng Mạch Khê.”

“À, anh chỉ bọn họ…”

Lúc này Jon mới có phản ứng lại, vội vàng trả lời: “Họ là vũ công được chọn lựa tỉ mỉ để làm bạn nhảy của Mạch Khê. Những người này đều trẻ trung, đẹp trai. Họ khiến ông chủ không hài lòng?”

https://thuviensach.vn

Anh ta lải nhải nói mấy câu sau đã thấy gương mặt Lôi Dận như phủ một màn sương dày. Gương mặt vốn góc cạnh rõ ràng nay càng thêm sắc bén. Trong lúc nhất thời anh ta liền thông minh mà ngậm miệng lại.

Chẳng lẽ… Ông chủ không vui?

Quả nhiên, Lôi Dận lạnh lùng ra lệnh: "Từ nay về sau, bạn nhảy của cô ấy chỉ có thể là nữ!"

"Á…" Jon há to miệng, thế này không phải là vô lý sao!

"Sao? Rất khó sao?" Lôi Dận lạnh lùng hỏi lại một câu, đôi mắt sắc bén dừng trên người Jon, như không cho người ta đường sống.

Jon lạnh run, liên tục gật đầu, "Tôi sẽ làm theo, ông chủ!"

Khuôn mặt lạnh băng của Lôi Dận lúc này mới giãn ra.

Nhiếp Thiên Luật bất đắc dĩ thở dài, nhìn về phía Lôi Dận thản nhiên nói: "Cậu đang can thiệp vào trình tự công việc của họ đấy!"

Lôi Dận như là nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, nhíu mày lại, "Công ty của họ hiện tại là của họ Lôi!"

Nhiếp Thiên Luật cười khổ, không thể nói thêm gì nữa.

Jon âm thầm lau mồ hôi. Mạch Khê được ông chủ coi trọng, không biết là phúc hay là họa đây. Nhưng là, mới chỉ với một mệnh lệnh đã có thể nhìn ra ông chủ đối với Mạch Khê có cảm giác chiếm hữu, thậm chí còn vượt qua cả phạm vi thông thường, giống như…. Anh ta cố gắng tìm một từ thích hợp thì đột nhiên trong đầu hiện ra một ý…thật giống như chủ nhân đối với thú cưng!

Trời ạ!

https://thuviensach.vn

Jon cực kỳ xấu hổ, chỉ mong tất cả đều là anh ta phán đoán lung tung!

Trên sân khấu mộng ảo tràn ngập sắc xuân, Mạch Khê rốt cục cũng hát xong bài đầu tiên. Không khí phía khán đài vô cùng sôi động, mọi người đều hưng phấn mà đứng cả dậy.

Mạch Khê thở gấp, đây là kết quả của việc vừa hát vừa nhảy. Trong các buổi biểu diễn, Phỉ Tỳ Mạn luôn bài trừ việc hát nhép, dù tham gia một hoạt động nhỏ cũng luôn thể hiện tốt ca khúc. Đây cũng là nguyên nhân khiến cô có rất nhiều người hâm mộ.

Mà Mạch Khê là người mới nên đương nhiên cũng phải dùng giọng thật, không được phép hát nhép. Hơn nữa cô hát ca khúc của Phỉ Tỳ Mạn, lại có giọng hát ngọt ngào nên ngay lần xuất hiện đầu tiên đã chiếm được cảm tình lớn của khán giả.

“Cảm ơn mọi người!” Giọng nói nhẹ nhàng của Mạch Khê hòa trong không gian, đôi mắt mang theo ý cười trong suốt, lại thêm mái tóc dài mềm mượt nhẹ bay.

“Tiếp theo sẽ là một ca khúc êm dịu gửi đến mọi người!”

Khi hơi thở dốc đã dần bình ổn, Mạch Khê mới nói ra những lời này. Cô xoay người đi đến trước tổ âm thanh, giơ ra một bản nhạc cho nhạc công, thấp giọng nói với họ vài câu.

Cả tổ nhân viên âm thanh chẳng hiểu gì, ngơ ngác nhìn nhau. Người xem dưới khán đài lại không biết tình hình thực tế nên đều háo hức chờ mong.

“Trời ạ! Mạch Khê đang làm cái gì vậy?” Phía hậu trường, Apple phát hiện ra điểm khác thường liền sợ hãi kêu lên.

“Làm sao vậy?” Đại Lỵ không nhìn ra vấn đề ở đâu thì tò mò hỏi.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Apple nghiêm trọng hẳn, “Dựa theo kế hoạch thì ca khúc thứ hai Mạch Khê hát sẽ là một ca khúc trữ tình của Phỉ Tỳ Mạn. Nhưng mà tại sao cô ấy lại đưa cho tổ âm thanh một bản nhạc? Trời ạ! Không phải là Mạch Khê sẽ hát ca khúc của chính mình chứ? Chết rồi, chết rồi, chị chỉ nghĩ là con bé thuận miệng nói thôi…”

“Hát ca khúc của mình?” Đại Lỵ nghe vậy càng khó hiểu, mi tâm lập tức giãn ra, “Thì ra Mạch Khê có ca khúc của chính mình. Thật sự là quá tốt!”

“Rất tốt? Chị thấy là rất phiền thì có. Trời ạ, chị biết giải thích với Jon như thế nào đây?” Apple vò đầu bứt tai, nhất là khi nhạc công đang thử chơi bản nhạc.

Đại Lỵ thấy thế thì thắc mắc, “Rốt cục là chị phiền não điều gì?”

“Haiz, em không hiểu đâu.” Apple có cảm giác hoảng loạn như trời long đất nở đến nơi.

Đại Lỵ vừa muốn hỏi tiếp lại thấy người đại diện Ron vội vàng đến hậu trường, “Mạch Khê sao lại thế này?”

Apple còn đang kêu rên liền tiến lên cười xòa, “Ron, cái đó…. Có khả năng là Mạch Khê hát ca khúc của chính mình. Ông trời ơi, thức tỉnh con bé đi!” Cô có cảm giác sợ hãi như bị sét đánh trúng đầu.

Quả nhiên, Ron nghe vậy thì trợn tròn hai mắt, “Hát ca khúc của mình, cô ấy có ca khúc nào?”

Apple chỉ lên sân khấu, cẩn thận nói: “Có, có lẽ là bài hát cô ấy viết…”

“Vớ vẩn!”

https://thuviensach.vn

Ron hoàn toàn nổi giận. “Mạch Khê này sao lại có thể dám làm chuyện thái quá như vậy? Không có sự cho phép của tôi mà dám tự tiện sửa tiết mục. Cho dù cô ấy có tự mình hát đi chăng nữa nhưng cũng không thể làm bậy mà đi sắp xếp như thế!”

“Ron!”

Tiếng nói của Phỉ Tỳ Mạn chặn ngang cơn thịnh nộ của người đại diện, “Cô ấy đã thay trang phục cho tiết mục tiếp theo rồi, tổ âm thanh cũng đã chuẩn bị xong, hiện tại ngăn cản cũng không kịp nữa!”

“Nhưng mà tôi không thể để cô ấy phá hỏng buổi biểu diễn của cô được!” Ron bất mãn nói một câu.

“Đâm lao thì phải theo lao, nói không chừng sẽ có hiệu quả tốt. Hiện tại mà lên ngăn cản không chừng sẽ để lộ sơ hở sai sót. Khán giả không phải người ngốc, liếc mắt một cái có thể nhìn ra.” Phỉ Tỳ Mạn không chút để ý nói, như thể buổi biểu diễn không liên quan gì đến mình.

“Đây là…là Ron tiên sinh?”

Đại Lỵ vội vàng tiến lên, vẻ mặt cầu xin, “Xin anh cho Mạch Khê một cơ hội được không? Vừa rồi anh cũng thấy cô ấy hát rất tốt mà, hơn nữa nhìn qua cũng thấy anh quý mến cô ấy, đừng bóp chết hy vọng của cô ấy được không?”

Thình lình xuất hiện một cô gái khiến Ron hơi giật mình, nhìn Đại Lỵ từ trên xuống, “Cô là…”

“Tôi là bạn thân nhất của Mạch Khê, Đại Lỵ!”

Đại Lỵ vội vàng tự giới thiệu, tiện thể bổ sung: “Cho nên tôi biết Mạch Khê tuyệt đối không phải là người làm việc tùy tiện. Cô ấy rất thông minh nên nếu cô ấy đã làm như vậy chắc chắn là có lý do.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Ron có vẻ hơi thả lỏng, nhất là sau khi tiếng nhạc vang lên, anh ta cũng không thể thỏa hiệp được, cuối cùng nói: “Chỉ có thể đành như vậy. Có điều sau khi kết thúc, tôi nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm. Nhất là cô, Apple, cô là trợ lý của cô ấy, xảy ra chuyện lớn như vậy mà không biết, hừ!” Nói xong anh ta tức giận rời đi.

Apple có vẻ ấm ức, thở dài: “Mạch Khê ơi, chị bị em hại chết rồi!”

Tiếng nhạc chậm rãi vang lên trên sân khấu, cùng với làn khói mờ ảo. Bầu không khí sôi động giờ đã lắng xuống, theo tiếng nhạc du dương chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng.

Đây là tiếng nhạc gì đây? Tiếng nhạc như từ trời cao xé rách tầng mây mà vang xuống trần gian; mềm nhẹ như dải lụa hồng quấn quanh người ta cho đến khi nghẹt thở.

Mạch Khê xuất hiện với hình tượng thanh thuần, cầm micro lẳng lặng đứng giữa sân khấu, không có bạn nhảy cùng, thậm chí bối cảnh phía sau cũng tối đen, làm bạn với cô lúc này cũng chỉ còn lại tiếng nhạc lan hòa.

Đi đến nửa đường, người đại diện Ron đột nhiên dừng bước, kinh ngạc nghe đoạn mở đầu ca khúc. Trong lúc nhất thời, sự tức giận trên mặt hoàn toàn bị thay thế bởi vẻ sợ hãi tột cùng.

So với sự tĩnh lặng trên sân khấu thì trong phòng khách đã dần nổi lên biến chuyển.

Lúc tiếng nhạc vừa vang lên, Nhiếp Thiên Luật còn nhàn nhã bắt chéo chân, thản nhiên nói: “Điệu nhạc này không giống với phong cách của Phỉ Tỳ Mạn…” Nói đến đây, anh đột ngột biến sắc, “Bài này là…”

Tiếng nhạc bi ai nhè nhẹ từng đợt từng đợt đi vào tai Lôi Dận. Chỉ thấy hắn đột nhiện đứng dậy, thân mình cao lớn hơi run, khuôn mặt lạnh lùng như bị màn sương che phủ, đôi mày sắc cũng nhíu lại.

https://thuviensach.vn

Hắn như bị điểm đúng tử huyệt, đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm Mạch Khê trên màn ảnh. Thân mình cao lớn có vẻ cứng ngắc, lạnh băng.

Đứng trên sân khấu, Mạch Khê chậm rãi cất tiếng hát.

Đôi mắt cô như vầng trăng sáng, lại như đóa dạ lan hương, yếu đuối, bi thương. Hai gò má cũng toát lên nỗi tuyệt vọng, đau đớn.

Giọng hát của cô rất nhẹ, lại khiến lòng người rung động sâu sắc.

Ca khúc cô hát chính là ca khúc mà cô mới nghe một lần đã cảm động vô cùng. Với cô, đây không phải ca khúc số một, nhưng là một nghệ thuật chân chính.

Cô cất tiếng hát….

“Tôi đã nếm được mùi vị trầm luân

Lúc bốn mắt hai ta nhìn nhau

Ngỡ như đã định được duyên kiếp!

Chỉ có đau thôi phải không?

Chỉ có buồn thôi phải không?

Đáng tiếc!

Tình yêu thật nực cười!

Chỉ có tổn thương mới là chân thật

Chỉ có phản bội mới là thật tâm

Lưng mang đầy tội nghiệt

https://thuviensach.vn

Cẩn thận, anh nhất định sẽ bị báo ứng!

Lời hứa hẹn tan vỡ như một án tử hình

Anh làm tổn thưởng tôi

Tôi cũng có thể làm tổn thương anh!

Không thể nhìn ra biểu hiện của anh

Lại có thể như trước…

Hãy giữ lấy mạng của anh!

Cẩn thận, anh nhất định sẽ bị báo ứng!

Sự thương tổn vô tình, đến một ngày sẽ biến thành án tử!

Anh làm tổn thương tôi

Tôi cũng có thể làm tổn thương anh!

Khi tôi nhắm mắt lại,

Thiên đường hé lộ ra…Tạm biệt!”

Tiếng hát vang lên như thanh âm của tự nhiên, như là vọng đến từ Thiên Sơn[1], dường như thôi miên toàn bộ người nghe. Ca từ của bài hát này tràn ngập yêu thương nhưng lại như một sự trừng phạt, ai oán như là nỗi tuyệt vọng trong tình yêu. Mạch Khê đã hòa quyện được hai thứ tình cảm trái ngược này lại với nhau, nhuần nhuyễn vô cùng.

Nhân viên hậu kỳ đều chấn kinh, ngay cả Jon đang hớt hải chạy đến cũng lảo đảo. Bỗng dưng xuất hiện một bài hát khiến anh ta trong chốc lát không kịp phản ứng. Sau một lúc đứng nhìn bóng dáng xinh đẹp trên sân khấu, anh ta mới cầm bộ đàm ra lệnh: “Sắp xếp đi, lập tức hạ màn!”

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, cả bối cảnh sân khấu liền thay đổi. Trong tiếng nhạc du dương, từ bầu trời đêm thâm thúy bay đầy những lông vũ trắng như những bông hoa tuyết rơi xung quanh Mạch Khê, hòa hợp với bộ đồ đính lông vũ của cô.

Biến đổi này càng làm cho cảnh tượng thêm động lòng người, nhất là những chiếc lông vũ kia, tuy rằng rơi xuống rất chậm, rất nhẹ nhưng lại như khảm sâu vào lòng người xem.

Trong phòng khách…

Sắc mặt Lôi Dận vô cùng khó coi. Cả người chao đảo, nhất là khi Mạch Khê rành rọt hát từng câu chữ, tiếng hát thấu vào tai hắn khiến bàn tay to kia nắm chặt lại thành quyền.

Chẳng những hắn, ngay cả Nhiếp Thiên Luật và Phí Dạ đều biến sắc. Vẻ bình tĩnh trước sau như một của Phí Dạ, cùng đôi mắt thâm trầm dần mang vẻ khiếp sợ rồi hóa thành lo lắng.

Trên màn hình, Mạch Khê như chìm đắm trong bài hát. Lông vũ đậu nhẹ trên người biến cô nên như một thiên sứ. Vẻ mặt u buồn, thống thiết khiến mỗi người nhìn thấy đều phải mềm lòng.

Cô không khóc nhưng nước mắt lại lăn nhẹ qua gò má, càng xem càng thấy nỗi bi thương, tuyệt vọng nơi đáy mắt.

Đôi mắt thâm sâu như lang sói khóa chặt lấy khuôn mặt bi ai của Mạch Khê. Ngay sau đó, các đốt ngón tay đều run lên. Mỗi câu hát tựa như một lời khắc cốt ghi tâm, đau đớn như một mũi dao đâm thâu lòng Lôi Dận. Trong đầu hắn không ngừng giở lại từng hồi ký ức.

“Dận…tôi đi, thà rằng cả cuộc đời này anh không nhớ đến tôi.”

“Tôi sẽ không để em đi!”

https://thuviensach.vn

“Lôi Dận, dù chết tôi cũng vĩnh viễn không tha thứ cho anh.”

“Được rồi, em cứ hận tôi đi. Thà rằng để em chết chứ tôi vĩnh viễn không thả em đi!”

“Vì sao, vì sao em yêu hắn?”

“Bởi vì tôi thương anh ấy!”

“Tôi sẽ giết chết hắn!”

“Vậy thì anh giết luôn tôi đi!”

“Được!”

Thân mình cao lớn của Lôi Dận khẽ run lên, bàn tay nắm lấy tay vịn sô pha. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng tràn nỗi bi thương trên màn hình, tay phải hắn đột nhiên ôm lấy ngực, từng đợt từng đợt, nỗi đau lan nhanh từ chỗ vết thương gần vai ra khắp cơ thể.

Giọng hát Mạch Khê như lưỡi kiếm nhọn hung hăng đâm vào ngực hắn. Loại đau đớn này…hắn chưa từng trải qua. Cho dù là nhớ lại hồi ức cũng chỉ là trầm mặc, lạnh lùng, nhưng…

Lần này, thực sự là rất, rất đau đớn!

Giờ này khắc này, Lôi Dận mới biết được, thì ra mình cũng sẽ đau lòng.

“Lôi tiên sinh…”

“Cậu…”

Phí Dạ và Nhiếp Thiên Luật đồng thời bước đến, đỡ lấy thân thể lung lay của Lôi Dận. Vẻ bình tĩnh sớm đã không còn. Bọn họ là những người

https://thuviensach.vn

thân cận nhất bên cạnh hắn, nhưng cho tới giờ chưa một lần thấy hắn không khống chế được cảm xúc đến vậy.

Lôi Dận hơi nâng tay lên, thân mình cao lớn loạng choạng ngồi xuống sô pha. Ánh mắt ngoại trừ nỗi đau đớn, áp lực còn thấy rõ nét tang thương, tiều tụy.

[1]: Thiên Sơn có nghĩa là "Núi trời", là một dãy núi nằm ở khu vựcTrung Á, về phía bắc và phía tây của sa mạc Taklamakan trong khu vực biên giới của Kazakhstan, Kyrgyzstan và khu tự trị dân tộc Duy Ngô Nhĩ Tân Cương ở phía tây bắc Trung Quốc. Về phía nam, nó nối liền với dãy núi Pamir.

Đôi mắt Lôi Dận tựa như thiếu đi sự sắc bén, nhìn Mạch Khê trên màn hình. Mỗi cử chỉ xinh đẹp của cô, mỗi câu hát của cô khiến tim hắn đau nhói. Đôi môi hắn mím chặt, bàn tay cũng dần buông lỏng ra. Trong lồng ngực, mỗi một chỗ như có vết thương đang từ từ rách ra…

Ai hận ai?

Ai làm cho ai chết đi?

Đôi mắt đau xót, bi thương của cô là vì hắn!

Phí Dạ lẳng lặng nhìn màn hình, đôi mắt cũng ánh lên vẻ nghi hoặc. Một lúc lâu sau hắn mới hỏi: "Lôi tiên sinh, có cần tra chuyện này một chút không?"

Sắc mặt Nhiếp Thiên Luật cũng cực kỳ nghiêm trọng.

"Không cần!"

Cảm xúc không khống chế được của Lôi Dận dần bình ổn, khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày. Đôi mắt lạnh lùng cũng không chút gợn sóng làm

https://thuviensach.vn

người ta sợ hãi, không thể tưởng tượng được bộ dáng hắn vừa rồi ôm ngực đau đớn.

Ca khúc đã hết, Mạch Khê đứng trước sân khấu, dưới chân đầy những lông vũ trắng. Phía dưới, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, thậm chí còn có người đứng lên hô tên Mạch Khê, cũng có người đã ôm con gấu bông vốn định dành cho Phỉ Tỳ Mạn tặng luôn cho Mạch Khê.

Mạch Khê tựa như còn chìm đắm trong khúc ca bi ai, lúc người hâm mộ ôm chầm lấy cô mới nở nụ cười, để lộ ra đôi má lúm đồng tiền duyên dáng. Ánh đèn dạ quang không ngừng lóe lên, thậm chí còn có người la hét không cho Mạch Khê xuống sân khấu.

Phản ứng tốt như vậy ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Jon vẫn đứng theo dõi trên sân khấu, rốt cục nhìn thấy cảnh tượng rầm rộ như vậy mới thả lỏng tâm tình, đuôi lông mày cũng giãn ra, “Tạ ơn trời đất! Mạch Khê này quả thực có tài!”

Toàn bộ nhân viên hậu đài đều vô cùng vui sướng. Nhất là Đại Lỵ, khi cô nghe thấy tiếng hô hò phía khán đài cô cũng không nhịn được mà hoan hô một tiếng, không để ý đến trên mặt mình đã có nước mắt, “Mọi người xem, tôi đã nói Mạch Khê nhất định sẽ không làm mọi người thất vọng mà. Cô ấy hát thật là dễ nghe.”

Apple lấy khăn tay lau nước mắt, liên tục gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy, bài hát này Mạch Khê biểu diễn rất hay, cũng chính là bởi cảm xúc của cô ấy. Ron, anh sẽ không trách phạt tôi chứ, còn nữa, cũng sẽ không trách phạt Mạch Khê chứ? Hôm nay cô ấy thực sự xuất sắc, tôi nghĩ rất nhiều người sẽ nhớ đến cô ấy.”

Đôi mắt Ron hoàn toàn là vẻ vui mừng nhưng vẫn cố nén giọng, làm bộ giận dữ nói: “Đừng cao hứng sớm quá, sau buổi biểu diễn vẫn tiến hành phê bình!” Nói xong anh ta rời đi.

https://thuviensach.vn

“Á…”

Apple lại kêu rên, “Có… có lầm không vậy? Hiệu quả tốt cũng mắng, không tốt cũng mắng. Đầu năm nay làm trợ lý nghệ sĩ sao mà khổ sở như này?”

Đại Lỵ cười, ôm lấy bả vai cô, “Chị không muốn làm để em làm. Em ước gì mỗi ngày được bên cạnh Mạch Khê. Mạch Khê sẽ là con gà đẻ trứng vàng đó. Hiện tại em làm trợ lý của cô ấy, sau này không biết chừng sẽ thành người đại diện!”

“Mơ tưởng nha!”

Apple đẩy Đại Lỵ ra, khụt khịt mũi, “Ai chẳng biết Mạch Khê là con gà đẻ trứng vàng, thế nên chị làm sao bỏ được. Nếu bỏ thì chắc chắn là do đầu bị đập vào cửa cho ngu muội rồi!”

Con ngươi Đại Lỵ đảo đảo, “Mạch Khê nhà em tuy là với mọi chuyện đều bàng quang, nhưng chị là trợ lý của cô ấy nên dần dần sẽ quen thôi. Chị yên tâm đi, Mạch Khê nhà em làm việc gì cũng có chừng mực, chắc chắn sẽ không làm liên luỵ khiến chị ấm ức đâu.”

Apple liếc cô một cái, “Cái gì là ‘Mạch Khê nhà em’? Làm bộ như thân thích lắm ý.”

“Là Mạch Khê nhà em đấy, thì sao nào!”

Vẻ mặt Đại Lỵ thực kiêu hãnh, vẫn mê mẩn nhìn người trên sân khấu, “Không thể tưởng tượng được Mạch Khê nhà em lần đầu lên sân khấu đã được ủng hộ như vậy. Em nghĩ về sau cô ấy còn phát triển hơn cả Phỉ Tỳ Mạn…”

Không đợi nói xong câu đó, cô liền bị Apple che miệng lại.

https://thuviensach.vn

“Em điên rồi, Phỉ Tỳ Mạn ở ngay kia kìa. Nói những lời này cẩn thận ảnh hưởng đến tiền đồ Mạch Khê đấy. Loại chuyện này, nói trên nói dưới, tai vách mạch rừng có biết không?” Cô trợn mắt nhìn Đại Lỵ.

Đại Lỵ lập tức thông minh mà gật đầu.

Trên sân khấu, Phỉ Tỳ Mạn một lần nữa long trọng giới thiệu Mạch Khê, rốt cục cũng làm dịu lại những tiếng hò hét.

Buổi biểu diễn tiếp tục diễn ra.

Trong phòng nghỉ, Mạch Khê gần như rũ ra, ngồi trước gương trang điểm mà không động đậy nổi.

“Tôi trân trọng kính chào tiểu thư Mạch Khê! Này, không hổ là hoa khôi giảng đường, lại còn có thể hát hay như vậy khiến khán giả điên cuồng la hét.” Đại Lỵ hưng phấn không thôi ngồi bên cạnh cô nói.

Mạch Khê đứng thẳng dậy, ngay sau đó dựa luôn vào người Đại Lỵ, thở hổn hển, “Đại Lỵ, vừa rồi cậu làm mình sợ muốn chết. Mình vẫn lo màn trình diễn không được hoàn hảo, còn nghĩ khán giả sẽ bài xích mình.”

“Mạch Khê à, cái gì mà bài xích? Cậu xem, phản ứng của khán giả phải là yêu cậu đến chết mất.”

Apple tiến lên, đẩy Đại Lỵ ra, hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, “Bộ dáng thật sự là mê người chết đi được. Em vừa xinh đẹp lại vừa hát hay, không yêu em mới là lạ.”

“Đâu khoa trương thế!” Mạch Khê dần bình ổn, khôi phục lại dáng vẻ tràn trề sức sống, cười nói.

Đại Lỵ vừa bị đẩy ra thì thầm trừng mắt liếc Apple một cái, tiến lên giữ chặt Mạch Khê, “Đúng rồi, cậu có bài hát mới khi nào, sao không nói cho

https://thuviensach.vn

mình một tiếng.”

“Vừa mới có.” Mạch Khê nói qua loa.

“Hả?” Không riêng gì Đại Lỵ, ngay cả Apple cũng kinh ngạc.

“Tóm lại là mình tình cờ nghe được. Chuyện này về sau mình sẽ từ từ giải thích cho hai người.” Hiện tại Mạch Khê không muốn nói nhiều chút nào.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16

Ý Tứ Khó Hiểu

Apple nghe vậy thì than một tiếng, “Aiz, Mạch Khê à, em tốt nhất là nghĩ ra một lý do hoàn hảo chút, nếu không cả chị cả em đều bị mắng đấy. Em chưa nhìn thấy sắc mặt Ron lúc đó đâu.”

Mạch Khê thè lưỡi, “Anh ta hung dữ với chị?”

“Có phải chỉ là hung dữ không thôi đâu, bộ dáng như sắp giết người vậy.” Vẻ mặt Apple cực kỳ buồn bực.

Mạch Khê thoáng ngẫm nghĩ, lại vỗ vỗ tay Apple, “Yên tâm đi, em sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. Việc thay đổi ca khúc là em bỗng dưng nghĩ ra. Ron là người biết phải trái, chắc chắn sẽ nghĩ thông thôi.”

“Chỉ mong vậy!” Apple cũng vô lực dựa nhẹ vào tấm gương lớn.

-_____

Buổi biểu diễn hoa lệ rốt cục cũng hạ màn, như vậy Mạch Khê đã chính thức xuất hiện trước công chúng. Tại buổi biểu diễn, cô đã được giới truyền thông chú ý đến, đồng thời cũng trở thành một hiện tượng mới gây xôn xao trong cánh báo chí.

https://thuviensach.vn

Jon cũng bắt kịp thời cơ này sắp xếp mấy buổi phỏng vấn. Nhưng một vấn đề không nhỏ và cũng là vấn đề cấp bách nhất hiện nay là tìm một ca khúc đơn chính thức cho Mạch Khê.

Tẩy trang xong, Mạch Khê đã nhanh chóng kéo Đại Lỵ chạy ra khỏi phòng trang điểm. Sở dĩ vội vã như vậy là bởi, thứ nhất cô muốn thừa dịp đang hỗn loạn thì tạm thời trốn Jon và Ron; Thứ hai là cô rất muốn đến thăm Thiên Luật. Dù gì thì anh cũng đã gác lại trăm công ngàn việc mà đến đây cô vũ cho cô, hơn nữa nghĩ đến vết thương của anh thì Mạch Khê không muốn chậm trễ một phút nào nữa.

Mấy tên vệ sĩ đứng ngoài cửa phòng khách quý nhìn thấy Mạch Khê đã chủ động đứng tránh sang hai bên.

Bởi quá hưng phấn nên Mạch Khê không nhìn kĩ diện mạo bọn vệ sĩ, vội vã đẩy cửa phòng ra…

“Anh Thiên Luật…” Tiếng nói phấn khởi vang lên nhưng khi thấy bóng dáng cao lớn khác thì im bặt.

“Mạch Khê, sao mà…. á…”

Đại Lỵ vẫn đi theo sát Mạch Khê, nghe thấy tiếng cô vừa nói được nửa câu thì bặt lại, sau vẫn theo quán tính va vào người Mạch Khê, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống.

Lúc này cô mới thấy rõ thì ra trong phòng khách quý ngoài nhà thiết kế đẹp trai kia ra còn có hai người đàn ông. Cả hai người cô đều đã gặp qua, một người là cha nuôi Mạch Khê, một người là vệ sĩ luôn đi cạnh hắn.

Mạch Khê vốn đang vui sướng thì đột nhiên như đông lại, tựa như có một chậu nước lạnh dội từ trên đỉnh đầu xuống, khiến đáy lòng cô lạnh toát, hai bàn chân như đứng trên bàn chông, muốn bước đi nhưng thế nào cũng không nhấc chân nổi.

https://thuviensach.vn

Cô không nghĩ đến cha nuôi lại đích thân tới xem buổi biểu diễn của cô.

Ngồi trên sô pha, Lôi Dận bất động đánh giá cô. Đôi con ngươi u lãnh không rõ hàm ý lại dấy lên cảm giác sợ hãi quen thuộc ở Mạch Khê. Lại nhìn đến biểu tình của Phí Dạ cũng rất nghiêm túc.

Đến đây, cô cười lạnh, nghĩ thầm trong lòng - "Chắc là do bị ca khúc của mình làm ảnh hưởng chứ gì!"

Nhiếp Thiên Luật chủ động tiến lên phá vỡ bầu không khí yên lặng, giọng nói nhẹ nhàng như ánh mặt trời ấm áp, "Mạch Khê, em hát rất tuyệt!"

Mạch Khê nở nụ cười tươi tắn, "Cám ơn anh Thiên Luật."

Ở trong này, chỉ có nhìn Nhiếp Thiên Luật mới khiến cô có thể thoải mái tươi cười, mới cảm thấy ấm áp. Cô cố tình không nhìn đến đôi mắt âm tình bất định kia. Mỗi khi chạm phải ánh mắt đó, cô lại nghĩ đến những cảnh tượng nhục nhã.

"Anh Thiên Luật, hôm nay sao anh lại có thời gian đến đây? Còn nữa, vết thương của anh thế nào rồi?" Cô thân thiết hỏi.

Bên môi Thiên Luật khẽ gợn nụ cười, "Yên tâm đi, anh không yếu vậy đâu. Hôm nay là ngày đầu tiên em lên sân khấu, sự kiện lớn như vậy sao anh có thể không đến."

"Anh Thiên Luật, anh có thể đến em rất vui, nhưng mà…"

Mạch Khê rốt cục liếc nhìn Lôi Dận một cái, ánh mắt mang theo vẻ bất khuất cùng khinh thường, "Anh không sợ sẽ có người nhân cơ hội này lại làm hại anh sao?"

https://thuviensach.vn

Lời nói này ẩn ý quả thật rất rõ ràng, mỗi người ở đây đều hiểu, nhất là Lôi Dận nghe thấy thế thì đôi mắt đột nhiên căng thẳng.

Phí Dạ thấy thế thì tiến lên trầm giọng nói: "Tiểu thư Mạch Khê, cô hiểu lầm rồi! Lôi tiên sinh không hề làm hại đến thiếu gia Thiên Luật."

"Vậy ông ta đến đây làm gì? Chẳng nhẽ lại có nhã hứng đến đây xem ca nhạc?" Mạch Khê cứ nghĩ đến vụ xả súng hôm trước thì cực kỳ tức giận.

"Lôi tiên sinh tới đây chẳng qua là muốn bảo vệ sự an toàn của cô thôi." Phí Dạ giải thích một câu.

"Bảo vệ sự an toàn của tôi?"

Mạch Khê như là vừa nghe được chuyện lạ đời, cười lạnh một tiếng, "Ông ta còn mong cho tôi chết thì có. Là ai đã phái sát thủ đuổi giết tôi và anh Thiên Luật? Là ai đã tàn nhẫn nhốt tôi ở…" Mạch Khê kích động nói một tràng, nói được một nửa thì bỗng dừng lại, bởi có Đại Lỵ ở đây, cô không muốn cô ấy lo lắng.

Phí Dạ ngẩn ra, Nhiếp Thiên Luật tiến lên nhẹ giọng nói: "Mạch Khê, em thật sự hiểu lầm cha nuôi em rồi. Những người đó không phải do cậu phái đến."

Mạch Khê kinh ngạc nhìn Nhiếp Thiên Luật, mãi không nói gì. Cô cũng không phải là cô gái bướng bỉnh, cô biết Nhiếp Thiên Luật tuyệt đối không lừa gạt cô.

Trong lúc nhất thời cô không biết làm gì, nhất là không biết đối mặt với người đàn ông kia thế nào!

Chẳng lẽ đúng như Phí Dạ nói, hắn tới đây thực sự là vì bảo vệ sự an toàn của cô? Điều này sao có thể? Chỉ nghe thôi đã thấy rất khó tin rồi.

https://thuviensach.vn

Một nỗi bất an đọng lại trong không khí.

Thấy cô không nhanh nhẩu đặt câu hỏi ngược lại nữa, Lôi Dận ném điếu xì gà trong tay sang một bên, đứng lên từng bước từng bước đến phía Mạch Khê…

Mỗi bước đến gần, Mạch Khê có thể ngửi thấy hương nước hoa quen thuộc của hắn. Cả hương xì gà hòa lẫn trong đó, càng ngày càng gần, cho đến khi bao vây lấy cô. Ngay tức khắc, Mạch Khê như lâm vào hoảng hốt.

“Ai dạy cô bài hát này?”

Hơi thở quá mức lạnh lẽo của người đàn ông đánh úp lại khiến Mạch Khê đột nhiên ngẩng đầu, lại như ngã vào cặp mắt thâm thúy của hắn.

Ánh sáng nhẹ nhàng rót vào trong phòng, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, khiến làn da cô càng như trong suốt. Nội tâm cô dậy lên sự đề phòng, đôi mắt lưu ly sáng long lanh nhìn hắn, đôi môi anh đào lại thản nhiên cười.

“Sao? Ông đang lo sợ phải không?” Ngữ khí dứt khoát cùng lãnh đạm của cô khiến Phí Dạ và Nhiếp Thiên Luật cả kinh.

Con ngươi lạnh của Lôi Dận khẽ rụt lại, vết rách trong lồng ngực vừa như mới lành, giờ lại một lần nữa toạc ra, càng đau đớn hơn. Dường như mỗi mạch máu trong người hắn đang chảy ngược, chảy cho đến khi nỗi đau đớn quen thuộc ập đến.

Nhìn thấy người đàn ông không nói gì, chỉ là đôi đồng tử càng thêm u trầm, khiến Mạch Khê có chút run rẩy, chậm rãi nói: “Ca từ của bài này là được viết riêng cho ông. Đứa con gái như tôi hiếu thuận phải không?”

“Tiểu thư Mạch Khê…” Phí Dạ tiến lên, nhẹ giọng nói: “Cô không thể nói như vậy với Lôi tiên sinh được.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cười lạnh, đôi mắt xinh đẹp nay đã phiếm nét bất khuất. Cô không nói tiếp, chỉ nhìn chằm chằm Lôi Dận, gương mặt lộ ra vẻ khoái chí.

Đại Lý bất an nhìn cảnh tượng trước mắt, theo bản năng nuốt nước miếng, ánh mắt cẩn thận mà nhìn Lôi Dận. Chỉ trong một giây ngắn ngủi, trong lòng cô không khỏi khâm phục Mạch Khê. Vẻ mặt người đàn ông kia dường như muốn ăn thịt người vậy, thế mà Mạch Khê lại có thể kiên định đứng đó như nữ trung hào kiệt.

Bầu không khí yên tĩnh gần như bị lưỡi dao sắc nhọn đâm thâu, từ lỗ thủng đó dần chảy ra dòng máu đỏ.

Lôi Dận rốt cục cũng tiến lên, đôi mắt lạnh băng khôi phục lại vẻ bình tĩnh như đôi ngọc lục bảo, ngang tàng mà bá đạo. Hắn nhìn khuôn mặt Mạch Khê, ngay sau đó nhẹ nâng cằm cô lên, trầm giọng nói: “Con gái quả thực rất hiếu thuận, ngày đầu tiên lên sân khấu đã tặng tôi món quà lớn như vậy. Người làm cha như tôi đây cũng phải có chút đáp trả.”

Hơi thở người đàn ông như nhuốm lên ngón tay hắn, hắn khẽ vuốt cánh môi hồng nhuận của cô, như là thương tiếc lại như cố ý để hơi thở của hắn lưu lại khóe môi cô. Ngay khi đôi mắt Lôi Dận nhíu lại, hắn dùng sức bóp cằm cô.

Mạch Khê giật mình, đau đớn kêu thành tiếng.

Nhiếp Thiên Luật thấy thế vội vàng tiến lên trước, bàn tay đặt trên mu bàn tay Lôi Dận, đôi mắt anh cũng mang theo sự dịu dàng, ấm áp.

“Cậu, Mạch Khê còn nhỏ, hơn nữa cô ấy không hiểu chuyện.”

“Vì còn nhỏ nên phải dạy bảo tốt!” Lôi Dận không buông Mạch Khê ra, ngữ điệu nhẹ nhàng lại ẩn chứa mối nguy hiểm đang tới.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê trừng mắt nhìn hắn. Tuy rằng cằm rất đau nhưng vẫn như cũ, cô không mở miệng xin tha thứ.

“Mạch Khê…” Nhiếp Thiên Luật thấy vậy thì quay đầu nhìn cô, cúi đầu khuyên bảo: “Mau giải thích với cha nuôi em đi!”

Mạch Khê nghe vậy thì cười lạnh, gằn từng tiếng, nói: “Ông ta không xứng với với một tiếng gọi ‘cha’!”

Lôi Dận hơi nghiêng khuôn mặt anh tuấn, mi tâm nhíu lại. Đúng lúc đó, Phí Dạ tiến lên đưa ra điện thoại di động, “Lôi tiên sinh, tổ chức đã xảy ra chuyện!”

Lôi Dận hơi quay đầu lại, bàn tay bóp lấy cằm Mạch Khê cũng hơi buông lỏng. “Chuyện gì?”

Phí Dạ thấp giọng nói: “Vừa mới nhận được thông báo, nghi trượng S bị ám sát, thi thể vừa mới phát hiện được.”

Trong tổ chức Ảnh, nghi trượng là vị trí dưới một người trên vạn người. Ngoài Phí Dạ ra còn có ba vị nghi trượng, phụ trách quản lý thành viên trên toàn cầu, đồng thời sắp xếp mọi chuyện lớn nhỏ trong bang. Nay nghi trượng S lại xảy ra chuyện.

“Ai làm?” Giọng nói của Lôi Dận tựa như cái rét tháng chạp, vô cùng lạnh lẽo.

“Nghi ngờ là tổ chức X-Ảnh gây ra.” Phí Dạ trả lời.

Nhiếp Thiên Luật nghe thế cũng chấn động, nhưng vẫn chưa nói được gì.

Lôi Dận buông Mạch Khê ra, đương nhiên cơn giận đối với cô đã bị chuyện này gặt phăng đi. Bàn tay hắn nhanh chóng nắm lại, chưa nói thêm

https://thuviensach.vn

gì đã rời bước ra khỏi phòng khách.

Phí Dạ cũng đi ngay theo sau.

Bầu không khí nguy hiểm cũng do chuyện này mà biến đổi. Mạch Khê vẫn đứng chôn chân tại đó, trong lúc nhất thời không biết phản ứng ra sao. Nguyên nhân không phải vì cô không biết rõ vì sao cha nuôi đi vội vàng như vậy, mà là nhìn vẻ mặt hắn thì chắc chắn là có việc cực kỳ nghiêm trọng.

Có điều, đây không phải việc cô cần quan tâm.

Nguy hiểm qua đi, Đại Lỵ thở nhẹ một hơi, tiến lên phía trước, "Mạch Khê à, cậu làm mình sợ muốn chết. Cậu cũng dũng cảm ghê nha, dám nói chuyện với cha nuôi kiểu đó."

Mạch Khê hừ nhẹ một tiếng, không nói gì.

Nhiếp Thiên Luật bất đắc dĩ thở dài, vỗ vỗ vai cô, "Em đó, kiểu quật cường này làm anh vừa thích lại vừa ghét."

"Quật cường cũng phải tùy người."

Mạch Khê như vừa đánh xong một trận, cả người mệt nhoài, thân mình nhỏ nhắn không chút sức lực dựa vào lòng Nhiếp Thiên Luật, như con mèo lười mà ôm lấy cổ anh, làm nũng nói: "Nếu là lời anh Thiên Luật nói, cái gì em cũng nghe."

Thái độ này hoàn toàn khác với bộ dáng như con nhím xù lông ban nãy, giờ khắc này, đôi má lúm đồng tiền nở rộ, vô cùng đáng yêu.

Nhiếp Thiên Luật cười, cưng chiều nhéo cái mũi nhỏ của cô, hờn trách: "Biết nghe lời anh mới tốt. Nhưng vừa rồi là ai bướng bỉnh không chịu nhận lỗi?"

https://thuviensach.vn

“Hừ, có đánh chết em cũng không cúi đầu trước ông ta. Chỉ là em muốn dùng chiêu khích tướng thôi!” Mạch Khê nghiêng đầu nói.

Nhìn hai người vô cùng thân thiết, coi bộ như người yêu. Điều này khiến Đại Lỵ ngạc nhiên chỉ vào họ…

“Mạch Khê, hai người…hai người…”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17

Tâm Tư Giấu Kín

“Cái gì mà hai người bọn mình?”

Mạch Khê tươi cười, kéo lấy cánh tay Nhiếp Thiên Luật, nhìn về phía Đại Lỵ, “Đại Lỵ, anh ấy là người anh trai mà mình vô cùng quý mến, cũng là người rất quan trọng với mình!”

“Hả? Anh trai?” Đại Lỵ không hiểu, từ khi nào thì Mạch Khê có một người anh trai?

Nhiếp Thiên Luật nghe vậy thì cười sang sảng, vẻ xa cách trong đôi mắt như biến mất, đồng thời cánh tay duỗi ra ôm cả người Mạch Khê vào lòng, nói nhỏ một câu: “Sao? Anh không phải là bạn trai của em sao?”

“Bạn trai?”

Mạch Khê cố ý nghĩ nghĩ một lúc, sau đó liền gật đầu một cái, “Đúng đó, vẫn là nên giới thiệu anh là bạn trai sẽ an toàn hơn. Như vậy sẽ không ai dám đưa anh đi. Chỉ trách là anh đẹp trai quá thôi!”

Cô cũng không giải thích cặn kẽ. Đại Lỵ nghe vậy thì đầu óc quay cuồng, lúc thì anh trai, lúc thì bạn trai; rốt cục là thế nào đây?

https://thuviensach.vn

“Mạch Khê à, hai người bọn cậu….”

“Ai da, Đại Lỵ, cậu cũng đừng hỏi nữa. Tóm lại anh Thiên Luật là người quan trọng nhất đối với mình. Nói như vậy cậu hiểu chưa?”

Sau khi Lôi Dận đi khỏi, tâm tình Mạch Khê tốt lên hẳn. Cô tiến lên ôm lấy cánh tay Đại Lỵ, ngay cả giọng nói cũng như đang làm nũng.

Nhiếp Thiên Luật – người này luôn chiếm một vị trí rất đặc biệt trong lòng cô. Nếu nói là anh trai, Mạch Khê vẫn có tâm lý muốn chiếm hữu. Nếu nói là bạn trai thì quả thực giữa hai người không hề tồn tại cảm giác như một đôi tình nhân. Chỉ biết rằng, cảm giác này thực sự rất kì diệu, tựa như mối liên hệ vẫn còn từ kiếp trước, đến kiếp này cứ tự nhiên mà gắn bó với nhau.

“À, gần hiểu.” Đại Lỵ vẫn chưa hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu.

Mạch Khê che miệng cười trộm. Nhiếp Thiên Luật dùng ánh mắt cưng chiều mà nhìn cô, như dung túng cho hành động bướng bỉnh, nghịch ngợm của cô vậy.

-_____

Trong quán cà phê, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên. Ngọn đèn thủy tinh chiếu rọi lên hai cô gái xinh đẹp.

“Mạch Khê à, hôm nay em thể hiện thật sự rất tuyệt. Tiếng hát của em khiến tất cả mọi người đều mê muội.”

Bạc Cơ chủ động bỏ một cục đường vào tách của Mạch Khê. Tách cà phê nâu khẽ gợn, tản ra hương chocolate nồng đậm.

Mạch Khê cúi đầu uống một ngụm, liếm liếm môi rồi thản nhiên cười, “Em cũng chỉ là bí quá hóa liều thôi!”

https://thuviensach.vn

“Em hát…. bài thứ hai em hát…”

Bạc Cơ giật mình hỏi, “Ca khúc thứ hai là em thêm ca từ đúng không? Chị không thể hiểu từ đâu mà em có dũng khí lớn như vậy?”

“Thực sự là em bức bách quá mới làm vậy thôi.”

Mạch Khê đặt tách cà phê xuống, nhẹ nhàng nói: “Em muốn được tham gia vào đợt đề cử ca sĩ mới triển vọng, thời gian cũng rất gấp gáp mà ca khúc đơn của em lại chưa có. Cho nên buổi biểu diễn đó là cơ hội tốt nhất mà em khó có được.”

“Mạch Khê, sao em…”

Bạc Cơ đương nhiên không thể dự đoán được cô sẽ nói như vậy, nhất thời bị chấn động, ngay cả ánh mắt cũng lộ ra vẻ khó hiểu, lại càng như đang đánh giá lại Mạch Khê một lần nữa.

“Sao em lại có thể toan tính thiệt hơn như vậy đúng không? Thậm chí là không thèm quan tâm đến buổi biểu diễn của Phỉ Tỳ Mạn mà tự ý đổi ca khúc đúng không?”

Ngữ khí của Mạch Khê rất nhẹ, như là đang nói về một chuyện không hề liên quan đến mình vậy. “Nhưng em không thể không làm như vậy, vì em không có nhiều thời gian để chờ đợi thành công.”

“Tại sao lại nói như vậy?”

Bạc Cơ có vẻ khó hiểu, “Cha nuôi em là Lôi Dận, nếu anh ấy muốn thì em chẳng cần tốn sức cũng có thể đạt được thành công. Lần này may mắn không có chuyện gì xảy ra, ngộ nhỡ có sơ suất, Phỉ Tỳ Mạn nhất định sẽ rất giận.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Sẽ không xảy ra chuyện gì cả, đơn giản thành công là thành công!”

Bạc Cơ một lần nữa đánh giá cô, mãi lâu sau mới đột nhiên hỏi: “Mạch Khê, em đang trốn tránh điều gì? Tại sao lại vội vàng muốn có thành công trong sự nghiệp ca hát vậy? Nhất định là em có nguyên nhân.”

Mạch Khê nhẹ nhàng quấy cà phê. Lời nói của Bạc Cơ cũng không khiến cô phản ứng gì nhiều, chỉ bâng quơ nói: “Em đã mười tám tuổi rồi, cũng nên tính đến tương lai sau này.”

“Quan hệ của em với cha nuôi không tốt?” Bạc Cơ lại nhanh nhảu hỏi thêm, “Ca từ của bài hát đó cũng là em hát cho anh ấy nghe đúng không?”

Mạch Khê cười nhẹ cũng không hề trả lời.

“Mạch Khê…”

Bạc Cơ kéo bàn tay cô lại, nhẹ giọng nói: “Chị biết em rất thích ca hát, cũng đoán sơ sơ là quan hệ của em với cha nuôi có chút bất ổn. Nhưng dùng cách này để chọc tức anh ấy thì quả thực là không sáng suốt. Chị cứ nghĩ hôm đó em biểu diễn bài đó là xuất phát từ sự yêu thích thôi.”

Mạch Khê nghe vậy thì chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt như ngọc lưu ly nhìn vào gương mặt có vài phần tương tự mình của Bạc Cơ, khóe môi cũng hơi gợn vẻ lạnh bạc, “Không phải là chị thích ca khúc này sao?”

Bạc Cơ hơi choáng váng, một phần vì nét biểu cảm không tên trong ánh mắt Mạch Khê, một phần là bởi lời nói của cô.

Hai bàn tay đang cầm chặt tay Mạch Khê hơi buông lỏng ra, từ từ thu về trước ngực, đan vào nhau. Cô nhìn Mạch Khê rồi gượng cười, “Đúng là chị rất thích ca khúc đó.”

https://thuviensach.vn

“Ca từ kia chị có thích không?” Mạch Khê hỏi một câu, giọng nói nhẹ nhàng như tiếng hạt mưa rơi trên lá.

Bạc Cơ âm thầm thở nhẹ ra một hơi, cười trả lời: “Đương nhiên rồi, Mạch Khê à, em thật sự rất tài, chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà đã phổ được ca từ.”

Mạch Khê cười cười, không nói thêm gì chỉ uống một ngụm cà phê, hương thơm còn vấn vương bên khóe môi: “Chị thích ca khúc này cũng bởi cha nuôi em rất thích nó sao?”

Một câu nói ra khiến nụ cười trên mặt Bạc Cơ vỡ vụn, tựa như một khối đá lớn ném vào tấm kính thủy tinh, làm văng ra vô số mảnh nhỏ.

“Mạch Khê, em nói gì vậy?”

Hơn nửa ngày Bạc Cơ mới có phản ứng lại, nhanh chóng che lấp đi vẻ bối rối trong mắt, lại ngượng ngùng cười cười, “Cha nuôi em cũng thích ca khúc này sao?”

Mạch Khê vẫn cầm tách cà phê. Hương cà phê vẫn quanh quẩn nơi chóp mũi, cả khuôn mặt cô hãm sâu trong làn khói cà phê. Trong khi đó đôi mắt xinh đẹp vẫn nhìn Bạc Cơ.

“Em nghĩ chị đối với cha nuôi em hẳn là phải rõ như lòng bàn tay!” Một lúc lâu sau, Mạch Khê mới nhẹ nhàng cười, che khuất đi vẻ thất vọng trong đôi mắt, nhanh chóng kết thúc đề tài nói chuyện này.

Mạch Khê rất thông minh. Cô biết Bạc Cơ là tình nhân của cha nuôi, từ ánh mắt cô ấy thì có thể dễ dàng nhìn ra sự lưu luyến, ngưỡng mộ. Một người phụ nữ như vậy sao có thể không biết cha nuôi cô thích gì! Lúc cô ấy đưa ca khúc kia cho cô, Mạch Khê thực sự rất thích giai điệu ấy, kìm lòng không được mà viết lời, hơn nữa còn đưa lên sân khấu biểu diễn.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà ngay tại phòng khách quý, cô nhìn thấy bộ mặt âm u của cha nuôi cùng khí thế bức người của hắn thì cô rốt cục cảm giác có điểm không bình thường. Tại sao một ca khúc khuyết danh nhạc sĩ mà Bạc Cơ vô tình tìm được trên mạng lại khiến cho cha nuôi chú ý đến vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại càng phát hiện điểm bất thường trong đó. Bạc Cơ là người mẫu nổi tiếng, sao lại có thời gian rảnh mà lên mạng tìm bài hát. Chỉ còn một trường hợp là ca khúc này đã sớm được Bạc Cơ tìm thấy, chỉ là chờ thời cơ chín muồi mới đem ra để lợi dụng thôi.

Bạc Cơ hơi tránh đi ánh mắt dò xét của Mạch Khê, cười nhẹ, "Đối với cha nuôi của em, chị chỉ dám ngưỡng mộ thôi, đâu dám dò xem tâm tư anh ấy. Anh ấy là người đàn ông cao cao tại thượng, chỉ một cái chớp mắt cũng khiến phụ nữ cam tâm tình nguyện mà trầm luân. Nhưng chị vĩnh viễn cũng không tiến được vào thế giới của anh ấy."

Mạch Khê thấy vậy, trong lòng như bị một cây roi xẹt qua. Cô không nói gì nữa, cũng không hỏi cô ấy vì sao lợi dụng ca khúc này để gây chuyện. Phụ nữ trên đời này dường như đều giống nhau, đó là trong tình yêu luôn dùng cách tốt nhất để người đàn ông chú ý đến.

Đáng tiếc!

Cô than nhẹ một tiếng, đặt tách cà phê xuống, đôi mắt dần lấy lại vẻ trầm tĩnh.

-_____

Bóng đêm phủ xuống, làn sương mỏng cùng áng mây mờ vờn quanh ngôi biệt thự xa hoa ở lưng chừng núi. Diện tích biệt thự rất lớn, không khó để nhìn ra thân thế không bình thường của chủ nhân.

Ngôi biệt thự này là do Lôi Dận bỏ tiền ra xây dựng, nhưng trên giấy tờ thì lại chỉ đứng tên một người - Bạc Cơ. Nói cách khác, đây là dinh cơ mà

https://thuviensach.vn

Lôi Dận xây cho Bạc Cơ.

Nửa đêm, ánh trăng rọi xuống bàng bạc. Ánh đèn xe chiếu chói lòa, theo cánh cổng lớn mở ra mà chiếc xe lao vào như con cá lao trong biển đêm.

Một thân váy ngủ màu đen, Bạc Cơ đuổi người hầu đi mà tự mình đón Lôi Dận từ cửa. Bóng đêm nồng đậm như còn mang theo cả mùi nước hoa của hắn, khiến phụ nữ say mê, đắm chìm.

Lôi Dận dựa cả thân mình cao lớn vào chiếc sô pha đen. Đôi mắt u ám không động. Hắn vừa mới từ nhà xác trở về, trước mắt vẫn còn là hình ảnh thi thể lạnh toát của nghi trượng S.

Cảm giác thấy người phụ nữ mềm mại dựa vào mình, hắn mở to hai con mắt đang khép hờ. Vẻ nhu tình trong nháy mắt đã biến mất. Hắn giơ tay lên, thưởng thức bầu ngực đầy đặn của Bạc Cơ, trong lúc đó ánh mắt hắn có chút đăm chiêu.

Thân mình Bạc Cơ mềm mại như nước, nằm úp sấp dựa vào lòng Lôi Dận, bàn tay nhỏ bé chậm rãi di chuyển, cuối cùng dừng lại trên vật đàn ông to lớn của hắn.

“Dận, đã lâu lắm rồi anh không đến đây.”

Cô nâng một bàn tay khác lên, ngón tay mảnh khảnh luồn vào áo sơ mi của hắn, chậm rãi vuốt ve làn da màu đồng, mỗi động tác đều rất tình tứ.

Lôi Dận lạnh lùng nhếch khóe môi, “Nhớ anh?”

“Đương nhiên là nhớ rồi. Chỉ cần không có anh bên cạnh em đều cảm thấy rất nhàm chán, rất cô đơn.” Giọng nói của Bạc Cơ như nước lan chảy làm bất kỳ người đàn ông nào cũng phải mềm lòng.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận nghe vậy, đôi mắt lạnh lùng càng u trầm hơn, “Phải không? Anh thấy cuộc sống của em đúng là rất nhàm chán. Nếu anh không ở bên cạnh thì em cũng có thể tìm việc gì vui mà làm.”

Bạc Cơ dán khuôn mặt nhỏ nhắn lên lồng ngực hắn, lắng nghe từng nhịp tim trầm ổn của hắn. Cô nói với ngữ khí như làm nũng, “Đời này em cũng chỉ có mình anh, bất kể chuyện gì cũng không thể khiến em bận tâm.”

“Trước kia tôi hắn cũng nghĩ như vậy.”

Bàn tay Lôi Dận đột nhiên nhấc cằm cô lên, nhìn cô vì đau đớn mà hơi nhíu mày lại thì khóe môi lạnh lùng hơi cong lên.

“Tôi vẫn cứ nghĩ là cô không chỉ giống Bạc Tuyết một điểm mà còn cả tính cách cũng như vậy. Nhưng đáng tiếc, cô cũng chả khác gì những con đàn bà khác.”

“Dận…” Toàn thân Bạc Cơ run rẩy, vội vàng ôm lấy cánh tay hắn, “Em…em không hiểu anh đang nói gì.”

“Cô hiểu!”

Lôi Dận ung dung nhìn chằm chằm cô, nhìn vào đôi mắt đang cố ý che đi vẻ kinh hoàng kia. Nụ cười bên môi hắn như ma quỷ dọa người, “Cô vốn rất thông minh. Nếu đã thông minh nhiều năm như vậy, sao cuối cùng vẫn không nhịn được mà phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy?” Ngữ khí hắn trước sau bình tĩnh nhưng lại lộ ra sự uy hiếp rất lớn.

“Em…” Thân mình Bạc Cơ phát lạnh, ngay sau đó, khuôn mặt lại chuyển vẻ điềm đạm, đáng yêu, “Dận, anh làm sao vậy? Em đâu có làm gì.”

“Phải không?”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận nâng mặt cô lên, ngữ khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, “Cô hẳn là biết tôi ghét nhất điều gì. Đừng có động đến Mạch Khê! Người phụ nữ nào dám can thiệp vào cuộc sống của tôi thì chỉ có duy nhất một kết cục. Chẳng nhẽ, cô lại nóng vội muốn đến đó?”

Bạc Cơ sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, liên tục lắc đầu.

Nơi mà Lôi Dận nhắc đến là “Ẩn Cư”, là nơi mà giới thượng lưu, danh môn, quý tộc thích nhất. Nghe nói nơi đó tập trung cực kỳ nhiều hình thức giải trí, nhất là sòng bài. Nói thật chứ không khoa trương chút nào, đó quả thực là một cung điện khổng lồ, là nơi kẻ có tiền tiêu diêu tự tại, nhưng cũng là chốn thối nát vô cùng.

“Dận…”

Bạc Cơ nơm nớp lo sợ, khuôn mặt hoa phấn lộ ra nét đáng yêu khiến người ta mủi lòng. Bàn tay cô như rắn trườn, ôm lấy thắt lưng hắn.

“Anh hiểu lầm rồi. Mạch Khê là con gái anh nhưng cũng là bạn tốt của em. Em cũng không làm gì cô ấy cả.”

Lôi Dận dựa trên sô pha, ngón tay chậm rãi vuốt khuôn mặt cô, nhìn có vẻ rất nhàn nhã. Hắn nhẹ vuốt mái tóc dài của cô, đôi mắt không hề lộ vẻ tức giận, lại nghe thấy cô nói vậy thì nhíu mày lại…

“Bạn tốt?” Hắn nhếch môi như đang cười lạnh, đáy mắt vẫn không hề dao động.

“Đúng vậy!”

Bạc Cơ cẩn thận quan sát sắc mặt hắn, nhẹ giọng nói: “Sau này em mới biết thì ra em và Mạch Khê đều học cùng một trường đại học. Mạch Khê rất hoạt bát nên em cũng thích cô ấy, cũng muốn kết bạn với cô ấy.”

https://thuviensach.vn

Lời nói của cô dường như khiến Lôi Dận hứng thú, khuôn mặt anh tuấn giương lên. Hắn tới gần Bạc Cơ, dường như gần sát đến đôi môi đỏ mọng của cô. Hương nước hoa dễ chịu tỏa ra khiến Bạc Cơ có chút thất thần.

“Là vậy sao?”

Hắn khẽ vuốt tóc cô, ngữ khí rất thản nhiên, trong mắt lại hiện lên ý châm chọc, “Tình nhân của tôi lại là bạn tốt của con gái tôi, thật là buồn cười.”

“Dận, em….”

Bạc Cơ đột nhiên cảm giác mối nguy hiểm đang ập đến, nhất là khi nhìn thấy đôi mắt Lôi Dận đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Cô vừa muốn mở miệng giải thích thì ngay lúc đó, mái tóc cô bị bàn tay người đàn ông hung hăng kéo mạnh, buộc cô phải ngửa mặt nhìn hắn, nhìn khuôn mặt tuấn tú nhưng vô cùng đáng sợ kia.

Vừa mới đây còn là vuốt tóc nhẹ nhàng, bỗng dưng lại biến thành động tác trừng phạt…

“Ca khúc kia, là chuyện gì xảy ra? Hả?”

Ngữ khí của người đàn ông vô cùng thản nhiên, không hề lưu chút tình cảm, dường như là đang hỏi một chuyện chẳng liên quan đến mình. Có điều, Bạc Cơ biết, hắn càng như vậy thì càng đáng sợ.

Đôi môi đỏ hồng của cô bắt đầu run run, đôi đồng tử cũng lóe ra vẻ bối rối, da đầu truyền đến cảm giác đau đớn đến chết điếng, “Dận, em không biết anh đang nói gì.”

Lôi Dận ngồi thẳng dậy. Cả thân âu phục chỉnh tề toát lên vẻ cường thế. Bàn tay hắn một lần nữa dùng sức, đẩy Bạc Cơ một cái trực tiếp quỳ gối xuống đất.

https://thuviensach.vn

Mặt sàn cẩm thạch đen lạnh như băng phản chiếu bóng người phụ nữ run rẩy. Bộ váy ngủ đen tôn lên dáng người hoàn hảo. Ngay tại giờ khắc này, bầu không khí như lưu chuyển cảm giác ái muội mà tàn nhẫn. Người đàn ông như bậc đế vương bước ra từ lâu đài, từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ đang trong tư thế hèn mọn, đôi mắt không mang theo chút tình cảm nào.

“Không biết?” Lôi Dận hừ lạnh, gằn từng tiếng thong thả, “Có cần tôi nhắc cho cô nhớ không?”

“Dận…”

“Nói!”

Người đàn ông này phát ra khí thế quá mạnh mẽ khiến Bạc Cơ hít thở không thông. Lôi Dận này là người đàn ông uy quyền; bởi vậy cho đến giờ cô đã hiểu thế nào là “Gần vua như gần cọp”, đành ngoan ngoãn mở miệng…

“Đúng là em cho Mạch Khê nghe bài hát đó. Nhưng bài hát đó chỉ là do em vô tình nghe được trên mạng, không ngờ rằng Mạch Khê vừa nghe đã thích, cuối cùng còn đưa lên sân khấu biểu diễn. Dận…” Cô nâng đôi mắt đẹp, hơi phiếm lệ lên nhìn về phía hắn…

“Anh tin em đi, em nói mọi chuyện đều là sự thật. Em không biết Mạch Khê sẽ soạn ca từ như vậy, em…”

Đôi mắt sắc bén của Lôi Dận hơi co rụt lại, thoáng xoẹt qua vẻ nguy hiểm, “Đem loại lý do ngu xuẩn này ra, cô cho rằng tôi sẽ tin sao?”

Khuôn mặt Bạc Cơ trắng bệch, đôi môi hồng nhuận cũng nhợt đi, đáy lòng lan ra cảm giác lạnh lẽo vô cùng.

“Nhớ kỹ thân phận của cô!”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận đột nhiên buông tóc cô ra rồi đứng dậy. Thân mình cao lớn toát lên vẻ lạnh lùng, “Cô không có tư cách làm bạn tốt với con gái tôi!”

“Dận…”

Bạc Cơ thấy hắn lạnh lùng xoay người thì lập tức chạy đến ôm hắn từ phía sau. Khuôn mặt nhỏ xinh cũng dán sau lưng hắn, “Chẳng lẽ trong lòng anh, em chỉ có chút vị trí đó thôi sao?”

Lời nói của hắn khiến cô thực đau lòng. Hắn là người đàn ông vô cùng tàn nhẫn nhưng thực sự cô vẫn không kìm được mà si mê hắn.

Lôi Dận hơi hơi nghiêng đầu, khóe môi lạnh bạc cong lên, “Cô nhầm rồi, trong lòng tôi, vị trí của cô không phải là một chút…”

Bạc Cơ nghe vậy thì sắc mặt rạng rỡ hẳn, đi đến trước mặt Lôi Dận, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mái tóc dài mềm như tơ rũ xuống cánh tay tráng kiện của hắn.

Người đàn ông thấy thế thì đáy mắt nổi lên ý cười lạnh, gằn từng tiếng đánh vỡ vẻ mặt vui mừng của cô, “…mà là một chút cũng không có!”

“Dận!”

Bạc Cơ như bị sét đánh ngang tai, đôi mắt vừa mang vẻ vui sướng đột nhiên đóng băng như thủy tinh trong suốt. Một lúc lâu sau, cô thì thào nói như muốn giữ lại chút tôn nghiêm cho mình: “Em biết, trong lòng anh, em chỉ là kẻ thay thế cho cô ấy.”

“Cô muốn tình yêu của tôi?”

Lôi Dận nâng cằm cô lên, trong ánh mắt lạnh lùng còn mang theo ý khinh thường, như là đang nhìn một con chó đói.

https://thuviensach.vn

Bạc Cơ quả nhiên bị ánh mắt đó dọa cho sợ hãi, liên tục lắc đầu, “Không, em không dám. Em chỉ hy vọng có thể ở bên cạnh anh, như vậy là đủ rồi. Em không dám có hy vọng xa vời.”

“Chính bởi ở bên cạnh tôi nên cô mới càng muốn chen vào quá khứ của Bạc Tuyết.” Lôi Dận cười lạnh.

Gương mặt Bạc Cơ như bị cắt không còn một giọt máu.

“Đàn bà theo tôi không có tư cách có được tình yêu của tôi! Nhớ kỹ lấy điều này!”

Bàn tay Lôi Dận như vô cùng thân mật mà khẽ vuốt mái tóc dài của cô, giọng nói cũng lạnh bạc, không chút lưu tình…

“Nhớ kỹ lấy thân phận này, so với cái gì là quan trọng hơn!”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18

Không Thể Thở Nổi

Mạch Khê trở thành ca sĩ được DIO tập trung phát triển. Thứ nhất là do tổng giám đốc chỉ định; thứ hai là bởi tại buổi biểu diễn của Phỉ Tỳ Mạn, cô đã thể hiện quá xuất sắc. Mấy ngày hôm sau, mọi người không chỉ tán thưởng giọng hát động lòng người của Phỉ Tỳ Mạn mà ngay cả vị khách mời đặc biệt cũng được chú ý đến. Ca khúc thứ hai mà Mạch Khê biểu diễn đã nhanh chóng được lùng sục rầm rộ trên mạng.

Một buổi sáng sớm, lúc Mạch Khê đến gần phòng họp thì liền nhìn thấy Apple đang vô cùng hưng phấn. Cô ngoắc ngoắc tay ý bảo Mạch Khê cúi đầu xuống, thần bí nói: “Mạch Khê, em sắp phát tài rồi đó.”

Một câu nói ra khiến Mạch Khê khó hiểu, đặt túi xách một bên, sau đó hỏi: “Em phát tài? Là có ý gì?”

“Tức là công ty đã đẩy nhanh tiến độ chế tác ca khúc mới cho em. Không những thế, Jon còn chuẩn bị thưởng cho em một khoản không ít đó.”

Mạch Khê bị bộ dáng của cô làm cho cười rộ lên, “Sao chị lại biết những gì họ thảo luận?” Nói đến chuyện khen thưởng, cô cảm thấy có chút

https://thuviensach.vn

mãn nguyện, tuy nhiên cô không tin vận may của mình lại đến đơn giản như vậy.

Apple nháy mắt, cười hì hì: “Chị là trợ lý của em, đương nhiên phải giúp em hỏi thăm tình hình chứ. Ở buổi họp hôm nay, Jon đặt hy vọng rất lớn vào em. Hơn nữa, có sếp tổng tiến cử, tiền đồ của em chắc chắn không tồi đâu.”

“Apple, chị nói gì cơ?”

Ánh mắt Mạch Khê có chút không tự nhiên. Cô cũng chỉ thầm mong dựa vào năng lực ca hát của chính mình, không muốn dựa vào người đàn ông kia. Thậm chí cô càng không muốn quá nhiều người ngoài biết được quan hệ giữa hai người.

Apple che miệng cười, nhún nhún vai nói: “Chẳng nhẽ không đúng sao? Mạch Khê à, tổng giám đốc đối với em có vài phần quan tâm, cả công ty ai mà chả biết. Em biết không, chị nghe nói Jon có ý muốn em thay chân ca hậu của Phỉ Tỳ Mạn nữa đấy.”

“Ca hậu?” Mạch Khê cả kinh, “Em sao có thể…”

“Có, đương nhiên là có!” Vẻ mặt Apple cương quyết, kéo cánh tay Mạch Khê nói: “Em có biết Phỉ Tỳ Mạn làm thế nào lên được ngôi ca hậu không?”

Đây quả thực là chuyện bát quái điển hình, nhưng Mạch Khê không thể không thừa nhận là cô rất muốn nghe.

Apple liếm liếm môi, hắng giọng, “Phỉ Tỳ Mạn trước kia là diễn viên, cạnh tranh với Ngu Ngọc rất gay gắt. Có điều bên ngoài không biết loại cạnh tranh này đen tối thế nào thôi. Lúc đó, không biết từ đâu rò rỉ ra loạt ảnh chụp nhạy cảm của Phỉ Tỳ Mạn, rất chi là ái muội nha. Đối phương là một vị công tử nhà giàu. Nghe nói hai người qua lại cũng khá lâu rồi. Lúc

https://thuviensach.vn

đó dư luận cũng phản đối gay gắt lắm, Phỉ Tỳ Mạn không trụ được nữa đành tiến quân sang ngành âm nhạc. Vốn dĩ người như Phỉ Tỳ Mạn mà không được người có tiền nâng đỡ thì làm sao trong thời gian ngắn có thể phất được. Có điều, cô ta cũng thủ đoạn, khiến cho tay nhà giàu kia dù bị bêu danh nhưng vẫn tận lực giúp đỡ cô ta. Nghe nói gia thế nhà anh ta cũng không nhỏ, đã giúp Phỉ Tỳ Mạn móc nối nhiều mối quan hệ. Vì thế cô ta mới lập tức gặp hên, trở thành người phụ nữ lợi hại như bây giờ."

Mạch Khê nghe xong gật gật đầu, sau một lúc lâu mới nói: "Giọng hát của Phỉ Tỳ Mạn cũng rất tuyệt mà, có lẽ vì vậy chị ấy trở thành ca hậu…"

"Xin người đi…"

Apple chìa ra vẻ mặt khinh thường, "Chị nói cô ta lợi hại không phải là nói giọng hát của cô ta, mà là tay cô ta đó. Cái loại này á, có thể giữ chặt lấy đàn ông."

Mạch Khê nhún nhún vai, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ không đồng tình, "Em nghĩ là chị ấy thực sự có năng lực mới có thể có được duyên kỳ ngộ này. Nếu chỉ dựa vào người đàn ông kia mà bản thân không có năng lực thì cũng chẳng có ai thích."

"Nha đầu ngốc ơi, tuy nói giọng hát là thiên phú nhưng em xem giờ là xã hội gì? Giọng hát không có tiêu chuẩn cố định, có người thích giọng khàn khàn, có người lại thích giọng ngọt ngào, có người chỉ cần là hát được thì cũng thích rồi. Em nói xem, giọng hát có quan trọng số một không?" Apple phân tích rõ ràng, "Điểm thông minh nhất của Phỉ Tỳ Mạn chính là tìm một 'gốc đại thụ" mà dựa vào, biết chưa?"

Mạch Khê hết chỗ nói rồi! Kỳ thật cô ít nhiều không phủ nhận lời nói của Apple, bởi cái gọi là tiêu chuẩn bây giờ cũng là do khán giả định ra mà thôi.

https://thuviensach.vn

“Mạch Khê này, có biết vì sao Jon muốn em thay thế địa vị của Phỉ Tỳ Mạn không?” Apple huých huých cánh tay cô, cười hỏi.

Mạch Khê lắc đầu. Cô chỉ là một người mới, còn chưa phát hành đĩa nhạc, sao công ty có thể đặt áp lực lớn như vậy cho cô được!

Apple hắng giọng, “Bởi vì bối cảnh của em có vẻ sạch sẽ. Chị nghe ra ý tứ của Jon, anh ta vẫn không hài lòng về scandal trước đây của Phỉ Tỳ Mạn, loại hình tượng như vậy không mấy ổn. Em thì lại không như vậy, xuất thân danh giá, tuổi còn trẻ, đủ để em trổ hết tài năng. Hơn nữa lại có tổng giám đốc ưu ái, tiền đồ còn tiến liền hai bước ý chứ.”

Mạch Khê giật mình sửng sốt một chút, tâm tình vui vẻ sáng nay đã bị lời nói của Apple đánh bay, tự nhiên cô lại có hơi lo lắng. Kỳ thật, cô chỉ hy vọng rất đơn giản chính là có thể làm công việc mình yêu thích mỗi ngày; đơn giản là trong cuộc sống của cô không có hình bóng người đàn ông kia, không có hơi thở của hắn. Đáng tiếc! Cho dù cô rời khỏi tòa thành thì sinh mệnh của cô cũng không thoát khỏi bàn tay người đàn ông kia.

Chỉ là những suy nghĩ vô hình thôi đã buộc chặt lấy cô, khiến cô thật sự tức thở.

Đang lúc áp lực, cửa phòng họp bị đẩy ra. Jon, người đại diện, nhạc sĩ, thầy dạy vũ đạo cùng đội chế tác đi vào, ngoại trừ anh em họ Đàm, những người khác đều mặc tây trang chỉnh tề, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc.

Trong lòng Mạch Khê nổi lên nghi hoặc, đang lúc trầm tư liền nhìn thấy một nhân viên hành chính đi vào phòng, vẻ mặt nghiêm túc không khác mấy so với những người bên trong. Cô ấy vội vàng nói: “Tổng giám đốc đến rồi!”

Tất cả mọi người đứng dậy. Mạch Khê còn không rõ tình huống này ra sao thì đã bị bàn tay người đại diện kéo đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Ánh dương xuyên qua cửa kính mà chiếu lên thân mình người đàn ông vừa vào cửa. Trên người hắn mang theo vầng sáng tựa như vị thần, khiến người khác không muốn rời tầm mắt đi.

Mạch Khê lơ đãng hít sâu. Người đàn ông kia vĩnh viễn mang theo vẻ lạnh lùng nhưng cũng anh tuấn khiến người ta ngưỡng mộ, lại dưới ánh nắng sớm hôm nay thì có vẻ dịu dàng đi không ít. Lúc này cô mới ý thức được, trong ấn tượng của cô từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ cô gặp qua hắn mặc trang phục thường ngày, lúc nào cũng là tây trang và giày da.

Đương nhiên, ngoại trừ lúc trên giường!

Nghĩ đến đây, khuôn mặt của cô đột nhiên phiếm hồng, tim cũng đập nhanh hơn một chút.

Nhân viên trên dưới công ty không hề dự đoán được ông chủ lại đích thân tham dự hội nghị. Nhất là Jon, dù đã điều chỉnh tốt nhưng khi nhận được tin báo thì vẫn bối rối lệnh cho mọi người đứng dậy tiếp đón hắn. Lôi Dận ngồi trên ghế chủ tịch, đôi mắt lạnh băng quét một vòng, sau đó chuẩn xác dừng lại trên người Mạch Khê.

Người con gái xa xa kia trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc hơi xoăn xõa phủ đầu vai, cũng khiến cho xương quai xanh của cô như ẩn như hiện. Ánh mắt trời xuyên thấu qua cửa kính, rọi xuống khuôn mặt cô, tô điểm thêm cho ngũ quan xinh xắn, tựa như viên ngọc không chút tỳ vết.

Đôi mắt thâm sâu của Lôi Dận thoáng sầm lại, khóe môi cũng khẽ cong lên. Khi bóng hình cô rơi vào đáy mắt hắn, lòng hắn tự nhiên cảm giác ấm áp. Vốn luôn lu bù với công việc của tổ chức, giờ mới gặp lại cô, thế nhưng hắn mới phát hiện ra sẽ có chút nhớ nhung.

Đáng chết!

https://thuviensach.vn

Ý thức được loại cảm giác khó hiểu này, Lôi Dận theo bản năng nhíu mày lại, cố gắng phân tâm nghĩ đến chuyện khác.

Jon cẩn thận nhìn ra được sự biến hóa trong mắt Lôi Dận, nhẹ nhàng nghiêng mình nói: “Ông chủ, hội nghị của chúng ta hôm nay chủ yếu bàn về việc chính thức đưa Mạch Khê ra mắt công chúng.” Ngay sau đó anh ta cứ nói liên hồi về tiến trình hội nghị.

Phía sau Lôi Dận là Phí Dạ.

Chỗ cửa phòng họp cũng có mấy tên vệ sĩ.

Mạch Khê có chút căng thẳng, bất an; hai bàn tay đặt trên đùi theo bản năng đan vào nhau. Hai ngày sóng yên biển lặng dường như làm cô quên đi hậu quả mà ca khúc kia mang lại. Hôm nay đột nhiên gặp được cha nuôi trong phòng họp, đương nhiên cô có chút bất an.

Apple nhỏ giọng thì thầm bên tai Mạch Khê: “Kỳ lạ, sao hôm nay ông chủ lại đích thân đến tham dự hội nghị? Anh ta là tổng giám đốc Lôi thị lừng danh, lại có hứng thú với công ty giải trí? Có điều anh ta nhìn lạnh lùng quá đi!”

Mạch Khê âm thầm thở dài. Thực không biết đây là phúc hay là họa đây?

Bầu không khí trong phòng họp như ngưng đọng lại.

Cho đến khi Lôi Dận có chút mất kiên nhẫn, chặn ngang lời Jon, lạnh giọng nói một câu: “Hội nghị tiến hành bình thường.”

“Vâng, vâng.” Jon liền biết điều mà lên tiếng trả lời.

Đến đây, nhân viên trong phòng hội nghị mới bắt đầu hội nghị, chuẩn bị các công việc cần làm.

https://thuviensach.vn

Không đợi người đại diện mở miệng, Lôi Dận lại lên tiếng chặn ngang, cũng là nhằm trực tiếp vào Mạch Khê đang ngồi ở xa…

“Cô ngồi lại đây!”

Thấy ánh mắt của cô vì sợ bộ dáng hung hãn của hắn thì lồng ngực hắn mơ hồ đau, trong mắt hắn cũng không lộ vẻ giận dữ vì biểu hiện trốn tránh của cô.

Một câu mệnh lệnh khiến mọi người trong phòng sợ ngây ra. Khi đôi mắt như ngọc lục bảo kia của ông chủ nhìn chằm chằm vào Mạch Khê thì mọi người cũng dồn ánh mắt về phía cô.

Mạch Khê không ngẩng đầu lên, bàn tay nhanh chóng nắm chặt lại. Dù thế, cô vẫn có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt của cha nuôi ở xa xa kia. Đúng vậy! Điều hắn muốn chính là như thế này! Chính là trước mắt mọi người, cô vô điều kiện mà phục tùng hắn, chỉ phục tùng hắn.

Apple thật cẩn thận kéo kéo vạt váy Mạch Khê, thấp giọng nhắc nhở: “Mạch Khê, ông chủ gọi em kìa!”

Móng tay Mạch Khê dường như khảm sâu vào lòng bàn tay. Nhưng điều khiến cô như chết lặng đi chính là cô cảm nhận được toàn bộ ánh mắt trong phòng họp dồn về mình, có ghen tỵ, có hâm mộ, thậm chí có cả khinh thường, châm chọc.

“Mạch Khê, cô ngồi chỗ này đi.” Jon thấy thế thì trực tiếp nói một câu.

Mạch Khê nhắm mặt lại hít sâu một hơi. Cô biểu diễn ca khúc kia chẳng qua là để thỏa niềm đam mê và cũng chỉ là để trả thù chút chút thôi, không ngờ hắn vẫn là khống chế cô trong lòng bàn tay.

Rốt cục cô cũng ngẩng đầu, sau đó đứng dậy. Ánh dương chiếu rọi đến bóng dáng cô có chút yếu ớt, cô vô lực mà đi từng bước từng bước đến chỗ

https://thuviensach.vn

Lôi Dận.

Đôi mắt Phí Dạ vẫn dừng trên người Mạch Khê, mãi không rời đi.

Nhìn thấy Mạch Khê ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, đuôi mày hắn mới giãn ra, thản nhiên nói: “Hội nghị bắt đầu đi!”

Mạch Khê rõ ràng cảm nhận được hương nước hoa nhè nhẹ trên người cha nuôi, hơn nữa nó còn đang từng đợt từng đợt vây lấy cô.

“Buổi biểu diễn lần này rất thành công. Nhất là Mạch Khê, tuy rằng không thông qua tổ quản lý mà đã tự ý điều chỉnh ca khúc, nhưng quả thực là hiệu quả không tồi. Bởi vậy, bước tiếp theo, công ty sẽ nhanh chóng chế tác ca khúc thích hợp với phong cách của Mạch Khê.” Jon đã khôi phục được vẻ bình tĩnh mọi ngày, dõng dạc nói.

“Tôi cho rằng năng lực của Mạch Khê khá tổng hợp. Lúc đầu chúng ta chỉ định cho cô ấy phong cách thanh tân, tươi trẻ nhưng xem ra ca khúc trữ tình, sâu lắng cũng rất thích hợp. Chẳng hạn như bài hát Mạch Khê thể hiện ở buổi biểu diễn kia cũng rất hợp với cô ấy.” Ron đưa ra đề nghị hợp lý.

Lôi Dận hơi nhíu đôi mày cương nghị lại nhưng không nói gì.

Mạch Khê cũng chỉ cúi đầu, hai tay đan nhau như đang nghịch nghịch nhưng đầu ngón tay khẽ run lại để lộ ra nội tâm vô cùng hồi hộp.

Jon nghe vậy thì gật gật đầu, nhìn về phía Mạch Khê, “Ca khúc kia cả lời và nhạc đều là cô sáng tác sao?”

Ánh mắt Mạch Khê kiên định, ngẩng đầu nói: “Nhạc không phải là tôi viết, nhưng lời thì tôi có bổ sung thêm một chút.”

“Như vậy thì…”

https://thuviensach.vn

Jon hơi chần chờ nhìn về phía nhạc sĩ Đàm Trử Quân, “Thầy Đàm, có thể thay đổi giai điệu ca khúc này một chút không? Nếu để nguyên, vạn nhất bị tố là đạo nhạc, phiền toái lắm.”

Ron chớp mắt, nhìn về phía Jon, kinh ngạc nói: “Cậu không phải là muốn lấy đó làm ca khúc debut chứ?”

“Có gì là không thể!”

Jon khoanh hai tay lại, “Ca khúc này Mạch Khê đã thể hiện rất thành công, cũng nhận được phản ứng rất tốt từ người xem. Cứ nhìn khung cảnh hôm đó thì biết. Nếu đưa ca khúc này ra chắc chắn hiệu ứng không nhỏ đâu.”

“Nhưng chúng ta không thể sử dụng một ca khúc có sẵn, thế là đi sao chép!” Ron không đồng tình mà phản đối, lại nhìn về phía Mạch Khê, “Mạch Khê, bài hát này cô lấy ở đâu?”

“Tôi…” Mạch Khê chần chừ, lại thẻn nhiên nói: “Tôi tình cờ nghe được trên mạng.”

Ron cũng khoanh hai tay trước ngực, “Jon, nghe thấy chưa? Không thể dùng ca khúc này được.”

Jon lại nhìn về Đàm Trử Quân vẫn trầm mặc nãy giờ, “Thầy Đàm, ý kiến của anh thế nào?”

Đàm Trử Quân nhàn nhã cầm điếu thuốc hút một hơi rồi thản nhiên nhả khói ra. Vòng khói lượn lờ hãm lấy khuôn mặt cương nghị của anh, hai gò má lúc sáng lúc tối. Anh thản nhiên nói: “Ca khúc đó không cần sửa!”

Mọi người nhìn anh ta với vẻ kỳ lạ. Ron có chút bất mãn liền lên tiếng: “Thầy Đàm, giờ đang đề cập đến ca khúc debut cho Mạch Khê, không cần sửa chẳng nhẽ đợi tác giả đến kiện chúng ta đạo nhạc sao?”

https://thuviensach.vn

“Sẽ không có người đến kiện đâu!”

Giọng nói của Đàm Trử Quân quá mức lãnh đạm, âm trầm thấp nhưng lại đan chút tiếc hận, “Người viết bài này đã chết rồi, Mạch Khê có hát lại cũng không sao, trừ khi là có quỷ đến tố cáo cô ấy tội sao chép.”

Một câu nói ra khiến cả phòng họp lạnh băng.

Thân mình Mạch Khê khẽ run, có chút hoảng sợ nhìn về phía Đàm Trử Quân, “Thầy Đàm, anh…anh vừa nói gì?”

Những người khác cũng nghi hoặc nhìn về Đàm Trử Quân.

Từ trong làn khói thuốc, anh nhìn lại những ánh mắt nghi ngờ, sau đó lãnh đạm nói: “Ý của tôi rất đơn giản, ca khúc này không có quá nhiều người biết đến, khâu hậu kỳ xử lý một chút thì hoàn toàn có thể trình làng, sẽ không phát sinh chuyện kiện tụng như Ron lo lắng đâu.”

Mấy câu ngắn gọn nhưng không hề giải thích câu nói ban nãy.

Lôi Dận liếc Đàm Trử Quân một cái, ánh mắt thâm sâu lộ ra chút nghi ngờ.

Jon cùng Ron bốn mắt nhìn nhau, còn Mạch Khê như vẫn đang chìm trong câu nói vừa rồi, vì anh ta không giải thích đến nên cũng không dám hỏi tiếp.

“Nói như vậy thì ca khúc này có thể chọn cho Mạch Khê debut!” Mãi lâu sau Ron mới lên tiếng, đánh tan cục diện bế tắc trong phòng.

Jon liếc nhìn Mạch Khê, “Mạch Khê, cá nhân cô có ý kiến gì không?”

“Tôi…”

“Ca khúc này…không thể!”

https://thuviensach.vn

Không đợi Mạch Khê phát biểu ý kiến, Lôi Dận liền lên tiếng ngăn cản, ngữ khí lạnh lùng không cho phép ai thương lượng.

Mạch Khê nhìn về phía khuôn mặt quá mức lạnh lùng của Lôi Dận, đôi mắt cô thoáng chút suy tư.

“Cái này…”

Jon thấy thế thì sắc mặt có chút xấu hổ, cười cười, “Ông chủ, tôi chỉ cảm thấy ca khúc này giúp ích rất lớn cho Mạch Khê. Anh cũng thấy toàn khán đài hôm đó đấy. Nếu Mạch Khê đưa ca khúc này chính thức ra mắt thì nhất định hiệu quả sẽ rất hấp dẫn.”

Đôi mắt Lôi Dận co rụt lại…

“Ca khúc này không thể!” Ngữ khí của hắn vẫn lạnh lùng, lãnh đạm, không cao giọng nhưng cũng khiến người khác phải hoảng sợ.

Jon sợ tới mức liên tục gật đầu, vội nói hùa: “À, một khi đã như vậy thì chúng ta có thể chế tác cho cô ấy ca khúc khác.”

“Jon…”

Ngay lúc bầu không khí đang căng thẳng, Đàm Trử Quân đã mở miệng, không chút để ý nói: “Tôi cho rằng phải chọn ca khúc này. Nếu muốn Mạch Khê ngay bước đầu tạo ấn tượng tốt thì không thể không chọn ca khúc này.”

Tất cả mọi người đều chấn kinh nhìn về phía Đàm Trử Quân, Mạch Khê cũng mở to mắt nhìn anh ta.

Đàm Trử Quân này dù là kỳ tài của giới sáng tác nhưng cũng không thể ngang nhiên bác bỏ ý kiến của Lôi Dận thế chứ!

https://thuviensach.vn

Đáy lòng Mạch Khê nổi lên sự hồi hộp cùng chút cảnh giác, theo bản năng nhìn trộm cha nuôi một cái.

Quả nhiên sắc mặt Lôi Dận rất khó coi, ngay cả đôi mắt lạnh băng giờ cũng bắt đầu lộ ra tia nguy hiểm.

"Á. Thầy Đàm…"

Jon biết quan sát sắc mặt nên đương nhiên phải đứng ra can ngăn, "Kỳ thật tôi thấy ca khúc này không thích hợp với Mạch Khê. Vẫn là nên giữ theo phong cách thanh tân, trẻ trung tươi mới thì hơn, nhất định thu hút được không ít thiếu nam, thiếu nữ."

Đàm Trử Quân cười lạnh, hơi nhìn lướt qua gương mặt u ám của Lôi Dận, lại dừng tầm mắt trên người Jon, "Tôi là nhạc sĩ, chỉ biết đưa ra những ý kiến thích hợp nhất cho ca sĩ. Chẳng nhẽ cậu phủ nhận sự chuyên nghiệp của tôi?"

"Cái này…"

"Anh…" Đàm Trử Bách kéo kéo ống tay áo Đàm Trử Quân, thấp giọng nói: "Anh làm sao vậy? Chỉ là một bài hát thôi mà!"

Đàm Trử Quân ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn về phía Mạch Khê. Ngay sau đó trước mắt bao người cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, thản nhiên hỏi: "Mạch Khê, ý kiến của cô là quan trọng nhất. Nếu cô thích bài hát này, tôi sẽ dụng tâm chỉnh lý lại."

Động tác này khiến hai người đàn ông nhíu mày lại, một là Phí Dạ đứng phía sau, một là Lôi Dận. Đôi mắt Lôi Dận như đóng băng lại, ánh mắt nhìn bàn tay người đàn ông đặt trên tay Mạch Khê vô cùng sắc bén, tựa như muốn chém anh ta ra thành trăm mảnh.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngẩn ra, thất thần nhìn Đàm Trử Quân. Đôi mắt anh ta thường ngày luôn khiến cô sợ hãi, nhưng giờ khắc này đôi mắt ấy lại như đang thôi miên, cảm giác rất khác lạ.

“Mạch Khê, chỉ cần cô thích hát nó, tôi sẽ khiến ca khúc này càng thêm hoàn mỹ.”

Bên môi Đàm Trử Quân gợn lên, ánh mắt tản ra vẻ lo lắng. Hàng lông mi dày có thể so sánh với con gái, riêng đôi lông mày đen thì toát lên sự cương nghị, cường ngạnh.

Mạch Khê cảm nhận rõ ràng được ánh mắt sắc bén sau lưng, ánh mắt càng lạnh hơn tựa như cái rét tháng chạp. Cô mở miệng thở dốc, vừa định nói gì đó thì ngay lập tức cảm thấy trên đỉnh đầu có áp lực. Không đợi cô phản ứng lại thì cả thân mình đã bị một lực mạnh kéo lấy, ngay sau đó, hương thơm quen thuộc của người đàn ông bao lấy cô. Cô bị Lôi Dận ép buộc, kéo vào lòng, bàn tay hắn nhanh chóng giữ chặt lấy cô.

Cả phòng họp đều chấn kinh như bị một quả bom nguyên tử dội lại, không một tiếng động.

“Jon!” Lôi Dận lên tiếng, giọng nói băng lãnh, sắc nhọn như cậy đinh găm thẳng vào mặt Đàm Trử Quân.

Jon lập tức tiến lên, cẩn thận nói: “Ông chủ!”

“Đổi ca khúc, nếu không trực tiếp đổi nhạc sĩ!” Cặp mắt Lôi Dận lóe ra tia lạnh nhưng lại đẹp vô cùng. Không đợi Jon phản ứng lại, hắn đã duỗi tay kéo Mạch Khê ra khỏi phòng họp.

Phòng họp bị vây trong sự yên lặng rất lâu.

-_____

https://thuviensach.vn

“Buông, buông ra!”

Dọc suốt đường đi, Mạch Khê bị Lôi Dận mạnh mẽ kéo đi rất xa. Sức lực của hắn như một con trâu ngang ngạnh, làm cho mạch Khê giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được.

Trên đường, mọi người đều tò mò nhìn một đôi nam nữ xuất chúng này, đương nhiên rất nhiều ánh mắt dõi theo họ.

Phí Dạ không thể tiến lên ngăn cản đành phải lái xe chậm rãi đi theo hai người.

Mạch Khê chỉ cảm thấy cánh tay đau đớn. Cô không biết cha nuôi muốn kéo mình đi đâu. Nếu được cô rất muốn nói hắn kéo cô xuống luôn địa ngục đi cho rồi.

Dấu chân dần thưa thớt, cho đến khi hai người đi vào một công viên. Mạch Khê rốt cục không chịu được sự đau đớn trên cổ tay, một lần nữa hét lớn lên: “Lôi Dận! Ông buông tay ra, cổ tay tôi sắp bị ông kéo đứt rồi!”

Một câu khiến cho Lôi Dận đột ngột dừng bước, quay người lại. Cả người Mạch Khê liền va vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Cú va này khiến cô thất điên bát đảo, không thể ngờ được hắn lại thật sự dừng bước.

Cặp mắt lóe ra tia lạnh lẽo lại đẹp đẽ vô cùng. Trước mắt Lôi Dận phiêu đãng hiện lên hình ảnh ánh mắt lãnh đạm của cô, đôi môi hắn mím lại thành một đường, khuôn mặt cũng lạnh bạc vô thường. Ngay cả ánh mắt hắn cũng mơ hồ, tựa như cất chưa bao điều, khiến Mạch Khê không thể đọc nổi nội dung trong đó.

Khuôn mặt lãnh khốc nhưng không quá giận dữ. Hắn đột nhiên ôm chặt lấy cô, thân hình cao lớn như bao trọn lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô, một làn hương quen thuộc thấu sâu vào hơi thở của cô. Ngay sau đó, ánh mắt hắn dừng lại trên cổ tay cô.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Mạch Khê ươn ướt bởi cổ tay bị hắn xiết đến phát đau, đôi môi hé mở, khuôn mặt cũng tản ra nét ngây thơ, đáng yêu.

“Đau không?” Lôi Dận khẽ hỏi, khuôn mặt lạnh lùng lại tản ra nét hấp dẫn chết người.

Mạch Khê ngoảnh mặt đi, không thèm nhìn đến hắn.

“Nhìn tôi!” Giọng nói của người đàn ông càng lạnh lùng hơn.

Mạch Khê khẽ run lên, đôi mắt nai tơ nhìn hắn, mang theo sự bất khuất, dũng cảm.

Trong công viên rất vắng người, trước mặt hai người phần lớn là sắc hoa trắng tinh khôi, thêm cả tầng liễu rủ che đi ánh nắng mặt trời.

“Có mệt không?” Đột nhiên Lôi Dận hạ thấp giọng, nhẹ nhàng bên tai cô hỏi.

“Không mệt!” Lời còn chưa nói ra hết Mạch Khê đã phát hiện ra thân mình bị Lôi Dận đẩy dựa vào gốc cây. Cả thân mình cao lớn của hắn mạnh mẽ áp chế cô.

“Ông…”

Ngay sau đó, tiếng nói của Mạch Khê bị Lôi Dận ngậm lấy, bàn tay hắn không an phận mà đẩy vạt váy cô lên đến ngang hông, ngang nhiên vuốt ve vòng eo thon nhỏ.

Bị thân thể người đàn ông đè chặt, cô dường như phát đau bởi thân cây xù xì. Mạch Khê cảm nhận rõ ràng qua lớp vải mỏng, vật kiêu ngạo của hắn đã chạm đến vị trí mẫn cảm của mình.

Mạch Khê phát run, theo bản năng tìm kiếm sự giúp đỡ nhưng lại phát hiện ra xe của Phí Dạ không hề tiến vào mà đỗ ở đằng xa kia.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận cười lạnh, dùng chính mình trêu đùa điểm mẫn cảm của cô. Đôi môi hắn lại một lần nữa ngậm lấy cánh môi cô, khiêu mở hàm răng, cuốn lấy đầu lưỡi mịn ngọt của cô.

“Ô… ưm… ô” Mạch Khê nói không ra lời, chỉ có thể phát ra những âm thanh như phản kháng lại như đang hưởng thụ.

Bàn tay Lôi Dận hướng về phía trước mơn trớn bờ vai mịn màng, ngón tay ngoắc một cái đã rớt ra quai váy của cô, nhanh chóng bắt lấy bầu ngực căng tròn, từ từ xoa nắn cho đến khi nụ hoa xinh đẹp kia đứng thẳng dậy.

Đầu gối hắn chặn giữa hai chân cô, càng áp chặt cô vào thân cây hơn.

“A!”

Mạch Khê kêu lên, cô cảm giác thân cây sần sùi đang đâm vào lưng mình. Nhưng không ngờ, tiếng kêu của cô khiến người đàn ông cúi xuống, ngậm lấy đầu lưỡi cô.

“Không… đau quá!” Mạch Khê cảm nhận được vật dưới thân hắn càng ngày càng cứng rắn, nóng rực. Từ cổ tay cũng truyền đến cơn đau khiến cô thở hắt ra.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống bóng hình Mạch Khê đang bị người đàn ông âu phục chỉnh tế áp chặt lên thân cây. Chiếc váy hỗn độn làm lộ ra gần như cả thân mình cô, cực kỳ mê người nhưng lại có vẻ bất lực, tựa như con dê non mất đi khả năng phản kháng. Cô chỉ có thể để mặc người đàn ông phát tiết mà đùa bỡn trên thân thể mình.

Cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân như là có người đang đến. Trong khi đó, Lôi Dận vẫn gục đầu, cắn mút bầu ngực cô.

“Không… có người đến…cha nuôi buông ra!” Khi hắn cắn vào nụ hoa mẫn cảm trên ngực, Mạch Khê ngẩng đầu thở hổn hển, gian nan mà cầu xin

https://thuviensach.vn

hắn.

Cha nuôi của cô tuy nói trước sau lạnh lùng, tàn nhẫn nhưng chưa bao giờ tức giận như hôm nay. Thậm chí điều làm Mạch Khê càng thêm tuyệt vọng là hắn sao có thể muốn cô ngay trong vườn hoa của công viên thế này!

Lôi Dận căn bản không để ý đến cô. Thân mình trẻ trung của Mạch Khê tản ra hương thơm thanh khiết; làn da mịn màng, nõn nà khiến đàn ông nhanh chóng nảy sinh dục vọng; vòng eo thon tinh tế; lại thêm đôi bầu ngực căng tròn, ngạo nghễ… quả thực đẹp như tiên nữ giáng trần.

Hành vi của hắn tàn nhẫn, thô lỗ nhưng vẫn toát lên vẻ tao nhã, cao cao tại thượng. Hai gò má anh tuấn cùng ánh mắt sắc nhọn vừa như hưởng thụ vừa ánh lên độ hưng phấn. Đối với tiếng bước chân đang đến gần, hắn dường như chẳng thèm quan tâm.

Mạch Khê run lên.

Cha nuôi của cô là tên ma quỷ điển hình, cho nên hắn đương nhiên không tuân thủ quy tắc của nhân gian. Quy tắc đối với hắn mà nói thực sự rất buồn cười, cũng như chẳng có tác dụng gì vì hắn mới chính là người tạo ra quy tắc.

Nhưng Mạch Khê thì không giống vậy. Cô muốn trở thành ca sĩ, cô không muốn bị mọi người nhạo báng.

“Cha nuôi, tôi biết sai rồi. Về sau, về sau không có sự cho phép của ông, tôi sẽ không hát bài hát đó nữa.”

“Em nói gì?” Người đàn ông từ trước ngực cô, nâng lên cặp mắt thâm thúy khiến cô không dám rời tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Ánh nắng vàng chiếu loang lổ trên ngực cô; hai đỉnh nhọn vì bị người đàn ông giày xéo mà càng thêm đỏ ửng; lại bởi vừa mới ra khỏi khoang miệng ấm áp của người đàn ông, chạm ngay phải luồng khí se lạnh nên khẽ run lên, tựa như còn đang khiêu khích người đàn ông đối diện.

Khuôn mặt Mạch Khê đỏ hồng lên. Cô nhanh chóng ngẩng đầu, không do dự mà nhìn vào cặp mắt lạnh lùng kia, “Tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời!”

Giọng nói của cô có chút run rẩy. Cô không nghĩ như vậy nhưng thực sự không còn sự lựa chọn nào khác. Tại đây, nếu còn tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ bị người trong công viên đánh đồng cô với loại phụ nữ hạ tiện. Cô không thể dễ dàng tha thứ cho ánh mắt khinh thường đó.

“Sẽ nghe lời chứ?”

“Sẽ…”

Lôi Dận nghe vậy thì cười khẽ, đứng thẳng dậy. Hắn nâng tay sửa sang lại váy cho cô, mơn trớn hai má cô, lại thay cô vuốt mái tóc hỗn độn, nhẹ nhàng như là yêu thương vật cưng vừa đem đến cho hắn niềm vui.

Tiếng bước chân đã gần đến. Một đôi tình nhân trẻ đi ngang qua, ánh mắt họ nhìn thoáng qua hai người nùng tình mật ý có vẻ như người yêu dưới tán liễu. Họ không quay đầu lại nhưng nói thầm với nhau, ánh mắt cũng xẹt qua đôi phần hâm mộ. Người đàn ông kia quá mức anh tuấn, lại cùng bộ dáng nhỏ nhắn, xinh đẹp của người con gái, thực khiến người khác ngưỡng mộ.

“Thế này mới ngoan!” Lôi Dận cúi đầu hôn lên trán cô, không hề để ý đến những người đi ngang qua mình.

-_____

https://thuviensach.vn

Chiếc xe đen xa hoa chạy từ từ trên quốc lộ. Trong xe, giữa hàng ghế trước và ghế sau đã được ngăn bằng một bức vách.

“Tôi là ma quỷ sao?” Lôi Dận nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay, đôi mắt sắc bén nhìn về phía Mạch Khê đang ngồi lui ở một góc, giọng nói cũng lộ ra vẻ nguy hiểm không lường.

Mạch Khê lắc đầu, ánh mắt trốn tránh đi.

“Không phải sao? Ánh mắt của Khê nhi rõ ràng nói với tôi như vậy, nếu không phải như vậy sao cứ trốn tránh?” Khóe môi Lôi Dận dần cong lên.

Mạch Khê cắn môi, hai tay ôm chặt lấy hai bả vai.

“Lạnh thì lại đây, dựa vào lòng tôi!” Giọng nói Lôi Dận rất nhẹ nhàng tựa như đang nói một chuyện hết sức bình thường.

Mạch Khê chần chờ nhìn hắn một cái, “Không, tôi không lạnh.” Nói rồi cô lại ngồi lui về phía cửa xe. Cô biết rõ giọng hắn càng nhẹ nhàng như vậy thì càng nguy hiểm.

Thấy cô như vậy, người đàn ông lãnh đạm nhíu mày, “Lại đây!” Giọng nói hắn vẫn nhẹ nhàng như trước.

Mạch Khê lắc đầu, “Tôi thật sự không lạnh!”

Khóe môi người đàn ông khẽ cong lên, đáy mắt thì đã tràn ngập ý cười, “Lại đây!” Giọng nói hắn trầm thấp như thuốc độc, như cây thuốc phiện lại lạnh lẽo, không cho người khác cơ hội phản kháng.

Nụ cười như vậy khiến Mạch Khê rùng mình một cái. Cô chậm rãi nhích qua. Cánh tay người đàn ông như không đợi nổi sự chần chừ của cô, nhanh chóng kéo lấy cánh tay cô, ôm cả người cô vào trong lòng.

“A…” Cô kêu lên một tiếng, cái trán đập mạnh vào ngực Lôi Dận.

https://thuviensach.vn

Lồng ngực người đàn ông rung lên, hắn cúi đầu cười thành tiếng, ngón tay vuốt mái tóc dài của Mạch Khê, khẽ mơn trớn khuôn mặt cô.

“Khê nhi của tôi, khuôn mặt em lạnh thế này, còn chối sao?” Lôi Dận nhìn cô, cánh tay buộc chặt khiến cô không động đậy nổi.

Hắn nâng cằm cô, hôn lên đôi môi đỏ mọng, khẽ cắn, thừa dịp cô kêu đau thì đầu lưỡi hắn đã mạnh mẽ tiến vào.

“Ưm…” Dưới kĩ năng hôn của Lôi Dận, Mạch Khê gần như không thở nổi.

Bàn tay người đàn ông vuốt ve thắt lưng cô.

“Đừng!” Mạch Khê bắt lấy bàn tay không an phận của hắn, “Không, xin ông!”

“Bé con, không cần phải xin tôi đâu, tôi sẽ thỏa mãn em!” Lôi Dận cố ý xuyên tạc ý của cô, bàn tay bên hông kéo hai tay cô về phía sau, thủ thỉ bên tai cô, “Ngoan!”

Ngay sau đó, thân mình cao lớn chuyển một cái, cả người Mạch Khê đã ngồi dựa vào thành ghế da. Một bạn tay hắn từ dưới vạt váy tiến vào.

Mạch Khê rõ ràng cảm nhận được ngọn lửa giận của cha nuôi đang tích góp từng chút một, càng lúc càng lớn. Bởi biểu tình của hắn quá mức dịu dàng càng khiến cô khó thở. Kiểu dịu dàng dàng này thường dẫn đến hậu quả thường là vô cùng tàn nhẫn.

Cô vốn nghĩ rằng mình đã thoát khỏi kiếp nạn, nhưng không thể ngờ rằng chạy trời vẫn không khỏi nắng.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19

Sự Khống Chế Đến Ngạt Thở

Trong xe dấy lên độ nóng ái muội.

Thân mình nhỏ nhắn của Mạch Khê bị buộc chặt dưới thân người đàn ông.

“Nhìn tôi!”

Lôi Dận nâng mặt cô lại, hắn thực không thích cô để hắn ngoài tầm mắt. Cho dù khiến cô sợ hãi nhưng hắn vẫn muốn cô phục tùng vô điều kiện.

Đây là yêu cầu của hắn dựa trên quyền uy tuyệt đối, là yêu cầu cũng là một sự khống chế. Lúc đối mặt với cô, hắn không cho phép cô có suy nghĩ gì khác.

Khuôn mặt Mạch Khê tràn vẻ không cam lòng. Cô biết trước vẻ cường hãn của hắn thì không thể chọc giận hắn được.

“Em là do tôi nuôi lớn, tại sao cứ trốn tránh ánh mắt tôi?”

Giọng nói lãnh đạm của Lôi Dận mang theo sự uy hiếp không nói thành lời. Bàn tay hắn áp chặt sau gáy cô. Cách qua vài sợi tóc, cô cảm nhận rõ ràng sự áp lực không cùng này.

https://thuviensach.vn

Cô biết hắn đang tức giận.

“Tôi thật sự sẽ không làm trái ý ông nữa.” Mạch Khê bất lực mà nói ra một câu, ngay cả thân mình cũng không dám né tránh. Ngay sau đó cô bị hắn như dã thú mà ôm chặt lấy.

Bên môi tên ma quỷ nổi lên nụ cười vừa lòng. Hắn khẽ vuốt mái tóc mềm mượt của cô, “Nói cho tôi biết, tôi phải làm thế nào thì em mới được vui vẻ đây?” Hắn khẽ hôn lên đỉnh đầu cô.

“Tôi rất vui vẻ.” Mạch Khê không hiểu sao hắn lại nói như vậy, chỉ cảm thấy nụ hôn của hắn ngày càng ướt át, nhưng đôi mắt thì như càng ngày càng cho thấy vẻ tức giận.

Lôi Dận cong môi cười, ngón cái miết qua như đang thưởng thức cánh môi cô. Hắn thở dài, hơi thở như gió xuân phả qua đôi môi hồng khiến Mạch Khê không khỏi run rẩy.

“Khê nhi, em hắn phải thấy vui vẻ chứ!”

Hắn như đang nói cho cô nghe nhưng lại như lầm bầm cho chính mình: “Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần em thích tôi đều thỏa mãn. Em thích váy đẹp, tôi mua cho em; thích trang sức tinh xảo, tôi liền yêu cầu chuyên gia bậc thầy thiết kế cho em. Em thích bơi lội, tôi mời giáo viên đến dạy; thích chơi nhạc cụ, tôi đã sai người chuẩn bị cả một phòng nhạc cụ cho em. Chỉ cần là thứ em liếc mắt một cái đã thích, tôi đều lệnh quản gia chuẩn bị cho em. Hiện tại em thích ca hát, tôi cũng đáp ứng. Chẳng nhẽ như vậy em còn không vui vẻ, cứ nhất định phải dùng hành vi trẻ con đó để gây chuyện chọc giận tôi sao?”

Trong đầu Mạch Khê hiện lên cảnh tượng cuộc sống trước đây. Đúng vậy! Những điều cha nuôi nói không sai chút nào. Đáng tiếc! Chính bởi vậy cô mới không vui, một chút vui vẻ cũng không. Cho tới bây giờ cô rốt cục cũng hiểu nguyên nhân nằm ở đâu…

https://thuviensach.vn

Không phải bởi vì cha nuôi đã xuất hiện, cũng không phải vì người đàn ông này đã tàn nhẫn cướp đi sự trong trắng của cô…mà bởi vì hắn có mặt ở khắp nơi để khống chế cô. Từ nhỏ đến lớn, mọi sinh hoạt của cô đều nằm trong vòng khống chế vô hình của hắn, cho đến hiện tại vẫn không thể trốn thoát được.

“Thực muốn cho tôi chết quách đi?” Lôi Dận tiến đến gần cô, gằn từng tiếng hỏi.

“Không!” Mạch Khê vô cùng hoảng hốt, hít thở không thông, “Ca từ là do tôi vô tình nghĩ ra, tôi, tôi sẽ không hát ca khúc đó nữa.”

“Đáng tiếc, có người thích!” Lôi Dận vén tóc cô ra sau tai, cắn lên dái tai tuyết trắng của cô.

“A” Mạch Khê kêu lên, quay đầu trốn tránh.

Lôi Dận liếc cô một cái, hơi nhíu mày, bàn tay to lập tức kéo mái tóc dài của cô, “Tiết mục này để đến tối đi, như vậy mới có cảm hứng, còn bây giờ thì miễn!” Nói xong, hắn há miệng ngậm lấy vành tai cô.

Mạch Khê cắn chặt môi, đôi mắt đau thương đã tràn ra một giọt lệ.

Đôi môi Lôi Dận dán bên tai cô, ngữ khí thản nhiên, “Tại sao lại thân mật với tên nhạc sĩ kia đến vậy, hả? Hắn ta là nhạc sĩ, tìm hắn làm kim chủ cũng mệt chết đi. Hắn có chạm đến chỗ này của em không? Chỗ này…. chỗ này…hay là chỗ này?” Tay hắn mơn trớn da thịt cô, như mang theo cả dòng điện mạnh.

“Không…”

Mạch Khê khuất nhục nhìn hắn, “Anh ấy là nhạc sĩ chuyên sáng tác cho tôi. Anh ấy là người tốt. Ánh ấy không có chạm vào tôi…” Cô gần như sắp khóc nấc lên.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận chớp mắt, cười lạnh, “Tôi nên tin em không?”

“Là thật, cha nuôi đừng nghĩ như vậy!” Mạch Khê lắc đầu.

Đáy mắt lạnh như trời đêm không sao.

“Tôi sẽ tin em một lần, còn nói dối tôi sẽ điều tra ra!”

Hắn quay đầu cô lại, trầm thấp nói, “Vậy còn Thiên Luật? Em trên danh nghĩa là con gái tôi, chẳng nhẽ lại muốn làm cháu dâu tôi sao?” Sắc mặt hắn không chút thay đổi, nhưng đôi mắt Mạch Khê thì đã ngấn lệ.

Cô rùng mình một cái, “Tôi…”

“Em thích nó?” Giọng hắn hoàn toàn lạnh bạc.

“Không phải.”

“Yêu chứ không phải thích?” Tiếng nói hắn cao lên một âm bậc.

Mạch Khê bị dọa phát run, “Không thích!”

“Không cho phép yêu Thiên Luật! Nếu em không muốn cho chồng tương lai của em mọc sừng!”

Ánh mắt Lôi Dận nhìn thẳng cô, “Cho dù làm cháu dâu tôi thì nhất định cả đời vẫn phải dưới thân tôi rên rỉ!”

“Câm miệng!” Mạch Khê thật sự không nhịn được, che lại hai tai. Hắn sao có thể nói như vậy?

Ngay sau đó, từ cằm cô truyền đến cơn đau, lập tức khiến cô kêu ra tiếng. Lôi Dận dùng sức nắm lấy cằm cô, dường như sắp bóp nát nó. Đôi mắt xanh lạnh lùng tiến sát đến cô, “Hai chữ này tốt nhất là em nói ít thôi, hiểu không?” Hắn nhíu mày, lực trên tay lại tăng thêm.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Mạch Khê vô cùng đau đớn. Sự lạnh lùng, tàn khốc của hắn như đâm vào tận máu tủy. Cô cảm thấy như xương hàm mình gần như cũng sắp bị hắn bóp nát. Mạch Khê đành khuất phục mà gật đầu. Lôi Dận buông lỏng tay ra, ánh mắt lạnh băng như khóa chặt khuôn mặt cô.

“Còn đau không?” Hắn xoa xoa cái cằm đỏ lừ của cô.

Mạch Khê nâng đôi mắt phiếm đỏ lên, né tránh đi ánh mắt bức người của hắn.

“Đừng nhúc nhích!”

Người đàn ông ghé bên tai cô trầm giọng nói. Nhìn thấy hàng mi của cô nhẹ run, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hai tay nắm chặt lại để bên sườn thì hắn mím chặt môi, ngồi thẳng dậy rồi duỗi tay ra kéo váy cô lên đến hông.

“Đừng!”

Hai chân Mạch Khê không tự chủ được khép chặt lại, thân mình run lên, ánh mắt khẩn cầu mà nhìn người đàn ông tuấn tú, lạnh lùng.

Ánh mặt Lôi Dận sáng lên, hắng giọng nói: “Chữ này cũng không cho phép nói. Lần sau mà để tôi nghe thấy, tôi sẽ hiểu đó là ý… đưa tình!”

Mạch Khê bất lực lắc đầu, đôi mắt đã ngấn lệ nhưng kiên cường không chảy một giọt, lại mang theo vẻ ngây thơ, đáng yêu như chú nai con.

“Tôi thích người phụ nữ ngoan. Nếu ngoan thì tôi còn đối xử tốt với em một chút, nhưng nếu không nghe lời, kết cục sẽ rất thảm!”

Đôi mắt Lôi Dận ánh lên một tầng hàm ý khiến người ta run sợ. Ánh mắt hắn nhìn Mạch Khê cũng toát lên ý cười khiến cô chợt rùng mình.

Từ khi nào thì hắn bắt đầu gọi cô như một người phụ nữ?

https://thuviensach.vn

Bàn tay nhỏ nhắn của Mạch Khê theo bản năng nắm chặt lại nhằm khống chế sự run rẩy của bản thân.

“Khê nhi của tôi…”

Lôi Dận thấy thế thì ôm chầm lấy cô, chỉ hôn nhẹ lên gò má cô như truyền hơi ấm, như an ủi cô. “Tôi sẽ không thả em, tôi muốn em vĩnh viễn ở bên cạnh tôi. Người khác đừng mơ động đến một ngón tay của em!”

Đôi môi hắn như ướt nước, hắn hôn lên hai gò má Mạch Khê rất nhẹ nhàng, bàn tay một lần nữa xoa bầu ngực cô. Thân thể Mạch Khê run lên. Bầu ngực đầy đặn dưới tay hắn vô cùng quyến rũ. Cô cố né tránh hắn lại vô tình làm bầu ngực thêm căng cứng trong lòng bàn tay hắn.

Lôi Dận cười khẽ. Trên người hắn tỏa ra hương nước hoa quyện cùng hương rượu vô cùng mị hoặc.

“Khê nhi, em là của tôi. Ai dám mơ tưởng đến em, tôi sẽ lấy mạng người đó.”

“Không!” Đột nhiên, Mạch Khê mở to hai mắt, lại ngay tức khắc bị ánh mắt hắn giữ lấy, “Tôi sợ…”

Kỳ thật, cô muốn nói: “Tôi sợ ông!”

Đáng tiếc cô không thể nói ra. Cô biết, những lời này một khi nói ra thì hậu quả sẽ ra sao. Cô sợ hắn, rốt cục vẫn là sợ hắn. Cô biết, hắn đã nói gì thì nhất định có thể làm được. Cô rất muốn cầu xin hắn, xin hắn đừng tàn nhẫn như vậy, xin hắn đừng làm hại đến người vô tội; nhưng căn bản là cô không dám, ngay cả lời cầu xin tối thiểu cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Lôi Dận biết ý của cô, không nói lời nào, ánh mắt lại như nghiền ngẫm cô rất lâu. Hồi lâu sau, hắn cố ý làm như hiểu sai ý cô, cúi đầu nói: “Có tôi

https://thuviensach.vn

ở đây em không phải sợ. Mọi chuyện đều có tôi giải quyết, chỉ cần em…”

Hắn cố ý kéo dài giọng. Hai tay hắn bên hông cô duỗi ra cởi thắt lưng của mình, giải phóng cơn trướng đau dưới thân. Hắn nâng một chân cô lên, liền sau đó, vật cứng rắn nhanh chóng đâm thật sâu vào cơ thể cô.

“A… đau quá!”

Thình lình bị xâm chiếm khiến Mạch Khê đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn lại. Cô giãy giụa đẩy hắn ra, nhưng càng như vậy càng kích phát dục vọng của người đàn ông.

Lôi Dận cắn nhẹ lên cánh môi đỏ mọng của cô, dường như hút hết lời kêu than của cô vào miệng. Hắn cúi đầu nói: “Nhớ kỹ cảm giác tôi ở trong cơ thể em!” Nói xong, thắt lưng hắn tăng tốc độ ra vào.

Mạch Khê ở dưới thân hắn run sợ không ngừng. Cổ họng cô phát ra những tiếng tiếng như mèo kêu, cô cũng theo đó mà bất lực gật đầu.

Nước mắt rốt cục cũng chảy xuống hai gò má, thấm ướt cả mấy lọn tóc.

Hắn sao có thể cưỡng ép cô ngay trong xe chứ?

Chẳng lẽ trong lòng hắn, cô cũng giống như nhiều người đàn bà thấp hèn sao?

Cô co rút càng nhanh, lại chặt khít mà chứa lấy hắn. Hắn dường như cảm giác được sự chặt chẽ đến đau đớn, lại như bị dục vọng to lớn đánh úp lại. Lôi Dận không nhịn được, cầm lấy eo cô, mạnh mẽ tiến vào.

Tiếng kêu liên tiếp phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn của cô, nỗi đau đớn lại hòa cùng khoái cảm không ngờ. Thân thể cô bị người đàn ông hung hăng tấn công, lần lượt cảm thấy thỏa mãn, lại lần lượt như hư không.

https://thuviensach.vn

Thân mình mảnh khảnh của cô dựa trên chiếc ghế da, đong đưa theo mỗi lần người đàn ông mạnh mẽ tiến vào. Tiếng kêu của cô là bởi nỗi đau đớn nhưng trong tai người đàn ông thì lại là thứ vũ khí trêu chọc hắn, càng khiến hắn điên cuồng xâm chiếm hơn.

Phản chiếu trên tấm kính thủy tinh là hình ảnh một người con gái nửa nằm nửa ngồi trên ghế, trang phục hỗn độn, hai gò má cô ửng hồng, còn cái miệng thì không tràn ra những tiếng kêu ngâm. Một chân buông thõng xuống dưới, một bên thì bị người đàn ông nhấc cao lên.

Mà người đàn ông lại mặc một thân âu phục hoàn mỹ, cả người tản ra khí chất cao quý cùng hơi thở lãnh khốc. Có điều, hắn đang ngang tàng mà chiếm giữ cô gái, bàn tay giữ chặt lấy vòng eo thon nhỏ của cô. Người con gái không thể khống chế nổi mà thở gấp. Tiếng thở dốc của người đàn ông hòa cùng tiếng kêu thanh thanh của người con gái, dấy lên độ nóng bỏng trong xe.

-_____

Nửa đêm, Mạch Khê từ trong mộng tỉnh lại. Cô thở gấp mấy hơi nhưng rất khó khắn, lại phát hiện mồ hôi trên người mình còn chưa ráo hắn, hoàn toàn nằm gọn trong lòng người đàn ông.

Cánh tay người đàn ông hoàn toàn ôm trọn lấy thân thể mềm mại của cô, còn gác chân vòng qua người cô. Cho dù là đang ngủ say thì như thế này cũng khiến cô không thể rời khỏi vòng ôm của hắn.

Lúc trong xe, cô gần như bị hắn tra tấn đến chết. Khi về nhà cũng không may mắn thoát được. Người đàn ông này như mang hết lửa giận trong vòng mấy ngày trút lên cô, dùng đủ loại tư thế mà chiếm lấy cô nguyên một đêm. Thân mình ngọc ngà của cô còn lưu lại đầy những dấu đỏ - dấu vết tàn phá của hắn. Mà người đàn ông này giờ đã như được thỏa mãn, rốt cục cũng vừa lòng mà ngủ yên.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20

Nhìn Trộm

Lồng ngực cường tráng của người đàn ông phập phồng rất bình ổn, làn da màu đồng dưới ánh đèn nhàn nhạt càng thêm sáng bóng. Từ trong lòng hắn, Mạch Khê ngẩng đầu lên mới ý thức được chưa bao giờ cô tỉnh lại trong khi hắn ngủ say. Thế nên đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dáng hắn ngủ.

Mạch Khê hơi cử động muốn ngồi dậy, lại bị người đàn ông theo bản năng siết chặt lấy. Chỉ một hành động này thôi đã khiến cô áp chặt vào lồng ngực hắn, khuôn mặt dường như chỉ cách má hắn có một chút.

Qua một lúc lâu không thấy người đàn ông có dấu hiệu tỉnh lại, cô mới thở phào nhẹ nhõm, hơi ngẩng đầu lên, tầm mắt dừng trên khuôn mặt người đàn ông.

Cô không thể không thừa nhận cha nuôi cực kỳ đẹp trai. Lúc tỉnh thì ngũ quan như được khắc từ băng, nhưng khi ngủ thì hoàn toàn là một vẻ thư thái, cương nghị. Ánh đèn dịu nhẹ chiếu xuống khuôn mặt hắn khiến đôi mắt hắn không còn cảm giác lạnh băng, sắc bén; cái mũi cao thẳng toát lên vẻ kiên nghị, lại thêm khóe môi khẽ gợn lên——

https://thuviensach.vn

Mạch Khê hơi ngây ngẩn ra, hai gò má dần nóng lên. Thậm chí cô còn nhớ cảm giác đôi môi hắn hắn hôn lên từng tấc da thịt mình.

Người đàn ông này nguy hiểm như hổ báo nhưng lại như cây thuốc phiện tản ra sức hút đến chết người, khiến người khác không tự chủ được mà ngốc nghếch muốn theo hắn.

Còn cô?

Cô từ nhỏ đến lớn đều nấp dưới danh nghĩa là con nuôi hắn. Cô thầm nghĩ, hắn cho tới bây giờ chắc chắn cũng không tin sự tồn tại của Thượng đế, bởi vậy hắn mới có thể làm ra những chuyện không khác gì ma quỷ. Không phải vậy sao? Nếu không thì tại sao dù biết cô là con gái nuôi nhưng hắn vẫn năm lần bảy lượt dùng thân phận của một người đàn ông mà chiếm đoạt thân thể cô? Còn cô thì tại sao lại ngày càng mê muội? Cô cũng không biết, rốt cục trong lòng hắn, cô là con gái hắn hay là một người phụ nữ?

Hắn cho tới bây giờ cũng không hề để ý chuyện đó, chỉ biết dùng phương thức của riêng mình để giữ lại tất cả những gì thuộc về cô. Hắn không kiêng nể gì mà lưu lại dấu vết trên người cô, hắn không muốn người khác có được cô, sở dĩ cũng là bởi thói quen chiếm đoạt cùng sở hữu. Phụ nữ si tình với hắn hắn là rất nhiều, nhưng phụ nữ mà phải trả giá tình cảm cho hắn chắc chắn cũng rất bi ai. Bởi hắn không thích đáp trả tình cảm, nhưng để có được thứ hắn muốn, để có được thứ hắn để tâm thì hắn sẽ không tiếc thủ đoạn mà lấy được.

Là vậy sao?

Nhất định là như vậy!

Điều hắn muốn hắn cũng đơn giản thôi. Đó là cùng hắn tuân thủ theo quy tắc của trò chơi nguy hiểm này!

https://thuviensach.vn

Bỗng dưng lồng ngực cô nổi lên cảm giác lạ thường, như giọt nước lăn tăn nhẹ trong hồ, nhộn nhạo mà lại có chút đau đớn. Cảm giác này thực khó tả thành lời, lại phiếm thêm chút chua xót mơ hồ.

Đôi mắt đang nhìn gương mặt cương nghị của Lôi Dận dần hạ xuống chỗ xương quai xanh của hắn, dừng lại ngay trên vết sẹo.

Đến đêm nay cô mới nhìn rõ vết sẹo này. Những lần trước đều là do hắn mạnh mẽ đòi hỏi khiến cô ngất đi, nên trong đêm nay, dưới ánh đèn mờ nhạt, cô rốt cục cũng nhìn ngắm kĩ vết sẹo này.

Vết sẹo này có vẻ đã lành từ rất lâu rồi.

Khi ngón tay tinh tế thật cẩn thận chạm lên vết sẹo, tự nhiên trong lòng cô nổi lên cảm xúc rất mãnh liệt, cô vội giật mình một cái.

Là cái gì đã gây ra? Còn có người có thể là thương tổn đến hắn sao?

Đột nhiên cô nhớ tới lời Thánh Trạch nói rằng năm đó Lôi Dận đã "tưới máu" lên tổ chức xã hội đen. Là vào lúc đó sao? Nhất định khi ấy rất nguy hiểm, nếu không hắn sao có thể bị thương?

Hắn là một người đàn ông cường thế, sao lại có thể để mình bị thương như vậy?

Mạch Khê nâng tầm mắt lẳng lặng nhìn khuôn mặt Lôi Dận. Tới khi nào thì cô có thể nhìn thấu lòng hắn? Cô cũng muốn biết, hắn có quá khứ ra sao, chuyện tình cảm thế nào?

Đúng vậy! Nhất định là hắn đã từng có một mối tình khắc cốt ghi tâm, bằng không sao có thể——

Cô lại nghĩ đến một đêm nọ khi hắn say rượu, ngay tại vườn hoa Ngọc Sơn Bạc Tuyết thánh khiết, trong lúc hắn cuồng dã xâm chiếm cô, lại ghé

https://thuviensach.vn

bên tai cô mà si mê gọi ra một cái tên phụ nữ.

“Tuyết, đừng khóc, để cho anh có thể yêu em!”

Bên tai Mạch Khê lại vang lên giọng nói trầm thấp của hắn đêm đó, đáy lòng cô khẽ run lên.

Giọng nói của cha nuôi đêm đó thực sự rất dịu dàng. Dịu dàng như vậy hắn là xuất phát từ một tình yêu say đắm, trầm luân nhưng cũng rất đau lòng. Đây là loại cảm giác cô chưa từng trải qua.

Người phụ nữ kia là ai?

Cho đến đêm nay cô mới thực sự muốn tìm hiểu.

Trong lòng cha nuôi, người phụ nữ kia nhất định rất quan trọng, thậm chí là——hai người họ từng là người yêu của nhau. Cha nuôi hắn là yêu cô ấy vô cùng sâu đậm, nếu không vì sao lại nhớ mãi không quên?

Nhưng mà——

Người phụ nữ đó hiện tại ở đâu? Là người phụ nữ thế nào?

Chẳng lẽ——

Ngón tay Mạch Khê run lên——chẳng lẽ thật sự bị hắn giết?

Cô theo bản năng rụt người lại, sau đó rón rén nhấc một cánh tay hắn đang đặt trên người mình ra, với vội lấy chiếc váy ngủ bên cạnh.

-_____

Thư phòng.

Cả tòa thành to lớn như vậy nhưng chỉ có thư phòng của cha nuôi mới có thể là nơi cất giấu bí mật. Trước đây sao cô chưa từng nghĩ ra?

https://thuviensach.vn

Ban đêm yên tĩnh, chỉ có vài tiếng động mơ hồ, dường như là tiếng gợn mặt hồ.

Theo ánh đèn dịu nhẹ trên tường, Mạch Khê rón rén bước lên cầu thang, từng bước từng bước rất cẩn thận, chỉ sợ một bước bất cẩn sẽ làm kinh động đến người khác.

Cửa thư phòng không khóa, vì ngoại trừ người hầu vào quét dọn thì không ai dám bén mảng đến thư phòng của Lôi Dận. Đây cũng là nơi mà Lôi Dận ở lại nhiều nhất.

Mạch Khê nhấc chân muốn tiến vào, đột nhiên ngoài cửa sổ lóe lên tia chớp lòe như ánh sáng ban ngày, chiếu rõ mọi thứ bên trong căn phòng.

“A——”

Tia chớp bất thình lình khiến Mạch Khê sợ hãi kêu lên một tiếng, lại vội vàng che miệng lại. Ngay sau đó ngoài trời vang lên tiếng sấm dữ dội.

Bầu trời đêm đang yên lành, vậy mà lại sắp mưa.

Mạch Khê vội vàng bật đèn tường lên. Sắc vàng mờ nhạt lan tỏa ra mỗi góc của thư phòng, xua tan đi bóng tối nồng đậm ngoài cửa sổ, cảm giác bất an cũng vì thế mà như được giải tỏa đôi phần.

Ba mặt thư phòng gần như đều là giá sách, còn có vài món đồ cổ. Chiếc ghế sô pha đen chiếm diện tích lớn ở một phía mặt tường, phía sau là khung cửa sổ sát đất, bên ngoài cửa sổ ấy là vườn Ngọc Sơn Bạc Tuyết mênh mông.

Đây không phải là lần đầu tiên Mạch Khê bước vào thư phòng của Lôi Dận nhưng hành vi lén lút thế này lại là lần đầu. Bóng đêm quỷ dị bên ngoài cửa sổ lại thêm những ánh chớp lòe càng khiến cô cảm giác sởn gai ốc.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên cô cũng biết rõ chẳng qua là trong lòng đang lo sợ mà thôi.

Ánh đèn vàng nhạt ít nhiều làm Mạch Khê bớt bất an. Cô cẩn thận tiến lên phía trước mấy cái giá sách, lại thất vọng phát hiện ra ở đây loại trừ sách về kinh tế, tài chính, thương nghiệp thì những sách khác rất hiếm. Trên giá sách còn có thêm vài món đồ cổ trang trí họa tiết rồng.

Thư phòng quá rộng lại khá đơn giản, ngoài sách cùng các văn kiện quan trọng thì cơ bản là không có gì khả nghi. Vậy muốn tìm thứ gì đó thì chắc chỉ còn cách lục tung giá sách, mà thứ đó hẳn là cũng rất quan trọng.

Thân mình Mạch Khê vô cùng nhức mỏi. Bởi Lôi Dận đòi hỏi quá lớn khiến mấy ngày nay cô ăn không tiêu, lại thêm đêm nay sấm chớp đùng đoàng khiến tinh thần cô càng không thoải mái. Lẳng lặng ngồi trên sô pha, Mạch Khê bắt đầu suy nghĩ.

Một khắc trôi qua, ngoài trời bắt đầu đổ mưa. Từng hạt mưa nặng táp liên hồi vào cửa kính, tạo nên những tiếng lộp bộp không ngừng. Mạch Khê có chút phiền lòng. Cô luôn cho rằng người như cha nuôi hắn là phải trải qua quá khứ mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng hạn như thân thế của hắn hay sự tàn nhẫn của hắn vậy. Không ai sinh ra mà đã tàn nhẫn, cũng chẳng người nào từ lúc chào đời đã mang bộ mặt lạnh băng đó. Trừ phi hắn phải trải qua rất nhiều sự khắc nghiệt.

Ánh mắt cô vô tình nhìn đến chiếc bàn làm bằng gỗ mộc hương. Trên bàn rất sạch sẽ, gọn gàng, không khó nhìn ra được bọn người làm lau dọn rất tỉ mỉ. Ánh mắt ảm đạm của Mạch Khê đột nhiên sáng lên, cô chạy vội đến trước ngăn kéo của bàn.

Không hiểu vì sao tim Mạch Khê đập rất nhanh, máu trong người dần sôi trào, tựa như cổ họng còn thoáng thấy mùi máu. Cô cũng rất hoảng sợ, tim đập liên hồi như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy vọt ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Bàn tay run run giơ ra, cô chậm rãi, cẩn thận kéo ngăn bàn ra——

Bên trong là xấp văn kiện ngay ngắn; liếc mắt một cái là đã thấy chẳng có gì đặc biệt.

Sự tò mò như cơn hồng thủy đánh úp lấy, khiến Mạch Khê không kìm được tiếp tục kéo ngăn thứ hai, ngăn thứ ba.

Hoàn toàn không có gì đáng chú ý!

Một ngăn cuối cùng——

Lúc Mạch Khê chạm vào tay cầm ngăn kéo này, trong lòng đột nhiên nảy sinh một dự cảm. Cô cảm thấy trong ngăn kéo này nhất định mình sẽ tìm được thứ gì đó.

Điều làm cô kinh ngạc là ngăn kéo không có khóa. Mà chắc hẳn, ngoài cô ra thì chẳng có ai dám cả gan vào thư phòng này, huống chi là lục lọi đồ của hắn.

Hít sâu một hơi, cô kéo mạnh ngăn kéo ra——

Tiếng mưa rơi càng lúc càng to, đột nhiên lại dội thêm một tiếng sấm.

Khuôn mặt mềm mại của Mạch Khê dưới ánh chớp nhòa càng thêm xinh đẹp, đôi mắt cô thì lại nhìn chằm chằm vào trong ngăn kéo——

Ngăn kéo cuối cùng này không giống ba ngăn trước, bên trong không hề có văn kiện hay mấy thứ linh tinh, mà chỉ có một vật rất đơn giản——một khung ảnh!

Khung ảnh pha lê phát sáng giữa ngăn mà nó được đặt cũng rất ngay ngắn. Có thể thấy chủ nhân rất dụng tâm sắp xếp, lấy ra cho vào không hề tùy tiện.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê theo bản năng nhíu mày lại, hơi thở có chút gấp gáp. Ba ngăn kéo trước toàn là văn kiện, vì sao ngăn này lại đặt một khung ảnh, mà khung ảnh này vì sao lại được lựa chọn để ở ngăn cuối cùng?

Dường như không chút do dự mà cầm lấy khung ảnh, ngay khi nhìn thấy bức ảnh, Mạch Khê đột nhiên đứng dậy. Đôi con ngươi sáng như ngọc lưu ly có chứa vẻ khó tin, kinh ngạc mà cũng có chút giật mình khi nhìn vào bức ảnh đã cũ kia.

Trong ảnh là một người phụ nữ vô cùng đáng yêu, dịu dàng. Chắc chắn ảnh này được chụp từ rất lâu rồi. Người phụ nữ trong ảnh ước chừng cũng chỉ hai mươi mấy tuổi. Cô mặc một chiếc váy trắng bạc, phía sau là vườn hoa hồng đỏ rực như lửa. Nụ cười của cô đẹp vô cùng, thanh thuần mà lại như lơ đãng, khiến bất kì người đàn ông nào cũng phải thần hồn điên đảo.

Đúng là diện mạo của người phụ nữ này khiến Mạch Khê cảm thấy kinh sợ!

Người phụ nữ trong ảnh có vài nét tương tự với cô, nhất là nụ cười. Có điều, điều làm Mạch Khê kinh ngạc nhất chính là——cô biết người phụ nữ trong ảnh này!

Chính là người mẫu Bạc Cơ!

Mạch Khê cảm thấy lồng ngực như đau nhức. Trong thư phòng của cha nuôi sao lại có ảnh chụp của Bạc Cơ? Vẻ mặt này, dung mạo này, nụ cười này——quả không sai! Cô không hề nhìn nhầm. Người phụ nữ này chính là Bạc Cơ.

Cha nuôi cất giữ ảnh của Bạc Cơ, lại rất cẩn thận cất ở ngăn kéo cuối cùng!

Một nỗi tò mò kích thích cô lấy tấm ảnh ra, cầm tấm ảnh lại gần mới phát hiện mặt sau có một hàng chữ viết.

https://thuviensach.vn

“Mười năm cách biệt muôn trùng – Dù không cố nhớ nhưng lòng chẳng quên.” Mạch Khê lẩm nhẩm đọc lên, giọng hơi run run.

Cô đã từng học qua thơ cổ Trung Quốc nên biết được đây là bài “Giang thành tử” [1], ý thơ nói lên nỗi nhớ nhung, cũng là tình cảm nồng sâu, mãnh liệt.

Mạch Khê nhận ra được chữ viết này là của cha nuôi, nét chữ cứng cáp, tì mạnh, như thể chính hắn là tác giả vậy. Phía sau ảnh chụp lại viết một câu thơ thực khiến người ta đau lòng.

Chỉ mấy ngày không gặp mà đã nhớ nhung sao?

Ngón tay Mạch Khê theo bản năng run lên, một lần nữa lật ảnh lại. Nhìn đôi má lúm đồng tiền trên mặt người phụ nữ, trong lòng cô nổi lên cảm giác rất khó tả. Là chua xót, là khổ sở, là đau đớn, tất cả gần như là đột nhiên uống một ngụm rượu kém chất mà không tài nào nuốt nổi.

Bạc Cơ không phải là tình nhân của cha nuôi sao? Nhưng thế nào lại nhớ mãi không quên bộ dáng cô trong ảnh? Chẳng lẽ, vị trí của Bạc Cơ trong lòng cha nuôi thật sự không giống những người khác?

[1]: "Giang thành tử" - Tô Thức. Năm 1165, vợ của Tô Thức là Vương Phất từ trần mới 27 tuổi. Mười năm sau (Ất Mão 1775), Tô Thức đang làm “Tri Châu” ở Mật Châu (Sơn Đông), xa cách quê hương (Tứ Xuyên) mấy ngàn dặm. Đêm mơ thấy người vợ đã khuất, ông làm bài từ điệu vong này. Tô Thức là người đầu tiên làm từ điệu vong.

Hai câu thơ được nhắc trong bài:

十年生死兩茫茫，

不思量，

https://thuviensach.vn

自難忘。

Phiên âm:

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang

Bất tư lượng

Tự nan vong

Nhưng, “Tuyết” mà cha nuôi gọi là như thế nào? Thông qua cái đêm hắn say rượu, thật không khó để nhìn ra tình mối thâm tình của hắn với cô ấy.

Kinh nghiệm tình trường của cô quá ít nhưng nếu một người đàn ông thực sự yêu một người phụ nữ như vậy thì hắn là hắn phải rất đau lòng khi xa cách.

Mạch Khê nhíu mày càng sâu——Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

Dường như có điểm nào đó không bình thường.

Ánh mắt Mạch Khê một lần nữa dừng trên người phụ nữ trong ảnh. Nụ cười cô ấy đẹp như hoa mùa xuân, lại hơi có chút u sầu tựa trăng thu, dịu dàng mà quyến rũ, ngay cả dáng người cao gầy cũng toát lên khí chất của người phụ nữ trưởng thành, mị hoặc vô cùng.

Đột nhiên dòng chữ viết mờ mờ đạp ngay vào tầm mắt cô. Thì ra là hàng chữ nhỏ biết trên ảnh ở chỗ bụi hồng nhung phía sau người con gái. Nếu không nhìn kĩ, có giơ sát ảnh tận mặt cũng khó mà nhìn ra được trên đó có chữ viết.

Lại là một bài thơ, nói đúng ra thì là một câu mượn ý thơ, cũng là chữ viết của hai người——

https://thuviensach.vn

“Diện toàn lạc hoa phong đãng dạng – Liễu trùng yên thâm – Bạc Tuyết phi lai vãng…” Mạch Khê nhẹ nhàng đọc nhẩm theo mấy câu thơ thì phát hiện ra nét chữ này ắt hẳn là của một người phụ nữ.

Tầm mắt cô chuyển đến những câu tiếp theo——

“Vũ hậu khinh hàn do vị phóng – Xuân sầu tửu bệnh thành trù trướng.”

Mạch Khê nhíu mày lại, đọc xong hai câu này lại thấy nét bút cực kỳ cứng cỏi, là chữ của cha nuôi. Như vậy những dòng chữ trên là do người phụ nữ trong ảnh viết?

Cô lục lọi mọi thứ trong trí óc mới chợt nhớ ra, thời Tống ở Trung Quốc có một thi nhân tên Âu Dương Tu viết nên bài “Điệp luyến hoa”. [2]

Nguyên văn sẽ là:

“Diện toàn lạc hoa phong đãng dạng,

Liễu trùng yên thâm,

Tuyết nhứ phi lai vãng,

Vũ hậu khinh hàn do vị phóng,

Xuân sầu tửu bệnh thành trù trướng.”

Bất giác chỗ lồng ngực cô nhói lên. Ý thơ mang theo bao nhiêu nỗi tương tư, ưu sầu. Cô thoáng tưởng tượng ra hình ảnh một đôi tình nhân quyến luyến không rời; lại hình dung rằng người con gái trong ảnh viết lên mấy dòng thơ, sau người đàn ông ngồi ngắm bức ảnh, thống khổ khôn cùng nên cầm bút viết thêm mấy câu thơ còn thiếu. Cảnh tượng hệt như một thước phim điện ảnh hiện lên trong đầu cô.

https://thuviensach.vn

Cha nuôi hắn chính là người đàn ông si tình đó. Bằng không chữ viết trên ảnh sao có thể lại là của hắn? Có thể dùng những lời thơ sâu sắc như vậy để biểu đạt tình cảm thì hắn là có thể thấy được hắn đã tương tư cùng chịu dày vò đến nhường nào.

"Bạc Tuyết phi lai vãng——Bạc Tuyết phi——Bạc Tuyết!" Mạch Khê lẩm nhẩm một hồi rồi đột nhiên hai mắt sáng lên. Bạc Tuyết!

Trong tòa thành có một khu vườn trồng bạt ngàn Ngọc Sơn Bạc Tuyết. Bác Hàn Á đã từng nói chỗ hoa đó là do chính tay cha nuôi trồng. Chẳng lẽ chính là bởi người phụ nữ này?

Nhưng cô ấy rõ ràng là Bạc Cơ mà? Tuy rằng trong tên cũng có một chữ "Bạc" nhưng hình như chưa từng thấy cô ấy đến tòa thành bao giờ. Ngay cả việc Mạch Khê được nhận vào làm con nuôi trong Lôi gia mãi sau Bạc Cơ mới biết. Có thể thấy cô ấy hầu như chẳng biết chút gì về những chuyện trong tòa thành.

Tại sao có thể như vậy?

Mạch Khê cầm khung ảnh lên ngẫm nghĩ kĩ càng, sự nghi hoặc trong đầu càng ngày càng lớn, mà bí ẩn đằng sau bức ảnh lại như hút cô vào bên trong.

Cô không thể lí giải được chuyện này. Nếu người phụ nữ trong ảnh đúng là Bạc Cơ thì cô ấy đâu cần phải làm tình nhân bao dưỡng của cha nuôi. Có thể viết ra những câu thơ thâm tình như vậy, có thể thấy cha nuôi yêu cô ấy vô cùng sâu đậm. Nhưng Mạch Khê nhìn nét mặt của cha nuôi, thế nào đi chăng nữa cũng không nhìn ra sự quyến luyến, thâm tình với Bạc Cơ, tối thiểu là ánh mắt với người yêu cũng không giống. Nhưng nếu người phụ nữ trong ảnh không phải là Bạc Cơ thì vì sao khuôn mặt lại giống như đúc vậy? Còn nữa, người phụ này đang ở đâu? Liệu còn tồn tại trên đời? Hay đúng như lời đồn đại rằng——đã chết trong tay cha nuôi?

https://thuviensach.vn

Trăm mối nghi ngờ không giả được. Cánh môi gần như đã bị cô cắn gần chảy máu. Đang lúc suy tư trầm ngâm, cô rõ ràng cảm thấy phía sau có luồng hơi lạnh băng tràn đến.

Mạch Khê đột nhiên quay đầu, hai mắt đột nhiên trừng lớn——

Cha nuôi của cô không biết từ khi nào đã đứng ở cửa. Thân mình cao lớn dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt hắn dưới ánh đèn nhạt cùng ánh chớp càng thêm phần sắc bén. Giữa đêm khuya thế này, đôi mắt hắn tựa như một khối ngọc hoàn mỹ, lại chẳng khác gì đôi mắt của loài sói hoang dã.

Cặp mắt kia không hề chớp mà chăm chú nhìn cô. Mạch Khê thiếu chút nữa hồn bay phách tán, bàn tay cầm khung ảnh cũng buông lỏng ra.

“A——”

Mạch Khê đột nhiên có phản ứng lại thì bên tai truyền đến một tiếng “choang”, khung ảnh rơi xuống mặt sàn đá thạch anh lạnh băng, vỡ tan tành.

Trời ạ! Khuôn mặt Mạch Khê liền tái nhợt đi. Cô vội vàng ngồi xuống dọn dẹp mảnh vỡ, trong lúc luống cuống, ngón tay không may xẹt qua mảnh vỡ nhỏ. Từ ngón tay truyền đến cảm giác đau đớn, máu đỏ cũng theo đó mà chảy xuống, nhỏ lên bức ảnh kia.

Khuôn mặt người phụ nữ bị giọt máu trùm lên. Mạch Khê chỉ cảm thấy từ ngón tay truyền đến từng đợt, từng đợt đau nhức.

Chết rồi!

Lần này chết chắc rồi!

https://thuviensach.vn

Chẳng những bị phát hiện đột nhập thư phòng mà còn làm xáo trộn bên trong. Điều đáng sợ nhất là cô lại làm vỡ khung ảnh, làm bẩn bức ảnh.

Không còn chút can đảm nào, Mạch Khê chỉ cảm thấy một sức mạnh to lớn kéo lấy mình. Ngay sau đó, hương thơm nam tính rất quen thuộc tần tầng bao vây lấy cô, khiến cô gần như nghẹt thở.

“Cha nuôi!”

Mạch Khê ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú không chút biểu tình của Lôi Dận, giọng nói trong lúc nhất thời nhỏ đi. Trong lòng cô cực kỳ bất an, cô đánh vỡ khung ảnh của hắn, nói không chừng hắn sẽ trừng phạt cô.

[2]: Trong convert có ghi tác giả bài “Điệp luyến hoa” là Diệp Mộng, nhưng mình tìm không thể ra được. Dù có rất nhiều “Điệp luyến hoa” của rất nhiều tác giả thời Tống, nhưng chỉ có bản của Âu Dương Tu là mình thấy khá khớp với bản convert nên mạn phép sửa. Mong các bạn thông cảm.

Câu “Bạc Tuyết phi lai vãng”, trong bản thơ là “Tuyết nhứ phi lai vãng” nhưng trong truyện có chi tiết Mạch Khê nhẩm thơ mà suy ra được cái tên “Bạc Tuyết” nên mình một lần nữa mạn phép luận ra câu trên, chuyển câu thơ thành một câu dựa theo ý thơ.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21

Sự Ấm Áp Thoáng Qua

Mạch Khê vốn đã vô cùng bất an, lại còn bị nắm gọn trong vòm ngực cứng rắn của ai đó, cô cảm thấy như thể mình sắp bị đánh úp đến nơi——

Kỳ thực cô rất muốn thanh minh, rằng mình không hề cố ý đánh vỡ khung ảnh, nhưng chẳng hiểu sao lời nói đã đến bên miệng rồi lại chẳng thốt ra được chữ nào. Nhất là ánh mắt lạnh băng của cha nuôi vẫn đang nhìn cô chăm chăm, khiến từ ngữ cứ thế mà chui tọt trở lại.

“Tôi——” Môi Mạch Khê khẽ run rẩy, Lôi Dận chưa đợi cô nói xong đã nhanh chóng cầm bàn tay chảy máu lên xem xét, lông mày nhíu lại. Hắn ấn cô ngồi xuống chiếc sô pha rồi không nói không rằng, tiến thẳng về phía bàn làm việc.

“Cha nuôi——”

“Ngồi xuống!” Giọng Lôi Dận không có chút hơi ấm nào, dễ dàng đánh gục mọi nỗ lực của Mạch Khê trong việc hoàn thiện câu nói.

Mạch Khê cứ thấp thỏm không yên, một lần nữa lại bị bắt ngồi xuống. Xét tình hình thì cô hoàn toàn đuối lý, không thể chối cãi vào đâu được: ra vào phòng làm việc của hắn mà chưa được cho phép, đã thế còn đánh vỡ

https://thuviensach.vn

đồ…Thảm thật rồi! Thấy hắn đi qua những mảnh vỡ, tim cô chỉ muốn nhảy ra ngoài.

Khi cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, thân hình bé nhỏ tưởng chừng sắp nghênh chiến với một trận mưa gió bão bùng, thì lại chỉ thấy Lôi Dận trực tiếp lấy đồ từ hộp cứu thương, bước qua vô số mảnh vỡ, xoay người tiến về phía cô.

Mạch Khê sửng sốt.

Làm sao lại có thể xảy ra chuyện hoang đường như vậy? Vậy mà ai đó lại còn làm ngơ trước vẻ mặt kinh ngạc của cô, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh rồi mở hộp cứu thương ra, kéo bàn tay nhỏ bé về phía mình——

“Cha nuôi, việc này tôi tự làm được.” Mạch Khê vẫn còn hơi sợ sệt, tự hỏi trong lòng: “Lẽ nào ông ta lại muốn xử lý miệng vết thương giúp mình? Kỳ lạ——”

Cuối cùng gương mặt Lôi Dận đã để lộ ra chút xúc cảm, nhưng cũng chỉ là một tia không vui thoáng hiện trong đáy mắt, nhẹ nhàng nói một câu: “Ngốc đến mức điển hình như em thì làm được gì?”

Hình thức thì rõ ràng là câu hỏi rồi, mà sao lúc nào cũng mang tính chất khẳng định thế? Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thoáng ửng hồng, để mặc Lôi Dận kéo tay mình. Không rõ vì sao, khi ánh mắt cô chạm phải ánh mắt hắn thì lại như có dòng điện chạy khắp toàn thân. Dòng điện tê tê khẽ lướt qua tim cô, khiến nó cơ hồ run lên một chút.

Nhìn lướt qua ngón tay đang chảy máu của cô, đáy mắt Lôi Dận thoáng ẩn thoáng hiện chút dao động mơ hồ, rồi lại liếc mắt về phía cô.

“Mảnh vỡ bây giờ đã chui vào ngón tay, nên sẽ hơi đau. Kiên nhẫn một chút.” Giọng nói hắn vẫn vậy, bình tĩnh như thường, nhưng trong đó lại thoáng hiển hiện một điều gì đó——thân thiết!

https://thuviensach.vn

Mạch Khê chỉ biết gật gật đầu, nhìn hắn lôi ra một loạt những thứ lỉnh kỉnh: dung dịch oxy già, một cái nhíp, thuốc giảm đau, …Theo bản năng, cô nuốt nước bọt đến "ực" một cái.

"Sợ à?" Lôi Dận xem ra đã nhìn thấu tâm tư cô nên chỉ ngẩng đầu, liếc mắt một cái, khóe môi hình như còn hơi giật.

"Không." Gương mặt Mạch Khê hiện lên vẻ quật cường, miệng thì nói thế nhưng tay đau đến đứt ruột, nhìn tay cô như vậy mà còn dám kêu không đau.

Lôi Dận cũng chẳng thèm hỏi lại, thản nhiên xử lý những vết thương trên ngón tay của cô trước, rồi dùng nhíp từ từ gắp mảnh vỡ ra. Toàn bộ quá trình đều được thực hiện rất cẩn thận, động tác nhẹ nhàng từ tốn, cứ như thể đang bảo vệ cho báu vật vô cùng quý giá.

Ánh sáng màu vàng của đèn tường hắt lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, nhẹ nhàng bao phủ ngũ quan như được chạm khắc bằng đá cẩm thạch ấy. Trông hắn khi chăm sóc cho ngón tay của cô thật nghiêm túc, thật chuyên chú…Lúc đó, con ngươi hắn không lạnh lẽo như thường nữa, mà lại có vẻ gì đó rất lạ, khiến cô nhìn mà không hiểu…Hình như, đó là một chút dịu dàng…

Hắn đáng lẽ ra phải vô cùng tức giận mới phải, sao lại băng bó vết thương giúp cô mà không chút phàn nàn thế này? Cô, hắn là hoa mắt chóng mặt, dẫn đến trạng thái không tỉnh táo mất rồi. Nhưng rõ ràng là trong chốc lát, hắn đã chuẩn bị đâu ra đấy, xem xét vết thương cho cô mà.

Có một điều mà Mạch Khê cũng không thể phủ nhận, nhìn hắn thế này khiến cô như trúng phải bùa, nên mới có cảm giác mê ly khó tả. Từng cử động của hắn: giơ tay này, nhấc chân kia đều khiến lòng cô khẽ khàng xao động, tựa như bọt nước giữa tâm hồ, gợn sóng, rất nhẹ…

https://thuviensach.vn

Việc hắn chuyên tâm làm việc cũng không ảnh hưởng dù một phần nhỏ đến sự uy nghiêm vốn có. Hắn vẫn thế, cao cao tự tại, trên cả nghìn người. Dáng vẻ bây giờ lại giống như đang vỗ về, âu yếm người phụ nữ bé bỏng của mình…

Từ từ——Dừng lại——Dừng lại ngay lập tức——

Đầu Mạch Khê nổ đến " Đoàng!" một cái. Ma xui quỷ khiến, cô đang nghĩ cái quái gì vậy? ——Trời đất——

"A!" Vết thương ở ngón tay đau nhức khiến cô không nhịn được mà kêu lên, đồng thời cũng kéo cô quay trở về thực tại, mắt đã thoáng có chút lệ.

"Sẽ đau một chút, do mảnh vỡ đâm vào có hơi sâu, nhưng vẫn phải dùng thuốc sát trùng, nếu không sẽ viêm nhiễm."

Giọng Lôi Dận trầm thấp, ngẩng đầu lên lại thấy đáy mắt cô lấp lánh nước, xen lẫn chút bối rối, ngón tay cũng bất giác hơi run lên.

"Tôi biết.." Mạch Khê cắn cắn miệng, tỏ vẻ không thoải mái, cũng vì vết thương tuy nhỏ nhưng rất nhiều. Cánh môi dưới còn lưu lại cả vết răng, thuốc sát trùng khiến miệng vết thương có cảm giác nhoi nhói, chạm nhẹ cũng thấy đau.

Thấy bộ dạng nín nhịn của cô, đáy mắt Lôi Dận cũng thoáng lộ tia đau xót. Hắn xoa xoa đầu cô, bàn tay đó rất to, rất nhẹ nhàng; giọng hắn cũng trầm hơn nhiều.

"Tốt lắm, chịu một chút nữa thôi, sắp xong rồi. "

Lời nói như đang dỗ dành trẻ con, vừa ấm áp, vừa mang đến cảm giác an toàn. Mạch Khê sững sờ, ngẩn người một lúc lâu.

https://thuviensach.vn

Cô cảm nhận được ngón tay đang rất nhẹ nhàng của hắn bỗng run lên, sau đó lại dè dặt hơn, cẩn thận hơn.

Nhưng, có phải là vì cô?

Còn nữa, vừa nãy giọng nói của hắn rất dịu dàng, như đang xoa dịu nỗi đau của cô.

Lẽ nào, cũng là vì cô?

Thực tình, có phải là cô đang nằm mơ giữa ban ngày không??

Trong một khắc, trái tim Mạch Khê chợt lỗi nhịp.

Rốt cuộc Lôi Dận cũng xử lý xong vết thương ở mấy ngón tay cô, băng gạc cẩn thận rồi mới ngẩng đầu lên, nói:

“Nếu em muốn tiêm phòng uốn ván, tôi sẽ mời bác sĩ tư nhân đến.”

Hắn, đang vô cùng bận rộn trong việc tận lực xua tan những ý nghĩ khác thường. Nghĩ thử xem, một con người tàn nhẫn như hắn, tuổi còn trẻ đã chứng kiến không biết bao nhiêu cuộc đổ máu. Năm đó, khi ra tay tẩy trừ tổ chức xã hội đen, đến một cái nháy mắt hắn cũng không có, sát khí trên người thậm chí khiến cả tử thần cũng phải chùn bước. Đây cũng chính là nguyên nhân, lý do vì sao trong giới Mafia, không ai muốn đắc tội với tổ chức Ảnh.

Vậy mà——

——Vào cái đêm chết tiệt này, đối diện với sự to gan của cô, mà hắn không có cách nào giận dữ. Nhìn những ngón tay đang chảy máu của cô, mà hắn không có cách nào khiến cho ngực thôi đau nhói.

Loại cảm giác này, hắn đã không có bao lâu rồi?

https://thuviensach.vn

Càng vớ vẩn hơn nữa, là trong lúc băng bó cho cô, hắn đã sơ ý làm cô đau. Nhìn thấy đôi mắt như sắp khóc đấy, tay hắn lại còn khẽ run run.

Quả là nực cười. Tay hắn đã gây nên bao nhiêu thương tích, giết bao nhiêu mạng người, dính bao nhiêu máu, vậy mà chỉ có băng bó cho nhóc con ngốc nghếch kia thôi cũng run?

Thật không thể chấp nhận được, không thể chấp nhận được——

Mạch Khê đương nhiên làm sao biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, chỉ nghe thấy hắn nói vậy thì lắc đầu nguầy nguậy.

“Không, không, tôi không cần tiêm.”

Lôi Dận đáng ghét rõ ràng vẫn đang nghĩ ở đâu đâu, hoàn toàn không để ý đến sự phản đối của cô nên trực tiếp gọi điện thoại, ra lệnh ngắn gọn, súc tích vô cùng:

“Hàn Á, gọi bác sĩ tư, ngay lập tức.”

Khuôn mặt Mạch Khê rất nhanh chóng trở nên trắng bệch, bàn tay mảnh mai khẽ run lên. Thề có trời chứng giám là cô sợ tiêm, vô cùng sợ tiêm. Từ nhỏ đến lớn cô ghét nhất là bị tiêm, nói quá lên là thà chết còn hơn tiêm.

“Nghe lời đi! Miệng vết thương sơ cứu đơn giản như vậy làm sao giải quyết dứt điểm được?” Câu nói này nghe thì giống như mệnh lệnh được ban ra, không có chút dịu dàng khuyên bảo nào cả.

Mạch Khê bất chấp, vẫn ra sức lắc đầu. Cô luôn sợ kim tiêm, luôn luôn, mặc hắn có lời ngon tiếng ngọt thế nào cũng không để ý.

Thấy thế, Lôi Dận bất đắc dĩ thở dài rồi ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về hai bờ vai, “ Ngoan ngoãn nghe lời nào.”

https://thuviensach.vn

Năm chữ, đơn giản là vậy mà lại như câu thần chú đầy ma lực lọt qua tai, khiến lòng cô trong một lát bỗng được trấn an.

Làm thế nào mà trong một đêm, không khí đã ám muội giờ còn thêm cả quái dị, nói chung là không thể lý giải. Tóm lại, là Mạch Khê ngày càng không hiểu nổi người đàn ông này. Đáng lẽ ra, hắn phải giận dữ mới đúng chứ?

Nhưng hắn, không những băng bó vết thương giúp cô, mà bây giờ lại còn gọi cả bác sĩ riêng đến nữa.

Tiêm——

Bị tiêm——

Quên hết mọi sự trên đời, Mạch Khê ôm chặt lấy cánh tay rắn chắc của Lôi Dận, ngẩng gương mặt đáng thương nhìn hắn, miệng cầu xin:

“Nhưng, nhưng tôi uống thuốc là được mà. Uống thuốc sẽ không cần tiêm nữa, có phải không?”

Mắt cô sáng lấp lánh hệt một dòng suối nhỏ, khiến thứ gì đó bên ngực trái Lôi Dận khẽ đập loạn. Hắn chau mày, nhanh chóng lấy lại thái độ bình thường, cố gắng nói bằng giọng đều đều:

“Không được, nhất định phải tiêm.”

“Nhưng mà, nhưng mà——”

Mạch Khê nhìn mấy ngón tay đã được băng cẩn thận, rồi giơ lên trước mặt cho hắn xem: “Như thế này là tốt lắm rồi, không cần tiêm nữa.” Giọng cô vô cùng đáng yêu, lại có chút nũng nịu, dáng vẻ như cô gái nhỏ bướng bỉnh không chịu nghe lời.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận là đàn ông. Mà thực sự là một gã đàn ông nguyên chất vô cùng, không hơn không kém. Thử hỏi phải đối mặt với cái người đang làm nũng như thế này, trong lòng làm sao yên?

“Xử lý như thế này là đơn giản nhất rồi, ngón tay em bị đâm rất nhiều mảnh nhỏ, khả năng bị uốn ván rất cao.” Hắn nói rất nhẹ, âm thanh có chút không vui, còn có chút không kiên nhẫn.

Mạch Khê nghe vậy bĩu môi, ánh mắt cô lại lạc nơi những mảnh vỡ gần đấy. Nghĩ lại thấy áy náy, cô lại cắn môi, nhìn Lôi Dận nói:

“Cha nuôi, thực xin lỗi.”

Lôi Dận quay đầu lại, lướt qua ánh mắt cô rồi nhìn thẳng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn, bình thản mở miệng:

“Lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên em nói ba tiếng đó thật lòng.”

Cô hạ mắt xuống, hơi cuộn mình, giấu chân dưới váy ngủ trắng muốt. Do Lôi Dận nhìn từ trên cao xuống, nên dễ dàng thu vào tầm mắt khe rãnh như ẩn như hiện trước ngực cô. Trên đó, hắn còn nhìn rõ cả dấu vết mình lưu lại——

Nhất là cô con gái này còn đang ôm khư khư lấy cánh tay hắn, mà chất liệu vải lại mỏng, khiến Lôi Dận dễ dàng cảm nhận được cái gì đó rất mềm mại, lại có chút man mát.

Yết hầu hắn hạ lên hạ xuống, ánh mắt mỗi lúc một sâu——

Trong một lát, không khí bỗng yên tĩnh đến lạ, chỉ có tiếng mưa là vẫn rơi đều. Bên ngoài khung cửa sổ trắng là tòa thành Bạc Tuyết, đứng hiên ngang bất chấp mưa gió.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngẩng đầu lên, phát hiện ra cha nuôi đang nhìn mình không chớp mắt thì giật thót, nhanh chóng hạ mắt xuống, nhìn qua chỗ khác. Nhưng chỉ cần một cái liếc thôi, cô cũng nhận ra ánh mắt sâu thẳm của hắn, ánh mắt vô cùng quen thuộc, nhưng lại mang vẻ gì rất lạ…

Tình yêu ư?

Vớ vẩn, cô không cần cái đó.

Dường như cảm thấy mình đang hành động có phần quá mức, Mạch Khê cẩn thận định nới tay ra, bỗng dưng lại nghe thấy tiếng hắn:

“Buông tay à? Em cứ thử làm xem.”

Hoảng sợ, cô lại vội vàng ôm sát lấy cánh tay hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng vì thế mà áp vào lồng ngực rộng lớn. Mạch Khê cũng thật là thông minh, tuyệt đối không cố ý chọc tức hắn. Nguyên nhân là lần này lỗi rõ ràng thuộc về cô, người gây chuyện lại là cô, giờ còn có gan đi chọc giận hắn sao? Thật không biết hậu quả sẽ khôn lường đến mức nào.

Lôi Dận thấy cô ngoan ngoãn ở trong lòng thì khẽ nhấc cằm lên, gương mặt lộ rõ ý cười cùng thỏa mãn, tràn đến tận đáy mắt. Hắn nhẹ nhàng đặt cằm lên đỉnh đầu cô, nhanh chóng dùng hai tay ôm lấy cô. Trên người cô luôn mang mùi hương rất đặc trưng, dịu nhẹ nhưng thơm ngát, hoàn toàn khác biệt so với hương nước hoa nồng nàn của những người phụ nữ khác. Hít hà hương thơm này khiến Lôi Dận như đang ở giữa thiên nhiên, suy nghĩ cũng trở nên bình yên.

Hắn thì đang hưởng thụ sự an tĩnh, còn lòng Mạch Khê thì đang rối như tơ vò. Đây là lần đầu tiên, cô ở trong lòng hắn mà cảm thấy yên tĩnh đến vậy. Bên tai là tiếng tim đập đều đặn của Lôi Dận, mà tim cô lại vô thức nhảy loạn mãi không thôi——

https://thuviensach.vn

Thế này là thế nào? Làm sao trong ngực hắn lại có thế ấm áp, an toàn thế được? Người đàn ông này cũng có lúc không nguy hiểm hay sao?

Cô phải rời xa, rời thật xa hắn mới đúng. Nhưng đáng tiếc, giây phút này khi bị hơi thở hắn vây quanh, cô lại không có cách nào khiến bản thân mình rời khỏi…

Tiếng gõ cửa lễ phép vang lên, đánh tan bầu không khí yên tĩnh. Mạch Khê hơi ngẩng đầu lên, cánh tay Lôi Dận bên hông cô chợt nới ra, cô chỉ nghe thấy tiếng hắn nói:

“Vào đi!”

Là quản gia Hàn Á, cùng với bác sĩ tư nhân.

“Lôi tiên sinh, bác sĩ tư đã đến rồi.”

Quản gia hơi hạ thấp người nói, ánh mắt trìu mến nhìn Mạch Khê. Ông thấy kể ra cũng lạ, nửa đêm nửa hôm thế này, Lôi tiên sinh lại muốn mời bác sĩ riêng đến, lẽ nào có ai bị bệnh? Hơn nữa, không khí còn có phần gượng gạo không thoải mái, Hàn Á nghĩ mãi nhưng cũng không ra, chỉ đứng im không nói gì.

Bác sĩ riêng là một người phụ nữ, kể từ sau sinh nhật thứ mười tám của Mạch Khê, ai đó rất đáng ghét liền mau chóng thay toàn bộ bác sĩ riêng trong gia đình, bởi lẽ họ đều là đàn ông.

“Hàn Á, ông lui ra ngoài được rồi.” Lôi Dận nói, chỉ nhìn lướt qua cô bác sĩ:

“Lại đây. Ngón tay của cô ấy bị thương.”

“Vâng, tôi sẽ xem giúp tiểu thư Mạch Khê.”

https://thuviensach.vn

Vị bác sĩ trên mặt có thoáng sắc hồng, lần nào nhìn thấy Lôi Dận cũng tim đập tay run. Cô làm việc ở đây cũng được một thời gian, nhưng cũng chỉ biết đến gương mặt lạnh lùng của nam chủ nhân tòa thành Bạc Tuyết, hoàn toàn đối lập với tiểu thư Mạch Khê, hồn nhiên hoạt bát.

Chỉ có điều đến giờ cô vẫn không hiểu rõ một điểm, đấy chính là quan hệ của hai người này. Người làm trong tòa thành ai cũng bảo họ là cha nuôi – con gái, nhưng ai thử đặt mình vào tình huống của cô, thì sẽ nhận thấy quan hệ trên không hẳn là chính xác cho lắm. Hành động mờ ám như vậy, dĩ nhiên sẽ gây hiểu lầm. Cô thực chưa thấy cái kiểu cha con nào mà lại như vậy, vô cùng khó hiểu! Hơn nữa, cô tiểu thư này có bị thương một chút ở ngón tay mà đêm hôm cũng gọi cô tới. Thế cũng đủ hiểu người đàn ông này đang lo lắng đến thế nào.

Bác sĩ vừa mới giơ kim tiêm lên, Mạch Khê đã trợn mắt kêu to, nhanh chóng chui tọt vào lòng Lôi Dận, hai cánh tay run rẩy.

“Tôi, tôi sợ lắm…Tôi không cần tiêm.”

Thấy vậy cô bác sĩ cũng ngại, cũng không dám tùy tiện mà lùi vài bước.

Lôi Dận nhẹ nhàng vỗ lưng cô, ôn tồn trấn an:

“Chỉ là tiêm phòng uốn ván thôi, sẽ không đau. Nghe lời đi nào, được không?”

Tiếng khóc của Mạch Khê nho nhỏ, cô vẫn chôn mặt trong lồng ngực hắn, rầu rĩ gật đầu.

Lôi Dận cười, hết sức mờ ám. Hắn ôm lấy thắt lưng cô rồi nhẹ nhàng kéo váy ngủ lên, lộ ra cặp mông mềm mại.

Cô bác sĩ đứng bên cạnh kinh sợ cực độ, hai mắt trợn lên, xém tí nữa là xỉu.

https://thuviensach.vn

Thứ nhất, nếu quan hệ giữa bọn họ là cha con, làm sao người làm cha như hắn lại có thể hành động như thế này? Thậm chí còn vô cùng thản nhiên cởi quần lót của cô ra, động tác nhẹ nhàng như đối với người yêu vậy.

Thứ hai, chính là dấu vết trên người tiểu thư Mạch Khê——

Váy ngủ được kéo lên, cô không khó để nhìn thấy dấu vết giữa hai chân Mạch Khê…Đương nhiên, đó chính là dấu hôn, không thể nào sai được!

Là người từng trải, cô tự nhiên phải biết dấu hôn này có ý nghĩa gì——

Trời đất, làm sao có thể như vậy?

Cô quay đầu nhìn hắn, thấy hắn không hề có biểu hiện gì chứng tỏ sự ngạc nhiên hay khiếp sợ. Chắc hắn hắn đã biết từ trước rồi, nếu như vậy, như vây là…Lẽ nào chính hắn lại là…

Vị bác sĩ này thực sự không có khả năng tưởng tượng tiếp nữa, nếu nghĩ thêm, cô không chắc mình còn giữ được trạng thái tỉnh táo.

Thấy cô cứ đứng đực ở đó, Lôi Dận hỏi, có chút khó chịu:

“Sao còn không tiêm đi?”

“A, thật xin lỗi, xin lỗi tiên sinh.” Cô nhanh chóng tiến lên.

Mũi kim mới chạm nhẹ mà Mạch Khê đã run rẩy, Lôi Dận lại nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô.

Trong nháy mắt kim tiêm đã cắm sâu vào, Mạch Khê rút cuộc cũng không nhịn được nữa, bật khóc thành tiếng.

“Nhẹ một chút.” Lôi Dận hơi chau mày, lạnh lùng ra lệnh.

https://thuviensach.vn

Nữ bác sĩ gật đầu liên tục, chậm rãi đẩy kim tiêm vào, vẫn nghe thấy tiếng khóc của Mạch Khê.

“Tốt lắm, ngoan nào, không được khóc.” Lôi Dận nhỏ giọng nói bên tai cô, nghe như đang dỗ trẻ con.

Nước mắt Mạch Khê theo khóe mắt chảy xuống, toàn thân cứng ngắc. Lôi Dận cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, hôn lên cả từng giọt nước mắt ——

Từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ biết cách an ủi người khác——

Người còn lại cảm thấy vô cùng choáng váng, càng thêm khẳng định lại quan hệ của hai người này. Bảo đây là hai cha con, có quỷ mới tin. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là họ đang làm cái gì. Biểu hiện đau lòng của người đàn ông này dành cho tiểu thư Mạch Khê hoàn toàn là của người đang yêu.

Một màn kinh tâm động phách người ta cũng xong xuôi cả rồi, Mạch Khê vẫn không ngừng khóc, vừa chỉnh sửa váy xống vừa nuốt khan.

“Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê đang——” Vị bác sĩ có chút lo lắng, sợ chọc giận Lôi Dận.

Hắn lại tự tay lấy khăn giấy, nhẹ nhàng lau khuôn mặt nhỏ nhắn, lem luốc cho cô. Ánh mắt dịu dàng đến thế mà vừa chuyển qua cô bác sĩ đã lạnh như băng:

“Con gái tôi rất nhát gan, từ bé đã không thích tiêm.”

“Hả?”

Cô bác sĩ bỗng cảm thấy vô cùng xấu hổ, chỉ thầm nghĩ: “Con gái tôi? Sao không nói luôn là người yêu tôi cho nhanh, bày vẽ làm cái gì? Nhưng

https://thuviensach.vn

phải công nhận là lời lẽ hắn rất dễ gây hiểu lầm, khiến người khác nghe vào tưởng hắn cưng chiều con gái mình. Có điều, thể loại cưng chiều này rất không trong sáng, nếu không muốn nói là vô cùng mờ ám…”

Lôi Dận gọi điện thoại, nhanh chóng ra lệnh:

“Hàn Á, tiễn bác sĩ về.”

——Bác sĩ tự giác rời phòng.

Hắn lại quay đầu nhìn Mạch Khê, cô vẫn nức nở từ nãy đến giờ. Trong lòng có cảm giác vô cùng mềm mại, hắn lại ôm cô vào lòng. Cô gái nhỏ này như thế mà lại sợ tiêm, giờ nép trong lòng hắn không chút phản kháng, vô lực như con mèo nhỏ vậy.

"Ý của cô là —— Mạch Khê là tình nhân của ông chủ á?" Thanh âm khàn khàn của cô gái kia tựa như phát hiện ra một châu lục mới vậy.

"Tám chín phần là muốn dựa vào đại danh của Tổng Giám đốc Lôi thị, nhưng tôi còn muốn xem thử, Mạch Khê kia chủ động dẫn dụ ông chủ mới đúng. Ông chủ của chúng ta là ngươi như thế nào, cô ta tự hoang tưởng thôi, cứ muốn xáp lại trên người ông chủ." Cô gái kia hừ lạnh.

"Không đúng đâu, không phải tin đồn là người mẫu Bạc Cơ mới là tình nhân của ông chủ? Ngay cả việc học ở Havard cũng là do ông chủ sắp xếp, cô ta tuổi còn trẻ đã có thể ở sàn catwalk xưng thiên hậu, cũng chính là bán sắc đẹp thôi."

"Đối với mấy con đàn bà cứ nhung nhớ mình, đàn ông cho tới bây giờ sẽ chẳng cự tuyệt. Nhiều tình nhân thì sao? Nhưng mà, ha, tôi luôn luôn không tin ông chủ của chính ta như vậy còn có thể chịu được khẩu vị như thế. Mạch Khê kia có cái gì, bộ dạng cũng tính là xinh đẹp, nhưng mà chỉ ngắm chứ dùng được không? Xem kiểu cô ta ngu ngơ như vậy thật sự

https://thuviensach.vn

không tưởng tượng được trên giường phải làm thế nào lấy lòng đàn ông. Tôi chỉ thấy ông chủ đối với cô ta chỉ là chơi đùa cho vui thôi."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

Quyển 4

Chương 1: Phản Kháng Lời Đồn Đại
Chương 2: Đã Vậy Thì Sa Thải Đi!
Chương 3: Lời Mời Bất Ngờ Giữa Đêm Tối
Chương 4: Pandora Đã Mở
Chương 5: Sự Trừng Phạt Khắc Nghiệt
Chương 6: Uy Hiếp, Không Chút Nào Để Ý
Chương 7: Tình Cảm Dịu Dàng Như Dòng Nước Ấm
Chương 8: Không Lùi Bước Trước Đêm Biểu Diễn
Chương 9: Món Quà Khủng Khiếp
Chương 10: Dịu Dàng Trong Đêm Tối
Chương 11: Bày Tỏ Tình Yêu, Mặt Trời Chiều Ngả Về Tây
Chương 12: Duyên Lệch
Chương 13: Phóng Túng Nơi Vũ Trường
Chương 14: Báo Con
Chương 15: Bước Ngoặt Ngoài Ý Muốn
Chương 16: Sự Ấm Áp Đơn Thuần
Chương 17: Sen Tịnh Đế Nở Rộ
Chương 18: Bí Mật Không Muốn Ai Biết
Chương 19: Thời Cơ Chạy Trốn
Chương 20: Thời Khắc Tàn Nhẫn
Chương 21: Chung Cư Thuyên Loan Lưu Bích
Chương 22: Nhớ Lại Quá Khứ
Chương 23: Không Có Nơi Nào Để Trốn
Chương 24: Bên Ngoài Vàng Ngọc, Bên Trong Thối Rữa
Chương 25: Chất Vấn Đánh Tan Sự Yên Tĩnh Trói Buộc
Chương 26: Vận Mệnh Này Là Ngoài Ý Muốn Hay Vẫn Là Nhất Định?
Chương 27: Sự Sợ Hãi Chưa Từng Có
Chương 28: Đau Đớn Có Thể Quên Đi
Chương 29: Có Lẽ Tất Cả Chỉ Là “Nếu”
Chương 30: Tâm Tư Lại Hướng Đến Nơi Không Biết
Chương 31: Con Người Sắt Đá Dịu Dàng

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1

Phản Kháng Lời Đồn Đại

Tình yêu khiến con người ta trầm luân, khiến con người ta trở nên tàn nhẫn, điên cuồng. Sinh mệnh của ai là khách qua đường với ai? Sinh mệnh của ai là chuyển luân với ai? Kiếp trước trần thế, kiếp này gió thoảng, linh hồn đã đau thương đến vô cùng vô tận. Nhìn nhau, chỉ còn lại sự tin tưởng. Yêu, tựa như trên núi cao giữa biển mây, cách thiên đường có gần không? Từng chút một bước đến thiên đường, anh mới có thể nhận ra, thì ra yêu, cũng là muốn bẻ gãy đôi cánh của em, để em không bao giờ còn sức lực bay đi nữa.

◇◆◇

Ca sĩ mới Mạch Khê đã trở thành đề tài nổi bật. Ít ra vẫn còn tốt bởi vài chuyện thị phi cũng chỉ trong nội bộ công ty biết, tối thiểu cũng chưa truyền ra bên ngoài. Dù sao đối với một ca sĩ còn chưa phát hành ca khúc chính thức thì truyền thông cũng không quá dồn hết sự chú ý đến cô.

Về phần bài hát mới của Mạch Khê, Đàm Trử Quân dù không tình nguyện như thế nào thì cũng đã chuẩn bị lời bài hát, khi nghe Mạch Khê hát thử, Jon vô cùng hài lòng.

https://thuviensach.vn

Trải qua một thời gian luyện tập, Mạch Khê rất nhanh đã thích ứng được nhịp độ công việc của công ty cùng lịch trình làm việc, nhất là sau khi thu âm ca khúc mới, vì cũng thực sự có kinh nghiệm, khâu chế tác hoàn toàn thuận lợi. Mà sau khi sắp xếp phát hành, người đại diện đã liên hệ các thông cáo phù hợp cho Mạch Khê, cuộc sống nghệ sĩ như thế đã chính thức bắt đầu.

Ca sĩ mới? Sự xuất hiện đột ngột này sẽ dẫn đến hệ quả duy nhất, rằng sẽ phải chịu sự dò xét cùng ghen tị của nhóm ca sĩ khác. Đây vốn là chuyện bình thường, nhưng phiền phức là, mấy tin đồn bậy bạ đó làm Mạch Khê dù đi đến nơi nào cũng hứng chịu ánh mắt tò mò và tra xét.

Phản chiếu trên mặt gương trơn bóng của toilet, là khuôn mặt đầy mệt mỏi của Mạch Khê.

Cô thực đã thu âm đến bốn giờ, đang chuẩn bị cho ca khúc dự bị, còn ca khúc mới đầu tiên đã ở trên bảng xếp hạng âm nhạc. Jon đã thề non hẹn biển với cô rằng mọi chuyện tuyệt đối sẽ không có vấn đề, bởi vậy, Đàm Trử Quân vì cô mà sáng tác tiếp ca khúc thứ hai.

Về phần bài hát bị cấm kia cũng theo gió mà bay, chẳng qua Mạch Khê vẫn giữ mãi mối nghi hoặc trong lòng. Đàm Trử Quân dường như rất rõ ràng lai lịch của ca khúc đó, nhưng muốn tìm một cơ hội thích hợp để hỏi rất không đơn giản. Đàm Trử Quân này cực kỳ quái, ngoại trừ trong phòng họp khi ấy phản đối Lôi Dận, thì bắt đầu từ đó đối với cô lại lạnh như băng, khiến cô không thể hỏi được.

Dòng nước mạnh chảy ào xuống có chút bọt nước bắn tung lên ngón tay Mạch Khê. Cô hơi hơi nâng lên ngón tay bị thương vẫn còn quấn băng gạc.

Khuôn mặt trầm tĩnh cùng giọng nói trầm thấp đêm đó của cha nuôi lại hiện lên, cho tới bây giờ Mạch Khê vẫn cảm thấy như là trong mộng. Giọng nói ôn hòa của cha nuôi bên tai hư hư thật thật. Cô cho tới bây giờ cũng

https://thuviensach.vn

không nghĩ được bản thân lại mất mặt đến như thế, tiêm thuốc cũng khóc, mà vấn đề là còn ở trong lòng hắn mà khóc.

Lòng cô có một chút thảng thốt. Tình cảm khác thường trong lòng này cứ lan tỏa, ào ạt đổ đến như cơn hồng thủy, khiến cô không thể hít thở được.

Bắt đầu từ khi nào, mỗi lần nhớ tới hắn, cô đã không còn sợ hãi nữa?

Mạch Khê nâng mắt nhìn bản thân mình trong gương, lại kinh ngạc phát hiện hai gò mà vốn trắng bệch của mình lại có chút đỏ ửng. Làm sao có thể như vậy? Ngay cả nhịp tim đập cũng có chút bất ổn.

Cha nuôi trong lòng hắn có một người phụ nữ, chính là người phụ nữ trong tấm ảnh chụp. Đêm đó, sau khi tiêm thuốc xong, cô cũng không thấy cha nuôi trở về phòng. Cô có chút tò mò lén xem thì mới phát hiện, cha nuôi tự tay dọn dẹp những mảnh vỡ nhỏ, nâng lên tấm ảnh kia, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt ảnh, rồi nhìn tấm ảnh đó thật lâu thật lâu...

Hắn hắn là rất yêu người phụ nữ ấy?

Được một người đàn ông như vậy yêu sẽ có cảm giác gì? Sẽ là tư vị gì?

Cha nuôi là một kẻ khiến người ta không thể nắm bắt được, cũng không thể nhìn thấy được suy nghĩ của hắn, cũng không có cách nào thấu hiểu được tâm tư kia. Hắn tàn nhẫn, hắn mạnh mẽ chiếm đoạt, hắn bá đạo khiến người ta giận sôi. Được hắn yêu thương, sẽ là bắt đầu một hạnh phúc, hay là bắt đầu một bi kịch?

Chính như ngày đó ở trong xe, hắn ở bên tai cô thì thầm câu nói... "Khê nhi, em là của tôi, biết không? Ai dám tiếp cận em, tôi sẽ lấy mạng của hắn... "

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, cô tin lời nói của cha nuôi. Người đàn ông cao cao tại thượng như hắn đã sớm có thói quen nắm hết thảy mọi thứ trong tay, ngay cả tính mạng con người cũng như thế. Hắn không phải là thần chết, nhưng là thần chết đã giao cho hắn quyền lực đó. Đây là nguyên nhân người ta nghe đến hắn đã sợ đến mất mật.

Mạch Khê hít sâu một hơi, trong lòng vẫn luôn có một thứ gì đó đè nặng, hít vào không được, thở ra cũng không xong, y như cổ họng bị chặn nghẹn lại...

Toilet thật yên tĩnh, cho đến khi...

"Ôi, cô nói xem, Mạch Khê kia với ông chủ của chúng ta rốt cuộc là có quan hệ gì? Nghe nói hôm đó khi họp, ông chủ còn giận giữ vì người đẹp cơ. Kết quả là kết thúc cuộc họp kéo Mạch Khê đi luôn."

"Hừ, loại quan hệ đấy không cần nghĩ cũng biết."

Giọng nói của hai người con gái từ trong phòng trang điểm truyền tới, một giọng mang theo âm sắc tò mò, giọng kia rõ ràng là khinh miệt.

Toilet của công ti DIO được thiết kế rất nổi bật, gạch trắng trơn bóng kéo dài đến từng góc, bởi vậy, diện tích được chia ra thành mấy khu vực, trong đó phòng hóa trang lại được thiết kế ở một chỗ khác, vì vậy chỉ có thể nghe được giọng nói, không thấy được dáng người.

Mạch Khê sửng sốt một chút, ngay sau đó khóa vòi nước lại. Giọng nói của hai người phụ nữ trong phòng trang điểm kia ngày càng rõ ràng.

"Ý của cô là... Mạch Khê là tình nhân của ông chủ á?" Giọng nói cô ta khàn khàn, lại có vẻ hứng thú như phát hiện ra một châu lục mới vậy.

"Tám chín phần là muốn dựa vào đại danh của Tổng giám đốc Lôi thị, nhưng tôi thấy, là Mạch Khê kia chủ động dẫn dụ ông chủ mới đúng. Ông

https://thuviensach.vn

chủ của chúng ta là người như thế nào, cô ta tự hoang tưởng thôi, cứ muốn xán lại gần ông chủ." Cô gái kia hừ lạnh.

"Không đúng đâu, không phải tin đồn là người mẫu Bạc Cơ mới là tình nhân của ông chủ sao? Ngay cả việc học ở Havard cũng là do ông chủ sắp xếp, cô ta tuổi còn trẻ đã có thể trên sàn catwalk xưng thiên hậu, cũng chính là bán sắc đẹp thôi."

"Đối với mấy con đàn bà cứ nhung nhớ mình, đàn ông cho tới bây giờ sẽ chẳng cự tuyệt. Nhiều tình nhân thì sao? Nhưng mà, haiz, tôi luôn luôn không tin ông chủ của chúng ta như vậy còn có thể chịu được khẩu vị như thế. Mạch Khê kia có cái gì, bộ dạng cũng có thể coi là xinh đẹp, nhưng mà chỉ ngắm chứ dùng được không? Xem kiểu cô ta ngu ngơ như vậy thật sự không tưởng tượng được trên giường phải làm thế nào lấy lòng đàn ông. Tôi thấy ông chủ đối với cô ta chỉ là chơi đùa cho vui thôi."

Giọng nói kia luôn tràn ngập vẻ khinh thường cùng châm chọc, tính cả giọng khàn khàn kia cũng trở nên cực kỳ khó chịu...

"Cũng đúng ha, người đàn ông có thân phận như ông chủ làm sao có thể coi trọng con nhỏ Mạch Khê đó. Nghe nói cô ta mới mười tám tuổi đã muốn học cách giữ lấy tâm đàn ông? Kém quá, kiểu con nít như vậy đàn ông chẳng hứng thú đâu."

"Đúng vậy..."

Lời nói của hai cô gái thật chẳng có chút khách khí, tiếng giày cao gót cùng giọng châm chọc cười nhạo đang đi ra, lại thấy Mạch Khê trước gương, ngây ngẩn cả người.

Sắc mặt Mạch Khê rất khó xem, phản chiếu trong mặt gương trơn bóng là sườn mặt tinh tế của cô, còn có... đôi mắt đẹp đương phẫn nộ!

https://thuviensach.vn

Cô không hề chớp mắt, nhìn chằm chằm hai người đang đi ra, nhưng rõ ràng lửa giận dưới đáy mắt đang thiêu đốt, đẹp như thiên sứ, lại lộ ra một sức ép khiến người ta hít thở không được.

Hai người này có có biết đôi chút, đều là ca sĩ vào công ty được ba bốn năm, cũng có không ít fan. Giọng cao cao kia là Mia, giọng khàn khàn là Elyse. Mạch Khê với hai người bọn họ cũng không thân quen, chưa từng xuất hiện chung lần nào.

Hai người không nghĩ là nói chuyện phiếm lại vừa vặn bị đương sự nghe được, sắc mặt có chút xấu hổ. Nhất là Elyse, mất tự nhiên kéo ống tay áo Mia, kiểu rất muốn nhanh rời đi.

Mia hắng giọng, cô tuy tiếng tăm kém Phỉ Tỳ Mạn nhưng cũng không phải danh tiếng tầm thường, xấu hổ thoáng qua rồi tự nhiên hiểu được nên xử lý như thế nào. Cô không để ý đến Elyse đang ra hiệu, ngạo mạn tiến lên, lấy khăn mặt khử trùng, lau ngón tay một chút, như không nhìn thấy mà chuẩn bị đi ra.

"Mấy người đứng lại đó cho tôi!"

Giọng nói Mạch Khê lạnh như băng từ phía sau hai cô gái kia vang lên, tựa như hoa anh túc trong bóng đêm, tản ra uy lực không thể khinh thường.

"Cái gì?"

Mia không nghĩ được một đứa mới vào nghề lại dám nói chuyện với cô ta như thế, xoay người nhìn về phía Mạch Khê, lại thấy đôi mắt đẹp đó hằn lên sự giận dữ, không khỏi có chút hoảng sợ.

Elyse cũng không ngờ đến Mạch Khê sẽ mở miệng bảo hai cô đứng lại, lại dùng giọng nói nặng nề như vậy, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người.

https://thuviensach.vn

Lập tức, Mia thay đổi sắc mặt, bước nhanh đến, ngạo mạn nhìn Mạch Khê, lời nói mang theo ác ý công kích, "Cô nói cái gì? Dám ra lệnh cho tụi tôi đứng lại? Cô tính chuyện gì vậy?"

"Giải thích!"

Đôi đồng tử của Mạch Khê lộ ra tia sáng lạnh sắc bén, nhìn thẳng Mia, gằn từng tiếng mệnh lệnh, "Lập tức giải thích cho tôi!"

"Hey, cô chỉ là một người mới nho nhỏ thôi, bắt tụi tôi giải thích, có nhầm gì không đấy? Tụi tôi dựa vào cái gì phải giải thích với cô?" Elyse cũng bước tới, khoanh hai tay trước ngực, bất mãn quát.

Mắt Mạch Khê đảo quanh, dưới ánh đèn thủy tinh dường như có ánh sáng phát ra, cô nheo mắt, lộ ra vẻ rất, rất không vui, "Chỉ bằng lời các cô vừa nói!"

Mia nghe vậy cười lạnh, tay đẩy bả vai Mạch Khê...

"Tụi tôi nói thế nào? Có gì sai sao? Cô còn nhỏ đã học người ta tìm kiếm kim chủ? Nghĩ lại đi? Cô cho là ông chủ coi trọng cô? Mà cũng đúng, đàn ông ăn sơn hào hải vị nhiều rồi cũng có lúc ngồi không xúc động, và cô cũng chỉ là loại xúc động đó. Con nhóc như cô, đàn ông thử qua một lần còn muốn lần hai à? Thực tức cười, cô ở trên giường chắc cũng không khác cá chết là bao đi?"

Tay Mạch Khê nhanh chóng siết chặt, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp cứng lại.

"Đúng đó nha, Mạch Khê, cô mới mười tám tuổi ha? Không thể nào ngu ngơ như vậy đi? Ở trên giường cô làm thế nào lấy lòng đàn ông?" Elyse cũng cười lạnh theo.

Mia liếc mắt nhìn Mạch Khê, lại vòng quanh thân hình cô đánh giá một phen, lắc đầu, "Chà chà, Mạch Khê ơi, dáng người cũng được lắm, đáng

https://thuviensach.vn

tiếc nha, đàn ông luôn là loài động vật thị giác, cô muốn dụ dỗ ông chủ thì cũng thử bắt chước mấy kiểu dụ hoặc đi." Nói xong còn cố ý cúi người xuống, cổ áo thấp làm bộ ngực vĩ đại trở nên thành một ví dụ vô cùng sinh động.

Khóe môi Mạch Khê hơi giật giật, nhìn về phía Mia, lạnh lùng cười, "Đồ đàn bà ngực to ngu xuẩn!"

"Mày nói cái gì?" Mia đột nhiên thay đổi sắc mặt, "Mày nói lại thử xem."

Mạch Khê tới gần cô ta, cúi đầu, môi gần như chạm tới gương mặt kia, đôi mắt đẹp hiện rõ nét châm chọc, gằn từng tiếng nói: "Tôi nói cô là... đàn bà ngực to ngu xuẩn!"

"Con tiện nhân chết tiệt này..."

Mia tức giận đến toàn thân phát run, rồi đột nhiên nâng tay lên, hướng tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạnh Khê tát mạnh...

"Bốp..." một tiếng vang vọng ra toàn bộ toilet.

"Ôi trời..."

Elyse hoảng hốt che miệng, kinh ngạc nhìn Mia, cô không nghĩ tới Mia sẽ đánh tiếp.

Gò má phải Mạch Khê hiện lên một mảng hồng, cô vẫn đứng tại chỗ, thậm chí cả động tác ngẩng đầu cũng không có, cứ như vậy quật cường nhìn chằm chằm Mia, lửa giận ở đáy mắt ngày càng rõ ràng.

"Nhìn cái gì? Đánh chính là mày!"

Mia tựa như đã bớt tức giận, cao giọng nói, "Hạ lưu, tự cho là được ông chủ ưu ái vài phần thì lên mặt? Tao là đàn chị của mày, mày không hiểu

https://thuviensach.vn

quy củ nên tao dạy, nếu không... a... "

Lời của cô còn chưa nói xong, Mạch Khê đột nhiên giữ miệng, lấy dung dịch rửa tay bên cạnh, mở bung nắp, chỉnh chỉnh một chút rồi đổ vào miệng cô ta...

"Ưm..."

Mia mở to hai mắt nhìn, vội vàng tránh, lại không tưởng tượng được lực Mạch Khê mạnh như vậy. Dung dịch rửa tay còn trong miệng vừa đắng vừa chát. Ép chất dẻo ánh nhũ bên trong nuốt xuống mấy ngụm, cho đến khi dung dịch trong bình đều đổ hết, Mạch Khê mới hung hăng dẩy cô ta sang một bên.

Vì thường xuyên muốn tránh khỏi cha nuôi, sức lực Mạch Khê đương nhiên so với con gái bình thường mạnh hơn một chút, tuy chẳng là gì so với cha nuôi, nhưng với loại phụ nữ trói gà không chặt thì vẫn dư sức đối phó.

Thoát khỏi sự kiềm kẹp, Mia lao đến bồn rửa tay, ho khan dữ dội, nôn mửa, mở vòi nước súc miệng không ngừng, nước mắt cũng không ngừng tuôn ra, có vẻ chật vật vô cùng.

Elyse đã sớm ngây ngốc, kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt. Trời ạ, quá đáng sợ, cô ta trông thế nhưng lại dám lấy bình nước rửa tay đổ vào miệng Mia...

Đột nhiên cô ta có phản ứng lại, xoay người muốn chạy nhưng Mạch Khê lập tức tiến lên, chân duỗi ra...

"Rầm..."

Mạch Khê đứng trước mặt cô, gót giày vang lên thanh âm thanh thúy, tản ra hơi thở lạnh ngắt, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

Đầu gối Elyse còn rất đau, trong lúc nhất thời vừa sợ vừa giận, "Cô..."

Mạch Khê nghiêng nghiêng đầu, nụ cười dịu dàng bên môi nở rộ, giống như một con búp bê vô cùng xinh đẹp, nhưng lại tản ra hơi thở nguy hiểm.

Elyse rùng mình một cái, miệng há ra, đã thấy Mạch Khê nhàn nhã đùa giỡn bình rửa tay khác, sợ tới mức vội vàng nói, "Này, thực xin lỗi..."

Trời ạ, cô không đoán được con nhỏ này là một con báo không hơn không kém!

"Mạch Khê, con đàn bà ti tiện, tao không giết mày không được!" Mia ở một bên vừa nôn xong, rốt cuộc đã có thể ngừng lại, trên gương mặt còn đầy nước mắt, tư thế xông lên sẵn sàng đánh Mạch Khê...

Cửa toilet vừa lúc đẩy ra, vang lên tiếng thét chói tai của trợ lý nghệ sĩ Apple. Mạch Khê tránh ra, cả người Mia đều nhào lên Apple.

"Trời ạ, có chuyện gì ở đây vậy?"

"Mạch Khê, con tiện nhân, mày có giỏi đừng trốn, tao sẽ giết mày..."

Mia như mất hết lý trí, la lớn, còn muốn lao lên phía trước, lại bị Apple cùng Elyse vừa đứng dậy ngăn lại.

Mạch Khê đứng yên ở đó, bình tĩnh thưởng thức một màn trước mắt, đôi mắt đẹp đã khôi phục sự bình tĩnh cùng ôn nhuận, như thể chuyện gì cũng chưa phát sinh.

"Jon, tôi muốn tìm Jon!" Mia hoàn toàn điên cuồng đến run rẩy, ánh mắt dường như đã đỏ lên, chỉ vào Mạch Khê.

"Mia, Mia, cô bình tĩnh một chút"

"Tôi phải đi tìm Jon ngay lập tức! Con chết tiệt!"

https://thuviensach.vn

Toilet ồn ào cả lên.

_____

Phòng Tổng giám đốc DIO.

Trên ghế lớn làm bằng da thật màu đen, Lôi Dận ngồi nghiêm chỉnh, thân hình cao lớn ngang tàng lộ ra quyền uy cùng áp lực, hắn hờ hững nhìn những người trước mắt, chưa nói tiếng nào.

Đầu gối Elyse có chút bầm tím; diện mạo Mia thay đổi hoàn toàn, tóc có chút hỗn độn, không ngừng uống nước, miệng khó chịu vừa cay vừa đắng, lại muốn nôn mửa, tức giận nhìn chằm chằm Mạch Khê đương tỏ ra vô tội.

Mạch Khê đứng cạnh Apple, gò má rõ ràng có chút sưng đỏ. Apple cầm cục đá thay cô chậm lên mặt, trong mắt hiện lên vẻ xót xa, thấy Mia trừng mắt, cô cũng tức khí trừng lại.

Jon vẻ mặt xấu hổ đứng ở một bên, bất đắc dĩ nhìn thoáng qua mấy cô gái, rồi dè dặt cẩn trọng nhìn về phía Lôi Dận, thấy hắn ngồi im trên ghế không có chút biểu tình nào, trong lòng không ngừng bồn chồn, càng thêm lo lắng.

Thật sự là mệt, mâu thuẫn giữa nghệ sĩ trong công ty, thậm chí ra tay quá nặng cũng là chuyện thường tình. DIO là công ty lớn, tuy luôn luôn nổi tiếng với sự chuyên nghiệp, nhưng cũng không tránh khỏi phát sinh loại chuyện xấu hổ như thế này. Nhưng bên trong ồn ào chưa tính, hắn có thể áp chế sẽ áp chế, không nghĩ tới việc hôm nay ông chủ tự mình đến công ty, thực chất là muốn tham gia cuộc họp về chuyện quảng bá cho Mạch Khê, vừa vặn gặp Mia cùng Elyse khóc sướt mướt chạy tới, mà Mạch Khê thì gò má phải lại sưng đỏ lên...

Một màn này, vừa vặn bị Lôi Dận thấy, thuận tiện gọi vào phòng Tổng Giám Đốc.

https://thuviensach.vn

Chuyện bé xé ra to...

Văn phòng hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ tiếng Mia nấc nghẹn. Như thế này thì tốt lắm, cô ta muốn cho ông chủ thấy bộ mặt thực của Mạch Khê – một đứa con gái đáng sợ.

Lôi Dận châm một cây xì gà màu đen, cả thân mình cao lớn tựa vào lưng ghế, con ngươi tựa loài chim ưng sắc bén nhìn chung quanh một vòng, nhả ra vòng khói bạc, nhàn nhạt nói, "Ca sĩ trong công ty tranh chấp, thậm chí ra tay mạnh như vậy, các người thật lợi hại."

Một câu nói, lộ ra vẻ cực kỳ không vui.

Jon đến lúc này thực không nhìn thấu được, vội vàng mở miệng giảng hòa, "Ông chủ, mấy cô này, chỉ là mâu thuẫn nho nhỏ mà thôi, tôi sẽ giải quyết ổn thỏa..."

"Ông chủ, chuyện này chính là Mạch Khê khơi mào. Cô ta rất quá đáng! Rõ ràng chỉ là người mới, thế nhưng đối với đàn chị lại bất kính. Là thế này, cô ta tuổi nhỏ không hiểu chuyện, tôi cùng Elyse cũng chẳng so đo làm gì, nhưng cô ta lại dùng dung dịch rửa tay đổ vào miệng tôi, còn đẩy Elyse ngã xuống. Cô ta làm sao có thể như vậy được?"

Mia sửa một vài chi tiết, cả vú lấp miệng em, trên mặt toàn bộ là vẻ hiền thục cùng tủi thân, ngay cả giọng nói đều nhẹ nhàng vô lực, tính thêm nước mắt trên mặt, không thể không khiến đàn ông đau lòng cho mình.

Apple thấy thế vội vàng nói, "Ông chủ, má Mạch Khê đều sưng lên này, rõ ràng là mấy người kia đánh. Họ còn ác độc tố cáo trước, khi tôi vừa vào toilet, đúng lúc nhìn thấy Mia lao đến còn muốn đánh Mạch Khê đó. Nếu như tôi không kịp đuổi tới, Mạch Khê sẽ bị đánh cho xem."

Gò má sưng đỏ thật rõ ràng của Mạch Khê chiếu vào đáy mắt Lôi Dận, một chút đau lòng thoáng hiện lên. Hắn mở miệng, lạnh giọng hỏi, "Mạch

https://thuviensach.vn

Khê, là cô đổ dung dịch nước rửa tay vào miệng cô ấy?"

Mạch Khê nâng mắt nhìn thoáng qua Mia đang tỏ vẻ đáng thương vô cùng, chán ghét chớp chớp mi, lại dừng ánh mắt trên người Lôi Dận, giọng nói lạnh băng gằn từng tiếng, "Cô ta nói dối, chính cô ta đổ nước rửa tay vào miệng tôi!"

Câu Mạch Khê vừa nói xong làm Mia cùng Elyse ngây ngẩn cả người. Jon cũng y hệt, kinh ngạc nhìn Mạch Khê, rồi lại nhìn về phía Mia. Apple nghe vậy, tức giận hét lên, "Đàn chị Mia, cô cũng quá đáng rồi đó, cô định tính trả đũa gì chứ? Chính cô đổ nước rửa tay vào miệng Mạch Khê lại còn lên án Mạch Khê? Trời ạ, cô sao có thể làm như vậy? Chẳng lẽ cô còn không biết nước rửa tay có thể làm chết người ta sao?"

Lôi Dận im lặng, con ngươi dần dần lạnh lại, nhìn về phía Mia. Đôi mắt sắc bén khiến cô ta đột nhiên rùng mình một cái...

"Không, không, không, ông chủ, anh hãy tin tôi, nước rửa tay thật sự là Mạch Khê đổ, tôi mới là người bị hại."

Trời ạ! Mia cô trong vòng xoáy của giới nghệ sĩ lâu như vậy, chuyện hại người gặp qua không biết bao nhiêu lần, chẳng nghĩ được bản thân lại bại trong tay một con nhãi như thế này!

Jon ở một bên nóng nảy, thấp giọng quát, "Hai người các cô rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Chuyện trong toilet là như thế nào? Bây giờ thì tốt rồi, nghệ sĩ bên ngoài đều đang bàn tán về chuyện này. Elyse, cô nói xem, rốt cuộc là như thế nào?"

Elyse khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, theo bản năng nhìn thoáng qua Lôi Dận đang ngồi trên ghế, ánh mắt rụt lại, rồi hướng về phía Mạch Khê, thấy cô ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm mình, đầu gối lại ẩn ẩn có chút đau đớn...

https://thuviensach.vn

"Elyse, cô cứ nói thật đi, Mạch Khê là người khai mào mọi chuyện." Mia nóng nảy, thấp giọng thúc giục.

Mia thực rất muốn trước mặt ông chủ để lại ấn tượng tốt, hay ít nhất hắn có thể thấy được bộ mặt thật của Mạch Khê. Cái loại đàn bà này sao có tư cách ở bên cạnh ông chủ chứ? Ở bên cạnh ông chủ phải là cô mới đúng, cô sẽ thừa dịp lần này đánh đổ Mạch Khê, đả kích tính khí kiêu ngạo của cô ta một phen.

Elyse hít sâu một hơi, đôi mắt xếch yếu ớt động lòng người nhìn về phía Lôi Dận, cố gắng làm âm giọng trở nên mềm nhẹ một chút.

"Là như vậy, tôi cùng Mia ở toilet với Mạch Khê đùa giỡn vài câu, Mạch Khê tính tình thực sự rất khó chịu. Cô ta mắng Mia là..." Cô dừng một chút, bắt gặp Lôi Dận tựa không hề để ý, lớn mật nói tiếp... "Là đồ đàn bà ngực to ngu xuẩn. Mia rất tức giận, liền nói lại một câu, Mạch Khê đột ngột trở nết, đổ nước rửa tay vào miệng Mia. Tôi thực rất sợ hãi, xoay người muốn rời đi, Mạch Khê lại ngáng chân tôi ngã, ông chủ, anh xem, đầu gối tôi vẫn còn vết bầm."

Nói xong câu đó, cô ta cố ý đi đến trước mặt Lôi Dận, kéo váy lên. Đầu gối vốn là đã dưới váy ngắn, qua tay kéo lên, đùi lộ ra hoàn toàn trước đôi mắt sắc lẹm như chim ưng của người đàn ông lạnh lùng.

Từ sau khi Lôi Dận tiếp quản vị trí ông chủ của DIO, nghệ sĩ nữ trên dưới đều muốn nghĩ cách tới gần người đàn ông độc thân hoàng kim chạm tay có thể bỏng này. Có nghệ sĩ chuyên đứng canh dưới bãi đổ xe, thấy xe Lôi Dận, cố ý xuống xe trước mặt hắn, mượn cơ hội khiến hắn chú ý tới. Có nghệ sĩ tạo cớ không cần thận muốn nhào vào lòng hắn, lại bị Phí Dạ bên cạnh gạt sang.

Đối với Lôi Dận, mấy nghệ sĩ này đã sớm thích ứng với hàn khí toàn thân hắn phát ra cũng như hơi thở lạnh ngắt đó. Người đàn ông ưu tú như

https://thuviensach.vn

vậy, họ thật sự không muốn để lỡ, hao tốn tâm huyết muốn hắn chú ý đến, đáng tiếc lại không như mong đợi.

Mia cùng Elyse xem như là một trong nhiều nghệ sĩ nữ có thể tiếp cận Lôi Dận, sao có thể buông tha cho cơ hội tốt này được?

Elyse có hai chân dài thon đẹp, đây vốn là điểm cô rất kiêu hãnh, đầu gối có một vết bầm ngược lại càng có vẻ mị lực, làm đàn ông đau lòng động tâm, hoàn toàn mang đến một ấn tượng thị giác cùng dụ hoặc rất lớn.

Thấy Lôi Dận không có phản ứng, cô còn muốn tiến lên, ngay sau đó, lại bị Phí Dạ bên cạnh ngăn lại. Sườn mặt cương nghị cùng ánh mắt kiên định của hắn nheo lại, nhìn thoáng qua Elyse, lãnh đạm nói, "Đứng ở chỗ này là được."

Đôi mắt xếch xinh đẹp của Elyse hiện lên nét u oán.

Đối với ánh mắt cùng hành vi này, Lôi Dận đã sớm quen rồi, hắn chuyển hướng Mạch Khê, ngữ khí lạnh nhạt hỏi, "Mạch Khê, nguyên nhân cô ra tay đả thương người là gì?"

Mạch Khê nhướng mày, đôi mắt đẹp ánh lên vầng sáng tựa ngọc lưu ly, dường như không vui, hoặc bất mãn. Cô nhìn Lôi Dận chằm chằm, hệt như một chú báo con...

"Thứ nhất, Elyse nói dối. Hai người đó không phải đùa vài câu đơn giản như vậy. Thứ hai, tôi không ra tay đả thương người!"

Thì ra cha nuôi thích loại phụ nữ phóng đãng như thế này! Cô ta ở trước mắt hắn khoe đùi vậy là được tin liền? Đáng chết, xem mặt cô ta cứ đắc ý, vừa mới tát cô một cái, nếu không phải lưu lại chứng cứ...

"Mạch Khê, cô mới nói dối, rõ ràng chính là... "

https://thuviensach.vn

"Cô nói xem, cô ta đã nói gì?"

Lôi Dận không chút để ý tới sự phẫn nộ cùng oán hận của Mia, lãnh đạm cắt ngang lời nói của cô ta, hứng thú nhìn về phía Mạch Khê. Thật rõ ràng, ánh sáng lưu ly trong đáy mắt cô rất kích thích hắn.

Mạch Khê đưa mắt nhìn về phía hắn, không có chút né tránh, dè dặt, đôi môi anh đào từ từ cong lên vẻ xinh đẹp...

"Cô ta nói... tôi là tình nhân của anh, giống như kỹ nữ hưởng thụ trên giường anh!" Cô lặp lại lời nói của hai người kia, như tự thuật lại một chuyện rất bình thường.

Jon nghe thế, không vui nhìn về phía Mia cùng Elyse. Hắn tin chắc những lời này hai người bọn họ có thể nói ra, thật sự không rõ tình hình, đồ ngu cũng có thể nhìn thấy trong mắt ông chủ đều có Mạch Khê.

Phí Dạ một bên nghe được, đau lòng nhìn về phía Mạch Khê, ánh mắt ổn trọng lộ ra một chút phức tạp.

Lôi Dận nghe xong, nở nụ cười, cũng chỉ là lạnh thấu xương, giống như thần đế cao cao tại thượng, lại giống như ma quỷ khiến người ta phát run, nhưng cho đến cùng vẫn không thể đọc được ý tứ cùng cảm xúc trong đó...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2

Đã Vậy Thì Sa Thải Đi!

Ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua cửa thủy tinh, nhè nhẹ chiếu trên sườn mặt của hắn. Trong một thoáng, khuôn mặt anh tuấn như khắc từ băng kia làm người ta mất đi hơi thở. Hắn là như vậy, cao cao tại thượng, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều khiến kẻ khác không dám tiến đến. Quyền uy như vậy, chỉ có điều... nụ cười bên môi hắn quá mức lạnh, tựa như chỉ cần đến gần sẽ bị đóng băng tức khắc.

Đột nhiên, hắn đứng dậy, thân hình cao lớn dưới ánh mặt trời đổ xuống bóng dáng vô cùng áp lực, từng bước một hướng tới Mạch Khê, tròng mắt xanh đối diện với đôi mắt đẹp không hề chớp của cô, cho đến khi đến trước mặt cô mới dừng bước.

Apple biết điều thối lui qua một bên, tuy cô rất hâm mộ mấy anh chàng đẹp trai như vậy, đáng tiếc là, cô rất rõ điều kiện của bản thân, làm sao có thể với tới người đàn ông ưu tú như vậy. Nếu có, chỉ có Mạch Khê mới lọt vào mắt hắn thôi.

Mạch Khê ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp còn mang theo điểm hồng, mái tóc dài cuốn nhẹ nhàng phủ trên xương quai xanh, trong đáy mắt còn ẩn chưa một loại dã tính bất khuất.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận từ trên nhìn xuống, đôi mắt sâu kín làm người ta không hiểu được hắn suy nghĩ chuyện gì. Thật lâu sau, ngón tay hắn nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, bên má đoan trang kia hiện lên một mảng hồng.

Vụng về vuốt nhẹ hai má mềm mại như con nít của Mạch Khê khiến cô cúi đầu hô đau, đôi mày Lôi Dận đột nhiên nhíu lại, rồi chuyển sang nhìn Mia đang rưng rưng một bên, giọng nói khắc nghiệt như giá lạnh của tháng chạp rét đậm...

"Là cô đánh ?"

Toàn thân Mia run lên.

Trời ạ, ánh mắt của ông chủ cùng vẻ mặt ngoan tuyệt tựa như loài lang sói! Đúng vậy, chính là sói. Trong lòng cô ta run rẩy từng đợt, bị ánh mắt như vậy nhìn đến cảm giác vô cùng khó chịu.

"Tôi, không, không phải là tôi đánh, tôi mới là người bị hại, ông chủ..."

Cô ta càng tỏ ra yếu đuối, đáng thương, cố nén sự sợ hãi trong lòng mà bước đến, khuôn ngực đầy đặn chủ động dán trên cánh tay Lôi Dận, "Ông chủ, anh cũng không biết Mạch Khê vừa nãy hung dữ thế nào đâu, giống hệt mấy kẻ dã man, một chút quy củ cũng không hề có. Thật không biết cô ta lớn lên như thế nào, tính tình lại tồi tệ như vậy..."

Vừa nói đến đây, cô ta lập tức câm miệng, bởi vì cô thật rõ ràng nhìn thấy đáy mắt Lôi Dận càng thêm sầm lạnh, nhìn về phía cô tựa như muốn ăn thịt người, thật khiến người ta sợ hãi.

Mia theo bản năng lùi lại mấy bước, hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt này. Trời ạ, cô đã nghĩ mình thấy được quỷ Satan rồi. Cô, cô nói cái gì sai sao?

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhạy cảm nhìn thấy nét không vui trong mắt Lôi Dận, cười lạnh một tiếng, lãnh đạm nói, "Là cô ta đánh tôi, tôi chỉ giải thích vài câu, cô ta chưa nói gì liền đổ nước rửa tay vào miệng tôi."

Cô có thể đọc được sự không vui của cha nuôi, nhưng không rõ là hắn không vui vì câu Mia nói hay là vì câu cô vừa mới nói. Hắn không phủ nhận lời cô, cũng không thừa nhận. Vẻ mặt không chút thái độ này thực khiến cô bồn chồn.

"Mạch Khê, cô..."

Mia thiếu chút xíu nữa đã điên đến ngất xỉu, trong lòng lửa giận sắp nổ mạnh, rõ ràng đã đến lúc tung đòn quyết định.

"Ông chủ, cô ta đang nói dối trắng trợn. Công ty DIO là một công ty chuyên nghiệp cho nghệ sĩ, cô ta có tư cách gì ở trong này. Tôi không thể làm đồng nghiệp với người âm hiểm như cô ta!"

"Mia..." Elyse ở bên cạnh kinh ngạc gọi nhỏ.

Jon sửng sốt ngẩn cả người.

Lôi Dận đưa ánh mắt dừng hoàn toàn trên người Mia, mắt hơi hơi nheo lại, lạnh băng hỏi, "Cô muốn nói cái gì?"

Mia khẽ động, sửa lại bộ dạng vô cùng đáng thương khi nãy thành vẻ kiêu ngạo cố hữu.

"Tôi là ca sĩ chuyên nghiệp, tuy rằng so với Phì Tỷ Mạn không bằng, nhưng cũng là một trong những trụ cột. Nếu hôm nay ông chủ không vì tôi mà làm cho rõ ràng, tôi thà rằng rời khỏi công ty. Nhiều năm dốc sức làm việc như vậy không thể vì chuyện này mà mất đi danh dự được."

Jon không thể nhịn được nữa, thấp giọng quát: "Mia, đủ rồi!"

https://thuviensach.vn

"Tôi nói có gì sai?" Mắt Mia đột nhiên đỏ lên, cố tình để cho Lôi Dận nhìn thấy dáng vẻ mạnh mẽ và đáng yêu của mình kết hợp lại, toàn thân đều toát lên một vẻ khiến cho người ta thương tiếc vô cùng...

"Tôi là đàn chị của cô ta, nếu người mới được coi trọng mà không tuân thủ luật lệ lại khinh thường đàn chị, tôi còn gì để nói? Tôi chẳng thà rời khỏi công ty này, phá hợp đồng tìm đường khác."

Cô nâng tay, có vẻ cực kỳ tủi thân, lau khóe mắt đã ngấn lệ, trong lòng lại âm thầm cười lạnh...

"Mạch Khê, con nhãi thối tha này, dựa vào cái gì mà đấu với tao? Tao ở giới này nhiều năm như vậy, so với mày thử đắng nếm mặn đã nhiều. Tao không tin mày tài cáng đến nỗi công ty vì mày, một cái đĩa nhạc còn chưa ra, mà dựa vào tội danh này đuổi tao."

Jon thầm thở dài một hơi. Anh ta sợ nhất là gặp phải loại tình huống này, lại dùng đến chuyện phá hợp đồng để uy hiếp, nhưng anh ta lại không thể làm được gì. Dù sao Mia cũng là ca sĩ có tiềm lực, cũng như lời cô ta, là một trong những trụ cột của công ty.

Mạch Khê nhìn chằm chằm Mia, ánh mắt rõ ràng đầy phẫn nộ.

Ánh mắt không vui của Lôi Dận càng sầm lại, hắn hướng về phía Mia. Ngay lúc Mia cho rằng hy vọng của mình đã đạt được thì lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng của hắn vang lên bên tai, từng tiếng một...

"Cô là Mia?" Giọng nói trầm lạnh như roi quật vào lòng người, "Cô nên nhớ kỹ, uy hiếp cấp trên là một hành vi vô cùng ngu xuẩn."

Mia cả kinh, chưa kịp phản ứng lại, Lôi Dận đã đưa ánh mắt chuyển hướng Jon, lạnh giọng mệnh lệnh...

https://thuviensach.vn

"Nếu cô Mia đây cho rằng ở DIO sự nghiệp không như ý, lập tức xem xét hợp đồng. Jon, chuyện này xử lý đi."

"A, à... vâng, ông chủ."

Jon sau khi sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại, sắc mặt tiếc hận nhìn thoáng qua Mia. Đồ đàn bà ngu xuẩn này, uy hiếp ai không uy hiếp lại uy hiếp Lôi Dận. Người đàn ông này luôn luôn cứng mềm đều không ăn mà.

Tình huống đã có sự xoay chuyển rất lớn.

Mia hoàn toàn bất động, không thể tiếp thu được lời nói của Lôi Dận. Một lúc lâu sau Jon đi lên phía trước mới có phản ứng, lập tức bước nhanh đến kéo cánh tay Lôi Dận, liều mạng lắc đầu...

"Không, ông chủ... tôi... tôi không muốn rời công ty mà đi, tôi chỉ hy vọng anh có thể vì tôi làm chủ..."

Lời của cô còn chưa nói xong, liền bị Lôi Dận một mặt chán ghét bỏ qua.

Phí Dạ tiến lên ngăn Mia lại, Elyse ở một bên đã sớm hoảng sợ đến hai chân phát run. Cô đưa ra chứng cứ đầy đủ như thế, vậy mà ông chủ đã vì Mạch Khê phá bỏ hợp đồng với một ca sĩ lâu năm như vậy, còn cô...

"Ông chủ..."

Đôi con ngươi chuyển một vòng, lập tức tiến lên, thái độ gió chiều nào theo chiều ấy, "Kỳ thực Mạch Khê là vô tội, tất cả là do Mia, cô ta giật dây bắt tôi phải nói dối. Là Mia ở sau lưng Mạch Khê nói bậy, còn đổ nước rửa tay vào miệng Mạch Khê... "

https://thuviensach.vn

"Elyse, cô lại giúp đỡ con tiện nhân kia hãm hại tôi? Tôi nhìn nhầm cô rồi!" Mia không thể tin được, thê lương hét lên.

"Jon, xử lý tất cả tốt cho tôi, bằng không cũng đừng nghĩ đến việc tiếp tục làm việc trong công ty!" Lôi Dận đã thấy phiền, giọng nói lạnh ngắt mệnh lệnh.

"Vâng vâng vâng, ông chủ, tôi sẽ xử lý tốt." Đầu Jon chảy đầy mồ hôi lạnh.

"Mạch Khê ở lại, những người khác đều đi ra ngoài cho tôi!" Lôi Dận ngồi trên sô pha, giọng nói lộ ra vẻ uy nghiêm rất lớn.

Mạch Khê hơi hơi sửng sốt, ngay sau đó, tim "thình thịch" một tiếng.

Sắc mặt Jon thoáng chần chờ một chút, nhìn về phía Lôi Dận, cẩn thận nói: "Lôi tiên sinh, cuộc họp về việc quảng bá ca khúc mới của Mạch Khê sắp bắt đầu, anh xem..."

"Đều ở phòng họp chờ." Ngữ khí Lôi Dận có chút không kiên nhẫn, thậm chí bắt đầu lộ ra vẻ không vui rõ ràng.

Jon rùng mình một cái, liên tục gật đầu, quát nhẹ Elyse, Mia, Apple toàn bộ rời đi. Phí Dạ theo bản năng nhìn thoáng qua Mạch Khê, sắc mặt ngưng trọng rời đi.

Ánh nắng vàng nhạt dừng trên khuôn mặt Mạch Khê, bên má vẫn còn nét đỏ ửng nhàn nhạt. Cô không nói gì, thậm chí còn không ngẩng đầu nhìn Lôi Dận, quay người muốn đi.

"Đứng lại cho tôi."

Giọng nói lãnh đạm của người đàn ông vang lên từ phía sau, không lạnh lẽo như băng giá, ngược lại không đoán được là hắn đang vui hay đang

https://thuviensach.vn

giận.

Mạch Khê quay đầu, mắt nhìn về phía hắn lộ ra vẻ bất khuất, còn mang theo cảm xúc không vui, lạnh lùng nói, "Nếu là ông muốn giễu cợt tôi, thì mục đích hoàn thành rồi đó."

Khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường cùng ngôn ngữ khiến cho đôi môi mỏng của Lôi Dận hơi hơi nhếch lên, như cười mà như không chăm chú nhìn cô. Con ngươi xanh lục ánh ra tia sáng, chợt khiến người ta cảm thấy hệt như đôi mắt của loài sói trong đêm khuya ở vùng sơn dã.

"Giễu cợt em? Tôi làm sao dám giễu cợt móng vuốt lợi hại của con báo nhỏ này đây?"

"Ông tin lời Mia?" Mạch Khê trừng mắt nhìn, đôi mắt tỏa ra ánh sáng mê ly nhè nhẹ, đẹp không sao tả xiết.

Lôi Dận dựa thân mình tựa vào lưng ghế ngồi, lười biếng nói, "Tôi càng tin tưởng vào trình độ nghịch ngợm của em, dám đổ nước rửa tay vào miệng người ta!"

Đôi mắt hắn lóe ra một tia sáng, xuyên thấu suy nghĩ trong lòng Mạch Khê, tựa như những chuyện vừa phát sinh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Mạch Khê nhìn hắn, thật lâu sau cười lạnh, "Thế nào? Ông hối hận? Có phải còn muốn tìm Mia trở về?"

Vừa nhớ đến bộ dáng của Mia cùng Elyse ở trước mặt hắn khoe khoang, cô liền tức không chịu được. Loại phụ nữ như vậy chỉ biết dùng thủ đoạn thấp kém để thu hút sự chú ý của đàn ông sao?

"Tôi cho tới bây giờ không hối hận về chuyện đã làm hoặc quyết định."

Lôi Dận buồn cười nhìn cô, nhấc ngón tay, "Em lại đây."

https://thuviensach.vn

Toàn thân Mạch Khê đột nhiên cảnh giác hẳn lên, giống hệt một chú nhím, ánh mắt đều rõ ràng cảnh cáo, "chớ tới gần !"

Có vẻ bộ dáng của cô thực sự chọc cười hắn, khiến lồng ngực hắn nhộn nhạo một chút, nhưng cũng hơi nhếch khóe môi, "Tôi chỉ xem má em thôi."

Mạch Khê hồ nghi một lúc lâu, chầm chậm bước tới. Hắn sao lại tốt vậy chứ? Theo lý thì hôm nay cô gây họa, để hắn chủ động phá hợp đồng với một ca sĩ, còn lừa hắn, đáng lẽ hắn nên giận giữ mới đúng, không nên bình tĩnh như thế chứ?

Đợi cô tiến đến gần, Lôi Dận đột nhiên duỗi tay kéo cô lại. Mạch Khê không chuẩn bị tâm lý cùng phòng bị, thuận thế ngồi trên hai chân hắn.

Động tác vô cùng ám muội, rốt cuộc cũng không tránh thoát, bởi vì vòng eo nhỏ của cô ngay sau đó liền bị cánh tay tráng kiện của người đàn ông giữ chặt.

"Ông... "

"Lần sau không cần ngốc như vậy chờ tay ai."

Lôi Dận không cho cô cơ hội mở miệng, vòng cô lại trong ngực, đôi môi mỏng dán bên tai cô, hơi thở nóng bỏng thoảng mùi xạ hương phả đầy chóp mũi cô...

"Những người đó nói không sai, em thực sự là người tình của tôi!"

Cái gì?

Mạch Khê khiếp sợ ngôn từ của hắn, ngay sau đó vừa thẹn vừa giận nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, không nghĩ là mặt hắn lại gần như thế. Cô vừa mới quay đầu, đôi môi anh đào hồng nhuận liền chạm đến gương mặt cương nghị kia.

https://thuviensach.vn

Xúc cảm mềm mại nong nóng chạm đến Lôi Dận, trong lòng chầm chậm gợn sóng, đáy mắt thâm thúy như lốc xoáy chậm rãi trở nên thâm trầm...

"Tôi, tôi không phải cố ý... " Mạch Khê khẩn trương nuốt một chút nước miếng. Cô chỉ muốn giải thích, nhưng chưa kịp nói xong, Lôi Dận liền trực tiếp cúi đầu, bá đạo giữ lấy cánh môi anh đào, tham lam hưởng thụ sự bất lực cùng thanh hương của cô.

Nụ hôn thình lình xảy đến tựa như làn nước bao bọc lấy cô. Khí tức cùng mùi hương lành lạnh của người đàn ông chiếm lấy cơ thể cô, chui vào từng ngóc ngách, như rằng trong máu đều dung hợp hương vị của hắn.

"Ưm..."

Bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê đặt trong lồng ngực cứng rắn của hắn. Hắn điên rồi sao? Nơi này là văn phòng, hắn sao có thể như vậy? Vạn nhất bị nhân viên nhìn thấy làm sao bây giờ?

Cô giãy giụa, rồi nụ hôn của Lôi Dận đột nhiên trở nên mềm nhẹ dần chậm lại...

Tựa như quý trọng tuyệt thế trân bảo, như chuồn chuồn lướt nước, Lôi Dận trên đôi môi cánh hoa của cô nhẹ nhàng cắn cắn, như loài bướm chơi đùa trên đóa hoa xinh đẹp ; bỗng nhiên lại dùng sức một chút trên cánh môi, toàn bộ đều nhu tình và bá đạo, đầu lưỡi lưu luyến quấn lấy không rời đi...

Hắn chậm rãi rời khỏi môi cô, dừng trên khuôn cằm tinh tế. Mạch Khê rên nhẹ một tiếng, muốn nghiêng đầu tránh đi, người đàn ông này lại thuận thế chạm môi trên gáy cô, sườn mặt anh tuấn chôn ở đó, tinh tế cắn mút vào, hơi thở ấm áp hun nóng da thịt cô.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê chỉ cảm thấy tim đập thật nhanh thật nhanh, dường như có thể nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào. Có chút bất an, còn có chút... chờ mong. Hô hấp từ từ trở nên nặng nề, ngay cả máu đều sôi trào. Thân thể được người đàn ông hôn âu yếm đã có chút run rẩy nhè nhẹ. Rất nhanh, cô liền cảm thấy được sự rắn chắn hữu lực ở hai chân và phần giữa cứng rắn cường đại của hắn.

Cô hoảng sợ, lý trí muốn cô chạy thật nhanh rời đi, tuy rằng cô thực không biết tính cách của cha nuôi nhưng lại khá quen với dục vọng cùng khẩu vị lớn của hắn. Điều này không khỏi khiến cô sợ hãi, nhưng hết lần này đến lần khác không thể không thừa nhận.

Nhưng là giờ khắc này, lòng cô đang nhộn nhạo, lý trí phiêu tán, ngay cả suy nghĩ đều lạc vào cõi mê muội. Tàn nhẫn như hắn, luôn luôn lấy cách thức thô bạo xâm lược lại xâm lược, ngay cả hôn môi cũng đều tràn ngập dã tính chiếm hữu cùng tham lam...

Chỉ là hôm nay, nụ hôn của hắn vì sao lại trở nên dịu dàng như vậy, giống như một người đàn ông xa lạ nào đó, hoặc như là một vương tử không hơn không kém, nhè nhẹ từng đợt từng đợt dùng nhu tình quấn lấy cô, cho đến khi... cô không thể hít thở bình thường.

Mạch Khê tựa như đang trôi trên đám mây mềm mại, hoặc như chân đang ở trên lớp bông vải, tùy ý để Lôi Dận lần lượt hôn lên gáy của cô, xương quai xanh, cho đến lúc hắn dùng răng và môi tháo nút thắt trước ngực cô, phần lưỡi nóng cháy nhẹ nhàng chui vào...

Thân hình Mạch Khê trở nên mềm nhũn, rất may đã có bàn tay lớn đầy sức lực của Lôi Dận đỡ lấy. Bàn tay lớn khác phủ trước ngực cô, tinh tế kéo xuống quai áo lót.

Hôm nay Mạch Khê mặc quần áo màu đen, quần lụa mỏng mềm nhẹ ôm sát dáng người, đai áo thiết kế tinh tế lộ ra đầu vai trắng như tuyết, ngực

https://thuviensach.vn

hơi lộ ra, phía dưới là một đôi đùi thon dài trắng mịn.

Người đàn ông này đang nhìm chằm chằm vào cô, trong đôi mắt có chút thay đổi, tràn ngập ham muốn chiếm hữu, giống như một dã thú, muốn đem con mồi phía trước cắn nuốt vào bụng mình.

Tim Mạch Khê đập thực sự rất nhanh, cô không biết vì sao cha nuôi lại trở nên như vậy.

Cục diện thế này hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của cô.

Người đàn ông như cha nuôi khiến kẻ khác không thể nắm giữ được, tựa như gió, bất luận kẻ nào cũng không thể nghĩ đến việc nhìn thấu tâm tư hắn. Rõ ràng thời điểm lúc hắn cao hứng chính là lúc hắn tức giận, mà ngược lại lúc hắn tức giận thì lại càng càng bình tĩnh, thậm chí có chút cao hứng. Mà khoan...

Người đàn ông này đang cao hứng sao? Cô thậm chí còn chưa thấy qua hắn cười, chính là, mỗi khi trong cơn mê loạn hoan ái, vẻ mặt hắn thả lỏng rất nhiều, thậm chí còn là mê luyến rất sâu trong đó. Dục vọng của hắn luôn rất trực tiếp, thập chí chưa bao giờ kiềm chế hay nhẫn nhịn, hắn muốn cô, tùy thời tùy chỗ, ví dụ như hiện tại... chẳng lẽ hắn thực sự tính làm ở trong văn phòng?

"Đừng..." Mạch Khê khiếp đảm, đôi mắt đẹp có chút mê ly khép chặt, má đào ửng đỏ, "Phòng họp, có người đang chờ... "

"Còn đau không?"

Lôi Dận không để ý đến mâu thuẫn nho nhỏ của Mạch Khê, nhìn chằm chằm gò má ửng đỏ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Ngón tay thon dài chạm rất nhẹ trên bờ má, xúc cảm dịu dàng như vậy khiến mặt của cô đỏ hơn. Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, hô hấp có chút khó khăn.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang ngượng ngùng của người con gái trước mặt đây chiếu thẳng vào đáy mắt hắn. Trên khuôn mặt trái xoan phiếm hồng, đôi mắt ngấn nước toát ra vẻ đẹp khiến tim người ta phải đập mạnh. Đôi mày liễu cong cong hơi nhíu lại, tất cả kết hợp cùng đôi môi khéo léo, tản ra mị lực mê người. Hết thảy, hết thảy đều khiến hắn sinh ra những xúc động không thể nói thành lời.

"Cô nhóc ngốc nghếch..."

Hắn như là vừa thương tiếc, như là đùa cợt, nụ hôn lại hạ xuống, thuận thế đẩy ngã cơ thể bé nhỏ của cô xuống sô pha, thân hình cao lớn phủ lên ngay sau đó.

Bờ vai ngọc tròn mịn, trắng như lông vũ của loài thiên nga và cả xương quai xanh nhẵn mịn đáng yêu này, hắn đều lưu luyến quên rời đi.

Trái tim Mạch Khê hoàn toàn kinh hãi, cho tới bây giờ chưa từng giống như vậy... giống như, bản thân cô đã dần thích ứng với sự âu yếm của hắn.

Giống như... cô vốn nên thuộc về hắn, mặc cho hắn chiếm hữu cùng đòi lấy.

"Cha nuôi, tôi, tôi sợ..."

Cô run nhè nhẹ, cũng là bởi vì nụ hôn nóng cháy của người đàn ông này đã bắt đầu. Cô có thể cảm nhận rõ ràng được nụ hôn kia đang chậm rãi chuyển xuống. Đây nhất định là một loại thuốc phiện, chỉ đơn thuần một nụ hôn có thể khiến phụ nữ thần phục...

Lôi Dận vùi mặt vào phần tròn trịa ngọc mĩ của cô, trên sự ôn nhuyễn đáng yêu và trắng như bạch ngọc, hắn nhẹ nhàng hôn. Sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn cô, tiếng nói lạnh như băng lúc này đã có chút khàn khàn.

https://thuviensach.vn

"Không có sự cho phép của tôi, bất luận kẻ nào cũng không dám tiến vào..." Ý đồ rõ ràng như vậy khiến trái tim trong lồng ngực Mạch Khê trở nên đau đớn.

Hắn kéo người con gái đỏ bừng nóng bỏng kia xuống, nhẹ nhàng nâng thân của cô lên, lụa mỏng che khuất một mảnh truyết trắng, phần ngực kiều nhuyễn chậm rãi hiện ra...

Phải bội phục tạo hóa đã đúc nặn nên bộ dáng thanh thuần tuyệt sắc này!

Mạch Khê run rẩy, hoàn toàn vô lực trên sô pha đen bóng. Tỉ lệ dáng người cao mảnh hoàn mỹ, đầu vai tròn đẹp, phong nhuyễn đầy đặn, hai điểm anh đào hồng nhạt thấp thoáng, vòng eo thon nhỏ, phần bụng mềm mại trơn nhẵn...

Ngay cả người lãnh huyết như Lôi Dận, không thừa nhận cũng không được, rằng mình khó có thể kháng cự trước sự cám dỗ này...

Độ ấm trong không khí không ngừng tăng lên.

Mạch Khê hoàn toàn trong cơn mê loạn, kể cả tâm lý và phản ứng từ cơ thể.

Trong lòng cô, cô hoàn toàn không hiểu được người cha nuôi này. Hắn biết cô nói dối, hắn biết là cô bẻ cong đi sự thực, mà như vậy, hắn lại hủy hợp đồng với Mia là vì cái gì? Chẳng lẽ là bởi vì cô ta đã đánh cô một bạt tai? Theo suy nghĩ của cô, người đàn ông này không có tốt như vậy đâu.

Kỳ thực Mạch Khê nói như vậy, mục đích rất đơn giản: Thông qua Lôi Dận mà đả kích Mia một chút, không nghĩ đến hắn thực sự lại làm lớn như vậy. Kẻ khôn khéo như hắn không thể không rõ được mục đích của cô.

Không hiểu... Thật sự không hiểu...

https://thuviensach.vn

Nếu thật sự là như trong lời nói, chỉ có thể giải thích được, tâm của người đàn ông này sâu như biển, làm người ta muốn tới gần lại sợ hắn liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu.

Trước phản ứng cơ thể, hắn đã hoàn toàn nắm trong tay khao khát của cô. Chính như giờ khắc này, cô muốn đẩy hắn ra, nhưng ngay cả một chút sức lực đều không có. Hắn giữ trong tay thân mình cô, như lời hắn đã từng nói... thân mình cô là do hắn một tay khai phá, những nơi nhạy cảm hắn đều nắm rõ như bàn tay...

Hơi thở Lôi Dận trở nên gấp gáp mà ôn nhu, cái mũi cao thẳng nhè nhẹ cọ sát trên người cô. Ngữ điệu thấp và dịu nhẹ như vậy khiến người ta trầm mê trong dụ hoặc. Áo sơ mi tối màu hơi mở ra, phù hợp hoàn toàn với thân hình tao nhã cao lớn của hắn...

"Làm người phụ nữ của tôi, vĩnh viễn !"

Mạch Khê vô lực ‘ưm’ một tiếng, trong một khắc hắn xuyên qua, cô không kiềm giữ được hơi thở gấp, bị hắn cúi người xuống cắn nuốt, chiếm lấy hơi thở tươi ngọt này thật sâu...

Trong khu vực làm việc, dòng người đang lui tới, mỗi người đều có công tác đè đầy đầu chưa làm xong. Trong phòng họp, nhân viên lòng như lửa đốt chờ đợi. Chẳng ai nghĩ đến, cách bọn họ không xa, ngay trên đỉnh đầu họ, trong văn phòng Tổng Giám Đốc DIO, một đôi nam nữ đang trầm luân trong từng đợt sóng hoan ái.

Tấm rèm cao cấp che khuất phần lớn ánh sáng bên ngoài, chỉ còn sót lại chút ánh sáng mỏng manh theo khe hở từ rèm cửa len vào. Người con gái mềm mại thở dốc, rên rỉ cùng tiếng thân ngâm ngày càng tăng...

_____

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ, cảnh sắc nơi những đám mây thật nhẹ dịu, biển mây kia cũng thật xa xăm, cảm giác nhìn vào đó như khi đứng trên bờ biển mà nhìn về đường chân trời.

Những khâu liên quan đến việc quảng bá ca khúc mới cho Mạch Khê cần rất nhiều nhân viên phụ trách các công tác khác nhau, bởi vậy nhân viên đến rất đông đủ, và không khó nhìn ra Jon coi trọng lần quảng bá này tới mức nào.

Ước chừng khoảng hai giờ, không có người dám tới phòng Tổng Giám Đốc nhắc nhở về thời gian, cũng không ai dám đi thúc giục ông chủ đi họp. Vậy nên Mạch Khê vừa đi tới phòng họp, tất cả như thấy được cứu tinh, tinh thần trong nhất thời vô cùng tỉnh táo.

Lôi Dận theo sau bước vào, trực tiếp ngồi phía đầu của bàn họp. Khuôn mặt tuấn mỹ rất bình tĩnh làm cho người ta không khỏi hoảng hốt, không thể nào nhìn ra hắn mới trải qua hai giờ hoan ái mãnh liệt.

Jon giải thích đơn giản một chút chuyện hủy hợp đồng với Mia, sau đó cuộc họp bắt đầu tiến hành.

Khi tất cả đều đang báo cáo số liệu, tâm tư Jon có chút thất thần, ánh mắt lại mang theo tia hồ nghi lặng lẽ khóa chặt vẻ mặt Mạch Khê, giống như thám tử đang điều tra.

Vừa ngay lúc nãy, anh ta thực sự có chút lo lắng. Ông chủ chỉ giữ lại một mình Mạch Khê, thực lo là cô gái nhỏ này sẽ bị dọa. Dù sao chuyện ca sĩ tranh chấp bị truyền ra đối với ai cũng đều không tốt, nhất là trong công ty. Hơn nữa bởi vì cô mà hủy hợp đồng với một ca sĩ nổi danh, hậu quả có chút khiến người ta không tưởng được.

Nhưng theo thời gian, một phần một giây quá khứ, Jon từ lo lắng lại biến thành một loại suy đoán. Tuy rằng anh ta không có bao nhiêu cơ hội chính đáng để hiểu biết ông chủ, nhưng chỉ cần qua vài lần tiếp xúc, anh ta

https://thuviensach.vn

cũng biết rất rõ ràng ông chủ tuyệt đối không thích lãng phí thời gian với người khác. Bởi vậy, anh ta sao có thể lại mất đến hai giờ đồng hồ để làm công tác tư tưởng? Lại nghĩ đến hình như Mạch Khê cùng ông chủ đi rất gần nhau, trừ phi là...

Ánh mắt Jon sáng lên, lại nhìn đến Mạch Khê đang lơ đãng quay đầu, để lộ phần gáy đầy dấu vết, trong lòng càng được chứng thực.

Đó là dấu hôn, là cách mà đàn ông khi chiếm hữu thích lưu lại!

Thì ra...

Jon không khỏi thay Mia tiếc hận. Mia ơi là Mia, có oán thì cũng nên oán cô lắm miệng, đắc tội Mạch Khê không nói, còn phải tội với ông chủ. Có những chuyện dù rõ ràng cũng không thể tùy tiện nói ra miệng.

Ánh mắt của anh ta quá mức chuyên chú, khiến Mạch Khê nhạy cảm nhận thấy. Cô có chút mất tự nhiên kéo kéo cổ áo, xõa mái tóc dài phủ xuống trước ngực. Là bị người ta phát hiện ra điều gì sao? Ngàn vạn lần đừng...

Cho tới bây giờ, hai chân cô còn hơi hơi run lên, thậm chí trong cơ thể còn lưu lại độ ấm của cha nuôi. Mà vị cha nuôi của cô, an vị bên cạnh, ngồi rất nghiêm chỉnh, ổn trọng như núi, tây trang chỉnh tề, giày da sáng bóng, không thể nhìn ra hắn vừa mới làm cái gì.

Chỉ có cô mới biết được, người đàn ông bên cạnh vào hai giờ trước có bao nhiêu cuồng dã. Làn da hắn màu đồng, thân hình cao lớn mạnh mẽ giống loài báo đen, dẫn dụ thân thể cô lần lượt trầm mê trong biển dục tình, lưu luyến quên phản kháng...

Khóe mắt Lôi Dận không khó nhận ra sự mất tự nhiên của Mạch Khê, đôi môi mỏng hơi hơi nhếch lên, lại dừng ánh mắt trên người Jon, giọng nói lạnh lùng, "Jon, trong cuộc họp, ánh mắt đôi khi là dư thừa!"

https://thuviensach.vn

Jon không ngờ Lôi Dận lại đột nhiên mở miệng, hơn nữa còn trực tiếp hướng về phía mình, bản thân không kịp phản ứng, lập tức giải thích, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ông chủ..."

Người đại diện Ron có chút vui sướng nhìn Jon gặp họa, hừ lạnh một tiếng, "Jon, chuyện hủy hợp đồng với Mia không bao lâu truyền thông sẽ biết được, chắc anh phải tốn thời gian xử lý rồi."

"Đa tạ đã quan tâm.", Jon tức giận nói, "Nếu tôi nhớ không lầm thì anh cũng là người đại diện của Mia."

"Thì sao nhỉ? Chuyện này không liên can gì tới tôi, tâm tư của tôi hiện tại đều dồn hết vào Mạch Khê. À, đúng rồi, Mạch Khê...", Ron cười có chút khoa trương, "Bảng xếp hạng ca khúc mới rất thuận lợi, xem ra Mạch Khê rất phù hợp với công việc này. Còn nữa, đại diện phía nhóm nhạc của Hàn Quốc RTY cũng vừa gọi điện thoại tới, hy vọng Mạch Khê có thể cùng họ hợp tác."

Lời nói của Ron khiến Mạch Khê ngẩn ra một chút, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng hỏi, "RTY? Nhóm nhạc của Hàn Quốc?"

"Đúng vậy, là bọn họ. Hiện giờ họ đang tổ chức buổi diễn cho các ngôi sao hàng đầu của Hàn Quốc. Lần trước ở buổi diễn của Phỉ Tỳ Mạn bọn họ cũng thấy được, đối với cô rất có hứng thú. Sở dĩ lần này cố ý mời cô tới tham gia là vì muốn được hợp tác cùng phía đài truyền hình. Không chỉ như thế, chuyến lưu diễn này còn muốn mời cô tới làm khách quý đó." Ron hứng phấn nói.

Mạch Khê biết ban nhạc này, đúng là toàn siêu sao hàng đầu của Hàn Quốc, thành viên gồm ba chàng trai. Cũng có rất nhiều cô gái hâm mộ hộ điên cuồng. Sở dĩ có được thành tựu này, thứ nhất là bởi giọng của họ rất tốt, thứ hai là cả ba người đều đẹp trai, lại có dáng người hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

Jon nghe xong, không đồng ý lắc đầu, "Tôi cho rằng Mạch Khê không thích hợp để hợp tác cùng họ."

Hắn dị nghị chuyện đưa người lạ vào công tác.

Jon hắng hắng giọng, "Giọng hát Mạch Khê vừa uyển chuyển lại đầy nội lực, sở dĩ tôi cố ý đào tạo Mạch Khê thành ca hậu Phỷ Tỳ Mạn thứ hai toàn thế giới, mà RTY nói trắng ra cũng chỉ là nhóm nhạc Châu Á cũng chưa đến được đẳng cấp thế giới. Theo ý tôi, Mạch Khê cùng họ xuất hiện chỉ kéo cấp bậc xuống mà thôi."

"Thứ bậc bị kéo xuống?"

Ron quái dị hét lên, "Jon, anh có lộn không? Anh có biết hiện tại RTY đứng hàng thứ bao nhiêu không? No. 1! Mạch Khê bây giờ còn là người mới, chúng ta cố ý đào tạo cô ấy trở thành ca hậu không sai, nhưng trước đó phải chứng minh thực lực mới được. Chẳng lẽ chỉ mượn dùng danh tiếng của một mình Phỷ Tỳ Mạn?"

"Tôi không muốn làm ẩu." Jon không đồng ý nói.

Ron hừ lạnh, "Tôi là nói từ thực tế!"

Hai người tự dưng lại nổi lên tranh chấp.

Đàm Trử Quân mở miệng, cắt ngang cuộc tranh cãi không ngừng giữa hai người, "Tôi cho rằng hợp tác là điều tất yếu!"

Hai người ngừng lại, nhìn về phía Đàm Trử Quân, anh ta hắng giọng một chút, "Người chế tác âm nhạc cho RTY có danh tiếng rất lớn, như vậy, chất lượng âm nhạc của RTY không thấy thấp bao nhiêu. Còn nữa, nếu bọn họ dám tổ chức lưu diễn, điều này cũng đã nói lên thực lực của họ vượt xa khỏi tầm của một ngôi sao Châu Á. Tôi cho rằng Mạch Khê ở phía sau hỗ trợ, ngược lại càng tăng thêm danh tiếng."

https://thuviensach.vn

"Không sai, tôi rất đồng ý với lời anh tôi vừa nói. Người chế tác cho RTY không phải người tầm thường. Hiện tại thị trường Châu Á có tiềm lực rất lớn, Mạch Khê lại mang dòng máu Châu Á, như vậy ngược lại rất phù hợp để quảng bá. Hơn nữa, hình tượng Mạch Khê, thanh xuân tịnh lệ, rất hòa hợp với một RTY toàn mỹ nam, dễ dàng tạo được đề tài nóng. Tôi thấy đây là một cơ hội rất tốt." Đàm Trử Bách cũng gật đầu nói.

Jon nhíu mày, nhìn về phía Mạch Khê...

"Mạch Khê, ý kiến của cô thế nào?"

Mạch Khê nghĩ nghĩ, vừa muốn mở miệng...

"Các người là thành viên của công ty chế tác chuyên nghiệp, muốn bồi dưỡng một ca sĩ lại cần đề tài nóng hổi sao?" Giọng nói lạnh như băng của Lôi Dận vang lên, ổn trọng trầm thấp, cũng không khó nghe ra nét không vui trong đó.

Đàm Trử Quân liếc mắt nhìn Lôi Dận, đáy mắt nổi lên suy xét, không nói gì. Đàm Trử Bách vẫn cố giải thích một câu, "Lôi tiên sinh, làm như vậy đối với chúng ta chỉ có lợi..."

"Công ty DIO muốn bồi dưỡng ca sĩ, không phải là con trâu cày!" Lôi Dận cắt ngang lời nói của anh, ánh mắt sắc bén trực tiếp dừng trên người Ron, "Là người đại diện lớn nhất, đề ra phương án tốt nhất cho tôi!"

"Ông chủ, tôi..."

"Tôi cần lặp lại lần thứ hai không?" Đáy mắt Lôi Dận lộ ra lãnh ý càng sâu.

Ron lắc đầu theo bản năng, nội tâm co lại một chút. Thế này là thế nào? Anh ta cho rằng đây là phương án tốt nhất, đây là một cơ hội lớn!

https://thuviensach.vn

Lôi Dận chuyển hướng sang người Jon...

"Cho tôi phương án thực tế nhất. Hình tượng Mạch Khê vốn tốt, cô ấy không cần phải dựa vào người khác!"

"Vâng, ông chủ."

Jon lập tức trả lời, ánh mắt mang theo chút châm chọc nhìn về phía Jon đang gian nan suy nghĩ, trong lòng cười thầm. Thật đúng là ngu xuẩn! Cũng không để tâm xem xét một chút đến quan hệ của ông chủ và Mạch Khê, lại đi để cô hợp tác cùng mỹ nam!

Quả là không rõ tình hình mà còn tự cho mình là đúng!

Ngay lúc Lôi Dận mệnh lệnh xong, chuẩn bị đứng dậy rời đi thì...

"Tôi muốn hợp tác cùng họ." Giọng nói của Mạch Khê từ sau hắn vang lên, ngữ điệu cũng không cao lắm nhưng lại lộ ra hàm ý kiên định.

Phòng họp nhất thời yên tĩnh.

Thân mình cao lớn của Lôi Dận quay lại, sườn mặt anh tuấn như chạm khắc từ đá cẩm thạch lạnh băng, trong con ngươi xanh lục ánh lên tia sắc nhọn, ngữ khí rất không vui:

"Cô nói cái gì?"

"Tôi muốn hợp tác cùng RTY!" Mạch Khê đứng lên, ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của hắn.

Một bên ánh mắt trong suốt kiên định, lại vẫn mang nét nhẹ nhàng như gió thổi ngang rừng.

Một bên ánh mắt sắc nhọn lạnh băng, như thể đang ngâm trong hầm băng giá.

https://thuviensach.vn

Hai người đối diện rất lâu, sắc mặt Lôi Dận rõ ràng phủ đầy hàn khí, như ác quỷ Satan trong bóng đêm, không giận nhưng đầy uy lực. Hai tay nhỏ bé đặt bên sườn của Mạch Khê siết chặt lại, bắt buộc bản thân không lùi bước, ngàn vạn lần không thể lùi bước.

Cô thực không rõ cơ hội tốt như vậy vì sao cha nuôi lại muốn ngăn cản. Hắn cho phép cô gia nhập giới ca sĩ, nhưng ba lần bốn lượt cản trở sự phát triển của cô, hắn rốt cuộc là muốn như thế nào?

Lôi Dận nhìn cô chằm chằm, thật lâu thật lâu sau đó, mới lạnh giọng nói, "Cô, tất cả phải nghe theo sự sắp xếp của Jon."

"Mạch Khê, cô yên tâm đi, tôi sẽ sắp xếp tốt cho cô... "

"Lôi tiên sinh... "

Mạch Khê ngoảnh mặt làm ngơ, lễ phép xưng hô gọi Lôi Dận một tiếng, cũng là thái độ xa cách, "Tôi biết nhóm nhạc này, thực sự rất ổn. Tôi cũng rất đồng ý với lời của người đại diện và thầy Đàm, làng giải trí vốn là nơi sản sinh nhiều đề tài nóng hổi. Nhưng tôi không cần điều này!"

Thái độ cùng ngôn ngữ của Mạch Khê thực sự làm Lôi Dận bất mãn. Hắn bước đến, bàn tay lớn nhấc cái cằm nhỏ của cô lên, giọng nói trầm thấp giống hệt như sấm sét cuồn cuộn phía chân trời.

"Cô nhất định phải cãi lời tôi mới được sao?"

"Ông chủ Lôi, tôi chỉ là muốn đảm bảo quyền lợi của bản thân mà thôi."

Giọng nói Mạch Khê không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, tuy rằng tình cảm mới dịu nhẹ kia khiến cô hoảng hốt như đang trong mộng, nhưng tính cách cưỡng chế cùng quyết sách đó khiến cô khó có thể chấp nhận được.

https://thuviensach.vn

Đáy mắt Lôi Dận vẫn bình tĩnh như cũ, giọng nói lạnh lùng, "Không cần thử thay đổi quyết định của tôi!"

"Tôi là ca sĩ đầy hứa hẹn, phải có quyền lợi của bản thân!" Mạch Khê hơi hơi cao giọng một chút, ánh mắt như cũ, tựa như không vì sự lạnh lùng của hắn mà thay đổi.

Lôi Dận cười lạnh, "Nếu không?"

Mạch Khê hít sâu một hơi, như là được ăn cả ngã về không, quật cường đối đầu với hắn...

"Bằng không... anh cứ việc lệnh cho công ty DIO sa thải tôi đi !"

Đôi mắt Lôi Dận đột nhiên rét lạnh, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Jon hoảng hốt, người đại diện Ron cũng ngồi không yên, không khỏi khuyên can nói: "Mạch Khê, cô có biết mình đang nói gì không?"

"Tôi biết!"

Mạch Khê trả lời, tầm mắt lại như cũ nhìn về phía Lôi Dận, "Tôi rất rõ ràng bản thân đang làm cái gì. Nếu tôi không có quyền tham gia ý kiến thì có khác gì con rối gỗ? Chẳng thà rời khỏi giới nghệ sĩ!"

"Mạch Khê!" Đàm Trử Bách kinh ngạc kêu lên.

Đàm Trử Quân nhíu nhíu mày, ánh mắt vẻ nghiêm trọng nhìn Mạch Khê.

Sắc mặt Lôi Dận hiển nhiên càng thêm khó coi, mỗi đường nét anh tuấn đều lộ ra sức mạnh cùng sự sắc lạnh. Con ngươi tựa mãnh thú nhìn chằm chằm Mạch Khê như thể muốn ăn thịt người, từng tiếng gằn rơi xuống...

"Cô uy hiếp tôi?"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê to gan, ngẩng đầu nhìn, cũng giống Lôi Dận gằn từng tiếng trả lời, "Hoặc là, cho tôi quyền lựa chọn; hoặc là, cấm sa thải đi!"

"Mạch Khê..." Trợ lý nghệ sĩ Apple đã muốn điên lên rồi, thấp giọng kêu lên, "Em điên rồi sao?"

Không khí trong phòng họp đều hết sức căng thẳng, mỗi người trong lòng đều hoảng sợ vô cùng.

Lôi Dận không nói thêm điều gì nữa, chỉ nhìn cô chằm chằm, không hề chớp mắt, như một con sói hoang dã, toàn thân lộ ra hơi thở nguy hiểm khiến người ta hãi sợ.

Ron ở một bên nhíu muốn đứt chân mày. Mạch Khê này thế nào sao lại dám chủ động uy hiếp ông chủ? Kết cục của Mia cô nàng cũng không phải không thấy được, thế nào lại cố tình vuốt râu hùm?

Thật lâu sau...

"Jon !" Lôi Dận lạnh băng mở miệng, tầm mắt không hề rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê.

Jon lập tức bước đến, dè dặt cẩn trọng hỏi, "Ông chủ, có gì phân phó?"

Tất cả mọi người đều khẩn trương đứng lên.

Đôi mắt sắc bén của Lôi Dận co lại, vẻ nguy hiểm cũng thu lại một chút, trở lại bình tĩnh như trước...

"Sắp xếp cho cô ấy hợp tác cùng RTY!"

"Hả? À, vâng, tôi sẽ." Jon đầu tiên là sửng sốt, lại lập tức phản ứng lại, vội vàng lên tiếng trả lời.

Cả văn phòng dấy lên vẻ kinh sợ.

https://thuviensach.vn

Tảng đá nặng trong lòng Mạch Khê rốt cuộc cũng rơi xuống. Cô thực sự không nắm chắc chuyện này, không ngờ... hắn lại đồng ý.

Nắm tay hơi lỏng ra, trong lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh.

Lôi Dận tựa như nhìn thấy sự thoải mái vừa hiện lên trong đáy mắt cô, đôi môi mỏng gợi lên một đường cong châm chọc, lại nâng lên bàn tay lớn khẽ vuốt đỉnh đầu cô, "Đêm nay, Phí Dạ sẽ đến đón em."

Thân mình Mạch Khê run lên, quay đầu tránh đi theo bản năng. Bàn tay Lôi Dận thế này vô cùng ám muội, mi tâm cũng nhíu lại.

Cha nuôi đây là thế nào? Hắn là loại người nói chuyện luôn tính toán có mục đích rõ ràng, như vậy là muốn nói cho tất cả, cô cùng hắn có quan hệ!

Quả nhiên, Lôi Dận nói xong câu đó, toàn bộ phòng họp đều như hít phải hơi lạnh...

Nếu bọn họ không nghe nhầm, là ông chủ bảo để Phí Dạ tới đón Mạch Khê. Phí Dạ là vệ sĩ quan trọng bên người Lôi Dận, nhưng lại có thể để Phí Dạ tự mình đến đưa đón phụ nữ...

Ánh mắt tất cả đều dừng hết trên người Mạch Khê!

Mạch Khê xấu hổ không thôi, muốn giải thích lại không thể nào mở miệng.

Khóe môi Lôi Dận hơi hơi nhếch lên, thu được hiệu quả như ý, sải bước rời khỏi.

Phòng họp cực kỳ yên tĩnh.

———————

https://thuviensach.vn

Quá trình cùng nhóm nhạc RTY hợp tác rất nhanh đã được sắp xếp ổn thỏa, thông báo thứ nhất Mạch Khê nhận được chính là tiết mục biểu diễn cùng nhóm nhạc này, ngay sau đó là trở thành khách quý của chuyến lưu diễn, cùng bọn họ diễn trên sân khấu. Mạch Khê ngoại lệ có thể biểu diễn chính ca khúc của mình, đây cũng coi như cơ hội quảng bá ca khúc mới.

Từ trong phòng luyện vũ đạo đi ra thì sắc trời đã nhá nhem tối. Đàm Trử Bách không giống với anh trai Đàm Trử Quân. Tính cách anh rất phóng khoáng, lại có diện mạo tuấn tú, đương nhiên khiến không ít phụ nữ si mê, điên cuồng. Anh vừa luyện vũ đạo cho Mạch Khê xong liền đi thẳng ra ngoài, ngồi lên chiếc xe thể thao khỏe khoắn.

Hành lang công ty rất yên tĩnh. Mạch Khê nhìn nhìn đồng hồ, thời gian còn rất sớm, Phí Dạ không thể đến đón cô ngày, lại trùng hợp từ phía sau vang lên thanh âm của đàn dương cầm.

Là Đàm Trử Quân! Xuyên qua cửa sổ, ánh đèn nhàn nhạt chiếu vào sườn mặt anh tuấn của anh ta, có vẻ chuyên chú cùng ổn trọng. Có lẽ anh ta đang vì cô mà sáng tác bài hát mới.

Trong lòng Mạch Khê thoáng thấy ấm áp, nhẹ nhàng gõ cửa một chút, bước vào.

Đàm Trử Quân này nổi tiếng là người khó tính cầu toàn, Mạch Khê không khó nhìn thấy trên bản thảo sáng tác đã sớm kín bút tích, công sức của anh ta đổ ra rất nghiêm túc cùng cẩn trọng.

Thấy cô bước vào, Đàm Trử Quân chỉ chỉ vào chỗ trống bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3

Lời Mời Bất Ngờ Giữa Đêm Tối

Chờ Đàm Trử Quân sửa chữa xong một đoạn ca khúc, Mạch Khê mới mở miệng, "Thầy Đàm, lần biểu diễn này anh muốn tôi hát hai bài hát mới?"

Đảm Trử Quân để bản nhạc sang một bên, nhìn cô, sắc mặt lãnh đạm, "Chẳng lẽ cô chỉ muốn hát một bài? Lần này là cơ hội tốt, nhân đó mà quảng bá luôn ca khúc thứ hai."

"Vậy vất vả cho thầy Đàm rồi." Mạch Khê thấy trễ như vậy mà anh ta vẫn ở lại sáng tác vì cô, trong lòng thực cảm động cùng áy náy.

"Đây là trách nhiệm của tôi, mà trách nhiệm của cô là hát cho tốt." Đàm Trử Quân không chút động tĩnh gì vì lời của cô, giọng nói bình tĩnh.

Mạch Khê gật gật đầu, đối với thái độ của Đàm Trử Quân cô đã sớm quen. Anh ta có tiếng là vua khó tính, nhiều nữ nghệ sĩ trong công ty đều cực kỳ sợ anh ta.

"Cô nghe hai đoạn nhạc này thử xem, có khác biệt một chút." Đàm Trử Quân bất ngờ nói tiếp, "Phần điệp khúc, cô nghĩ rằng đoạn nào hợp với cô hơn?"

https://thuviensach.vn

Từ dương cầm phát ra hai đoạn nhạc khác nhau ở phần điệp khúc, xong, anh ta nhìn về phía cô, "Đoạn thứ hai?"

Mạch Khê im lặng, Đàm Trử Quân - nhà chế tác âm nhạc lừng lẫy này, muốn nghe ý kiến của cô?

"Cô có tư cách phát biểu ý kiến, bài hát này cô cũng sẽ hát, dù sao..."

Ngữ khí Đàm Trử Quân không rõ là mang theo ý tứ hàm xúc gì, lãnh đạm nói tiếp, "Ca sĩ công khai chống đối ông chủ, chỉ có thể có hai kết cục, một là hoàn toàn bị loại trừ, một là vận sẽ rất đỏ. Thật rõ ràng, cô thuộc loại thứ hai."

"Tôi..." Mạch Khê hết đường chối cãi.

"Tôi nói rồi, mặc kệ quan hệ giữa cô và Lôi Dận có là gì đều phải hát tốt ca khúc này. Đây là yêu cầu duy nhất của tôi đối với cô." Đàm Trử Quân nói.

"Tôi sẽ."

Mạch Khê gật đầu, bộ mặt giương cung bạt kiếm trước Lôi Dận được thay bằng dáng vẻ ngoan ngoãn, "Tôi cho rằng đoạn thứ hai tương đối thích hợp, nhưng thay đổi một chút thì tốt hơn nhiều."

Nói nhiều cũng chẳng ích gì, cô chỉ có thể dùng hành động thực tế để chứng minh hết thảy, vả lại, cô căn bản cũng không có nhiều thời gian để giải thích cái gì.

"Ồ?" Đàm Trử Quân hiển nhiên không nghĩ rằng cô gái này sẽ nói như vậy, "Cô nghĩ nên sửa chỗ nào?"

Nhạc sĩ như anh ta luôn luôn có quyền uy, chưa từng có ca sĩ nào dám sửa chữa ca khúc của anh ta mà Mạch Khê lại đánh vỡ quy củ này.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê đương nhiên không biết điều đó. Cô nghĩ nghĩ, đi tới đàn dương cầm ngồi xuống, nâng tay đánh một đoạn nhạc, "Tôi cho rằng nên thêm nốt cao hơn ở đoạn đầu, như vậy sẽ phù hợp hơn, nhạc cũng sẽ dày lên nhiều, thích hợp cho tôi biểu diễn."

Đàm Trử Quân nghe xong, như có chút đăm chiêu. Chính xác là, sau khi Mạch Khê sửa chữa chút ít, khúc nhạc đã êm tai hơn rất nhiều.

"Thì ra cô cũng biết đánh đàn."

"Cũng không phải chuyên nghiệp."

Mạch Khê cười nhẹ, mới phát hiện khoảng cách cùng Đàm Trử Quân rất gần, tựa như là vai kề vai vậy, vì thế vội vàng đứng lên, ngượng ngùng nói, "Cái này chỉ là tôi đề nghị thôi. Đương nhiên thầy Đàm là người chuyên nghiệp, tôi sẽ nghe theo ý kiến của anh."

Kỳ thực, Mạch Khê tinh thông nhiều loại nhạc cụ, không chỉ có đàn dương cầm, nhạc cụ phương Tây mà cả nhạc cụ truyền thống cũng biết.. Từ nhỏ đến lớn cô thích nhiều thứ. Lần đầu tiên được thực sự chạm vào saxophone thì ngay ngày hôm sau, bác Hàn Á đã sắp xếp một phòng trong tòa thành làm một phòng toàn các loại nhạc cụ cao cấp. Cho đến bây giờ cô mới hiểu được, tất cả đều do cha nuôi sắp xếp.

Trừ âm nhạc, cô từ bé đến giờ học ít nhất sáu thứ tiếng, đáng tiếc là, cô chỉ tinh thông bốn ngôn ngữ. Nhưng mà theo cô biết, cha nuôi, người đàn ông tàn nhẫn kia, lại thông thạo đến tám thứ tiếng…

Đàm Trử Quân đàn lại một lần nữa, lần đầu vừa lòng cười cười, "Không sai, cứ dựa theo lời cô nói mà sửa!", rồi lại nhìn về phía cô như có chút đăm chiêu, "Cô rất thông minh."

Mạch Khê không chút né tránh ánh mắt anh ta, "Nếu đây là lời thầy Đàm khích lệ, tôi xin nhận."

https://thuviensach.vn

"Cô biết tôi đang nói gì mà.", Đàm Trử Quân khép bản thảo soạn nhạc lại, "Không thể không nói, một người phụ nữ nếu xinh đẹp, thành công sẽ khác; mà một người phụ nữ vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, một khi thành công lại khiến đàn ông có cảm giác bị uy hiếp."

"Tôi thực không rõ ý tứ của thầy Đàm." Sắc mặt Mạch Khê bình tĩnh, như trăng sáng ở chân trời.

Đàm Trử Quân nhìn cô, không hề chớp mắt...

"Chuyện Mia, cô nói dối."

Ánh mắt Mạch Khê hơi trùng xuống, đối diện với đôi mắt Đàm Trử Quân, "Đúng, tôi nói dối. Sự thật là, cô ta đánh tôi một bạt tai, còn tôi đổ nước rửa tay vào miệng cô ta."

"Vì sao lại nói dối?" Đàm Trử Quân lạnh nhạt hỏi.

"Bởi vì tôi không thích cô ta." Mạch Khê trả lời rất trực tiếp.

"Cho nên tôi mới làm vậy."

"Ồ!"

Đàm Trử Quân nhìn cô, như thể vừa phát hiện một con người chân thật nào khác ở đây, thật lâu sau mới tiếp tục nói, "Cô không thích cô ta, vì vậy lợi dụng ông chủ để quét sạch chướng ngại."

"Vòng xoáy giải trí luôn kẻ lừa người gạt, tôi làm như vậy, chính là nhượng cho bản thân một đường lui." Giọng Mạch Khê thật mềm mại, nhưng lại lộ ra sự kiên định cực độ.

Đàm Trử Quân hơi nhướng mày, "Một ngày kia cô ta sẽ có cơ hội gây chuyện với cô."

https://thuviensach.vn

"Trên đời này luôn luôn không có sự công bằng, nhất là trong giới giải trí. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng."

"Đừng quên, hình tượng của cô trước công chúng là thanh thuần." Đàm Trử Quân cường điệu một câu.

Mạch Khê hít sâu một hơi, "Điều này không sai, là thanh thuần, nhưng không phải là đơn thuần. Tôi cho rằng đây là hai khái niệm khác nhau. Nếu như vừa mới bắt đầu đã bị người ta coi khinh, cho dù trở thành ca hậu cũng sẽ bị người ta nói này nói nọ. Vị trí của Phỉ Tỳ Mạn là một ví dụ chính xác, tôi không muốn giống như cô ấy."

"Cô có quan điểm của cô, tuy rằng, cô rất thông minh, nhưng mà tôi cũng không tán đồng." Đàm Trử Quân cũng không có dấu hiệu tức giận.

Mạch Khê cười cười, "Cảm ơn thầy Đàm đã có lời, không biết là tôi có thể hỏi anh một chuyện hay không?"

Đôi mắt Mạch Khê như phát ra tia sáng, nhìn về phía Đàm Trử Quân, nhả ra từng chữ rõ ràng, "Cấm khúc kia... là do ai sáng tác?"

Đàm Trử Quân hơi hơi sửng sốt, như là trong lúc nhất thời không phản ứng kịp,"Cấm khúc? Cấm khúc nào?"

Mạch Khê có chút kỳ quái với phản ứng của anh ta, hơi chần chờ một chút, lập tức nói: "Chính là ca khúc tôi hát ở buổi diễn của Phỉ Tỳ Mạn, sau lại bị cấm hát."

"À... " Đàm Trử Quân nhớ lại, lại nói ra một câu cảm thán, làm Mạch Khê càng thêm khó hiểu.

"Thầy Đàm, anh sẽ không quên chứ? Là chính anh nói, người sáng tác ca khúc này đã không còn trên đời nữa? Chuyện tình là thế nào? Là ai đã

https://thuviensach.vn

sáng tác ca khúc đó?" Cô nóng nảy, đôi mắt lưu ly lại lóe lên một chấm sáng nhỏ.

Đàm Trử Quân hiển nhiên không dự đoán được Mạch Khê sẽ hỏi vấn đề này, mi tâm nhất thời nhíu lại một chút, "Vì sao cô đột nhiên hỏi chuyện này?"

"Tôi chỉ muốn biết điều mình chưa nắm rõ." Mạch Khê trả lời rất kiên quyết, không có chút giấu giếm. Khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc cũng lộ ra vẻ kiên định.

Đàm Trử Quân không trả lời ngay, chỉ xoay người, nâng tay chạm đến những phím đàn dương cầm. Âm thanh réo rắt của ca khúc Mạch Khê từng hát vang lên.

Mạch Khê cũng không khiếp sợ, người làm âm nhạc có thể trong một thời gian rất ngắn ghi nhớ được nhạc của một ca khúc nào đấy là chuyện bình thường, nhất là với Đàm Trử Quân – một thiên tài âm nhạc. Cấm khúc vang lên dưới những ngón tay anh lại mang một nét phong tình, cô nghe như có chút ai oán, lại nồng đậm ấm áp, giống như... muốn nói cho người nghe một điều gì đó, một điều đáng giá để cùng người chia sẻ.

Tại sao có thể như vậy?

"Cô phạm sai lầm lớn nhất là đã phá hỏng khúc ca này."

Đàm Trử Quân kết thúc bản nhạc, nhìn về phía Mạch Khê. Ánh mắt mơ hồ, giọng nói cũng bình tĩnh như lúc ban đầu, ngữ điệu đã có chút nghiêm túc.

Mạch Khê sửng sốt...

Cô phá hỏng ca khúc này? Có ý gì?

https://thuviensach.vn

Hiểu rõ nghi hoặc của cô, Đàm Trử Quân đứng lên, hướng về phía cửa sổ. Từ trên cao nhìn xuống dòng người xô bồ phía bên dưới, giọng nói trở nên trầm thấp mà sâu thẳm...

"Kỳ thực, tôi cũng không biết tác giả đã sáng tác ra ca khúc này."

Một câu nói khiến Mạch Khê vẫn chưa hiểu được, "Hả?"

Đàm Trử Quân xoay người nhìn cô, lãnh đạm nói: "Rất kỳ quái phải không? Thật ra tôi cũng chỉ là trong một lần ngẫu nhiên biết đến bài hát này. Chỉ biết rằng, tác giả là một người phụ nữ."

Phụ nữ?

Trong đầu Mạch Khê thoáng hiện ra một thân hình, người ấy cao gầy xinh đẹp, khuôn mặt chan chứa tình cảm như nước mùa xuân. Chính là bức ảnh chụp người phụ nữ trong thư phòng cha nuôi...

Chẳng lẽ thật là...

Nhất là phản ứng của cha nuôi.

Đàm Trử Quân thầm thở dài một hơi, "Tôi đã gặp cô ấy, đó thực sự là tài nữ. Tuy chỉ một lần nhưng cũng đủ rồi, mỗi lần nghĩ lại vẫn như mới đây."

"Cô ấy... là người phụ nữ như thế nào?" Tim Mạch Khê dần đập mạnh hơn, cảm giác cổ họng nghẹn ứ.

"Một người phụ nữ rất đẹp."

Đàm Trử Quân thong thả nói, "Khi đó tôi chẳng phải là nhạc sĩ gì cả, chỉ chơi dương cầm kiêm thêm công việc nhạc công. Một hôm, có một người phụ nữ đến. Hình như cô ấy đang muốn tìm một cây đàn dương cầm chất lượng tốt. Cô ấy nhấn thử vài phím sau đó chơi nửa bản nhạc. Ông chủ

https://thuviensach.vn

của tôi hình như cũng quen cô ấy, vì cô ấy giới thiệu mình xuất thân từ danh gia."

"Một nửa bản nhạc?" Mạch Khê kinh ngạc, "Vì sao lại chỉ có một nửa? Mà đó là ca khúc nào?"

"Chính là cấm khúc cô nói."

Đàm Trử Quân kiên định nói, "Lúc ấy ca khúc này cũng chỉ có một nửa. Người phụ nữ ấy khi đàn đến một nửa thì dừng lại. Ông chủ còn khen ngợi ca khúc này rất êm tai. Tôi nghe thấy cô ấy nói, 'Khúc ca này tôi viết cho cục cưng trong bụng, chờ đứa nhỏ ra đời, tôi sẽ hoàn thành xong ca khúc này'. Bởi vì với âm nhạc, tôi luôn rất nhạy cảm, thế nên liền nhớ rất rõ bài hát này. Cô ấy cuối cùng chọn được một cây dương cầm. Mấy tháng sau, tôi vẫn không nhận được danh sách điều âm, vì thế khi nói chuyện với ông chủ về chuyện người phụ nữ ấy, không ngờ ông chủ lại nói, cô ấy đã chết, trong ngày sinh, vì sinh khó mà qua đời."

Lòng Mạch Khê dường như nghẹn lại, trong cổ họng như thể toàn vị máu, mơ hồ chuyển động trong không khí, làm cô không thể thở được.

"Khó sinh mà qua đời?"

"Chuyện cụ thể ra sao tôi cũng không rõ ràng được bao nhiêu, chỉ cảm thấy tiếc hận quá mức. Bài hát này cảm giác thực sự rất tuyệt, là ca khúc hoàn mỹ nhất tôi từng nghe qua. Đáng tiếc lúc ấy chỉ nghe được một nửa, tôi nghĩ nửa còn lại là do những người khác tiếp tục, bằng không cũng chẳng thể xuất hiện một bài nhạc tuyệt như vậy nữa. " Đàm Trử Quân nhẹ nhàng thở dài một tiếng, không khó nhìn ra tình cảm thương tiếc của anh ta.

Mạch Khê nhíu chặt đôi mày đẹp, ngực có cảm giác đau xót. Không biết vì sao, cô cảm thấy rất không thoải mái, nhất là nghe được chuyện tác giả bài hát này... vì khó sinh mà mất.

https://thuviensach.vn

Cô rất hoài nghi chuyện của người phụ nữ này. Nếu quả thực là người phụ nữ trong bức ảnh ấy, sao lại có thêm một đứa trẻ? Đứa trẻ kia hiện là ai? Cha ruột của nó là ai? Đứa trẻ đó, hiện tại ở đâu?

Đàm Trử Quân không rõ ràng được đầu óc của cô đang là một mớ bòng bong, chậm rãi nói tiếp, "Sở dĩ tôi nói cô phá hỏng ca khúc này, là vì cô căn bản không biết. Lúc cô biểu diễn đều tràn ngập ai oán cùng đau xót, kỳ thực không phải. Người phụ nữ ấy khi đàn ca khúc này vẻ mặt rất hạnh phúc. Ngẫm lại cũng đúng, viết bài hát cho con mình, đương nhiên sẽ ngập tràn hương vị của ấm áp, làm sao có thể ai oán được?"

Mạch Khê hoàn toàn mụ mị, vốn là cho rằng thực đã tiếp cận được chân tướng, cho rằng Đàm Trử Quân biết tác giả của bài hát này, không ngờ sự tình lại xa cách, không hề đơn giản lại càng thêm phức tạp, cũng không có đầu mối, giống như tơ vò.

"Mạch Khê, hiện tại tôi rất muốn biết, cô làm sao biết được bài hát này ?" Đàm Trử Quân trái lại hỏi một câu.

"Hả?..." Mạch Khê sửng sốt, theo bản năng nói, "Là vô tình tìm được trên mạng."

"Không thể nào."

Đàm Trử Quân một tiếng phủ quyết lời nói của cô, "Những lời này nếu nói cho người ngoại đạo nghe, đương nhiên không thể nghi ngờ gì nữa. Nhưng ca khúc này tôi luôn luôn có ấn tượng sâu đậm, nếu thực sự có ở trên mạng như cô nói, tôi nhất định sẽ biết. Ca khúc này, khẳng định là không thể tìm thấy ở trên mạng!"

"Việc này..."

Mạch Khê biết căn bản không thể gạt được Đàm Trử Quân. Như lời anh ta nói, anh ta là một nhà chế tác âm nhạc chuyên nghiệp, nếu thực sự xuất

https://thuviensach.vn

hiện một bài hát xuất sắc như vậy, anh ta làm sao có thể không biết, nhất là một bài hát đã lấy đi rất nhiều sự chú ý của anh.

"Là một người bạn cho tôi, về phần cô ấy làm sao có được, tôi thực cũng không rõ."

Đàm Trử Quân sau khi nghe vậy, mày hơi nhíu nhanh lại, gật gật đầu, "Thực sự rất kỳ lạ, ca khúc này rõ ràng có hai phiên bản khác nhau. Xem ra, chân tướng của chuyện này chỉ có anh ta mới biết được."

"Anh ta?"

"Ông chủ chúng ta, Lôi Dận!"

Đàm Trử Quân lãnh đạm nói, "Chắc chắn là anh ta biết được chân tướng của ca khúc này, nếu không sao lại cấm ca khúc này truyền ra ngoài?"

Mạch Khê giật mình...

_____

Bóng đêm dần dần lan tỏa khắp nơi. Đèn hai bên đổ ánh sáng xuống làn đường đầy xe cộ, tô rõ một thế giới nhộn nhịp.

Khi Mạch Khê từ công ty DIO bước ra, cô suýt chút nữa đã ngất xỉu vì không thể thở được.

Buổi nói chuyện cùng Đàm Trử Quân rõ ràng làm cô càng thêm lo lắng. Sự tình tựa như lâm vào một cục diện vô cùng bế tắc, người có thể phá bỏ được cục diện này cũng chỉ có một mình cha nuôi hay sao? Cứ cho là cô có thể hỏi, nhưng dựa theo tính cách của cha nuôi, cô cũng không có khả năng được nghe giải thích.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã gần đến chín giờ, cuộc sống về đêm còn chưa thực sự bắt đầu. Cho tới lúc này Mạch Khê vẫn chưa thấy bóng dáng

https://thuviensach.vn

Phí Dạ đâu.

Những nhân viên bắt đầu lục tục rời công ty không nén được tò mò liếc nhìn Mạch Khê một cái. Xem ra, thậm chí cả bảo vệ cũng đang thì thầm nói nhỏ, vậy là chuyện của Mia trong công ty sớm đã có người tuồn ra ngoài. Chắc chắn hiện tất cả đang đoán nhỏ đoán to quan hệ của cô cùng cha nuôi...

Đang suy nghĩ, một chiếc sẽ dài xuất hiện trong bóng đêm. Ánh đèn nê-ông sáng bóng ẩn hiện trên thân xe cao nhã. Ngay sau đó, chiếc xe dừng trước mặt Mạch Khê.

Mạch Khê giật mình sửng sốt một chút, chiếc xe này... không phải là của cha nuôi, cũng không phải là của Phí Dạ.

Một chiếc xe xa lạ!

Cửa xe mở ra, một người đàn ông toàn thân mặc trang phục màu đồng đen đi xuống, có vẻ như là lái xe tư nhân của gia đình nào đó, nhìn thấy Mạch Khê, ngữ khí cung kính nói, "Xin hỏi, cô chính là tiểu thư Mạch Khê?"

Mạch Khê nhẹ nhàng gật đầu một cái, đôi mi xinh đẹp hơi hơi chớp, "Ông là?"

Người đàn ông mỉm cười, trên mặt không hề có thái độ nguy hiểm, thái độ cùng giọng nói nhẹ nhàng, "Mạch Khê tiểu thư, để cho thuận tiện, lão gia nhà chúng tôi muốn gặp mặt cô một lần."

"Lão gia nhà ông?" Mạch Khê càng lúc càng không hiểu ra sao, "Lão gia ông là ai? Tôi có quen không?"

Người đàn ông mỉm cười, đi đến cửa trước của chiếc xe, lễ phép mở cửa, nhẹ giọng nói, "Lão gia họ Lôi, Lôi tiên sinh là con của lão gia nhà

https://thuviensach.vn

chúng tôi."

Mạch Khê bừng tỉnh đại ngộ... Lão gia của nhà họ Lôi!

Cũng chính là cha của cha nuôi cô, là người trên danh nghĩa cô phải gọi là... ông nội? Xưng hô này có chút không quen.

"Không biết tiểu thư Mạch Khê có tiện để gặp mặt?" Người đàn ông này đương tỏ vẻ hỏi ý kiến của cô, nhưng cách mở cửa xe như thế lại biểu lộ vẻ không thể cự tuyệt được.

"Muốn tôi đi đâu?" Mạch Khê trấn tĩnh hỏi.

"Biệt thự Lôi gia." Người đàn ông nhẹ nhàng nói bốn chữ.

———————————

Đêm càng thêm khuya.

Nhóm bảo vệ công ty đều đã ngáp lên ngáp xuống, những văn phòng làm việc trong công ty đều đã đóng cửa. Phía trước cửa công ty, một chiếc xe xa hoa ngừng lại.

Ánh trăng như nước, chiếu vào trên thân xe, tản ra ánh sáng sắc nhọn lạnh lẽo.

Chỉ trong chốc lát, Phí Dạ từ công ty DIO đi ra, sắc mặt lộ rõ vẻ nghiêm túc cùng ngưng trọng. Lái xe thấy thế lập tức mở cửa xe, hắn chui vào trong xe, nhìn về phía người đàn ông đang ngồi phía sau...

"Lôi tiên sinh, có người đã đưa tiểu thư Mạch Khê đi."

Sau lớp kính, bộ mặt cương nghị của Lôi Dận đột nhiên trở nên lạnh ngắt, giống như điêu khắc từ hàn băng khiến người ta phải hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

"Ai đưa cô ấy đi?"

Phí Dạ dừng một chút, ngữ khí trầm thấp nói, "Là... lão gia!"

Đôi mắt sắc nhọn như loài ưng của Lôi Dận đột ngột co rụt lại, hơi thở nguy hiểm dần lan tràn toàn thân, lạnh giọng quát, "Đến biệt thự!"

"Vâng, Lôi tiên sinh!"

Xe giống như con báo đen dưới bóng đêm xuyên qua làn đường vắng.

Ngự Hoàng Uyển...

Tọa lạc tại phía Nam của nước Mỹ, khu vực nổi tiếng thần bí này dành riêng cho những người có tiền. Nơi này giá cao đến nỗi líu lưỡi. Sở dĩ thần bí là bởi vì cả tòa sơn dã đều được nhà giàu chiếm giữ, bốn phía ngoại trừ hồ nước xinh đẹp còn có thực vật xanh um tươi tốt, chim hót, hoa thơm, còn hơn cả tiên cảnh. Lại thêm việc cấm người ngoài vào càng khiến nơi đây trở nên thần bí.

Đây là lần đầu tiên Mạch Khê tiếp xúc với đình viện xa hoa này một cách gần như vậy. Có sự cổ điển phong tình và uy nghiêm của Trung Hoa, lại kết hợp với nét văn hóa của Châu Âu, hai loại kiến trúc dung hợp một chỗ không khó chịu, ngược lại càng thêm đại khí hùng vĩ.

Nơi này là biệt thự của Lôi gia, cơ hồ cũng là một khu vực riêng biệt.

Bước vào đại sảnh của tòa hoàng thất, Mạch Khê còn chưa hoàn toàn quen được với khung cảnh đã được mời đến thư phòng ở lầu ba.

Thư phòng nơi này không giống với thư phòng của cha nuôi ở tỏa thành. Nó được thiết kế cách điệu sắc ám trầm lạnh lẽo, trầm mộc hồng nhạt lại có chút rám nắng điểm trang toàn bộ thư phòng, tạo nên một cảm

https://thuviensach.vn

giác trầm ổn. Trong không khí còn tỏa ra hương đàn hương nhàn nhạt, không khó nhìn ra đây là thư phòng của một người già.

Trên bàn trà thủy tinh đã đặt sẵn một bộ trà cụ, cho thấy chủ nhân thư phòng này rất thích trà đạo. Tuy rằng Mạch Khê không tinh thông trà đạo, nhưng lại có thể nhìn ra đây là bộ trà cụ xa xỉ vô cùng.

Lá trà ngon nhất tỏa ra hương thơm ngát, cùng hương đàn hương nhàn nhạt hòa quyện một chỗ, thật có cảm giác phong tình.

Không như trong tưởng tượng của Mạch Khê, ngược lại là một ông già đứng tuổi hiền từ vui vẻ, mang lại cảm giác ôn hòa. Loại yên tĩnh cùng ấm áp này khiến cô cảm thấy dễ chịu, như có một dòng nước ấm đang chảy qua nội tâm.

Nhất là ông lão đang ngồi cách cô không xa, trên gương mặt mỉm cười nhìn cô, chưa có nói một câu nào, chỉ đơn giản là nhìn...

Mạch Khê không nhìn thấy trên mặt ông có đến nửa điểm địch ý, có điều...

Cô thật sự không rõ mục đích lần gặp mặt này là vì cái gì.

Một lúc sau, ông lão mới chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm ổn...

"Con, chính là Mạch Khê?"

Mạch Khê nhìn thẳng, đôi mắt như ôn tuyền lắng lặng, cô gật đầu một cái.

Đây là ông nội trên danh nghĩa của cô... Lôi lão gia! Tuy rằng nhìn qua thực ôn hòa nhưng cô vẫn luôn không rõ mục đích của ông ta là gì, bởi vậy mới sinh ra một tia cảnh giác.

Đây là thói quen đã được giữ lại lúc nhỏ.

https://thuviensach.vn

Ông lão lộ nét hiền từ, ôn hòa tươi cười. Dường như cảm thấy được sự cảnh giác của Mạch Khê, ông đưa tay ngâm lá trà. Động tác liền mạch lưu loát không khó nhìn ra ông lão rất tinh thông trà đạo.

Dần dần, hương trà tràn ngập khoang mũi Mạch Khê. Ông lão cười sang sảng, đem một chén trà nhỏ đặt trước mặt cô. Mạch Khê nhìn chăm chú lá trà màu xanh đang xoay trong dòng nước nóng.

"Bình thường hẳn là rất ít uống trà?"

Lôi lão gia ôn nhuận nói, "Mấy đứa thanh niên này chỉ uống cà phê, cocktail thôi, chúng ta già rồi không uống quen được mấy cái kia."

Mạch Khê không rõ ràng lắm, nhìn ông lão. Thật ra mà nói, cha nuôi một chút cũng không giống với Lôi lão gia. Chỉ qua vài câu ngắn như thế này, cô có thể cảm nhận được vị lão gia này là người hay nói, tính cách cũng thực ôn hòa. Còn cha nuôi thì giống như một thanh kiếm sắc bén, tuy rằng nội liễm trầm ổn, lại lộ vẻ lạnh lùng khiến người khác không dám thân cận.

Thấy cô không nói lời nào, ý cười bên môi Lôi lão gia càng đậm, nhưng mà Mạch Khê xem ra, lần này ông cười có chút cứng ngắc, chỉ nghe ông nhẹ nhàng nói, "Dận nhi lúc tiếp quản Lôi thị cũng không thích uống trà, đứa nhỏ này tính tình ám cường ngạnh, nhưng từ sau khi tiếp quản công ty thì trở nên trầm ổn hơn. Con người, có đôi khi cũng giống trà, cần lắng đọng lại mới có thể thấy được bên trong."

Ông lão như vừa nói cho Mạch Khê nghe, hoặc như lầm bầm một mình khiến Mạch Khê càng lúc càng không hiểu ra sao.

Gọi cô tới đây, vì phẩm trà?

"Lôi lão tiên sinh, xin hỏi, người gọi cháu tới đây có chuyện gì ?" Cô không nhịn được mà đem mối nghi vấn trong lòng ra hỏi.

https://thuviensach.vn

Lôi lão gia cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm, sau đó buông xuống, nhìn cô, "Theo như lễ giáo, con hẳn phải gọi ta một tiếng ông nội."

Giọng nói khiêm tốn, nghe không ra một chút ép buộc nào, lại lộ ra uy quyền, giống hệt như Lôi Dận.

Mạch Khê hơi chớp mắt, nhẹ nhàng đáp lời, "Dựa theo tuổi của con trai người, còn không thể sinh ra con gái lớn như cháu."

Nói xong câu đó, cô vốn cho rằng ông lão sẽ tức giận, nhưng không ngờ được Lôi lão gia đầu tiên là hơi hơi sửng sốt, ngay sau đó cười phá lên, "Cô nhỏ này thật đúng là miệng lưỡi lanh lợi vô cùng. Nói như vậy hẳn là thỉnh thoảng Dận nhi phải tức chết mất!"

Mạch Khê thật sự đoán không được suy nghĩ trong lòng Lôi lão gia. Cô đâu có nói sai gì sao?

"Nếu không phải có gì quá đáng thì cháu cũng không chọc giận ông ta."

"Ông ta?"

Ông lão hưng trí dạt dào nhìn cô, mẫn cảm bắt giữ lúc giọng nói của cô thay đổi, "Ông ta trong lời nói của con là cha nuôi con. Nhắc tới nó hình như con không vui ?"

"Lôi lão tiên sinh, nếu trong lúc cháu nói chuyện, thái độ hoặc là ngữ khí bất kính làm người không vui thì cháu rất xin lỗi, nhưng mà, cháu thực sự đang không có tâm trạng gì." Mạch Khê không muốn giấu giếm mà ăn ngay nói thật.

Ông ấy hẳn là không vui mới đúng, dù sao nhiều năm như vậy chính là Lôi gia nuôi lớn cô, ăn uống, đồ dùng... tất cả đều là của Lôi gia. Kể cả cô không muốn thừa nhận nhưng Lôi Dận là cha nuôi của cô, đây là sự thực không thể thay đổi.

https://thuviensach.vn

Lôi lão gia lắc đầu, không có chút dấu hiệu tức giận, chỉ nhẹ nhàng buông một tiếng thở dài, "Dận nhi đích xác không thích hợp để làm một người cha. Thực ra ngay từ lúc con vừa được nhận vào tòa thành, ta vốn tính đưa con đến một gia đình đại phú khác để người ta nuôi dưỡng, nhưng mà, Dận nhi một mực phản đối."

Mạch Khê ngẩn ra, cho tới bây giờ cô không biết còn có chuyện này.

Cha nuôi... Vì sao lại phản đối đem cô cho người khác nuôi?

Dường như nhìn thấy nghi vấn của cô, Lôi lão gia tự rót một chén trà, lại kiên định nói, "Nó làm như vậy chỉ có một mục đích!"

"Mục đích gì?" Mạch Khê cảnh giác hỏi.

Lôi lão gia nhìn cô, đáy mắt hình như thoáng lướt qua vẻ nghiêm trọng, lãnh đạm, khiến người ta không thể nào nắm bắt được.

"Con trên danh nghĩa là con gái nó, nhưng mà, nó lại muốn con trở thành người phụ nữ của nó!"

Ngón tay Mạch Khê run lên, chạm tới tách trà, khiến cô khẽ rên lên một tiếng ; may mắn nước trà nóng không chạm đến tay cô...

"Cháu, cháu không rõ ý tứ của người..." Cô ngập ngừng nói. Cái cảm giác bị người ta liếc mắt một cái đã nhìn thấu một lần nữa lan tràn, khiến cô thực sự không một chút thoải mái.

"Không, con hiểu."

Lôi lão gia nhẹ nhàng cười, "Cô gái, không cần khẩn trương. Ta hiểu tính cách của con mình, nó muốn như thế nào, ta thực rất rõ ràng."

"Ông muốn nói điều gì?" Tâm tư Mạch Khê đã có chút lộn xộn, vô lực hỏi.

https://thuviensach.vn

Lôi lão gia thở dài một hơi, "Đừng hiểu lầm, kỳ thực hôm nay ta gọi con đến chính là muốn nhìn con một lần. Hôm nay nhìn được, mới phát hiện, vẻ ngoài của con chẳng những rất giống mẹ con, mà ngay cả tính cách cũng đều rất giống..."

"Mẹ cháu?"

Mạch Khê chấn động, giọng nói cũng cao hơn một chút. Ngay sau đó, ánh mắt đều trở nên cực kỳ kích động, "Ông đã gặp mẹ của cháu rồi? Bà là ai? Mẹ của cháu là ai?"

Lôi lão gia nhìn cô, đối với cảm xúc kích động của Mạch Khê hoàn toàn đối lập, nhẹ giọng nói câu, "Mẹ con là... Bạc Tuyết!"

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 4

Pandora Đã Mở

Một câu nói ra như một tia sét đánh ngang qua bầu trời...

Mạch Khê đột ngột đứng dậy, đôi mắt đẹp mở lớn, hô hấp của cô cũng trở nên dồn dập. Trong đầu, hàng loạt tiếng nói chèn át lên nhau, lại như bay đến từ bốn phương tám hướng nghiền nát cô, cho đến khi ra thành từng mảnh nhỏ….

“Trong Bạc Tuyết Bảo chỉ gieo trồng một loài hoa, chính là Ngọc Sơn Bạc Tuyết…Tất cả đều do Lôi tiên sinh tự tay trồng.”

“Nghe nói cha nuôi của em đã tự tay giết chết người phụ nữ ông ta yêu nhất cùng mẹ của mình!”

“Từng có một vị tiểu thư cũng muốn rời Bạc Tuyết Bảo, kết quả…”

“Đã chết sao?”

“Mất tích.”

“Người phụ nữ ấy tên gì?”

“Bạc Tuyết…”

https://thuviensach.vn

“Tuyết…đừng khóc, hãy để anh yêu em…”

“Mười năm cách biệt muôn trùng – Dù không cố nhớ nhưng lòng chẳng quên.”

“Diện toàn lạc hoa phong đãng dạng - Liễu trùng yên thâm - Bạc Tuyết phi lai vãng - Vũ hậu khinh hàn do vị phóng - Xuân sầu tửu bệnh thành trù trướng.”

“Tôi chỉ nhớ rõ đó là một người phụ nữ rất đẹp. Cô ấy nói đến khi con mình chào đời bài hát này sẽ hoàn thành. Nhưng sau đó lại qua đời vì khó sinh.”

Mạch Khê bịt chặt hai tai lại theo bản năng, hàng lông mi dài run run, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn bao giờ hết, dường như mỗi một lần hít thở đều như bị dao cắt, xuyên qua yết hầu. Và rồi, một phát xuyên thẳng đến trái tim.

Hơi lạnh dần dần tràn khắp cơ thể, ngay cả cánh môi mình bây giờ, Mạch Khê cũng cảm thấy buốt giá…chết lặng…

Lôi lão gia thấy thế, đôi mắt ôn hòa trầm lặng ánh lên một chút suy xét, thân thiết hỏi, “Mạch Khê, con đối với chuyện của mẹ ruột mình... không có chút xúc động nào hay sao?”

Trong giọng nói phảng phất sự quan tâm hơn là dò xét.

Cảm giác đau đớn vẫn tiếp tục giày vò thân thể, Mạch Khê buông hai tay, trong mắt toàn là vẻ khó hiểu, khiếp sợ cùng với chân tay luống cuống. Cô lắc đầu, lập tức hỏi: “Lôi lão tiên sinh, mẹ của con thực sự là Bạc Tuyết ư? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chuyện khiến cô khiếp sợ, vẫn còn nhiều lắm!

https://thuviensach.vn

Mẹ của cô là Bạc Tuyết? Vậy Bạc Tuyết này rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào? Dựa theo lời kể của bác Hàn Á, cô ấy đã từng sống tại Bạc Tuyết Bảo, sau này vì muốn rời khỏi mà mất tích? Ảnh chụp ở ngăn kéo trong thư phòng của cha nuôi hẳn là người phụ nữ này? Nói như vậy, trong lòng cha nuôi luôn khắc sâu hình ảnh một người, chính là Bạc Tuyết…

Nếu Bạc Tuyết thực sự là mẹ của cô, như vậy... cha nuôi cô rất yêu mẹ của cô?

Mọi thứ, tại sao lại có thể như vậy?

Còn Bạc Cơ? Người phụ nữ trong tấm ảnh chụp và Bạc Cơ có dung mạo rất giống nhau, cô ấy có quan hệ gì với Bạc Tuyết?

“Cô bé…”

Ánh mắt Lôi lão gia lóe lên một tia thương hại, kéo cô ngồi xuống, hít sâu một chút. Trong mắt đã lẫn chút tiều tụy. Ông lão nhìn về phía cô, nói: “Ngày Dận nhi đem con về nuôi, ta chỉ biết chuyện này sớm muộn gì con cũng sẽ biết được. Mẹ của con chính là Bạc Tuyết, một người phụ nữ rất đẹp.”

Lồng ngực Mạch Khê dường như bị vật gì đó đập mạnh. Giọng nói ông lão vẫn trầm ổn như nước, nhưng lại khiến cô kinh hãi không thôi.

“Làm sao có thể…Tại sao có thể như vậy? Người ấy, bây giờ ở nơi đâu?

Giọng nói của cô có chút run rẩy. Hàng loạt suy nghĩ trong trí não đang quấn vào nhau, cô lại không biết nên hỏi như thế nào. Tất cả chỉ có thể tóm gọn trong một chữ... Loạn!

Sắc mặt Lôi lão gia có chút chần chừ, ngưng trọng nói tiếp, “Cô ấy…đã qua đời.”

https://thuviensach.vn

“Đã qua đời?” Tim Mạch Khê dường như ngừng lại trong giây lát, “Người ấy…mất như thế nào?

Vì sao đã mất? Thực sự đã không còn trên cõi đời này nữa? Nhưng bác Hàn Á rõ ràng đã nói là mất tích, làm sao có thể…

Lôi lão gia nghe vậy, buông chén trà xuống, gương mặt hằn lên những nét trầm trọng, ngay cả sự ôn hòa trên khuôn mặt chợt phủ bởi một chút áy náy. Dường như không còn sức lực nào, ông lão nói, “Mẹ của con, kỳ thực là... ta hại chết.”

“Ông….” Mạch Khê không thể đoán được phải nghe một câu trả lời như vậy, cả kinh nhìn về phía ông lão. Trong nhất thời không thể nói được điều gì…

Lôi lão gia nhìn cô, “Kỳ thực mục đích ta gặp con hôm nay chính là nhìn con một chút, rồi tự nói tiếng ‘xin lỗi’. Hai chữ này ta không thể nói nên lời với Dận nhi. Con người chính là như vậy, chỉ khi tất cả mọi thứ đã trôi qua, mới có thể nhận ra sai lầm của bản thân.”

Trong lòng Mạch Khê quặn lên từng cơn đau đớn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô chưa từng gặp mẹ lần nào, thậm chí ngay cả một chút ấn tượng nào đó cũng không hề có. Mẹ Viện trưởng ở cô nhi viện nói, ngay lúc cô vừa mới sinh ra đã bị người ta vứt ngay cửa cô nhi viện. Lúc còn nhỏ cô được một gia đình có tiền nhận nuôi. Gia đình ấy chỉ có một mẹ nuôi, người đàn ông chủ nhân của căn nhà đã sớm qua đời. Mẹ nuôi đối với cô rất tốt, thậm chí dạy cô học chữ. Đáng tiếc hạnh phúc không kéo dài, mẹ nuôi đã qua đời vì có vài chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Cô lại bị đưa trở về cô nhi viện, rất nhanh, cô bị một gia đình cầm thú khác nhận nuôi. Ngay lúc nước sôi lửa bỏng, tám tuổi năm ấy, cô rốt cuộc được đưa vào Bạc Tuyết Bảo, được Lôi

https://thuviensach.vn

gia nuôi dưỡng. Hôm nay cô mới biết... cô đang sống ở một nơi mà mẹ của cô đã từng ở…

Có những lúc, cô cũng đã tưởng tượng mình có một người mẹ giống như những đứa trẻ khác. Trải qua nhiều năm như vậy thỉnh thoảng cô vẫn nghĩ về vấn đề này.

Mẹ là ai? Cha là ai? Họ là những người như thế nào? Vì sao không chút thương tiếc mà vứt bỏ cô?

Có điều, mỗi khi cô nghĩ đến thì lại dâng lên một nỗi khát khao có cha có mẹ.

Đến cuối cùng cô rốt cục cũng thấy hận. Hận họ thật tàn nhẫn, hận họ vô tình. Nhưng đè nén không được, dù họ vô tình nhưng cô vẫn muốn biết họ.

Lôi lão gia thở dài….

Khuôn mặt già nua trong nháy mắt hiện lên vẻ ủ dột, nụ cười trên mặt cũng ẩn đi…

"Tất cả là do ta quá nặng tư tưởng môn đăng hộ đối theo truyền thống…" Mọi chuyện có vẻ như sẽ được hé lộ từ đây, tựa như mọi bí mật đang từ từ được mở ra từ một chiếc hòm phủ đầy bụi…

Trong lòng Mạch Khê đang dần dâng lên con sóng dữ dội……

Câu Lôi lão gia vừa nói, đã đạp đổ mọi nỗ lực để bình tĩnh của cô.

“Bạc Tuyết, chính là mẹ của con, cũng là người phụ nữ Dận nhi yêu sâu đậm!”

Những lời này gây cho cô sự khiếp sợ không kém khi biết mẹ ruột mình là Bạc Tuyết. Quả nhiên như cô phán đoán... cha nuôi cô yêu mẹ ruột cô…

https://thuviensach.vn

Cô không thể chấp nhận!

Một chút cũng không thể chấp nhận sự thật này, thậm chí, cô không muốn nghe bất cứ lời nào nữa.

Mẹ ruột cô, cùng với cha nuôi đã từng yêu nhau.

Không những thế lại còn phát sinh quan hệ, thậm chí là loại quan hệ chênh lệch đến mười tuổi như vậy.

“Năm đó, Dận nhi mới mười lăm tuổi!” Lôi lão gia nghiêm nghị nói, “Một thiếu niên mười lăm tuổi yêu một người phụ nữ hai mươi lăm tuổi, đây là điều mà gia tộc không thể nào chấp nhận được.”

Mạch Khê bàng hoàng!

Thì ra…

Mắt Lôi lão gia hơi hơi nhắm lại, rồi mở ra.

“Dận nhi từ nhỏ tính tính kỳ lạ, bởi vì một nguyên nhân đặc biệt, năm Dận nhi mười lăm tuổi mới trở lại Lôi gia.” Trong giọng nói của ông lão có chút âm u, “Ban đầu, ta cũng không biết nó yêu một người phụ nữ hơn nó tận mười tuổi, sau này, khi nó cùng mẹ con bắt đầu quan hệ thân mật hơn, ta mới phát hiện được. Nó là người thừa kế tương lai của Lôi gia, làm cha của nó, ta không thể nhìn con mình và mẹ con cùng với nhau, vì thế ta nhiều lần cản trở, thậm chí đưa một chi phiếu lớn yêu cầu mẹ con rời khỏi Dận nhi. Rốt cuộc Dận nhi cũng biết được chuyện này, nó giận giữ dùng súng chĩa vào thái dương ta, rồi mang mẹ con đi…”

Nói tới đây, Lôi lão gia cười khổ lắc đầu, sự chua xót cố hữu của một ông lão thể hiện vô cùng.

“Sau này thế nào?” Mạch Khê hữu khí vô lực hỏi.

https://thuviensach.vn

Cô nghĩ mình sẽ thống hận ông lão trước mắt này, nhưng phải làm thế nào để hận đây? Năm ấy, ông cũng chỉ lấy tình cảm của một người cha ngăn cản chuyện này. Từ xưa đến giờ, môn đăng hộ đối là chuyện bình thường, huống chi, mẹ lại lớn hơn cha nuôi đến mười tuổi. Gia tộc nhà họ Lôi hào môn như vậy, làm cách nào chấp nhận được người con dâu này?

Nhưng… cô muốn biết... mẹ cô đã mất như thế nào?

Lôi lão gia lắc đầu, “Năm đó thái độ của ta rất kiên quyết, ra lệnh cưỡng ép Dận nhi phải rời khỏi mẹ con, hơn nữa ta rất rõ ràng rằng Lôi gia sẽ không nhận người con dâu như vậy, nếu Dận nhi khư khư cố chấp, thì vĩnh viễn không được bước vào cửa nhà họ Lôi nữa. Nhưng ta thực sự không nghĩ đến chuyện, Dận nhi lại mang mẹ con rời đi, từ đó không trở về. Sau này ta nghe nói mẹ con mang thai, rồi qua đời đột ngột…”

"Không... Bà ấy làm sao có thể đột nhiên chết được? Rốt cục bà ấy chết như thế nào?" Mạch Khê kích động hỏi.

“Về chuyện mẹ con mất ta thực sự không biết nhiều. Điều ta áy náy là, nếu năm đó ta không cố chấp, Dận nhi cùng mẹ con cũng sẽ ở lại Lôi gia, và bây giờ cũng hòa thuận vui vẻ.”

Ngữ khí Lôi lão gia cũng có chút kích động, “Hơn mười tuổi thì sao chứ? Người ta già đi cũng chỉ muốn một nhà đoàn tụ, nhưng hiện tại thì sao? Dận nhi cho tới ngày hôm nay, cũng không tha thứ cho người cha này…”

Lòng Mạch Khê trống rỗng, như thể bị người ta dùng dao sắc khắc lên…

Cô không biết bản thân mình làm sao nữa. Khi nghe được hết thảy chuyện liên quan đến mẹ, cô rất đau lòng; nghe được chuyện tình cảm của mẹ và cha nuôi, cô cũng đau lòng nhưng càng đau lòng hơn, khi cô biết cha nuôi yêu sâu đậm mẹ đến như vậy…

https://thuviensach.vn

Ngón tay cô đang run rẩy, không khí đè nén khiến cô cảm thấy không thở được. Cô nghĩ nên rời đi lập tức, cứ xem như cái gì cũng chưa từng nghe thấy, nhưng mà, sự thật chính là sự thật, chân tướng chính là chân tướng, bất kể như thế nào đi chăng nữa, cô thực sự đã đứng trên con đường đi tới sự thật, không thể trốn tránh được.

Cô có một dự cảm đáng sợ, hắn là…

Còn không chờ bầu không khí bên trong hoàn toàn yên tĩnh xuống, ngoài thư phòng liền truyền tới những tiếng bước chân ồn ào, vội vã nóng nảy, như thể có rất nhiều người.

Dường như, ngay sau đó, cửa phòng bị một sức mạnh thô bạo đẩy ra, khí lạnh đột ngột bao trùm.

Mạch Khê sửng sốt, quay đầu nhìn lại…

Quả nhiên, là cha nuôi!

Hắn vẫn lạnh ngắt như trước, chẳng qua tròng mắt gần như đã kết thành băng. Phía sau là Phí Dạ đang tái mặt, và còn một số vệ sĩ bảo vệ tòa nhà này.

Trong lòng Mạch Khê đột nhiên trào lên một cảm giác khác thường, mỏng manh, cô không thể ngăn cản được…Còn không chờ cô có phản ứng, Lôi Dận sải bước đến trước mặt cô, siết chặt bàn tay nhỏ bé, một lời cũng chưa nói xoay người hướng ra ngoài rời đi.

“Dận nhi!” Giọng nói thâm trầm của Lôi lão gia vang lên từ phía sau, như mang theo một chút đau lòng.

Thân mình cao lớn của Lôi Dận dừng lại, một lúc lâu sau, hắn quay đầu nhìn chằm chằm Lôi lão gia, khuôn mặt lạnh như băng rõ ràng không chút thân thiện, lại không nói một câu nào.

https://thuviensach.vn

Lôi lão gia thở dài một tiếng, thân mình đứng lên lộ rõ nét già cỗi…

“Dận nhi, con lâu mới trở về nhà một lần, chỉ ăn một bữa cơm cũng khó như vậy sao?

Cảm xúc lạnh ngắt vốn có không phải vì những lời này mà dịu xuống, ngược lại, Lôi Dận gằn từng tiếng, “Mười năm trước, tôi đã nói qua, Mạch Khê là người của tôi, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy!”

Lôi lão gia nhẹ nhàng lắc đầu, “Con hiểu lầm rồi, Dận nhi, cha chỉ muốn nhìn đứa nhỏ của Bạc Tuyết một chút thôi, được không?”

Lôi Dận đột nhiên xoay người, đôi mắt xanh nhìn cha mình chằm chằm, như một thanh kiếm sắc bén, lưỡi kiếm thậm chí giết chóc tàn nhẫn mà không cần thấy máu. Mạch Khê bên người hắn rõ ràng cảm nhận được hơi thở lạnh băng đầy nguy hiểm…

Lôi lão gia tựa hồ đã quen với ánh mắt này của hắn, bất đắc dĩ nói tiếp, “Nhiều năm như vậy con rốt cuộc vẫn không từ bỏ được phải không? Cha thực sự muốn biết phải làm thế nào con mới không giữ mãi oán hận trong người nữa. Không sai, năm đó cha đúng là muốn chia rẽ con cùng Bạc Tuyết, nhưng con cũng chớ quên, mẹ của con cũng chết trong tay con, chẳng lẽ như vậy còn không đủ để xóa tan hận thù của con ư?”

Mạch Khê rồi đột nhiên run lên, theo bản năng ngẩng đầu kinh hãi nhìn Lôi Dận. Là thật, hắn thật sự giết hắn mẫu thân! Làm sao có thể...

Lôi Dận bên cạnh nghe những lời này xong, sắc mặt không có nửa điểm biến hóa, chỉ là, ý lạnh trong mắt ngày càng sâu, tựa như chỉ cần rời vào trong đó vạn kiếp bất phục, hắn cười lạnh...

“Cha yêu quý, ông phải nói rõ ràng một chút, bà ta, chính là người đàn bà đã thông đồng với ông!”

https://thuviensach.vn

Thân mình Lôi lão gia run nhè nhẹ, “Con làm sao có thể xưng hô như thế đối với bà ấy? Dù sao cũng là mẹ kế của con!”

“Không sai, là mẹ kế!”

Giọng Lôi Dận giống như nước trong hồ lạnh, gương mặt như được phủ một màn sương lạnh, “Bà ta là ông khẩn trương cưới vào cửa sau khi mẹ ruột tôi mất, chính là người hầu của mẹ tôi, thế nào lại chạy lên giường của ông rồi?”

“Dận nhi, con... làm càn!”

“Tôi đã sớm quen làm càn!”

Lôi Dận lạnh như băng nhìn ông lão, gằn từng tiếng cảnh cáo, “Đừng có tiếp tục quấy rầy Mạch Khê, bằng không cho dù ông là cha tôi, tôi cũng sẽ không khách khí!”

Nói xong câu đó, hắn dắt Mạch Khê bước ra khỏi thư phòng.

Lôi lão gia tức giận đến thân mình run lên, thả mạnh người xuống sô pha.

Bên ngoài thư phòng, vệ sĩ của tòa biệt thư vội vàng ngăn Lôi Dận lại…

“Thiếu gia, lão gia thực sự rất nhớ ngài."

Bị ngăn lại, mi tâm Lôi Dận hơi nhíu, Phí Dạ bên người hắn lập tức tiến lên, lạnh giọng quát, “Cút ngay!”

Đám vệ sĩ đều giật mình, ào ào lui xuống, đương nhiên là không dám cùng với người như Lôi Dận giao thủ, huống chi đối phương là Phí Dạ tiếng tăm lừng lẫy, lại do một tay Lôi Dận dạy dỗ. Nếu thực sự phải động thủ, thì nhóm vệ sĩ này cũng không phải là đối thủ của hắn.

https://thuviensach.vn

Ba người rời khỏi tòa biệt thự, bóng đêm ngày càng đen đặc…

———————————

Trong tòa thành, sương lạnh dần dần tản đi.

Gương mặt Lôi Dận lạnh ngắt, vừa túm vừa lôi Mạch Khê về đến tòa thành, gây nên một màn kinh động. Những người làm, quản gia Hàn Á trong tòa thành vội vàng tiến lên, vừa muốn nói điều gì lại bị Lôi Dận cắt ngang, “Không có sự cho phép của tôi, ai cũng không được phép lên lầu!”

“Vâng, Lôi tiên sinh…” Hàn Á lo lắng nhìn thoáng qua khuôn mặt tái nhợt của Mạch Khê.

Cô không nói một lời nào, chỉ trừng trừng nhìn Lôi Dận, không hề chớp mắt.

“Rầm..."

Lôi Dận dường như chỉ dùng chân đá phăng cửa phòng, quẳng Mạch Khê vào bên trong, xoay người đóng cửa lại, rồi hai mắt nhìn cô chăm chăm, như một con sói bị chọc giận.

Mạch Khê hồ như không vì sợ hãi mà e ngại, đôi mắt đẹp như cũ nhìn thẳng hắn, một nỗi bi phẫn đau thương khuất lấp chống đỡ lấy tinh thần của cô.

Lôi Dận đột nhiên bước tới, hai bàn tay lớn như hai gọng kiềm siết chặt vai cô, hương thơm quen thuộc một lần nữa bao phủ lấy, mang theo một áp lực nguy hiểm khiến người ta phải kinh sợ.

“Tôi nói rồi, ngoan ngoãn chờ Phí Dạ đến đón em, vì sao lại đi cùng người lạ? Vì sao muốn đến nhà cũ của Lôi gia? Em là người của tôi, chỉ có thể nghe lời tôi!”

https://thuviensach.vn

Cảm giác đau đớn trên đầu vai ngày một tăng, Mạch Khê cố nén đau, nhìn về phía Lôi Dận, đáy mắt dần tỏa ra một làn sương mù, giống như hoa lê đầu xuân[1], đẹp đến mức khiến người ta đau lòng. Cô dừng mắt nhìn hắn, giọng nói vẫn lạnh băng như trước…

“Lúc trước ông mang mẹ từ nhà của họ Lôi về đến đây cũng nói như vậy sao?”

Ánh mắt Lôi Dận chấn động, đột nhiên nhíu lại, bàn tay lớn đang siết hai vai cô theo bản năng buông lỏng ra.

“Em nói cái gì?”

Mạch Khê nhìn hắn, thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi dường như đã không thấy rõ hình dáng của hắn nữa, lại đột nhiên đẩy hắn ra, không nói hai lời chạy ra khỏi phòng, lên lầu…

Lồng ngực Lôi Dận đột nhiên có một sự đau đớn nào đó dần lan ra, bàn tay lớn của hắn run nhè nhè, đặt lên ngực rất lâu. Ánh mắt Mạch Khê khi nãy khiến hắn không thể hít thở dược. Lần đầu tiên muốn ôm siết cô thật chặt đến khảm vào tâm can, nhưng lại bất lực.

Chẳng bao lâu sau, tiếng bước chân dồn dập của Mạch Khê một lần nữa vang lên hướng đến căn phòng. Cô nhìn Lôi Dận, theo bàn tay nhỏ bé, “cạch” một tiếng trên bàn trà.

Lôi Dận theo âm thanh nhìn lại. Là ảnh chụp! Cô vừa mới vào thư phòng của hắn, đem tấm ảnh chụp này ra.

Mạch Khê nhìn hắn, sự ẩm ướt trong mắt đã từ từ lan ra, âm giọng lại cực kỳ kích động.

“Người phụ nữ trong ảnh chụp, rốt cuộc là ai?”

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Lôi Dận dần dần lạnh xuống, nhìn Mạch Khê, không nói gì.

“Không nói?”

Mạch Khê cười lạnh, đáy mắt dâng trào sự tuyệt vọng, “Được, tôi đây thay ông nói. Bà ấy, chính là Bạc Tuyết, người phụ nữ ông yêu thương nhất, cũng là mẹ ruột của tôi, đúng chứ?”

Lông mày Lôi Dận nhíu lại.

“Tại sao ông không nói gì? Ông không dám thừa nhận, chính là bởi vì tất cả đều là sự thật sao?”

Mạch Khê bước tới, lần đầu tiên dùng ngữ khí như vậy để truy hỏi hắn. Ngửa đầu, đáy mắt như tràn đầy đau lòng, tĩnh mịch như hoa tuyết rơi xuống.

“Ông trả lời cho tôi, mẹ mất như thế nào? Rốt cuộc là như thế nào? Hay là... mẹ thật sự là do ông tự tay giết chết?”

Lôi Dận đột nhiên nhìn thẳng cô, đáy mắt hoàn toàn chứa đựng uy lực khiến người ta hoảng sợ.

Mạch Khê không chút nào sợ hãi, thấy hắn không có chút ý tứ giải thích thì bi thương từ đáy lòng ngày càng mãnh liệt, như đã rơi vào một đáy vực sâu nhất, khiến cô không trông mong một tia hy vọng nào nữa.

“Mẹ là người phụ nữ ông yêu sâu đậm nhất, khi ông biết được mẹ bị Lôi lão tiên sinh kia mang đi, ông trở lại Lôi gia, dùng súng chĩa vào đầu cha ông, đưa mẹ đi mất!”

Giọng Mạch Khê có chút run rẩy, ánh mắt nhìn hắn đầy phức tạp xen lẫn bi thương thống hận, thậm chí…tuyệt vọng. Trong lòng nặng nề bất an bởi sự trầm mặc kéo dài của hắn…

https://thuviensach.vn

“Ông giữ mẹ bên người. Mẹ yêu ông, nhưng không có cách nào chấp nhận được sự thật lớn hơn ông mười tuổi, hơn nữa lời của Lôi lão tiên sinh đã khiến mẹ hình thành ý muốn rời khỏi ông, nhưng bất luận thế nào, ông cũng không từ bỏ mẹ, bởi ông yêu mẹ tôi, cho dù chết cũng muốn mẹ bên cạnh ông. Loại yêu này biến thành một gánh nặng, cho đến khi mẹ mang thai con ông, cuối cùng vì khó sinh mà mất, kỳ thực... à ông tự tay hại chết mẹ, là mẹ muốn chấm dứt tình yêu không rõ ràng này, mà ông lại ép buộc cưỡng chế mẹ, đúng không?

[1]: Dương: Tớ đoán ở đây chị Âm Tầm muốn dựa vào câu “lê hoa đái vũ” để diễn tả.

Lê hoa đái vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

* Pandora: Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò cua mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh… và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “ hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

Chiếc hộp Pandora tượng trưng cho những bí mật không thể để lộ ra.

Ánh đèn nhu hòa giữa phòng ngủ trên tường dần dần bị bóng đêm ngoài cửa sổ bao phủ, cho dù màu vàng nhạt âm ấm kia vẫn không khiến đáy mắt băng giá của Lôi Dận dịu xuống. Sườn mặt anh tuấn của hắn đột nhiên trở nên vặn vẹo, tựa như độ lạnh đã hạ xuống thấp nhất, khiến người ta không khỏi run rẩy.

https://thuviensach.vn

“Em, nói bậy bạ chuyện gì vậy?” Hắn rốt cuộc cũng mở miệng, câu hỏi vang lên tràn đầy sự khắc nghiệt, ủ dột tiêu điều.

Đáy mắt lưu ly tràn đầy sự u oán thoáng qua, lại sắc bén giống như một thanh kiếm, dùng lưỡi dao sắc bén nhất mở toang một lỗ hổng trong lòng hắn. Dần dần, máu lan tràn, lan tràn mãi mãi, cho đến khi hơi thở tinh ngọt từ lồng ngực trào dâng, yết hầu đột nhiên động đậy…

Cô không hề chớp mắt mà nhìn hắn. Đôi con ngươi hắn băng lạnh đang dần chuyển sang màu đỏ tươi, khuôn mặt anh tuấn phủ một màn sương lạnh. Vết thương trong lồng ngực lại đau rát, đau rát tột cùng, đến không thể nào hô hấp nổi.

“Ông nói cho tôi biết, đây có phải là sự thật hay không?” Giọng nói yếu ớt xa lạ mang theo nỗi tuyệt vọng đau đớn, tựa như vẫn còn mang theo một chút chờ mong nào đó.

Lồng ngực Lôi Dận bị ánh mắt đầy tuyệt vọng của cô đập mạnh vào, máu gần như không thể lưu thông được, kí ức một lần nữa trở về trong trí óc. Ánh mắt Mạch Khê cùng với người phụ nữ trong quá khứ kia ‘không mưu mà hợp’, tuyệt vọng, quật cường, đôi mắt không chớp khiến cho người khác có nỗi xúc động đau lòng.

“Ông không nói là vì ông không dám nói!”

Mạch Khê đến gần hắn, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, gần như chạm vào cằm hắn, nỗi đau tự đáy lòng theo đôi mắt tràn ra…

“Đúng như tôi đoán, là ông ích kỷ giết mẹ tôi.”

Lôi Dận nhìn cô chăm chăm, nhưng không muốn giải thích cái gì, đáy mắt cuồng loạn lạnh lẽo dần dần bình tĩnh trở lại, dường như đã bị tính cách ẩn nhẫn mãnh liệt của hắn áp chế, giọng nói trở nên bình tĩnh dị thường…

https://thuviensach.vn

“Hôm nay, em đã ầm ĩ đủ rồi!”

Một câu nói, tuyên bố hắn đối với sự lên án của cô không quan tâm, mệnh lệnh bá đạo không lúc nào là không nhắc đến quyền uy khí thế của hắn.

Không sợ hãi, càng là như thế, trái tim Mạch Khê càng thêm băng giá. Cô cười lạnh, chậm rãi lui về phía sau, lệ sương trong đáy mắt dần loan ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lại. Đột nhiên cô mở cửa phòng ra…

“Rầm..."

Cửa phòng một lần nữa đóng lại, ngay sau đó, thân mình bé nhỏ của cô liền bị một bàn tay lớn của đàn ông kéo lấy, chạm vào lồng ngực hắn, một sức mạnh khuất lấp phủ lấy.

“Muốn đi?”

Một giọt nước mắt lớn không đè nén nổi sức nặng tích tụ, rơi xuống mu bàn tay Lôi Dận. Sức nóng dường như muốn lấy mạng của hắn, nơi đau đớn trong lồng ngực lại một lần nữa tăng thêm.

“Ông còn muốn như thế nào?”

Rốt cuộc Mạch Khê không nhịn được, đối diện với hắn hét to, đối lập hoàn toàn với sự bình tĩnh của hắn, nước mắt bắt đầu tràn ra, cảm xúc kích động vô cùng.

“Tôi hỏi ông, mẹ ruột của tôi là Bạc Tuyết, như vậy... cha của tôi là ai?

Thân mình cao lớn của Lôi Dận khẽ run một chút, sức mạnh của bàn tay lớn đương siết lấy đột nhiên tăng thêm.

Đáy mắt Mạch Khê đã hoàn toàn bị nước mắt che khuất tầm nhìn, sắp không thấy rõ bi thương lướt qua đôi mắt của hắn, đôi môi anh đào run rẩy

https://thuviensach.vn

như lá mùa thu sắp rơi rụng, hoàn toàn mất đi vẻ sáng bóng thường có…

“Ông giữ Bạc Tuyết ở bên người, mẹ mang thai con của ông, mà đứa trẻ này... chính là tôi!”

Cô rốt cuộc cũng nói ra sự phán đoán đáng sợ nhất trong lòng, điều phá nát tâm can cô, “Ông, làm sao có thể làm vậy đối với tôi? Ông là cha của tôi, tại sao có thể làm như vậy? Ông còn muốn thế nào nữa?”

“Tôi không phải là cha em!”

Lôi Dận rốt cuộc cũng hét trả một câu, lần đầu tiên lửa giận để lộ rõ ràng trong đáy mắt, mãnh liệt chồng chất, như vũ khí hạt nhân có thể nổ tung bất cứ lúc nào, hết thảy đều có thể hủy diệt trong chốc lát.

Sắc mặt Mạch Khê hoàn toàn tái nhợt.

“Ông thừa nhận, thừa nhận Bạc Tuyết chính là mẹ ruột tôi…”, cô cười lạnh, nước từ vành mắt không ngừng chảy xuống.

“Như vậy, người đó là ai? Cha ruột của tôi là ai?”

Cảm xúc không ổn định của Lôi Dận một lần nữa hiện hữu ở đôi mày đang nhíu lại, sức lực ở hai bàn tay một lần nữa siết chặt lấy, khiến cô trong chớp mắt có thể không thở được mà chết. Cô chỉ cảm thấy từ trên đỉnh đầu hai tròng mắt sầm xuống sắc bén như kiếm, bên tai, giọng nói quá mức trầm thấp lại bọc sự nguy hiểm đậm đặc.

“Em nghe rõ cho tôi, em không có cha! Bất luận kẻ nào cũng không có tư cách trở thành cha em!”

Huyết sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê dần dần biến mất, cô không rõ ý tứ trong lời nói của hắn, lại thấy được đáy mắt lạnh ngắt cùng tàn nhẫn như ma quỷ, hệt như một con sói tản ra nét bi thương.

https://thuviensach.vn

“Tất cả, chỉ là cái cớ của ông!”

Cô tuyệt vọng mở miệng, “Ông tàn nhẫn giết người phụ nữ mình yêu nhất, lại biết rõ tôi là con gái ông mà vẫn làm ra chuyện cầm thú. Ông không biết mình đang làm cái gì sao? Ngày đêm hưởng thụ thân mình của con gái ruột mình!”

Lôi Dận nổi giận, áp mạnh cô trên tường, thân thể to lớn nguy hiểm cùng sự rét lạnh hoàn toàn vây lấy cô, không chừa một khe hở nào...

“Tôi lặp lại một lần nữa, cũng là lần cuối cùng!”

Hắn cúi đầu xuống thấp, đôi môi mỏng gần như sát vào cánh môi vì phẫn nộ bi thương của cô mà mím chặt, thoát ra một câu nói lạnh băng.

“Tôi, không phải là cha ruột em.”

“Cho nên, ông từ yêu thành hận, giết mẹ tôi…”

Mạch Khê bị hắn đè sát một chút sức lực cũng không còn, giọng nói yếu ớt vô lực, ngay cả thân mình cũng để mặc hắn kiềm trụ, giống như lọt thỏm bên trong nhà giam.

“Bởi vì ông quá yêu mẹ, cho nên mới không chịu được sự thật mẹ mang thai con của người khác; bởi vì mẹ mang thai con của người khác, ông mới tự tay giết mẹ; bởi vì ông tự tay giết mẹ, nhiều năm như vậy ông mới nhớ mãi không quên được, thậm chí có thống hận và áy náy. Ngay lúc nghe tôi hát bài hát đó, ông bắt đầu trở nên bất an, thậm chí cường ngạnh phong tỏa nó!”

Khuôn mặt Lôi Dận run rẩy, khóe môi hơi nhếch lên thành một độ cong khắc nghiệt. Sau một lúc lâu, hắn mới lạnh lùng nói, “Không sai, ca khúc kia thực sự là Bạc Tuyết đàn cho tôi nghe.”

https://thuviensach.vn

Thân mình Mạch Khê run nhè nhẹ như một lá cây vô lực phiêu đãng trong gió, đôi mắt cũng mất dần ánh sáng. Cô tuyệt vọng lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Ông không có tư cách để nghe ca khúc này, bởi vì nó vốn thuộc về tôi!”

Lời của cô làm mày Lôi Dận siết lại, ưng mâu đột nhiên nhíu chặt…

“Em nói cái gì?”

Mạch Khê nhìn hắn, đôi môi mềm mại vô lực khẽ mở, một vẻ đẹp của sự tuyệt mĩ nhưng thê lương…

“Ca khúc này không phải là vì ông, mà là vì tôi, mẹ tôi lúc mang thai tôi, vì tôi mà sáng tác bài hát này!”

“Ở đâu em nghe được chuyện quái quỷ này?” Lôi Dận giật mình, đáy mắt lại lướt qua một tia bi thương, còn lại đều là sự khó hiểu.

“Ông đang sợ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê đầy ánh sáng lạnh băng, sự sợ hãi đối với hắn đã bị khát vọng tìm ra sự thật thay thế. Cho tới bây giờ, cô ngược lại không hãi sợ người đàn ông này nữa.

Lôi Dận thấy cô không trả lời, giọng nói đột nhiên cao hơn, mệnh lệnh nói, “Trả lời cho tôi!”

“Mẹ tôi khi mang thai đã từng đi một cửa hàng nhạc cụ để chọn mua đàn dương cầm. Trong lúc ấy, mẹ sáng tác ca khúc này, chẳng qua là chưa xong! Chính mẹ nói với ông chủ, bài hát này là dành cho đứa trẻ trong bụng!”

Trên gương mặt của Mạch Khê, nước mắt đã khô kiệt, dấp dính loang đầy lệ quang, nhìn người đàn ông phía trước mình, giọng nói cô châm chọc

https://thuviensach.vn

mà bi thương, “Vậy nên, ông làm gì có tư cách để nghe ca khúc này!”

Lôi Dận nghe vậy, mày nhíu càng nhanh, thân mình cao lớn lui lại mấy bước, bàn tay lớn đặt ở một bên, đôi mắt lóe lên sự nghi ngờ.

“Không có khả năng…”

Hắn thế nhưng nói nhẹ một câu, thuận thế kéo Mạch Khê vào trong lòng mình, ánh sáng nghi hoặc đã được thay thế bởi sự kiên định không gì thay thế được…

“Điều này, căn bản là không có khả năng.”

“Vì sao?” Mạch Khê sẵng giọng hỏi ngược, toàn thân lan ra hơi thở giống như loài báo.

Lôi Dận đột nhiên vung tay lên một cách phiền não.

“Tôi nói không có khả năng tức là không có khả năng. Trong tòa thành vốn không có đàn dương cầm!”

Câu này làm thân mình Mạch Khê run lên một chút, cơn đau nhè nhẹ từng đợt từng đợt lan tỏa…

Cô thê lương nhìn Lôi Dận, “Thì ra, Bạc Tuyết đã thực sự ở tòa thành.”

Đúng vậy, khi cô vừa mới vào tòa thành căn bản là không có thấy qua một cây đàn dương cầm nào, nhưng là, cô một chút cũng không tin lời Lôi Dận nói. Người đàn ông này giống hệt ma quỷ, hoàn toàn có khả năng làm biến mất một câu đàn dương cầm, đem tất cả những gì liên quan đến Bạc Tuyết mai táng theo!

Cô chỉ tin Lôi Dận một chút, rằng hắn không phải là bố ruột mình, bằng không theo tính cách hắn sẽ không giải thích đơn giản như vậy.

https://thuviensach.vn

Có điều…

Lôi Dận nhìn cô, lần thứ hai trong đêm đối diện cô trả lời…

“Không sai, Bạc Tuyết chính là mẹ ruột em, cô ấy đích xác cũng từng sống tại nơi này!”

Lời nói ngắn gọn dứt khoác của người đàn ông đầu tiên khiến Mạch Khê có một sự rung động thật sâu. Sau đó, đôi mắt đẹp nổi lên sự hoảng sợ, cánh môi run run, như một loại bệnh dịch lây lan, tràn khắp cơ thể.

“Ông, ông thật đáng sợ…”

Cô bắt đầu giãy giụa, muốn thoát ra khỏi gọng kiềm của hắn, “Buông, buông ra! Ông là đồ ma quỷ!”

Tựa như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Lôi Dận chẳng những không buông tay, ngược lại siết cô càng chặt hơn, cánh tay tráng kiện dường như muốn bẻ gãy cô. Giọng nói trầm thấp vững vàng như đá rơi xuống hướng đến cô…

“Đừng mơ tưởng, em là của tôi, chỉ có thể ở bên cạnh tôi!”

“Ông làm sao có thể tàn nhẫn như vậy?”

Mạch Khê hoàn toàn bị phá hủy rồi. Cô hét lớn, nước mắt bi thương một lần nữa chảy xuống. Cô nâng lên nắm đấm nhỏ, dùng sức đánh vào trong lồng ngực cứng rắn của hắn.

“Ông không phải là bố ruột của tôi thì thế nào? Hành vi hiện tại của ông có khác gì cầm thú? Ông muốn như thế nào? Rốt cuộc là muốn như thế nào? Ông yêu mẹ của tôi, bây giờ lại muốn giữ tôi bên người, ông tính toán điều gì? Ông…thật đáng xấu hổ!”

“Em câm miệng lại cho tôi!”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận hoàn toàn đã bị ngôn từ của cô chọc giận, bàn tay lớn đột nhiên thu lại, đẩy cô ngã xuống giường. Thân mình bé bỏng rơi vào chiếc giường đế vương, càng kích thích hơn nữa sự phản kháng của cô.

“Lôi Dận, ông thực đáng buồn!”

Mạch Khê cố nén cảm giác đau đớn đang co rút từng đợt, ánh mắt sắc bén nhìn theo hắn, giọng nói có một chút vô lực, lại như châu ngọc sáng ngời, “Ông đã sớm biết tôi là con Bạc Tuyết, cho nên mới mang tôi về tòa thành! Ở trong mắt ông, tôi chẳng qua chỉ là công cụ để ông trả thù mẹ tôi! Ông hận mẹ tôi mang thai con của người khác, chẳng những giết mẹ, còn đem cả giận dữ cùng ghen tị đổ hết lên đầu tôi. Ông là ma quỷ, cả đời chỉ sống trong sự tàn nhẫn!”

Sắc mặt Lôi Dận cơ hồ đã trở nên xanh mét, hắn bước nhanh tới, tòan thân tỏa ra hơi lạnh giống như Satan đến từ địa ngục.

“Không sai, mẹ em chính là hạ lưu như vậy! Cô ta chết đi như vậy cũng quá tốt, nhưng chẳng có vấn đề gì ở đây cả.”

Hắn lạnh lẽo nhìn chằm chằm Mạch Khê, một tay kéo lấy cô, ngón tay thon dài giống như kiềm sắt rơi xuống xương quai xanh của cô, sức lực mạnh mẽ bá đạo dường muốn bóp nát cả người cô…

“Cô ta còn có con gái! Như vậy em muốn thay mẹ em bênh vực kẻ yếu? Được, tôi sẽ giúp em thực hiện điều đó! Tôi muốn để cô ta tận mắt thấy con gái mình hạ lưu giống mình ở chỗ nào!”

Nói xong câu đó, Lôi Dận không chút thương tiếc nào kéo lấy mái tóc dài của Mạch Khê, vừa túm vừa lôi cô ra khỏi phòng.

Mạch Khê hoảng sợ kêu to. Nỗi đau thể xác khác xa với nỗi đau trong tâm hồn. Cô không biết người đàn ông này muốn đưa mình đi nơi nào, thậm chí thân mình dường như đã bị hắn đập vụn.

https://thuviensach.vn

Thân hình bé nhỏ của cô chống lại không được sự phẫn nộ bùng nổ của người đàn ông này, trên đường thậm chí còn té ngã, đầu gối đụng vào cầu thang, lại trong giây lát bị người đàn ông đó kéo mạnh lên, sức mạnh trời sinh của hắn khiến cô trở nên mất hết khí lực, thậm chí muốn ngất đi.

Những người làm nơm nớp lo sợ xem một màn trước mắt. Nhất là quản gia Hàn Á, vừa lo lắng vừa đau xót. Mà Phí Dạ hiển nhiên cũng bị cơn tức giận chưa từng thấy của Lôi Dận làm cho kinh sợ, phải hơn một lúc lâu sau mới phản ứng được, lập tức bước tới, thân hình cao lớn ngăn hướng Lôi Dận đang đi đến!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5

Sự Trừng Phạt Khắc Nghiệt

Sắc trời dần dần lan màu ánh sáng, đám mây của ngày mới đang tản ra bên ngoài cửa sổ. Trong sảnh lớn chỉ quanh quẩn âm thanh hoảng sợ và giãy giụa của Mạch Khê. Đường chân trời loáng một tia sáng nhu hòa phá tan bóng tối, chiếu vào bóng dáng cao lớn của hai người đàn ông!

Phí Dạ vẫn luôn bình tĩnh như trước, nhưng sắc mặt tựa như cũng có chút dao động. Đôi mắt cương nghị phản chiếu hình bóng của đám mây nhạt màu càng tăng thêm vẻ đẹp vốn có. Ngoài dự kiến của tất cả mọi người, hắn bước tới trước mặt Lôi Dận, kiên định đưa tay ra ngăn cản.

Thân mình cao lớn của Lôi Dận dừng lại, bàn tay lớn thô bạo vẫn siết chặt lấy Mạch Khê như cũ, khiến cô như một con thú nhỏ bất lực không thể không tựa vào người kia. Cô gái trong lòng hắn phát ra âm thanh nức nở khiến người khác phải đau lòng.

Như thể không dự đoán được sẽ có người ngăn cản mình, đôi mắt vẫn đầy lửa giận của hắn chợt càng trở nên sầm lạnh hơn trước. Thân mình hắn cứng rắn như vị thần, toàn bộ đường nét cơ thể đều đẹp như vậy; tây trang màu đen hoàn toàn phù hợp với vẻ lạnh lùng vốn có của hắn, so với bình

https://thuviensach.vn

thường càng thêm sắc bén bức người, giống như một Thần Đế phẫn nộ từ trên trời giáng xuống. Đôi mắt hắn lạnh ngắt nhìn Phí Dạ chằm chằm.

Hơi thở ngắt quãng của Mạch Khê vất vả lắm mới bình ổn được, ngẩng đầu lên lại phát hiện là Phí Dạ tiến lên ngăn cản cha nuôi. Cô cố hết sức giương mắt, cảm giác bất an lại bắt đầu lan tỏa…

Quản gia Hàn Á nơm nớp lo sợ một màn trước mắt, nhìn hai người vẫn đứng nguyên tại đó giằng co, vội vàng lớn gan bước lên, nói, “Tiểu thư Mạch Khê thực sự rất yếu. Cô, cô ấy tuổi còn nhỏ... “

“Tránh ra!”

Lôi Dận không hề nghe thấy một lời nào của Hàn Á, hai từ lạnh như băng đều hướng đến người đàn ông trước mắt – người mà đối với quyết định của hắn, luôn luôn không có phản đối gì.

Đôi mắt Mạch Khê phủ một tầng hơi nước, như muốn được cứu, lại sợ vì thế mà liên lụy đến người không liên quan.

Phí Dạ thu hết sắc thái biểu cảm trong mắt của Mạch Khê vào đáy mắt, khóe môi trầm mặc như trước chợt có chút giật giật. Hắn giống Lôi Dận ở tính cách bình tĩnh nhưng ở giờ khắc này cũng hệt như người đàn ông kia, bản tính trầm ổn cố hữu đang dần dần mất sạch.

“Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê còn nhỏ, làm như vậy sẽ dọa đến cô ấy.”

Ánh mắt Lôi Dận trở nên khắc nghiệt, khuôn mặt anh tuấn dường như được phủ thêm một tầng sương mù lại càng thêm vẻ không chân thực. Bóng lưng thẳng lạnh băng, chiếc cằm kiêu ngạo cũng trở nên cứng ngắc. Ngay tại đây lại như lần nữa lộ ra cảnh như một buổi sáng mùa xuân ấy, hắn so với ngày xưa càng thêm cao lớn khôi ngô, hơi thở tàn nhẫn lãnh khốc xuyên qua tây trang tuyệt đẹp chậm rãi lan tràn…

https://thuviensach.vn

“Phí Dạ, tôi cho là cậu chỉ đang nói lung tung!”

“Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê chỉ là không hiểu chuyện, xin ngài buông tha cho cô ấy.”

Sau khi nghe thấy Lôi Dận chỉ cười lạnh, nhìn về phía Mạch Khê trong lòng mình. Những ngón tay thon dài ngay sau đó đột nhiên siết lại, cứng rắn bao lấy toàn bộ gáy cô, lại nhìn thấy trong mắt người con gái này vẫn ánh lên nét quật cường, lửa giận của hắn càng bùng lên!

Phí Dạ thấy thế, trong lòng hoảng sợ, lập tức nói bằng giọng trầm thấp, “Tiểu thư Mạch Khê, hãy giải thích với Lôi tiên sinh đi!”

Ngữ khí thân thiết trực tiếp ẩn chứa một mệnh lệnh ở bên trong. Hắn biết rõ tính cách của Lôi Dận. Cho dù năm đó lúc huyết tẩy tổ chức, cũng chưa từng thấy mày của hắn nhíu dù chỉ là một chút. Trong ấn tượng của Phí Dạ, Lôi Dận là một kẻ luôn bình tĩnh không một chút dao động, khuôn mặt trầm ổn không tìm đâu ra hỉ nộ ái ố của nhân loại, nhưng mà hôm nay lại có sắc mặt như thế này, vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Mạch Khê cảm thấy da đầu mình như bị tróc ra rồi, toàn bộ phần gáy đều đau đến chết lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tái nhợt không còn một chút huyết sắc. Đôi mắt cô nhìn bàn tay lớn của người đàn ông đang che khuất mình. Gian nan ngẩng đầu lên, cô chống lại cặp mắt sắc bén lãnh khốc của Lôi Dận, giọng nói yếu ớt, nhưng hận ý lại để lộ ra hết sức rõ ràng.

“Tôi, tuyệt đối sẽ không giải thích với cầm thú!”

“Tiểu thư Mạch Khê...”

Sắc mặt Phí Dạ kinh hãi, thân hình cao lớn khẽ run một chút. Cảm giác xấu trong lòng nhanh chóng lan đến từng ngóc ngách cơ thể.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, những lời này hoàn toàn đã khiến Lôi Dận đánh mất tính nhẫn nại, hắn điên cuồng như một con thú dữ, đôi mắt xanh lục như dần trở thành màu đỏ tươi đầy nguy hiểm, không nói bất cứ lời nào nữa. Hắn đẩy Phí Dạ ra, tóm Mạch Khê như tóm một con gà con kéo ra khỏi phòng khách.

Không khí trong đình viện có một chút ẩm ướt, sương lạnh vẫn chưa tán đi, bao phủ hết thảy toàn bộ cảnh vật. Tòa kiến trúc ở trong màn sương như có nét xinh đẹp trong cổ tích, nhưng chuyện đang xảy ra trước mắt này, lại rất tàn nhẫn.

Thân hình bé nhỏ của Mạch Khê làm sao có thể chống lại được sức lực như vậy. Đầu gối cô đập xuống trúng viên đá cuội, đã chảy ra một chút máu. Mùi máu trong không khí buổi sớm mai rất nhanh lan ra.

“Tiểu thư Mạch Khê...”

Phí Dạ đuổi tới, đập vào mắt đầu tiên lại là cảnh tượng khiến hắn đau lòng vô cùng. Không đợi hắn tiến lên, bàn tay lớn của Lôi Dận một lần nữa tóm được, tàn nhẫn kéo cô đứng lên, không một chút lưu tình.

“Lôi tiên sinh, ngài muốn cho cô ấy hận ngài cả đời hay sao?”

“Cậu——cút ngay cho tôi!”

Thấy Phí Dạ lại ngăn cản đằng trước, lửa giận không thể kiềm được hoàn toàn bùng lên, hai chữ hạ xuống thì cũng là lúc nắm đấm của Lôi Dận cũng giơ lên, đấm mạnh vào người Phí Dạ...

Nắm đấm cường ngạnh mang theo sức mạnh kinh hoàng, chỉ cần một quyền, khiến Phí Dạ liên tục lui về sau gần như té ngã, sự đau đớn ở lồng ngực tràn ra. Hắn ho một tiếng, cổ họng hoàn toàn đều là vị máu.

https://thuviensach.vn

Sức mạnh của Lôi Dận trước giờ đều không giống người thường. Một quyền giáng xuống còn hơn mười quyền công phu của người luyện võ. Tuy nói thân thủ Phí Dạ cũng rất cao, mười mấy hai mươi sát thủ cũng không đến gần được, nhưng công phu của hắn đều học từ Lôi Dận, đương nhiên không thể trở thành đối thủ của Lôi Dận.

“Phí Dạ tiên sinh...”

Quản gia Hàn Á kinh hãi, vội vàng tiến lên định nâng hắn dậy. Ông ở Lôi gia phục vụ lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua Lôi tiên sinh mất khống chế mà ra tay đánh Phí Dạ.

Thân hình cao lớn của Lôi Dận từ trên cao nhìn xuống Phí Dạ, đôi mắt lạnh lẽo như của loài sói khát máu...

“Không có sự cho phép của tôi, bất luận kẻ nào cũng không được bước vào hoa viên, bao gồm cả cậu, Phí Dạ. Bằng không——giết không cần hỏi!”

Ngữ khí hắn tàn nhẫn giống như một vị vua cao cao tại thượng nắm trong tay quyền sinh sát, một tay che trời! Tất cả mọi người ở đây đều biết hắn chưa bao giờ nói đùa!

Phí Dạ miễn cưỡng đứng lên, lồng ngực đau muốn vỡ ra, nhưng hắn biết phải cố nén đau. Có điều, hắn biết, cảm giác đau này không phải đến từ một quyền của Lôi Dận, mà là từ đôi mắt bi thương khiến người ta xót xa kia…

Hắn siết chặt nắm tay, muốn ngăn cản nhưng lại bất lực…

-_____

Trong hoa viên bao trùm một bầu không khí yên lặng. Ngọc Sơn Bạc Tuyết như được đặt mình trong tuyết trắng vào một buổi sáng có phần khủng khiếp, dáng vẻ khẽ lay động khiến người ta phải bất an.

https://thuviensach.vn

Nơi này, nếu không được Lôi Dận cho phép, bất cứ kẻ nào cũng không thể bước vào!

Nói cách khác, cho dù Mạch Khê có kêu la như thế nào, cũng sẽ không có ai đến giúp đỡ cô.

Phí Dạ thực đã bị lệnh cưỡng chế để phần lớn vệ sĩ trông coi mình, hơn nữa vừa lúc nãy, một quyền kia của Lôi Dận cũng không hề nhẹ. Mạch Khê hoàn toàn mất đi hy vọng, nhưng với tính cách quật cường, cô không có một chút ý muốn giải thích với hắn. Người đàn ông đã giết mẹ cô, dù thế nào đi chăng nữa, cô sẽ không bao giờ cúi đầu trước hắn.

Nơi này là vườn hoa Ngọc Sơn Bạc Tuyết, là Lôi Dận tự tay mình trồng. Thân hình nho nhỏ của cô sau khi bị lực tác động lớn từ Lôi Dận đẩy ngã xuống, bóng dáng xinh đẹp như cánh bướm nhỏ đã mất hết sức lực. Cô nhìn chằm chằm người đàn ông ở phía trước đang tiến lại gần mình, thân thể không ngừng lui về phía sau…

Cô không hiểu được, tên ma quỷ này vì sao đưa cô đến nơi đây.

Sương sớm vẫn chưa tan đi bao phủ khắp hoa viên. Từng đường nét kiên cường của người đàn ông lộ rõ nét anh tuấn. Hắn cho tới bây giờ cũng không biết bản thân mình có bao nhiêu sức quyến rũ mê hoặc tâm người khác, cho dù đang trong thời điểm điên cuồng thế này mà vẫn anh tuấn và lạnh lẽo như thế, khiến phụ nữ phải say mê.

Nhưng… người đàn ông trước mắt này đang từng bước một tới gần Mạch Khê, từ trên cao nhìn xuống thân mình đang cố hết sức lui về phía sau của cô. Đôi môi mỏng lạnh băng mím lại, hình thành một độ cong tàn khốc.

Cô hoảng sợ lui về phía sau…

Hắn từng bước tiến lên phía trước…

https://thuviensach.vn

Như một con báo đen mạnh mẽ nhưng cũng đầy tao nhã, không nhanh cũng không chậm nhìn chăm chú vào cô gái phía trước đang hoảng loạn muốn chạy trốn. Hắn vẫn không hề nóng lòng bước nhanh đến, bước đi thong thả trọng ổn, âm thanh từng bước chân như đập vào lòng Mạch Khê…

Bạc Tuyết viên lớn như vậy, lại tràn ngập không khí nguy hiểm…

Sương tan! Người đàn ông cao lớn đang từng bước tới gần cô gái bé nhỏ… Một cảnh như thế này, bất luận kẻ nào nhìn thấy đều sinh ra suy nghĩ quỷ dị!

Rốt cuộc, Mạch Khê nỗ lực tự mình đứng dậy, chuẩn bị chạy trốn thì đã thấy thân mình nhanh nhẹn của người đang ông. Bàn tay lớn của hắn vươn lên từ phía sau, tựa như đang bắt một con thỏ nhỏ không thể phản kháng, kéo lấy cô. Sức lực hắn như muốn khảm nhập cô vào người mình.

“Buông ra, đồ ma quỷ!”

Một cơn đau đớn đánh úp lại, Mạch Khê xém chút nữa muốn ngất đi. Cô chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều bị người đàn ông này bóp nát. Cô dùng sức muốn đẩy hắn ra nhưng không thể chọi lại sức mạnh của hắn, cuối cùng im lặng không làm gì cả, nỗi tuyệt vọng lại bắt đầu dâng lên…

Giống như Phí Dạ, thân thủ như vậy mà hắn chỉ cần một quyền, thì cô làm sao có thể trốn thoát? Nói chính xác hơn, hắn chỉ cần dùng sức, một bàn tay liền có thể bóp chết cô bất cứ lúc nào!

Chết rồi cũng tốt, nếu không oán hận trong cô sẽ không bao giờ có thể mất đi. Bởi vì cô sẽ không tha thứ cho hắn! Vĩnh viễn sẽ không tha thứ!

“Buông em ra? Như vậy em sẽ rời khỏi tôi sao?”

https://thuviensach.vn

Ngữ khí Lôi Dận rất nhẹ, rất nhẹ, tràn đầy cảm giác mềm mại nhu hòa nhưng lại lộ ra hơi thở quỷ dị đáng sợ, một cảm giác đẩy con người ta vào chỗ chết. Hắn siết chặt Mạch Khê vào lòng, mỗi lần siết đều khiến thần kinh cô trở nên đau đớn.

“Em rời đi, rồi tìm mẹ ruột của em bằng cách nào?”

Một câu nói, khiến Mạch Khê hoàn toàn dừng lại động tác giãy giụa. Trong đôi mắt như ánh lên một chấm sáng mơ hồ. Cô nhìn hắn, như đang nhìn một ác ma, cánh môi run rẩy…

“Không muốn biết nguyên nhân Bạc Tuyết chết sao?

Lôi Dận cúi đầu cắn nhẹ đôi môi mềm mại mê người của Mạch Khê, giọng nói lạnh như băng thoát ra khỏi vòm họng hắn. Bàn tay to lớn thô bạo nắm lấy thân thể cô trong tay, như nắm giữ sinh mệnh của chính cô.

“Là ông giết mẹ tôi…” Giọng nói Mạch Khê đầy đau thương mất mát, mặc dù có chút nghi vấn, nhưng khi nhìn vào đôi con ngươi tàn khốc của hắn thì lại càng kiên định hơn.

“Không sai, là tôi tự tay giết cô ta! Là bởi vì cô ta hạ lưu, bởi vì cô ta không hơn không kém một con đàn bà dâm đãng!”

“Không đúng! Mẹ không phải! Ông nói dối!”

Mạch Khê phản bác lại lời của hắn, phá vỡ lời nói sắc bén lạnh tanh đó, phẫn nộ nhìn hắn chằm chằm...

“Ông có tư cách gì nói mẹ tôi như vậy! Ông là hung thủ giết hại mẹ tôi, tôi chỉ hận ngay lúc này không thể giết chết ông!”

Ánh mắt u ám sắc bén của Lôi Dận chợt lóe lên. Hắn khéo léo nâng khuôn cằm của cô lên, “Tôi lúc nào cũng có thể đón tiếp em, nếu em có khả

https://thuviensach.vn

năng!” Nói xong, hắn kéo mái tóc dài của cô, đem toàn bộ thân mình của cô hướng về phía biển hoa tuyệt đẹp như vườn Ngọc Sơn Bạc Tuyết…

Nơi đó cô chỉ đi qua có một lần!

“Biết đó là chỗ nào không?”

Hai tay Lôi Dận bao trọn lấy thắt lưng của cô, tiếng nói cực nóng bỏng dừng lại bên tai cô, nhả từng tiếng một, lạnh lẽo và tuyệt tình vô cùng...

“Nơi đó, chính là nơi chôn mẹ em!”

Nỗi khiếp sợ khủng khiếp nổ tung trong lồng ngực Mạch Khê. Biển hoa xanh thẳm kia đẹp đến không chân thực, đẹp như nơi ở của nàng tiên cá trong truyện cổ tích, mê hoặc lòng người. Đây là hơi mai táng mẹ cô!

“Không…”

Thân hình bé nhỏ bắt đầu run lên, âm thanh bi thương mà cũng mang theo sự kinh hoàng phát ra từ đôi môi xinh xắn…

Lôi Dận giữ chặt lấy tóc cô, khiến cô phải đối mặt với hắn. Khóe môi hắn khẽ nhếch lên, “Là tự tay tôi chôn xác cô ta tại nơi này!”

Giọng nói hắn rất lạnh lùng, nhưng đôi môi lạnh băng của hắn lại càng thêm dịu dàng cúi xuống giữ lấy đôi môi run run của cô.

Động tác của hắn khiến cả người Mạch Khê sợ đến phát run. Cô nghiêng đầu muốn tránh né nhưng hắn lại bắt nhanh lấy tóc của cô, ép cô hôn hắn. Nước mắt chảy qua hai gò má, dọc xuống nơi hai đôi môi đang chạm vào nhau.

“Ư…”

https://thuviensach.vn

Ngay khi cô để thoát một tiếng rên rỉ như nức nở ma mị, Lôi Dận bỗng dưng buông cô ra. Đầu mất đi sự chống đỡ, cô gần như khuỵu xuống.

Ngay sau đó, cô như trở nên điên cuồng, lao đến biển hoa xanh thẳm một màu, té ngã rồi lại đứng lên, cho đến khi hoàn toàn ngã xuống trong biển nước xanh lam ấy.

Sắc mặt người đàn ông phía sau vẫn lạnh lùng tàn nhẫn, ánh mắt đều là nét sắc nhọn kiên quyết.

Đầu gối Mạch Khê chạm ngay vào đóa hoa màu lam mềm mại như thịt da của phụ nữ khiến máu tươi dây dính ngay trên đóa hoa ấy. Màu lam quyến rũ lòng người cùng màu máu đỏ tươi dung hợp cùng một nơi, đẹp đến kinh tâm động phách.

Cô bắt đầu lấy tay chạm vào đóa hoa đương chớm nở. Mới chỉ trong chốc lát, cảm giác mềm mại trước đây giờ khắc này lại đổi thành nỗi bi thương thống hận cùng run rẩy không ngừng. Mẹ đang ở đây? Mười năm mẹ đã được chôn ở đây? Thì ra, cô cách mẹ mình gần đến như vậy, mà tên ma quỷ ở phía sau lại cười lạnh lùng nhìn chuyện đang xảy ra trong mười năm qua.

Ngón tay mảnh khảnh chạm đến bùn đất lạnh ngắt. Luống hoa thẳm xanh bị tẽ ra, người đàn ông phía sau đột ngột áp lên cô bằng thân hình cao lớn của hắn.

“Tôi giết ông! Tôi muốn giết ông!”

Cảm giác đột ngột như vậy khiến Mạch Khê kêu lên sợ hãi, đôi con ngươi tràn đầy hận ý sắc bén đến nỗi có thể giết người. Cô muốn dùng tất cả sức lực của mình tránh hắn thật xa.

Lôi Dận cười lạnh, khóa lấy thân hình nhỏ bé của cô. Hắn siết chặt lấy hai cánh tay của cô bằng cà vạt, để cô lâm vào thế bế tắc, không thể giãy

https://thuviensach.vn

giụa được.

Ngay sau đó...

“Roạt——“ một tiếng, bàn tay lớn của hắn giơ lên, quần áo trên cơ thể người con gái bị chia làm hai nửa.

“Ông làm gì? Không thể, ông không thể làm vậy với tôi!”

Hai chân thon dài lộ ra ngay tức khắc. Liều mạng đánh hắn, đá hắn, khiến Mạch Khê khi nhìn đến đáy mắt của người đàn ông kia lại lộ ra tia sáng quen thuộc, bỗng nhiên thực rõ ràng mục đích của hắn. Cô tuyệt vọng mà thét lớn.

Hắn là cầm thú không hề có nhân tính, hắn muốn…

Lôi Dận rốt cuộc cũng có một chút phản ứng. Màn sương lạnh trên khuôn mặt hắn như lộ ra bản tính trả thù của loài dã thú. Cô kinh hãi nhìn hắn kéo dây lưng xuống, mỗi một động tác kinh khủng như vậy lại tao nhã khiến người ta không thể thở được, cũng khiến trời đất không thể dung thứ!

“Tôi muốn người đàn bà hạ tiện chôn ở nơi này biết, con gái của cô ta cũng giống cô ta, hạ – lưu – dâm – đãng!” Lôi Dận gằn từng tiếng, chậm rãi nhả ra từng chữ.

Giọng nói trầm thấp dịu dàng vô cùng. Hắn chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, ánh mắt lại tuyệt nhiên lạnh lùng cùng tàn nhẫn.

“Súc sinh! Cầm thú! Buông ra! Ông không thể làm như vậy!”

Mạch Khê đá, đánh vào thân thể tráng kiện mạnh mẽ không một chút sứt mẻ nào của hắn. Trước kia cô có thể chịu được đủ mọi chuyện hắn làm với mình, nhưng duy nhất lần này không thể. Bởi vì, nơi này là nơi mai

https://thuviensach.vn

táng mẹ! Dù hắn có mang bản chất của ma quỷ cũng không thể làm như vậy, một chút nhân tính cũng không có!

Cô không thể!

Cô không thể như vậy được!

“Buông em ra? Vĩnh viễn không có chuyện này!”

Đôi mắt người đàn ông gần như trở nên lạnh lẽo độc đoán. Một cảnh tưởng trong quá khứ lại ùa về… Bên tai không ngừng vang lên tiếng khóc cùng tiếng thét tuyệt vọng của Mạch Khê, cùng với người phụ nữ mắc một căn bệnh về thần kinh đang cầu xin tha thứ. Tất cả trộn lẫn với nhau siết lấy khuôn mặt anh tuấn của hắn, khiến nó trở nên vặn vẹo, sức lực càng trở nên kinh hoàng...

Không hề báo trước, không hề có khúc dạo đầu, hắn vọt vào trong thân thể cô!

“A——“

Mạch Khê ngẩng đầu lên, nước mắt tràn nhanh xuống, dừng trên đầu vai cô, dần dần chảy xuống, biến mất trên đóa hoa xanh thẳm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ của cô siết lại, thân mình bị người đàn ông dày vò, khuôn ngực trắng mềm đầy đặn phập phồng như thủy triều hướng tới hắn.

Dục vọng của Lôi Dận lại một lần nữa tràn đầy căng chặt trong cơ thể cô, cho đến khi vào đến nơi sâu nhất. Mạch Khê kêu lên một tiếng sợ hãi. Thân thể cô lúc này bị đày đọa là một sự sỉ nhục vô cùng lớn, nó đã bị người đàn ông này gây ra nỗi đau đớn không gì so sánh được…

https://thuviensach.vn

Thân thể mềm mại không ngừng giãy giụa, lại không biết làm như vậy càng kích thích cơn giận giữ cùng dục vọng của hắn.

“Miệng nói không cần, nhưng thân thể sao lại siết tôi nhanh đến như vậy?”

Đáy mặt Lôi Dận thoáng qua một cơn đau thật sâu, lời nói lạnh như băng lại không làm gì cả. Hắn dùng thắt lưng mạnh mẽ thậm chí là lỗ mãng, ở vùng ấm áp của cô mà giày vò, điên cuồng chiếm hữu, tra tấn cô chết đi sống lại.

Khuôn bụng trắng nõn của Mạch Khê phập phồng kịch liệt, từ hạ thân lại truyền đến một cơn đau run rẩy.

“Thật sự… Rất giống mẹ em!”

Cúi người xuống, Lôi Dận bên tai cô nhẹ nhàng nói. Hắn xoay khuôn mặt Mạch Khê lại rồi nhanh chóng phủ lên môi cô, khoảng lưng tinh tráng rắn chắc thẳng ra, thân thể lại va chạm vào người cô. Nước mắt chảy đến nơi môi họ đang dây dưa mang theo vị mặn chát.

Từng đợt va chạm lại đưa đến những âm thanh ám muội, tiếng rên của cô gái cùng với thanh âm gầm nhẹ trong cổ họng của người đàn ông như một bản hòa âm. Hắn buông cô ra, thân thể mềm mại vô lực bên dưới người hắn đang run rẩy kịch liệt.

Cổ họng Mạch Khê như muốn rách ra, sức lực để giãy giụa cũng dần dần bị bào mòn. Lôi Dận vẫn như cũ không chịu buông tha cô, liên tục từng đợt va chạm mãnh liệt, đánh vào điểm mẫn cảm sâu bên trong cô. Thậm chí hắn thúc mạnh khiến “con rồng lớn” hoàn toàn nhập vào nơi sâu nhất trong cô. Nỗi đau đớn khiến ý thức của cô dần mất đi.

“Cầm thú… Tôi, nhất định sẽ giết ông…” Nước mắt cô rơi xuống, cõi lòng đều trở nên trống rỗng hoang tàn.

https://thuviensach.vn

Sức mạnh to lớn của Lôi Dận một lần nữa đánh sâu vào thân thể cô, bàn tay lớn của hắn kiềm chặt ở phần eo nhỏ, không để cho cô một cơ hội trốn tránh.

Cô thế mà đã quên, hắn căn bản không phải người!

Trong thế giới của hắn căn bản không hề tồn tại luân lý cùng đạo đức của loài người. Thậm chí hắn còn cho rằng đây là chuyện buồn cười nào đó. Hắn không từ bỏ bất cứ thủ đoạn nào, luôn dùng hành vi cùng suy nghĩ mà con người hoàn toàn không thể tha thứ để trả thù thật tàn khốc.

Chỉ vì mối thù của mình!

Hắn không thể như vậy. Ít nhất, Mạch Khê còn nhớ rõ đêm trong thư phòng ấy, hắn vì cô mà băng bó vết thương, một khung cảnh dịu dàng đến ấm áp, chạm vào lòng cô. Thậm chí không thể khống chế được bản thân, cô còn lầm tưởng cho rằng hắn vẫn còn có một ánh mắt dịu nhẹ đến thế… Bắt đầu từ đêm hôm đó, cho dù là hắn chiếm đoạt thân thể cô, Mạch Khê đều không phản ứng mạnh mẽ nữa.

Nhưng mà...

Ngày hôm nay, ngay trên những đóa hoa xanh thẳm một màu, tâm cô đã hoàn toàn bị giết chết, bị sự tàn nhẫn của hắn đốt thành từng mảnh nhỏ, bụi tan khói diệt!

Lôi Dận trong giờ khắc này, thô bạo điên cuồng như loài mãnh thú hoang dã, khiến cô có cảm giác bản thân trở nên hèn mọn, đê tiện như chính lời hắn nói. Cô là một món đồ chơi, là món đồ chơi mà hắn đã tỉ mỉ nuôi dưỡng mười năm trời. Kết quả đáng buồn là, chẳng những chỉ đơn thuần là đồ chơi, mà còn là công cụ để hắn trả thù mẹ.

Điều này, thật tuyệt vọng!

https://thuviensach.vn

Mười tám năm rồi, cô lần đầu tiên mới cảm giác được tuyệt vọng tàn khốc đến như vậy.

Cô cảm thấy thân thể mình trở nên dơ bẩn, dơ bẩn vô cùng. Nhưng bị hắn dạy dỗ, thân thể lại trở nên nhạy cảm, cảm giác xấu hổ đến tột độ đã thay bằng sự thích ứng với sức lực to lớn mạnh mẽ của hắn, bên dưới dần dần loang một khoảng ướt át…

Dịch thể trong suốt dần dần chảy ra khiến cả hai người không còn đau đớn, trái lại sinh ra một cảm giác khoái cảm mãnh liệt.

“Không phải không muốn sao? Đây là cái gì, hả?” Đôi môi mỏng tàn nhẫn lạnh lùng của Lôi Dận gợn lên, đầu ngón tay chạm đến một tia mật dịch của cô.

“Ông buông…buông ra…”

“Không bao giờ!”

Hắn lãnh khốc siết lấy cái cằm nhỏ của cô, dưới thân liên tục luật động cùng va chạm. “Đừng mơ tưởng! Em là của tôi, chỉ cần ngày nào tôi còn chưa chết, em là để tôi đùa giỡn phát tiết!”

Lửa giận đến hủy thiên diệt địa cùng khoái cảm của dục tình bao chặt lấy hai cơ thể đang quấn quít, tiếng thở dốc của nam nữ đan xen vào nhau.

Mạch Khê gần như muốn ngất đi, sự va chạm mạnh mẽ như vậy khiến cô không chịu nổi nữa, phần đùi nhỏ vô lực buông lỏng trên bờ vai dày rộng của hắn, da thịt trắng mềm cùng làn da màu lúa mạch tạo nên sự đối lập hoàn toàn…

Lôi Dận chuyển động thân mình, ngay sau đó rời khỏi cơ thể cô. Hai mắt cô đều nhòa lệ. Hắn bóp chặt khuôn cằm tinh tế của cô bóp chặt, dùng sức mạnh to lớn ép cô phải quỳ gối giữa hai chân của hắn. Ngay khắc đó,

https://thuviensach.vn

“con thú lớn” để sát cánh môi đang run rẩy của cô… Cho đến khi nỗi tuyệt vọng hoàn toàn quật ngã cô…

“Mở ra!”

Ngón tay đầy mờ ám của người đàn ông chà sát trên cánh môi đã bị hắn hôn đến sưng đỏ.

“Không... “

Mạch Khê kêu lên sợ hãi, mở to hai mắt nhìn hắn!

Cô khóc thét muốn giãy giụa, lại để người đàn ông thừa dịp đôi môi đỏ mọng hé mở, ngón cái cùng ngón trỏ mạnh mẽ siết chặt lấy hai gò má cô, giữ lấy cái miệng nhỏ nhắn kia không thể khép lại. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn đưa “con thú” kia vào...

“Ư... “

Sự to lớn của người đàn ông này chỉ có tiến vào một nửa liền lấp đầy khuôn miệng nhỏ nhắn của cô, một chút nước bọt không thể nuốt xuống mà chảy ra làm nên một hình ảnh yêu mị vô cùng.

Trong hoa viên xanh thẳm, một thiếu nữ tuyệt mĩ với đôi mắt đẫm lệ, khuôn miệng giữ lấy phần cứng rắn của người đàn ông, hô hấp ngày một khó khăn hơn.

Gáy cô muốn thoát ra, nhưng sức lực lại không đủ. Cô muốn thét lên, lại không thể phát ra tiếng, chỉ có thể rên rỉ trong cổ họng, thừa nhận lấy dục vọng đáng sợ đến dọa người của hắn.

Nếu có thể, cô muốn cắn mạnh xuống, nhưng cũng phát hiện, hắn đang giữ lấy khớp hàm của cô khiến sức lực cứ như vậy mà mất đi.

Từng giọt nước mắt lại nặng nề rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Cho tới bây giờ hắn không có đối xử với cô tàn nhẫn như vậy. Cho dù là trước đây có chiếm đoạt thân thể cô, cũng không giống như ngày hôm này… cầm thú tàn nhẫn!

Hình ảnh kích thích như vậy càng khiến cho hạ thân của Lôi Dận thêm cứng rắn và to lớn hơn. Phần đầu cứng rắn của biểu tượng nam tính trong miệng Mạch Khê thăm dò đầy ác ý, tới tới lui lui quấy nhiễu trong khuôn miệng nhỏ của cô.

Bàn tay to lớn vươn đến, đặt lên đỉnh đầu của cô, hướng sự to lớn của bản thân vào đến cổ họng cô, khiến cô ngay cả muốn nuốt xuôi cũng khó khăn.

Hắn cử động vừa nhanh lại sâu, giống như loài dã thú đang cuồng bạo mà tàn phá, khiến cho người chỉ mới biết đến mùi vị của dục tình như Mạch Khê khó có thể chống đỡ được.

Gã đàn ông cứ ích kỷ đoạt lấy một cách tàn bạo, khiến cô không thể thở được, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt đến dị thường, hô hấp không nổi.

Mạch Khê biết, người đàn ông này chính là muốn dùng phương pháp phẫn nộ như thế để phát tiết, dùng thân thể của cô mà trả thù mẹ ruột Bạc Tuyết của cô.

Bỗng nhiên hắn rời khỏi, ép cô quỳ rạp xuống trên mặt đất, tách ra phần mông trắng tròn đầy đặn. Ngón tay thon dài thậm chí bắt đầu quấy nhiễu nơi hồng nhạt ấy, ở nơi chưa từng được chạm qua, không một chút lưu tình nào đẩy ngón giữa vào...

“A... “

Đồng tử Mạch Khê đột nhiên mở lớn. Ở ngay nơi khô ráo phía sau…sao hắn có thể làm vậy? Sự hoan ái cuồng dã như thế sao cô có thể chịu đựng nổi?

https://thuviensach.vn

Cô để thoát một tiếng kêu đau. Hắn…muốn làm cái gì? Làm sao có thể…

“Không thích?”

Nỗi đau trong đáy mắt Lôi Dận một lần nữa tràn ra, trong lời nói lạnh như băng ấy có điều gì đó không thể lý giải nổi. Hắn lại nhập thêm một ngón tay để khuếch trương phần non mềm kia….

“Vì sao còn siết lấy tôi nhanh như vậy?”

Hắn cúi người, cắn lấy vành tai khéo léo của cô, giọng nói ôn nhu đến vô bờ, nhưng lại phun ra lời nói đê tiện khôn cùng.

Cô đã không còn phân biệt được nữa, rốt cuộc là thân thể đau, hay vẫn là…

“Đau quá…”

Thân thể bị hắn đè ép thành một tư thế cực kỳ khó chịu, như một dâm nô đầy đê tiện, thừa nhận chủ nhân làm hết thảy mọi thứ trên người.

“Đau? Yên tâm, không chỉ có em đau!”

Giọng hắn trầm xuống. Hắn đặt vật nam tính của mình để ở nơi nhạy cảm của cô; ngay khi nhận thấy sự run rẩy của cô, hắn dùng sức——

“A——“ Cơn đau xuyên tim kịch liệt thẳng đến đại não, Mạch Khê lập tức ngất đi.

Lôi Dận vẫn không buông cô ra mà tăng cường luật động mạnh mẽ. Lý trí hắn cũng trở nên điên loạn, khóa cô vào lồng ngực mình, thay đổi các loại tư thế, ngay trên hoa cỏ của vườn hoa rộng lớn…

https://thuviensach.vn

Phía chân trời vang lên âm thanh ầm ì, mặt trời đang mọc nhưng đến lúc này lại có sự thay đổi bất ngờ, mang theo mùi ngai ngái nhè nhẹ của những cơn mưa.

Mạch Khê ngất xỉu nằm cuộn mình trong lòng Lôi Dận. Hàng mi thanh, thật dài, hắt bóng xuống như hình rẻ quạt tạo thành một hình ảnh đầy ám ảnh. Trải qua cơn kích tình, đôi má hồng hào đầy đặn ửng lên một tầng đỏ nhàn nhạt, cái mũi khéo léo tinh xảo, cái miệng nhỏ hơi hé mở nhẹ nhàng hô hấp trước lồng ngực của hắn.

Ngón tay thon dài của hắn lần theo từng đường nét ngũ quan tinh xảo của cô. Hàng mi này, đôi mắt này… luôn có một sức hút ma mị khiến nội tâm của hắn tràn ra một cảm giác đau lòng đầy xa lạ.

Nhất là tại biển hoa xanh thăm thẳm như thế này, trong lòng hắn lại càng thêm đau đớn, giống như cả thân xác đều bị ngũ mã phanh thây!

Hắn nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy cô trong hoa viên.

Đó là vào một buổi đêm, ngay cả một chấm nhỏ ánh sáng đều ánh lên nét mê hoặc đến cực độ. Toàn bộ hoa viên yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang tạo nên một khoảng tĩnh mịch. Lúc đó, cô giống hệt một nàng tiên nhỏ dưới ánh trăng. Cô ngửa đầu ngắm bầu trời đêm, ánh mắt đầy thu hút lại ngắm những cánh hoa, khuôn mặt hoa trắng xinh như ngọc, tựa như tinh linh giữa đêm đen.

Khi ấy cô còn nhỏ như vậy nhưng đáy mắt lại phảng phất nét cô quạnh không giống những đứa trẻ cùng tuổi…

Nhưng, khi nhìn thấy bóng dáng của hắn, khi cô quay đầu, ánh sáng yếu ớt chợt ánh lên, thoáng như thứ ánh sáng chưa từng tồn tại, cô giống như một tinh linh nhỏ dựng lên một bức tường phòng vệ.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, trong khoảnh khắc yếu ớt cùng cô đơn ấy, thẳng trong tim hắn chợt "bang" một tiếng. Lồng ngực trái cho đến bây giờ, mỗi khi nhớ lại đều mang một cơn đau mơ hồ.

Thân thể của cả hai hòa hợp đến nỗi giống hệt như chỉ vì người kia mà sinh ra. Thân hình cường tráng bọc lấy cơ thể quyến rũ mê người của cô. Màu đồng cùng màu tuyết trắng của da thịt tôn nhau, hình thành nên một bước tranh đầy ám muội mà hoàn mỹ.

Cơn mưa nhẹ từ bầu trời rốt cuộc cũng rơi xuống, những hạt mưa nhỏ làm ướt mái tóc ngắn của hắn. Gương mặt như được điêu khắc từ cẩm thạch, tuấn mỹ không một chút khuyết điểm đã từ từ rút đi cơn quẫn chí, hai tròng mắt đen ánh lên vầng sáng mơ hồ.

Hạt mưa lạnh như băng rơi xuống trên gương mặt Mạch Khê liền đánh thức cô dậy. Cô giật mình mở to mắt, trong một khoảnh khắc không biết đây là mơ hay là thực, bản thân còn sống hay đã chết…

Một bàn tay giữ lấy cằm của cô, cô ngẩng đầu nhìn lên liền bắt gặp ngay một đôi mắt tàn nhẫn lạnh lùng. Hắn đứng trước mặt cô, thân thể cao lớn hơn cô gấp nhiều lần, hệt như đang nhìn một nữ nô hèn mọn.

So với trang phục vẫn còn chỉnh tề của hắn thì cô hệt như một đứa trẻ nhếch nhác…

Hai chân thon dài cuộn lại trong bụi hoa, hô hấp của cô tràn đầy hơi thở nam tính của người đàn ông tàn nhẫn kia. Mưa dần dần trở nên lớn hơn. Hắn không tránh cũng không trốn, thậm chí động tác che mưa cho cô cũng không có, cứ như vậy lạnh lẽo mà nhìn cô, không hề chớp mắt!

Mạch Khê tuyệt vọng nở nụ cười…

Nụ cười ấy, giống như hoa quỳnh nở rộ trong một đêm mưa, trong thời khắc cuối cùng lại để lộ nét đẹp tuyệt mỹ nhất của mình…

https://thuviensach.vn

Nụ cười ấy, đập vào trái tim Lôi Dận thật mạnh. Cơn đau từ lồng ngực lại một lần nữa lan tràn!

Mạch Khê cố hết sức để đứng dậy, nhưng đôi chân đã mất hết sức lực run rẩy. Người đàn ông tàn nhẫn chiếm đoạt khiến cõi lòng cô vỡ nát không còn một mảnh. Mưa xát trên từng dấu vết trên cơ thể, mớ áo quần hỗn độn cũng đã ướt đẫm.

Cô bước từng bước một vào giữa vườn hoa màu lam, gian nan, vô lực, nhưng vẫn chấp nhất hướng về phía trước bước đi, một chút lại một chút. Nước mưa lạnh ngắt khiến thân thể cô càng thêm đau đớn.

Người đàn ông đứng trong màn mưa không hề rời đi, cũng không bước đến giữ lấy cô. Thân hình cao lớn chỉ đứng lẳng lặng ở đó, đường nét khuôn mặt hoàn toàn lạnh lẽo, nhưng nếu nhìn kỹ, hai bàn tay của hắn đang siết lại thành một nắm đấm. Đau đớn trên đôi mày của hắn lan tràn.

Từng chút một từng chút một, bùn đất dây dính trên người Mạch Khê. Trước cái nhìn chăm chăm lạnh lẽo của người đàn ông kia, nước mắt cùng nước mưa chảy xuống nơi ngón tay mảnh khảnh bị đất đá chà đến xước da, đổ máu…

Màu đỏ hồng của máu hòa lẫn với bùn đất, ngón tay cũng rất đau đớn, xót buốt, nhưng chẳng bằng một chút cơn đau tự đáy lòng cô.

Mưa! Cơn mưa xối xả như muốn "nghiêng trời lệch đất" ('phô thiên cái địa' – trải khắp trời đất, ngụ ý cái thế lớn mạnh), tựa như đang khóc vì cô. Thân mình bé nhỏ hoàn toàn bị mưa bao phủ, cách người đàn ông kia một khoảng. Cô đang khóc, thanh âm đã mất đi từ lâu, chỉ đơn giản nước mắt cứ liên tục chảy xuống.

Ngón tay đầy máu bắt đầu cào lấy lớp bùn đất, là một sự kiên định không gì phá nổi trong niềm tin của Mạch Khê mang theo sự quật cường nhưng đáy lòng cô thì lại hoàn toàn trống rỗng.

https://thuviensach.vn

Cô không có sức mạnh, hèn mọn! Mười tám năm nay số phận của cô cho tới bây giờ đều không có gì thay đổi. Ngay cả để mẹ ngủ yên, cô cũng không làm được. Cô là một đứa con gái bất hiếu…

Trời mưa không biết bao lâu, Mạch Khê không biết đã đào bao lâu, ngón tay thực sự đã đầy máu, đau đến chết lặng. Người đàn ông phía sau cũng không rời đi, không rõ đang nhìn cô chăm chú như vậy bao lâu.

Cho đến khi——

Ngón tay Mạch Khê chạm đến một vật cứng rắn, cô chợt dừng lại động tác, lộ ra một phần của khối gỗ được chạm rỗng đầy công phu điêu luyện hoa trầm.

Cô thở gấp hơn, động tác của đôi tay cũng nhanh hơn, hơi nước đều đã bao phủ toàn bộ đôi mắt của cô.

Lôi Dận đứng ở trong mưa đã nhìn thấy một phần khối gỗ ấy. Thân hình cao lớn vẫn không che khuất được nỗi đau từ chân mày của hắn.

Nỗi đau nặng nề lấp đầy đáy mắt, nước mưa đã làm âu phục của hắn ướt nhẹp. Ngày đó, cũng trong một ngày đầy sương, một ngày mưa lớn như vậy, trong hoa viên mênh mông, cũng chỉ có một mình hắn, nước mắt dọc theo gò má rơi xuống quan tài, tất cả đã được chôn xuống tại đây.

Từ ngày đó, hắn rốt cuộc đã mất toàn bộ tình cảm của loài người, không vui không lo, hết thảy đều trả lại cho người phụ nữ đã từng dạy hắn mọi thứ. Sự thâm trầm bình tĩnh này có được, bởi vì hắn đã chôn tất cả mọi tình cảm xuống.

“Không——“

Tiếng khóc của Mạch Khê phá tan suy nghĩ của hắn. Nước mưa cọ rửa hoa văn trên phiến gỗ trầm, khiến dấu hiệu chữ thập giá của quan tài rốt

https://thuviensach.vn

cuộc cũng lộ ra. Tình cảm, tại đây, một khoảnh khắc này đã hoàn toàn tan vỡ.

Lôi Dận nhìn thấy cảnh tượng này, trong ánh mắt cuồng tuấn lạnh như băng hiện lên chút đau lòng, không phải vì bất kỳ ai khác, chỉ vì người con gái trước mắt này đây.

“Ư——“ Mái tóc dài rơi xuống đầu vai Mạch Khê, thanh âm thê lương đau khổ vang vọng toàn bộ hoa viên mang theo nỗi xót xa đến tận cùng…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 6

Uy Hiếp, Không Chút Nào Để Ý

Mạch Khê đổ bệnh nằm trên giường mấy ngày. Mỗi khi tỉnh lại nhớ đến chuyện vừa xảy ra liền khóc cho đến khi ngất xỉu. Công ty DIO gọi điện thoại đến di động của Mạch Khê, mỗi lần đều do quản gia Hàn Á tiếp, cuối cùng phải thông báo bệnh tình của Mạch Khê, đồng thời bỏ đi buổi biểu diễn.

Trong tòa thành từ trên xuống dưới cũng không dám nhiều thêm một tiếng, bởi vì sắc mặt của Lôi Dận như vừa nuốt xong hỏa dược. Nếu ai không muốn sống trên đời này nhiều thêm một ngày thì cứ việc nhiều lời.

Cho đến ngày thứ tư, Mạch Khê mới hơi hơi tỉnh...

Mùi hoa nhàn nhạt vương vất trong không khí, nhẹ nhàng choáng lấy ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào bên trong, tràn đến từng góc nhỏ của căn phòng. Thứ ánh sáng đầy sức sống tràn vào khung cửa sổ, qua lớp rèm mỏng mà chiếu vào, làm giảm đi sự u tịch nặng nề, mang đến chút dịu nhẹ bình yên.

Thời tiết có vẻ rất tốt, không giống ngày ấy, mưa dầm liên miên.

https://thuviensach.vn

Trong nhất thời, ánh mắt Mạch Khê không thích ứng được với ánh sáng như vậy, đôi mắt lưu ly có chút mê man, theo bản năng kêu khẽ một tiếng. Thân hình bé nhỏ mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có.

Ngay sau đó, một cánh tay của người đàn ông vây tới, phủ trên đầu vai hơi lạnh của cô.

“Tỉnh rồi?”

Tiếng nói trầm thấp như dòng nước ấm, thoáng qua như thứ rượu ngon thuần chất, lại quen thuộc làm người ta không rét mà run.

Giọng nói này khiến Mạch Khê bừng tỉnh hoàn toàn, mới phát hiện ra bản thân luôn nép trong lòng của người đàn ông này. Cánh tay quen thuộc tráng kiện rắn chắc vòng trụ thân mình mềm mại của cô, để cho phần lưng trắng mịn dính sát vào khuôn ngực rộng lớn; chỉ có riêng hơi thở của hắn cùng nhiệt độ cơ thể quen thuộc là đang đốt nóng cả người cô.

Cô khẽ kêu một tiếng, khuôn mặt trắng trẻo như ngọc đột nhiên quay lại; hắn nhiên, đối diện ngay với ánh mắt của người đàn ông đầy thâm trầm và khó hiểu, sự thâm thúy khiến cho kẻ khác khó lòng mà nắm bắt được.

Giờ khắc này, Mạch Khê mới phát hiện tư thế của hai người có bao nhiêu là mờ ám. Thân mình bé bỏng của cô hoàn toàn bị vây chặt trong cơ thể tráng kiện kia, gần như muốn bao trọn lấy cô.

“A..."

Mạch Khê đột nhiên ngồi dậy, nhưng từ nơi nào đó trên thân thể lại truyền đến cơn đau nhức khiến cô nhịn không được rên lên một tiếng. Chiếc áo ngủ mỏng theo vai chảy xuống. Như thế này cô mới thấy thân thể trần trụi của mình có bao nhiêu là xấu hổ.

“Đau cũng đừng nén!”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận ngồi dậy, vươn tay kéo cô lại bên người. Ánh mặt trời nhàn nhạt phủ lấy lồng ngực cùng làn da màu đồng khỏe mạnh của hắn, anh tuấn là vậy, nhưng trong đôi mắt của Mạch Khê lại hệt như tên ma quỷ đang tới gần.

“Không được chạm vào tôi!”

Cô phản xạ có điều kiện đẩy mạnh cánh tay hắn ra, cố nén cơn nhức nhối trên thân thể. Vết thương đau nhức trên đầu gối đã được xử lý, nhưng đau đớn từ hạ thể vẫn còn lan đến khắp người. Dấu hôn trên cơ thể cô, dù nhìn theo bất kỳ góc độ nào cũng đều ghê tởm cả.

“Dựa vào cái gì? Ông dựa vào cái gì mà chạm vào tôi! Ông có tư cách nào làm như vậy?”

Bàn tay lớn của Lôi Dận dừng giữa không trung. Ánh mặt trời phủ lên ngón tay thon dài tạo ra một bóng dáng anh tuấn đẹp đẽ. Bàn tay rộng lớn này nắm trong đó hết thảy mọi thứ thành công của một người đàn ông. Hắn không nói gì, chỉ nhìn thấy vẻ mặt đầy cảnh giác của cô, hàng mi anh tuấn hơi giật giật.

Hắn không nói gì nữa mà xuống giường, không hề e dè trước mặt Mạch Khê mặc quần áo.

Nắng sớm nhàn nhạt chiếu lên cơ thể cao lớn của người đàn ông như một vầng hào quang. Mỗi một đường nét anh tuấn đều như được chạm khắc vô cùng tỉ mỉ: tỷ lệ cơ thể theo tiêu chuẩn tam giác vàng, dáng người hệt như người mẫu, cơ ngực rộng lớn vừa nhìn qua đã rõ đây chính là kẻ luyện võ, lại thêm hai chân thon dài rắn chắn tràn ngập sức mạnh.

Mạch Khê nghiêng khuôn mặt nhỏ sang một bên. Cô không thể không thừa nhận dáng người của hắn đẹp đến mức khiến người ta phải thèm thuồng, thậm chí còn dụ dỗ rất nhiều những phụ nữ ham mê sắc đẹp khác.

https://thuviensach.vn

Có điều, cô tuyệt đối không thể trở thành người như vậy được. Gã đàn ông như ma như quỷ này, cô hận không thể lấy đao làm thịt hắn!

Lôi Dận hồ như nhìn thấu hận thù trong đáy mắt cô nhưng lại "bất vi sở động" (không có hành động nào), động tác tao nhã mặc áo sơ mi vào. Chiếc áo được thiết kế tinh xảo tôn lên dáng người của hắn. Hắn cài lại cúc áo, từng chiếc từng chiếc, từ tốn chậm rãi lại mang thêm một chút dáng vẻ lười biếng.

"Mấy ngày hôm em sốt, đều biến tôi thành gối ôm hình người."

Mạch Khê giật mình một chút, quay đầu nhìn về phía hắn, đáy mắt hiện lên sự chần chờ…

Có một chút xíu ấn tượng… khi cô đang trong cơn mê man thường cảm thấy rét lạnh, giống như đang thả cơ thể xuống biển nước, hoặc ngâm mình trong cơn mưa thật to. Cơn rét lạnh đến táp mạnh vào từng dây thần kinh của cô. Nhưng thật may mắn, cô rốt cục cũng đã tìm thấy một chốn ấm áp, yên tâm đặt mình vào trong đó, tựa như đang nằm trong một đám mây mềm mại, xua tan đi hết thảy những nỗi bất an xâm chiếm từ trước đến nay.

Chẳng lẽ...

Người đàn ông này luôn luôn ôm cô?

Thấy mặt cô hoàn toàn là vẻ sững sờ, Lôi Dận cũng cài xong cúc áo cuối cùng. Hắn bước đến gần Mạch Khê, áp lực từ hắn đột nhiên bao phủ lấy đỉnh đầu cô...

"Tiết kiệm sức lực chửi tôi, mặc quần áo, xuống nhà ăn cơm!" Ngón tay thon dài nâng cái cằm nhỏ của cô lên, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua gò má mềm mại.

Mạch Khê bị bắt ngẩng đầu lên nhìn hắn, đáy mắt đều là nỗi đau…

https://thuviensach.vn

Tại sao hắn còn bình tĩnh như vậy?

Bình tĩnh như thể chẳng có chuyện gì xảy ra!

Nhưng mà, cô thì không thể nào quên, là tự tay hắn giết chết mẹ cô. Điều này chính hắn cũng đã thừa nhận. Cô không thể quên, cả đời cũng không thể quên, như một dấu nung ác động đóng trong lòng cô vậy.

Sau một lúc lâu, cô né tránh ánh mắt chăm chú của hắn, chuyển tầm mắt bi ai đến một chỗ khác. Cô cố nén chịu cơn đau toàn thân mà mặc quần áo, còn không chờ Lôi Dận bế, trực tiếp xuống giường.

“Ai..." Cô té ngã trên mặt đất do hai chân đã mất hết sức lực, cùng với thân mình đau đớn khiến cô thiếu chút nữa ngạt thở.

Sắc mặt Lôi Dận đông lạnh lại. Hắn đứng dậy muốn ôm lấy cô, nhưng vừa chạm đến thân mình liền bị cô gạt ra một lần nữa.

“Không cần ông giả mèo khóc chuột!” Giọng Mạch Khê lạnh ngắt, không khó để nhận ra cô đang cố nén cơn đau từ thân thể qua những tiếng bước chân lộn xộn.

Níu vào thành giường, cô đứng dậy một lần nữa, thất tha thất thểu đi ra khỏi phòng ngủ.

Sắc mặt Lôi Dận cực kỳ khó coi, ánh mắt cũng khiến cho người ta sợ hãi.

Gặp quỷ!

Hắn vẫn đang trong cơn giận giữ đến tẩu hoa nhập ma, thế nhưng khi thấy cô cứ sốt cao không ngừng thì liền trở nên nóng ruột nóng gan. Bốn ngày này cơ bản hắn không hề chợp mắt, mà cũng trong bốn ngày đó, bác

https://thuviensach.vn

sĩ tư cũng bị hắn bức đến điên rồi. Thuốc tiêm cùng thuốc uống đều dùng tới, nhưng không có một chút hiệu quả nào.

Hắn lẽ ra không nên để ý đến sự sống chết của cô, nhất là khi cô lại dùng vẻ mặt phẫn nộ hận thù kia nhìn mình. Hắn hắn là nên đối xử với cô giống như những người phụ nữ khác, ít nhất không có chút mềm lòng.

Phụ nữ trong cảm nhận của hắn thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Ngoại trừ là công cụ để phát tiết thì chẳng còn là gì nữa! Có điều, mấy đêm liền cô gái này cuộn mình trên giường, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng kêu lạnh khiến trong lòng hắn lại nổi lên chút cảm giác gì đó như lòng trắc ẩn. Hắn vây lấy thân thể nóng rực của cô vào lồng ngực, rồi từ đó lại bất ngờ có chút cảm giác thỏa mãn. Nó thật giống như thể cô sinh ra nên thuộc về hắn, ngay cả thân thể cũng hòa hợp đến hoàn mỹ như vậy.

Cho tới bây giờ, nhìn bóng dáng cùng khuôn mặt tái nhợt kia rời đi, nỗi đau trong lòng lại tràn ra. Hắn bắt đầu hoài nghi, cảm giác này có phải là lo lắng? Là bởi vì muốn tiếp tục trả thù nên mới giữ mạng sống cho cô? Hay vẫn là... thật sự đau lòng?

Nguyên nhân làm như vậy, có phải hay không để vì trả thù? …

-_____

Sáng sớm sương vẫn chưa tan đi, còn đọng lại trên từng cánh hoa của Bạc Tuyết viên. Bởi vì cả tòa thành đều bao quanh hồ nước xanh thẳm nên sương mù tan hơi chậm một chút.

Khi Mạch Khê bi thương lê lết đến hoa viên, trước mắt vẫn là cánh cửa khu vườn Bạc Tuyết xinh đẹp. Trong sương sớm dường như có tiếng người…

Hơi giật mình một chút, cô bước nhanh đến, rốt cuộc đã thấy rõ quản gia Hàn Á đang chỉ đạo người giúp việc làm gì đó. Đến gần hơn, hai chân

https://thuviensach.vn

cô đã mềm nhũn.

“Tiểu thư Mạch Khê, con, con tỉnh rồi?” Quản gia Hàn Á hoảng sợ, vội vã nâng cô lên, lại đau lòng mà nhìn gương mặt nhỏ trắng bệch kia.

Trong bốn ngày này, toàn bộ tòa thành dường như lâm vào một cuộc chiến đấu. Tiểu thư Mạch Khê hôn mê bất tỉnh khiến tính bạo lực trong Lôi tiên sinh phát tát muốn đi giết người, nhưng mà giờ thì đã tốt rồi, cô nhỏ rốt cục cũng tỉnh.

Toàn bộ cơ thể Mạch Khê đều run lên, không thể tin được một mảnh đất trống rỗng trước mắt…

Nơi này từng là đủ loài hoa cỏ muôn màu, là Bạc Tuyết viên xinh đẹp …

Cũng là nơi chôn cất mẹ cô…

Trước khi hôn mê, cô thậm chí thấy được một góc quan tài có khắc chữ thập…

Nhưng mà, giờ khắc này, phản chiếu vào trong mắt cô chỉ còn một mảnh trống không. Không có biển hoa xanh màu đại dương, cũng không có quan tài, chỉ là rỗng tuếch.

Tại sao có thể như vậy?

“Bác Hàn Á…”

Hô hấp của Mạch Khê ngày càng dồn dập, trong đầu ong ong cả lên, cũng trống rỗng như khoảnh đất trước mắt.

Quản gia Hàn Á đau lòng đỡ lấy cô, ánh mắt hiện lên vẻ khó xử, “Tiểu thư Mạch Khê, con vừa mới tỉnh lại, thân thể còn yếu lắm, nên sớm trở về phòng nghỉ, được không?”

https://thuviensach.vn

“Nơi này vì sao lại thành như vậy? Quan tài đâu? Quan tài đã từng chôn ở chỗ này đâu?” Mạch Khê rốt cuộc cũng tìm thấy giọng nói, sự hoảng sợ trước đó khiến cô không thể nào phát ra tiếng.

“Tiểu thư Mạch Khê, chuyện này..." Quản gia Hàn Á ấp a ấp úng, muốn nói điều gì đó rồi lại nuốt ngược vào.

“Bác Hàn Á, con xin người, xin người nói cho con biết quan tài ở đây đã chuyển đi chỗ nào. Bác Hàn Á, đây là nơi mai táng mẹ con. Là ông ta, là tên cầm thú Lôi Dận tự tay giết mẹ con…”

Mạch Khê vô lực khóc nấc, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy góc áo Hàn Á, ánh mắt hoảng hốt đầy tuyệt vọng.

Hàn Á nghe xong, đầu tiên là cảm giác nao nao, lập tức khó xử mà nói, “Tiểu thư Mạch Khê, ta thực sự không thấy được cái gì cả. Sáng nay vừa nhận được lệnh của Lôi tiên sinh, san bằng nơi này…”

“Không…Không thể nào…”

Mạch Khê lui về phía sau từng bước, tuyệt vọng lắc đầu. Cô không tin, cô không tin không thể nhìn thấy thi thể của mẹ, và cũng chẳng có cơ hội nào nữa. Hắn làm sao có thể tàn nhẫn như vậy? Nhất định phải đẩy cô đến đường cùng hay sao?

“Tiểu thư Mạch Khê, là thật. Mấy ngày nay không có lệnh của Lôi tiên sinh thì ngay cả người làm vườn cũng không dám bước vào đây. Sáng nay ta mới nhận được lệnh của Lôi tiên sinh, thực sự không thấy được quan tài như con nói.” Hàn Á thấp giọng trả lời, nỗi khiếp sợ cùng bất an trong lòng dần dần lan ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê tái nhợt. Ánh mặt trời rọi xuống Bạc Tuyết viên, nhưng cô lại cảm thấy lòng rét lạnh đến thế.

https://thuviensach.vn

Là hắn!

Nhất định là hắn động tay động chân!

Cô đột nhiên có phản ứng, quay người chạy đến phòng ăn...

Trong phòng ăn, ánh mặt trời hiền hòa chiếu xuống, chiếu rọi những món ăn trên bàn, ánh lên thứ ánh sáng như thủy tinh. Chiếc bàn lớn màu đen, ly rượu tinh xảo chứa chất lỏng màu đỏ lộng lẫy. Trang phục màu trắng của người giúp việc lên lên xuống xuống theo sự di chuyển của họ khi bưng lên các loại thức ăn. Trong không khí có hương thơm nhè nhẹ đầy quyến rũ.

Đầu bàn ăn, Lôi Dận ngồi nghiêm chỉnh, thân mình cao lớn cùng với những thức ăn đầy xoa hoa lại dung hòa kỳ lạ với hoàn cảnh, tạo nên phong thái vương giả cao cao tại thượng.

Nhìn Mạch Khê một mặt tái nhợt chạy đến phòng ăn, hắn không hề có chút bất ngờ nào, cũng không vì hành vi tự tiện xông vào hoa viên của cô mà tức giận, ngược lại còn bình thản chỉ vào vị trí bên người mình, trầm thấp mệnh lệnh.

“Sáng sớm ầm ĩ như vậy là đủ, ngồi xuống dùng cơm!”

Hô hấp Mạch Khê không ổn định, khuôn mặt kiều diễm đã tràn đầy đau đớn. Cô cố nén cảm giác muốn khóc, đến trước mặt Lôi Dận, nhìn hắn không hề chớp mắt.

“Mẹ tôi đâu? Ông giấu mẹ ở đâu?”

Đối với sự chất vấn của cô, Lôi Dận ngược lại chẳng nghe gì, quay đầu lạnh giọng phân phó người làm một bên...

“Đem bữa sáng của tiểu thư lên!”

https://thuviensach.vn

“Vâng!”

Người làm lập tức đi chuẩn bị.

“Lôi Dận!”

Sự phẫn nộ trong mắt Mạch Khê dường như muốn đốt cháy hết thảy, như vậy lại càng thêm xinh đẹp. Cô nhìn hắn, gắt gao, “Ông rốt cuộc đem mẹ tôi giấu ở đâu?”

Sau tất cả mọi chuyện, hắn thế nhưng còn bình tĩnh như vậy mà dùng cơm? Hắn còn nhẫn tâm đến mức nào nữa?

“Mẹ em?”

Lôi Dận rốt cuộc cũng có phản ứng, đôi môi mỏng phiếm ánh sáng của mặt trời hơi hơi gợi lên, thu toàn bộ lửa giận của cô vào đáy mắt, lạnh bạc nói, “Mẹ em sớm đã chết rồi, người chết nên xuống mồ an nghỉ, không phải sao?”

Đôi mắt của hắn hoàn toàn bình tĩnh, nhưng nếu nhìn kỹ một chút sẽ thấy vằn lên tơ máu và có chút mệt mỏi. Đây là kết quả của bốn ngày không hề chợp mắt.

Mạch Khê siết nhanh nắm tay, hàm răng tinh tế cắn trên cánh môi tái nhợt của cô, lưu lại một dấu vết khá sâu, cô “Rầm” một tiếng, đập tay lên bàn ăn. Nhưng thực là, bàn ăn cũng chẳng có một chút chấn động nào, các món ăn đều yên vị, ngược lại bàn tay nhỏ của cô còn đỏ lên.

“Ông rõ ràng biết tôi đang nói cái gì! Lôi Dận, ông đừng có quá đáng!”

Một câu nói khiến Lôi Dận ngẩng đầu lên, đôi đồng tử thâm trầm khóa chặt lấy đôi mắt nâu trong như nước của cô, như thể liếc mắt một cái đã có

https://thuviensach.vn

thể siết lấy linh hồn cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Mạch Khê chợt đỏ lên, đôi mắt màu nâu có một cơn sóng nhỏ lưu chuyển…

“Cái tên Lôi Dận này, em càng lúc gọi càng thuận miệng.”

Người đàn ông rút ra một tờ khăn giấy, tao nhã lau khóe miệng, nhất cử nhất động đều lộ ra nét quý tộc đầy tôn quý, nhưng trong động tác lại có một sức mạnh uy hiếp cùng áp lực đến khó chịu…

“Tôi sẽ không gọi ông là cha nuôi, bởi vì căn bản ông không xứng đáng với cách xưng hô này!” Mạch Khê không một chút sợ hãi nhìn hắn, đem toàn bộ cảnh giác cùng hận thù vây bọc toàn thân. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì người đàn ông đang đối diện cô đây đã chết không dưới ngàn lần.

Lôi Dận nghe vậy, đôi mắt nheo lại, thần thái cuồng vọng ngạo mạn mà tao nhã như một con báo đen đầy nguy hiểm. Ngũ quan tuấn mỹ cộng thêm dã tính khiến cho người ta phải nín thở. Ưng mâu của hắn hơi lay động quét ngang, như một thanh kiếm vì tình thế phải rút khỏi vỏ, nhưng khi ngoái đầu nhìn lại, bảo kiếm đã chui vào vỏ, khí lạnh dần thu lại.

Hắn không nói gì, cũng không có biểu hiện, cũng không có động tác, chỉ đơn giản là lẳng lặng mà nhìn cô.

Khuôn mặt cương nghị anh tuấn bình tĩnh vô cùng khiến người ta không khỏi hoảng hốt…

Mạch Khê quật cường mà nhìn lại hắn, đôi mắt lạnh băng nhìn thẳng. Tuy rằng hai chân cô đã sớm không còn sức lực nào nữa, nhưng vẫn giữ ý niệm rằng mình không thể thỏa hiệp đơn giản như vậy. Không thể!

Khóe môi cương nghị của Lôi Dận khẽ nhếch theo một độ cong không dễ phát hiện, cánh tay dài duỗi ra, kéo cô ngồi xuống đùi hắn.

https://thuviensach.vn

“Buông ra, đồ cầm thú!” Mạch Khê không đoán được hắn sẽ có động tác này. Hai tay lập tức phản kháng nhưng không đủ sức.

Trên gương mặt hờ hững của Lôi Dận không có một tia tình cảm, đường nét lạnh băng thâm thúy tựa như được chạm khắc từ đá cẩm thạch. Bàn tay lớn chỉ cần một động tác đã có thể giữ chặt lấy cô gái nhỏ đang giãy giụa. Hắn không nhanh không chậm cúi người xuống, thân hình cao lớn trực tiếp phủ lấy cơ thể bé nhỏ của cô, vây bọc lấy cô hoàn toàn trong hơi thở của bản thân mình.

Hắn chiếm lấy cánh môi mềm mại, như một lữ khách trên sa mạc vừa tìm thấy nguồn nước liền điền cuồng mà uống lấy tươi ngọt của cô, dường như muốn đem cô dung nhập vào máu mình. Điên cuồng mà kích thích, giống như vừa được châm lửa, chảy xuyên khắp tay chân hắn.

“Ưm..." Mạch Khê trừng lớn mắt, ngực phập phồng dồn dập thở, cảm giác mãnh liệt như cơn bão quét lấy cô…

Bàn tay lớn kia, cách lớp vải mỏng manh bắt đầu tra tấn lấy bầu ngực đầy đặn của cô…

Mạch Khê liều mạng hô hấp, nhưng luồng khí hít vào phổi tất cả đều là hơi thở bá đạo của hắn…Cô muốn nhấc hai tay lên để kháng cự, lại bất đắt dĩ bị hắn siết chặt lấy hai cổ tay, khóa ngược về phía sau.

Cô vô lực mà không thể ngăn cản hắn bừa bãi trong khoang miệng mình, chỉ có thể bị động thở gấp trong lòng hắn, cắn môi dưới không cho thanh âm phát ra.

“Lôi…Dận, tên hỗn đãn, buông…ra”

Giọng nói mất hết sức lực, đôi mắt phủ một tầng hơi nước khiến lời cự tuyệt của cô nghe qua thật chẳng có sức thuyết phục nào.

https://thuviensach.vn

Ngoảnh mặt làm ngơ, môi Lôi Dận di chuyển đến phần gáy trắng mịn của cô, tạo ra một ấn ký!

Cảm giác vừa đau vừa nóng lại vừa chua xót đầy phức tạp, khiến lòng cô tan nát... cô run run, một chút khí lực để chiến đấu đều nhanh không còn nữa!

Hồi lâu sau, Lôi Dận mới ngẩng đầu, buông ra để hai tay cô tự do. Đôi đồng tử ám trầm thâm thúy lạnh băng chớp động một chút, vừa lòng nhìn dấu hôn rõ ràng do chính mình tạo ra, như hoa mai xinh đẹp nở rộ trên phần gáy tuyết trắng của cô.

Mạch Khê từng hơi từng hơi mà hít vào không khí tươi mát. Đôi mắt đẹp oán hận trừng hắn, không một tiếng chất vấn nhưng ánh mắt ấy lại sắc bén vô cùng.

Lôi Dận ngược lại "bất động thanh sắc" hơi nhếch nhếch môi, vẫn bộ dáng như thể chẳng có việc gì xảy ra. Đôi mày hiện vẻ mờ ám khiến trong lòng Mạch Khê chợt cảm thấy khó thở.

"Lần này, là trừng phạt em không hiểu phép tắc lễ nghĩa!" Ngữ điệu lãnh đạm, lại mang hơi thở âm hàn trí mạng, phảng phất lướt qua tai cô, thấm vào từng lỗ chân lông, rồi đem cả người cô mà đông lại hoàn toàn…

Mạch Khê bị hắn bọc trong lồng ngực, không thể động đậy dù chỉ một chút. Cô cười lạnh, "Lễ phép? Đối với một hung thủ giết người thì từ này thật buồn cười!"

Lôi Dận không giận giữ, vẫn ôm cô như trước, sai người làm đem bữa sáng của cô lên. Hắn cầm lấy dao nĩa, đưa một miếng thịt đến bên môi cô, "Ăn đi!"

Tiếng nói trầm thấp có một chút quan tâm, mang theo sức quyến rũ mê người, thật giống như con sói đang dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ vậy.

https://thuviensach.vn

“Không cần!” Rốt cuộc Mạch Khê nhịn không nổi nữa, tay phải căm tức đẩy một cái...

“Keng..." Một tiếng thanh thúy vang lên. Chiếc nĩa rơi xuống sàn cẩm thạch trơn bóng, ánh lên tia sáng nhàn nhạt.

Yên tĩnh, một loại yên tĩnh đến chết chóc…

Trong mắt hắn, đây chính là hành vi "đại nghịch bất đạo"!

Mạch Khê không phải muốn quăng dao nĩa đi. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hiện lên một chút xấu hổ, sau lại khôi phục vẻ quật cường như trước.

Tròng mắt Lôi Dận nhìn thẳng vào cô, con ngươi sâu thẳm không nhìn ra vui hay giận, như đá quý màu anh lục được khảm vào giữa mặt hồ. Hắn nhìn cô, lại như nhìn thấu cả nỗi sợ hãi của cô…

“Tôi, tôi sẽ không giải thích gì hết.” Mạch Khê quay khuôn mặt sang chỗ khác, không nhìn đôi đồng tử như hàn sương lạnh lẽo của hắn.

Lôi Dận không nói một lời, sự bén nhọn trong mắt dần dần mất đi. Người phục vụ trong nhà bếp lập tức bước đến cẩn thận lau ngón tay dính nước của hắn, sau đó đổi mới toàn bộ thức ăn.

Sắc mặt Mạch Khê đầy xấu hổ, muốn tránh thoát nhưng chỉ cần một cánh tay của hắn lại hoàn toàn vây trụ lấy cô, không thể động đậy. Một màn như vậy khiến cô cảm thấy vô cùng khó mà chịu đựng nổi, dù sao đều có người làm ở đây.

“Muốn biết mẹ em ở đâu, thì nghe lời cho tôi, bằng không…"

Ngữ điệu nhẹ nhàng bâng quơ lại ẩn chứa hương vị của nguy hiểm, hắn chỉ nói một nửa như vậy, hiệu quả uy hiếp lớn vô cùng.

https://thuviensach.vn

Thân mình Mạch Khê run run, cô quay đầu hung hăng nhìn chằm chằm Lôi Dận...

“Ông rất bỉ ổi, lại lấy chuyện này để uy hiếp tôi?”

“Thì sao nào?”

Khóe môi vốn kiên nghị của Lôi Dận hơi hơi nhếch lên, đôi mắt màu lục xẹt qua một tia sáng, “Điều tôi muốn rất đơn giản, em hãy ngoan ngoãn nghe lời.”

“Tôi sẽ không tha thứ cho ông, vĩnh viễn không!”

Tâm Mạch Khê có chút đau đớn. Tiếng nói hắn bình thản như vậy, lại giống hệt như mũi tên xuyên thấu lòng cô, vỡ nát đến đau đớn, khiến chút nữa cô đã ngộp thở.

Cứ như vậy, cô vẫn nép trong ngực hắn. Lôi Dận giữ lấy gáy cô, một nỗi bất an đột nhiên đánh úp lại về phía cô…

“Không sao cả, cái tôi muốn chỉ là…"

Lôi Dận cố nén một cảm xúc kỳ lạ đang nhen nhóm trong lòng, ngữ khí lạnh băng đến cực độ mà nói, “…thân thể của em!”

Mạch Khê run lên. Tiếng nói tàn khốc lạnh lẽo của gã đàn ông chảy dọc xuống, thẩm thấu vào lỗ chân lông của cô, khiến cô không còn thấy một tia hy vọng nào nữa…

“Từ hôm nay trở đi, nơi nào cũng không được phép đi, chỉ có thể ở trong toà thành!” Lôi Dận không chút để ý nói ra một câu, lời nói cũng mang theo vẻ độc đoán, ích kỷ.

“Tôi sẽ không làm con rối của ông!” Ngữ khí Mạch Khê cũng rất kiên quyết.

https://thuviensach.vn

Cô còn có rất nhiều việc phải làm, muốn tìm hiểu tất cả mọi chuyện liên quan đến cha mẹ, muốn ca hát, muốn thoát khỏi trói buộc của tên ma quỷ này.

Lôi Dận giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt xanh bình tình như nước nhìn cô chằm chằm. Khuôn mặt hắn lúc này giống như điêu khắc tỉ mỉ từ cẩm thạch băng giá. Hắn gằn từng tiếng…

“Đây đã là vận mệnh của em!”

Một tia cười lạnh bên môi Mạch Khê tràn ra. Cô không phẫn nộ, cũng không hét lớn tiếng, chỉ là một cái nhếch môi lạnh bạc mà ưu thương dần tràn đến tận cùng trong đáy mắt…

“Vậy cái cuối cùng ông nhìn thấy, cũng chỉ là một cái xác, giống mẹ tôi mà thôi!”

Sắc mặt Lôi Dận đột nhiên trở nên khó coi vô cùng, gần như chuyển thành xanh mét cả rồi. Đôi mắt sắc bén lạnh lẽo khóa chặt lấy hình ảnh của cô gái trong lòng...

“Em quả thực là một con nhóc không biết trời cao đất rộng!”

Tiếng nói trầm thấp vang lên, Mạch Khê bị người đàn ông mạnh mẽ lạnh lùng bắt buộc ngẩng lên, đối diện với ánh mắt của hắn.

Sự áp chế mạnh mẽ của hắn khiến Mạch Khê sinh ra cảm giác không thoải mái, có chút đau đớn truyền lên những vẫn quật cường mà nhìn hắn, cũng chưa nói câu gì như đang thử sức chịu đựng của cả hai.

Thật lâu, thật lâu sau...

Ý lạnh trong đáy mắt Lôi Dận dần dần biến mất, ngũ quan như khắc lại vẻ bình thản như cũ. Nhìn vẻ khiêu khích trong mắt Mạch Khê, thân hình

https://thuviensach.vn

cao lớn của hắn cũng không nhúc nhích, một lát sau...

“Phí Dạ!”

Phí Dạ luôn đứng ở bên ngoài phòng ăn liền bước vào, giờ phút này lại nhìn thấy một cảnh tượng mờ ám như vậy, đôi con ngươi thâm thúy của hắn có chút ảm đạm. Nhưng ngay sau đó hắn lại khôi phục vẻ bình thường…

“Lôi tiên sinh, xin phân phó.”

“Theo dõi cô ấy, một giây cũng không được rời đi!” Hắn hạ xuống mệnh lệnh, lại không rời mắt khỏi Mạch Khê.

“Vâng.” Phí Dạ cúi thấp người.

Mạch Khê siết nhanh nắm tay, khớp hàm cũng nghiến chặt lại. Ngay sau đó cô đẩy hắn ra, không nói hai lời rời khỏi nhà ăn. Phí Dạ lại hướng Lôi Dận cúi người một lần nữa, nhanh chóng đi theo…

Lôi Dận áp dụng chính sách giám sát người 24/24 giờ, bất kể Mạch Khê đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy bóng của Phí Dạ. Hắn thậm chí còn đảm đương việc lái xe riêng cho Mạch Khê, nhất cử nhất động của cô đều bị hắn theo sát chặt chẽ.

Công việc hợp tác cùng nhóm RTY của Hàn Quốc được tiếp tục tiến hành. Ngoại trừ buổi họp báo lần trước bị bỏ lỡ, Mạch Khê không lãng phí bất kỳ cơ hội nào nữa. Bởi chỉ khi bản thân mạnh mẽ lên mới có cơ hội trốn thoát khỏi sự khống chế của Lôi Dận. Cô không muốn cả đời làm con chim nhỏ trong cái lồng của hắn. Dù có biết mẹ ruột mình bị hắn giết chết, cô cũng không có cách báo thù.

Tin tức về chuyến lưu diễn quanh thế giới của RTY đã thực sự thành đề tài nóng bỏng của các ngôi sao, thậm chí rất nhiều fan ca nhạc đi theo thần

https://thuviensach.vn

tượng. Mà khi bọn họ mạo hiểm mời một người mới làm khách quý, mọi đề tài đều chĩa về Mạch Khê. Hơn nữa trước đó còn có chuyện hủy bỏ hợp đồng với ca sĩ Mia, đông đảo công chúng đều thực quan tâm đến Mạch Khê, nhất là fan của RTY, khen chê không đồng nhất.

Chuyện Mia bị sa thải vẫn là thông tin được nhai đi nhai lại trước đợt biểu diễn. Nhưng tin đồn bất lợi nhất đối với Mạch Khê chính là liên quan đến thế lực sau lưng cô. Tin đồn ấy vô cùng sinh động, cứ như thể đó là sự thật vậy. Thậm chí có chỗ còn nhắc tới quan hệ giữa cô và Tổng giám đốc của Lôi thị. Truyền thông vì sự kiện này mà chấn động vô cùng, thi nhau phỏng vấn, câu tin. Mia đương nhiên bị một thế lực cường ngạnh bịt miệng nên không thể nào xuất hiện trước truyền thông được.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7

Tình Cảm Dịu Dàng Như Dòng Nước Ấm

Trong lúc nhất thời, truyền thông lại không thấy có động tĩnh gì. Dù đêm trước hôm biểu diễn, nhiều người vẫn nghĩ tin tức này sẽ bị khui ra, sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ đến RTY.

Tuy nhiên, trí nhớ của công chúng luôn luôn có hạn. Khi truyền thông rốt cuộc chẳng moi được thông tin gì về bối cảnh sau lưng Mạch Khê thì cũng tạm thời buông tha tâm điểm chú ý. Lịch trình của buổi biểu diễn lại đi vào quỹ đạo.

Đối với tất thảy mọi chuyện phát sinh này, Mạch Khê trước giờ vẫn không có phản ứng gì. Mà người đại diện Ron dường như cũng rất hài lòng với hiệu quả này, cũng để truyền thông tùy ý đoán mò. Trải qua lần biểu diễn cùng Phỉ Tỳ Mạn trước đây, khi Mạch Khê bộc lộ tài năng ca hát đã làm cho người ta có bao nhiêu là ấn tượng. Lần này truyền thông chỉ đơn giản đẩy mạnh thêm một chút, dù thế nào cũng không xấu.

Trải qua một hai ngày điều chỉnh, Mạch Khê rất nhanh bước vào trạng thái tập trung cao độ cho buổi diễn, không vì điều gì khác, chỉ có thể cho bản thân một ít sức mạnh. Một lần nữa quay về công ty, Mạch Khê trầm mặc rất nhiều, không thường nói chuyện, cũng không hay cười, chỉ đơn

https://thuviensach.vn

giản nhốt mình vào phòng tập mà luyện thanh và luyện vũ đạo; làm bạn cùng cô chỉ có cô độc cùng cô độc, tịch mịch lại thêm tịch mịch…

Trời càng lúc càng tối, bên trong phòng tập vẫn chỉ còn bóng dáng của mỗi Mạch Khê…

Bên ngoài phòng tập, bóng Phí Dạ kéo dài dưới ánh sáng của ngọn đèn. Bộ tây trang gọn gàng tôn lên thân hình cương nghị cao lớn của hắn…

Hai ngày nay cơ bản đều là như vậy, Mạch Khê yên lặng luyện tập, còn hắn thì yên lặng bảo vệ.

Xuyên qua tấm kính từ ô cửa sổ, hắn nhìn bóng dáng của cô gái đang miệt mài tập từng động tác. Thân mình tràn đầy sức sống như thế, nhưng ánh mắt lại thê lương cùng trống rỗng khiến người khác phải đau lòng.

Lôi Dận lần này lại phá lệ, chẳng những cho phép cô tiếp tục ca hát, tự do tham gia buổi biểu diễn, mà còn ngầm đồng ý cho cô vì việc tập mà không về tòa thành. Tuy nhiên yêu cầu chỉ có một: Được theo dõi 24/24 giờ.

Đối với sự thỏa hiệp lần này của Lôi Dận, ngay cả Phí Dạ cũng thực sự không rõ lắm. Nhiều năm như vậy, Phí Dạ luôn luôn đi theo bên cạnh Lôi Dận. Hắn biết rõ người này nói một không nói hai, cho tới bây giờ sẽ không thay đổi ý nghĩ của chính mình, cũng không cho phép bất cứ kẻ nào có ý kiến với quyết định của mình. Thế nhưng chỉ bằng một câu nói của Mạch Khê mà hắn lại phủ định mọi nguyên tắc từ trước đến này.

“Á..."

Phí Dạ đang chìm trong suy nghĩ, chợt bị tiếng kêu đau của Mạch Khê trong phòng tập làm giật mình. Thấy cô ngồi thụp xuống xoa xoa mắt cá chân, hắn không nói lời nào, trực tiếp đẩy cửa sải bước vào bên trong.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư Mạch Khê…”

Hắn bước tới, ngồi xuống, bóng dáng cao lớn bao phủ lấy dáng vẻ bé nhỏ của cô. Hắn cẩn trọng chạm vào vết thương trên chân cô, ngón tay thô giống như sợ làm đau cô mà chạm vào rất nhẹ.

“Đầu có bị thương không?” Ngay cả ngữ khí cũng rất nhẹ nhàng, nghe qua có vẻ lãnh đạm nhưng lại tràn ngập vẻ thân thiết.

Cô không trả lời câu hỏi của Phí Dạ. Giọt lệ từ trong hốc mắt chậm rãi ứa thành dòng, không hề nghe thấy tiếng khóc mà chỉ thấy nước mắt yên lặng chảy xuống. Nước mắt rơi xuống tựa như chuỗi trân châu bị đứt ra, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, khẽ dừng lại trên dấu hôn ẩn hiện.

Mạch Khê cứ yên lặng mà khóc như vậy càng khiến người ta đau lòng. Ánh mắt Phí Dạ rụt lại, trong lòng như bị kẻ khác siết chặt. Hắn mong cô có thể khóc lớn lên, hoặc phẫn nộ mà đánh hắn cũng được, chỉ cần, đừng yên lặng mà khóc như vậy là tốt rồi. Chuyện này đối với hắn, như là một loại lăng trì đầy đau đớn.

Nhiều năm sống trong hắc đạo dường như khiến Phí Dạ quên đi mùi vị của nước mắt. Thậm chí, đối với nước mắt của phụ nữ hắn cũng rất khinh thường. Nhưng mà hôm nay, ngay trong buổi tối này, tại căn phòng tập, Mạch Khê cứ yên lặng mà chảy những giọt nước mắt nóng rẫy đã làm cho kẻ trước giờ luôn lạnh lùng như hắn lại có cảm giác tay chân thừa thãi, luống cuống cả lên.

“Rất đau đúng không? Tôi đưa cô đến gặp bác sĩ.”

Hắn không biết nói điều gì để an ủi cô, trong nhất thời lại thấy bản thân thật sự vô dụng. Biết rõ nguyên nhân vì sao cô khóc nhưng hắn cũng không thể thay cô chia sẻ dù chỉ một chút.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, một giọt nước mắt như hạt thủy tinh trong suốt rơi xuống mu bàn tay Phí Dạ. Nỗi đau trong đôi mắt hắn càng thêm sâu.

“Tôi mệt mỏi quá…” Thật lâu sau, cô mới mở miệng nói chuyện, giọng nói mất hết cả sức lực như thoảng trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

“Tôi đưa tiểu thư về nhà nghỉ ngơi.” Phí Dạ không nói hai lời, vừa định ôm lấy cô...

“Không cần…”

Bàn tay bé nhỏ của Mạch Khê giữ lấy cánh tay tráng kiện của Phí Dạ, biểu tình rõ ràng còn có sự kích động “Tôi không muốn trở về, một chút cũng không muốn.”

“Nhưng xem đi, cô đã rất mệt rồi. Hơn nữa ngày mai cùng thành viên của RTY gặp mặt, cô như thế này rất tiều tụy.” Phí Dạ thấp giọng khuyên, nhưng cũng có chút ý cưỡng cầu.

Mạch Khê ngẩng đầu nhìn hắn, bên môi chậm rãi nở một nụ cười khổ sở, như hoa đào thống khổ trong mưa…

“Đúng vậy, anh là do ông ta phái tới theo dõi tôi…”

“Tiểu thư Mạch Khê, cô hiểu lầm rồi. Lôi tiên sinh là lo lắng cho an nguy của cô, nhất là khi nhóm người Hàn Quốc kia đã đến. Có khả năng người khác nhân cơ hội trong nhạc hội mà làm hại đến tiểu thư.” Phí Dạ nói rất chân thành, giọng nói thấp trầm toàn ý giải thích.

Mạch Khê vô lực cười, “Tôi chính là một người nhỏ nhoi không đáng kể gì cả, ai muốn hại tôi chứ? Ngoại trừ ông ta…”

https://thuviensach.vn

“Không phải như vậy..."

Phí Dạ muốn giải thích nhiều thêm một chút, nhưng đến đấy lại im bặt mà dừng lại, ánh mắt có chút ảm đạm, không nói thêm điều gì nữa.

Mạch Khê thấy hắn muốn nói rồi lại thôi, biết hắn có sự tình gì đó nhưng cũng không có tâm tư hỏi tiếp. Nhìn xuống chân mình, ngón tay cô vừa muốn chạm vào mắt cá chân thì Phí Dạ ngăn lại. Hắn không lên tiếng, ngón tay thô lớn chậm rãi xoa nhẹ mắt cá chân cho cô. Ánh sáng từ ngọn đèn lan tràn trên ngũ quan cương nghị của hắn, ánh mắt chuyên chú là vậy…

Mạch Khê nhìn hắn. Người đàn ông này luôn đem đến cho cô cảm giác khó hiểu. Hắn tựa như cái bóng luôn đi theo bên người Lôi Dận. Ngoại trừ Lôi Dận, hắn chính là kẻ mà người khác nghe đến đã sợ mất mật. Nghe nói năm đó khi hắn ngồi lên vị trí Nghi trượng, việc đầu tiên làm chính là thanh toán tổ chức Dị Tâm, giúp Lôi Dận thu thêm rất nhiều bất động sản.

Bàn tay lớn này của hắn, cũng có thể đã dính đầy máu tươi.

Có điều...

Trong một đêm yên tĩnh như thế này, vẻ mặt hắn lại dịu dàng có chút ôn hòa, bình tĩnh chứ không mang vẻ lạnh lùng ngập sát khí. Hắn hắn là một người đàn ông đáng để tin tưởng, trầm mặc ít lời, làm việc lại mạnh mẽ vang dội, bằng không sẽ không bên cạnh Lôi Dận nhiều năm như vậy.

Tất cả đều nói tính cách của hắn với Lôi Dận rất giống nhau, chính xác gọi là “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng” [1], nhưng mà, cô không thấy như vậy.

Cảm giác được Mạch Khê đang nhìn mình chăm chú, Phí Dạ nâng mắt. Đối diện với đôi mắt đẹp của cô, sự thân thiết nhẹ nhàng tràn đầy bên trong...

https://thuviensach.vn

“Tay chân tôi thô như vậy, có làm đau cô không?”

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu. Kỳ thực chân cô đã không còn đau nữa, chỉ có cõi lòng…

“Chuyện gì xảy ra với Mia vậy?”

Thật lâu sau, cô rốt cuộc cũng hỏi nghi vấn trong lòng. Cô không phải là đồ ngốc, lời đồn đại với Mia ngay thời điểm sôi trào lại im bặt như thế, nhất định là có nguyên nhân, mà người có khả năng can thiệp vào chuyện này nhất hẳn phải là người liên quan đến cô.

Ngón tay Phí Dạ tạm dừng một chút, trong ánh mắt có một tia dịu dàng. Hắn tiếp tục xoa mắt cá chân cho cô, lại lãnh đạm nói, “Cô ta khiến cô tinh thần không yên, biểu diễn sẽ không tốt. Tôi không muốn cô bị quấy rầy.”

Mạch Khê nao nao…

“Anh làm gì cô ấy rồi?”

Thì ra là hắn ra tay can thiệp, hành động không giống Lôi Dận như vậy khiến cô có chút e ngại.

Khóe môi cương nghị của Phí Dạ hơi hơi nhếch lên, ý cười như nắng ấm ngày xuân nhàn nhạt tràn vào lòng Mạch Khê. Đây là lần đầu tiên cô thấy hắn cười…

“Yên tâm, chỉ là sự trừng phạt nho nhỏ, sẽ không để cô có áp lực tâm lý.”

Lời nói của hắn nhẹ nhàng giống như một dòng nước ấm xuôi chảy, khác với sự cường ngạnh của Lôi Dận. Hành vi cùng lời nói của Phí Dạ đều trực tiếp nói cho cô rằng, hết thảy mọi thứ hắn làm đều vì cô.

https://thuviensach.vn

Thì ra, còn có một người như vậy, có thể lo lắng cho cảm xúc cùng cảm nhận của cô…

Người này, mình có thể tin tưởng không?

Thấy cô không nói, Phí Dạ cũng không nói gì nữa. Ánh sáng tĩnh lặng từ ngọn đèn tràn trên gương mặt hắn. Thật lâu sau, Mạch Khê ngẩng đầu thêm một lần nữa nhìn hắn, giọng nói lạnh nhạt như vậy khiến hắn không có chút chuẩn bị nào...

“Chuyện mẹ tôi, anh biết được bao nhiêu?”

Động tác Phí Dạ hoàn toàn dừng lại, đôi mắt cô nhẹ nhàng nhìn sâu vào mắt hắn. Sườn mặt cương nghị của hắn có một chút trắc ẩn. Mãi lâu sau hắn mới lãnh đạm nói, “Mẹ của cô, là một người phụ nữ rất xinh đẹp, đẹp đến độ khiến đàn ông có thể điên cuồng..." Nói tới dây, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đau đớn của cô, nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu...

“Cô rất giống cô ấy.”

Tảng đá đè nặng trong lòng Mạch Khê rốt cuộc đã được nhấc lên một chút. Chân mày xinh đẹp tràn ra sự bi thương…

“Phí Dạ, nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện liên quan đến bà, được không?”

“Thực xin lỗi…” Phí Dạ rất muốn nâng tay khẽ vuốt chân mày ưu sầu của cô nhưng cố nén lại, nói, “Tôi chỉ gặp mẹ cô có một lần, đối với cô ấy, tôi thực sự không biết gì.”

“Anh nói dối!” Mạch Khê không tin mà lắc đầu, “Anh đi theo ông ta nhiều năm như vậy, sao có thể không biết chuyện của ông ta? Là ông ta giết mẹ tôi!”

https://thuviensach.vn

“Không đúng!” Ngữ khí Phí Dạ kiên định phủ nhận, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn.

“Là chính miệng ông ta thừa nhận!” Giọng Mạch Khê cao lên, khuôn mặt đầy bi thương cùng thống hận.

Sắc mặt Phí Dạ dường như ẩn nhẫn điều gì đó, hồ như đang đè nén cảm xúc. Qua một hồi lâu mới khôi phục lại bình thường, hắn nhìn cô, nhẹ giọng nói.

“Tóm lại, Lôi tiên sinh không phải như trong tưởng tượng của cô. Tuy rằng tôi không biết vì sao ngài ấy lại nói như vậy, nhưng đã ở bên người ngài ấy nhiều năm, tôi biết rõ con người này.”

“Ông ta là người ư?” Mạch Khê cười lạnh, “Ông ta xem như là người sao? Ông ta sinh ra trong bầy sói, lớn lên trong đó, không có tính người; tàn nhẫn, khát máu cũng thành thói quen rồi.”

Phí Dạ giật mình, đôi mày hơi hơi nhíu lại…

“Tiểu thư Mạch Khê, không thể nói Lôi tiên sinh như vậy. Ngài ấy… chính xác là trước đây đã chịu rất nhiều khổ đau. Cho tới bây giờ, có thể nói, tất cả những gì ngài ấy có được đều dựa vào năng lực của mình, bao gồm địa vị như ngày hôm nay.”

“Thì sao? Tôi chỉ biết rằng, ông ta là người đàn ông tôi hận nhất!” Mạch Khê siết nhanh nắm tay, ánh mắt bùng lên lửa giận, ngay cả nước mắt cũng bị ngọn lửa che lấp.

Phí Dạ kéo nắm tay nhỏ về phía mình, than nhẹ một tiếng, mở ra mười ngón tay của cô, dùng thân phận vệ sĩ hoàn toàn không phù hợp để san sẻ nội tâm đang phẫn hận đó. Hắn nhẹ nhàng nói...

https://thuviensach.vn

“Về chuyện của mẹ cô, tuy rằng tôi biết rất ít, nhưng có một điều có thể khẳng định được.”

“Điều gì?” Mạch Khê nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

Phí Dạ buông bàn tay nhỏ bé của cô ra, hơi ấm còn dừng lại ở đầu ngón tay hắn, lướt qua nơi sâu nhất tận đáy lòng…

“Bạc Tuyết, đối với Lôi tiên sinh mà nói là một người phụ nữ rất quan trọng. Vậy nên ngài ấy sẽ không bao giờ hại cô ấy.” Hắn nhìn cô, từng tiếng giải thích.

Đêm nay, chuyện hắn nói ra đã là nhiều lắm rồi, sở dĩ cũng bởi hắn chỉ biết được từng ấy thôi.

Mạch Khê chợt ngẩn ra, hồi lâu không nói gì...

-_____

Nhóm RTY vừa đến liền ngay lập tức trở nên như một liều thuốc kích thích. Những người trẻ tuổi này đều thu hút mọi sự chú ý của truyền thông, hơn nữa còn có phần đông fan ủng hộ. Thanh thế to lớn này khiến cho không khí trước lúc mở màn của buổi biểu diễn liền đạt tới điểm sôi trào chưa từng có từ trước đến nay.

Khi xe của RTY đến công ty DIO, cổng lớn đã đầy tràn hoa tươi ủng hộ và gấu bông, các món quà đã sớm chất đầy.

Cách một tấm cửa xe, cảnh náo nhiệt bên ngoài hoàn toàn đối lập với vẻ yên tĩnh bên trong…

“Mạch Khê, chị nghĩ không bao lâu nữa em cũng sẽ được như vậy.” Trợ lý nghệ sĩ Apple ngồi cạnh Mạch Khê, sự hâm mộ mang theo chút sùng kính.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê khẽ nhếch môi, nhưng lại không nói điều gì. Ngồi ở vị trí tài xế, Phí Dạ nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhợt nhạt của cô, nhẹ giọng nói, "Mạch Khê tiểu thư, chúng ta đi lên thôi.”

Mạch Khê gật đầu...

[1]: Trong bản convert: ‘Gần chu giả xích, gần mặc giả hắc’, nghĩa là gần son thì đỏ, gần mực thì đen. Câu này tương tự với câu “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng” của Việt Nam.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8

Không Lùi Bước Trước Đêm Biểu Diễn

Quá trình gặp mặt các thành viên RTY diễn ra rất tự nhiên. Khi ba người đại diện cùng họ đi vào phòng họp, Mạch Khê vẫn luôn duy trì vẻ mặt bình tĩnh, thân thiện.

Không thể không thừa nhận ba thành viên trong nhóm này đã khiến cả phòng họp như nổ tung khi họ bước vào. Nhất là vẻ ngoài quá mức xuất sắc của cả ba khiến nhiều nghệ sĩ trứ danh thật sự phải chùn bước…

Ba chàng trai đi sau người đại diện. Ánh sáng mặt trời rọi trên bóng dáng của cả ba người như thể toàn bộ ánh sáng của vũ trụ này ngưng tụ hết trên họ.

Trong ba người, có một người đầu tóc nhuộm vàng; tuổi nhìn qua không lớn lắm, có vẻ xấp xỉ Mạch Khê, khuôn mặt tinh xảo hàm chứa ý cười nhàn nhạt. Một người khác có mái tóc đen ngắn, ánh mắt thản nhiên, bộ dáng cuồng ngạo không kiềm chế được.

Người cuối cùng, ngồi chính giữa, có mái tóc bạch kim ngắn, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng nhàn nhạt, dường như khiến đôi mắt ấy trở nên mơ hồ, xa xăm hơn. Đôi con ngươi đạm mạc như vậy, làm cho người ta nghĩ đến vùng đất sa mạc khô nóng.

https://thuviensach.vn

Điều khiến người ta hâm mộ nhất chính là nước da sáng đẹp của họ. Cả ba người, mỗi người một vẻ, mang theo một chút xa cách, có cảm giác khó tiếp cận được.

Mạch Khê nao nao, không thể không nói ba thanh niên này, danh xưng "hoa mỹ nam" một chút cũng không giả. Có điều cô cũng nghĩ đến Hàn Quốc chính là nơi nổi tiếng về phẫu thuật thẩm mỹ nên sự bội phục trong lòng cũng giảm bớt xuống.

Ngũ quan hoàn hảo như vậy không thẩm mỹ mới là lạ. Khi bọn họ vừa debut không bao lâu hình như tin đồn thẩm mỹ cũng được tung ra. Cô vẫn theo bản năng ngồi ngay ngắn cạnh Phí Dạ, trong lúc đó cũng không ngừng cân nhắc xem gương mặt của Lôi Dận có qua thẩm mỹ hay không… [Fy: xin lỗi, nhưng mình nhịn không được =))))))))]

"Cô chính là Mạch Khê?" Đang lúc suy nghĩ thất thần, bên tai lại vang lên một giọng nói dễ nghe. Nhưng chủ nhân của giọng nói này có vẻ không rành Tiếng Anh, cách phát âm cũng không chuẩn, còn mang âm Hàn khá nặng.

Mạch Khê vội vàng vứt mấy suy nghĩ lung tung, ngẩng đầu đối diện với ba người, nhất là ánh mắt của vị này. Thấy trong mắt cô có một chút mê ly hững hờ, hắn cười cười.

Đại diện Ron vội nói, "Mạch Khê, không cần tôi giới thiệu ba người này chứ? Đại danh lẫy lừng, đều đốn ngã bao nhiêu nữ ca sĩ."

Phiên dịch viên bước đến, bên tai người thanh niên nhẹ giọng giải thích câu của Ron.

Chàng trai sau khi nghe xong, lễ phép cười cười, duỗi ra bàn tay lớn trước mặt Mạch Khê, dùng Tiếng Anh không chuẩn lắm nói tiếp, "Tôi là Kim Min Jong, chào cô, Mạch Khê. Tôi có nghe qua ca khúc cô biểu diễn trên sân khấu của ca hậu Phỉ Tỳ Mạn, thật thích. Cô rất được hoan nghênh."

https://thuviensach.vn

Bởi vì tiếng Hàn cùng tiếng Anh có ngữ pháp khác nhau, lời Kim Min Jong nói cũng không thật chuẩn xác. Tránh chuyện sinh ra nhiều nghĩa câu rắc rối, Mạch Khê bắt tay với anh ta, trực tiếp dùng tiếng Hàn để nói chuyện...

“Tôi còn muốn học tập ở các anh nhiều hơn. Các anh debut sớm hơn tôi, là tiền bối của tôi rồi. Xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Hai người nhìn nhau cười một lúc, đôi mắt xa cách của Kim Min Jong bỗng có nét vui mừng đầy ngạc nhiên, “Tiếng Hàn của cô rất chuẩn.”

Mạch Khê cười nhẹ. Đây đều là nhờ Lôi Dận. Khi cô đang trong thời gian học tập, hắn đã mời sáu giáo sư nước ngoài đến dạy cho cô. Nhờ vậy, cô tinh thông bốn ngoại ngữ, trong đó có tiếng Hàn.

Không khí đột nhiên trở nên thật náo nhiệt, mọi người ngồi xuống và bắt đầu thương lượng công việc trọng yếu. Bởi vì Mạch Khê lần đầu tiên hợp tác cùng họ, hơn nữa vẫn còn là người mới nên chuyện cẩn thận chỉ có thừa không thiếu.

“Mạch tiểu thư, lần trước cô ở buổi biểu diễn của ca hậu trình diễn một ca khúc rất hay, chúng tôi muốn cô chuyển sang tiếng Hàn để hát ở buổi biểu diễn.” Người đại diện phụ trách công việc cho RTY đề nghị nói.

“Chuyện này…”

Nhóm nhân viên DIO đều hai mặt nhìn nhau, Ron ngược lại nhìn về phía Phí Dạ. Tuy rằng Lôi tiên sinh không có ở đây, nhưng Phí Dạ này có thể phát ngôn thay cho Lôi tiên sinh. Nếu thực sự đồng ý, Lôi tiên sinh nhất định sẽ giận dữ. Nếu không đồng ý, thì đây lại là thái độ hợp tác không thành ý đối với RTY.

Phí Dạ không có trực tiếp mở miệng cự tuyệt, ngược lại nhìn về phía Mạch Khê, lẳng lặng chờ cô trả lời. Thái độ hắn nhìn Mạch Khê trong mắt,

https://thuviensach.vn

đều là vẻ ấm áp, không khó nhìn ra hắn đối với cô gái này đầy tôn trọng.

Ron thấy thế, trong lòng có chút sáng tỏ, ho ho vài tiếng nói, “Ý tưởng của chúng tôi là thế này, Mạch Khê là khách mời đặt biệt cho nhóm RTY, cũng mượn cơ hội quảng bá ca khúc mới, bài hát lần trước không thích hợp để biểu diễn..."

“Đây là sân nhà của RTY, người quyết định là chúng tôi mới đúng!”

Thái độ của người đại diện đối phương có chút cường ngạnh, ngôn từ tuy có sự lễ phép nhất định, nhưng lại để lộ ra sự kiên quyết không nhường bước, “Chúng tôi nghe được ca khúc lần trước mới chú ý đến Mạch tiểu thư. Nói thật, Mạch tiểu thư không phải là ca sĩ nổi danh, chỉ là dựa thế mà thôi. Nếu không phù hợp với yêu cầu của chúng tôi, chúng tôi có lý do thay đổi người.”

“Anh..." Ron không nghĩ đối phương sẽ không khách khí một chút nào như vậy, vừa muốn phản kích, lại nghe đến Mạch Khê đã mở miệng...

“Điều kiện như thế này hiển nhiên không có công bằng.”

Cô nhìn thẳng người đại diện của đối phương, đôi mắt xinh đẹp đảo qua từng thành viên của RTY, dùng tiếng Hàn để họ chắc chắn hiểu được, thẳng thắn nói, “Bên ngoài RTY luôn quảng cáo rầm rộ là muốn nâng đỡ người mới, nếu ngôn từ cao quý vừa rồi của anh truyền ra ngoài, thì sẽ ồn ào đến cỡ nào?”

Ba thanh niên ngạc nhiên nhìn nhau. Người đại diện đối phương vừa nghe được thì ánh mắt dừng ngay trên người Mạch Khê, lần đầu tiên thận trọng đánh giá cô gái này. Cô có vẻ tuổi còn rất nhỏ, nói chuyện lại sắc bén, hắn là một nhân vật không dễ đối phó.

“Mạch tiểu thư hiểu lầm rồi, kỳ thực đề nghị vừa rồi của tôi rất có lợi. Mượn danh tiếng của RTY, tiếng tăm của cô cũng sẽ nhanh nổi.”

https://thuviensach.vn

“Mời anh rõ ràng chuyện này một chút. Điều tôi muốn không phải là tiếng tăm, mà là ca khúc của tôi được khẳng định giá trị.” Ngữ khí của Mạch Khê vô cùng kiên quyết, tuy rằng khuôn mặt xinh đẹp chứa ý cười nhàn nhạt nhưng cũng rất xa lạ, khiến người ta không thể tiếp cận được.

“Cái gì?” Người đại diện của đối phương như thể được mở rộng tầm mắt, lần đầu tiên bị một con nhóc nói cho đến nỗi á khẩu không trả lời được.

Kim Min Jong không nói gì, ngược lại càng có hứng thú nhìn Mạch Khê, đôi mắt đạm bạc nổi lóe một chút ánh sáng…

Mạch Khê hồ như một chút cũng không sợ hãi, hắng hắng giọng, tiếp tục nói, “Nếu muốn nói tôi dựa vào tiếng tăm người khác, tôi nghĩ RTY căn bản không thể so được với công ty của Phỉ Tỳ Mạn. Cô ấy là ca hậu toàn thế giới, còn RTY thì thế nào? Nói không hay cho lắm, chỉ đơn giản là tổ hợp mĩ nam mà thôi. Nếu tôi muốn mượn danh tiếng như anh nói, chẳng thà đi theo Phỉ Tỳ Mạn, tham gia vài buổi biểu diễn, như vậy không trực tiếp hơn sao? Còn nữa, ca sĩ của công ty DIO đều là ngôi sao quốc tế số một số hai, nói về độ nổi tiếng, tôi nghĩ cả thế giới này không có mấy nghệ sĩ của công ty đào tạo âm nhạc khác có thể so với DIO. Vậy nên không cần giúp cho tiếng tăm của tôi, chúng ta vẫn chỉ đơn giản là quan hệ hợp tác!”

Đối phương bị Mạch Khê nói cho đến nỗi trợn mắt há mồm, trong nhất thời chỉ có thể giương mắt nhìn, hơn nửa ngày mới có phản ứng, quay đầu nhìn Ron: “Nghệ sĩ của các anh đều không coi ai ra gì như vậy sao? Nếu thái độ của Mạch tiểu thư đây là như vậy, chúng tôi không thể hợp tác.”

Ron há miệng thở dốc muốn giải thích nhưng lại không biết làm cách nào nói ra. Không chỉ có anh ta, ngay cả nhân viên công tác khác đều nhận ra sự bất đồng của Mạch Khê so với trước đây, sắc bén hơn nhiều. Tuy lời nói của cô vừa đúng duy trì danh dự của công ty DIO, nhưng khí thế bức người ấy chĩa vào đối phương lại không chút kiêng dè.

https://thuviensach.vn

Nhưng Ron lại không dám chỉ trích điều gì, nhất là khi người của Lôi tiên sinh đang bên cạnh. Đồ ngu cũng có thể nhìn ra mối quan hệ của Lôi tiên sinh cùng Mạch Khê.

Phí Dạ bên cạnh lại không hề có ý không vui, ngược lại ánh mắt mang nét cười nhìn Mạch Khê. Hắn vẫn trầm ổn như thể dung túng cho một đứa nhóc nghịch ngợm.

Hắn nhìn Mạch Khê lớn lên, tuy rằng không phải lúc nào cũng bên cạnh cô từng phút từng giờ, nhưng tâm tư đơn thuần của cô hắn liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu. Coi như đây là cách cô phát tiết hờn dỗi cùng bi thương trong lòng vậy. Và thật không may, vật hy sinh là nhóm người kia.

Để cho cô phát tiết một chút cũng tốt, nhưng mà... dáng vẻ sắc bén này, thật giống Lôi tiên sinh.

Nghĩ đến đây, con ngươi đen thâm thúy của Phí Dạ hơi trầm xuống, lại nhìn cô thì trong ánh mắt có một tia đau lòng.

Bên kia bàn hội nghị, Mạch Khê vẫn nhìn chằm chằm người đại diện đối tác. Nghe hắn nói xong, bên môi cô vẫn giữ nguyên ý cười lãnh đạm…

“Nếu các vị muốn hủy bỏ hợp tác, thì xin cứ tự nhiên. Nhưng tôi nghĩ đến lúc đó, tổn thất hắn là các vị.”

“Ý cô là gì?” Ca sĩ tóc đen nhịn không được đã mở miệng, anh ta là Park Tae Huyn, có tiếng lạnh lùng.

“Ý tứ rất đơn giản.” Giọng nói Mạch Khê nhẹ nhàng nhưng lại mang khí thế bức người...

“Tôi là người mới, không sai, nhưng tôi là ca sĩ chủ chốt mà công ty DIO đào tạo ra. Sức ảnh hưởng từ buổi biểu diễn lần trước hắn các anh cũng thấy được. Tôi đích xác có khả năng này, bằng không sao có thể được

https://thuviensach.vn

công ty DIO danh tiếng hàng đầu tuyển chọn? Mục đích lưu diễn của các anh cũng chỉ muốn thêm tiếng tăm mà thôi. Nhìn xem fan hâm mộ bên ngoài đi, trên cơ bản đều là người Hàn Quốc, hoặc là lưu học sinh ở đây. Danh tiếng của các anh thực sự rất nổi, nhưng chỉ là ở Hàn Quốc, đến thị trường khổng lồ như Trung Quốc lại không có cơ hội. Tôi sẽ không giống như vậy, sẽ phát triển trên toàn cầu. Vòng giải trí vốn là như vậy. Các anh là người châu Á, hẳn là nghe câu ngạn ngữ này của Trung Quốc, "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây", phong thủy luân chuyển. Ngàn vạn lần không nên vì tức giận mà nói ra lại chặt nốt đường lui của mình."

Một tràng nói toạc ra hoàn toàn khiến đối phương phải ngậm miệng, thậm chí trên mặt anh ta cũng hiện lên một chút vẻ xấu hổ.

Ron ngồi cạnh Mạnh Khê, trong lòng không khỏi thầm bội phục. Con nhóc này về sau số đỏ lắm đây!

Không khí trong nhất thời lâm vào cục diện bế tắc, cho đến khi Kim Min Jong mở miệng xua tan bầu không khí ngột ngạt…

"Mạch tiểu thư muốn làm như thế nào?" Anh là nhóm trưởng, cũng là người hát chính, tất nhiên lời nói cũng có trọng lượng.

Mạch Khê không nghĩ ngợi gì mà trực tiếp trả lời: "Tôi chỉ có hai yêu cầu!"

Đôi mắt xinh đẹp như hoa tỏa ra ánh sáng lấp lánh phản chiếu vào đồng tử Kim Min Jong...

"Thứ nhất, trong buổi biểu diễn, tôi tuyệt đối không hát tiếng Hàn, lại càng không theo yêu cầu của các anh mà hát bài hát nào. Thứ hai, tôi sẽ hát ca khúc debut của tôi, ngay trong buổi biểu diễn của các anh!"

Kim Min Jong nhìn cô chằm chằm, dường như rất có hứng thú mà nhếch môi, "Rất hiếm có ca sĩ nào đưa ra lời đề nghị táo bạo giống cô. Vậy

https://thuviensach.vn

cô không hỏi qua một chút ý kiến của công ty hay sao?”

Mạch Khê nhìn thoáng qua Ron, mà Ron sau đó lại nhìn về phía Phí Dạ.

Nhìn bộ dạng như con nhím của cô, Phí Dạ chỉ cúi đầu cười nhẹ, trầm thấp nói, “Công ty DIO tôn trọng ý nguyện của mỗi ca sĩ.”

Một câu nói cẩn thận rõ ràng, lại cho đối phương hiểu rõ một điều... Ý kiến của Mạch Khê chính là ý kiến của công ty!

Ngoại trừ Kim Min Jong, những người khác bên đối phương đều nhỏ giọng bàn tán. Nhất là người đại diện, sắc mặt hắn ta rõ ràng có chút không vui.

Mạch Khê "tâm bình khí hòa" tựa lưng vào ghế ngồi. Có trời mới biết hôm nay là ngày cô nói chuyện nhiều nhất, mệt chết đi được…

Thật lâu sau đó...

“Tôi đồng ý với điều kiện cô đưa ra!”

Kim Min Jong đứng dậy, thân hình thuận thế che khuất ánh sáng mặt trời. Anh nhìn về phía Mạch Khê, khẽ mỉm cười, “Mạch tiểu tỷ, cô thực sự là mồm miệng lanh lợi. Cô thắng!”

Mạch Khê mỉm cười. Vinh nhục không sợ hãi nha!

Người đại diện nghe vậy thì đột ngột đứng lên, sắc mặt thay đổi, nhìn về phía Kim Min Jong, “Cái gì? Cậu, cậu sao có thể đáp ứng được?”

“Đây là quyết định của tôi, mọi hậu quả tôi chịu trách nhiệm.” Giọng nói Kim Min Jong trầm ổn, có vẻ hoàn toàn tự tin.

Hai thành viên khác không có ý kiến, chỉ là bộ dáng nhún nhún vai kia khiến người ta buồn cười không thôi.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cũng đứng lên, lạnh nhạt nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ hoàn thành tốt, không quá tệ đâu.”

…….

“Tôi không làm anh ghét chứ?” Mạch Khê như quả bóng cao su xì hơi, ngồi phịch xuống ghế.

“Không, tốt lắm, biểu hiện của cô rất được…” Phí Dạ nhẹ nhàng cười mà trả lời, trong tiếng nói trầm thấp vẫn hàm chứa vẻ cưng chiều.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9

Món Quà Khủng Khiếp

Buổi tập luyện được diễn ra vào ban ngày. Bởi vì ngày biểu diễn sắp đến gần nên toàn bộ thành viên RTY đều tạm thời ở lại DIO để luyện trong phòng tập. Mạch Khê không có ý kiến gì mà cùng luyện tập với họ, cũng bởi Đàm Trử Bách chỉ đạo và dàn dựng tất cả. Vũ đạo của cô luôn rất thuần thục, nếu so sánh với thành viên của RTY thì chẳng kém gì.

Đàm Trử Bách là một biên đạo nhảy danh tiếng, lần này thành viên RTY chọn công ty DIO cũng có thể là vì tiếng tăm cùng tầm ảnh hưởng của anh.

Sau vài lần luyện tập, thành viên RTY hoàn toàn phải kính nể Mạch Khê vài phần.

Đừng nhìn cô nàng chỉ mới mười tám tuổi, trời sinh giọng hát lại tuyệt vời. Hơn nữa trên cả thế giới này cũng chỉ có một chứ không thể có hai hai anh em Đàm Trử Quân – Đàm Trử Bách. Một người biên đạo nhảy, một người sản xuất âm nhạc. Điều này khiến họ cảm thấy thực may mắn, nhanh chóng hợp tác, bằng không sau này gặp lại thì thể diện cũng không có.

Thông tin thành viên RTY lưu lại công ty DIO để luyện tập rất nhanh đã bị đám phóng viên nắm được. Các công ty truyền thông sáng sớm đều vây

https://thuviensach.vn

quanh cổng lớn của DIO, chính vì muốn biết phía sau màn tập luyện của RTY có chuyện gì đáng xem hay không.

Không chỉ có thể, đề tài trọng tâm liên quan đến Mạch Khê lại một lần nữa dấy lên. Nhưng lần này không quanh quanh hậu trường cùng bối cảnh của cô nữa, ngược lại thêm mắm thêm muối miêu tả Mạch Khê cùng vài vị thành viên kia có quan hệ thân mật như thế nào. Thậm chí còn có một lần chụp ảnh Mạch Khê cùng ca sĩ hát chính Kim Min Jong đang dùng cơm.

Lời đồn đại mấy chuyện nhảm nhí đang có xu hướng bay lên ngày một cao. Truyền thông bắt đầu lao vào một cuộc đại chiến tin tức bằng ảnh chụp, sinh động như thật miêu tả mối quan hệ sau lưng không muốn ai biết của Mạch Khê cùng Kim Min Jong kia. Nói có thiện ý thì chỉ bảo quan hệ của họ là người yêu; không có thiện ý thì viết người mới Mạch Khê vì muốn leo cao đã chủ động mê hoặc ca sĩ nổi tiếng Kim Min Jong, và cũng dựa vào thủ đoạn cùng ngoại hình xinh đẹp để có cơ hội trở thành khách mời đặc biệt của buổi biểu diễn này.

Người mới dù sao cũng là người mới. Không có bất cứ công ty truyền thông nào rỗi hơi lo lắng đến cảm nhận của một người mới.

Trong nhất thời, fan của nhóm nhạc RTY đều trở nên điên cuồng. Thông qua báo đài đưa tin, bọn họ đều bi thương vô cùng, thậm chí còn có người tức giận bất bình rằng Mạch Khê sao có thể dễ dàng đoạt được sự chú ý của vương tử Kim Min Jong như vậy. Sức thu hút của nam ca sĩ này thật đúng là làm fan điên cuồng không thôi.

Sự chú ý của truyền thông cùng fan đối với người mới Mạch Khê càng tăng vọt hơn trước.

Mà đối với chuyện này, công ty DIO lại chẳng cử ai đi làm sáng tỏ sự việc. Đương sự Kim Min Jong cùng Mạch Khê cũng không tỏ vẻ gì. Tất cả

https://thuviensach.vn

thành viên vẫn tập luyện lại tập luyện như trước. Đây là điều bình thường khi làm nghệ sĩ.

Bên ngoài nhà ở tư nhân...

Bây giờ trời đã vào đêm, vây quanh toàn là truyền thông cùng fan của nhóm RTY, một tầng một tầng. “Tài xế” Phí Dạ không nói hai lời bẻ tay lái thuần thục như chuyện thường xuyên làm, đánh xe quẹo vào cửa sau của căn nhà, đứng ở một chỗ khuất.

Trong tay Mạch Khê đang cầm một tờ báo giải trí, rồi nhanh chóng ném sang một bên. Tít đầu tiên của trang nhất chính là hình cô cùng ca sĩ hát chính Kim Min Jong đang dùng cơm. Cô khẽ thở dài một hơi nói, “Hình như chúng ta hai ngày là phải đổi xe một lần?”

Đây đã là chiếc xe thứ tư. Ba chiếc trước đó đều bị truyền thông cùng fan nhận ra, chỉ cần vừa lọt vào tầm mắt họ, thì đám người này liền “vô khổng bất nhập” (chỗ nào cũng nhúng tay vào, lợi dụng tất cả mọi dịp.), hệt như bầy kiến bâu lại khiến người ta phải sợ hãi. Mà bây giờ xe này là xe vừa mới đổi, nhưng cũng chỉ có thể tìm một chỗ khuất mà đậu lại. Bất kể là bãi đỗ xe hay là chỗ đỗ của khách VIP chắc chắn đều đã bị phóng viên quây kín cả rồi.

Phí Dạ tắt máy, qua kính chiếu hậu nhìn Mạch Khê, câu nói có vẻ lãnh đạm lại mang theo một tia trêu chọc...

“Chiếc xe tiếp theo đã chuẩn bị tốt rồi, cứ theo tần suất thay xe thế này, thương hiệu ô tô kia sẽ rất vui mừng.”

Cho đến bây giờ hắn chưa từng là người có thể mở miệng nói đùa, giống như Lôi Dận vậy. Nhưng mấy ngày qua hắn đều cười nhiều hơn, nói cũng nhiều hơn một chút, có đôi khi lại nói ra vài câu khiến Mạch Khê không nhịn được mà cười to.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, khi Phí Dạ vừa nói xong, Mạch Khê liền bưng miệng mà cười, thân mình nghiêng qua, hai tay dựa chống xuống ghế phụ. Cô ngoảnh mặt nhìn Phí Dạ, “Anh đang chọc tôi sao?”

“Không dám, tôi làm sao dám chọc đến ca hậu tương lai được?” Phí Dạ cũng xoay thân hình cao lớn lại, nhìn khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng nói.

Ánh trăng bàng bạc xuyên thấu qua cửa sổ xe chiếu trên gương mặt Mạch Khê, càng làm rạng ngời thêm nước da mềm mịn, trắng nõn. Mấy ngày nay Mạch Khê luôn luôn ở bên ngoài, tại nhà ở riêng này, mỗi ngày tuy rằng luyện tập thực sự vất vả, nhưng vì được rời xa được tòa thành nên tâm lý cũng được giải tỏa, giấc ngủ của cô thực an ổn. Bởi vậy, gương mặt nhỏ nhắn nhìn diễm lệ như ánh sáng của mặt trăng vậy.

Chẳng qua, điều làm cô đau đầu nhất là truyền thông cùng fan lại có thể truy ra nơi cô đang ở. Một bên truyền thông muốn khẳng định cô cùng Kim Min Jong đang ở chung; một bên fan muốn xem cho hả giận.

“Những người này thật quá cố chấp.” Mạch Khê nghĩ đến bên ngoài nhà mình còn có tầng tầng lớp lớp người, trong lòng hơi sợ hãi.

“Vì thế tiểu thư Mạch Khê nên cố gắng giữ khoảng cách với Kim Min Jong đó cho thỏa đáng.” Phí Dạ biết cô luyện tập cả một ngày rất mệt nhọc, nhưng vẫn phải thấp giọng khuyên.

Mặt Mạch Khê nhìn ủy khuất vô cùng, “Phí Dạ, anh sao lại nói như vậy được? Tình cảnh lúc đó anh không phải là rõ ràng sao, tôi cùng thành viên RTY đang ăn cơm chứ bộ. Ai biết truyền thông lại thiếu đạo đức như vậy, chỉ chụp góc độ của tôi với Kim Min Jong, tôi căn bản là bị vu oan thôi.”

Phí Dạ buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn và tính trẻ con của cô, cố nén xúc động muốn nâng tay vuốt mái tóc dài kia, nhẹ nhàng nói, “Truyền

https://thuviensach.vn

thông nói như thế nào không quan trọng, quan trọng nhất là đừng để cho Lôi tiên sinh hiểu lầm.”

Một câu nói này khiến Mạch Khê run lên…

Phí Dạ thấy thế, đáy mắt lướt qua một tia ảo não, ngừng lại một chút, vỗ nhẹ bờ vai cô, “Được rồi, chúng ta xuống xe đi.”

Mạch Khê lúc này tựa như một u hồn, gật gật đầu.

Phí Dạ xuống xe, mở cửa xe giúp cô. Mạch Khê vừa bước xuống, bầu trời đêm đột nhiên sáng bừng lên, cô vội vàng nhắm chặt hai mắt…

Tình hình phát sinh trong lúc này khiến cô không kịp phản ứng, ngay sau đó, Phí Dạ ôm chặt cô vào trong lòng…

Ánh sáng của đèn flash thình lình ập tới, không ngừng lóe lên khiến Mạch Khê khó lòng phòng bị. Bọn họ như dã thú vừa nhìn thấy con mồi. Trước khi còn mồi chưa xuất hiện, tất cả đều “ẩn phục bất động” (như là ‘rình’), chỉ cần con mồi vừa ló ra, bọn họ giống như gã hung thần đánh vào cô, muốn hoàn toàn nuốt cô xuống.

Phí Dạ thấy thế, lập tức gọi cảnh vệ của căn nhà qua tai nghe. Vài người cảnh vệ lập tức đuổi tới, ngăn cản được một phần phóng viên cùng fan tiếp cận, nhưng không có cách nào ngăn được máy ảnh đang không ngừng chụp kia.

Mạch Khê giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hẳn đi. Cô không nghĩ tới chuyện mấy người này lại lợi hại như vậy, lại có thể vòng qua cửa sau của căn nhà mà chặn đường cô.

May mắn, cô còn có Phí Dạ. Một tay hắn ôm chặt cô vào lòng, một cánh tay tráng kiện khác ngăn đám người đang không ngừng tới gần. Thân hình

https://thuviensach.vn

cao lớn rắn chắc hoàn toàn che khuất Mạch Khê, bảo vệ cô an toàn trước đám người điên cuồng này.

Cho đến khi vào được thang máy, Mạch Khê mới thả lỏng thân mình, trên trán đã rịn đầy mồ hôi.

“Thế nào, không sao chứ?” Phí Dạ vẫn ôm cô như trước, thân hình cao lớn hơi hơi cúi xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, lo lắng hỏi.

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, bên môi miễn cưỡng gợi lên một nụ cười, “Không có việc gì, chỉ là khi nãy đột ngột quá, hơi sợ chút xíu.”

“Xem ra nên đổi xe tiếp.” Phí Dạ muốn cô thả lỏng tâm tình một chút, nhẹ giọng nói, đổi lấy nụ cười yếu ớt của Mạch Khê.

Cô nhận khăn tay hắn đưa cho, lau lau mồ hôi. Cửa thang máy mở, Phí Dạ bước ra ngoài xem xét trước. Hắn không lúc nào là không bảo vệ cô được an toàn.

“Ấy? Đây là cái gì?”

Mạch Khê tinh mắt thấy bên cạnh cửa để một hộp quà được gói lại, xinh đẹp vô cùng. Ánh sáng trên ngọn đèn thủy tinh ở hành lang chiếu xuống dải băng buộc, tản ra tia sáng động lòng người. Món quà không lớn không nhỏ, không biết bên trong có cái gì.

“Để tôi!”

Phí Dạ chắn trước mặt Mạch Khê, khom người nhặt hộp quà lên, đôi mày anh tuấn hơi cau lại một chút.

Mạch Khê thấy thế, tò mò hỏi, “Như thế nào?”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ tạm thời không trả lời cô, lại nhìn bốn phía chung quanh, rồi lại nhìn tiếp về chỗ đặt hộp quà, sau đó thông qua tai nghe hạ lệnh...

“Đem tất cả băng theo dõi của hôm nay lên đây!”

Vào phòng, Mạch Khê vẫn cảm thấy khó hiểu bởi hành vi của Phí Dạ. Thấy hắn cẩn thận đặt hộp quà trên bàn, cô không nhịn được mà hỏi:

"Phí Dạ, rốt cuộc là như thế nào?"

“Hộp quà này rất kỳ lạ.” Phí Dạ ngồi trên sô pha, cẩn thận quan sát bên ngoài hộp.

“Có gì kỳ lạ, mở ra xem nó là cái gì..."

“Không nên động vào!”

Bàn tay nhỏ của Mạch Khê vừa vươn tới liền bị Phí Dạ cầm lấy. Bàn tay hắn lớn, chắc và thô ráp, có lẽ là bởi vì bị thương thường xuyên, nhưng có sức mạnh ổn trọng. Tay Mạch Khê lại rất nhỏ, gần như đều được bọc trong bàn tay lớn của hắn…

“Sao vậy?” Mạch Khê hoảng hốt, hoàn toàn không có phát hiện giờ khắc này động tác của hai người có bao nhiêu mờ ám.

Phí Dạ lại ý thức được điều này, làm như không có chuyện gì mà buông lỏng bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê ra. Cảm giác mềm mại đột nhiên biến mất, con ngươi đen của hắn có chút ảm đạm.

“Đây là nhà tư nhân, không phải là chung cư bình thường, người khác không thể bước vào. Vậy làm sao có người đặt hộp quà này ngoài cửa được?” Hắn bình tĩnh phân tích.

Mạch Khê nao nao…

https://thuviensach.vn

“Phí Dạ, tôi muốn biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Anh không phải là do Lôi Dận đưa tới theo dõi tôi hay sao? Tôi không rõ chuyện anh làm, như việc mỗi ngày đều đặt một mảnh lá cây vào trong khe hở cửa phòng tôi vậy.”

Phí Dạ trầm mặc một chút, một lúc lâu sau mới nhìn cô...

“Cô thực sự hiểu lầm Lôi tiên sinh. Mục đích ngài ấy để tôi bên cạnh cô rất đơn giản, chính là muốn bảo vệ sự an nguy của cô mà thôi, tuy rằng cô sẽ không tin điều này.” Hắn rất nhẫn nại, giải đáp từng vấn đề cô đưa ra. “Sở dĩ tôi để ở khe cửa mảnh lá cây kia là để phòng ngừa có người khác bước vào đây.”

Mạch Khê khó hiểu chớp mi, “Là sao?”

“Tôi mỗi ngày đều phải xem dấu hiệu bên cạnh cửa, tôi muốn biết lá cây này có hay không dịch chuyển khỏi vị trí trước đó. Nếu quả thực có người ác ý xâm nhập, lá cây này sẽ rơi xuống hoặc rời ra khỏi nơi ban đầu, so với vị trí lúc trước tôi đặt vào không phù hợp. Làm như vậy, chính là muốn xác nhận nơi cô sống có an toàn hay không, tuy rằng trong căn phòng này toàn bộ đều là hệ thống bảo vệ cao nhất.” Giọng nói Phí Dạ bình thản, lại để lộ vẻ trầm ổn bình tĩnh, ý tứ đều rõ ràng.

Qua sự giải thích của Phí Dạ, Mạch Khê rốt cuộc cũng rõ ràng chuyện hắn đang làm. Nghĩ đến cuộc đời trong hắc đạo như thế, lúc nào cũng phải đề phòng mọi thứ, sự cảnh giác phải là năng lực trời sinh, nhưng là...

“Anh vừa mới nói trong phòng này có hệ thống bảo vệ là sao? Chẳng lẽ căn nhà tôi đang ở này khác với nhà bình thường khác?”

Đối với sự nhạy cảm cùng trí tuệ của cô, Phí Dạ không thể không bội phục, mà hắn cũng không muốn giấu giếm điều gì, gật gật đầu, “Kỳ thực, nơi cô đang ở bây giờ đã được Lôi tiên sinh thu mua, không nói cho cô biết bởi vì không muốn ảnh hưởng tới cảm xúc của cô.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Mạch Khê đột nhiên mở to hai mắt nhìn hắn. Cô muốn thoát ra khỏi tòa thành, lại bước vào nơi ở khác của Lôi Dận? Khó trách, cho dù cô không trở về tòa thành, Lôi Dận cũng không có phát điên, thì ra là thế…

“Toàn bộ nhà trọ này vốn là tài sản của Lôi thị. Tiểu thư Mạch Khê, kỳ thực Lôi tiên sinh rất quan tâm đến cô. Chẳng qua cô không thể tiếp nhận được cách quan tâm của ngài ấy.”

Phí Dạ trầm thấp nói tiếp, “Ví dụ như xe cô ngồi, đều đã qua sự mã hóa đặc biệt, bất kỳ loại đạn nào trên đời này cũng không thể xuyên qua được.”

“Tất cả đều do ông ta sắp xếp ư?”

Mạch Khê vô lực mà thì thào, tâm tình vốn tốt giờ đã bị thổi bay đi. Cô cảm thấy như có một cái lưới lớn, “phô thiên cái địa”, (trải khắp trời, che kín đất) hoàn toàn cuốn chặt lấy mình…

Cô muốn một cuộc sống như bao người khác, không muốn hắn quấy nhiễu, không muốn sống trong tầm mắt, trong phạm vi của hắn. Chẳng lẽ... đây cũng chỉ là hy vọng xa vời hay sao?

Con ngươi của Phí Dạ hơi trầm xuống, hắn cúi đầu nói tiếp, “Tiểu thư Mạch Khê hiểu được nỗi khổ tâm của Lôi tiên sinh là tốt rồi.”

“Ông ta khổ tâm?”

Mạch Khê cười lạnh, như thể đang châm chọc chính vận mệnh của bản thân mình. Nụ cười bên môi cô trở nên thê lương đau đớn, “Tôi không rõ, không rõ vì sao ông ta không thể buông tha cho tôi? Nếu hận tôi như vậy, sao còn không thả tôi ra? Bây giờ tôi rất ổn, thực sự rất ổn, tại sao ông ta lại còn can thiệp vào mọi chuyện của tôi cơ chứ?”

“Đó là bởi vì tiểu thư Mạch Khê còn gặp nhiều nguy hiểm!”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ nhẫn nại giải thích tiếp, “Chuyện trúng đạn lần trước, Lôi tiên sinh không muốn phát sinh lần thứ hai cho nên mới phải làm như vậy.”

“Ông ta nói dối!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê lạnh xuống, đáy mắt đều là vẻ giận dữ phẫn nộ.

Phí Dạ khẽ thở dài, “Tiểu thư Mạch Khê bây giờ không tin cũng không sao, rồi có lúc cô sẽ hiểu.”

Lời hắn nói khiến Mạch Khê kinh ngạc vô cùng, nhướng mày nhìn về phía Phí Dạ. Chuông cửa ngay lúc này lại vang lên, Phí Dạ đứng dậy mở cửa.

Là bảo vệ của nhà trọ đưa băng theo dõi của ngày hôm nay đến.

Phí Dạ thu hết vào đáy mắt mọi góc độ của hình ảnh theo dõi được trên màn hình. Mạch Khê nhìn đến hoa cả mắt, vẫn thấy Phí Dạ ngồi ở đó, không nhúc nhích nhìm chằm chằm mấy hình ảnh, gương mặt cẩn thận và nghiêm túc.

Cô không khỏi phục người đàn ông này, chỉ có hai mắt thôi, làm sao có thể nhìn thấy nhiều hình như vậy chứ, mà mỗi hình tựa như đều xem rất kĩ.

Đột nhiên mày Phí Dạ hơi nhíu lại. Mạch Khê còn chưa kịp phản ứng gì thì hắn đột nhiên bấm dừng hình ảnh đang chiếu.

Một phần hình ảnh được phóng to ra, Mạch Khê mới nhìn thấy được. Ngay sau đó, Phí Dạ lại thả chậm tốc độ phát.

Một lần…

Trong đoạn băng hắn nhiên là cửa nhà trọ này của cô, cửa thang máy mở ra, một nhân viên chuyển phát cầm hộp quà đi đến chỗ cửa, nhìn trái nhìn phải một lúc, sau đó vô cùng cẩn trọng đặt cái hộp xuống, lại vội vàng

https://thuviensach.vn

rời đi. Toàn bộ quá trình đều không thấy rõ diện mạo của người này, bởi vì người đó đội mũ kín mít, thậm chí còn không rõ đây là nam hay nữ.

Đôi mày Mạch Khê nhíu chặt lại. Cô cảm giác người này có gì đó kỳ quái.

Phí Dạ cũng không nói gì, tua đi tua lại đoạn này, cuối cùng cũng phóng lớn một chỗ... sau đó cắt một đoạn phim ra rồi lưu lại.

"Vì sao phải làm như vậy?" Mạch Khê tò mò hỏi.

Phí Dạ gửi đoạn phim đen trắng này đi, vừa thao tác một cách chính xác, vừa trả lời vấn đề của cô.

“Nếu đúng chỉ là nhân viên chuyển phát, người này cũng sẽ không để ý cẩn thận như vậy. May mắn hắn có lộ ra một bên mặt, nếu không có điều gì bất ngờ, chúng ta sẽ tra được.”

Nói xong, hắn lấy điện thoại, ấn một dãy số, trầm thấp mở miệng...

“Tôi, Phí Dạ, tra hình ảnh vừa nhận được cho tôi. Khởi động Face Search System!”

“Vâng, Phí tiên sinh!” Người bên kia điện thoại nhận lệnh.

Hắn vừa ngắt điện thoại, Mạch Khê thực sự không nhịn được tò mò, vội vàng hỏi, “Face Search System là gì vậy?”

Trời ạ, cho tới bây giờ, cô mới phát hiện ra Phí Dạ này thực không đơn giản chút nào. Cũng khó trách, bằng không làm sao hắn có thể ngồi vào vị trí dưới một người trên vạn người cơ chứ.

Phí Dạ thấy khuôn mặt đầy vẻ tò mò của cô, cười cười nói, “Cô còn nhỏ, có nói cô cũng không hiểu.”

https://thuviensach.vn

“Làm gì có, anh nói tôi sẽ hiểu mà.” Bộ dáng bướng bỉnh của Mạch Khê đáng yêu vô cùng, khiến hắn phải cúi đầu xuống cười nhẹ.

“Face Search System chính là cơ sở dữ liệu của cảnh sát, bên trong có một hệ thống trợ giúp tìm kiếm.” Phí Dạ kiên nhẫn giải thích, “Kỹ thuật này, thường chỉ áp dụng ở sòng bạc. Nếu cô bị đưa vào danh sách đen, khi vừa bước vào sòng bạc, cho dù có cải trang thế nào đi chăng nữa, chỉ cần bị nó quay hoặc chụp được một bộ phận nhỏ trên cơ thể, đều có thể nhận ra, không cách nào che giấu được.”

Mạch Khê nghe xong sửng sốt, “Còn có kỹ thuật này sao? Đáng sợ thật…”

“Mọi sòng bạc Lôi tiên sinh kinh doanh trên cơ bản đều đã vận dụng kỹ thuật này, mà sòng bạc ‘Death’ được ứng dụng đầu tiên.” Phí Dạ khi nói chuyện đều không nhìn về phía Mạch Khê, ngược lại vẫn tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào hộp quà, con ngươi đen hơi co lại…

Mạch Khê ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh hắn, thấy hắn cứ nhìn hộp quà chăm chăm, ánh mắt đầy lo lắng, hỏi, “Hộp quà này có vấn đề gì sao?”

Dựa vào sự cẩn thận của hắn, chín trên mười phần là hộp quà này có vấn đề. Lại nghĩ đến những điều hắn vừa nói, trong lòng cô càng thêm lo ngại.

Phí Dạ gật gật đầu, nhẹ nhàng mở hộp quà ra. Dải băng màu vàng xinh đẹp chậm rãi được tháo xuống, nắp hộp mở ra, trong chớp mắt, một con búp bê xinh đẹp xuất hiện trước mặt Mạch Khê.

Con búp bê này có mái tóc quăn màu nâu xinh đẹp, rất dài xõa xuống hai đầu vai. Đôi mắt to linh hoạt như tràn ngập sự sống, hàng mi dài như cái quạt. Trên người búp bê mặc một bộ váy xinh đẹp, mà bộ váy này Mạch Khê nhìn rất quen. Chính là bộ váy mà cô đã mặc trong sự kiện trước.

https://thuviensach.vn

“Cái này…” Cô ngạc nhiên nhìn búp bê trong hộp, chỉ vào nó, nửa ngày không nói nên lời.

Phí Dạ nhìn thoáng qua búp bê, lạnh lùng nói câu, “Bản sao của cô!”

“Đúng vậy, làm thực sự là giống nha…” Mạch Khê nhịn không được đưa tay sờ búp bê một chút, Phí Dạ muốn ngăn cản, nhưng rốt cuộc không kịp.

Bên tai chỉ nghe tiếng “tít tít” rất nhỏ, đôi mắt của búp bê đột ngột bừng sáng lên, như ánh sáng của ngọc thạch ánh lên giữa ban ngày. Mạch Khê giật mình, rụt tay lại, nhìn qua Phí Dạ đang nhíu mày rất chặt.

“Cái này, là sao vậy?”

Phí Dạ không nói lời nào, nhìn bốn phía. Hắn duỗi bàn tay lớn ra, tháo đinh ốc cố định của sofa xuống, khiến Mạch Khê nhìn mà giật thót cả lên.

Lực của hắn rất mạnh.

Mũi nhọn của chiếc đinh rạch đôi bộ váy của con búp bê ra. Mạch Khê ngạc nhiên phát hiện, âm thanh kia rõ ràng là phát ra từ trên bụng búp bê.

“Đây là cái gì?” Mạch Khê mở to hai mắt nhìn.

“Bom cảm ứng.” Phí Dạ đè thấp giọng xuống. “Cảm ứng này dựa vào sự tiếp xúc của nhiệt độ cơ thể, tiểu thư Mạch Khê vừa chạm vào nó, vậy nên nó bắt đầu nhảy ngược giờ nổ nhanh hơn.”

“Hả, cái gì cơ?”

Mạch Khê như nghe được lời nói buồn cười vậy. Loại chuyện quỷ quái này đáng lẽ chỉ xuất hiện trong phim thôi? Làm sao lại xảy ra với cô được chứ?

https://thuviensach.vn

“Còn, còn bao nhiêu thời gian sẽ nổ?”

“Một nửa thời gian đã đặt trước đó!”

Phí Dạ luôn duy trì cho mình trạng thái trầm ổn. Hắn nhìn kỹ, chậm rãi mở ra lớp vỏ cảm ứng bên ngoài, bên trong đã có một hệ thống dây dẫn.

“A?” Mạch Khê bị lời nói của hắn làm cho giật nảy cả mình, kéo cánh tay Phí Dạ, vội vàng nói, “Chúng ta chạy mau đi.”

Ngay sau đó, Phí Dạ kéo thân mình bé nhỏ của cô ngồi xuống, nhìn cô, giọng nói trầm ổn, “Hiện tại không kịp rồi, uy lực của kíp nổ này ảnh hưởng đến hơn chục kilomet.”

“Vậy, vậy làm sao bây giờ?”

“Hủy nó đi!”

Phí Dạ lại cúi xuống nhìn hệ thống cảm ứng, cẩn thận nghiên cứu mỗi dây dẫn bên trên, bình tĩnh nói, “Đây là cách làm duy nhất!”

“Thật sự có thể chứ?” Cô cảm thấy hơi nghẹn lại, nhất là cái tiếng “Bíp bíp” kia, mỗi một tiếng đều khiến tâm cô co lại một chút.

Phí Dạ nhìn cô một cái, khóe môi hơi hơi nhếch lên, “Yên tâm, có tôi ở đây.”

Một câu nói thực trầm ổn, như liều thuốc an thần. Mạch Khê không dám mở miệng tiếp. Cô hắn là nên tin tưởng hắn mới đúng, bởi vì hắn vẫn ổn trọng bình tĩnh như vậy, giống như trời sập thì vẫn có hắn đỡ cả.

Nhưng chỉ còn nửa thời gian!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Phí Dạ không có hành động gì. Hắn luôn luôn quan sát, quan sát đường đi của mỗi dây dẫn. Loại bom cảm

https://thuviensach.vn

ứng này luôn có hệ thống phức tạp, đa phần là do dây dẫn này, trong đó có một dây khống chế tất cả. Chỉ cần dừng được thời gian nổ, hết thảy đều thành công.

Hắn liếc nhìn về phía Mạch Khê, gương mặt cô hơi hồi hộp, hai bàn tay nhỏ bé cũng nắm chặt. Tay Phí Dạ vỗ vỗ bàn tay cô, “Không cần sợ, tôi sẽ không để cho cô có chuyện gì.”

“Ừm, tôi tin anh…”

Giọng cô có chút run run. Dù sao chỉ mới mười tám tuổi, cô chưa gặp phải loại chuyện này bao giờ.

Môi Phí Dạ nở nụ cười khẽ. Trong cuộc đời mình, lần đầu tiên, có một người con gái tin cậy hắn, khiến lòng hắn có chút lo lắng…

Âm thanh càng ngày càng rõ, biểu hiện cho việc thời gian ngày càng ít. Phí Dạ rốt cuộc cũng hành động, nâng tay lên, chuẩn xác giữ một đường dây dẫn nhỏ, sau khi thời gian chỉ còn một giây là hết, hắn đột nhiên dùng sức một chút…

“BÍP..." Bộ phận cảm ứng phát ra âm thanh cuối cùng, chữ số trên màn hình đột ngột không thấy nữa.

Tất cả lại trở về yên tĩnh…

Không có tiếng nổ hủy thiên diệt địa, cũng không có âm thanh bíp bíp ăn mòn tinh thần…

Phí Dạ âm thầm thở một hơi nhẹ nhõm, thế nhưng lại phát hiện trong lòng bàn tay đã có một tầng mồ hôi mỏng thì không khỏi cười khổ. Ở hắc đạo lăn lộn nhiều năm như vậy, lại vào thời điểm tháo bom mà đổ mồ hôi tay. Nghĩ chắc cũng chỉ là chuyện phát sinh ngoài ý muốn, tuy rằng tháo loại bom này đối với hắn không phải việc khó.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, thân mình bé nhỏ mới run run. Cô cố nén cảm giác sợ hãi, sợ một cái chớp mắt lại hóa thành hư vô…

“Không sao rồi chứ?” Giọng nói của cô rất nhỏ, rất mỏng manh…

“Không có chuyện gì rồi.” Phí Dạ kiên định nhìn cô, mới phát hiện sắc mặt cô trắng bệch đến dọa người. Một tình cảm thân thiết đột ngột nảy sinh.

“Cô không sao chứ?”

Mạch Khê lắc đầu, cô chỉ cảm thấy đầu thật choáng váng, rất choáng váng, như có cảm giác âm thanh bíp bíp kia cứ văng vẳng bên tai…

“Là ai hận tôi như vậy? …”

Ánh mắt Phí Dạ trầm xuống một chút, “Chuyện này tôi sẽ điều ra, không nên nghĩ nhiều nữa. Khuya rồi, tiểu thư Mạch Khê nghỉ ngơi sớm một chút.”

Mạch Khê còn muốn hỏi nữa, bởi vì nghi vấn trong lòng không có cách nào biến mất. Có điều, luyện tập nguyên một ngày trời, hơn nữa lại bị phóng viên theo sau chặn đường, lại vừa trải qua một màn kinh tâm động phách như vậy, thể lực của cô đã sớm không chống đỡ nổi, dường như có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

Nỗi sợ hãi lại tràn ra. Có người muốn mạng sống của cô! Cảm giác lần này càng đáng sợ hơn so với vụ xả súng lần trước. Nghĩ đến đó, cô ngày càng có cảm giác khó chịu, miên man...

“Cẩn thận!”

https://thuviensach.vn

Thân mình Mạch Khê hơi lảo đảo một chút, ngay sau đó cả người liền được vây trong lồng ngực tràn ngập hơi thở nam tính. Ngay sau đó, cánh tay rắn chắc ôm lấy vòng eo nhỏ của cô.

Cánh tay nhỏ bé của Mạch Khê theo bản năng cũng ôm lấy gáy Phí Dạ…

Ánh sáng từ ngọn đèn xinh đẹp chiếu trên từng đường nét cương nghị của người đàn ông, từng chút từng chút đều có vẻ thân thiết. Mạch Khê sửng sốt, cô chưa từng gần sát Phí Dạ như thế này…

“Tiểu thư Mạch Khê, không sao chứ?”

Khóe môi cương nghị như cố ý động một chút. Đôi con ngươi đen nháy chăm chú nhìn bầu má phấn của cô, đáy mắt mang theo ý cười không dễ thấy được.

“A…Không, không sao…”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê đột ngột đỏ lên, xấu hổ nới vòng tay ra, “À, thực xin lỗi…” Cô cũng không biết nên nói gì.

“Gần đây thân thể tiểu thư Mạch Khê không được tốt. Nếu quá mệt mỏi, phải chú ý nghỉ ngơi.”

Phí Dạ buông eo cô ra, đầu ngón tay chạm vào nơi mềm mại, trong lòng lại có cảm giác không nỡ.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10

Dịu Dàng Trong Đêm Tối

Mạch Khê gật đầu rồi lên tầng. Phí Dạ đi sau cô bước nhanh lên phía trước, thay cô mở cửa phòng ngủ…

“Đêm nay tôi sẽ canh giữ ngoài cửa, tiểu thư Mạch Khê có việc gì lúc nào cũng có thể gọi tôi.” Hắn bước vào, bật điện lên, giọng nói trầm ổn.

Mạch Khê ngẩn ra, “Anh còn muốn đứng ngoài cửa sao? Mấy ngày nay anh cũng không ngủ…”

Giọng nói mềm nhẹ của cô mang theo sự thân thiết, làm tâm Phí Dạ chợt cảm thấy ấm áp.

“Lôi tiên sinh phân phó tôi bảo vệ tiểu thư, tôi sẽ bảo vệ 24/24 giờ để tiểu thư được an toàn.”

Giọng nói trầm ổn khiến lòng Mạch Khê khẽ nhộn nhạo.

Mạch Khê rất cảm kích, lại nhìn về hắn mà ánh mắt hơi hạ xuống.

“Cảm ơn anh, vất vả rồi…” Giọng cô nhỏ, vô cùng nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư Mạch Khê nói gì?” Phí Dạ không nghe rõ, hơi hơi cúi người xuống gần cô.

Hơi thở đầy nam tính phả đến, rất dễ chịu, khiến tâm Mạch Khê không khỏi co rụt lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ, cô cúi đầu nói...

“Tôi… thực sự là anh không cần vất vả như vậy. Tôi, tôi không sao.”

“Tôi đã quen rồi.”

Giọng nói Phí Dạ có chút dịu dàng. Gò má hơi ửng hồng của cô khiến tâm hắn chấn động một chút.

“Tiểu thư Mạch Khê cứ yên tâm nghỉ ngơi.”

Mạch Khê ngoan ngoãn gật đầu, không nói thêm gì nữa. Hắn là Nghi trượng đắc lực bên người Lôi Dận, loại chuyện này với hắn chắc hẳn chỉ là việc nhỏ.

Giây phút bóng dáng xinh đẹp như hoa khuất sau cánh cửa, Phí Dạ xoay người, không khỏi lộ ra một nụ cười…

Đi theo Lôi Dận nhiều năm như vậy, hắn đối với phụ nữ cũng trở nên khinh thường. Thậm chí hắn chưa từng nghĩ sẽ nghiêm túc bảo vệ một người phụ nữ như vậy. Nhìn cánh cửa khép lại, lại nghĩ đến cô gái bên trong, hắn không khỏi lại nhớ đến lần đầu tiên gặp Mạch Khê…

Cô tựa như một tiểu tinh linh, đôi mắt rất đẹp nhưng vẫn lộ ra vẻ sắc sảo khiến tim hắn đột nhiên đập mạnh. Hắn có cảm giác một khi đã ngã vào ánh mắt ấy thì vạn kiếp cũng không thoát khỏi được.

Lại nghĩ đến thời khắc Mạch Khê thất thân, tim hắn cho tới bây giờ chưa lúc nào đau đớn như vậy, giống như có hàng ngàn mũi dao đâm sâu vào lồng ngực hắn vậy.

https://thuviensach.vn

Hắn rốt cục đã biết, bản thân mình không quay lại được, hoàn toàn trầm luân rồi!

-_____

Bóng tối phủ đầy, những chấm nhỏ trên bầu trời tỏa ánh sáng lấp lánh. Ánh trăng dịu nhẹ lặng lẽ rót xuống, xuyên thấu qua lớp mây mỏng, chầm chậm chảy qua cửa sổ sát đất vào trong phòng ngủ, tràn một màu bàng bạc, nhẹ nhàng phủ lấy cô gái nhỏ đang ngủ say…

Ngón tay thon dài của người đàn ông khẽ vuốt trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, trên đôi mày đậm như tranh vẽ, mũi nhỏ đang thở nhẹ nhàng, hàng mi thật dài, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng…

…Cảm giác được hơi lạnh bên gò má cô, ngón tay đang chuyển động đột nhiên dừng lại…

“Sắc mặt của cô ấy sao lại nhợt nhạt như vậy?” Giọng nói trầm thấp lạnh như băng được đè xuống thật thấp, nhưng vẫn lộ ra uy nghiêm như trước.

Ánh trăng kéo dài cái bóng đổ xuống của người đàn ông ngồi bên đầu giường, bóng dáng cao lớn hoàn toàn phủ lấy Mạch Khê.

Phí Dạ hơi hơi thấp người, nhẹ giọng trả lời, “Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê mấy ngày nay quá bận rộn cho việc luyện tập, không chú ý nhiều đến việc ăn uống, vậy nên dinh dưỡng mới không đủ.”

“Tôi đã phái bác sĩ dinh dưỡng tới!” Ngữ khí Lôi Dận có chút không vui, ánh mắt sắc bén không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê.

“Tiểu thư Mạch Khê không muốn khiến bản thân trở nên đặc biệt nên bác sĩ đi theo cô ấy không được tự nhiên.” Phí Dạ trả lời.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận không nói gì nữa, đôi đồng tử màu lục khắc nghiệt nhìn dáng vẻ ngủ say của Mạch Khê đã có chút buông lỏng.

Giờ khắc này, dáng vẻ ngủ say của Mạch Khê đẹp đến không thể tưởng tượng được. Ánh trăng thanh khiết khiến khuôn mặt nhỏ nhắn nhuận ngọc của cô càng thêm tỏa sáng. Dạ thịt tinh tế, hai hàng lông mày mảnh như vẽ, toàn bộ khuôn mặt đều thanh lệ, thoát tục như vậy, không mang theo một chút bụi trần nhân thế.

Cô hiển nhiên đã uống qua sữa rồi mới ngủ, trong lúc ngủ say như thế này lại thiếu vẻ giương cung bạt kiếm như bình thường, có một chút quý phái yên tịnh, giống như một đóa hoa sen chớm nở, một hạt bụi nhỏ cũng không vươn tới được. Chính giữa giường trắng noãn mềm mại là một nữ thần đang chìm vào giấc ngủ ngọt ngào. An tường như vậy, trầm tĩnh như vậy, khiến cho người khác không đành lòng quấy rầy…

Lôi Dận nhìn cô, trong tâm hồn lạnh như băng đá của hắn dường như có một dòng nước ấm lặng lẽ chảy vào…

“Đêm nay hắn là cô ấy rất sợ hãi?” Thật lâu sau, hắn mở miệng.

“Xin Lôi tiên sinh yên tâm, sự bình tĩnh của tiểu thư Mạch Khê đã vượt quá những người cùng tuổi.” Phí Dạ cúi đầu nói.

Lôi Dận nghe xong, khóe môi cứng nhắc bỗng nổi lên một nụ cười như có như không. Hắn nhìn về phía Mạch Khê đang say giấc, trong đôi mắt lạnh băng có thêm nhiều vẻ dịu dàng.

“Sự tình tra thế nào rồi?”

“Người tặng quà cũng đã tra được nhưng không có bằng chứng để điều tra thêm. Người này chỉ theo yêu cầu làm mà không biết nội tình. Hơn nữa bên công ty kia cũng chứng thực đó là nhân viên của họ. Trước mắt..." Phí

https://thuviensach.vn

Dạ cau mày, đưa con búp bê và hộp quà cho Lôi Dận, “Lôi tiên sinh, xin xem một chút.”

Vẻ dịu dàng thoáng trong đôi mắt Lôi Dận ngay lập tức biến mất. Ánh mắt hắn lạnh ngắt, chuyển tầm nhìn từ khuôn mặt Mạch Khê sang con búp bê...

Con búp bê vẫn tinh xảo như cũ, nhưng bộ phận cảm ứng trong bụng sớm đã được gỡ bỏ. Hai mắt to của búp bê dần mất đi ánh sáng lúc ban đầu.

Lấy búp bê từ trong hộp ra, gò má anh tuấn của Lôi Dận đều bao phủ trong băng giá. Bàn tay lớn của hắn đột nhiên dùng sức ở thân thể con búp bê, “răng rắc” một tiếng vang lên, con búp bê liền bị bẻ làm đôi.

“Tiếp tục tra cho tôi động tĩnh của tổ chức ‘X - Ảnh’.” Hai con ngươi của hắn như được che kín bởi sương lạnh. Hắn vứt con búp bê vào hộp, thấp giọng mệnh lệnh.

“Vâng, Lôi tiên sinh!” Phí Dạ hạ thấp người.

Lôi Dận nhìn về phía Mạch Khê một lần nữa, ánh mắt lại một lần nữa mang vẻ dịu dàng. Hắn nhẹ nhàng nói: “Cậu xuống nghỉ ngơi đi!”

“Lôi tiên sinh?”

“Cậu nên nghỉ ngơi tốt một chút!”

Lôi Dận vẫn không rời tầm mắt khỏi gương mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, nhưng ngữ khí lại đè thấp hơn rất nhiều, như thể sợ quấy nhiễu giấc mộng đẹp của cô, “Đêm nay tôi sẽ cạnh cô ấy. Lui ra đi!”

“Vâng, Lôi tiên sinh.” Đáy mắt Phí Dạ hiện lên một chút vẻ phức tạp.

Bóng đêm bao phủ, ánh trăng như sương, hết thảy đều thật yên tĩnh. Đèn tường tỏa ra thứ ánh sáng dìu dịu, cùng với ánh trăng ngoài cửa sổ nhẹ

https://thuviensach.vn

nhàng tràn xuống, hòa hợp cùng với bóng đêm hoàn mỹ. Vạn vật chợt hóa thành hư ảo.

Trên chiếc giường trắng ngoãn, Mạch Khê được ánh trăng bàng bạc bao phủ toàn bộ thân thể cô, đẹp đẽ, vừa như thực, vừa như mộng. Cô giống như một nàng công chúa ngủ trong rừng ở thế giới cổ tích vậy.

Ánh trăng lan tràn, nhẹ nhàng hôn xuống mái tóc vương trên gò má cô. Da thịt cô như tỏa ra hương thơm dễ chịu của hoa, cái mũi nhỏ khẽ thở, đôi con ngươi lưu ly xinh đẹp động lòng người kia giờ đã được hàng mi thật dài che khuất, giấu đi đôi mắt như làn nước thu, đổ bóng xuống thành hình quạt.

Lôi Dận nhìn mà có chút ngây người. Một buổi đêm yên tĩnh như vậy, dường như khiến người ta không khống chế được cảm xúc của mình. Ít nhất là, dáng vẻ của cô gái ngủ say trên chiếc giường này đã dần dần dỡ xuống cái vỏ lạnh lùng tàn nhẫn của hắn. Trái tim băng giá không hiểu vì sao như có một dòng nước ấm chảy vào…

Đôi mắt hắn thâm thúy, âm trầm như viên kim cương trong nước không hề chớp mà nhìn thật lâu khuôn mặt nhỏ nhắn đang chìm sâu vào giấc ngủ của Mạch Khê. Hắn nâng tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đan vào mái tóc cô. Mái tóc quăn dài nghịch ngợm cuốn lấy ngón tay hắn. Trời sinh cho cô mái tóc mềm mại, chạm vào cảm giác như tơ lụa, chợt khiến tim hắn đập nhanh một chút.

Trong không khí, hương thơm của thiếu nữ thoang thoảng dung hòa với hơi thở dễ chịu của người đàn ông, nhẹ nhàng quanh quẩn chung quanh cô gái…

Chỉ mới vài ngày không gặp, nhưng hắn phát hiện ra, khi gặp lại cô gái này, tâm tình hắn thực rất phức tạp. Thậm chí, một cảm giác vô cùng xa lạ cứ yên lặng mà sinh ra trong lòng hắn …

https://thuviensach.vn

Hắn phát hiện, hắn rất muốn cô...

Lôi Dận theo bản năng nhíu mày, dường như có chút bài xích loại cảm giác “mạc danh kỳ diệu” (không giải thích được, không hiểu ra sao) đang dần nảy sinh này. Có lẽ ngay tại buổi đêm như thế này, hắn không có cách nào áp chế tình cảm này lan tràn ra.

Trong lòng hắn như đã có một lỗ hổng. Cùng với hô hấp của Mạch Khê, hắn dần dần buông lỏng xuống…

Từ khi nào thì, hắn bắt đầu mất đi thoải mái, mất đi tự do tự tại? Nhiều năm như vậy hắn luôn trứ danh là lạnh lùng tàn nhẫn. Đối mặt với tập đoàn tài chính của gia tộc, đối mặt với tổ chức hắc đạo, hắn đã sớm biết đến “huyết vũ tinh phong” (gió tanh mưa máu), ngươi lừa ta gạt, cũng đã sớm học được cách tiết chế bản thân.

Sống trong xã hội này, hắn – Lôi Dận – đã sớm là một nhân vật mà hắc bạch lưỡng đạo nghe đến đã sợ mất mật. Không người nào là không biết đến sự tàn nhẫn của hắn. Không người nào không biết hắn lạnh lùng. Hắn mưa gió thất thường, một tay che trời. Hắn có thể làm cho một người sống, cũng có thể khiến cho một người chết. Quyền lực tuyết đối ở bất kỳ nơi đâu đã khiến hắn cũng sớm mất đi sự ấm áp của nhân tình.

Nhưng, ngay tại đêm nay, với cô gái nhỏ luôn giương cung bạt kiếm với hắn này, tâm thế hắn lại bình ổn hắn xuống, cảm giác thoải mái cùng an bình chưa từng có trước đó dần dần bao phủ lấy hắn. Lôi Dận chợt nhớ lại những năm tháng tám tuổi trước đây, làm bạn với hắn cũng chỉ có... bầy sói.

Lôi Dận không thể không thừa nhận, hắn đối với cô là... say mê…

Có hận không? Hắn không biết. Chỉ là như trong một cái chớp mắt, hắn không muốn hận…

https://thuviensach.vn

Ngón tay hắn hơi hơi rụt lại. Hắn thấy Mạch Khê chợt chau mày, đôi môi anh đào nhỏ bé khẽ run rẩy, phát ra thanh âm như đang nức nở.

Đáy mắt Lôi Dận hiện lên một chút đau lòng, dịch chuyển ngón tay sang giữa hai chân mày của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Hôm nay hắn là cô đã rất sợ hãi mới có thể gặp ác mộng như vậy. Hoặc có thể bởi vì chính hắn khiến cô bất an, cho dù trong mơ cũng đau đớn đến thế?

Nghĩ tới khả năng đó, tâm hắn đột nhiên siết lại, cảm giác đau đớn đánh thẳng vào hắn.

Hắn không kìm được liền vươn một bàn tay ra nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của cô, lại không biết được từng đường nét lạnh lùng cứng rắn trên khuôn mặt mình đã pha một chút dịu dàng…

“Không sao cả, tôi ở đây…”

Tiếng nói trầm thấp, như thể cố gắng phát ra với âm lượng nhỏ nhất có thể. Giọng nói hắn như thứ rượu ngon thuần chất, có thể khiến người ta nghiện được.

“Ưm…”

Mạch Khê để thoát một tiếng rên nhỏ, theo bản năng cựa mình, lại như muốn tìm một tư thế ngủ thoải mái. Khuôn mặt cô nhẹ nhàng áp vào lòng bàn tay Lôi Dận. Đầu cô hơi nghiêng, để lộ ra phần gáy mềm mại, dưới ánh trăng tản ra sự mịn màng, sáng bóng.

Động tác lơ đãng này của Mạch Khê trong nháy mắt lay động bức tường cứng ngắc trong lòng Lôi Dận, tình cảm mơ hồ đâu đó trỗi dậy, nội tâm hắn hơi hơi chấn động…

Cô gái này, trẻ con chạm khuôn mặt nhỏ nhắn vào hắn. Mặt cô rất nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ cần một bàn tay lớn của hắn đã đủ để che khuất. Cô tin

https://thuviensach.vn

tưởng hắn như thế, dựa dẫm ỉ ôi lại hắn như thế, khác xa vẻ phẫn nộ oán hận khi thanh tỉnh.

Xem ra, đêm nay lại là một đêm không ngủ…

Sợ đánh thức cô, Lôi Dận cẩn thận nằm xuống bên người cô, kéo thân thể mềm mại như không xương của cô kề sát ngực mình. Cảm nhận được hô hấp bình ổn, hắn mới lẳng lặng nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Giờ khắc này, không có tiếng động, cũng không có âm thanh…

Mà hắn, chưa bao giờ nghĩ đến bản thân sẽ có giây phút đối xử với phụ nữ dịu dàng đến thế này…

-_____

Lại một ngày bận rộn trôi qua, rốt cuộc cũng đã đến trước đêm diễn. Xong buổi luyện tập, Mạch Khê lẳng lặng ngồi trong tiệm cà phê trên tầng thượng của công ty. Trước đây Apple cứ không ngừng cằn nhằn lải nhải cùng giám sát, cô cũng thực sắp từ bỏ được cà phê, nhưng vẫn mê uống coke như thói quen trước đây, làm thế nào cũng không bỏ được.

Bốn phía thật yên tĩnh, nơi này thường không có người đi lên. Cô cũng là lần đầu tiên ngồi ở đây, lại lỡ đãng nhớ tới người con gái xinh đẹp tuyệt trần Úc Noãn Tâm ấy. Sau này có một chút thời gian, cô mới xem bộ phim do Úc Noãn Tâm đóng. Không thể không nói, kỹ thuật diễn của cô ấy rất tốt. Vẻ đẹp của cô không những khiến đàn ông si mê mà còn khiến phụ nữ cũng phải ghen tỵ.

Nhưng mà, hình như gần đây không thấy cô ấy…

Mạch Khê ôm cốc coke lớn, từ từ uống, suy nghĩ cũng từ từ bay lên…

https://thuviensach.vn

Đêm qua, cô có một giấc mơ rất kỳ lạ. Khi cô đang mất phương hướng trong làn sương mù dày đặc, có một tảng đá lớn đầy máu đè lấy cô, khiến cô không thể thở nổi, như gần mất đi hô hấp. Nhưng ngay lúc tưởng như sắp chết, cô lại nghe được giọng nói của một người đàn ông, trầm ổn, mạnh mẽ. Giọng nói này quen thuộc lắm, khiến giấc ngủ của cô cũng được an tĩnh hơn…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11

Bày Tỏ Tình Yêu, Mặt Trời Chiều Ngả Về Tây

Cảm giác đó vừa giống như thực, cũng vừa như mơ, khiến cô không nắm bắt được.

Là cha nuôi sao? Giọng nói kia thực sự quen thuộc vô cùng, giống như giọng nói của cha nuôi vậy. Chỉ là, người đàn ông tàn khốc đó làm sao có được sự dịu dàng như vậy, ngay cả giọng nói cũng toát ra sức thu hút làm người ta an tâm. Sao có thể là ông ta được? Gã đàn ông đó, hai tay đã dính đầy máu tươi!

Nhưng, không phải ông ta, thì là ai?

Giọng nói quen thuộc như vậy, nhiệt độ cơ thể quen thuộc như vậy, cả hơi thở quen thuộc…

Thậm chí lúc cô tỉnh lại, trong không khí dường như còn vương vấn hương nước hoa nhàn nhạt quen thuộc của hắn, phảng phất ngay bên gối cô, mùi hương rất dịu nhẹ…

Có phải cô đang nằm mơ không?

https://thuviensach.vn

Mạch Khê thở dài một hơi, ngàn mối nghi vấn trong lòng cô cứ càng ngày càng rối, làm cách nào cũng không gỡ được.

Đang mải suy nghĩ——

"Xem ra vẫn còn có người đang thản nhiên vui vẻ ở đây…"

Một giọng nam có vẻ uể oải vang lên, cùng đó là hương nước hoa dịu phảng phất…

Mạch Khê nghiêng người, đã thấy bóng dáng ca sĩ hát chính của RTY – Kim Min Jong, trong tay anh bưng một ly trà đại mạch còn bốc khói. Mùi hương rất riêng lan tỏa trong không khí dịu nhẹ.

Cô nhướng mày, tỏ vẻ khó hiểu.

Kim Min Jong cười cười. Màu vàng rực rỡ của ánh tịch dương rơi xuống, chiếu sáng sau lưng anh như tỏa ra vầng hào quang. Gió mát thổi tung cả mái tóc dày, khiến anh đẹp đẽ như một vương tử từ trong thế giới của mình bước ra. Anh ngồi xuống, không chút để ý chỉ chỉ cốc coke trong tay Mạch Khê——

"Rất ít nghệ sĩ dám uống thứ này ở công ty."

Mạch Khê cười cười, giơ giơ cốc coke trong tay lên, cố ý uống ực một phát, khiến Kim Min Jong cười ha hả.

"Anh vẫn dám ở đây một mình với tôi sao?"

Cô tựa thân mình vào chiếc ghế ngồi, bởi vì ghế dựa này tương đối rộng rãi nên cô ngồi xếp bằng, vừa có nét tùy ý, vừa có nét đáng yêu.

"Vì sao không dám?"

https://thuviensach.vn

Kim Min Jong nhíu hàng mày đẹp, nhún nhún vai, “Xinh đẹp như cô, tôi nghĩ đàn ông không tự chủ được đều bị cô hút hồn.”

Anh ta thẳng thắn nói, lại dùng ngữ điệu trầm ổn như vậy, làm người ta không thể nghe ra chút lỗ mãng nào.

“Chuyện bị chụp ảnh lần trước quá ồn ào, tôi không muốn bị fan của anh hãm hại. Dù sao fan yêu anh cũng thực sự quá điên cuồng.” Mạch Khê cười cười, trong cách nói lại mang theo một tia trêu chọc.

Kim Min Jong nhìn về phía cô như là đang nhìn người ngoài hành tinh vậy. Một lúc lâu sau, anh cúi đầu cười, “Cô thực kỳ lạ, là một cô gái không giống người bình thường.”

Mạch Khê đặt cốc coke xuống, nghiêng đầu, “Không giống người thường á? Tôi cùng mấy cô gái khác đều giống nhau, hai mắt, một mũi, có gì khác?”

Kim Min Jong lại cười. Nụ cười ấy như đám mây mềm nhẹ ở chân trời đang chậm rãi tản ra, lưu luyến bên môi, đẹp không sao tả xiết. Mạch Khê nhìn với vẻ kinh ngạc. Cho tới bây giờ cô chưa gặp qua tên con trai nào tươi cười có thể so sánh với con gái như vậy, thậm chí còn xinh đẹp hơn. Bạn này thực có sức mê hoặc nha!

“Rất nhiều người mới hận không thể tạo scandal với tôi, cô thì khác. Ngoại trừ thời gian luyện tập, rất nhiều lúc cô chỉ ngồi một mình.” Kim Min Jong nhìn cô chăm chú, ngữ khí lại mang theo vẻ cường điệu khéo léo, như hoa quỳnh nở rộ đang rơi xuống trong trời đêm.

Anh hơi hơi rướn thân mình về phía cô, khuôn mặt tuấn tú đẹp đẽ cách cô gần, rất gần——

“Tôi rất ngạc nhiên, cũng rất muốn tìm ra bí mật ẩn sau nụ cười tươi tắn như hoa của cô…”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nao nao…

“Tôi không rõ anh đang nói chuyện gì.” Hơn nửa ngày cô mới có phản ứng lại, hàng mi thật dài che khuất sự xấu hổ thoáng lướt qua trong mắt.

Kim Min Jong mím môi cười, lại lộ ra ý tứ nghiêm túc…

“Em biết không, em không biết nói dối, một chút cũng không.”

Ngữ khí của anh cực kỳ kiên định, “Em so với những người cùng tuổi thì có một chút u buồn. Tuy rằng khi cười, em rất đẹp, rất thản nhiên bình tĩnh nhưng vẫn không che được nét bi thương trong mắt. Anh rất muốn biết, một cô gái như em, rốt cuộc đã trải qua chuyện gì.”

“Anh thực hiểu lầm rồi.”

Mạch Khê cười rất hiền hòa, ánh sáng mỏng manh chuyển động trong đáy mắt, “So với những người cùng tuổi, tôi chỉ biết bản thân mình muốn điều gì. Mục đích của tôi rất đơn giản, chính là trở thành một ca sĩ ưu tú, vì thế, tôi đã trả giá bằng sự nỗ lực, nhưng cũng không có nghĩa phải cần nhờ đến chuyện gì đó.”

Kim Min Jong nhìn cô hồi lâu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quá mức bình tĩnh của cô. Khuôn mặt này dưới ánh sáng của mặt trời đang lặn lại đẹp đến mê người, so sánh với dáng vẻ của nghệ sĩ khác thì lại chợt thấy họ thật kệch cỡm. Ý của cô đều trực tiếp nói ra, nhưng ngược lại khiến anh rất thích thú.

“Anh đột nhiên rất muốn biết, người đàn ông như thế nào sẽ hấp dẫn được em.” Anh nhẹ nhàng nói, vừa giống như đùa, vừa giống như thật.

Mạch Khê sửng sốt, ngẩng đầu nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của anh, mất tự nhiên cười cười. Cô không đáp lại vấn đề mà hỏi ngược, “Anh đang nói đùa hả?”

https://thuviensach.vn

“Không…”

Giọng nói Kim Min Jong nhẹ nhàng, lan trong không trung. Anh vẫn nhìn cô chăm chú mà không hề chớp mắt, “Anh chưa từng gặp qua cô gái nào đặc biệt giống như em vậy, như là một quyển sách đầy hấp dẫn khiến người ta nhịn không được phải đọc. Nếu hiện giờ đã có scandal, chi bằng biến giả thành thật!”

Đúng vậy, khi anh lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, đã bị khí chất đặc biệt của cô hấp dẫn.

Tuy rằng danh tiếng của nhóm RTY không bằng so với ca hậu Phỉ Tỳ Mạn, nhưng tuyệt đối có thể khiến cho đối phương hét lên điên cuồng. Nhưng khi Mạch Khê nhìn thấy bọn họ, biểu tình vẫn bình thản như trước, không phải cố tình ra vẻ trấn định mà sự bình thản này xuất phát từ chính nội tâm lạnh nhạt của cô.

Một mặt sắc bén khác của cô cũng khiến anh phải nhìn với cặp mắt khác. Tranh thủ cho chính lợi ích của mình, cô trực tiếp là vậy, không chỉ là ngữ điệu mà còn là khí thế bức người, khiến đàn ông cũng thấy không so bì được. Bản lĩnh này không nên xuất phát từ một thiếu nữ mới mười tám tuổi.

Trong những ngày tập luyện kế tiếp, sự nghiêm túc và nỗ lực của cô gái này là điều mà ai cũng biết. Nhưng, sau mỗi buổi tập, cô luôn ngồi yên lặng một mình, không giống như nhiều nghệ sĩ khác. Khi có scandal, cô không hề tỏ vẻ lo lắng, cứ như thể người con gái trên ảnh không phải là cô vậy.

Một cô gái như vậy, anh làm sao không chú ý tới được.

Mạch Khê không nghĩ tới việc anh ta lại nói trực tiếp thẳng thắn như vậy, nụ cười tươi tắn cứng ngắc một lúc lâu mới buông lỏng chút ít, “Tôi không rõ anh đang nói cái gì.”

https://thuviensach.vn

“Không, em hiểu.”

Kim Min Jong nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của cô qua, bàn tay lớn của anh từ từ bao lấy, “Em là một cô gái thông minh, chẳng lẽ không hiểu điều anh đang nói hay sao?”

Anh nhìn cô, giống như đang thưởng thức một kiệt tác nghệ thuật, sự dịu dàng tràn ngập trong đáy mắt…

“Em hớp hồn anh mất rồi! Chúng ta…quen nhau đi.”

Lời nói của anh khiến Mạch Khê kinh hoàng choáng váng, một lúc lâu sau, cô mới thều thào mà đáp trả, “Tôi cho rằng, điều kiện tối thiểu để quen là hai người phải hiểu về nhau mới phải.”

“Là do em chưa cho anh cơ hội để tìm hiểu em mà thôi.” Kim Min Jong cười nói, sự nhẫn nại mang theo cảm giác ôn hòa, “Anh thích em, không có lý do nào cả.”

Tình cảm đến thình lình của người này dọa Mạch Khê giật mình sửng sốt đến nửa ngày cũng không biết nên nói điều gì. Đôi mắt to dưới ánh sáng le lói của trời chiều chiếu vào, tỏa ra sự mê ly gần như hư ảo.

Một lúc lâu sau, cô mới tìm thấy giọng mình, sắc mặc xấu hổ, nói——

“Thực xin lỗi, anh Kim Min Jong, tôi, tôi cho rằng chúng ta không thích hợp để cùng nhau.”

Kim Min Jong bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng nói, “Chẳng lẽ em nhất định phải dùng kính ngữ xa lạ để nói chuyện với anh sao?” Anh có chút cảm giác thất bại, “Chỉ là cảm giác của em mà thôi, mà anh, thực sự rất thích em. Chẳng lẽ trong lòng em, anh thật sự tệ như vậy?”

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên trong đời anh chủ động tỏ tình, lại bị người ta cự tuyệt cứng rắn như vậy. Luôn luôn là con gái tỏ tình với anh, nhưng gặp Mạch Khê xong thì mọi thứ của anh hoàn toàn đảo lộn rồi.

“Không, anh hiểu lầm, tôi chỉ là…”

Mạch Khê chần chờ một chút, nhìn về phía anh, “Chỉ là vì muốn an tâm ca hát thôi. Anh thực sự là người tốt, thực sự đó. Chẳng qua vấn đề là do tôi mà thôi. Tôi không muốn nghĩ đến chuyện này sớm như vậy.”

Đáy mắt Kim Min Jong lướt qua một chút bi thương, nhưng nét mặt vẫn cười thản nhiên, “Nếu——anh công khai theo đuổi em thì sao?”

Ánh mắt người con trai này kiên định không thể nghi ngờ, giọng điệu cũng không giống như đang nói đùa. Mạch Khê sợ tới mức chảy ra mồ hôi lạnh…

“Anh…”

“Không thể sao? Anh thích em, theo đuổi thì sao? Anh chỉ hy vọng có thể cùng với người mình thích bên nhau, đơn giản như vậy.”

“Tôi, tôi thực sự không thể cùng anh được…”

Mạch Khê có chút sốt ruột, cô thật sợ anh ta bày tỏ tình yêu trước mặt tất cả mọi người. Cô không hiểu tâm tư của đàn ông, chỉ là cảm thấy mỗi người đàn ông đều có một mặt điên cuồng như thế này.

“Vì sao?”

Kim Min Jong thật không thể lý giải được, anh không nghĩ ra lý do Mạch Khê không thích cùng anh kết giao. Phụ nữ bên anh đều muốn cùng anh một chỗ, nhưng thế nào chỉ có cô gái này…

“Bởi vì tôi…”

https://thuviensach.vn

“Bởi vì cô ấy không thích cậu!” Mạch Khê còn không kịp mở miệng nói ra nguyên nhân, giọng nói đột ngột của Phí Dạ đã cắt ngang.

Hai người theo tiếng nói kia nhìn lại——

Mặt trời chiều ngả dần về phía Tây, thân hình Phí Dạ cao lớn khôi ngô, gò má cương nghị lộ ra vẻ mặt nghiêm túc. Ánh sáng chiếu thẳng vào tây trang phẳng phiu của hắn, so với ngày thường càng giống như thiên thần vậy.

Hắn vững bước tiến lên, đi đến bên người Mạch Khê, ánh mắt cũng dừng trên người Kim Min Jong, “Kim tiên sinh, thật ngại quá, tiểu thư Mạch Khê không thể nhận tình cảm của cậu được. Xin Kim tiên sinh cứ đem tinh lực dùng trong buổi biểu diễn cho tốt đi.”

“Anh…”

Kim Min Jong nhạy cảm mà nhận ra cảm giác bức bách cùng áp lực phát ra trên người đàn ông này, nhìn về phía Mạch Khê, nghi hoặc mà hỏi, “Mạch Khê, vị này là…”

Mấy ngày nay anh luôn luôn nhìn thấy người đàn ông này đi cạnh Mạch Khê giống như cái bóng, chẳng qua chưa có cơ hội hỏi rõ lai lịch của anh ta.

“Anh ấy là…” Mạch Khê trong nhất thời không biết nên giới thiệu thế nào.

“Kim tiên sinh không cần biết tôi là ai, tôi chỉ đơn giản muốn nói một câu, nếu cậu thật sự thích cô ấy, sẽ không khiến cô ấy phải khó xử mới đúng.” Phí Dạ trầm thấp mở miệng, giọng nói rất rành mạch, “Cảm tình gượng ép luôn luôn không đến. Người châu Á các cậu luôn coi trọng hai chữ duyên phận, tôi nghĩ nếu cậu cùng tiểu thư Mạch Khê có duyên, sớm muộn gì cũng đến được với nhau.”

https://thuviensach.vn

Hắn nói thẳng một lèo khiến Kim Min Jong á khẩu không trả lời được, trên mặt xẹt qua một chút xấu hổ. Anh nhìn về phía Mạch Khê, muốn nói gì đó lại thôi.

Mạch Khê hé miệng, đối diện với ánh mắt của anh, “Thực xin lỗi, tôi thật sự không thích anh…”

Ánh mắt Kim Min Jong chấn động một chút, lập tức bất đắc dĩ mà cười cười, hai tay giơ lên, “Được rồi, anh thừa nhận lý do bi thảm này. Nhưng mà Mạch Khê, đây không phải là kết quả cuối cùng.” Anh nhìn cô một lần nữa, “Ngày mai khi buổi biểu diễn kết thúc, anh sẽ chờ sự lựa chọn của em.”

Nói xong, anh lại cười rồi rời đi...

Rốt cục mọi thứ lại yên tĩnh...

Mạch Khê như quả bóng cao su xì hơi, thân thể mềm xuống.

“Tiêu rồi…” Cô nhẹ nhàng nói một câu.

Trong khoảng thời gian này, trước mặt Phí Dạ, cô không cố gắng che lấp đi tình cảm cùng sự yếu ớt của bản thân. Ngoại trừ anh Thiên Luật, Phí Dạ là người đàn ông đầu tiên có thể để cô buông lỏng cảnh giác, mặc kệ việc hắn là người của Lôi Dận.

“Sao vậy?” Phí Dạ buồn cười mà nhìn cô, vừa rồi mới giống một con nhím nhỏ xù lông, bây giờ lại như một đứa trẻ vậy.

“Tôi làm tổn thương nghiêm trọng tới tình cảm của anh ta, mà anh ta lại kiêu ngạo như vậy, nhất định ghét tôi chết mất.” Mạch Khê cuộn tròn hai chân, hai cánh tay bọc quanh.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ ngồi xuống, trầm thấp nói, “Tôi còn cho rằng tiểu thư Mạch Khê oán hận tôi phá đi mối nhân duyên tốt đẹp này chứ.”

“Anh chọc tôi đấy à?”

Mạch Khê lần này không cười nữa, ngược lại càng thêm ai oán, vẻ mặt đều khiến người ta đau lòng, chậm rãi, lại biến thành tự giễu——“Tôi chỉ là tàn hoa bại liễu mà thôi, sẽ có người nào thích chứ? Nếu người khác biết tôi chỉ là công cụ phát tiết của cha nuôi, nhất định sẽ xem thường tôi…”

“Không được nói bậy! Tôi sẽ thích cô!” Tâm Phí Dạ đột nhiên đau xót, trầm thấp hữu lực mở miệng.

Giọng nói trầm ổn quanh quẩn trong không khí.

Mạch Khê đột nhiên ngẩng đầu nhìn Phí Dạ, đôi môi đỏ hồng mở lớn dần…

Cô không có nghe sai chứ? Hắn vừa mới nói cái gì?

Phí Dạ lúc này mới ý thức được bản thân lỡ lời, ánh mắt hơi hơi hạ xuống, ngừng một chút, sắc mặc có vẻ xấu hổ——

“Ý tôi là——tôi muốn cô mạnh mẽ hơn một chút.”

Cách giấu giếm này không phải cao tay gì, nhưng đủ để khiến Mạch Khê tin. Tuy Mạch Khê rất thông minh, nhưng tâm tư lại luôn đơn thuần, cũng không tiếp xúc với chuyện nam nữ nhiều, đương nhiên không có cách nào nắm bắt được sự biến hóa trong tâm tư của Phí Dạ, vì thế chỉ đơn giản cười cười, “Cảm ơn anh đã động viên tôi như vậy…”

Một chút cô đơn nhàn nhạt lướt qua đáy mắt Phí Dạ. Hắn nhìn về phía Mạch Khê một lần nữa, khôi phục vẻ ổn trọng như trước, “Nhưng, tiểu thư Mạch Khê nên giữ khoảng cách tốt với vị Kim tiên sinh kia.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngẩn người, con ngươi dịu dàng có chút mờ nhạt, “Tôi thực sự đã cự tuyệt anh ta…”

“Ý của tôi là, chuyện này tôi sẽ tận lực phong tỏa, bất luận kẻ nào biết đều không đáng quan tâm, nhưng không thể bị Lôi tiên sinh biết được.” Phí Dạ nói rất kiên định.

Mạch Khê khẽ nhếch môi, dần dần, bắt đầu run rẩy…

Phí Dạ thấy thế, than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng bổ sung, “Cô có thể làm bất cứ việc gì cô thích, chỉ duy nhất có hai việc Lôi tiên sinh không cho phép cô làm——”

Hô hấp Mạch Khê bắt đầu dồn dập, cô nhìn Phí Dạ, tựa hồ đang chờ hắn nói tiếp, ánh mắt lại có sự tuyệt vọng phiêm phiếm.

“Thứ nhất, chính là việc cô rời khỏi ngài ấy. Thứ hai——“

Hắn dừng một chút, một tia đau đớn trong giây lát lướt qua con ngươi đen, đối diện với đôi mắt đẹp của cô, từng tiếng nói, “Cô yêu người đàn ông khác!”

Ngực Mạch Khê run lên, cơn đau thấu trước nay chưa từng có đánh úp lại…

———————————

Chuyến lưu diễn lần này của RTY thực sự rất thu hút, chẳng những chỗ ngồi trên khán đài đều kín cả, mà còn có rất nhiều fan bên ngoài cửa hàng giờ liền cầm hoa cùng các món quà khác, chỉ vì để thấy được mặt thần tượng.

Làm khách quý của buổi diễn này, Mạch Khê chỉ hát duy nhất một ca khúc, chính là ca khúc đã lọt vào bảng xếp hạng. Trước mắt, ca khúc này

https://thuviensach.vn

đang nhận được phản ứng rất tốt, nó vừa có nét phong cách Tây phương, vừa mang chút gì đó của Á Đông, chính vì thế đưa đến một cảm giác rất mới lạ.

Phía sau cánh gà, trong phòng trang điểm, Mạch Khê đã sớm trang điểm đâu vào đấy, chỉ còn đợi lên sân khấu.

Hôm nay có rất nhiều nghệ sĩ đến cổ vũ, còn có vài ca sĩ của DIO. Hầu như tất cả đều đến vì chết mê chết mệt vẻ đẹp trai, hào hoa của mấy anh chàng kia, đặc biệt là Kim Min Jong.

Đúng lúc này, Apple vội vàng xông vào, sắc mặt có chút lo lắng. Khi cánh cửa mở ra, Mạch Khê có thể nghe thấy tiếng nhạc trên sân khấu.

"Mạch Khê, không xong rồi.”

" Apple, xảy ra chuyện gì vậy?”

"Nghệ sĩ chơi đàn dương cầm bị đau bụng, không thể lên biểu diễn được. Bây giờ làm sao đây? Chúng ta lại không hề chuẩn bị trước người thay thế.” Apple lo lắng, chân tay cũng luống cuống cả lên.

Mạch Khê sửng sốt, "Đau bụng? Có lầm không vậy?”

Bởi vì ca khúc của cô chủ yếu được đệm bởi dương cầm, cũng nhờ đó mà hiệu quả âm thanh cực kỳ tốt. Có tiếng đàn dương cầm, giọng hát của cô càng trở nên mượt mà hơn. Chính vì vậy người chơi đàn dương cầm không thể vắng mặt trong phần trình diễn của cô được. Cũng giống như nhóm RTY vậy, các tiết mục của họ chủ yếu chỉ dùng nhạc cụ điện tử mà thôi.

Apple gật đầu, "Đúng vậy, hiện tại Ron và thầy Đàm còn đang ở bên kia thảo luận.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nóng nảy, đứng dậy ——

Cửa phòng hóa trang đột nhiên bị đẩy ra. Là ca hậu Phỉ Tỳ Mạn. Lần này, RTY chẳng những mời Mạch Khê làm khách quý mà còn mời "sự trợ giúp" lớn hơn từ Phỉ Tỳ Mạn.

Cô bước đến, ánh mắt lướt qua cả gian phòng trang điểm, bất mãn nói, "Đây mà là phòng trang điểm sao? Làm nhất danh ca như tôi đây thật sự là không chịu nổi."

Trợ lý bên cạnh cô ta nói, "Chị tạm chấp nhận đi, chỉ ở lại một lát thôi mà. Tối nay chúng ta còn hai buổi biểu diễn nữa đấy."

Phỉ Tỳ Mạn hừ lạnh một tiếng, chuyển ánh mắt sang người Mạch Khê, ngữ khí lãnh đạm, "Sao giờ cô còn đứng đây? Cũng sắp đến lượt cô rồi còn gì."

Mạch Khê trong lòng sốt ruột, vội vàng gật đầu. Cô vừa muốn rời đi, lại nghe thấy Phỉ Tỳ Mạn ở sau người nói: "Nghe nói công ty muốn cô thay thế tôi. Chỉ bằng cô thôi sao?"

Mạch Khê sửng sốt, lại lạnh nhạt nói, "Đây chỉ là quyết định của công ty mà thôi. Thực xin lỗi tiền bối, tôi phải lên sân khấu."

"Lên sân khấu?" Phỉ Tỳ Mạn như là nghe được câu chuyện cười, "Cô còn có thể lên sân khấu sao? Người chơi đàn còn không thấy."

Mạch Khê hoài nghi nhìn cô ta. Sao cô ta lại biết tin tức nhanh như vậy?

Apple thấy thế, vội vàng thúc giục, "Mạch Khê, không kịp nữa mất."

Mạch Khê cố không thắc mắc nhiều, vội kéo cửa phòng hóa trang ra ——

https://thuviensach.vn

"Tốt bụng khuyên cô một câu, làm nghệ sĩ cần có thủ đoạn, không phá hỏng đường đi của kẻ khác thì ắt sẽ có kẻ ngáng đường đi của cô." Giọng nói Phỉ Tỳ Mạn vẫn như quanh quẩn sau lưng cô...

———————————

“Ron, tôi không thể từ bỏ cơ hội này được!” Vẻ mặt Mạch Khê toàn sự thỉnh cầu.

Vì lí do nghệ sĩ đàn dương cầm không thể lên sân khấu, Ron và Đảm Trử Quân quyết định để Phỉ Tỳ Mạn hát bổ sung hai bài, lấp vào chỗ trống của Mạch Khê. Bài hát mới của Mạch Khê không có đàn dương cầm đệm nên căn bản là không diễn được, mà Đàm Trử Quân đã được sắp xếp cho việc tiếp theo nên không thể đảm đương trách nhiệm đệm đàn cho cô.

“Nhưng mà Mạch Khê, người đàn dương cầm đã——“

“Tôi có thể đàn, thật mà, tôi có thể tự đệm nhạc cho mình. Phía hậu trường hẳn còn nhạc sĩ khác, tôi sẽ không làm hỏng chuyện đâu.” Mạch Khê vội vàng nói.

"Anh sinh từ lúc em chưa sinh

Em sinh thì anh cũng đã hết ngày xanh

Anh hận em sinh muộn, em hận anh sinh sớm...

Tình yêu như vậy, ai biết chăng?

Chờ đợi trong yên tĩnh bi thương

Dùng một câu nói dịu dàng để kể rõ quá khứ của anh

Dùng một câu nói thời gian để anh được sống vui

https://thuviensach.vn

Dùng một câu nói để nhớ lại dĩ vãng...

Cứ như vậy đi!

Kiếp này mình không duyên, xin một tiếng "kiếp sau"

Anh sinh từ lúc em chưa sinh

Em sinh thì anh cũng đã hết ngày xanh

Hận không sinh cùng thời, để được ngày ngày vui bên anh... "

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 12

Duyên Lệch

"Cô đàn?" Ron nhìn chằm chằm cô, "Cô có thể chứ?"

Mạch Khê còn chưa gật đầu, Đàm Trử Quân đã mở miệng, "Vậy cô thử một chút đi, hi vọng cô có thể khiến tôi đối với cô có vài phần nể phục, không đánh giá cô là bình hoa di động nữa."

Lời nói của anh ta dù có chút gắt gỏng nhưng vẫn rất kiên định. Anh ta từng được nghe Mạch Khê chơi đàn nên biết chắc là cô có thể làm được. Mạch Khê tươi cười rạng rỡ...

"Thầy Đàm, việc này... "

"Cứ để cô ấy thử đi, thất bại thì cũng coi như lấy kinh nghiệm." Đàm Trử Quân có ý phản bác với Ron, lãnh đạm nói.

Ron đành phải đầu hàng, quay ra dặn dò đôi chút.

Lúc sắp lên sân khấu, cô quay đầu nhìn thoáng qua Đàm Trử Quân. Anh ta rất ít khi khích lệ cô, thậm chí lúc cô hát rất tốt, vẻ mặt anh ta cũng chẳng có chút vừa lòng nào. Lần này, cô nhất định sẽ không để anh ta thất vọng.

https://thuviensach.vn

Tính tình quật cường lại trỗi dậy trong cô.

Apple đứng một bên cô vũ, "Mạch Khê, chị rất tin em, nhất định em sẽ thành công !". Cuối cùng cô lại bổ sung một câu, "Chị nghĩ, sự cố về người chơi đàn là do Phỉ Tỳ Mạn nhúng tay, bằng không sao cô ta lại biết tin !"

Đuôi mày Mạch Khê hơi nổi lên vẻ kinh ngạc. Màn biểu diễn của RTY đã gần kết thúc, cô hít sâu chuẩn bị tinh thần, đồng thời quay ra nói với Apple, "Chuyện của người khác mình không phải lo, chân tướng thế nào thì sớm muộn gì cũng có ngày lộ ra."

Apple chu miệng, gật đầu mạnh...

-_____

Mạch Khê lên sân khấu. So với lần đầu tiên tại buổi biểu diễn của Phỉ Tỳ Mạn thì lần này cô có vẻ bình tĩnh hơn. Khi tà váy trắng muốt của cô tung bay theo điệu nhạc du dương thì cũng là lúc toàn khán đài sôi trào lên.

Nguyên nhân không phải vì cô xinh đẹp đến động lòng người, cũng không phải vì màn biểu diễn của cô khiến người ta rung động quá đỗi mà chính bởi scandal giữa cô và Kim Min Jong. Khán giả phía dưới được nhìn tận mắt nhân vật nữ chính trong "câu chuyện tình yêu" với mĩ nam Kim Min Jong, nên đương nhiên cực kỳ kích động.

Mạch Khê dường như "bất vi sở động". Cùng đó là chiếc đàn dương cầm trắng cách điệu theo hình tam giác xuất hiện. Màu sắc của nó cùng với sắc trắng của bộ váy trên người cô hoàn toàn hòa hợp. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống. Màn hình phía sau dần chuyển sang hình ảnh những cánh đào mỏng manh chậm rãi rời xuống. Vì RTY là nhóm nhạc châu Á nên đương nhiên bối cảnh sân khấu cũng được thiết kế theo phong cách thuần Á Đông.

Phía sau sân khấu, Kim Min Jong không hề rời đe. Anh kéo dài thời gian thay trang phục chính là bởi nghe được chuyện của người chơi đàn.

https://thuviensach.vn

Anh lo lắng nhìn chằm chằm lên sân khấu, một khi có tình huống bất ngờ xảy ra, anh có thể ứng cứu bất cứ lúc nào.

Cách đó không xa, Đàm Trử Quân cũng đứng nhìn. Anh ta dừng mọi việc trong tay lại, ánh mắt bình tĩnh lại lộ ra chút hi vọng. Trên sân khấu không hề có một tiếng động dần dần kéo sự chú ý từ phía khán giả, âm thanh ồn ào lan ra...

Mạch Khê ngồi lặng trước đàn dương cầm. Chiếc đàn trơn bóng phản chiếu khuôn mặt như ngọc của cô, mái tóc quăn nhẹ đã được vấn lên, chỉ để xõa vài sợi mềm mại. Hình ảnh này... đẹp không sao tả xiết...

Cô vốn là con lai, lại trang điểm thêm nên vẻ đẹp càng có thêm nét đặc biệt khó tả.

Tiếng đàn chậm rãi vang lên. Bởi cô tự mình đàn nên các nhạc cụ khác cũng không cần dùng đến. Như vậy hiệu quả lại cực kỳ tốt, nó khiến ca khúc càng trở nên sâu sắc, lắng đọng hơn.

Không giống như màn trình diễn ồn ào, chỉ có tiếng đàn dương cầm trầm bổng khiến lòng người không khỏi bâng khuâng...

Mạch Khê lắng lặng đàn khúc nhạc, từng điệu nhạc theo ngón tay mảnh khảnh của cô mà vang lên, không ngừng quẩn quanh trong không gian của sân khấu, lại quyện với giọng hát dịu dàng của cô...

"Anh sinh từ lúc em chưa sinh

Em sinh thì anh cũng đã hết ngày xanh

Anh hận em sinh muộn, em hận anh sinh sớm...

Tình yêu như vậy, ai biết chăng?

Chờ đợi trong yên tĩnh bi thương

https://thuviensach.vn

Dùng một câu nói dịu dàng để kể rõ quá khứ của anh

Dùng một câu nói thời gian để anh được sống vui

Dùng một câu nói để nhớ lại dĩ vãng...

Cứ như vậy đi!

Kiếp này mình không duyên, xin một tiếng "kiếp sau"

Anh sinh từ lúc em chưa sinh

Em sinh thì anh cũng đã hết ngày xanh

Hận không sinh cùng thời, để được ngày ngày vui bên anh... "

Tiếng ca khiến tất cả mọi người rung động, âm thanh ồn ào phía dưới cũng lặng hẳn đi. Tuy rằng họ không thể hiểu được ý nghĩa của ca từ nhưng chỉ cần là điệu nhạc cùng tiếng hát của Mạch Khê đã đủ khiến mọi người bồi hồi, xúc động.

Tiếng đàn du dương cùng tiếng hát của Mạch Khê vẫn lan hòa trong không khí...

Một giọt lệ đột nhiên theo khóe mắt Mạch Khê chảy xuống, nhỏ lên đầu ngón tay cô, rồi biến mất giữa phím đàn... Cô không biết bản thân mình làm sao nữa, nhưng tự nhiên trong lòng lại nổi lên nỗi bi ai. Ca từ này, mỗi lần cô hát đều có một cảm giác thật rầu rĩ, buồn thương. Cô cũng đã từng hỏi Đàm Trử Quân tại sao lại có thể sáng tác ra những dòng như vậy nhưng anh ta không nói gì, chỉ yêu cầu cô hát. Không ngờ đến hôm nay, khi cô tự tay đàn khúc nhạc này thì nỗi bi thương khó diễn tả dội thẳng vào lòng, nước mắt không nén được mà rơi xuống... Cảnh tượng này hoàn toàn được khán giả nhìn thấy thông qua màn hình lớn. Mọi người đều bị giọt nước mắt của cô làm cho rung động. Là ý nghĩa như thế nào mà có thể khiến ca sĩ rơi lệ?

https://thuviensach.vn

Lòng người dù sao cũng luôn có ít nhất đôi chút dễ xúc động. Sự soi mói đối với Mạch Khê, sự nghi kỵ, thậm chí là bất mãn với cô khi nghe đồn cô cùng Kim Min Jong đã dần biến mất cùng với giọt nước mắt của cô. Thậm chí có người đã giơ chiếc đèn huỳnh quang trong tay lên, đưa theo nhịp đàn chậm rãi. Một chiếc... Hai chiếc... Dần dần, phía khán đài ngập tràn sắc màu của ánh đèn...

Kim Min Jong nở nụ cười, lại bởi giọt nước mắt của Mạch Khê mà sinh ra đau lòng...

"Thế nào? Trúng độc rồi ?" Thành viên với mái tóc đen – Park Tae Huyn đứng một bên mở miệng nói: "Cậu không phải là người dễ động tâm."

"Không sai, lần này mình thật sự động lòng!" Kim Min Jong giơ tay đấm nhẹ vào anh một cái rồi quay người đi về phía phòng trang điểm.

Park Tae Huyn liếc mắt nhìn Mạch Khê trên sân khấu, nhún nhún vai. Nói thật, cô gái này đích thực là một "cái bóng đèn", đi đến đâu là thu hút sự chú ý đến đó, nhất là đàn ông!

Trên sân khấu, tiếng ca cùng tiếng đàn của Mạch Khê dừng hẳn. Bầu không khí chợt yên tĩnh hẳn. Khi cô đứng dậy, hơi cúi người chào thì tiếng vỗ tay reo hò vang lên như sấm dậy. Cảnh tượng như vậy, rõ ràng là chứng mình cho sự thành công của màn trình diễn...

Mạch Khê cố giấu đi ngấn lệ trong mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười. Cô theo bản năng nhìn về phía hậu đài...

Cô nhìn thấy Đàm Trử Quân trước sau nghiêm nghị, giờ lại nhìn cô gật gật đầu. Bỗng dưng trong lòng cô dâng lên cảm giác tự hào vô cùng!

*Lời bài hát của Mạch Khê có dựa vào ý của một bài thơ cổ. Theo nhiều nguồn tư liệu văn học, vào năm 1994, khi khai quật một ngôi mộ cổ ở tỉnh

https://thuviensach.vn

Triết Giang Trung Quốc, người ta đã tìm thấy một bài thơ tình kỳ lạ. Bài thơ này được khắc trên một tấm gỗ quí và được thiếu nữ nằm trong áo quan ôm trước ngực. Ngôi mộ được xác định là đã có khoảng chừng hai thế kỷ và người thiếu nữ khoảng chừng 17 tuổi. Vì bài thơ không đề tên tác giả nên người ta phân vân không biết nó là của cô gái đã sáng tác hay là của ai khác.

Quân sanh ngã vị sanh

Ngã sanh quân dĩ lão

Quân hận ngã sanh trì

Ngã hận quân sanh tảo

Quân sanh ngã vị sanh

Ngã sanh quân dĩ lão

Hận bất sanh đồng thì

Nhật nhật dữ quân hảo

Ngã sanh quân vị sanh

Quân sanh ngã dĩ lão

Ngã li quân thiên nhai

Quân cách ngã hải giác

Ngã sanh quân vị sanh

Quân sanh ngã dĩ lão

Hóa điệp khứ tầm hoa

https://thuviensach.vn

Dạ dạ tê phương thảo

Dịch thơ:

Chàng sinh thiếp chửa sinh ra

Thiếp sinh chàng đã về già còn đâu

Xuân xanh thiếp khiến chàng sầu

Thiếp buồn chàng đã bạc đầu chàng ơi.

Chàng sinh thiếp chửa sinh ra

Thiếp sinh chàng đã về già còn đâu

Hận đời chẳng bước chung cầu

Để chàng với thiếp bạc đầu bên nhau.

Thiếp sinh chàng chửa sinh ra ra

Chàng sinh thiếp đã về già chàng ơi

Xa nhau góc biển chân trời

Biệt ly không biết đến đời nào đây

Thiếp sinh chàng chửa sinh ra

Chàng sinh thiếp đã tuổi già xuýt xoa

Ước gì chàng biến thành hoa

Thiếp là bướm trắng đêm nhòa cỏ hương.

(Chu Công Phùng dịch)

https://thuviensach.vn

Nội dung chính của bài thơ hướng đến một tình yêu chênh lệch tuổi tác. Tên chương này bọn mình đặt là “Duyên lệch” cũng chính vì vậy. Và điều quan trọng, mối “duyên lệch” này không chệch tí nào với tình yêu của Lôi Dận và Mạch Khê!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13

Phóng Túng Nơi Vũ Trường

Đêm biểu diễn thành công tốt đẹp, điều này chỉ cần qua phản ứng của người xem đều có thể thấy được. Mà tiết mục kinh diễm của Mạch Khê thì như rồng thêm mắt cho đêm diễn, chỉ trong một thời gian ngắn tên tuổi của cô được nhiều người yêu âm nhạc nhớ đến.

Truyền thông bắt đầu đổ xô đưa tin. Ngoại trừ các tờ báo cùng tạp chí giải trí co thông tin chậm hơn một chút, còn internet đã nhanh chóng đưa tin rầm rộ về buổi biểu diễn lần này, nhất là tiết mục tuyệt mỹ kiều diễm trên sân khấu của Mạch Khê, rồi từ đề tài này dẫn sang cô. Thái độ của truyền thông đã có bước chuyển biến. Từ một tấm ảnh chụp, cô bị đánh giá thấp kém, nay lại chuyển biến thành "Tài nữ" của thế hệ mới, "Thiên sinh lệ chất" (Trời sinh ra chất đẹp đẽ), "Thiên âm mỹ nhân". Vậy nên bây giờ có nhìn thấy Mạch Khê cùng Kim Min Jong kia đứng chung một chỗ, ngôn luận không còn thái độ dè bỉu như trước.

Tiệc chúc mừng cũng là tiệc chia tay, RTY đã diễn xong ở đây, phải tiếp tục đi đến nơi kế tiếp.

Buổi đêm hoàn mỹ, tiếng đàn vilolin thanh nhã truyền trong bầu không khí của bữa tiệc tối xa hoa. Bên ngoài thính phòng là bãi cỏ xanh mướt

https://thuviensach.vn

càng tôn lên những chiếc bàn tròn phủ khăn trắng tinh, mang lại cảm giác dễ chịu cùng vui mắt, đồng thời cũng toát ra nét thời thượng quý phái, cùng với hoa tươi lại càng tăng thêm sức hút.

Ánh trăng trong như thủy tinh chảy xuống đài phun nước, ánh lên chất lân tinh sáng bóng. Bên cạnh đá cẩm thạch trên sàn xếp dài khăn trải bàn màu vàng nhạt. Trên bàn ăn thật dài để những bộ đồ ăn bằng bạc, khay thủy tinh. Không một vật gì không có nét cao quý sang trọng. Những người phục vụ mặc đồng phục trắng như tuyết xuyên qua những ngôi sao ca nhạc đang cười như hoa bên trong, tất thảy đều sang quý như vậy.

Phóng viên truyền thông được phép vào khá nhiều, đủ để có thể tường thuật sinh động như thật cho buổi thịnh yến này.

Cầu thang cao cao, thảm màu vàng, nam nữ nhân vật chính của yến hội chậm rãi bước vào tầm nhìn của mọi người...

Kim Min Jong cùng ca hậu Phỉ Tỳ Mạn bước vào hội trường, Mạch Khê cùng hai thành viên RTY khác cũng theo sau.

Diện một bộ lễ phục màu bạc được thiết kế tinh xảo, sợi tóc dày dưới ánh đèn thạch anh phát ra ánh sáng lấp lánh, trong đêm nay, Kim Min Jong nhìn qua càng lúc càng giống vương tử cao quý, lại cùng với bộ váy đỏ của ca hậu hòa hợp, càng tăng thêm sức hút. Ngay cả nụ cười đối với truyền thông báo chí cũng có vẻ hài hòa như vậy.

Hai thành viên khác xuất hiện cũng đoạt mắt người khác. Dáng người cao gầy khỏe mạnh, thái độ hờ hững, luôn luôn là một biểu tình chẳng có gì cả. Làn da họ trắng trẻo, ngũ quan tinh tế giống như được khắc, mày như kiếm, hai tròng mắt như sao, mũi huyền đảm (một loại tướng mũi), môi mỏng hơi hơi nhếch lên dường như đang cười.

Không thể không nói, ba người bọn họ chính xác giống như vương tử quý tộc đang bước ra từ thế giới nào đó, toàn thân tràn ngập khí chất khiến

https://thuviensach.vn

người ta không có cách nào bỏ qua được.

Mà điều làm cánh truyền thông hưng phấn là, đêm nay Mạch Khê xinh đẹp như tiên nữ ánh trăng. Cô đi giữa hai thành viên, vì phối hợp với bọn họ, mái tóc quăn thật dài được vấn cao thành kiểu tóc tao nhã. Chóp mũi thẳng tắp, đôi mắt đẹp mang theo ý cười trong suốt, hàng mi dài như che khuất đôi mắt to trong veo như nước. Cô mặc chiếc váy lụa mỏng màu trắng như cánh bướm đang chấp chới bay lên, giày cao gót trong suốt phát ra thanh âm thanh thúy.

“Kim Min Jong, Mạch Khê, xin hỏi hai vị hôm nay sao không cùng nhau đến yến tiệc?” Bọn họ vừa có mặt, phóng viên liền ào ào xông tới, bắt đầu thăm dò tin tức nhảm nhí.

“Kỳ thật hai vị nhìn rất xứng đôi nha…”

“Đúng vậy, Kim Min Jong là nhóm trưởng của RTY, lần hợp tác cùng Mạch Khê rất thành công, anh có nghĩ tới lần bắt tay tiếp theo không?”

Truyền thông, luôn bảy miệng tám lời không buông tha cho từng ngóc ngách của vấn đề.

Bên môi Kim Min Jong có ẩn chứa ý cười, nhẹ nhàng trả lời với phóng viên, “Tôi đúng là có tâm ý muốn mời tiểu thư Mạch Khê đây tiếp tục hợp tác, chỉ là, cần phải xem ý tứ của tiểu thư Mạch Khê nữa.”

Đôi mắt anh lúc nhìn về phía Mạch Khê chợt trở nên ôn nhuận dịu dàng, như một mảnh ngọc thạch chìm trong nước. Mạch Khê nhìn thấy rõ ràng tình cảm trong đáy mắt Kim Min Jong, không kiêng dè xoay khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên, mỉm cười nhìn về phía phóng viên bên này.

“Tiểu thư Mạch Khê, xin hỏi cô đã có kế hoạch gì chưa? Có muốn cùng RTY thêm một bước hợp tác nữa không?” Phóng viên vứt vấn đề sang cho Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cười tươi như hoa, dịu dàng lễ phép đáp, “Về điều này, tôi không tiện trả lời, cũng không có ý tứ gì cả.”

“Vậy xin hỏi hai người có hay không như tấm ảnh chụp đấy? Lần trước báo chí đã chụp được tấm hình hai người đang vui vẻ dùng cơm?”

“Thì phải hỏi người chụp ảnh rồi. Chính xác hơn, lúc ấy có rất nhiều người cùng dùng cơm, không hiểu vì sao lên mặt báo lại biến thành hai người. Tôi nghĩ vấn đề ở đây là góc độ chụp. Các bạn thực có khiếu làm mai mối.” Mạch Khê trả lời rất kiên quyết.

“Kim Min Jong, tiểu thư Mạch Khê xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ anh một chút cũng không động lòng hay sao?” Phóng viên không chịu từ bỏ bám riết.

Kim Min Jong mỉm cười nhìn nụ cười tươi tắn bên môi Mạch Khê như tỏa nắng, anh như hạ quyết tâm, nói: “Kỳ thực tôi đối với Mạch Khê..."

Lời anh nói chưa xong, cửa phòng của yến tiệc đột nhiên vang lên một tràng xôn xao truyền tới mọi người, đương nhiên cũng thu hút nốt sự chú ý của phóng viên truyền thông...

Bầu trời đêm yên tĩnh, ánh sáng chiếu trên người đàn ông. Loại ánh sáng mộng ảo như biến gương mặt của anh giống như một bức tranh thủy mặc chậm rãi lan tòa, hình dáng mơ hồ…

Mái tóc gọn gàng khéo léo, khuôn mặt anh tuấn ôn nhã, trên người là chiếc áo sơ mi cắt may rất vừa người, quần dài bao lấy hai chân thon dài khiến cho dáng người anh càng thêm cao lớn, tràn ngập vẻ nam tính quyến rũ.

Thần thái thoải mái, thanh tao lịch sự lại phóng khoáng, đôi con ngươi đen của anh như ngập ý cười dừng trên Mạch Khê đang cách đó không xa.

https://thuviensach.vn

Một người thanh niên như vậy xuất hiện, nhất thời khiến phần đông nữ ngôi sao bật thốt, trong mắt vẻ bất ngờ và vui mừng không cần nói cũng biết.

Mạch Khê đang bị phóng viên vây quanh, nhìn người tới sau, rồi đột nhiên hoan hô một tiếng. Cô không chút để ý đến hình tượng chạy tới người thanh niên kia, ngay sau đó, như là một đứa trẻ lao vào vòng ôm của anh...

“Anh Thiên Luật, người ta còn nghĩ hôm nay anh sẽ không đến nha.”

Giọng nói nhẹ nhàng lại tràn ngập vẻ làm nũng của con nít, không thể che giấu được niềm vui to lớn của mình.

Phí Dạ vẫn một mực yên lặng bảo vệ cho Mạch Khê hơi lui qua một bên, khóe môi mang theo ý cười nhìn hành động trẻ con của Mạch Khê.

Phóng viên nhất thời nổ tung, tất cả đều nhận ra người mới đến đúng là Nhiếp Thiên Luật thì sôi sục hẳn lên. Nhất là ca sĩ mới Mạch Khê vừa nhìn qua đã thấy rất quen thuộc với anh, vừa muốn ào lên phỏng vấn thì người chủ trì đã thông báo chấm dứt thời gian cho phóng viên, vội vàng giơ máy ảnh lên chụp tới tấp.

Nụ cười Nhiếp Thiên Luật thật ấm áp, nhẹ nhàng như vậy, khiến tâm người khác chợt trở nên thoải mái. Anh giơ ngón tay thon dài búng cái trán trơn bóng của Mạch Khê, nhẹ giọng nói, “Lúc em vui anh đương nhiên phải chia sẻ một chút rồi. Hôm nay biểu hiện rất khá đấy.”

“Phải không đó?”

Mạch Khê mừng rỡ cười toe toét. Người khác khen thế nào cô cũng không để ý, nhưng chỉ cần được nghe Thiên Luật khích lệ đơn giản vậy, cô cũng sẽ vui, rất, rất vui.

https://thuviensach.vn

“Anh Thiên Luật cũng thích bài hát này sao?”

“Thích, nhưng mà…” Nhiếp Thiên Luật nhún nhún vai, bổ sung một câu, “Ca từ không thích hợp với em cho lắm, nghe khiến người ta đau lòng.”

Mạch Khê thè lưỡi. Với buổi biểu diễn rơi lệ kia cô cũng không giải thích được, bản thân cô cũng không hiểu tâm tình vì sao lại trở nên đau thương như vậy, có lẽ là do chịu ảnh hưởng của ca từ.

“Mạch Khê, vị này chính là Tổng Giám đốc Nhiếp thị, Nhiếp Thiên Luật tiên sinh?”

Phía sau Mạch Khê, giọng nói trầm thấp của Kim Min Jong vang lên. Đôi mắt trong trẻo nhìn thấy động tác thân mật của hai người cũng ảm đảm đi chút ít.

Mạch Khê quay đầu, nhìn anh, cười cười, rồi gật gật, “Phải, anh ấy là..."

“Tôi là bạn trai của Mạch Khê!”

Nhiếp Thiên Luật không kiêng dè ôm lấy bờ vai của Mạch Khê, duỗi bàn tay lớn với Kim Min Jong, “Hân hạnh được gặp anh, ca sĩ Kim Min Jong!”

Kim Min Jong rõ ràng bị mối quan hệ của hai người làm bất ngờ. Anh nhìn Nhiếp Thiên Luật, lại nhìn về phía Mạch Khê, sửng sốt một lúc lâu mới có phản ứng mà nắm lấy bàn tay lớn của Nhiếp Thiên Luật.

“Kim tiên sinh, cảm ơn anh gần đây luôn luôn quan tâm tới Mạch Khê, cô nhóc này trước nay đều không tim không phổi.” Nhiếp Thiên Luật cưng chiều nhìn thoáng qua Mạch Khê, nhẹ giọng nói.

https://thuviensach.vn

“Anh Thiên Luật, người ta không có vô tâm phế gì hết nha.” Mạch Khê bất mãn kháng nghị, miệng nói toàn những câu làm nũng.

“Còn không phải hả?”

Nhiếp Thiên Luật đưa tay nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô, cười nói, “Chỉ vội vội vàng vàng tập luyện, lại không nhớ mà gọi điện cho anh biết gì cả.”

“Tại người nào đó bận rộn nhiều việc quá chứ bộ, nhưng mà, em luôn đặt anh Thiên Luật trong lòng đó thôi.” Mạch Khê cười tựa vào ngực anh, hoàn toàn giống một đứa trẻ.

Nhiếp Thiên Luật nhẹ nhàng mỉm cười, như dung túng một đứa nhỏ nghịch ngợm, không vạch trần âm mưu nho nhỏ ở đáy mắt cô.

Kim Min Jong nhìn cảnh tượng này, tâm hoàn toàn tan nát…

Anh nhàn nhạt cười khổ, nhìn về Mạch Khê thật lâu, giọng nói trầm thấp mang theo một tia chờ mong, “Chẳng lẽ, anh một chút hy vọng cũng không có?”

Nụ cười Mạch Khê dần dần nhạt hẳn, nhìn về phía Kim Min Jong, trên gương mặt đầy vẻ áy náy, “Thực xin lỗi, chúng ta thật sự không có khả năng quen nhau, người tôi yêu là... anh ấy.” Cô nhìn thoáng qua Nhiếp Thiên Luật, trong mắt là ngàn vạn dịu dàng.

Đáy mắt Kim Min Jong hiện lên chút khổ sở, nhưng vẫn miễn cưỡng cười, “Anh hiểu được. Mạch Khê, em phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc…”

Cuối cùng anh nhìn cô thật sâu một lần nữa, rồi có ý rời đi, bóng dáng cao lớn mang chút cô đơn…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhìn bóng dáng người con trai kia đang dần dần khuất lấp, cảm giác có lỗi trong đáy mắt càng thêm nồng đậm, “Có phải em rất tàn nhẫn hay không?”

Nhiếp Thiên Luật nghe vậy xong, cười cười, nhẹ giọng chất vất, “Em muốn nói tới anh ta, hay là tới anh?”

“Hả?”

“Nhóc con này, vừa mới thâm tình chân thành xong, anh là thật đấy.” Đáy mắt Nhiếp Thiên Luật hoàn toàn là nét cười xa cách, tựa hồ còn chút trêu chọc.

Mạch Khê nghiêng đầu, hai mắt vụt sáng lên, cố ý hỏi, “Anh thật tình sao?”

Nhiếp Thiên Luật ra vẻ suy nghĩ sâu xa, lo lắng nói, “Có lẽ vậy.”

Mạch Khê cười, một lần nữa tựa vào lòng anh, nhẹ nhàng nói, “Được người con trai dịu dàng như anh Thiên Luật yêu nhất định là rất hạnh phúc, nhưng đáng tiếc nha, trong lòng anh Thiên Luật đã có người khác, em đây cũng chỉ dám xem anh là anh trai thôi. Nhưng mà anh Thiên Luật thực sự đi guốc trong bụng em á, phối hợp rất hoàn hảo.”

“Nhóc con, nói được như vậy cũng khẳng định em hiểu tâm tư anh rồi?” Nhiếp Thiên Luật điềm đạm cười nhẹ.

Mạch Khê ngẩng đàu nhìn anh, như đang cẩn thận quan sát, ra vẻ thần bí nói, “Em cảm thấy trong lòng anh Thiên Luật luôn luôn có một cô gái nha, nhưng cô gái này là ai? Dáng vẻ như thế nào? Anh nhất định là rất yêu, rất yêu cô ấy…”

Ánh mắt Nhiếp Thiên Luật chợt trầm xuống một chút, nhưng vẫn che giấu sự ảm đạm trong đáy mắt, hỏi ngược Mạch Khê, “Vậy còn em thì sao?

https://thuviensach.vn

Có lần nào quan sát tâm mình một chút hay không?”

Mạch Khê sửng sốt, nụ cười trở nên cứng ngắc, nhìn anh thật lâu mới mở miệng, “Em không rõ ý tứ của anh là gì hết.”

Người thanh niên cười cười, như thể đã thấy rõ hết thảy, ôm nhẹ thân mình cô vỗ về, “Hiểu, một ngày nào đó rồi em sẽ hiểu ý anh. Em là một cô gái thông minh.”

Trong lòng Mạch Khê có cái gì đó đang đổ sập xuống.

“Anh Thiên Luật, anh muốn làm em khóc sao?”

Nhiều ngày như vậy cô luôn cố nén bi thương của mình lại, cho nên mới liều mạng dùng luyện tập như một loại ma túy đánh lừa bản thân. Cô sợ chỉ cần một phút giây trầm tĩnh lại, đau thương sẽ quật ngã mình.

Nhưng, chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra.

Nên quên, không nên quên, cô đều nhớ rõ tất cả!

“Cô nhóc ngốc nghếch này…”

Nhiếp Thiên Luật nhìn thấu sự yếu ớt trong mắt cô, “Bây giờ em muốn khóc nhè anh cũng sẽ không phản đối, nhưng mà sẽ bị đồng nghiệp chế giễu đấy. Bao nhiêu cô gái khác đang nhìn chằm chằm em kia.”

Tổng Giám đốc Nhiếp thị đại giá quang lâm, đã khiến người chủ trì buổi tiệc cùng phần đông nữ minh tinh đều hưng phấn không thôi. Mà Mạch Khê lại chủ động yêu thương nhung nhớ thế này càng khiến bọn họ mở rộng tầm mắt. Họ to nhỏ đoán quan hệ hai người là yêu đương, không thể nghi ngờ. Giờ khắc này, cả hai đang là tiêu điểm của sự chú ý.

“Em không thèm quan tâm đến ánh mắt của họ.” Mạch Khê ngẩng đầu nhìn anh, “Anh Thiên Luật, em có chuyện rất quan trọng muốn hỏi anh.”

https://thuviensach.vn

Anh ấy nhất định là biết chuyện liên quan tới mẹ cô, Bạc Tuyết. Nếu hỏi Phí Dạ không ra, như vậy còn anh Thiên Luật. Anh ấy thương cô như vậy, nhất định sẽ kể cho cô sự thật.

Trong mắt Nhiếp Thiên Luật thoáng qua một tia lo lắng…

“Anh Thiên Luật, em muốn hỏi anh chuyện liên quan tới..."

“Mạch Khê, Mạch Khê, không ổn rồi..."

Đang lúc Mạch Khê mở miệng hỏi, một nữ nghệ sĩ vội vã chạy lên phía trước, giữ chặt lấy tay cô, “Trợ lý của cô cùng trợ lý Yana của Phỉ Tỳ Mạn đang gây gổ trong phòng rửa tay kìa. Ron với Phỉ Tỳ Mạn đều qua đó hết rồi, cô mau đi xem một chút đi.”

“Cái gì?”

Mạch Khê giật mình, quay đầu nhìn về Nhiếp Thiên Luật, “Anh Thiên Luật, ngàn vạn lần đừng đi, em chút nữa sẽ quay lại, có chuyện quan trọng cần hỏi anh.”

Vừa nói xong, cô vội vã cùng nữ nghệ sĩ kia đến toilet.

Nhiếp Thiên Luật đứng nguyên tại chỗ, đôi môi luôn luôn mỉm cười có chút ngưng trệ…

“Mấy lời này nếu Lôi tiên sinh biết, tiểu thư Mạch Khê sẽ gặp phiền phức.”

Người luôn luôn yên lặng bảo vệ Mạch Khê - Phí Dạ, rốt cuộc cũng bước tới đứng đối diện với Nhiếp Thiên Luật, trầm thấp mở miệng. Ánh mắt hắn vẫn nhìn về phía bóng dáng vội vã của Mạch Khê.

Nhiếp Thiên Luật nhìn về phía hắn, mỉm cười, “Ánh mắt của cậu tôi giống như dao vậy. Tâm tư của tôi trong mắt cậu một chút cũng chưa hề

https://thuviensach.vn

che giấu, vậy nên, cậu mới cho phép tôi mở miệng ‘chiếm tiện nghi’ một chút. Nhưng thật ra Phí Dạ anh, tôi trước kia không bao giờ có thể nhìn thấu tâm tư anh được, giống hệt như tâm tư cậu tôi… không thể hiểu nổi. Chỉ có điều, ánh mắt ngày hôm nay của anh có quá nhiều biến hóa, ngay cả tôi cũng có thể nhìn thấy được. Mà cậu tôi, luôn là kẻ có khả năng quan sát người khác hết sức cẩn thận. Anh nói xem cậu có thể nhìn thấy hay không?”

Mi tâm Phí Dạ nhíu chặt lại, nhìn về phía anh, lại không nói gì. Khuôn mặt cương nghị để lộ ra sự ẩn nhẫn…

“Tôi rất ngạc nhiên, Nghi trượng mặt lạnh Phí Dạ khi động lòng với một cô gái sẽ thế nào đây? Anh ở bên cậu nhiều năm như vậy, có thể hay không bởi thế mà có thay đổi nào đó?” Bên môi Nhiếp Thiên Luật mang theo ý cười nhàn nhạt cùng độ ấm xa lạ, nhưng ngôn từ lại không có một chút ý thù địch nào.

Ánh mắt Phí Dạ chợt trở nên nghiêm túc...

“Mạng của tôi là Lôi tiên sinh cho, bất cứ chuyện gì, bất cứ ai cũng không có thể thay đổi được quan hệ giữa tôi và Lôi tiên sinh.”

Nhiếp Thiên Luật ngưng mắt nhìn hắn thật lâu mới nói tiếp, “Tôi tin tưởng.” Anh lại hỏi Phí Dạ, “Mạch Khê hắn là muốn hỏi tôi chuyện về mẹ cô ấy?”

“Hắn là vậy.” Phí Dạ gật đầu.

“Anh nói như thế nào?” Nhiếp Thiên Luật nhìn về phía hắn, điềm đạm hỏi.

Ánh mắt Phí Dạ vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, “Bây giờ chưa phải là lúc thích hợp để tiểu thư Mạch Khê biết nhiều việc.”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Thiên Luật gật đầu, “Vậy nên chỉ cần qua loa là được, tôi cũng sẽ không ở lại đây lâu lắm.”

“Tiểu thư Mạch Khê biết cậu đi sẽ rất thất vọng.” Phí Dạ luôn nói chuyện ngắn gọn trực tiếp.

“Chẳng bằng anh thay cô ấy thu dọn cục diện rối rắm này một chút.” Nhiếp Thiên Luật cười nhìn hắn, đôi mắt chăm chú hướng về toilet có ý chỉ.

Phí Dạ hơi hơi nhếch môi, “Yên tâm, đã xử lý rất tốt.”

_____

“Chị Apple, các chị... đây là như thế nào?” Khi Mạch Khê vừa đi đến toilet cũng nhìn thấy một khoảng hỗn độn.

Ron đóng ngay cửa toilet lại, tránh cho ánh mắt bên ngoài soi mói.

“Tốt lắm, hai người các cô đều ở đây, nhìn xem trợ lý của mình đi, lại ở trong đây đánh nhau như con nít? Có lầm không đó? May mắn là bọn phóng viên kia đã đi hết rồi, bằng không quăng ra ngoài kia thì làm sao bây giờ hả?” Ron đã không muốn nghĩ đến nơi này là toilet nữ, tức giận đến mức gương mặt cũng biến hình, lớn giọng rống.

May mắn nơi này cách âm hiệu quả, nếu truyền ra ngoài thì không biết sẽ náo nhiệt đến mức nào.

Phỉ Tỳ Mạn cao ngạo đứng ở một nơi, hai cánh tay vòng lại, hừ lạnh một tiếng, “Chuyện ngày hôm nay tôi cũng muốn làm cho rõ ràng. Yana, cô thật đủ để làm cho tôi mất mặt, âm thầm ở trong này đánh nhau?”

“Không có, là Apple gây sự trước. Còn nói chuyện khẩu khí lạnh nhạt. Cô ta còn nói tiền bối Phỉ Tỳ Mạn làm hại nghệ sĩ đàn dương cầm không

https://thuviensach.vn

lên được sân khấu, tôi chỉ là tức quá thôi.” Yana là một cô gái mang quốc tịch Pháp, mái tóc đỏ nhạt gợn sóng, vô cùng ủy khuất mà nhìn Ron.

“Phải là tôi tức mới đúng!”

Apple điên tiết, tức giận lớn tiếng, “Cô ta ỷ mình là trợ lý của tiền bối Phỉ Tỳ Mạn, cố ý hô to gọi nhỏ với tôi. Còn lời sau tôi chỉ nói sự thực mà thôi.”

Ron nhíu mày, “Sự thật gì?”

Apple dè dặt cẩn trọng liếc mắt nhìn Phỉ Tỳ Mạn, cúi đầu nói tiếp, “Chính chị ta động tay động chân mà thôi…”

“Chị Apple…” Mạch Khê bước lên kéo cánh tay cô, “Nói như vậy không tốt.”

“Chị..."

“Chuyện này có ai tận mắt nhìn thấy Phỉ Tỳ Mạn làm không? Cô chỉ là một trợ lý nhỏ thôi, có tư cách gì nói chuyện ở đây hả?” Ron quả nhiên là bị chọc tức, chỉ trích Apple.

“Tôi..."

“Mạch Khê, cô cho rằng tôi làm chuyện này?” Phỉ Tỳ Mạn một mặt khinh thường nhìn cô, gọn gàng dứt khoát hỏi cô luôn.

Mạch Khê nhìn cô ta một cái, vẻ mặt không kiêu căng không siểm nịnh, “Chuyện này chưa có chứng cứ chứng thực, tôi sẽ không có kết luận gì.”

Phỉ Tỳ Mạn bước tới phía trước cô, nhìn cô chằm chằm, “Mạch Khê, tôi muốn nói, cô đôi khi cũng rất thông minh. Không sao cả, nhưng cô cho rằng tôi làm chuyện này thì thế nào? Cô chỉ là một người mới mà thôi, tôi không cần đến sự tin tưởng của cô.”

https://thuviensach.vn

“Nếu là chị Apple nói oan cho chị, tôi nguyện ý thay chị ấy giải thích với chị, nhưng mà... tôi nghĩ có một số việc rõ ràng thì sẽ tốt hơn chăng?” Sóng mắt Mạch Khê bình tĩnh, giống như một hồ nước lạnh tĩnh lặng, lại để lộ một sức mạnh kiên quyết.

“Không sai, kết quả là chuyện gì xảy ra, các cô đều nói rõ ràng cho tôi!”

Ron nhìn về phía Phỉ Tỳ Mạn, “Cô làm sao biết được chuyện của nghệ sĩ dương cầm đó? Mọi chuyện từ trên xuống dưới đều phải nói rõ ràng.”

“Nói rõ ràng?”

Phỉ Tỳ Mạn như gặp chuyện hết sức buồn cười nhìn Ron, “Anh không cần giỡn như vậy được không? Tôi tới tham gia yến hội lần này đơn giản là cho công ty chút mặt mũi mà thôi. Anh ở đây muốn tôi giải thích cái gì? Còn muốn tôi giải thích với những người như thế này? Có lầm không đó?”

“Ai da, Phỉ Tỳ Mạn…”

Ron bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Mọi chuyện đã loạn hết lên cả rồi, cô đừng khiến cho nó loạn thêm nữa được không?”

Phỉ Tỳ Mạn trừng mắt liếc nhìn anh ta một cái, “Anh còn biết đây là cái vòng luẩn quẩn? Vậy hẳn là cũng rõ loại chuyện này mỗi ngày đều xảy ra trong cái giới này, có cái quái gì phải tò mò chứ? Nếu thực sự muốn tôi giải thích, tôi chỉ có một câu thôi. Tôi sở dĩ biết bởi vì chính tôi nhìn thấy khuôn mặt không hay ho của người đàn dương cầm kia. Chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Nhưng là..."

“Ron, anh xem năng lực tôi lại kém cỏi đến như vậy? Nếu tôi thực sự làm, tôi còn muốn đối chất với Mạch Khê?” Phỉ Tỳ Mạn phiền lòng vung tay lên.

https://thuviensach.vn

Ron á khẩu không trả lời được, đây đúng là có lý mà.

Mạch Khê suy nghĩ thật kỹ, rồi nhìn về phía Phỉ Tỳ Mạn, kiên định hỏi, “Theo lời tiền bối vừa nói, hẳn chị biết ai là người đã làm việc này?”

Phỉ Tỳ Mạn này luôn luôn tâm khí cao ngạo, nói gì cũng “cả vú lấp miệng em”, bộ dáng lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng thực ra con người không xấu. Có đôi khi thậm chí ăn nói có chút chua ngoa nhưng tâm cô ta lại mềm giống đậu phụ vậy. Nếu đúng là như vậy, cô ấy hoàn toàn có thể không đồng ý diễn tiết mục dành cho khách mời.

Phỉ Tỳ Mạn nghe xong, hừ lạnh một tiếng. “Tôi nói rồi, cô là đối tượng khiến người ta rất muốn chọc phá. Chẳng qua người đó thật bất hạnh, cô thực sự là người không thể động vào được, đương nhiên, không phải bởi vì năng lực của cô, mà do người đàn ông sau lưng cô!”

“Chị…có ý gì?” Tâm Mạch Khê nghẹn một cái.

Phỉ Tỳ Mạn cười lạnh một tiếng, đột nhiên cúi đầu xuống, kề sát môi bên tai cô, “Tổng Giám đốc Lôi thị, cũng là ông chủ của chúng ta... Lôi Dận!”

Thân mình Mạch Khê đột nhiên run lên, hơi lùi về phía sau một chút. Phỉ Tỳ Mạn ngẩng đầu, bên môi toàn là ý cười lạnh lùng...

“Tôi nói không sai chứ? Chuyện này tuy nói mọi người ai cũng biết, nhưng tốt nhất vẫn là trong lòng hiểu không nên nói ra. Có đôi khi nói nhiều sai cũng nhiều, không phải sao?”

“Chị rốt cuộc muốn nói gì?” Mạch Khê sắc bén nhìn cô.

“Rất đơn giản, tôi lần này muốn khuyên cô một chút, sự tình không nên chỉ nhìn bề ngoài của nó. Mượn sự kiện lần này, tôi hại cô có ý nghĩa gì

https://thuviensach.vn

không? Lấy thời gian cô nhìn tôi còn không bằng nghĩ xem nếu cô không lên sân khấu, ai có lợi nhất?”

Giọng nói Phỉ Tỳ Mạn không mặn không nhạt, dáng vẻ hoàn toàn là chuyện không liên quan đến mình, “Cô không lên sân khấu thì không có cách nào hát bài hát mới, ngày phát hành đương nhiên sẽ chậm lại. Với ca sĩ trong công ty này, còn có ai cùng thời gian phát hành bài hát mới với cô? Tôi nói như vậy thôi, người thông minh như cô, hẳn rõ ràng cả rồi.”

Sắc mặt Mạch Khê cùng Ron đều thay đổi, bởi cả hai đều cùng nghĩ đến một người duy nhất... Elyse. Đây chính là người cùng Mia tranh chấp trong toilet với Mạch Khê lần trước. Kết quả Mia bị cắt hợp đồng, Elyse còn ở lại công ty…

Mạch Khê vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy tiếng con gái hét chói tai bên ngoài, sau đó cửa toilet bị đẩy ra, một bàn tay lớn ném mạnh Elyse vào trong. Thân xác và tinh thần xụi lơ ngồi luôn trên mặt sàn, mái tóc vốn tinh tế chải chuốt cũng trở nên hỗn độn, chật vật vô cùng.

Cô hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt, như thể vừa gặp quỷ vậy.

Mọi người giật mình. Người kéo Elyse đến toilet không ai khác, chính là Phí Dạ bên người Lôi Dận. Sườn mặt cương nghị của hắn vô cùng nghiêm túc, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo. Nhìn hắn, trong chớp mắt Mạch Khê lại đột nhiên nghĩ tới... Lôi Dận!

Hệt như Lôi Dận!

“Phí Dạ tiên sinh, chuyện này…” Ron thấy được cảnh này, giật mình mất hồn mất vía.

“Nữ ca sĩ này hạ thuốc xổ trong thức uống của nghệ sĩ đàn dương cầm. Anh là người phụ trách, giao cho anh xử lý!” Phí Dạ lạnh như băng nói.

https://thuviensach.vn

“Tôi…tôi không có, không phải tôi, thực sự không phải…”

Elyse cuống quýt giải thích, gian nan đứng dậy kéo tay Mạch Khê, “Mạch Khê, xin cô tin tưởng tôi, chuyện này thực không phải tôi làm mà..."

“Elyse, cô..."

“Đây là băng theo dõi lúc đấy.”

Phí Dạ lấy ra một cuộn băng ném xuống đất. Elyse khi nhìn thấy cuộn băng, trong nháy mắt trở nên tuyệt vọng.

Tất cả mọi người đều không thể đoán được, thì ra trong mỗi góc cũng có camera theo dõi…

Trái tim Mạch Khê băng giá nhìn Elyse, giọng nhẹ nhàng nhưng cũng tuyệt tình, “Elyse, tôi thực sự đã cho cô một cơ hội, sao cô còn làm chuyện này nữa?”

“Mạch Khê, tôi…”

“Ron, mọi sự đều rõ ràng cả rồi, anh là người đại diện, xử lý đi…”

Mạch Khê có chút mệt mỏi, sau đó nhìn về phía Phỉ Tỳ Mạn, cúi thấp người, “Thực xin lỗi, tiền bối Phỉ Tỳ Mạn.”

Apple biết tội, cũng vội vàng cúi xuống.

“Quên đi, sự tình rõ ràng là tốt rồi, rôi còn bề bộn nhiều việc, bị mấy sự nhỏ nhặt như thế này làm chậm trễ!”

Phỉ Tỳ Mạn như không đoán được Mạch Khê đã nói là sẽ làm, sắc mặt cũng hòa dịu một chút, mất tự nhiên mà lạnh lùng nói.

“Yana, còn không đi?”

https://thuviensach.vn

“Vâng vâng…”

Hai người rời khỏi toilet.

“Phí Dạ, tôi muốn rời khỏi đây, mệt quá…”

Mạch Khê thở dài một hơi, ngón tay mảnh khảnh xoa xoa thái dương. Biết hết chân tướng sự việc, thân mình cô như sợi dây bị kéo căng bỗng trở nên mềm oặt mất sức.

Thấy sắc mặt cô có chút không tốt, Phí Dạ gật đầu, không nói gì nữa, đưa cô rời đi…

Bóng đêm kéo về, một chút ánh sáng hồng nhạt cuối trời bừng lên, rồi biến mất. Từng chấm sáng nhỏ trên bầu trời cũng tựa hồ mất đi vẻ đẹp vốn có. Bóng đêm bao phủ toàn bộ thành phố phù hoa…

Cửa sổ xe kéo xuống làm hiện ra cảnh vật một bên đường. Mạch Khê tựa thân mình vào ghế xe phía sau, váy lụa trắng thật dài dừng ở mắt cá chân. Cô cởi đôi giày cao gót ra, đôi chân nhỏ đẹp đẽ như ngà voi sáng bóng, đầy nét mê người.

Ngồi ở vị trí lái xe, Phí Dạ nhìn cô qua kính chiếu hậu, một lúc lâu sau mới cúi đầu nói, “Tiểu thư Mạch Khê, sắc mặt của cô quả thực không ổn lắm.”

Từ lúc trong phòng tiệc đi ra, cả người cô đều không còn sức lực.

Mạch Khê nghe xong, đôi mắt đẹp không chớp mắt nhìn bầu trời đêm, nhẹ nhàng nói, “Ngay cả anh Thiên Luật cũng không chịu nói sự thật cho tôi biết…”

Phí Dạ nghe cô nói, đáy mắt có chút đau lòng, “Tiểu thư Mạch Khê hiểu lầm rồi, thiếu gia Thiên Luật nhận được điện thoại khẩn, phải về công ty xử

https://thuviensach.vn

lý công việc, không phải muốn trốn tránh vấn đề của cô.”

Mạch Khê hạ tầm mắt xuống, dừng trên người Phí Dạ, kiên định nói, “Anh ấy nhất định biết rất nhiều việc về mẹ tôi! Tôi không ngu ngốc, anh ấy chỉ đơn giản không muốn nói cho tôi biết!”

“Tiểu thư Mạch Khê..."

“Quên đi, sớm muộn gì tôi cũng hỏi được!” Mạch Khê khoát tay, đôi mắt xinh đẹp lại hiện lên nét ưu thương.

Phí Dạ thở nhẹ một tiếng, “Tiểu thư Mạch Khê, thời gian không còn sớm nữa.”

“Anh muốn dẫn tôi trở về tòa thành, phải không?” Mạch Khê thông minh mà hỏi.

Buổi biểu diễn chấm dứt cũng là lúc tự do của cô chấm dứt theo!

“Lôi tiên sinh đang đợi tiểu thư Mạch Khê trở về.”

Mạch Khê nghe vậy, ánh mắt hiện lên chút hận ý cùng đau đớn tột độ, ngay cả con ngươi đang co lại cũng loan đầy nước, khó chịu đến không tưởng.

“Tiểu thư Mạch Khê?” Phí Dạ thấy sắc mặt cô nhợt nhạt đến dọa người, thân thiết nhìn về phía cô hỏi.

Mạch Khê lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lại ngoan ngoãn đáng yêu hết sức…

“Tôi có thể về trễ một chút không?”

“Chuyện này…”

https://thuviensach.vn

“Tôi cam đoan sẽ quay về, chỉ là, tôi không muốn mất tự do nhanh như vậy. Chúng ta về trước mà, bữa tiệc còn chưa chấm dứt đâu…” Mạch Khê nhìn hắn khẩn cầu.

Ánh mắt yếu ớt của một cô gái đều dễ khiến đàn ông mềm lòng. Phí Dạ lại là một người đàn ông bình thường, tất nhiên không qua nổi cửa này, đành phải thở dài, nhẹ giọng hỏi...

“Tiểu thư Mạch Khê muốn đi đâu?”

“Tôi muốn đi…”

Mạch Khê nghĩ nghĩ, đột nhiên đầy hứng khởi mà bật dậy, nhướng cả thân mình hướng đến Phí Dạ cười ngọt ngào, “Tạm thời giữ bí mật nha, nhưng mà chỗ đó mình đến sau, bây giờ phải qua chỗ nay trước đã.”

“Nơi nào?”

Phí Dạ dường như cũng được cảm xúc của cô lây lan, tâm trạng đang không vui cũng thoải mái hẳn lên.

Mạch Khê cười thần bí, “Shop quần áo nữ.”

———————

Xe vòng vòng một lúc trên đường mới dừng lại trước một cửa hàng quần áo. Phí Dạ xuống xe, nhìn một cảnh trước mắt này, chợt ngẩn ra…

Đây là shop quần áo cô nói?

Mạch Khê thấy hắn giật mình, muốn cười lăn, nhưng cố nói, “Đây là shop bạn tốt của tôi hay ghé qua đó, cô ấy cũng thường hay mặc nữa, nhìn đẹp lắm ý.”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ nhìn cửa hàng không có chút sang trọng cùng vị trí cao nhã, khẳng định chắc chắn đây là shop bình dân, vì thế gian nan mở miệng nói, “Tiểu thư Mạch Khê thực muốn tới đây mua quần áo? Nếu tiểu thư muốn mua quần áo mới, bên KY của Nhiếp thị sẽ đưa tới cho cô chọn.”

Mạch Khê khoát tay chặn lại, “Mặc quần áo chưa hẳn phải mặc hàng hiệu mới đẹp. Với lại, quần áo của KY không thích hợp đến đó chơi…”

“Rốt cuộc tiểu thư Mạch Khê muốn đi chơi ở đâu?” Phí Dạ nghi ngờ nhìn cô.

“Tóm lại lúc đến anh sẽ biết, đêm nay tôi muốn thả lỏng một chút.”

Mạch Khê hít sâu một hơi, kéo cánh tay Phí Dạ, “Đi thôi, đừng để ý nhiều. Đúng rồi..." Cô chợt nhớ ra điều gì đấy, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên trở nên xấu hổ…

Phí Dạ đầu tiên bị hoảng sợ bởi bộ dáng của cô, sau đó thấy vẻ mặt xấu hổ kia, đột nhiên rõ ràng ý muốn của cô, nhưng lại cố ý cười cười, thấp giọng hỏi...

“Như thế nào?”

Mạch Khê cắn cắn môi, nhìn về phía hắn có chút mất tự nhiên, “Cái đó á…Đêm nay tôi không mang tiền theo…”

Xấu hổ chết được.

“Tiểu thư Mạch Khê thích cái gì cứ mua, tôi xin đài thọ.” Phí Dạ cúi đầu nói, giọng nói trầm thấp dịu dàng.

“Cảm ơn!” Mạch Khê cười ngọt nào với hắn, chạy vào.

Nụ cười của cô khiến lòng Phí Dạ nhộn nhạo, ngay sau đó, bên môi hắn gợn lên ý cười nhàn nhạt, cũng bước theo vào.

https://thuviensach.vn

Cùng con gái đi mua đồ, đối với Phí Dạ vẫn là lần đầu tiên. Cùng đi mua đồ, nhưng rồi còn chờ để thay bộ này bộ khác, Phí Dạ cũng là lần đầu.

Cũng là lần đầu... hắn lại không có cảm giác mất kiên nhẫn cùng phiền chán.

Trước tấm gương thử quần áo, Mạch Khê vui vẻ giống như tinh linh nhỏ. Bộ váy lụa trắng mặc trong yến hội đã sớm bị cô vứt sang một bên, cả đôi giày cao gót kia cũng bên trái bên phải lung tung. Đôi giày này, là Lôi Dận phái người mang về từ bên Pháp, trên cả thế giới này cũng chỉ có một đôi, làm theo yêu cầu.

Mà cô, giờ khắc này lại mặc bộ quần áo không thể đơn giản hơn của cửa hàng. Phía trên là áo thun trắng đơn giản, một cái quần bò, chân mang đôi xăng đan. Tuy rằng làm cũng có vẻ cẩn thận, nhưng giá trị cũng không bằng một góc so với đôi giày kia.

Nhưng mà...

Trang phục đơn giản như vậy khiến Mạch Khê tràn ngập sức sống hẳn lên.

Áo trắng ôm chặt lấy khuôn ngực đầy đặn, quần jean bó bọc lấy những đường cong ẩn hiện vô cùng khêu gợi, hai chân thon dài, mông tròn và đầy. Diện mạo ấy khiến phụ nữ cũng cảm thấy thua kém, đàn ông thì thực thèm khát khi nhìn.

Phí Dạ ngồi trên sô pha, nhẫn nại nhìn cô trước gương quay qua quay lại, ý cười bên môi lan tràn tới tận đáy mắt…

Nơi đây, vào một buổi đêm dễ chịu, trong cửa hàng quần áo, người đàn ông cao lớn cùng cô gái bé nhỏ xinh đẹp phải khiến người ta chú ý.

https://thuviensach.vn

Chủ tiệm là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua rất khôn khéo, có khả năng bán hàng. Chị ta có một mái tóc vàng dài được buộc cẩn thận tỉ mỉ sau đầu. Vừa nhìn thấy đôi khách hàng này thân phận không tầm thường so với những người khác, chị đã nhanh chóng đuổi đám nhân viên luôn vây quanh Phí Dạ sang chỗ khác, tự mình ra trận.

Tạm thời không nói lúc bọn họ bước vào đây, chỉ cần nhìn cái xe sang trọng kia cũng đủ biết được. Vị tiểu thư trước gương này toàn thân cao thấp đều là phục sức đủ để người ta sống hết nửa đời người.

“Tiên sinh, bạn gái ngài mặc bộ quần áo này thực sự xinh đẹp vô cùng.” Chủ tiệm khen từ tận đáy lòng.

Vị tiểu thư này dáng người đúng là chuẩn, cao gầy, , da thịt nhuận ngọc giống như được phủ một tầng sáng bóng, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp.

Phí Dạ cũng không giải thích gì, chỉ đơn giản nhìn người trước gương kia, ý cười nhẹ nhàng. Nụ cười này như nắng ấm mùa xuân, rõ ràng mang theo ý tứ chiều chuộng.

Chủ tiệm tinh mắt thấy rất rõ ràng. Tuy phải nói rằng cô gái kia nhìn khá nhỏ, còn người đàn ông này lại rất nhiều tuổi, nhưng mà, tình yêu trong mắt người đàn ông này lại quá rõ ràng. Chị ta cũng là người từng trải, đương nhiên hiểu rõ ánh mắt như thế này của người đàn ông biểu thị cho điều gì. Vì thế chị đảo đảo mắt, mỉm cười đề nghị...

“Tiên sinh, cửa hàng chúng tôi cũng vừa mới về rất nhiều trang phục cho nam giới, ngài có muốn thử một bộ hay không?”

“Không cần.”

Phí Dạ lạnh nhạt trả lời một câu. Cửa hàng này phong cách hơi quậy phá một chút, nhất là trang phục của nam gần như đều là phong cách hip-

https://thuviensach.vn

hop. Mà hắn, lại rất khó tưởng tượng dáng vẻ mình khi khoác lên mấy bộ đồ kiểu đó.

Mạch Khê nghe được lời chủ tiệm nói, bưng miệng cười, “Phí Dạ..."

Phí Dạ đứng dậy bước tới, thấy ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt cười của cô như sao đêm khuya, đúng thật rất mê người. Khóe môi cương nghị hơi hơi gợi lên, “Sao?”

“Tôi đột nhiên nghĩ, nếu anh thực sự mặc vào mấy bộ đồ đó thì sẽ thế nào nha.” Mạch Khê cười đến ngửa tới ngửa lui, trong mắt hiện lên nét giảo hoạt.

“Cô đang giễu cợt tôi sao?”

Đôi mày anh tuấn của Phí Dạ hơi nhíu một chút, sự giảo hoạt trẻ con của Mạch Khê lay động hắn, khiến nội tâm hắn hơi hơi chấn động. Tiếng nói trầm thấp càng thêm dịu dàng, như đang nuông chiều người yêu bé nhỏ của mình.

Mạch Khê thè lưỡi, “Người ta chỉ là tò mò thôi ấy, tại luôn nhìn thấy anh ăn mặc nghiêm chỉnh như thế.”

Phí Dạ không nói gì thêm, chỉ nhịn không được nâng tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô, như đang vuốt ve một con mèo nhỏ, dịu dàng thuyết phục:

“Quần áo ở đây không thích hợp với tôi.”

“Cũng đúng nha, nếu anh mặc mấy bộ kia thì…” Mạch Khê chỉ nói được một nửa thì buồn cười không thôi.

Phí Dạ lắc đầu cười, nhìn vẻ mặt có chút bướng bỉnh của cô.

“Thế nào? Bộ này đẹp không?” Mạch Khê đứng trước tấm gương lớn xoay một vòng, toàn thân tràn ngập vẻ xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

“Đẹp lắm.”

Trong kính phản chiếu hình ảnh Phí Dạ ngưng mắt nhìn cô thật lâu, tỉnh cảm tràn đầy chậm rãi lan xuống, phủ lấy cô gái có lúm đồng tiền đáng yêu này.

“Khó chọn quá đi, mấy món này tôi đều thích hết, nhưng mà bộ kia cũng đẹp nữa.” Mạch Khê đau đầu nhìn nhìn mấy bộ quần áo vừa thử qua.

Phí Dạ nhẹ nhàng cười, “Nếu cô thích thì cứ mua hết.”

“Thật á?”

Mạch Khê đầy hứng khởi, không phải vì vấn đề tiền bạc, mà cô thực không nghĩ tới Phí Dạ chẳng hề ngăn cản cô mặc kiểu này.

“Đương nhiên” Phí Dạ nhìn cô trả lời.

Từ khi cô sống trong tòa thành, muốn mặc quần áo ra sao, muốn ăn thức ăn nào, muốn học cái gì đều do Lôi tiên sinh sắp xết hết thảy. Đương nhiên, chỉ cần cô thích, Lôi tiên sinh cũng sẽ thỏa mãn yêu cầu đó, nhưng chỉ có một điều kiện duy nhất... sở thích ấy phải tương xứng với thân phận đại tiểu thư của Lôi gia mới được. Cô mới có mười tám tuổi, đúng độ tuổi thích ầm ĩ thích cười đùa, không nên giống một con rối bị người khác nắm giữ chặt chẽ, điều khiển trong tay.

Chủ tiệm quần áo là một người đàn bà thông minh, thấy thế, lập tức chọn thêm vài món quần áo nữa, bước lên cười tươi, “Tiểu thư thật là tốt số quá đi, bạn trai cô thương cô như vậy đó. Đây, mấy món này là hàng mới về của chúng tôi, cũng thử xem thế nào? Con gái trẻ đúng là tốt thật, mặc cái gì cũng đẹp hết.”

Chị hoàn toàn nắm bắt được tâm lý cố hữu của những cô gái ở tuổi Mạch Khê, luôn luôn thích những thứ xinh đẹp như thế này.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, Mạch Khê lời thứ hai cũng không nói, vui mừng túm lấy mấy bộ kia đi thử, thậm chí quên cả việc giải thích cho chủ tiệm hai người không phải là người yêu.

Phí Dạ mỉm cười cưng chiều, trong lòng hắn, cho tới ngày hôm nay chưa từng có cảm giác thỏa mãn như vậy.

Như thể…thực sự cùng bạn gái đến mua quần áo vậy…

Một lúc sau, Mạch Khê từ trong phòng thử đồ đi ra, khiến mắt Phí Dạ lóe sáng, chân mày đồng thời cũng nhíu nhíu lại.

“Phí Dạ, bộ này thế nào? Tôi mặc đẹp chứ?”

Cô hưng phấn chạy đến trước gương lớn, vừa lòng nhìn bộ quần áo đang mặc trên người.

Kỳ thực nói quần áo thì có chút hơi quá đi, chuẩn xác là chỉ mấy miếng vải đắp lên mà thành, đây chính là nguyên nhân khiến Phí Dạ nhíu mày.

Phần thân trên chỉ đơn thuần là ‘một miếng vải’ màu đen. Người thiết kế thật ra cũng rất tinh tế, trang trí thêm những hạt thủy tinh để bớt phần trống trước ngực. Bên dưới là một cái quần ngắn cũn cỡn, cùng màu đen phối hợp với ‘áo’ ở trên càng tăng thêm sức quyến rũ. Hai chân thon dài của Mạch Khê lộ ra trong không khí, giống như có ánh trăng chiếu trên đôi chân cô, toát ra một cảm giác mê hoặc quỷ mị, khiến đàn ông đều muốn phạm tội.

Phí Dạ giật mình sửng sốt một lúc lâu mới bước lên, cúi đầu nói, “Tiểu thư Mạch Khê, Lôi tiên sinh sẽ không thích cô mặc thành cái dạng này.”

“Là tôi mặc, không phải ông ta mặc. Ông ta càng không muốn tôi mặc thì tôi càng phải mặc cho ông ta xem!”

https://thuviensach.vn

Lời nói của Phí Dạ khiến toàn bộ tâm tình đang tốt của Mạch Khê bị xua tan trong chốc lát. Cô nhíu nhíu chân mày, xoay khuôn mặt mất hứng sang một bên nói, “Bà chủ, quần áo đó tôi mua hết, tính tiền rồi bỏ vào túi hộ tôi. Người này trả tiền.”

Chủ tiệm vừa nghe xong, hưng phấn không thôi, chỉ chỉ bộ quần áo trên người Mạch Khê, “Kìa tiểu thư, còn bộ này?”

“Muốn, tất cả! Còn nữa, cắt hết mác cho tôi.”

Mạch Khê chu môi, bắt đầu phát tiết tình tình “chị hai”.

“Được được…”

Phí Dạ thấy thế, bất đắc dĩ lắc đầu, bước lên nhẹ giọng khuyên bảo, “Quần áo mới ít nhất phải giặt qua một lần, bằng không đối với thân thể không tốt.”

“Không cần, tôi bây giờ mặc luôn.”

Ngực Mạch Khê phập phồng, nhất là khi nghĩ đến gương mặt lạnh giá ngàn năm của Lôi Dận, cô càng thêm khí thế.

“Tiên sinh, tiểu thư, cái này..."

“Cứ theo lời cô ấy làm đi.”

Phí Dạ cũng không cưỡng ép, như thể đang dung túng một đứa nhóc bướng bỉnh.

Chủ tiệm thấy thế mới yên tâm, vội vàng nhanh tay nhanh chân cầm quần áo bỏ hết vào túi, lại lấy ra một cái hộp tinh xảo đưa cho Mạch Khê nói, “Quần áo lúc nãy của cô, tôi cũng bỏ hết vào đây rồi..."

“Không cần!”

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt lạnh của Mạch Khê cũng lộ ra một chút không thoải mái, đi đến trước mặt chủ cửa hàng, cầm váy cùng giày cao gót mình vừa mới mặc ném xuống mặt đất, khiến chủ tiệm giật mình…

“Cái đống này tôi không cần, chị có thể giữ lại bán, hoặc trực tiếp ném vào thùng rác bên ngoài cũng được!”

Ánh sát nhàn nhạt bao phủ gò má Mạch Khê, da thịt mềm mại đều toát lên chút khó chịu. Nói xong những lời này, cô xoay người đi ra khỏi cửa hàng.

Phí Dạ lắc đầu, trên mặt lại không hề có một tia không kiên nhẫn nào, nhận lấy mấy túi quần áo chủ tiệm đưa qua, theo sát cô rời đi.

Bà chủ cửa hàng giật mình đến líu lưỡi, rồi thở dài. Kẻ có tiền chính là kẻ có tiền. Quần áo chất lượng tốt xấu, cấp bậc cao thấp thế nào chị đây làm trong nghề bao năm, chỉ cần một cái liếc mắt là có thể nhìn ra.

Bộ váy cùng đôi giày tuyệt vời như thế này mà không cần hả?

Chị ta cẩn thận và dè dặt nâng bộ váy lễ phục cùng giày cao gót từ mặt đất lên, không khỏi than ngắn thở dài. Bộ lễ phục này nhất định là từ tay của một Đại danh sư, chẳng những thế, đây cũng là hàng làm theo yêu cầu. Bất luận là chất liệu vải hay kiểu dáng chị cũng chưa gặp qua lần nào. Còn đôi giày trong tay này, thiết kế tinh xảo sang trọng, đá quý trên giày cũng vô giá…

Xem ra bộ này chỉ được mặc một lần, một chút xíu mòn cũ cũng không có. Thật sự quá phí tiền …

-_____

Xe dừng lại trước một khu phố xa hoa trụy lạc. Vào ban đêm, bóng dáng của đôi nam nữ còn trẻ xuất hiện ở nơi này thật quá mờ ám.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê không chờ Phí Dạ mở cửa, cô chủ động mở cửa xe, vừa muốn đi vào Pub liền bị Phí Dạ từ phía sau túm lại...

“Chị hai Mạch Khê à, nơi này không phải là chỗ thích hợp cho cô đến.”

Nếu cô muốn thả lỏng tâm tình, hắn có thể đưa cô đến một chỗ tốt hơn, nhưng cái nơi huyên náo này chỉ khiến người ta càng trở nên sa đọa, nhất là đối với cô gái mới đến tuổi mười tám này.

“Ai nói tôi không thể đến chỗ này chứ? Chỗ này thì sao? Rất nhiều ngôi sao đều tới đây ca hát, uống rượu, khiêu vũ đó thôi, còn tôi vì sao không thể chứ?” Mạch Khê không phục, nói.

Kỳ thực cô cũng đã gần như chính thức đến một lần để tìm Đại Ly. Có một lần cô nàng ấy ngàn dặm xa xôi chạy đến pub này chỉ vì mê một ngôi sao. Không nghĩ tới việc ngôi sao kia đâu chả thấy, lại còn quá chén. Kết quả, Mạch Khê đêm hôm khuya khoắt ngồi taxi, đi vài giờ mới tìm thấy cô nàng.

Nhưng mà đêm nay, không biết vì sao, cô thầm muốn mình được hoàn toàn phóng túng một lần. Hoặc ca hát, hoặc uống rượu, hoặc khóc lớn tiếng, cười thật to, tóm lại người đến nơi đây cũng chỉ có mục đích như thế. Cuộc sống của người khác có áp lực quá lớn, mà cô... áp lực tinh thần cũng chẳng thua kém.

“Bởi vì cô còn nhỏ!” Phí Dạ nhẫn nại thấp giọng nói, so với vẻ bất mãn của cô, hắn càng có nét trầm ổn bình tĩnh.

“Tôi đã mười tám tuổi rồi!”

“Tiểu thư Mạch Khê..."

Phí Dạ vừa muốn đưa tay ngăn cản, đã thấy một tay Mạch Khê tháo tai nghe trên tai hắn xuống...

https://thuviensach.vn

“Đến đây không cần mang ba cái thứ này, mất hết cả hứng.”

“Tiểu thư Mạch Khê, chỗ này rất rối loạn, cô đến chơi không hề an toàn.” Phí Dạ không hề để ý đến cái tai nghe cô vừa lấy được, ngữ khí toàn bộ đều dồn trọng tâm vào cô, nhẹ nhàng nói tiếp.

Mạch Khê nghiêng đầu, nhìn hắn, đôi mắt to trong veo như thủy tinh chớp chớp vài cái...

“Chẳng lẽ... bằng bản lĩnh của anh lại để tôi có chuyện không may hay sao?”

Cao cao tại thượng như Lôi Dận, người của hắc bạch lưỡng đạo muốn giết hắn có cả đống, nhưng khi thường xuyên ra ngoài hắn cũng chỉ mang theo một mình Phí Dạ. Chắc chắn Phí Dạ này có đủ năng lực để khiến kẻ muốn giết Lôi Dận cũng phải tàn đời, hơn nữa bản thân Lôi Dận thân thủ không hề đơn giản, chỉ cần hai người bọn họ, hắn sẽ khiến mấy người kia phải tránh xa.

Phí Dạ thấy bộ dáng giảo hoạt như con nít của cô, lại gặp sự tin tưởng vô cùng ấy, cúi đầu cười, bao dung mà nói:

“Đi vào chơi cũng được, nhưng phải đồng ý với tôi một điều kiện.”

Mạch Khê thấy hắn không có thái độ cường ngạnh ép buộc, thì cao hứng vô cùng, liên tục gật đầu, “Được được, anh nói đi.”

Phí Dạ thở dài một tiếng, “Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, không được phép rời khỏi tầm mắt tôi là được.”

“Ừ, tôi đồng ý!” Mạch Khê cười tươi như hoa, hưng phấn kéo kéo cánh tay hắn. “Đi vào chơi thôi.”

Phí Dạ mỉm cười, tùy ý để cô kéo mình vào pub.

https://thuviensach.vn

———————————

Ánh sáng hồng, xanh đủ màu không ngừng chớp đi chớp lại, chiếu toàn bộ sàn nhảy ở giữa, vào những cơ thể đang không ngừng uốn éo thành những vũ điệu. Tràn ngập trong không khí là mùi rượu cùng với tiếng hát và những âm thanh ồn ã.

Khi Phí Dạ cùng Mạch Khê vừa bước vào pub liền thu hút phần lớn ánh mắt của mọi người. Đương nhiên, Phí Dạ một thân tây trang giày da hoàn toàn không phù hợp với nơi này, cả người lộ ra sự trầm ổn cũng dụ hoặc, không biết bao nhiêu ánh mắt dõi theo hắn nữa.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 14

Báo Con

Vẻ đẹp gợi cảm của Mạch Khê khiến thanh niên ở nơi xa hoa trụy lạc này chợt thèm khát, mỗi nơi cô lướt qua lại có vài tiếng huýt sáo.

May mà Mạch Khê không phải là ngôi sao ca nhạc quá nổi tiếng, cho dù có người đã xem qua buổi diễn kia, cũng tuyệt đối không thể đem người đẹp thanh trần tuyệt sắc kia liên tưởng tới thiếu nữ quyến rũ thiêu đốt này, cùng lắm chỉ coi như diện mạo có nhiều phần tương tự nhau mà thôi.

Thân hình cao lớn của Phí Dạ che khuất rất nhiều ánh mắt có mưu đồ với cô, ánh mắt lạnh lẽo của hắn sinh ra áp lực khiến người ta dù muốn cũng không dám tới gần.

Lúc này, quản lí của pub bước nhanh lên phía trước, cung kính cúi thấp người trước Phí Dạ, “Phí Dạ tiên sinh, hoan nghênh đại giá quang lâm..."

Lời ông ta còn chưa nói xong, Phí Dạ khẽ phất tay cắt ngang. Hắn nhìn thoáng qua Mạch Khê đang tò mò nhìn chung quanh, đè thấp giọng lệnh người quản lý: “Chuẩn bị phòng cho khách quý, bất kỳ ai cũng không được phép quấy rầy tiểu thư.”

“Vâng vâng, Phí Dạ tiên sinh, tôi sẽ tự mình đi chuẩn bị.”

https://thuviensach.vn

Quản lý liên tục gật đầu rồi lại cúi người, ánh mắt len lén đánh giá bóng dáng xinh đẹp của Mạch Khê một chút, nuốt nuốt nước miếng. Cô nàng này quả thực có dáng người ngon lành cực kỳ.

Nhìn bóng gã quản lý đang vội vội vàng vàng rời đi, Mạch Khê trở lại bên cạnh Phí Dạ, tò mò hỏi, "Này? Bạn của anh hả?"

Phí Dạ chỉ gật đầu, vẫn chưa giải thích thêm được gì, một người phục vụ bước lên. Tiếp đó, hắn nói với Mạch Khê, "Tiểu thư Mạch Khê, phòng đã được chuẩn bị tốt."

Kỳ thực pub này nằm trên cung đường giải trí vui chơi khá nổi tiếng, mà con đường này lại thuộc quản lý của tổ chức xã hội đen "Châu", nhưng tổ chức này kỳ thực lại là một bộ phận của thế lực "Ảnh". Nói dài dòng như vậy, cuối cùng đơn giản lại rằng, pub này thuộc về tổ chức "Ảnh".

Nhưng chuyện này không thể để Mạch Khê biết được. Ngang bướng như cô, lỡ như biết được nơi này cũng thuộc về Lôi tiên sinh, chắc chắn sẽ không do dự gì mà tránh thật xa, kế tiếp lại không biết đi chơi chỗ nào.

Phải biết rằng tất cả các pub ở con phố này đều có liên quan tới bối cảnh của tổ chức mafia "Ảnh". Nếu cô rời khỏi quán này, đến quán khác cũng vẫn là tài sản thuộc về Lôi tiên sinh. Chẳng những như thế, nếu tính toán đến những nơi ăn chơi của thành phố này, hơn một nửa các con đường kinh doanh, sản nghiệp đều thuộc về tổ chức "Ảnh".

Bởi vì Phí Dạ là Nghi trượng của tổ chức "Ảnh", là Châu tế trong tổ chức này, dù công việc lớn hay nhỏ đều hỏi đến hắn. Cho dù mọi người không thể chính mắt thấy bộ mặt của long đầu (boss) Lôi Dận, nhưng Phí Dạ thì tất cả đều đã gặp qua. Bất luận kẻ nào cũng biết rằng, lời Phí Dạ nói chính là lời Lôi tiên sinh nói. Việc Phí Dạ làm là việc Lôi tiên sinh giao cho, không một ai dám làm trái mệnh lệnh của hắn.

https://thuviensach.vn

Tâm tư luôn luôn đơn thuần như Mạch Khê lại không rõ ràng lắm những chuyện thế này, một pub nhìn qua rất đơn giản, thật ra bối cảnh phức tạp đến như vậy. Nghe Phí Dạ nói xong, cô chu miệng, “Không cần như vậy, tự nhiên lấy phòng riêng tách biệt quá, bên ngoài náo nhiệt như vậy cơ mà.”

Nói xong, cô nàng lộp cộp chạy đến trước quầy bar, khuôn mặt kinh ngạc cùng hưng vấn nhìn người pha chế rượu cao lớn đẹp trai đang pha chế, vỗ vỗ tay...

“Thật tuyệt!”

Người pha chế này đã sớm quen với ánh mắt hâm mộ của mấy cô gái, nghe Mạch Khê nói xong thì chẳng buồn để ý, nhưng vừa nhìn Phí Dạ mới theo kịp ở sau, sắc mặt anh ta đột nhiên thay đổi, vội vàng ngừng động tác tay, ánh mắt mang theo vẻ kính trọng.

Vừa rồi quản lý đã dùng tốc độ sấm sét để nói cho mỗi nhân viên đang làm việc ở đây, Phí Dạ tiên sinh vừa đến pub, cũng để cho mỗi nhân viên thấy được dáng vẻ của hắn, tuyệt đối không được phép có chút sơ suất nào.

“Này, tôi có thể uống rượu anh pha được không?”

Mạch Khê chỉ chú ý đến người pha chế rượu này, thấy anh ta đổ vào một đống thứ rượu có màu sắc sặc sỡ như vậy, nhất định uống rất ngon.

Chưa để người pha chế trả lời lại, Phí Dạ liền bước nhanh đến quầy ba, ra lệnh...

“Pha chế một ly cho tiểu thư này ‘phấn hồng giai nhân’, thích hợp cho cô ấy uống!” Nói xong câu đó, thân mình cao lớn của hắn hơi rướn lên, tiếng nhạc ồn ào đè lấp đi mệnh lệnh tiếp theo…

“Nhớ kỹ, không cần dùng rượu!”

https://thuviensach.vn

“Hả…”

Người pha chế giật mình sửng sốt một chút, ngay sau đó lại khó xử. Vị Phí Dạ tiên sinh này đưa ra một vấn đề thật khó khăn. Không cần rượu làm sao pha ra cocktail?

Mạch Khê vừa nghe xong ngạc nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt bừng lên vẻ hứng khởi không thôi, vui vẻ hỏi, “’Phấn hồng giai nhân’? Tên rất dễ nghe, nhất định là uống ngon lắm nha.”

Phí Dạ cười gật đầu, kỳ thực trong lòng lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. May mắn là tiểu thư Mạch Khê đối với rượu cocktail không biết gì, cũng không biết “phấn hồng giai nhân” kia có hàm lượng cồn thấp nhất trong số rượu ở đây. Dù có dùng thứ khác thay thế, cô nàng cũng sẽ không biết đây có phải vị chính tông hay không. Hắn không muốn nhìn thấy dáng vẻ say khướt của cô.

Nhưng thật ra, người pha chế lại không rõ tâm tư Phí Dạ, cứ đứng ngây ngươi ngu ngốc thật lâu, khiến Mạch Khê phải nghi hoặc...

“Sao anh cứng đơ vậy? Không pha sao?”

“Không phải, là vì nếu không cần..."

“Dùng cái này!”

Phí Dạ xoay người che khuất tầm mắt Mạch Khê, chỉ dùng góc độ người pha chế có thể nhìn đến, chỉ chỉ vài loại nước ngọt khác, ám chỉ anh ta phải làm thế nào.

Người pha chế này nghi hoặc không thôi. Làm nghề pha chế rượu nhiều năm như vậy, anh ta chưa hề gặp ai lại dùng nước ngọt pha cocktail, nhưng đành phải nghe theo chứ biết làm sao. Chắc là vị Phí Dạ tiên sinh này không muốn để vị tiểu thư kia uống say?

https://thuviensach.vn

Vị tiểu thư trước mắt này nhìn qua tuổi không lớn, khuôn mặt tò mò lại thêm dáng vẻ hưng phấn này không khó đoán ra cô không phải thường xuyên đi vũ trường. Chắc chắn đây là người mà Phí Dạ tiên sinh chú ý.

Lại lén nhìn dáng người cô nàng, trong lòng anh ta thầm than. Loại con gái cực phẩm như thế này sao hắn không gặp được chứ?

Phàm là đàn ông thì đều có mơ tưởng, nhất là sau khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, phản ứng đầu tiên sẽ là, trong đầu hiện lên hình ảnh cùng tư tưởng bản năng nhất. Tầm mắt hắn dừng lại ở hai chân thon dài của Mạch Khê, tưởng tượng đôi chân này giống như dây leo ngoan ngoãn quấn quanh hông mình…

Nghĩ như vậy, ánh mắt hắn chợt trở nên nóng bừng, một nơi nào đó trên thân thể rõ ràng đã phát sinh biến hóa…

Phí Dạ đứng một bên liếc mắt liền nhìn thấu tư tưởng không tốt đẹp của tay pha chế, bàn tay lớn không kiên nhẫn gõ gõ xuống quầy bar vài tiếng thật lớn, kéo tuột người kia trong ảo tưởng trở về. Đối diện với cặp mắt Phí Dạ, hắn bỗng trở nên luống cuống không thôi, tay chân bắt đầu pha chế rượu.

Vị ngọt nhẹ nhàng từ trong khoang miệng Mạch Khê loang ra, cô uống thực sự rất ngon. Cũng bởi do Lôi Dận, ngoại trừ trước mặt hắn, cô chưa từng uống rượu bên ngoài bao giờ, mấy loại cocktail hay rượu ở pub này càng miễn. Vậy nên vừa uống xong ngụm thứ nhất, cô giận dỗi bĩu môi nhìn Phí Dạ...

“Đây là rượu sao? Toàn vị ngọt, một chút vị rượu cũng không có luôn?”

Phí Dạ mỉm cười nhìn cô, “Ồ…tại sao lại không có, chẳng qua do nồng độ cồn hơi thấp nên tiểu thư không cảm nhận được thôi.”

https://thuviensach.vn

“Ra vậy.” Mạch Khê rơi vào một cú lừa hết sức ngọt, cười cười uống tiếp một ngụm, “Uống rất ngon, giống nước ngọt vậy.”

Người pha chế nhịn không được cười ra tiếng, lại bị con ngươi lạnh lùng giết người của Phí Dạ cản lại.

“Sao vậy?” Mạch Khê phát hiện có điều gì đó không đúng, nghi hoặc hỏi.

“Không có gì cả.” Phí Dạ nhẹ nhàng cười, ở bên tai cô thấp giọng khuyên, “Tiểu thư Mạch Khê, thời gian không còn sớm, nên trở về đi.”

Một câu nói khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đang mỉm cười của Mạch Khê cứng đờ, ngay cả đuôi lông mày cũng lộ ra một tia không kiên nhẫn cùng chán ghét. Mạch Khê giơ giơ bàn tay nhỏ bé lên.

“Không muốn, tôi vừa mới vào thôi mà.”

Phí Dạ thở dài, nhưng cũng dung túng cho quyết định của cô nàng.

Không khí trong vũ trường càng lúc càng nóng. Người trẻ muốn tìm tình một đêm, người trung niên muốn giải tỏa áp lực, nơi này, cái gì cũng có. Có thể nói đây là nơi long xà hỗn tạp.

Mạch Khê hơi lắc lư thân mình theo tiết tấu nhạc. Rất nhiều ánh mắt đàn ông như muốn ăn thịt người chằm chằm hướng về cơ thể đầy đặn của Mạch Khê, nhưng bởi vì bên người cô còn có một gã đàn ông trầm tĩnh lạnh lùng thì không dám tiến lên.

Trên sân khấu, một nữ ca sĩ có mái tóc dài xinh đẹp đang hát, Mạch Khê nhìn hơi hơi quen mắt, nhưng bởi vì khoảng cách khá xa nên cô không thấy rõ diện mạo của người này. Nhưng khi cô ấy vừa bước xuống sân khấu, bị một tên đàn ông ngăn lại mà hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

“Phí Dạ…bên kia..." Mạch Khê đặt cốc rượu lên trên quầy bar, kéo ống tay áo Phí Dạ.

Bên kia sân khấu vang lên vài tiếng huýt sáo, mấy tên con trai nhìn qua có vẻ sang trọng nhưng mặt rất lưu manh, vây quanh nữ ca sĩ đó. Thấy cô muốn chuyển mình rời đi, họ lại càng siết chặt vòng kiềm, thậm chí một người đàn ông trong đó còn ôm cô gái vào lòng, hôn lên má cô…

Phí Dạ theo tiếng gọi của Mạch Khê nhìn qua, lại thấy tình hình hỗn tạp, một chút phản ứng cũng không có, chỉ nói đơn giản, “Nơi này luôn luôn có những loại chuyện như thế phát sinh, tiểu thư Mạch Khê cứ làm như không thấy là tốt rồi.”

“Nhưng mà mấy người kia bắt nạt cô gái đó.” Mạch Khê nhíu mày, loại chuyện này sao có thể vờ như không thấy được.

“Ở đây có bảo vệ, bọn họ sẽ xử lý, cô ta là ca sĩ ở đây nên sẽ không gặp phiền phức được.” Phí Dạ nhẫn nại giải thích.

“Nhưng..."

Mạch Khê không hiểu quy củ của nơi này, nhưng dù nghe Phí Dạ giải thích như vậy vẫn có chút khó chịu, cho đến khi...

“Á..."

Tiếng hét chói tai của người con gái kia thậm chí xuyên thấu cả nền nhạc ồn ã, nhưng người bốn phía vẫn còn đang mơ mơ màng màng lảo đảo thân mình, đối với chuyện của người bên cạnh vẫn mắt ngơ tai điếc.

Mạch Khê giật mình quay đầu, phát hiện trong đó có một người đàn ông luồn bàn tay lông lá vào váy cô gái, một tên đàn ông khác không có chút cố kỳ nào vuốt ve bầu ngực đầy đặn đó…

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, điều làm cô giật mình không chỉ có cảnh tượng này. Điều khiến cô phải thảng thốt là, ca sĩ kia cô có biết, không phải ai xa lạ, mà chính là Mia vừa bị cắt hợp đồng trước đó…

Trong nhất thời Mạch Khê ngây ngẩn cả người, cô ta, sao lại ở chỗ này?

Đang nghĩ đến đó, một người phục vụ đi tới, Mạch Khê không nói gì kéo hắn, khiến người kia giật thót muốn phát hỏa, lại nhìn thấy Phí Dạ ở phía sau, đột ngột cung kính hắn lên…

“Tiểu thư có gì sai bảo?”

Mạch Khê chỉ chỉ chỗ đang hỗn loạn bên kia...

“Cô ấy sao lại ở đây?”

Anh bồi cười cười, giải thích: “Cô ta hả, là Mia, ừm, là ca sĩ Mia trước đó nổi tiếng ấy, nhưng mà gần đây nghe nói cô ta bị công ty DIO hủy hợp đồng. Mấy công ty khác không dám ký hợp đồng với cô ta nữa, cô ta đành phải đến nơi này của chúng tôi hát. Nơi này cũng chẳng có gì, dù sao cô ta cũng hát từ đây rồi nổi thôi.”

Mạch Khê sửng sốt, thì ra Mia từng hát tại pub này.

“Mấy người kia là chuyện gì xảy ra? Mấy người không lên quản một chút sao? Bọn họ đang làm bậy với cô ấy!”

Trên mặt người phục vụ có chút xấu hổ, “Tiểu thư không biết đó thôi, vài vị này đều ỷ vào gia cảnh chính trị, đối với ca sĩ ở đây quấy rối thường xuyên. Bọn họ cũng chính là khách VIP cả, tám phần là coi trọng Mia, ngay cả bảo vệ đến cũng chẳng làm được gì đâu..."

“Nói chuyện ma quỷ gì vậy?”

Mạch Khê nổi giận, “soạt” một cái đứng phắt dậy.

https://thuviensach.vn

“Vô sỉ! Làm sao không để ý cảm nhận của cô ấy chứ? Gia cảnh chính khách thì rất giỏi sao? Ngay cả bọn họ là xã hội đen tôi cũng không sợ!”

“Tiểu thư ơi…”

Anh bồi thấy cảm xúc của cô có chút kích động, vừa muốn khuyên can đã thấy Phí Dạ nhẹ nhàng kéo Mạch Khê qua, trầm giọng lệnh, “Đi xuống đi.”

Người phục vụ như được giải thoát đến nơi, nhanh như chớp chạy mất.

“Tiểu thư Mạch Khê, khi đến những nơi như thế này ca hát sẽ phải chuẩn bị tốt tâm lý cho chuyện đó. Cái gọi là công bằng không thể có ở pub.”

Phí Dạ nhẹ giọng giải thích, tuy rằng nơi này đúng là thuộc về tổ chức “Ảnh”, nhưng nếu can thiệp quá nhiều vào việc quản lý sẽ ảnh hướng đến kinh doanh. Người ta đến đây vui chơi giải trí không muốn bị quy củ trói buộc.

Chuyện kinh doanh những nơi thế này chắc chắn sẽ có các quy tắc. Nếu không muốn bị quy tắc trói buộc thì không nên phóng túng, nếu muốn phóng túng thì buộc phải tuân theo quy củ.

Vì những điều “loạn thất bát tao” (hỗn loạn), hắn hoàn toàn không muốn để cô đến nơi này giải trí!

“Nhưng cô ta là Mia, đúng vậy, dù lúc trước thật không quen biết gì, nhưng tôi cũng không thể trơ mắt nhìn cô ta bị một đám đàn ông đày đọa như vậy được! Cuộc sống của cô ta bây giờ nhất định rất khổ sở..."

Mạch Khê đang nói, lại nhìn thấy Mia bị đám đàn ông kia kéo vào phòng ở lầu hai, sắc mặt đột nhiên biến đổi, không nói gì nữa đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ thấy thế, gương mặt căng thẳng, cũng theo sát.

———————————

Trong căn phòng được bao trước toàn là những vật xa hoa, ngọn đèn thủy tinh hơi lay động, trong đó là một cảnh tượng khủng khiếp…

Mia bị mấy người đàn ông đặt xuống ghế sô pha rộng, váy ngắn trên người cô cũng bị xé rách. Những đôi bàn tay to lớn của đàn ông trên thân thể cô xoa nắn, như muốn chơi đùa.

Cô gái hét lớn, nhưng lũ đàn ông lại nhe răng cười…

Cô dùng sức giãy giụa để tránh thoát, nhưng như vậy chỉ đổi lại một cái bạt tai rất mạnh của đám đàn ông...

“Con đàn bà thối tha này, sao đấy? Ở trước mặt bọn tao còn giả vờ làm thánh nữ? Được bọn tao coi trọng là vận khí của mày!”

Gò má Mia rất nhanh đã sưng đỏ lên, cô nức nở, từng giọt nước mắt lớn lăn xuống…

Căn phòng này không có cách âm, nên thanh âm ồn ào bên trong một chút cũng lọt hết ra ngoài, chui vào hết lỗ tai Mạch Khê vừa mới đuổi đến. Cô tức giận vừa muốn đẩy cửa ra, tay lại bị Phí Dạ giữ chặt...

“Tiểu thư Mạch Khê, cô muốn làm cái gì?”

“Đương nhiên muốn ngăn cản, anh xem đi, bọn họ quá quắt lắm rồi!”

“Mỗi nơi đều có quy củ riêng của nó, nơi này không nên ‘cường xuất đầu’ (trích từ ‘họa sự giai do cường xuất đầu’ - chuyện tai hoa đến vì xông vào đầu tiên).” Phí Dạ than nhẹ.

Mạch Khê nhìn hắn, hỏi tiếp, “Vậy nếu tôi bị bắt nạt như thế thì sao?”

https://thuviensach.vn

Lời hẹn của hắn khiến lòng Mạch Khê trở nên ấm áp. Cô gật gật đầu, nâng bàn tay nhỏ nhắn lên vỗ vỗ nhẹ nhàng trên vai hắn, “Vậy nên, anh không thể đứng nhìn người khác bắt nạt tôi. Nếu tôi gây sự với mấy người bên trong, anh nhất định phải đánh nhau giúp tôi đó!”

Cô nói một lèo, sau đó dường như học tập mấy chị em trong phim truyền hình, nhấc một chân lên đá văng cửa phòng ra, đồng thời hét lớn hết mức...

“Các người, đều dừng tay hết lại cho tôi!”

Giọng nói thình lình vang tới khiến mấy gã đàn ông phải chú ý. Tất cả đều dừng động tác lại, ánh mắt nhất tề nhìn chằm chằm vào dáng vẻ bé nhỏ đang đứng chỗ cửa. Phí Dạ đứng sau lưng cô, hai tay dường như khá nhàn nhã khoanh lại, ánh mắt lạnh lẽo trầm xuống nhìn chằm chằm mấy gã đàn ông cao lớn bên trong.

Mạch Khê lúc này mới thấy rõ ràng, tổng cộng có bẩy tên đàn ông, bộ dáng thân thể khỏe mạnh, nhìn sơ qua có vẻ thể trạng bọn hắn có thể đè cô đến chết…

Phí Dạ đánh lại bọn họ nổi không?

Cô nuốt nuốt nước miếng một chút, thân mình theo bản năng hơi ưỡn ngực ra, “Các người toàn là nam nhi đại trượng phu hay là điếc mù hết rồi hả? Nhìn không ra cô ấy không tình nguyện sao?”

Mia trên sô pha thấy rõ ràng người đang đứng ở cửa là oan gia Mạch Khê, trong nhất thời ngây ngẩn cả người…

“Ai da, cô bé này từ đâu ra đây? Dáng vẻ cũng xinh đẹp lắm nha, tới đây tới đây, chơi đùa với bọn anh.” Một tên đàn ông trong đó phản ứng lại, vô cùng lưu manh mà nói.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, diện mạo cùng dáng người này, để đàn ông chết một nghìn lần cũng đáng giá, ha ha..."

Mấy gã đàn ông khác đều cười phóng đãng theo, lại nói thêm một đống mấy lời khó nghe.

Phí Dạ ở phía sau Mạch Khê đột nhiên nhíu nhanh mày, bước chân vừa muốn chuyển lại bị Mạch Khê kéo lấy, bên môi hiện lên nụ cười thần bí, rồi sửa sửa dáng vẻ phẫn nộ như ban nãy, thấp giọng nói, “Dù sao tâm tình tôi cũng không tốt, mượn bọn họ trút giận tí, đánh không lại còn có anh đỡ.”

“Tiểu thư Mạch Khê..." Phí Dạ thực không có biện pháp nào với cô.

Mạch Khê nhìn về phía mấy người đàn ông, bước lên phía trước, nhẹ nhàng cười. Nụ cười này, giống như mực loang ra trên giấy Tuyên Thành thượng hạng, khiến đám người kia đều thần hồn điên đảo.

“Tiểu mỹ nhân, em cười thật đẹp…”

Một gã đàn ông trong đó nhịn không được đưa tay muốn sờ, lại bị Mạch Khê ngăn lại, nhìn nhìn về phía Mia đang xấu hổ, “Em chơi với mấy anh, còn cô ta thì sao chứ?”

Cô hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình Mia, dù sao bản thân bị oan gia nhìn thấy kết cục như thế này, thật rất xấu hổ.

Mấy gã đàn ông vừa nghe đến, cười vô cùng phóng đãng...

“Đương nhiên là cùng nhau chơi. Con đàn bà kia trước khi nổi tiếng bị chúng ta chơi đùa không biết bao nhiêu lần, có chút tiếng tăm thì trở mặt không quen. Đương nhiên, em mới là món chính…”

“Em là món ăn chính nha…”

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên mặt Mạch Khê ngày càng tươi, thậm chí còn mang theo chút giảo hoạt bên trong, vô cùng mê hoặc nói...

“Vậy... em cho các anh thêm chút bia được không?”

“Sao?”

Mấy gã đàn ông còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Mạch Khê đột ngột cầm một chai bia trên bàn, không nói hai lời, nhắm thẳng vào đầu tên đàn ông lúc nãy động tay động chân với cô...

“Xoảng..."

Âm thanh vỡ vụn vang lên, bia trên đầu gã đàn ông không ngừng chảy xuống, những mảnh thủy tinh nhỏ sắc lẻm đâm vào, chảy ra máu tươi hòa lẫn với bia…

Đáy mắt Mạch Khê toàn là vẻ dữ dằn, nụ cười vốn có đã sớm biến mất.

Toàn bộ đều yên lặng…

Ngay sau đó lại trở nên hỗn loạn!

“Con đàn bà chết tiệt, dám đánh tao. Tao đánh chết mày..."

Tên đàn ông đầu đầy máu tươi đó hơn nửa ngày mới phản ứng lại với chuyện vừa xảy ra, trong nhất thời điên không chịu được. Hắn kéo mạnh Mạch Khê, nâng tay trái lên, chuẩn bị vung mạnh xuống...

Một bàn tay lớn vô cùng có lực quặc trụ cánh tay hắn, ngay sau đó, chỉ thấy cánh tay rắn chắc kia vừa nhấc một chút, tên đàn ông giống như bao cát té ngã trên đất, nơi này cách Mạch Khê rất xa.

Là Phí Dạ, động tác của hắn nhanh nhẹn như loài báo, thân hình cao lớn đứng chắn trước mặt Mạch Khê, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm

https://thuviensach.vn

sáu tên đàn ông còn lại đang chuẩn bị…

Đáy mắt Phí Dạ hiện lên vẻ sắc bén không thể nghi ngờ. Những người đàn ông toàn mùi rượu kia gần như thanh tỉnh, nhìn bạn mình bị người kia ném ra ngoài, cơn giận trong chốc lát tràn ra, nhằm về phía Phí Dạ mà đánh.

Tư thế như vậy đối với kẻ luôn trường kỳ trong xã hội đen như Phí Dạ quả thực là chuyện bình thường. Hắn nhanh nhẹn tránh thoát một gã đánh lén từ phía sau, phản đòn lại, hai cánh tay kẻ kia bị hắn hung hăng bắt lại, sau đó, thêm một cái né tránh thuần thục, chân dài lưu loát thúc mạnh ngay trên bụng của tên kia!

“A..." theo một tiếng thét thảm thiết, những tên khác đều bị Phí Dạ hạ gục...

Mạch Khê vừa xem vừa trầm trồ khen ngợi. Cô vốn cho rằng Phí Dạ sẽ không là đối thủ của mấy tên súc sinh này, không nghĩ đến Phí Dạ ra tay vừa nhanh vừa độc, còn không chờ cô có phản ứng gì, vài tên lưu manh trong đám kia đều gục cả rồi.

Thực sự là đẹp trai ngây người…

“Đồ vô dụng!”

Tên đàn ông gặp đồng bọn bị đánh cho hoa rơi nước chảy, sắc mặt vô cùng khó coi mà đứng lên. Cùng lúc đó, hắn rút ra một con dao sáng bóng bên hông, thừa dịp Phí Dạ chưa chuẩn bị liền lao tới...

“Phí Dạ, cẩn thận!” Mạch Khê nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lập tứng hét toáng lên.

Phí Dạ vẫn đang trong cuộc chiến, khóe mắt đảo qua ánh sáng lạnh chói kia, vừa muốn nghiêng người né, không nghĩ tới một tia sáng khác ánh

https://thuviensach.vn

lên...

“Á..."

Tiếng kêu thảm thiết xuất phát từ gã đàn ông đánh lén, nhìn kỹ mới phát hiện lòng bàn tay thô ráp của hắn đầm đìa máu tươi. Một mảnh vỡ của chai bia cắm mạnh vào lòng bàn tay hắn, khiến con dao trên tay kia cũng phải rơi xuống đất.

Phí Dạ quay đầu, nhìn thấy cảnh này, sau lại nhìn về phía Mạch Khê, thấy con ngươi cô ánh lên vẻ khoan khoái hài lòng. Cô phủi phủi bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên...

“Anh bạn cao to ơi, hôm nay đủ khiến cho anh biết cái gì gọi là ‘đường lang bộ thiền, tại hậu hoàng tước’ nha. Ai đánh lén ai không biết được đâu?”

(bọ ngựa rình bắt ve sầu, chim sẻ đợi sẵn phía sau– đại ý: lo tập trung phía trước mà quên phòng vệ phía sau hoặc người ngu dự dịnh làm chuyện gì, bị người khác lợi dụng cơ hội làm hại)

Gã đàn ông bị thương như sống dậy thấy quỷ, lớn tiếng rống lên, bàn tay bị thương kia vẫn không ngừng đổ máu, “Con nhóc thối tha, mày muốn chết có phải không? Các anh em, tóm lấy con nhỏ này đánh chết cho tôi!” Hắn cô nén đau đớn toàn thân, khàn giọng mà gào thét điên cuồng.

Vài tên đàn ông kia cũng hoàn toàn nổi giận, lại xông lên một lần nữa...

Ánh mắt Phí Dạ căng thẳng, sải bước nhanh tới, kéo mạnh Mạch Khê về phía sau mình, lạnh lùng ra tay. Hung ác đánh những tên súc sinh kia. Những tiếng kêu thét một lần nữa vang lên.

Một tên khác lại ra tay đánh lén, liền bị Phí Dạ dễ dàng tránh thoát, bàn tay thô chỉ cần vươn tới, rồi đột nhiên dùng sức...

https://thuviensach.vn

“Phí Dạ!”

Mạch Khê ở phía sau mơ hồ nhận thấy được đáy mắt Phí Dạ hiện lên ánh sáng tàn nhẫn, cực kỳ giống Lôi Dận, kinh ngạc kêu ra tiếng. Cùng lúc đó, bên tai vang lên tiếng xương cốt gãy...

“A..." Người bị vặn gãy xương tay kia không biết là vì đau nhức hay là sợ hãi, lớn tiếng gào thét.

Mia sớm bị dọa đến sợ run, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch…

Mạch Khê cũng chấn kinh rồi.

Bạo lực mở màn, bạo lực chấm dứt…

Tám gã đàn ông cao to bị Phí Dạ đánh cho chết khiếp, mặt mũi đều bầm dập, trong đó có gãy xương đổ máu, cho đến khi đám bảo vệ chạy tới, nhìn thấy tình cảnh này đều sợ tới mức mất hết hồn vía.

“Lần sau đừng cho tao thấy bọn mày xuất hiện tại đây lần nữa!”

Phí Dạ vỗ nhẹ vào bàn tay đổ máu trên người đàn ông kia, thấy hắn vẻ mặt khiếp đảm, nhẹ nhàng nhếch môi, bổ sung, “Cũng không phải lần nào cũng may mắn như vậy, có thể nhìn ánh sáng mặt trời ngày mai.”

Một câu nói đơn giản khiến hắn sợ tới mức liên tục gật đầu, giúp đỡ mấy người bạn bị thương kia vội vã chạy ra…

“Phí Dạ tiên sinh, thực xin lỗi, đã để ngài phải ra tay.”

Người quản lý mới nhận được tin tức này, vội vàng chạy tới, trên mặt toàn vẻ khẩn trương cùng sợ hãi. Người đàn ông bên cạnh Lôi Dận này, hắn đắc tội không nổi.

“Ở đây không có chuyện gì, các người lui ra đi.”

https://thuviensach.vn

Ngữ khí Phí Dạ bình tĩnh, ra lệnh. Hắn đưa tay chỉnh cà vạt, tây trang vẫn chỉnh tề như trước không nhìn ra hắn vừa mới đánh tám tên đàn ông to lớn đến nỗi sống dở chết dở.

Quản lý liên tục gật đầu, lại nói một tiếng xin lỗi rồi lui xuống.

Phí Dạ quay đầu nhìn về phía Mạch Khê, ánh mắt lạnh lẽo cùng dữ dằn cũng trở nên mềm mại...

“Tiểu thư Mạch Khê, cô không sao chứ?”

Khuôn mặt Mạch Khê đầy hưng phấn nhìn Phí Dạ, trong đôi mắt đẹp toàn là vẻ sùng bái, “Anh quả thực đẹp trai ngây người, tôi hâm mộ anh chết mất.”

Phí Dạ cười khổ, “Tiểu thư Mạch Khê, về sau nên nhã nhặn một chút, dù sao chuyện một cô gái lấy chai bia đập chết người truyền ra cũng không tốt.”

Hắn lăn lộn nhiều năm như vậy còn chưa từng gặp qua con nhóc nào lại hung hăng dữ dội đến vậy. Một người nhỏ đến như vậy, lại có thể dùng mảnh vỡ của chai bia đâm xuyên tay đàn ông. Nếu Lôi tiên sinh nhìn thấy một màn này sẽ có bao nhiêu khiếp sợ đây.

Nhưng mà, nếu bị Lôi tiên sinh thấy cảnh tượng như thế này, tám người kia sẽ không còn sống mà đi ra ngoài…

Nhưng mà... cô nàng này đích xác là một con báo con!

Mạch Khê chớp mi, không cho là đúng nói, “Cái gì, tôi vừa mới nhìn hắn đánh lén anh nên mới ra tay chứ bộ. Anh bảo hắn quá đáng như vậy, khinh thường người nhỏ!”

https://thuviensach.vn

Nói xong, cô đi đến trước mặt Mia còn chưa hoàn hồn, giọng nói nhẹ nhàng hơn một chút, “Cô không sao chứ?”

Sắc mặt Mia có chút tiều tụy, hơi hơi sửa sang lại quần áo hỗn độn một chút. Ánh mắt cô thất thần nhìn thoáng qua Mạch Khê, cúi đầu nói, “Nếu cô muốn châm chọc tôi thì cứ tự nhiên đi.”

Mạch Khê sửng sốt, “Tôi sao lại muốn châm chọc cô? Tôi muốn chọc cô cần gì phải cứu cô chứ?”

Mia không trả lời ngay, thật lâu sau, mới vô lực nói tiếp, “Tôi không cần cô thương hại!”

“Cô…”

Mạch Khê đột nhiên đứng lên, nhíu mày nhìn chằm chằm cô, sau một lúc lâu, đôi mắt đẹp hơi đảo, “Đúng vậy, tôi đang thương hại cô đấy, thế nào?”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 15

Bước Ngoặt Ngoài Ý Muốn

Mia nghe vậy, kích động mà ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt oán hận nhìn cô...

“Mạch Khê, cô đừng nghĩ lần này cô giúp tôi sẽ cảm ơn. Nếu không phải vì cô, sao tôi có thể đến pub này hát? Rất nhiều công ty đại diện khác nghe nói tôi bị DIO cắt hợp đồng đều không dám ký với tôi nữa, tránh tôi như tránh chuột, vì sao? Chính là bởi vì ông chủ lớn của công ty DIO là Lôi Dận! Là kim chủ của cô! Cô có tư cách gì để thương hại tôi? Tôi còn thấy cô đáng thương hơn mà thôi. Cô chẳng qua chỉ là một con ký sinh trùng dựa vào đàn ông để kiếm ăn!”

Lời của cô còn không khiến Mạch Khê tức giận, ngược lại còn cười cười...

“Đúng vậy, tôi chính là ký sinh trùng dựa vào đàn ông để kiếm ăn thôi, nếu cô tức thì cô cũng có thể làm như vậy. Nếu cô thực sự hận tôi, vậy thì tốt nhất cô phải trở nên mạnh hơn một chút, như vậy mới có thể đối phó được với tôi mới đúng. Nếu cô chỉ có thể ở chỗ này mà kiếm ăn, tôi đây không cần thiết phải thương hại cô, cứ trực tiếp khinh bỉ cô là được. Vậy cô muốn lựa chọn như thế nào đây?”

https://thuviensach.vn

“Cô, cô..." Mia tức giận đến toàn thân đều phát run.

“Đây là điện thoại của một đại người diện khác, từng muốn tôi thử giọng. Tuy rằng công ty của chị ấy không thể so sánh với công ty DIO ở bất kỳ mặt nào, nhưng ít nhất vẫn có cơ hội để cô bảo vệ danh dự của một ca sĩ. Người đại diện này rất nguyên tắc, cô không cần lo lắng có chuyện tình gì bên trong, an tâm mà hát.” Mạch Khê ném cho cô một cái danh thiếp, ngữ khí lạnh lùng nói.

“Cô cho là tôi sẽ nhận?”

Mia nghi hoặc nhìn Mạch Khê, cô ta không phải rất ghét mình hay sao? Thế nào lại còn có thể giới thiệu người đại diện cho mình quen cơ chứ?

Mạch Khê nhún nhún vai, “Tùy cô đó, tôi chỉ đơn giản chỉ cho cô một cách mà thôi. Dù sao cô cũng không muốn cả đời hát ở đây chứ? Còn nữa, tôi lúc nào cũng hoan nghênh cô quay lại, ‘đoạt’ fan với tôi. Cơ hội ở trước mặt cô, thích, cô lấy; không thích, cô cứ vứt đi. Tùy cô!”

Nói xong câu đó, cô xoay người rời đi.

Phí Dạ phía sau cũng trầm mặc không lên tiếng, theo sát phía sau.

Bên trong căn phòng, Mia lẳng lặng nhìn tấm danh thiếp thật lâu, nhấc tay lên chậm rãi cầm lại, trên mặt toàn là vẻ phức tạp…

———————————

“Thực sự là hơi quá đáng nha, tôi lần đầu gặp qua người nào vô lương tâm như vậy đó. Giúp không cảm kích thì thôi, còn nói mấy lời vô liêm sỉ như vậy!”

Khi dừng ở bãi đỗ xe, Mạch Khê không ngừng oán ra lửa giận trong bụng, “Sớm biết cô ta không tim không phổi vậy, chúng ta sẽ không cứu.”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ mỉm cười, "Hiện thực chính là hiện thực. Có đôi khi rất nhiều người không phải vì cô giúp mà cảm kích, ngược lại còn cho đó là một loại vũ nhục. Tâm khí Mia kia rất cao ngạo, đương nhiên sẽ có phản ứng này."

"Tôi chẳng qua bất bình mà thôi, không lẽ ngồi xem cô ta bị đám đàn ông kia làm nhục? Tôi đây cả đời sẽ áy náy."

Mạch Khê đưa tai xoa xoa thái dương, vô lực nói tiếp, "Nhưng mà hôm nay may mắn có anh, bằng không tôi cũng không dám liều như vậy."

Phí Dạ mở cửa xe ra, đã thấy sắc mặt Mạch Khê càng lúc càng nhợt nhạt, "Tiểu thư Mạch Khê, cô không sao chứ? Sắc mặt rất khó coi."

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cảm giác choáng váng mê muội tựa hồ càng thêm nghiêm trọng, "Không sao cả, có thể là do vừa nhìn thấy máu, có chút ảnh hưởng."

Phí Dạ không nói gì, lo lắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Thấy cô nhướng lên, hắn nâng bàn tay lớn che trên đầu cửa xe…

"Cảm ơn…"

Mạch Khê mỉm cười, vừa muốn nói gì, thân thể lại hơi hơi nhoáng lên một cái, ánh mắt có chút mờ mịt, ngay sau đó, hai chân mềm nhũn...

"Tiểu thư Mạch Khê!" Phí Dạ biến sắc, tiếp được thân thể mềm nhũn của cô…

Mạch Khê ngay trước mặt hắn ngất xỉu, mà hắn, lại không hề hay biết…

_____

Phòng cấp cứu bệnh viện đa khoa thành phố.

https://thuviensach.vn

Bởi vì Mạch Khê đột nhiên ngất xỉu, Phí Dạ không dám có một chút chậm trễ, sợ ảnh hưởng đến bệnh tình của cô liền đưa Mạch Khê đến bệnh viện gần nhất để khám.

Ban đêm bệnh nhân hơi ít. Nơi này không phải là bệnh viện tư, tuy điều kiện tuy rằng kém một chút, nhưng trình độ khám và chữa bệnh ở đây vẫn được mọi người công nhận.

Nhóm bác sĩ trong phòng cấp cứu ra ra vào vào nhiều lần, mỗi lần ra vào đều liếc nhìn Phí Dạ một cái. Họ không thể tưởng tượng nổi một người đàn ông chững chạc, ổn trọng như vậy lại có quan hệ với một cô gái nhỏ phóng túng, ăn mặc "thông thoáng", trang điểm đậm như vậy.

Hành lang bệnh viện có chút yên tĩnh…

Khi Lôi Dận nhận được thông báo liền tới ngay bệnh viện. Hắn chỉ dùng có phân nửa thời gian, khiến người ta không thể không sợ hãi mà cảm thán tốc độ kinh hoàng của hắn.

Sự yên tĩnh của hành lang bị tiếng bước chân ồn ào đập vỡ. Bộ mặ Lôi Dận lạnh lùng, hơn nữa phía sau hắn còn đi theo vài tên vệ sĩ, khí thế cường hãn như vậy khiến các bác sĩ trực ban nhìn thấy mà sợ, những y tá khác đều bị dọa tới mức muốn bỏ chạy.

Phí Dạ ngồi trên ghế ở hành lang phòng cấp cứu, thấy Lôi Dận vừa tới liền đứng dậy, sải nhanh bước tới, "Lôi tiên sinh."

Con ngươi sắc bén khắc nghiệt của Lôi Dận quét chung quanh một vòng, giọng nói bình tĩnh như trước đã có một tia lo âu, "Mạch Khê đâu?"

"Tiểu thư Mạch Khê vẫn còn trong phòng cấp cứu, lần kiểm tra thứ nhất vẫn chưa làm xong." Phí Dạ vội vàng báo cáo, ngay sau đó, sắc mặt ngưng trọng nói tiếp...

https://thuviensach.vn

“Thực xin lỗi, Lôi tiên sinh, là thuộc hạ làm việc tắc trách.”

Lôi Dận vung tay lên, không chờ Phí Dạ nói thêm điều gì nữa, duỗi chân, sải bước đến phòng cấp cứu của bệnh viện, đẩy mạnh cửa vào...

“Này, anh là ai? Ai cho phép anh vào đây! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”

Trong phòng cấp cứu vang lên vài giọng nói bất mãn, ngay sau đó, thân hình cao lớn của Lôi Dận bị vài y tá đẩy ra.

Lôi Dận biến sắc, vừa muốn bước tới, lại bị Phí Dạ ngăn lại...

“Lôi tiên sinh, như vậy sẽ làm chậm trễ việc điều trị của tiểu thư Mạch Khê.”

Gương mặt hàn băng của Lôi Dận cố nén suy nghĩ muốn dùng một cước đá văng cửa phòng cấp cứu ra. Hắn đứng qua một bên, thân hình cao lớn anh tuấn dưới ánh đèn hành lang đổ xuống cái bóng dài. Hắn đặt cánh tay lên bệ cửa sổ. Cảnh đêm đẹp đẽ bên ngoài cũng không thể thu hút sự chú ý của hắn, ngược lại càng làm cho hắn phiền não.

Sau đó, hắn rõ ràng ở trên hành lang đi tới đi lui. Lôi Dận trứ danh với dáng vẻ luôn bình tĩnh trầm ổn, vào giờ khắc này như trở thành con người khác. Ngay cả đôi mày anh tuấn của hắn cũng nhíu chặt vào nhau.

“Phí Dạ!” Hắn rốt cuộc đã mở miệng, giọng nói hoàn toàn lạnh lẽo.

Phí Dạ bước tới, “Lôi tiên sinh, xin phân phó!”

Nói thật ra, hắn đi theo Lôi Dận nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy hắn mất kiên nhẫn như vậy.

“Mạch Khê làm sao có thể ngất xỉu? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Ngữ điệu gió êm sóng lặng vốn có của Lôi Dận cũng có chút thay đổi, hơi hơi cao lên, ánh mắt lạnh ngắt như thanh kiếm sắc bén vừa rút khỏi vỏ, khiến người ta không dám tiếp cận.

“Tiểu thư Mạch Khê trong thời gian này dùng cơm rất ít, cũng rất kén chọn, ngay cả tay nghề của đầu bếp riêng cũng không hợp khẩu vị của tiểu thư Mạch Khê. Bác sĩ đang kiểm tra, xin Lôi tiên sinh tạm thời không nên gấp gáp.”

Phí Dạ thong thả nói, trong lòng cũng lo lắng cho Mạch Khê không thôi.

Lôi Dận nghe xong nao nao.

Hắn đang sốt ruột sao?

Đang nghĩ tới, đã thấy cửa thang máy ở hành lang chậm rãi mở ra, một nữ bác sĩ khoảng bốn mươi tuổi đi tới, lại vội vã vào phòng cấp cứu.

Mấy người Lôi Dận nhìn theo vị nữ bác sĩ này cho đến khi vào phòng cấp cứu, thấy vẻ mặt của bà cứ đăm đăm.

Chẳng được bao lâu, vị bác sĩ này lại đi ra, phía sau là một cái giường, nằm trên đó đúng là Mạch Khê.

Lôi Dận thấy thế, ánh mắt trở nên căng thẳng. Hắn sải bước tiến lên, ngay sau đó, Phí Dạ cùng vài tên vệ sĩ cũng ào ào bước theo sau, khiến nhóm bác sĩ trong phòng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Sao giống y như xã hội đen vậy?

“Trong các anh ai là người nhà của Mạch tiểu thư?” Nữ bác sĩ có chút dũng cảm, gặp lại một màn này, lớn gan cao giọng hỏi.

Lôi Dận không nói gì trực tiếp bước tới, tròng mắt xanh lục vốn như ngâm trong hồ nước lạnh giờ đây lại hiện lên vẻ lo âu.

https://thuviensach.vn

“Là tôi!”

Nữ bác sĩ bị thân hình cao lớn hơn cả một cái đầu của hắn làm cho hoảng sợ, nhất là toàn thân Lôi Dận cao thấp đều tản ra hơi thở lạnh lẽo, khiến cho người khác có một loại áp lực. Nhưng cũng rất hiển nhiên, diện mạo anh tuấn của hắn khi đến đây đều thu hút một số ánh mắt mê muội.

“Mấy cô còn trong này thất thần làm cái gì? Còn không đưa bệnh nhân đi?”

Nữ bác sĩ bất mãn quát nhẹ mấy y tá. Mấy cô gái sợ tới mức thè lưỡi, định đẩy giường đi…

“Ba..."

Bàn tay lớn của Lôi Dận đè mạnh lại chiếc giường, con ngươi xanh lục lướt qua hai mắt nhắm chặt của Mạch Khê, đáy mắt hắn chợt trầm xuống một chút. Hắn lại nhìn về nữ bác sĩ kia, sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lẽo...

“Muốn đưa cô ấy đi đâu?”

Lực tay mạnh mẽ của hắn làm vài y tá muốn đẩy cũng phải dừng lại, bất lực nhìn về phía bác sĩ cầu cứu.

Nữ bác sĩ thấy thế, lạnh giọng nói, “Nếu anh hy vọng cô ấy có việc gì thì cứ việc để tay ở đó mà giữ lại!”

Lôi Dận nao nao, bàn tay lớn theo bản năng buông ra…

Nhóm y tá cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng càng thêm kính trọng vị bác sĩ này. Người đàn ông kia tuy đẹp đến kỳ lạ, dáng người cao lớn giống như thần đế khiến tâm hồn người khác phải rung động, nhưng mà, toàn thân hắn tỏa ra khí thế thực sự khiến người ta sợ hãi. Dường như hắn là trời sinh cho khí thế vương giả, lại cùng con ngươi băng lạnh đến

https://thuviensach.vn

cực độ kia, khiến người ta không dám nhìn nhiều, càng không dám làm trái với mệnh lệnh của hắn.

Nữ bác sĩ thấy hắn còn phối hợp, lạnh nhạt hỏi tiếp, “Anh là chồng của bệnh nhân?”

Một câu nói, như là sấm sét bổ vào đầu Lôi Dận. Hắn lại giật mình một lần nữa, hơn nửa ngày mới có phản ứng, lạnh lùng hỏi lại, “Bệnh nhân thế nào?”

Không có phủ nhận, cũng không có thừa nhận.

Nữ bác sĩ nhíu mày, đánh giá Lôi Dận từ trên xuống dưới một phen, sự hồ nghi trong lòng từ từ lan ra…

Trong bệnh án, cô gái kia mới có mười tám tuổi, mà người đàn ông cao lớn trước mặt này nhìn qua hắn khoảng hai mươi tám tuổi, hắn là quan hệ vợ chồng? Nhưng mà, đây đích xác là bộ dáng quan tâm đến người yêu.

Nữ bác sĩ hắng giọng vài lần, giọng nói lành lạnh tiếp tục, “Anh theo tôi lên lầu.”

Tiếng giày cao gót bước vào thang máy.

Lôi Dận không có chút do dự, cũng bước vào.

Bọn vệ sĩ ở phía sau ngơ ngác nhìn nhau, trong đó có một tên vệ sĩ nói khẽ với Phí Dạ, “Phí Dạ tiên sinh, cho tới bây giờ cũng không ai dám làm càn đối với mệnh lệnh của Lôi tiên sinh như vậy!”

Phí Dạ có thể hiểu tâm tình của Lôi Dận, nhàn nhạt trả lời, “Ở dưới mái hiên người khác không thể không cúi đầu, ở những nơi như thế này không nên quá mức.”

“Vâng, Phí tiên sinh!” Đám vệ sĩ cũng đi theo Phí Dạ vào thang máy…

https://thuviensach.vn

Bệnh viện công có quy củ của bệnh viện công, ít nhất phải đợi bác sĩ chẩn đoán xong mới có thể chuyển viện. Nơi này không phải là bệnh viện tư, vì vậy sẽ không giống cách các bác sĩ ở bệnh viện tư đối đãi với bệnh nhân vô cùng khách khí. Bởi ở nơi này, thân phận ai tới chữa bệnh cũng đều như nhau.

-_____

Văn phòng của bác sĩ chủ nhiệm khoa, trên biển rõ ràng đề: “Khoa phụ sản.”

Trong văn phòng, Lôi Dận ngồi nghiêm chỉnh trước mặt bác sĩ, tựa như đang dùng toàn bộ sự nhẫn nại trong đời mình chờ bác sĩ mở miệng.

Nữ bác sĩ ký xong bệnh án của Mạch Khê mới ngẩng đầu nhìn về phía Lôi Dận, ánh mắt khắc nghiệt tựa hồ như muốn so găng với Lôi Dận, giọng điệu cũng trở nên không chút khách khí...

“Thấy rõ nơi đây là văn phòng gì không?”

Lôi Dận ngẩn người. Từ khi hắn nắm trong tay tổ chức “Ảnh”, không có bất kỳ ai dám dùng giọng điệu như thế nói chuyện với hắn. Câu hỏi thình lình này khiến hắn phản ứng không kịp, một lúc lâu sau mới thản nhiên hỏi lại, “Xin hỏi, kết quả của bệnh nhân thế nào?”

Nữ bác sĩ cầm bệnh án của Mạch Khê ném lên bàn, “Anh tự mình xem đi.”

Ánh mắt Lôi Dận căng thẳng, vội vàng lấy qua bệnh án, lại thấy bên trên viết toàn những ký tự loằng ngoằng. Hắn nhíu nhíu mày, “Cái này... tôi xem không hiểu.”

Chữ bác sĩ có vẻ như luôn luôn rất khó để đọc được.

https://thuviensach.vn

Vị bác sĩ không lấy lại bệnh án, ngược lại còn tựa thân mình vào ghế ngồi, sắc mặt lãnh đạm nhìn Lôi Dận, “Anh đã là chồng của vị tiểu thư này, làm sao có thể sơ ý như vậy? Cô ấy đã mang thai hai tháng, dinh dưỡng lại không đủ? Anh làm chồng kiểu gì vậy? Lấy vợ về nhà không phải dùng để trang trí!”

Bà nói lớn, lại nhìn vẻ mặt đờ đẫn của Lôi Dận thì “cộp cộp cộp” gõ một chút lên mặt bàn, “Vị tiên sinh này, anh có nghe tôi nói gì không đấy?”

“Hả?”

Lôi Dận hơn nửa ngày mới nhìn về phía bác sĩ, gò má như điêu khắc từ cẩm thạch lại có vẻ cứng ngắc dị thường, giọng điệu cũng trở nên chậm chạp...

“Bác sĩ vừa mới nói cái gì?”

“Tôi vừa mới nói, vợ lấy về nhà không phải dùng để trang trí!” Nữ bác sĩ thật sự không hiểu vẻ mặt của người đàn ông này, cứng ngắc giống như một khối gỗ vậy.

“Không, tôi hỏi câu trước!”

“Anh đang nói nhảm gì đấy?”

Bác sĩ không kiên nhẫn trừng mắt. Đối với loại đàn ông không tôn trọng phụ nữ, không chăm sóc tốt vợ mình, bà rất có thành kiến. Hơn nữa, tên này còn dám ở trong bệnh viện này rống loạn lên với trưởng khoa là bà?

“Anh lớn lên cũng thành người chứ hả? Chẳng lẽ không biết chuyện phòng the không có phòng tránh thì sẽ khiến phụ nữ mang thai hay sao?”

Bà đứng bật dậy, lạnh giọng quát, “Vợ anh đã mang thai hai tháng, anh làm chồng còn không biết hả?”

https://thuviensach.vn

Lời nói sắc bén của bác sĩ như máy khoan điên cuồng xiên qua lòng Lôi Dận. Hắn hốt hoảng, rồi đột nhiên như muốn nổ tung...

“Cái gì?”

Thân hình cao lớn của hắn đột ngột đứng dậy, ước chừng cao hơn bác sĩ rất nhiều, âm điệu ngoài ý muốn cũng cao hơn so với bình thường.

Nữ bác sĩ chưa từng cùng người như hắn so găng. Người đàn ông cao lớn như vậy nếu một cái tát giáng xuống, chắc chắn bà sẽ cách cái chết không xa. Hơn nữa còn có đám vệ sĩ sau lưng hắn…

Ông trời ơi, không phải là đang đóng phim đấy chứ?

“Vợ anh mang thai, gần hai tháng rồi.” Giọng của vị bác sĩ trở nên bình thản, bà ngồi xuống, kéo bệnh án lại.

Hô hấp của Lôi Dận có chút dồn dập, ngay sau đó, bàn tay lớn kéo mạnh cánh tay của bác sĩ, gấp gáp hỏi, “Bà nói cô ấy mang thai? Thật hay giả?”

Nữ bác sĩ bị hắn siết đến phát đau, cả khuôn mặt đều nhăn lại. Lôi Dận thấy thế, vội vàng buông lỏng tay, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, bác sĩ.”

Lần đầu tiên, hắn trong trạng thái lo lắng vì hành vi của mình!

Nữ bác sĩ nâng một cánh tay lên, nhẹ nhàng xoa. Ông trời ạ, khí lực của người đàn ông này thật quá lớn, vừa một giây trước bà còn cho rằng cánh tay mình sắp đứt ra rồi…

“Tôi là bác sĩ, phải nói dối với anh sao?”

Người đàn ông này đúng là ngu xuẩn, phản ứng vô cùng kỳ cục.

https://thuviensach.vn

Ngực Lôi Dận chỗ cao chỗ thấp phập phồng, tròng mắt thâm thúy như trời đêm bên ngoài, rồi đột nhiên có một chấm nhỏ thắp sáng. Tay hắn cào mạnh mái tóc, thân hình cao lớn đột ngột xoay lại, mở cửa văn phòng bác sĩ ra...

“Anh ngồi xuống, tôi còn chưa nói xong!”

Giọng nói không một chút khách khí của bác sĩ lại một lần nữa vang lên từ phía sau. Loại thái độ không thân thiện này khiến bọn vệ sĩ đang canh giữ bên ngoài vô cùng sửng sốt…

Hôm nay Lôi tiên sinh bị sao vậy? Thế nào mà lại bị một bác sĩ kêu đến kêu đi? Bác sĩ này thật không biết trời cao đất rộng.

Nhưng mà, mọi người một lần nữa lại được mở rộng tầm mắt.

Lôi Dận vậy mà ngoan ngoãn ngồi xuống trước mặt bác sĩ, cẩn thận hỏi, “Tôi bây giờ đi xem cô ấy được không?”

“Có thể, nhưng không phải là bây giờ!”

Bác sĩ lấy ra một tờ giấy, không biết viết cái gì, đầu cũng không ngẩng lên, hỏi tiếp, “Muốn giữ hay không giữ?”

Một câu hỏi đến Lôi Dận, hắn đần ra sửng sốt nửa ngày mới hỏi ngược lại, “Cái gì là giữ hay không giữ?”

Vị bác sĩ bất đắc dĩ ngẩng đầu, người đàn ông này sao mà ngốc như vậy chứ?

“Tôi hỏi anh, đứa trẻ này muốn phá hay là muốn giữ lại? Nếu muốn, tôi sẽ kê thuốc dinh dưỡng cho bệnh nhân, còn nếu không muốn, bây giờ phải nhập viện, dù sao đứa trẻ cũng đã hai tháng, nếu cái thai lớn hơn..."

“Giữ, đương nhiên phải giữ!”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận biến sắc, không chờ bác sĩ nói xong, bàn tay lớn liền "Rầm" một tiếng, đập mạnh trên mặt bàn, chấn động khiến ống đựng bút trên đó cũng đổ xuống...

"Cô ấy mang thai con tôi, ai dám phá bỏ nó, tôi sẽ lấy mạng của kẻ đó!"

"Rầm" một tiếng, vị bác sĩ kia cũng nổi giận, đột ngột đứng dậy, tay cũng vỗ mạnh vào mặt bàn, khiến bọn vệ sĩ bên ngoài cửa hoảng hốt, ngay cả Phí Dạ cũng kinh sợ…

"Vị tiên sinh này, anh tốt nhất là chú ý cho tôi! Nơi này là bệnh viện, không phải là chỗ của xã hội đen các anh!" Bà vô cùng bất mãn, giọng nói cao vút lên!

"Bây giờ đã hiểu được phải che chở đứa trẻ hả? Sớm sao không làm gì đi? Vợ anh mang thai, chuyện lớn như vậy, gần hai tháng mới biết được? Dù cho người đàn ông độc đoán cũng không thể coi nhẹ sức khỏe của vợ mình chứ? Hôm nay may mắn mà đưa cô ấy tới kịp thời, bằng không anh còn chẳng có cơ hội thấy được đứa trẻ này mà vợ anh sẽ trực tiếp được đưa vào phòng hộ sinh!"

Trưởng khoa lạnh giọng quát lớn, khiến tất cả mọi người bên ngoài văn phòng đều giật mình ngây ngẩn cả người, nhất là vệ sĩ của Lôi Dận. Trời ạ, vị bác sĩ này thật đúng là muốn chết!

Không khí như ngưng đọng lại…

Sắc mặt Phí Dạ cũng chợt trở nên nghiêm trọng, không phải vì cái gì khác, đơn giản là vì nghe được tin Mạch Khê đã làm mẹ.

Tiếng quát tháo của trưởng khoa theo khe cửa chui ra, không có chút cố kị che giấu gì…

https://thuviensach.vn

Lôi Dận nghe xong, trong lòng đột nhiên nghẹn một chút, ngay sau đó, cơn đau như đại hồng thủy bắt đầu lan ra. Dần dần, một suy nghĩ đáng sợ dâng lên, theo từng chân tóc của hắn thổi quét qua toàn thân, khiến hô hấp của hắn chợt có chút khó khăn, ngón tay thon dài cũng theo bản năng run rẩy…

“Bác sĩ, thân thể cô ấy rất tệ sao?”

Vị bác sĩ hừ lạnh một tiếng, “Đây chính là nguyên nhân tôi giữ anh ở lại văn phòng!”

Bà một lần nữa ngồi xuống. Bởi vì là người từng trải, không khó nhìn ra sự quan tâm chân thật của người đàn ông này đối với cô gái kia, vậy nên mới bỏ qua.

“Mạch tiểu thư thiếu máu nghiêm trọng, đây cũng là lí do khiến cô ấy ngất xỉu. Hơn nữa cô ấy còn đang mang thai, nếu dinh dưỡng không được chú ý tới sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của thai nhi, hơn nữa sẽ thiếu canxi. Tiên sinh, nếu anh thực sự quan tâm đến vợ mình, tốt nhất là nên chăm sóc cô ấy. Xem ra cô ấy vừa mới từ quán bar đi ra. Phụ nữ mang thai sao có thể đi đến những chỗ như thế? Dù cô ấy không uống rượu không hút thuốc lá, nhưng như vậy còn ảnh hưởng của khói thuốc lá thì sao? Anh là đàn ông, không bao giờ có thể hiểu được khói thuốc lá đối với phụ nữ có bao nhiêu tác hại!”

Lôi Dận nghe xong, bộ mặt anh tuấn hơi hơi co lại, đôi môi mỏng mím chặt, lộ ra một vẻ nghiền ngẫm. Hắn lập tức hỏi bác sĩ...

“Tình trạng hiện giờ của cô ấy thế nào rồi?”

“May mắn là tuổi bệnh nhân còn trẻ, tuy thể chất kém một chút, nhưng chỉ cần chú ý dinh dưỡng sẽ không thành vấn đề. Nhưng, tiên sinh, tôi phải nhắc nhở anh, nếu anh còn sơ ý một lần nữa, vợ anh và cả thai nhi trong bụng sẽ rất nguy hiểm. Cô ấy không phải là thiếu máu bình thường đâu, mà

https://thuviensach.vn

là thiếu máu nghiêm trọng, hiểu chưa?" Vị bác sĩ nói xong, trên giấy viết thêm vài dòng chữ.

Lôi Dận cảm thấy như bị đao cắt, loại cảm giác không rõ ràng này thực sự khiến hắn không thoải mái…

"Khi nào cô ấy có thể chuyển viện?" Hắn quyết định công việc kế tiếp, dù sao đây là bệnh viện công, không thể bằng bệnh viện tư. Hắn không tin tưởng được.

Nữ bác sĩ dừng bút, giương mắt nhìn thoáng qua, "Tiên sinh nếu có tiền, như vậy thì nên mua chút đồ ăn dinh dưỡng cho vợ mình thì hơn. Nếu anh kiên quyết muốn chuyển viện như vậy, tôi vẫn sẽ ký tên. Nhưng vẫn là câu nói kia, hy vọng anh chăm sóc tốt vợ mình một chút! Đàn ông lớn như vậy rồi, chăm một cô gái không khó chứ?"

"Không khó không khó, cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ chú ý!" Lôi Dận lần đầu tiên hợp tác như vậy, ngay cả chính hắn cũng thấy kỳ quái.

Theo như bình thường, nếu có người dám lớn tiếng ra lệnh với hắn, kết quả duy nhất chỉ có thể là gặp máu; nhưng mà, hôm nay, hắn lại ngồi trong văn phòng này nghe bác sĩ quở trách hơn nửa ngày?

Bác sĩ thấy hắn phối hợp như vậy, khẽ hừ một tiếng rồi đưa tờ giấy cầm trong tay cho hắn...

"Đây là một ít cách kết hợp các loại thức ăn dinh dưỡng, ngay cả bác sĩ phụ sản giỏi nhất cũng sẽ kê như vậy. Còn nữa, vợ anh sẽ không nhanh tỉnh lại như vậy, vì thế để cô ấy nghỉ ngơi nhiều nhiều một chút, sau đó chuyển viện cũng không muộn. Cuối cùng có một vấn đề, cũng là vấn đề quan trọng nhất!" Bà nhìn gương mặt anh tuấn có thể so với người mẫu tây phương của Lôi Dận, "Không thể làm loại vận động kịch liệt!"

https://thuviensach.vn

Lôi Dận giật mình, lập tức phản ứng lại lời nói của bác sĩ, sắc mặt có một chút xấu hổ, gật gật đầu, “Cảm ơn!”

Trời mới biết, cái dạng này của hắn nếu để thuộc hạ nhìn thấy thì có bao nhiêu khiếp sợ…

Mà ngay cả hắn cũng khiếp sợ mình!

_____

Trong phòng bệnh, trên chiếc giường trắng noãn là một cô gái như tiên đương lẳng lặng nằm ngủ. Mặc bộ quần áo bệnh nhân, cô nhẹ nhàng nhắm chặt hai mắt, che khuất đi đôi mắt trong veo. Bộ dạng cô như vậy càng khiến người đàn ông kia thêm đau lòng…

Lôi Dận ngồi bên cạnh cô, tròng mắt xanh lục vẫn luôn khắc nghiệt nay lại lóe ra một chấm ánh sáng nhỏ lộng lẫy, dường như đang chậm rãi chuyển động. Bàn tay lớn nắm chặt lại, vây bọc hoàn toàn lấy bàn tay nhỏ bé của cô …

Thì ra…

Cảm giác làm cha là như thế này!

Vui sướng, hưng phấn, hơn nữa có một chút khủng hoảng…

Khủng hoảng là, hắn không biết nên làm như thế nào để trân trọng cốt nhục của bản thân mình…

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng dừng trên bụng Mạch Khê. Nơi này, con hắn đang từng ngày lớn lên, đứa con nối dõi của hắn. Về điều này, hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua.

Tuy nói rằng hắn có không ít phụ nữ, nhưng cho tới bây giờ hắn sẽ không bao giờ để phụ nữ cơ hội mang thai con của hắn, nhưng chỉ với mình

https://thuviensach.vn

cô nhóc này hắn lại mất đi phòng ngự. Người luôn cẩn trọng khi trên giường như hắn, lại chưa từng để cô dùng biện pháp tránh thai nào…

Nghĩ tới đây, khóe môi cương nghị lạnh lùng vốn có của Lôi Dận lại hơi hơi nhếch lên, gợi nên một độ cong đẹp đẽ…

Cô nhỏ này, luôn luôn đơn thuần như một tờ giấy trắng vậy. Cho tới bây giờ cũng không biết dùng biện pháp tránh thai, nhưng hắn thì khác, hắn biết được. Tối thiểu hắn cũng hiểu, đây là chuyện tất nhiên phải xảy ra. Là một người đàn ông trưởng thành như vậy rồi, hắn lại không phát hiện thân thể Mạch Khê có sự thay đổi…

Có thai gần hai tháng…

Đáng chết, hắn phải biết điều này mới đúng!

Trong chớp mắt, đôi con ngươi lạnh lẽo của hắn hiện lên vẻ đau lòng, nhất là khi nhìn khuôn mặt nhỏ của cô tái nhợt như thế, tâm càng co rút đau đớn…

Bắt đầu từ khi nào thì, cô dần dần vây quanh hắn? Từ khi nào cô ảnh hưởng đến suy nghĩ cùng quyết định của hắn? Đơn giản là vì cô ấy là con gái Bạc Tuyết sao? Mà hắn, không một chút cố kỵ nào để cô mang thai như vậy, rốt cuộc mục đích là gì?

Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi…

Từ trong giây phút đầu tiên hắn muốn cô, hắn đối với cô có phải hay không chỉ đơn giản là trả thù?

Đôi mắt hắn chợt trở nên hơi mềm mại chút ít, Lôi Dận nhìn Mạch Khê thật lâu, không hề chớp mắt. Thậm chí, ngay cả khi Phí Dạ gõ cửa bước vào hắn cũng không phát hiện ra.

https://thuviensach.vn

“Lôi tiên sinh…”

Phí Dạ nhìn tình cảm lan tràn trên gương mặt Lôi Dận, trong lòng chấn động không thôi. Người luôn có sự cảnh giác cao độ như Lôi tiên sinh lại không nghe thấy tiếng bước chân của hắn?

Lôi Dận lúc này mới có phản ứng lại, cũng ý thức được bản thân mình hơi khác thường một chút, nhíu nhíu mày, thấp giọng mệnh lệnh...

“Phí Dạ, cậu lập tức đi làm việc này cho tôi!” Tầm mắt của hắn không một chút nào rời khỏi Mạch Khê. “Lập tức thu mua một bệnh viện phụ sản, tôi muốn bác sĩ chuyên khoa nhi, chuyên gia dinh dưỡng, bác sĩ tâm lý giỏi nhất. Tóm lại tất cả các loại bác sĩ, đều phải giỏi nhất cho tôi!”

Phí Dạ nghe vậy xong, nao nao...

“Lôi tiên sinh, ý của ngài là..."

“Mở một bệnh viện riêng cho Mạch Khê và đứa bé.”

Lôi Dận trực tiếp nói thẳng. Ánh sáng từ đèn điện chiếu trên từng đường nét cương nghị của khuôn mặt hắn, phác họa sự anh tuấn cứng rắn, ngay cả hai tròng mắt cũng không còn thấy vẻ như thường ngày.

Phí Dạ kinh ngạc nhìn Lôi Dận, khóe môi giật giật, lại không thể nói được câu gì thêm.

Lôi Dận nhìn hắn, trong lòng biết rõ hắn đang suy nghĩ gì, lãnh đạm giải thích, “Cho dù là trong bệnh viện tư cũng sẽ có người khác nhập viện. Nếu muốn bảo đảm tuyệt đối, tất nhiên ở đó chỉ có thể có một mình Mạch Khê!”

“Vâng, Lôi tiên sinh. Như vậy có thể bảo đảm an toàn cho tiểu thư Mạch Khê.” Phí Dạ cúi đầu nói.

https://thuviensach.vn

Một tia sáng phức tạp lướt qua đáy mắt Lôi Dận, như tia sao băng vụt sáng…

“Cậu sai lầm rồi, tôi chỉ muốn bảo đảm cho đứa bé được an toàn!”

Giọng điệu hắn đột nhiên có chút lạnh lẽo, đường chân mày anh tuấn cũng hơi hơi nhíu lại, như thể đang tận lực tránh thoát khỏi cảm giác không thể hiểu được đó. Cảm giác kia đối với hắn rất xa hạ, khiến hắn không thoải mái…

Phí Dạ sửng sốt, ngay sau đó hướng đến Lôi Dận hỏi, giọng nói cũng không kiên định như lúc trước nữa...

“Lôi tiên sinh, ngài…muốn bảo vệ cho đứa bé này?”

Ưng mâu màu lục lạnh ngắt của Lôi Dận co lại, con ngươi thâm trầm phát ra ánh sáng như một loại đá quý. Hắn nâng tay, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve trên khuôn mặt bé nhỏ nhợt nhạt của Mạch Khê, như đang vuốt ve một khối nhuận ngọc. Sau đó ngón tay chậm rãi di chuyển xuống, dừng trên bụng cô, nơi đang bảo vệ cốt nhục của hắn…

“Đứa bé này là của tôi, tôi đương nhiên muốn!”

“Nhưng là…”

Giọng nói Phí Dạ càng thêm chần chờ, ngay cả mi tâm cũng hơi hơi nhíu lại, “Tiểu thư Mạch Khê là con gái nuôi của ngài, mối quan hệ này nếu để người ngoài biết đến, có lẽ..."

“Đây đều là luân lý rườm rà của loài người!”

Giọng nói lạnh như băng của Lôi Dận cắt ngang lời Phí Dạ nói, bên môi hắn lại dấy lên một độ cong khiến người ta không thở được, như ma vương

https://thuviensach.vn

không gì cản nổi, có thể nắm giữ Càn Khôn vận mệnh, xoay thiên chuyển địa trong lòng bàn tay...

“Tôi muốn cô ấy là con gái tôi, cũng là... người phụ nữ của tôi!”

“Lôi tiên sinh, chuyện này nếu bị lão gia biết được sẽ rất khó khăn.” Phí Dạ cảm thấy nên nhắc nhở điều này một chút.

Lôi Dận nở nụ cười, khuôn mặt càng thêm lạnh lẽo, đủ để có thể đóng băng bất cứ thứ gì, lại chỉ nói một câu ngắn gọn, trầm ổn hữu lực...

“Phí Dạ, đứa bé này là người thân duy nhất của tôi!”

Thân mình Phí Dạ run lên, ánh mắt ngưng trọng lộ ra sự thấu hiểu rõ ràng cùng... đau lòng!

Không sao, trong lòng hắn đang đau đớn vì Lôi tiên sinh. Người đàn ông cao cao tại thượng như vậy, giờ khắc này lại làm hắn đau lòng!

Bên cạnh Lôi tiên sinh nhiều năm như vậy, hắn chưa từng gặp qua người đàn ông này có một nụ cười thật sự. Trong thế giới của ngài ấy cho tới bây giờ cũng chưa có được chữ “vui vẻ”, làm bạn cũng chỉ có sự giết chóc cùng máu tươi, nhất là quá khứ kinh hoàng kia không giống với bất kỳ điều gì người bình thường từng trải qua, đã sớm khiến hắn mất đi tình người, chết lặng tình cảm.

Mà tiểu thư Mạch Khê mang thai con của Lôi tiên sinh, là con của Lôi tiên sinh, như chính lời ngài ấy nói, đứa trẻ này là của ngài ấy, thậm chí toàn bộ... sinh mệnh!

Người đàn ông chưa từng biết đến tình thân này, giờ đây lại dâng lên một khát vọng gia đình, hoàn toàn tự nhiên…

Có lẽ, đúng là bởi vì đứa trẻ này đã thực sự dạy cho hắn biết “vui vẻ”!

https://thuviensach.vn

“Tôi hiểu được, Lôi tiên sinh. Ngài yên tâm, tôi sẽ nghe theo hết thảy!”

Phí Dạ nhận mệnh lệnh này tự đáy lòng, hai tròng mắt căng thẳng đảo đến Mạch Khê đang nằm trên giường, đáy lòng có những cơn đau khó hiểu đánh úp lại.

Hắn biết rõ vì sao lại như vậy!

Cho tới bây giờ, hắn cũng không dám đoán tâm tư của bản thân mình. Chính hắn không nghĩ mình cũng sẽ miệt mài theo đuổi hình dáng tươi cười như hoa của Mạch Khê, lúm đồng tiền của cô ấy…

Hắn làm sao hiểu được niềm vui bình thường của một người đàn ông?

Hắn với Lôi Dận giống nhau, hắn cũng chỉ có những vết thương nát lòng mà thôi.

Vì thế ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ Mạch Khê, hắn yêu sự yếu đuối của cô, yêu sự thanh thuần đó, yêu nụ cười xinh đẹp kia, vì thế cho nên... yêu thương người con gái ấy!

Tâm Phí Dạ chua xót…

Hắn, yêu một người con gái không nên yêu!

Có lẽ, đến lúc này, là lúc hắn phải buông tay, bởi vì hắn nhìn thấy được tình cảm trong đáy mắt Lôi tiên sinh, tình cảm của người đàn ông kia không hề thua kém hắn…

Lôi tiên sinh từ khi bắt đầu cho tới bây giờ chưa từng tuân thủ theo luân lý của con người, cũng chỉ có hắn mới dám ngông cuồng nói ra những lời như vậy... muốn cô ấy là con gái mình, cũng muốn cô ấy là người phụ nữ của mình. Có lẽ, người đàn ông như vậy mới có thể mang đến cho Mạch Khê hạnh phúc…

https://thuviensach.vn

Chỉ là...

Hai người bọn họ đều giống nhau…

Là một loại đàn ông, không hiểu “vui vẻ”.

Lôi Dận đưa tay kéo chăn trên người Mạch Khê lên, sau đó nhìn về phía Phí Dạ...

“Hôm nay vất vả cho cậu, từ khi làm Nghi trượng cho tới bây giờ hình như là lần đầu tiên bị bắt đánh nhau.”

Phí Dạ hiểu rõ ý tứ trong lời của hắn. Có một số việc căn bản không thể lừa được ánh mắt của Lôi Dận, hơn nữa, hắn cũng thực sự không muốn giấu giếm điều gì.

“Bảo vệ sự an toàn của tiểu thư Mạch Khê là điều tôi phải làm.”

“Nhưng cũng không phải dung túng cho nhóc con này quậy phá.”

Giọng điệu Lôi Dận hờ hững, ngoài miệng tuy nói vậy nhưng không một tia tức giận, ngược lại khi nhìn về phía Mạch Khê, trong mắt hắn tỏa ra hơn một tia dịu dàng…

“Tên bị con nhóc này quậy thế nào rồi?”

“Không có gì đáng ngại. Tiểu thư Mạch Khê dù sao cũng là con gái, sức lực không lớn bao nhiêu.” Phí Dạ vội vàng trả lời.

Lôi Dận gật gật đầu, đôi mắt khóa chặt gương mặt Mạch Khê, “Xử lý chuyện này một chút, cần thì cho phí bịt miệng, tóm lại không để bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến cô ấy.”

“Vâng, Lôi tiên sinh!” Phí Dạ vâng mệnh.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận không nhắc lại nữa, trong mắt dần dần dịu xuống như một chấm nhỏ nhàn nhạt, sự ấm áp chậm rãi hòa tan hơi thở lạnh băng toàn thân hắn…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16

Sự Ấm Áp Đơn Thuần

Khi mặt trời mọc, là bắt đầu một hy vọng mới, một ngày mới của con người…

Bệnh viện thật yên tĩnh, mặt cỏ xanh mướt. Mùi thuốc khử trùng lan tỏa trong không khí đến ngai ngái. Tương phản hoàn toàn với đó là hương hoa nhàn nhạt đương vương vào từng góc không gian nhỏ, như tơ nhện quấn quanh lòng người.

Phòng bệnh được thiết kế tinh xảo. Ánh mặt trời vàng ấm áp vờn quanh cửa sổ sát đất khá lớn, chiếu xuống bên dưới, lan tỏa sự ấm áp. Mạch Khê yên lặng nằm trên giường, toàn thân hệt như được bao phủ bởi ánh sáng rực rỡ kia, như cô công chúa đi ra từ mộng ảo của lâu đài cổ tích. Khuôn mặt tĩnh lặng kia, trong một khắc, cuối cùng cũng hơi hơi cử động…

Ánh nắng ấm áp hôn nhẹ gò má cô, khiến sau khi hoảng hốt mà tỉnh lại, Mạch Khê tựa như đang đặt mình trong làn mây sớm, toàn thân đều mềm nhũn, cảm giác thoải mái chưa từng có vây bọc lấy cô, khiến cô không muốn dậy lại nữa.

Ánh mắt trong veo hơi hơi chuyển động. Trong không gian mông lung chỉ cảm thấy hương vị của ánh mặt trời, lại mang theo một chút hương hoa

https://thuviensach.vn

sơn trà (tên chính xác là ‘sơn tra’) thơm ngan ngát. Cảm giác này thực sự dễ chịu lắm, giống như khi cô đang thực sự hạnh phúc vậy.

Đôi mắt rốt cuộc cũng trở nên rõ ràng hơn, Mạch Khê ‘ưm’ một tiếng…

Đây là nơi nào?

Tràn đầy màu sắc nhu hòa dịu nhẹ, có chút xa hoa sang trọng, căn phòng này có thiết kế đặc biệt tinh tế của những khách sạn hàng đầu, hoặc như là trong thế giới cổ tích. Tựa như bên tai cô còn văng vẳng tiếng đàn nhẹ nhàng, phiêu đãng trong không khí.

Ánh mắt cô chuyển một vòng, lại thấy trước cửa sổ sát đất, một bóng dáng cao lớn đang lẳng lặng đứng yên, tâm Mạch Khê đột nhiên căng thẳng.

Sự quen thuộc quá sâu sắc của bóng dáng kia đánh sâu vào tầm mắt cô. Hai cánh tay hắn đặt trên bệ cửa sổ, tựa hồ như đang thưởng thức phong cảnh bên ngoài. Chẳng qua, cảnh vật xung quanh hắn tự nhiên tạo nên một áp lực rất lớn, tựa như con chim ưng hùng mãnh đầy sức mạnh trên không trung, mỗi đường nét đều tỏa ra khí thế, sự tàn nhẫn, lạnh lùng của hắn.

Hết thảy mộng ảo đều biến mất.

Mạch Khê đột nhiên ngồi bật dậy, ngay sau đó, cơn choáng váng ập ngay đến, cô cảm giác như bị người ra rút hết gân tay gân chân vậy!

Thế này là thế nào?

“Tỉnh rồi?”

Bên cửa sổ, giọng nói trầm thấp quen thuộc của người đàn ông vang lên, vẫn lạnh lẽo như trước, nhưng trong đó dường như mang theo một chút

https://thuviensach.vn

mềm mại, tựa như đã được ánh mặt trời hòa tan, thiếu đi sự tàn nhẫn như bình thường.

Mạch Khê theo tiếng nói nhìn lại...

Ánh nắng mặt trời dừng trên người Lôi Dận. Bóng dáng cao lớn của hắn tựa hồ che khuất đi ánh sáng rực rỡ, tôn lên sườn mặt anh tuấn như được điêu khắc từ đá cẩm thạch, lúc sáng lúc tối. Đôi mắt màu lục sâu trầm như biển dưới ánh mặt trời hơi hơi nheo lại, tất cả đều khóa chặt trên người cô.

Cô không thể không thừa nhận, giờ khắc này, người đàn ông kia thực sự khiến cho người ta động lòng.

Hắn vẫn đứng ở cửa sổ với thân thể cao lớn anh tuấn. Bộ âu phục trên người không còn vẻ thẳng thớm mọi khi nhưng không hề làm mất đi dáng vẻ cao cao tại thượng cùng nét cao quý của hắn. Gương mặt hắn có vẻ hờ hững nhưng nét cười bên môi lại khiến vẻ mặt hắn dịu dàng đi rất nhiều.

Dịu dàng?

Từ lúc nào thì từ ngữ miêu tả này lại xuất hiện với hắn?

Mạch Khê đột nhiên ảo não. Cứ thế, tự nhiên trong chớp mắt, cô bỗng giật mình vì cảm giác rung động này. Loại cảm giác kia khiến cô rất không thoải mái, cũng rất nguy hiểm…như thể…

Chỉ là mấy ngày ngắn ngủi không gặp, dường như cũng rất nhớ…

Tại sao lại có thể như vậy?

Cô phải thống hận hắn mới đúng!

Nghĩ đến đây, Mạch Khê kéo mạnh chăn ra, xuống giường. Cô phải rời khỏi nơi này, hoặc ít nhất, cô không muốn ở trong tầm mắt của hắn.

https://thuviensach.vn

Không ngờ, chân vừa đặt trên thảm lại có chút mềm yếu không có sức lực, thân mình hơi hơi lảo đảo. Ngay sau đó, cánh tay rắn chắc tráng kiện của người đàn ông vươn ra, ôm cô lại. Mùi hương nhàn nhạt dễ chịu bao vây lấy cô, khiến tâm cô đột nhiên co rút lại, hoàn toàn khó thở…

“Buông ra!”

Bộ dáng quật cường lãnh đạm của cô chiếu vào trong mắt Lôi Dận, khiến hắn nhẹ nhàng cười...

“Cho dù tôi buông em ra, thì em có sức mà đi đâu chứ?”

Mạch Khê thảng thốt một chút, không phải vì ngôn ngữ của hắn, mà là bởi vì, hắn đang... tươi cười!

Cô vừa mới nhìn lầm sao?

Hắn mà lại nở nụ cười?

Tuy rằng nhàn nhạt một chút, nhưng cũng không có lạnh lùng như thường, giống như ôn hòa dịu nhẹ từ trong lòng lướt qua. Cảm giác dịu nhẹ như vậy không nên thuộc về hắn…

Thấy cô giật mình, cả người đều ngây cả ra, Lôi Dận nghĩ là do cô vừa nghe xong lời hắn nói. Hắn có vẻ vừa lòng lại nhếch môi, từ tốn nói tiếp, “Tuy rằng em đã ngủ hai ngày, nhưng mà lại chưa ăn gì cả. Tôi sẽ không để em ra khỏi cửa.”

“Ông, ông mà lại cười sao?..."

Mạch Khê hơn nửa ngày mới thoát khỏi sự kinh ngạc, ngón tay nhỏ chỉ vào hắn, đôi mắt đẹp đều mở lớn, như vừa gặp quỷ vậy. Cô thậm chí quên hỏi thân thể mình như thế nào, vì sao lại nằm ở đây…

Lôi Dận ngẩn người, một lúc lâu không nói gì…

https://thuviensach.vn

“Là người thì đều phải cười!”

“Ông không phải người..."

Mạch Khê thốt ra theo bản năng, lại ý thức được mình lỡ lời, liền vội vàng im miệng. Bây giờ là lúc thân thể yếu ớt, cô cũng không muốn gây chuyện với hắn, bằng không lại nhận kết cục rất thảm thương.

Quả nhiên, Lôi Dận sau khi nghe xong những lời này, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, ánh mắt như hai lưỡi kiếm sắc bén muốn lăng trì cô!

Ngay khi Mạch Khê tưởng hắn sẽ nổi điên lên, đã thấy sắc mặt hắn lại từ từ dịu xuống, ánh mắt cũng trở nên nhẹ nhàng hơn một chút. Giọng nói hắn trầm thấp thoang thoảng mùi hương dễ chịu vang lên bên tai cô, tuy rằng rất nhẹ, nhưng lọt vào tai Mạch Khê thì có lực công phá chẳng khác nào một quả bom nguyên tử...

“Nể mặt đứa nhỏ, tôi sẽ tha thứ cho lần lỡ miệng này của em! Lần sau không được viện dẫn lý lẽ này nữa!”

Nói xong câu đó, hắn ôm lấy thân thể bé nhỏ của cô, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, sau đó ấn một cái nút trên đầu giường, trầm thấp ra lệnh, “Đem thức ăn vào đây!”

Sắp xếp tốt mọi thứ, hắn mới quay đầu nhìn về phía Mạch Khê, đã thấy đôi con ngươi của cô trừng lớn, so với quả bóng cao su còn lớn hơn. Thậm chí, đôi môi anh đào xinh đẹp đang hé mở vì quá ngạc nhiên…

“Thân thể em thiếu máu nghiêm trọng. Từ hôm nay trở đi, đi đâu cũng không được!” Lôi Dận ngồi xuống bên cạnh cô, giọng nói bình tĩnh mà lại như ra lệnh.

Mạch Khê hoảng hốt, như từ trong mơ tỉnh dậy. Cô nhìn Lôi Dận thật lâu, rốt cuộc cũng vô lực mà mở miệng...

https://thuviensach.vn

“Đứa nhỏ, đứa nhỏ nào?

Khóe môi vốn cương nghị của Lôi Dận nhẹ nhàng cong lên, trong ánh mắt hắn dần tản ra vẻ thoải mái…

“Con của tôi!”

Bàn tay lớn của hắn chậm rãi đặt lên bụng của Mạch Khê. Hắn nâng tầm mắt lên, đôi mắt sắc bén dừng lại trong đáy mắt kinh ngạc của cô, phản chiếu sự bá đạo cùng mị lực của hắn…

“Em, thực sự đã có con với tôi!”

Mặt Mạch Khê đột ngột trở nên tái nhợt...

“Ông, ông nói cái gì?”

Lôi Dận nhìn cô, đôi mắt xanh lục không hề chớp, đối diện với đôi mắt đẹp đầy kinh ngạc, từng tiếng lặp lại, “Em, thực sự đã mang thai con của Lôi Dận tôi!”

“Không…”

Mạch Khê chỉ cảm thấy máu toàn thân mình theo lời nói của hắn mà đều chảy ngược cả rồi. Cô cảm giác như thể một chậu nước lạnh đột ngột dội xuống mình. Trong lòng cô dường như có một sức mạnh “dời non lấp biển” đánh úp lại, ngón tay cô không chịu được mà run rẩy...

“Không!”

Giọng nói cự tuyệt của cô càng thêm lớn. Cô không nói thêm một lời nào nữa, đứng dậy, dùng hết sức đẩy Lôi Dận ra, rồi cố nén một trận mê muội trong đầu, chạy tới cửa phòng bệnh, vừa muốn mở ra...

“Rầm!”

https://thuviensach.vn

Bàn tay lớn phía sau cô đột nhiên vươn tới, đóng mạnh cửa lại. Ngay sau đó, thân mình cô bị buộc quay lại, đối diện với cặp mặt xanh lục ánh lên vẻ lạnh lẽo của loài sói.

“Làm cái gì?” Giọng nói trầm thấp của Lôi Dận rõ ràng không vui.

Hô hấp của Mạch Khê trở nên dồn dập, lông mi thật dài vô lực mà run run, giống như lòng cô lúc này vậy…

“Không có khả năng này. Tôi, tôi làm sao có thể mang thai? Tôi, tôi muốn tìm bác sĩ hỏi cho rõ ràng…”

Bàn tay lớn của Lôi Dận phủ trên đầu vai cô. Dáng vẻ nhợt nhạt của cô như thể lúc nào cũng có thể ngã xuống. Hắn cưỡng chế vẻ không vui trong lòng, cúi đầu nói, “Chúng ta ở trên giường cho tới bây giờ không có áp dụng biện pháp phòng tránh nào cả, em mang thai là chuyện bình thường. Đứa trẻ sắp được hai tháng rồi!”

Nói tới đây, trong lòng hắn có bao nhiêu là áy náy. Gần hai tháng mang thai, khoảnh khắc cô trở thành người phụ nữ của hắn, không tính là lần đó, cũng ít nhất vài lần về sau này. Nhưng là, trong quá trình đó, hắn hết lần này đến lần khác không kiêng dè mà chiếm lấy thân thể cô…

Nghĩ đến một lúc sau, xem như vận khí hắn tốt sao?

Thân mình Mạch Khê hoàn toàn xụi lơ cạnh cửa. Ánh mắt cô dần dần trở nên mông lung, môi cô run run, thật lâu sau đó, mới tuyệt vọng nói, “Đứa trẻ này…không thể được. Tôi không thể có đứa trẻ này được…”

“Em nói cái gì?”

Lôi Dận nhìn cô chằm chằm, ánh mắt dần dần trở nên trầm xuống lạnh lùng. Gương mặt anh tuấn của hắn cau lại, bàn tay lớn đột nhiên nắm chặt hơn, dường như muốn bóp nát cô. Giọng nói hắn đột nhiên cao hơn...

https://thuviensach.vn

“Đáng chết, em dám không cần con của tôi?”

Mạch Khê đột nhiên mất đi giọng nói, nhìn hắn, thái độ của hắn đủ để khiến cho nội tâm cô kinh hãi vô cùng. Cô như cánh hoa bi thương rơi xuống, mất đi hết sức lực.

“Ông điên rồi sao? Ông làm sao có thể muốn đứa trẻ này? Làm sao có thể?” Bàn tay bé nhỏ tóm chặt lấy áo sơ mi của hắn, ánh mắt cô đột nhiên giống như thanh kiếm, vẻ oán hận tràn ra!

“Tôi là con gái nuôi của ông, làm sao ông có thể ép tôi mang thai con ông được?”

Một câu cuối như là hét lên, cùng lúc đó, hai hàng nước mắt theo khóe mắt cô chảy xuống. Cõi lòng cô giờ khắc này…đã vỡ vụn ra rồi…

Mắt Lôi Dận chợt ngày càng trở nên lạnh lẽo, hàn ý dường như có thể đóng băng người khác. Hắn nghiến răng nghiến lợi nói, “Em tốt nhất an phận sinh đứa trẻ này cho tôi!”

Tâm Mạch Khê hoàn toàn tuyệt vọng, nhìn hắn thật lâu, thật lâu sau đó, đột nhiên cô cười lạnh, lạnh đến khôn cùng…

“Đây là cách ông trả thù mẹ tôi đúng không? Ông hận Bạc Tuyết, bởi vậy thu dưỡng con gái của mẹ, chỉ vì để cho cô ta thay thế Bạc Tuyết trở thành đối tượng phát tiết của ông, cuối cùng còn bi ai mà mang thai con ông. Ông căn bản không phải là người, nếu ông là người, nên hiểu được làm như vậy có bao nhiêu là vô lương tâm. Ông đáng bị trời chu đất diệt!”

“Em nói đúng, tôi không phải người, vậy nên tôi cũng không cần lương thiện, lại càng không sợ cái gì mà ‘trời chu đất diệt’!”

Gương mặt Lôi Dận trầm xuống, đầy lãnh khí, ngay cả giọng điệu hắn cũng trở nên rét lạnh cực độ. Trong con ngươi màu lục mang theo một chút

https://thuviensach.vn

tình cảm, chống lại đôi mắt nâu trong như nước của cô, gằn từng tiếng uy hiếp...

“Vậy nên, em tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, sinh hạ con tôi!”

“Nếu không?” Mạch Khê lạnh lùng chống lại đôi mắt hắn, bên môi cũng chỉ còn vẻ đau đớn cùng bi ai đến vô tận.

“Nếu em dám bỏ đi con tôi..." Ngũ quan Lôi Dận mỗi một chỗ đều lộ ra một áp lực rất lớn, như lưỡi kiếm đóng băng, xuyên thấu tâm Mạch Khê. Tròng mắt hắn co rụt lại...

“Chính tay tôi sẽ giết em!”

Toàn thân Mạch Khê run lên, đầu óc hỗn độn đột nhiên bị lời hắn nói đập vào, ngay sau đó, nhất thời nổ tung, ngay cả da đầu cũng run lên...

“Nguyên nhân ông tự tay giết Bạc Tuyết, chính là... bà ấy từng bỏ đi con của ông?”

Khuôn mặt Lôi Dận càng trở nên lạnh như băng, ước chừng nhìn cô chừng một phút đồng hồ, nhưng lại không có mưa rền gió dữ nổi lên như cô tưởng tượng. Ngược lại, hắn không chút tiếng động mà ôm cô vào lòng, một lần nữa đặt cô xuống giường, gương mặt lạnh lùng, nói...

“Không cần khiêu chiến với tính nhẫn nại của tôi, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời là được rồi!”

Cuối cùng, hắn ngẩng đầu lên nhìn cô, “Bên trường học tôi đã sai người xin nghỉ, công ty DIO em cũng không cần tới, các hoạt động của em tất cả đều dừng lại.”

Đáy lòng Mạch Khê hoàn toàn trống rỗng, sự tuyệt vọng chưa từng có hoàn toàn vây bọc lấy cô…

https://thuviensach.vn

Nếu đổi lại là một người đàn ông khác, là một người đàn ông cô yêu tha thiết, giờ khắc này cô tin rằng, bản thân mình sẽ vui vẻ, sẽ hạnh phúc. Nhưng là, hiện tại cô đang mang thai đứa trẻ của cha nuôi, là đứa con của người đàn ông đã giết mẹ cô, cô phải tiếp nhận sự thật này bằng cách nào? Phải như thế nào mới yên tâm, mới bình ổn mà nhìn đứa trẻ này ra đời?

Cô rất thích trẻ con, rất, rất thích, lại là đứa con của chính mình thì sao có thể không muốn nhìn thấy nó ra đời và lớn lên chứ? Có điều, hiện tại…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17

Sen Tịnh Đế Nở Rộ

Mạch Khê hoàn toàn như bị giam lỏng trong bệnh viện, không thể lên lớp, cũng không thể đi hát trở lại.

Lôi Dận chẳng những lệnh cho Phí Dạ, chỉ trong một ngày thu mua bệnh viện chuyên khoa này, cùng lúc đó còn mời tất cả những chuyên gia hàng đầu của thế giới với cam kết tiền lương khủng khiếp. Hành động nhanh chóng như thế này khiến người ta không theo kịp.

Mười mấy người làm từ tòa thành cũng tới hết đây, còn có cả các đầu bếp hàng đầu, chuyên gia dinh dưỡng… đến từ các nơi trên thế giới chỉ hầu hạ có mỗi một mình Mạch Khê.

Sau khi rõ ràng hết mọi tình huống, Mạch Khê mới biết, thì ra cả bệnh viện to như vậy cũng chỉ có một bệnh nhân, chính là cô... Mạch Khê!

Ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, trên mặt cỏ xanh tươi tốt loang lổ màu vàng tươi, hơi hơi lay động. Trên mặt cỏ, chỉ vài cơn gió nhẹ thi thoảng thổi qua.

Bên cạnh bãi cỏ là một hồ sen khá lớn, rất khó có thể ở những nơi như thế này được chiêm ngưỡng được cây lá hoa cỏ. Mạch Khê lẳng lặng đứng

https://thuviensach.vn

bên bờ hồ sen, nhập thần nhìn trân trân vào loài hoa đỏ bừng thần thánh kia. Nhìn kỹ mới phát hiện, thì ra là... sen Tịnh Đế!

Trên gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không hề có chút sức lực nào của Mạch Khê hiện lên một chút kinh ngạc. Loài sen Tịnh Đế này cô chỉ nhìn thấy trong sách, không ngờ lại có thể nhìn thấy ở ngoài đời.

Sen Tịnh Đế, đến từ vùng Trung Á và Tây Á. Sen Tịnh Đế có các loại như "Song tôn hai đầu", "Cửu phẩm đài sen", "Tứ phía bái Quan Âm", cũng có loài trên đài đến mười ba hoa sen, nhưng một đài hai bông như thế này cũng rất hiếm thấy rồi.

Trong số hàng ngàn vạn loài sen, loài sen này là trân phẩm quý hiếm vô cùng. Hai bông hoa trên một đài sen, dễ dàng tạo nên một hình ảnh hết sức kỳ diệu. Từ cổ chí kim, đối với tất cả mọi người, hoa sen Tịnh Đế biểu trưng cho sự cát tường, dấu hiệu vui mừng, thiện lương, hóa thân của sự xinh đẹp. Trong các loài sen khác, sen Tịnh Đế được coi như là thể biến dị di truyền. Trên thực tế, nó chỉ có hai hoa, các hoa này trên cùng một đài sen nở ra hai bên. Vì vậy, có người cũng gọi là nó là loài hoa của tình yêu vợ chồng.

Trên hồ sen rộng lớn thoảng qua một làn gió nhẹ, lay động cánh sen, giống như tản ra từng đợt trong nước, mang đến mùi hương nhè nhẹ. Chắc hẳn có người chăm sóc cẩn thận vô cùng, bằng không làm sao có thể tươi tốt, sinh sôi nảy nở đẹp đến như vậy.

Chỉ là, hồ sen Tịnh Đế trân quý đến nhường ấy, chủ nhân của nó sao lại vứt bỏ?

Từng sợi tóc của Mạch Khê dường như cũng nhuốm chút hương dịu nhẹ của hoa sen. Cô nhìn đến xuất thần, lại cảm thấy đầu vai mình có một chút ấm áp. Theo bản năng, cô quay đầu lại nhìn, liền chạm vào đôi mắt xanh lục lạnh lẽo kia…

https://thuviensach.vn

Áo khoác của người đàn ông trên vai cô có mùi hương nhàn nhạt thuộc về hắn, quanh quẩn xung quanh cô, va chạm vào lồng ngực của cô một chút…

“Đừng nhúc nhích, tôi chỉ muốn ôm em một chút, sẽ không làm gì cả!”

Giọng nói quá mức trầm thấp của Lôi Dận giống như một tảng đá, nặng nề đè nén lòng Mạch Khê, khiến sự bất an trong cô cũng dần dịu xuống. Tay chân cũng ngừng giãy giụa.

Giọng nói trầm thấp không hề mang theo ý lạnh lùng như vậy vẫn là lần đầu tiên Mạch Khê nghe được. Cô không dám quay đầu nhìn biểu cảm bây giờ của hắn, chỉ cảm thấy trong lòng thích được như vậy. Hắn lẳng lặng ôm cô, trong chớp mắt có một tiếng thở dài vừa lòng.

Mạch Khê cúi đầu theo bản năng, nhìn bàn tay lớn của hắn đang đặt trên bụng mình. Bàn tay dày rộng như vậy lại dè dặt mà cẩn trọng, không khỏi khiến cô nảy sinh cảm giác khác lạ, nhưng mang theo đó cũng là sự hồ nghi nho nhỏ...

Người đàn ông này rốt cuộc là đang nghĩ gì? Xem ra hắn thực sự rất khát khao đứa trẻ này, thậm chí liều lĩnh bảo vệ đứa trẻ trong bụng cô?

Là như thế này sao?

Hay là, hắn có một mục đích khác?

Lạnh lùng, tàn nhẫn đến khốc liệt như hắn, một người đàn ông như vậy làm sao có thể thích bị ràng buộc? Cuộc sống của hắn như trôi trên lưỡi dao, là cao cao tại thượng đủ để có thể lấy tay che trời, là long đầu của hai phái hắc bạch. Nếu thực sự thích một đứa con, những người phụ nữ qua lại với hắn hắn là sẽ vì hắn không biết sinh hạ bao nhiêu đứa? Ví dụ Bạc Cơ chẳng hạn, cô bên cạnh hắn bao năm như vậy, là tình nhân của hắn, tỷ lệ mang thai nên lớn hơn chút nữa mới phải?

https://thuviensach.vn

Bạc Cơ…cùng với Bạc Tuyết, cũng chính là mẹ ruột của cô, bộ dáng giống như như đúc, rốt cục cô ấy là ai? Chỉ đơn giản là vì có bộ dáng rất giống với Bạc Tuyết nên mới nảy sinh qua hệ này? Vì sao cố tình ở bên cạnh Lôi Dận?

Từ đầu đến cuối, phần lớn bí ẩn luôn luôn không được gỡ bỏ, khiến cho Mạch Khê tưởng rằng mình thực sự đã tiếp cận được sự thật, cuối cùng lại phát hiện đây chẳng qua cũng chỉ là một bí mật trong số đó. Mọi thứ lại trở về với điểm xuất phát ban đầu, không có một chút tiến triển nào.

Nhưng mà, dường như cũng rất lâu rồi cô không nhìn thấy Bạc Cơ. Từ lần trước gặp mặt cho đến giờ, cô ấy tựa như đã biến mất vậy. Chẳng lẽ, người đàn ông đang ở phía sau cô đây, không hề đi tìm gặp cô ấy?

Đang lúc Mạch Khê chìm vào những suy nghĩ sâu xa khác...

“Ở trong lòng tôi còn muốn nghĩ đến những người khác, hả?”

Cùng với giọng nói trầm thấp bên tai vang lên, thân thể bé nhỏ của cô cũng bị bàn tay lớn của người đàn ông kéo lại chặt hơn, giữ lấy vòng eo nhỏ của cô, khiến cô trực tiếp đối diện với hắn...

“Nhìn tôi, chỉ được nhìn tôi!”

Sự bá đạo của Lôi Dận có chút khiến người ta giận sôi máu, so với lúc trước càng khủng khiếp hơn. Mệnh lệnh trực tiếp không chút che giấu nào đang như buộc cô phải tuân theo.

Mạch Khê theo bản năng nhìn hai tròng mắt của hắn. Giờ khắc này, hắn cứ như vậy không e dè điều gì mà ôm cô. Nếu có người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ lầm tưởng, cho rằng bọn họ là một đôi tình nhân. Chỉ có Mạch Khê… Trong lòng cô đều hiểu rõ, người đàn ông này là một hung thủ tàn nhẫn, là kẻ có cùng nhịp thở với người đã giết mẹ cô!

https://thuviensach.vn

Thậm chí, hắn bây giờ vẫn cứ nhìn cô chăm chú như vậy…

“Nghe Hàn Á nói, em chỉ uống có một phần canh?”

Ngữ khí Lôi Dận mặc dù có chút không vui, nhưng nếu nghe cẩn thận, lại như thể có pha một chút trách cứ đầy cưng chiều. Hắn cúi đầu, hơi thở dừng trên đôi mày của cô, giống như làn sóng nhè nhẹ thổi qua…

Mạch Khê sửng sốt một chút, rồi lãnh đạm nói, “Tôi, tôi chẳng có khẩu vị…”

“Không sao cả, chúng ta tiếp tục đổi đầu bếp cho đến khi em có khẩu vị mới thôi.”

Bộ dáng ngây ngốc ngẩn ngơ của cô như thế khiến Lôi Dận có chút ý cười. Bàn tay lớn khẽ vuốt mái tóc dài mềm mại, cúi đầu nói lời dung túng.

“Ông…” Mạch Khê như trợn mắt nhìn hắn. Hắn hẳn phải tức giận mới đúng chứ? Ít nhất cũng không nên phản ứng theo cái dạng này.

“Có lẽ..."

Lôi Dận đưa khuôn mặt tuấn tú tới gần cô, đôi mắt màu lục băng lạnh còn mang theo một chút suy xét, “Em thích ăn cái gì? Tôi sai người đi chuẩn bị.”

Gương mặt tuấn mỹ kia tới gần khiến tâm tình Mạch Khê hoảng hốt. Bàn tay nhỏ bé dùng sức đẩy hắn ra, nhíu nhíu mày, nói, “Mỗi ngày ông đều rất rảnh hả?”

Hai ngày nay, tại sao cứ nhìn thấy ông ta suốt vậy? Dường như là hai tư giờ đều bên cạnh cô, mà cũng có thể như quỷ vậy, lúc nào cũng xuất hiện bất thình lình được.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê tránh thoát như vậy dường như khiến Lôi Dận bất mãn. Bàn tay lớn lại duỗi ra lần nữa, kéo cô khóa chặt vào lồng ngực mình, hơi thở lạnh lẽo theo lời nói của hắn chỉ duy độc vẻ bá đạo chiếm hữu...

“Không được rời khỏi tôi nửa bước!”

“Ông..."

Mạch Khê tức giận đến cắn môi, mắt trừng trừng nhìn hắn, chống đối lại đôi mắt màu lục quá mức lạnh lùng kiến, bất mãn mà nhíu chặt mày, “Tôi không phải là con nít!”

“Được, giờ em là phụ nữ có thai.”

Lôi Dận có vẻ rất có tính nhẫn nại, “Từ nay về sau, em muốn ăn cái gì, muốn làm gì, muốn đi đâu đều phải được tôi đồng ý, hiểu chưa?”

Mạch Khê dỗi, quay đầu sang một bên, cố ý không nghe hắn đang nói cái gì.

Lôi Dận không giận, ngược lại còn cười. Hắn cúi đầu, tiếng cười quanh quẩn trong lồng ngực, trầm thấp va chạm vào lòng Mạch Khê. Bàn tay lớn kia một lần nữa xoay gương mặt cô lại, ngón tay thon dài nâng cái cằm nhỏ của cô, giọng nói cũng có ý thức mà thấp xuống...

“Ngoan ngoãn nghe lời, không được cáu kỉnh với tôi.”

“Tôi dám sao?”

Mạch Khê cười lạnh, bên môi thậm chí còn có một tia thê lương, “Hết thảy mọi thứ của tôi không phải là ông, vị cha nuôi này nắm giữ hết trong tay hay sao? Tôi còn được cáu kỉnh à? Bệnh viện này, ngay cả bác sĩ cũng đều là người của ông rồi!”

https://thuviensach.vn

Cánh tay Lôi Dận hơi hơi buông lỏng một chút, sắc mặt đã có chút đông lạnh. Dường như hắn đang cố kìm nén cơn giận dâng lên trong đáy mắt.

Mạch Khê rốt cuộc cũng có một chút thoải mái. Cô ngồi trên chiếc ghế bên cạnh hồ sen lành lạnh, áo khoác của người đàn ông kia cũng tuột từ trên vai xuống, mà cô lại không biết…

Trong mắt cô, là hồ sen Tịnh Đế bát ngát. Trong lòng cô lúc này lại bắt đầu có chút đau thương?

Sen Tịnh Đế? Cô cùng ai là sen Tịnh Đế đây?

Có lẽ rằng, người phụ trách bệnh viện này trồng hồ sen Tịnh Đế lớn như vậy hắn là mang ý nghĩa nào đó, lại bị gã đàn ông không tim không phổi này thu mua. Hắn ta, hiểu được ý nghĩa thực sự của loài sen Tịnh Đế này sao?

Phía sau truyền đến một tiếng thở dài. Ngay sau đó, áo khoác lại vây bọc quanh vai Mạch Khê. Bàn tay lớn của người đàn ông dừng trên đỉnh đầu cô, như đang nhẹ nhàng vỗ về một con thú cưng nhỏ bé, thong thả nói, “Tôi, chỉ muốn đảm bảo em được an toàn mà thôi.”

“Nếu có thể hoàn toàn cắt đứt quan hệ với ông, như vậy tôi sẽ an toàn!” Giọng nói Mạch Khê như hồ băng, mỗi câu nói đều lộ ra ý tứ lạnh lùng cùng vẻ kiên quyết.

Lôi Dận ở phía sau, nghe vậy xong, ánh mắt đột nhiên trở nên khắc nghiệt, thậm chí còn lộ ra một tia lạnh lùng, động tác khẽ vuốt trên đỉnh đầu Mạch Khê hơi ngừng lại một chút. Gương mặt như băng đá ngàn năm từ từ khôi phục vẻ bình tĩnh như trước, bàn tay lớn chậm rãi di chuyển xuống dưới, dừng trên đầu vai cô, nhẹ nhàng vỗ về...

“Tôi sẽ không để em rời khỏi tôi, cho dù chết, cũng không thể!”

https://thuviensach.vn

Động tác cùng giọng điệu của hắn càng mềm nhẹ, càng lộ ra vẻ nguy hiểm đến khó thở. Hắn không cho phép phản bội, dù có chết, cũng không thể!

Mạch Khê thê lương mà cười, không có chút phản bác, ánh mắt nhàn nhạt như mặt nước dừng trên từng đám sen Tịnh Đế mang ý nghĩa hạnh phúc kia, khóe môi dần dần nhếch lên một độ cong đầy châm chọc.

Đúng vậy, người đàn ông như hắn làm sao có thể cho phép cô có ý nghĩ "đại nghịch bất đạo" trong đầu như vậy được? Hắn ép buộc, chiếm hữu thân thể cô, ép buộc cô ở lại bên cạnh hắn, thậm chí ép buộc cô mang thai con của hắn. Hắn làm mỗi việc như vậy, không phải xuất phát từ nội tâm đầy ích kỷ hay sao? Ngay cả nơi này, ngay cả từng người đang làm trong bệnh viện này, đều là hắn áp đặt cho cô!

Ở bên cạnh hồ sen Tịnh Đế lành lạnh này, cô mới không cảm thấy cuộc sống hoàn toàn đã mất đi màu sắc…

Thấy Mạch Khê không có chút phản kháng gì, lại thất thần mà nhìn chăm chú hồ sen rộng lớn trước mắt. Lôi Dận hờ hững nhìn lướt qua biển hồ mênh mông đầy hoa, thản nhiên và ngắn gọn hỏi, "Thích sao?"

Mạch Khê than nhẹ một câu, sự bi ai lạnh lẽo không hề hợp với lứa tuổi…

"Nơi này có lẽ có rất nhiều tình cảm."

Lời của cô khiến Lôi Dận hơi hơi nhíu mi, "Nếu như em thích…" Trong mắt hắn có chút trầm tư, "Vậy thì giữ nó lại."

Một câu nói rốt cuộc cũng khiến cho Mạch Khê phản ứng, cô thảng thốt quay đầu. Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt anh tuấn của hắn rạng rỡ có chút sinh động, cả cặp mắt xanh băng lạnh kia cũng có sự nhu hòa rất nhạt, là cô nhìn lầm rồi sao?

https://thuviensach.vn

Trong ấn tượng của cô, hắn không bao giờ có thể thay đổi quyết định của mình, làm sao có thể để ý đến lời nói hay cảm thụ cô có?

“Ông, ông muốn hủy nó đi?”

“Trước đây tôi có quyết định này.” Lôi Dận bình tĩnh trả lời.

Mạch Khê lập tức lắc lắc đầu, bàn tay nhỏ bé có ý tứ mà túm lấy cánh tay hắn, lo lắng vô cùng, “Không được nha, đó là hoa sen Tịnh Đế, rất quý hiếm, hơn nữa ở trong này cũng không có phiền phức gì cả…”

Nếu người đã mất đi tự do, như vậy, ít nhất hãy để những loài thực vật đáng yêu này tiếp tục cuộc sống của nó. Cô cho tới bây giờ chưa bao giờ nghĩ bản thân mình sẽ có một ngày đa sầu đa cảm như thế này. Tựa như nàng Lâm Đại Ngọc (một trong ba nhân vật chính trong tác phẩm thuộc tứ đại danh tác - Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần) trong văn học cổ Trung Quốc. Cô đã từng rất không hiểu vì sao cô gái này lại muốn chôn cất một bông hoa? Hiện giờ, Mạch Khê rốt cuộc cũng hiểu rồi, Lâm Đại Ngọc không phải muốn mai táng bông hoa đó, mà chính là vận mệnh của cô, một vận mệnh vĩnh viễn không có cách nào thay đổi được…

Cảm xúc kích động của Mạch Khê dừng trong đáy mắt của Lôi Dận. Trong mắt hắn có ý cười nhàn nhạt, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy cánh tay mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê có chút xấu hổ, phát hiện bản thân có chút kích động, vừa muốn rút tay về, ngay sau đó, lại bị hắn giữ lại, bàn tay lớn chậm rãi vây bọc lấy bàn tay cô…

Lòng bàn tay thô ráp của người đàn ông nhẹ nhàng ma sát da thịt trên từng ngón tay mềm mại của Mạch Khê, cảm giác dễ chịu từ sự thô ráp này, nhòa nhạt mà chậm rãi dâng lên trong lòng cô. Một cảm giác xa lạ khác thường từ từ nảy sinh bên trong. Cùng lúc đó, trong giờ khắc này, đáy mắt Lôi Dận cũng có sự thay đổi, như thể cả hai đồng thời thấu hiểu lẫn nhau,

https://thuviensach.vn

chung một cảm xúc. Bàn tay nhỏ mềm mại này khiến tâm của hắn xôn xao, sự bình tĩnh vốn có như mặt hồ này lại bị một lá cây nhỏ rơi xuống, tạo thành từng đợt sóng nước…

“Hồ nước này rất sâu, sẽ có nguy hiểm.” Hắn từ tốn trả lời, lại không có chút trách cứ nào.

“Làm sao có thể được?”

Mạch Khê có chút sốt ruột giải thích, “Nơi này tất cả đều là người của ông, ai có thể làm điều gì với tôi chứ? Mà nếu tôi muốn tự sát, tuyệt đối cũng không lựa chọn cách nhảy xuống hồ.”

“Không cho phép nói bậy!”

Lôi Dận nghe xong, nhíu chặt mày lại, lạnh giọng ngắt lời cô.

Mạch Khê ngẩn người, bởi vì trong đáy mắt của hắn, cô đã nhìn thấy một chút tình cảm trắc ẩn. Là như thế này sao? Giọng hắn nghe lãnh đạm như vậy, vì sao trong đó lại có một chút lo lắng cùng khẩn trương. Vẫn lại là... bản thân cô đã nghe lầm?

Ngón tay thon dài của người đàn ông nhấc cái cằm nhỏ bé xinh đẹp của Mạch Khê lên. Ánh mắt lạnh lẽo của hắn có một tia khắc nghiệt cùng cảnh cáo, ngay cả giọng nói cũng trở nên nghiêm trọng hơn...

“Về sau, không cho phép em nói những lời này nữa. Không được tôi cho phép, không được nhắc lại chữ ‘tự tử’. Em phải sống thật tốt cho tôi!”

Đáy mắt Mạch Khê trào lên một màn sương mê hoặc. Như giật mình trước thái độ cùng lời nói của hắn, mãi lâu cô cũng không thể nói ra được câu gì, chỉ là không hề chớp mắt nhìn gương mặt khẩn trương và giọng nói quá mức nghiêm túc kia. Cô bây giờ giống hệt con búp bê lạc lối trong khu rừng rậm, lộ ra vẻ mặt khiến người ta phải thương tiếc…

https://thuviensach.vn

Hắn, không phải là rất hận cô hay sao? Bởi vì thống hận, nên mới mong cô chết đi mới đúng. Hay là bởi vì cô đang mang thai con của hắn? Loại quan hệ loạn luân này, thực sự buồn cười…

Nét mặt mờ mịt của cô khiến đáy lòng Lôi Dận có chút giật mình. Ngón tay nắm chặt lấy cằm của người con gái hơi hơi nâng lên, ngón cái thô ráp nhẹ nhàng chạm vào đôi môi cô. Sự mềm mại của cánh môi xuyên thấu qua ngón tay hắn, chạm đến nơi sâu nhất trong tâm khảm hắn, như gió nhẹ thổi qua mặt hồ, dấy nên mùi hương nhàn nhạt thơm dịu dàng…

“Đồng ý với tôi!” Bốn chữ, đầy mạnh mẽ, bá đạo, lại mang theo sự chiếm hữu.

Trong đôi mắt trừng to của Mạch Khê đầy vẻ mờ mịt, cô theo bản năng gật gật đầu. Cô cũng không biết bản thân vì sao lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy, chỉ cảm thấy trong mắt hắn có nhiều hơn một phần lo lắng…

Tại sao có thể như vậy?

Thấy cô ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, khóe môi cứng ngắc của Lôi Dận rốt cuộc cũng nhếch nên một độ cong đẹp đẽ, đáy mắt cũng nảy sinh sự viên mãn rất nhạt.

Mạch Khê nhìn mà trong lòng hoảng hốt, không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mắt này, khi khóe môi hắn hơi hơi nhếch lên mê người đến thế. Ngay cả thân hình cũng thiếu đi một chút hơi lạnh lẽo, thiếu một chút sự lãnh đạm, lại có cảm giác dịu dàng…

Nếu giờ khắc này là lúc hai người gặp mặt lần đầu tiên, mọi chuyện sẽ như thế nào?

Cô cũng sẽ không thống hận hắn đến thế…

Cô cũng sẽ không như bây giờ, muốn trốn chạy khỏi hắn…

https://thuviensach.vn

Có lẽ cô đã bị nụ cười nhàn nhạt kia mê hoặc…

Có lẽ cô...

Lần đầu tiên đã yêu hắn?

Nghĩ đến đây, Mạch Khê đột ngột rùng mình, một lần nữa chống lại đôi mắt màu lục ‘thâm tàng bất lộ’ (cao thâm không để lộ ra), âm thầm tự kinh hãi một chút!

Trời ạ, cô đang suy nghĩ cái quái quỷ gì? Yêu hắn? Thế nào mà lại có thể nghĩ đến chuyện ấy được?

Cô lại cẩn thận nhìn thoáng qua Lôi Dận, thấy sắc mặt hắn bình tĩnh hơn rất nhiều, chần chờ mở miệng hỏi, “Như vậy, hồ sen Tịnh Đế này có thể giữ lại được không?”

Chỉ cần có thể bảo vệ chúng là được rồi, cho dù chỉ mỗi loài hoa này thôi cũng tốt…

Lôi Dận nhìn nhìn hồ sen rộng lớn kia, nâng tay khẽ vuốt những sợi tóc bên má cô, giọng nói trầm thấp mạnh mẽ...

“Nếu em thích, có thể giữ lại!”

“Thật sao?” Mạch Khê không ngờ hắn lại trở nên dễ nói chuyện như vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Đôi mắt sâu thẳm của Lôi Dận tựa như kim cương ngâm mình trong nước, tiếng nói thấp thuần lộ ra vẻ mềm nhẹ chưa bao giờ có…

“Thật sự.” Hai chữ ngắn gọn mà lại có sự kiên định.

Tâm trạng lơ lửng bất an của Mạch Khê rốt cuộc cũng đáp được xuống đất. Giờ khắc này, cô tựa hồ cảm thấy bản thân mình chưa hề có sự thoải

https://thuviensach.vn

mái nào như thế.

Nhìn theo làn gió nhẹ khẽ lay động đóa sen, cảm nhận trong gió truyền đến thanh âm rung động, như đang thì thầm nói với nhau những lời nhẹ nhàng, hoặc như là lời người nỉ non với nhau, cảm xúc bi ai của cô như được dịu đi một chút.

"Tịnh Đế liên hoa, là tượng trưng cho hạnh phúc, cho sự hòa hợp. Có lẽ chủ nhân của hồ sen Tịnh Đế này, hẳn đã gửi gắm vào đó rất nhiều tình cảm."

Mạch Khê nhìn có chút ngây người, giọng nói nhẹ nhàng theo đôi môi đỏ mọng tràn ra, "Ở Trung Quốc, Đại Minh có một bài thơ như thế này...

Khể thủ từ bi Đại Sĩ tiền

Mạc sinh Tây thổ mạc sinh thiên

Nguyện vi nhất trích dương chi liễu

Sái tác nhân gian tịnh đế liên

Không ngờ, hôm nay tôi thực sự thấy được Tịnh Đế liên hoa…"

*Dịch thơ:

Đại sư cứu khổ, cúi xin Người

Tiên giới, Niết bàn chớ dẫn tôi.

Nguyện biến thành sương sa ngọn liễu

Xuống trần liền cuống hoá sen đôi.

Cảnh vật trong mắt cô cùng giọng nói mềm nhẹ như vậy khiến tâm Lôi Dận chợt có sự nhộn nhạo bâng quơ. Đã bao nhiêu năm, hắn lại một lần

https://thuviensach.vn

nữa cảm giác được sự khác thường đầy dễ chịu như thế này. Thật giống như, ở nhiều năm về trước, quay về trong những năm tháng vùng sơn dã, quay về lúc hắn ở trong bầy sói, vui đùa ầm ĩ.

Tuy rằng bề ngoài của hắn thuộc về loài người văn minh, nhưng mà, trong thế giới này, bầy sói mới là gia đình đích thực của hắn!

Con ngươi Lôi Dận trầm xuống, bàn tay lớn siết nhẹ đầu vai Mạch Khê, nhàn nhạt nói...

“Trong sách cổ Trung Quốc còn có bài thơ được chính tay người viết để lại, miêu tả hoa sen Tịnh Đế, đó là...

Giang Nam mưa khói tháng năm

Núi xa vẩy nét, nước lam ánh trời

Đôi bờ liễu rủ Tần Hoài

Luyến lưu níu kéo thuyền trôi xuôi dòng

Sóng tựa tuyết, say má hồng

Chèo đưa biếng nhác, bóng chồng lan can

Giữa dòng xanh rợp lá sen

Đáy sâu bỗng nảy búp duyên vợ chồng.”

Giọng hắn vừa mới thoát ra, thật sâu trong lòng Mạch Khê bỗng chấn động. Cô theo bản năng quay đầu nhìn về phía Lôi Dận, trong nhất thời sợ đến ngây người…Không nghĩ tới, một người đàn ông như hắn, lại có thể nói ra sự nhu tình mật ý của thi từ?

Nằm mơ sao?

https://thuviensach.vn

Nhìn vẻ mặt Mạch Khê ngây ra như phỗng, Lôi Dận thật ra không có chút cảm thấy kỳ lạ gì. Hắn lại nhìn cặp mắt nâu như nước của cô rồi nói tiếp.

“Ở đây gió lớn, vào thôi.”

Mạch Khê không hề chớp mắt nhìn Lôi Dận chằm chằm như thể đang nhìn người ngoài hành tinh vậy, nửa ngày không có chút phản ứng.

Lôi Dận có chút buồn cười với vẻ mặt cô, “Sao vậy?”

“Ông, ông làm sao có biết cổ tự Trung Quốc như vậy được?” Thật lâu sau Mạch Khê mới tìm lại được giọng nói của mình. Hắn luôn luôn đánh đánh giết giết, thế nhưng…

Lôi Dận không cho là đúng, giật giật khóe môi, nhưng cũng rất có kiên nhẫn, nửa thật nửa giả nói, “Tôi đọc thuộc Tứ thư Ngũ kinh của Trung Quốc.”

Tứ thư ngũ kinh: (9 bộ sách chủ yếu của Nho giáo, được xem như là những tác phẩm văn chương cổ điển trong Trung Hoa đại lục)

Mạch Khê nghe vậy, chân mày nhíu lại, có sự nghi ngờ thoáng qua, thật hay không hắn lại lợi hại như vậy?

Thấy cô bày ra vẻ mặt nghi ngờ, nhất là đôi mắt nâu trong như nước không hề chớp mà nhìn hắn, cực kỳ giống như đá quý phát ra ánh sáng giữa hồ nước, đẹp đến động lòng người, tâm tình hắn không khỏi tốt lên. Chân dài tao nhã vắt lên nhau, hắn ngồi xuống bên cạnh Mạch Khê, cánh tay lớn rất tự nhiên bao lấy cô, ôm thân mình cô vào trong lòng…

“Nếu em đã thích sen Tịnh Đế, thì cũng phải biết rõ truyền thuyết về loài sen Tịnh Đế này mới đúng.”

https://thuviensach.vn

“Truyền thuyết về sen Tịnh Đế ư?”

Sự quan tâm tò mò của Mạch Khê bị hắn khơi dậy, tựa hồ quên mất việc phải đẩy hắn ra, không khỏi để bản thân giống như một cô gái đang yêu, tựa vào lòng hắn.

“Muốn nghe không? Là một truyền thuyết rất hay về tình yêu của Trung Quốc.” Lôi Dận cúi đầu nhìn đôi mắt đẹp của cô, giọng nói như thiên âm, va chạm vào lồng ngực cô.

Mùi hương nhàn nhạt của riêng hắn nhẹ nhàng vây phủ, mê hoặc ý thức của cô, khiến hô hấp có chút trở nên dồn dập. Cô vội vàng hạ tầm mắt xuống, không dám nhìn đôi mắt màu lục quá mức sâu thẳm của hắn rồi gật gật đầu…

Vì sao, hôm nay, đôi mắt hắn lại giống như hồ nước, khiến cho con người ta chỉ cần nhìn vào là có thể bị hút lấy?

Tiếng cười nhẹ nhàng của người đàn ông vây quanh đầu Mạch Khê. Dường như khuôn mặt nhỏ nhắn này đang khiến hắn phải nở nụ cười, cánh tay thu lại, ôm cô hoàn toàn kề sát vào mình. Hắn nhẹ nhàng tựa cằm lên đỉnh đầu cô gái nhỏ, hít vào một hơi thật sâu, đưa mùi hương thơm ngát của riêng cô vào khoang phổi, thỏa mãn khép hai mắt lại. Giọng nói hắn trầm thấp như đến từ một nơi xa xôi nào đó…

“Tương truyền ở Trung Quốc xưa có một thôn tên là Đường Liên thôn. Ở phía đông của thôn có một nhà Hồng viên ngoại ngày đêm hy vọng có con, một năm kia vợ ông ta rốt cuộc cũng mang thai, lại ngoài ý muốn sinh ra một người con gái. Hồng viên ngoại kia rất mất hứng, hai người cuối cùng cũng thương lượng được, nuôi cô gái nhỏ này như một người con trai, gọi là Tái lang. Tái lang vừa được mười hai tuổi, Hồng viên ngoại dựng lên một thư quán, mời thầy đồ đến dạy Tái lang đọc sách. Lại nói đến ở phía tây của thôn, có một nhà Bạch viên ngoại. Vợ ông ta đã từng sinh ba người

https://thuviensach.vn

con nhưng toàn bộ đều chết non. Một năm kia, vợ ông ta tiếp tục sinh hạ một đứa con trai, hai người lại thương lượng nuôi đứa con này như là con gái, có lẽ như vậy mới tránh khỏi vận mệnh chết non của nó. Vợ chồng ông ta cho đứa trẻ đeo khuyên tai, gọi là Trinh nương. Trinh nương vừa được mười ba tuổi, mặc quần áo trang điểm vào, so với những cô gái khác còn xinh đẹp hơn…"

Mạch Khê nghe đến nhập thần, đưa ánh mắt dừng trên hồ sen Tịnh Đế cách đó không xa. Lôi Dận cúi đầu, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô. Đây là lần đầu tiên cô nghe hắn kể chuyện xưa. Lạnh lùng tắm máu như hắn, nhưng lại cũng sẽ có một gương mặt khác, hiền hòa như vậy, cùng cô kể một câu chuyện xưa về tình yêu, triền miên đến thế…

Lôi Dận nói tới đây, dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói...

"Sau đó, Trinh nương cũng được đưa đến thư quán này, cùng những đứa trẻ khác chơi rất hợp với nhau. Đặc biệt tình cảm với Tái lang ngày càng tốt, mỗi ngày đến trường đều ngồi chung bàn đọc sách, xong buổi học hai người đều ở ngoài hồ sen chơi cùng nhau thật lâu mới về nhà. Những người bạn học nhìn cả hai gần gũi như vậy nên có một ngày, thừa dịp thầy giáo không có ở đây, liền đùa giỡn, muốn Tái lang và Trinh nương bái đường thành thân. Không ai biết Tái lang là nữ, Trinh nương là nam. Tái lang cũng cho rằng Trinh nương thật ra là một cô gái, mà Trinh nương cũng cho rằng Tái lang thực sự là một chàng trai. Nhiều năm trôi qua rất nhanh, Tái lang cũng đã mười lăm tuổi, Trinh nương thì đã mười sáu. Hai người thường xuyên nhớ tới buổi học cùng nhau bái đường ấy. Tái lang nghĩ rằng: Trinh nương này thông minh lại hòa đồng, tài học lại rất tốt, tương lai ai cưới được nàng làm vợ thực sự hạnh phúc. Trinh nương cũng nghĩ như vậy: Bản thân nếu thật yêu nữ tử nào, nhất định phải gả cho Tái lang. Tái lang sau khi về nhà, thay đổi nữ trang, cả ngày ngồi trong khuê phòng, thường xuyên nhớ đến Trinh nương. Trinh nương ở nhà, cũng rất muốn nhìn Tái lang một lần. Cha Trinh nương, lão Bạch, đã nhiễm bệnh mà chết, mẫu thân

https://thuviensach.vn

phải cho Trinh nương tháo bỏ khuyên tai, thay nam trang, muốn hắn mặc tang phục đưa tang cho cho cha mình, đưa lão Bạch xuống mồ. Cho đến lúc này, người toàn thôn mới hiểu được thì ra Trinh nương vốn là nam tử.

Chuyện này truyền đến trong nhà của Hồng viên ngoại, Tái lang nghe xong vừa mừng vừa sợ. Viên ngoại nghe xong tức giận, đau lòng trách móc mẫu thân Trinh nương, rõ ràng nuôi dưỡng con trai, lại nam phẫn nữ trang đọc sách cả ngày, lại cùng Tái lang ở một chỗ, bại hoại môn phong. Mẫu thân của Trinh nương nghe xong mới hiểu được thì ra Tái lang là nữ, mà Trinh nương nghe mẫu thân nói Tái lang là nữ tử, vô cùng vui mừng, lập tức muốn cưới nàng. Mẫu thân chàng đau lòng thay con, đành phải chạy tới cửa cầu hôn. Không ngờ rằng bà mối chưa được vào đến cửa đành phải quay trở về. Trinh nương gặp sự tình không thể thành công, ưu sầu thành bệnh. Sau đó, Tái lang nghe được Bạch gia cầu hôn nhưng lại bị cha mẹ từ chối, cũng gấp đến độ rầu rĩ rồi đổ bệnh.

Một ngày, Trinh nương lắc lắc trống bỏi trong tay, vụng trộm vòng đến hoa viên phía sau của Hồng gia. Nha hoàn của Tái lang vừa thấy Trinh nương, vội vàng chạy vào đi nói cho Tái lang. Tái lang lập tức viết một phong thư, hẹn chàng canh ba ở hồ sen ven đường gặp gỡ. Vào lúc canh ba, ở bên bờ hồ sen, Tái lang cùng Trinh nương vừa thấy mặt nhau liền ôm nhau mà khóc. Tái lang nói với Trinh nương, “Phụ thân rất ngoan cố, đôi ta khó thành vợ chồng. Mong chàng bảo trọng thân thể, đừng lại nhớ mong thiếp.” Nói xong, liền hướng mình vào hồ nước. Trinh nương từng bước tiến lên, ôm nàng, khóc nói, “Đôi ta sinh không cùng một ngày, nguyện chết chung một ngày.” Nói xong, hai người ôm lấy nhau, cùng nhảy xuống nước…”

Lôi Dận nhìn cô một cái, thấy đôi mắt đơn thuần kia lại có chút thoáng âu lo, đôi môi băng lạnh hơi gợn lên lên thành một đường cong tuyệt mỹ, “Cũng coi như cùng một chỗ.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nghe được, sửng sốt lại tiếp sửng sốt, ngây ngốc hỏi, “Cái gì gọi là ‘cũng coi như cùng một chỗ’ vậy?”

“Này, trả lời…”

“Nhóc con nóng vội…”

Tâm trạng Lôi Dận vô cùng tốt, đưa tay nhéo nhéo cái mũi nhỏ xinh đẹp của cô, như đang dung túng một đứa nhỏ tham lam, lực dịu dàng nhưng lại mang theo cảm giác nhu hòa chưa từng có…

Tâm Mạch Khê “Ầm” một tiếng kinh hoàng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên. Cô cắn cắn đôi môi phấn mềm, nhỏ giọng hỏi, “Ông rốt cuộc không kể tiếp hả?”

Lôi Dận nhẹ nhàng nhíu mi, thỏa mãn yêu cầu của cô...

“Nha hoàn đợi cho đến lúc gà gáy không thấy Tái lang trở về, biết mọi sự đã hỏng, cũng không dám để lộ ra. Ngày hôm sau, Hồng gia từ trên xuống dưới đi khắp nơi tìm kiếm, đến bên bờ hồ sen, thấy chiếc giày thêu của Tái lang, biết rằng nàng đã nhảy hồ tự vẫn. Hồng viên ngoại vội vàng sai người vớt lên, chỉ thấy Trinh nương và Tái lang, hai người ôm chặt cùng một chỗ, vài người dùng sức kéo cũng kéo không ra. Hồng viên ngoại liền sai chôn cất hai người bên bờ hồ sen. Đêm đó chỉ nghe thấy tiếng sấm đùng chớp giật, một trận mưa rền gió dữ. Cho đến lúc bình minh, bỗng nhìn thấy sen nở trong hồ quay về hướng mộ phần của Trinh nương và Tái lang. Bông hoa nở cũng rất kỳ diệu: phần cuống hoa rất dài, đài sen nở khá to và rộng, trên đỉnh nở ra hai đóa hoa bên đỏ bên trắng, tựa vào nhau khăng khít. Mọi người liền gọi nó là “sen phu thê”, về sau lại đổi thành “sen Tịnh đế”. Đó chính là truyền thuyết về sen Tịnh đế em đang thấy đây.”

Mạch Khê nghe mà sửng sốt, đắm chìm thật lâu trong câu chuyện xưa ấy, không thể nào thoát được. Từ nhỏ cô đã thích nghe những câu chuyện tình cảm triền miên xót xa của ngày xưa, tuy rằng nghe được rất ít, nhưng

https://thuviensach.vn

chỉ có một hai câu chuyện khiến cô cảm nhận sâu sắc, hoặc vui vẻ, hoặc bi ai…

“Hoa sen kia, chính là do Tái lang cùng Trinh nương biến thành?” Cô tin tưởng đây chính là câu chuyện truyền thuyết, nhưng cùng vì là nhân vật trong truyền thuyết, vận mệnh cũng thật đau lòng.

Lôi Dận hiểu được tâm tư nhạy cảm của cô, bình tĩnh và lạnh nhạt, thấp giọng nói, “Đây cũng chỉ là tình yêu duy mỹ do người Trung Quốc tạo ra cho sen Tịnh Đế. Nhóc con ngốc nghếch này, em tin sao?”

Mạch Khê ngẩng đầu, nhìn thấy đáy mắt Lôi Dận có một chút chế nhạo như có như không, bừng tỉnh đại ngộ, nhíu chặt mày lại...

“Ông gạt tôi? Chuyện cổ tích này là do ông bịa đúng không? Cái gì Trinh nương với Tái lang chứ, tôi chỉ nghe qua Trung Quốc có Lương Sơn Bá với Chúc Anh Đài thôi, ông cóp chuyện của bọn họ mà thôi.”

“Một vài câu chuyện là dị thể của một câu chuyện khác.”

Lôi Dận buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đương lên án hắn của cô, nâng tay vén sợi tóc cô ra sau tai, “Mấy loại hoa hoa cỏ cỏ này, một khi có được truyền thuyết tình yêu như thế này, thường thường sẽ có giá trị gấp trăm lần. Ví dụ sen Tịnh Đế này, kỳ thực chỉ là một đài hai bông hoa, vài nhà văn nhà thơ bắt đầu phát huy công dụng của mình, thế nào cũng phải thêm thắt một chút hoặc có thêm một câu chuyện cổ mới bỏ qua.”

“Ai nói? Sen Tịnh Đế này vốn cũng rất hiếm. Với lại, có được tình yêu trong chuyện cổ này, có cái gì không tốt?”

Mạch Khê bất mãn trước thái độ cùng lời nói của hắn, nhịn không được mà phản bác, “Chỉ có người đang yêu mới có thể hiểu được hàm nghĩa trong đó. Ông biết tình yêu là gì sao?”

https://thuviensach.vn

Một câu nói vừa thoát ra, khóe môi vốn đang mỉm cười của Lôi Dận đột nhiên trở nên lạnh ngắt. Chỉ trong một cái chớp mắt, sự dịu dàng nhàn nhạt đang vây bọc quanh hắn giây lát đã biến mất tăm. Bàn tay nắm lấy Mạch Khê cũng trở nên cứng ngắc, đôi mày anh tuấn kia, đã sớm phủ lên một sự giá lạnh…

Gió nhẹ thổi qua, mang theo hơi lạnh lẽo…

Mạch Khê theo bản năng rùng mình một cái, lúc này mới phát hiện, hàn ý này quen thuộc như thế. Đúng là từ trên người Lôi Dận tản ra.

Cô thế nhưng đã quên!

Tuy rằng Lôi Dận, người đàn ông này có một chút dịu hòa, an tường, nhưng, hắn vẫn là một con sư tử tuyệt đối không thể bị chọc giận. Một khi bị chọc giận, hậu quả sẽ không bao giờ có thể tưởng tượng được.

Thân mình Mạch Khê theo bản năng rụt lui về phía sau…

Cô vừa đâm vào chỗ đau của hắn sao? Hắn có tình yêu đúng hay không? Tình yêu của hắn chính là mẹ ruột cô, Bạc Tuyết?

Nghĩ đến đây, đầu Mạch Khê chợt có một trận đau âm ỉ, như một cảm xúc không rõ ràng siết chặt lấy.

Ngay khi không khí có vẻ căng lên, một tiếng khóc nho nhỏ theo một góc nào đó bên hồ sen truyền đến, ở trong gió nhẹ phảng phất, có vẻ không chút chân thật, như vang đến từ một nơi xa xăm…

Mạch Khê hoảng sợ, cô đã hoàn toàn thoát ra trong câu chuyện cổ về Trinh nương và Tái lang, lại nghe tiếng khóc mơ hồ mỗi lúc một lớn, sợ đến mức mở lớn hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch…

https://thuviensach.vn

Thật hiển nhiên, tiếng khóc này càng khiến cô kinh hãi hơn gấp nhiều lần so với người đàn ông đang tức giận bên cạnh!

Sẽ không linh nghiệm như vậy chứ, vừa mới kể xong một câu chuyện về đôi tình nhân tự tử mà chết, lại nghe ngay được tiếng khóc…

Mạch Khê chết cũng không chú ý đến Lôi Dận đang ẩn ẩn tức giận kia, thân mình nhỏ bé theo bản năng dựa vào hắn, dường như muốn kề sát. Thậm chí bàn tay nhỏ bé cùng dần dần thấm đầy mồ hôi, liều mạng mà siết lấy bàn tay lớn kia của hắn, chỉ còn thiếu điều nhét đầu mình vào lòng hắn.

Cô, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ ma…

Tuy rằng cô biết đây chỉ là tư tưởng mê tín, cũng biết trên đời này không hề có ma, nhưng mà, giữa ban ngày ban mặt, lại vừa kể xong câu chuyện cổ này liền xuất hiện tiếng khóc, cô không sợ hãi mới là lạ…

Bộ dạng lạnh run của cô gái nhỏ trong lòng khiến khóe môi Lôi Dận buông lỏng, bàn tay lớn của hắn theo bản năng ôm lấy cô, vỗ nhè nhẹ sau lưng cô. Khi cảm thấy cô vẫn rất hoảng sợ, hắn muốn đứng lên tìm đến chỗ đang cất ra tiếng khóc...

“A, cha nuôi, đừng, đừng đi!”

Mạch Khê cho rằng hắn rời khỏi, thảng thốt kêu ra tiếng, hai cánh tay giống hệt dây mây quấn chặt lấy cổ hắn, cả người đều lọt thỏm vào trong lòng hắn.

Cô thừa nhận sức tưởng tượng của bản thân mình tương đối phong phú, nhất là tại đây, tiếng động lại chân thật như thế, tiếng khóc u linh vang vang, không cần nhiều lắm cũng khiến cô nghĩ linh tinh. Từ nhỏ đến lớn, cô còn có tật xấu như vậy…

https://thuviensach.vn

Sự kinh hoảng của cô khiến nội tâm Lôi Dận co rút lại, tiếng nói cô khiến tâm tình hắn buông lỏng một chút…

“Em rốt cuộc cũng mở miệng gọi tôi!”

Ngón tay thon dài của Lôi Dận nhẹ nhàng lướt qua mái tóc cô, khóe môi cứng lạnh cũng dần thả lỏng, cơn tức giận hiện hữu ở chân mày cũng dần dần tiêu tán.

Mạch Khê thực sự không nghe được hắn nói cái gì, chỉ ôm hắn thật chặt, như người chết đuối vớ được cọc vậy…

“Chỉ là một đứa con nít đang khóc, để tôi qua xem.”

Lôi Dận buồn cười tính trẻ con của cô, nhưng sự ỷ lại nho nhỏ này cùng với sự tin tưởng lơ đãng khiến lồng ngực hắn chợt tràn đầy cảm xúc. Nhất là thân thể mềm mại cứ thế, không một chút né tránh kề sát trong ngực hắn, dục vọng nguyên thủy của đàn ông nhất thời xúc động, thoát khỏi giấc ngủ đông…

Tiểu yêu tinh này!

Mạch Khê nghe được, lắc đầu hoảng hốt, “Không được đi…tôi, tôi sợ.” Bởi vì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang chôn ở cổ hắn, giọng nói cũng có chút nghèn nghẹt rầu rĩ.

“Cùng đi với tôi.” Lôi Dận ôm chặt lấy cô, con nhóc này đang sợ hãi thật sự, ngay cả thân mình cũng lạnh run.

Như thế nào lại vậy, hắn vừa kể một câu chuyện cổ về tình yêu, lọt vào tai cô lại trở thành tiểu thuyết kinh dị là sao?

“Tôi, tôi không muốn đi!” Mạch Khê càng khẩn trương hơn.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận nhẹ nhàng nhếch môi, thấy cô giống hệt như một con bạch tuộc, không kiêng nể gì mà quấn lấy hắn, trong lúc nhất thời cũng có cảm giác hưởng thụ. Thế nhưng hắn cũng luyến tiếc cảm giác ôn ngọc mềm mại trong ngực, vì thế lấy điện thoại di động ra, ấn một dãy số, giọng nói vẫn trầm ổn lạnh lùng như trước...

“Đến hồ sen bên này, có người đang khóc, xem xét một chút!”

Phân phó xong, hắn lại ôm Mạch Khê thật chặt, bàn tay lớn tận lực nhẹ nhàng an ủi sau lưng cô. Mạch Khê mất đi vẻ giương cung bạt kiếm như bình thường, lại lộ ra cảm giác mềm mại khiến hắn đau lòng không thôi.

Chỉ trong chốc lát, bên hồ sen truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, ngay sau đó, tiếng khóc kia im bặt...

Thần kinh Mạch Khê đều muốn đứt cả ra rồi.

Ngay khi tư tưởng cô đang rối loạn lên, phía sau lại vang lên giọng nói quen thuộc của Phí Dạ...

“Lôi tiên sinh, là một đứa bé!”

Phía sau lưng…là một đứa bé…

Bàn tay to lớn của người đàn ông vỗ nhè nhẹ vào lưng Mạch Khê, cúi đầu, giọng nói như hương thuần của loại rượu ngon nhất, giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, “Không có chuyện gì rồi.”

Cảnh tượng thân mật như vậy của hai người chiếu vào đáy mắt Phí Dạ, đôi mắt bình tĩnh vốn có trong giây lát có chút ảm đảm, rồi khôi phục lại như bình thường…

Mạch Khê nghe vậy mới dám ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn lại, nét hoảng sợ trong đôi mắt đẹp dần dần bị sự tò mò thay thế!

https://thuviensach.vn

Đúng là một đứa trẻ, hơn nữa lại là một đứa bé gái, bộ dạng xinh đẹp, nhưng trên tóc có chút hỗn độn, áo còn bị Phí Dạ túm chặt. Xem ra cô bé có chút sợ hãi, nhất là đôi mắt to hoảng sợ nhìn chằm chằm những người trước mắt, muốn khóc mà lại không dám khóc.

Tâm Mạch Khê có chút đau đớn…

Đôi mắt này, cô từng gặp qua ở đâu đó?

Phải rồi…

Cô từng có ánh mắt này, đã từng là như thế, cũng sợ hãi như vậy, bất lực như vậy…Khi gặp phải hiện thực tàn nhẫn của cuộc sống, cô cũng chỉ có thể dùng loại cảnh giác cùng ánh mắt kinh hoảng này để đối mặt với hết thảy!

Có chút tình cảm trắc ẩn…

“Phí Dạ, buông cô bé ra đi, anh làm đau nó.” Mạch Khê nhẹ giọng mở miệng, đôi mắt đẹp không hề chớp mắt nhìn cô gái nhỏ, bàn tay đương nắm chặt lấy tay Lôi Dận cũng bắt đầu buông ra.

Lôi Dận nhíu mày, tựa hồ rất không vừa lòng với việc cô nới bàn tay ra!

Phí Dạ nghe vậy, cũng buông ra. Cô bé ngồi thụp xuống đất, gò má đầy nước mắt có gió thổi qua, đôi mắt to chớp chớp nhìn những người trước mắt.

“Em gái nhỏ, sao em lại ở đây?”

Cảm giác sợ hãi bay biến, Mạch Khê đi tới chỗ của cô gái nhỏ, thấy cô sợ hãi rụt lui thân mình thì nhẹ nhàng ngồi thụp xuống, dịu dàng nói.

Cô gái nhỏ chu đôi môi nhỏ nhắn lên, ánh mắt vốn sợ hãi đột nhiên phẫn hận, nắm một nhúm bùn đất trong tay, ném lên người Mạch Khê…

https://thuviensach.vn

Hành động đột ngột khiến Mạch Khê ngây ngẩn cả người…

Lôi Dận thấy thế, đột nhiên lạnh mặt xuống, đến gần cô, kéo Mạch Khê đứng lên, nhíu mày, nhẹ nhàng phủi đi bùn đất trên người cô.

Phí Dạ cũng nhíu mi, ngay sau đó giữ chặt lấy cô gái nhỏ, khiến cô hoảng sợ khóc lớn lên.

“Phí Dạ, anh làm vậy sẽ dọa đến cô bé mất.” Tâm Mạch Khê vẫn không đành lòng được, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, có hiểu được chuyện gì đâu?

Phí Dạ có chút chần chờ, nhưng vẫn buông tay một lần nữa…

Mạch Khê đẩy Lôi Dận ra, lần này không có gần cô bé quá, giọng nói lại tận lực đè xuống, càng thêm dịu dàng…

“Em gái nhỏ à, em không cần sợ hãi, chị sẽ không làm tổn thương đến em. Nói cho chị biết nào, em là ai? Vì sao lại ở chỗ này? Bố mẹ em đâu?”

Cô gái nhỏ kia giận dữ, trừng mắt nhìn Mạch Khê, đột nhiên hực lửa lên, vọt tới trước mặt cô, sau đó hướng tới cánh tay cô mà há mồm định cắn xuống.

Mạch Khê còn chưa kịp nhớ phải kêu ra tiếng, Lôi Dận bên người cực kỳ nhanh chóng kéo cô qua một bên, tùy ý để cô gái nhỏ kia há mồm cắn lên cánh tay hắn.

“Lôi tiên sinh——“Phí Dạ giật mình, vội vàng bước lên chặn cô bé kia lại.

Sức lực của cô bé này không nhỏ, trên cánh tay Lôi Dận có vết răng thật sâu, nhưng không có chảy máu.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê kinh sợ, vội vàng bước lên, theo bản năng nhìn về cánh tay Lôi Dận, không thấy vết máu mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Người xấu, mấy người đều là kẻ xấu!” Cô bé rốt cuộc cũng mở miệng, câu nói đầu tiên vừa thoát ra rõ ràng tràn ngập sự tức giận!

Mạch Khê chấn động và kinh ngạc, ngơ ngác nhìn cô bé, nhất thời mới rõ ràng ý tứ trong lời nói của cô gái nhỏ này, lại nghe giọng nói không vui của Lôi Dận bên tai vang lên...

“Còn dám giống con báo con cắn loạn người, ném vào trong hồ sen!” Giọng điệu hắn không cao, nhưng đáng sợ nhất là toàn thân hắn lại phát ra hơi thở lạnh lẽo như hàn băng, khiến cô bé gái kia phải luống cuống rụt mình lại.

Thấy thế, hắn quay đầu nhìn về phía Mạch Khê, vô cùng có ý mà nói, “Con nhóc kia giống hệt tính tình của em!”

Mạch Khê giận, trừng mắt, liếc nhìn hắn một cái, “Cô bé chỉ là một đứa trẻ con thôi, ông hù dọa cô bé làm cái gì?”

Phí Dạ đứng một bên thấy thế, thấp giọng thở dài một hơi, cúi đầu nói với cô bé kia, “Mau nói với chị kia, em vì sao lại ở chỗ này? Cha mẹ em ở đâu? Nếu không nói, thực sự sẽ ném em vào trong hồ sen!”

Mạch Khê đảo cặp mắt trắng dã…

Hai người đàn ông này... thực sự là giống nhau!

Nào biết, sự uy hiếp này thật đúng là có tác dụng. Cô bé dường như sợ bị ném vào trong hồ sen, đôi mắt phẫn nộ trừng lớn, nói...

“Hồ sen này là của nhà tôi, mấy người dựa vào cái gì mà ở trong này hả?”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18

Bí Mật Không Muốn Ai Biết

Lời chỉ trích phẫn nộ của cô bé khiến Mạch Khê ngẩn ra. Sau một lúc lâu, cô chủ động tiến tới gần cô bé, cất lên giọng nói vừa nhẹ nhàng lại có chút nghi hoặc.

“Em gái, hồ sen này là của nhà em sao? Nói như vậy thì bệnh viện này cũng là của nhà em?”

Cô bé trừng lớn hai mắt giận dữ nhưng dường như vẫn còn sợ người đàn ông trước mặt, bất bình nói: “Đương nhiên, bệnh viện này là của nhà tôi, là do ba vất vả dựng lên, bây giờ lại bị các người chèn ép mà lấy đi rồi!”

“Trẻ con đừng nói bậy!” Phí Dạ nghe vậy, thấp giọng nói.

Bộ mặt Lôi Dận như phủ một lớp sương lạnh, sâu trong đôi mắt hắn không thể nhìn ra ẩn ý gì. Đôi mắt hắn đối diện với ánh mắt chất vấn của Mạch Khê. Khóe môi hắn thoáng cong lên, dường như chỉ như thế đã có thể làm tan đi vẻ lạnh băng trên khuôn mặt.

"Có chuyện gì vậy? Bệnh viện này là do các người chèn ép mà thu mua sao?"

https://thuviensach.vn

Thân mình cao lớn của Lôi Dận có chút cứng ngắc, đôi mày cương nghị hơi hiện vẻ lạnh lùng. Bàn tay hắn đặt bên hông Mạch Khê. Cũng không khó để nhìn ra vẻ nhẫn nhịn của hắn thông qua đôi mắt...

"Việc của em lúc này chính là khỏe mạnh mà sinh hạ đứa nhỏ, chứ không phải là can thiệp vào phương thức xử lý công chuyện của tôi."

"Ông..."

Mạch Khê nắm chặt tay lại, đuôi lông mày cũng rõ ràng hiện lên vẻ tức giận. Đúng, cô không có tư cách gì mà can thiệp vào công việc của hắn, có điều...

Bàn tay cô bị người đàn ông kéo lấy, cảm giác ấm áp lại tràn qua...

"Tức giận không tốt cho phụ nữ có thai." Hai gò má Lôi Dận mang vẻ lạnh lùng ban đầu, ngữ khí lại trầm thấp nhưng trong giọng nói thì không thấy nét tình cảm như trước.

Mạch Khê thấy thế thì không có chút cảm động, ngược lại vung khỏi bàn tay Lôi Dận rồi đến bên cạnh cô bé, dịu dàng hỏi :"Em gái, em đừng sợ, nói mọi chuyện cho chị nghe đi."

Cô bé dường như cảm nhận được sự quan tâm của Mạch Khê, giọng nói có chút nghèn nghẹn, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống...

"Bệnh viện này là do ba em thành lập. Trước kia ở đây có rất nhiều bệnh nhân. Ba nói bệnh viện này là bệnh viện tư nhân tốt nhất. Nhưng mà hai ngày trước, em nhìn thấy người kia... " Cô bé đột nhiên chỉ vào Phí Dạ.

"... đến nhà em. Sau đó ba em cũng không đến bệnh viện nữa. Hai ngày nay, ba em chỉ ở nhà uống rượu. Cho đến bây giờ em chưa từng nhìn thấy ba uống rượu như vậy."

https://thuviensach.vn

Tâm tình Mạch Khê cũng dần ổn định, trong lòng cũng đại khái hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Cô thầm than một tiếng rồi lại hỏi: "Em gái, vậy tại sao em lại một mình chạy đến đây ?"

"Em biết ước nguyện của ba, nên cũng rất thích hồ sen này. Hồ sen này là ba trồng tặng mẹ vì đây là loài sen mẹ em thích nhất." Cô bé nói xong, tiếng khóc càng thêm to, cuối cùng khóc không thành tiếng.

Một ngọn lửa không tên rực lên trong lòng Mạch Khê. Cô ngẩng đầu, tức giận nhìn qua Phí Dạ rồi lại chuyển sang phía Lôi Dận...

"Sao ông có thể làm như vậy? Thật quá đáng !"

"Tiểu thư Mạch Khê, chuyện này không như cô nghĩ đâu... "

"Phí Dạ!" Giọng nói của Lôi Dận đanh lại, chặn ngang lời Phí Dạ rồi ra mệnh lệnh: "Xử lý tốt chuyện này đi !"

"Vâng, Lôi tiên sinh !"

Lôi Dận một lần nữa dừng ánh mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê. Đôi mắt cô dưới ánh mặt trời lóe ra vẻ phẫn nộ nhưng lại đẹp kỳ lạ. Vẻ lạnh lùng trong mắt hắn hơi dịu đi một chút. Lúc này, ngọn lửa giận trong mắt cô chiếu vào đáy mắt hắn lại như bông mai nở rộ.

Một người phụ nữ đẹp có thể có rất nhiều loại, quyến rũ, thanh thuần, mị hoặc hay đáng yêu...

Vẻ xinh đẹp cũng có thể biểu hiện bằng nhiều cách, chẳng hạn như nụ cười, vẻ suy tư, sự dịu dàng...

Nhưng Mạch Khê đẹp không chỉ khi cười mà ngay cả lúc cô khóc nức nở hay khi tức giận cũng khiến người ta không đành rời ánh mắt. Nhất là

https://thuviensach.vn

khi tức giận, mỗi khi đáy mắt cô nổi lên lửa giận hừng hực thì vẻ xinh đẹp dường như đạt đến cực hạn!

"Khê nhi, em ra ngoài lâu quá rồi, nên về phòng nghỉ đi thôi !"

Cảm xúc dao động trong Lôi Dận không quá lớn, nhất là đối mặt với lửa giận của cô thì ngữ khí lại trầm thấp xuống. Tiếng nói của hắn mang theo thứ hương quen thuộc khiến người ta không khỏi say mê.

Ánh mắt Mạch Khê dần tràn ngập vẻ khiếp sợ. Cô theo bản năng lắc đầu, sắc mặt cũng dần ảm đạm, "Sao ông có thể lạnh lùng như vậy? Chỉ vì sự ích kỷ của ông mà ông làm ảnh hưởng đến cả gia đình của một cô bé. Sao ông có thể đối với sự việc như thể không có chuyện gì như vậy ?"

"Thương trường như chiến trường, loại chuyện này, một đứa bé thì có thể hiểu được cái gì ?"

Lôi Dận chưa bao giờ có sự nhẫn nại đến thế, vẫn tiếp tục nói, "Không còn sớm nữa, về phòng thôi !"

Bàn tay to áp nhẹ lên đầu cô, giọng nói lạnh lùng lại mang theo chút dịu dàng.

"Trả bệnh viện lại cho họ !"

Mạch Khê đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích. Đôi mắt đẹp không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào hắn.

Lôi Dận hơi nhíu mày, "Những lời này, tôi sẽ cho rằng đó là lời cáu kỉnh của em !"

Ngữ điệu của hắn thậm chí không hề lên cao. Nhưng phải biết rằng, đây là tính cách của Lôi Dận. Mọi người vẫn biết đây chính là điểm báo hiệu

https://thuviensach.vn

hắn không hài lòng, bởi ngữ điệu bình tĩnh nhưng thực ra đang ẩn ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng.

Phí Dạ biết rõ điều này, sắc mặt cũng đã dần nổi lên vẻ lo lắng.

Hơi thở nguy hiểm dần tản ra trong bầu không khí, thậm chí Mạch Khê cũng ngửi thấy mùi nguy hiểm ấy. Cô lạnh lùng cười, như đang tự giễu mình. Khóe môi cô cong lên. Trong ánh mắt đang chống lại Lôi Dận dâng lên vẻ thê lương, ảm đạm như giếng cạn.

"Ông đã hủy hoại tôi rồi, còn muốn thu tay lại hủy hoại đi bao nhiêu người nữa ?"

Những lời này thực sự đủ để kéo đến tai ương khôn lường!

Quả nhiên, Mạch Khê vừa dứt lời, vẻ mặt Lôi Dận đột nhiên như tên ma vương khiến người ta sợ hãi. Hắn nhìn cô, sâu thẳm trong ánh mắt tản ra tia sáng mãnh liệt như ánh sao đêm...

"Có biết hay không, lời tranh luận này của em là đại nghịch bất đạo, hả ?"

Cánh tay rắn chắc của hắn ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô. Hơi thở nguy hiểm như quẩn quanh bên tai cô, dù âm điệu trong giọng nói của hắn không cao nhưng lại mang vẻ uy hiếp rõ ràng.

Mạch Khê không khỏi đứng thẳng lên, một cảm giác căng thẳng hướng đến ngay trên đỉnh đầu...

"Ông có thể lại nhốt tôi vào lồng. Nếu như vậy thì không cần lãng phí tiền của mà thu mua hắn một cái bệnh viện đâu."

Ánh mắt Lôi Dận khóa chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Đôi môi mỏng hơi gợn lên ý cười lãnh khốc. Đôi con ngươi đen lúc này cũng lộ ra

https://thuviensach.vn

vẻ nguy hiểm như của dã thú khát máu...

"Em là mẹ của con tôi, ít nhất tôi sẽ để em sống mà có chút tôn nghiêm !"

Giọng nói lạnh băng của Lôi Dận như cây roi quật vào lòng Mạch Khê. Sắc mặt cô càng thêm tái nhợt, không còn chút huyết sắc...

Ngay lúc bầu không khí đang căng thẳng...

"Anna? Anna, trời ạ, sao con lại ở đây ?"

Giọng nói nôn nóng của người đàn ông từ xa lại gần. Ông nhìn thấy cô bé thì có chút an tâm, cùng lúc đó, ánh mắt đưa đến hai người đàn ông trước mặt thì không khỏi sửng sốt, sợ hãi.

Bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông, bầu không khí căng thẳng đang dần nghiêm trọng lại bị phá vỡ... Ngay lúc này lại phát sinh một vấn đề...

"Khâu Cát viện trưởng, ông xuất hiện ở đây là có ý gì? Theo như điều khoản trong hợp đồng thì gia đình ông phải ở London mới đúng chứ !"

Phí Dạ là người trực tiếp bàn bạc với ông nên thực ra người đàn ông ấy cũng chỉ nhận ra Phí Dạ.

Người đàn ông trung niên ấy chính là người đã thành lập đồng thời là viện trưởng của bệnh viện Buals.

Bệnh viện này tọa lạc tại nơi có địa thế rất tốt hơn nữa quang cảnh xung quanh tuyệt đẹp. Ngay lúc mới thành lập, nó đã phục vụ cho những người cao quý. Nói đúng hơn, bệnh viện này mở ra là dành cho kẻ có tiền. Nguyên do cũng bởi nó được đầu tư trang thiết bị tối tân, lại mời được

https://thuviensach.vn

những bác sĩ, chuyên gia hàng đầu. Vì thế chỉ trong thời gian ngắn, bệnh viện này đã có được danh tiếng không nhỏ.

Lôi Dận cũng mới nhắm được chỗ này, đương nhiên chỉ trong một thời gian ngắn đã có được nó, và việc dùng thủ đoạn là không thể tránh khỏi.

"Ba..." Cô bé vừa khóc vừa chạy về phía viện trưởng.

"Phí... Phí tiên sinh, thực xin lỗi, tôi chỉ là quá lưu luyến nơi này nên chưa chuyển đi."

"Trông con gái ông cho cẩn thận !" Phí Dạ lạnh giọng nói.

"Vâng... vâng... "

Khâu Cát viện trưởng vội vàng gật đầu, lại theo bản năng liếc qua người đàn ông đứng cách đó không xa, trong lòng đột nhiên run lên. Dường như ông cảm thấy có chút quen thuộc, hình như đã gặp hắn ở đâu đó rồi.

"Ba, chúng ta đừng bỏ hồ sen, đây là nơi mẹ thích nhất..." Cô bé lớn tiếng khóc lên.

Đáy lòng Mạch Khê khẽ rung động. Cô có thể nhìn ra được đích thực là một người cha tốt. Trong ánh mắt ông, trừ bỏ vẻ thâm tình thì cũng không ít những tơ máu...

"Anna, ngoan ngoãn nghe lời. Chỗ này đã thuộc về người khác rồi. Về phần hồ sen này... " Khâu Cát viện trưởng cố hết sức dỗ dành con gái, trên mặt cũng chỉ toàn là vẻ bất đắc dĩ cùng tang thương, "... cứ để mặc đi..."

"Nhưng hoa sen là do tự tay mẹ trồng..." Cô bé nói một câu, lệ bi thương lại trào ra.

Lòng Mạch Khê ê ẩm đau. Cô nhìn về phía Lôi Dận, lại thấy khuôn mặt hắn lạnh băng. Vẻ hờ hững trong đáy mắt hắn thực sự quá quen thuộc, thậm

https://thuviensach.vn

chí bộ dáng cũng ung dung như không.

Cô thật sự không nhịn được, cố tránh khỏi vòng tay của Lôi Dận rồi bước nhanh đến, dùng một âm giọng nhẹ nhàng nhất để an ủi cô bé, "Em gái, em yên tâm, hồ sen này là của em, cả bệnh viện này nữa vẫn thuộc về ba người gia đình em. Đừng khóc nữa!"

Một câu nói ra khiến tất cả những người đang đứng đó kinh ngạc, ngoại trừ cô bé. Cô bé ngừng khóc, ánh mắt long lanh nhìn Mạch Khê...

"Chị, là thật sao? Chị không gạt em chứ ?"

Mạch Khê nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, khẽ vuốt mái tóc dài của cô bé. Khuôn mặt xinh đẹp của cô ánh lên một vẻ dịu dàng mê ly, đôi môi anh đào khẽ gợn lên nụ cười xinh đẹp...

"Em tên là Anna đúng không?"

Cô bé gật đầu mạnh một cái.

"Anna, chị cam đoan với em, bệnh viện này vẫn có thể như trước đây. Về sau em vẫn có thể tự do thăm hồ bất kỳ lúc nào."

Giọng nói của Mạch Khê rất nhẹ nhàng tựa như thanh âm từ trời rớt xuống vậy.

Cô bé có vẻ rất vui sướng, vỗ tay hoan hô, ngẩng đầu nhìn Khâu Cát viện trưởng, "Ba, bệnh viện lại là của nhà chúng ta rồi !"

Vẻ mặt viện trưởng hơi sững sờ, "Chuyện này..."

Ông nghi hoặc nhìn. Vị tiểu thư này là ai? Người thu mua bệnh viện là cô ấy sao? Tại sao lại có thể nói trả bệnh viện lại cho ông là trả ngay được vậy?

https://thuviensach.vn

Phí Dạ đứng một bên thấy thế thì vội vàng tiến lên, thấp giọng khuyên, "Tiểu thư Mạch Khê, Lôi tiên sinh thu mua bệnh viện này chẳng qua là muốn bảo vệ sự an toàn của tiểu thư và đứa bé mà thôi."

"Sai rồi!"

Mạch Khê đứng dậy, ánh mắt dần mất đi vẻ dịu dàng, thản nhiên nhìn về phía Lôi Dận rồi lại nhìn về Phí Dạ, "Ông ta chẳng qua là muốn thỏa mãn chính mình mà thôi. Tôi sẽ không làm con rối gỗ của ông ta."

"Tiểu thư Mạch Khê... "

"Khâu Cát viện trưởng, nếu ông không muốn bán bệnh viện thì không ai có thể ép ông."

Mạch Khê không buồn nghe lời giải thích của Phí Dạ mà chuyển hướng nhìn sang phía Khâu Cát viện trưởng.

Giọng nói của cô quá mức bình tĩnh, tựa như chiếc lá khẽ rơi trên mặt hồ, hoa rơi không tiếng động. Sự bình tĩnh thậm chí lan ra đáy mắt cô, khiến cô trở nên xinh đẹp như vị nữ thần vậy.

Cô lẳng lặng nhìn Khâu Cát viện trưởng. Cô vốn tưởng rằng ông ta sẽ giống như con gái mình mà vui sướng, không ngờ rằng...

"Cô, cô..."

Ông kinh ngạc mà nhìn Mạch Khê rồi đột nhiên bộ dáng cũng thay đổi. Toàn thân ông toát lên vẻ hoảng sợ, ngay cả da trên mặt dường như cũng co rúm lại, ánh mắt thì mở lớn ra...

Loại vẻ mặt này thường cho thấy con người đang lâm vào nỗi sợ hãi cực độ. Nhưng chính giờ khắc này, vẻ mặt của Khâu Cát viện trưởng như gặp phải ma quỷ.

https://thuviensach.vn

"Khâu Cát viện trưởng, ông..."

"Cô... không phải cô đã chết rồi sao? Sao lại... ?" Khâu Cát viện trưởng chỉ vào Mạch Khê, ngón tay cũng run run, bắt đầu nói năng lộn xộn.

Mạch Khê cả kinh...

"Viện trưởng, ông đang nói gì vậy? Tôi..." Cô muốn tiến lên giải thích.

"Cô đừng cậy có tiền !"

Khâu Cát viện trưởng một tay ôm lấy con gái, vẻ mặt hoảng loạn nhìn chằm chằm Mạch Khê, một tay kia bắt đầu vung loạn, "Bạc tiểu thư, cô... cô đừng lại đến tìm tôi. Tôi thật sự không biết gì cả..."

Mạch Khê hoàn toàn ngây ngốc.

Lôi Dận đứng bên cạnh nãy giờ vẫn chưa mở miệng, vừa nghe thấy vậy thì sắc mặt liền biến đổi. Hắn tiến nhanh đến, cánh tay duỗi ra kéo mạnh lấy áo viện trưởng, bàn tay to lớn chỉ cần thêm chút lực là có thể bóp chết ông ta...

"Bạc tiểu thư ông vừa nói là ai? Bạc Tuyết?" Tiếng nói trầm thấp lộ ra vẻ uy hiếp vô cùng, lại lạnh như cái rét tháng chạp khiến đối phương đông lại.

Sắc mặt viện trưởng cũng biến đổi nhanh, ông gian nan gật đầu, lại kinh ngạc nhìn về phía Mạch Khê, trong mắt có đôi chút chần chờ, "Là... tiểu thư Bạc Tuyết."

Toàn thân Mạch Khê run lên. Bạc Tuyết? Là mẹ cô sao? Vị viện trưởng này biết mẹ cô?

Ánh mắt Lôi Dận càng trở nên lạnh lùng như băng. Cảnh tượng này khiến cô bé con kia hoàn toàn sợ hãi. Nhìn thấy cha bị tóm lấy, bàn tay cô

https://thuviensach.vn

bé nắm lại đánh lên đùi Lôi Dận...

"Đồ trứng thối, buông ba ra, buông ra!"

"Anna... "

"Bạc Tuyết lúc ấy tìm ông, là vì cái gì?" Lôi Dận không để ý đến cô bé đang khóc lóc làm loạn, ngữ khí càng thêm sầm lãnh hỏi Khâu Cát viện trưởng.

Khuôn mặt Khâu Cát viện trưởng lộ vẻ kinh sợ, giọng nói cũng có chút đứt quãng, "Tôi…Thật sự lúc đó tôi không biết gì cả. Tiểu thư Bạc Tuyết cũng rất kỳ quái. Cô ấy tới tìm tôi cũng chỉ hỏi có một câu... "

"Hỏi cái gì?"

"Cô ấy, cô ấy hỏi tôi... Lôi phu nhân chết như thế nào?" Khâu Cát viện trưởng nói chuyện hơi lắp bắp, bởi sợ hãi, cũng bởi bàn tay Lôi Dận tóm quá mạnh, gần như bóp nghẹt ông vậy.

Lôi Dận nhíu mày, "Vì sao cô ấy muốn hỏi như vậy?"

"Không biết, tôi, tôi thật sự không biết. Có thể là do trước đây tôi đã từng xem bệnh cho Lôi phu nhân, mà lúc đó tôi cũng không biết bà ấy là Lôi phu nhân. Bạc Tuyết tiểu thư bỗng dưng tìm được tôi khiến tôi cũng cảm thấy kỳ lạ. Lôi phu nhân không phải là chết do khó sinh sao?" Khâu Cát viện trưởng trả lời một tràng.

Lời nói này dừng trong tai Mạch Khê nhưng cô cũng chẳng hiểu thế nào. Còn Phí Dạ đứng bên kia thì đôi mày đã nhíu chặt lại, dường như đang suy tư điều gì đó.

Đôi mắt thâm thúy của Lôi Dận cũng hiện lên vẻ suy tư, lạnh lùng hỏi, "Sao ông lại biết Bạc Tuyết?"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Khâu Cát tím ngắt như sắp ngạt thở. Thấy thế, Lôi Dận liền buông lỏng tay, viện trưởng thuận thế ngã xoài ra đất.

Ông cố hít từng ngụm khí vào lồng ngực. Cô bé kia cũng khóc nấc lên nhào vào lòng ông.

"Nói!" Lôi Dận không hề im lặng, trên mặt thấp thoáng tản ra mùi máu tươi.

"Tôi... " Khâu Cát viện trưởng dường như có chút khó nói.

Mạch Khê nhịn không được tiến lên, cố gắng cầu xin, "Viện trưởng, ông mau nói đi."

Khâu Cát viện trưởng tựa như có chút sợ Mạch Khê, lui thân mình về sau, lại nhìn thoáng qua Lôi Dận, thấy vẻ mặt hắn lộ vẻ không kiên nhẫn thì ông vội vàng nói: "Kỳ thực, tiểu thư Bạc Tuyết luôn là người tôi thầm mến trong lòng, mỗi lần cô ấy lên sàn catwalk trình diễn tôi đều đến xem. Có điều, không ngờ có một lần cô ấy tới phòng khám tìm tôi tư vấn. Cũng chính lần đó tôi và cô ấy mới chính thức nói chuyện với nhau…"

Ông thầm nghĩ, "Thì ra vị tiểu thư này không phải Bạc Tuyết. Nhưng sao hai người lại giống nhau vậy ?"

"Phòng khám? Chính là bệnh viện này?" Lôi Dận nghi hoặc hỏi.

"Không, tôi vốn học về tâm lý, ban đầu mở phòng khám cũng là phòng tư vấn tâm lý. Về sau tôi mới lập nên bệnh viện này." Viện trưởng vội vàng giải thích.

Đột nhiên Lôi Dận nhíu mày chặt lại…

"Rồi sao nữa?"

"Sau này... "

https://thuviensach.vn

Viện trưởng dừng một chút, "Sau đó cũng không có gì. Kỳ thực Bạc Tuyết tiểu thư không có vấn đề gì lớn về tâm lý cả, chỉ là do quá áp lực mà thôi. Sau vài lần tư vấn, chúng tôi không gặp lại nhau nữa. Có điều trước đó cô ấy tình cờ nhìn thấy bệnh án của Lôi phu nhân cho nên mới không ngừng hỏi tôi... "

"Lôi phu nhân mà ông nói là ai?" Lôi Dận cho tới bây giờ không biết mẹ hắn đã từng đến gặp bác sĩ tâm lý, tuy rằng hắn cũng chưa từng gặp mẹ một lần.

Viện trưởng nuốt nước miếng, "Chính là Lôi phu nhân của Lôi thị đó, nhưng mà bà ấy thật sự đã chết nhiều năm trước rồi."

Ánh mắt Lôi Dận có chút ảm đạm, hàn ý nơi đáy mắt cũng dịu đi không ít. Mẹ hắn đã từng phải đến gặp bác sĩ tâm lý?

"Bệnh án của Lôi phu nhân ở đâu?"

Viện trưởng thầm thở dài, "Nếu phòng khám còn thì nhất định sẽ tìm được bệnh án của phu nhân. Đáng tiếc, trận đại hỏa năm đó đã thiêu trụi hoàn toàn phòng khám. Nơi đó ghi dấu rất nhiều những ‘mồ hôi nước mắt’ của tôi..."

"Lôi phu nhân lúc ấy vì sao phải đến khám tâm lý?" Khuôn mặt tuấn tú sắc bén của Lôi Dận dần trầm xuống...

Đại hỏa? Thật sự lại trùng hợp vậy sao?

Viện trưởng chậm rãi nhớ lại, "Kỳ thực Lôi phu nhân chỉ đến phòng khám có một lần. Tôi nhớ rất rõ ràng, ngày đó mưa to, bà ấy đến phòng khám với sắc mặt rất kém. Sau đó bà ấy nói với tôi gần đây giấc ngủ của bà không tốt, đang ngủ lại gặp ác mộng, trong lòng lúc nào cũng hoảng sợ, dường như lúc nào cũng có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Lúc đó tôi đã chẩn đoán sơ bộ là bà ấy mắc chứng u buồn trước khi sinh."

https://thuviensach.vn

"Chứng u buồn trước khi sinh?" Lôi Dận lâm vào dòng suy tư thâm trầm.

Viện trưởng gật đầu, "Không sai, lúc đó bà ấy đúng là đang mang bầu. Loại bệnh án như thế tôi đã từng tiếp nhận rất nhiều nên có khuyên bà ấy một vài biện pháp."

"Biện pháp gì?" Lôi Dận nghiêm túc hỏi.

"À... " Viện trưởng nghĩ nghĩ, "Ví dụ như đi dạo nhiều, đọc sách ; nghe nhạc là cách tốt nhất, không những làm cho tâm tình sản phụ bình ổn mà còn là phương thức dưỡng thai hiệu quả nhất."

Nói đến nơi này tựa như nhắc đến một chốn thanh bình. Nhìn bề ngoài, Khâu Cát viện trưởng đã từng được gặp hai người phụ nữ, một là Lôi phu nhân, một là Bạc Tuyết. Thông qua lời kể của ông, Mạch Khê có thể đại khái biết được một chút chuyện năm đó.

Lôi phu nhân không cần đoán nhiều, hẳn chính là mẹ Lôi Dận. Nhìn biểu tình nghiêm trọng của hắn cũng có thể tưởng tượng được. Có lẽ năm đó Khâu Cát viện trưởng mở phòng khám tâm lý từ rất sớm, tối thiểu lúc Lôi phu nhân mang thai đã mở rồi.

Lôi phu nhân được Khâu Cát viện trưởng chẩn đoán là mắc chứng u buồn trước khi sinh. Hơn nữa ở phòng khám của ông cũng có lưu lại bệnh án đặc biệt. Nhiều năm sau, Bạc Tuyết cũng chính là mẹ cô, do chịu nhiều áp lực tâm lý nên đã đến phòng khám của Khâu Cát, trong lúc lơ đãng nhìn thấy bệnh án của Lôi phu nhân...

Chuyện này thì ra cũng mới chỉ là khúc dạo đầu cho một câu chuyện định mệnh mà thôi. Có điều... Bạc Tuyết lại luôn miệng hỏi Khâu Cát viện trưởng xem Lôi phu nhân chết thế nào. Như vậy xem ra, Bạc Tuyết có quen biết Lôi phu nhân. Vậy thì...

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhíu mày, theo bản năng nhìn về phía Lôi Dận. Mọi người đều biết, lúc Lôi Dận vừa mới sinh ra, Lôi lão gia đã tuyên bố ra bên ngoài rằng Lôi phu nhân vì khó sinh mà chết. Như vậy thì đáng lẽ Bạc Tuyết không thể biết Lôi phu nhân mới đúng.

Đột nhiên ánh mắt cô chợt lóe lên, vừa muốn hỏi thì lại nghe thấy giọng nói lạnh băng âm trầm của Lôi Dận...

"Khâu Cát viện trưởng, năm đó ông đã gặp Lôi phu nhân?"

Khâu Cát viện trưởng không ngờ người đàn ông này lại dây dưa lâu như vậy, cố gắng nhớ lại rồi rốt cục cũng nhớ ra, "Thực sự là rất lâu rồi, hắn là cách đây ba mươi ba năm rồi."

Sắc mặt Lôi Dận cực kỳ khó coi.

Trong lòng Mạch Khê cũng đột nhiên run lên. Kỳ thực, nhìn khuôn mặt hắn đóng băng, lòng cô lại phiếm đau. Dù sao đó cũng là mẹ đẻ hắn mà.

Vừa rồi cô cũng muốn hỏi viện trưởng vấn đề này, không ngờ Lôi Dận lại giành trước. Nói cách khác, người năm đó Khâu Cát viện trưởng gặp không phải là mẹ kế của hắn mà mẹ đẻ, chính xác hoàn toàn là mẹ đẻ của Lôi Dận...

Làm sao có thể?

Mạch Khê nhìn về phía Khâu Cát viện trưởng, lại thấy ông không chớp mắt nhìn mình, trong mắt ông có hơn một điểm phức tạp. Nhưng chỉ một cái chớp mắt, khi cô nhìn về phía ông thì ông lại vội vàng rời tầm mắt đi.

Năm đó Khâu Cát viện trưởng là người thầm mến Bạc Tuyết – mẹ cô. Như vậy xem ra, tuổi của ông hắn là khá lớn, sao lại có con gái nhỏ như vậy?

https://thuviensach.vn

Có lẽ là do ánh mắt cô quá nghi hoặc, cũng có thể là do tâm tư cô quá dễ dàng để người khác đoán được, Phí Dạ thấp giọng nói,"Cô con gái này là do vợ thứ hai của Khâu Cát viện trưởng sinh. Người vợ đầu của ông ấy đã chết trong vụ hỏa hoạn năm đó."

Khâu Cát viện trưởng khổ sở cúi đầu.

Mạch Khê bừng tỉnh đại ngộ, nhưng đồng thời lại cảm thấy buồn cười. Nghĩ đến vị viện trưởng này hẳn là cũng chẳng mấy yêu thương người vợ đầu, bằng không sao lại đi thầm mến mẹ cô? Nghĩ đến trận hỏa hoạn kia, hẳn là xảy ra sau khi mẹ cô đến đây. Giờ thì bệnh viện này được lập nên.

"Nguyên nhân gây ra vụ hỏa hoạn đó là gì?" Đôi mày Lôi Dận hiện rõ vẻ suy tư, hắn lại lạnh giọng hỏi.

Sắc mặt Khâu Cát viện trưởng có vẻ bất đắc dĩ, "Họa thiên định đến thì không cách nào tránh được. Đêm đó một cửa hàng ngay bên cạnh bị cháy mà tôi lại quên không đóng cầu dao điện ở phòng khám. Cứ như vậy một nhà cháy thành hai nhà. Ngọn lửa quá to không cách nào dập được."

Nói tới đây, ông nhắm hai mắt lại. Có thể thấy vụ hỏa hoạn năm đó đã tạo thành một bóng ma ám ảnh đối với ông.

"Nếu lúc ấy vợ tôi không quay lại lấy giúp tôi vài thứ thì cô ấy cũng sẽ không bị chết cháy. Tất cả đều là lỗi của tôi. Kể từ đó, tôi buông xuôi công việc, không còn tư vấn tâm lý nữa. Bởi một bác sĩ lại bị ám ảnh bởi một bóng ma tâm lý như vậy thì sao có thể đi tư vấn cho người khác chứ, nhất là tư vấn tâm lý."

"Lần cuối cùng ông nhìn thấy Bạc Tuyết là khi nào?" Lôi Dận dường như không hứng thú gì với lời than vãn cùng áy náy của ông, ngược lại hỏi một vấn đề khác.

"Tôi... "

https://thuviensach.vn

Dòng cảm xúc của Khâu Cát viện trưởng đột nhiên bị đánh gãy nên trong lúc nhất thời ông không phản ứng lại, ngây ngẩn hồi lâu mới suy nghĩ mà trả lời:

"Khoảng mười tám hay mười chín năm trước. Cũng đã lâu lắm rồi nên tôi không nhớ rõ. Nhưng sau này tôi nghe nói Bạc Tuyết... đã chết." Nói tới đây, ông cẩn thận nhìn thoáng qua Mạch Khê, trong lòng vẫn hơi cảm thấy sợ.

Mạch Khê có vẻ hiểu rõ tâm trạng của ông ta. Hắn là vì khuôn mặt của cô! Cô đã từng được xem ảnh chụp của mẹ, tuy rằng không giống hoàn toàn nhưng dáng người và đôi mắt thì rất giống. Nhưng vẫn phải nói người giống hơn cả là Bạc Cơ – người mà cho đến nay Mạch Khê vẫn cảm thấy rất thần bí.

Khâu Cát viện trưởng lại lặng lẽ dừng ánh mắt trên người Mạch Khê, trong mắt phiếm có nét nghi hoặc. Cuối cùng ông vẫn không nhịn được mà dè dặt hỏi, "Xin hỏi, vị tiểu thư này là...?"

"Cô ấy là ai không liên quan gì đến ông... "

"Cô ấy chính là... "

Lời nói của Phí Dạ còn chưa dứt thì Lôi Dận đã chặn ngang lời, lại bất ngờ nói ra thân phận của Mạch Khê. Hắn gằn từng tiếng nói, "... là con gái của Bạc Tuyết!"

Phí Dạ sửng sốt, vẫn còn chưa hiểu mục đích của Lôi Dận. Ngón tay Mạch Khê khẽ run lên. Giọng nói của Lôi Dận lạnh như cái rét tháng chạp. Lời tuyên bố như lưỡi kiếm hung hăng xuyên qua tâm Mạch Khê khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng trở nên tái nhợt...

Khâu Cát viện trưởng cũng sợ ngây người, kinh ngạc nhìn Mạch Khê, mãi lâu vẫn không rời ánh mắt đi.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của ông khiến Lôi Dận không vui. Ngay sau đó, cánh tay rắn chắc vòng lấy Mạch Khê ôm vào lòng, che khuất cho cô khỏi ánh mắt thăm dò kia. Mi tâm hắn cũng lộ ra vẻ uy nghiêm vô hạn...

"Bệnh viện này ông có thể tiếp tục kinh doanh nhưng mỗi ngày bệnh nhân không được vượt quá mười người!"

Phí Dạ kinh ngạc nhìn về phía Lôi Dận...

Khâu Cát viện trưởng như được ban ơn, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, kích động đến sắp khóc, "Cám ơn, cám ơn cậu. Yên tâm đi, tôi sẽ làm như lời cậu nói."

Tuy rằng ông không biết người đàn ông trước mặt này là ai nhưng từ khí thế tản ra từ hắn thì hắn người này còn ở địa vị trên Phí Dạ. Chẳng lẽ hắn chính là người đại danh... Lôi Dận?

Ông cũng không dám nghĩ nhiều nữa.

"Ông ra đi !" Phí Dạ nói.

Khâu Cát viện trưởng lại nói lời cảm ơn sau đó dắt con gái rời đi...

"Phí Dạ!" Ánh mắt Lôi Dận thâm sâu nhìn theo bóng viện trưởng đang xa dần, đôi môi hơi hé mở.

Phí Dạ lập tức tiến lên, "Lôi tiên sinh có gì phân phó?"

"Có hai việc!" Lời nói của Lôi Dận ngắn gọn nhưng lại quyết đoán, "Thứ nhất, phái người kiểm tra từng bệnh nhân vào đây, thứ hai..." Hắn hơi nghiêng thân mình cao lớn về phía Phí Dạ, ghé vào tai hắn thì thầm...

"... theo dõi nhất cử nhất động của Khâu Cát viện trưởng!"

https://thuviensach.vn

Phí Dạ cuối cùng cũng hiểu được mục đích của Lôi Dận thì liền gật đầu một cái, "Lôi tiên sinh yên tâm, tôi lập tức đi làm!" Nói xong, hắn sải bước rời đi.

Tất cả lại trở về vẻ yên tĩnh...

Cho đến khi cảm giác ấm áp bao phủ đầu vai và hương thơm nam tính thoảng qua chóp mũi, Mạch Khê mới đột nhiên phản ứng lại. Đôi mắt đen nháy của cô mở to như mang theo vẻ nghi hoặc...

"Ông... sao ông lại đồng ý trả lại bệnh viện cho ông ta?"

Hắn tốt như vậy sao? Không thể nào!

Đôi mắt thâm thúy của Lôi Dận liếc Mạch Khê một cái. Trên khuôn mặt hắn cũng hiện lên vẻ hiền hòa, đôi môi mỏng khẽ gợn lên.

"Đây không phải là yêu cầu của em sao?"

Câu hỏi này càng khiến Mạch Khê không hiểu ra sao, ngây ngẩn hỏi lại, "Không phải là ông không bao giờ thay đổi quyết định sao? Sao hôm nay lại có lòng tốt đến vậy?"

Lôi Dận hơi nhíu mày, "Là do em đã hứa với cô bé con kia, tôi cuối cùng cũng phải nhân nhượng một chút mới khiến em không bị thất thố. Lần sau không nắm chắc thì đừng có nói loạn."

Mạch Khê bị lời nói của hắn khiến cho á khẩu. Cô trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng lại như chảy qua một dòng nước ấm nhưng cũng là lo lắng...

"Có phải ông còn âm mưu khác không?"

Đối với sự thỏa hiệp bất ngờ của hắn, cô cảm thấy sao thật quá dễ dàng nên trong lòng có chút bất an.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt bình tĩnh của Lôi Dận đột nhiên biến đổi. Gương mặt tuấn tú dần trở nên ảm đạm, phảng phất chút âm u như mây đen cuồn cuộn. Hắn hơi cúi đầu, nói bằng âm giọng áp lực khiến người ta không thở nổi...

"Tuy rằng ông ta là một ông già thật đấy, nhưng người phụ nữ của tôi lại công khai quan tâm đến người đàn ông khác. Điều này là chuyện không vui nhất!"

Giọng nói trầm thấp mang theo vẻ bá đạo, như thể loài sói dữ dằn đang giữ những thứ thuộc về mình.

Tim Mạch Khê lơ đãng đập nhanh hơn. Cô hơi cúi mặt, cũng hạ tầm mắt xuống, che lấp đi vẻ thê lương trong đôi mắt, sau đó thấp giọng nói, "Cám ơn ông đã nhân nhượng. Nhưng mà hình như ông đã quên, tôi là con gái ông, không phải là... người phụ nữ của ông!"

Giọng nói dịu dàng của cô có chút yếu ớt. Cô hơi nhíu mày làm cho khuôn mặt hoa phấn có chút mù mịt, âm u, khiến người khác nhìn thấy không khỏi đau lòng.

Ngay sau đó, khuôn mặt Mạch Khê liền bị ngón tay Lôi Dận nâng lên, ngón tay cái vuốt ve trên da thịt gần như trong sáng của cô. Hắn cúi đầu nói, hơi thở lạnh băng phả vào gò má cô...

"Tôi muốn em là người phụ nữ của tôi, không thể thay đổi được!"

"Ông... " Ánh mắt Mạch Khê long lanh, không chịu thua kém mà nổi lên một tầng hơi nước, bàn tay theo bản năng nắm nhanh lại.

Lôi Dận ngược lại nở nụ cười, vẫn là lạnh băng và vẻ khí phách như trước. Hắn cúi người xuống, dùng nụ hôn để giam lại lời tranh cãi của cô...

Hắn không thích bị người khác cự tuyệt hoặc là phản bội. Người cự tuyệt hay phản bội hắn thì kết cục chưa bao giờ tốt cả... Trong đó bao gồm

https://thuviensach.vn

cả người phụ nữ hắn muốn nhất!

-_____

Đêm tịch liêu...

Ngày hôm sau, bệnh viện lại bắt đầu hoạt động bình thường. Theo yêu cầu của Lôi Dận, mỗi ngày số bệnh nhân vào đây không được vượt quá mười người, nhưng lại chỉ có thể là bệnh nhân thuộc hàng thượng lưu. Cho dù vậy, bệnh nhân đến đây vẫn đứng xếp hàng không dứt. Ai cũng biết bệnh viện này có những chuyên gia hàng đầu thế giới nên họ tình nguyện xếp hàng chờ.

Bởi số lượng bệnh nhân có hạn nên khi màn đêm vừa buông xuống, toàn bộ bệnh viện đều yên tĩnh, dường như có thể nghe được cả tiếng thở.

Ngoài cửa sổ, gió đêm thổi lá cây xào xạc, âm thanh như tiếng đôi tình nhân thủ thỉ tâm sự.

Nhưng, cũng có ngoại lệ, yên tĩnh chỉ là tương đối. Vẫn có chỗ còn người nói chuyện, dần dần tiếng ồn ào vọng lại, phá vỡ đi bầu không khí yên tĩnh...

Mạch Khê đột nhiên bừng tỉnh từ trong giấc ngủ say. Âm thanh ồn ào mơ hồ khiến cô chợt hoảng sợ. Bỗng nhiên cảm giác buồn nôn ập đến, cô che cái miệng nhỏ nhắn lại, vất vả lắm mới dịu đi cảm giác khó chịu. Đã nhiều ngày, phản ứng mang thai của cô dần rõ rệt, ngay cả cảm xúc cũng bị ảnh hưởng không ít.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ. Lúc này đúng vào thời điểm bọn vệ sĩ thay ca. Cô theo bản năng dịch thân mình về sau, tiếp xúc với phía sau cũng chỉ là không khí lạnh lẽo. Cô giật mình sửng sốt, sau lại không khỏi cười khổ...

https://thuviensach.vn

Cô đã quên mất, Lôi Dận hôm nay về công ty dự hội nghị, suốt đêm xử lý công việc trong bang nên đương nhiên không ở bên cạnh cô.

Chính là, dường như cô bắt đầu quen với nhiệt độ cơ thể phía sau mình, quen với việc mỗi khi bừng tỉnh từ trong mộng thì sẽ có cánh tay rắn chắc ôm lấy cô, hoặc là sẽ nhẹ nhàng vỗ về thân mình cô để cô bình yên mà đi vào giấc ngủ một lần nữa. Đêm nay khi bừng tỉnh, cô lại theo thói quen mà tìm kiếm lồng ngực rắn chắc kia...

Mạch Khê ơi Mạch Khê, mày muốn thỏa hiệp sao? Vẫn cam tâm làm người phụ nữ của hắn sao? Không thể, không thể quen như thế được...

Trong lòng cô thầm cảnh cáo cùng tự giễu chính bản thân mình, nhất thời cũng hết buồn ngủ.

Cô đang muốn đi đến bên cửa sổ hít thở chút không khí trong lành thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra. Ngay sau đó, mùi máu tươi tràn đến, nhanh chóng lan ra khắp không khí...

Mạch Khê hoảng sợ, chắm chú nhìn lại, đột nhiên đôi mắt trừng lớn...

Ánh đèn tường vàng vọt chiếu xuống một cảnh quỷ dị. Người đẩy cửa vào không ai khác chính là người cô vừa biết – Khâu Cát viện trưởng. Giờ khắc này cả người ông toàn là máu, hệt như bị người ta truy giết.

Cảm giác buồn nôn dữ dội ập đến, Mạch Khê không nhịn được mà liên tục nôn khan. Cô muốn cất tiếng thét lớn nhưng một chút khí lực cũng không có, thân mình loạng choạng, khuôn mặt sợ tới mức trắng bệch!

"Không, không phải sợ... Tôi, tôi không làm cô bị thương đâu."

Khâu Cát viện trưởng cố nén cơn đau trên người, gian nan ngẩng đầu nhìn cô, "Tôi có mấy lời muốn nói với cô, là về mẹ cô."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê khiếp sợ, hít thở cũng gấp gáp hơn. Cô vội vàng tiến đến nâng viện trưởng dậy...

"Mẹ tôi? Ông còn biết chuyện gì của mẹ tôi nữa? Còn nữa, sao ông lại bị thế này?"

Khâu Cát viện trưởng dựa cả thân mình vào tường. Lúc này Mạch Khê mới phát hiện ra trên người ông có một chỗ đang chảy máu không ngừng, hình như là... trúng đạn!

"Tại sao có thể như vậy?" Mạch Khê cả kinh che miệng lại, vội vàng nói, "Tôi gọi y tá đến băng bó cho ông..."

"Ngàn vạn lần đừng !" Khâu Cát viện trưởng kéo lấy cánh tay Mạch Khê, ánh mắt có hơn một tia phức tạp, "Có thể nói cho tôi tên cô không?"

"Mạch Khê... "

"Mạch Khê... " Khâu Cát viện trưởng thều thào một câu, gật gật đầu, "Mạch Khê tiểu thư, cô thật sự là con gái Bạc Tuyết?"

Mạch Khê gật đầu.

"Cô đã gặp mẹ chưa?" Khâu Cát viện trưởng hỏi lại.

Mạch Khê lắc đầu...

"Khâu Cát viện trưởng, ông biết chuyện liên quan đến mẹ tôi?" Cứ nhìn tình thế lúc này thì biết, hôm đó ông đã che giấu chuyện gì đó.

"Không sai, hôm nay tôi muốn nói cho cô một chuyện. Hôm đó tôi không nói, tôi... tôi bây giờ không thể giữ tính mạng được. Có người... có người muốn giết tôi... " Giọng nói của Khâu Cát viện trưởng có vẻ rất yếu rồi.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê sửng sốt, "Ông nói... có người muốn giết ông diệt khẩu? Là vì ông biết một chuyện của mẹ tôi sao?"

Khâu Cát gian nan gật đầu, cố gắng giữ vững thân mình. Nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn ngoài cửa, ông đột nhiên trở nên hoảng sợ, ngón tay cũng run lên.

"Viện trưởng, ông không cần sợ, ngoài cửa là vệ sĩ bảo vệ tôi, họ sẽ không làm ông bị thương đâu." Mạch Khê thấy thế lập tức nói.

Khâu Cát viện trưởng lắc đầu, "Mạch Khê tiểu thư, có điều cô không biết. Đêm nay có rất nhiều vệ sĩ chết... Hiện tại, Phí Dạ tiên sinh đang đi phái thêm người... "

"Cái gì?" Trong lòng Mạch Khê thực kinh sợ. Cô ngủ say đến nỗi không biết chuyện lớn như vậy đã xảy ra.

"Mạch Khê tiểu thư, những người đó muốn đối phó với tôi... Tôi nói cho cô, mẹ cô – Bạc Tuyết, trước khi chết có đến tìm tôi... Đó cũng là lần cuối cùng tôi gặp cô ấy, khụ khụ... "

Khâu Cát viện trưởng cố gắng nói. Hẳn là ông bị trúng đạn ở phổi nên khi ho khan dữ dội cũng chỉ thấy ra toàn là máu. Mạch Khê thấy thế cũng cố gắng không thể hiện sự hoảng sợ, vội vàng lấy băng gạc che lại miệng vết thương. Bên ngoài loạn như vậy chắc chắn không tìm ra bác sĩ hay y tá nào cả.

"Khâu Cát viện trưởng, trước tiên ông không cần nói gì cả. Phí Dạ sẽ nhanh chóng đến thôi, bọn tôi sẽ đưa ông đi... "

"Không còn kịp rồi, Mạch Khê tiểu thư, tôi... tôi trọng thương rồi cũng không còn sống được bao lâu nữa. Mẹ... mẹ cô lần cuối cùng gặp tôi thì tinh thần không được tốt cho lắm. Cô ấy nói với tôi, có người muốn giết cô ấy, cô ấy không còn sống được lâu nữa... "

https://thuviensach.vn

Khâu Cát viện trưởng giữ chặt lấy cánh tay Mạch Khê, khó khăn nói: "Lúc ấy, tôi cho rằng cô ấy chỉ bị áp lực tâm lý quá lớn mà thôi. Nhưng mà... cô ấy nói rất nghiêm túc. Cô ấy nói, nếu cô ấy chết thì bí mật được giấu ở một chỗ... "

"Chỗ nào?" Mạch Khê vội vàng hỏi.

Khâu Cát viện trưởng đưa bàn tay run run vào túi áo lấy ra một thứ đưa cho Mạch Khê...

"Cái này... trao cho cô."

Mạch Khê đón lấy, ánh mắt ngẩn ra, "Chìa khóa ư?"

Đây là chìa khóa chỗ nào?

"Đây là chìa khóa của một căn hộ. Nhiều năm như vậy... là tôi nhát gan... tôi không đến đó, cũng không biết khu chung cư đó còn hay đã bị phá đi. Lúc ấy Bạc Tuyết nói, chuyện này nếu có người khác biết thì tôi sẽ chết nên ngày ấy tôi không dám nói ra. Nhưng cô là con gái cô ấy... cô phải được biết... "

"Chung cư này ở đâu?" Tâm Mạch Khê kinh hoàng không thôi.

Khâu Cát viện trưởng hơi động thân mình, lấy tay chống đỡ lấy một thân đau đớn, "Ở Hongkong... chung cư Thuyên Loan Lưu Bích. Đây là cái chìa khóa điện tử, trên đó có ghi lại số căn hộ... Mạch Khê tiểu thư, cô... cô nhất định phải giữ cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để kẻ khác biết được. Nếu có cơ hội, cô sẽ tra ra được nguyên nhân Bạc Tuyết chết... "

"Viện trưởng, ông cố gắng gượng một chút..." Mạch Khê cất kĩ cái chìa khóa đi, thấy bộ dáng hấp hối của ông, cô cực kỳ lo lắng.

"Mẹ cô lúc ấy còn nói..."

https://thuviensach.vn

"Bà ấy còn nói gì?" Mạch Khê không nghe rõ lắm giọng nói của ông bởi giọng nói suy yếu rất nhỏ như không vậy.

Đúng lúc này, Mạch Khê chỉ cảm thấy bên tai ập đến cơn gió lạnh, ngay sau đó nghe thấy tiếng rên của Khâu Cát viện trưởng. Ông đột nhiên mở to hai mắt nhìn, miệng hét lên...

"Oành..."

Cùng lúc đó, cửa phòng bệnh lại bị mở ra. Người bước vào là Phí Dạ. Hắn ra lệnh một tiếng, vài tên vệ sĩ ào ào lao ra ngoài cửa sổ, bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau.

"Tiểu thư Mạch Khê, cô có bị thương không?" Phí Dạ sải bước tiến lên, lại nhìn thấy cả người viện trưởng đầy máu thì nhíu mày chặt lại.

Mạch Khê luống cuống tay chân, thấy miệng vết thương của viện trưởng rỉ máu ngày càng nhiều thì không ngừng run rẩy. Cô lo lắng nói với Phí Dạ: "Viện trưởng bị thương, mau đưa đi thôi!"

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19

Thời Cơ Chạy Trốn

Phí Dạ khom người, xem xét vết thương trên người ông, "Không sâu nhưng bị trúng âm thương, vết thương này trí mạng, vô pháp cứu chữa!" Nói xong câu đó, hắn đưa tay nhấn chặt vào nhân trung của viện trưởng, trầm giọng quát: "Ông còn biết chuyện gì, mau nói đi !"

Mạch Khê sửng sốt nhìn về phía Phí Dạ, trong ánh mắt có hơn một điểm nghi hoặc.

Hô hấp của Khâu Cát viện trưởng ngày càng yếu dần, sắc mặt cũng bởi mất máu quá nhiều mà tái nhợt đi. Ông lại nhìn về phía Mạch Khê...

"Mạch Khê... tiểu... ngàn... ngàn vạn lần đừng tin vào người Lôi gia... Mẹ cô đã từng nói... Nếu cô ấy chết... chính là... người của Lôi gia giết..."

Sắc mặt Phí Dạ đột nhiên biến đổi.

Lời nói của Khâu Cát viện trưởng đứt quãng, sau đó ông lại hít thở gấp gáp. Tiếng thở nặng nề mà chạm vào đáy lòng Mạch Khê, trong lúc nhất thời cô cảm giác đầu óc quay cuồng rồi lại trống rỗng, ngay cả ngón tay cũng run bần bật.

https://thuviensach.vn

"Viện trưởng, mẹ tôi sao lại nói như vậy? Người Lôi Gia ư? Người của Lôi gia đó là chỉ ai?"

Khâu Cát viện trưởng vô lực lắc đầu, như đang cố dùng chút khí lực cuối cùng, hơi thở mong manh, "Đối phương là ai, tôi... không biết. Mẹ cô sở dĩ chết là vì... bởi vì... "

Nói tới đây, ông ho khan dữ dội, từng ngụm máu tươi phun ra khiến Mạch Khê sợ đến tái mặt. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người bị trúng đạn nghiêm trọng đến vậy, cũng là lần đầu tiên cô cảm thụ được ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Phí Dạ thấy thế, biết ông không còn cầm cự được lâu nữa thì duỗi bàn tay ra đè chặt lại nhân trung của ông để ông có thể có được chút sức lực mà nói những câu cuối cùng!

"Viện trưởng, bởi vì sao? Nguyên nhân là gì?" Giọng nói Mạch Khê vô cùng run rẩy.

Ánh mắt Khâu Cát viện trưởng chần chờ nhìn thoáng qua Phí Dạ, nhưng dường như cũng không chú ý được nhiều, yếu ớt mà nói:

"Bởi vì... mẹ cô biết…. một bí…bí mật lớn nhất của…Lôi gia..." Còn chưa chờ nói xong những lời này, ánh mắt ông dần đờ đi, khuôn mặt cũng mất dần đi chút huyết sắc cuối cùng…

"Khâu Cát viện trưởng, viện trưởng..." Sắc mặt Mạch Khê kinh hãi, không ngừng gọi ông vài tiếng.

"Tiểu thư Mạch Khê, viện trưởng chết rồi!" Giọng nói Phí Dạ cứ như của tử thần từ xa vọng lại, cứ thế mà tuyên cáo cho ông chết đi.

Mạch Khê đột nhiên im bặt. Hi vọng của cô đã bay đi rồi, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng!

https://thuviensach.vn

Ánh mắt trong cũng dần chết lặng đi, đáy mắt cũng chỉ còn vẻ bi thương.

"Con gái ông ấy phải làm sao bây giờ?" Giọng nói yếu ớt như lá rụng nơi giếng cạn, vô lực mà ưu thương vô cùng.

"Tôi sẽ sắp xếp, tiểu thư Mạch Khê cứ yên tâm!"

Phí Dạ đứng dậy, cảnh giác quan sát bốn phía, âm thanh ồn ào vẫn mơ hồ nghe thấy, "Tiểu thư Mạch Khê, chỗ này không an toàn. Tôi đã chuẩn bị tốt cho cô rồi, đi theo tôi."

Mạch Khê nhìn thi thể viện trưởng rất lâu, mãi đến khi Phí Dạ lo cho an nguy của cô mà kéo cô dậy, "Mạch Khê tiểu thư... "

"Lời viện trưởng nói anh có nghe thấy không?" Cô nhìn hắn, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng xen lẫn tuyệt vọng chưa từng có.

Thân mình Phí Dạ đột nhiên cứng ngắc…

"Mẹ tôi là do người Lôi gia hại chết!" Mạch Khê gằn từng tiếng nói.

"Tiểu thư Mạch Khê, cô không thể... "

"Phí Dạ, anh muốn nói tôi đừng tin vào những lời này sao?"

Cô chặn ngang lời hắn mà hỏi ngược lại. Đôi mắt cô cũng thực lạnh lẽo, như là màn sương mù che khuất đi ánh trăng, như làn nước lạnh ngắt.

Sắc mặt Phí Dạ hiện lên một tia chần chờ, vừa muốn mở miệng giải thích lại nghe thấy từ hành lang truyền đến âm thanh ồn ào. Hắn không nói hai lời liền giữ chặt lấy Mạch Khê, mở cửa phòng bệnh ra...

Ra khỏi phòng bệnh, Mạch Khê mới phát hiện, thì ra bên ngoài hành lang đã loạn nháo vô cùng. Có các bác sĩ, y tá cùng bệnh nhân, tuy rằng

https://thuviensach.vn

bệnh nhân không quá nhiều nhưng mọi người đều đứng túm tụm lại một chỗ nên có cảm giác rất bí bức. Sở dĩ Mạch Khê không biết là do phòng bệnh cách âm quá tốt.

"Tiểu thư Mạch Khê, theo sát tôi!" Phí Dạ không ngừng ngăn đám người đang chạy loạn. Trong không khí cũng tràn ngập mùi thuốc súng.

Màn đêm đen tối…

Phí Dạ đã phái thêm rất nhiều người đến bảo vệ ở bệnh viện. Mạch Khê không hề nghe thấy tiếng súng nhưng cô biết, so với việc biết được thì màn này còn đáng sợ hơn. Dường như góc nào cũng có sát thủ. Tên vệ sĩ vừa mới chạy trước mặt cô, chỉ một khắc sau liền gục ngay trên mặt đất.

Mười mấy tên vệ sĩ chạy tới vây quanh Mạch Khê, những tên khác thì lấp trong bóng tối. Tuy rằng không còn tiếng súng vang lên nhưng tiếng đánh nhau vẫn còn.

Mạch Khê nhìn chằm chằm biểu tình nghiêm trọng của Phí Dạ. Cô không biết đối phương là ai, cũng không rõ đối phương đến đây là bởi Khâu cát viện trưởng hay là bởi cả cô. Có điều, cô có một dự cảm, có lẽ mọi biến cố xảy ra đêm nay đều có liên quan đến cái chết của mẹ cô…

Cô theo bản năng nắm chặt chiếc chìa khóa trong túi. Cô có thể bỏ danh tính nhưng nhất quyết không vứt bỏ chiếc chìa khóa này.

Đang nghĩ tới đó, thân mình Mạch Khê bị vài tên vệ sĩ đụng mạnh vào. Ngay sau đó, Phí Dạ luôn đi sát bên cô nhưng trong nháy mắt đã không thấy đâu. Cô nhanh chóng bị đẩy lùi về phía sau đám người.

Mạch Khê cả kinh, vừa định lớn tiếng gọi Phí Dạ, lại nhanh chóng ngậm miệng lại. Bước chân cô giờ khắc này cũng ngừng lại...

https://thuviensach.vn

Đám người phía sau không ngừng chạy loạn. Thân mình Mạch Khê trong đó không ngừng chao đảo, sang trái, sang phải, rồi lại đứng bất động!

Ánh mắt cô dần lóe lên vẻ dũng cảm, cô đưa ra một quyết định to gan!

Đây chính là thời cơ tốt nhất cho cô chạy trốn, là thời cơ để cô đi tìm ra bí ẩn cái chết của mẹ!

Hai chân Mạch Khê từ từ lui về sau. Cô biết phía hồ sen của bệnh viện có một cửa sau, chỗ đó khá khuất và là do một lần cô vô tình phát hiện ra. Lúc này, cô không thể công khai đi cửa trước, vừa có thể bị người do Phí Dạ phái đi tìm thấy, thứ hai, cục diện phía đó quá hỗn loạn, nói không chừng cô cũng sẽ rước họa vào thân.

Ít nhất lúc này cô không muốn chết!

Cái chết của mẹ cô còn chưa tra được nguyên nhân, muốn thông qua Lôi Dận hay Phí Dạ để biết được là điều không thể. Hơn nữa lần trước khi cô nhìn thấy quan tài của mẹ, Lôi Dận đã chuyển nó đi. Cho đến bây giờ cô còn chưa biết mẹ mình được chôn ở đâu.

Hơn nữa...

Bàn tay Mạch Khê khẽ đặt lên bụng, nơi này đang nuôi lớn một sinh mệnh. Tuy rằng cô rất thích trẻ con, cũng từng ước ao được có một đứa con với người đàn ông mình yêu, nhưng đứa nhỏ này đang chảy dòng máu của người đàn ông kia. Cô thật sự không biết nên đối mặt với loại quan hệ xấu hổ này thế nào…

Cô mang thai đứa con của cha nuôi, cho dù bị giam lỏng trong bệnh viện nhưng lòng cô vẫn còn phiếm đau…

Ngón tay mảnh khảnh chạm đến chiếc chìa khóa lạnh tanh, góc cạnh của nó khiến lòng bàn tay cô hơi đau. Cô dứt khoát xoay người, rốt cục

https://thuviensach.vn

thừa dịp có nhiều người chạy loạn che lấp, cô liền bỏ chạy…

Trên hành lang bệnh viện, mọi người ai nấy cũng hoảng sợ. Phí Dạ giải quyết xong một tên sát thủ trốn trong góc, lúc quay đầu thì khuôn mặt đột nhiên biến sắc.

"Phí Dạ tiên sinh, không thấy tiểu thư Mạch Khê!” Cùng lúc đó, một tên vệ sĩ cũng phát hiện ra, hoảng sợ mà kêu to.

"Lập tức tìm cho tôi, một góc nhỏ trong bệnh viện cũng không chừa!” Phí Dạ nổi giận ra lệnh một tiếng. Nỗi lo lắng trong lòng hắn đang không ngừng lớn dần…

-_____

"Baa…”

Bàn tay to lớn của người đàn ông đột nhiên đập xuống mặt bàn. Mặt bàn bằng gỗ trầm trăm năm cũng gần như bị sức mạnh to lớn của hắn làm cho rung một chút. Ngay cả khuôn mặt hàn băng của hắn cũng tràn ngập vẻ nguy hiểm như cơn bão táp sắp ập đến.

Phí Dạ quỳ trên mặt đất...

"Thực xin lỗi, Lôi tiên sinh, chúng tôi đã hết sức điều tra nhưng vẫn như cũ không tìm thấy bóng dáng tiểu thư Mạch Khê đâu cả. Tiểu thư đã bán vòng tay cho một cửa hàng trang sức.”

Nói xong, hắn đưa ra chiếc vòng tay Mạch Khê luôn đeo. Chiếc vòng đen bóng phát ra tia sáng thần kỳ, miếng thạch anh đính kèm cũng huyền bí dường như ẩn chứa một bí mật.

Sắc mặt Lôi Dận cực kỳ khó coi, khuôn mặt như được phủ một lớp sương lạnh. Hắn không nói gì nhưng áp lực lớn tỏa ra không khỏi khiến

https://thuviensach.vn

người ta run rẩy. Hắn cầm lấy vòng tay, đôi mắt thâm thúy đột nhiên co rụt lại. Chiếc vòng tay bóng loáng chiếu ra khí thế quá mức lạnh lẽo của Lôi Dận…

Lúc biết Mạch Khê mất tích ở bệnh viện, hắn cũng không quá lo lắng, bởi hắn có thể nắm rõ vị trí Mạch Khê đang ở. Chỉ có Lôi Dận hắn mới biết được, trên người Mạch Khê luôn có một bộ định vị, mà nó được gắn ngay trên chiếc vòng tay mà hắn tặng cho Mạch Khê hôm sinh nhật. Chiếc vòng là món trang sức được thiết kế vô cùng tinh xảo nhưng cũng là dụng cụ theo dõi. Đây là nguyên nhân mà bất luận Mạch Khê đi đến đâu hắn đều biết được.

Nhưng mà, cô nhóc đáng chết này lại bán vòng tay đi. Phải biết rằng chiếc vòng tay này cực kỳ khó tháo. Thế nhưng hắn cô đã phải dồn cực nhiều tâm sức để gỡ nó ra.

Phí Dạ dè dặt cẩn trọng nói: "Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê đổi vòng tay lấy tiền. Ông chủ cửa hàng đó cũng cực kỳ thích chiếc vòng tay này nên đã dùng những phương thức mạnh nhất để mở vòng.”

Lôi Dận dường như sắp bóp nát chiếc vòng tay, ngón tay sinh ra lực khiến người ta phát hoảng. Ngay cả đôi mày hắn cũng lộ ra vẻ tàn nhẫn tuyệt đối.

"Khâu Cát viện trưởng trước khi chết nói gì?”

Phí Dạ lập tức trả lời, "Lão hồ ly Khâu Cát quả nhiên có giấu bí mật. Trước khi chết, hắn đã đến tìm tiểu thư Mạch Khê. Hắn đưa cho tiểu thư Mạch Khê một chiếc chìa khóa. Còn nữa, năm đó Bạc Tuyết tiểu thư có đến tìm hắn, nói với hắn rằng, nếu có một ngày cô ấy chết thì là do người của Lôi gia hại chết!”

Đôi mày Lôi Dận nhíu chặt lại, như có một cảm giác thê lương đang tràn đến mở ra kí ức đau xót. Đôi mắt xanh lạnh lẽo cũng bất đắc dĩ mà

https://thuviensach.vn

phiếm lên vẻ bi ai…

Thì ra cái chết của cô ấy có liên quan đến hắn.

Dường như phát hiện được tâm tình của Lôi Dận, Phí Dạ liền thấp giọng nói, "Lôi tiên sinh, sự tình có thể là không giống với tưởng tượng của chúng ta. Trước khi Khâu Cát chết có nói, sở dĩ Bạc Tuyết chết là vì cô ấy biết một bí mật rất lớn của Lôi gia!”

Lôi Dận đột nhiên nhìn về phía Phí Dạ, đôi mày nhíu chặt cũng rõ ràng lộ ra vẻ nguy hiểm...

"Bí mật gì?"

Phí Dạ lắc đầu.

Lôi Dận thong thả bước đến phía trước cửa sổ, ánh sáng ngoài cửa chiếu lên bóng dáng cao lớn của hắn, bóng dáng vững chãi nhưng cũng vô cùng áp lực. Hắn khoanh tay, nhìn thế giới phồn hoa dưới chân, đôi mắt thâm tường dần hiện lên chút lo lắng mà ngay bản thân hắn cũng không hề phát hiện ra...

"Phái thêm người điều tra, trong vòng hai mươi tư giờ, bằng giá nào cũng phải tìm được nha đầu kia về!”

"Vâng, Lôi tiên sinh!" Phí Dạ nhận mệnh!

Tấm kính thủy tinh chiếu ra cặp mắt lạnh lùng của Lôi Dận, lóe lên thứ ánh sáng mơ hồ. Đôi môi hắn mím chặt thành một đường, khuôn mặt lãnh đạm giờ không thể nhìn ra biểu cảm gì của hắn.

Kỳ thực vào lần đầu tiên nói chuyện với viện trưởng Khâu Cát, Lôi Dận đã cảm thấy ông ta có điều gì đó muốn nói nhưng lại thôi, cũng biết ông ta không hề kể toàn bộ câu chuyện. Hắn cố ý để Khâu Cát ở lại bệnh viện,

https://thuviensach.vn

mục đích chính là muốn đối phương hành động. Nếu hắn có thể hoài nghi lời nói của Khâu Cát thì khẳng định đối phương cũng có ý định bức ông ta vào chỗ chết. Vì thế, hắn đâm lao phải theo lao, cố ý lơ đễnh trong việc bảo vệ viện trưởng. Sở dĩ vậy là vì người rơi vào tình cảnh nguy hiểm mới nói ra những điều còn giấu. Bởi vậy, việc ông ta bị thương hoàn toàn nằm trong tầm dự liệu của hắn.

Chẳng qua, hắn không dự đoán được Khâu Cát này lại đưa chìa khóa giao cho Mạch Khê. Lúc trước, sau khi Bạc Tuyết chết, hắn thực sự đã tra ra Bạc Tuyết có một chỗ, nhưng chỗ đó ở đâu thì hắn không biết được. Chỉ cần hắn có thể lấy được chiếc chìa khóa thì hắn là có thể tìm ra bí mật lớn nhất của Bạc Tuyết!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 20

Thời Khắc Tàn Nhẫn

Trung Quốc, Hongkong…

Đây là lần đầu tiên Mạch Khê bước trên đất Trung Quốc. Tuy nói Hongkong và Trung Quốc không nằm cùng trên một dải đất nhưng đứng trên đất Hongkong, cô vẫn có thể cảm nhận được hơi thở văn minh Trung Quốc.

Hongkong so với tưởng tượng của cô trong lành, sạch sẽ hơn nhiều. Ít ra, ở đây có nhiều người qua lại, mỗi người một biểu cảm khiến cô cảm giác thoái mái hơn.

Ra đến đại sảnh sân bay, Mạch Khê hít sâu một ngụm không khí. Có lẽ do vừa mưa xong nên không khí còn có chút lành lạnh, tạo nên một cảm giác rất thanh khiết.

Cô theo bản năng ngẩng đầu, lại kinh ngạc phát hiện ra phía chân trời xuất hiện một dải cầu vồng. Màu sắc của nó thật tươi sáng, cong cong xinh đẹp, tựa như chiếc cầu dành cho các tiên nữ. Trong lúc nhất thời, Mạch Khê như ngừng thở.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cầu vồng.

https://thuviensach.vn

Thì ra, cầu vồng đẹp đến vậy…

Cảm giác thoải mái chưa từng cô vây lấy cô. Tuy rằng mục đích lần này cô đến Hongkong là khá nghiêm trọng, nhưng ít nhất cô cũng có được cảm thác dễ chịu.

Hành lý Mạch Khê mang theo không nhiều hơn một cái ba lô đeo trên lưng. Kỳ thực, trong ba lô, ngoại trừ tiền ra thì chẳng có gì. Lúc cô quyết định bỏ trốn thì liền bán chiếc vòng tay đi. Chỉ có điều không ngờ rằng, chiếc vòng nhỏ ấy mà lại có thể bán được mấy triệu đô. Nhìn thấy ánh mắt say mê của ông chủ khi thấy chiếc vòng, Mạch Khê đã nhân cơ hội thét giá cao một chút.

Tháo chiếc vòng cũng là một quá trình khổ sở. Ông chủ quán đã phải dùng cách mạnh nhất để tháo vòng ra, đến lúc tháo được thì cổ tay cô gần như muốn đứt lìa ra. Nhưng ngay khi chiếc vòng được tháo ra, trong lòng cô lại có cảm giác buồn bã khó nói…

Kỳ quái!

Bắt taxi, Mạch Khê nghĩ nghĩ rồi cầm chặt chiếc chìa khóa trong tay, nói "Chung cư Thuyên Loan Lưu Bích!”

Giọng nói của cô có chút chần chừ, dù sao đó cũng là khu chung cư đã mười tám mười chín năm rồi, đến bây giờ liệu còn không?

Tài xế taxi nhìn cô đeo một cái ba lô, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt thì không khỏi lo lắng hỏi, "Tiểu thư, sắc mặt của cô không được tốt cho lắm.”

Mạch Khê theo bản năng sờ sờ khuôn mặt nhỏ. Đây cũng là do cô có thai. Tuy rằng biểu hiện mang thai của cô cũng giống nhiều người khác nhưng cô cố không thể hiện nó ra, bằng không khi trên máy bay, chắc chắn cô sẽ bị đưa đến bệnh viện.

https://thuviensach.vn

"Không sao đâu, xin cứ đưa tôi đến chung cư Thuyên Loan Lưu Bích.”

"Một người con gái như cô mà lại muốn đi xa như vậy?" Tài xế tò mò nhìn cô một cái.

Trong lòng Mạch Khê không khỏi mừng rỡ. Xem ra khu chung cư này vẫn còn. Tim cô bắt đầu đập không theo quy tắc. Chỉ cần tìm được chung cư đó, cô sẽ tìm ra được những chuyện có liên quan đến mẹ.

"Tôi có bà con ở đó." Cô cố đè nén sự kinh ngạc trong lòng, bình thản nói.

Tài xe đánh tay lái, rồi nói bằng thứ tiếng Trung không tiêu chuẩn, "Tiểu thư đến từ Đại Lục sao? Giọng nói rất chuẩn.”

Mạch Khê nhẹ nhàng cười, không nói thêm gì nữa. Có trời mới biết lúc cô học tiếng Trung phải mất bao nhiêu công sức. Vì để phát âm chuẩn, Lôi Dận đã mời đến nhiều chuyên gia ngôn ngữ học, giáo sư tiếng Trung. Riêng giáo sư tiếng Trung của cô đã có tới năm người.

Ngoài cửa sổ xe là thế giới phồn hoa…

Bên trong xe, Mạch Khê lâm vào trầm tư. Ngay tại thời khắc này, trong đầu cô lại hiện ra bóng dáng cao lớn của một người đàn ông…

-_____

Mỹ…

Đêm lạnh lẽo, ngay cả ánh trăng sáng tỏ cũng mang theo thứ ánh sáng lành lạnh. Tòa kiến trúc thiết kế bằng thủy tinh công nghiệp đứng sừng sững. Dù trong đêm mưa hay không thì tự thân nó vẫn cho người ta một cảm giác lạnh băng, ngay cả khi mưa bụi phủ lên nó thì vẫn không mất đi vẻ thần bí cùng uy nghiêm.

https://thuviensach.vn

Nơi này là căn cứ của tổ chứ "Ảnh", ngoại trừ văn phòng ở công ty thì đây cũng là nơi mà Lôi Dận thường xuyên lưu lại.

Giờ phút này, khuôn mặt tuấn tú của hắn lộ ra vẻ áp lực rất lớn, ngũ quan góc cạnh phản chiếu trên tấm cửa kính càng thêm phần sắc bén.

"Lôi tiên sinh, đã đưa người đến rồi!”

Phí Dạ tiến lên nói với người đàn ông cao lớn đang đứng trước khung cửa sổ sát đất, phía sau là vài tên vệ sĩ đang ghè chặt hai gã mặc trang phục sát thủ đen thẫm. Hai gã đó là hai tên may mắn nhất còn sống sót trong vụ ám sát, nhưng giờ thì toàn thân cũng toàn là máu tươi.

Hai tên xem ra có xuất thân từ sát thủ, tuy trải qua bao sóng gió nhưng trong đôi mắt không dễ gì giấu đi được vẻ cảnh giác khi nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng trước mặt. Thậm chí, khi hai tên nhìn thấy thân ảnh kia cười lạnh được phản chiếu ra từ cửa sổ, chúng mới hiểu được cái gì gọi là ma quỷ.

Nơi này thật sự rất rộng lớn, thiết kế chủ đạo mang sắc đen u trầm khiến bất cứ kẻ nào tiến vào liền cảm nhận ngay được sự áp lực. Không gian này dường như không có chỗ cho hơi thở của sự sống. Hơn nữa, người đàn ông lạnh băng kia dù không nói một câu nào nhưng cũng đủ khiến người ta ngạt thở đến chết.

Toàn bộ không gian được thiết kế theo phong cách Italy. Bốn bức tường lớn, đôi chỗ có dựng những cột nhỏ tinh tế khiến người ta liên tưởng ngay đến kiến trúc ở những giáo đường Roma. Đèn thủy tinh được treo thành ba tầng tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ, bóng loáng nhưng lại tạo nên vẻ thần bí khó tả. Chỉ riêng có tay vịn cầu thang được thiết kế cong cong cùng với bậc thang bằng đá cẩm thạch bóng loáng là toát lên vẻ nhẹ nhàng, mang đến cảm giác dễ thở.

https://thuviensach.vn

Khi Lôi Dận chuyển mình bước đến, hai tên kia đã đổ mồ hôi đầy lưng. Chúng không để ý được đến máu rịn trên người mà chỉ mơ hồ thấy trong không khí có một thứ hơi thở rất khó hình dung. Chúng nhìn người đàn ông lạnh lùng kia đang từng bước từng bước tiến lại gần mình, muốn lui về sau nhưng lại bị bọn vệ sĩ phía sau ghì chặt.

Lôi Dận đứng trước mặt một tên, lãnh đạm mở miệng. Dù chỉ là lời nói lạnh nhạt nhưng lại mang theo hàn ý chưa từng thấy, chui vào lỗ tai của đối phương mà xuyên thẳng vào đáy lòng…

"Ai phái các ngươi đến?”

Đôi mắt Lôi Dận quét ngang một lượt, tựa như thanh kiếm sắc bén rút ra khỏi vỏ. Giọng nói thực bình tĩnh, biểu tình thì lại chẳng có gì, cũng không hề có cử chỉ gì nhưng chính là ánh mắt hắn đã khóa chặt lấy hai tên “tù binh” trước mặt. Khuôn mặt anh tuấn, cương nghị khiến người ta không khỏi hoảng hốt…

Trên mặt hai tên đó hiện lên vẻ quật cường.

"Con người, dù có khí phách cũng phải biết nhìn thời cơ. Bằng không, đến mạng cũng không giữ nổi!”

Lôi Dận thấy thế nhưng cũng không hề nổi giận chỉ cất lên giọng nói trầm thấp, phảng phất chút khí lạnh của ma quỷ.

Trong mắt hai tên dấy lên sự cảnh giác. Chúng là người thông minh, lại được huấn luyện từ nhỏ, làm sao lại không nghe ra được ý uy hiếp của người đàn ông trước mặt này. Lại đã từng nghe được, người đàn ông này cho tới bây giờ không hề nhẫn nại.

Quả nhiên, Lôi Dận thong thả bước đến trước mặt một tên. Hắn nheo mắt lại, đáy mắt u lãnh thực sắc bén khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

https://thuviensach.vn

"Ta hỏi lại một lần cuối cùng, tổ chức nào phái các ngươi đến ám sát?”

Ngữ điệu của người đàn ông thậm chí không hề tăng cao, chỉ lãnh đạm nhưng lại mang theo hơi thở lạnh toát, phảng phất quanh lỗ tai đối phương, chảy đến từng chân tơ kẽ tóc rồi cuối cùng làm cho đối phương hoàn toàn đông cứng...

"Mày giết nhiều sát thủ như vậy nhưng chỉ giữ lại hai người bọn tao, đơn giản là muốn moi tin mà thôi. Đừng mơ!” Tên này hình như vẫn còn ôm chút hy vọng, hắn nghĩ nói như vậy sẽ có thể có được cơ hội chạy trốn.

Nếu người đàn ông trước mặt này thật sự muốn biết bí mật đằng sau bức màn ám sát thì nhất định sẽ không giết chúng diệt khẩu. Bằng không, lúc ở bệnh viện đã giết sạch tất cả rồi. Nếu chỉ bị giam giữ, hắn chắc chắn sẽ có cơ hội đào thoát.

Nhưng...

Hắn hoàn toàn xem nhẹ bản tính tàn nhẫn cùng sự nhẫn nại của Lôi Dận. Nghe thấy vậy, khóe môi Lôi Dận từ từ cong lên đẹp như hoa phi yến cuối trời, dường như chính biểu cảm như vậy lại báo hiệu cho sự nguy hiểm sắp ập tới…

"Một gã sát thủ, quan trọng nhất là cái mồm bình tĩnh. Tốt lắm, ngươi làm rất tốt!”

Hắn tiến lên, bàn tay to mạnh mẽ vỗ vào vai tên đó, lại lộ ra sự uy hiếp đến quỷ dị, ngay lúc đó, đuôi mày hắn cũng xoẹt qua một tia tàn khốc...

"Đáng tiếc, ta ghét nhất chính là bị uy hiếp!”

Hắn gằn từng tiếng, lời nói hoàn toàn lạnh lẽo…

https://thuviensach.vn

Tên đó kinh hãi, còn chưa có phản ứng lại đã cảm thấy miệng mình bị bàn tay to lớn của Lôi Dận bóp chặt. Lực của hắn quá lớn khiến cho một tên sát thủ như hắn cũng không thể chịu nổi. Đang trong lúc kinh hãi, hắn cảm thấy hai khóe miệng bị rách ra, đau đớn tột cùng. Hắn hoàn toàn không ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Đợi cho máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng hắn, máu chảy thành dòng thì hắn mới biết được chuyện đáng sợ nhất đời. Miệng hắn... bị chính người đàn ông cường ngạnh trước mặt này xé toang ra. Hắn kinh hoàng, muốn cất tiếng gọi nhưng rốt cục cũng không thể thốt lên được; muốn nhúc nhích nhưng thân mình cũng chỉ trong nháy mắt đã đổ rạp xuống đất!

Trước khi chết, hắn nhìn thấy nụ cười ma mị, lạnh lẽo bên khóe môi Lôi Dận…

Tên sát thủ còn sống kia cũng vô cùng sợ hãi. Hắn đã gặp qua rất nhiều hình ảnh tàn nhẫn, thủ đoạn bức cung nhưng hành vi tàn nhẫn như vậy vẫn là lần đầu tiên trong đời hắn. Nhìn đồng bọn gục xuống trong vũng máu, máu trong người hắn cũng mơ hồ như lạnh đi, thấm ngược vào tận xương tủy.

Hắn theo bản năng nuốt một chút nước miếng, sự quật cường trong lòng rốt cục cũng đứt đoạn. Hắn không sợ chết, nhưng chết kiểu này thì thật sự quá khủng khiếp.

Một con người thế nào mà lại có thể xé miệng một người khác, thậm chí sâu đến tận yết hầu…

Mà Phí Dạ đứng bên cạnh cũng thực chẳng có biểu tình gì. Hành vi này quả thực tàn nhẫn nhưng hắn cũng không thể trách được.

Hắn không khỏi hoảng sợ nhìn về phía Lôi Dận, thấy hắn lấy chiếc khăn mặt, nhàn nhã lau tay, dường như đối với thi thể đẫm máu dưới đất như vô hình. Trong lòng Phí Dạ lúc này, nỗi kinh hãi thực đã đạt tới cực điểm rồi!

https://thuviensach.vn

Nhìn Lôi Dận từng bước từng bước tiến tới, tên kia sợ tới mức tái mặt, không còn chút huyết sắc. Hắn muốn đứng dậy nhưng chân lại nhũn ra.

"Ngươi đã nhận được mệnh lệnh của tổ chức kia thì nên hiểu được Lôi Dận ta là loại người nào!”

Bên môi Lôi Dận nở nụ cười lạnh lẽo. Trông hắn như mới vừa giẫm chết một con kiến thôi vậy, một chút phản ứng cũng không có. Đến gần mới có thể cảm nhận được luồng tử khí cùng áp lực tỏa ra từ thân hình cao lớn của hắn...

"Thời điểm ta sống sót trong bầy sói, liền khẳng định thế giới đó mới là mạnh nhất!”

Thân mình tên kia mềm nhũn, đúng lúc than nhẹ một tiếng thì bị bàn tay to lớn của Lôi Dận túm lấy...

"Nói!" Chỉ có một từ nhưng không khó để thấy được sự quyền uy tuyệt đối trong đó.

Tên đó rốt cục cũng quỳ rạp xuống đất, toàn thân đều lạnh run, "Lôi... Lôi tiên sinh... tôi nói... tôi nói! Kỳ thực lần này có một tổ chức thuê tổ sát thủ của bọn tôi. Sở dĩ lần này gần như tất cả sát thủ được huy động để giết Khâu Cát viện trưởng là do trong bệnh viện có quá nhiều vệ sĩ.”

"Bối cảnh của đối phương?" Lôi Dận sửa sang lại mày, hiển nhiên hắn đối loại này trả lời đều không phải vừa lòng.

"X-Ảnh!" Tên đó lập tức trả lời.

Sắc mặt Lôi Dận đột nhiên biến đổi...

"Hang ổ của chúng ở đâu? Kẻ đứng đầu trước mắt là ai?”

https://thuviensach.vn

Tên kia có vẻ khó xử, “Lôi tiên sinh, tôi... chúng tôi cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, chỉ biết bên kia là một tổ chức xã hội đen. Họ đã từng thuê chúng tôi hai lần. Tôi thật sự không biết tình hình cụ thể thế nào.” Nói xong câu đó, mồ hôi đã chảy đầy lưng hắn.

Lôi Dận trầm mặc một lúc, gò má anh tuấn không để lộ chút biểu cảm nào. Sau một lúc lâu, hắn khẽ phất tay một cái...

"Kéo hắn ra ngoài!”

Bọn thủ hạ nhận mệnh, kéo tên sát thủ đã sớm mềm nhũn ra khỏi đại điện.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21

Chung Cư Thuyên Loan Lưu Bích

Đại điện chợt trở nên yên tĩnh, ngoại trừ mùi máu tanh còn phảng phất trong không khí thì không gian ở đây gần như bị bao phủ bởi lớp băng lạnh.

Vệt máu trên nền đã được xử lý sạch sẽ, mặt sàn lại nhanh chóng trở về vẻ bóng loáng có thể soi chiếu bóng người được. Có điều, bóng người phản chiếu trên đó quá mức cao lớn, lại càng có vẻ lạnh lùng.

"Lôi tiên sinh, lần này lại là thuê sát thủ. Xem ra tổ chức X-Ảnh quả là quỷ kế đa đoan, đã sớm đoán được việc chúng ta đang điều tra sự tình."

Sắc mặt Lôi Dận lãnh đạm, không chút biểu tình cũng không hề biến sắc. Đôi mắt hắn lại càng thâm sâu nhìn phía ngoài cửa sổ. Nhìn kỹ hơn thì sẽ thấy sự suy tư trong đôi mắt ấy.

Chính như lời Phí Dạ nói, hành động của X-Ảnh luôn là nhằm vào tổ chức Ảnh. Nhưng mỗi lần hành động đều thuê sát thủ, là bản thân bọn chúng không có sát thủ hay vẫn là muốn che giấu tung tích? Lần trước cũng như lần này, tra đi tra lại cũng chỉ tìm được tổ chức sát thủ, tra thêm lần nữa cũng vẫn hoàn toàn không có manh mối gì.

https://thuviensach.vn

Nếu lần này là tổ chức X-Ảnh cố tình ra tay, như vậy mục đích chính là có liên quan đến cái chết của Bạc Tuyết. Xem ra, hắn rốt cục cũng không thể không ra tay được!

"Điều một số người đi điều tra hành tung của X-Ảnh. Triệu tập người khắp toàn cầu về đây cũng được. Cho dù là một dấu vết nhỏ cũng không tha!" Lôi Dận ra một mệnh lệnh kiên quyết, giọng nói lạnh băng quanh quẩn thật lâu trong cả gian đại điện rộng lớn.

"Vâng, Lôi tiên sinh!"

Nhìn qua tấm cửa kính của cửa sổ sát đất là bầu trời đầy sao, màn đêm như bị nhuộm đẫm bởi sắc vàng đẹp đẽ. Ngay cả những áng mây mờ mờ vờn quanh ánh trăng thu cũng thật sáng, như bầu má xinh đẹp của người con gái. Đây là lần đầu tiên Lôi Dận nhìn thấy cảnh đẹp như vậy. Đột nhiên, hình ảnh Mạch Khê cười hồn nhiên lại hiện lên trong đầu hắn, cùng lúc đó, lồng ngực hắn nhộn nhạo lên, khiến hắn không yên…

"Tra được tung tích của Mạch Khê chưa?" Hắn lạnh nhạt nói hòng che đi sự rung động trong lòng. Rốt cục, nhóc con chết tiệt này đã đi đâu, nhất là lúc đêm tối mờ mịt thế này?

Phí Dạ cung kính hạ thấp người, "Lôi tiên sinh, người của ta đã tra được tung tích của tiểu thư Mạch Khê. Trước mắt cô ấy đang ở Hongkong!"

Lôi Dận nhíu mày, đột nhiên xoay người lại, ánh mắt lãnh đạm cũng dần trở nên sắc bén. Phí Dạ thấy thế liền cúi đầu, "Xin lỗi tiên sinh, là do tôi sơ sảy, tôi nên phái người bảo vệ cô ấy mới đúng."

"Chưa phái người sang đó?" Lôi Dận vẫn chưa tức giận, chỉ thong thả hỏi.

Phí Dạ lập tức trả lời: "Hiện giờ thì đã phái người sang rồi."

https://thuviensach.vn

"Túc trực bảo đảm an toàn 24 giờ cho cô ấy, nhưng phải thật bí mật.”

"Vâng!"

Cặp mắt thâm thúy của Lôi Dận hơi ngưng lại, sau nhìn ra bầu trời đầy sao. Vẻ lạnh lùng vừa mới đây đã thu lại, giờ trong mắt hắn đã điểm thêm chút tình cảm...

"Sáng mai, chuẩn bị máy bay!"

"Lôi tiên sinh, hội nghị thu mua lô đất kia diễn ra vào chạng vạng ngày mai..."

"Hội nghị cũng không sao, sáng sớm mai bay đi Hongkong!" Lôi Dận chặn ngang lời hắn, gọn gàng, dứt khoát ra lệnh.

Phí Dạ sửng sốt, mãi lâu sau mới thử hỏi, "Lôi tiên sinh, ngài nghi ngờ nơi cuối cùng tiểu thư Bạc Tuyết đến là Hongkong?"

Ánh sáng của ngọn đèn thủy tinh kéo dài cái bóng của Lôi Dận lại càng thêm vẻ lạnh lùng. Hắn không nói gì, chỉ nhíu mày tựa như đang suy tư điều gì đó. Hồi lâu sau, hắn mới lạnh lùng nói, "Mạch Khê tuổi còn nhỏ, làm sao có thể chăm sóc cho đứa nhỏ trong bụng được?"

Nói xong một câu, trên mặt Lôi Dận hiện lên một chút xấu hổ. Phí Dạ nghe thấy thì giật mình sửng sốt. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Lôi tiên sinh nói kiểu như vậy. Thời gian qua, Lôi tiên sinh đã hai lần vì tiểu thư Mạch Khê mà làm chậm chễ công sự, một lần là ở khách sạn và lần này. Hội nghị ngày mai rất quan trọng, nếu thu được lô đất này sẽ đồng nghĩa với việc thu lại trên cả trăm triệu đô la.

Lôi Dận phát giác ra tâm tư Phí Dạ có điểm biến hóa liền hắng giọng, lại bất ngờ giải thích một câu gượng gạo, "Tôi chỉ là muốn bảo vệ tốt cho đứa con mà thôi!"

https://thuviensach.vn

"Vâng, Lôi tiên sinh, tôi sẽ lo tất cả."

Lần đầu tiên trong đời Phí Dạ phải nhịn cười khổ đến thế. Kỳ thực hắn biết nếu hắn cười ra tiếng thì Lôi tiên sinh cũng chẳng tức giận, nhưng để bề trên xấu hổ là chuyện không tốt. Hắn rõ ràng phát hiện, Lôi tiên sinh có sự thay đổi. Kỳ thực, vào lúc sinh nhật mười tám tuổi của tiểu thư Mạch Khê, Lôi tiên sinh đã thay đổi, chẳng qua là hắn muốn che giấu cảm xúc, che giấu người khác, cũng là giấu chính bản thân mình.

Lòng Phí Dạ chợt thoáng qua nỗi cô đơn. Có điều, loại biểu cảm này của Lôi tiên sinh khiến hắn rất vui; tối thiểu thì con người kia cũng đã bắt đầu có chút rung động rồi...

-_____

Hongkong... chung cư Thuyên Loan Lưu Bích...

Hơn mười năm rồi mà chung cư này chẳng những vẫn còn tồn tại mà còn được tu sửa lại thêm đẹp đẽ hơn. Khu chung cư này được thiết kế hình tháp, có đến năm thang máy, có thể phục vụ cho rất nhiều người dùng, nhất là lúc đầu giờ mọi người đi làm hay tan sở lúc chiều. Nơi này cũng không hoang vắng như Mạch Khê tưởng tượng, ít nhất, khi cô bước vào vào còn có thể bắt gặp mấy người hàng xóm đang chào hỏi nhau. Cảnh tượng này thực rất khó gặp được, nhất là ở khu chung cư cao tầng, có khi hàng xóm láng giềng cũng xa lạ, thậm chí ở cả đời cũng không biết hàng xóm cửa đối diện là ai.

Mạch Khê cảm thấy thật thân thiết, giống như đây vốn là nhà mình vậy. Lúc cái chìa khóa mở được cửa, trong lòng cô cũng theo một tiếng “tạch” mà hồi hộp không thôi. Cửa phòng được cô chậm rãi đẩy ra, ngay sau đó, một luồng bụi bặm hất đến...

Phòng mười mấy năm không có người ở chính là như vậy, có thể tồn tại nguyên đến bây giờ đã là không dễ gì rồi. Có thể không chỉ có mười mấy

https://thuviensach.vn

năm! Mạch Khê vừa muốn tiến vào phòng lại nghe đến cửa phòng bên cạnh có tiếng động gì đó. Cô kinh hãi, theo bản năng chui tọt vào phòng, qua lỗ hổng trên cửa phòng mà nhìn chằm chằm động thái của phòng bên cạnh...

Hành lang thật yên tĩnh, cửa phòng đối diện mở ra cùng lúc đó bước ra một người đàn ông cao lớn. Anh ta đi ra rồi lại dừng bước, như thể rất lưu luyến với người phía trong căn phòng. Mạch Khê không hiểu vì sao mà lại thấy mình rất giống một tên trộm, không dám nói một tiếng. Nhìn qua lỗ hổng, cô chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn của người đàn ông.

Cô không nghe được đoạn đối thoại ở phòng bên. Lúc này, Mạch Khê không thể không thừa nhận chung cư này cách âm rất tốt. Đang nghĩ tới đây, cô lại thấy người đàn ông kia hơi nghiêng mình, vừa muốn rời đi lại như bị thanh âm phía sau gọi lại. Đột nhiên anh ta dừng bước, xoay người lại...

Hình ảnh người đàn ông đó hoàn toàn chiếu vào đôi mắt Mạch Khê!

Là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai!

Ánh đèn mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt anh tuấn ấy khiến phụ nữ không khỏi mê muội, bờ môi dịu dàng, bóng dáng cao lớn cũng lộ ra khí chất vô cùng tao nhã.

Mạch Khê đang muốn vì thế líu lưỡi, lại nhìn thấy từ trong phòng lao ra một người con gái, xinh đẹp như cánh bướm lao vào lòng người đàn ông. Người đàn ông thuận thế ôm chặt lấy cô, sâu trong đôi mắt đen nhánh không khó nhìn ra tình cảm sâu đậm của anh với cô gái kia...

Đây chắc chắn là một đôi tình nhân. Trong lòng Mạch Khê không ngừng cảm thấy hâm mộ. Cô vừa muốn đứng thẳng dậy, lại nhìn thấy rõ người con gái bên ngoài thì không khỏi sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Dung nhan kia thực tuyệt mỹ, có nét sầu bi thoáng qua như ánh trăng lạnh nơi chân trời, ánh mắt long lanh không khỏi khiến người ta đau lòng…

Sao có thể là cô ấy? Cô ấy không phải đang ở DIO sao?

Giờ này khắc này, người Mạch Khê nhìn đến không ai khác, chính là người mà cô có ấn tượng rất mạnh – Úc Noãn Tâm!

Trong lúc nhất thời, não Mạch Khê suy nghĩ có chút chậm chạp. Cô ấy sao có thế ở đây? Hơn nữa lại ở cạnh phòng cô? Không những thế, bây giờ cô ấy còn đang ôm một người đàn ông vẻ rất thâm tình.

Trong lúc lơ đãng, cô nhớ đến cảnh tượng đêm hôm đó, Úc Noãn Tâm cũng bị một người đàn ông ôm vào lòng. Có điều, người đàn ông kia là Hoắc Thiên Kình chứ không phải người đàn ông trước mắt này. Điều quan trọng là, cô có thể nhìn ra được, Úc Noãn Tâm không hề tình nguyện để Hoắc Thiên Kình ôm, thậm chí cô còn có thể nhớ rõ mồn một cảnh tượng hôm đó.

Xuyên thấu qua lỗ hổng, Mạch Khê nhìn thấy đôi mắt ngấn lệ của Úc Noãn Tâm, có điều cô ấy cố gắng che giấu đi. Lúc đối mặt với người đàn ông kia, bên môi cô nở nụ cười nhẹ…

Người đàn ông này…

Mạch Khê cẩn thận đánh giá anh ta thật lâu. Cô cảm thấy khuôn mặt điển trai này hình như đã gặp qua ở đâu rồi. Suy nghĩ cẩn thận, đột nhiên trong đầu cô lóe ra một ý...

Đúng!

Anh ta không phải là Tả Lăng Thần – Chủ tịch đương nhiệm của Tả thị sao? Nghe nói, hiện tại công ty này đang cạnh tranh cùng hạng mục với Hoắc thị. Truyền thông cũng đưa tin rất huyên náo, cũng bởi gần đây cô có

https://thuviensach.vn

chú ý đến tin tức kinh doanh, bằng không thì chẳng thể nghĩ ra được thân phận của người đối diện.

Đôi mày Mạch Khê nhíu chặt lại. Úc Noãn Tâm lúc nào cũng có vẻ thần bí, lại có quan hệ đồng thời với hai người đàn ông, mà hai người này cũng không phải là nhân vật bình thường. Một người là chủ tịch Hoắc thị - Hoắc Thiên Kình, một người là chủ tịch Tả thị - Tả Lăng Thần. Hai ông chủ của hai tập đoàn tài chính nổi danh toàn cầu đều vây quanh cô, điều này không muốn cho người ta không chú ý đến cũng không được.

Nhưng mà, vẻ mặt Úc Noãn Tâm tại sao lại bi ai như vậy? Từ lần đầu tiên cô nhìn thấy người con gái này, cô ấy lúc nào cũng bi ai, càng kỳ quái hơn là, nỗi bi thương đó lại có thể khiến Mạch Khê rung động rất mạnh, cứ như thể cô với Úc Noãn Tâm là một cặp song sinh mà có cảm nhận giống nhau vậy. Nhìn Úc Noãn tâm thì có thể đoán ra được cô ấy có chuyện muốn giấu Tả Lăng Thần, bởi vì nỗi bi ai kia mỗi lần cô ấy nhìn Tả Lăng Thần lại biến thành một nụ cười nhạt. Lúc Tả Lăng Thần đặt một nụ hôn nhẹ lên trán Úc Noãn Tâm, Mạch Khê nhìn thấy ngón tay cô ấy run lên…

Hai người ôm ấp trong chốc lát, Tả Lăng Thần quyến luyến không muốn đi mà Úc Noãn Tâm thì lại không về phòng ngay, chỉ đứng rất lâu ở hành lang. Rất lâu sau, Mạch Khê cảm thấy có một nỗi thê lương trên vẻ mặt cô ấy, cô còn thấy trong ánh mắt Úc Noãn Tâm dường như đang đưa ra một quyết định đến tuyệt vọng…

Rốt cục vì sao cô ấy bi ai như vậy?

Rốt cục cô ấy đã ra quyết định gì?

Lòng Mạch Khê phiếm đau. Là con gái thì vốn không muốn chuyện tình cảm buồn đau, nhưng hình như vận mệnh không buông tha cho cô…

Chăm chú nhìn Úc Noãn Tâm một hồi lâu, trong đầu Mạch Khê đột nhiên có một ý nghĩ lớn mật...

https://thuviensach.vn

Nếu nói, Úc Noãn Tâm cùng Tả Lăng Thần là một đôi, như vậy thì Hoắc Thiên Kình chính là kẻ "hoành đao đoạt ái". Vẻ mặt Úc Noãn Tâm có thể nói cho Mạch Khê biết cô ấy là bất đắc dĩ. Nói như vậy, chắc hẳn Hoắc Thiên Kình đã dùng thủ đoạn nào đó ép buộc cô ấy. Đương nhiên, thủ đoạn này đủ để có thể khiến Úc Noãn Tâm lo lắng, cũng không thể nói thẳng với Tả Lăng Thần.

Như vậy xem ra chỉ có một khả năng, chính là... Hoắc Thiên Kình nhất định là dùng Tả Lăng Thần để uy hiếp Úc Noãn Tâm.

Nghĩ đến khả năng đó, Mạch Khê lại một lần nữa nhìn về phía Úc Noãn Tâm, trong lòng rất đồng cảm. Lúc đó, cô lại chợt có một cảm giác "đồng bệnh tương lân" …

*Hoành đao đoạt ái: Một nhát dao cắt đứt ái tình, khiến mối tình tan vỡ. Ngụ ý: Chiếm người yêu của kẻ khác bằng vũ lực, biện pháp mạnh.

Nhưng chí ít, Úc Noãn Tâm còn có một nơi thuộc về riêng mình, muốn khóc muốn cười, đều có thể trong chính nhà mình mà bộc phát.

Còn cô thì sao?

Ngay cả tự do tối thiểu cô cũng không có, chỉ có thể như con chim nhỏ không cánh mà ở lại bên cha nuôi. Hắn nuôi cô trong một cái lồng sơn son thếp vàng, chỉ cần cô không ra khỏi cái lồng đó thì muốn gì cha nuôi đều thỏa mãn cô. Nhưng dù gì cô cũng là một con chim nhỏ bé, kể cả không có cánh, nhưng cô vẫn có ước nguyện được bay cao…

Lần trốn thoát này, có thể tưởng tượng được cha nuôi sẽ giận dữ đến đâu. Dựa vào năng lực làm việc của thủ hạ dưới tay hắn, không bao lâu nữa cô sẽ bị tóm về. Sở dĩ nói cô không có tự do, là vì cô như một con rối trong tay hắn. Chẳng những phải hàng đêm giống những người đàn bà khác hầu hạ cha nuôi mà còn phải sinh con cho hắn…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê dựa thân mình vào cửa, quay đầu lại nhìn một lượt căn phòng. Đồ đạc trong phòng dù là đồ trang trí hay dụng cụ gia đình đều đem đến cảm giác ấm áp. Cho dù đồ đạc phủ đầy bụi nhưng vẫn không thể nào che lấp đi được cảm giác ấm áp ấy…

* Về Úc Noãn Tâm - Hoắc Thiên Kình - Tả Lăng Thần, ai chưa biết có thể đọc "Bảy ngày ân ái"

Bố cục căn phòng rất độc đáo, màu đen và màu vàng phối hợp đan xen…

Mạch Khê vốn tưởng rằng màu đen chỉ gây cho người ta cảm giác áp lực, giả dụ như chính căn phòng của cha nuôi vậy. Nhưng mà nhìn căn phòng này, cô mới hiểu được, thì ra màu đen cũng đưa đến cho người ta loại cảm thụ rất tốt. Tối thiểu, khi kết hợp cùng màu vàng thì cũng không còn vẻ âm u, áp lực nữa.

Màu đen trầm tĩnh mang theo sự bình ổn, màu vàng cho cảm nhận no đủ, viên mãn, ở mức độ nhất định có thể khiến con người trở nên phấn chấn. Màu vàng kết hợp cùng màu đen, hoàn toàn tạo nên khung cảnh rất sang trọng.

Mạch Khê đứng dậy, tỉ mỉ quan sát mỗi góc căn phòng. Theo tay vịn cầu thang, cô từng bước đi đến phòng ngủ. Nghĩ đến đây là nơi mẹ cô đã từng ở, trong lòng Mạch Khê không khỏi xúc động…

Có thể nghĩ, mẹ cô là người phụ nữ yêu đời đến nhường nào, đáng tiếc lại bị người ta hại chết…

Trong lòng Mạch Khê nổi lên cảm giác bi thương. Cô đẩy cửa phòng ngủ ra, vì đã qua nhiều năm rồi nên khi mở ra có tiếng ken két.

Đồ đạc trong phòng không được che đậy, cũng chưa thể nhìn ngay ra là bài trí theo phong cách gì. Có điều bố trí mọi thứ rất hài hòa, màu sắc cũng

https://thuviensach.vn

đồng điệu với gian bên dưới, nhưng đã bị phủ bởi lớp bụi dày.

Chiếc sofa màu vàng chanh nhìn qua thật thoải mái, bên trên có tấm nệm lụa đen, nhìn qua có vẻ đoan trang thanh lịch, lại mang theo cảm giác khá huyễn hoặc.

Loại màu sắc này rất trầm ổn. Cách bài trí mê người này lại khiến Mạch Khê có chút ấm áp, thật giống như mẹ cô chưa từng rời khỏi nơi này.

Bài trí của phòng ngủ cũng thật ấm áp, giường ngủ phối hợp với các đồ trang trí rất đẹp, màu vàng đưa đến cảm giác viên mãn. Màu đen của các đồ trang trí giúp cân bằng thị giác. Quả thực, căn phòng này dù đã qua hơn chục năm rồi nhưng vẫn mang đến mỹ cảm vô cùng.

Ngón tay Mạch Khê run nhè nhẹ. Cô có thể biết rằng, năm đó mẹ rời khỏi chỗ này rất vội vàng, thậm chí còn không hề nghĩ mình sẽ không có khả năng quay lại nơi đây.

Đến hôm nay, tất cả mọi thứ còn nguyên như ban đầu sở dĩ nơi này hết thảy còn vẫn duy trì nguyên dạng, thậm chí đồ đạc cũng không được phủ khăn che.

Hơn mười mấy năm, nơi này dường như đã bị quên lãng, mà nó vẫn cứ ngây ngốc ở đó đợi chủ nhân về.

Giờ khắc này, lòng Mạch Khê như nghẹn lại. Cô biết trong căn phòng này có cất giấu tất cả những gì liên quan đến mẹ cô. Có lẽ sẽ là một vật gì đó mà bà giữ lại, hoặc là một đoạn băng ghi âm, có điều cô phải tìm thật kĩ thì may ra mới thấy được. Nhân tiện đây cô cũng muốn dọn dẹp lại chỗ này cho nó trở về nguyên dạng ban đầu. Bởi đây là nơi mẹ cô sống, cũng là nơi duy nhất cô có thể cảm nhận được hơi ấm của người mẹ!

Ước chừng nửa ngày, Mạch Khê đã gần như dọn dẹp xong cả căn hộ. Cô tỉ mỉ quét dọn mỗi góc nhà, lau chùi chỗ này chỗ kia, trong lúc dọn dẹp

https://thuviensach.vn

cũng nhân thể cố gắng tìm manh mối. Nếu bà đã để lại cái chìa khóa căn hộ này thì chắc chắn bên trong có thứ rất quan trọng.

May mắn là diện tích căn hộ này không lớn, cả hai tầng đều mang diện tích cỡ trung bình. Như vậy lại càng thêm thuận lợi cho Mạch Khê trong việc tìm kiếm. Có điều, cô đang mang thai nên hành động chậm hơn rất nhiều.

Thời gian trôi qua, trên trán Mạch Khê đã đầm đìa mồ hôi. Chỗ cần quét dọn cuối cùng là thư phòng. Trên giá sách cũng chẳng có nhiều sách cho lắm, chỉ để khá nhiều tạp chí thời trang. Xem ra nói mẹ cô là người mẫu không hề sai. Có lẽ sinh thời, bà rất chú ý đến tin tức trong làng giải trí, nhưng mà cũng có một số tạp chí kinh tế trên giá.

Mạch Khê cẩn thận sửa sang lại. Tìm kiếm hồi lâu như vậy mà vẫn không có phát hiện ra điểm khả nghi. Nếu không tìm thấy gì ở đây thì quả thực rất kỳ quái.

Cô cầm cuốn tạp chí lật đi lật lại mà vẫn không thấy chút tin tức có giá trị nào. Những tin tức này đều là có trước khi cô gia nhập vào làng giải trí. Trong lúc vô tình, cô đột nhiên phát hiện ra có hai trang của quyển tạp chí này bị xé, bàn tay đang lật dở liền dừng ngay lại...

Chỗ trống này chắc chắn là chứa đựng những thông tin rất có giá trị. Cô lật tiếp trang bên cạnh thì đột nhiên rơi ra một tấm ảnh chụp. Tòa nhà trong bức ảnh này có kiến trúc rất quen mắt!

Ánh mắt Mạch Khê như run lên. Đương nhiên là quen mắt rồi bởi đó chính là tòa nhà trụ sở của Lôi thị. Tòa nhà cao gần trăm tầng này có mấy tập đoàn có được. Có điều, tòa nhà của Lôi thị hiện nay có thêm chút uy nghi, lộng lẫy hơn.

Xem ra, trang tin tức này hẳn là phải có liên quan đến chuyện về Lôi thị. Vì sao mẹ cô lại xé bỏ? Bà đã làm gì với hai trang này?

https://thuviensach.vn

Mạch Khê bắt đầu cẩn thận lần tìm từng góc thư phòng. Trong lòng cô cũng cực kỳ hồi hộp, cũng có chút sợ hãi. Ngón tay cô run lên, có cảm giác như sắp tiếp cận được với chân tướng vậy, loại cảm giác này giống hệt như lúc cô vừa bước chân vào căn hộ. Rốt cục, vì chút sơ suất, cô đã làm đổ lọ đựng bút trên bàn làm cho bút viết cùng mấy thứ linh tinh trong lọ đổ hết ra. Cùng lúc đó, hai chiếc chìa khóa thu ngay vào tầm mắt của Mạch Khê, trong đó một chiếc rất bình thường, một chiếc là màu vàng chói mắt…

Đôi mắt xinh đẹp như lóe ra thứ mỹ quang. Cô giơ tay cầm lấy chiếc chìa khóa, đầu ngón tay không khống chế được sự run rẩy.

Chiếc chìa khóa khá nặng. Nhất là khi Mạch Khê cầm lấy chiếc chìa khóa vàng này cô mới biết đây là vàng thật. Bởi từ năm tám tuổi, cô không thiếu thứ ngọc ngà châu báu gì nên chỉ cần liếc mặt một cái là có thể nhìn ra được vàng bạc, kim cương hay đá quý. Chiếc chìa khóa này được đánh từ vàng ròng, cũng là loại thượng hạng nhất.

Mẹ cô có rất nhiều tiền sao? Hay là... có người đưa chiếc chìa khóa này cho mẹ? Nếu là có người đưa, như vậy người có khả năng nhất chính là cha nuôi cô... Lôi Dận!

Mạch Khê cầm chiếc chìa khóa bình thường tra thử vào mỗi một ngăn kéo dưới bàn, quả nhiên đây là chìa khóa của ngăn cuối cùng. “Tạch” một tiếng, ngăn kéo mở ra. Ánh đèn tường vàng vọt chiếu vào vật nằm trong ngăn kéo. Ánh sáng vàng như trêu đùa tầm mắt Mạch Khê, giờ khắc này, cô kinh ngạc há to miệng…

Hòm vàng!

Một chiếc hòm vàng nằm choán gần hết ngăn kéo. Chiếc hòm được khắc tinh tế đẹp không sao tả xiết, mang theo vẻ phú quý xa hoa vô cùng, nhìn thôi cũng đoán ra được trình độ của người thợ chế tác không thường chút nào.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê theo bản năng nhìn về phía chiếc chìa khóa vàng trong tay. Đây hẳn là một đôi, chìa khóa vàng cùng với hòm vàng…

Cô hít sâu một hơi, cầm chìa khóa tra vào ổ khóa của hòm. Lúc này, trong lòng cô cũng hồi hộp không thôi, rốt cục trong hòm này cất giấu thứ gì? Nếu dùng hòm vàng để chứa nó thì không thể là vật vô giá trị được.

Đang nghĩ tới đó, cô nghe "tạch" một tiếng nhỏ, chiếc hòm vàng chậm rãi được mở ra…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4
Chương 22

Nhớ Lại Quá Khứ

Một quyển nhật ký xuất hiện rõ ràng trước mắt Mạch Khê.

Mạch Khê ngây ngẩn cả người. Cô không thể ngờ được, bên trong chiếc hòm vàng quý giá lại cất giữ một quyển nhật ký. Chẳng lẽ…trong quyển nhật ký này có ghi lại điều gì đó rất quan trọng?

Nghĩ đến đây, cô không chần chờ mà cầm lấy quyển nhật ký, nhanh chóng mở ra. Trong nháy mắt quyển nhật ký được mở ra, Mạch Khê nhìn kỹ bên trong thì thấy một tờ bỏ trống, còn có một thứ…

Đây là cái gì vậy?

Hình như là được xé từ tạp chí ra…

Mạch Khê lại theo bản năng nhìn thoáng qua giá sách, đột nhiên nghĩ đến cuốn tạp chí vừa xem. Chẳng lẽ đây chính là hai trang không thấy? Cô mở ra rồi hoàn toàn chấn động!

Quả nhiên, hai trang đó có đưa tin liên quan đến Lôi thị, có điều cũng là cách đây hơn ba mươi năm rồi. Năm đó người nắm cổ phần quan trọng của Lôi thị là Lôi lão gia. Chắc hẳn, Lôi gia đều không thích bị giới truyền

https://thuviensach.vn

thông chụp ảnh, trừ bỏ ảnh chụp ngoại cảnh Lôi thị ra thì có lần thế nào cũng không thấy nhân vật chính.

Nội dung bài báo cũng rất chuyên nghiệp, trên cơ bản đều là tin tức có liên quan đến việc kinh doanh của Lôi thị. Có điều, cuối bài báo có nhắc đến chuyện của Lôi gia. Nội dung không nhiều cho lắm nhưng lại khiến Mạch Khê được mở rộng tầm mắt...

“Lôi phu nhân mới sinh hạ được một bé trai nhưng do xuất huyết quá nhiều mà vừa sinh con xong liền qua đời. Đứa bé trai mới sinh cũng không được bao lâu thì liền mất tích. Hiện Lôi gia chỉ còn lại một cô con gái. Lôi lão gia đã không tiếc một số tiền lớn để đi tìm con…”

Đoạn tin này cũng có nhắc đến tên của Lôi phu nhân và vài thông tin về lí lịch của bà.

Con trai của Lôi gia vì sao lại vô cớ mất tích? Còn có cô con gái kia…. Có điều, cô con gái của Lôi gia kia chắc chắn là chị gái Lôi Dận, cũng chính là mẹ của anh Thiên Luật. Cô ấy là người thế nào? Tại sao trong đoạn tin này lại không thấy nhắc đến tên tuổi gì?

Mạch Khê thầm thở dài một hơi, lại vẫn không hiểu vì sao mẹ mình thu thập những tin tức này. Chẳng lẽ vì sau này có kết giao với Lôi Dận nên quan tâm đến những tin tức này? Trăm mối cũng không giải đáp được thắc mắc, cô lật cuốn nhật ký...

Một thứ thấy đầu tiên chính là một tấm bưu thiếp!

" Diện toàn lạc hoa phong đãng dạng

Liễu trùng yên thâm

Bạc Tuyết phi lai vãng

https://thuviensach.vn

Vũ hậu khinh hàn do vị phóng

Xuân sầu tửu bệnh thành trù trướng….

Bạc Tuyết, đời người cũng như tên gọi, chúc cô được hạnh phúc!... Y Gia Mông!”

Lại là bài thơ này?

Bài thơ này không những cô nhìn thấy trong thư phòng cha nuôi mà ở đây cũng xuất hiện. Mà không những chỉ có bài thơ, còn có lời chúc... Bạc Tuyết, đời người cũng như vậy đó, chúc cô được hạnh phúc!

Chắc chắn những dòng này là viết cho mẹ cô – Bạc Tuyết. Nhưng người viết là ai? Trên đây chỉ vỏn vẹn một cái tên, thậm chí ngày tháng cũng không viết. Y Gia Mông! Tên này thật kỳ quái!

Là cấp trên của mẹ? Hay là bạn?

Xem ra, bí mật liên quan đến mẹ còn rất nhiều. Chỉ mong quyển nhật ký này có thể giải đáp tất cả.

Mạch Khê hít sâu một hơi, giờ khắc này, cô cảm thấy rất hồi hộp. Đôi mắt đẹp lóe lên sự kích động, ngón tay khẽ run lật ra trang nhật ký đầu tiên, ngay khi ấy, cô cảm thấy như mình đã đi vào thế giới của mẹ vậy...

Ngày 1 tháng 8, trời trong xanh.

Trời âm u mấy ngày rốt cuộc cũng trong xanh, cũng xem như một dấu hiệu tốt. Về đến nhà, lại nhìn thấy Huyết Xà đưa về một cậu bé con. À không, nói là bé con có chút khoa trương. Cậu ta nhìn chắc cũng khoảng bảy tám tuổi, có điều, cậu ta đến từ đoàn xiếc sao? Thứ mặc trên người không phải quần áo mà là lá cây và... da thú. Trời ạ! Trên đời này mà có người mặc như thế thì không phải đến từ đoàn xiếc thì là gì?

https://thuviensach.vn

Nhưng mà cậu bé này nhìn qua có vẻ rất khó gần. Tối thiểu trong mắt lúc nào cũng có sự cảnh giác nhưng cũng rất ngoan cường. Cả người cậu ta bẩn thỉu, không biết Huyết Xà mang từ đâu về nữa. Có lẽ do hắn nhìn trúng điểm cảnh giác lạ thường trong mắt cậu bé kia.

Ai mà biết được?

Đọc trang này, Mạch Khê ngẩn người ra...

Huyết Xà? Sao lại xuất hiện một cái tên kỳ lạ đến vậy? Huyết xà là ai? Còn nữa, trong nhật ký có nhắc đến một cậu bé, bộ dạng kỳ quái, ăn mặc kỳ quái, chẳng lẽ chính là... cha nuôi?

Nghĩ đến khả năng rất có thể này, Mạch Khê hít sâu một hơi... Nếu là thật, vậy thì lúc cha nuôi tám tuổi đã biết mẹ cô?

Trời ạ !...

Vội vàng mở trang thứ hai, Mạch Khê nhíu mày tiếp tục xem. Cô biết, trong cuốn nhật ký này, cô nhất định sẽ tìm ra được rất nhiều đáp án cho nhiều điều nghi vấn...

Ngày 3 tháng 8, trời quang.

Huyết Xà làm một chuyện khiến mình cực tức giận. Hắn thật quá đáng khi mà nhốt cậu bé kia trong lồng. Cậu ấy là người, sao có thể nhốt trong lồng chứ? Lý do Huyết Xà đưa ra cũng thật vô lý, nói rằng vốn tưởng đưa về được một con rồng, hóa ra lại là một quái thú.

Lý lẽ quả thực là quá đáng!

Mình thả cậu bé ra. Cậu ta vẫn mặt bộ trang phục hôm kia, nói là quần áo cũng chẳng phải. Mình không nhịn được nữa, quyết định không nghe theo Huyết Xà, đối đãi thật tử tế với cậu bé này!

https://thuviensach.vn

...

Ngày 4 tháng 8, trời âm u.

Mình có chút không kiềm chế được sự kích động. Đúng vậy, vẫn là chuyện có liên quan đến cậu bé đó. Mình chưa bao giờ nghĩ rằng cậu ta lại có thể xuất chúng đến vậy!

Không cần nhiều lời, quá trình tắm cho cậu ta thật là gian khổ. Mình phải dùng lời nhẫn nại lắm mới có thể cởi bỏ được bộ "trang phục" kỳ quái kia. Có điều, mình bị cậu ta cắn một phát, nguyên nhân là do mình cầm vòi hoa sen phun lên người cậu ta. Đứa nhỏ này tính cảnh giác rất cao nhưng mà mình cũng phát huy công năng tối đa của nụ cười. Chắc hẳn là do nụ cười của mình không hề có địch ý nên cậu ta mới ngoan ngoãn để mình tắm giặt sạch sẽ cho.

Cuối cùng, trên bộ quần áo kỳ cục của cậu ta, mình tìm được một mảnh nhỏ, thật không ngờ là bên trên có ghi tên và ngày sinh tháng đẻ của cậu bé.

Thì ra cậu ta tên Lôi Dận, năm nay tám tuổi...

Mình nhịn không được nhìn thoáng qua Lôi Dận đang ngồi trong bồn tắm, lòng không khỏi thương tiếc. Cậu ta sao lại bị người nhà bỏ đi? Thật là đứa nhỏ đáng thương!

Mình quyết định chăm sóc thật tốt cho cậu bé!

Ngày 5 tháng 8, trời xanh.

Tiểu Dận đến đây đã được năm ngày nhưng mình vẫn chưa thấy cậu bé ăn cơm.

Ngược lại, Huyết Xà có vẻ rất hứng thú. Cậu bé nhìn có vẻ rất ngoan cường, lại rất khôi ngô, tuấn tú. Đương nhiên, đây không phải là nguyên

https://thuviensach.vn

nhân lớn nhất khiến Huyết Xà hứng thú. Điều làm Huyết Xà ấn tượng nhất là... Tiểu Dận chỉ dùng một quyền đã đánh gục một thân cây!

Huyết Xà cao hứng đứng dậy vỗ tay rồi nói một câu khiến mình rốt cục cũng minh bạch... "Tiểu tử này không hổ là lớn lên trong bầy sói, về sau ở lại đây, làm nhân tài chốn này!"

Thì ra Tiểu Dận là đứa nhỏ được bầy sói nuôi dưỡng, là con của sói sao? Nhưng mà nhìn không giống, sói thì toàn thân phải đầy lông lá mới đúng. À, mình dùng sai từ ngữ, hẳn là người sói nhỉ? Tiểu Dận được loài sói nuôi nấng, nhưng trong người lại chảy dòng máu con người. Chẳng qua, sức mạnh phi thường kia hẳn là được rèn giũa trong bầy sói!

Đứa nhỏ này thật thú vị. Mình phát hiện là càng ngày càng thích cậu bé.

...

Ngày 6 tháng 8, trời mưa.

Hôm nay, tâm tình mình không tốt lắm. Tuy rằng từ nhỏ đến lớn mình đã từng chứng kiến không ít cảnh máu me, nhưng mà cách thức bức cung của Huyết Xà khiến mình muốn ói ra. Nhưng cho dù là thế, mình còn phải ở bên cạnh hắn. Mình cũng không xác định có thể yêu thương người đàn ông này hay không nữa. Đáng tiếc, mình không có quyền lựa chọn, chỉ có thể ở lại bên cạnh hắn, tiếp tục hoàn thành sứ mệnh.

Tiểu Dận rốt cục cũng chịu ăn uống, nhưng mà, cũng chỉ là máu me. Cậu ấy lấy tay bắt một con gà, giây trước con gà còn sống, giây sau liền tắt thở. Nhìn cậu ấy từng miếng từng miếng ăn sống, mình mới ý thức được, Huyết xà xem trọng cậu ấy là có lý do.

Nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên mình thấy cậu ấy ăn. Quả thực là được sói nuôi lớn, nhất cử nhất động của cậu ấy đều lộ ra sói tính. Đến đây đã nhiều ngày, nhưng cậu ấy vẫn không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

...

Đọc đến đây, sau lưng Mạch Khê đã chảy đầy mồ hôi lạnh...

Thì ra, cha nuôi đúng thật là được sói nuôi lớn. Hơn nữa, năm tám tuổi đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, thậm chí hắn ta còn dùng tay phanh thây một con gà!

Cô đột nhiên nhắm mắt lại, cố nén sự khó chịu từ miệng lưỡi, cảm giác muốn nôn khan đến càng mãnh liệt, chóp mũi cô còn mơ hồ ngửi thấy mùi máu tươi.

Nhật kí này là do mẹ ghi lại, mà những chuyện được nhắc đến nhiều nhất đều liên quan đến Lôi Dận. Không khó để nhìn ra sự quan tâm của mẹ đối với Lôi Dận. Nhưng mà, trong những dòng nhật kí ngày ấy, tại sao cảm xúc của mẹ có vẻ rất mơ hồ? Mẹ không xác định có thể yêu Huyết xà hay không? Nhưng lại muốn ở bên cạnh hắn, hoàn thành sứ mệnh?

Những lời này là có ý gì?

Nếu thật sự không thích, rời đi là tốt rồi. Chẳng lẽ là Huyết Xà cường ngạnh giữ mẹ bên cạnh? Còn nữa, Huyết Xà này rốt cục là đã làm gì? Sao lại nhắc đến hai chữ "bức cung"?

Bí ẩn dường như càng ngày càng nhiều, Mạch Khê quyết định tiếp tục đọc...

Nhật kí có cách quãng vài ngày, hình như không phải ngày nào cũng viết...

Ngày 18 tháng 8, trời âm u.

Mình biết, người có thân phận như mình không nên có thói quen viết nhật ký. Trong mắt mọi người, mình có thể thành công như vậy là nhờ vào

https://thuviensach.vn

người đàn ông sau lưng. Trong mắt họ, mình cũng chỉ là tình nhân của Huyết Xà. Trên thực tế thì chính xác là như vậy. Từ lúc mình biết chuyện, mình cũng đã xác định con đường phải đi, không thay đổi!

Huyết Xà rốt cục muốn mình. Hắn nhẫn nại chờ đến lúc mình mười tám tuổi. Hai ngày trước, chính là vừa qua sinh nhật mười tám của mình, Huyết Xà đã khẩn trương đưa mình lên giường. Đêm đó, mưa to gió lớn, sấm đùng chớp giật. Mình đã sớm chuẩn bị để dâng mình cho hắn. Nhưng mà, mình cảm thấy đau quá! Hắn ta quá thô lỗ khiến mình đau. Đúng vậy! Hắn sao có thể coi trọng mình được. Mình đối với hắn mà nói, chỉ là một tình nhân bao dưỡng.

Mình khóc, không biết là vì thân thể đau đớn hay vẫn là nguyên nhân khác. Ngoài cửa sổ, mưa rất lớn, mình hình như thấy được cặp mắt xanh như sói của Tiểu Dận!

Là mình nhìn nhầm sao? Chắc chắn là nhìn nhầm rồi. Có điều, khi Huyết Xà thỏa mãn rồi thì cũng mặc quần đi ra ngoài. Lại nghe thấy tiếng kêu khủng khiếp của hắn, mình hoảng sợ, cố nén cảm giác đau đớn trên người đẩy cửa ra, thấy Tiểu Dận cả người ướt sũng cắn lên cánh tay Huyết Xà. Máu từ miệng cậu ấy chảy ra, mình biết, đó không phải là máu của Tiểu Dận mà là của Huyết Xà.

Huyết Xà hung hăng trừng phạt Tiểu Dận. Là đánh bằng roi! Bởi một miếng cắn của Tiểu Dận mà đã khiến cho cánh tay Huyết Xà như đứt gân cốt!

Tuy rằng Tiểu Dận luôn vô thanh vô tức, tính tình cũng kỳ quái, nhưng mình cảm nhận được lý do cậu ấy cắn Huyết Xà, là vì cậu ấy đã thấy được tất cả chuyện đêm đó. Mình không biết giải thích chuyện đó với một đứa nhỏ thế nào, chỉ có thể yên lặng thoa thuốc mỡ lên những vết đòn roi. Tiểu Dận rất cứng rắn, không kêu không khóc, toàn bộ quá trình chỉ có trầm mặc. Cặp mắt như đá quý kia cũng không biết đang nghĩ điều gì.

https://thuviensach.vn

Kỳ thực mấy ngày nay mình có dạy Tiểu Dận nói chuyện, nhưng hình như cậu ấy thật sự không có năng lực ngôn ngữ, ngay cả tên mình mà cũng không gọi được. Nhưng mà trừ bỏ điều đó, cậu ấy thực sự rất thông minh, phải nói là cực kỳ thông minh. Mọi việc chỉ cần làm một lần, cậu ấy sẽ nhớ kỹ, hơn nữa còn học được.

Mình dạy cậu ấy cách ăn cơm giống con người, cách lựa chọn quần áo sao cho thích hợp, làm thế nào để đi giày, để dùng đũa hay dao dĩa. Ngoại trừ việc không nói, cậu ấy học mọi thứ rất tốt. Đương nhiên, có việc câu ấy sẽ không làm, chẳng hạn là tắm rửa. Cậu ấy dường như rất thích được mình tắm cho, mỗi lần tắm chỉ là ngồi lẳng lặng nhìn mình. Dần dần, mình cảm thấy, trong mắt đứa nhỏ này có hơn một điểm ỷ lại vào mình.

...

Đọc đến đây, đầu Mạch Khê như muốn xung huyết. Cô gần như hình dung được bộ dáng trước đây của cha nuôi, cũng thấy được chuyện của mẹ năm mười tám tuổi. Thì ra, quyển nhật kí này được ghi lại khi mẹ mười tám tuổi...

Lúc này, lòng cô lại phiếm đau.

Mẹ cô, thì ra là người phụ nữ được một người đàn ông bao dưỡng!

Mười tám tuổi, mẹ cô cũng vào lúc mười tám tuổi bị một người đàn ông chiếm đoạt. Mẹ cũng là bất đắc dĩ, nhất định là như vậy!

Mạch Khê bị dòng cảm xúc của mẹ dẫn dắt theo. Một nỗi bi thương ập đến toàn thân. Cô không khỏi lấy tay ôm ngực, ngay tại vị trí này, quả thực đau quá! Nỗi đau này, tựa như chiếc lá mỏng manh bị cơn bão táp thổi bay đi, vô phương bất định!

Vì sao? Vì sao chuyện gặp phải cũng giống nhau đến thế? Cô cũng như vậy! Cũng qua sinh nhật tuổi mười tám, cha nuôi đã tặng cho cô một lễ

https://thuviensach.vn

thành nhân không thể quên được. Chẳng lẽ, đây là lặp lại của bi kịch sao? Cha nuôi muốn lặp lại bi kịch của mẹ trên cô?

Lòng Mạch Khê đau vô cùng, ngón tay run run lại giở một trang tiếp theo...

Ngày 23 tháng 8, trời âm u.

Mọi chuyện lại như bình thường, không có biến đổi gì nhiều. Chỉ là hằng đêm Huyết Xà đều ở lại phòng mình. Tuy rằng mình không thích mùi máu phảng phất trên người hắn nhưng cũng vâng lời. Dù sao hắn cũng là người đàn ông của mình, mình phải đối mặt với hắn. Chỉ là, người đàn ông này bên ngoài có quá nhiều phụ nữ. Hắn cũng không bao giờ cự tuyệt bọn đàn bà cứ vồ vập vào đàn ông, ngay cả người hầu, hễ cứ thấy thuận mắt là lại lôi vào phòng...

Đối với loại cuộc sống này, mình hắn là phải làm quen. Dù sao, mình vẫn muốn diễn thời trang, đây là việc khiến mình vui vẻ. À, không, mình còn có Tiểu Dận. Tiểu Dận đến khiến cho cuộc sống ảm đạm của mình như có thêm nhiều điều vui vẻ.

Tiểu Dận dường như rất tin tưởng mình. Mình đến đâu, cậu ấy theo đến đó, ngay cả đi diễn, cậu ấy cũng đi theo. Huyết Xà giao đứa nhỏ này cho mình, bảo mình dạy dỗ cậu ấy. Bởi vì Huyết Xà xem trọng khí chất của cậu ấy, muốn cậu ấy trở thành trụ cột trong tổ chức nên điều hắn dạy cậu ấy đầu tiên là cách dùng súng.

Mình rất lo có một ngày, Tiểu Dận sẽ trực tiếp cầm súng giết chết Huyết Xà!

Tiểu Dận rất thích tắm rửa, ngày nào cũng ngoan ngoãn chờ ở cửa phòng tắm. Hôm nay mình về muộn một chút, thế mà đứa nhỏ ngốc nghếch này lại ngồi ngủ ngay cửa phòng tắm, khiến mình dở khóc dở cười.

https://thuviensach.vn

Lúc tắm cho cậu ấy, trong lúc lơ đãng mình đã khóc. Nghĩ đến tương lai mờ mịt mà lại càng thêm tuyệt vọng. Lúc đó, Tiểu Dận đã làm một động tác thật kỳ quái, cậu ấy tiến lên, như loài sói mà liếm đi nước mắt của mình, sau lại nhẹ nhàng mà liếm liếm gò má.

Mình quá kinh ngạc, trong lòng nổi lên cảm giác khác lạ...

Vì để có thể dạy tốt cho Tiểu Dận về tri thức nhân loại nên trong khoảng thời gian này mình có tìm hiểu rất nhiều về loài sói. Mình biết động tác này của Tiểu Dận là thể hiện sự thân thiết. Giờ khắc này, cảm giác kinh ngạc đã được thay bởi sự sung sướng. Điều này thể hiện, Tiểu Dận rất thích mình!

Mình lắc đầu nói với Tiểu Dận, con người muốn biểu hiện ý thân thiết thì phải mỉm cười chứ không thể dùng lưỡi liếm, liếm người là hành vi không lễ phép.

Tiểu Dận nghe như không hiểu, đôi mắt nổi lên vẻ nghi hoặc. Cuối cùng, cậu ấy nâng tay lau đi lệ ở khóe mắt mình. Đứa nhỏ này thật thông minh...

...

Nhìn đến đây, Mạch Khê có chút nghi hoặc...

Trang này nhắc đến việc Huyết Xà dạy Lôi Dận dùng súng, lại thêm việc Huyết Xà muốn Lôi Dận trở thành trụ cột của tổ chức. Chẳng lẽ, Huyết Xà là cầm đầu tổ chức xã hội đen? Liên tưởng như vậy, có chút hợp lý!

Đúng vậy, bằng không tại sao phía trên mẹ lại nhắc đến hai chữ "bức cung". Nếu nói như vậy, hành vi của Huyết Xà có chút quá đáng. Thêm nữa, phụ nữ bên cạnh hắn rất nhiều, ngay cả người hầu cũng chạm vào, như vậy đây hắn là gã đàn ông không đàng hoàng, mẹ cô theo loại đàn ông này thì thật đáng thương!

https://thuviensach.vn

Đợi chút...

Nghĩ đến đây, tim Mạch Khê "thình thịch" một tiếng. Mẹ cô là tình nhân bao dưỡng của Huyết Xà, vậy cô... không phải là con gái Huyết Xà chứ?

Ngàn vạn lần đừng!

Mạch Khê cũng không muốn có một người cha như vậy!

Cô thầm thở dài một hơi, nhưng lòng thì vẫn như mây đen trên trời. Cô tiếp tục lật một trang nhật kí, tựa như đang được xem sự trưởng thành của Lôi Dận vậy.

Mấy trang tiếp theo đều ghi lại việc Bạc Tuyết dạy Lôi Dận như thế nào, lại ghi một chút ít chuyện về Huyết Xà. Cơ bản ở đó không có gì đặc biệt, cho đến trang ghi ngày 15 tháng 9...

Ngày 15 tháng 9, trăng sáng.

Nỗ lực của mình không hề uổng phí. Thì ra Tiểu Dận không hề câm điếc, cậu ấy có thể nói!

Trời ạ, cậu ấy gọi tên mình, câu nói đầu tiên của cậu ấy là gọi tên mình!

Hôm nay, bởi vì thân thể mình không khỏe nên cự tuyệt đòi hỏi của Huyết Xà. Tên đàn ông thô lỗ này như là dã thú tùy thời tùy chỗ muốn thân thể mình. Lúc mình dã ngoại ở bờ sông, hắn ta lại bộc phát thú tính, lại bởi vì mình cự tuyệt nên đẩy mình xuống sông.

Mình sợ hãi cực kỳ, bởi từ nhỏ đến lớn mình sợ nhất là nước. Tên cầm thú kia đẩy mình xuống nước rồi đứng trên bờ cười, trơ mắt nhìn mình như con chó rơi xuống nước mà cầu cứu. Mình biết, hắn muốn nghe chính miệng mình cầu xin tha thứ, nhưng mà hắn không ngờ được Tiểu Dận đột nhiên nhảy xuống cứu mình. Lúc ấy, sắc mặt Huyết Xà xám ngoét lại.

https://thuviensach.vn

Mình uống mất mấy ngụm nước. Tiểu Dận ngốc nghếch tưởng mình đã chết, liền gọi tên mình. Mình thật sự rất vui! Rốt cục Tiểu Dận cũng đã mở miệng nói chuyện. Việc này so với bất cứ thứ gì khác đều vui hơn. Chỉ cần Tiểu Dận có thể nói chuyện, mình sẽ có lý do yêu cầu Huyết Xà cho Tiểu Dận nhận được sự giáo dục tốt nhất.

Thời điểm mình viết nhật kí hôm nay, giờ khắc này, Tiểu Dận đang gối lên đùi mình ngủ. Tuy rằng cậu ấy rất thông minh, nhưng vẫn còn giữ lại chút thói quen của sói. Ví dụ như lúc ăn cơm, có đôi khi không kiên nhẫn mà trực tiếp dùng tay. Hay như khi ngủ, không thích ngủ trên giường ; nếu mình ở bên cạnh, cậu ấy sẽ như con thú nhỏ gối lên chân mình ngủ ngon lành.

Mình biết, không phải là cậu ấy không sửa được thói quen này, mà là không muốn sửa. Đứa nhỏ này, mình phát hiện ra có đôi lúc rất quật cường...

Có điều hôm nay, mình nhìn thấy ánh mắt cậu ấy không giống những đứa trẻ tám tuổi. Nhất là đêm nay, cậu ấy như tận lực bảo vệ mình. Cho dù đã nhắm hai mắt nhưng chỉ cần ngoài cửa có chút tiếng động nhỏ liền cảnh giác ngẩng đầu trợn mắt. Thính giác cậu ấy thật tốt, có thể nghe được những âm thanh người ta không nghe được.

Vừa rồi cậu ấy còn nhìn qua nhật kí mình đang viết, chắc chắn là không thấy hứng thú nên chỉ nhìn vài giây đã nhắm hai mắt lại. Có Tiểu Dận ở bên cạnh thật tốt, ít nhất, mình cũng có cảm giác vui vẻ chưa từng có...

Nhưng mà, đứa nhỏ này không chịu gọi mình là chị, lúc nào cũng chỉ gọi mình là Bạc Tuyết, như là ngôi sao nhỏ vậy...

...

Một trang này, ghi lại rất nhiều chuyện, Mạch Khê thu gọn được mấy chuyện...

https://thuviensach.vn

Thứ nhất, Huyết Xà kia thật không có nhân tính.

Thứ hai, cha nuôi của cô, cũng chính là Lôi Dận không muốn rời xa mẹ cô.

Thứ ba, câu nói đầu tiên của Lôi Dận là gọi tên Bạc Tuyết, là tên mẹ cô.

Thứ tư, Lôi Dận đối với Bạc Tuyết đã sinh ra ý thức bảo vệ.

Như vậy xem ra, Lôi Dận – cha nuôi cô với Huyết Xà luôn có địch ý. Nhưng đương nhiên, Huyết xà cũng rất thích dã tính trên người Lôi Dận. Hơn nữa thông qua nhật ký có thể thấy Huyết Xà muốn cho Lôi Dận sự giáo dục tốt nhất, chỉ cần hắn mở miệng nói chuyện được, mà cứ nhìn vào Lôi Dận hiện tại thì có thể biết, năm đó hắn đã nhận được sự giáo dục rất tốt.

Cứ như vậy mà xét thì chuyện Lôi Dận yêu mẹ cô là có khả năng. Bởi khi Lôi Dận bước ra từ thế giới loài sói liền tiếp xúc với một người phụ nữ chính là mẹ cô. Hơn nữa, mẹ cô như người thầy đầu tiên dạy cho Lôi Dận những tri thức của loài người. Nghĩ đến đó, mẹ cô quả thực là nhân vật quan trọng nhất trong đời Lôi Dận!

Là thầy, là bạn, là chị gái hoặc lại như người mẹ...

Có điều, loại tình cảm này, thật sự có thể chuyển thành tình yêu sao?

Mạch Khê cảm thấy lồng ngực như bị đè chặt, đọc đến đoạn này, cô không có dũng khí tiếp tục đọc...

Cha nuôi cô với mẹ cô có tình cảm thật sâu đậm. Tuy rằng chưa xem hết toàn bộ nhật ký, nhưng theo như nhật ký ghi lại thì không khó nhìn ra tình cảm của hai người ngày càng sâu sắc. Lòng cô sao lại đau đớn thế, lại nhức nhối thế?

https://thuviensach.vn

Trong đầu lại một lần nữa hiện ra hình ảnh người đàn ông cao lớn, anh tuấn kia. Hắn cao cao tại thượng, lại lạnh lùng với Tiểu Dận dưới ngòi bút của mẹ cô hoàn toàn bất đồng, có điều giống nhau ở dã tính trời sinh.

Đúng vậy, cô tưởng tượng ra cha nuôi không hề muốn rời xa mẹ cô, một khi đã như vậy, vì sao lại giết mẹ cô, lại nhân thể trút toàn bộ ân oán lên người cô? Mà không chỉ có cường bạo chiếm đoạt thân thể cô, còn khiến cô mang thai cốt nhục của hắn!

Hắn không nên tàn nhẫn như vậy mới đúng. Ít nhất, trong nhật kí, hắn rất để tâm chăm sóc cho mẹ cô... Hốc mắt Mạch Khê lúc này đã hơi ươn ướt, nỗi đau lại dần âm ỉ...

Nhật kí có ghi lại một chút về quá trình Lôi Dận được giáo dục thế nào. Trong đây, Bạc Tuyết luôn khen ngợi Lôi Dận rất thông minh, chỉ trong thời gian ngắn đã học được nhiều điều mới. Dần dần, Huyết Xà cũng cho Lôi Dận tiếp xúc với thế giới dối trá, ngươi lừa ta gạt, cùng những chuyện không mấy tốt đẹp.

Bạc Tuyết tuy rằng viết nhật kí theo kiểu khá bâng quơ nhưng Mạch Khê lại cảm thấy rất chân thực.

Nhật kí dường như không giống trước, không thường xuyên viết, có khi cách vài ngày, có khi lại cách mấy tháng thậm chí nửa năm mới viết một trang. Có điều, cả quyển nhật kí dày cộp vẫn được Mạch Khê đọc cẩn thận. Cô như bị câu chuyện xưa hấp dẫn.

Đương nhiên, nội dung bên trong cũng có thay đổi, Bạc Tuyết cũng có nhắc đến sự chuyển biến của Lôi Dận, cả về sinh lý lẫn tâm lý. Trong đó có một trang viết…

...

Ngày 1 tháng 12, trời tuyết rơi.

https://thuviensach.vn

Năm nay dường như mùa đông đến sớm hơn, tuyết rơi so với mọi năm cũng nhiều. Quan hệ giữa mình và Huyết Xà ngày càng mờ nhạt. Huyết Xà lại xem trọng một người phụ nữ, đối với cô ta tựa như cực kỳ say mê, còn đối với mình thì như không là gì cả. Mình đã sớm hết hy vọng với người đàn ông này, nhưng vẫn may là người đàn ông này không yêu cầu mình sinh con cho hắn.

Tiểu Dận vẫn luôn bên cạnh mình như trước. Nhưng mà, cậu ấy lại bị Huyết Xà đào tạo thành một sát thủ, hơn nữa, trời sinh cậu ấy có dã tính, khi đối mặt với đối thủ thì không có chút kiêng dè, sợ sệt. Thậm chí, mình cảm giác, Huyết Xà chưa hẳn đã khống chế được con người cậu ấy.

Mình hy vọng Tiểu Dận có thể rời khỏi tổ chức, mà những lời này mình cũng đã nói với cậu ấy rất nhiều lần. Nhưng mỗi lần cậu ấy đều nghiêm túc hỏi mình: “Vậy còn cô? Cô có thể rời khỏi Huyết Xà không?”

Mình luôn luôn không trả lời cậu ấy. Trên thực tế, mình không thể rời đi, chỉ cần một ngày Huyết Xà chưa chết, mình không thể rời khỏi Huyết Xà!

Có thể, những lời này mình không thể nói với Tiểu Dận.

Tiểu Dận đã trưởng thành, không còn thấy bóng dáng của đứa nhỏ tám tuổi đó. Mười bốn tuổi, cậu ấy so với chúng bạn cùng lứa cao lớn hơn rất nhiều, lại cực kỳ anh tuấn.

Không, chính xác mà nói thì chỉ còn vài ngày nữa là cậu ấy sẽ tròn mười lăm tuổi. Có đôi khi mình nghĩ, có phải lúc trước đã nhớ nhầm tuổi Tiểu Dận hay không, bởi vì cậu ấy quá mức cao lớn, hơn nữa tính cách cũng không giống một đứa nhỏ mười lăm tuổi.

Mình nhìn thấy sự suy xét trong mắt Tiểu Dận ngày càng nhiều. Cậu ấy bắt đầu trở nên trầm mặc, dần không thích nói suy nghĩ trong lòng cho

https://thuviensach.vn

mình nghe. Nhưng mà có điều không thay đổi, đó là cậu ấy vẫn muốn ỷ lại vào mình.

Hôm nay đi diễn xong, trời bắt đầu đổ tuyết. Mình nhìn đến ngây ngốc, đứng trong tuyết mà không hề cảm thấy lạnh. Tiểu Dận tự mình lái xe đến đón mình, lại nhìn thấy mình đứng dưới trời tuyết thì làm một động tác mà mình không thể ngờ được…

Cấu ấy ôm mình vào lòng, ôm từ phía sau, rồi lại cầm áo khoác bao lấy mình. Ánh mặt trời chiếu ngược bóng hai người lên tuyết, bóng dáng cao lớn kia hoàn toàn bao trùm lên bóng mình. Giờ khắc này mình mới giật mình phát hiện, Tiểu Dận của mình đã trưởng thành. Tuy rằng hai ngày nữa cậu ấy mới đến tuổi mười lăm nhưng dáng người cao lớn cùng ngũ quan anh tuấn kia đã lộ ra khí chất của một người trưởng thành. Cậu ấy, không phải đã trở thành một người đàn ông sao?

Tim mình bắt đầu đập không theo quy tắc, đây là cảm giác gì? Cảm giác thật giống như được người yêu ôm? Mình có chút xấu hổ, đẩy Tiểu Dận ra nhưng lại bị cậu ấy ôm càng chặt. Cậu ấy nói bên tai mình rằng, cậu ấy đã học được cách biểu đạt khác cho sự yêu thích cùng thân thiết…

Mình bị đôi mắt xanh sáng ngời kia mê hoặc, đôi con ngươi kia như dạ lan, lại thâm thúy như viên đá quý. Mình thế nhưng lại bị ánh mắt một đứa nhỏ hút hồn? Ngay sau đó, cậu ấy cúi đầu hôn lên trán mình, tiện đà, đôi môi nóng bỏng ấy hôn lên môi mình…

Mình quá kinh ngạc. Điều làm mình khiếp sợ hơn là mình đã quên giãy giụa, cứ để mặc cho cậu ấy như một người đàn ông ôm hôn mình dưới tuyết. Đây là cảm giác gì? Mình bắt đầu giật mình, càng không biết làm thế nào. Hành vi của Tiểu Dận vượt xa trí tưởng tượng của mình. Mình, mình hắn là luôn coi cậu ấy là em trai cơ mà?

https://thuviensach.vn

Cuối cùng mình vẫn đẩy cậu ấy ra, nhưng mà mặt mình rất đỏ. Tiểu Dận đứng yên tại chỗ, hắn là động tác cự tuyệt của mình khiến cậu ấy có cảm giác bi thương. Mình bối rối giải thích với cậu ấy, rằng hai người không thể như vậy, hành động như vậy chỉ xảy ra giữa hai người yêu nhau. Kết quả, Tiểu Dận lại nhìn mình rất nghiêm túc rồi hỏi—— "Chẳng lẽ chúng ta không thể làm tình nhân sao?"

Mình thật sự bối rối, có lẽ trong thế giới của Tiểu Dận về căn bản là không hiểu rõ hàm nghĩa của tình nhân. Mình muốn giải thích rõ ràng với cậu ấy nhưng cậu ấy vẫn cứ đứng yên như vậy, đôi mắt thoảng ý cười. Cậu ấy cười thật ấm áp, ấm đến mức khiến mình không nhịn được muốn nhào vào lòng cậu ấy. Nhưng rốt cục mình cũng kiềm chế được…

Bên môi Tiểu Dận toàn là ý cười dịu dàng, tiếng cười của cậu ấy cũng rất nhẹ. Cậu ấy nói một câu: "Nhưng mà, Bạc Tuyết, tôi thích cô."

Mình đứng chết chân tại chỗ, không biết là vì lời nói của Tiểu Dận hay vẫn là tâm tình lo lắng của bản thân. Tiểu Dận rất đơn thuần, có lẽ cậu ấy thích mình như thích một người chị gái. Hiện tại mình không thể phân biệt rõ được tình cảm của Tiểu Dận, thậm chí bắt đầu từ lúc cậu ấy trưởng thành, mình đã không đọc được tâm tư của cậu ấy.

Tiểu Dận không để ý đến lời nói của mình mà ôm lấy mình lên xe, lại không xin phép mình đã tháo giày mình ra, xem xét vết bầm tím trên chân mình. Cậu ấy không nói một câu nào, chỉ lấy tay ấn nhẹ vào vết bầm. Mình có thể cảm nhận được ngón tay thô sần của cậu ấy, trong lòng không khỏi đau đớn. Kéo bàn tay cậu ấy lại mình mới thấy được bàn tay ấy đầy những vết chai. Chắc chắn đây là vết tích trong quá trình cậu ấy được Huyết Xà huấn luyện, có khi là do cầm súng lâu ngày.

Còn nữa, mình không hề nghĩ bàn tay Tiểu Dận lại to như vậy, đủ có thể bao trọn bàn chân của mình…

https://thuviensach.vn

Tiểu Dận cũng không để ý đến vẻ kinh hoảng trong mắt mình, vẫn như cũ nhìn mình, đôi mắt tràn ý cười mà lại nói câu kia, “Bạc Tuyết, tôi thích cô, làm sao bây giờ?”

Cậu ấy lại lần nữa hôn lên môi mình, thậm chí cúi đầu nói bên tai mình, “Bạc Tuyết, tôi không thích cô ở cùng một chỗ với Huyết Xà, không thích, rất không thích, rời khỏi hắn được không?”

Mình phát hoảng! Cho tới bây giờ, khi mình đang viết dòng nhật ký này, vẫn là phát hoảng. Tiểu Dận, cậu ấy thật sự đã trưởng thành.

"Baa..."

Mạch Khê đột nhiên gập quyển nhật kí lại. Giờ khắc này, lòng cô rất đau, đau đến nghẹt thở. Trong tay cô, cuốn nhật kí ghi lại một đoạn tình cảm thanh thuần, nhưng cô không có dũng khí tiếp tục đọc…

Cha nuôi…

Cha nuôi của cô thật bất công…

Vì sao? Vì sao hắn có thể tự nhiên dựa vào Bạc Tuyết ngủ như vậy? Vì sao hắn lại bảo vệ Bạc Tuyết như vậy? Vì sao trong mắt hắn lại có ý cười ấm áp, rồi lại nói với Bạc Tuyết —— “Tôi thích cô, làm sao bây giờ?”

Vì sao?

Vì sao hắn không tươi cười với cô?

Vì sao hắn không cho cô cảm giác ấm áp?

Trong mắt cha nuôi, cô chỉ là một công cụ để báo thù, là công cụ phát tiết…

Là như thế sao?

https://thuviensach.vn

Đáng lẽ, cô phải hận hắn, phải chán ghét hắn, thậm chí không cần giữ đứa con của hắn!

Nhưng là, rõ ràng đã biết tâm ý của bản thân, vì sao khi đọc đến đoạn hắn hôn Bạc Tuyết, tim cô lại đau đớn thế? Thật giống như là ngũ tạng ở nơi quan trọng nhất bị cắt đứt đi, thật khó chịu.

Bạc Tuyết là mẹ của cô, mà Lôi Dận lại là cha nuôi cô, cho dù cha nuôi có yêu sâu sắc mẹ cô thì hà tất gì cô lại đau lòng đến vậy?

Vẫn là, chỉ vì cô đang mang thai đứa con của hắn?

Có cuốn sách đã từng nói, phụ nữ thường dễ sinh ra sự ỷ lại một khi đã thỏa hiệp, nhất là phụ nữ có thai. Chẳng lẽ cô cũng đang dần thỏa hiệp sao?

Không! Không thể như vậy! Như vậy thật vớ vẩn! Cha nuôi cô yêu mẹ cô, mà cô lại đang mang thai con của cha nuôi!

Mạch Khê dùng sức day day thái dương đang nhức nhối. Tuy rằng cô không ngừng buộc bản thân mình đừng tiếp tục đọc, nhưng cuốn nhật kí này cứ như thuốc phiện mà dụ hoặc, khiến cô phải tiếp tục xem…

Rốt cục, cô vẫn không chống lại được cám dỗ. Cô phát hiện, bản thân dường như đã bị thời niên thiếu của Lôi Dận hấp dẫn, trong đầu cô cũng hiện lên một cảnh tượng...

Ở nơi ngã tư đường đầy tuyết, một người thanh niên cao lớn anh tuấn đứng đó. Những bông tuyết nhẹ rơi trên tấm áo choàng lớn của hắn lại càng khiến bóng dáng ấy thêm tuấn mỹ. Chiếc khăn choàng cùng màu với áo choàng vừa đúng tầm che đi vẻ lạnh lùng, nhưng lại không thể che được khóe miệng mỉm cười. Ngay cả đôi mắt sáng như ngọc kia cũng lộ ra sự ấm áp…

https://thuviensach.vn

Kỳ thực, đấy mới là người yêu trong mộng của Mạch Khê, có điều, một điểm cũng không hề giống Lôi Dận của hiện tại.

Lật tiếp một trang nhật kí, mỗi một trang là một lần đau của Mạch Khê. Theo dòng hồi ức của mẹ, Mạch Khê không khó để cảm nhận được mẹ cô cũng đang bị vây trong thứ tình cảm thoáng qua kia. Một bên, bà vì một lý do nào đó mà không thể rời khỏi Huyết Xà, một bên biểu hiện của Lôi Dận ngày càng trực tiếp. Cũng vì thế mà bà lâm vào một mâu thuẫn chưa từng có…

Cho đến một trang này, Mạch Khê chú ý đến... thời gian là khoảng nửa năm sau…

Ngày 3 tháng 8.

Lại thấy tháng 8! Mình còn nhớ thời điểm Dận được Huyết Xà đưa về cũng là tháng 8, mình còn nghe thấy được tiếng chim hót vui tai. Nháy mắt đã bảy năm trôi qua, Dận từ lúc tám tuổi đến nay cũng đã mười lăm tuổi. Bảy năm này, đã có nhiều chuyện xảy ra, có rất nhiều chuyện không thoải mái, nhưng có Dận làm bạn thì mình cũng có chút vui vẻ.

Nhưng mà, điều làm mình lo lắng nhất cũng đã xảy ra…

Đối với quan hệ với Dận, mình càng ngày càng rối, mà lời nói của Dận cũng thật trực tiếp khiến mình không trốn tránh được. Cho đến hôm nay, chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra…

Dận bị thương trên đường bảo vệ cho Huyết Xà nên được cho về trước. May mắn là thương thế không quá nghiêm trọng. Sau khi cánh tay được băng bó ổn thỏa, cậu ấy lại như trước đây mà rúc đầu vào lòng mình. Dận rất chân thành nhìn mình, như một đứa nhỏ mà nói... “Bạc Tuyết, đã lâu thật lâu cô không có tắm rửa cho tôi!”

https://thuviensach.vn

Mình có chút trở tay không kịp. Năm nay cậu ấy mười lăm tuổi, từ lúc chín tuổi mình đã không tắm cho cậu ấy nữa. Nhưng mà hôm nay, bộ dáng của Dận có chút "vô lại", thậm chí còn giơ cánh tay bị thương lên, cố tình đi vào phòng tắm. Vậy mà mình lại mềm lòng.

Nhưng mà, lúc mình bắt đầu tắm cho cậu ấy thì mình ân hận rồi. Thân thể trong bồn tắm không phải của một đứa nhỏ tám tuổi năm đó mà là một thân thể nam tính vô cùng. Mình xoay người muốn chạy, lại bị Dận theo phía sau ôm lại…

Mình thừa nhận bản thân bị hãm sâu trong đó, trong vòng ôm của một người mười lăm tuổi, thậm chí, đáng xấu hổ là cơ thể mình còn sinh phản ứng. Mình không biết bản thân bị làm sao nữa, nhưng lại không khống chế được mà quay người, đưa tay ôm lại cậu ấy…

Mình không biết là không cách nào cự tuyệt được cậu ấy hay là không cự tuyệt được cái ôm ấm áp, thậm chí là…thân thể cậu ấy?

Cứ như vậy, vào ngày Huyết Xà không có ở tổ chức, mình và Dận rốt cục cũng xảy ra quan hệ.

Một khắc Dận tiến vào thân thể mình, nước mắt mình chảy xuống…

"Anh sinh em vẫn chưa sinh

Em sinh thì anh cũng hết ngày xanh

Anh hận em sinh muộn

Em hận anh sinh sớm

Anh cách em chân trời

Em cách anh góc biển…"

https://thuviensach.vn

Vì sao mình lại muốn kém đi mười tuổi? Vì sao biết rõ kết quả mà mình còn tiếp tục phạm sai lầm?

Nhưng, mình không có cách nào cự tuyệt được loại dụ hoặc trí mạng này!

Thân thể Dận tràn đầy năng lượng. Cậu ấy như một con sư tử hùng mãnh, cho mình biết được thứ khoái hoạt cũng thỏa mãn trước nay chưa từng có, bổ sung mỗi chỗ trống trải trên người mình. Nhìn khuôn mặt anh tuấn của cậu ấy, mình thật sự say mê, cũng có biết bao hy vọng. Hai người cứ như vậy mà trầm luân!

Đêm nay, mình thực sự điên rồi!

Không sai, Dận không còn là một đứa trẻ nữa. Phát sinh quan hệ này, mình không thể nào nghĩ cậu ấy là một đứa trẻ được nữa. Cả đêm mình cùng cậu ấy trên giường. Mình biết mình đã trầm luân. Mình nghĩ người phụ nữ nào cũng không thể vượt qua được mị lực của Dận. Tuy rằng cậu ấy mới mười lăm tuổi nhưng cũng là sát thủ bên cạnh Huyết Xà, nên mình không dám công khai gọi cậu ấy là Dận. Mà hình như cậu ấy cũng không thích được mình gọi như vậy. Thế nên cứ gọi vậy trong nhật kí là được rồi...

...

Đọc đến đây, lồng ngực Mạch Khê như bị tảng đá lớn đập vào, muốn thở gấp cũng không được. Trang nhật kí này thật giống như tia sét đánh thẳng lên đỉnh đầu cô. Tuy rằng cô đã từng có sự suy đoán to gan đó, nhưng nhìn mẹ cô trực tiếp viết ra rằng hai người họ đã từng phát sinh quan hệ, cô vẫn sinh một loại kích động khó tả.

Miệng Mạch Khê như đắng ngắt lại. Cô không ngờ mình sẽ đọc được đến trang này, nhất là khi như được chứng kiến cảnh họ triền miên, tim cô như bị moi ra, ném xuống đất rồi lại quăng đi quăng lại. Nỗi khuất nhục,

https://thuviensach.vn

oán hận, xấu hổ... rồi các loại cảm xúc không tên bắt đầu nổi lên bừng bừng, như sợi dây lớn quấn lấy cô, sau đó thít chặt lại...

Cha nuôi! Sao hắn có thể nhẫn tâm như vậy? Cô là người vô tội, tại sao lại tra tấn cô như vậy?

Mạch Khê cúi đầu nhìn những dòng chữ, mỗi nét chữ tựa như một sự châm chọc.

Anh sinh em chưa sinh

Em sinh anh đã hết ngày xanh

Anh hận em sinh muộn

Em hận anh sinh sớm.

Ở đây cũng xuất hiện những câu này, trùng hợp vậy sao?

Em sinh anh chưa sinh

Anh sinh em đã hết ngày xanh

Em hận anh sinh muộn

Anh hận em sinh sớm.

Cô chua xót nở nụ cười so với khóc còn khiến người ta đau khổ hơn. Bàn tay run run lại tiếp tục lật giở trang nhật kí. Mỗi lần giở, là một lần tâm tình lại đi xuống.

Ngày 5, trăng mờ.

Mình không thể nào kiềm chế được.

Thật sự!

https://thuviensach.vn

Mình không biết mình đối với Dận có phải là một loại yêu không, nhưng, mình lại cứ cam tâm tình nguyện trầm luân.

Mình biết không nên như vậy, ít nhất là không nên trên địa bàn của Huyết Xà. Bởi vì chuyện này sớm muộn gì Huyết Xà cũng biết, tính tình Dận lại cường hãn, có thể đánh nhau, nhưng dù sao cậu ấy cũng chỉ mười lăm tuổi, sao có thể đấu được với súng đạn cùng lực lượng hùng hậu của Huyết Xà?

Nhưng mà, mỗi khi vào đêm, Dận sẽ lại như đứa nhỏ vô lại mà tiến vào phòng ngủ của mình, mà mình cũng như kẻ tham lam, tùy ý để cậu ấy dùng thân thể chinh phục mình. Trên giường, Dận càng ngày càng thành thục, như một người đàn ông trưởng thành dẫn dụ cùng ham chiếm. Nhưng mỗi khi xong việc, cậu ấy đều giống như một đứa trẻ, ấp trong lòng mình một lúc.

Kỳ thực, mình hy vọng có thể nằm trong lòng Dận ngủ, đáng tiếc, Dận hình như không có thói quen cùng một người khác ngủ trên giường. Tuy rằng cậu ấy vẫn thích ỷ ôi với mình như trước, nhưng sau mỗi lần đều trở về phòng cậu ấy ngủ. Cho dù bọn mình đã xảy ra quan hệ thân mật, nhưng cậu ấy chưa bao giờ ôm mình ngủ.

Mình nghĩ đây là bản tính của sói. Sói luôn có tâm lý giữ lấy lãnh địa của mình. Bởi vậy, cậu ấy mới không thích cùng người khác ngủ một giường, thậm chí bộ đồ ăn đã qua tay người khác sử dụng, cậu ấy cũng không chịu dùng...

Mình không tham lam có thể duy trì quan hệ này lâu, chỉ hy vọng Huyết Xà phát hiện ra muộn một chút, một chút...

Mạch Khê rõ ràng có một loại cảm giác như bị người ta lăng trì.

Đây là loại cảm giác gì vậy? Thật giống như có một cây đao trước mặt cô, mỗi khi cô đọc xong một trang nhật ký, lưỡi dao nhỏ sẽ xoẹt một vết

https://thuviensach.vn

qua người cô. Hơn nữa, một đao này hạ xuống, chẳng chịt lên vết khác, trực tiếp xả máu thịt, mỗi đao đều khiến cô đau đớn vô cùng, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể cướp đi hơi thở của cô.

Qua nhật kí của mẹ, cô có thể hình dung rõ ràng bộ dáng cha nuôi năm mười lăm tuổi. Mười lăm tuổi hắn đã bá đạo, chẳng qua là hắn đối với mẹ cô rất thâm tình, rất quan tâm, nhưng sao lại thành ra bộ dáng như ngày hôm nay?

Trong lòng Mạch Khê như bị khối đá lớn nén chặt, thở mạnh đến mấy không khí cũng không lọt qua được. Tuy rằng cô đau lòng, nhưng lúc đọc nhật kí thì không hiểu vì sao cô cảm thấy rất kỳ quái, có điều gì đó không thích hợp. Nhưng trong lúc nhất thời cô không thể nghĩ ra được điểm khác lạ ấy.

Cô cố nén lại cảm giác nghèn nghẹn kia lại đọc tiếp. Dần dần, đôi mắt đẹp long lanh, rốt cục cũng tìm ra vấn đề.

Nếu nói năm cha nuôi mười lăm tuổi phát sinh quan hệ với mẹ cô, như vậy, lúc đó cô ở đâu? Dựa vào tuổi tác... năm nay cô mười tám tuổi, cha nuôi ba mươi hai tuổi, nói cách khác, cha nuôi hơn cô mười bốn tuổi. Như vậy lúc cha nuôi mười lăm tuổi thì cô đã một tuổi rồi, lúc ấy cô đã sinh ra.

Nói cách khác, thời điểm phát sinh chuyện này, cô đã ra đời được một năm. Lúc ấy cô ở đâu? Vì sao trong nhật kí, mẹ không hề nhắc đến sự tồn tại của cô?

Mạch Khê càng nghĩ càng cảm thấy bất thường. Ở phương diện này, nhất định còn có vấn đề cô chưa phát hiện ra.

Còn nữa...

Trong nhật kí, mẹ có viết, Lôi Dận không có thói quen ngủ chung giường với người khác.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê thậm chí bắt đầu hoài nghi, người thiếu niên mẹ nhắc đến trong nhật kí có phải Lôi Dận mà cô biết hay không? Cha nuôi không những muốn cô, mà còn buộc cô dọn đến phòng ngủ của hắn, hàng đêm đòi lấy thân thể cô. Thậm chí, khi đi vào giấc ngủ, cha nuôi vẫn bá đạo mà ôm cô vào ngực, chỉ cần nhích người ra đã khiến hắn không vui.

Điều này... căn bản là không giống những gì mẹ ghi lại...

...

Ngày 8 tháng 8, trời mưa.

Trời đổ mưa, tâm tình cũng có chút không tốt.

Huyết Xà đã trở lại, lần này hắn lại kiếm được một khoản lợi nhuận từ tổ chức "Ảnh", số tiền này đối với một nhà thường dân mà nói, ước chừng có thể đủ cho họ nuôi đến mười đứa con còn dư. Không thể không thừa nhận, gã đàn ông này tuy rằng to lớn thô kệch nhưng quả thực rất biết kiếm tiền.

Huyết Xà tối hôm qua thật hưng phấn, cũng uống rất nhiều rượu. Lúc mình còn chưa tẩy trang xong hắn đã xông vào phòng mình, thậm chí không thèm đóng cửa phòng đã trực tiếp ngấu nghiến mình trên giường. Hắn dùng sự thô lỗ mà tra tấn mình, chỉ cần mình có nửa điểm phản kháng, hắn sẽ lại càng thô lỗ hơn.

Mỗi lần, Huyết Xà đều như một con thú hung ác, lần nào hắn rời khỏi giường, cả người mình cũng như một xác chết. Ngày hôm qua cũng thế, hơn nữa hắn lại uống rất nhiều rượu, lúc ở trên giường cũng chỉ như tên ma quỷ.

Hắn sai khiến cơ thể mình, buộc mình phải phối hợp với hắn mà cất tiếng thân ngâm, mà mỗi lần mình kêu lên, hắn lại đưa tay siết chặt cổ mình. Thậm chí, hắn coi mình như con thú cho hắn cưỡi, kéo lấy tóc mình,

https://thuviensach.vn

tra tấn cả cơ thể. Mỗi lần trên giường cùng hắn đều là những lần thống khổ, mà lần này, đau khổ nhất chính là... mình nhìn thấy Dận!

Dận đứng ở cửa phòng, ánh mắt lạnh băng nhìn cảnh tượng phát sinh trên giường, nhìn mình và Huyết Xà dây dưa cùng một chỗ, nhìn Huyết Xà tra tấn mình. Cậu ấy vẫn đứng đó, không hề nhúc nhích, cả thân hình cao lớn tản ra luồng hơi lạnh của riêng cậu ấy...

Một khắc kia, mình như gặp được Dận rất xa lạ. Cậu ấy lãnh khốc như vậy làm mình không quen. Mình chưa bao giờ thấy cậu ấy dùng ánh mắt lạnh băng đó nhìn mình.

Huyết Xà đưa lưng về phía cửa nên không nhìn thấy gì. Hắn như đang tàn sát bừa bãi trên người mình. Mình chỉ có thể cắn răng để không phát ra tiếng gì, ánh mắt lại nhìn Dận. Mình tưởng tượng người đàn ông phía trên là Dận, bởi tối thiểu khi cùng cậu ấy, cơ thể mình và cả tâm lý đều có được nỗi hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Thế nhưng Dận lại liều lĩnh bước đến, mình còn chưa kịp thét chói tai cậu ấy đã lên tiếng, cũng là nói với Huyết Xà, "Anh em trong bang có chút xích mích, cần lập tức xử lý!"

Cậu ấy vừa nói xong câu này lại khiến Huyết Xà dừng động tác.

Huyết Xà rời khỏi người mình, không e dè mà mặc quần áo trước mặt Dận, lại bất ngờ cầm khăn tắm che lên người mình. Hắn nhìn mình nằm bất động trên giường, lại cười hỏi Dận một câu, "Tiểu tử, nhớ kỹ, đàn bà là phải cưỡi để chinh phục, hiểu chưa?"

Trong lòng mình thật xấu hổ, nhưng Dận lại rất bình tĩnh nói, "Vâng, Huyết Xà, đã rõ rồi."

Huyết Xà nhìn qua thật vui vẻ, tay hắn lại bóp nhẹ ngực mình khiến mình đau mà kêu ra tiếng. Hắn lại cười ha hả rồi nói với Dận, "Tiểu tử, đối

https://thuviensach.vn

với thân thể này, cảm thấy hứng thú sao?"

Mình kinh hãi ngẩng đầu nhìn Huyết Xà, sợ hắn đã biết chuyện của mình và Dận. Mà Dận, trên mặt không hề có chút kinh ngạc, câu trả lời của cậu ấy khiến mình một lần nữa kinh ngạc... "Đúng vậy, tôi cảm thấy rất hứng thú!"

Mình không biết vì sao cậu ấy lại nói như vậy.

Huyết Xà nghe vậy hơi sửng sốt, bàn tay to dừng trên vai Dận vỗ vỗ, hắn cười ha hả, "Tiểu tử, dám nói như vậy cũng chỉ có cậu. Cảm thấy hứng thú? Được, chỉ cần ta chơi đã rồi nhất định sẽ ném cô ta cho cậu!"

Vẻ lạnh băng trong mắt Dận càng thêm đậm.

Lòng mình cũng lạnh đi. Huyết Xà luôn có thói quen này, mỗi khi có người đàn bà nào hắn ngấy rồi, sẽ phân cho anh em thủ hạ, thậm chí còn cho mấy anh em cùng lúc. Chẳng lẽ, vận mệnh mình cũng là như thế? Đến lúc đó, Dận có ghét bỏ mình không?

Ngày lạnh như băng...

Ngày 9 tháng 8, trời mưa.

Mưa mãi mà không ngớt.

Hôm nay rốt cục mình cũng xuống giường, tìm chiếc quần dài mặc vào che đi thân thể nhàu nát. Tối hôm qua Huyết Xà cũng không buông tha mình, thậm chí còn ôm đến một người phụ nữ khác, để hai người cùng hầu hạ hắn…

Ngoài cửa, mưa thật sự rất lớn. Mình nhìn thấy Dận.

Cậu ấy không hề nhúc nhích mà đứng trong mưa. Đây là thói quen từ trước của cậu ấy, mỗi khi trời mưa, cậu ấy sẽ ra ngoài dầm mưa. Mỗi lần

https://thuviensach.vn

mình đều ngăn cản tên bốc đồng kia, mình còn sợ cậu ấy bị cảm lạnh.

Đem ô ra ngoài che mưa cho cậu ấy, mưa rất lớn, từng tầng từng tầng, đứng xa một chút là có thể không nhìn thấy nhau.

Dận giật lấy cái ô trong tay mình làm người mình dính đầy nước mưa lạnh ngắt. Mình muốn kéo cánh tay cậu ấy lôi về phòng nhưng lại bị cậu ấy ôm chặt lấy. Ánh mắt cậu ấy lạnh băng, hỏi mình rằng vì sao không bỏ đi? Vì sao còn muốn ở lại bên cạnh Huyết Xà? Hắn căn bản không coi mình là người, nhưng sao còn không rời khỏi hắn?

Kỳ thực, Dận hoàn toàn có lý do để tức giận. Nhiều năm như vậy, say mê của Huyết Xà với mình đã cạn, hắn cũng đã ngán mình rồi. Chỉ cần mình lấy cái cớ rời đi, hắn nhất định sẽ đồng ý. Nhưng mà, mình không thể rời khỏi hắn, chỉ cần một ngày Huyết Xà chưa chết, mình không thể đi.

Nhưng Dận không hiểu, cậu ấy vĩnh viễn không lý giải được quyết định của mình.

Toàn thân mình bị mưa xối, bên tai là tiếng rống giận dữ của Dận, nhưng mình cũng chỉ có thể cười khổ nói với cậu ấy: “Về phòng đi, cẩn thận cảm lạnh.”

Dận rất tức giận, nói với mình: “Cô thích bị ngược đãi có phải không?”

Mình còn chưa phản ứng lại, cậu ấy đã đẩy mạnh mình xuống, thân mình cao lớn ngay sau đó áp chế lên. Mình biết cậu ấy muốn làm gì, không hề hoảng sợ, cũng không phản cảm. Trong lòng mình, dù Dận có mất lí trí, cậu ấy cũng nhất định không làm tổn thương mình. Mình ôm chặt lấy cậu ấy, tình nguyện giữa trời mưa to mà để cậu ấy giữ lấy.

Dận dừng lại động tác, cả người toát ra biểu cảm thật lạnh lùng. Loại lạnh lùng này khiến mình rất đau lòng. Cậu ấy cũng không quay đầu mà rời

https://thuviensach.vn

đi. Mình kìm lòng không được bèn từ phía sau gọi một câu “Dận!”. Cậu ấy dừng bước, quay đầu nhìn mình nói:

“Bạc Tuyết, tôi thích cô gọi tôi là Tiểu Dận. Loại cảm giác này đối với tôi mà nói cực kỳ quan trọng!”

Nói xong câu đó, cậu ấy đi luôn. Trong cơn mưa, bóng dáng cậu ấy thật cô đơn mà cũng u tịch khiến mình đau lòng…

…

Mạch Khê lại xem thêm vài trang, đều là nội dung khiến cô đau lòng. Kỳ thực, biết được mẹ bị Huyết Xà hành hạ như vậy, cô thực phẫn nộ. Nếu cô có thể quay về thời khắc đó, cô nhất định sẽ cầm dao mà xiên một phát lên người hắn.

Bàn tay run rẩy lại mở thêm một trang, ngay sau đó...

“A….”

Mạch Khê hét lên một tiếng, cùng lúc đó, quyển nhật kí bị văng đi rất xa. Cô hoảng sợ trừng lớn hai mắt, thở gấp gáp. Trời ạ, cô vừa mới nhìn thấy gì vậy?

Sẽ không nhìn lầm chứ?

Giật mình sửng sốt một lúc lâu, Mạch Khê mới đến gần, nhặt quyển nhật kí lên rồi chậm rãi mở ra…

Máu, đập vào mắt là máu loang trên trang giấy trắng của cuốn nhật kí. Chóp mũi Mạch Khê lại ẩn ẩn mùi máu tươi, tim cũng theo đó mà đập liên hồi…

Là máu của ai vậy?

https://thuviensach.vn

Của mẹ sao?

Chữ viết bị vết máu bao trùm, chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ. Mạch Khê cảm thấy hàm răng cũng đang run lên. Cô cố nén cảm giác bất lực chưa từng có xuống.

...

Ngày 10 tháng 9.

Tất cả đều xong rồi, tất cả đã bị phát hiện rồi!

Mình chỉ có thể nhìn thấy toàn thân Dận là máu...

Dận mất tích...

Càng đáng buồn là, mình mang thai...

Tại thời khắc nguy hiểm thế này mà mình lại mang thai.

Cục cưng, mẹ xin lỗi con, mẹ không biết có thể giữ con được không nữa. Mẹ có biết bao hy vọng có thể bình yên mà sinh con ra. Mẹ đã từng ước ao có được một cục cưng thông minh, đáng yêu, con trai thì gọi là Ha Ny, con gái thì tên Mạch Khê, không cần mang họ cha, chỉ cần đặt như vậy thôi...

Đáng tiếc, tất cả đều chậm...

...

Mạch Khê rốt cuộc nhịn không được mà che tai lại rồi thét ầm lên, như đang chịu sự đả kích rất lớn. Không! Không phải như thế! Mẹ nhắc đến cô gái tên Mạch Khê, nhất định không phải là cô!

https://thuviensach.vn

Dòng nước mắt rốt cục cũng tuôn xuống, mang theo tất cả vị chua xót. Cô lắc đầu, ngay cả ý thức cũng mờ dần. Cô nhìn nhầm rồi, nhất định là nhìn nhầm!

Nhưng là...

Trong nhật ký viết rõ ràng như vậy...

Dận mất tích...

Càng đáng buồn là, mình mang thai...

Mạch Khê vừa khóc vừa cười, không thể nào chấp nhận được sự đả kích như vậy. Cô năm nay mười tám tuổi, không phải sao? Lúc cha nuôi mười lăm tuổi, cô phải một tuổi mới đúng, tại sao lại có thể là thời điểm mẹ mang thai?

Không!

Nhất định không phải như thế!

Cha nuôi từng khẳng định với cô, hắn không phải cha cô.

Dối trá, tất cả đều là dối trá! Đây không phải là nhật ký của mẹ, những gì bên trong ghi lại đều là lừa dối!

Mạch Khê cầm lấy quyển nhật kí. Tay cô run rẩy không ngừng, hận không thể xé rách cuốn nhật kí nhưng bàn tay run rẩy khiến cô không làm được gì. Lại lần nữa ném cuốn nhật kí qua một bên, cô lại tự dưng nhìn thấy một trang!

Một trang này, chữ viết trên mặt rất lớn, không ghi lại ngày, chữ viết cũng hỗn độn cho thấy người viết đang rơi vào trạng thái sợ hãi.

...

https://thuviensach.vn

Lôi Dận! Thì ra cậu ta chính là Lôi Dận! Chính là Lôi Dận!

Tại sao có thể như vậy?

Tất cả đều là định mệnh sao?

Ông trời ơi, ông muốn trừng phạt tôi sao? Vì sao cậu ta lại là Lôi Dận?

Không! Mình không tin! Không tin!

Lôi Dận…thật đáng sợ…

…

Chỉ mấy câu ngắn ngủn nhưng lại cho thấy sự hoảng loạn vô cùng.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23

Không Có Nơi Nào Để Trốn

Suy nghĩ của Mạch Khê như bị đóng băng lại, đầu óc trống rỗng, cảm giác lạnh toát chưa từng có dâng trào, sự run rẩy cũng theo đó mà sinh ra.

Thì ra cậu ta chính là Lôi Dận!

Vì sao mẹ lại nói như vậy? Những lời này rất có vấn đề, như là mẹ mới biết được hắn là Lôi Dận. Nhưng mà, rõ ràng lúc hắn tám tuổi, mẹ đã biết tên hắn rồi. Hiện tại, vì sao lại kinh ngạc như vậy, thậm chí là hoảng sợ vậy?

Còn nữa... Lôi Dận, thật đáng sợ!

Những lời này là có ý gì? Cha nuôi đã làm chuyện gì mà lại khiến mẹ sợ hãi đến thế?

Tại trang nhật kí này, mẹ không hề gọi hắn thân mật là “Dận” nữa mà trực tiếp viết tên hắn... Lôi Dận. Loại cảm giác này như là đang đối mặt một người quen mà lại phải làm như không quen. Đột nhiên xảy ra chuyển biến lớn khiến Mạch Khê không kịp trở tay, thậm chí hơi kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Năm đó, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Còn nữa, lúc mẹ cô viết trang này là lúc nào? Lúc này cô đã được sinh ra chưa?

Lại một vấn đề nữa nảy sinh khiến Mạch Khê hoàn toàn không hiểu ra làm sao. Như nhớ ra cái gì đó, cô liều mạng giở thêm một trang tiếp theo, nhưng lại thất vọng phát hiện ra, nhật kí đến đó thì dừng lại!

Mặt sau, trắng trơn…

Mạch Khê như phát điên lên, trang nhật kí đó mang theo nội dung chấn động không thua kém gì một quả bom nguyên tử.

Không biết cha nuôi đã làm gì khiến mẹ kinh hãi như vậy? Một điều nữa, cũng là điều quan trọng nhất, ảnh hưởng đến chính Mạch Khê, đó là...

Đứa nhỏ trong bụng mẹ lúc ấy có phải là cô không? Nếu khi đó mẹ mang thai, như vậy, cha cô có khả năng là…

Không! Mạch Khê không dám tiếp tục nghĩ nữa. Nếu lại tiếp tục nghĩ, cô sẽ điên mất. Không sai, nhất định sẽ điên mất!

Máu trên người dường như dần chảy ngược, cô cảm thấy thật lạnh, thật lạnh, giống như bị một cơn mưa vô tình xối ướt lạnh, một chút ấm áp cũng không thấy. Cô như một đứa nhỏ yếu ớt, cần một cánh tay đến ôm ấp, cần một lồng ngực rắn chắc để dựa vào…

Đáng tiếc, cái gì cô cũng không có.

Có chăng chỉ là hiện thực càng ngày càng lạnh lẽo…

Có chăng chỉ là hiện thực càng ngày càng tuyệt vọng…

Cô không thể nào tìm ra được nguyên nhân mẹ cô chết, lại chỉ khiến bản thân mình thêm đau lòng…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê không biết lần đến Hongkong này là được lợi hay vẫn là lần đẩy cô đến vách núi đen. Cho dù là thu được nhiều thông tin thật đấy, nhưng cô không cách nào chấp nhận được.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời nhạt dần. Một quyển nhật kí khiến cô quên đi thời gian, lại một lần nữa chìm trong thống khổ cùng sợ hãi…

-_____

Hongkong phồn hoa, xe cộ tấp nập đổ về các ngã tư đường. Mạch Khê từ trong đám người chậm chạp đi ra. Mái tóc quăn dài nhẹ nhàng bay trong gió, cô mặc bộ trang phục đơn giản nhưng không thể che đi được vẻ xinh đẹp. Khuôn mặt dù hơi tái nhợt nhưng cũng diễm lệ đến mức khiến người đi được phải ngoái đầu lại nhìn.

Có điều, đôi mắt cô thì lại quá thê lương, thật giống như con thuyền mắc cạn ngàn năm không ai biết tới, trải qua bao năm tháng lại càng trở nên khô kiệt, vô lực.

Cô như một con búp bê, đôi mắt nhìn đám người lui tới nơi ngã tư đường. Cô cứ thất thần đi, đèn đỏ thì dừng, đèn xanh lại đi. Mạch Khê cũng không biết bản thân mình muốn đi đâu, chỉ là muốn bước ra khỏi cửa, cảm nhận một chút không khí náo nhiệt bên ngoài. Ít ra, được vây trong dòng người đông đúc lại cho cô cảm giác ấm áp.

Sắc trời từ sáng chuyển dần về tối. Mạch Khê cứ lang thang như vậy cho đến khi trăng lên. Cô có khi ngây ngốc cười rồi lại ngây ngốc khóc, như một đứa nhỏ bất lực…

Nhưng Mạch Khê không biết rằng, phía sau cô, ở đằng xa kia, có một chiếc xe luôn theo sát mình. Chiếc xe đó không vội vàng đi đến, cũng không dừng lại, cô nhanh xe cũng nhanh, cô chậm lại xe cũng chậm lại…

https://thuviensach.vn

Ánh trăng chiếu rọi lên thân xe. Dưới ánh trăng, chiếc xe xa hoa càng như tăng thêm một phần khí phách.

Tài xế cẩn trọng lái xe theo sau Mạch Khê…

Trong xe, ngọn đèn mờ mờ chiếu lên ngũ quan anh tuấn của Lôi Dận. Cặp mắt xanh lục kia càng có vẻ thâm trầm, hắn không hề chớp mắt mà khóa chặt vào bóng hình nhỏ nhắn phía trước xe. Đôi mắt lạnh lùng ẩn chứa vẻ đau lòng, mà ngay cả hắn cũng cảm thấy đau lòng!

Bóng dáng Mạch Khê bất lực, như một u hồn lang thang nơi ngã tư đường. Lòng Lôi Dận như nghẹn lại, hắn khoác bàn tay to lớn...

“Được rồi, dừng xe!”

Hắn không thể để cô nhóc ngốc nghếch kia cứ tiếp tục đi như thế. Tuy rằng cô mang bộ mặt thật thống khổ, hắn muốn cho cô thời gian để ổn định tâm tình, nhưng dù sao cô cũng là phụ nữ có thai, lại mang thai đứa con của hắn nên hắn không thể tùy ý để cô ngốc đó làm loạn nữa!

-_____

Đây là lần đầu tiên Mạch Khê đứng nhìn một nhà thờ linh thiêng trực diện đến vậy. Cô thừa nhận bản thân là một người thất bại, đối mặt với khó khăn, nghịch cảnh, cô mới nghĩ đến Thượng đế.

Màn đêm buông xuống bao trùm lên tòa giáo đường cao ngất trước mặt Mạch Khê. Bên tai vọng lại từ xa tiếng chuông giáo đường, như an ủi được phần nào tâm tình bất an của cô.

Cô như một linh hồn bước vào trong nhà thờ.

Thánh mẫu Maria lẳng lặng đứng trên tòa tháp cao. Cả giáo đường mang phong cách kiến trúc Gothic hết sức tinh tế, tráng lệ. Ánh trăng trên

https://thuviensach.vn

cao chiếu rọi xuống, bốn bức tượng của bốn vị thánh như in dấu tháng năm, tất cả đều mang vẻ tĩnh lặng, trang nhã không ngờ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt của Mạch Khê có thể so với ánh trăng. Bước vào trong nhà thờ, cô rốt cục cũng vô lực ngồi xuống ghế. Nhìn chúa Jesus cứu thế trên cây thập giá, bên cạnh là Thánh mẫu Maria, cô rốt cục không kiềm được mà trào nước mắt…

Trong không gian linh thiêng, giai điệu của bài thánh ca Amazing Grace quanh quẩn trong mỗi góc. Giai điệu thánh khiết, trang trọng, tuyệt vời hòa vào mỗi một nơi trong không khí. Giờ phút này, biết rằng thần thánh không xuất hiện, lòng Mạch Khê càng thêm trĩu nặng…

Giọt lệ đọng lại trên khóe mắt u thương, đẹp tựa như giọt sương lăn trên phiến thủy tinh bóng loáng….

Con đường sau này phải đi thế nào đây?

Cái chết của mẹ phải tra tìm bằng cách nào?

Đứa nhỏ trong bụng làm sao bây giờ?

Điều mấu chốt là...

Phải đối mặt với người đàn ông kia thế nào?

Nghĩ đến, hắn là người đàn ông kia cũng không biết thì ra mẹ cô còn có một chỗ ở Hongkong. Quyển nhật ký kia hắn đã từng đọc chưa? Nếu đọc rồi thì sẽ ra sao?

Mẹ để lại một chiếc chìa khóa, mục đích là để có người đến đọc nhật ký sao? Nhưng mà nhật ký chỉ viết đến đoạn kia rồi chấm hết, mẹ muốn nói cho cô điều gì?

https://thuviensach.vn

Cô không biết, thật sự không biết! Trong căn hộ đó, cô chỉ tìm ra được chút manh mối…sau đó, cô lại chỉ có dũng khí đến một nhà thờ cách căn hộ không xa.

Cô đang trốn tránh điều gì?

Mọi chuyện rõ ràng là như thế nào?

Có lẽ, chỉ có thể hỏi người đàn ông kia một chút, chỉ hắn mới biết được chính xác năm đó đã xảy ra chuyện gì. Nhưng, người đàn ông ấy liệu có nói cho cô không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê hiện lên vẻ đau xót, đôi con ngươi sáng trong tựa như mặt hồ trong suốt bị một chiếc lá rụng xuống. Cho đến khi...

Cánh cửa giáo đường chậm rãi được mở ra, tiếng bước chân trầm ổn từ từ vang lên…

Lòng Mạch Khê hơi chấn động một chút, tiếng bước chân quen thuộc vang lên trong không khí cùng hơi thở quen thuộc. cô đột nhiên quay đầu lại, nước mắt đọng trong đôi mắt xinh đẹp kia từ từ lăn xuống...

Một giọt lệ, lăn xuống như bông hoa nở!

Thời gian như ngừng lại!

Khung cảnh toàn bộ giáo đường như một hình ảnh đang dừng lại…

Trước mặt Thánh mẫu, thiếu nữ xinh đẹp mang theo dòng lệ trong suốt. Mái tóc của cô quăn, dày như nhánh rong biển. Khung cửa thủy tinh đầy sắc màu phản chiếu ra thứ ánh sáng tuyệt diệu, đẹp dịu dàng.

Ánh trăng theo ô cửa sổ chiếu rọi xuống bóng dáng cao lớn của Lôi Dận. Thân mình cao lớn vẫn mang theo khí chất vốn có, trang phục vẫn

https://thuviensach.vn

toát lên vẻ lạnh lùng, đôi mắt cũng lộ ra vẻ bá đạo. Hắn từ trên cao nhìn cô, dùng ánh mắt sắc bén mà xuyên thấu cô, nhìn kỹ cô!

Lôi Dận – người đàn ông này như thần thánh. Giờ khắc này, đứng trong giáo đường, trước tượng các vị thánh, hắn lại có vẻ rất hòa hợp cùng bầu không khí của giáo đường này. Chẳng những nói hắn như tên ma quỷ Atula tội ác tày trời, mà còn mang theo hơi thở tàn nhẫn, lãnh khốc.

*Atula: Tinh quân Cửu Diệu đã phán truyền: “Vận mạng của Atula là vừa sinh ra đã trở thành người dẫn đạo Lục tinh, chống lại thượng đế. Atula là vị thần phá hoại, nếu ở trên trời thì diệt trời, ở dưới đất sẽ phá đất. Bản chất của Atula là phá hoại, Atula là vị thần của máu lửa và chiến tranh. Khi Atula tỉnh giấc, những người đang tồn tại trên thế giới sẽ chết hết.

Mạch Khê gần như bị dán chặt vào ghế, không đứng lên nổi. Lôi Dận xuất hiện quá đột ngột khiến cô trở tay không kịp. Cô biết hắn sẽ tìm được đến Hongkong nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy. Nhanh đến mức còn không chờ cô ổn định tâm tình, nhanh đến mức cô còn chưa kịp có được dũng khí để đối mặt với hắn!

Ánh sáng góc giáo đường không che đi được vẻ thâm sâu trong đôi mắt hắn, ánh mắt sáng ấy không khỏi khiến Mạch Khê nghĩ đến người thiếu niên dưới ngòi bút của mẹ kia…

Người thanh niên kia vơi người đàn ông trước mặt này một chút cũng không phù hợp.

“Bạc Tuyết, nhưng mà, tôi thích cô, làm sao bây giờ?”

“Bạc Tuyết, rời khỏi Huyết Xà đi, tôi không thích cô cùng một chỗ với Huyết Xà, rời khỏi hắn đi…”

"Bạc Tuyết, vĩnh viễn theo tôi, có thể chứ?"

https://thuviensach.vn

"Tôi thích cô... "

"Thích cô... "

"Thích cô... "

Trong nhật ký, hiện ra một Lôi Dận mười lăm tuổi cùng với bộ dáng Lôi Dận hiện tại hoàn toàn đồng nhất, những lời nói khi đó liên tục vang lên trong đầu Mạch Khê. Thậm chí, bóng dáng cao lớn của hắn không hề nhúc nhích. Đột nhiên, hắn cúi đầu hôn cô..

Không!

Đôi mắt Mạch Khê không cách nào giữ được vẻ bình tĩnh, ánh mắt dần toác lên sự hỗn loạn. Cô hít thở gấp gáp, nhìn chằm chằm vào người đàn ông như tử thần trước mặt. Hắn không phải là Lôi Dận mười lăm tuổi mà là ba mươi hai tuổi. Hắn là cha nuôi của cô, là người đàn ông dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để chiếm đoạt cô, là người đàn ông vì đề phòng cô chạy thoát mà nhốt cô trong lồng, là người đàn ông đã khiến cô mang thai, là... người đàn ông mà cho dù cô chạy trốn đến nơi nào, hắn cũng sẽ tìm ra được!

Hắn của mười tám năm sau đã sớm mất đi vẻ hiếu thắng lúc mười lăm tuổi, mà giờ đây, trải qua bao thăng trầm, hắn càng tàn nhẫn, máu lạnh hơn!

Vì sao, vì sao hắn lại tàn nhẫn như vậy? Tàn nhẫn đến mức không cho cô chút thời gian?

Thật lâu sau...

"Khê nhi, em nghịch cũng nghịch đủ rồi, nên trở về nhà thôi!"

Giọng nói lạnh lùng của Lôi Dận vang trong nhà thờ, hơi thở băng lãnh như hòa vào từng góc nhỏ, như tên bắn xuyên thấu qua tai Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

Giọng nói của hắn bình tĩnh vô cùng khiến trong lòng cô có chút run rẩy...

Cô phải đối mặt với hắn thế nào đây?

Còn phải đối mặt với hắn thế nào?

Đôi mắt xinh đẹp của Mạch Khê rất phức tạp, cô nhìn người đàn ông trước mặt, thân mình không ngừng lùi về phía sau...

Sự phản kháng của cô không hề khiến Lôi Dận bất mãn hay tức giận, khóe môi lạnh lùng giờ đây lại là nụ cười nhưng cũng ẩn chứa sự nuông chiều. Hắn dùng giọng nói nhỏ nhất, nói với cô:

"Đi ở bên ngoài một ngày rồi, em không thấy phiền thì đứa nhỏ cũng sẽ mệt. Nghe lời, theo tôi về!" Nói xong, hắn hướng bàn tay to về phía cô.

Mạch Khê nâng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Lôi Dận, lại nhìn bàn tay to nắm quyền sinh quyền sát của hắn. Đúng vậy! Hắn hiện giờ không tức giận nhưng vẫn có uy quyền, hắn không còn là người thiếu niên mười lăm tuổi nữa, mà là hắn của hôm nay, cao cao tại thượng, muốn gì thì chỉ cần một câu nói liền có thể đạt được.

Ngữ điệu trước sau lạnh lùng lại giống như một cây roi ghê gớm. Ngữ điệu càng bình tĩnh, sự uy hiếp càng khiến người ta sợ hãi!

Bàn tay to này, chính là có đến mười phần nhẫn nại hướng về cô, lại tự tin, tràn ngập khí thế vương giả.

Mạch Khê trừng lớn mắt, tâm lại như con bướm đang rơi xuống vực sâu không đáy...

"Tôi không muốn về với ông, không muốn sinh đứa nhỏ cho ông. Tôi thầm nghĩ, chỉ muốn cuộc sống yên ổn thôi!" Cô rất muốn hét lên điên

https://thuviensach.vn

cuồng với hắn nhưng thể lực qua một ngày đã hao mòn khiến cô giờ thật yếu ớt, nhất là khi đối mặt với cặp mắt thâm thúy của Lôi Dận...

Lôi Dận nghe thấy vậy, từng bước đến gần cô, cánh tay duỗi ra ôm lấy cô vào lồng ngực. Đáy mắt lạnh băng vừa khi hắn ngửi thấy hương thơm quen thuộc liền dịu đi rất nhiều. Ngón tay thon dài khẽ vuốt mái tóc mềm của cô, hắn nhẹ giọng nói:

"Lần sau nếu muốn đến chỗ nào, nói trước với tôi một tiếng, đừng tự tiện rời đi!"

Đối với sự kháng cự bất lực của cô, hắn như không nghe thấy gì, cũng không có trả lời.

"Tôi không muốn loại cuộc sống này, không muốn! Ông có nghe thấy không?" Mạch Khê rốt cục cất tiếng nói. Hắn càng dịu dàng, cô càng đau lòng đến chết mất.

"Được được được, chúng ta sẽ đổi loại cuộc sống khác."

Lôi Dận cực kỳ nhẫn nại mà thấp giọng nói, như đang dỗ dành một đứa trẻ, bàn tay hắn vuốt mái tóc dài của cô, "Em đã làm mẹ rồi, cũng có nghĩa là cuộc sống hoàn toàn mới đã bắt đầu."

Tâm tình Mạch Khê vừa mới lên cao lại hạ xuống, như con bướm bị chặt đứt cánh, yếu ớt, vô lực.

"Ông là ma quỷ sao? Ông đã tìm ra được chỗ của tôi thì nên biết vì sao tôi xuất hiện ở đây. Vì sao còn muốn bức tôi như vậy?"

Lôi Dận nghe vậy đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia như vầng trăng lạnh, lại mang theo nét tang thương, u sầu...

https://thuviensach.vn

"Nha đầu ngốc, tôi đâu có ép em?" Giọng nói của hắn có chút xa cách, thanh thuần như ngọc. Đôi môi hắn hôn lên đỉnh đầu cô, rồi xuống đến cánh môi xinh đẹp, cuối cùng dừng trên chóp mũi cô.

Nụ hôn này thật ấm áp...

Nếu là bình thường, Mạch Khê sẽ bị giọng nói thanh thuần như rượu ngon kia làm cho mê hoặc, nhưng mà, sao hắn có thể dễ quên như vậy? Nhanh như vậy mà đã quên, hắn đã từng để ý đến một người phụ nữ như thế sao?

"Ông muốn bảo vệ tôi, hay vẫn chỉ là đứa nhỏ?" Mạch Khê ghé vào bên tai Lôi Dận, giọng nói thánh thót ẩn chứa oán giận, trong lòng lại như bị nhét đầy sự đau đớn.

Lôi Dận nhíu mày lại, hắn đứng dậy, nét tình cảm trong mắt chỉ thoáng qua giây lát, lãnh khí lần nữa khôi phục, "Mang thai con của tôi, em không cam lòng?"

"Đúng! Từ lúc bắt đầu đến giờ, tôi không có đến nửa điểm muốn sinh con cho ông! Tôi không muốn nhìn thấy ông, nhất là trong thánh đường này!" Đáy mắt Mạch Khê cũng tràn vẻ lạnh lùng.

"Tính tình của em thật đúng là làm tôi càng ngày càng thích!" Lôi Dận nở nụ cười lạnh, xé tan đi không khí thánh khiết trong giáo đường.

"Em muốn Thượng đế phù hộ cho em cái gì? Khê nhi, tôi không phải là tín đồ công giáo. Em nghĩ là Thượng đế sẽ cứu vớt cái gì?

Sự tự do của em ư? Khê nhi của tôi, từ lúc em được tôi nhận nuôi khi tám tuổi, Thượng đế của em chỉ có một, thì đó phải là tôi - Lôi Dận. Tôi nói rồi, tôi muốn em là con gái tôi, cũng muốn em là người phụ nữ của tôi. Bất luận kẻ nào ngăn cản, tôi sẽ lấy mạng kẻ đó."

https://thuviensach.vn

Lúc này, Lôi Dận như quỷ Satan, toàn thân tỏa ra sự tàn nhẫn, ở trước thánh đường linh thiêng mà lại tuyên bố sự chuyên quyền, độc đoán của mình.

"Nếu là trên trời thì sao?" Mạch Khê bình tĩnh lại, ánh mắt u tối như chính tâm tình.

Lôi Dận dừng ánh mắt trên khuôn mặt cô, ngón tay dài vẽ theo đường nét xinh đẹp trên đó, "Ngay cả trên trời cũng không thể!"

Mạch Khê kinh hãi nhìn hắn, không ngừng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi. Cô gạt bàn tay hắn ra...

"Ông sai rồi, có thể, có thể... "

Lôi Dận đột nhiên nhíu mày.

Mạch Khê nhân cơ hội đẩy hắn ra, hoảng hốt chạy ra đường...

Nhìn bóng dáng cô như con nai nhỏ, Lôi Dận không giận mà ngược lại cười. Hắn cũng không vội vã đuổi theo sau, chỉ thoáng sửa lại cà vạt. Phí Dạ vẫn đứng ở cửa thì sắc mặt đã có vẻ nghi hoặc, hắn tiến lên hỏi: "Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê chạy ra ngoài như vậy sẽ nguy hiểm, tôi có cần đi theo cô ấy không?"

"Có mười mấy vệ sĩ đi theo, cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu."

-_____

Khu chung cư thật yên tĩnh. Mạch Khê vội vã tiến vào đại sảnh. Cô vừa chạy, vừa không ngừng quay đầu lại nhìn xung quanh. Cô thực sự không biết được cha nuôi có đuổi theo đến nơi này hay không. Nhưng mà trước mắt, nơi này dường như là an toàn.

https://thuviensach.vn

Cửa thang máy vừa mở ra, Mạch Khê khẩn trương đi vào. Khi nhìn thấy người trong thang máy, cô hoàn toàn kinh ngạc, đôi mắt to tròn đảo qua bóng dáng phản chiếu trên cửa thang máy, ánh mắt mang theo vẻ sững sờ...

Sao có thể là cô ấy? Úc Noãn Tâm? Không ngờ lại gặp được cô ấy ở đây.

Quan sát gần như vậy, cô mới thấy cô ấy có sự đau khổ giống mình.

Thế này Mạch Khê mới phát hiện ra, người con gái này thật sự rất đẹp, nhưng mà sắc mặt thì thật tiều tụy. Dường như Úc Noãn Tâm cũng đưa mắt đánh giá Mạch Khê một cái, đôi mắt đẹp cũng có hơn một phần sững sờ.

Giờ này khắc này, Mạch Khê nhìn qua càng giống cô gái hàng xóm bên cạnh. Cô mặc chiếc áo phông đơn giản màu trắng, chiếc váy bút chì càng tôn lên dáng người hoàn mỹ. Mái tóc quăn dài tự nhiên xõa nhẹ xuống đầu vai. Làn da sáng mịn khiến người ta động lòng. Đặc biệt nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn có phần tái nhợt kia.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Úc Noãn Tâm dường như muốn mở miệng nói gì đó với cô. Ngay lúc đó, một bàn tay to lớn mạnh mẽ lách giữa hai mép cửa thang máy đang dần đóng, trong nháy mắt, thân hình cao lớn bước vào...

Ngọn đèn hành lang chiếu sáng hết thảy mọi chuyện đang xảy ra. Cửa thang máy sáng bóng bị bàn tay to lớn của người đàn ông lách vào, rồi chậm rãi tách ra. Cửa thang máy lại một lần nữa mở, không khí nguy hiểm từ bên ngoài tràn vào...

Mạch Khê còn chưa định thần, đôi mắt đẹp trừng lớn nhìn chuyện xảy ra trước mặt. Cô chẳng những nhìn thấy mười mấy vệ sĩ đứng hai bên cửa thang máy, mà còn thấy người đàn ông ngay trước mặt... Lôi Dận!

https://thuviensach.vn

Giờ này khắc này, Lôi Dận như vị thần từ trời giáng xuống, thân hình cao ngất cùng bộ âu phục sắc trầm càng thêm anh tuấn, cao lớn. Từ cái cằm cương nghị cũng toát lên khí chất vương giả, đôi đồng tử lạnh băng, sâu trong đáy mắt bình tĩnh của hắn cũng không thể đọc ra được suy nghĩ gì.

Mạch Khê không khỏi lùi lại phía sau mấy bước cho đến khi lưng dán chặt vào vách thang máy lát gạch lạnh ngắt. Đôi ngươi của cha nuôi cô như ngâm trong hồ băng tháng chạp khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Cô rất muốn lập tức lao ra khỏi thang máy, chạy đến một nơi an toàn. Nhưng cô rất rõ ràng, người đàn ông này là Satan bước ra từ địa ngục, cô muốn chạy đi đâu hắn cũng dễ dàng tìm được.

Trong thang máy tràn đầy không khí nguy hiểm...

Ánh mắt Lôi Dận trực tiếp dừng trên người Mạch Khê, chưa nói tiếng nào liền lập tức bước vào thang máy. Bàn tay hắn giờ ra, như diều hâu chộp lấy gà con mà kéo Mạch Khê lại.

Mạch Khê thiếu chút nữa thì ngạt thở. Khuôn mặt nhỏ nhắn giờ khắc này càng thêm tái nhợt. Thậm chí cô nhìn thấy Úc Noãn Tâm đang dùng ánh mắt hoảng sợ mà nhìn một màn trước mặt này.

"Buông, buông ra!" Cô dùng sức tránh né, kêu lên sợ hãi, thậm chí giơ bàn tay nhỏ bé ra đánh lên người Lôi Dận.

Lôi Dận không thèm để ý, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, đưa Mạch Khê ra ngoài thang máy.

Tiếng kêu hoảng sợ của Mạch Khê vẫn còn quanh quẩn trong thang máy. Hai tay cô cố sống cố chết bám chặt lấy cửa thang máy, trong mắt ngoài vẻ bối rối ra thì còn mang theo sự quật cường vốn có.

Đúng lúc đó...

https://thuviensach.vn

"Vị tiên sinh này, anh không thấy cô ấy không đồng ý sao? Sao anh không để ý đến cảm nhận của người khác vậy?” Giọng nói dịu dàng vang lên, mang theo khí phách của bậc chính nghĩa.

Mọi động tác đều dừng lại…

Mạch Khê theo bản năng nhìn về phía thang máy, đã thấy đôi mắt tiều tụy của Úc Noãn Tâm hiện lên vẻ không vui, dũng cảm nhìn về phía Lôi Dận. Trong lòng Mạch Khê nổi lên nỗi lo lắng, lại âm thầm lo cho cô gái kia, đáy lòng cũng có chút kinh hãi.

Quả nhiên, Lôi Dận nghe thấy giọng nói phía sau, khuôn mặt lãnh đạm càng thêm vẻ lạnh lùng. Ánh mắt chỉ đảo qua người Úc Noãn Tâm rồi dừng trực tiếp trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê...

"Em quen cô ta?" Giọng nói trầm thấp mang theo sự nghi hoặc.

Mạch Khê không muốn trả lời câu hỏi của hắn, thừa lúc bàn tay hắn hơi buông lỏng, cô đẩy hắn ra, trốn sau lưng Úc Noãn Tâm. Tuy rằng cô biết người phụ nữ này cũng chẳng thể bảo vệ gì mình nhưng sự ấm áp từ cô ấy khiến Mạch Khê cảm thấy an toàn một chút.

Vẻ run rẩy của cô có vẻ cũng khiến Úc Noãn Tâm đau lòng, cô ấy dịch thân mình lại, cũng không hề để ý chuyện Mạch Khê biến mình thành cái cọc cứu sinh.

Hành vi phản kháng của Mạch Khê khiến Lôi Dận bất mãn, đôi đồng tử xanh thẫm co rụt lại, nổi lên vẻ không hài lòng. Hắn lạnh giọng quát với bọn thuộc hạ:

"Đưa tiểu thư trở về!"

"Vâng!"

https://thuviensach.vn

Hai tên vệ sĩ trong đó tiến lên, đi đến trước mặt Mạch Khê, ngữ khí cũng rất cung kính, "Tiểu thư, chúng ta trở về thôi!" Nói xong, một tên bên phải, một bên trái nhấc cô lên.

"Buông ra! Buông ra! Tôi không muốn về!" Mạch Khê kêu lên sợ hãi, liều mạng mà đá vào hai tên vệ sĩ.

"Này..."

Úc Noãn Tâm cũng không im lặng nữa, tiến lên giúp Mạch Khê, cô không vui quát, "Các anh là côn đồ sao? Không dừng tay tôi sẽ báo cảnh sát!"

Ngay lúc bầu không khí hơi ngưng đọng lại...

"Vị tiểu thư này..." Giọng nói trầm thấp của Lôi Dận vang lên, bất ngờ nói: "Cô làm rơi gì kìa." Tất cả mọi người dừng động tác.

Mạch Khê cũng thôi giãy giụa, theo bản năng nhìn lại... Một loạt ảnh chụp rõ ràng rơi trên mặt đất…

Đây là ảnh chụp gì vậy?

Đang nghĩ đó, Lôi Dận cúi người nhặt chỗ ảnh trên mặt đất lên, chỉ chớp mắt một cái, đôi mắt liền có chút kỳ quái. Ngay sau đó, khóe môi hắn như có như không một chút giật giật…

Mạch Khê nhìn lướt qua tấm ảnh, đôi mắt đẹp liền trừng lớn, kinh ngạc nhìn về phía Úc Noãn Tâm. Sắc mặt cô ấy cũng không khá là mấy…

Cô ấy…sao lại có thể có loại ảnh chụp này?

Cô không có ngốc mà nhìn nhầm. Trong ảnh là hình một người phụ nữ trần trụi, mái tóc dài xõa xuống, thân hình quyến rũ bị người đàn ông ôm vào lồng ngực. Cô vòng hai chân quanh thắt lưng người đàn ông. Nhìn qua

https://thuviensach.vn

bóng dáng người đàn ông thì không khó biết được dáng người tuyệt hảo đến mức nào.

Theo ảnh chụp, nhân vật nữ chính hẳn là không biết mình bị chụp lén, mà ngay cả sắc mặt trong lúc hoan ái cũng nhìn rất rõ. Mà người đàn ông trong ảnh là ai thì không biết mặt. Chỉ thấy người phụ nữ thì không ai khác, chính là Úc Noãn Tâm. Đầu Mạch Khê muốn nổ tung ra. Có thể tưởng tượng được, ảnh chụp như thế này đối với một nghệ sĩ nguy hiểm đến mức nào.

Sắc mặt Úc Noãn Tâm liền lúc đỏ lúc trắng, cô vội vàng đoạt lấy chỗ ảnh trong tay Lôi Dận rồi nhét ngay vào túi xách.

Trong lòng Mạch Khê chấn động. Cô cảm thấy nét tiều tụy trên mặt Úc Noãn Tâm là có nguyên nhân. Chẳng lẽ là... do những bức ảnh này? Cô ấy bị người khác uy hiếp?

Nghĩ đến đây, tự dưng lòng Mạch Khê lại có cảm giác "đồng bệnh tương lân".

Lúc này, Lôi Dận rốt cục cũng mở miệng, giọng nói không nhanh không chậm, lại mang theo chút châm biếm...

"Đúng là nên báo cảnh sát. Tôi nghị tiểu thư đây cũng nên giải thích với cảnh sát một chút về những bức ảnh này."

Tên Hoắc Thiên Kình này, thế mà lại dùng thủ đoạn như vậy, vì một người phụ nữ mà hao tổn tâm sức. Lôi Dận cảm thấy cực kỳ buồn cười. Trong ảnh, diện mạo người đàn ông không hề rõ ràng nhưng đối với sự hiểu biết về Hoắc Thiên Kình, hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra.

Chụp lén?

https://thuviensach.vn

Tiểu tử đó từ khi nào thì có sở thích này?

Có ý tứ, thật là có ý tứ!

Nhìn thấy vẻ mặt Úc Noãn Tâm trắng bệch cùng xấu hổ, Lôi Dận cũng không nói thêm gì nữa, lại nhìn qua khuôn mặt Mạch Khê rồi trầm thấp mệnh lệnh:

"Đưa tiểu thư về!"

"Vâng!" Bọn vệ sĩ lại tiếp tục công việc.

"Tôi không muốn về, ông mà còn ép tôi, tôi chết cho ông xem!"

Mạch Khê thế nào đi chăng nữa vẫn dường như cảm thấy Úc Noãn Tâm là bạn, nhưng cũng không rập khuôn giống cô ấy. Mạch Khê ngoại trừ dùng sự kiên quyết để cự tuyệt thì còn dùng cái chết để chống cự.

Sắc mặt Lôi Dận dần lạnh lại. Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Mạch Khê, bàn tay duỗi ra nắm chặt lấy cằm cô, từng câu chữ lạnh tanh thoát ra khỏi miệng...

"Đừng có giận dỗi với tôi!" Nói xong, cánh tay rắn chắc nâng lên, nhanh nhẹn ôm lấy...

Mạch Khê còn chưa phản ứng kịp chỉ thét lên một tiếng, ngay sau đó, cả thân mình cô ngã vào lòng Lôi Dận.

Úc Noãn Tâm đứng một bên sợ tới mức che miệng lại…

Giờ này khắc này Mạch Khê biến thành một con cừu nhỏ, mất đi sự ngôn từ mạnh mẽ cùng phản kháng mọi ngày của một con báo con, cái đầu nhỏ vô lực nép trong lòng người đàn ông, khuôn mặt xinh đẹp dừng trong đáy mắt xanh lục của Lôi Dận…

https://thuviensach.vn

Không còn vẻ giương cung bạt kiếm, sự ngoan ngoãn của cô khiến ánh mắt Lôi Dận nổi lên nét dịu dàng khó phát hiện, ngay cả bên khóe môi cũng gợn lên độ cong thỏa mãn.

Hắn dễ dàng bế Mạch Khê lên, sải bước ra ngoài thang máy. Một đám người đi theo hai bên trái phải. Cửa thang máy dần đóng lại, che khuất đi bóng dáng cao lớn của Lôi Dận…

Trong thang máy, Úc Noãn Tâm lập tức ngồi rạp xuống mặt đất…

-_____

Khách sạn Hoàng Đình, Hongkong.

Nơi này không phải ai cũng biết bởi nó chỉ phục vụ cho tầng lớp thượng lưu bằng những dịch vụ hàng đầu. Gọi là khách sạn nhưng nó lại càng giống một biệt thự nghỉ dưỡng hơn. Hằng năm chỉ vào mùa đẹp nhất ở đây mới mở cửa kinh doanh. Mà nơi này, trên danh nghĩa cũng có một phần bất động sản thuộc về Lôi Dận.

Thiết kế của Hoàng Đình vô cùng tinh tế, cũng dùng hồ nhân tạo bao quang tòa nhà, phối hợp sắc trắng dịu nhẹ cùng màu café và màu đen, nhìn qua đã thấy vô cùng xa hoa, tráng lệ.

Thiết kế của hồ nhân tạo khiến cho cả khu khách sạn mang một phong cách hoàn toàn độc đáo. Mái cổng vòm cao rộng, lối vào có lát đá. Tiến vào trong có thể thấy trần nhà có chạm khắc nhiều tranh nổi cùng các họa tiết tinh xảo. Tất cả tạo nên không gian hoàng gia.

Ánh trăng chiếu rọi xuống…

Bên ngoài phòng cao nhất của khách sạn là mấy tên vệ sĩ. Phí Dạ như thường lệ đi kiểm tra một vòng, thấy không có gì khác thường thì sắc mặt có vẻ cũng thả lỏng hơn hẳn.

https://thuviensach.vn

Bên trong phòng lại yên tĩnh như nước…

Gian phòng này được thiết kế thật độc đáo, kể cả trần nhà hay vách tường đều được dùng thủy tinh công nghiệp. ngoại trừ cửa sổ thì bốn phía đều là hồ cá sắc màu, còn có bồn cỏ xanh tươi. Ngồi ở đây mà có cảm giác như được đắm mình giữa một hồ nước xinh đẹp, lúc nào có thể ngắm nghía những chú cá tung tăng bơi lội.

Ngọn đèn thủy tinh lấn át đi vẻ huyễn hoặc, sắc xanh thẳm xung quanh phối hợp thật hài hòa. Toàn bộ căn phòng tựa như một thế giới cổ tích mộng ảo. Giữa phòng ngủ là chiếc giường đế vương to lớn. Khung giường bằng vàng được chạm khắc hoa văn rỗng, ga giường màu tuyết trắng được trải từ đầu đến tận chân giường…

Trên chiếc giường thoải mái, Mạch Khê nhẹ nhàng nhắm hai mắt. Có lẽ do giường quá lớn nên Mạch Khê nằm trên đó trông lại càng nhỏ bé hơn. Nằm giữa giường, cô trông như một con búp bê quá mức bé bỏng khiến người ta không khỏi thương tiếc.

Cặp mắt trong như nước giờ đã được hàng lông mi dài che kín. Thân mình cô mềm mại, cả người đều tỏa ra hương thơm rất riêng, nồng đậm mà lại mê người vô cùng.

Ánh đèn xinh đẹp chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô xinh đẹp như một mỹ nhân ngư trong thế giới cổ tích…

Trên sofa cách đó không xa, một thân hình cao lớn đang ngồi dựa trên đó, chân phải vắt lên đùi trái. Hắn không mặc áo khoác ngoài mà chỉ mặc một áo sơmi, càng thêm phần mị lực, hai cúc áo trên cùng mở ra, để lộ làn da màu đồng quyến rũ. Vòm ngực rắn chắc, cơ bắp cuồn cuộn không lúc nào mất đi vẻ nam tính, mị hoặc.

Nhưng…

https://thuviensach.vn

Hắn nhíu chặt đôi mày, hai mắt nhìn chằm chằm vào bản nhật kí trong tay, mỗi trang qua đi, mày hắn nhíu càng chặt…

Đây là nhật kí của Bạc Tuyết. Hắn không hề nghĩ đến cô ấy còn có một nơi ở Hongkong.

Mọi chuyện ghi trong nhật kí như mở ra dòng hồi ức của Lôi Dận, tuổi thơ đen tối cùng cuộc sống tuổi thiếu thời. Dường như cũng chỉ có người phụ nữ kia là tươi cười với hắn, tiếp cho hắn động lực để tiếp tục sống.

Tám tuổi, hắn nhớ mãi năm đó. Đó là năm chuyển biến lớn nhất trong cuộc đời hắn. Cũng từ năm đó, hắn bước vào một con đường mà không thể nào quay đầu được nữa, cho tới tận bây giờ.

Nhưng cho đến bây giờ hắn cũng chưa bao giờ hối hận.

Từ lúc hắn có nhận thức, lúc hắn chỉ có sói làm bạn, hắn uống sữa sói mà sống, cũng là lớn lên trên lưng sói, là hắn đã nhớ bản thân mình giống sói. Giống nhau bởi khi đối mặt với con mồi thì chỉ có điên cuồng cắn xé, thậm chí thân thủ hay sức mạnh của hắn sau này cũng không kém gì loài sói.

Hắn vốn cho rằng cả đời này chỉ có thể, vốn nghĩ rằng cả đời này tự sinh tự diệt giống sói, nhưng vận mệnh đã an bài khiến hắn gặp được Huyết Xà trong lần Huyết Xà lạc đường rừng. Vì thế, cuộc đời hắn như sang một chương mới…

Bang phái của Huyết Xà chính là tổ chức Ảnh hiện nay. Cũng chính Huyết Xà dạy hắn trở thành tên sát thủ máu lạnh, giết người không chớp mắt. Hắn đối với máu hay cảnh giết chóc không hề áy náy hay chùn tay. Sở dĩ là bởi chuyện này đối với hắn dễ như trở bàn tay.

Chính là...

https://thuviensach.vn

Bạc Tuyết – người phụ nữ này đã dạy cho hắn biết thế nào là nhân tính. Cô tươi cười, cô dịu dàng, cô vuốt ve khiến bản tính hoang dã, lãnh huyết của hắn được thuần hóa. Không có cô, hắn cũng chỉ có thể là một gã man di mà thôi.

Nhưng Bạc Tuyết không vui vẻ, một chút cũng không vui vẻ...

Nhìn cô lúc đối mặt với hắn thì tươi cười nhưng ở một chỗ khác thì lại trầm mặc, hắn muốn giúp cô làm gì đó nhưng lại bất lực…

Trên sofa, Lôi Dận lẳng lặng đọc nhật kí, nhìn mỗi dòng chữ trên giấy, gương mặt hắn như có đôi phần biến chuyển. Đọc những dòng ghi lại quá khứ, hắn như đang xem chuyện xưa của một người khác vậy.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, cả quyển nhật kí dày gần như đã được hắn đọc xong. Cuối cùng, loang máu lớn kia khiến đôi mắt Lôi Dận co rụt lại. Điều khiến hắn không thoải mái không phải là vết máu, mà là nội dung ghi trên đó.

Dận mất tích.

Càng đáng buồn là, mình mang thai...

Hắn như nhìn ra chút manh mối gì đó, sự nghi hoặc nới đáy mắt càng tăng thêm.

Lại lật thêm vài tờ nữa, đến một trang không ghi ngày tháng, khóe môi hắn gợn lên độ cong lạnh lùng…

Cậu ta là Lôi Dận! Thì ra, cậu ta chính là Lôi Dận!

Bạc Tuyết là có lý do để khiếp sợ, cũng chính là lúc mười lăm tuổi ấy hắn mới biết bản thân chính là Lôi Dận, chính là người con trai mất tích của Lôi gia!

https://thuviensach.vn

Buồn cười! Thật sự là buồn cười!

Người thừa kế của Lôi gia tiếng tăm lừng lẫy lại vừa sinh ra đã biến mất. Càng ly kỳ là, người con trai này chẳng những không chết mà lại còn lớn lên trong bầy sói, học được kỹ năng tồn tại mà loài người không cách nào học được.

Nhật kí đến chỗ kia thì dừng lại.

Lôi Dận hơi giãn lỏng đôi mày ra, ngón tay thon dài lại lật đi lật lại vài tờ. Bạc Tuyết đúng là có thói quen viết nhật kí. Đây là chuyện hắn biết từ khi tám tuổi. Có điều, không nên ít như vậy mới đúng!

Nghĩ nghĩ một lúc, ngón tay hắn liền chà chà trên mặt giấy trắng, đột nhiên, ánh mắt hắn tối sầm lại. Cầm quyển nhật kí giơ lên trước ánh sáng, hắn để ánh đèn xuyên qua trang giấy vừa sờ, ánh mắt chợt sầm lại...

Quả nhiên có dấu vết chữ viết!

Điều này chứng tỏ, trước trang này còn có trang viết khác.

Lôi Dận lại một lần nữa nhìn quyển nhật kí, gương mặt anh tuấn lộ ra đến mười phần nhẫn nại, rốt cục cũng có điểm phát hiện!

Hắn tách gáy quyển nhật kí ra, quả nhiên đúng như hắn đoán, nội dung phía sau này đúng là có người xé đi. Nếu không nhìn kỹ hay không rõ ràng chuyện xảy ra năm đó thì sẽ không thể phát hiện ra sự thay đổi này.

Nếu Bạc Tuyết đã hao tâm tổn lực giấu nó đi thì đơn giản là ở đó có cất chứa một bí mật liên quan đến Bạc Tuyết. Đương nhiên, bí mật này Bạc Tuyết có viết lại trong nhật kí, nhưng phần sau đó lại bị người khác xóa đi.

Chẳng lẽ, còn có những người khác đã xem qua nhật kí này trước hắn?

https://thuviensach.vn

Xóa bỏ nhật ký mà không để lại dấu vết, e rằng đối phương có điều gì đó phát giác.

Rốt cục Bạc Tuyết đã ghi lại bí mật gì trong nhật kí?

Lôi Dận lại nghĩ tới lời nói của viện trưởng Khâu Cát...

Bạc Tuyết đã biết một bí mật rất lớn của Lôi gia…

Lôi gia?

Thân mình Lôi Dận thẳng dậy, đôi mắt sắc bén xẹt qua một tia nghi hoặc…

Nhà hắn rốt cục là có bí mật gì? Tại sao Bạc Tuyết lại biết được?

Đang nghĩ tới đó, tiếng gõ cửa lễ phép vang lên. Sau khi được cho phép, người ở ngoài bước vào. Là Phí Dạ! Hắn theo bản năng nhìn thoáng qua Mạch Khê đang nằm trên giường, rồi đưa hai thứ trong tay đến trước mặt Lôi Dận...

"Lôi tiên sinh, trong thư phòng của tiểu thư Bạc Tuyết, chúng tôi tìm thấy hai thứ này.”

Lôi Dận nhận lấy, một là cuốn tạp chí dịp năm mới, một là... tấm bưu thiếp!

Đôi con ngươi lạnh băng đầu tiên là dừng lại trên tấm bưu thiếp. Chỉ cần liếc mắt một cái, gương mặt anh tuấn liền biến sắc, ánh mắt vốn lạnh lùng lại có vẻ ngạc nhiên…

Diện toàn lạc hoa phong đãng dạng

Liễu trùng yên thâm

https://thuviensach.vn

Bạc Tuyết phi lai vãng

Vũ hậu khinh hàn do vị phóng

Xuân sầu tửu bệnh thành trù trướng….

Bạc Tuyết, đời người cũng như tên gọi, chúc cô được hạnh phúc!... Y Gia Mông!

Lôi Dận cầm tấm bưu thiếp mà ngón tay run rẩy, không khó để nhìn ra sự dao động trong nội tâm hắn…

Phí Dạ biết rõ tâm tư của hắn, nhẹ nhàng cầm lại tấm bưu thiếp, dừng ánh mắt trên ba chữ trong cái tên “Y Gia Mông”, có đôi chút nghi vấn.

"Lôi tiên sinh, tiểu thư Bạc Tuyết sao lại có được tấm bưu thiếp do chính tay Lôi phu nhân viết được? Hơn nữa, xem ra quan hệ giữa hai người không phải quen biết thường thường.”

Lôi Dận trầm tư, bản thân hắn cũng chưa từng nghe Bạc Tuyết nói qua về chuyện này.

Dựa lưng lên sofa, đôi mắt thâm sâu của hắn nổi lên vẻ hoài nghi khác thường.

“Tôi thấy, tiểu thư Bạc Tuyết có quan hệ như vậy với Lôi gia thì dĩ nhiên sẽ biết nhiều chuyện của Lôi gia. Như vậy, nếu cô ấy biết một bí mật mà không nên biết, thì sẽ bị... giết người diệt khẩu.” Phí Dạ lớn mật suy đoán.

Sắc mặt Lôi Dận dần trở nên u lạnh…

"Nói cách khác, người có khả năng giết người nhất chính là lão già của Lôi gia – cha tôi!”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24

Bên Ngoài Vàng Ngọc, Bên Trong Thối Rữa

Phán đoán của Lôi Dận có chút to gan, Phí Dạ vì thế mà không khỏi lo lắng, đè thấp giọng nói: “Lôi tiên sinh, chuyện này cũng chỉ là do chúng ta phán đoán, cũng không có chứng cứ rõ ràng.”

“Tôi chỉ là rất muốn biết, lão già này rốt cục thâm thúy đến đâu.” Lôi Dận cười lạnh, tiện tay lấy một điếu xì gà, lại nhìn Mạch Khê nằm trên giường cách đó không xa thì ném sang một bên.

Phí Dạ không khó cảm nhận được sự thay đổi trong giây lát của Lôi Dận, trong lòng không khỏi kinh ngạc, lại lập tức bình thản nói: “Lôi lão gia dù gì cũng là người thân duy nhất trên đời của ngài. Cho dù đúng là ông ấy giết tiểu thư Bạc Tuyết đi chăng nữa, Lôi tiên sinh cũng sao có thể vậy được? Ông ấy dù sao cũng là cha ngài.”

“Cha?”

Lôi Dận như vừa nghe được từ ngữ buồn cười liền đứng dậy, thong thả đi đến trước cửa sổ sát đất. Sắc xanh của sóng nước vòng vòng quanh bóng dáng cao lớn của hắn, thành như một bóng hình huyền ảo, chỉ có giọng nói lạnh lùng là phá đi vẻ chân thực...

https://thuviensach.vn

“Tôi rất muốn biết, người cha mà tôi kính yêu nhất sao lại để con ông đợi tám năm trong bầy sói. Cũng rất muốn biết, mười lăm năm đó, ông ta ngủ có ngon giấc không?”

“Lôi tiên sinh, lúc trước Lôi gia thực sự là có phái rất nhiều người đi tìm, chỉ là…”

"Đây là lời ông ta nói!"

Phản chiếu trên tấm kính của cửa sổ sát đất, ánh mắt Lôi Dận nhíu chặt lại như mắt chim ưng. Ánh mắt lạnh lùng mang theo chút đau đớn, lại đột nhiên bị che giấu đi.

"Ngài đối với Lôi lão tiên sinh hình như vẫn còn canh cánh chuyện cũ." Phí Dạ cúi đầu nói.

Đột nhiên hắn xoay người lại, một đôi con ngươi như tên bắn về phía Phí Dạ, thật lâu sau...

"Cậu muốn nói, tôi ‘hận ốc cập ô’?"

(ghét ốc, ghét cả ổ - ghét ai, ghét lây cả nhà; tương tự câu ‘Ghét ai ghét cả tông chi họ hàng’ của Việt Nam)

"Lôi tiên sinh, thuộc hạ không dám." Phí Dạ vội vàng hạ thấp người, ngữ khí cung kính, "Thuộc hạ chỉ muốn nói, cho dù Lôi lão gia có thế nào thì ông ấy cũng là người thân của ngài."

"Mẹ Thiên Luật mới là người thân của tôi."

Ngữ khí Lôi Dận không tức giận, vẻ lạnh lùng trong mắt cũng biến mất, "Chị ấy là người thân cuối cùng trên đời này của tôi."

"Lôi tiên sinh... "

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà... "

Lôi Dận chặn ngang lời Phí Dạ, gò má lạnh lùng hơi biến chuyển vẻ lạ thường. Hắn đi đến trước mặt Mạch Khê, cúi thân mình xuống, bàn tay to nhẹ nhàng đặt trên bụng cô như nâng niu thứ bảo bối quý báu, ngữ khí cũng đè thấp nhất có thể...

"Người thân trực hệ của tôi sẽ sinh ra, nó cũng sẽ là người thân ruột thịt quan trọng nhất của tôi..."

Phí Dạ nhìn Lôi Dận, rất lâu cũng không nói chuyện, trong mắt thì lại có đến hơn một phần vẻ đau lòng!

-_____

Hương rượu nhàn nhạt thoảng trong không khí, cùng với ánh nước vẳn lên như đang di động trong không gian...

Lôi Dận thoải mái dựa lưng trên ghế sofa, cả thân hình cao lớn dù nhìn qua có vẻ dong lười nhưng vẫn không mất đi vẻ uy quyền đáng nể. Trước mắt hắn là ly rượu vang đỏ, dưới ánh đèn, ly rượu càng thêm phần sáng bóng mê ly.

Ánh mặt trời nhẹ dịu chiếu qua bức rèm lụa mỏng rọi xuống tấm thảm, ánh quang của những gợn nước lăn tăn từ “đại dương” bốn phía càng thêm sống động, rực rỡ; tất cả lại chiếu xuống sắc hồng của rượu thì càng thêm tuyệt mĩ, tựa như cây hoa anh túc vậy.

Bàn tay rắn chắc cầm lấy ly rượu, hắn không chút để ý nhấp một ngụm rượu đỏ. Lôi Dận cười nhẹ, ngón tay thon dài chạy dọc theo ly rượu như đang vẽ theo thân mình quyến rũ của mỹ nhân. Hắn nhìn về phía người đàn ông phía đối diện, nói:

https://thuviensach.vn

"Theo lý thuyết, cậu luôn không có hứng thú với hành tung của mình, như thế nào mà hôm nay mặt trời mọc đằng tây, cậu lại đặc biệt đến thăm mình?"

Trên chiếc sofa đối diện, người đàn ông cùng dáng người cao lớn nhìn qua càng có vẻ dong lười hơn, áo vest ném trên thảm sàn, đôi chân dài gác lên bàn trà, cả người nằm nghiêng trên sofa. Lời nói của Lôi Dận khiến hắn có chút bất mãn, đôi mày hơi nhíu lại...

"Lôi thiếu gia, cậu nói những lời đó nghe qua như mình rất là vô tâm vô phế. Hôm nay mình đến còn mang theo rượu vang năm 87 của rượu trang Shere đấy. Có biết lúc mình đến lấy rượu, biểu tình của chủ rượu trang thế nào không? Khổ sở đến suýt thắt cổ."

"Cậu không cho hắn tiền?"

Thật ra Lôi Dận hiếm khi rảnh rỗi cùng hắn ba hoa. Hai người này, người ngoài nhìn vào thì quả thực là hai người lúc nào cũng nghiêm nghị, nhưng giờ khắc này, tại đây lại có thể nói những lời không tiêu chuẩn và thiếu nghiêm túc như vậy.

Người đàn ông kia không ai khác chính là Tổng giám đốc Hoắc thị Hoắc Thiên Kình. Vị Tổng giám đốc đại danh lừng lẫy giờ đây lại như một con hổ lười, chỏng vó nằm ườn trên sofa.

Nghe Lôi Dận nói vậy, hắn buồn cười mà nhíu mày, "Hoắc Thiên Kình mình mang rượu đến chỗ cậu thưởng thức mà lại thấp kém đến thế sao?"

Lôi Dận không cho là đúng nhếch miệng một cái rồi uống hết rượu trong ly. Hắn nhún nhún vai, cố ý nói, "Cũng đúng, nhiều năm giao tình với cậu, cũng không biết là may mắn hay vẫn là bất hạnh nữa. Hoắc Thiên Kình, chẳng phải cậu cũng biết mình rất thích uống rượu mạnh sao?"

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiên Kình vừa nghe vậy thì nóng nảy, thân mình đang vẻ lười nhác bỗng cựa quậy một chút, hắn chỉ chỉ vào chai rượu đỏ, rồi nhìn về phía Lôi Dận...

"Nhìn cậu kìa, rượu vang là để thưởng thức, sao có thể uống một hơi hết như cậu được? Thế mà cũng gọi là thưởng rượu sao? Xin lão huynh đấy! Cậu có biết vì sao chủ rượu trang lại muốn thắt cổ không? Chính là vì chai rượu này rất quý, số lượng trên toàn thế giới cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ở tiệc rượu, loại rượu vang này được tìm nhiều lắm đấy!"

"À..." Lôi Dận cầm lấy chai rượu, nhìn ngắm như đang phối hợp lắng nghe cực kỳ, sau lại nghiêm túc nhìn về phía Hoắc Thiên Kình, thong thả nói:

"Kỳ thực cậu nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn nói mình phí của trời, không phải sao?"

Hoắc Thiên Kình ngồi dậy, dường như cảm thấy có chút oi bức liền không e dè mà cởi mấy cúc áo ra, nhìn về phía Lôi Dận, trong mắt có hơn một phần ý đùa cợt...

"Thông minh đấy, thì ra cậu cũng biết hàm nghĩa của câu đó."

Quan hệ của Lôi Dận và Hoắc Thiên Kình luôn là như thế. Nếu có một tiếng để gặp mặt thì có khi chỉ dùng mười phút để bàn chính sự, còn lại năm mươi phút để nói chuyện phiếm.

Trêu chọc vài câu đơn giản xong, hai người chuyển vào đề tài trọng tâm...

"Tổ chức X-Ảnh đang nhằm vào tổ chức Ảnh có bối cảnh như thế nào?" Hoắc Thiên Kình thu hồi bộ dáng dong lười ban nãy, lấy một điếu xì gà của Lôi Dận rồi châm lên.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận suy nghĩ, gò má lạnh lùng mang theo vẻ suy xét, “Là một tổ chức rất kỳ quái, không có tổng bộ, các nhánh khác trên toàn cầu cũng không có địa chỉ, ngay cả tổ chức sát thủ riêng cũng không có.”

"Cậu định thế nào?”

"Tiếp tục quan sát”

Lôi Dận cũng châm một điếu xì gà, vòng khói bạc vây hãm lấy gương mặt anh tuấn, lúc sáng lúc tối, “Đôi khi tiên phát chế nhân[1] không hẳn là tốt, mình muốn để một thời gian, quan sát thật kĩ con cá lớn này.”

“Cá càng lớn càng khó chín đó.” Hoắc Thiên Kình nửa giả nửa thật nói, thân mình lại lần nữa nằm xuống, hai chân không khách khí mà duỗi ra bên cạnh Lôi Dận.

Lôi Dận thật ra không thèm để ý, dường như đã rất quen với dáng nằm nửa sống nửa chết của hắn, hơi nhướng mày, hỏi lại, “Ai bảo mình muốn ăn chín?”

"Sao?" Hoắc Thiên Kình cảm thấy cực kỳ hứng thú mà nhìn hắn.

Lôi Dận hướng thân mình về phía trước, trong nhất thời tạo nên áp lực rất lớn. Hắn gằn tiếng nói: "Mình sẽ... ăn sống!"

"Hả ?... " Hoắc Thiên Kình sửng sốt.

"Như vậy sẽ không cần đợi chín." Lôi Dận lại bổ sung thêm một câu, như đùa cợt lại mang theo vẻ cường ngạnh vốn có của người đàn ông.

"Ha ha..." Hoắc Thiên Kình nghe vậy thì cười sang sảng, vỗ vỗ tay, "Đúng là, ai chứ cậu thì... không hổ là người đàn ông được sói nuôi!"

Trên đời này cũng chỉ có hắn mới dám công khai nói ra bối cảnh của Lôi Dận, trên đời này cũng chỉ có hắn mới dám nói ra những lời này thì Lôi

https://thuviensach.vn

Dận mới không tức giận.

"Muốn nói mình vô tâm vô phế thì cứ nói thẳng, không cần châm chọc." Hai tay Lôi Dận khoác lên lưng ghế sofa như con chim ưng hùng dũng sải cánh.

Hoắc Thiên Kình kỳ quái mà cười cười, "Ngài già rồi trí nhớ cũng không tốt, tôi vừa mới dùng thành ngữ đó để hình dùng ngài mà."

Lôi Dận nhún nhún vai, khóe môi thế nhưng lại gợn nụ cười.

"Nhưng mà cũng phải nói lại, chuyện của Bạc Tuyết cậu rõ ràng đã bế tắc, làm thế nào mà tra tiếp được?" Hoắc Thiên Kình đặt xì gà trên gạt tàn, nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt Lôi Dận hơi rụt lại...

"Mình cho đến bây giờ mới biết, Bạc Tuyết biết mẹ mình!"

"Mẹ kế bé nhỏ, phong tao của cậu?" Hoắc Thiên Kình cố ý nói.

Lôi Dận hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, hắn liền nhún nhún vai, hai tay giơ lên, "OK, điều đó không có khả năng, trừ phi là cô ấy biết mẹ kế của cậu. Ngay cả cậu còn chưa gặp qua Lôi phu nhân, huống hồ là Bạc Tuyết?"

"Đây chính là vấn đề. Tuy rằng mình chưa từng gặp mẹ nhưng chữ viết của bà thì mình lại rất quen thuộc!" Lôi Dận đưa tấm bưu thiếp ra trước mặt Hoắc Thiên Kình, "Chữ viết của mẹ mình cậu đã từng nhìn qua, không khó nhớ mà!"

Hoắc Thiên Kình nhìn thoáng qua, kêu lên quái dị rồi lấy tấm bưu thiếp lại xem cẩn thận, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc...

https://thuviensach.vn

"Cậu nghi ngờ, Bạc Tuyết và Lôi phu nhân có quan hệ? Câu cuối cùng trong này là có ý gì? Người cũng như tên ư? Là muốn chỉ tên của Bạc Tuyết hay vẫn là vận mệnh của Bạc Tuyết? Xem ra rất khó đoán."

"Đúng là không thể giải thích được, cứ như thể mẹ mình biết rõ con đường sau này của Bạc Tuyết vậy." Lôi Dận than nhẹ một tiếng, ném trang tạp chí lại, "Đây là do Bạc Tuyết sưu tầm về Lôi gia, cô ấy còn ghi chú nữa."

Hoắc Thiên Kình mở trang giấy ra, cùng lúc đó nhìn thấy một hàng chữ được đánh dấu đỏ...

"Lôi phu nhân vừa hạ sinh một con trai nhưng do xuất huyết quá nhiều nên qua đời." Hắn nhíu mày, "Đây là do Bạc Tuyết đánh dấu? Nói như vậy thì cô ấy rất chú ý đến mẹ con cậu."

Lôi Dận gật đầu, "Tối thiểu, cô ấy đã từng hỏi qua viện trưởng Khâu Cát, 'Lôi phu nhân chết như thế nào? '. Nếu như vậy thì quan hệ giữa bọn họ không hề bình thường đâu."

"Đợi chút…"

Hoắc Thiên Kình nâng tay ra hiệu chặn lời hắn, day day thái dương, "Mình bị lời cậu nói làm cho hơi hồ đồ, thậm chí còn không hiểu. Theo thực tế, cậu và Bạc Tuyết đã ở cùng nhau, vì sao không thấy cô ấy đề cập đến?"

Lôi Dận trong nhất thời không nói gì, trên gương mặt nổi lên vẻ phức tạp.

Hoắc Thiên Kình hiểu rõ liền nhún nhún vai, "Quên đi, những lời này hỏi cũng như không hỏi. Lần đó, cậu đối với Bạc Tuyết thật sự có chút... "

https://thuviensach.vn

"Là cô ấy phản bội mình!” Lôi Dận không vui mà chặn lời hắn, đôi mày cũng nhíu nhanh lại, gương mặt vốn bình tĩnh cũng hiện rõ hàn ý.

“No no no!”

Hoắc Thiên Kình không cho là đúng quơ quơ ngón tay trỏ, sửa lại lời Lôi Dận, “Cậu không có quyền nói như vậy. Chỉ cần một ngày cậu chưa cưới cô ấy, cô ấy vẫn có quyền theo đuổi hạnh phúc. Nói đi lại phải nói lại, cậu cũng không thể cưới cô ấy, không phải sao? Cho nên cũng không có cái gì gọi là phản bội hay không cả.”

“Đừng tưởng là cậu biết rõ chuyện năm đó!” Lôi Dận thô lỗ nói một câu.

Hoắc Thiên Kình dựa trên sofa, cười quái dị một tiếng, “Thị phi trái phải năm đó đúng là mình không biết rõ thật, nhưng mà cậu thì mình lại biết rõ. Cậu có thể lấy Bạc Tuyết sao?”

Lôi Dận bị hắn nói một câu làm cho nghẹn họng, ánh mắt lạnh băng hơi có chút thảng thốt. Hắn hắng giọng, có vẻ mất tự nhiên nói: “Cô ấy chỉ có thể theo mình cùng một chỗ.”

“Không sai, có người luôn ôm ấp tình mẹ con đã nói như vậy.” Hoắc Thiên Kình châm chọc mà nói một câu.

"Cậu có ý gì?" Lôi Dận có vẻ không vui.

Hoắc Thiên Kình cười cười, không nhanh không chậm nói: "Theo ý mình, Bạc Tuyết đối với cậu mà nói, càng giống với người thân không thể thiếu được. Cô ấy dạy cậu tri thức nhân loại, làm những việc cơ bản nhất của một người mẹ. Đối với tình cảm trong thế giới này, cậu đối với cô ấy càng có nhiều sự ỷ lại, đây không phải là thể hiện của tình yêu. Tuy rằng cậu thật vô nhân đạo đã phát sinh quan hệ với cô ấy nhưng mà cũng dễ lý

https://thuviensach.vn

giải thôi. Có điều, loại tình cảm này rất khó xác định, ngay cả người bình thường như mình còn không phân rõ, huống chi là con của sói như cậu.”

[1] Kế “Tiên Phát Chế Nhân” là ra tay trước để giành chiếm ưu thế, để đoạt lợi, để bắt lấy sự chiến thắng.

“Tiên Phát Chế Nhân, Hậu Phát Nhân Chế” nghĩa là ra quân trước thì chế ngự được địch, ra quân sau thì bị địch chế ngự.

Người bình thường mà nói ra những lời này thì kết cục chỉ có một từ… chết!

Nhưng mà, hắn là Hoắc Thiên Kình.

Lôi Dận không hề thấy chút vẻ tức giận nào, chỉ phiền chán giơ tay lên...

"Được rồi, loại lời lẽ tầm thường này mình không muốn nghe nữa.” Hiển nhiên, những lời này, Hoắc Thiên Kình nói qua không chỉ một lần.

“Đáng tiếc là vẫn không thức tỉnh được cậu.”

Hoắc Thiên Kình cố ý than một tiếng, bộ dáng như là cực kỳ đau lòng, “Cậu muốn tra chuyện này, mình không phản đối. Nhưng mà thái độ của cậu cũng nên thả lỏng một chút. Như mình này, dù không có nhiều thủ hạ bằng cậu nhưng nếu cậu cần thì cứ nói. Mình cũng chỉ có một trăm hai mươi tên, không hy vọng cậu lại cướp mất đâu.”

Lời nói của hắn nghe qua có chút vui đùa nhưng thật ra lại cho thấy tình bạn giữa hai người rất sâu sắc.

Lôi Dận đương nhiên cũng có thể nghe ra ý muốn hỗ trợ của hắn, một lần nữa nhếch môi cười, “Yên tâm, một màn năm mười lăm tuổi kia, sẽ không bắt cậu phải xem lại lần thứ hai đâu.”

https://thuviensach.vn

"Này này này, Lôi thiếu gia, cậu nói lời này không đúng rồi. Năm mười lăm tuổi, may mà cậu bị người truy giết, bằng không sao có thể gặp mình, sao có thể làm con nuôi Hoắc gia? Nếu không có cuộc gặp gỡ năm đó, nói không chừng, bây giờ mình với cậu sẽ sống mái, ngươi sống ta chết trên thương trường, cũng làm sao khiến mình kiếm được nhiều tiền như vậy." Hoắc Thiên Kình biết hắn không muốn tiếp tục nói về chuyện của Bạc Tuyết, thấy hắn chuyển đề tài nên cũng biết ý mà hùa theo.

Lôi Dận nhướng mày…

"Cái gì mà may mắn là mình bị truy giết?"

Hắn buồn cười nhìn Hoắc Thiên Kình, dường như hình ảnh năm mười lăm tuổi đó lại ùa về, "Nhưng mà lá gan cậu lúc ấy cũng quả là to, dám kéo mình chạy đi xa như vậy."

"Này, cậu cũng nên cảm ơn mình một tiếng mới đúng. Thật không hiểu cậu ăn gì mà lớn nữa, thân thể nặng như vậy. Mình còn nhỏ hơn cậu một tuổi, nếu không phải do thường xuyên rèn luyện thì không chừng cả hai đều đã chết rồi!"

Hoắc Thiên Kình nhớ tới chuyện năm đó, trong lòng như vẫn còn sợ hãi, cuối cùng như là nhớ ra chuyện gì đó, hắn bất mãn nói: "Phải nói là cậu thật vô lương tâm, là mình cứu cậu, vậy mà sau khi cậu tỉnh còn đấm mình một phát. May mà mình còn có thể đánh nhau với cậu một trận, bằng không, khuôn mặt đẹp trai có thể so với Phan An[2] này có khi đã bị hủy trong tay cậu rồi."

Lôi Dận hơi giật mình, nhất là lúc Hoắc Thiên Kình nói câu "khuôn mặt đẹp trai có thể so với Phan An", hắn thiếu chút nữa phun cả ngụm rượu đỏ lên mặt Hoắc Thiên Kình…

"Cậu, cũng thật ghê tởm!"

https://thuviensach.vn

Hắn nói một câu như vậy như để thỏa đáng mười phần, “Lúc ấy cậu luôn miệng nói là bản thân luyện võ công, nói là thân thủ rất tốt, đánh tới đánh lui rất nhiều địch thủ mới cứu mình ra được. Vậy nên mình tiện tay thử xem công lực cậu đến đâu.”

Hoắc Thiên Kình nghe vậy, chỉ chỉ hắn, “Cậu thật quá thâm hiểm. Một đứa nhỏ hơn mười tuổi thích ba hoa, chẳng lẽ lúc đó cậu không biết mình nói khoác sao? Nhưng mà quả thật lúc đó mình chạy trốn rất nhanh. Cái đấy gọi là “Đánh thắng được thì đánh, không đánh được bỏ chạy”. Đây là thượng kế trong ba mươi sáu kế.”

"Thế mới nói, giờ cậu lỡ ‘đào hố’ mình sẽ giúp cậu ‘lấp hố’, coi như huề nhau." Lôi Dận nheo mắt nói.

Đối với quan hệ giữa Lôi thị và Hoắc thị, người ngoài vẫn luôn nghĩ đó là "nước giếng không phạm nước sông", chỉ có một số rất ít biết tổng giám đốc của hai tập đoàn này có quan hệ cá nhân tốt đến đâu.

Năm đó, Lôi Dận mười lăm tuổi bị người của Huyết Xà đuổi giết, toàn thân đẫm máu, rốt cục cũng ngất đi. Cuối cùng may mắn gặp được Hoắc Thiên Kình đang du ngoạn. Lúc ấy Hoắc Thiên Kình mới mười bốn tuổi.

Hoắc Thiên Kình nhìn thấy Lôi Dận người đầy máu nhưng không hề kinh hãi, ngược lại còn kéo hắn lên xe, không nề hà mưa bom bão đạn phía sau mà đưa Lôi Dận về Hoắc gia.

Lúc ấy, Hoắc phu nhân đang quản lý Hoắc thị, trên thương trường mang danh hiệu "người đàn bà thép". Lôi Dận bắt đầu dưỡng thương tại Hoắc gia. Tuy rằng Lôi Dận luôn không nói một lời nhưng lại có vẻ rất thân thiết với Hoắc Thiên Kình, cái này chính gọi là bạn bè cùng lứa tuổi càng dễ ở chung một chỗ. Hoắc phu nhân thấy Lôi Dận không có nhà để về, lại thấy mặt mũi hắn khôi ngô phi phàm, biết chắc trong tương lai sẽ làm nên nghiệp lớn nên nhận Lôi Dận làm con nuôi.

https://thuviensach.vn

Thời gian đó, Hoắc Thiên Kình và Lôi Dận cực kỳ thân thiết, hằng ngày chơi đùa cùng nhau. Lôi Dận còn dạy cho Hoắc Thiên Kình rất nhiều tuyệt kỹ. Một thời gian sau, Hoắc phu nhân mới tra ra thân phận thật sự của Lôi Dận. Khi ấy, Lôi lão gia phái vệ sĩ đến Hoắc gia. Lúc vừa nhìn thấy Lôi Dận rốt cục không kìm được lệ rơi, nhận đứa con mất tích mười lăm năm!

Sau này, Hoắc gia và Lôi gia có quan hệ khá tốt. Lại đến khi Hoắc Thiên Kình và Lôi Dận lên làm chủ hai tập đoàn, quan hệ lại càng thân thiết hơn.

Người ở bên ngoài thấy cũng không có gì đặc biệt nhưng chỉ có Lôi Dận và Hoắc Thiên Kình mới biết được tình nghĩa giữa hai người có bao nhiêu sâu đậm. Đối với Lôi Dận mà nói, chuyện của Hoắc gia là chuyện của hắn, chuyện của Hoắc Thiên Kình là chuyện của Lôi Dận.

Lời nói của Lôi Dận khiến Hoắc Thiên Kình không hiểu ra sao, suy nghĩ nửa ngày, mới nói, "Mình đào hố gì cơ?"

Lôi Dận nhấc cằm, coi bộ rất nhàn nhã, đôi mắt sắc bén nhìn người đàn ông đối diện, nhìn cho đến khi Hoắc Thiên Kình cảm thấy sợ hãi. Rốt cục, Hoắc Thiên Kình cũng đứng dậy, đi đến bên cạnh Lôi Dận rồi ngồi xuống, bàn tay to cực kỳ thân mật nắm lấy bả vai hắn...

"Tiểu Lôi Dận, cậu đừng nhìn mình như vậy có được không? Ánh mắt cậu sẽ khiến mình sinh ra loại xúc động muốn phạm tội!"

Hắn quá hiểu Lôi Dận, chỉ cần Lôi Dận dùng ánh mắt ám muội lại khắc nghiệt này để nhìn hắn, nhất định là tên kia đã phát hiện ra chuyện gì đó của hắn.

Lôi Dận liền nổi da gà, nhưng không hề đẩy bàn tay ‘ghê tởm’ của Hoắc Thiên Kình ra, ngược lại cũng nâng bàn tay to lên, vỗ vỗ vào bờ lưng rắn chắc của hắn, "Người anh em, gần đây mình phát hiện ra dáng người cậu rất chuẩn, người mẫu phương Tây so với cậu còn kém vài phần!"

https://thuviensach.vn

"Hả?"

Hoắc Thiên Kình càng rối mù, trong lúc nhất thời chỉ biết ngây ngốc nhìn Lôi Dận, lại càng đưa mặt đến gần Lôi Dận. Khuôn mặt hai người đàn ông gần như dán vào nhau, hắn ra vẻ ám muội nói...

"Tiểu Lôi Dận thân yêu, nói như vậy, cậu biết rõ cơ thể mình?"

[2] Phan Nhạc – một tên khác của Phan An, là người Hà Nam sống vào thời Tây Tấn, tên chữ là An Nhân, biệt hiệu là Đàn Nô. Đây là một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại, sở hữu một tư dung đã tốt, tinh thần thêm đẹp (tư dung ký hảo, tinh thần diệc giai), vì thế trong dân gian có câu: “mặt tựa Phan An” (mạo tỷ Phan An). Thời trẻ, Phan An có lần cưỡi xe ra ngoài thành Lạc Dương chơi, lúc ấy có rất nhiều phụ nữ luống tuổi sau khi gặp đều bất giác quay đầu lại nhìn, thậm chí có người si mê đã chạy đuổi theo. Do vậy, Phan An sợ đến mức thường không dám ra ngoài cửa. Có nhiều cô gái đang tuổi hoa niên cảm thấy khó có cơ hội được gần gũi, bèn ném quả vào xe của chàng, cứ mỗi lần trở về thì xe của chàng cũng đầy những quả chín, vì vậy mà trong dân gian thường nói “ném quả đầy xe”. Sau này, biệt hiệu “Đàn Nô” hay “Đàn Lang” sử dụng trong văn học cũng đã trở thành từ ngữ dùng để gọi một chàng trai nào đó được xem là tuấn tú. Không những là một người có diện mạo đẹp như gấm thêu, mà Phan Nhạc còn là một người viết ra những áng văn chương cũng đẹp như hoa như gấm.

Lôi Dận không hề tránh né, để mặc cho khuôn mặt Hoắc Thiên Kình càng ngày càng đến gần. Đôi mắt xanh lục của hắn rõ ràng hiện lên ý cười nhưng khuôn mặt thì vẫn mang vẻ bình tĩnh trước giờ.

"Hai bọn mình cùng ăn cùng ngủ không biết bao nhiêu ngày, thân thể cậu có dạng gì, mình đương nhiên biết rõ. Có điều…"

Hoắc Thiên Kình cười càng thêm quái dị, ánh mắt mang theo chút vẻ xấu xa. Hắn nắm vai Lôi Dận càng chặt, cố ý dùng ngữ khí ám muội nhất

https://thuviensach.vn

nói:

"Thế nào? Đột nhiên có hứng thú với cơ thể mình? Chẳng lẽ rốt cục cậu cũng động lòng với soái ca có một không hai như mình, hơn nữa còn muốn động chạm mình?”

Lời nói của hắn hoàn toàn khiến Lôi Dận buồn nôn. Lôi Dận cố nén lại cảm giác kích thích đến nổi da gà, nói: “Thu lại khuôn mặt đẹp trai như Phan An của cậu lại đi, bằng không…” Hắn cố ý kéo dài giọng.

"Bằng không thì sao?" Hoắc Thiên Kình thật ra rất hứng trí nhìn theo hắn.

Khóe môi Lôi Dận chậm rãi nhếch lên, như là bụng đầy quỷ ý, không nhanh không chậm, thậm chí là gằn từng tiếng nói: “Cậu cũng nói mình là con của sói, nếu cậu không thu khuôn mặt này về, mình sẽ hung hăng… muốn xâm phạm cậu!”

“Cậu cũng đủ ghê tởm!”

Rốt cục Hoắc Thiên Kình cũng như hắn mong muốn, rời khuôn mặt anh tuấn đi. Thấy đáy mắt Lôi Dận lướt qua ý cười hả hê, dường như muốn hòa một ván, hắn đột nhiên nở nụ cười đến nham hiểm...

“Con thỏ trắng của cậu cũng bị cậu giáo huấn vậy hả?”

Sắc mặt Lôi Dận không nhìn thấy một chút tức giận nào. Hắn chỉ nhìn biểu tình bị gặp họa của Hoắc Thiên Kình, mãi sau bên môi cũng nổi lên nụ cười nhẹ, lại không chút vội vã cầm chai rượu đỏ từ từ rót.

“Hôm nay, mình phát hiện ra một chuyện cực kỳ thú vị. Có hứng nghe không?”

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiên Kình quái dị nhìn hắn một cái, nghĩ đột nhiên chuyển đề tài thì hắn là có ý đồ, nhưng hắn vẫn dựa người vào sofa, bộ dáng nghiêm túc lắng nghe, “Được, cậu nói đi.”

Lôi Dận hắng hắng giọng, đưa một ly rượu đỏ cho hắn, bản thân cũng nhấp một ngụm rượu, làm bộ như đang thưởng thức ngụm rượu rất lâu, sau mới từ từ nói...

"Tối hôm qua, lúc đưa Mạch Khê về trong thang máy, mình gặp một cô gái rất to gan, dám cản người của mình tiến lên, còn uy hiếp nếu mình còn làm loạn thì sẽ báo công an.”

“Hả?”

Hoắc Thiên Kình khẽ nhướng mày, đôi mắt hơi có ý cợt nhả, “Lôi thiếu gia đại danh mà lại bị một cô gái ngăn cản, rất thú vị!”

“Thú vị còn ở phía sau kìa.”

Lôi Dận thong thả nói, cũng thong thả uống rượu, “Cô gái đó thực ra rất xinh đẹp, nhất là bộ dáng che chở Mạch Khê khiến mình có chút tò mò. Theo lý mà nói, một cô gái nhìn thấy cảnh tượng như tối qua thì hắn là muốn tránh đi cho rồi, nhưng mà cô ấy lại mang tinh thần trượng nghĩa…”

"Đợi chút... "

Hoắc Thiên Kình nhịn không được chặn lời Lôi Dận, không hiểu ra làm sao mà nhìn hắn, “Cậu không phải là muốn nói với mình, tối qua cậu gặp một cô gái to gan đấy chứ? Theo như mình được biết thì cậu không có thói quen chủ động trêu chọc phụ nữ.”

“Vốn là thế, mình đúng là không có thói quen chú ý đến phụ nữ. Nhưng mà thứ rơi ra từ người cô gái đó khiến mình hứng thú.” Lôi Dận cố ý cởi một cúc áo, lại đặt ly rượu lên bàn.

https://thuviensach.vn

Những lời này thật ra cũng khiến Hoắc Thiên Kình hứng thú, cả thân mình cao lớn nhướng về phía trước, “Trên người cô gái đó rơi ra cái gì vậy? Không phải là vật khiến cậu bộc phát thú tính chứ?”

“Đúng là có thể khiến người ta bộc phát thú tính, nhưng mà không phải là mình, mà là một người khác.”

Lôi Dận cố kiềm chế ý cười cợt nhả, “Trên người cô ấy rơi ra một lô ảnh chụp. Cậu thử đoán xem, đấy là ảnh gì?”

“Ảnh chụp?”

Hoắc Thiên Kình không hề đoán ra Lôi Dận sẽ cho đáp án này, trong chốc lát chỉ biết ngẩn người, lại theo ánh mắt Lôi Dận mà như có chút manh mối. Đột nhiên hắn bừng tỉnh, con ngươi đen thâm thúy liền có chút cảnh giác…

“Con thỏ trắng của cậu chạy đến thang máy ở chỗ nào?”

Lôi Dận này không thể vô duyên vô cớ nói chuyện như vậy. Nếu Lôi Dận nhắc tới điểm đó thì nhất định là chuyện có liên quan đến hắn, mà ảnh chụp, cũng chỉ có thể là…

Lôi Dận nở nụ cười, nhìn thấu sự cảnh giác trong mắt Hoắc Thiên Kình, chủ động tiến sát khuôn mặt tuấn tú đến gần hắn, khóe môi khẽ nhếch lên…

“Chung cư Thuyên Loan Lưu Bích…”

Sắc mặt Hoắc Thiên Kình đột nhiên thay đổi, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải. Một tay hắn đẩy Lôi Dận ra, thân mình cao lớn đột nhiên đứng phắt dậy, hắn chỉ vào Lôi Dận… “Cậu…”

"Mình? Mình làm sao?"

https://thuviensach.vn

Lôi Dận cố ý bâng quơ một câu, dong lười dựa thân mình vào sofa, nhìn sắc mặt cực kỳ khó coi của tên bạn thân.

"Mình còn chưa nói xong đâu, cậu kích động như vậy làm gì?"

"Cậu còn muốn nói cái gì?"

Hoắc Thiên Kình gần như là nghiến răng nghiến lợi nhìn Lôi Dận. Đúng là ‘gừng càng già càng cay’, dù Lôi Dận chỉ hơn hắn có một tuổi nhưng đương nhiên, trong cục diện này, Lôi Dận hoàn toàn thắng hắn. Đáng chết!

So với bộ dáng muốn giết người của Hoắc Thiên Kình, Lôi Dận lại cực kỳ ung dung, thậm chí hắn còn thong thả uống rượu. Cho đến khi Hoắc Thiên Kinh đập mạnh xuống bàn một cái, ly rượu trên bàn cũng lẩy lên thì Lôi Dận mới cười cười...

"Hoắc tiên sinh, xúc động như vậy cũng không tốt, cái tính nóng nảy của cậu phải sửa một chút... "

"Nói mau!"

Hoắc Thiên Kình vốn không hề có tính nhẫn nại, bởi vậy càng nóng nảy hơn, khuôn mặt anh tuấn gần như xám ngoét lại.

Nụ cười bên môi Lôi Dận có chút nhẹ. Hắn châm một điếu xì gà rồi chỉ với Hoắc Thiên Kình hướng bên cạnh. Hoắc Thiên Kình thế nhưng lại nghe lời mà ngồi xuống, nhưng vẫn dùng ánh mắt cảnh giác mà nhìn hắn.

"Chỗ ảnh đó, góc độ chụp đúng là rất khá." Lôi Dận hút một hơi rồi nhẹ nhàng nhả ra vòng khói, làn khói lượn lờ bao quanh hai người đàn ông cao lớn...

"Người đàn ông thật ra không nhìn rõ diện mạo, nhưng cô gái thì đúng là rất thảm, bị chụp rất rõ ràng. Hoắc tiên sinh tôn quý, cậu thấy vấn đề này

https://thuviensach.vn

thế nào?"

Hắn đột nhiên đá đề tài sang cho Hoắc Thiên Kình, khiến sắc mặt tên kia hoàn toàn xấu hổ.

"Hỏi mình vấn đề này làm gì?" Hoắc Thiên Kình ngạo nghễ nhìn hắn, hòng khiến cho bản thân có một chút tự nhiên.

"Vậy nói theo cách nhìn của mình..."

Lôi Dận cười cười, vắt chân trái lên đùi phải, "Nhìn vẻ mặt cô gái đó, mình cho là bị ép buộc. Chỗ ảnh đó kiểu gì cũng sẽ gây bất lợi với cô ấy. Đối phương cũng thật là thiếu đạo đức, lại đi dùng phương thức này để bắt nạt một cô gái nhỏ!"

Trên mặt Hoắc Thiên Kình hiện lên vẻ xấu hổ. Hắn hắng giọng, cầm lấy ly rượu, ra vẻ trấn tĩnh rồi uống một ngụm, cũng không nói thêm gì.

"Trên ảnh, bóng dáng người đàn ông đẹp ngây người, với cậu... giống nhau như đúc..."

"Phụt... "

Lời nói của Lôi Dận còn chưa hết, Hoắc Thiên Kình liền phun một ngụm rượu ra, ngay sau đó ho khan kịch liệt.

"Thiên Kình à, cậu xem cậu kìa, kích động như vậy làm gì?"

Lôi Dận khó thấy được bộ dáng không khống chế được của hắn, bàn tay to nhìn như trấn an mà vỗ sau lưng Hoắc Thiên Kình nhưng trên thực tế lại dùng lực có thể đánh chết một con hổ già, khiến Hoắc Thiên Kình thiếu chút nữa chết sặc...

"Hóa ra cậu cũng có sở thích này, nhưng mà cũng không nên kích động như thế chứ."

https://thuviensach.vn

"Lôi Dận, cậu... đủ rồi, đừng có vui sướng khi người khác gặp họa thế chứ, khụ khụ... "

Hoắc Thiên Kình vội vàng hẩy tay Lôi Dận ra, bằng không chắc sẽ bị hắn đánh đến nội thương. Sắc mặt hắn vẫn xấu hổ như trước, hắn mất tự nhiên mà nói: "Chuyện kia... sự tình không như cậu nghĩ đâu."

"À... " Lôi Dận điều chỉnh dáng ngồi, bộ dáng như rất chăm chú nghe hắn nói, ánh mắt cũng cực độ nghiêm túc.

Hoắc Thiên Kình thấy thế thì da đầu như run lên, nhìn Lôi Dận như nhìn người ngoài hành tinh, hồi lâu sau mới gian nan hỏi, "Không gì là không làm được, Lôi tiên sinh, ngài có muốn nghe tôi nói không?"

"Đương nhiên."

Vẻ mặt Lôi Dận càng nghiêm túc, hắn cố nén ý cười bên môi lại, nói, "Bằng không mình thật sự nghĩ cậu có sở thích biến thái này. Cô gái kia nếu nhỡ không chịu nổi áp lực, vạn nhất chạy đến báo cảnh sát. Đến lúc ấy, mình có muốn trốn làm nhân chứng cũng không được. Nói thật, cà phê ở sở cảnh sát khó uống lắm."

Lời nói kia khiến Hoắc Thiên Kình tức đến suýt nữa thì hộc máu, ánh mắt hắn cũng hơi sầm lại, sau lãnh đạm nói:

"Cô ấy muốn lấy Tả Lăng Thần!"

Lôi Dận nghe vậy thì hiểu rõ ý hắn nhưng vẫn cúi đầu nói, giọng nói còn mang theo ý trêu tức, "Thiên Kình, lời này có điểm khang khác. Cậu không mong cô ấy lập gia đình hay vẫn là không hy vọng Lăng Thần kết hôn?"

"Tả Lăng Thần không có tư cách có được hạnh phúc!" Hoắc Thiên Kình không quá tức giận mà nói.

https://thuviensach.vn

"À, rõ rồi, thế nên cậu muốn người phụ nữ của người ta?"

Lôi Dận cố tình dùng một ý thật hèn mọn để hình dung hắn, nhún nhún vai, "Có điều, thủ đoạn này thật sự là rất... cao tay. Kiểu gì cũng không thể ngờ được người như Hoắc Thiên Kình mà cũng nghĩ ra được. Một người đàn ông chảy trong mình dòng máu quý tộc mà lại dùng ảnh nhạy cảm để uy hiếp một người phụ nữ. Cao tay, thật sự rất cao tay!"

Hoắc Thiên Kình nghiêng đầu, giận trừng mắt nhìn Lôi Dận...

"Cậu nói vậy là khen hay vẫn là chọc mình?"

Lôi Dận hơi động thân mình, "Mình không quan tâm là biện pháp gì, chỉ cần người thuộc về mình. Nhưng mà chụp trộm ảnh nhạy cảm thì không phải là hành vi rất đê tiện sao? Cùng mang dòng máu quý tộc, nhưng cách của cậu so với việc mình nhốt con thỏ trắng trong lồng có gì khác nhau sao? So với cậu mà nói, phương thức của mình tương đối thích hợp với loài người!"

Tuy rằng chưa hề gặp mẹ nhưng Lôi Dận biết mẹ hắn cũng là con gái hoàng thất. Bởi năm đó sống chết yêu cha Lôi Dận nên không tiếc mà đoạn tuyệt với gia đình, hàng năm trời không gặp nhau. Hơn nữa, sau này chế độ chính trị có đổi thay, người thân trong hoàng tộc cũng dần ẩn cư nên Lôi Dận không có liên lạc gì với bên đó.

Nhưng, huyết thống là không thể thay đổi!

Lôi Dận bỗng nở nụ cười, "Cậu hắn là biết rõ, dùng cách chuyển đề tài với mình là vô tác dụng. Cậu cứ cẩn thận, đừng có dối trá."

"Có ý gì?" Hoắc Thiên Kình nhìn hắn một cái.

Lôi Dận cũng nhìn theo hắn, gằn từng tiếng nhắc nhở, "Cậu có vẻ... cho tới bây giờ chưa từng làm việc gì nghiêm túc với một người phụ nữ như

https://thuviensach.vn

vậy."

"Cậu muốn nói gì? Cậu cho là mình yêu cô ta sao?" Hoắc Thiên Kình quái lạ nhìn Lôi Dận một cái, "Đùa gì đấy, mình yêu cô ta? Cô ta là người đàn bà của Tả Lăng Thần, mình yêu cô ta ư?"

"Mình chưa nói gì mà!"

So với sự hấp tấp của hắn, biểu hiện của Lôi Dận lại cực kỳ bình tĩnh. Hắn dựa trên sofa, thản nhiên nhìn Hoắc Thiên Kình, khóe môi vẫn giữ nguyên nét cười như có như không.

Hoắc Thiên Kình thông minh mà ngậm miệng lại, vung tay một cái, "Nhưng mà cô gái đó đúng là có điểm khiến mình hứng thú..."

Tầng da gà trên người Lôi Dận lại một lần nữa bị hắn kích phát, nhất là khi nhìn vào ánh mắt Hoắc Thiên Kình. Hắn lãnh đạm nói:

"Đối với chuyện trên giường của cậu, mình không có hứng thú, tự cậu hiểu là được rồi."

Hoắc Thiên Kình sang sảng cười to, lại một lần nữa khoác vai Lôi Dận, bên môi gợn lên ý cười ám muội.

"Tiểu Lôi Dận, chuyện ảnh chụp trộm của mình bị cậu phát hiện, đáng lý ra cậu hắn là phải bồi thường tổn thất tinh thần cho mình mới đúng."

Lôi Dận hơi có chút kinh ngạc, lại như vừa nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

"Cậu không lầm đấy chứ, là cậu phải lấy tiền bịt miệng mình mới đúng."

"Cậu là anh em của mình, không thể đem cái chuyện nhàm chán lại không trượng nghĩa này nói ra chứ. Tâm hồn mình đã bị đả kích nghiêm

https://thuviensach.vn

trọng rồi. Cậu biết mình mà, công chuyện ở ngân hàng cực kỳ áp lực, nếu tinh thần quá căng thẳng hay uể oải thì thị trường chứng khoán cũng không ổn định được, trong đó bao gồm cả Lôi thị đấy." Giọng nói của Hoắc Thiên Kình mười phần mang theo sự ủy khuất nhưng lời nói thì rõ ràng là ý uy hiếp.

Lôi Dận đẩy đầu hắn sang một bên, cố ý không hiểu, "Từ khi nào thì cậu chuyển công tác đến ngân hàng?"

"Tiểu Lôi Dận, biết rõ rồi còn cố hỏi cũng không phải là biểu hiện của người thông minh nha."

Hoắc Thiên Kình vươn tay huơ huơ trước mặt hắn, gương mặt anh tuấn lúc cười phá lên đẹp trai đến ngây người.

"Cậu muốn như thế nào?"

Bộ dáng Lôi Dận có vẻ rất phối hợp, thuận tiện cũng khoác lên vai hắn. Nhìn qua bộ dáng hai người đàn ông này thật kỳ quái, nếu đột nhiên có người xông tới mà thấy cảnh tượng như vậy, nhất định sẽ bị dọa cho ngây ngốc.

Hoắc Thiên Kình cười càng thêm vô tội, nhìn ngó bốn phía chung quanh, không khỏi tán thưởng nói: "Khách sạn này quả thật là độc đáo. Nhớ ngày đó, mình cũng rất thích chỗ này, tạm không nói đến giá trị lô đất cao bao nhiêu, chỉ biết chỗ này có cá bơi xung quanh, nhất định là lãng mạn cực kỳ!"

Lời nói của hắn có vẻ hơi khó hiểu, Lôi Dận chỉ cười cười, nhấp một ngụm rượu, "Đáng tiếc, khách sạn này của mình không thể thỏa mãn cậu để quay chụp dục vọng điên cuồng."

"Dùng từ này để hình dung, mình không thích." Hoắc Thiên Kình phản bác một câu.

https://thuviensach.vn

"Xem ra hôm nay mình không nhượng bộ một chút, trong lòng cậu sẽ mãi không cân bằng được. Được rồi, khách sạn này sẽ để lại cho cậu làm... ‘chuyện tình yêu’ đi!" Lôi Dận nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu.

Chuyện này đối với hai người dường như rất bình thường. Thậm chí một công trình cỡ hàng tỷ đô mà cũng biến thành món đồ chơi, nói qua tay liền qua tay.

Hoắc Thiên Kình cười cười, "Cảm tạ Lôi thiếu gia đã cho tài sản của tôi tăng một bậc."

"Cẩn thận lần sau mình lấy lại của cậu càng nhiều!" Lôi Dận cười nhẹ, đe dọa một câu, ngay sau đó, nhìn về phía Hoắc Thiên Kình, khóe môi cong lên.

"Nhưng mà, cậu trở thành thương nhân nổi danh như vậy, tất cả là dựa vào thủ đoạn không biết xấu hổ này?"

"So với loại phú thương như cậu, không biết xấu hổ có là gì."

Hoắc Thiên Kình đã sớm quen với phương thức trêu đùa này, thậm chí càng ngày càng quá đáng. Hắn tiến thân mình lên, bàn tay to áp lên gò má như khắc tỉ mỉ từ đá cẩm thạch của Lôi Dận, tặc lưỡi nói: "Nhìn xem gò má anh tuấn này, mình cũng muốn khuôn mặt này, cậu tin không?"

Hắn cười quái dị, một chút rồi lại một chút tiến gần sát mặt Lôi Dận...

Lôi Dận không hề trốn tránh, thậm chí vẫn duy trì ý cười bình tĩnh như trước, cho đến khi...

"A..."

Tiếng kêu sợ hãi cùng kinh ngạc của người con gái vang lên, đánh vỡ một màn trước mặt này.

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiên Kình bị tiếng kêu này làm cho giật mình, Lôi Dận lập tức đẩy hắn ra, quay đầu nhìn lại, khóe môi vốn đang mỉm cười liền giật giật. Sắc mặt hắn cũng có chút không tự nhiên, ngay sau đó hắn đứng dậy.

Hoắc Thiên Kình thật ra không mấy hoảng hốt, lại ngồi xuống ghế, đánh giá một lượt người con gái vừa xuất hiện. Cô thanh khiết, lung linh như một con búp bê, hai cánh môi đỏ bừng, đôi mắt đẹp trong, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu. Ánh dương phảng phất chiếu xuống cô càng tô thêm nét tuyệt diễm. Cô xuất hiện, khiến mọi vật xung quanh như mất đi sắc thái.

Giờ này khắc này, cô lại trừng mắt, dùng ánh mắt quái dị nhìn hai người đàn ông bọn họ...

Hoắc Thiên Kình âm thầm cười, nhấc cằm, thư thái nhìn xem Lôi Dận làm thế nào để giải quyết.

Mạch Khê cho tới bây giờ không nghĩ tới sau khi tỉnh dậy sẽ chứng kiến một màn ghê tởm như vậy!

Cha nuôi cô, lại cùng với một người đàn ông đồng dạng cao lớn, ngay trong phòng khách, chuẩn bị... hôn môi? Trời ạ! Người đàn ông này cô biết, chính là Hoắc Thiên Kình!

Người ngoài vẫn biết quan hệ giữa hai người bọn họ rất tốt. Hôm nay nhìn thấy, quả thật là quá tốt, tốt đến mức... khiến người ta ghê tởm!

Hai người họ không phải là đồng tính luyến ái đấy chứ? Nếu cô không trùng hợp đến phá đám, hai người này còn có thể làm chuyện gì nữa đây?

Mạch Khê ngẫm nghĩ, trên người nổi đầy gai ốc.

Cô nuốt nuốt nước miếng, nhìn Lôi Dận đang đi đến gần mình thì theo bản năng lùi lại phía sau vài bước, sau lại nhìn đến Hoắc Thiên Kình. Xong rồi! Cô phá đám chuyện tốt của họ, có lẽ nào giết người diệt khẩu không?!?

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiên Kình kia, xem ra cũng không phải người dễ nói chuyện!

Đang nghĩ tới đó, cô bỗng cảm thấy đầu vai âm ấm, lại thấy Lôi Dận ôm mình vào lòng, ngón tay hắn khẽ vuốt mái tóc cô. Cùng hành động của hắn, cô mẫn cảm ngửi thấy hương rượu quen thuộc, có điều, còn có một chút long đản hương như có như không...

Mùi hương thoang thoảng này...

Chẳng lẽ là của Hoắc Thiên Kình?

Ngực Mạch Khê khẽ nhói. Có thế này cô mới phát hiện ra, cho dù trên người cha nuôi lây dính hơi thở đàn ông, cô cũng vẫn cảm thấy không thoải mái.

"Tỉnh rồi? Chỗ này còn đau không?"

Lôi Dận biết cô hiểu lầm nhưng cũng không hề giải thích gì, chỉ xoa xoa cổ cô, thấp giọng hỏi.

Mạch Khê ngoảnh mặt đi, cố tránh ngón tay của Lôi Dận. Bàn tay này, vừa rồi có phải cũng sờ vào mặt người đàn ông kia? Nghĩ đến đây, khuôn mặt cô sầm lại, một tay đẩy Lôi Dận ra...

"Bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa!" Nói xong câu đó, cô liền xoay người rời đi.

Bàn tay Lôi Dận ngừng giữa không trung, khuôn mặt anh tuấn hiện ra chút vẻ kinh ngạc. Hoắc Thiên Kình tò mò đi đến, kéo cánh tay hắn xuống, hồ nghi hỏi, "Cô ấy vừa nói gì vậy?"

Lôi Dận xoay người lại, hung tợn trừng mắt nhìn Hoắc Thiên Kình...

"Cô ấy nói cậu... bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa!" Nói xong, hắn cũng sải bước ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiên Kình há miệng thở dốc, sửng sốt mãi lâu mới đi theo ra...

"Này này, lời này với cái kia... này..."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25

Chất Vấn Đánh Tan Sự Yên Tĩnh Trói Buộc

Không khí trong bữa ăn tối thật yên tĩnh. Mỗi một món ăn đẹp đẽ ở đây đều do đầu bếp tỉ mỉ chuẩn bị. Bởi vì Mạch Khê mang thai, nên mỗi món ngon trên bàn ăn kia có thể xem như là một bữa ăn phong phú, đầy đủ dinh dưỡng cho phụ nữ có thai.

Không khí yên tĩnh như vậy, cũng không chứng tỏ hết thảy mọi thứ đều yên ổn. Chỉ là, trên bàn ăn lớn đến thế, chỉ có hai người đang dùng cơm, một là Lôi Dận, người còn lại chính là Mạch Khê. Những vệ sĩ đều đã canh giữ bên ngoài cửa phòng hoàng gia này, đứng phía sau cùng bên cạnh cả hai, ngoại trừ đầu bếp đang làm nhiệm vụ giới thiệu các món, còn lại là phục vụ sinh phục vụ cho hai người.

Hành động của họ thật cung kính cẩn thận, thậm chí thở mạnh cũng không dám, sợ chỉ cần một động tác nhỏ, không cẩn thận sẽ chọc giận đến người không nên chọc giận.

Trên bàn ăn, ánh nến xinh đẹp ở bốn phía trên vách tường lung linh, nhẹ nhàng lay động. Bóng dáng của ánh nến như gợn sóng gợn sóng tập trung thành một chỗ, chiếu trên mỗi món ăn. Thậm chí là khăn trải bàn trắng tinh kia, còn có một vẻ đẹp hơn bình thường.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê vẫn tái nhợt như trước, tựa như bạch ngọc đã mất dần huyết sắc, lại có thêm vẻ trơn bóng trong suốt. Cô ngồi trước bàn ăn, cũng chưa hề động tới, ánh mắt lạnh nhạt, giống như một bức ảnh ngược của mặt hồ yên tĩnh, một chút gợn sóng cũng không có.

Nhưng, sóng nước từ trên vách tường kia cùng với ánh nến đương bao phủ trên người cô, tựa hồ là một lớp ánh sáng mỏng như mộng như sương khói vây quanh, tạo thành một vẻ đẹp không chân thực.

Lôi Dận không vì cô cứng ngắc người như khúc gỗ mà không vui. Hắn chọn món ăn, rồi cắt thành từng miếng nhỏ cho dễ nuốt, đem một phần đưa đến bên môi Mạch Khê.

“Món ăn này là đầu bếp trưởng của khách sạn làm, em thử xem, sẽ thích.”

Giọng nói hắn trầm thấp êm tai, nhất là vào giờ khắc yên tĩnh này, như ma âm đầy gợi cảm, có sự dụ hoặc của từ tính.

Mạch Khê nhẹ nhàng nâng tầm mắt, đối với những món ăn ngon lành, tựa hồ như chưa để vào mắt, mà theo bản năng nhìn về phía người đàn ông bên cạnh. Nhìn dáng người anh tuấn của hắn vĩnh viễn lộ ra sự tự tin cùng độc tôn quyền uy, khí thế duy nhất chỉ thuộc về riêng hắn, cô không khỏi nghĩ tới một chi tiết mà mẹ đã từng nhắc đến trong nhật ký——

Mình nghĩ đây là bản tính của sói. Sói luôn có tâm lý giữ lấy lãnh địa của mình. Bởi vậy, cậu ấy mới không thích cùng người khác ngủ một giường, thậm chí bộ đồ ăn đã qua tay người khác sử dụng, cậu ấy cũng không chịu dùng…

Nhưng là——

Giờ khắc này, cô thực sự hoài nghi người đàn ông dưới ngòi bút của mẹ, rốt cuộc có phải là Lôi Dận hay không!

https://thuviensach.vn

Người đàn ông trước mắt này, chẳng những giữ rịt cô bên người, ngay cả buổi tối ngủ cũng không để cô rời phòng nửa bước. Hiện tại, hắn đang dùng một đĩa thức ăn, tự tay cắt đồ cho cô ăn, lại không thấy hắn có dấu hiệu đổi đĩa.

Nếu không là Lôi Dận tự mình thừa nhận hắn có quen với mẹ cô, Mạch Khê nhất định sẽ cho rằng, người thiếu niên mẹ miêu tả dưới ngòi bút của mình, chẳng qua cùng vị Lôi Dận đây là trùng tên trùng họ mà thôi.

Thức ăn tới gần bên môi tản ra hương vị nhàn nhạt mê người. Bởi vì thời gian đầu này có một số phản ứng mang thai, nên hết thảy mùi vị của thức ăn đều được yêu cầu chế biến nhẹ, sẽ không ảnh hưởng hay kích thích đến cảm giác. Nếu hết thảy những điều này là bắt đầu từ một đôi tình nhân yêu thương nhau sâu sắc, Mạch Khê nhất định sẽ cảm động đến mức chảy nước mắt vì hạnh phúc. Nhưng thật đáng tiếc…

“Ông đã vào chung cư Thuyên Loan Lưu Bích?”

Trong không khí, giọng nói lạnh lùng nhàn nhạt của Mạch Khê vang lên, giọng điệu không cao, nhưng lại có sự khẳng định!

Nếu người đàn ông này có thể chặn cô lại ở chung cư Thuyên Loan Lưu Bích, như vậy tìm được chỗ của mẹ hắn là đơn giản. Hòm vàng cùng nhật ký của mẹ, nếu nói như vậy cũng đã rơi vào trong tay hắn.

Lôi Dận nhẹ nhàng buông dĩa ăn xuống, lại một lần nữa thay đổi thức ăn, cắt nhỏ, bình tĩnh nói tiếp, “Không sai, tôi đã vào chung cư đó. Đang thời kỳ mang thai, ăn chút cá đối với thân thể sẽ tốt. Đây, em thử xem.”

Hắn rất có tính nhẫn nại, đưa một miếng cá vô cùng ngon lành đến bên môi Mạch Khê. Xương cá đã sớm được gỡ, toàn bộ miếng thịt đều ánh lên sắc vàng rực rỡ, mùi thơm cũng có vẻ rất hấp dẫn.

https://thuviensach.vn

“Trả chìa khóa phòng lại cho tôi!” Đối với món cá kia, Mạch Khê cũng không có hứng thú, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Lôi Dận, không hề chớp mắt.

Trong ánh mắt Lôi Dận hiện lên một chút sắc thái ẩn nhẫn, không khó nhìn ra hắn đang đè nén tình cảm nào đó xuống, sườn mặt đạm mạc lành lạnh. Một lúc lâu sau đó hắn mới trở nên nhẹ nhàng một chút, vẫn như cũ thấp giọng khuyên bảo, “Nghe lời tôi, có chuyện gì cơm nước xong rồi nói!”

“Trả lại chìa khóa phòng cho tôi!” Mạch Khê cao giọng hơn, tựa hồ có một loại tinh thần không biết sợ là gì.

Cô thực đã chuẩn bị sẵn sàng. Sau khi xem hết nhật ký của mẹ mình, nỗi bi thương vốn có từ trước đã hoàn toàn trở thành chúa tể trong lòng. Cô không biết bản thân mình đang đóng vai nhân vật ra sao, cũng không biết bản thân phải như thế nào sau này. Cô thầm muốn phải giữ vững một số điều, những một số điều ấy cô cũng không nắm rõ.

Sắc mặt của Lôi Dận quả nhiên xảy ra biến hóa. Kỳ thực bên bàn ăn, hắn vừa muốn giải thích đến cái màn buồn cười mà cô nhỏ nhìn thấy lúc mới thức dậy, ấy vậy mà thứ cô quan tâm chỉ là cái chìa khóa đáng chết của căn hộ chung cư kia.

“Cạch” một tiếng, bộ đồ ăn lên tiếng trả lời, gác lại ở trên bàn cơm. Phục vụ sinh đứng một bên, thấy thế thì vội vàng tiến lên muốn thay đi khăn đã sớm bị thức ăn dây bẩn, lại bị Lôi Dận lạnh giọng quát——

“Tất cả đều lui hết ra cho tôi!”

Người phục vụ cùng đầu bếp lập tức cúi đầu rời khỏi phòng ăn, sợ tới mức thở mạnh cũng không dám.

https://thuviensach.vn

Tâm Mạch Khê bắt đầu từ từ mà nâng lên, nhất là khi nhìn thấy gương mặt vốn lạnh lùng của Lôi Dận nay lại càng thêm lạnh lẽo, không biết hắn sẽ làm gì với mình, bàn tay nhỏ bé theo bản năng bảo vệ trên bụng, ngay sau đó vì động tác này mà sửng sốt. Vì sao…lại chỉ nghĩ đến đứa trẻ trong bụng?

Lôi Dận dường như nhận thấy được sự cảnh giác trong mắt Mạch Khê, lại nhìn thấy động tác cô bảo vệ bụng, sườn mặt lạnh lẽo thoáng chút mềm mại, nhìn cô thật lâu. Sau đó, đôi môi mím lại mới có một tia nhu hòa, hai lời chưa nói, hắn đứng dậy rời đi.

Chỉ trong chốc lát, hắn lại một lần nữa quay về, ngồi xuống nghiêm chỉnh, thả chìa khóa trước mặt Mạch Khê——

“Bây giờ, em có thể ngoan ngoãn ăn cơm chưa?”

Giọng nói trầm thấp giàu từ tính, tựa hồ lại mang theo một ý tứ thỏa hiệp bên trong.

Mạch Khê sửng sốt, ngẩng đầu nhìn thẳng đôi mắt Lôi Dận. Tròng mắt kia, giống như một cái hồ sâu không lường được, màu sắc xanh lục thần bí ánh lên dưới ánh đèn, có vẻ dụ hoặc đến dị thường. Trong lúc nhất thời, cô bị đôi đồng tử này mê hoặc, ngây ngốc mà tùy ý để hắn đút từng miếng thức ăn vào trong cái miệng nhỏ của mình…

Dường như không dự đoán được cái chìa khóa này có thể đổi lấy việc Mạch Khê ngoan ngoãn ăn cơm, sắc mặt Lôi Dận càng lúc càng thả lỏng hơn. Thậm chí ngay cả khóe môi cùng đáy mắt hắn cũng có chút thỏa mãn nhàn nhạt. Cho đến khi món ngọt được đút vào miệng, rốt cuộc Mạch Khê mới giơ bàn tay bé nhỏ lên ngăn lại——

“Không muốn nữa, tôi no rồi.”

Không nên như vậy!

https://thuviensach.vn

Tối thiểu là không như bây giờ!

Bởi vì cô còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, còn có rất nhiều lời muốn nói. Trong đó, quan trọng là những nghi vấn luôn xoay quanh đầu cô. Cùng với nhất cử nhất động của người đàn ông bên cạnh này, nghi vấn kia càng ngày càng mãnh liệt…

Có điều, cô thế nhưng lại ích kỷ như vậy, muốn cảm thụ giờ khắc yên tĩnh này. Trong ánh nhìn chăm chú của vị cha nuôi kia, cô đã quên hẳn đi mình có oán giận cùng chần chờ, quên hẳn người thiếu niên đã được mẹ miêu tả dưới ngòi bút, quên hẳn giữa trưa, sau khi tuyết rơi, người đàn ông này đã thâm tình cỡ nào, hôn lên trán của mẹ…

“Ăn no rồi?” Lôi Dận thấp giọng hỏi.

Mạch Khê gật đầu, cụp mắt xuống.

Lôi Dận thấy thế, bên môi lại nổi lên ý cười nhẹ, đem một cốc nước trái cây dinh dưỡng còn ấm nóng đặt trước mặt Mạch Khê, trầm thấp nói tiếp.

“Em uống nốt cái này đi.”

Giọng nói của hắn, mỗi lần nghe thấy đều mang theo mệnh lệnh có tính cưỡng chế, nhưng hôm nay tựa hồ có chút dịu dàng…

Mạch Khê suy nghĩ cẩn thận đủ hướng, cũng cố ép bản thân không cãi nhau với hắn, vô cùng nghe lời, cầm cốc nước trái cây kia lên, từ từ uống. Lại nhìn thấy Lôi Dận lấy chiếc đĩa trước mặt mình, không khỏi thốt lên ——

“Cái này——là tôi dùng rồi…”

Lời nói đột ngột của cô khiến Lôi Dận có chút kỳ lạ, nhìn nhìn cái đĩa cùng bộ đồ ăn trong tay, sau đó hắn đem đồ ngọt cô mới ăn một nửa cùng

https://thuviensach.vn

những thức ăn khác bỏ vào trong đĩa, lại thấy dao nĩa, nhất cử nhất động đều lộ ra sự cao nhã——

“Khê nhi, lãng phí thức ăn là một thói quen rất tệ. Em phải biết rằng, trên thế giới này có những người còn không có thức ăn mà ăn.” Hắn dường như biến thành một kẻ trưởng giả, ngữ khí nhàn nhạt giống như vừa chế nhạo, lại vừa như đang dạy cô cách đối nhân xử thế vậy.

Mạch Khê sửng sốt, nhìn hắn đang không có một chút cố kị nào sử dụng đĩa cùng bộ đồ ăn cô đã dùng qua, còn có những món ăn cùng đồ ngọt khác mà cô ăn chưa xong. Giờ khắc này, Mạch Khê bị hắn nói vậy có chút ngượng, có trời biết, ý tứ căn bản của cô không phải thế này…

Ý của cô là——

Hành động thân mật như vậy, dường như có chút quá nha?

Người đàn ông trước mắt này, nhất cử nhất động đều là “thiên kinh địa nghĩa” như vậy, cứ nhìn qua, bọn họ thật giống như là…một đôi đang yêu nhau…

*Thiên kinh địa nghĩa: Đạo nghĩa muôn thuở, ý chỉ hành động tự nhiên như nó phải thế.

Thấy Mạch Khê đang không chớp mắt nhìn mình chằm chằm, Lôi Dận lấy khăn giấy, tao nhã lau khóe miệng một chút. Bàn tay to lớn của hắn duỗi ra, trực tiếp kéo cô lại, không một chút e ngại nào ép cô ngồi trên đùi rắn chắc của hắn, con ngươi xanh nhìn thẳng cô——

“Nói đi, cứ làm bộ ấp a ấp úng như thế này thật không giống với tính cách của em!”

Sự phòng bị trong lòng Mạch Khê rốt cục vẫn đứt đi…

https://thuviensach.vn

Cùng với những lời nói kia của Lôi Dận, tâm của cô, không ngừng chấn động, một lần lại thêm một lần chìm sâu…

Nếu, nếu có thể, cô một chút cũng không muốn phá vỡ sự tĩnh lặng này. Nói cô ích kỷ cũng được, nói cô là một đứa con gái ngu ngốc cũng không sao, cái gì cũng không quan trọng, cứ để cho cô hưởng thụ được cảm giác hạnh phúc dù chỉ là giả tạo này, tuy rằng bản thân Mạch Khê rất rõ ràng, sở dĩ Lôi Dận đối với cô dung túng như thế, hoàn toàn là vì đứa trẻ trong bụng cô.

Nhưng là, hắn vẫn nhìn thấu chất vất trong lòng cô. Mạch Khê biết, sự chần chơ trong mắt của cô không thể giấu giếm trước mặt hắn. Ngay cả sự chậm chạp chưa hỏi ra miệng cũng không thể giấu được. Ánh mắt của cha nuôi như là tia X quang, cho dù cô cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, nhưng chỉ cần ở trước mặt hắn, cô vẫn không có cách nào che giấu!

Mạch Khê không biết, những lời này phải hỏi như thế nào…

Lôi Dận nhìn cô cả nửa ngày, sau một lúc lâu, khóe môi vốn cương nghị khẽ gợn lên một độ cong rất đẹp, bàn tay to lớn khẽ khàng kéo bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê đang đặt lên trên bụng cô, như thể cảm nhận được mạch đập của thai nhi này vậy.

“Khê nhi, em vừa mới khẩn trương như vậy, sợ tôi làm tổn thương đến đứa nhỏ? Yên tâm, trên người nó là máu thịt của tôi, tôi sẽ không để nó bị tổn thương…”

Mạch Khê cảm thấy hơi thở nam tính chỉ thuộc về riêng người cha nuôi này quanh quẩn bên tai mình, giống như cơn gió nhẹ nhu hòa rất thoải mái. Không biết vì sao, cảm giác khổ sở cứ từng đợt đánh úp lại trong lòng cô, thật giống như, dù gặp phải sự biến hóa đến mức độ nào cũng không muốn người khác biết chuyện tình sắp phát sinh…

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc, Mạch Khê vẫn dồn hết mọi dũng khí, cố gắng đem tất cả mối đa nghi trong lòng nói ra. Cô nâng tầm mắt, nhìn sự nhu hòa nhàn nhạt hiếm thấy trong mắt Lôi Dận, đôi môi đỏ mọng hơi hơi mở ra——

"Nhật ký mẹ tôi, ông xem rồi?"

"Xem rồi."

Rất khó để Lôi Dận dịu dàng đến mức như thế này, hắn gần như đã rút đi hơi thở lạnh như băng, rất trực tiếp, nhẹ nhàng đặt cằm lên đỉnh đầu cô, đôi môi hơi lơ đãng chạm vào mái tóc thơm ngát. Đối với vấn đề của cô, thái độ của hắn lại là không hề quan tâm.

Ngón tay Mạch Khê run run một chút, ngay sau đó, lại được người đàn ông kia nắm chặt một lần nữa. Những ngón tay thon dài quấn quanh ngón tay ngọc mảnh khảnh của cô, mười ngón nắm thật chặt, khiến Mạch Khê rung động rất sâu…

Vừa ngẩng đầu lên, cô cũng không chú ý mà chạm đến đôi môi mỏng của Lôi Dận. Người đàn ông cúi đầu cười, tiếng cười như tiếng chuông, nhẹ nhàng va chạm vào nơi sâu nhất trong lòng Mạch Khê. Ngay sau đó, một mùi hương nam tính nhẹ dịu ập đến, đôi môi mỏng trên đỉnh đầu cô chậm rãi hạ xuống, trượt từ cái trán trơn bóng của cô, dần dần xuống chóp mỗi, trên cánh môi…

Dường như đêm nay, tâm tình người đàn ông này rất tốt, nhưng là, cũng không thực sự khiến cô vui vẻ mà tiếp nhận!

Khi đôi môi sắp quấn quít vào nhau, trong một cái chớp mắt, Mạch Khê xoay khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên. Không khó cảm giác được ánh mắt nơi đỉnh đầu kia như thanh kiếm sắc bén. Hô hấp cô càng thêm dồn dập, lại cố nén nỗi đau trong lòng đương dâng lên, Mạch Khê hỏi——

"Mời ông thành thật mà nói cho tôi biết, rốt cuộc cha tôi là ai?"

https://thuviensach.vn

Cánh tay đặt trên vòng eo nhỏ của cô đột nhiên siết lại. Mạch Khê có thể cảm nhận rõ ràng được dòng khí đang dần biến hóa quanh mình, thật giống như cả bầu không khí đang dần lạnh xuống. Ngay lúc cô cho rằng cha nuôi sẽ trở nên giận dữ thì ngón tay thon dài kia nâng cằm cô lên, ép buộc cô phải nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn——

"Tôi nói rồi, trên đời này ngoại trừ tôi, bất luận kẻ nào cũng không có tư cách làm cha em!"

"Vậy tôi là cái gì?" Mạch Khê đau lòng nói, "Trong lòng ông, tôi rốt cuộc là cái gì? Là con gái nuôi hay chỉ là người thay ông sinh con?"

Ánh mắt của Lôi Dận hơi sầm lại, như là viên đá lục được ánh đêm chiếu vào, lại khó giấu đi được vẻ u tối, âm trầm.

"Khê nhi, em là con gái của tôi, cũng là người phụ nữ của tôi, có gì không thể?"

Lời hắn nói khiến Mạch Khê gợn lên ý cười bi thương, lạnh ngắt. Nụ cười này, giống như mây bay thổi ngang qua chân trời, vô lực mà cũng nhè nhẹ như vậy. Cô nhẹ nhàng lắc đầu…

"Không, ông đã xem qua cuốn nhật ký đó, nên rất rõ ràng đây là một ý nghĩ sai lầm. Đứa trẻ trong bụng của tôi…" Ngón tay cô run rẩy chạm vào bụng, giọng nói liền trở nên cứng rắn——

"…không nên sinh ra trên đời này——"

"Khê nhi!"

Ánh mắt Lôi Dận chợt chuyển lạnh, gò má anh tuấn cùng lúc cũng như được phủ lớp ánh sáng lạnh lùng. Hắn xoay gương mặt nhỏ nhắn của cô lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của cô, đáy mắt co rụt, "Loại lời nói này, tôi không muốn nghe lần nào nữa!"

https://thuviensach.vn

Đáy mắt Mạch Khê tràn lên nỗi thê lương…

“Ông biết tôi đang nói đến cái gì. Nếu ông không phải là cha ruột tôi, tốt, như vậy, mời ông nói cho tôi biết, cha tôi là ai? Đừng có lừa gạt tôi nữa! Ông và tôi đều xem qua nhật ký của mẹ. Kỳ thực, ông đã sớm biết tuổi thực tế của tôi đúng hay không? Nếu tôi năm nay thật là mười tám tuổi, như vậy, lúc ông mười lăm tuổi kia, tôi ở đâu? Thời điểm đó là lúc tôi nên sinh ra mới đúng!”

Sắc mặt Lôi Dận trở nên khó coi, nhưng vẫn trả lời đầy đủ cho một vấn đề cô đặt ra——

“Mẹ em là người châu Á, vậy nên, tuổi mười tám của em chính là tuổi mụ. Dựa theo thói quen của người châu Á, luôn luôn tính hơn tuổi thực một tuổi.”

“Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao tôi lại bị đưa vào cô nhi viện? Vì sao trong nhật ký lại không ghi lại chuyện này?” Lòng Mạch Khê dường như nghẹn đắng lại.

Lôi Dận lại rõ ràng không muốn trả lời cô, chỉ đơn giản nói, “Nhật ký chỉ là một câu chuyện không hề hoàn chỉnh, chuyện này tôi sẽ điều tra. Về phần chuyện đã xảy ra năm đó là gì, em không cần biết!”

“Tôi muốn biết, đây là quyền lợi của tôi!”

“Không, em không có quyền lợi này!”

Giọng nói Lôi Dận hạ thấp xuống, lạnh bạc mà tuyên bố, “Em chỉ có một nghĩa vụ để thực hiện, đó chính là ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, sinh hạ con mình!”

“Ông rất tàn nhẫn! Rất ích kỷ!”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê không nghĩ cho đến nước này, người đàn ông kia vẫn nói chuyện một cách đúng lý hợp tình như vậy, một chút xíu do dự cũng không có. Cô không thể tin được mà nhìn hắn.

“Ông rõ ràng biết tôi đang hoài nghi điều gì. Tôi, không có khả năng. Với đứa trẻ không được xác nhận thân phận rõ ràng này, đối với nó là không công bằng!”

“Xác nhận thân phận?” Đáy mắt Lôi Dận toàn là vẻ lạnh băng, ngữ khí cũng tựa như màn sương lạnh tháng chạp, “Em muốn xác nhận thế nào?”

“Trong nhật ký của mẹ tôi có đề cập đến, mẹ viết, ‘Dận mất tích, thật đáng buồn là mình mang thai. ’ Nói như vậy, tôi chỉ có thể dùng phương pháp y học giải quyết. Tôi không thể làm ra chuyện tình đại nghịch bất đạo như thế. Tuyệt đối, tôi không thể để cho con mình vừa mới sinh ra trên đời này, lưng đã đeo tội ác từ thập tự giá [1]——tôi…”

Đôi mắt đẹp của Mạch Khê tràn ngập nỗi bi thống, ánh mắt như mờ mịt, một chút thần thái cũng không có, nhưng giọng nói cô lại vô cùng kiên định ——

“Phải làm xét nghiệm cha con với ông!”

Thân mình cao lớn của Lôi Dận đột nhiên cứng lại, đôi đồng tử xanh lục đương nhìn về Mạch Khê của hắn cũng lóe ra ánh sáng khiến người ta không nắm bắt được. Hắn đã mở miệng, giọng nói lại lộ ra vẻ thô lỗ cùng cưỡng chế đến dị thường, “Không có chuyện này!”

“Ông muốn tôi sinh hạ đứa trẻ này, được, không vấn đề gì. Chỉ cần có thể chứng minh được tôi không phải con gái ruột của ông!”

Ngữ khí cùng khí thế của Mạch Khê vô cùng bức người. Mấy ngày này cô đã chịu đựng đủ rồi, thực sự là quá đủ rồi, nhất là nghĩ đến Lôi Dận có

https://thuviensach.vn

khả năng là cha ruột của mình, trái tim của cô run rẩy đến độ muốn phá lồng ngực mà thoát ra!

“Thu hồi ý nghĩ ngu xuẩn trong đầu em lại cho tôi!”

Lời của cô đã thành công chọc giận Lôi Dận. Hai bàn tay to như kìm sắt của hắn giữ chặt lấy hai đầu vai Mạch Khê, sức mạnh to lớn khiến cô không thể thở nổi. Đôi tròng mắt xanh lục lạnh như hàn băng cũng đã bắt đầu bùng lên lửa giận, không khó để nhìn ra sự không vui cùng phẫn nộ của hắn——

“Tôi, sẽ không dung túng cho em quậy ầm ĩ lên như vậy!”

Bên tai như thể là tiếng sấm ầm ầm vang lên, lửa giận dị thường của người đàn ông giống như thuốc nổ, tùy thời tùy chỗ, lúc nào cũng có thể dập nát người cô.

Cảm giác không vui cùng sự khắc nghiệt bất ngờ này của hắn, ngược lại càng khiến Mạch Khê bình tĩnh hơn. Cô nhìn hắn, đối lập hoàn toàn với lửa giận mãnh liệt của hắn, sau một lúc lâu, Mạch Khê nở một nụ cười tái nhợt, đáy mắt cũng dần dần phủ thêm một tầng hơi nước…

“Ông đang sợ? Ông sợ mọi thứ bây giờ đều là sự thật. Ông đang sợ, bởi vì, ông căn bản không muốn đối mặt với hết thảy vấn đề này!”

“Câm miệng!”

“Rõ ràng, khi ông xem được nhật ký của mẹ tôi, ông đã bắt đầu hoài nghi. Ông không xác định được rốt cuộc tôi có phải là con gái ruột của ông không. Sở dĩ ông tình nguyện tiếp tục sai lầm, tiếp tục phạm phải sai lầm hoang đường này, là vì ông hy vọng tôi có thể quên đi hết thảy, hy vọng tôi giống như một con rối gỗ, mọi thứ cũng chẳng quan tâm!” Mạch Khê dùng hết dũng khí, tiếp tục nói.

https://thuviensach.vn

Hai tay Lôi Dận tựa hồ sắp bóp nát cô——

“Em câm miệng lại cho tôi, có nghe thấy không?” Sắc mặt của hắn xanh mét, khó coi đến cực độ!

Mạch Khê cố nén đau đớn, bất kể là thân thể hay là tinh thần, cô vẫn chịu một cơn đau quá sâu…

“Tôi nói trúng chỗ đau của ông, nên ông tức giận!”

Cô vừa cười, bất đắc dĩ cùng gượng ép như thế. “Ông luôn luôn ích kỷ như vậy. Bởi vì ông muốn con của mẹ, đơn thuần muốn một đứa trẻ, vậy nên mới biến tôi thành công cụ. Cha nuôi kính yêu của tôi, xin ông đừng quên, nơi này là xã hội loài người, có chú ý đến huyết thống cùng thân phận, tôi không có cách nào lý giải được bầy sói lại có thể có được quan hệ loạn luân như vậy!”

[1]: Mình cho câu này của Mạch Khê có chút khó hiểu, nhưng dù không theo đạo nào, mình vẫn nên giải thích một chút theo cách hiểu của mình.

Trong bản convert: ‘tuyệt đối sẽ không làm cho hài tử của ta vừa ra sinh ra được lưng đeo tội ác giá chữ thập. ’ Như các bạn đã biết, hình phạt đóng đinh Chúa trên thập tự giá, là vì “Đức Chúa Jesus đã bị nộp vì tội lỗi chúng ta” (trích Roma 4: 25) – gánh thay tội lỗi. Hình phạt đó (chịu đánh đòn, đội mão gai, vác thập tự giá trên lưng, đóng đinh, giáo đâm cạnh sườn…) đã để lại trên lưng người những vết thương đẫm máu (nỗi đau thứ hai).

Ý Mạch Khê muốn nói ở đây, theo thiển ý của mình, là không muốn đứa trẻ này khi sinh ra phải gánh-chịu-thay mọi tội lỗi, sự nguyền rủa thay cho cho cha mẹ mình, và để lại cho đứa trẻ đó vết thương không lành được.

Giờ khắc này, Mạch Khê bi thương đến chết lòng nên mới có thể nói ra câu đó với Lôi Dận, nói ra điểm khác nhau lớn nhất giữa loài người với loài sói. Nói xong câu đó, ánh mắt cô xẹt qua chút hối hận. Có trời mới biết, cô

https://thuviensach.vn

chỉ muốn tìm một cách nói mà thôi. Tối thiểu, cô không muốn như một đứa ngốc bị lừa gạt hết thảy.

Cứ như thể là, tất cả mọi người đều biết đáp án, chỉ riêng mình cô không hề hay biết, chỉ riêng mình cô không biết gì về điều mà mọi người đều biết.

Con người! Thường là lời nói trong lúc không đắn đo mới có thể sắc nhọn như thanh kiếm, mới có thể phá đi tầng bảo vệ của đối phương, thậm chí đâm thấu tâm can họ.

Gò má vốn xanh mét của Lôi Dận giờ đây lại càng thêm khủng khiếp, dường như càng lúc càng lạnh lẽo. Cảm giác không vui trong đáy mắt hắn, so với bình thường càng thêm lạnh lùng gấp mười lần, giống như sự phẫn nộ của ác quỷ Satan, muốn thiêu đốt hoàn toàn cô gái nhỏ trước mắt mình.

Nếu như là bình thường, Mạch Khê nhất định sẽ hiểu ý mà sợ hãi, tối thiểu, tim cô cũng vọt ngay lên cổ họng. Nhưng là hôm nay, quyết tâm của cô lại cứng rắn như sắt, thời điểm muốn biết được hết thảy này, cô tuyệt đối sẽ không nhượng bộ. Cho dù sợ hãi, cô cũng ép buộc bản thân mình phải kiên trì mà đối mặt.

“Trong mắt em, sói là tàn nhẫn, thậm chí không có tâm! Nhưng mà ____“

Lôi Dận mở miệng, giọng nói trầm thấp đến dị thường, giống như tiếng sấm đến từ nơi chân trời cuồn cuộn, mỗi một thanh âm đều khiến màng nhĩ Mạch Khê run lên:

“Trong mắt tôi, nhân loại không bằng bầy sói! Trong thế giới của sói, là dùng phương thức biểu đạt trực tiếp, còn con người là gì? Ngoại trừ bất đồng với nhau, ngươi lừa ta gạt thì còn cái gì? Con người, thật đáng tiếc, vĩnh viễn chỉ biết dùng ánh mắt để quan sát thế giới này, dùng miệng để ngụy biện cho hành vi của bản thân!”

https://thuviensach.vn

Mạch khê nhìn chằm chằm theo hắn. Đương nhiên, cô không xem thường bầy sói, cũng biết rõ sở dĩ người đàn ông này am hiểu lòng người như vậy là do bản tính trời sinh trong hắn và sau là lĩnh hội được từ xã hội loài người vốn chỉ có ngươi lừa ta gạt.

Thấy cô trong lúc nhất thời im bặt, Lôi Dận giơ bàn tay lên, ngón tay miết nhẹ qua cánh môi căng mọng, hồng nhuận của cô, như là thỏa mãn lại như muốn cảnh cáo:

“Cho nên Khê nhi, nếu em không thể phân rõ được thị phi, thì không cần hỏi cũng không cần quan tâm vào, chỉ cần như trước đây, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh tôi, không được rời đi!”

Ánh mắt Mạch Khê lạnh đi, cô nhìn chằm chằm vào đôi đồng tử lạnh lẽo thâm u của Lôi Dận, gằn từng tiếng: “Ông sai rồi, không phải là tôi không thể phân rõ được thị phi, mà là ông che đi hai mắt của tôi.”

Bàn tay Lôi Dận theo bản năng nắm chặt lại…

Mạch Khê đứng lên, mái tóc quăn dài thuận thế rủ xuống đầu vai, gò xương quai xanh nương theo mỗi lần hít thở của cô lại như ẩn như hiện, diễm lệ vô cùng.

“Đối với mẹ chuyện của mẹ tôi, ông chưa bao giờ nói cho tôi hết, tất cả những gì tôi biết, đều là nhờ cuốn nhật ký mẹ để lại! Ngay cả chỗ chôn cất mẹ, tôi khó khăn lắm mới tìm ra, ông lại cho chuyển đi. Cho tới bây giờ tôi còn không biết mẹ được chôn ở chỗ nào. Hiện tại, tôi thật sự hoài nghi, ông đối với mẹ tôi là yêu hay vẫn là hận? Mẹ tôi dạy ông tất cả về xã hội loài người, ông lại lấy oán trả ơn!”

Đối mặt sự lớn tiếng chỉ trích của cô, Lôi Dận hơi cúi người xuống, bộ âu phục màu đen vây lấy cả thân mình cao lớn nhưng không cách nào che đi được luồng khí nguy hiểm tản ra từ hắn. Đôi mắt hắn sắc bén như chim ưng, dù u tối như núi sâu nhưng lại rất đẹp…

https://thuviensach.vn

“Lấy oán trả ơn?” Khóe môi lạnh bất ngờ nhếch lên thành nụ cười lạnh, mang theo vẻ nguy hiểm khôn cùng.

“Em nói sai rồi, chính xác mà nói, là tôi…muốn cho mẹ em tất cả những gì cô ta muốn. Đáng tiếc, đàn bà luôn là loài động vật tham lam, lại còn ‘hư tình giả ý’. Người đàn bà phóng đãng như vậy, em có muốn biết tất cả những gì liên quan đến cô ta không?”

Những lời lạnh lùng đó như một quả bom, làm nổ tung sự kiên cường mà Mạch Khê nỗ lực lắm mới có được. Ngay sau đó, cơn phẫn nộ như thủy triều dâng đầy lồng ngực——

“Ông nói dối! Mẹ tôi không phải người như thế! Ông, là ông ác ý hãm hại bà ấy!”

“Tôi ác ý hãm hại?”

Ánh mắt Lôi Dận càng thêm lạnh băng như tên ma quỷ, sắc bén đến độ có thể đâm thủng trái tim người ta. “Lôi Dận tôi cho đến bây giờ chưa hề làm những chuyện nhàm chán như vậy!”

“Ông nói dối!”

Đôi con ngươi Mạch Khê co rụt lại, ánh mắt đau thương kia một lần nữa gợn lên độ sắc bén. Cô lúc này đây như một chiến sĩ kiên cường bảo vệ sự tôn nghiêm của mẹ, tuy rằng cô chưa bao giờ gặp mẹ mình!

“Sở dĩ ông hận mẹ tôi như vậy là vì bà ấy muốn rời khỏi ông. Mà bà ấy vì sao muốn rời khỏi ông ư? Đúng, vì ông đã thay đổi. Ông không còn là người thiếu niên mười lăm tuổi kia nữa, trong mắt không còn mang nụ cười ấm áp nữa. Mẹ tôi sợ ông, chính trong nhật kí bà ấy đã ghi lại… ‘Dận trở nên thật đáng sợ! ’. Huyết Xà là người như thế nào chứ, mẹ tôi ở bên cạnh lão ta bao nhiêu năm, hẳn là đã quen với những chuyện tàn nhẫn. Nhưng mà, bà ấy lại dùng hai chữ ‘đáng sợ’ để hình dung về ông. Rốt cục năm đó

https://thuviensach.vn

ông đã làm gì? Hắn là cực kỳ tàn nhẫn, nếu không thái độ của mẹ tôi đối với ông sao có thể thay đổi một trăm tám mươi độ được?”

Lôi Dận nhìn chằm chằm cô, trên mặt cũng chỉ là vẻ bí hiểm, dường như có rất nhiều điều được che giấu phía sau nó…

“Muốn biết năm đó tôi làm chuyện gì hả?”

Hắn vươn cánh tay ra, hai tay kéo thân mình mảnh khảnh của Mạch Khê lại, bàn tay rắn chắc nắm hai bên sườn cô, ngay cả khuôn mặt hắn cũng như được vây bởi một luồng khí lạnh…

“Tôi có thể nói cho em!”

Ánh mắt Mạch Khê chợt căng thẳng. Tim cô đập mạnh như muốn bung ra khỏi lồng ngực. Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì đột nhiên bị Lôi Dận kéo đi…Dường như không đợi cô thét ra tiếng chói tai, cả người cô đã bị kéo vào trong toilet…

Không gian xa hoa được ánh đèn tường chiếu sáng, mang theo vẻ tao nhã, sang trọng. Trước tấm gương lớn, cả thân mình Mạch Khê bị ép chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng thực tái nhợt…

Phía sau Mạch Khê là Lôi Dận với vẻ mặt như ma quỷ. Lại thấy bàn tay hắn giơ lên, tháo mấy cúc áo sơmi, để lộ ra lồng ngực rộng lớn. Ánh đèn chiếu ra thứ ánh sáng nhu hòa phủ lên người đàn ông đầy mị lực, lên làn da màu lúa mạch, rắn chắc vô cùng.

Hành vi kỳ lạ của hắn khiến Mạch Khê giật mình, ngây ngẩn cả người, lại thẫn thờ nhìn chằm chằm vòm ngực rộng lớn đầy nam tính của người đàn ông kia. Nhìn được một lúc, hai gò má cô bắt đầu ửng hồng lên. Người đàn ông này, ngực hắn ta cứ dán sau lưng cô, nhiệt độ cơ thể cùng hương nước hoa cứ quấn chặt lấy cô, khiến mặt Mạch Khê có chút nong nóng, tim cũng dần đập thình thịch.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay, tôi sẽ nói cho em biết, chuyện khiến mẹ em sợ hãi năm đó…”

Đôi mắt sắc bén như một thanh kiếm của Lôi Dận không hề chớp, khóa chặt thân hình xinh đẹp của Mạch Khê, nhẹ nhàng khơi lên sự kinh ngạc trong mắt cô.

Thân thể cô nhẹ run lên. Ngay sau đó, bàn tay nhỏ bé của cô liền bị Lôi Dận nắm lấy, đặt lên bả vai hắn…

Ngón tay mảnh khảnh run lên. Mạch Khê có chút không thoải mái, muốn rụt tay về lại bị hắn cầm thật chặt. Cô biết, dưới ngón tay mình là vết tích của vết thương đến chói mắt. Đây là điều cô đã nhiều lần muốn hỏi sau lại không dám.

“Vết thương này…chính là do Huyết Xà ban tặng!”

Ánh mắt Lôi Dận dưới ánh đèn có vẻ u ám, đôi môi mỏng như mang theo luồng khí quỷ dị.

Mạch Khê có vẻ chấn động, kinh ngạc mà nhìn Lôi Dận trong gương, lại thấy đôi môi hắn hơi hé mở. Hình ảnh đó dường như có thể lăng trì một người. Có điều, Mạch Khê nhìn thấy rõ ràng hận ý trong ánh mắt hắn…

Tuy rằng, ánh mắt người đàn ông phía sai vẫn bình tĩnh như trước. Ngay cả khi đối mặt với chuyện quá khứ thì hắn vẫn bình tĩnh như vậy, ngữ khí cũng không có biến đổi gì nhiều, nhưng cô vẫn cảm nhận được hận ý sâu trong lòng hắn. Dường như trải qua thời gian thăng trầm, hận ý trong hắn vẫn không hề tiêu tan.

“Đây là…”

“Là vết thương trúng đạn!” Lôi Dận trực tiếp nói đáp án cho cô.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê sững sờ nhìn người đàn ông trong gương. Ngũ quan cương nghị của hắn giờ khắc này càng có vẻ anh tuấn, khí phách. Vết thương kia dường như vẫn còn để lại cho hắn một đoạn kí ức tang thương.

“Huyết Xà…hắn…Vì sao nổ súng? Chẳng lẽ…”

Đầu óc cô rối tinh lên. Đột nhiên ánh mắt hơi chuyển một chút, nhớ tới nhật kí của mẹ cô liền xoay mạnh người lại, nhìn chằm chằm Lôi Dận, hô hấp cũng chó chút dồn dập…

“Chẳng lẽ hắn phát hiện ra ông và mẹ tôi…”

Lôi Dận cười lạnh, đáy mắt như có chút ý tán thưởng trí tuệ của cô, lại như đang đùa cợt…

“Huyết Xà cũng chỉ là con rắn ngu đần, gã đàn ông ngu xuẩn như vậy sao có thể chủ động phát hiện được!”

Mạch Khê sửng sốt ——

“Cái gì? Chẳng lẽ là ông…”

“Không sai! Lúc trước sở dĩ Huyết Xà biết được chuyện của tôi và Bạc Tuyết, hoàn toàn là do tôi cố ý!”

Lôi Dận nhìn chăm chú vào đôi mắt Mạch Khê, trong đôi mắt kia chính là hình ảnh cường ngạnh của hắn…

Mạch Khê hít mạnh một hơi. Cô cảm giác như tận sâu trong xương tủy đang chảy một luồng khí lạnh, mà luồng khí này cứ như sợi tơ quấn quanh cô.

Vì sao hắn lại làm vậy?

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Lôi Dận tiến tới gần Mạch Khê, gần đến nỗi hắn có thể nhìn thấy nỗi nghi hoặc trong mắt Mạch Khê, khóe môi hắn hơi cong lên.

“Rất đơn giản, vì loại đàn ông đó không có tư cách có được Bạc Tuyết!”

Đầu óc Mạch Khê trống rỗng…

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông tiếp tục quanh quẩn bên tai cô…

“Tôi cho đến bây giờ không thích cùng kẻ khác chia sẻ bất cứ thứ gì! Vì thế, tôi cố ý để Huyết Xà phát hiện ra chuyện kia. Nhưng điều làm tôi không ngờ tới chính là…Huyết Xà thực sự yêu mẹ em!”

Mạch Khê trừng lớn hai mắt, ngẩng đầu nhìn hắn, lại không kịp phòng bị mà ngã vào sâu tận trong đôi mắt xanh lục của hắn, từ đôi mắt đó không khó để nhìn ra sự nguy hiểm của hắn.

Huyết Xà yêu mẹ cô?

Sao có thể? Trong nhật kí, mẹ nói về hắn ta rất tệ, có hình dung thế nào cũng không thể nghĩ nổi hắn là một người đàn ông biết yêu phụ nữ chân thành…

“Năm mười lăm tuổi, tôi muốn đưa Bạc Tuyết đi. Đáng tiếc, chỉ bằng sức mạnh của chính mình thì không phải là đối thủ của Huyết Xà. Hắn phái sát thủ truy đuổi tôi. Năm đó tôi suýt chết, may mà được Hoắc gia cứu nên mới tránh được kiếp nạn.”

Ngữ khí của Lôi Dận lạnh lùng cực độ, ánh mắt u ám như thần chết.

“Sau đó…ông đã trở lại?”

Mạch Khê lớn mật đoán, chỉ có thể như vậy, bằng không hành vi của cha nuôi sao có thể khiến mẹ cô khủng hoảng thế kia!

https://thuviensach.vn

Lôi Dận nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh tế của cô, ngón tay không chút để ý mà vẽ theo sống mũi cô nhưng trong ánh mắt hắn lại mang theo sự lạnh lẽo của Satan.

“Đúng vậy, tôi đã trở lại, cùng với Phí Dạ!”

Ngữ khí hắn thật thong thả, không nhanh không chậm, lại khiến người ta không rét mà run…

“Năm đó, tổ chức Ảnh máu chảy thành sông. Cả tổng bộ, toàn những gương mặt quen thuộc đã chết dưới súng của tôi, không người nào may mắn sống sót. Người ở những chỗ khác không thể tới trợ giúp kịp do sự việc xảy ra quá đột ngột. Khi tôi lên ngồi ở vị trí Chưởng đà của tổ chức Ảnh, không mất đến quá nửa ngày, mà Huyết Xà để có được vị trí này, ước chừng phải đợi mười năm!”

Sâu trong lòng Mạch Khê rùng mạnh một cái…

Máu chảy thành sông…

Tuy rằng cô không biết thực tế lúc ấy như thế nào, nhưng “máu chảy thành song”, bốn chữ này cô không dám tưởng tượng…

Theo bản năng, cô nhìn về phía Lôi Dận, rốt cục cũng hiểu vì sao người đàn ông này chỉ cần người ta liếc một cái đã đủ kinh hãi. Nợ máu trên tay hắn quá nhiều, nhiều đến mức gần như đã thành một bức tường thành mãnh liệt khiến người ta không dám đến gần!

“Năm đó, chỉ có ông và Phí Dạ?”

Khuôn mặt Lôi Dận lạnh lại, “Đúng vậy, chỉ có hai người bọn tôi!”

Thân mình Mạch Khê thật muốn lui về phía sau, đôi mắt cũng không khỏi gợn lên vẻ hoảng sợ…

https://thuviensach.vn

Đáng sợ! Hắn nhất định là ma quỷ, bằng không sao có thể chỉ có hai người đã tiêu diệt toàn bộ tổng bộ tổ chức Ảnh đến máu chảy thành sông? Người này…quả thực là đáng sợ!

“Thế nào, sợ sao?”

Lôi Dận như vô cùng thân thiết kéo cô gần lại, bàn tay to vỗ nhẹ vào sau lưng cô, giọng nói như âm thanh lạnh băng trên không trung vọng xuống…

“Phí Dạ cũng giống tôi, một kẻ là cùng đường, một kẻ là đứa con bị gia đình ném ra ngoài. Lúc hai người chúng tôi đứng lên từ chỗ xác chết, cả người đầy máu, nhưng không phải là máu của chúng tôi, mà là máu của thành viên tổ chức Ảnh.”

Ruột Mạch Khê như co thắt lại, cô cố nén cảm giác run rẩy mãnh liệt ngày càng tăng, “Ông, quá tàn nhẫn…”

Chiếc cằm nhỏ nhắn của cô bị ngón tay người đàn ông nâng lên. Đối diện với cặp mắt u trầm như đêm của hắn, cùng ánh mắt lạnh băng ấy, cô lại càng kinh hãi!

“Tàn nhẫn? Những lời này Bạc Tuyết đã từng nói qua. Lúc trước cô ta lại lựa chọn ở lại bên cạnh Huyết Xà. Tốt! Tôi liền chặt đứt hi vọng của cô ta!”

“Ông làm gì?” Mạch Khê theo bản năng hỏi một câu, cảm giác kinh hãi kia đang không ngừng tăng thêm, càng ngày càng dữ dội…

Con ngươi Lôi Dận thoáng co lại. Hắn cười lạnh một cái, như là tên ma vương vạn ác. Hắn cúi đầu xuống, đôi môi mỏng ghé gát vào tai cô…

“Tôi dùng phương thức trực tiếp nhất, giết Huyết Xà ngay trước mặt mẹ em!”

https://thuviensach.vn

“Ông…làm gì?” Mạch Khê cố nuốt nước miếng, cô cảm giác ngay cả hít thở bây giờ đều khó khăn.

Biểu tình của Lôi Dận rõ ràng lộ ra chút hứng thú. Đôi mắt sắc bén của hắn nhìn khuôn mặt tinh tế của Mạch Khê, nhìn đôi con ngươi trong suốt không che nổi sự sợ hãi của cô như hai hồ nước nhỏ, lại thêm đôi mày mảnh khiến cho ngũ quan của cô thêm hòa hợp, thật tuyệt mỹ. Nhưng…cô cũng là con gái Bạc Tuyết!

“Em có biết, sói sẽ ăn thịt người không?”

Giọng nói lạnh tanh của hắn văng vẳng bên tai Mạch Khê, khiến cô hét lên một tiếng chói tai…

“Ông…ông nói cái gì?”

Khuôn mặt hoa phấn của cô như mất đi huyết sắc. Cô không nghe lầm, hắn…hắn sẽ không ăn thịt người chứ?

Ngay sau đó, ngón tay thon dài của người đàn ông đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khiến cô không thể nào tránh né được nửa phần…

Ngón tay hắn lại miết qua cánh môi đỏ mọng đang run rẩy của cô. Cánh môi cô so với cánh hoa hồng còn diễm lệ hơn, mà vẻ đẹp này còn mang theo nét thanh cao rất riêng.

“Rất đơn giản…Tôi lớn lên trong bầy sói, đương nhiên có học thì phải có đáp…”

“Ông…”

Giọng nói của Mạch Khê thật bất lực, yếu ớt. Cánh môi đỏ hồng cũng dần nhợt đi, như là đóa hoa dần héo dưới ngón tay hắn…

https://thuviensach.vn

Bàn tay Lôi Dận như một cái kìm sắt trụ chặt lưng Mạch Khê, đôi môi ghé sát vành tai tinh xảo, giọng nói cực kỳ đáng sợ:

"Tôi để cho Bạc Tuyết tận mắt nhìn thi thể Huyết Xà bị sói ăn không chừa một mảnh, thậm chí, xương cốt cũng không còn…"

"Đủ rồi! Không cần nói nữa! Aaa…"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê trở nên trắng bệch, cảm giác buồn nôn dâng lên khiến cô xoay người lại, ghé vào bồn rửa mặt nôn khan kịch liệt.

Không phải…

Đây chỉ là cha nuôi cố ý dọa cô, hắn sao có thể tàn nhẫn như vậy được!

Nhưng, vẻ mặt hắn lại không giống như là đang nói dối…

Trong đầu cô bắt đầu hiện lên cảnh tượng kinh sợ…Toàn thân Huyết Xà là máu. Hắn bị bầy sói truy đuổi, chạy không nổi cuối cùng hắn bị sói ăn tươi nuốt sống. Thậm chí là mấy con sói chụm đầu vào xé xác hắn, còn chưa chờ hắn hét lên thất thanh…

Cha nuôi lúc đó thì sao?

Hắn đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn sao? Còn mẹ ở đâu? Cũng ở bên cạnh sao? Nếu đúng là như vậy, thì việc tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này đối với mẹ quả thực là quá kinh hoàng!

Cũng như lúc cô mới vào tòa thành, nhìn thấy cha nuôi giết người, rồi còn cảnh tượng uống máu người kia….

Không!

Không! Sự tình không phải như vậy, nhất định không phải…

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lôi Dận hiện lên vẻ đau lòng như có như không. Nhìn bóng dáng suy yếu của cô, hắn xoay người rời khỏi toilet, nhưng chưa tới một phút sau hắn đã quay lại, vẻ lạnh lùng trên mặt càng đậm hơn…

Trước gương, Mạch Khê tái nhợt như một người giấy. Cô theo bản năng nhìn về phía người đàn ông lạnh băng phía sau, lại nhìn thấy vật trong tay hắn thì không khỏi giật mình sửng sốt.

Chiếc vòng tay này, không phải là cô đã bán đi sao?

Dọc theo chiếc vòng tay, ánh mắt cô lại đi xuống. Thấy ánh mắt hắn hứng thú mà chăm chú nhìn mình, cô lại hạ tầm mắt xuống. Đôi mắt ngang tàng, mãnh liệt kia, cô không hiểu là trong đó cất chứa điều gì nữa.

Đèn tường rọi xuống, cả chiếc vòng đen như càng thêm thần bí. Chiếc vòng độc nhất vô nhị, phối hợp với bạch kim khắc rỗng trông vô cùng xa hoa. Mạch Khê luôn cảm thấy chiếc vòng này thật quái dị, lúc nào cũng như thể có một thế lực hắc ám nào đó ẩn trong nó. Ngoại trừ mấy chi tiết bằng bạch kim còn có gắn thêm đá quý mang đến vẻ nữ tính và họa tiết hình con rắn…

Bên môi Lôi Dận như có như không gợn lên một nụ cười…

Hắn tới gần cô, kéo lấy cô, vuốt ve làn da như tuyết, sau đó đột nhiên… đưa chiếc vòng tới gần, chậm rãi đeo lên…

Mạch Khê cảm thấy da đầu đột nhiên muốn nổ tung ——

“Không, tôi không đeo…” Còn chưa nói xong, lời nói của cô lại bị hành động của Lôi Dận chặn ngang…

Đôi đồng tử của hắn bất ngờ hiện lên vẻ tối tăm mờ ám. Bàn tay to duỗi ra, như là dung túng, lại như là quý trọng, nhẹ nhàng phủ lên lưng cô, dùng giọng nói nhỏ nhẹ chậm rãi nói:

https://thuviensach.vn

“Chiếc vòng tay này vốn là được làm cho Bạc Tuyết, có điều, đeo ở cổ tay em cũng rất được…”

Ngữ điệu của hắn càng ngày càng lạnh, loại uy hiếp này thực khiến cho người ta càng sợ hãi hơn. Mạch Khê lại bắt đầu phát run. Cảm giác lạnh như băng này đã trở lại, thật giống như là sự trói buộc quen thuộc kia lại ùa về, bao phủ lấy khiến cô không thở nổi…

Cô cúi đầu nhìn xuống tay, nhìn xuống hình con rắn, cảm giác y như nó đáng ẩn hiện bò trườn…

Thì ra, vòng tay này là cho mẹ cô…

Loại rung động này, đau xót này cứ như một cảm giác đã qua giấc ngủ đông đang chậm rãi lan ra trong lòng cô.

Lôi Dận nâng khuôn mặt nhỏ nhắn không chút phấn son của Mạch Khê lên, thấy đôi mắt lưu ly của cô vẫn nhìn chằm chằm chiếc vòng. Ánh đèn tường chiếu từ bên kia lại, hắt lên người cô khiến cô trông càng nhợt nhạt hơn, tựa như một đứa trẻ yếu ớt vậy.

“Điều làm Bạc Tuyết thật sự sợ hãi chẳng phải là cảnh tượng Huyết Xà bị sói ăn thịt.”

Hai mắt Mạch Khê mở lớn, đôi con ngươi trong suốt tràn nỗi khiếp sợ…Còn có cái gì?

Lôi Dận cười, đáy mắt lại càng thêm sâu. Hắn nhẹ nhàng nâng bàn tay bên đeo chiếc vòng của cô lên, không nhanh không chậm nói:

“Bạc Tuyết sợ hãi nhất, chính là nhìn thấy tôi…. tự tay lột da Huyết Xà! Khiến hắn không hơn không kém một con rắn!”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê đột nhiên há to miệng. Những lời này khiến cô quá đỗi kinh hãi! Cô muốn há miệng thở gấp, lại phát hiện cổ họng như bị bóp nghẹt. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn Lôi Dận mở miệng, nói những lời tàn nhẫn bên tai mình…

Giọng nói trầm thấp lại cuốn hút như thứ rượu ngon, nhưng lại tràn ngập mùi máu, một chút nhân tính cũng không có…

“Người đàn bà này, muốn ở lại bên cạnh hắn! Được, tôi thành toàn cho cô ta, tôi để Huyết Xà mãi mãi ở lại bên cạnh cô ta. Như vậy không phải là tốt sao?”

“Ông, làm cái gì?” Mạch Khê cảm thấy chuyện càng ngày càng không đơn giản, bởi cô ngửi thấy mùi máu tanh nơi đáy mắt hắn…

“Chính là cái này…”

Lôi Dận cười lạnh, nâng cao cổ tay cô lên khiến cô không thể không nhìn thẳng vào chiếc vòng tay màu đen kia. Cùng với đó, đôi môi mỏng của hắn khẽ nhếch lên…

“Trên này, ngoại trừ đá quý ra, vật liệu chủ yếu là…da của Huyết Xà!”

Luồng khí lạnh đổ ập xuống, nhanh chóng chạy thẳng vào mạch máu Mạch Khê. Cô cảm thấy có bao nhiêu tóc thì cũng đã muốn dựng cả lên, “Ông, ông nói cái gì?”

Kinh hãi nhìn lên chiếc vòng cổ trên tay…Đây là…dùng da người để làm?

Hô hấp của cô trong lúc nhất thời như không thể có được. Bên tai cô vọng đến lời nói đùa của cô bạn thân Đại Ly… “Mạch Khê, vòng tay này sờ vào quái cực kỳ nhá, như là da người vậy…. Ha ha, nha đầu ngốc này, mình nói đùa thôi…”

https://thuviensach.vn

Dù Đại Lị không có nói như vậy, cô đã sớm cảm thấy được vòng đeo tay này có gì đó khác lạ. Đáng tiếc, cả hai người bọn họ đều không nghĩ đến việc vòng tay này thực sự là dùng da người để làm, cả hai——đều không có được sự tàn nhẫn để nghĩ đến chuyện như thế này.

Nơi cổ tay càng lúc càng nặng nề, càng lúc càng lạnh băng khiến Mạch Khê, trong nhất thời khó có thể thừa nhận. Cô đẩy mạnh Lôi Dận ra, hô hấp dồn dập đè ép tiếng thét chói tai xuống, liều mạng mà kéo mở vòng tay, muốn tháo nó ra khỏi cổ tay. Nhưng thật đáng tiếc, chiếc vòng này giống hệt như trước kia, căn bản là không thể tháo được…

“Không, tôi không muốn đeo nó, không muốn…”

Cô liều mạng lắc đầu, nhìn Lôi Dận như một người điên——

“Ông là ma quỷ, ma quỷ không hơn không kém! Ông…ông làm sao có thể tàn nhẫn như vậy? Ông sẽ gặp báo ứng, nhất định sẽ gặp báo ứng!”

Lôi Dận không hề tức giận, ngược lại còn cười. So với sự kinh hoàng của Mạch Khê, hắn quá mức bình tĩnh, quá mức trầm ổn. Hắn duỗi cánh tay dài ra, bàn tay to lớn đầy sức mạnh kéo bàn tay nhỏ bé của cô lại, ngăn cản hành động điên cuồng của Mạch Khê, đôi môi mỏng gần sát bên môi cô:

“Báo ứng? Trên người tôi toàn là mùi của máu, ngay cả thần chết cũng phải né tránh tôi ba phần. Thử hỏi, tôi sẽ gặp báo ứng như thế nào?”

Mạch Khê giận giữ, trừng trừng mắt nhìn hắn, “Tôi không thích vòng đeo tay này, không muốn đeo nó!”

“Đừng thử tháo ra nữa…”

Bàn tay to lớn của Lôi Dận, như thể vô cùng thân thiết sờ sờ mái tóc dài của cô, “Đúng là đã lo lắng việc em có thể sợ hãi, cho nên mới khảm vào

https://thuviensach.vn

đó nhiều đá quý như vậy. Em là con gái tôi nuôi lớn, mỗi thứ trên người em, tôi không thể nào keo kiệt quá mức được.”

Cổ Mạch Khê như thể bị một bàn tay to lớn siết chặt lại, dường như bản thân cô, cho dù muốn nói cái gì cũng không có cách nào mở miệng. Cô tựa hồ nhìn thấy được phía sau lưng cha nuôi chính là một đôi cánh tàn ác, ngay cả nụ cười bên môi cũng hoàn toàn lạnh lẽo. Cô nhìn hắn, thật lâu thật lâu sau đó, toàn bộ sức lực như đã bị hút sạch, chậm rãi…

“Xin ông, buông tha cho tôi…”

Rốt cuộc, cô đã thỏa hiệp. Ngay giây phút này đây, cô đã hiểu rõ cảm giác của mẹ mình, càng thêm hiểu rõ, vì sao mẹ lại nói người đàn ông này tàn nhẫn cùng đáng sợ…

Tàn nhẫn, thường thường không ai mà không có, mà Lôi Dận, là sự đáng sợ thật sự. Có lẽ trong thế giới của hắn, sự trừng phạt vô cùng đa dạng. Không chỉ đơn giản là đổ máu, mà còn là cốt nhục chia lìa. Bởi vì, hắn từ nhỏ đã lớn lên trong bầy sói, mà loài sói cũng chỉ có sự giằng xé cùng cắn nuốt trực tiếp…

Mà hắn, hoàn toàn học được đặc điểm này, hơn nữa lại dùng phương thức trực tiếp nhất để trừng phạt mỗi một người đã từng phản bội hắn.

Nhưng là, người phạm sai lầm rốt cuộc vẫn chính là hắn. Mẹ là người phụ nữ của Huyết Xà, chính là hắn đã xen vào, hơn thế nữa, lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn để lấy đi tính mạng của Huyết Xà. Chỉ là bởi vì, mẹ muốn ở lại bên cạnh Huyết Xà hay sao?

Giờ khắc này, Mạch Khê thực sự cảm thấy bất lực, hoàn toàn bất lực. Sự bất lực đó siết lấy, khiến cô không có cách nào thở được…

Lôi Dận nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, đôi mày anh tuấn hơi hơi nhíu lại, đôi môi mỏng chậm rãi tới gần cô, cái mũi cao xuyên qua những

https://thuviensach.vn

sợi tóc mềm mại cùng hơi thở ấm áp luồn qua tai cô…

“Thực sự là mẹ con liên tâm, ngay cả lời nói cũng giống như như đúc…”

Nói xong câu đó, hắn hé miệng, mạnh mẽ ngậm mút lấy vành tai tinh xảo của Mạch Khê, khiến cho toàn thân cô vì bàng hoàng mà run run.

“Tôi…buông tha cho tôi…Cái gì tôi cũng không muốn biết. Cha nuôi, tôi chỉ xin ông, thả tôi đi đi.” Cánh tay của cô buông thõng, ngay cả nước mắt cũng chảy xuống.

Lôi Dận nhíu mày, đôi môi lạnh như băng nhẹ nhàng chạm trên gò má của cô, lấy đi từng giọt nước mắt rơi ra vì sợ hãi, tiện đà kề sát đôi môi đỏ mọng kia, giọng nói rất nhỏ:

“Không có khả năng, tôi thể buông tha cho em. Cả đời này em đừng nghĩ đến việc chạy khỏi lòng bàn tay tôi, tôi sẽ——bắt lấy em rất chặt!”

Khuôn mặt đầy nước mắt của Mạch Khê đột nhiên biến sắc…

Lôi Dận cười lạnh, thân mình cúi xuống, đôi môi nóng rực cũng theo đó trượt dần, che chặt lại cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Mạch Khê nức nở, thân mình giống như chiếc lá rơi xuống trong cơn gió thu. Hắn thế nào còn có thể như vậy, hắn không có tư cách…không có tư cách sử dụng những cách thức kinh hoàng như thế!

Cô ngừng đánh hắn, theo bản năng khẽ mở hai môi, muốn hít vào một chút không khí. Nhưng, khi cánh môi vừa hé mở, đầu lưỡi nóng rẫy của hắn không khách khí mà luồn vào!

Mùi hương nồng nàn nóng bỏng đầy nam tính ấy tràn ngập trong khoang miệng cô, nhanh chóng chiếm cứ lấy cô.

https://thuviensach.vn

Hắn quá cay độc, quá nguy hiểm, giống như mật ngọt pha đầy độc dược, không nghĩ được rằng, sẽ khiến cho người ta phải trầm luân, nghiện hương vị đó…

Khi hắn rốt cuộc buông Mạch Khê ra, cô nhìn thấy đôi mắt nóng rát của gã đàn ông kia. Ánh mắt kia có sự mạnh bạo, rất trực tiếp, rất có tính chiếm hữu, rất…Mọi thứ, đều khiến cô không có cách nào thừa nhận.

“Khê nhi, tôi rất muốn thương em thật nhiều, vậy nên, ngoan ngoãn nghe lời, không nên chọc tôi tức giận, được không?”

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của người đàn ông vang lên, xuyên thấu lớp hỗn độn trong đầu cô…

Những lời này nói được như thế khiến người ta uất ức, nhưng Mạch Khê biết, đây là lời cảnh cáo của hắn, một phương thức cảnh cáo của riêng hắn…

Muốn rời đi sao?

Có lẽ, năm đó mẹ cô cũng đã từng như thế, trong tuyệt vọng đằng đẵng cũng chỉ có tuyệt vọng, chết, lại trở thành cách giải thoát nhẹ nhàng nhất…

———————————

Một lần nữa trở về tòa thành Bạc Tuyết, Mạch Khê càng ngày càng trở nên trầm mặc. Tất cả người hầu đều cẩn thận dè dặt hầu hạ từng ly từng tý. Quản gia Hàn Á lại nhìn thấy rõ ràng hơn nỗi đau cùng thương tiếc trong mắt Mạch Khê, mỗi ngày đều nghĩ ra ý tưởng chọc cô vui vẻ, nhưng mỗi lần đều chấm dứt trong thất bại.

Đối với Mạch Khê, Lôi Dận trông giữ càng thêm nghiêm ngặt. Chẳng những phái vệ sĩ bảo vệ cùng quản lý nhất cứ nhất động của cô trong hai mươi tư giờ, ngay chính hắn, hàng đêm cũng trở về tòa thành. Cho dù phải

https://thuviensach.vn

sang nước ngoài chủ trì hội nghị, cũng cố hết sức mà bay về trong đêm. Nếu quay về không kịp sẽ phái Phí Dạ ở lại bên người Mạch Khê.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê càng ngày càng nhợt nhạt hơn, cho dù chuyên gia dinh dưỡng là người chuyên sâu nhất, nhưng vẫn không thể cứu vớt nổi dung nhan tái nhợt ấy của cô…

Hoàng hôn nhàn nhạt, những đám mây lớn nơi chân trời tụm lại thành một cụm xinh đẹp, nhẹ nhàng buông rơi xuống dưới, như phác họa bóng dáng gần như trở thành u hồn trong hoa viên kia.

Việc đầu tiên Lôi Dận làm khi trở về từ công ty là đi đến vườn hoa. Khi đó, hắn có chút thảng thốt. Cách đó không xa là bóng dáng nhạt nhòa của một cô gái, dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào. Chỉ như thế, lòng hắn, trong nhất thời đau đớn!

Cách đó không xa, Mạch Khê đang ngồi trên tấm thảm mỏng, giữa những tầng hoa Ngọc Sơn Bạc Tuyết, những đóa hoa trắng tinh giống như những bông tuyết, cùng với làn gió thanh mát của buổi chiều tà phiêu tán trong không trung. Váy áo màu trắng nhạt như một cơn mơ, cô gái nhỏ có chút ngây ngốc nhìn về phương xa, ánh mắt bình thản, sắc mặt thanh khiết như ánh trăng…

Lôi Dận cho đến bây giờ cũng không biết, thì ra màu trắng cũng có thể xinh đẹp đến như vậy, xinh đẹp nhưng lại là muôn vàn đau đớn. Loại đau đớn này, vừa như va đập trong lồng ngực của hắn từng hồi từng hồi, lại cũng giống như con sóng cứ quanh quẩn. Nhất là từng tầng từng tầng hoa Bạc Tuyết lay động quanh người Mạch Khê, thật giống như tuyết trời bay trong không gian. Cảm xúc quá mức bình tĩnh và thuần thục của cô như thể không muốn kẻ sau lưng mình biết được.

Giờ khắc này, Lôi Dận lại rất muốn, rất muốn ôm cô vào lòng, ôm thật chặt…

https://thuviensach.vn

Trong không khí dường như có hương nước hoa nhẹ dịu…

Mạch Khê nhẹ nhàng quay đầu lại, ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước, giống như đóa hoa Bạc Tuyết không còn một chút hơi thở của sự sống kia. Khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn trên lối vào vườn hoa, gương mặt xinh đẹp vẫn lành lạnh có chút bi thương.

Lôi Dận bước tới, thấy hai chân thon dài của cô lộ ra trong không khí, ánh mắt vốn thân thiết bỗng có chút không vui cùng khắc nghiệt rất nhỏ, nhưng ngữ khí vẫn trầm thấp như trước.

“Sao em lại chạy tới đây?”

Mạch Khê dần dần cụp mắt xuống, không nói gì, chỉ là một lần nữa rời ánh mắt về vị trí ban nãy, nhìn những đóa hoa lay động, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh có một tia khao khát…

Trên đỉnh đầu khẽ vang lên tiếng thở dài của người đàn ông. Ngay sau đó, hai cánh tay hắn duỗi ra, bế cả người cô lên. Trên chiếc ghế giữa bụi hoa, trong ánh trời chiều đang ngả dần về phía Tây, bóng dáng quá mức cao lớn của người đàn ông hoàn toàn bao phủ lấy thân thể bé nhỏ của cô gái trong lòng…

“Nghe Hàn Á nói, hôm nay em ăn xong phần ăn của mình, rất ngoan.” Lôi Dận ôm cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vào lòng bàn tay, cũng nhẹ nhàng mà ôm lấy thân mình cô.

Lông mi thật dài của Mạch Khê có chút giật giật, tựa như thong thả phiêu diêu, lại để lộ ra sự bất lực nhợt nhạt cùng xinh đẹp đến nỗi khiến người đàn ông lạnh lùng này càng thêm đau lòng, không muốn buông tay.

Thấy Mạch Khê không nói lời nào, Lôi Dận nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, lấy trong túi áo một sợi dây chuyền mặt ngọc cực kỳ trong sáng. Dưới ánh sáng của tịch dương, nó càng thêm xinh đẹp…

https://thuviensach.vn

“Đây là tôi vô tình nhìn thấy, tuy tính chất của nó chỉ là thủy tinh bình thường nhưng có một cái tên rất dễ nghe——‘lệ tình nhân’. Kiểu dáng rất độc đáo, vậy nên tôi mua cho em.”

Mặt dây chuyền là một viên ngọc thủy tinh giống như nước mắt nằm bên trong bàn tay rộng của Lôi Dận. Mạch Khê lãnh đạm nhìn thoáng qua, ánh mắt chấn động một chút. Viên ngọc thủy tinh này trong sáng đến khiến người ta đau lòng, trong suốt như thể sắp biến mất. Rất đẹp, thật sự rất đẹp…

“Thích không?” Lần đầu tiên, Lôi Dận nhẹ nhàng hỏi ý nguyện của cô.

Mạch Khê gật đầu, trong bình tĩnh lại có sự ngoan ngoãn, đẹp đến dị thường, kinh tâm động phách.

Lôi Dận thỏa mãn nhếch môi, tự mình đeo chiếc dây chuyền lên cổ cô. Làn da nhuận ngọc làm nổi bật sự trong sáng của thủy tinh, ẩn dưới sóng tóc mềm mại của cô…

Tịch dương buông xuống, người đàn ông lại một lần nữa ôm cô vào lòng, chỉ là lẳng lặng ôm cô. Bóng dáng hai người trông thật hòa hợp trong ánh sáng mờ nhạt cuối trời…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26

Vận Mệnh Này Là Ngoài Ý Muốn Hay Vẫn Là Nhất Định?

Dưới ánh mặt trời, chiếc xe sang trọng giống như con cá kình xuyên qua ngã tư đường…

Ở vị trí cạnh lái xe, ánh sáng nhè nhẹ chiếu lên gương mặt lẳng lặng của Mạch Khê, tựa như đóa hoa trải qua sóng gió sẽ nở rộ vẻ đẹp tuyệt thế nhất, sau đó chỉ giữ lại một nét đẹp thật bình dị.

Cô như một bức tượng búp bê pha lê trong sáng, thân mình mềm mại dựa vào trên ghế xe. Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng nghiêng, xuyên qua cửa kính xe, cô nhìn hết thảy phồn hoa bên ngoài. Ánh mắt cô như đang chú ý đến điều gì đó, lại như xuyên qua chốn đô hội để chìm đắm trong suy nghĩ tự vấn bản thân.

Tóm lại là, cô vẫn như cũ, trước sau như một trầm mặc. Sắc mặt không vui cũng không buồn. Mái tóc quăn mềm xõa tung trên đầu vai, trên người cô tràn ngập mùi hương nhàn nhạt, quần áo thơm ngát dịu dàng, để lộ ra một sự ngoan ngoãn thỏa hiệp chưa từng có.

Không sử dụng lái xe của tòa thành, mà Lôi Dận tự mình lái xe. Đối với sự nghe lời của cô sau khi trở về, tuy nói rằng hắn thật vừa lòng, nhưng mỗi lần khi cô dùng đến ánh mắt chất chứa khát vọng để nhìn lũ chim ngoài cửa

https://thuviensach.vn

sổ, hắn cuối cùng vẫn ra quyết định này, mang cô theo bên người, bất luận là khi đi công ty hay đi họp.

Bắt đầu kể từ khi Mạch Khê tám tuổi đến sống ở tòa thành, chưa từng là một cô gái dễ dàng thỏa hiệp. Lần này cô yên lặng khác thường như vậy, khiến Lôi Dận ít nhiều cũng có chút hồ nghi. Sự yên tĩnh cùng an phận khác thường như thế không giống cô, vậy nên, hắn dường như càng phải cẩn thận một chút.

Thế nhưng hắn lại có một chút ngạc nhiên mà phát hiện... chỉ cần ôm cô gái này trong lòng, tâm tư bình ổn của hắn dường như có được sự thỏa mãn từ trước đến nay chưa từng có, như thể chỗ trống kia, nơi đã hoang vắng thật lâu kia, nay đã được lấp đầy…

Nói hắn bá đạo cũng được, ích kỷ cũng thế, nếu hắn cũng không bài xích loại cảm giác xa lạ này, thì cứ như vậy kéo dài đến vĩnh viễn thì tốt rồi.

Dường như điều hòa trong xe khiến người ta có chút khó thở, Mạch Khê rốt cuộc cũng có động tác. Cô vươn ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng ấn một nút ở cửa xe xuống.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, khi ánh mắt bình tĩnh của cô có nơi ngừng lại, cô khôi phục động tác cùng dáng vẻ như trước, giống hệt một con rối, nhìn ngã tư đường đầy rộn ràng nhốn nháo ngoài cửa sổ.

Trong không khí thoang thoảng đưa theo mùi hạt thông thơm ngát, tựa như tơ nhện cùng làn gió tươi mát thổi vào trong xe. Hương vị này có chút hiệu quả nâng cao tinh thần, đôi con ngươi ảm đạm và bình thản của Mạch Khê hơi chấn động một chút, như là làn gió mát thổi nhẹ qua mặt nước, khiến những làn sóng lăn tăn nhẹ nhàng gợn lên…

Bên ngoài cửa sổ xe, những người đi trên đường đều vội vội vàng vàng, đều có công việc bận rộn của chính bản thân mình. Ánh mắt Mạch Khê dần

https://thuviensach.vn

dần tràn ngập ai oán, nhìn những người đi đường, hoặc bận rộn, hoặc nhàn nhã, mỗi người đều tràn ngập sức sống tươi vui. Mà cô, giống như một con rối gỗ ngồi trong xe, bên cạnh người đàn ông này, không thể đi bất kỳ nơi đâu, không thể rời khỏi hắn nửa bước.

Thậm chí, việc học của cô, sự nghiệp ca hát của cô; thậm chí, những mối quan hệ bạn bè của cô đều vì sự bá đạo của người đàn ông này mà 'mắc cạn'…

Xe hơi chuyển bánh vào lề đường rồi ngừng lại…

Bàn tay thon dài của người đàn ông chuyển động, mang theo mùi hương ôn hòa của riêng hắn nhẹ nhàng xoay khuôn mặt cô lại, đáy mắt vẫn bình tĩnh lạnh nhạt lại có một tia thăm dò cùng khắc nghiệt không hề che giấu...

"Suy nghĩ cái gì?"

Tuy rằng bộ dáng thất thần của cô rất đẹp, rất động lòng người, nhưng hắn vẫn không cho phép trong ánh mắt của cô không hề có hắn. Cô chỉ có thể nhìn hắn! Chỉ cho phép nhìn hắn!

Khuôn mặt anh tuấn dị thường trước mắt mang theo một cảm xúc rõ ràng là không vui. Ánh mắt Mạch Khê rốt cuộc cũng rõ ràng lại mà ngắm nhìn, sau khi tiếng nói trầm thấp từ đỉnh đầu vọng xuống, đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, gần như thảng thốt:

"Bọn họ sao lại vội vã vậy?"

Mi tâm Lôi Dận hơi nhíu lại, nhìn theo ánh mắt của cô lúc nãy, ngoại trừ những người qua đường đang đi tới đi lui vì công việc, không có điều gì khác thường cả. Bọn họ? Cô là đang hỏi hắn rằng những người qua đường kia đang vội vã vì điều gì sao?

Đúng là vấn đề kỳ quái!

https://thuviensach.vn

Bàn tay to lớn khẽ vuốt mái tóc dài của cô, làn gió mát kia thổi tung sợi tóc rối. Ngón tay thon dài của hắn sửa sang một chút khiến mái tóc ấy lại một lần nữa trở nên mềm mại…

“Khê nhi, sau khi đến công ty, ngoan ngoãn nghỉ ngơi trong văn phòng tôi, không được đi đâu cả. Chờ tôi họp xong, em muốn đi đâu chơi, muốn ăn cái gì, tôi sẽ dẫn em đi.”

Giọng nói thấp thuần khuyên nhủ, nghe vào càng giống như đang mệnh lệnh. Nhưng, có thể nghe ra trong đó sự cưng chiều không dễ thấy được.

Mạch Khê không trả lời hắn, mà cụp mắt, trầm mặc. Có đôi khi đây cũng là biểu hiện của sự thỏa hiệp. Trừ điều này ra, cô không biết nên có biểu tình như thế nào, chẳng lẽ còn muốn mang ơn hay sao?

Cô ngoan ngoãn nghe lời khiến cho Lôi Dận vừa lòng nhếch môi. Thân hình cao lớn hơi xoay lại, đôi môi mỏng mang theo ý cười rất nhẹ liền đặt một nụ hôn xuống trán cô. Nụ hôn này, tuy rằng rất nhẹ, lại mang theo ý chiếm hữu rõ ràng. Cùng lúc đó, giọng nói trầm thấp kia một lần nữa vang lên bên tai cô:

“Khê nhi, thế giới ngoài cửa sổ xe có cái gì đẹp đâu, nó chỉ làm em thêm phiền lòng…”

Ánh mắt của người đàn ông hiện lên sự bá đạo và chiếm hữu hoàn toàn. Hắn nâng tay muốn đóng cửa sổ xe xuống. Ngay lúc cửa sổ đang hạ xuống, một âm thanh đầy vui vẻ vang lên.

Mạch Khê theo bản năng nhìn qua...

Là một tiệm kẹo!

Giống hệt như trong thế giới cổ tích vậy, những mô hình kẹo lớn nhỏ được trang trí xinh đẹp đến không tưởng tượng được. Những ‘ngũ thải tân

https://thuviensach.vn

phân’ (năm màu chính: vàng, xanh, đỏ, trắng, đen. Đại ý là nơi đó có nhiều thứ, phong phú đủ loại) thật thật giả giả xếp cùng một nơi, đều biến thành những vật trang sức đẹp nhất.

Bên ngoài tiệm kẹo, những nữ nhân viên đầy nhiệt tình của cửa hàng đang mặc trang phục hình kẹo phát tờ rơi, trên mặt đều đầy những nụ cười vui vẻ từ tận đáy lòng…

Trong lúc nhất thời, Mạch Khê nhìn đến ngây ngốc…

Lôi Dận nhìn thấy cô có chút nghiêm túc khác lạ, cũng thấy ánh mắt cô dường như gợn lên điều gì đó, nhìn theo âm thanh náo nhiệt đó, đôi mày anh tuấn nhẹ nhàng nhíu lại, khóe môi hắn tựa như vì buồn cười mà giần giật, hắn nói nhỏ:

“Thích kẹo?”

Mạch Khê nhẹ nhàng gật đầu. Kỳ thực, cô không thích kẹo mà là thích những màu sắc rực rỡ này, còn có những nụ cười tươi tắn dào dạt trên gương mặt của nhân viên cửa hàng. Nụ cười này, cô cũng đã từng có…

Giờ khắc này, Mạch Khê thế nhưng rất muốn tìm kiếm điều mà bản thân mình đã đánh mất.

Còn người đàn ông này, hắn không hiểu, vĩnh viễn cũng sẽ không biết…

Lôi Dận thấy thế, ý tứ cưng chiều bên môi dường như càng nồng đậm hơn. Hắn nhéo nhẹ cái mũi xinh đẹp của cô, nhẹ nhàng nói, “Đúng là tiểu nha đầu! Chờ tôi!”

Nói xong, hắn đẩy cửa xe ra...

“Cha nuôi..." Mạch Khê bất ngờ lên tiếng, quay đầu nhìn về phía Lôi Dận, bàn tay nhỏ bé như có chút lo lắng mà nhanh chóng kéo lấy cánh tay

https://thuviensach.vn

hắn.

Lôi Dận quay đầu, nhìn dọc theo cánh tay mảnh khảnh của cô lên trên, đôi con ngươi vốn lãnh đạm dường như có chút vui mừng. Hắn nâng tay đóng lại cửa xe lần nữa, cầm ngược tay cô, vây bọc lấy bàn tay bé nhỏ này bên trong lòng bàn tay to lớn của hắn, giống hệt như, hắn đang nắm trong tay mình nhân sinh cùng vận mệnh của cô. Hắn tới gần cô, đôi môi mỏng thoát ra những lời nói nhỏ:

"Rốt cuộc cũng mở miệng gọi tôi?"

Ánh mắt Mạch Khê không có sự sợ hãi, giống như mặt hồ không chút gợn sóng, phản chiếu ngược hình ảnh của người đàn ông kia, phản chiếu sắc mặt lạnh lẽo cùng đường nét quá anh tuấn của hắn. Cô nhẹ nhàng nói, "Tôi có thể xuống xe, tự mình lựa chọn không?"

Tuy rằng ánh mắt cô vẫn bình thản như nước, nhưng là, trong giọng nói nhẹ nhàng thờ ơ ấy lại tràn ngập chờ mong…

Từ khi nào, ngay cả muốn hít thở bầu không khí non tươi bên ngoài cũng là một loại xa xỉ?

Lôi Dận lẳng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sự vui mừng trong đáy mắt lặng lẽ lui xuống, giống như cơn thủy triều vừa rút, sự bình tĩnh nhất quán thay thế. Khuôn mặt anh tuấn giống như điêu khắc lóe lên ánh sáng khiến người ta không nắm bắt được. Hết thảy đều quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi khiến hy vọng nho nhỏ trong lòng Mạch Khê vừa dâng lên, lại dần dần trôi qua…

Thật lâu sau đó...

"Có thể, tôi đi cùng em." Người đàn ông rốt cuộc cũng mở miệng. Giọng nói thấp lại trầm, thuần hương giống như một loại rượu phủ bụi đã hơn một ngàn năm…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê thở ra một hơi, ít nhiều cũng giật mình sửng sốt trong chốc lát, rồi nhẹ nhàng gật đầu một cái. Lôi Dận xuống xe trước, lại vòng đến vị trí bên cạnh mở cửa xe.

Giờ khắc này, ánh mặt trời như những hạt bụi vàng chiếu xuống phủ lấy người Mạch Khê. Ngay cả quần áo cũng đầy hương vị của nắng trời, lại có một chút hương hạt thông nhẹ dịu rất riêng của bầu không khí kia.

Ánh mặt trời cùng lúc đó cũng phủ kín trên người Lôi Dận, bóng dáng cao lớn như thần đế, hoàn toàn bao trùm lấy thân hình Mạch Khê. Người đàn ông quá mức anh tuấn, cô gái xinh đẹp đầy tinh tế, cảnh tượng này đủ khiến người qua đường phải chú ý mà nhìn ngắm…

Hai chiếc xe của đám vệ sĩ trước sau cũng đã sớm ngừng lại, gặp xe của Lôi Dận, cửa xe của họ lập tức mở ra. Khi đám vệ sĩ vừa thò đầu ra, liền bị một tay của Lôi Dận khoát lên, ngăn lại.

Cánh tay rắn chắc vòng qua thắt lưng Mạch Khê, tuy rằng rất nhẹ nhàng nhưng cô không có cách nào để tránh thoát được. Đôi nam nữ quá mức xuất sắc như thế này khi hướng đến tiệm kẹo náo nhiệt, những nhân viên cửa hàng nhìn một cái rất rõ ràng, đều kéo hết lại đây.

Trong không khí, ngoài mùi thoang thoảng của hạt thông còn có vị kẹo rất ngọt ngào. Trong chớp mắt, Mạch Khê rất ngạc nhiên. Cô cho tới bây giờ chưa từng thấy qua kẹo còn có thể có nhiều hình dáng cùng màu sắc như vậy, đáng yêu đến mức khiến cô muốn nghẹt thở.

“Tiểu thư ơi, hôm nay là ngày chúng tôi khai trương đó, chọn làm kẹo hình của chính mình đi, cô chắc chắn sẽ rất thích.”

Giọng nói của cô nhân viên trẻ trong cửa hàng đầy nồng nhiệt. Các cô là người buôn bán, nhìn người luôn rất chuẩn. Cô gái này nhìn thế nào cũng giống như người có tiền, đặc biệt là người đàn ông bên cạnh cô ấy nữa.

https://thuviensach.vn

Diện mạo hiên ngang không nói, nhìn bộ âu phục đầy sang trọng kia, phàm là người sáng suốt vừa thấy sẽ rõ ràng đây là tầng lớp nào.

Mạch Khê nghe xong, trên mặt lướt qua một vẻ nghi hoặc...

“Kẹo của chính tôi ư?”

“Đúng vậy, chúng tôi sẽ làm theo yêu cầu của cô, thiết kế hình kẹo cô thích.”

“Thật sao? Thật kỳ diệu…”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê tựa như cũng có hương vị của ánh sáng mặt trời, bên môi cũng là ý cười nhẹ, “Dáng vẻ của tôi cũng có thể làm thành kẹo được sao?”

Nhân viên cửa hàng gật đầu, “Đương nhiên ạ. Chúng tôi có thể căn cứ vào dáng vẻ của cô, sau đó thiết kế hình tượng hoạt họa [1] của cô. Cô còn có thể lựa chọn màu sắc cô thích để phối hợp. Làm xong nhất định rất dễ thương.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê sáng lên, “Nó có thể bị tan chảy hay không?”

“Cô yên tâm, loại này tính đường được xem xét điều chế rất kỹ, sẽ không chảy ra đâu. Nhưng mà, nếu làm kẹo hình hoạt họa của cô, cần một thời gian hơi dài, bởi vì chúng tôi sẽ làm hình tượng thật tinh tế cho cô.” Nhân viên cửa hàng nhắc nhở một câu.

Nghe xong những lời này, đáy mắt tràn đầy vui mừng của Mạch Khê dần dần biến mất. Cô theo bản năng nhìn về Lôi Dận đứng bên cạnh, muốn nói rồi lại thôi.

https://thuviensach.vn

Dường như nhìn thấu tâm tư cô, Lôi Dận hờ hững nhìn về phía nhân viên cửa hàng, giọng điệu lạnh lẽo hỏi, “Ước chừng cần thời gian bao lâu?”

Nhóm nhân viên cửa hàng luôn luôn dùng ánh mắt ái mộ nhìn Lôi Dận giờ có chút hoảng sợ. Giọng nói của người đàn ông này rất lạnh, cho dù dưới ánh sáng mặt trời, các cô vẫn cảm thấy rõ ràng hơi thở lạnh lẽo từ trên người hắn tản ra, thật giống như là, trong nháy mắt có thể đóng băng người khác vậy. Cô ta không khỏi rùng mình một cái mới có thể trả lời:

“Tiên sinh, ước chừng khoảng nửa giờ…”

Mạch Khê càng thêm trầm mặc, nửa giờ…

Lôi Dận nhíu mày một chút, nâng cổ tay nhìn, lại lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn dần hiện vẻ cô đơn của Mạch Khê, trong mắt hắn phiếm lên vẻ đau lòng. Hắn không nói gì nữa, trong mắt thoáng một chút suy xét, sau đó lấy điện thoại di động nhấn một dãy số...

“Phí Dạ, lùi hội nghị hôm nay khoảng nửa giờ!” Ngữ điệu lạnh lùng thả xuống mệnh lệnh.

Một màn này, đủ có thể khiến Mạch Khê chấn động cùng kinh ngạc rồi. Cô bỗng dưng ngẩng đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng bên cạnh, đôi mắt đẹp cũng tràn ngập sự nghi hoặc hết sức rõ ràng. Cô như đang nằm mơ vậy, hắn thế nhưng có thể dễ nói chuyện như vậy, chuẩn bị chờ cùng cô nửa tiếng ở đây, chỉ vì làm kẹo hay sao?

Sự khiếp sợ trong mắt cô không lâu đọng lại trong mắt Lôi Dận. Hắn nâng tay, khẽ vuốt mái tóc dài của cô, ngữ khí lạnh nhạt nhưng trong đó lại tràn ngập vẻ dịu dàng như với người yêu...

“Nếu đã thích vậy thì làm đi.”

Mạch Khê không khỏi há miệng ngạc nhiên…

https://thuviensach.vn

Đôi môi mỏng vốn cương nghị của Lôi Dận bỗng nhấc lên một độ cong không dễ phát hiện, nhất là nếp nhăn trên mặt khi cười. Hắn lẳng lặng nhìn gương mặt quá mức kinh ngạc của cô. Thật ra hắn cũng đang vội, nhưng không hiểu sao khi ra quyết định này, hắn phát hiện ra mình thoải mái hơn rất nhiều…

Xem ra, Mạch Khê dù sao cũng chỉ là một cô gái nhỏ mới mười tám tuổi bình thường. Ở độ tuổi này vẫn không thể thoát khỏi được sự say mê mấy thứ đồ vật dễ thương. Ở đây lại có vài cô gái vừa nhìn qua có lẽ là cùng tuổi với cô, cô dường như càng thích nhập vào trong đó.

[1]: Như chibi, một phong cách vẽ rất dễ thương của Nhật.

Nhóm nhân viên cửa hàng hâm mộ không thôi, bắt đầu bắt tay vào công việc đang lu bù lên. Trong đó có một người lớn gan bước tới, giọng nói mang theo sự hồ hởi tự đáy lòng...

“Hai vị hẳn là người yêu? Thật sự rất xứng đôi. Kỳ thật hai người có thể làm một đôi kẹo tình nhân nha, hôm nay có rất nhiều đôi đến chỗ chúng tôi làm tượng kẹo này đấy.”

Mạch Khê nghe xong, ngẩn người, vẻ mặt thay đổi đột ngột. Gò má vốn tái nhợt bỗng dưng cũng ửng hồng, cô vội vàng giải thích, “A không phải, chúng tôi không phải..."

“Có thể, làm một đôi đi.”

Lôi Dận bất ngờ lên tiếng ngắt lời Mạch Khê, xoay mặt nhìn về phía nhân viên cửa hàng bên kia, giọng nói trầm ổn lại mang theo quyền uy vốn có.

“Nửa giờ, có thể không?”

“Có thể, có thể! Cam đoan sẽ hoàn thành!”

https://thuviensach.vn

Nhân viên cửa hàng cười toe toét. Được một người đàn ông giống như vừa bước ra từ một câu chuyện cổ tích lãng mạn nhìn chăm chú như vậy, thật là một chuyện đủ khiến con người ta trở nên hưng phấn không thôi. Cô nhân viên nhìn Mạch Khê, “Tiểu thư, bạn trai cô đối với cô thật tốt. Hai vị, mời đến phòng chờ ngồi.”

Mạch Khê há miệng đủ lớn để nhét vào một quả trứng gà, cô nhìn Lôi Dận như thể đương nhìn người ngoài hành tinh vậy. Từ khi nào hắn trở nên thấu tình đạt lý như thế? Nhưng mà, hắn có thể đồng ý với lời đề nghị của nhân viên cửa hàng thật sự khiến cô rất kinh ngạc, cứ thế mà làm một đôi tình nhân hoạt họa bằng kẹo sao?

Thứ nhất, cô rất khó có thể tưởng tượng được bộ dáng theo hình tượng hoạt họa của hắn. Hắn cao cao tại thượng như vậy, là người đàn ông lạnh lùng đầy nghiêm túc như vậy, hình tượng hoạt họa của hắn sẽ như thế nào?

Thứ hai, hắn cùng cô căn bản không phải là người yêu, vậy mà hắn lại không có phản bác hay lấy lí do thoái thác cho những câu hoang đường đó?

Cô không hiểu vì sao hắn muốn làm như vậy.

Mạch Khê đột nhiên phát hiện, người đàn ông này càng lúc càng khó hiểu. Có lẽ, cô cho tới bây giờ cũng không biết rõ hắn…

———————————

Thời gian trong tiệm kẹo từng giây từng phút trôi qua, tuy rằng mặt tiền của cửa hàng nhìn qua có vẻ nhỏ, nhưng cũng chỉ là “Chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng câu toàn” (câu toàn: đầy đủ - tuy nhỏ nhưng vẫn có những thứ cơ bản nhất). Nơi này chẳng những có những người làm kẹo chuyện nghiệp nhất, lại còn chọn lựa những nguyên liệu tốt nhất, ngay cả những nhà thiết kế kẹo đều từ quốc tế đến và đã nhận được rất nhiều lời khen.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận rất có tính kiên nhẫn mà ngồi bên cạnh Mạch Khê, còn Mạch Khê tò mò nhìn những nhà thiết kế kẹo kia đang dựa theo hình tượng của hai người mà làm kẹo. Đây là lần đầu tiên cô có thể được nhìn gần như thế để xem rõ cách chế tác kẹo là như thế nào, trong mắt toàn là bất ngờ vui vẻ cùng hưng phấn không thôi.

Bên ngoài tiệm kẹo đều có rất đông những người qua đường, nhưng bọn họ không phải đang nhìn kẹo, mà là kinh ngạc đánh giá đôi nam nữ đang ngồi trong phòng chờ. Ngoại hình quá xuất sắc của hai người thực khiến người ta không thể dứt mắt ra được.

Dường như đã xem có chút mệt, Mạch Khê ngẩng đầu xoa bóp gáy đang phát đau, cũng không chú ý mà nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh. Hắn dường như rất chuyên chú nhìn từng động tác của nhà thiết kế, con ngươi lạnh lùng không hề có một chút gì gọi là không kiên nhẫn.

Vầng sáng nhàn nhạt bao phủ Lôi Dận, như nhẹ nhàng viền lấy từng đường cong, khiến sườn mặt cương nghị kia được đặc tả càng thêm sâu, nhất là sống mũi cao và thẳng. Trong sách nói, người đàn ông nào có mũi càng cao thì đại biểu cho dục vọng chinh phục, và sự thành công trong đời lại càng rực rỡ hơn. Hắn là như vậy rồi, chỉ có ba mươi hai tuổi, hắn đã nắm trong tay mạch máu của nền kinh tế hai phái hắc bạch. Người thành công như hắn, hết thảy tựa hồ đều ‘thuận lý thành chương’ [2] như vậy.

Trong lúc nhất thời, Mạch Khê thế nhưng lại quên rời ánh mắt đi, đôi mắt nhẹ nhàng lưu chuyển, như ngọc lưu ly xinh đẹp lộng lẫy lặng lẳng nhìn hình dáng ngũ quan cương nghị, anh tuấn của Lôi Dận, cứ nhìn mãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa hồ đã hơi hơi ửng hồng…

Giữa không trung, đột nhiên đôi mắt người đàn ông chuyển động, nhìn thẳng vào mắt cô. Tựa như nhận thấy tâm tư đang biến hóa của Mạch Khê, khóe môi cương nghị của hắn hơi nhếch lên, đáy mắt lướt qua vẻ cưng chiều...

https://thuviensach.vn

Nội tâm đang lơ đãng của Mạch Khê kinh hoàng một chút. Cô vội vàng xoay gương mặt nhỏ nhắn lại, làm thế nào cũng không có cách bình ổn được, mà không chỉ tâm, thậm chí, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên có chút dồn dập. Tại sao lại có thể như vậy? Vừa mới lúc nãy, cô lại có thể ảo tưởng, nếu bọn họ thực sự là người yêu của nhau…

Không được!

Trời ạ! Làm sao có thể nghĩ như vậy, trong đầu cô không thể có loại ý nghĩ hoang đường đến mức này! Hắn là cha nuôi của cô, thậm chí... rất có khả năng còn là cha ruột của cô nữa…

Nghĩ đến đây, tâm Mạch Khê vừa kinh hoàng lại tràn ngập đau đớn như bị một bàn tay bóp chặt vậy!

“Không nên suy nghĩ bậy bạ!” Giọng nói ma mị của Lôi Dận nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, giống như thôi miên, an ủi nội tâm đang đau đớn của cô.

Cùng với giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp của hắn, tim Mạch Khê cũng ‘thình thịch’ một tiếng. Ánh mắt hắn quá sắc bén, tựa như ngay cả suy nghĩ trong lòng cô cũng có thể nhìn thấy được. Chỉ là... hắn làm sao có thể như vậy, không chút kiêng nể gì xâm phạm tâm tư cô chứ?

“Tôi, tôi không hiểu ông đang nói cái gì hết. Tôi không có miên man suy nghĩ…” Giọng điệu của cô có chút kích động, hy vọng có thể cứu vớt được một chút tâm tình đương hỗn độn này.

Lôi Dận không giận, ngược lại còn cười, bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô. Động tác này hàm chứa một chút cưng chiều, nhìn qua giống như đang đối xử với một con vật cưng, hoặc như với con gái, và lại càng giống như với một người yêu…

https://thuviensach.vn

Nhóm nhân viên của cửa hàng luôn dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Mạch Khê. Được một người đàn ông anh tuấn đến như vậy yêu, đây là điều hạnh phúc nhất rồi.

Mạch Khê bị ánh mắt kia nhìn đến cả người không được tự nhiên. Cô ngoảnh gương mặt nhỏ nhắn qua, cố gắng thoát khỏi bàn tay to lớn của Lôi Dận. Ánh mắt có chút xấu hổ chuyển sang một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn lơ đãng dừng ở đoạn đường bên ngoài...

Đôi mắt vốn đang rất mất tự nhiên, sau khi nhìn thấy bóng dáng rất quen thuộc ở con phố đối diện bỗng đột ngột xảy ra biến hóa. Sắc thái trên khuôn mặt xinh đẹp thay đổi rất nhanh, như đột nhiên phản ứng lại một điều gì đó. Vào lúc tất cả không hề chú ý, cô chạy ra ngoài!

Lôi Dận cũng không dự đoán được một màn bất thình lình như thế, thân mình cao lớn cũng đột ngột đứng lên. Bóng dáng bé nhỏ của Mạch Khê đang chạy ào ra. Hai lời chưa nói, hắn lập tức theo sát...

Mạch Khê hướng con phố đối diện kia chạy tới, ánh mắt đầy vội vã…

Cô không có nhìn lầm, là Bạc Cơ! Người cô muốn tìm gặp nhất là Bạc Cơ, cô ấy có dung mạo giống mẹ như đúc vậy, nhất định là sẽ biết chuyện của mẹ. Nhưng trong khoảng thời gian này, cô luôn luôn bị Lôi Dận trông coi, nói vậy nghĩa là Bạc Cơ cũng bị Lôi Dận cấm. Lâu như vậy cô không nhìn thấy Bạc Cơ.

Dường như Bạc Cơ đang dạo phố ở con đường đối diện, vừa mới từ một cửa hàng quần áo đi ra. Bóng dáng yêu kiều quen thuộc trong thời khắc đó kích thích ánh mắt Mạch Khê, cô không nghĩ gì nữa, trực tiếp hướng con phố đối diện mà lao tới...

“Ngăn cô ấy lại cho tôi!”

https://thuviensach.vn

Bởi vì có một khoảng cách ngắn, sắc mặt Lôi Dận cực kỳ khó coi, hắn ra lệnh với những người vệ sĩ gần đó. Nhưng bất đắc dĩ, Mạch Khê chạy theo hướng ngược lại, đợi đến lúc bọn họ nhìn thấy được bóng dáng cô đã không kịp rồi.

Lôi Dận bước nhanh tới hướng Mạch Khê đang chạy tới...

Một âm thanh chói tai của tiếng phanh xe vang lên, cùng với âm thanh rất lớn của một vật bị va chạm…

[2]: Thuận lý thành chương nghĩa là Thuận theo lý thuyết (lời nói mang tính [gần như] đương nhiên) mà suôn sẻ. Đại ý: Đây là một điều đương nhiên.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27

Sự Sợ Hãi Chưa Từng Có

Ngày hôm đó, ánh mặt trời rực rỡ đẹp đẽ có chút chói mắt. Ánh sáng tràn lên từng đường nét kiến trúc Gothic của những tòa nhà.

Ánh sáng chói lọi đều khiến hết thảy ‘nhất thanh nhị sở’ (rõ ràng rành mạch), một chút che giấu cũng không có. Từ trên lầu cao có thể nhìn xuống ở ngã tư đường kia, đã sớm vây kín người.

Một chiếc sẽ đã sớm mất đi phương hướng, kéo theo hàng loạt chiếc xe phải dừng lại ngay sau đó, gây nên tắc đường, hỗn loạn.

Đầu xe có một chỗ dính một vết máu đỏ, trong khoảng đường phía dưới còn kín đầy người vây lại xem.

Trong không khí bắt đầu lan ra mùi máu tanh ngọt, dần dần, ngày càng lan rộng hơn. Trong đám người, ai nấy cũng kinh hoàng, còn có những lời nói nhỏ khe khẽ. Lái xe gây ra vụ việc cũng đi xuống dưới, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì hai chân mềm nhũn ra, quỳ ngã xuống đất…

Đám người vây xem rất nhanh đã bị những bóng dáng đang vội vã khác dẹp ra. Lôi Dận vọt vào đám người, theo sát phía sau hắn là những gã vệ sĩ phục trang đen. Sự xuất hiện của bọn họ khiến đám đông bắt đầu ồn ào.

https://thuviensach.vn

Gương mặt của những gã vệ sĩ không một chút thay đổi xua tan đám người, trong đó, có một gã lạnh lùng đứng trước mặt lái xe gây chuyện, khiến lái xe sợ tới mức toàn thân đều run lên.

Bất luận người nào nhìn thấy một cảnh tượng như vậy chắc chắn sẽ kinh hoàng không thôi. Trường hợp kiểu như thế này chỉ có thể thấy qua trong phim truyền hình…

Ở gần lối đi bộ trên cung đường này, mặt đường sạch sẽ đã sớm bị vết máu ghê người nhiễm đỏ. Thậm chí, màu máu đỏ tươi kia vẫn còn đang chảy ra, dưới ánh mặt trời từ từ kéo dài thành vệt, giống như một bàn tay nhỏ mất hết sức lực đang cố hết mức mà duỗi ra, dường như muốn bắt lấy một cái gì đó…

Mạch Khê nằm trong vũng máu. Cô tựa như một con búp bê pha lê nát vỡ. Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt giờ đây lại càng thêm trong suốt, giống như, nhan sắc này đã bị khí lạnh bao phủ, một chút hồng hào cũng không có. Đôi mi dài xinh đẹp như vậy đã che khuất đôi mắt sáng như lưu ly, đôi môi anh đào vốn đỏ mọng kia cũng giống như phù dung sớm nở tối tàn, đánh mất đi màu sắc. Mái tóc quăn thật dài vô lực mà xõa tung trên vết máu…

Giờ khắc này Mạch Khê lại trở nên diễm lệ đến mức khiến người khác thảng thốt, tựa như hoa cốt của một đóa hoa, an tường mà lẳng lặng nở rộ lần cuối cùng, và chỉ trong giây lát sau, đưa mùi hương xinh đẹp kia tan vào trong không khí. Cuối cùng, một chút hương sắc cũng không lưu lại nữa…

Những hình ảnh này, hết thảy tựa hồ như đã dừng lại…

Ánh nắng mặt trời cùng với hương vị của máu quanh quẩn ở chung quanh Lôi Dận. Thân hình vốn cao lớn vĩ ngạn kia tựa như suy yếu hẳn. Hắn quỳ một gối xuống trên mặt đất. Dòng máu ấm áp thấm ướt ống quần

https://thuviensach.vn

hắn. Giờ khắc này, toàn bộ những đường nét cương nghị trên gương mặt Lôi Dận đã xảy ra biến hóa.

Ngón tay thon dài đó, thế nhưng mang theo rõ ràng sự run rẩy, khe khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn như đóa hoa nở rộ lần cuối cùng kia. Sự ấm áp mà ngón tay hắn vừa cảm nhận được dần dần tiêu tán, dưới đầu ngón tay toàn là lạnh lẽo!

Tay kia của Lôi Dận đột nhiên siết lại, sự run rẩy ở ngón tay thậm chí lan tràn đến tận đáy mắt. Từng đã một lần, mùi máu trong ký ức như thủy triều đánh úp lại, chẳng bao lâu sau, người phụ nữ hắn muốn giữ lại nhất cũng giống như thế, ngã xuống trước mặt hắn, như hoa quỳnh xinh đẹp ngâm mình bên trong vũng máu. Thậm chí, nụ cười tươi tắn bên môi của người phụ nữ kia cũng dần dần biến mất. Cuối cùng, ngón tay cô ấy cứ như vậy mà chậm rãi, từ trên khuôn mặt hắn rơi xuống…

Ký ức đột nhiên ùa về, mọi đau đớn cũng như dội lại trong trí não. Giờ khắc này, cảnh tượng như vậy đánh rất mạnh vào sâu trong cõi lòng Lôi Dận. Sự bình tĩnh, lạnh lùng cùng cường ngạnh vốn có trên gương mặt hắn đã không duy trì được nữa, hắn hít thở ngày càng gấp gáp hơn. Khê nhi một tay hắn tự nuôi lớn, Mạch Khê bé nhỏ, một giây trước còn đang ngạc nhiên nhìn mỗi động tác của nhà thiết kế kẹo, ngay sau đó lại giống hệt như Bạc Tuyết…Đây như là sự trừng phạt trực tiếp, khủng khiếp, đầy châm chọc đối với hắn!

“Lôi tiên sinh, lái xe gây chuyện ở đây, phải xử lý như thế nào?”

Một gã vệ sĩ trong đó dè dặt cẩn trọng mà hỏi. Hắn ta rõ ràng nhìn thấy Lôi tiên sinh vốn luôn bình tĩnh, bóng dáng cao lớn đầy kiêu hãnh kia thế nhưng lại đang run rẩy.

“Vị tiên sinh này, tôi, tôi không phải cố ý. Là cô ấy, là cô ấy cứ chạy ào ra đường. Tôi, tôi không nhìn thấy kịp. Tôi sẽ phụ trách tiền thuốc men của

https://thuviensach.vn

cô...”

“Đem hắn... áp tải đi cho tôi!”

Giọng nói vốn lạnh như băng của Lôi Dận thậm chí cũng mang theo sự run run không khống chế được. Nói xong câu đó, ánh mắt hắn cũng chấn động, lập tức, hắn bế Mạch Khê đang nằm yên trong vũng máu lên. Máu nhiễm đỏ trên áo sơ mi của hắn, nhưng hắn đã sớm không còn chú ý thêm điều gì nữa.

Bọn vệ sĩ thấy thế cũng kinh ngạc, ào ào bước tới...

“Lôi tiên sinh, xe cấp cứu sẽ tới lập tức..."

“Cút! Tất cả đều cút hết cho ta!”

Lôi Dận nổi danh với sự trầm ổn, giờ khắc này lại lớn tiếng quát thét, ngay cả ánh mắt hắn cũng như thể hắn sắp ăn thịt người đến nơi. Đây rõ ràng là sự lo lắng cùng sự kinh hãi phải mất đi.

Hắn không có cách nào lại chờ xe cấp cứu. Bởi vì, máu tươi từ trên người Mạch Khê như những thanh đao sắc bén không ngừng lăng trì thần kinh hắn. Còn có máu giữa hai chân cô…

Những người xem chung quanh đều bị kinh sợ, ào ào lui về phía sau. Giờ khắc này, bọn họ như là đã gặp được ma quỷ đầy máu tươi. Vẻ mặt người đàn ông này tràn ngập những xúc cảm vô cùng đáng sợ.

Bọn vệ sĩ bước nhanh tới hướng xe, mở cửa xe. Bọn họ đi theo Lôi tiên sinh nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua hắn lo lắng cùng tức giận như vậy một lần nào.

_____

Bệnh viện tư của quý tộc.

https://thuviensach.vn

Trong buổi chiều này, trong bệnh viện như lâm vào một trận chiến. Khi Lôi Dận ôm Mạch Khê toàn thân đầy máu, lúc hắn vừa vào đến bệnh viện, nội tâm của tất cả các bác sĩ trực khoa bắt đầu cũng rối loạn hẳn lên. Với những bệnh viện như thế này, bác sĩ đều tiếp xúc với tất cả bệnh nhân 'phi phú tức quý' (không giàu cũng sang). Bởi vậy, hồ sơ bệnh án có liên quan đến Mạch Khê đã sớm được chuyển đến các bệnh viện tư của quý tộc, đương nhiên đối với thân phận cùng bối cảnh của cô, họ cũng hiểu rất rõ.

Không phải là Mạch Khê không thể đắc tội, mà là, người đàn ông nuôi dưỡng cô ấy, bất luận kẻ nào cũng không thể đắc tội. Mà chẳng những không thể đắc tội, còn không thể có một chút sai lầm nào. Người đàn ông này, trứ danh tàn nhẫn, lạnh lẽo và hiểm độc, một khi đã không đạt được yêu cầu của hắn, có khả năng chính bệnh viện này sẽ bị san bằng trong nháy mắt.

Người ngoài có lẽ không biết không hiểu, nhưng người ở bệnh viện quý tộc này đều rõ ràng một sự kiện. Năm đó, khi Lôi Dận đã trở thành Chưởng đà của tổ chức "Ảnh", hắn đã công khai đối kháng cùng Chính phủ. Trong một đêm, một nhà mấy mạng người của một tay quan chức đều chết, Lôi Dận đã hạ lệnh cho hai phái hắc bạch lưỡng đạo, khiến tất cả những kẻ có liên quan cũng không dám lại tùy tiện hành động. Thậm chí cả bệnh viện, đều chỉ có thể trơ mắt nhìn một nhà của người lãnh đạo cấp cao này 'vô y khả cứu' (không thể cứu chữa). Thi thể của một nhà mười mấy mạng được xếp trật tự, công khai đặt trước cửa lớn của căn biệt thự.

Chuyện này, bị truyền thông phanh phui, cùng lúc đó, tổ chức "Ảnh" này cũng lần đầu tiên đối mặt cùng Chính phủ, khiến mọi người lãnh đạo và các quan chức nội các trong một khắc này liền nhớ kỹ người Chưởng đà của tổ chức "Ảnh" - Lôi Dận! Không ai dám coi khinh một người trẻ chỉ mới hai mươi tuổi đầu!

Vậy nên hôm nay, khi Lôi Dận xuất hiện tại bệnh viện, ngay cả viện trưởng cũng tự mình đi ra nghênh đón. Nhóm các bác sĩ cùng y tá, người

https://thuviensach.vn

người đều không dám khinh thường, thậm chí ngay cả phòng bệnh, phòng giải phẫu, hành lang bệnh viện cũng vạch ra tuyến cảnh giới để chuyên môn cứu chữa, không cho phép bất kỳ ai tiến vào.

Khi Mạch Khê tái nhợt bị đẩy vào phòng giải phẫu, trong chớp mắt, bóng dáng cao lớn của Lôi Dận cũng bước nhanh tới, bàn tay to lớn của hắn kéo mạnh cửa phòng cấp cứu ra...

Chủ nhiệm phòng cấp cứu sợ tới mức chảy cả mồ hôi xuống, cẩn thận khuyên nhủ nói:

“Lôi tiên sinh, phiền ngài ở bên ngoài chờ một chút có thể chứ? Hoặc là ngài đến phòng nghỉ, ngài không thể vào bên trong này, như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc chúng tôi cấp cứu cho tiểu thư Mạch Khê…”

Giọng nói của ông càng ngày càng nhỏ, bởi vì ông nhìn thấy gương mặt lạnh ngắt nay lại càng thêm lạnh của Lôi Dận, sự bất ổn trong nội tâm dần dần lan ra.

Quả nhiên, ngay sau đó, cổ áo của bác sĩ chủ nhiệm bị bàn tay to lớn của Lôi Dận túm lại, ngay cả vẻ mặt của hắn cũng cho thấy sự uy hiếp cùng ép buộc như ma quỷ...

“Viện trưởng nói ông là bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện này, ông nhớ kỹ cho tôi, bất luận thế nào cũng phải giữ lấy mạng sống của Mạch Khê. Nếu không giữ được, không riêng gì mạng của ông, còn có đầu của toàn bộ những người liên quan tới bệnh viện này đều sẽ treo hết lên tay của Nữ thần tự do, nghe rõ chưa?”

“Dạ dạ dạ, Lôi tiên sinh, ngài yên tâm. Tôi, tôi nhất định sẽ hết sức cứu chữa tiểu thư..."

“Không phải là hết sức, mà là nhất định! Bằng không, đừng ai nghĩ đến việc giữ mạng mình!”

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Lôi Dận đột nhiên cao lên, sức mạnh tàn bạo từ cánh tay hắn cùng vẻ lo lắng và lạnh băng nơi đáy mắt thay hắn nhấn mạnh mệnh lệnh trên!

Bác sĩ sợ tới mức sớm đã không thể nói nên lời, liên tục gật đầu. Thừa dịp bàn tay to lớn của Lôi Dận buông lỏng, ông vội vàng tiến vào phòng phẫu thuật…

Người đàn ông này, nếu có thể nói ra được thì nhất định sẽ có thể làm được. Ngay cả quan chức của Chính phủ mà tên ma quỷ này cũng không để vào mắt, thì bác sĩ được cho là cái gì?

Đèn phòng phẫu thuật lập tức sáng lên. Lôi Dận dường như thoát khỏi một quả cân nặng, thân hình vốn cao lớn mạnh mẽ đột nhiên dựa lên cánh cửa phòng phẫu thuật. Quần áo sạch sẽ trên người hắn đã sớm dính đầy máu đỏ. Máu này, tất cả đều là của Mạch Khê, lẫn trong đó, còn mang theo hương vị nhẹ nhè thơm ngát đâu đây…

Trong lồng ngực hắn, dường như có một mũi dao nhỏ đâm mạnh qua. Thân mình hắn nhoáng lên một cái, ngay sau đó, cả người trượt xuống, ngồi trước cửa phòng phẫu thuật. Bàn tay lớn kia còn mang theo máu tươi đọng lại khoác lên trên chân trái thon dài…

Nhìn trên tay cùng quần áo dính đầy máu, sự sợ hãi trong ánh mắt Lôi Dận không thể che lấp được bằng sự bình tĩnh nữa, hắn như đang trải qua một kiếp luân hồi, mang theo nỗi kinh khiếp không gì tưởng tượng được.

Không sai, hắn sợ hãi!

Khi hắn lao vọt vào đám người, nhìn thấy Mạch Khê lẳng lặng nằm trong vũng máu, cảm giác sợ hãi chưa từng có đã dâng lên trong hắn, thậm chí như một loại dây mây quấn lấy, cắm rễ trong lòng hắn mà sinh trưởng. Nhìn máu cô cứ chảy ròng ròng mà dính lên quần áo hắn, hắn vô cùng sợ

https://thuviensach.vn

hãi. Loại sợ hãi này giống như có một bàn tay to lớn siết chặt trên cổ hắn, khiến hắn không thể nào thở được.

Là sợ hãi!

Từ nhỏ đến lớn, Lôi Dận không bao giờ có được loại cảm giác mãnh liệt này. Ngay cả năm đó khi Bạc Tuyết chết trong lòng mình, ngoại trừ sự đau đớn kia cũng không có gì khác. Nhưng là, ngay vừa mới lúc nãy, thậm chí ngay cả giờ khắc này, hắn thật sự sợ hãi. Hơn nữa, còn rất rõ ràng hiểu được bản thân mình đang sợ hãi điều gì...

Hắn sợ phải mất đi! Hắn sợ phải mất đi một người, và chính là Mạch Khê! Mạch Khê đang nằm trong phòng cấp cứu, đang giải phẫu kia, là cô gái hắn tự tay nuôi lớn!

Lôi Dận sống ba mươi hai năm, kể từ khi hắn nhận thức được cuộc sống, tất cả những điều gặp phải cũng chỉ có máu tươi cùng giết chóc, đoạt lấy cùng chiếm hữu theo bản năng của bầy sói. Đến cuộc sống của loài người, hết thảy những thứ hắn đối mặt cũng chỉ gói gọn như thế. Bởi vậy, tính cách hắn cũng trở nên tàn bạo, lạnh lùng cùng cứng rắn, hờ hững với mọi thứ, cho dù nhìn một người đang chết trước mặt mình, hắn cũng thờ ơ.

Có người nói hắn máu lạnh, có người nói hắn tàn nhẫn, tất cả hắn đều thừa nhận bởi vì hắn chính là một người như vậy. Hắn cho rằng, con người sống thêm một ngày cũng chẳng phải đương nhiên mà tồn tại, cũng phải phụ thuộc vào nhiều thứ. Ngay cả trong thế giới tự nhiên cũng vậy, kể cả loài sói cuồng dã cũng không thể thiếu thức ăn, môi trường sống.

Còn con người?

Trong mắt Lôi Dận, con người là yếu ớt nhất, cũng là đáng thương nhất. Sói ít nhất cũng biết phải hợp tác cùng nhau như thế nào để trở thành một khối mạnh nhất để cùng kiếm thức ăn mà tồn tại. Còn con người chỉ biết lợi dụng đồng loại của chính mình để đạt tới mục đích!

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, con người lại trở thành quay ra ‘ăn’ chính đồng loại của mình, ngươi lừa ta gạt, xã hội nhược nhục cường thực, bản thân con người lại đang diễn chính tiết mục ăn thịt người.

Sở dĩ Lôi Dận có thể thấy rõ ràng được điểm này bởi vì hắn bất đồng với loài người, đương nhiên cũng không cho phép bản thân trở thành thức ăn của kẻ yếu. Hắn là sói! Hắn sống tại xã hội loài người nhưng vẫn giữ sói tính, chỉ có chiếm hữu.

Bởi vậy, một kẻ như hắn, làm sao có được tâm lý sợ hãi?

Nhưng, giờ này khắc này, Lôi Dận sợ hãi. Người đàn ông luôn luôn chỉ biết khiến người khác sợ hãi như hắn khi nhìn thấy Mạch Khê ngã xuống trong nháy mắt, hắn đã sợ hãi. Kẻ có đôi bàn tay luôn luôn dính đầy máu như hắn, khi máu tươi của Mạch Khê tràn vào lòng bàn tay, hắn đã sợ hãi…

Hắn không thể mất đi, không thể!

Ở cửa phòng giải phẫu, Lôi Dận tựa như một con sói đang suy sụp, đang phải chịu sự chi phối của vận mệnh. Bàn tay to lớn của hắn đặt trên chân dài run rẩy không ngừng. Người đàn ông quá mức kiên cường kia, giờ phút này cũng trở nên yếu ớt như thế…

———————————

Khi Phí Dạ cùng Nhiếp Thiên Luật vội vội vàng vàng tới bệnh viện, nhìn thấy Lôi Dận đang ngồi sững ở cửa phòng mổ, hai người đều bàng hoàng.

“Lôi tiên sinh?” Phí Dạ cả kinh bước đến, tuy rằng hắn khẩn cấp muốn biết thương thế liên quan đến Mạch Khê, nhưng là, khi nhìn thấy Lôi tiên sinh suy sụp như thế này, lòng hắn nổi lên đau đớn…

https://thuviensach.vn

Đối với Lôi Dận, có lẽ ngoại trừ Nhiếp Thiên Luật, cũng chỉ có Phí Dạ hắn hiểu biết nhất!

Nhớ năm đó, khi Huyết Xà vấn con là Chưởng đà của tổ chức "Ảnh" đã giết một nhà sáu mạng người trong gia đình hắn, cha mẹ hắn cùng anh chị em gái đều chết hết trong tay của Huyết Xà. Chỉ là bởi vì Huyết Xà để mắt đến chị gái hắn, mà chị lại không theo, đêm đó nhảy lầu tự sát. Huyết Xà giận dữ, ra lệnh cho thuộc hạ vây quanh cả nhà bọn họ, hơn nữa còn uy hiếp bắt chị hai thay cho chị cả hầu hạ hắn. Hành vi này không những khiến chị hai hắn phẫn nộ, đồng thời cũng khiến cha mẹ hắn tức giận.

Rốt cuộc, tất cả người một nhà của hắn đều chết hết trong đêm đó. Chỉ có hắn, do đang học ở bên ngoài mới thoát được. Sau đó, Huyết Xà sợ phiền phức nếu bại lộ chuyện, liền phái thuộc hạ giết người diệt khẩu, trảm thảo trừ căn (nhổ cỏ phải nhổ tận gốc). Ngay lúc vết thương của hắn đang trở nên nghiêm trọng, thời khắc 'mệnh huyền một đường' ấy, hắn đã gặp Lôi Dận lúc đó mười sáu tuổi.

Phí Dạ nhớ rất rõ ràng, khi đó, Lôi Dận tuy rằng là một thiếu niên, nhưng đôi mắt hắn giống hệt như sói, đầy bình tĩnh. Nhất là khi thấy hắn chỉ bằng hai tay liền bóp chết một con mãng xà, trực tiếp nghiền nát thân thể mãng xà, móc mật ra, đưa tới trước mặt hắn, giọng nói lạnh như băng...

"Tôi chuẩn bị giết Huyết Xà, nếu cậu nguyện ý đi theo tôi, ăn nó!"

Lòng bàn tay hắn, dính nhớp máu rắn cùng mật đắng. Trong một khắc, Phí Dạ cảm thấy như hắn đã gặp được thiên thần, thiên thần cao cao tại thượng như vậy, ánh mắt kiên định cùng bình tĩnh như vậy, khiến hắn không một chút do dự nào nuốt mật rắn vào!

Bắt đầu từ ngày hôm đó, hắn đi theo bên người Lôi Dận, cùng hắn vào sinh ra tử, nhìn hắn như thế nào mà từng bước trở thành một vị vua trên cả hai phái hắc bạch, nhìn hắn như thế nào mà từ một thiếu niên trở thành một

https://thuviensach.vn

người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn. Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, Phí Dạ chưa bao giờ thấy hối hận. Bởi vì, sau khi Lôi Dận giết Huyết Xà, đã đưa thi thể của cha mẹ cùng anh chị em một nhà hắn hậu táng. Ân đức này hắn vĩnh viễn không thể nào quên được!

Nhưng là hôm nay, hắn lại nhìn thấy một mặt khác thường của Lôi Dận. Không hề có sự lạnh lùng cùng cương nghị như vốn có, cũng không có chút cao cao tại thượng cùng bình tĩnh nào. Giờ khắc này, hắn gống như một người đã mất đi hồn phách, thậm chí cả ánh mắt cũng tiều tụy không chịu nổi…

Phí Dạ cho tới bây giờ chưa từng thấy qua một mặt như thế của Lôi Dận. Có lẽ đã gặp qua, nhưng lần đó không hề giống với bây giờ!

Nhiếp Thiên Luật hiển nhiên cũng bị bộ dạng của Lôi Dận dọa đến. Anh bước tới kéo Phí Dạ sang một bên, thấp giọng nói, “Tôi chưa bao giờ gặp qua cậu trở thành cái dạng này.”

Phí Dạ lo lắng nhìn Lôi Dận, liếc anh một cái, lại nhìn nhìn đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng thì thở dài một hơi...

“Trạng thái của Lôi tiên sinh thật không thích hợp. Nếu tiểu thư Mạch Khê xảy ra chuyện không hay, tính mạng của toàn bộ bệnh viện cùng bác sĩ trong này có lẽ thật khó giữ được.”

Nhiếp Thiên Luật cả kinh.

“Lôi tiên sinh cũng từng một lần như vậy, là lần tiểu thư Bạc Tuyết chết trước mặt ngài. Nhưng mà, ngay lúc đó Lôi tiên sinh giống như một đứa trẻ đau thương vô cùng. Nhưng là lần này, Lôi tiên sinh thất hồn lạc phách khiến tôi lo lắng…” Phí Dạ nói nhỏ một câu.

Đây đúng là điều hắn lo lắng. Năm đó khi mất đi Bạc Tuyết, Lôi Dận giống như một đứa trẻ mất mẹ, nhưng là, giờ khắc này, khi Lôi Dận đối

https://thuviensach.vn

diện với chuyện không may của Mạch Khê, hoàn toàn là biểu hiện của một người đàn ông, là sự sợ hãi phải mất đi của một người đàn ông!

Có lẽ, một đứa trẻ không thể làm được gì, xong một người đàn ông lại có thể! Hắn có thể trong một khắc mất mát kia mà trở nên điên cuồng, trở nên tàn nhẫn hơn so với dĩ vãng. Bởi vì, hắn sẽ dùng phương thức trực tiếp nhất để khiến đối phương bồi thường cho mất mát của hắn, một sự bồi thường gấp trăm ngàn lần!

Nói cách khác... bản chất hoang dã của loài sói được che giấu kia một khi đã được kích thích phát ra, sẽ khiến tất cả mọi người phải khiếp sợ! Hắn mới là ma quỷ chân chính!

Nhiếp Thiên Luật than nhẹ một tiếng, suy nghĩ một lúc lâu, vẫn phải đi lên phía trước, ngồi thụp xuống trước mặt Lôi Dận...

“Cậu, Mạch Khê sẽ không có chuyện gì. Cô ấy thiện lương, lạc quan như vậy, nhất định sẽ không có chuyện gì. Phòng nghỉ đã chuẩn bị quần áo sạch sẽ rồi, cậu đi thay một chút đi.”

Giờ khắc này, Lôi Dận cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói nhưng cũng đủ khiến người ta sợ hãi. Toàn thân hắn là máu, hơn nữa thần thái lạnh như như băng, làm người bình thường cũng không dám tiến lên khuyên bảo.

Thật lâu sau đó, Lôi Dận mới ngẩng đầu, ánh mắt tiều tụy khiến Nhiếp Thiên Luật giật nảy mình. Anh vừa muốn mở miệng, đã thấy Lôi Dận nhìn về phía Phí Dạ.

“Lái xe gây chuyện, không thể buông tha!” Giọng nói của hắn thấp lại trầm, mỗi chữ mỗi câu đều lộ ra một sức mạnh vô cùng lạnh lẽo.

Đáy mắt Phí Dạ lướt qua một chút do dự. Hắn tiến lên, cung kính nói, “Lôi tiên sinh, đã qua điều tra, lái xe gây chuyện kia thật sự là ngoài ý..."

https://thuviensach.vn

“Cái này không phải ngoài ý muốn!”

Giọng nói lạnh băng của Lôi Dận cao hơn, không khó nghe ra sự phẫn nộ cùng kích động tràn đầy lồng ngực hắn, “Người ám sát Bạc Tuyết năm đó lại xuất hiện một lần nữa, Phí Dạ, cậu cho rằng đây là ngoài ý muốn?”

Sắc mặt Phí Dạ ngẩn ra, “Lôi tiên sinh, tôi biết ngài luôn luôn hoài nghi cái chết của tiểu thư Bạc Tuyết năm đó là bởi vì cố ý tạo thành một tai nạn ngẫu nhiên. Nhưng lái xe gây chuyện hôm nay thực sự đang làm việc, hắn thật sự không có bối cảnh gì..."

“Tra tấn cho tôi, hắn không nói, đánh cho đến khi hắn nói mới thôi!”

Lôi Dận không hề nghe thấy gì, thô bạo một tiếng ra lệnh.

Nhiếp Thiên Luật thấy thế, vội vàng khuyên can nói, “Cậu, cháu hiểu rõ cậu rất lo lắng cho Mạch Khê, nhưng mà hôm nay hết thảy mọi sự hoàn toàn đều ngoài ý muốn cả, căn bản không có tồn tại cái gì muốn ám sát Mạch Khê. Cậu, cầu xin cậu rõ ràng một chút, không nên làm hại người vô tội.”

“Làm hại? Ai là vô tội?”

Ánh mắt Lôi Dận đủ có thể giết người, gần như rống lên, “Cô gái nằm ở bên trong mới là vô tội, cô ấy mang thai con của ta! Con ta có phải vô tội hay không?”

Nhiếp Thiên Luật không nói gì nữa, anh biết chuyện Mạch Khê mang thai, nhưng nghe Lôi Dận công khai như vậy tuyên bố điều này, thậm chí một chút kiêng kị cũng đều không có, trong lòng anh cũng thực cảm động…

Đang lúc không khí tràn ngập lo lắng, cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra, lập tức đập vào trên người Lôi Dận...

https://thuviensach.vn

“Lôi, Lôi tiên sinh, thực xin lỗi, thực xin lỗi…”

Y tá vừa đi ra sợ hãi, còn chưa kịp nói xong, Lôi Dận đột ngột đứng dậy, thân hình cao lớn mang theo quyền uy cùng áp lực... “Con gái của tôi như thế nào? Nói mau!”

Phí Dạ cũng vội vàng bước tới, khuôn mặt đầy lo lắng…

Trên hành lang bệnh viện đều có rất nhiều vệ sĩ, gương mặt lạnh băng đứng ở đó. Một cảnh tượng này dường như khiến cô y tá nhỏ sợ hãi, hơn nữa Lôi Dận cao cao tại thượng đột nhiên cứ như vậy, từ trên cao nhìn xuống chằm chằm, giọng nói lạnh như băng như đến từ diêm la, hai chân cô không khỏi bắt đầu run run.

“Lôi, Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê cô ấy…cô ấy mất quá nhiều máu…chúng tôi đang cứu….” Ngay cả giọng nói cũng trở nên lắp bắp.

“Còn không mau đi!”

Đồng tử Lôi Dận co rụt lại, giọng nói đột nhiên cao hơn hàm chứa rõ ràng sự khắc nghiệt bên trong.

Mất máu quá nhiều…

Tâm hắn run rẩy mãnh liệt. Trong đầu hắn một lần nữa hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Mạch Khê. Cô đúng là mất máu nhiều lắm, máu của cô đều lây dính trên quần áo hắn.

Cô y tá kia liên tục gật đầu, sau đó lại đẩy ra cửa phòng phẫu thuật. Ngay lúc tiếp theo, như là đột nhiên nhớ tới điều gì đó, cô vội vàng nói:

“Thật ngại quá, Lôi tiên sinh. Là…là như vậy, tiểu thư Mạch Khê, cô ấy mất quá nhiều máu cần phải truyền máu gấp, nhóm máu của tiểu thư trong

https://thuviensach.vn

ngân hàng máu thực đã không còn nhiều lắm. Nhóm máu lại chưa đưa tới..."

“Lấy máu của tôi, lập tức!”

Lôi Dận không đợi y tá nói xong, lập tức quát lên, trong giọng nói khắc nghiệt lộ ra sự lo lắng.

“Hả? A…”

Cô y tá trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, nhưng luồng khí từ trên người Lôi Dận quá đáng sợ, khiến cô muốn khôi phục tâm thế bình thường cũng cần một chút thời gian.

Nhiếp Thiên Luật thấy thế, vội vàng ngăn Lôi Dận lại, “Để y tá theo trình tự bình thường mà tiến hành. Cậu, tối thiểu chúng ta phải nói trước đến nhóm máu của Mạch Khê.”

Lôi Dận thế này mới phản ứng lại, tóm mạnh lấy cánh tay của y tá, lớn tiếng hỏi, “Nói mau, cần nhóm máu gì?”

Trời sinh hắn luyện một thân công phu, tự nhiên vung tay như thế này, một cái tóm bâng quơ thôi cũng khiến cô y tá này đau chết rồi. Khuôn mặt cô vốn đang sợ hãi lại thêm xanh mét, đau đến mức không thể nói ra lời.

“Cậu…”

Nhiếp Thiên Luật tuy rằng cũng sốt ruột, nhưng không như Lôi Dận mất sạch lý trí. Anh vừa muốn khuyên can, Phí Dạ đã trầm thấp mở miệng...

“Cô y tá, nhóm máu tôi là O, có thể lấy của tôi.”

Cô y tá gian nan gật đầu. Lôi Dận thấy thế, bàn tay to buông lỏng. Cô rốt cuộc có thể thở một hơi thật dài, bóp bóp cánh tay phát đau, nhẹ giọng nói...

https://thuviensach.vn

“Tiên sinh, nhóm máu của tiểu thư Mạch Khê là nhóm máu AB, nhóm máu này vốn cũng rất hiếm. Nếu không có được nhóm máu AB, chúng ta có thể dùng nhóm máu O..."

Ông trời ơi, đừng có chuyện gì xảy ra hết. Các bác sĩ giỏi nhất của toàn bệnh viện này đều đã bị điều tới phòng cấp cứu hỗ trợ. Nghe nói nếu không cứu nổi, người của cả bệnh viện đều không thể thoát khỏi chuyện này. Người đàn ông kia thật đúng là đáng sợ.

Lôi Dận nghe cô y tá kia nói xong, lòng hắn nôn nao, lại nhìn qua Phí Dạ đang chuẩn bị cùng y tá đi lấy máu, hắn mới đột nhiên phản ứng lại, sải bước nhanh đến...

“Nhóm máu của tôi là AB.”

“Nhóm máu của tôi là AB, lấy của tôi! Lập tức!” Vừa nói xong, bàn tay lớn của hắn vươn đến, như diều hâu chộp lấy gà con, kéo y tá rời đi.

Nhiếp Thiên Luật bước lên, đi đến bên cạnh Phí Dạ, nhìn bóng dáng vội vã của Lôi Dận, tựa như đang lẩm bẩm, “Sự tình thật đúng là khéo, không nghĩ tới Tiểu Mạch Khê cùng cậu có nhóm máu giống nhau.”

Những lời này vừa nói xong, thân mình Phí Dạ khẽ run lên, đôi mày đột nhiên nhíu lại, rồi hắn giật mình quay về phía Nhiếp Thiên Luật!

Mà Nhiếp Thiên Luật cũng như đã ý thức được mình vừa nói điều gì đó, cũng nhìn về phía Phí Dạ!

Sắc mặt hai người trong một khắc này trở nên khó coi đến cực điểm.

Thật lâu, thật lâu sau đó...

“Phí Dạ, Mạch Khê cô ấy... hắn chính là con nuôi của cậu đi?”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Thiên Luật rốt cuộc cũng đánh vỡ bầu không khí căng thẳng, chỉ là, giọng nói anh quá mức chần chờ. Loại chần chờ này, cho đến khi thoát ra khỏi miệng, lại kinh hãi phát hiện nó đã biến thành nghi vấn.

Anh tình nguyện nghĩ đó chỉ là một phỏng đoán…

Phí Dạ thật lâu không hề lên tiếng, giữa hai hàng lông mày càng lúc càng cau chặt lại, thân hình cao lớn dường như cũng bị sự bất an bao bọc. Dường như đã trôi qua một thế kỷ, hắn mới gian nan mở miệng:

“Tôi nghĩ, Lôi tiên sinh hẳn là rất rõ ràng biết bản thân mình đang làm cái gì.”

Hô hấp của Nhiếp Thiên Luật dồn dập hơn, anh đưa tay kéo Phí Dạ đến một bên, sườn mặt vốn anh tuấn giờ đây lại lộ ra nét khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng được...

“Sao anh lại chần chờ? Nói như vậy nghĩa là anh cũng đã hoài nghi? Cậu hẳn là điên rồi? Nhưng như thế nào anh cũng điên theo cậu, hả? Nếu Mạch Khê thật sự là con gái thân sinh của cậu; như vậy hai người bọn họ hiện tại tính là cái gì? Loạn luân! Đây là cấm kỵ! Ông ta thậm chí còn để Mạch Khê mang thai con của mình!”

“Thiên Luật!”

Phí Dạ trực tiếp kêu ra tên của anh, nhìn anh, tự hòa dịu một chút cảm xúc của bản thân xong, mới trấn an nói, “Tất cả chỉ là phỏng đoán của bản thân cậu. Lôi tiên sinh là người làm việc luôn có chừng mực, ngài nói không thì tất nhiên sẽ không! Chỉ đơn giản dựa vào việc nhóm máu giống nhau không chứng minh được vấn đề gì cả!”

Thân mình Nhiếp Thiên Luật dựa vào vách tường, anh đau đớn thở dài. Tuy anh không nói gì thêm nữa, nhưng mi tâm cũng toàn là lo lắng trùng trùng.

https://thuviensach.vn

_____

Đèn phòng phẫu thuật luôn luôn sáng, bên trong đang tiến hành cấp cứu, cũng đã hơn vài giờ. Lôi Dận vừa lấy máu xong, hệt như một con sư tử suy sút ngồi trên ghế dài ở hành lang bệnh viện. Hắn không về phòng nghỉ ngơi mà ở nguyên bên ngoài cửa phòng phẫu thuật.

Đám vệ sĩ không dám có hành động nào thiếu suy nghĩ, trước khi không có mệnh lệnh nghỉ ngơi, tất cả bọn họ cũng đều canh giữ tại hành lang. Ngay cả Phí Dạ cùng Nhiếp Thiên Luật cũng không nói một câu nào, nhưng trong ánh mắt cũng tràn đầy lo lắng.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua, như ốc sên đang lê bước trên đoạn đường hàng cây số. Trong lúc đó, Lôi Dận luôn ngồi yên lặng như vậy, nhưng trong chốc lát hắn lập tức lại đứng dậy, khuôn mặt tuy nhìn qua có vẻ tiều tụy, vẫn không ngừng nâng cổ tay xem đồng hồ, ánh mắt vẫn vạn phần lo lắng như cũ.

Chờ đợi, có đôi khi là chuyện đau khổ nhất trên đời. Bởi vì không biết sự tình như thế nào để đoán được, cũng không thể biết đang chờ phía trước có phải là một tin tức tra tấn hay không.

Hai cánh tay rắn chắc của Lôi Dận tì vào bệ cửa sổ, lớp thủy tinh trong suốt phản chiếu ánh mắt hỗn độn của hắn. Bên cánh tay phải lấy máu vẫn còn nguyên lớp băng dán. Như rất phiền lòng, hắn một tay kéo mạnh xuống, bên trong ánh mắt lại hơn một tia suy xét. Thật lâu sau đó...

“Phí Dạ!” Tiếng nói của hắn có chút khàn khàn, giống như người đã thức trắng nhiều đêm liền.

Phí Dạ bước đến, “Lôi tiên sinh, xin phân phó!”

Lôi Dận không hề quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm tiều tụy luôn luôn dừng ở bên ngoài cửa sổ. Đôi mày anh tuấn của hắn nhíu rất chặt, đột nhiên

https://thuviensach.vn

hắn nhắm hai mắt lại, rất lâu cũng không mở miệng.

Phí Dạ vẫn đứng phía sau hắn, lẳng lặng chờ mệnh lệnh sắp hạ xuống. Ước chừng quá hai ba phút, Lôi Dận chậm rãi mở mắt, ánh mắt kia, ngoại trừ vẻ hỗn độn đã có trước đó, còn mang theo một tia kiên định di động, như một thanh lãnh kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, lại thu hồi khí, như thể đã xác định được điều đó, không thể nghi ngờ…

Chỉ thấy hắn chậm rãi xoay người, cả thân mình cao lớn tản mác sự bất đắc dĩ nhưng vẫn kiên định. Hắn nhìn về phía Phí Dạ, “Lập tức đi làm một chuyện.” Nói xong, từ trong túi áo, hắn lấy ra hai ống nghiệm máu, thận trọng đặt trong lòng bàn tay Phí Dạ.

Phí Dạ cúi đầu, khi vừa nhìn thấy thì ánh mắt liền chấn động. Hắn lập tức ngẩng đầu, “Lôi tiên sinh, ngài…”

“Đây là máu của tôi cùng Mạch Khê, làm đi…”

Giọng nói trầm thấp như trước của Lôi Dận vang lên rất mệt mỏi, như thể tất cả sức mạnh đều đã theo máu rút sạch. Hắn đặt hai ống nghiệm máu vào trong tay của Phí Dạ xong, toàn bộ thân mình lại dựa trên tường, càng thêm vẻ tiều tụy không chịu nổi.

Phí Dạ chợt ngẩn ra. Mệnh lệnh của Lôi Dận, hắn rất rõ. Nhìn hai ống nghiệm máu trong tay, lòng hắn từ đâu đó co rút đau đớn. Trong cuộc đời mình, lần đầu tiên hắn không lập tức chấp hành mệnh lệnh, mà trầm giọng nói nhỏ một câu:

“Lôi tiên sinh, nhất định phải làm như vậy sao?”

Lôi Dận một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, trông hắn có vẻ mệt mỏi vô cùng. Hắn nâng tay xoa bóp thái dương đau đớn, giọng nói rất trầm...

“Làm đi.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, Lôi tiên sinh.” Phí Dạ đành phải thu hồi lại hai ống nghiệm máu, cung kính hạ thấp người rồi sải bước rời đi.

Trong hành lang chỉ còn lại một sự yên tĩnh chết chóc…

Nhiếp Thiên Luật ngồi đối diện hắn trên ghế dài. Anh nhìn chằm chằm Lôi Dận, dùng một ánh mắt trước nay chưa từng có dõi theo hắn, dõi theo mọi hành động vừa phát sinh lúc nãy, dõi theo sự vô lực cùng cảm giác mệt mỏi tản mác từ toàn thân hắn.

“Cậu, làm sao lại có thể ích kỷ như vậy?” Hồi lâu, anh mới mở miệng, giọng nói xa cách mang theo sự không vui rất rõ ràng.

Lôi Dận như không hề nghe thấy, chỉ nhắm hai mắt lại.

“Bây giờ cậu mới muốn chứng thực thân phận của Mạch Khê, có phải hay không đã chậm một chút?”

Giọng nói Nhiếp Thiên Luật đột nhiên trở nên lạnh lùng không còn giống như trước đây. Anh đứng dậy, từng bước một đi đến trước mặt Lôi Dận, chỉ vào phòng phẫu thuật...

“Cô gái nằm ở bên trong, mang thai con của cậu, cậu lại muốn đi chứng thực?”

Ngôn ngữ cùng khí thế bức người của anh rốt cuộc khiến Lôi Dận có chút phản ứng. Hắn ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lẽo mang theo sự tiều tụy nhìn về Nhiếp Thiên Luật, không có tức giận, cũng không cao giọng, chỉ lãnh đạm nói...

“Điều này là cậu muốn cho cô ấy một sự công bằng!”

“Công bằng? Cậu muốn công bằng cái gì? Nếu cậu thật sự khẳng định như cậu nói, thì sẽ không lệnh cho Phí Dạ đi làm chuyện này!”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Nhiếp Thiên Luật co lại, “Trong lòng cháu, cậu luôn luôn là người làm việc rất đúng mực, nhưng mà, khi cậu chưa xác định được thân phận của Mạch Khê như vậy, sao lại chạm vào cô ấy? Sao có thể xem cô ấy như một người phụ nữ để chạm vào, hả?”

Ánh mắt Lôi Dận rốt cuộc có chút không vui, đáy mắt dần dần trầm xuống, hơi lạnh lẽo phủ đầy đáy mắt khiến người ta không khỏi không nhượng bộ mà lui bước, đôi môi hắn hé mở...

“Thiên Luật, cậu làm việc, không đến phiên cháu dạy!”

“Cậu..."

Nhiếp Thiên Luật vừa muốn mở miệng phản bác thì cửa phòng giải phẫu một lần nữa lại bị đẩy ra. Lần này đi ra không phải là một y tá mà là một bác sĩ phụ trách cấp cứu trong đó…

Lôi Dận bật dậy, không thèm để ý đến Nhiếp Thiên Luật mà trực tiếp nhằm về phía bác sĩ...

“Như thế nào?”

Tâm tư hắn không thể bình ổn như trước nữa. Ngay tại đây, trong khoảng thời gian chờ đợi dằng dặc này, một loại cảm xúc thống khổ như bị lăng trì quấn chặt lấy hắn. Cảm giác này, so với chờ chết còn đau đớn hơn!

Nhiếp Thiên Luật cũng bước đến, ánh mắt khẩn trương nhìn bác sĩ.

Sắc mặt bác sĩ không được tốt, thậm chí còn mang theo vẻ áy náy cùng xấu hổ. Ông theo bản năng nuốt nước miếng xuống, lại nhìn về hướng Lôi Dận, ngay cả ánh mắt cũng không dám đối diện trực tiếp...

“Lôi tiên sinh…chúng tôi…chúng tôi thực đã cố hết sức..."

https://thuviensach.vn

“Có ý gì? Đáng chết! Ông tốt nhất nói rõ ràng cho tôi, cái gì gọi là hết sức?”

Lôi Dận không chờ bác sĩ nói xong đã phát hỏa, giọng nói đột nhiên cao lên, như thể muốn rúng động toàn bộ bệnh viện. Bàn tay to lớn của hắn kéo mạnh cổ áo bác sĩ, sức mạnh của hắn kém chút nữa ép chết bác sĩ!

Bác sĩ hô hấp không xong, khuôn mặt cũng biến sắc, cả người đều bị Lôi Dận nhấc đứng lên, ép chặt vào tường. Ông hoảng sợ vung vẩy tay, bám lên cánh tay của Lôi Dận, gian nan nói một câu...

“Lôi, Lôi tiên sinh, ngài buông tay trước. Tôi, tôi còn chưa có nói xong…”

Nhiếp Thiên Luật thấy thế, vội vàng tiến lên ngăn cản...

“Cậu, cậu buông tay trước đi, nghe bác sĩ nói thế nào.”

Sắc mặt Lôi Dận căng thẳng, bàn tay to buông lỏng ra, cả người bác sĩ liền trượt ngã xuống đất. Ông vừa ho khan kịch liệt, vừa cố hít vào từng ngụm không khí. Sắc mặt vì bị nghẹn đến đỏ hồng, sau khi hít không khí non tươi kia vào lồng ngực thì mới thoáng khôi phục một chút.

Trời ạ, hù chết ông, ông cho rằng ngay sau đó sẽ trực tiếp đến địa phủ báo danh.

“Mau nói cho tôi!”

Trên đỉnh đầu, giọng Lôi Dận như tiếng sầm ầm ầm vang lên, hắn cho tới bây giờ chưa mất tính nhẫn nại như thế lần nào. Lần đầu tiên, hắn trở nên như thế này, vội vàng, xao động, bất an.

Bác sĩ hoảng sợ, vội vàng đỡ tường đứng dậy, cứ như thế, cũng có thể giảm bớt sự run rẩy của hai chân.

https://thuviensach.vn

“Lôi, Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê vẫn xuất huyết nhiều, chúng tôi vẫn còn đang cấp cứu, nhưng mà…nhưng mà…” Nói đến lúc này, giọng nói của ông càng thêm khó khăn, càng thêm cẩn trọng dè dặt.

“Nhưng mà cái gì? Nói mau!” Lôi Dận không vui quát lớn.

Bác sĩ sợ tới mức liên tục gật đầu...

“Là như thế này, tiểu thư Mạch Khê, cô ấy vì mất máu quá nhiều, trước mắt vẫn còn trong giai đoạn nguy hiểm. Tôi đi ra là muốn thông báo cho Lôi tiên sinh, đứa trẻ trong bụng tiểu thư Mạch Khê…không giữ được…”

Đầy nơm nớp lo sợ, nói xong câu đó, bác sĩ theo bản năng lui lui về phía sau. Ông chỉ sợ người đàn ông trước mắt này nổi điên lên mà giết chết mình! Trên hành lang nhiều vệ sĩ như vậy, chỉ cần tùy tiện đi lên một người, ông hẳn có thể đi đầu thai luân hồi ngay rồi.

Lời bác sĩ nói như quả bom nổ tung trong lòng Lôi Dận. Cả người hắn hệt như đã hóa đá, đột nhiên cứng lại. Vẻ mặt trầm tĩnh vốn có kia, đầu tiên là thảng thốt, ngay sau đó, ánh mắt hoảng hốt chuyển thành đau đớn. Cơn đau này, nhanh chóng lan tỏa trong cơ thể hắn, sau đó thổi quét toàn thân…

Ngay sau đó, thân hình cao lớn của hắn liền loạng choạng…

Bác sĩ hoảng lên, vội vàng đưa tay đỡ lấy hắn, lúc này mới giật mình, kinh ngạc phát hiện, ngón tay của người đàn ông cao lớn trước mặt này lạnh lẽo đến như thế nào, thậm chí, còn đang run rẩy!

Lôi Dận quay đầu nhìn về phía bác sĩ, đôi mắt lạnh lẽo hiện lên sự thê lương cùng đau lòng vô tận…

“Con của tôi, mất rồi phải không?”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Thiên Luật quay mặt đi. Lòng anh cũng đau đớn, không chỉ vì Mạch Khê, mà càng là vì Lôi Dận. Sự đau xót này trong đáy mắt cậu khiến anh xúc động, vẻ mặt này là vẻ mặt đầy tuyệt vọng cùng vô lực khi mất đi người thân, thật giống như anh, trong thời khắc mẹ mất đi. Anh nhìn thấy trong đáy mắt Lôi Dận cũng toát lên sự đau thương này…

Xem ra, cậu thực sự chờ mong đứa trẻ kia được ra đời…

Bác sĩ xấu hổ há miệng thở dốc, sau một lúc lâu không nói gì được nữa, chỉ là dè dặt cẩn trọng gật đầu, lại cảm thấy có chút không ổn, ông hắng hắng cổ họng, nói:

“Lôi tiên sinh, chúng tôi thật sự đã cố hết sức. Thân thể tiểu thư Mạch Khê rất suy yếu, hơn nữa lại vì thiếu máu, đứa trẻ này…không có cách nào giữ được nữa.”

Ông có thể nhiều lời một chút thì cứ tận lực nhiều lời một chút, còn hơn không chờ nói xong thì đã bị tha ra ngoài giết chết. Tính mạng của tất cả bác sĩ liên quan đều treo trên người cô gái bên trong, bọn họ làm sao có thể không tận lực cứu chữa được. Chỉ là, chưa toại ý nguyện của người mà thôi. Ra máu nhiều đến như vậy, có thể giữ được tính mạng là tốt lắm rồi.

Đáng tiếc, một câu nói cuối cùng này ông ta không dám nói. Người đàn ông trước mắt kia, ông khẳng định không thích nghe những lời như thế!

Lôi Dận hơi hơi khoát tay, không muốn nghe bác sĩ nói tiếp nữa. Động tác vô tình này lại khiến bác sĩ sợ đến mức lui xuống, thấy hắn không có biểu hiện nổi giận gì thì mới tiếp tục nói:

“Lôi tiên sinh…”

Lôi Dận lấy tay đỡ bức tường, thân thể giống như lá cây lung lay trong cơn gió lạnh, rõ ràng có thể nhìn ra nội tâm hắn đang vô cùng lo lắng, vô cùng đau đớn. Bác sĩ không dám nói thêm điều gì nữa, vừa muốn quay lại

https://thuviensach.vn

phòng phẫu thuật, đã thấy Lôi Dận lại một lần nữa nhìn về phía mình. Ánh mắt vốn lạnh lẽo như Diêm La địa ngục trở nên mất hết sức lực, cực độ đau đớn cùng mất mát...

“Bác sĩ, bất luận như thế nào, cũng phải giữ lại mạng sống của cô ấy, để cô ấy có thể sống…”

Giọng nói của hắn như sắp chìm vào trong một nấm mồ, bất lực mà thống khổ. Hắn nâng bàn tay to lớn lên, khoác lên trên bờ vai bác sĩ, giọng nói trầm thấp lộ ra sự kiên định khẩn cầu...

“Xin nhờ ông!”

Bác sĩ sợ tới mức mồ hôi túa ra, vội vàng nói, “Lôi tiên sinh, ngài yên tâm, bất luận như thế nào chúng tôi cũng sẽ cố gắng hết sức.” Nói xong, ông nhanh chóng quay lại phòng phẫu thuật.

Lôi Dận tiếng tăm lừng lẫy, thế nhưng lại dùng ngữ khí khẩn thiết như thế nói chuyện cùng mình?

Tiếp tục cấp cứu…

Lôi Dận lập tức ngã ngồi trên ghế dài, đưa cánh tay khoác lên trên đùi, phủ lấy đầu. Hình tượng lạnh băng trong dĩ vãng hoàn toàn mất đi. Giờ khắc này, hắn tựa như đã trở lại thành một người đàn ông bình thường, một người đàn ông vừa bị tuyên bố mất đi con mình!

Nhiếp Thiên Luật bước lên phía trước, sắc mặt thực đã khôi phục sự ôn nhuận vốn có, chỉ là, mi tâm lộ ra vẻ đau lòng đối với Lôi Dận. Bàn tay lớn của anh nâng lên phủ lên bờ vai hắn...

“Chỉ cần có thể giữ được mạng sống của Mạch Khê, so với cái gì cũng đều quan trọng hơn, không phải sao?”

https://thuviensach.vn

Hôm nay, anh thực sự đã nhìn thấy một Lôi Dận chưa bao giờ được thấy. Hắn mất đi lý trí. Hắn điên cuồng. Hắn không còn sức lực. Hắn tiều tụy. Ánh mắt hắn đầy thống khổ. Và còn có, hắn... khẩn cầu…

Người đàn ông luôn luôn kiêu ngạo lạnh lùng như thế này, khi nào thì đi khẩn cầu người khác? Lại như hôm nay, hắn nói ra lời khẩn cầu như vậy…

Nghĩ lại thái độ vừa nãy của mình, tâm Nhiếp Thiên Luật trào lên biết bao nhiêu là áy náy. Người đàn ông này thực sự đã đủ thống khổ. Có lẽ, điều hắn làm, tất cả đều có nguyên nhân.

Chỉ là...

Trong ánh mắt Nhiếp Thiên Luật có hơn một phần chần chờ cùng đánh giá, anh thật sự hoài nghi... cậu anh quan tâm đến Mạch Khê, loại quan tâm này, đã vượt quá xa tình thân. Có khả năng, người đàn ông này thực sự đã yêu sâu sắc cô gái bên trong…

Lôi Dận không có tâm tư nghiền ngẫm đến nỗi lòng của người khác, hắn day day thái dương, đầu cũng không ngẩng...

“Thuốc lá!”

Nhiếp Thiên Luật thầm than một tiếng, đưa một cây xì gà Cuba tốt nhất cho hắn.

Lôi Dận nhìn thoáng qua, mi tâm nhíu chặt lại, vứt xì gà sang một bên. Hắn ngẩng đầu nhìn đám vệ sĩ đang đứng cách đó không xa, hỏi...

“Ai có thuốc lá?”

Nhiếp Thiên Luật muốn nhắc nhở hắn, nơi này là bệnh viện. Nhưng nhìn hắn tiều tụy, cũng không tiện ngăn cản.

https://thuviensach.vn

Một người vệ sĩ trong đó bước tới, nâng hộp thuốc lá lên, cung kính hỏi, “Lôi tiên sinh, ngài xem cái này có thể chứ?”

Lôi Dận lấy hộp thuốc lá qua, không hề liếc mắt một cái đã rút ra một điếu ngậm vào miệng. Tên vệ sĩ bên cạnh vội vàng lấy bật lửa cung kính châm…

Làn khói như thân thể yêu kiều của phụ nữ dạo chơi trong không khí, bao phủ trong đó từng góc cạnh gò má rõ ràng của Lôi Dận. Người đàn ông anh tuấn kia chìm đắm hoàn toàn bên trong làn khói thuốc.

Đàn ông hút thuốc, đau xót ở thời điểm khói thuốc bay lên, có vẻ lại càng thêm đau xót…

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, cho tới khi hành lang đều đầy mùi khói thuốc, thì...

Đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt.

“Baa!”

Tàn thuốc rơi xuống đôi giày da thủ công cao cấp nhiễm đầy máu. Ngay sau đó, Lôi Dận bước nhanh tới, vừa nhìn thấy nhóm bác sĩ tự tay đẩy giường bệnh ra, cả người hắn giật mình thảng thốt một lúc rất lâu.

Nằm ở trên giường, toàn thân Mạch Khê mặc quần áo màu trắng như tuyết của bệnh viện, trắng như gương mặt của cô bây giờ. Các vết thương đều kín băng gạc, ngay cả cái trán trơn bóng kia cũng bị băng gạc quấn quanh, chỉ để lại một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không hề có một chút sinh khí…

Kỳ thật, Lôi Dận đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt. Cô chảy máu nhiều như vậy, miệng vết thương nhất định cũng sẽ rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Trước khi Mạch Khê được đẩy ra, hắn đã sớm nghĩ đến trên người cô sẽ cắm đầy ống dẫn, nhưng vẫn hoàn hảo như trước, ngoại trừ chai truyền nước cùng ống dưỡng khí, sẽ không có sự thay đổi nào khác.

Nhưng mà, đáy mắt băng hàn của Lôi Dận vẫn như tan ra, đau đớn…

Bởi vì Mạch Khê cứ như vậy, không một chút sinh khí nào nằm đó, giống như một pho tượng búp bê pha lê đẹp đến mức tận cùng, không hề có chút dấu hiệu của sự sống nào.

Cô là một nha đầu lúc nào cũng thích ầm ĩ náo nhiệt, làm sao có thể ngoan ngoãn mà nằm yên ở đó, không nhúc nhích?

Giờ khắc này, Lôi Dận không dám bước tới hỏi nhiều thêm một câu, sợ bác sĩ nói ra điều gì đó khiến người ta khó có thể tiếp nhận được.

Nhiếp Thiên Luật thấy thế, vội vàng tiến lên...

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?”

Bác sĩ chủ trì ca phẫu thuật nhìn thoáng qua Lôi Dận, ánh mắt lại rời lên người của Nhiếp Thiên Luật...

“Tiểu thư Mạch Khê thật sự rất kiên cường. Cũng may mắn Lôi tiên sinh đưa tới kịp thời mới không lỡ mất cơ hội cứu giúp cho cô ấy. Xin yên tâm, bây giờ tiểu thư Mạch Khê đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng bởi vì cô ấy đã mất máu quá nhiều, chúng tôi cần phải quan sát trong giai đoạn trị liệu này.”

“Cảm ơn ông, bác sĩ.”

Tảng đá đè nặng trong lòng Nhiếp Thiên Luật cuối cùng cũng rơi xuống đất. Trời cao phù hộ! Khi anh vừa nhìn thấy trên người Lôi Dận chỉ toàn là

https://thuviensach.vn

máu kia, trong một khắc, anh đã nghĩ Mạch Khê lành ít dữ nhiều, ít nhất, cơ hội sống sót cũng còn rất nhỏ.

Hai tay Lôi Dận đè lại chiếc giường đẩy, ánh mắt như thế, gần gũi như thế dừng trên người Mạch Khê. Sự lặng lẽ này hệt như búp bê thủy tinh, hàng lông mi thật dài che khuất đi đôi con ngươi sinh động đầy sức sống. Khuôn mặt nhỏ nhắn tuy rằng đã băng bó bằng băng gạc rất kỹ, nhưng vẫn còn nhìn thấy dấu vết trầy xước. Cánh môi vốn đỏ bừng đã có chút khô cạn, tựa như đóa hoa héo rũ mất đi làn nước bảo vệ…

Lời nói của bác sĩ, hắn nghe vào tai, theo bản năng vươn lên một ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào cái mũi nhỏ xinh đương thở. Hắn muốn tự mình nghiệm chứng hơi thở, sinh mệnh cô gái nhỏ. Khi ngón tay hắn cảm nhận được hơi thở rất nhẹ, ánh mắt Lôi Dận chấn động một chút. Một sự kích động nhanh như một cái chớp mắt, lướt nhanh qua đáy mắt hắn.

“Đầu cô ấy có bị thương hay không?”

Đây là điều hắn quan tâm nhất. Giờ khắc này, Mạch Khê yên tĩnh như một đứa trẻ ngoan ngoãn, thậm chí hắn đã bắt đầu nhớ đến lúc cô gái nhỏ như một con báo con, giận dỗi trừng mắt với hắn, nhớ tới lúc cô nàng thậm chí còn không muốn sống, rống to tên hắn.

Bác sĩ chủ trị dè dặt cẩn trọng trả lời...

“Đầu tiểu thư Mạch Khê đích xác có bị thương, nhưng xin Lôi tiên sinh yên tâm, thương thế trên đầu tiểu thư Mạch Khê không nghiêm trọng, tuy rằng cũng có tụ máu nhưng không có tạo thành máu đông đè lên thần kinh như chúng tôi đã lo lắng. Vết thương nặng nhất của cô ấy là ở dưới chân... còn có việc sảy thai, đây là nguyên nhân lớn nhất khiến cô ấy mất máu quá nhiều…”

Phải nói là, tuy rằng ông là bác sĩ nhưng cũng không dám nói nhiều. Ví dụ như đứa trẻ trong bụng cô gái này, không thể nghĩ được đây là con của

https://thuviensach.vn

Lôi tiên sinh. Vừa mới bắt đầu, các bác sĩ chữa trị cũng không biết được thân phận liên quan của đứa trẻ này, khi bác sĩ ra ngoài thông báo cho người nhà, một lần nữa trở lại phòng phẫu thuật, báo cho tất cả mọi người, đây là con của Lôi tiên sinh. Lúc ấy, mọi người trong phòng phẫu thuật cũng kinh ngạc cùng thảng thốt cả rồi.

Cô gái này không phải là con gái nuôi của Lôi tiên sinh sao? Thậm chí ngay cả lúc y tá đi ra lấy máu, Lôi tiên sinh còn lo lắng hỏi... con gái của tôi thế nào?

Quan hệ này thật sự rất rối loạn.

Con gái nuôi của Lôi tiên sinh mang thai, đứa trẻ trong bụng lại chính là của Lôi tiên sinh…

Các bác sĩ tự nhiên sẽ hiểu rõ mối quan hệ rắc rối này, cũng muốn cố hết sức để cứu đứa trẻ. Đáng tiếc, lại không như mong muốn! Kỳ thật, sau khi va chạm, trong chớp mắt đã bắt đầu có dấu hiệu xảy thai, bằng không lại làm sao có thể đổ máu không ngừng được như thế?

Lôi Dận nhìn về phía Mạch Khê, ánh mắt càng lúc càng khắc sâu vẻ đau lòng cùng xót thương. Loại cảm giác không chút che lấp này trong ánh mắt chưa từng có qua, bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng đặt lên trên chân cô, sợ không cẩn thận chạm đến vết thương, thấp giọng hỏi...

“Vết thương ở chân cô ấy có nghiêm trọng không? Xương cốt không có bị thương gì nặng chứ?”

Bác sĩ vội vàng trả lời, “Chân tiểu thư Mạch Khê đã gãy xương, nhưng chỉ cần phối hợp trị liệu sẽ ổn thỏa. Xin yên tâm, tiểu thư Mạch Khê thực sự đã thoát khỏi nguy hiểm, vận may của cô ấy cũng rất lớn, cũng sẽ không có vấn đề gì. Lôi tiên sinh, hãy yên tâm..."

“Đến khi nào cô ấy mới tỉnh lại?” Lôi Dận lại hỏi lần nữa.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư Mạch Khê hiện tại hôn mê thứ nhất là do thuốc gây mê, thứ hai là do mất máu quá nhiều. Lôi tiên sinh, ngài yên tâm, chỉ cần các chỉ số công năng trên thân thể tiểu thư Mạch Khê hồi phục lại bình thường, cô ấy sẽ tỉnh lại.”

Bác sĩ trả lời vấn đề của Lôi Dận đang rất kinh hãi, chỉ sợ một lần không cẩn thận sẽ chọc người đàn ông này mất hứng.

Lôi Dận không hỏi nữa, chỉ lặng lẳng nhìn Mạch Khê, sự lo lắng trong mắt chậm rãi tan ra….

“Cậu, để Mạch Khê về phòng hồi sức đi.” Nhiếp Thiên Luật bước đến khuyên nhủ.

Lôi Dận buông lỏng tay ra để các bác sĩ đẩy Mạch Khê vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt. Nhiếp Thiên Luật theo sát, nhưng vẫn thấy Lôi Dận đứng nguyên ở chỗ cũ. Anh chần chờ quay đầu nhìn hắn, một lúc lâu sau, như là nhận thấy được điều gì đó, miệng hơi há ra nhưng vẫn rời đi trước.

Tiếng giường đẩy ngày càng xa, cho đến khi biến mất không nghe thấy nữa thì toàn bộ thân mình Lôi Dận ngã ngồi trên băng ghế dày. Hắn nâng tay nhẹ nhàng lên...

Những vệ sĩ thấy thế, ào ào lui xuống…

Trong hành lang cũng chỉ còn lại mỗi mình Lôi Dận!

Trong không khí vẫn còn thoảng thoảng mùi thuốc lá. Trên hành lang vẫn còn một đống tàn thuốc. Lôi Dận lẳng lặng nhìn tàn thuốc, rồi dần dần, gương mặt anh tuấn không thể ẩn nhẫn được nữa, bắt đầu co rúm lại. Ngay sau đó, hắn vắt tay lên trán, loại cảm giác từ đáy lòng này, run run không thể kiềm chế được, cứ thế mà trào ra.

https://thuviensach.vn

Là kích động! Hắn chưa từng bao giờ có loại cảm giác như thế này! Loại kích động này gần như sinh ra sau khi đứng bên ranh giới của cái chết. Lúc hy vọng dần dần mất đi, sự tuyệt vọng lại chậm rãi cắn nuốt lấy hắn, thậm chí, hắn có thể ngửi được mùi vị của thần chết. Đó là lúc, hy vọng lại một lần nữa buông xuống bên người hắn!

Hắn cho tới bây giờ không phải là một người thích chờ đợi, bởi vì chờ đợi sẽ khiến hắn cảm giác như có người kiểm soát được hắn. Nhưng hôm nay hắn chỉ có thể chìm sâu trong sự chờ đợi, chờ đợi hy vọng trong nỗi tuyệt vọng, chờ đợi may mất khi cảm giác mất mát. Cảm giác này thực sự là khổ sở, thực khổ sở!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28

Đau Đớn Có Thể Quên Đi

Lôi Dận năm nay vừa được ba mươi hai tuổi, cho đến ngày hôm nay mới rốt cuộc hiểu được, chờ đợi là con đường trực tiếp nhất có thể cảm nhận được từ tuyệt vọng đến hy vọng. Chết chóc đến, nhân sinh tồn tại, tình huống biến chuyển…

Hắn chưa bao giờ cảm kích điều gì, giờ khắc này, tâm hắn lại nảy sinh cảm kích. Cảm kích bởi có thể một lần nữa trao sinh mệnh về cho Mạch Khê, hy vọng vào sức mạnh ý chí của cô ấy. Tuy rằng, con của hắn đã là người hy sinh đau đớn nhất, nhưng chỉ cần cô ấy còn sống là tốt rồi…

Mạch Khê được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, không phải là hắn không muốn lập tức đi vào căn phòng kia, mà là, hắn thật buồn cười phát hiện ra...

Hai chân hắn, trong cuộc sống loài người này chưa bao giờ từng có cảm giác kích động mà trở nên mất hết sức lực, nay trong nhất thời không có cách nào nhúc nhích nổi, như thể khí lực của bản thân đều bị hút sạch, hoặc như thân thể bị kéo căng này, rốt cục trong một khắc cũng bị nghiền nát…

---

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ là bóng đêm tĩnh mịch.

Đêm nay, bóng đêm đẹp hơn bình thường, ngay cả ánh trăng cũng trở nên dịu dàng, từng chấm nhỏ trên không trung lóe ra ánh sáng diệu vời. Trăng lạnh yên tĩnh như mặt nước, nhẹ nhàng đổ nghiêng qua lớp thủy tinh mỏng, xuyên thấu vào từng khe hở, rơi vãi những chấm sáng bàng bạc lành lạnh trên tấm thảm.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt rất yên tĩnh, ngoại trừ máy dưỡng khí vang lên từng đợt âm thanh nhỏ, chỉ có ánh trăng như nước cùng ánh mắt dịu dàng đang chăm chú nhìn…

Ánh sáng từ đèn tường nhu hòa bao phủ lấy người đàn ông đang ngồi đợi bên giường. Sườn mặt anh tuấn và cương nghị kia dường như đã nhiễm hương hoa mà gió thổi đến, đôi mắt màu lục thâm sâu không hề chớp khóa chặt ánh nhìn lên Mạch Khê đang nằm trên giường mà hai mắt vẫn nhắm chặt. Một lát sau, hắn vươn bàn tay lớn lấy một chiếc khăn mặt ẩm, nhẹ nhàng lau một chút trên đôi môi khô nứt của cô.

Nha đầu Mạch Khê này có lẽ rất dũng cảm, đôi khi tính tình cũng thật nóng nảy, nhưng mà, làm cha nuôi của cô, hắn mới biết cô bé con này cho tới bây giờ cũng rất ít chăm sóc bản thân, đôi môi khô ran kia…

Ánh đèn dịu dàng kéo dài bóng dáng cao lớn của Lôi Dận. Giờ khắc này, bóng dáng của hắn không còn quá lạnh lùng mà ngược lại, lộ ra một chút khí tức dịu dàng.

Thời gian trong yên tĩnh lặng lẽ trôi qua, Lôi Dận nhẹ nhàng kéo một bàn tay nhỏ bé không cắm kim truyền của Mạch Khê đặt bên môi. Những ngón tay mảnh khảnh sạch sẽ kia khiến Lôi Dận đau lòng không thôi. Từ khi nào thì Mạch Khê của hắn lại bắt đầu trở nên nhợt nhạt như thế…

Buổi sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời tràn ngập khắp phòng bệnh, Phí Dạ nhẹ nhàng mở cửa phòng chăm sóc đặc biệt ra, khi nhìn Lôi Dận bên

https://thuviensach.vn

đầu giường xong thì thực sự hoảng sợ...

“Lôi tiên sinh, ngài cả đêm không có nghỉ ngơi?”

Cũng khó trách hắn vì bị dọa mà nhảy dựng lên. Chỉ là qua cả một đêm như thế, Lôi tiên sinh nhìn qua như là đã già thêm rất nhiều tuổi. Sắc mặt hắn tiều tụy, áo sơ mi vẫn loang lổ vết máu như cũ, trên cằm còn có vài sợi râu lún phún, cả người đều lộ ra vẻ suy sụp trước nay chưa từng có. Nhưng mà, ánh mắt hắn cũng rất dịu dàng, cho tới bây giờ cũng chưa có sự dịu dàng ấy bao giờ, tựa như ánh trăng trên cao hôm qua, điềm tĩnh như vậy...

Lôi Dận có chút phản ứng, thân mình cao lớn hơi động, cẩn thận xem xét một chút máy kiểm tra đo lường ở bốn phía xong mới lấy quần áo sạch sẽ trong tay Phí Dạ...

“Không cần chuyện bé xé ra to, hỏi được gì từ tên lái xe gây chuyện?”

Lôi Dận không tin tưởng vào mấy cái chuyện ngoài ý muốn, đối với chuyện này, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Sắc mặt Phí Dạ có chút khó xử. Hắn nhìn bóng dáng Lôi Dận đi vào phòng tắm, ngừng một chút, thở dài một hơi. Chỉ một lát sau, bên trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

“Lôi tiên sinh, người lái xe kia thật sự cũng không biết gì. Tôi đã điều tra lại một lần nữa, bối cảnh rất đơn thuần, hiện tại đang làm tại công ty Nhất Gia, bên Kỹ thuật viên.”

Hắn dường như đã dùng hết dũng khí để nói ra những lời nói này. Tuy rằng Lôi tiên sinh vẫn ở trong phòng tắm, nhưng hắn biết Lôi tiên sinh vẫn luôn nghe rất rõ ràng.

Quả nhiên, giọng nói của Phí Dạ vừa kết thúc, giọng nói không vui của Lôi Dận vang lên tiếp theo...

https://thuviensach.vn

“Phí Dạ, cậu hẳn là rất rõ ràng, tôi cho tới bây giờ không phải là người thích lãng phí thời gian!”

“Rõ, Lôi tiên sinh.”

Phí Dạ hiểu những ý tứ trong lời nói này của hắn. Những loại chuyện này cơ bản Lôi tiên sinh sẽ không tự mình điều tra, vì thế, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Nếu đúng là có một nguyên nhân, tôi hoài nghi tiểu thư Bạc Cơ!”

Nói tới đây, Phí Dạ không tiếp tục. Dù sao, đây cũng chỉ là một sự trùng hợp. Nếu trùng hợp cũng có thể xem là mưu sát, như vậy chỉ có thể nói Bạc Cơ này quá mức tâm kế, am hiểu quá sâu. Nhưng, người phụ nữ kia, nhìn thế nào cũng không giống một người có tâm kế sâu.

“Nói tiếp!” Giọng nói đầy mệnh lệnh của Lôi Dận lại một lần nữa vang lên.

“Vâng, Lôi tiên sinh.”

Phí Dạ nghĩ nghĩ, báo cáo tiếp, “Hôm tiểu thư Mạch Khê gặp chuyện không may, thật sự là do đã thấy được tiểu thư Bạc Cơ xuất hiện ở con phố đối diện. Bên tiểu thư Bạc Cơ tôi cũng đã điều tra ra, lúc đó cô ấy từ một tiệm quần áo đi ra, quần áo mua được cũng đã chứng thật là sản phẩm của cửa hàng đấy. Lôi tiên sinh, nếu tiểu thư Bạc Cơ thật là cố ý..."

“Về Bạc Cơ, tôi tự mình đến xử lý!”

“Vâng, Lôi tiên sinh!” Phí Dạ hạ mắt xuống. Giờ khắc này, hắn thế nhưng lại không hiểu được ý của Lôi tiên sinh.

Đối với Bạc Cơ, ngài ấy có thể xử lý ra sao? Nếu Bạc Cơ thật sự là cố ý thì theo như tính cách của Lôi tiên sinh, người phụ nữ này chỉ có thể gặp

https://thuviensach.vn

phải kết cục bị hủy hoại. Nhưng là...

Lôi tiên sinh từ bỏ được khuôn mặt kia sao?

Khuôn mặt giống hệt với Bạc Tuyết…

Phí Dạ lâm thật sâu vào sự suy tư, ánh mắt cũng không chú ý mà đảo đến Mạch Khê trên giường. Nhìn người con gái ấy nhợt nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn không có một chút huyết sắc, gương mặt cương nghị của hắn hiện lên đầy đau lòng…

Theo bản năng tới gần cô, từng bước từng bước mỗi lúc gần kề, tâm hắn đau đớn thêm một chút. Nếu cô gái nhỏ này tỉnh lại, biết được đứa trẻ kia đã mất, cô sẽ như thế nào?

Còn có bản báo cáo ADN kia, bản báo cáo sắp có kết quả kia…

Cho tới khi nào, hết thảy mọi thứ trở nên bình thường, cuộc sống của cô ấy sẽ yên ổn thoải mái?

Đang suy nghĩ, cửa phòng tắm mở ra…

Phí Dạ lập tức thối lui sang một bên, vẻ đau lòng đang toát ra kia trong nháy mắt cũng hóa thành hư ảo. Sự bình tĩnh như thường cũng trở lại tự nhiên, lại có chút hờ hững.

Lôi Dận bước ra, dáng vẻ suy sụp đã không còn. Hàng râu vừa mọc cũng đã được cạo sạch sẽ, lộ ra cái cằm trơn bóng. Mái tóc đen ẩm ướt có vài sợi phủ lên trán. Hắn lắc lắc đầu, giống như một con sói cuồng dã. Sau khi rửa mặt chải đầu đơn giản, hắn lại biến thành người cao cao tại thượng như ban đầu.

“Phí Dạ, dung nhan có thể phục chế. Huống hồ, phía sau khuôn mặt đó giờ đã trở nên không còn giá trị!”

https://thuviensach.vn

Hắn vừa nói, vừa cài lại từng cúc trên áo sơ mi, trên lồng ngực màu đồng còn những bọt nước trong suốt mơ hồ, nhìn hắn lại càng thêm vẻ săn chắc.

Phí Dạ sửng sốt, không phải là bởi cách nhìn thấu tâm người khác cùng sự am hiểu vô cùng thâm sâu này của Lôi Dận, mà là bởi những lời hắn nói.

“Lôi tiên sinh, những điều này tất cả chỉ là những phỏng đoán ban đầu…”

“Tôi sẽ điều tra, nếu Bạc Cơ thực sự có vấn đề thì hủy diệt khuôn mặt kia cũng món quà tốt nhất tặng cho Mạch Khê sau khi tỉnh lại!” Lôi Dận một lần nữa mặc phục trang chỉnh tề, khuôn mặt lại lạnh lẽo như vốn có. Hắn đi đến bên cạnh Mạch Khê, ngón tay thon dài vỗ về nhẹ nhàng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Nhưng mà, chỉ sợ người tiểu thư Mạch Khê muốn nhìn thấy nhất chính là tiểu thư Bạc Cơ.” Phí Dạ cảm thấy nên nhắc nhở một câu.

“Nguyên nhân đơn giản là do khuôn mặt kia. Nếu Mạch Khê biết được thân phận chân chính của Bạc Cơ, cậu cho rằng cô ấy còn có thể cảm thấy hứng thú?” Lôi Dận nói toạc ra “thiên cơ”, giọng điệu sắc bén cũng trở nên không có một chút tình cảm nào.

Phí Dạ không trả lời lại, nhưng trên khuôn mặt lại thêm phần suy xét, đôi con ngươi đen vẫn mang vẻ trầm tĩnh vốn có.

Ánh nắng mặt trời nhè nhẹ mang theo một hương vị thơm ngọt, thậm chí còn đẩy mùi thuốc khử trùng luôn quanh quẩn trong bệnh viện sang một nơi thật xa.

“Kết quả báo cáo khi nào thì có?”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận không nhìn về phía Phí Dạ, chỉ đơn giản nhìn chăm chú Mạch Khê vẫn còn trong giấc ngủ, trong ánh mắt có một chút đăm chiêu.

“Bình thường là bảy ngày, nhưng nhanh nhất là hai ngày sau sẽ có kết quả.” Phí Dạ cung kính trả lời.

Ngón tay đang khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê rõ ràng dừng lại. Ánh mắt Lôi Dận trong chớp mắt có chút chần chờ lướt qua, ngay sau đó, hắn rút ngón tay lại, giữa hai hàng chân mày hiện thêm một tia suy tư.

Ánh mắt Phí Dạ dừng trên sườn mặt của Lôi Dận, thật lâu sau đó, hắn mới dám cả gan hỏi...

“Lôi tiên sinh, nếu... tiểu thư Mạch Khê thật sự là con gái ruột..."

Ánh mắt Lôi Dận đột nhiên co rụt lại, như thể hai thanh kiếm sắc bén vừa bắn ra, im lặng đảo qua gương mặt Phí Dạ, rồi nhẹ nhàng dừng trên khuôn mặt tĩnh lặng say ngủ của Mạch Khê, giữa hai hàng chân mày lành lạnh lại lộ ra vẻ phong tình khiến lòng người say đắm.

“Tôi tuyệt đối sẽ không để loại tình huống này phát sinh!”

Thật lâu sau đó, hắn mới lên tiếng trầm thấp, như thể đang trả lời Phí Dạ, hoặc như đang nói cho chính bản thân mình nghe. Tóm lại, giọng nói quá mức lạnh lẽo kia mang theo sự kiên quyết vô cùng.

Thân mình cao lớn chậm rãi cúi xuống. Trong một cái chớp mắt, đôi mắt đau đớn của Phí Dạ hạ xuống. Đôi môi mỏng của Lôi Dận thật không một chút e dè dừng trên vầng trán Mạch Khê đã được che kín bởi băng gạc, từ từ hạ xuống hàng mi như viễn sơn, hôn lên mi tâm mềm mại nhu tĩnh, sống mũi xinh đẹp. Cuối cùng, đôi môi hắn chạm vào cánh môi khô ran của cô, nhẹ nhàng hôn.

https://thuviensach.vn

Tình cảm dịu dàng ấy cứ nhẹ nhàng mà lan tràn dưới ánh mặt trời …

_____

Trong đêm tối, trời đột ngột đổ mưa. Một tia chớp cắt ngang bầu trời đen kịt, thắp sáng khoảng không gian quá mức mịt mùng trong nháy mắt.

Trước cửa sổ lớn sát đất, bóng dáng của người đàn ông được ánh sáng phủ đầy, nhưng chỉ là trong chớp mắt. Ngay sau đó chỉ còn bóng đêm không thấy điểm dừng, trong yên lặng chỉ còn lại một hình dáng mờ nhòa phản chiếu lên tấm thủy tinh.

“Con bé kia hiện tại như thế nào?”

Một giọng nói cứng nhắc vang lên, nghe vào khiến người ta rất không thoải mái, như là tiếng nói từ máy móc phát ra. Nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe ra, đây chính là giọng nói đã được máy móc xử lý qua, mục đích để cho người khác không nghe ra giọng nói vốn có.

Đây là một gian trong thư phòng, rèm cửa sổ lớn từ trên cao phủ xuống, dường như đã che khuất tất cả ánh sáng nhàn nhạt bên ngoài, chỉ để lại vài chấm sáng lóe lên cùng mùi mưa ngai ngái tràn ngập trong không khí…

Gã vệ sĩ mặc trang phục đen đứng ở cửa thư phòng lên tiếng...

“Theo như chúng thuộc hạ điều tra, cô gái kia trước mắt đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ có chân bị gãy.”

“Hmm.” Giọng nói quái dị tràn đầy mùi mưa vang lên trong không gian, “Người của chúng ta có vào đó được không?”

Sắc mặt gã vệ sĩ trang phục đen kia đầy xấu hổ...

“Không có. Nghe nói Lôi Dận tự mình canh giữ ở bệnh viện, hơn nữa còn có Phí Dạ cùng vệ sĩ, người của chúng ta không thể tới gần nửa

https://thuviensach.vn

bước..."

“Ngu xuẩn!”

Giọng nói ma quái đột nhiên cao lên, không khó nghe ra chủ nhân của nó đang không vui, không một chút tình cảm cắt ngang lời vệ sĩ, “Ta mặc kệ các ngươi dùng biện pháp gì, nhất định phải cho ta những tin tức mới nhất!”

“Vâng!”

“Còn nữa, con bé kia hắn đã đi Hongkong, ta muốn biết ở Hongkong rốt cuộc cất giấu bí mật nơi nào. Người của Lôi Dận hình như cũng đang tra chuyện này, nhớ kỹ cho ta, chỉ được phép nhanh hơn Lôi Dận, bằng không... tổ chức ‘X-Ảnh’ sẽ gặp phải kiếp nạn!”

Giọng nói quái âm trầm gợi lên cảm giác chết chóc.

“Dạ!” Lưng gã vệ sĩ run lên, lập tức trả lời.

Ngoài cửa sổ, mưa mỗi lúc mỗi mạnh, tạo nên những lớp màn dày đặc bao phủ toàn bộ bầu trời đêm. Thật lâu sau đó...

“Chủ thượng, nếu Lôi Dận là kình địch, như vậy sao không tập trung tinh lực trực tiếp khử Lôi Dận?”

Lại một tia chớp lóe lên, chém thẳng xuống dưới, phản chiếu lên tấm thủy tinh trên cửa sổ, chiếu ra một ánh mắt thâm trầm, tràn ngập quỷ khí khiến người ta phải sợ hãi. Ngay sau đó, một tiếng cười khùng khục vang lên...

“Khử Lôi Dận là chuyện không sớm cũng muộn, ngươi cho rằng người muốn giết Lôi Dận chỉ có một mình chúng ta sao? Đừng quên, tổ chức ‘X-Ảnh’ của chúng ta thích nhất bày ra việc ngoài ý muốn. Đối phó với Lôi

https://thuviensach.vn

Dận không thể sử dụng một phương thức đơn giản được. Người đàn ông này không đơn giản, khó đối phó giống hệt như cha của hắn. Trước khi lấy mạng của hắn, cần phải động đến tập toàn của Lôi thị trước!”

“Nhưng mà, chủ thượng, chỉ cần Lôi Dận chết, hết thảy đều tới tay, không phải sao?”

“Thật sự quá ngu xuẩn!”

Giọng nói ma quỷ rõ ràng có ý trách cứ bên trong, “Ngươi cho Lôi Dận là người dễ đối phó vậy sao? Hắn có thể huyết tẩy tổ chức ‘Ảnh’, hơn nữa ‘thủ nhi đại chi’ [1], cũng rất có khả năng một ngày nào đó hắn cũng sẽ huyết tẩy tổ chức ‘X Ảnh’. Ngươi cho là ta không muốn giết hắn sao? Ngay cả Phí Dạ bên người hắn cũng rất khó đối phó rồi, kể gì đến bản thân Lôi Dận? Vài kế hoạch lần trước thực đã ‘thiên y vô phùng’ [2], đáng tiếc vẫn đánh rắn động cỏ. Các ngươi là một lũ ngu xuẩn, không rõ tình huống đã mạo muội hành động. Bây giờ Lôi Dận thực đã đem lực chú ý tập trung tại ‘X Ảnh’, chúng ta không thể sơ suất một lần nào nữa. Quan trọng trước nhất chính là—— tra cho ra, rốt cuộc con bé kia đã cầm vật gì về từ Hongkong, đây là mấu chốt, hiểu chưa?”

“Đã rõ!”

“Đi làm đi! Nhớ! Hết thảy đều phải ngầm tiến hành! Các kế hoạch khác vẫn tiếp tục, còn phải điều tra một người!”

“Chủ thượng, ý là..."

Trên tấm cửa thủy tinh phản chiếu ánh mắt âm trầm hơi hơi nhíu lại...

“Người đàn bà Bạc Cơ có bộ dạng giống như đúc Bạc Tuyết kia, cô ta hình như càng ngày càng không an phận!”

"Vâng, chủ thượng!”

https://thuviensach.vn

Tiếng sấm, vẫn ầm ầm từng đợt…

_____

Nửa đêm, bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt vẫn như cũ, những người vệ sĩ trang phục đen vẫn 24/24 giờ thủ hộ. Trên cơ bản, bọn họ thay ca ba giờ một lần, mỗi một lần thay ca đều kiểm tra cẩn thận đến cực độ.

Bên trong phòng bệnh lặng như tờ. Đèn tường tỏa ra ánh sáng vàng nhạt dịu dàng bao phủ hết thảy.

Lôi Dận chưa hề ngủ, vẫn luôn ngồi trông bên cạnh giường bệnh, gần như cũng chưa chợp mắt lúc nào. Cho đến khi mùi mưa bắt đầu tràn vào bên trong căn phòng, hắn rốt cuộc mới đứng dậy, đi đến trước cửa sổ…

Một tia chớp đột nhiên cắt ngang bầu trời, kéo rách bóng đêm như mực bên ngoài. Ngay sau đó...

“Rầm” một tiếng, trong nháy mắt, ngay khi cửa sổ vừa khép lại, một âm thanh vang lên trên không trung, âm thanh này như thể một quả bom đang nổ, tựa hồ như muốn đánh nát cả bầu trời!

Lôi Dận theo bản năng nhíu nhíu mày. Khi hắn vừa định quay lại, những thiết bị theo dõi chỉ số sức khỏe trên đầu giường của Mạch Khê “bíp bíp” vang lên.

Âm thanh này giống như ngày xuân hòa tan hết thảy băng tuyết, cắt ngang mọi tịch mịch.

Toàn bộ thân mình Lôi Dận khẽ run lên một chút, ngay sau đó, hắn tùy tiện kéo mạnh rèm cửa sổ xuống rồi bước nhanh tới. Khuôn mặt luôn luôn trầm tĩnh hiện lên một sự giao động không dễ phát hiện. Thân mình cao lớn cúi xuống. Gương mặt trắng bệch của Mạch Khê hoàn toàn chìm trong bóng dáng đổ xuống của hắn.

https://thuviensach.vn

[1]: "Thủ nhi đại chi". Tức người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Sử ký - Hạng Vũ bản kỷ".

[2]: “Thiên y vô phùng” – Nguyên ý là chỉ quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ. Nay thường dùng để ví về sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào.

Phía trên giường, sau khi tiếng sấm ầm ì vang lên, Mạch Khê vốn đang chìm trong giấc ngủ sâu rốt cuộc cũng có phản ứng. Trong ánh mắt nhìn chăm chú của người đàn ông kia, mi tâm của cô có chút nhíu lại, hàng mi thật dài run nhè nhẹ, tựa như gió lạnh thổi lướt qua cánh ve.

Mi tâm đang nhíu được ngón tay thon dài của người đàn ông kia phủ lên, vết nhăn nhỏ giữa hai hàng chân mày càng sát lại, dường như cô gái đang chịu sự bất an nào đó. Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của người đàn ông lộ rõ sự kích động, hắn cúi đầu gọi bên tai cô...

“Khê nhi…”

Hắn cúi đầu xuống, giọng nói vang lên như hương thơm của loại rượu ngon thuần chất nhất, từng đợt nhè nhẹ chui vào trong tai Mạch Khê. Bên giường, máy móc kiểm tra chỉ số bỗng phát ra âm thanh lớn hơn nữa, chỉ nghe Mạch Khê ‘ưm’ một tiếng, hàng mi run run, hai mí mắt khép chặt cũng có chút nhúc nhích. Sau đó, đôi mắt như ngọc lưu ly chậm rãi mở ra, phủ đầy sương mù như vẫn chưa tỉnh khỏi cơn mơ…

“Khê nhi..."

Đáy mắt Lôi Dận như giãn ra, cảm xúc tựa hồ có chút kích động. Ngay sau đó, bàn tay to lớn của hắn duỗi ra, ấn một cái nút trên đầu giường xuống.

https://thuviensach.vn

“Khê nhi, Khê nhi…”

Mỗi một tiếng gọi như mộng như ảo, như xa như gần. Mạch Khê chỉ cảm thấy đầu mình như nổ tung, ánh mắt mê man dị thường. Trước mắt cô, hết thảy đều lờ mờ như phủ một tầng hơi nước. Trong lúc nhất thời, cô hơi hơi nâng bàn tay bé nhỏ lên. Phần đầu đau đớn kịch liệt khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Giữa không trung, một bàn tay to lớn hơn ngăn bàn tay nhỏ nhắn của cô lại. Giọng nói trầm thấp đầy an toàn của một người đàn ông nhẹ nhàng vang lên bên tai, như nồng đượm hương rượu ngon, nhàn nhạt phiêu tán trong không khí…

Ngay sau đó, Mạch Khê chỉ cảm thấy phần trán của mình được một sức mạnh nhẹ nhàng xoa ấn, mang theo khí tức cùng mùi hương dịu nhẹ quen thuộc, tràn ngập trong từng lần hô hấp của cô. Giờ khắc này, hơi thở nhẹ khiến cô thả lỏng, phần đầu đau nhức dường như cũng được những xoa vuốt dịu dàng kia đẩy lùi, dần dần biến mất.

Thật thoải mái…

Giống như, cả người cô đang nằm giữa những đám mây. Mạch Khê hơi hơi mở ra hai mắt, rồi từ từ khép lại, hô hấp cũng trở nên bình ổn hơn, mi tâm cũng chậm rãi giãn ra…

Là ai?

Như bừng tỉnh trong một giấc mộng…

Giọng nói thấp trầm ở bên tai như thể trải qua nhiều lần tang thương lắm, phảng phất như phải vượt qua ngàn năm xa xôi vọng lại, nhưng âm vang bên tai sao lại rõ ràng đến thế!

https://thuviensach.vn

Mạch Khê dần dần chìm thật sâu vào giấc mộng, tiếng gọi bên tai vẫn rõ ràng như cũ.

Cảm giác trong lòng cứ mơ mơ hồ hồ, có chút hỗn độn, lại có chút thống khổ. Dần dần, giữa cảnh trong mơ kia lại hiện ra một đôi mắt sâu trầm. Đôi mắt kia mang theo một chút vui mừng. Đôi môi cô khẽ cử động nhưng không thoát ra âm thanh nào...

“Khê nhi…”

Đây là cảnh trong mơ sao? Làm sao có thể chân thật như thế, khiến lòng đau đớn, phảng phất như là vỡ vụn…

Nếu là như thế này, cô tình nguyện không muốn tỉnh lại, cứ đắm chìm trong đám mây mềm mại kia, lãng du như thế... như gió mát, và mỉm cười ngắm nhìn sơn thủy.

“Khê nhi… Khê nhi…”

Đôi đồng tử đầy kích động của Lôi Dận chợt co rút lại, sự vui mừng trong nội tâm vừa bùng lên lại nhanh chóng trầm hạ xuống cùng với đôi mắt một lần nữa khép lại của Mạch Khê. Bàn tay to lớn đang nhẹ nhàng xoa dịu mi tâm của cô cũng ngừng lại. Hắn nhẹ nhàng nâng bàn tay cô lên. Bàn tay nhỏ nhắn vẫn còn cắm kim truyền dịch…

Chỉ trong chốc lát, bác sĩ chủ trị cùng với y tá vội vội vàng vàng đi đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì trong lòng run sợ một chút. Họ lại nhìn qua những thiết bị giám sát chỉ số, thấy hết thảy mọi thứ vẫn bình thường mới bình tĩnh bước tới.

“Lôi tiên sinh…”

“Bác sĩ chủ trị, cô ấy vừa mới tỉnh, vừa mới lúc nãy!” Lôi Dận thấy thế, lập tức đứng dậy, vẻ mặt trong chớp mắt có chút cô đơn cùng khẩn trương.

https://thuviensach.vn

Bác sĩ vội vàng tiến lên, cẩn thận kiểm tra, lại nhìn về phía Lôi Dận thì sắc mặt có chút khó xử…

“Như thế nào?” Lôi Dận nóng vội hỏi.

“Lôi tiên sinh, xem ra tiểu thư Mạch Khê chính xác đã có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng hiện tại cô ấy vẫn còn trong hôn mê.”

“Tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể?” Lôi Dận phiền lòng vung tay lên, y tá sợ tới mức toàn thân đều run rẩy.

“Điều này phải xem ý chí của tiểu thư Mạch Khê, nếu cô ấy không muốn tỉnh lại, bác sĩ chúng tôi cũng không có biện pháp nào.” Bác sĩ chủ trị can đảm mà nói một câu.

Một tay Lôi Dận kéo mạnh bác sĩ lại, ánh mắt chợt phủ đầy tiêu điều...

“Không có biện pháp? Những lời này của ông có ý gì?”

“Lôi, Lôi tiên sinh…ngài bóp chết tôi cũng… cũng vô dụng… Nếu ý chí của bệnh nhân buông xuôi… bác sĩ chúng tôi cũng… ‘vô lực hồi thiên’ [3].”

Bác sĩ khó khăn nói ra những lời này. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, ông đã lĩnh giáo được sức mạnh ngoan tuyệt của người đàn ông kia. Giờ khắc này, ông sắp không thở nổi.

Ánh mắt Lôi Dận lạnh lùng, ngay sau đó, bàn tay to lớn của hắn cũng buông lỏng…

“Khụ khụ…” Bác sĩ vất vả lắm mới hít vào chút không khí mát lành.

“Phải làm như thế nào cô ấy mới có thể tỉnh lại?”

https://thuviensach.vn

Ngữ khí của Lôi Dận rõ ràng mềm xuống hơn rất nhiều. Người có y thuật như vị bác sĩ này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hắn cũng không muốn bóp chết ông ta nhanh như vậy.

Bác sĩ vất vả lắm mới điều chỉnh được hơi thở, tuy rằng ông là bác sĩ, nhưng người nào có thể đắc tội được, người nào không đắc tội được ông vẫn còn phân biệt rất rõ ràng. Ông khó khăn nuốt một chút nước miếng...

“Lôi tiên sinh, kỳ thực ý chí của bệnh nhân vô cùng quan trọng. Trong lúc cấp cứu, ý chí sống của tiểu thư Mạch Khê thật sự rất mạnh mẽ, đây cũng là nguyên nhân quan trọng để tiểu thư có thể vượt qua nguy hiểm. Tình huống của tiểu thư cũng rất đặc biệt, đầu có tụ máu, nhưng không giống với người thực vật sẽ lâm vào hôn mê sâu. Không nói về tình trạng cơ thể, tôi cho rằng, điều này phụ thuộc rất lớn vào tâm lý cùng ý chí của cô ấy. Bản thân tiểu thư Mạch Khê không muốn tỉnh lại, thì điều duy nhất có thể làm cũng chỉ là chờ đợi. Nếu các chỉ số sức khỏe của cô ấy đều bình thường, thì khi đó, dù không muốn tỉnh lại đều phải thanh tỉnh. Xin hãy yên tâm, Lôi tiên sinh…”

Lúc này nói như vậy là tốt nhất, mục đích đầu tiên là trấn an người đàn ông ma quỷ trước mắt này. Ông không muốn liên lụy cả bệnh viện này phải gặp tai ương, nhất là lời hắn uy hiếp...

Ông tin tưởng, bằng năng lực của Lôi Dận này, nói được thì nhất định sẽ làm được.

Lôi Dận một lần nữa ngồi xuống bên giường, trong ánh mắt lạnh lẽo khắc nghiệt chảy ra một vẻ đau lòng, bàn tay to lớn của hắn vô lực khoát lên...

“Các người đi xuống đi.” Ngay cả giọng nói cũng trở nên có chút mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Bác sĩ liên tục gật đầu, “Lôi tiên sinh, một lát nữa tôi sẽ cho y tá đến giúp tiểu thư Mạch Khê uống thuốc, sẽ trợ giúp cho việc khôi phục sức khỏe của cô ấy.”

Thấy hắn gật đầu một cái, bác sĩ rốt cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng vẫy tay với y tá, nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh…

———————————

Ánh đèn tường dịu dàng chiếu vào dáng người điềm tĩnh. Lớp ánh sáng hiền hòa đổ lên khuôn mặt tĩnh lặng xinh đẹp của Mạch Khê, phủ quanh từng đường nét động lòng người.

Cô cứ như vậy mà lẳng lặng nằm trên giường, đẹp giống như một nàng tiên. Qua một lần có dấu hiệu tỉnh, cô vẫn không hề tỉnh lại, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước.

Thân hình cao lớn của Lôi Dận ngồi bên cạnh cô, đôi con ngươi xanh lục tràn ngập sự đau lòng cùng lo lắng.

Là cô không muốn tỉnh lại…

Cô ấy, không muốn tỉnh lại?

Tâm Lôi Dận như bị kéo toạc, lời bác sĩ vừa nói khiến cho hắn nảy sinh cảm giác thất bại trước nay chưa từng có!

Một cô y tá dè dặt mà cẩn trọng nâng Mạch Khê dậy để cô có thể nhẹ nhàng tựa vào trên đầu giường bệnh, thử đổ thuốc nước vào miệng cô. Đây là thuốc giúp máu lưu thông, bởi vì cô hôn mê, chỉ có thể dùng thuốc nước để uống.

Thuốc nước theo khóe miệng của Mạch Khê chậm rãi chảy xuống, đôi môi khép kín vô ý thức ngăn trở thuốc đưa vào.

https://thuviensach.vn

[3]: “Vô lực hồi thiên” (không sức đổi trời), được trích từ Khóa 1 của Dự ngôn “Mã tiền khóa” do Thừa tướng Gia Cát Lượng nhà Thục, thời Tam Quốc sáng tác.

Tay cô y tá run run, gấp đến độ luống cuống tay chân mà chà lau khóe miệng Mạch Khê. Ai ngờ, lại càng lúc càng bối rối. Quá rõ ràng, cô thật sự sợ hãi người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn phía sau kia.

Quả nhiên...

Lôi Dận không kiên nhẫn nổi mà đứng lên, hàng mày anh tuấn nhíu lại, hắn sải bước đến trước mặt y tá. Bàn tay lớn của hắn lấy thuốc nước, một bàn tay khác gạt đổ y tá sang một bên.

“Để tôi..." Hắn nhẹ nhàng để thân mình mềm mại của Mạch Khê dựa lên người mình.

“Lôi tiên sinh, thực xin lỗi, cứ để tôi cho cô ấy uống thuốc…” Y tá thấy vẻ mặt đáng sợ của Lôi Dận, sợ tới mức xém chút nữa hồn phi phách tán.

“Cút..." Ánh mắt Lôi Dận tràn ngập giận dữ.

Y tá giật mình, nhanh như chớp vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh.

Ánh mắt Lôi Dận lại hướng về Mạch Khê, hai tròng mắt lãnh khốc dần dần chuyển qua vẻ dịu dàng. Hắn cầm lấy cốc thuốc nước, nhẹ nhàng để bên môi cô…

Thuốc nước vẫn như cũ chảy xuống dưới, không vào được miệng cô một chút nào.

Ánh mắt Lôi Dận có chút thảng thốt. Hắn buông thuốc nước xuống, một tay ôm Mạch Khê, một tay nhẹ nhàng lau khóe miệng cô, ngón tay thon dài ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô.

https://thuviensach.vn

“Nhóc con cứng đầu này, chẳng lẽ đây cũng là cách em đối kháng với tôi? Nếu thực sự hận tôi đến vậy, em phải tỉnh lại lập tức, không phải em thích nhất là hô to gọi nhỏ với tôi hay sao?” Hắn than nhẹ một tiếng, dịu dàng như người yêu thì thầm với cô. Giọng nói dịu dàng đến mức bản thân hắn cũng khó có thể tin được.

Hắn nhẹ nhàng đặt Mạch Khê xuống giường, con ngươi thâm sâu khóa chặt lấy đôi mắt đương khép chặt kia, ngay sau đó, ngữ khí hắn trở nên kiên định...

“Nếu tôi quyết định muốn em, thì em chính là người phụ nữ của Lôi Dận này, không có sự cho phép của tôi, muốn chết, cũng không dễ dàng như vậy!”

Nói xong, hắn cầm lấy cốc thuốc nước, uống vào một ngụm thuốc nước chua xót, cúi mình xuống, bàn tay to nhẹ nhàng nâng đầu Mạch Khê lên, đôi môi mỏng ghì chặt lấy đôi môi mềm mại như cánh hoa của cô, ép buộc cô mở miệng để đưa thuốc nước vào…

Sau khi toàn bộ thuốc nước đều đã trôi vào, Lôi Dận như cũ lưu luyến quên rời khỏi môi cô, cùng với thuốc nước chua xót nhấm nháp sự ngọt lành chết người của cô…

“Cha nuôi, xin ông buông tôi ra đi, tôi rất mệt mỏi… thật sự rất mệt mỏi...”

Lời Mạch Khê đã từng nói một lần nữa quanh quẩn bên tai Lôi Dận.

Nội tâm hắn như vừa bị kéo rách, như một vết chém thứ hai, “Em thật sự lựa chọn, dù chết, cũng không thể ở lại bên cạnh tôi sao?” Lôi Dận thì thào, như tự nói với bản thân mình, ngón tay mơn trớn mái tóc quăn thật dài của Mạch Khê, trong mắt hiện lên một tia đau lòng.

https://thuviensach.vn

Hắn luôn luôn cao ngạo lạnh lùng. Thương trường như chiến trường, nhiều năm qua, hắn đã sớm quen với máu tươi cùng nước mắt, nhưng chưa bao giờ giống như hiện tại, khẩn trương đến thế này. Nước mắt Mạch Khê rơi xuống như nụ hoa chớm nở. Cô chỉ cần dùng một giọt nước mắt đã có thể hòa tan sự cứng rắn lạnh lùng của bản thân hắn, mà máu tươi của cô, càng khiến hắn có một cảm giác đau đến ghê người.

“Tôi rốt cuộc phải đối với em như thế nào đây?” Lôi Dận nhìn hai mắt nhắm chặt của Mạch Khê, đôi mắt hắn cũng tràn ngập tịch liêu.

Đứng bên ngoài phòng bệnh, vẻ mặt Phí Dạ đầy cô đơn, lại càng nhiều hơn là sự bất đắc dĩ trong đó. Đây chính là cái gọi là ‘ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê’. Hắn tinh tường biết, Lôi tiên sinh đã thực sự yêu con gái nuôi của mình… Là tình yêu của một người đàn ông với một cô gái.

Tính cách Lôi tiên sinh luôn lạnh lùng cao ngạo, tranh đoạn trên thường trường luôn dùng mưu kế cường ngạnh, thế lực hiển hách hiện thời khiến hai phái hắc bạch nghe tới đã sợ mất mật, nhưng là...

Giờ khắc này, Lôi tiên sinh, người đàn ông cao cao tại thượng đó lại trở nên như thế, mất đi lý trí như thế, xem ra rõ ràng là động lòng, lại còn chưa biết.

Nhưng mà… Đoạn tình cảm này, hắn có chắc chắn có được không?

Nỗi lo lắng trong lòng Phí Dạ càng nhiều thêm…

———————————

“Khê nhi…”

Giọng nói như xa như gần, như phiêu đãng ở xa xôi nơi chân trời, giữa đám mây mù nhàn nhạt. Mạch Khê mờ mịt nhìn bốn phía mới phát hiện ra, ngoại trừ lớp sương mù tràn ngập trước mắt, cái gì cũng không thấy rõ.

https://thuviensach.vn

Đây là nơi nào?

Cô còn nhớ rõ, vừa lúc nãy mới được thoải mái như thế, giống như được một bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ về gò má mình, khiến cảm giác bất an cũng được xoa dịu, cảm giác rất an toàn. Nhưng mà, bây giờ, đây là nơi nào?

Trong khung cảnh mơ hồ, bóng dáng một người phụ nữ xuất hiện. Ánh mắt Mạch Khê liền bàng hoàng thảng thốt…

Người phụ nữ này có dung mạo giống mẹ trong tấm ảnh chụp như đúc, là Bạc Cơ hay là Bạc Tuyết? Là mẹ cô sao?

Đang suy nghĩ, cô đã thấy người phụ nữ kia càng lúc càng gần, gần đến nỗi có thể nhìn thấy ánh mắt ai oán đầy trách móc của người đó...

“Mạch Khê, con gái mẹ, con làm sao có thể ở lại bên cạnh hắn? Không thể, con phải rời khỏi hắn, rời khỏi hắn…”

“Đúng vậy, Lôi Dận là của tôi, cô dựa vào cái gì ở lại bên cạnh anh ấy? Dựa vào cái gì? Cô phải rời đi cho tôi!”

Giọng nói của một người phụ nữ khác vang lên từ phía sau. Mạch Khê kinh hãi. Cùng lúc đó, cô nhìn thấy một khuôn mặt giống hệt như mẹ…

Là Bạc Cơ!

Hai khuôn mặt giống hệt nhau đó qua lại, giao thoa, khiến tay chân Mạch Khê càng thêm luống cuống...

“Tôi không có… Không có…”

Cô vừa định bước lên giải thích với hai người, nhưng ngay sau đó, hai người phụ nữ kia lại biến mất không thấy…

https://thuviensach.vn

“Mẹ… mẹ…”

Mạch Khê lo lắng chạy chung quanh tìm, mẹ đi đâu rồi?

“Tiểu Mạch Khê…”

Khi cô quay đầu lại, đã thấy bên trong sương mù xuất hiện một bóng dáng cao lớn. Khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt đầy ý cười nhìn cô.

“Anh Thiên Luật…”

Mạch Khê vui mừng gọi lớn, chạy về phía kia. Nhưng khi cô vừa tới nơi, lại phát hiện Nhiếp Thiên Luật cũng biến mất trong màn sương.

Mạch Khê bất lực ngã ngồi xuống, nước mắt lập tức phủ đầy hai mắt cô.

“Anh Thiên Luật…” Cô gấp đến độ lớn tiếng gọi. Vì sao tất cả mọi người đều rời bỏ cô?

Rồi đột nhiên, cô cảm thấy sau lưng có một sự âm lạnh kéo về, thuận thế quay đầu, cô lại phát hiện một ánh mắt lãnh liệt đang nhìn mình. Ánh mắt ấy lạnh lẽo như thế, khiến người ta không rét mà run…

Lôi Dận.

Cha nuôi của cô…

Mạch Khê theo bản năng lui thân mình về phía sau, lại thấy hắn từng bước một tới gần cô, khí tức lạnh lẽo tản mác từ người hắn dần dần bao phủ lấy cô…

“Khê nhi, đến bên cạnh tôi. Em là của tôi, không thể rời đi…”

“Không…” Mạch Khê sợ hãi kêu lên…

https://thuviensach.vn

Giọng nói trong cảnh mơ cùng giọng nói vang vọng bên tai hư hư thực thực, kích thích thần kinh cô. Ngay sau đó, mí mắt cô hơi hơi rung động, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng rên rất nhỏ rồi rốt cuộc cũng chậm rãi mở mắt ra. Đôi con ngươi mê man đối diện với đôi mắt dường như đang giận dữ của người đàn ông.

Cô làm sai điều gì sao? Vì sao chủ nhân của đôi mắt này lại có vẻ tức giận như vậy? Mạch Khê hơi nhíu mày, cảm giác miệng đầy khô đắng.

Trong đầu nhất thời có chút trống rỗng, cô nhìn quanh bốn phía một chút, một khoảng không gian chim hót hoa thơm, ánh mặt trời nhàn nhạt phủ chung quanh khiến cô có cảm giác xa lạ... Chiếc giường to có đệm chăn thuần màu trắng, sắc thảm trắng như tuyết xa lạ, rèm cửa màu vàng... Sự bất an trong lòng một lần nữa nảy sinh.

Cảnh thống khổ đầy hỗn độn trong cơn mơ, lại hiện ra lặng lẽ trong đáy lòng…

Cô cố gắng thở, cánh tay mảnh khảnh cố hết sức nâng lên nhẹ nhàng đè xuống trước ngực. Cô có cảm giác sắp mất đi hơi thở, nước mắt lại bất tri bất giác phủ kín hai gò má, từng giọt từng giọt rơi xuống, lăn xuống cổ, xuống ngực…

“Khê nhi, rốt cuộc em cũng tỉnh rồi.”

Một tiếng thở dài, một giọng nói trống rỗng vang lên đột ngột ngay bên tai.

Mạch Khê đột nhiên thảng thốt. Cô rên lên một tiếng, chợt cảm thấy bản thân mình đã rơi vào một vòng ôm to lớn nóng ấm. Mùi nước hoa nhẹ trong chốc lát bao phủ lấy cô.

Theo bản năng quay đầu lại, đập vào mắt cô là một gương mặt cương nghị, nam tính và đẹp đẽ. Mái tóc đen bóng, dưới ánh sáng mặt trời càng

https://thuviensach.vn

thêm nồng đậm hơn. Đôi mắt màu lục lạnh lẽo như vực sâu, như ẩn tàng bên trong những bi thương, chứa đựng những ký ức đã trải qua vạn năm, chỉ cần vừa nhìn thấy, đã khiến cho tim người khác phải đập mạnh.

Không nên như thế này...

Đôi mắt này hắn nên lạnh lùng, là đầy sát khí khắc nghiệt. Nhưng là, giờ khắc này lại tràn ngập vui sướng!

Là người đàn ông cô không có cách nào giãy thoát, cho dù ở trong mộng, cô cũng không thể rời xa người đàn ông đó…

“Khê nhi, tỉnh là tốt rồi.”

Lôi Dận thấy ánh mắt cô rốt cuộc đã nhìn bản thân mình, xác nhận cô sẽ không giống tối hôm qua lại hôn mê một nữa. Giọng nói trầm thấp vang lên, mang theo sự dịu dàng.

Mạch Khê ngây ngốc nhìn chằm chằm vào Lôi Dận. Giọng nói dịu dàng này, giống hệt như giọng nói xuôi vào tai mình khi trong cơn hôn mê. Cúi đầu nói bên tai thân thiết như thế, là hắn sao?

Đối diện với ánh mắt hắn trong chớp nhoáng, cô không khỏi cười khổ. Nhất định là bản thân lầm rồi! Khát máu thành cuồng như người đàn ông này, cả giết người cũng không chớp mắt, hận không thể để cô lập tức chết mất, làm sao có thể dịu dàng được?

Nghĩ đến đó, cô giãy giụa khỏi mớ suy nghĩ, muốn ngồi dậy...

“Ôi..."

Mạch Khê chỉ cảm thấy thân thể mình một chút sức lực cũng không có, nhất là ở phía chân. Cô lập tức lại ngã xuống đệm giường mềm mại.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lôi Dận cả kinh, cánh tay rắn chắc đầy sức mạnh của hắn vững vàng ôm lấy Mạch Khê.

“Ông… tránh ra…”

Mạch Khê rất muốn đẩy hắn ra, nhưng bởi vì thân thể mất hết sức lực chỉ có thể tùy ý để hắn ôm mình, hơi thở của cô cũng cực kỳ mong manh.

“Em cứ chán ghét tôi như vậy sao?”

Đôi mắt màu lục của Lôi Dận khép hờ lại, thân thể cao lớn tới gần hơn, hắn nâng cái cằm nhỏ của cô lên.

Thấy khuôn mặt cô lộ ra biểu tình bài xích như thường ngày, trong lòng hắn ngược lại nhẹ nhõm một chút. Hoàn hảo, không nghiêm trọng như trong tưởng tưởng, hoặc cứ thế mà đột nhiên mất đi trí nhớ. Chẳng qua, vừa lúc nãy trong cơn mê cô lại gọi “anh Thiên Luật”. Đáng chết, chẳng lẽ trong lòng cô ấy, chỉ có mỗi “anh Thiên Luật” hay sao?

Tuy rằng hắn biết rõ, Thiên Luật cùng Mạch Khê chẳng có gì cả, nhưng mà cứ tự nhiên nghe trong miệng cô gọi tên một người đàn ông khác, khiến hắn không thoải mái cực kỳ.

Mạch Khê bị ép phải nâng tầm mắt lên, nhưng khi khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông kia đột nhiên áp sát lại, trong lòng cô như đảo lộn tất cả. Cô ép bản thân mình tránh đi đôi mắt hắn.

“Chân của em bị gãy xương, còn khoảng một tháng nữa mới có thể khôi phục. Muốn làm cái gì thì cho tôi biết, không được cứng đầu.” Lôi Dận tốt bụng nhắc nhở, hoàn toàn rất nhẫn nại.

Mạch Khê lúc này mới rõ ràng tình trạng của bản thân. Một chân bị treo cao, trên đó còn bó thạch cao nữa. Cánh tay cũng bị vây trong băng gạc thật dày. Cô cố hết sức nâng tay, động đến đâu cũng chỉ toàn thấy băng gạc…

https://thuviensach.vn

“A…” Cô kinh ngạc kêu lên một chút, ánh mắt trở nên hỗn độn, “Tôi bị làm sao?”

Cô cố gắng nhớ lại, đầu lại truyền đến từng trận đau đớn. Ngay sau đó, cái đầu nhỏ của cô được người đàn ông kia nhẹ nhàng ôm lại...

“Không sao cả, hết thảy đã qua rồi.”

Giọng nói của hắn thấp mà dịu dàng đến kỳ lạ, như đang trấn an một con vật nhỏ vừa trải qua một cơn chấn động lớn, “Em bị tai nạn, đã hôn mê vài ngày rồi, rốt cuộc bây giờ cũng tỉnh lại, không sao.”

Mạch Khê ngây ngốc hồi tưởng lại hết thảy, trong hô hấp đầy hương thơm của riêng hắn…

Thì ra là tai nạn xe cộ…

Cô đột nhiên nhắm chặt hai mắt lại, những sự kiện trước khi hôn mê như một thước phim chiếu trong đầu cô, hết thảy như ‘cưỡi ngựa xem hoa’...

Tiệm kẹo kia như truyện cổ tích trong giấc mơ…

Còn có tượng kẹo hình hoạt họa của hai người bọn họ…

Ngay sau đó…

Là Bạc Cơ, đúng vậy, là cô ấy!

Cô nhớ rõ, Bạc Cơ xuất hiện tại con phố đối diện, sau đó cô muốn đuổi theo, muốn bước tới hỏi tất cả những điều liên quan tới mẹ cùng cô ấy, sau đó lại nghe đến một tiếng phanh xe vô cùng chói tai. Đau đớn đi qua, tất cả cũng không thấy, không biết…

https://thuviensach.vn

Không ngờ, cái loại tình tiết ngàn năm vẫn gặp trên phim truyền hình thế này lại có thể xảy ra với cô!

“Đầu tôi… có thể bị ngốc không?”

Dù sao Mạch Khê chỉ mới mười tám tuổi, cho dù trải qua rất nhiều chuyện cũng chỉ là một cô nhóc. Cô sờ sờ đầu. Trời ạ, nhiều băng gạc như vậy, đầu bị bể thành cái kiểu gì nữa đây…

Cô sợ hãi…

Những lời này khiến Lôi Dận có chút bất ngờ, dường như lời nói trẻ con cùng lo lắng không cần thiết của cô đã làm hắn giật mình sửng sốt. Ý cười nhàn nhạt tràn đến đáy mắt, hắn cúi đầu xuống, trên cái đầu quấn kín băng gạc của cô hôn một cái, rồi an ủi:

“Yên tâm đi, làm sao có thể ngốc được chứ?”

Thật sự là một cô gái nhỏ đáng yêu!

“Nhưng mà… đầu tôi có nhiều băng gạc như vậy nha.” Dường như Mạch Khê sắp bị dọa phát khóc.

Được rồi, cô thừa nhận là lá gan của mình có đôi khi rất nhỏ. Nhất là từ hôm nay, nghĩ đến bản thân mình giống như bao cát bị xe đâm mạnh như vậy, tâm cô sẽ đau, rất đau, rất đau, tuy rằng lúc ấy cô thực sự đã mất đi tri giác…

“Không sao cả…”

Lôi Dận thấy tâm tư của cô đều đặt hết ở trên đầu, hơn nữa, bộ dáng cô gái nhỏ ngây thơ đang sợ hãi như thế này khiến trong lòng hắn nổi lên sự thoải mái chưa bao giờ có. Hắn vội vàng vỗ nhẹ cô như đang dỗ dành con gái, nói nhỏ:

https://thuviensach.vn

“Đúng là đầu em có thương tích, nhưng không nghiêm trọng lắm. Bác sĩ chỉ sợ em động đến miệng vết thương thôi, chân mới chính là nơi nghiêm trọng nhất..."

“Tôi sẽ thành tật nguyền, đúng không?” Mạch Khê còn chưa chờ Lôi Dận nói xong, liền hoảng hốt nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là sự kinh hãi.

“Không có…”

Tâm Lôi Dận đã nhanh được sự ngây thơ của cô hòa tan, lại có một loại cảm giác “Cầm trong tay sợ nát, ngậm trong miệng sợ tan”, chỉ có thể dùng những nụ hôn nhẹ nhàng cùng vuốt ve để làm cô bớt kinh hoàng…

“Tôi còn chưa nói xong, không nên khẩn trương như vậy. Chân em đúng là nghiêm trọng nhất, nhưng qua trị liệu tốt sẽ khôi phục. Em chỉ cần ngoan ngoãn là có thể.”

Mạch Khê rốt cuộc có chút thả lỏng, nhưng đột nhiên, dường như nhớ tới việc gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên nghẹn đỏ, nhìn về phía Lôi Dận, lại không thể nói nên lời.

Bộ dáng này của cô khiến trong lòng Lôi Dận có chút nhột nhạt, như là có một cọng lông chim nhẹ nhàng quét ở bên trong lòng hắn vậy. Tuy rằng chỉ trong chớp mắt như vậy lại khiến hắn khó có thể giữ mình được. Cô gái nhỏ này, hoàn toàn là một tiểu yêu tinh…

Hắn nhìn cô, bên môi gợi lên một ý cười không dễ phát hiện. Hắn không hề chớp mắt mà nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của cô. Dường như hắn đã xem thấu tâm tư cô nhóc này, nhưng cũng không nóng lòng vạch trần.

“Cái đó… Cái đó của tôi…”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê bị hắn nhìn chằm chằm đến toàn thân mất tự nhiên, không thể không hỏi được, chỉ có thể đến bên miệng một nửa lời nói.

Lôi Dận vô cùng có hứng mà nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn thiên biến vạn hóa của cô, thấy cô nàng này cứ ì ì xèo xèo nửa ngày ngượng ngùng không nói nổi. Hắn cố gắng nhịn cười, bàn tay lớn khẽ vuốt khuôn mặt nho nhỏ kia, chuẩn xác mà trả lời đúng vào vấn đề đang khiến cô lo lắng.

“Yêm tâm đi, khuôn mặt nhỏ này của em vẫn rất hoàn mỹ, thật sự, dung mạo không hề bị hủy!”

“Hả? À…”

Mạch Khê không đoán được hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư mình, trong nhất thời xấu hổ không chịu nổi, vội vàng cúi gằm mặt xuống.

Thật xấu hổ chết được…

Thời gian, như đọng lại trong nháy mắt…

Sự dịu dàng của Lôi Dận khiến cô bất ngờ, lúc trước, cô thậm chí còn có thể nhớ rõ bộ dạng lạnh lẽo quá mức của hắn.

Thật lâu sau đó…

Vẻ mặt Mạch Khê đã xảy ra biến hóa. Bàn tay bé nhỏ theo bản năng đặt trên bụng, ngón tay mảnh khảnh như thể có cảm giác, dường như đang run nhè nhẹ. Kỳ thực, điều cô quan tâm nhất sau khi tỉnh lại, không phải là đầu mình, không phải là chân mình, lại càng không phải là dung mạo, mà là... đứa trẻ trong bụng.

Cô không dám hỏi, không không biết làm thế nào để hỏi.

https://thuviensach.vn

Cô đang sợ hãi, giờ khắc này, cô rất sợ hãi, thật sự sợ khi mất đi đứa trẻ trong bụng mình…

Tuy rằng, đứa trẻ này là một tình huống cô không hề chuẩn bị, tuy rằng cô rất không muốn thừa nhận sự thật này… Nhưng, nó là cốt nhục của cô, lớn lên trong cơ thể của cô, cô làm sao có thể không quan tâm được?

Lôi Dận hoàn toàn cảm nhận được tâm tư kín đáo của cô, nhất là khi nhìn thấy bàn tay cô nhẹ nhàng chạm vào bụng, còn có sự run rẩy rất nhỏ, tâm hắn đột nhiên đau xót, lại có một sự xúc động không hiểu được…

Cô ấy, thực sự đã thừa nhận đứa trẻ này?

Hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, con ngươi màu lục thâm trầm cũng đã nổi lên sự đau đớn rất sâu của một người đàn ông, đôi môi mỏng nhẹ nhàng đặt trên sống mũi hoàn mỹ của cô, nói nhỏ...

“Khê nhi… đứa trẻ đúng là không còn…”

Mạch Khê đột nhiên thở gấp. Đôi mắt đẹp trong nháy mắt tràn đầy đau đớn, phủ một tầng hơi nước. Đôi môi cô run rẩy. Cõi lòng cô dường như chỉ trong chốc lát đã bị xé toạc ra.

Cô không nói gì cả, nhưng ánh mắt đau đớn lại bán đứng toàn bộ tâm tư cô!

Giờ khắc này, cô chưa từng thống hận bản thân đến như vậy! Đứa trẻ dù sao cũng là vô tội, làm sao có thể vì cô mà mất đi cơ hội được chào đón cuộc sống này?

Tuy rằng cô luôn luôn hoài nghi quan hệ giữa mình và Lôi Dận, nhưng cô vẫn rất biết rõ, bản thân mình còn một chút may mắn, nhất là khi nhìn thấy Lôi Dận kiên định như vậy. Cô không muốn mất đi đứa trẻ này, tâm đã

https://thuviensach.vn

có chút buông lỏng, là chờ đợi, cũng là dao động sự phán đoán của bản thân.

Nhưng...

Ngay trong lúc lòng cô đã bắt đầu dần chuẩn bị cho việc làm mẹ thì đứa trẻ này đã mất trong tai nạn xe ngoài ý muốn…

Mạch Khê cắn chặt môi, trong mắt rõ ràng là đau xót, nhưng vẫn nuốt ngược trở về dòng nước mắt sắp trào ra. Cô không cần người đàn ông này nhìn thấy vẻ yếu ớt của mình. Không cần…

“Khê nhi..."

Lôi Dận làm sao có thể không nhìn thấu tâm tư đơn thuần của cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoay mặt cô lại, trong giọng nói nhỏ của hắn còn mang theo tình cảm chưa bao giờ có...

“Bây giờ quan trọng nhất là điều dưỡng cho tốt thân thể của em. Con, về sau còn có thể có.”

Hắn nói ra một câu, nhưng ngay cả bản thân cũng không phát hiện trong đó rõ ràng mang theo một sự hứa hẹn!

Nhưng mà, những lời này Mạch Khê vừa nghe tới lại hoàn toàn thay đổi ý nghĩa. Cô nhìn hắn, ánh mắt đau thương dần dần có chút biến hóa, giọng nói cũng chuyển lạnh...

“Ông còn muốn như thế nào? Đứa trẻ này không phải là ý trời, tôi tuyệt đối sẽ không để ông chạm vào tôi nữa!”

Có trời biết, cô một chút cũng không muốn nói những lời như vậy, nhưng mà, ngữ khí của hắn quá nhiều bá đạo, sự chiếm hữu tuyệt đối đó khiến người khác không thoải mái! Hắn làm sao có thể ích kỷ như vậy?

https://thuviensach.vn

“Em nói cái gì?”

Vẻ mặt vốn nhu hòa của Lôi Dận đột nhiên biến đổi, trong đôi mắt bùng lên ngọn lửa giận như muốn đốt cháy cô không còn sót lại thứ gì.

“Đứa trẻ này căn bản là sẽ không đến được với cuộc sống này, ông cũng không xứng có được nó!” Đôi mắt như nước của Mạch Khê lạnh đến thấu xương.

“Khê nhi, tôi tha thứ cho lời nói lỡ của em hôm nay, nhưng sẽ không có lần sau!” Lôi Dận nắm chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi nhìn cô.

Mạch Khê nghe như vậy, hít mạnh không khí, trong nhất thời dường như không thở được, “Ông muốn thế nào…”

Lôi Dận liếc mắt một cái, nhìn vào đôi mắt nâu trong như nước của cô, lại hơi mềm lòng. Tay hắn thuận thế duỗi ra, trong nháy mắt, nét dịu dàng đã thay thế sự thâm trầm vốn có.

“Khê nhi, không cần hơn nữa…” Hắn cúi đầu, giọng nói dừng bên tai cô. Hắn cúi đầu nói nhỏ như vậy, hơi thở nam tính cứ đảo qua vai cô.

Tim Mạch Khê đột nhiên đập nhanh hơn, da thịt nhạy cảm bị kích thích. Cô muốn thật nhanh tránh xa hơi thở nam tính của người đàn ông này, bởi vì hơi thở đó, đôi khi lại khiến nội tâm bản thân cô cảm thấy như lạc vào cõi mê muội.

Nhưng lập tức, đôi môi đỏ mọng của cô đã bị đôi môi mỏng đầy lửa nóng của người đàn ông kia áp chặt vào.

“Ưm..." Mạch Khê không thể tin được liền mở lớn hai mắt, khuôn mặt hoa phấn cũng đột nhiên biến sắc.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt màu lục của Lôi Dận khép hờ, thân mình cao lớn cường tráng giữ cô thật chặt trong lòng, cẩn thận tránh đi vết thương của cô, lại không cho cô cách đào thoát nào. Hắn phong tình nhấm nháp sự dịu dàng cùng thơm ngọt kia, trong hơi thở truyền tới từng đợt hương thoang thoảng để lòng dạ hắn chợt mênh mông. Hắn phát hiện bản thân ngày càng không thể tách rời khỏi mùi hương thanh nhã này được nữa.

Đây là một nụ hôn kịch liệt mà bức thiết…

Đôi môi cả hai tiếp xúc với nhau, đầu lưỡi của người đàn ông khẩn cấp xâm nhập, quấn chặt lấy cái lưỡi thơm tho của cô gái, gắt gao quấn quýt, không muốn có một chút chia lìa. Cô vốn còn muốn kháng cự, nhưng trong lúc dây dưa như vậy lại cảm nhận được một sự thống khổ thật sâu khó có thể hiểu được, còn có sự chờ đợi rất lâu mà gần như trở nên điên cuồng. Nỗi nhớ mong này, khiến trong lòng cô đột nhiên đau xót.

Bàn tay to lớn đặt sau lưng cô có sức mạnh như thế, thân thể hai người không có một khe hở nào, phảng phất thấy như thể hắn hận không thể để cô nhập vào trong người mình.

“Ưm..."

Nụ hôn cùng cái ôm của Lôi Dận khiến cô dường như không thở được, trong đầu trống rỗng, chỉ có thể để thoát ra âm thanh kháng nghị nho nhỏ.

Thấy cô không được khỏe, người đàn ông kia mới lưu luyến rời đi, rồi hắn lại nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô bằng đôi mắt nóng rẫy. Toàn thân cô hoàn toàn mất hết sức lực, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào gương mặt anh tuấn quen thuộc này.

Vì sao khi nhìn hắn, ngực cô sẽ có nỗi đau rất riêng như bị lăng trì?

“Khê nhi…” Lôi Dận gọi nhẹ, từng chữ đều khiến cho người ta vì đau đớn mà run rẩy.

https://thuviensach.vn

Ngón tay thon dài cẩn thận vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Hắn đã từng trong bóng đêm nhấm nháp cô gái đầy tuyệt vọng này, vẫn như cũ khiến người ta cảm thấy thương tiếc.

Hắn cúi đầu xuống, gương mặt anh tuấn thả những nụ hôn nhỏ trên cần cổ trắng của cô, khiến cho cô phải run rẩy…

“Không được… Chúng ta không thể như vậy…”

Hắn làm sao có thể không kiêng nể gì như vậy? Đôi môi vẫn chu du trên cần cổ nhạy cảm, hướng đến vành tai, dịu dàng liếm nhẹ, khiến cô chỉ có thể vừa cự tuyệt, vừa thở gấp.

“Vì sao không thể như vậy? Em không thể rời khỏi tôi, em là của tôi…” Lôi Dận nhẹ nhàng bên tai cô khẳng định.

Giọng nói bên tai rõ ràng tràn ngập mệnh lệnh, lại mang theo nỗi đau đớn bên trong. Mạch Khê không khỏi chấn động, giọng nói dứt khoát kia chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng cô. Tự đáy lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, nồng nhiệt khiến cô không có cách nào kháng cự.

Bàn tay nhỏ bé buông xuống. Cô buông tha, không chống cự nữa. Cứ coi như… chỉ là trong mộng đi.

Lôi Dận thở gấp, mùi hương thoang thoảng của người con gái mềm mại trong lòng khiến thân thể hắn lập tức căng cứng. Hơi thở hắn gấp gáp trầm đục, bàn tay to lớn thuần thục càng đòi thêm sự dịu dàng cùng trắng mịn kia của cô. Rõ ràng biết giờ khắc này thân thể cô không cho phép, nhưng sao vẫn hấp dẫn hắn đến thế!

Trong một thoáng, cơ thể duyên dáng của Mạch Khê hơi lộ ra, kích thích ham muốn chiếm hữu của Lôi Dận.

“Á..."

https://thuviensach.vn

Đau đớn trên người khiến Mạch Khê không nhịn được mà kêu lớn một tiếng. Cô nhíu mày vì hành động bá đạo của hắn động đến vết thương trên người cô.

Tiếng hô đau của Mạch Khê kéo lại lý trí của Lôi Dận…

“Đáng chết..."

Trong cơn kích tình, hắn đột nhiên thấy được biểu tình của Mạch Khê, đột nhiên kéo cô ra. Cô gái nhỏ vừa trải qua kịch liệt mà ngực trở nên phập phồng, sắc mặt hắn trong nháy mắt có chút ảo não.

Lời nói của Lôi Dận khiến nội tâm Mạch Khê nao nao, vừa trong một cái chớp mắt, cô dường như thấy được sự xin lỗi trên gương mặt người đàn ông này. Là như thế sao?

Một người đàn ông như hắn, đối với cô lại có áy náy?

Hàng mi như thu thủy hơi chớp, đôi mắt sáng lướt qua một tia hoài nghi, lại như hạt ngọc ôn nhuận. Mặc dù có chút yếu ớt, nhưng sự xinh đẹp này cũng đủ gây chết người, càng khiến đàn ông phải điên cuồng.

“Đừng dùng ánh mắt vô tội này nhìn tôi nữa, bằng không... tôi sẽ không để ý đến tình trạng cơ thể em mà muốn em!” Dục tình trong mắt Lôi Dận chưa lui, giọng nói của hắn trở nên trầm đục hơn.

“Ông..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê đỏ lên, không khỏi vì bản thân mình vừa mới thất thần lúc nãy mà tức giận, nói nhỏ một câu, “Vô sỉ!”

Ánh mắt Lôi Dận sâu thẳm, thật rõ ràng, lời nói của Mạch Khê khiến hắn không vui. Nhóc con này, cứng đầu giống như tảng đá vậy!

Mạch Khê thấy thế, quay mặt sang chỗ khác, không thèm nhìn hắn nữa. Cô có thương tích trên người, tội gì phải lãng phí thời gian võ mồm với hắn

https://thuviensach.vn

chứ?

Sắc mặt Lôi Dận càng thêm khó coi. Ngay trong lúc bầu không khí đang vô cùng rối rắm, Phí Dạ đúng lúc gõ cửa phòng bệnh.

“Vào đi!” Giọng nói trầm thấp rõ ràng mang vẻ không vui cùng tức giận.

Phí Dạ đi đến, vừa lúc nhìn thấy Mạch Khê đã tỉnh thì đôi mắt trầm tĩnh có chút kinh ngạc, lại như đã trút bỏ được tảng đá nặng trong lòng. Sau đó, ánh mắt hắn lại lần nữa dừng trên Lôi Dận, gương mặt khôi phục vẻ bình tĩnh trước giờ.

"Lôi tiên sinh!" Hắn muốn nói lại thôi.

Lôi Dận rời tầm mắt khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, khi nhìn thoáng qua Phí Dạ, ánh mắt hắn có chút suy tư. Hắn quay đầu lại, vuốt lại mấy sợi tóc rối ở đầu vai Mạch Khê, rồi nói bằng giọng nhẹ nhàng nhất có thể…

"Khê nhi, em nghỉ ngơi đi, tôi sẽ quay lại ngay!”

Đôi mắt Mạch Khê một chút dao động cũng không có, cô chỉ trầm mặc chứ không nói gì.

Lôi Dận lẳng lặng chăm chú nhìn cô trong chốc lát, cố gắng kìm nén vẻ không vui trong mắt. Đột nhiên hắn đứng dậy, sải bước ra khỏi phòng bệnh.

Phí Dạ liếc nhìn Mạch Khê một cái. Khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh nắng mặt trời càng vạn phần xinh đẹp. Hắn áp chế ý muốn tiến lên ân cần thăm hỏi cô lại mà rời đi theo sát Lôi Dận.

“Mấy cậu trông chừng cô ấy, gọi bác sĩ đến kiểm tra cho cô ấy một lần nữa!” Trước khi đi, Lôi Dận lạnh lùng ra lệnh cho mấy tên vệ sĩ đứng ở

https://thuviensach.vn

cửa.

Bọn vệ sĩ cung kính hạ thấp người!

“Vâng, Lôi tiên sinh!”

Ánh mặt trời chiếu xuống bóng dáng hờ hững của Lôi Dận trên hành lang.

_____

Phòng nghỉ dành cho khách quý…

Nơi này thực yên tĩnh. Chỉ là một phòng nghỉ nhưng diện tích lại lên đến gần ba trăm mét vuông. Cả căn phòng được nhấn bởi sắc đỏ thẫm, kết hợp cùng màu đen và ánh vàng của đèn tường. Thiết kế của toàn bộ căn phòng khiến mỗi vị khách quý đến đây nghỉ ngơi đều có được cảm giác thoải mái.

Cách bài trí trong phòng cũng hết sức phong phú, hài hòa giữ đường nét và màu sắc. Căn phòng được thiết kế theo phong cách từ thời nữ hoàng Victoria, lại kết hợp với phong cách Trung Quốc. Chỉnh thể căn phòng nhìn qua rất thoải mái, tao nhã.

Trần nhà màu đen, trên tường dùng giấy dán màu đỏ thẫm. Trên tổng thể nền sắc đen đỏ còn điểm xuyết họa tiết hoa lan trắng, hoa bách hợp. Hàng ghế sofa da nổi bật. Ba mặt tường căn phòng đều có thể nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

Lôi Dận ngồi trên sofa, thân mình cao lớn ngả ra nhìn có vẻ dong lười nhưng vẫn toát ra sự lạnh lùng. Hai ngày nay hắn luôn túc trực bên giường Mạch Khê nên đương nhiên khuôn mặt có chút uể oải.

https://thuviensach.vn

“Lôi tiên sinh, đây là kết quả báo cáo ngài muốn!” Phí Dạ đóng cửa cẩn thận rồi đưa cho Lôi Dận một tập tài liệu, sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu.

Vừa rồi trong phòng bệnh, hắn không dám nói ra những lời này vì sợ Mạch Khê nghi ngờ.

Lôi Dận nhận lấy phong bao, gương mặt cương nghị thoáng hiện ra nét chần chờ. Ngay sau đó, hắn lại không do dự mà rút tờ báo cáo trong bao ra.

Giờ khắc này, lòng Phí Dạ có chút bồn chồn.

Tập báo cáo có mấy tờ giấy, tất cả đều có liên quan đến việc xét nghiệm ADN, hơn nữa đều là những số liệu phân tích chi chít. Lôi Dận cẩn thận xem, dường như xem mỗi trang rất lâu, cho đến một tờ cuối cùng…

Kết quả ghi ở cuối trang giấy…

Đột nhiên, khuôn mặt anh tuấn rõ ràng biến sắc, đôi mắt vốn bình tĩnh kia cũng chợt lạnh đi!

Phí Dạ cả kinh, Lôi tiên sinh biến đổi như vậy, chẳng lẽ là…

Không khí yên tĩnh trong căn phòng dường như bị đóng băng trong tức khắc, ngay cả ánh nắng chan hòa ngoài cửa sổ cũng không thể hòa tan đi sự lạnh lẽo bên trong. Đột nhiên rét lạnh như băng kết tháng chạp, tất cả đã thay đổi rõ ràng!

Lôi Dận nhìn chằm chằm vào kết quả xét nghiệm, nhìn chằm chằm vào số liệu cùng kết luận. Đôi mắt lạnh băng trong giây lát như đỏ au lên, đầy những tơ máu.

“Lôi tiên sinh!” Phí Dạ không nhịn được đã lên tiếng. Thấy Lôi Dận biểu hiện ngày càng khác lạ, hắn đã lấy bản kết quả lại, trực tiếp xem đến

https://thuviensach.vn

tờ cuối cùng. Chỉ liếc một cái, ánh mắt hắn liền sững sờ…

Tim hắn như ngừng đập, hắn lại nhìn về hướng Lôi Dận, sắc mặt hắn thực sự không che giấu nổi nỗi khiếp sợ!

Hết thảy đều yên tĩnh xuống dưới.

Mùi vị chết chóc như lan đầy căn phòng, không chừa một góc nào.

Cả hai người đều không nói gì, trong phòng yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ. Rất lâu sau…

"Phí Dạ!" Lôi Dận lên tiếng, nhưng nghe kĩ sẽ thấy trong giọng nói hắn có chút thê lương cùng tiều tụy.

“Dạ, Lôi tiên sinh, ngài có gì sai bảo?” Phí Dạ lập tức lấy lại bình tĩnh, cung kính hạ thấp người.

Lôi Dận tạm dừng một lúc, rất lâu sau cũng vẫn chưa lên tiếng. Hắn một lần nữa cầm bản báo cáo, nhìn chăm chú, nơi đáy mắt ánh lên một vẻ kiên định. Ngay sau đó, hắn chậm rãi xé bỏ tờ giấy. Động tác của hắn thật thong thả nhưng lại khiến người ta phải nín thở, dường như chỉ một động tác này có thể hủy đi tất cả hy vọng.

“Làm xét nghiệm một lần nữa, tìm bác sĩ giỏi nhất làm xét nghiệm.”

Phí Dạ thầm thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Lôi tiên sinh, bác sĩ vừa làm đã là người giỏi nhất rồi.”

Lôi Dận khép hờ hai mắt lại nhìn như một con chim ưng hung dữ, đôi mắt tràn đầy vẻ cường ngạnh, uy phong. Hắn nhìn về phía Phí Dạ, gằn từng tiếng mệnh lệnh…

“Làm một lần nữa cho tôi.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, Lôi tiên sinh!” Phí Dạ lần này hoàn toàn vâng mệnh.

Trong phòng bệnh trắng tinh, Mạch Khê dựa vào đầu giường. Bởi vì chân bị thương nên cô chỉ có thể lẳng lặng nằm trên giường, nhìn chim chóc bay lượn tới lui ngoài cửa sổ, lắng nghe thanh âm vui vẻ ngoài kia, và tận hưởng hương hoa thỉnh thoảng theo không khí đưa vào.

Mọi thứ dường như có vẻ rất tốt đẹp, tràn đầy sức sống, ngay cả căn phòng cũng tràn ngập ánh sáng mặt trời ấm áp.

Nhưng, lòng cô thì vẫn cứ đau đớn!

Bác sĩ vừa mới đến, thậm chí vì cô đã tìm được đường sống trong chỗ chết mà chúc mừng rất vui vẻ. Chỉ có riêng cô mới biết được, ý nghĩa thật sự đằng sau câu “sống không bằng chết”.

Lôi Dận vừa rời đi, nỗi bi thương cô cưỡng chế trong lòng rốt cuộc vẫn vỡ ra, chảy khắp toàn thân, từng tấc từng tấc cắn nuốt thể xác và tinh thần cô, không ngừng cắn xé sự kiên cường giả tạo nơi cô.

Đứa trẻ đã mất là sự đả kích lớn nhất với cô!

Cô vốn cho rằng, đứa trẻ này có là ngoài ý muốn, thậm chí còn không hợp lý theo pháp luật, thậm chí, có một lần cô còn muốn bỏ đi.

Bởi vì khi ấy cô đang hoài nghi, đang không xác định được rõ thân thế của mình nên ý muốn bài xích rất mãnh liệt, mãnh liệt đến mức, cô thậm chí còn cảm thấy đứa trẻ này thật sự không nên sinh ra trên đời!

Nhưng, khi cô biết đứa trẻ đã thật sự không còn nữa, trong nháy mắt, cái tôi cứng rắn rốt cuộc đứt gãy, tàn nhẫn vỡ nát rồi đột nhiên khiến tâm cô như bị xé nát, thậm chí đã bắt đầu đổ máu.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, cô vẫn chờ mong đứa trẻ này, cho dù bề ngoài thì không hề thừa nhận.

Cô mờ mịt nghĩ tới người đàn ông cao lớn lạnh lùng kia, tâm tình hắn sẽ như thế nào? Có phải hắn cũng giống hệt như cô, thương tiếc đến vô bờ?

Nghĩ đến đây, bên môi Mạch Khê dường như có nụ cười khổ sở. Hắn sẽ đau lòng sao?

Nếu quả thật là nghiệt duyên, hay dù không đi chăng nữa, cũng có thể đã chấm dứt cùng với đứa trẻ này?

Trong phút lơ đãng, từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt theo hốc mắt chậm rãi chảy xuống, ẩm ướt cả hàng mi thật dài, long lanh như viên trân châu trên gương mặt. Sự tuyệt vọng cùng thê lương lộ ra khiến người ta cảm thấy không đành lòng.

Không nghĩ tới, trên thế giới này, cuối cùng là một người thân, cô đều không giữ lại!

Nỗi đau xót này khó có thể quên, giống như một dấu ấn thật sâu trong lòng, cứ quẩn quanh không thể chữa được, thành một vết đau vĩnh viễn trong lòng.

Bên ngoài phòng bệnh, ánh mặt trời chiếu rọi trên thân hình cao lớn của Lôi Dận. Hắn lẳng lặng đứng ngoài cửa, ánh mắt không hề chớp dừng trên Mạch Khê. Nhìn bộ dáng lã chã rơi lệ của cô, tâm hắn đột nhiên co rút đau đớn. Giờ khắc này, hắn không biết nên đẩy cửa đi vào, hay vẫn cứ đứng yên bên ngoài.

Trong cả cuộc đời mình, lần đầu tiên hắn do dự, không phải vì nội dung trong bản báo cáo kia, mà đơn thuần chỉ vì nước mắt trên gương mặt cô. Chẳng lẽ, ở lại trong ký ức cô, cũng chỉ có thống khổ, thống khổ vô tận?

https://thuviensach.vn

Cách đó không xa, cảnh tượng này rơi vào mắt Phí Dạ. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sự chần chừ cùng do dự trong mắt Lôi Dận. Mi tâm theo bản năng nhíu nhanh lại. Hắn luôn hiểu được Lôi Dận, cũng tự nhiên mà có thể cảm nhận được sự bất đắc dĩ thật sâu trong lòng hắn.

Một lần nữa Mạch Khê bị đưa trở về Bạc Tuyết Bảo. Ở trong này, không những có vệ sĩ một ngày hai mươi tư giờ nghiêm cẩn trông coi, còn có bác sĩ giỏi nhất cùng chuyên gia dinh dưỡng, chuyên gia vật lý trị liệu ở lại. Cô không có phản kháng gì, nếu so sánh với bệnh viện, Bạc Tuyết Bảo chính xác là an toàn hơn rất nhiều, nhưng chẳng qua cũng chỉ là từ một cái nhà tù này chuyển sang một cái nhà tù khác mà thôi.

Những vết thương trên người dần dần khôi phục hẳn. Băng gạc trên đầu cũng đã được tháo xuống. Năng lực phục hồi của làn da Mạch Khê rất tốt, nếu không nhìn kỹ, những dấu vết trầy xước kia chẳng phải quá nghiêm trọng.

Chỉ là, cô bây giờ vẫn phải ngồi trên xe lăn như trước, mỗi ngày phải trải qua hai giờ uống thuốc cùng vật lý trị liệu. Vì để phòng ngừa bất cứ chuyện gì, Lôi Dận đều yêu cầu cực khắt khe, khiến ngay cả những đầu bếp cũng phải nơm nớp lo sợ.

Mỗi ngày, sau giờ ngủ trưa, Lôi Dận đều dành ra thời gian tự mình đẩy Mạch Khê tản bộ trong vườn hoa. Đây trở thành công việc tất yếu nhất của hắn, chưa từng mượn tay người khác làm. Cho dù không có thời gian, thì lúc chiều tà, khi ánh mặt trời dần tắt là lúc hắn đẩy Mạch Khê đi, lặng lặng tản bộ bên bờ hồ xinh đẹp, để ánh ánh tịch dương bao bọc xung quanh cô.

Một ngày này, ánh chiều tà nhàn nhạt, quanh quẩn nhè nhẹ, đổ xuống từng đợt ánh sáng xinh đẹp vào sắc xanh thẳm của hồ nước. Mạch Khê ngồi trên xe lăn, yên tĩnh dị thường nhìn thiên nga bay qua trên mặt hồ.

https://thuviensach.vn

Cánh chim trắng noãn tung lên tỏa ra sức sống đầy thu hút. Cô luôn luôn biết tòa thành này rất đẹp, nhưng thường thường cuộc sống chính là như thế, thời điểm đẹp đến mức tận cùng, thì đó cũng là dấu hiệu mất đi sinh mệnh.

Bạc Tuyết Bảo chính là như thế, đẹp giống như tòa lâu đài trong thế giới cổ tích, cũng không mang một chút hơi thở của sự sống. Nhưng trong hôm nay, khi thiên nga bay lướt qua trên đỉnh đầu cô, đôi môi trầm mặc kia rốt cuộc hơi hơi cong lên, trong ánh mắt mang theo sự khát khao tự do.

Nụ cười nhẹ của Mạch Khê chiếu vào đáy mắt Lôi Dận. Tâm trạng nặng nề mấy ngày nay dường như chỉ vì một khắc này mà thả lỏng. Bàn tay to lớn nhẹ nhàng gạt những sợi tóc đã bị gió thổi tung của Mạch Khê, nói nhỏ một câu, “Hiện tại đang là mùa của thiên nga lưu trú, nếu em thích, mỗi ngày đều có thể tới nơi đây để tản bộ.”

Trong giọng nói trầm thấp có một mùi hương rất thuần, nhưng lại khiến khóe môi vừa mới hơi cong lên của Mạch Khê lại một lần nữa trầm hạ xuống. Ánh mắt cô lại trở thành trầm tĩnh, giống như một ngọn lửa rực rỡ vừa bùng cháy, chỉ còn sót lại tro tàn.

Lôi Dận thận trọng phát hiện sắc mặt cô biến hóa, đẩy xe lăn chậm rãi đi, đôi mắt sắc bén không hề chớp dừng ánh nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đồng tử co rụt lại...

“Không thích sao?”

Hắn cúi gần xuống, sườn mặt anh tuấn tản ra khí tức quen thuộc, như chứa đựng một chút dịu dàng, hoặc như đang thăm dò.

Trong lòng Mạch Khê căng thẳng, cô cụp mắt xuống, trong hô hấp toàn hơi thở thuộc về riêng hắn, như tơ nhện quấn quanh cô. Thật lâu sau đó, cô cúi đầu nói nhỏ...

https://thuviensach.vn

“Tôi muốn đi thử một chút.”

“Nếu có thể đi được.”

Lôi Dận nghe vậy xong, không lập tức trả lời cô, chỉ là trong ánh mắt hiện lên hơn một phần suy xét. Sau một lúc lâu, hắn mới đáp lại, trong giọng nói có sự thâm sâu khiến người ta nghiền ngẫm không ra...

“Khê nhi, chân em gãy xương chưa lành lại, trước mắt còn không thể cử động được.”

“Như vậy tới khi nào?” Mạch Khê có cảm giác như hít thở không thông, nơi lồng ngực dường như có chút đau đớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn được ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhấc lên, ánh mắt cô trực tiếp đối diện đôi mắt xanh lục lạnh lẽo của người đàn ông kia. Tâm, không khỏi run rẩy.

“Khê nhi, dù em có thể đi, tôi cũng không thể để cho em rời khỏi tôi nửa bước.” Giọng nói trầm ổn giống hệt như một tảng đá, nặng nề mà rơi xuống lồng ngực cô.

Mạch Khê thở gấp, bàn tay mảnh khảnh đè lại trước ngực. Khi hắn đang chăm chú nhìn, nước mắt của cô bất tri bất giác đã phủ kín hai gò má. Từng giọt từng giọt rơi xuống, ở trước ngực, ở đầu ngón tay.

“Xin ông nói cho tôi biết, con đường tương lai của tôi phải đi như thế nào?” Giọng nói cô có chút run rẩy, mang theo sự chất vấn đối với hắn.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 29

Có Lẽ Tất Cả Chỉ Là "Nếu"

Ánh nắng chiều tà đổ đầy trên bầu trời, từng tầng từng tầng ráng chiều đỏ rực chiếu vào hồ nước. Mặt hồ xinh đẹp chầm chậm bốc lên làn sương mù lượn lờ, như những bông tuyết rất nhỏ bay lên cao, hình thành khói sương nhạt nhòa. Đây chính là vẻ đẹp của Bạc Tuyết Bảo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê nhẹ nhàng ngẩng lên, ánh mắt cô mang theo sự chất vấn mà nhìn về người đàn ông phía trước mình. Phía sau cô là một lớp sương mù mộng ảo, mà giọng nói cô lại mang theo sự lạnh lùng đau thương, như thanh âm hư ảo, như một khúc thải liên [1].

Ánh mắt cô mơ hồ phủ lên một tầng hơi nước. Hình ảnh này khiến Lôi Dận dâng lên một cảm xúc mơ hồ, như đã qua cả thế kỷ, hắn vẫn nhìn chăm chú vào bóng hình xinh đẹp của cô.

"Hết thảy tương lai của em, tôi sẽ sắp xếp hoàn hảo." Hắn nhìn cô, nhả ra từng chữ.

"Sắp xếp hoàn hảo? Muốn sắp xếp như thế nào, tôi cũng không thể rời khỏi tòa thành phải không?" Mạch Khê cười khổ một chút, đôi mắt long lanh có chút dao động.

https://thuviensach.vn

“Em muốn cái gì, muốn làm gì, tôi sẽ tận lực thỏa mãn cho em, đây là chuyện bình thường từ trước đến nay. Chỉ cần——“ Lôi Dận ngừng một chút, ánh mắt lại trở nên bá đạo như trước.

Mạch Khê ngẩng đầu theo bản năng.

Lôi Dận thở mạnh một tiếng, bàn tay rộng lớn ôm lấy khuôn mặt nhỏ của cô, vỗ về nhẹ nhàng mái tóc dài, lời nói như là khát vọng phát ra tự nơi sâu nhất tận đáy lòng——

“Khê nhi, ở lại bên cạnh tôi. Cứ như vậy. Cả đời.”

Thân mình Mạch Khê run lên một chút, cô bỗng nhiên ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn Lôi Dận, lại như rơi vào bên trong đôi mắt sâu thẳm ấy.

Người đàn ông trước mắt này tản ra một khí thế không thể cự tuyệt, trong sự cường ngạnh lại có chút gấp rút. Dáng người cao lớn dường như bao phủ hoàn toàn người cô, ngũ quan cương nghị đẹp đẽ mê hoặc nội tâm cô.

Lời hắn nói thật trực tiếp, lại như có chút bất đắc dĩ. Tại sao có thể như vậy?

Ngay lúc Mạch Khê đang sững sờ, Lôi Dận liền cúi người xuống. Ngay sau đó, cơ thể cô lại bất ngờ được kéo vào trong một cái ôm cực kỳ nóng ấm.

Nằm trong lòng hắn, khoang mũi cô toàn bộ là mùi hương nam tính đặc trưng của riêng hắn, giống như bản thân người đàn ông này, bá đạo lạnh lùng, khiến người ta say mê.

Nhưng người si mê không chỉ một mình cô, hắn cũng thế.

https://thuviensach.vn

Thân mình xinh đẹp này thật mềm mại, mềm mại như không xương, trên người lại tản mát ra mùi hương của hoa, nồng nàn mà không cảm thấy khó chịu, lại là sự mê hoặc trí mạng!

Ánh mắt hắn tối sầm lại, hắn nâng hai cánh tay của cô lên, gương mặt tuấn tú cúi xuống, chiếm giữ lấy hai cánh môi đỏ bừng làm tù binh, cái lưỡi linh hoạt không chút khách khí luồn vào.

Sự quấn quít kia khiến Mạch Khê trong nháy mắt không thể không chấn động. Hơi thở bá đạo tựa như dời núi lấp biển của Lôi Dận bao phủ lấy cô, không cố kỵ len lỏi đến từng ngóc ngách, chiếm hữu lấy cô, tựa như muốn vây cả lý trí lại.

Trong nhất thời, Mạch Khê có chút hoảng loạn, có chút mê muội. Nhịp tim trong lồng ngực không tự chủ được mà tăng thêm. Nhưng giây tiếp theo đột nhiên bừng tỉnh lại, trong đáy lòng, sự sợ hãi đau đớn ập đến, cô vội vàng dùng sức đẩy người đàn ông này ra.

Sự giãy giụa của Mạch Khê càng kích phát bản tính dã thú trong Lôi Dận. Hắn nheo mắt lại, khóe môi khẽ cong lên rồi cả đôi môi hắn mãnh liệt giày vò cánh môi Mạch Khê. Đôi môi mềm mại như cánh hoa, ngọt ngào hương thơm, thực sự gợi tình. Mạch Khê không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể bất lực mà tiếp hợp với thân mình cao lớn của hắn.

Cô chưa từng bị động đến vậy. Thân mình bị giữ chặt, chân lại không thể đi nổi, nhưng cho dù vậy, người đàn ông này lại có thể dễ dàng khiến lý trí cô lung lay.

Mạch Khê thực sự sợ hãi!

Sự sợ hãi này cùng với động tác ngày càng không khống chế được của Lôi Dận mà thêm mãnh liệt.

https://thuviensach.vn

Cô rất rõ bản thân mình đang sợ điều gì. Cô sợ, cô sẽ…chìm đắm trong đó!

"Đủ rồi!" Cô dùng hết khí lực để đẩy hắn ra, ánh mắt có chút kinh hãi, "Khi còn chưa xác định được rõ quan hệ giữa tôi và ông, xin ông tự trọng cho!"

"Tự trọng?" Lôi Dận trào phúng mà nhắc lại lời cô. Đôi mắt hắn ánh lên vẻ nguy hiểm, lại rất nhanh giấu đi được cảm giác đau đớn…

"Đời này chưa bao giờ có người phụ nữ nào cự tuyệt tôi!"

Ánh mắt hắn trở nên có chút điên cuồng, như là đang đè nén cơn đau xuống. Hắn đẩy xe lăn cô tựa vào một bên gốc cây, bàn tay to lớn siết lấy hai cổ tay mảnh khảnh của cô, ôm lấy cả người Mạch Khê, đặt cô xuống thảm cỏ dày.

"Ông muốn làm gì?" Ánh mắt Mạch Khê đầy cảnh giác mà nhìn hắn. Khi thân mình cao lớn của hắn đè ép xuống, ngăn chặn thân thể mềm yếu mất sức của cô, Mạch Khê không có cách nào để nhúc nhích được nửa phần.

Người đàn ông này đột ngột lại nổi cơn điên khiến cô sợ hãi. Ánh mắt này cô chưa từng nhìn thấy, thật giống như một con dã thú hung dữ, đang chuẩn bị phá trời mà đoạt lấy một điều gì đó vốn không thuộc về mình!

"Tôi muốn em!" Lôi Dận nhìn thẳng vào đôi mắt trong như làn nước của cô, giữa đôi môi mỏng nhả ra ba chữ vô cùng kiên định.

Mạch Khê như ngừng thở. Cô cảm giác như ba chữ này như một cái khóa được luyện bằng sắt thép, khóa chặt tâm cô lại. Thân mình cô bị áp rất chặt, thậm chí một chút phản kháng cũng không làm được.

Nhưng là——

https://thuviensach.vn

Cho dù như thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể phát sinh quan hệ cùng với người đàn ông này.

“Ông không thể làm như vậy.” Đôi môi đỏ của Mạch Khê hé mở, có chút khó khăn để nói ra câu chữ. Đây là sự phản kháng cuối cùng của cô, tuy rằng bản thân cô hiểu rõ, một kẻ phóng túng tự do như hắn sẽ không sợ hãi hay cố kị điều gì, nhưng vẫn kiên trì nói tiếp, “Tôi, có khả năng là con gái ông!”

“Tôi không quan tâm!” Quả nhiên, Lôi Dận như thể vừa nghe được một câu chuyện cười, đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, ngón tay thon dài đầy yêu thương mà miết nhẹ cánh môi đỏ mọng.

“Chỉ cần tôi muốn, em là của tôi!”

Mạch Khê bàng hoàng, đột nhiên trừng lớn mắt. Một khắc này, cô lại thấy được sự thống khổ lướt qua đáy mắt Lôi Dận.

Không đợi Mạch Khê có phản ứng hay nói thêm điều gì, hắn cúi đầu, lại một lần nữa áp trên cái miệng nhỏ nhắn mê hoặc đang mở ra của cô.

Nụ hôn này thật dịu dàng say lòng người, lại bá đạo khủng khiếp. Hắn triền miên nhấm nháp, như muốn hút đi tất cả không khí trong miệng cô, khiến đầu óc cô choáng váng, mơ màng. Sự trống rỗng này khiến cô không tự chủ được mà chìm đắm trong đó, chìm đắm trong sự dịu dàng giả tạo này.

“Ưm…” Trong lúc mơ màng, cô cảm nhận thấy bàn tay hắn đang chậm rãi trượt xuống, kéo làn váy mỏng của cô lên. Đôi chân thon dài, trắng nõn của cô lộ ra đến mê hoặc.

Làn gió mát bên hồ khiến Mạch Khê hơi khôi phục lại đôi phần lý trí. Cô hơi cựa quậy thân mình, lại không phát hiện ra hành động của mình càng khiến dục vọng của người đàn ông tăng thêm.

https://thuviensach.vn

Hắn không nên làm như vậy!

Hay là, hắn đã biết điều gì đó?

Bằng không, sao trông hắn lại có chút gì đó khác lạ?

“Ông…”

“Khê Nhi, em thật sự là…. đáng chết, quyến rũ người ta!” Lôi Dận rời khỏi đôi môi sưng đỏ của cô, thở dài một hơi.

Một chút sức mạnh, lý trí cuối cùng của hắn bị phá bỏ. Bản báo cáo chết tiệt kia khiến hắn không hài lòng. Hắn muốn người con gái này, cho nên hắn không tin vào bản báo cáo kia. Cô có phải là con gái của hắn hay không, trong lòng hắn biết rõ ràng. Chỉ có hắn mới biết được, Bạc Tuyết căn bản không thể mang thai đứa con của hắn!

[1]: Khúc Thải liên 采莲曲. Thuộc đời Lương (Nam Triều), tác giả Tiêu Cương (蕭綱). Thuộc: Nhạc Phủ thi (汉乐府).

Nhưng mà, bản báo cáo chết tiệt kia…Hắn vốn muốn đưa cho nha đầu này bản kết quả để cô khỏi ầm ĩ lên với hắn. Nhưng không ngờ mọi chuyện lại rẽ sang một lối khác!

Đáng chết!

Nha đầu này muốn rời khỏi hắn? Không được! Tuyệt đối không thể được!

Hắn——căn bản không hề tin vào kết quả của bản báo cáo khốn kiếp đó!

Nghĩ đến đây, Lôi Dận không đợi Mạch Khê trả lời. Ngón tay thon dài đẩy áo lót trắng ra, như vén ra bức màn thanh khiết để đến với cảnh đẹp kiều diễm, mơn mởn.

https://thuviensach.vn

Hai gò tuyết trắng run lên, lộ ra hai điểm đỏ bừng. Dưới ánh tịch dương, cảnh xuân này trông lại càng diễm lệ. Lôi Dận lập tức mê muội, gấp gáp cúi đầu xuống ngậm lấy một nụ hoa, khẽ cắn mút, ngón tay thon dài không kìm được mà nắm lấy bên còn lại, nhẹ nhàng xoa vuốt.

“Đừng.” Mạch Khê hít mạnh một hơi, lại không tự chủ được mà thở gấp, sau đó cắn mạnh môi dưới. Song, sự kích thích này lại khiến lý trí của cô tan thành mây khói, chỉ còn có thể vô thức mà cắn chặt môi, kháng cự sự xâm phạm của hắn.

“Khê nhi, mở to mắt nhìn tôi!” Lôi Dận ngẩng lên, nhỏ giọng ra lệnh.

Mạch Khê theo bản năng mở mắt, nhìn thẳng vào đôi con ngươi màu lục quá mức đáng sợ kia. Mỗi lần nhìn vào tròng mắt hắn, suy nghĩ của cô luôn luôn quay trở về năm tám tuổi ấy. Một năm đó, đôi mắt hắn còn không rét lạnh như vậy. Ít nhất, lúc ấy, cô cảm thấy hắn là nơi chốn an toàn!

“Khê nhi, ánh mắt của em rất đẹp, bởi vì đơn thuần mà xinh đẹp, tựa như nước suối tươi xanh, không thể nào che giấu được hỉ nộ ái ố trong lòng. Ánh mắt trong veo như vậy, tựa như một con chim nhỏ.” Lôi Dận chậm rãi nói xong, đôi mắt màu lục đoạt hồn nhiếp phách nhìn cô, gương mặt anh tuấn dựa vào gần, rất gần, dường như khiến cô có thể cảm nhận được hơi thở của hắn đang lướt nhẹ trên mặt.

Tim Mạch Khê đột nhiên rối loạn. Cô chợt cảm thấy bản thân trở nên bất lực cùng kinh sợ người đàn ông này, cứ như vậy không hề kiêng nể gì mà nhìn cô, không một chút gì là có vẻ che giấu!

Cho đến khi, bàn tay nhỏ bé của cô bị bàn tay rộng lớn của hắn nắm chặt lấy, Mạch Khê mới giãy giụa muốn thoát khỏi.

“Khê nhi, em sợ tôi? Cho đến bây giờ em vẫn sợ tôi sao?” Cảm giác được xúc cảm của cô, ý cười bên môi người đàn ông càng thêm sâu, “Nhưng mà, em không nên sợ tôi, không nên.”

https://thuviensach.vn

Giọng nói của hắn như thể đang thôi miên, lại mang theo chút đau đớn.

Hô hấp của Mạch Khê tăng thêm, tim càng lúc càng cuồng loạn. Cô không nên sợ hắn sao? Hoặc, hắn nên thống hận hắn? Nhưng, người đàn ông này đã cho cô hết thảy, nhưng cũng đoạt đi hết thảy. Đối mặt với người đàn ông như vậy, tình cảm cô phải như thế nào mới đúng?

Lôi Dận khóa trụ vẻ mặt trốn tránh của Mạch Khê thật lâu, gương mặt anh tuấn tà mị khiến người ta run sợ, bàn tay to như một gọng kìm sắt giữ lấy mặt cô, tay kia càng thêm táo bạo luồn vào bên trong, để cho cả cơ thể của cô bị giam hãm bên trong hơi thở của hắn. Hắn không để tâm đến sự chống cự của cô, nói ra một câu vừa như ma chú, vừa như tuyên bố——

“Lôi Dận tôi, cả đời này là người đàn ông quan trọng nhất trong sinh mệnh em!”

Lời tuyên thệ vững vàng, ngữ khí tràn ngập tự tin khiến cô kinh sợ. Trong nhất thời, Mạch Khê quên giãy giụa, chỉ có thể mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn trừng trừng người đàn ông trước mặt, trong lòng có một sự rung động thật sâu.

Ánh chiều tà rơi xuống, ánh sáng trong hồ lay động, tạo thành những lớp sáng nhạt mềm mại đáng yêu.

Dường như bất mãn với sự ẩn nhẫn của cô, bàn tay to của Lôi Dận giữ lấy cổ tay Mạch Khê, kéo chiếc váy mềm mại xuống, ngón tay chậm rãi trượt theo.

Thân mình Mạch Khê run lên, theo bản năng khép chặt đôi đùi đẹp lại, bàn tay nhỏ bé để trong ngực hắn.

“Yên tâm, tôi sẽ không làm em bị thương.” Lôi Dận ngẩng khuôn mặt anh tuấn lên, nói nhỏ. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh kia, trong đôi

https://thuviensach.vn

mắt hắn lại chợt có chút ý yêu chiều. Đôi môi mỏng nhả ra từng chữ chắc nịch, cùng với đó, ngón tay hắn tham lam mà vần vò ngực cô.

“Không!” Trước ngực truyền đến cảm giác vừa đau nhức lại vừa mê muội khiến Mạch Khê không nhịn được mà kêu lên một tiếng. Bàn tay nhỏ bé nắm lấy bờ vai hắn, thân mình không tự chủ được mà hơi cong lên.

Đáy mắt Lôi Dận hỗn độn, lại có vẻ ẩn nhẫn. Hắn không kiềm chế được mà trượt một đường từ cần cổ trắng nõn của cô xuống tới bầu ngực đầy đặn, lưu lại từng nụ hôn nho nhỏ. Vùi đầu vào cảnh xuân mơn mởn, hắn lại ngậm lấy một nụ hoa phớt hồng. Nụ hoa nhỏ lây dính nước bọt của hắn, dưới ánh nắng nhẹ, không khỏi khiến người ta liên tưởng đến trái dâu tươi non. (Jins: =. = / FY: …)

Mạch Khê mất hết sức lực mà run run, cô hoàn toàn không chống cự được sự kích thích này. Thân thể càng căng cứng hơn, đôi môi đỏ mọng không ngừng thoát ra những âm thanh mị hoặc. Hai tay cô theo bản năng ôm chặt hắn, bàn tay lại đan vào mái tóc đen dày của hắn.

Mái tóc cô xõa bung xuống, vài sợi rủ xuống khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ. Vẻ hỗn độn này lại càng làm tăng lên nét kiềm diễm, khiến người ta không muốn rời tầm mắt.

Lôi Dận say đắm trong dung nhan tuyệt mĩ kia. Cánh môi cô hồng nhuận quyến rũ, đôi mắt long lanh, lúc này lại có vẻ mông lung, hoảng hốt, như ẩn chứa đầy những ai oán.

Ánh mắt thơ ngây, đáng yêu kia khiến hắn không nhịn được mà lại cúi đầu hôn lên môi Mạch Khê một lần nữa. Lần này, cô không hề chống cự, thậm chí đầu lưỡi mềm mại còn chủ động quấn lấy hắn. Hai người như giao hòa hơi thở với nhau, khiến lý trí đối phương lạc đi lối nào không biết.

Sự dịu dàng của người đàn ông khiến Mạch Khê một lần chìm đắm. Dần dần, cùng với hơi thở dồn dập của hắn, nỗi đau đớn như lật úp vào cô,

https://thuviensach.vn

hàng nước mắt trong suốt lại theo gò má chảy đến nơi hai đôi môi đang gắn bó. Giọt lệ này thật chua xót!

Cô cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa, chỉ là, càng thân mật cô lại càng bi ai.

Cô thà rằng nhìn thấy hắn lạnh lùng, còn hơn thấy hắn dịu dàng như thế này. Như thế chỉ càng khiến cõi lòng thêm tan nát. Nếu như lúc trước, hắn là cô sẽ không đau?

Lôi Dận đột nhiên buông cô ra, lồng ngực rắn chắc vẫn còn phập phồng. Nhìn thấy hàng nước mắt của cô, đáy mắt hắn bỗng có chút đau lòng. Hắn nhìn cô chằm chằm, giờ khắc này, hắn hoàn toàn không đoán ra tâm tư của cô. Chẳng lẽ, hắn khiến cô chán ghét như vậy?

Bàn tay to đột nhiên áp lên má cô, đôi mắt sâu thẳm cũng che đi vẻ lạnh lùng tàn nhẫn.

Thấy hắn dừng động tác lại, Mạch Khê nâng tay lau đi lệ ở khóe mắt, lại vuốt xuống mái tóc dài dày mềm. Đối diện với ánh mắt ma mị, cô cố giữ bình tĩnh nói…

“Đừng nhìn tôi, bằng không, tôi thật sự sẽ hận ông cả đời.”

Lời nói của cô có sự kiên quyết lẫn cùng nỗi đau đớn khiến Lôi Dận đau lòng. Thân mình rắn chắc có chút run rẩy không dễ gì phát hiện. Rất lâu sau hắn vẫn không có hành động gì, chỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không hề chớp mắt.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sau một hồi, hắn mới nâng bàn tay to lên, bất ngờ sửa sang lại quần áo lộn xộn cho cô, khôi phục lại vẻ xinh đẹp, tươm tất. Hắn lau đi giọt nước mắt cho Mạch Khê, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn bên khóe môi cô, rồi lại không tự chủ được mà chăm chú nhìn tiếp. Một lúc lâu sau, hắn mới ôm cô dậy, đặt lại lên xe lăn.

https://thuviensach.vn

Mọi việc cứ thể diễn ra trong yên lặng.

Xe lăn lại một lần nữa chuyển bánh dọc theo thảm cỏ, phía sau là tiếng bước chân trầm ổn.

Lúc này Mạch Khê mới mở mắt ra, đôi mắt trong suốt sáng như sao vẫn đẹp như mọi ngày nhưng nay lại xuất hiện đôi sự mâu thuẫn cùng đau đớn…

Màn đêm yên tĩnh một cách chết choc. Phía ngoài căn phòng u tối, mưa trút xuống không dứt.

“Chủ thượng, người của chúng ta đã điều tra được, đêm nay Lôi Dận sẽ đến chỗ giam tên lái xe kia để thẩm vấn.”

“Hắn đi đường nào?” Trong thư phòng, giọng nói quái dị vang lên. Bóng dáng mơ hồ kia vào đêm mưa càng thêm phần hư ảo.

“Quốc lộ A.”

“Dẫn theo bao nhiêu vệ sĩ?”

“Theo như người của chúng ta báo, chỉ đi cùng với Phí Dạ.”

“Ừm!”

“Chủ thượng, chúng ta phải làm thế nào?”

Bóng dáng cách đó không xa hình như hơi giật mình. Chẳng bao lâu sau, tiếng cười ghê rợn vang lên…

“Dương Đông kích Tây!”

“Ý của chủ thượng là…”

https://thuviensach.vn

“Lần trước chúng ta giết một tên Nghi trượng của hắn, chiếm được một phần thế lực ở châu Á. Lần này, ta muốn đánh lén, cướp thế lực của hắn ở Đông Á.”

“Rõ rồi! Tôi lập tức đi bố trí!”

Trong thư phòng chỉ còn nghe thấy tiếng mưa táp vào cửa sổ thủy tinh, nhưng vẫn còn có…đôi mắt lo lắng kia!

-_____

Trời đổ mưa rất to. Trên tuyến quốc lộ này chỉ còn lại dãy đèn hai bên đường bật sáng. Từng ngọn đèn chiếu xuống những hạt mưa rơi không ngớt, phía trước con đường gần như cũng bị màn mưa che mờ.

Xe chạy cực nhanh trên quốc lộ, xuyên qua màn mưa vào thẳng màn đêm u tối.

Lôi Dận có chút lười biếng dựa vào ghế xe, chậm rãi nhấm nháp ly rượu vang mà lúc trước Hoắc Thiên Kình cứ khăng khăng nhét vào xe. Đối diện hắn là Phí Dạ, giữa hai người là bàn cờ vua.

“Lôi tiên sinh, trời mưa lớn như vậy, chúng ta có cần chạy đường vòng không?” Tài xế là lái xe tư nhân, cũng là người lái xe cho Lôi Dận khá lâu. Nhìn thấy trời mưa bên ngoài càng ngày càng lớn, anh ta thân thiết hỏi một câu.

Đêm nay, ngồi trong xe cũng chỉ có Lôi tiên sinh cùng Phí Dạ, phía sau cũng không có vệ sĩ đi theo.

Lôi Dận nhấp một ngụm rượu rồi nói, “Không cần, tiếp tục lái xe!”

“Vâng, Lôi tiên sinh!” Người lái xe tuy rằng miệng đáp vậy nhưng trong lòng vẫn không hiểu vì sao đêm nay Lôi tiên sinh lại không dẫn theo vệ sĩ.

https://thuviensach.vn

Hắn hẳn là phải biết rõ bản thân mình có nhiều kẻ thù chứ. Nếu thật sự phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì phải làm thế nào bây giờ?

Ngồi đối diện, Phí Dạ vẫn trầm mặc. Ngón tay hắn cầm một quân xe, nhìn qua như đang suy xét nước cờ tiếp theo, lại theo bản năng nhìn Lôi Dận một cái. Hắn cầm ly rượu, uống một ngụm, sau hạ quân cờ xuống.

Lôi Dận không ngẩng đầu, lại dường như nhìn thấu tâm tư Phí Dạ, hắn uống một hơi cạn sạch ly rượu rồi đẩy quân mã, sau trầm thấp lên tiếng, "Cậu muốn nói ra suy nghĩ của mình?"

Nghe qua thì như câu hỏi nhưng kỳ thực cũng là câu khẳng định chắc chắn.

Phí Dạ dừng động tác, nhìn Lôi Dận rất lâu, sau đó mi tâm nổi lên sự nghi hoặc…

"Lôi tiên sinh, vì sao đêm nay không dẫn theo nhiều vệ sĩ một chút? Trên quốc lộ lại mưa, thực không ổn."

Khóe môi Lôi Dận khẽ cong lên, hắn xoay người lấy chai rượu vang…

"Từ khi nào thì cậu trở nên mê tín như vậy?" Vừa nói hắn vừa rót rượu cho Phí Dạ, hành động như không hề đối đãi với một thuộc hạ.

Phí Dạ thở dài một hơi, "Có một số việc, không thể không đề phòng."

Lôi Dận nghe vậy, bàn tay to vỗ bờ vai của hắn, để chai rượu lại chỗ cũ, "Đây là nguyên nhân khiến cậu cả đêm không yên tâm?" Nói tới đây, hắn lại đi một nước cờ, "Nhắc cậu một câu, bước tiếp theo, tôi sẽ chiếu vua của cậu!"

Phí Dạ mỉm cười, nâng tay rời quân tượng đi…

https://thuviensach.vn

“Muốn ăn vua của tôi? Lôi tiên sinh, vua còn có tượng, thế này chạy lại càng xa.”

“Phải không? Nhìn sự tình thì không thể chỉ nhìn bên ngoài.” Lôi Dận ngay sau đó lại đi thêm một nước, nhấp một ngụm rượu rồi thong thả nói, “Tôi biết cậu đang lo lắng điều gì. Cái chết của nghi trượng S đúng là đã khiến chúng ta mất đi một phần thế lực. Có điều, đêm nay tôi sẽ đòi lại từng thứ một.”

Phí Dạ ngẩng đầu, ánh mắt hơi chấn động…

“Lôi tiên sinh, ngài cho rằng đối phương đêm nay sẽ có hành động?”

“Phí Dạ, không cần khẩn trương như vậy, còn chưa đến thời điểm giương cung bạt kiếm. Đêm nay, việc cậu phải làm là cùng chơi cờ với tôi mà thôi.” Ánh mắt Lôi Dận thản nhiên dừng trên bàn cờ, dáng vẻ lười nhác cùng với ngữ khí của hắn hình thành hai cực đối lập.

“Con người thường là như vậy. Lúc đang đà thuận lợi thì sẽ lại càng muốn được nhiều hơn. Lần này, tôi phái một mình nghi trượng ở Đông Á đi, xem ra là cơ hội tuyệt hảo với đối phương. Đêm nay cũng là cơ hội tốt cho chúng ra tay. Nếu diệt được nghi trượng ở Đông Á, như vậy thì toàn bộ thế lực ở châu Á sẽ rơi vào tay đối phương.”

“Đêm nay, ngài ra ngoài thẩm vấn người kia chỉ là bề ngoài, kỳ thực là muốn dụ rắn xuất đầu?” Mắt Phí Dạ sáng lên. Đối với hành động và quyết định của người đàn ông này, hắn luôn tin tưởng mà không một chút nghi ngờ.

Lôi Dận hơi nhếch môi, “Không, đối phương cũng cáo già, đâu có dễ dụ như vậy. Nếu dám công khai đối chọi với Lôi Dận thì chắc phải lắp thêm cánh đại bàng mất. Đêm nay, bọn chúng chỉ đơn giản là muốn dương Đông kích Tây thôi. Có điều, tôi đúng là muốn thẩm vấn tên lái xe kia.”

https://thuviensach.vn

“Nói cách khác, bọn chúng sẽ chia làm hai đám người, một bên trực tiếp đối phó với nghi trượng ở Đông Á, một bên xuất hiện trên quốc lộ?” Phí Dạ tiếp tục suy đoán theo lời nói của Lôi Dận.

Lôi Dận dựa thân mình vào ghế, chân trái vắt lên đùi phải, “Nói như vậy, nếu cậu là tôi thì sẽ làm thế nào?”

Hắn cho tới bây giờ sẽ không nói cái gì rõ ràng, nhất là đối với Phí Dạ, nhưng vẫn có thể khiến Phí Dạ hiểu rõ tâm ý của hắn. Đây cũng là nguyên nhân mà Phí Dạ theo hắn nhiều năm như vậy.

Quả nhiên, Phí Dạ cũng gợn lên ý cười, có vẻ khoái chí mà đẩy quân tượng lên…

“Tôi sẽ tương kế tựu kế, chỉ có như vậy mới có thể ‘thuận lý thành chương’ (chỉ một điều đương nhiên)!”

Lôi Dận không nói nữa, chỉ cười nhẹ, ánh mắt lóe lên vẻ sắc bén, bàn tay lại đi thêm một nước cờ chiếu thẳng vào quân vua của Phí Dạ…

“Ngoài tương kế tựu kế, còn phải dùng kế ——phản gián! Phí Dạ, tôi nói rồi, từng bước, tôi sẽ ăn vua của cậu. Cậu thua!”

Phí Dạ hiển nhiên không dự đoán được, giật mình sửng sốt một chút, nhìn bàn cờ thật lâu, lúc này mới có phản ứng lại, giơ vội ngón cái lên, nói tự đáy lòng: “Lôi tiên sinh, bước này thật sự cao tay! Tôi thực sự cảm thấy phục rồi!”

“Là cậu muốn thắng nhanh đấy thôi. Cũng giống như đối phương, nếu muốn thắng nhanh sẽ chỉ làm bản thân thất thủ nhanh hơn. Đêm nay, vào thời điểm đối phương đi, ta cũng sẽ đi, lại đi trước một bước. Cuối cùng đó là…”

https://thuviensach.vn

“Tuyệt sát!” Phí Dạ mỉm cười, cùng Lôi Dận đồng thanh nói ra hai chữ này!

Khóe môi Lôi Dận càng cong đậm thêm, hắn cầm lấy ly rượu…

“Cụng ly!”

Hai ly rượu óng ánh trong suốt nhẹ nhàng chạm vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy. Cùng lúc, đôi mắt của hai người đàn ông sáng lên, cùng lóe lên vẻ cương nghị, ngoan tuyệt!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 30

Tâm Tư Lại Hướng Đến Nơi Không Biết

Trận mưa long trời lở đất như muốn đẩy cả bầu trời xuống dưới. Những hạt mưa lớn táp mạnh trên cửa sổ xe, vang lên những tiếng lộp bộp. Chiếc xe chạy trong màn mưa dày đặc, đường quốc lộ vắng tanh, không gian rộng lớn không thấy một chiếc xe nào chạy qua.

“Lôi tiên sinh, mưa càng lúc càng lớn, không tốt để đi tiếp.” Lái xe riêng có chút bất an, nhìn qua kính chiếu hậu nói một câu.

Đầu Lôi Dận không hề ngẩng lên, giống như chẳng để ý gì cả, chỉ nói ba chữ, “Tiếp tục đi!”

Xe như một con cá dưới biển sâu, lao vút trong màn mưa đêm…

Trời càng lúc càng tối, mưa lớn hơn nữa, dường như bầu trời đã bị thủng một lỗ hổng, những hạt mưa dày đặc đã sớm phủ kín thành phố, chỉ còn những ánh đèn đường mờ nhòe trong cơn mưa, giống như ánh sáng ma quái phát ra từ những đôi mắt quỷ.

Đèn ở hai bên đường quốc lộ lóe sáng...

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, lúc đang chuyên tâm lái xe, tài xế chợt kêu lên một cách đầy sợ hãi, sau đó phanh lại đột ngột...

“Lôi tiên sinh, thực xin lỗi, tôi..." Lái xe vừa muốn giải thích, vừa chỉ tay ra ngoài cửa kính xe. Cần gạt nước hoạt động, rốt cuộc cũng có thể thấy rõ cảnh vật trước chiếc xe.

Từng lần gạt nước, những giọt mưa táp vào lớp thủy tinh trên xe cũng bị gạt ra, Lôi Dận nheo đôi ưng mâu lạnh lùng lại. Trong màn mưa, một cô gái lảo đảo bổ nhào vào trước xe, mái tóc dài che khuất hai gò má, chiếc váy đen đã sớm ướt đẫm, hoàn toàn dính chặt trên người, không khó để nhìn ra những đường cong trên thân hình nóng bỏng đó…

“Cốc cốc cốc…” Cô gái thấy chiếc xe dừng lại, lao vào trước cửa sổ xe, vô lực gõ vào đó, trên ngón tay toàn là máu, nhưng trong nháy mắt nước mưa lại cuốn trôi đi.

“Lôi tiên sinh…” Lái xe kinh ngạc nhìn Lôi Dận, tay cũng vặn vẹo vào nhau, không biết là quan tâm thì tốt hay vẫn cứ mặc kệ tốt hơn.

Lôi Dận ngồi trong xe, nhìn người phụ nữ chỉ cách một lớp thủy tinh, trong ánh mắt lóe ra tia sáng khiến người ta không hiểu được!

Sắc mặt Phí Dạ trông có vẻ nghiêm trọng, lập tức nói, “Lôi tiên sinh, là tiểu thư Bạc Cơ, cô ấy làm sao có thể xuất hiện tại đây?”

Lôi Dận ngồi trong xe, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm người phụ nữ bên ngoài cửa kính. Chính xác là Bạc Cơ, khuôn mặt tinh xảo của cô hơi hơi lộ ra trong mái tóc dài. Chỉ là, dưới màn mưa này, vẻ thê lương và trắng bệch đó thật giống như…khuôn mặt Bạc Tuyết đã từng!

“Lôi tiên sinh…” Người tài xế dù nghĩ ra muôn hình muôn vẻ cách thức, nói không chính xác, đây có thể là một cái bẫy.

https://thuviensach.vn

“Làm sao bây giờ?” Tài xế dè dặt mà cẩn trọng hỏi. Kỳ thực anh biết người muốn giết Lôi Dận có một đống, thậm chí, tuy biết vị tiểu thư Bạc Cơ kia là người phụ nữ tương đối gần được Lôi tiên sinh, nhưng đề phòng tâm kế kẻ khác vẫn tốt hơn. Đang lúc mưa đêm như thế, tiểu thư Bạc Cơ này lại xuất hiện một mình trên quốc lộ vắng vẻ, lại còn thêm dáng chật vật…

Lôi Dận nhàn nhã nhấm nháp một ngụm rượu, thật lâu sau đó, hắn mới lãnh đạm nói, “Để cô ta lên xe!”

“Lôi tiên sinh?” Phí Dạ vội vàng nhìn về phía Lôi Dận, hành động trong chớp mắt có vẻ chần chờ.

“Mở cửa xe!” Lôi Dận lại mở miệng ra lệnh, ngũ quan cương nghị lại lộ ra sự sắc bén cùng thâm sâu không gì lường được.

Bạc Cơ lên xe, nước ướt đẫm toàn thân khiến cô lộ ra vẻ phong tình quyến rũ, máu trên cánh tay không ngừng chảy ra. Vừa nhìn thấy Lôi Dận, cô cực kỳ kích động, lao đến giữ chặt cánh tay hắn...

“Dận, không được đi về phía trước nữa, có người muốn giết anh…”

Ánh đèn màu vàng nhạt trong xe soi sáng lên gương mặt tội nghiệp đáng yêu của cô, cả sự lo lắng trên đó cũng không hề bỏ sót. Chỉ là, đôi môi cùng gương mặt hoàn mỹ kia đều tái nhợt như nhau.

Lôi Dận thản nhiên nhìn thoáng qua cảnh vật bên ngoài chiếc xe, ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước, tựa như đang nghe một chuyện không hề liên quan đến mình. Ánh mắt hắn rời xuống người Bạc Cơ, ngón tay thon dài nâng lên khuôn mặt cô, gạt mái tóc phủ trên đầu vai cô, nhìn máu đang chảy không ngừng trên cánh tay...

“Cô bị thương?”

https://thuviensach.vn

“Dận, anh phải tin em, phía trước thực sự nguy hiểm, đừng đi đến đó nữa. Bọn họ tấn công em, em trốn ở bụi cây rất lâu chờ họ đi, như thế mới giữ được tính mạng…” Bạc Cơ nói nhanh, dáng vẻ tràn đầy lo lắng, giọt nước từ dọc theo gò má chảy xuống miệng vết thương, cơn đau đớn khiến cho giọng nói của cô như hụt hơi.

Lôi Dận lướt ngón tay ở vết thương kéo dài trên khuôn mặt Bạc Cơ, nhìn chằm chằm vào đôi mắt lo lắng của cô, gằn từng tiếng, hỏi, “Cô biết hôm nay tôi sẽ đi đường này? Nói!”

Bạc Cơ vô lực run run một chút, không nói gì, lôi ra một tờ giấy sớm đã ướt nhẹp bởi nước mưa. Chữ trên tờ giấy quá mức tinh tế, cũng không khó nhìn ra đây là một loại phương thức che giấu chữ viết...

“Hơn mười giờ, quốc lộ A, lối rẽ gần CCRB, có mai phục, nhanh chóng khuyên Lôi Dận quay lại, đừng đi trước!”

Chỉ một câu nói đơn giản, chẳng những chỉ rõ hành tung cụ thể của Lôi Dận mà thời gian cũng được nhắc đến hết sức rõ ràng, thậm chí còn biết được vị trí mai phục của đối phương!

Đôi ưng mâu của Lôi Dận co rụt lại. Nếu nói về vụ mai phục đêm nay đều sớm nằm trong dự kiến của hắn, nhưng chuyện Bạc Cơ xuất hiện lại ngoài dự đoán, và nhất là tờ giấy này, càng thêm ngoài ý muốn.

“Cô có được tờ giấy như thế nào? Đối phương là ai?” Lôi Dận vươn bàn tay to lớn ra, đột ngột siết chặt cánh tay Bạc Cơ, động tới miệng vết thương khiến cô đau đến một chút nữa thôi là tắt thở…

“Em… không… em còn chưa kịp hỏi, sợ anh gặp chuyện không may… Em cũng không biết người kia là ai… Hôm nay vừa lúc chấm dứt biểu diễn thì một cậu bé đến giao cho em tờ giấy này rồi bỏ chạy. Nhìn thấy nội dung của nó nên em rất lo lắng, gọi điện thoại anh lại không nhấc máy. Dận… em…”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ ở một bên cũng nhìn thấy được nội dung của tờ giấy, mi tâm nhíu lại thật chặt…

“Lôi tiên sinh, chúng ta có nên đi đường vòng?”

Xe đứng yên trong màn mưa, bên ngoài cửa sổ toàn là thanh âm của mưa, ngoại trừ điều này, đều là sự yên tĩnh…

Lôi Dận nhìn thoáng qua Bạc Cơ đang vô lực thở dốc, thật lâu sau đó mới mệnh lệnh cho Phí Dạ, “Điện thoại qua đó, xem xét tình huống bên kia một chút!”

Phí Dạ gật đầu.

Rất nhanh, điện thoại vừa được thông, Phí Dạ liền nói chuyện. Đôi môi hơi hơi nhếch lên...

“Xem ra đối phương thực sự rất vội vã, có lẽ là trời cao giúp chúng ta. Nghi trượng Đông Á bởi vì lý do lệch múi giờ nên hành trình thay đổi một chút, bên này trời lại mưa quá to khiến tín hiệu không hoạt động tốt. Địch phủ mai phục tại Đông Á đã hành động trước, cùng với thời gian hoạt động ở bên Mỹ không thống nhất.”

Lôi Dận nghe vậy, cười lạnh một tiếng, thuận thế tựa thân mình vào ghế xe, “Người của chúng ta thế nào?”

“Vẫn như Lôi tiên sinh dự đoán, cách lúc này chưa bao lâu, chúng ta đã chặt đứt được mọi vây cánh của đối phương! Thế lực của bên kia ở Italy đều thuộc về chúng ta!” Phí Dạ trả lời.

“Tốt!” Nụ cười lạnh bên môi Lôi Dận càng sâu, giống như quỷ Satan vừa giáng xuống, khiến Bạc Cơ bên người kinh hãi, nhẹ nhàng dựa vào lòng hắn, nói nhỏ một tiếng...

https://thuviensach.vn

“Dận, em… em không làm chậm trễ chuyện của anh chứ?”

Lôi Dận nhìn về phía Bạc Cơ nhợt nhạt trong lòng, đưa tay nâng khuôn mặt nho nhỏ kia lên, vô cùng thâm sâu nói một câu... “Cô tới rất đúng thời điểm, bằng không, tôi làm sao có thể biết được có người chú ý đến tôi như thế.”

Bạc Cơ nở nụ cười, nhợt nhạt và vô lực như loài hoa thuốc phiện dính máu…

Ánh mắt Lôi Dận lại nhìn thấu qua sự tươi cười của cô ta, đôi ưng mâu lóe lên dừng trên tờ giấy ướt đẫm, trong đáy mắt là sự suy tư thật sâu.

“Xem ra, đối phương thật sự là ‘thâm tàng bất lộ’, nếu thích chơi với Lôi Dận ta, thì phải chơi đến cùng!” Gương mặt anh tuấn của Lôi Dận nhìn vào màn mưa lạnh, thể hiện sự uy nghi sâu không lường được, khiến người ta không dám dễ dàng mà động vào!

“Lần này đối phương mất đi thế lực quan trọng nhất, tất nhiên sẽ phải chỉnh đốn một phen. Chúng ta sẽ có thời gian tiếp tục điều tra. Bên Italy nhất định không để cho bọn họ can dự, nhưng lần này, hiển nhiên Mafia lại nhân nhượng rất lớn.” Phí Dạ nói.

Nụ cười lạnh thâm trầm bên môi Lôi Dận càng sâu, ngón tay thon dài giống như mềm nhẹ mà vuốt ve hình dáng thân thể của Bạc Cơ trong lòng, một tia dao động trong đáy mắt cũng đều không có…

“Những năm gần đây, Tổ chức Ảnh cùng Mafia luôn có một số giao dịch vũ khí. Hơn nữa, quan chức của chính phủ Italy cũng nhận không ít lợi nhuận từ chúng ta, tự nhiên là ‘nhất tổn hại câu tổn hại, nhất vinh câu vinh’ (ý chỉ sự liên lụy). Thời thế bây giờ đã không còn là ‘cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ’, bọn người kia sẽ rõ ràng làm chuyện gì để có lợi cho mình. Người nào có thể đắc tội, người nào có thể hợp tác, rõ ràng điều này, mới là kẻ thông minh mà sống được yên ổn!”

https://thuviensach.vn

“Lôi tiên sinh nói rất đúng!” Phí Dạ đồng ý, gật đầu một cái.

“Dận…” Bạc Cơ hơi hơi ngẩng đầu, vết cắt trên cánh tay tuy khiến cô rất đau đớn, nhưng ánh mắt bí hiểm kia của Lôi Dận khiến cô càng thêm sợ hãi.

Lôi Dận cúi đầu, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, ý cười vẫn lạnh lùng như trước, một chút cũng không tới đáy mắt, bàn tay lớn không chút để ý, mơn trớn mái tóc dài của cô...

“Yên tâm, Bạc Cơ, sự xuất hiện đêm nay của cô đã giúp tôi bớt đi một số thủ tục không cần thiết! Phí Dạ..." Ánh mắt hắn hơi nhíu lại, “Thu hồi súng đến đây, không cần thiết!”

“Vâng, Lôi tiên sinh!”

Xe lao vút qua màn mưa, quay đầu một cái, lao trên một tuyến đường khác…

———————————

Trong phòng khách xa hoa, ngọn đèn thủy tinh Italy xuay tròn tản ra ánh sáng dịu nhẹ, vờn trên tấm thảm lông thú cao cấp. Bạc Cơ từ phòng tắm đi ra, vết thương ở cánh tay đã được bác sĩ xử lý ổn. Tắm rửa đơn giản xong, thể lực cô có chút khôi phục, sau liền chạy tới ngồi trước mặt Lôi Dận đang dựa trên sofa.

Suối tóc dài mềm hơi che đi đôi gò má hoàn mĩ như ngọc chạm. Cô đã thay bỏ bộ váy ướt sũng, cả thân mình chỉ vây trong chiếc khăn tắm, nước da sau khi tắm nhìn lại càng mềm mịn hơn. Nhưng cánh tay cô vẫn còn quấn băng gạc.

Áo khoác của Lôi Dận đặt trên thành ghế sofa, hắn chỉ mặc một cái áo sơ mi được thiết kế đơn giản, màu tối. Vài cúc áo trước ngực mở ra, để lộ

https://thuviensach.vn

vòm ngực rắn chắc càng làm toát lên khí chất của hắn, nhưng toàn thân hắn vẫn tản ra sự lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run.

Bạc Cơ ngồi xuống, thân mình mềm mại ngả vào người Lôi Dận, ‘phong tình vạn chủng’ như nằm sấp, tựa vào trước lồng ngực tinh tráng rộng lớn của hắn.

“Dận, đã lâu rồi, anh không đến đây…”

Giọng nói mềm mại vang lên, như thể có một chút tủi thân trong đó, lại thanh thuần mà dụ hoặc, động tác nhìn như lơ đãng, lại có sự mê hoặc khiến đàn ông không thể kháng cự được.

Có sự đăm chiêu nào đó lướt qua trong đáy mắt Lôi Dận, đôi mắt sắc bén đảo qua gương mặt quen thuộc của Bạc Cơ, sau đó lại lần nữa trở xuống. Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn về một bên gò má của cô, khóe môi cũng từ từ nhấc lên...

“Mặt, cũng bị thương…”

Bạc Cơ nghe vậy mới kinh hãi, đứng bật dậy chạy đến trước gương. Lúc này cô mới chú ý đến, ở gần quai hàm có một chỗ bị trầy da, trong nháy mắt khuôn mặt cô biến sắc, bàn tay đang sờ vào vết trầy cũng run rẩy…

Lôi Dận đứng dậy, lấy áo khoác trên sofa. Bạc Cơ thấy thế, quá sợ hãi, lập tức bước tới, không để ý tới vết thương trên cánh tay mà ôm thắt lưng tinh tráng của hắn...

“Dận, đừng đi…Em, vết thương trên mặt em sẽ khỏi nhanh, đây chỉ là trầy da, sẽ không để lại dấu vết gì. Dù có, bác sĩ cũng sẽ xử lý được cả…”

“Luôn dùng tới bác sĩ, nói chung là không tốt. Cô hắn nên biết, thứ tôi để ý cũng chỉ có khuôn mặt này.” Giọng nói trầm thấp như ngâm trong hồ băng vang lên.

https://thuviensach.vn

Thân mình Bạc Cơ không khỏi run run một chút. Tuy rằng cô đã theo bên cạnh hắn được rất lâu, nhưng hàn khí băng lạnh của hắn, cô vẫn không chống đỡ được.

“Dận…” Thấy thế, cô càng ngoan ngoãn đáng yêu dựa vào trước ngực hắn, “Em nói rồi, em không muốn làm thế thân của cô ấy, cũng không làm tăng thêm gánh nặng cho anh. Chỉ cần, anh còn muốn em, em sẽ không sợ hãi, chỉ cần ở lại bên cạnh nhìn anh là tốt rồi…”

Lôi Dận cười cười ngoài ý muốn, dáng người có vẻ lười biếng ngang tàng kia lại tản ra sức hút khiến lòng phụ nữ phải lao đao...

“Không nên khẩn trương đến thế, tôi cũng chỉ nói mà thôi. Đêm nay cô bị thương vì tôi, nghỉ ngơi cho tốt!” Hắn không chút để ý gì mà nói, đưa áo khoác cho cô.

Sắc mặt Bạc Cơ ánh lên chút cô đơn, bàn tay nhỏ bé run rẩy cầm lấy áo khoác. Cô không dám làm trái chút gì chỉ dịu dàng hầu hạ hắn mặc áo khoác. Bầu ngực đầy đặn trong khăn tắm vì hô hấp dồn dập mà lên xuống phập phồng…

“Dận, gần đây anh rất lạnh nhạt với em, em biết anh đang trách em…” Vẻ mặt ngây thơ đáng yêu của Bạc Cơ giống như một nữ thần. Cơ thể chỉ quấn một cái khăn tắm, chủ động tới gần người đàn ông kia, “Em biết Mạch Khê xảy ra tai nạn xe cô, lần trước Phí Dạ có đến đây, em mới biết được nguyên nhân hết thảy là vì em. Nhưng mà Dận, em thực sự không biết như vậy, cũng rất lo lắng cho bệnh tình Mạch Khê, nhưng người của anh canh giữ bệnh viện quá nghiêm, em không có cách nào..."

“Không cần nóng lòng giải thích như vậy, tôi cũng chưa nói gì!” Ngữ khí Lôi Dận vẫn trầm thấp lạnh nhạt như trước, lại có sự uy nghiêm mười phần khiến Bạc Cơ ngậm miệng lại.

https://thuviensach.vn

“Dận…anh thực sự không trách em?” Một lúc lâu sau, Bạc Cơ mới cẩn trọng, dè dặt ngẩng khuôn mặt nhỏ bé lên, chân thành thâm tình mà nhìn hắn. Đôi môi mềm mại như có như không vô tình chạm vào hô hấp của hắn, thân mình đầy đặn cũng dựa vào hắn thật chặt…

“Trách cô? Vì sao muốn trách cô?” Lôi Dận bí hiểm nói, nâng khuôn mặt kia lên, khóe môi cũng từ từ nhếch...

“Cô cũng đã để tôi nhìn thấy thêm một mặt dùng được, không phải sao?”

Ngôn ngữ đơn giản cô đọng, cũng là ý ‘nhất tiễn song điêu’. (một mũi tên trúng hai đích)

Bạc Cơ nhìn không thấy đáy mắt sâu trầm của hắn, lại không cảm thấy những lời này lại che giấu ý gì khác, cũng thấy được đôi mày hắn không có lộ ra sự chán ghét, trong lòng tất nhiên là vui sướng. Đàn ông rốt cuộc cũng chỉ là đàn ông, làm sao có thể thờ ơ được với ‘vưu vật’ như cô chứ. Huống chi Lôi Dận cũng không phải là Liễu Hạ Huệ.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 31

Con Người Sắt Đá Dịu Dàng

"Dận… có thể ôm người ta được không?" Bạc Cơ thuận thế nâng lên một cánh tay, vòng ra sau gáy hắn, ngoan ngoãn tựa vào trước ngực hắn, "Để em hầu hạ anh thật tốt, giống như khi trước vậy…"

Khóe môi Lôi Dận dường như cũng không hề che giấu ý tàn nhẫn, bàn tay lớn duỗi ra, kéo cả người Bạc Cơ vào lòng...

"A…" Bạc Cơ kêu lên một tiếng giật mình, chỉ cảm thấy trước ngực có chút tức thở, nhưng lại mê muội chìm đắm trong hương thơm dịu của hắn…

"Cô cứ dâng như vậy?" Lôi Dận tới gần bên tai cô, cố ý nhẹ giọng nói.

Bạc Cơ chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, lập tức dịu dàng tựa vào trong lòng hắn, giống như một cô gái nhỏ nũng nịu nói: "Anh thật xấu, rõ ràng biết tâm ý người ta còn cố ý tra tấn em như vậy… Cái gì của người ta cũng cho anh cả, anh có thể không rời khỏi đây được không?"

"Thích như vậy?" Lôi Dận hỏi lại, ngữ khí khiến người ta không thể đoán được ý vị gì bên trong, đôi môi mỏng lại nhếch lên, "Đáng tiếc, tôi

https://thuviensach.vn

không để một người đàn bà bị thương đến hầu hạ mình. Chăm sóc tốt mặt của cô đi. Mất đi nó, cô chẳng khác nào mất đi tất cả, biết chưa?”

Giọng nói của hắn đột nhiên lạnh lẽo trở lại, dường như băng đá đang chảy xuống sống lưng đối phương, thẩm thấu vào bên trong…

“Em…” Bạc Cơ quyến luyến bóng dáng hắn, nhìn thấy hắn tao nhã mà cài một cúc áo cuối cùng, thật sự không có cách nào đè nén tình yêu cuồng nhiệt say đắm, giọng nói cô khẽ run rẩy, “Dận, em là của anh. Cả đời này, em sẽ không yêu người đàn ông nào khác…”

Lôi Dận quay đầu, như thể vừa nghe được câu chuyện buồn cười nhất trên đời này...

“Giữ lời tỏ tình này cho người đàn ông yêu cô!” Hắn vươn bàn tay lớn, vỗ vỗ lên đỉnh đầu cô, nhìn dung nhan của cô, nói, “Lần đầu tiên cô nằm trên giường của tôi hắn là phải rõ, giữa tôi và cô chỉ có thể là quan hệ tiền tài. Tình yêu đối với tôi mà nói, không đáng một đồng! Đã khuya rồi, con gái đang đợi tôi.”

“Dận…” Đáy mắt Bạc Cơ đầy nỗi bàng hoàng.

“Còn có một việc nhớ kỹ cho tôi!” Lôi Dận lại bổ sung thêm một câu, “Không được phép đi quấy rầy Mạch Khê, cũng đừng để cô ấy tìm được cô, ngàn vạn lần không nên chọc tôi mất vui, nghe rõ chưa?”

Giọng nói lạnh lùng và bộ dáng bạc tình của người đàn ông kia chiếu vào đáy mắt Bạc Cơ. Tâm cô như bị kéo rách, vết thương này so với vết thương trên cánh tay còn đau đớn hơn vạn lần, nhưng cô lại chỉ có thể vô lực mà gật nhẹ đầu, nhìn bóng dáng cao ráo của hắn biến mất. Sau đó, thân xác rốt cuộc không thể nhìn được nữa, ngồi sững trên sofa, nước mắt lặng lẽ rơi xuống…

———————————

https://thuviensach.vn

Toàn bộ thành bảo Bạc Tuyết đều chìm trong cơn mưa xối xả. Khi cánh cổng lớn của tòa thành chậm rãi mở ra, đèn pha của chiếc xe sang trọng bật sáng, tia chớp trên bầu trời chớp lòa, khiến cả màn đêm trên bầu trời trong nháy mắt bừng sáng.

Từ nơi ở của Bạc Cơ, Lôi Dận trực tiếp đến trại tạm giam. Từ khi lái xe gây chuyện bị giải đi vẫn luôn ở trong vòng giam như thế này, bởi vì đắc tội với Lôi Dận, cảnh cục cũng ‘mắt chó nhìn người thấp’, ra lệnh cưỡng chế không cho phép nộp tiền bảo lãnh.

Lôi Dận tự mình thẩm tra, xử lý không đến mười lăm phút đã thả người ra, nhìn nhìn đồng hồ, không quan tâm đến cơn mưa mà về thẳng tòa thành.

Quản gia Hàn Á cùng những người hầu thức trực đều chờ cửa ở phòng khách, khi Lôi Dận vừa bước vào cửa liền ào tới hầu hạ, Phí Dạ đi theo sau người hắn.

“Tiểu thư đâu?” Sau khi đưa áo khoác cho người hầu, hắn hỏi Hàn Á.

“Lôi tiên sinh, tiểu thư đã ngủ, nhưng mà, hắn là do mưa đêm quá lớn, tiểu thư ngủ thật không an giấc, thường bừng tỉnh giữa mộng.” Hàn Á cung kính trả lời, lại lệnh người hầu dâng trà nóng lên.

Lôi Dận nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, không biết từ bao giờ, cô gái nhỏ Mạch Khê kia dường như không thể ngủ yên khi có mưa đêm như thế này. Nhất là từ khi xảy ra tai nạn xe cộ về sau, thường thường sẽ bừng tỉnh giữa mộng. Đây cũng là lý do hắn vội vã về tòa thành từ trại tạm giam.

Hắn phất tay một chút, ý bảo mọi người lui ra…

“Lôi tiên sinh, tôi không hiểu hành động của ngài.” Phí Dạ uống một ngụm trà, đặt tách xuống, nói.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận xoa xoa mi tâm mệt mỏi một chút, tháo khuy áo ở tay xuống, trực tiếp ném lên bàn trà, lại nhìn về phía Phí Dạ, “Cậu đang nói tới việc tôi thả người lái xe kia?”

Khuôn mặt Phí Dạ cũng có vẻ khá mệt mỏi. Cũng khó trách, bọn họ dù sao cũng không phải là người sắt. Kể từ khi Mạch Khê xảy ra tai nạn xe cộ, cả hai người hầu như không có thời gian nghỉ ngơi nào. Đêm nay, có thể xem như là nhẹ nhàng nhất.

“Lôi tiên sinh, ngài chẳng những thả người lái xe đó, còn cho hắn tiền?” Đây mới là nghi vấn của Phí Dạ. Dựa theo tính cách của Lôi Dận, người lái xe kia nếu không chết thì cũng phải lột da, nhưng không ngờ được lại có thể như vậy.

“Nói bối cảnh của người kia!” Lôi Dận không trực tiếp giải đáp thắc mắc của Phí Dạ, ngược lại dựa cả thân mình vào sofa, lãnh đạm nói.

Phí Dạ nao nao...

“Kenny, hai mươi chín tuổi, công dân Mỹ. Ba năm trước đây vì một sự kiện đánh nhau mà vào tù, sau đó ra tù có tiền án nên công ty vẫn chưa chính thức nhận vào. Đã kết hôn, nhà có vợ cùng ba con nhỏ, một mực cố gắng cải thiện cuộc sống. Theo điều ra, người đàn ông Kenny này tính tình trời sinh ngay thẳng, lúc trước hoàn toàn vì nghĩa khí với anh em mà bị liên lụy. Trong công việc luôn nghiêm cẩn, nhưng bởi vì sai lầm trước đó nên không được xã hội thừa nhận. Cơ bản là như vậy.”

Lôi Dận luôn luôn lắng nghe, không hề nói một câu nào, chỉ đơn giản xoa bóp mi tâm…

Phí Dạ tạm ngừng lại, nhìn hắn thật lâu, lúc sau mới thử hỏi, “Chẳng lẽ, Lôi tiên sinh là cảm thấy đáng thương cho tình cảnh của người này?”

https://thuviensach.vn

“Người đáng thương tất có nguyên nhân. Gặp sự nghiệt mà lại có thể giãy giụa đến bây giờ cũng coi như một người đàn ông.”

Lôi Dận trầm thấp mở miệng, từ tính nhàn nhạt lộ ra, tao nhã rất dễ nghe.

“Nhưng…” Phí Dạ khó hiểu.

Tuy rằng Lôi Dận từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng dường như vẫn có thể nhận thấy vẻ mặt khó hiểu của Phí Dạ, chậm rãi nhếch môi, “Còn nhớ rõ biểu tình của vợ cùng con anh ta lúc nãy ở ngoài phòng thẩm vấn không?”

Phí Dạ cẩn thận nghĩ, gật gật đầu.

Hắn không ngờ đã trễ đến như thế, vợ con của Kenny vẫn chờ ở ngoài cửa trại tạm giam, mạo hiểm đến trong mưa to chỉ vì xin gặp mặt Lôi tiên sinh với mong muốn khẩn cầu Lôi tiên sinh giơ cao đánh khẽ, cho chồng cô ta một con đường sống. Mà ba đứa trẻ kia cũng ướt đẫm nước mưa, trong đó có hai đứa vì sợ mà nhỏ giọng khóc, đứa lớn nhất lại yên lặng không nói, nhìn Lôi tiên sinh với đôi mắt toàn nỗi bi thương.

Chẳng lẽ… đúng là bởi vì điểm này nên Lôi tiên sinh mới động lòng trắc ẩn?

“Phí Dạ, sinh mệnh chính là như vậy, thường thường vào lúc đường cùng tuyệt vọng mới có thể thẳng thắn nhất.” Lôi Dận mở mắt, trong đáy mắt sâu lại lướt qua một tia đau xót. Hắn cầm tách trà lên, uống một ngụm. Suy nghĩ dường như một lần nữa lại ùa về…

“Khi tôi năm tuổi, con người có thể trên bàn yến tiệc nhấm nháp thịt sói, bắt đầu nghênh ngang vác súng săn vào rừng rậm. Bọn họ bắt được sói con, lại vì muốn dẫn dụ sói mẹ nên phát rồ lột da sói con treo thẳng lên cây. Con sói mẹ kia luôn luôn trong rừng bảo vệ tôi chính là con sói đầu đàn, nó nhìn thấy sói con của mình bị giết chết, điên cuồng mà lao vào bọn ‘đao phủ’

https://thuviensach.vn

kia. Đáng tiếc, sói dù sao cũng chỉ là sói, dũng cảm hay âm hiểm không thể so được với sự giảo hoạt độc ác của con người. Bọn họ giết chết nó cũng coi như thu hoạch được mĩ vị cho bữa ăn. Mà tôi, chỉ có thể nhìn thấy vết máu đầy trên đất, cái gì cũng không thể làm được…"

Lôi Dận không nói thêm điều gì nữa. Tuy rằng đã nhiều năm trôi qua, hắn thực sự đã không còn một gợn sóng sợ hãi, tạo nên một tính cách sâu cùng nội liễm. Nhưng, khi nhớ về chuyện cũ, giọng nói của hắn vẫn không có cách nào che lấp được sự xúc động.

Phí Dạ, trong một cái chớp mắt đã rõ ràng…

Ngay lúc đó Lôi tiên sinh chỉ mới có năm tuổi, lại trơ mắt nhìn sói mẹ vì con mình mà liều chết như thế nào, cuối cùng lại chết thảm. Trong lòng người đàn ông này, con sói mẹ luôn luôn bảo vệ hắn giống như một người thân, cơn đau của sinh ly tử biệt này, trong lòng hắn, không bao giờ có thể quên được.

Sở dĩ, khi đau xót trong mắt của đứa trẻ kia lộ ra, hắn lúc đó Lôi tiên sinh đã xúc động. Quyền thế bây giờ của hắn cũng đưa tới quyền sinh sát, nhưng nếu làm như vậy, hắn sẽ hủy diệt toàn bộ hy vọng của một đứa trẻ, giống hệt như khi đó, con người đã hủy diệt toàn bộ hy vọng của hắn.

Bởi vậy, Lôi tiên sinh chẳng những có thái độ khác thường là buông tha Kenny, cho hắn một số tiền để buôn bán làm ăn. Số tiền kia, người bình thường xem ra có thể đủ để sống cả đời.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phí Dạ lại nảy lên một cảm giác không hiểu được, hắn là xem như một loại cảm động. Nhưng với người đàn ông này, sự cảm động đó thường thường không biểu hiện rõ ràng ra như vậy. Hắn cười nhẹ, nhấc tách trà lên, nhẹ nhàng chạm vào tách trong tay Lôi Dận…

Lôi Dận hơi nhíu mày.

https://thuviensach.vn

“Tôi hẳn nên chúc mừng Lôi tiên sinh đã bắt đầu có một chút tình cảm?” Ngữ khí Phí Dạ trầm thấp.

Vẻ mệt mỏi trong đáy mắt Lôi Dận đã tan đi không thấy, lại có ý cười nhàn nhạt. Ý cười này tựa hồ từ đáy lòng, nhưng giọng nói cũng rất lạnh nhạt, “Nếu đây là ý châm chọc của cậu, tôi cũng vui vẻ nhận.” Nói xong, hắn uống một hơi cạn tách.

Phí Dạ cười cười, cũng uống một cạn một hơi.

Có đôi khi, sự biểu đạt của đàn ông chỉ cần một câu như thế này, hoặc là một động tác như thể lơ đãng. Chỉ đơn giản như vậy thôi! "Italy thuộc về phạm vi thế lực của cậu, chuyện của tổ chức, cậu tất nhiên phải có một ngày nắm toàn cục trong tay.” Thật lâu sau đó, Lôi Dận mới nói tiếp.

Bàn tay cầm tách của Phí Dạ có chút giật mình, hắn kinh ngạc nhìn về phía Lôi Dận...

“Lôi tiên sinh, ngài?”

“Yên tâm, tôi không tính về nghỉ ngơi sớm đến như vậy, không nên khẩn trương.” Thân mình Lôi Dận rướn về phía trước, bàn tay to lớn vỗ lên đầu vai hắn. “Mấy ngày gần đây vất vả, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt!”

Đôi mày Phí Dạ theo bản năng nhíu lại, hắn không rõ ý của Lôi tiên sinh. Theo như hắn biết, Lôi Dận, người này cho tới bây giờ không nói điều vô nghĩa, mỗi lời mỗi câu đều có mục đích, có ý đồ!

“Lôi tiên sinh, tội tự nhận mình không đủ năng lực để ngồi lên vị trí của ngài. Tôi tình nguyện đi bên cạnh ngài!”

“Phí Dạ, con người đến một lúc nào đó phải học cách độc lập.” Lôi Dận như đăm chiêu nhìn cơn mưa đêm ngoài cửa sổ, vẻ mặt cao thâm khó

https://thuviensach.vn

lường. Tuy cả người hắn đều có vẻ lười biếng, nhưng tất cả suy nghĩ tính toán đều che giấu trong đó…

Ánh mắt Lôi Dận một lần nữa dừng trên người hắn, khóe môi cong lên, bàn tay lớn một lần nữa dừng trên bờ vai hắn...

“Tôi rất rõ ràng, cậu sẽ vì tôi... muôn lần chết không chối từ!”

Ánh mắt Phí Dạ cùng hắn giống nhau, hệt như đá…

_____

Ngoài cửa sổ, mưa rơi đầy trời. Tấm rèm ở cửa sổ sát đất che khuất màn mưa dày đặc. Mạch Khê nằm yên lặng trên chiếc giường rộng lớn, ánh đèn tường phủ lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, vạn vật trên thế gian này đều mất đi sắc thái.

Lôi Dận bước vào phòng ngủ, lúc bước dưới ánh đèn vàng dịu, trong chớp mắt bỗng cảm thấy rung động. Hắn đi đến đầu giường, ngồi xuống, cơn mệt mỏi trong nhất thời biến mất, chỉ nguyện lẳng lặng như vậy nhìn ‘thiên hạ’ xinh đẹp trên giường…

Thật giống như…

Chỉ cần có thể nhìn thấy cô như thế này, nội tâm hắn đã được lấp đầy.

Hắn hiểu rõ, đã từ lâu lắm rồi, trong yên lặng tâm hắn cần một sự an ủi, như chính giờ khắc này, dáng vẻ lẳng lặng ngủ say của Mạch Khê, cứ như vậy mà chân thật hiện trong đáy mắt hắn. Cảm giác không thể hiểu được kia như một dòng suối nho nhỏ, mang theo hơi ấm quanh quẩn ở nội tâm cứng rắn băng đá của hắn không biết đã bao lâu. Một khắc này, dần dần hòa tan cơn lạnh của hắn…

https://thuviensach.vn

Hắn không tự chủ được vươn ngón tay, vừa muốn chạm vào khuôn mặt cô, đã nghe thấy một tiếng sấm rền ngoài cửa sổ. Người đang nằm trên giường thảng thốt, rồi đôi mắt lưu ly đột nhiên mở ra, mê man như mộng du. Nhìn thấy người đàn ông bên giường, cô như một đứa trẻ tìm được đường về nhà, bổ nhào vào lòng Lôi Dận.

Bàn tay to lớn của Lôi Dận sợ run hơn nửa ngày giữa không trung. Tâm, trong nháy mắt lại mở ra mà hòa tan, một chút cũng không giữ lại…

Ngay sau đó, hắn chậm rãi thu tay lại, ôm chặt toàn bộ thân thể xinh đẹp của Mạch Khê, lòng bàn tay không khó nhận thấy cô run run không thể khống chế được. Hắn đè thấp giọng nói, giống mùi hương một loại rượu ngon tản ra trong không khí, mang theo sự an ủi nhè nhẹ, như thuật thôi miên khiến người ta trầm mê trong lời nói kia...

“Không sao rồi, tôi ở ngay đây…”

Mạch Khê từ ác mộng bừng tỉnh, trong nhất thời bị vây bọc trong nửa hư nửa thực, khó có thể rõ ràng được trước mắt này là sự thật hay vẫn là cảnh trong mơ. Cô chỉ cảm thấy bàn tay to lớn đang ôm chặt mình thật ấm áp và đầy sức mạnh. Còn có khuỷu tay rắn chắc cùng lồng ngực rộng lớn, hết thảy hết thảy, đều cho cô cảm giác an toàn tràn ngập…

Nhất là giọng nói nhẹ nhàng của một người đàn ông vang lên bên tai, đủ có thể xua tan đi nỗi sợ hãi mưa đêm đang mang đến cho cô.

Giờ khắc này, sự bất an trong lòng đang được giọng nói dịu dàng ôn hòa của người đàn ông xoa dịu. Mạch Khê vẫn cho rằng, đây là cảnh trong mơ như trước, không muốn nghĩ thêm điều gì nữa, chỉ nguyện ở trong lòng hắn, lẳng lặng hưởng thụ sự dịu dàng mơ hồ như thực này.

“Gặp ác mộng?” Lôi Dận cũng khó có thể hưởng thụ được một chút an bình này. Hắn ôm cô vào lòng, cằm nhẹ nhàng để trên đỉnh đầu cô, lẳng lặng nhắm mắt lại, dịu nhẹ hỏi.

https://thuviensach.vn

Cô gái nhỏ này, cô vĩnh viễn sẽ không biết, người đàn ông đang ôm ấp mình đây, vài giờ trước còn lên một kế hoạch tỉ mỉ chiếm đoạt cùng chém giết. Một là nuốt sạch đối phương, hai là bị đối phương nuốt gọn lại…

Cho đến giờ khắc này, Lôi Dận mới cảm thấy sự yên tĩnh đáng quý biết bao!

Nếu có thể ôm cô cả một đời như thế…

Nghĩ đến đây, hàng mi anh tuấn của hắn hơi giật nhẹ. Từ khi nào thì mình có ý tưởng này?

Mạch Khê tựa trong lòng hắn gật gật đầu, dịu ngoan giống một chú nai nhỏ vậy…

Tiếng cười của người đàn ông bồi hồi bên tai, lan rộng trong lồng ngực cô. Hơi thở nhẹ nhàng của hắn thấm vào mái tóc dài mềm mại như tảo biển của Mạch Khê, “Chỉ cần tỉnh lại, ác mộng đều sẽ trôi qua. Khê nhi, đừng sợ …”

Mạch Khê ngẩng đầu, đôi mắt long lanh như lưu ly kia dần dần thanh tỉnh, nhìn rõ gương mặt như thể được tạc ra từ đá cẩm thạch kia rõ ràng có ý cười, trong lòng cô không khỏi run lên. Trong nhất thời, cô chỉ có thể ngây ngẩn nhìn hắn thật lâu, không có cách nào chớp mắt.

Ánh mắt Lôi Dận trầm xuống. Hắn nâng cằm cô lên, khuôn mặt anh tuấn cúi xuống, đôi môi hắn chạm vào hai cánh môi đỏ bừng, đầu lưỡi linh hoạt không một chút khách khí luồn vào bên trong. Hắn cẩn thận tránh đi chân bị thương của cô, vòng tay ôm chặt thân thể xinh đẹp yếu ớt kia…

Một ánh chớp lóe lên ngoài cửa sổ, phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang được nâng lên của Mạch Khê. Cô như là đã bị thôi miên, tùy ý để đôi môi mỏng của người đàn ông kia bồi hồi quấn quít lấy cánh môi mình, mang theo một chút dịu dàng nào đó, lưu lại hơi thở chỉ thuộc về riêng hắn.

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, lòng cô say. Khuôn mặt tuyệt diễm phảng phất nét tươi sáng như ánh quang. Vòng eo mềm mại đáng yêu dường như không xương, có thể nhè nhẹ bay đi bất cứ lúc nào. Cứ như vậy mà hiện ra, giai nhân tuyệt mỹ không giống thế trần này khiến người đàn ông kia phải rung động thật sâu…

Chỉ là, giọng nói thấp trầm đầy từ tính của hắn, xuyên thấu đầu óc đang hỗn độn của cô…

“Khê nhi…” Lôi Dận không thể nhịn được, hôn lên cánh môi cùng sống mũi duyên dáng của cô. Ban đêm thanh tịnh như vậy khiến người ta cũng không thiết dựng lên bất kỳ sự phòng vệ nào. Nơi dường như đã phủ đầy bụi đến vĩnh viễn kia, tình cảm nguyên thủy nhất của con người, dường như theo sự đụng chạm của hai cơ thể mà dần dần thức tỉnh.

“Em là của tôi, của riêng tôi…”

Giọng nói đầy hấp dẫn của hắn, thổ lộ không chút che giấu nào.

Say mê, chìm đắm… Hắn cúi đầu xuống, đôi môi có sự ấm áp dừng trên môi Mạch Khê, như là tình yêu sâu đậm nhất của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

Trong lòng, sự đau đớn khó có thể nói được nhẹ nhàng lướt qua trái tim Mạch Khê. Là ‘thân bất do kỷ’ (thân thể không tự chủ được) [1] như vậy, muốn trầm luân thật sâu nhưng hiện thực lại cách trở. Khi một mùi hương dịu nhẹ quen thuộc bọc lấy cô lại không phải mùi hương thuộc về hắn, Mạch Khê bừng tỉnh, trong cơn mơ ngã sấp về hiện thực, đôi mắt đẹp đột nhiên mở lớn, một tay đẩy hắn ra!

Nét mặt như đã trầm luân thật sâu của Lôi Dận cũng đột ngột quay về hiện thực. Hắn nhìn đôi mắt Mạch Khê, đáy mắt tựa hồ lướt qua một chút vẻ không vui khó thấy, nhưng không hề tức giận.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê bình ổn lại hô hấp, cô ngửi thấy trong không khí, hình như có một mùi hương nào đó, mùi này không phải là hương hoa, cũng không phải là mùi hương của hoa quả, mà là nước hoa, là Bijan!

Cô từ bé đã không thích mùi hương khó chịu của nước hoa, nhưng đối với những mặt hàng xa xỉ này cũng có đủ hiểu biết. Đối với loại nước hoa Bijan này, được xưng là loại nước hoa sang trọng nhất trên đời, chứa hương khí của vùng đất Đông phương thần bí, giá cả đương nhiên cũng đắt đến mức khiến người khác líu lưỡi.

Lòng cô co rút đau đớn…

Lại mang theo sự không thoải mái đến cực độ cùng bài xích!

“Khê nhi?” Lôi Dận thấy cô nhíu nhíu đôi mày như vẽ, giữ thân mình cô lại, cẩn thận nhìn vào đôi mắt cô, “Em lại muốn ầm ĩ gì với tôi sao?”

“Làm gì có!” Mạch Khê che lấp đau xót lướt nhanh qua đáy mắt, giọng nói nho nhỏ cất lên.

Nhiều năm về sau, mỗi khi nhớ lại đêm này, Mạch Khê luôn cảm thấy như một cơn mơ. Bởi vì sự dịu dàng của Lôi Dận, nhất là khí tức lạnh lẽo của hắn, thật giống như, cho dù cô có ra sao, hắn đều dung túng. Cô muốn phát giận, thậm chí không thèm để ý tới, nhưng lại có cảm giác không đành lòng. Có lẽ một đêm như vậy, sẽ làm say lòng bất cứ cô gái nào…

Thấy cô cụp hàng mi dài xuống, gương mặt lại buồn bã như lá rụng giếng cạn, trong lòng hắn lại không thể chịu được, nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, dịu dàng hỏi, “Vừa mới mơ thấy cái gì?”

“Tôi…” Mạch Khê ngẩng đầu, nhớ lai một lần nữa cảnh trong mơ kia, có một chút thảng thốt đến nỗi giật mình. Trong một cái chớp mắt, cô thế nhưng lại cảm thấy, cho dù là nhìn hắn như thế này, cũng là một loại hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê lại nhìn đôi mắt xanh lục đầy thiết thân kia của Lôi Dận.

“Mơ… toàn thân ông đầy máu, giống như bị thương.” Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, cô chậm rãi lên tiếng, giống như đã bị thôi miên.

Cùng với những lời cô nói vừa nói ra, ánh mắt Lôi Dận hơi hơi rung động. Thấy ánh mắt của cô lại hỗn độn, hắn vươn bàn tay to lớn nhẹ nhàng giữ lấy cô, ngữ khí tuy có chần chờ trong đó, nhưng lại mang theo sự nghiêm cẩn cực độ...

“Khê nhi, em đang... quan tâm đến tôi?”

Từ trong cơn mơ bừng tỉnh lại, trong một cái chớp mắt hắn nhìn thấy được, đôi mắt đẹp kia tràn ngập sợ hãi cùng lo lắng khiến người ta đau lòng. Nhưng là vì hắn? Giờ phút này, hắn rất muốn biết.

“Tôi…” Mạch Khê cụp mắt xuống, bàn tay nhỏ bé siết chặt ga giường. “Cũng bình thường.” Cô nghĩ một đằng nói một nẻo. Mùi nước hoa kia nhạt rất nhạt, trong không khí lãng đãng, nhưng cô lại nhạy cảm ngửi thấy được.

“Ông là cha nuôi của tôi, tôi…” Loại sợ hãi này cũng là bình thường, nếu không quá nhạy cảm thì cũng không đáng ngại. Cũng giống như là trên người hắn, vì sao lại có mùi nước hoa, mà mùi này chỉ thuộc về phụ nữ? Hắn đã đi đâu? Sao trễ như vậy mới về thành bảo?

Hai người bọn họ nhất định là đã ôm ấp nhau, hoặc là làm chuyện gì khác! Bằng không có mùi mưa đậm như thế này sao lại không lấn át được hương nước hoa nhàn nhạt đó?

Mạch Khê ép buộc bản thân mình không nên suy nghĩ về vấn đề đó nữa. Cảm giác khó hiểu không thở được này khiến cô cảm thấy rất khó chịu…

https://thuviensach.vn

Lôi Dận cẩn thận nhìn cô, thật lâu sau đó, lại than nhẹ một tiếng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên. “Lần sau nếu tôi không ở bên cạnh em thì gọi điện nói cho tôi biết.”

Lời hắn nói khiến Mạch Khê ngẩn ra, nhìn thấy ánh mắt đó của hắn, cô lại sợ hãi mà tránh đi. Sao hắn có thể dùng loại ánh mắt này nhìn cô, mà tâm cô, vì sao lại không ngừng thảng thốt?

Không được.

Không được thảng thốt như vậy, dừng lại…

Nhưng lời nói không theo lý trí, cứ thế mà thốt ra...

“Ông… bận rộn như vậy... mà thôi, quên đi…” Giọng nói lãnh đạm như hoa lạnh, lại bổ sung thêm một câu, “Như đêm nay vậy.”

Nói xong câu đó, cô bắt đầu hận bản thân. Cái này hoàn toàn chỉ là suy đoán của cô. Trên thực tế, điều cô muốn hỏi nhất là... đêm nay, ông đã bên cạnh người phụ nữ khác sao?

Lôi Dận không trả lời ngay, sau đó, thân mình hắn thuận thế áp tới, lại như cười như không nhìn khuôn mặt nho nhỏ nghẹn hồng của cô, như thể đã thấu suốt tâm tư cô vậy. Một lúc lâu sau, đôi môi mỏng đã sắp gần sát cô…

“Công việc hôm nay đúng là nhiều hơn một chút, phải xử lý xong mới trở về được.” Cuộc đời mình, lần đầu tiên hắn ‘báo cáo’ lộ trình của bản thân cho một người con gái.

Chỉ nói nhẹ nhàng bâng quơ như vậy, bởi vì hắn cảm thấy có một số việc, cô gái nhỏ đơn thuần này vẫn không biết thì tốt hơn.

https://thuviensach.vn

Thân mình Mạch Khê khẽ run một chút, cô kinh ngạc nhìn hắn. Tuy giọng nói của hắn rất thấp, rất dịu dàng, tuy vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như trước, nhưng lại trực tiếp đánh nát tâm cô!

Hắn đang nói dối! Rõ ràng hắn ở cạnh một người phụ nữ khác, vì sao không nói thật? Người phụ nữ đó là ai? Là tình nhân Bạc Cơ của hắn? Hay là người tình trên giường mới?

Nói như vậy, phụ nữ như thiêu thân lao đầu vào lửa vẫn nhiều lắm đi, chỉ cần hắn gật đầu, đàn bà nhất định sẽ vội vã mà nằm lên giường hắn!

Nhưng, hắn vì sao cứ trực tiếp lừa gạt cô như vậy, chỉ là bởi vì... cô căn bản không hề quan trọng!

Mạch Khê chưa từng chán ghét bản thân mình như vậy.

“Khê nhi?” Lôi Dận nhạy cảm phát hiện vẻ mặt cô có chút không đúng, ngón tay nhẹ nhàng miết môi cô: “Suy nghĩ cái gì?”

Hắn là đàn ông, không thể có được sự nhạy cảm thiên phú của người phụ nữ, đối với mùi nước hoa như có như không kia vẫn chẳng cảm thấy được.

“Không có gì…” Mạch Khê dỗi, xoay mặt qua một bên, nước mắt dường như đang ứa ra.

Giờ khắc này, nước mắt đó siết đau lòng Lôi Dận, không phải vì nước mắt của cô gái này, mà chỉ cần một tầng hơi nước mỏng trong mắt Mạch Khê dường như đã đủ để bóp nghẹt tâm hắn cùng toàn bộ vẻ bình tĩnh, trầm lạnh vốn có…

[1]: “Thân bất vô kỷ” nghĩa là,

Thân: là thân tâm, là lý trí của mình.

https://thuviensach.vn

Bất: không.

Vô kỷ: không tùy tâm, không có kỷ luật.

Trong truyện và phim thường dùng “Nhân tại giang hồ, thân bất vô kỷ”, ý nói người trong giang hồ nhiều khi phải làm hoặc không thể làm những chuyện mà không phải do lòng muốn hay bản thân của họ không thể tự kiềm chế được để duy trì kỷ luật, oai nghiêm, tiền bạc hay bí mật.

Ngoài cửa sổ, một tiếng sấm lớn vang lên.

Bên trong phòng, nước mắt Mạch Khê chậm rãi chảy xuống tựa một đoán hoa ôn nhuận như ngọc trên gương mặt, khiến tâm Lôi Dận bị quất đau. Hắn vươn cánh tay ra, kéo thân hình mềm mại của cô vào lòng. “Khê nhi… không được khóc nữa…”

Người đàn ông động tình, cúi mình xuống, không thể khống chế được bản năng cơ thể, dịu nhẹ hôn từng giọt nước mắt mặn chát. Hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vẫn không thể khống chế được mình...

“Em khóc, tôi sẽ rất đau lòng…”

Đôi môi mỏng vẫn không chịu tiết chế mình, trượt xuống. Một đêm như vậy, người si người say đâu chỉ có phụ nữ? Bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê lại, siết chặt, nắm trọn lấy… dừng lại nơi lồng ngực.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng để nơi tim người đàn ông đang đập, không tránh khỏi sự run rẩy rất nhỏ. Đúng vậy, khi cô chạm đến nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ của hắn, từng chút, từng chút một va chạm vào lòng bàn tay, độ ấm xuyên thấu qua lòng bàn tay cô, dường như hun nóng cả người, như thể muốn hòa tan cô.

https://thuviensach.vn

“Tôi sẽ khiến ông đau lòng sao?” Cô như đang say, tình cảm lắng đọng trong tiềm thức đang không ngừng kêu gào, muốn thoát ra. Mùi hương dịu nhẹ của người đàn ông kia khiến cô đau, nước mắt cứ thế càng tuôn trào…

Nếu thực sự đau lòng vì cô, cớ sao phải lần lượt làm tổn thương cô?

Giọng nói của Mạch Khê rất nhỏ rất nhỏ, như là một câu hỏi, cũng như một lời thì thào, như đóa hoa phiêu tán giữa không trung, trong chớp mắt lại cuốn ra thật xa, nhưng hắn vẫn nắm bắt được. Hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, giữa chân mày nổi lên một chút suy nghĩ như có như không, tiện đà, môi hắn phủ lên đôi môi cô…

Không có trả lời, lại lưu luyến cánh môi thơm như loài hoa lan của cô, khác hẳn với mùi hương nặng nề của những người đàn bà khác, đó là hương thơm thanh khiết ngọt ngào của một cô gái đơn thuần, như mùi anh đào mùa trổ hoa khiến người say quên lối về.

Kỳ thực, là hắn không biết trả lời thế nào mới đúng… Im lặng, cũng là cho thời gian để tâm tư của bản thân nghiền ngẫm!

Cơn mưa lớn đã ngừng, từng hạt mưa đã thôi không đập vào lớp cửa thủy tinh nữa. Trong căn phòng, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của một đôi nam nữ đang triền miên…

———————————

Thời gian mỗi ngày trôi qua thật bình thường, hết thảy đều suôn sẻ mà trôi qua. Sau cuộc điều trị tỉ mỉ, thân thể Mạch Khê khôi phục rất nhanh, những nơi da bị trầy xước cũng dần dần biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lại hồng nhuận như trước, xinh đẹp trở lại.

Nhưng, xúc cảm của Mạch Khê vẫn luôn cô đơn như thế. Tuy rằng bản thân mình chỉ còn một chút nữa là gặp cái chết, nhưng cuộc sống này dù

https://thuviensach.vn

sao vẫn phải tiếp tục. Có điều, mỗi khi cô chạm vào bụng, trong lòng vẫn luôn đau đớn.

Mà dường như...

Người đàn ông kia rất quan tâm đến đứa trẻ này...

Người đàn ông kia?

Mạch Khê cười khổ… bắt đầu từ khi nào, cô đã ít gọi hắn là cha nuôi? Mỗi khi nhớ đến, chỉ dùng cụm 'người đàn ông kia' để chỉ hắn? Càng về sau, số lần cô nhớ tới hắn càng ngày càng nhiều…

Suy nghĩ trở về buổi đêm trời mưa kia lần nữa. Đêm hôm đó, hắn tựa như trở nên thật dịu dàng, để cô mỗi lần nhớ tới, nhịp tim không khỏi tăng nhanh!

Nhưng... cô thật chán ghét bản thân mình như thế này! Chán ghét vì sao bản thân cứ mỗi lúc mỗi nơi đều nhớ tới hắn. Chán ghét bản thân mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ cao lớn kia, không hiểu sao cứ hoảng hốt! Càng chán ghét bản thân hơn, mỗi khi đối mặt với hắn đang nhỏ giọng nói chuyện, tay chân cô lại giống hệt một đứa trẻ luống cuống cả lên…

Vì sao lại như vậy? …

Cô thở dài một hơi, mắt lại nhìn thấy thạch cao bó trên chân. Mỗi ngày đều mang theo thứ này đúng là chuyện phiền toái. Nghĩ nghĩ một lúc, cô đẩy xe lăn lấy một cái bút ký tên, xoay thân mình, cố hết sức, đang chuẩn bị viết chữ ở thạch cao trên đùi, thì bất ngờ...

"Khê nhi, em đang làm gì vậy?" Giọng nói trầm thấp giàu từ tính cùng với tiếng mở cửa phòng ngủ đột nhiên vang lên, ngay sau đó là tiếng bước chân ổn trọng…

https://thuviensach.vn

“Ối…” Tâm Mạch Khê hoảng hốt, tay run lên, bút ký tên rơi xuống đất, lăn xa, trực tiếp chạm vào mũi giày da cao cấp của người đàn ông.

Sắc mặt cô hiện lên một chút xấu hổ…

Đuôi lông mày Lôi Dận lướt qua một tia nghi hoặc. Khi hắn vừa đẩy cửa bước vào, lại thấy cô đang nghiêng người không biết làm cái gì. Cúi đầu nhìn chiếc bút dưới chân, hắn cúi người nhặt lên, đáy mắt càng thêm khó hiểu.

“Ờ… cái kia, tôi vốn muốn viết chữ ở thạch cao trên đùi này á…” Mạch Khê vẫn giải thích một câu, mất tự nhiên chỉ chỉ bút trong tay Lôi Dận.

“Viết chữ?” Lời của cô càng khiến người đàn ông kia khó hiểu. Hắn bước tới trước mặt cô, lại nhìn thạch cao trên đùi cô, “Em muốn viết chữ trên đây ư? Viết cái gì?”

Mạch Khê thở dài, “Viết là... chúc cậu sớm khỏe mạnh!”

Nói vậy, người đàn ông này căn bản không có xem phim trên tivi đi. Một chút đạo lý đối nhân xử thế đều không có, mấy lời chúc viết trên thạch cao rất bình thường mà, hắn ngược lại còn bày ra một bộ dáng thật ngạc nhiên?

Lôi Dận lúc này mới rõ ràng ý của cô, bàn tay lớn duỗi ra, đặt cô ngồi lại nghiêm chỉnh, sau đó sắc mặt vô cùng bình tĩnh nói...

“Chúc em sớm khỏe mạnh.”

Mạch Khê ngớ người ra gật gật đầu, còn chưa kịp phản ứng gì, đã thấy Lôi Dận ngồi thụp xuống, quỳ một gối lấy cây bút ký tên qua...

“Ê ê ê, ông, ông muốn làm gì đó?” Cô thực sự là bị giật mình, vội vàng vươn bàn tay nhỏ che chắn thạch cao trên chân, sắc mặt có chút kinh

https://thuviensach.vn

hoảng…

Hắn, sẽ không phải muốn viết chữ trên đùi cô chứ? Thật kỳ cục…

Quả nhiên...

Lôi Dận ngẩng đầu, đáy mắt thâm trầm lướt qua một chút ý cười như có như không, “Tôi chỉ hảo tâm giúp em mà thôi, ngoan ngoãn, đừng nhúc nhích!” Mệnh lệnh ban ra có một ý cưng chiều.

Tình cảm khác thường này dội vào nơi không chút phòng vệ của cô, khiến thân mình không khỏi co rụt lại…

“Tôi làm em đau?” Hắn ngừng lại, nhìn cô, bàn tay lớn đang giữ lấy phần thạch cao trên chân nới lỏng ra, từng chút một đều thật cẩn thận. Đôi đồng tử xanh lục vốn lạnh băng thế nhưng lại hàm chưa sự ấm áp nhàn nhạt. Loại tình cảm này cứ trực tiếp biểu đạt, khiến tâm Mạch Khê rung động sâu sắc!

“Không, làm gì có…” Cô tìm lại được giọng nói, nhẹ nhàng nho nhỏ…

Lôi Dận, cha nuôi của cô, trong ấn tượng, người đàn ông này luôn luôn cao cao tại thượng như vậy, giờ khắc này lại ngồi thụp xuống trên tấm thảm, nghiêm cẩn viết lời chúc ở thạch cao trên đùi. Động tác ôn tồn như thế lại xuất hiện trên người hắn, tuy rằng nhìn qua có chút quái dị, nhưng lại không hề tổn hại đến sự uy nghi vốn có. Đường nét sắc bén của khuôn mặt như được điêu khắc từ cẩm thạch có chút mềm mại, không hiểu sao, vì thế lại tăng thêm sự dụ hoặc khó hiểu!

Tâm Mạch Khê không khỏi xúc động, tận đáy lòng dường như có gì đó phảng phất qua, một chút giật mình…

Dần dần, ánh mắt cô nhìn khuôn mặt hắn thế nhưng không có cách nào rời đi. Ngũ quan sắc bén cương nghị của người đàn ông bởi vì nghiêm cẩn

https://thuviensach.vn

mà càng làm cho người ta mê muội. Dáng vẻ hiền hòa như thế cho tới bây giờ cô cũng chưa gặp qua, thân mình cao lớn không cố kỵ gì mà ngồi thụp trên đất… Hơi nóng trên khuôn mặt một lần nữa bừng lên, Mạch Khê vội vàng nhìn tránh sang chỗ khác, cúi đầu, thấy bản thân có chút thất thố mà đan mấy ngón tay vào nhau…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

Quyển 5

Chương 1: Tranh Cãi Trong Thư Phòng
Chương 2: Sự Chần Chừ Của Hàn Á
Chương 3: Đau Đến Nát Lòng
Chương 4: Đêm Bi Thương
Chương 5: Là Ai Cứu Ai?
Chương 6: Bầu Không Khí Gấp Rút
Chương 7: Suy Nghĩ Kĩ
Chương 8: Tình Yêu Không Kịp Tiếp Nhận
Chương 9: Cay Đắng Nước Mắt Đàn Ông
Chương 10: Giá Trị Một Con Người
Chương 11: Sự Suy Sụp Không Cách Nào Che Lấp
Chương 12: Khí Thế Như Lửa
Chương 13: Nỗi Nhớ Trong Cơn Mưa Tầm Tã

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1

Tranh Cãi Trong Thư Phòng

Tốt nhất không gặp gỡ, thì sẽ không mến nhau.

Tốt nhất không hiểu nhau, thì không phải tương tư.

Tốt nhất không làm bạn, sẽ không phải nợ nần.

Tốt nhất không lưu luyến, thì chẳng phải nhớ nhung.

Tốt nhất không yêu nhau, thì không phải cách xa.

Tốt nhất không ngoảnh mặt lại, thì sẽ không gặp gỡ.

Tốt nhất không hiểu lầm, thì không phải phụ nhau.

Tốt nhất không hứa hẹn, sẽ chẳng phải dây dưa.

Tốt nhất không gắn bó, sẽ không cần bên nhau.

Tốt nhất không gặp nhau, lại chẳng phải sum vầy.

Nhưng chỉ cần gặp lại sẽ hiểu nhau thật nhiều, gặp lại nhau làm sao có thể coi như không thấy.

https://thuviensach.vn

-_____

Khuôn mặt gần trong gang tấc nhưng cô không dám nhìn thẳng, bởi tim cô gần như đập liên hồi…

"Xong rồi, như vậy phải không?" Tiếng nói giàu từ tính của người đàn ông nhẹ nhàng vang lên, chặn ngang dòng suy nghĩ lơ lửng như mây của Mạch Khê. Cô lúc này mới hoàn hồn, nhìn đến bên chân bó bột của mình, ngay sau đó liền kinh ngạc…

"Đây là cái gì?" Ngón tay mảnh khảnh chỉ lên những dòng chữ chằng chịt, toàn bộ là tiếng nước ngoài.

Chỉ là một câu chúc nho nhỏ mà hắn dùng đến tám thứ tiếng!

Lôi Dận lại không cảm thấy có gì bất ổn, ngẩng đầu liếc cô một cái, bình thản nói: "Không phải là viết câu chúc sao? Con gái luôn mê tín, thích cầu thần bái phật, nhiều thứ tiếng một chút thì thần linh ở các nước mới biết đến được."

Lần đầu tiên trong đời, hắn mở miệng trêu đùa người khác, mà đối phương lại là một cô nhóc "miệng còn hôi sữa" …

Mạch Khê kinh ngạc há to miệng. Cô lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy hắn trêu cười.

"Làm sao vậy? Tôi nói gì sai sao?" Lôi Dận thật ra không nhận thấy lời nói của mình có vấn đề; ngược lại, hắn nhìn biểu cảm của Mạch Khê, thấy bộ dáng của cô nhóc đó còn có chút khôi hài.

Khóe miệng Mạch Khê giật giật, mãi không nói được gì, cuối cùng, ma xui quỷ khiến thế nào lại tung ra một câu: "Ông hiểu rất nhiều người con gái sao? Họ thế nào ông đều biết rõ?"

https://thuviensach.vn

Giọng nói cô không lớn, cô chỉ cúi đầu lầm bầm, lại như đang tự nói với chính mình.

“Em nói cái gì?" Lôi Dận dường như không nghe thấy cô nói gì, đôi mắt âm trầm nhìn cô không hề chớp.

"Không có, không có gì.” Mạch Khê giật mình phản ứng lại, vội vàng tìm từ chữa cháy. Vừa rồi đúng là điên mới hỏi vấn đề đó, cũng may mà hắn không nghe thấy gì.

Lôi Dận đứng lên, bàn tay to khẽ vuốt mái tóc dài của cô, vừa muốn mở miệng nói gì đó thì Phí Dạ lại lễ phép gõ cửa vào…

Lôi Dận thu bàn tay loại, khoanh tay nhìn về phía Phí Dạ.

"Lôi tiên sinh..." Phí Dạ tiến lên, muốn nói lại thôi, vẻ mặt thực sự rất nghiêm trọng.

"Khê nhi, lát nữa ăn cơm ngon miệng nhé!" Lôi Dận thấy thế, quay người nhìn về phía Mạch Khê nói, liền sau đó ra hiệu ý bảo Phí Dạ ra trước.

Đợi cho bóng lưng cao lớn kia đi ra khỏi cửa, thân mình hắn mới một lần nữa hơi cúi xuống phía trên đỉnh đầu Mạch Khê, bàn tay dày ấm áp nâng khuôn mặt nghi hoặc của cô lên. Hắn cúi xuống, đôi môi gần như sắp chạm đến mặt cô.

Mạch Khê không khó nhìn ra vẻ mặt thất kinh của mình trong đôi mắt thâm thúy của hắn.

"Tôi hiểu rõ… không phải là tâm lý của những người con gái khác, mà chỉ mình em thôi.” Giọng nói nhẹ nhàng lại như mang theo hương rượu ngon thoảng qua chóp mũi cô, vương vấn cùng hơi thở của cô.

https://thuviensach.vn

Trong lúc nói, bàn tay hắn dịu dàng vỗ nhẹ đầu cô, sau đó rời khỏi phòng…

Mạch Khê giật mình sửng sốt, mãi lâu sau mới phản ứng lại, ngay sau đó, hai má bỗng ửng đỏ lên.

Thì ra...

Vừa rồi hắn nghe thấy...

Cô theo bản năng nhìn về hướng hắn mặc dù đã không còn thấy bóng người đâu nữa, trong lúc nhất thời suy nghĩ cô có chút hỗn độn. Cô xoa xoa hai má, vén lại mấy sợi tóc, đầu ngón tay như vẫn còn vương hơi thở của hắn, bỗng dưng trong lòng có chút xốn xang.

Bộ dáng vừa muốn nói lại thôi của Phí Dạ ban nãy làm cô nhớ lại một lần kia. Tuy rằng Mạch Khê mới mười tám tuổi nhưng suy nghĩ gần như tinh tế hơn bạn đồng trang lứa rất nhiều, nhất là khả năng quan sát sắc mặt.

Bởi Lôi Dận không kiêng dè gì nên nhiều việc Phí Dạ cũng không phải dè chừng mà trực tiếp báo cáo với hắn; bất luận là chuyện của công ty hay việc của tổ chức. Có điều lần này, cũng giống lần trước mà tránh cô.

Đôi mày xinh đẹp của Mạch Khê khẽ nhíu lại, đến tột cùng là có chuyện gì muốn gạt cô?

-_____

Trong thư phòng.

Chỉ có duy một ánh mặt trời ấm áp chiếu vào…

Lôi Dận gập mạnh bản báo cáo trong tay lại, không khó nhìn ra vẻ phức tạp từ đôi mày của hắn.

https://thuviensach.vn

Đứng bên cạnh, Phí Dạ không hề mở miệng nhưng thông qua ánh mắt của hắn thì có thể thấy rõ tính nghiêm trọng của sự việc, đôi mày cương nghị cũng nhíu lại.

Hắn nhìn thấy Lôi Dận cầm bản báo cáo đi về phía trước cửa sổ, hơi thở như đông quánh lại.

Từ cửa sổ sát đất chiếu vào ánh sáng chói, bao phủ lấy thân hình hoàn mỹ của hắn nhưng không cách nào tán đi được vẻ lạnh lùng lại như đang cố kìm nén cái gì đó.

Một lúc lâu sau….

"Phí Dạ…." Giọng nói lạnh như cái rét tháng chạp của người đàn ông vang lên.

Phí Dạ hơi run rẩy một chút, tiến lên, “Lôi tiên sinh, xin cứ sai bảo.”

Trên tấm kính thủy tinh phản chiếu thứ ánh sáng lạnh băng, u trầm từ đôi mắt xanh biếc của hắn.

Ánh mắt kia tản ra độ lạnh lẽo như của loài sói chốn rừng sâu.

"Chuyện này, tôi hy vọng sẽ không có bất kỳ kẻ nào khác biết được!”

Nói xong, hắn nâng tay xé bỏ bản báo cáo kia. Động tác rất thong thả lại kiên quyết, đủ để hủy bỏ tất cả mọi hy vọng.

Phí Dạ sửng sốt, hồi lâu vẫn chưa nói gì.

"Phí Dạ, cậu biết nên xử lý thế nào rồi đấy!” Lôi Dận thấy phía sau không có động tĩnh thì xoay người, ngữ khí lãnh đạm nói.

"Lôi tiên sinh..." Phí Dạ chần chờ một chút, nhìn về phía Lôi Dận, “Khiến cho người làm bản kết quả xét nghiệm này câm miệng lại thì không

https://thuviensach.vn

khó, chỉ có điều… tiểu thư Mạch Khê có quyền biết chuyện này.”

Đôi mắt Lôi Dận đột nhiên nhíu lại…

"Phí Dạ, cậu có biết mình đang nói gì không?” Tiếng nói khắc nghiệt vang lên, thậm chí còn mang theo vẻ lạnh lùng trước nay.

Phí Dạ âm thầm thở dài, suy nghĩ một lúc lâu mới lấy hết dũng khí nói: “Lôi tiên sinh, đây là lần xét nghiệm thứ hai, hai lần kết quả đều như nhau. Điều này chứng minh, cô ấy thật sự là con gái ruột của ngài.”

“Câm miệng!” Giọng nói Lôi Dận đột nhiên cao vút lên, độ lạnh lẽo gần như có thể đóng băng người đối diện trong nháy mắt, “Kết quả này là giả, tôi không thừa nhận!”

“Lôi tiên sinh!” Phí Dạ biết rõ tâm tình của hắn, nhưng quả thực đây là chuyện chính đáng. Lần thứ hai hắn tiến lên từng bước, nhìn thoáng qua mảnh vụn của bản báo cáo, “Điều này đối với tiểu thư Mạch Khê là không công bằng…”

“Không công bằng? Cậu cho rằng cái gì mới là công bằng?” Trong mắt Lôi Dận lóe ra tia băng lạnh, sắc bén như lưỡi kiếm đâm thấu lòng người…

“Tôi sẽ cho cô ấy công bằng, có điều, tôi muốn sự thật!”

"Nhưng đây chính là sự thật!" Lúc này Phí Dạ cũng thấy đau xót thay cho Lôi Dận, nghẹn ngào rất lâu mới nói ra một câu.

Gương mặt Lôi Dận run rẩy một chút...

"Lôi tiên sinh, tôi biết bây giờ ngài hoài nghi kết quả này là giả, cũng không biết tại sao kết quả lại như vậy. Nếu ngài muốn tiếp tục điều tra, tôi đương nhiên vẫn sẽ nhận lệnh, có điều... " Giọng nói của Phí Dạ khá bình ổn, mạnh mẽ, "Sự việc mãi mãi không giấu được, tiểu thư Mạch Khê sớm

https://thuviensach.vn

muộn gì cũng sẽ biết chuyện này. Để cô ấy không hay biết gì là một việc vô cùng tàn nhẫn."

"Phải điều tra, nhất định phải điều tra chuyện này cho tôi." Lôi Dận ngồi trở lại trên ghế salon, châm một điếu xì gà, đôi mắt càng thêm âm trầm.

"Nếu... tiểu thư Mạch Khê thật sự là... "

"Không thể có chuyện đó!" Lôi Dận rõ ràng, lưu loát mà bác bỏ lời nói của Phí Dạ, ngữ khí vẫn lạnh lùng, "Lúc đó, Bạc Tuyết căn bản hoàn toàn không có khả năng mang thai con của tôi!"

Phí Dạ ngẩn ra, nhìn thấy vẻ mặt kiên định như vậy của Lôi Dận thì nỗi nghi hoặc trong lòng cũng có chút dao động. Có điều, nói thì cũng đã nói rồi, hắn không ngại tiếp tục khuyên nhủ...

"Lôi tiên sinh, ngài có để tâm đến cảm nhận của tiểu thư Mạch Khê không?"

Lôi Dận ngẩng đầu, hai gò má lạnh lùng không có chút biểu cảm, hãm sâu trong làn khói xì gà, đôi mắt kia cũng ánh lên vẻ nghi hoặc.

Phí Dạ thấy thế thì hắng giọng, nói một mạch, "Lôi tiên sinh, kỳ thật báo cáo có thế nào đi nữa cũng không quan trọng. Cho dù tiểu thư Mạch Khê không phải con gái ngài, ngài vẫn có thể trả lại tự do cho cô ấy."

"Phí Dạ, đây là lần đầu tiên cậu vì một người con gái mà nói với tôi như vậy!" Vẻ mặt Lôi Dận rõ ràng nét tức giận, ném điếu xì gà vào gạt tàn, thân mình cao lớn dựa vào salon, động tác nhìn có vẻ thản nhiên nhưng lại tiềm ẩn sự uy hiếp to lớn...

Phí Dạ cung kính cúi người, ngữ khí rất có chừng mực nhưng vẫn kiên định như lúc trước, "Lôi tiên sinh, nếu ngài thật sự quan tâm đến tiểu thư Mạch Khê, chẳng thà khiến cô ấy vui vẻ. Kể từ sinh nhật lần thứ mười tám,

https://thuviensach.vn

vẻ tươi cười trên mặt cô ấy rất hiếm thấy. Thứ lỗi cho thuộc hạ nói thẳng, ngài đối với tiểu thư Mạch Khê chỉ có trói buộc và vây hãm, sự tự do lẫn vui vẻ của cô ấy ngài đều không cho."

Đôi mắt Lôi Dận hơi co rụt lại...

"Phí Dạ, hôm nay dường như cậu nói hơi nhiều!"

"Lôi tiên sinh!" Phí Dạ quỳ một gối xuống, trên mặt cũng lộ vẻ chân thành, "Tôi biết ngài không thích nghe những lời này, nhưng tiểu thư Mạch Khê là người, không phải là thú cưng để nuôi nhốt, cũng không phải quân cờ để trả thù. Nếu nói cô ấy thực sự là con gái của ngài, như vậy tất cả những việc ngài làm với cô ấy chính là một hồi bi kịch. Còn nếu cô ấy không phải con gái ngài, thì tính sao? Cô ấy còn muốn tiếp tục cuộc sống tịch liêu như thế này, có muốn như bông hoa dần héo tàn hay không? Còn nữa..."

Hắn ngẩng đầu, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Lôi Dận, nói ra lời quả thực thấm thía: "Lôi tiên sinh, nhiều năm như vậy, ngài có vui vẻ không? Cho dù tiểu thư Mạch Khê ở lại bên cạnh ngài nhưng nhìn vẻ mặt ngày càng tái nhợt của cô ấy, ngài vui được sao?"

"Đủ rồi!" Lôi Dận đột nhiên đứng dậy, sự buồn bực chưa từng có dâng lên trong lồng ngực, bàn tay to vung lên làm cho mấy thứ trên bàn đều lộn xộn hết. Hắn luôn là người kiềm chế cảm xúc cực kỳ tốt, nhưng khi nghe được nhưng lời Phí Dạ nói thì trở nên luống cuống.

"Lôi tiên sinh..." Phí Dạ ngơ ngác một chút, sâu tận đáy lòng cũng có chút lo lắng.

"Phí Dạ, tìm những người đó cho tôi!" Giờ này khắc này, Lôi Dận tựa như một con thú đang lồng lộn vì không chịu được sự giam giữ. Hắn đi đi lại lại trong phòng, sau quay đầu nhìn về phía Phí Dạ, "Cho dù bọn chúng đã chết, cũng phải tìm đến tận đời sau, rút tủy chúng ra!"

https://thuviensach.vn

"Lôi tiên sinh, việc này..." Phí Dạ kinh hãi, Lôi tiên sinh điên rồi sao?

Ánh mắt Lôi Dận gần như sắp giết người...

"Đây là mệnh lệnh! Lập tức đi làm!"

"Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!" Đầu mày Phí Dạ hiện rõ vẻ căng thẳng, lập tức rời khỏi thư phòng.

Cửa phòng đóng lại trong nháy mắt. Hắn thoáng nghe thấy tiếng đấm tay lên cửa thủy tinh thì bất đắc dĩ lắc đầu, thầm thở dài một hơi...

Xoay người xuống lầu, Phí Dạ không hề thấy được quản gia Hàn Á đã đứng ở một góc khuất, toàn thân run sợ không thôi...

-_____

"Xoảng. . . . . "

Tiếng dụng cụ ăn đập vào nhau, ngay sau đó là tiếng chiếc dĩa ăn rơi xuống đất.

"Thực xin lỗi, tiểu thư Mạch Khê, ta... ta đổi cho con bộ đồ ăn khác..." Trong phòng ăn, quản gia Hàn Á có vẻ thấp thỏm, nhặt chiếc dĩa ăn lên, nhanh chóng liếc Mạch Khê một cái rồi lại rời tầm mắt đi.

Mạch Khê thận trọng phát hiện ra quản gia Hàn Á có điểm bất thường, liền giữ chặt lấy cánh tay ông...

"Bác Hàn Á, sao vậy? Sao bộ dáng bác cứ thấp thỏm không yên? Có chuyện gì xảy ra sao?"

"Không, không có gì. . . . . " Hàn Á cố gượng nặn ra vẻ tươi cười. Nhìn Mạch Khê, ánh mắt ông lại lộ ra vẻ thương xót cùng đau lòng.

https://thuviensach.vn

"Không đúng, bác Hàn Á, nhất định là bác đang có chuyện giấu con." Giọng nói của Mạch Khê rất kiên quyết, thậm chí còn đẩy bát canh sang một bên, mở to mắt nhìn ông.

Hàn Á nhìn cô, muốn nói lại thôi, dường như đang cân nhắc nặng nhẹ, miệng mở đã lâu mà mãi mới mất tự nhiên nói: "Tiểu thư Mạch Khê lo lắng quá rồi, ta đâu có gì giấu con đâu. Ăn cơm đi, bữa cơm hôm nay là Lôi tiên sinh đặc biệt dặn đầu bếp làm, nếu thấy con để thừa nhiều như vậy, nhất định cậu ấy sẽ không vui..."

"Bác Hàn Á..." Mạch Khê thầm thở dài một hơi, lái xe lăn đi về phía ông, "Từ lúc tám tuổi con vào tòa thành, bác liền đặc biệt săn sóc con. Trong lòng con, bác như một người cha vậy. Con rất kính trọng bác, tin tưởng bác, cho tới bây giờ cũng chưa hề xem bác như người làm. Con biết ở tòa thành này, bác là người quan tâm đến con nhất, chẳng lẽ bác còn có chuyện không muốn nói cho con biết sao?"

"Tiểu thư Mạch Khê. . . . . "

"Bác Hàn Á, nếu chuyện đó có liên quan đến con, mà lại giấu con thì con sẽ oán giận bác cả đời. Trên đời này không có việc gì là không lộ ra chân tướng, điều này hẳn bác là người rõ nhất." Ngữ khí của Mạch Khê càng ngày càng có vẻ cương quyết.

Một ngày hôm nay cô cảm thấy có gì đó là lạ. Từ lúc Phí Dạ thần bí gọi Lôi Dận, không lâu sau lại thấy bác sĩ tư nhân vội vội vàng vàng đến. Trong tòa thành, người hầu đều rất cẩn thận, còn cả bác Hàn Á, theo giúp cô vào phòng ăn, từ lúc đó đã thấy ông có vẻ rất nặng nề, trầm u.

Tâm tư Mạch Khê luôn rất mẫn cảm, lại ở trong tòa thành rộng lớn này nhiều năm nên đương nhiên đối với bầu không khí ở đây đều rât quen thuộc. Cả đời quản gia Hàn Á không con cái, mọi tình cảm đều dồn hết cho

https://thuviensach.vn

cô. Hôm nay ông không dám nhìn thẳng vào cô, nhất định là có chuyện gạt cô. Thậm chí cô có thể đoán được chuyện này có liên quan đến cô.

Quản gia Hàn Á thấy vẻ mặt kiên định ấy của Mạch Khê thì liếm liếm đôi môi khô nẻ, ngồi xuống trước mặt cô, vẻ mặt ông cũng có vẻ cực kỳ nghiêm trọng.

"Tiểu thư Mạch Khê, con có nghĩ đến tương lai không? Đến giờ, con còn muốn rời khỏi tòa thành không?" Mạch Khê sửng sốt, mãi lâu sau vẫn chưa hiểu được ý tứ trong lời nói của ông...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2

Sự Chần Chừ Của Hàn Á

"Bác Hàn Á… Bác muốn nói gì ?" Cô cẩn thận hỏi.

Quản gia Hàn Á khẽ thở dài một tiếng, vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé của cô, "Ta nhớ rõ tiểu thư Mạch Khê từng nói con rất muốn rời khỏi tòa thành. Suy nghĩ này giờ có thay đổi không?"

"Con. . . . . " Mạch Khê nghẹn lời, trong lúc nhất thời chỉ biết chớp chớp đôi mắt ngấn nước, ngập ngừng mãi mới nói: "Con đúng là muốn rời khỏi tòa thành, muốn có cuộc sống của chính mình."

Những lời này nói ra có chút khó khăn, ngay cả cô cũng rất kỳ quái. Lúc trước cô đã thề son sắt rằng phải rời khỏi nơi này, nhưng sao lần thứ hai nhắc đến lại cảm thấy có chút chua xót?

Hay là…

Cô đã quen với cuộc sống như thế này?

Quản gia Hàn Á dù sao cũng là người từng trải, hơn nữa tâm tư Mạch Khê luôn đơn thuần, ông đương nhiên sẽ hiểu được sự chần chừ hiện trong đôi mắt cô. Đôi mày ông theo bản năng hơi nheo lại, cẩn thận hỏi ướm một

https://thuviensach.vn

câu: "Tiểu thư Mạch Khê… Dường như bây giờ con không muốn rời khỏi Lôi tiên sinh?"

"Không, con không có!" Mạch Khê phản bác lại như một phản xạ có điều kiện, lại bởi vì phản ứng quá mức, rõ ràng ý che giấu nên cô dường như cũng phát hiện được điểm ấy, hắng giọng nói: "Con muốn ra đi, với cha nuôi con chỉ như một quân cờ trong tay mà thôi. Ông ta muốn trả thù mẹ con, muốn lợi dụng con để trả thù. Con không muốn cuộc sống như vậy, một chút cũng không muốn..."

Nói đến đây, đáy mắt Mạch Khê hiện rõ vẻ kiên định, khát khao như trăng sáng giữa trời đêm, lại vô lực mang theo nét u buồn mơ hồ.

Hàn Á thấy rõ ràng, trong lòng lo lắng, ủ dột như thứ mực đen loang ra mặt nước…

"Tiểu thư Mạch Khê, nhìn con rất u buồn…"

"Bác Hàn Á?" Mạch Khê sửng sốt.

Hàn Á đau lòng nhìn cô, ngữ khí có chút trầm xuống, lại nhìn cô một lần nữa, cảm thấy như là…

"Con… đã yêu Lôi tiên sinh?"

Vấn đề rất thẳng thắn được nói ra khiến Mạch Khê đột nhiên mở to hai mắt nhìn. Toàn thân cô đều run rẩy, như vừa bị một bát nước lạnh tạt vào đầu. Chần chừ hồi lâu, cô mới bối rối phản bác lại: "Bác Hàn Á, bác nói gì vậy? Sao con có thể yêu được người đàn ông đó? Còn nữa, còn… Ông ta hại con thảm hại như vậy, một chút cảm nhận của con cũng không thèm quan tâm. Người đàn ông như vậy sao con có thể yêu được? Bác đừng nói lung tung, con không có…"

Ngữ khí của cô có pha chút vẻ hoảng hốt.

https://thuviensach.vn

"Tiểu thư Mạch Khê. . . . . " Sắc mặt Hàn Á hiển nhiên nghiêm trọng hẳn. Lôi Dận hoàn toàn biến thành một người đàn ông với Mạch Khê? Là một người đàn ông!

"Từ lúc nào thì con không gọi Lôi tiên sinh là cha nuôi nữa? Trong lòng con…"

"Không. . . . . " Giọng nói của Mạch Khê hoàn toàn yếu ớt, cô bối rối lắc đầu, "Con, vừa rồi con nói nhầm. Ông ấy là… cha nuôi của con, sao con có thể yêu cha nuôi được? Con hẳn là phải hận ông ta, chỉ có hận mà thôi."

"Nếu ta có thể giúp con rời khỏi tòa thành thì sao?" Đôi mắt Hàn Á càng thêm thâm trầm, u tối. Ông không muốn Mạch Khê bị tổn thương, một chút cũng không đành lòng.

Trước khi đến phòng ăn ông đã đi qua thư phòng. Kỳ thật bình thường ông cũng chỉ lo quản lý người hầu và công việc trong nhà nên ít khi đi qua đó. Nếu vậy đáng lẽ ông cũng không nghe được gì. Có điều vừa rồi, trong lúc vô tình ông đã nghe được giọng nói trong thư phòng.

Làm quản gia trong nhà họ Lôi nhiều năm, ông hẳn là phải rời đi ngay lập tức. Thế nhưng cuộc tranh cãi trong phòng khiến ông chấn động. Trong ấn tượng của ông, Lôi Dận luôn ổn trọng và biết kiềm chế. Nhưng hôm nay hắn lại cực kỳ tức giận. Cửa cách âm khá tốt nhưng không thể che lấp được tiếng nói phẫn nộ, tức giận của hắn.

Ông nghe được Lôi tiên sinh cùng Phí Dạ đang tranh cãi, điều này khiến ông cảm thấy vô cùng kỳ quái. Phí Dạ là người thân cận nhất bên cạnh Lôi tiên sinh, luôn trầm mặc ít nói, lúc nào cũng theo lệnh mà làm việc. Thế nhưng lần này….

Theo bản năng, ông dán tai đến cạnh cửa. Đến khi nghe rõ nội dung cuộc tranh cãi thì toàn thân Hàn Á đổ mồ hôi lạnh…

https://thuviensach.vn

Tiểu thư Mạch Khê… là con gái ruột của Lôi tiên sinh? Hơn nữa Lôi tiên sinh đã làm xét nghiệm ADN?

Quả thực nó như sét đánh giữa trời quang, khiến Hàn Á vô cùng hoảng sợ.

Nếu chuyện này là sự thật, như vậy Mạch Khê phải làm sao bây giờ? Nếu cô biết Lôi tiên sinh chính là cha đẻ mình thì phải làm sao đây? Nếu như trước giờ không phát sinh nhiều chuyện như vậy, nếu như sinh nhật mười tám tuổi cô đã biết chuyện này thì quả thực không cần phải sợ hắn như vậy. Chỉ có điều….

Ông nhớ rõ, Lôi tiên sinh đã kiên quyết ra lệnh sắp xếp cho Mạch Khê ngủ ở phòng hắn. Trong đó chỉ có một cái giường, mà Lôi tiên sinh thì không thể nào ngủ trên sofa được. Ông nhớ rõ, mỗi sáng sớm, vẻ mặt Mạch Khê thật tiều tụy, thậm chí trên cổ và gáy cô luôn có dấu vết ám muội. Ông còn nhớ rõ, khi hắn biết Mạch Khê mang thai, chính là cái thai mà không lâu sau bị sảy, vẻ mặt Lôi tiên sinh hoàn toàn thỏa mãn…

Tất cả, tất cả ông đều nhớ rõ. Chẳng qua ông chỉ là một quản gia, chỉ có thể lựa chọn cách im lặng. Thậm chí tận đáy lòng ông còn thầm cầu nguyện, để một ngày Lôi tiên sinh sẽ phát hiện được tâm tư mình, sẽ biết được cảm giác của mình đối với tiểu thư Mạch Khê hoàn toàn khác với tất cả mọi người phụ nữ khác.

Bởi vì, mỗi khi Lôi tiên sinh đối mặt với tiểu thư Mạch Khê thì ánh mắt cùng cử chỉ của hắn hoàn toàn khác biệt, làm chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Từ sau khi tiểu thư Mạch Khê mang thai, Lôi tiên sinh nhìn qua cả người đều toát lên vẻ dịu dàng rất nhiều. Thậm chí có một lần, ông còn nghe Lôi tiên sinh gọi điện về nói rằng tự tay đi đặt giường trẻ con, mọi chuyện phải giấu Mạch Khê. Điều này khiến Hàn Á cảm động sâu sắc.

https://thuviensach.vn

Ông làm việc trong tòa thành lâu như vậy, nhưng chưa bao giờ thấy Lôi tiên sinh đối với một người phụ nữ lại chiều chuộng như thế. Thậm chí đôi mắt lạnh lùng cũng hiện lên vẻ vui mừng, mà đây lại là một mặt hắn chưa từng bộc lộ. Chính bởi vậy ông vẫn ngày đêm cầu nguyện, hy vọng đứa trẻ này có thể thay đổi quan hệ giữa hai người. Tuy rằng Mạch Khê là con gái nuôi của Lôi Dận nhưng ai bảo rằng cha nuôi và con gái nuôi không thể yêu nhau! Trước lúc Mạch Khê mười tám tuổi, Lôi tiên sinh là người giám hộ hợp pháp của cô, nhưng qua mười tám tuổi thì quan hệ này sẽ không tồn tại nữa. Như vậy thì sẽ là một người đàn ông và một người phụ nữ yêu nhau thì có gì là không thể!

Thế nhưng hôm nay, ông nghe được điều này…

Nội dung cuộc tranh cãi khiến toàn thân ông lạnh toát.

Nếu tiểu thư Mạch Khê thật sự là người họ Lôi, như vậy chuyện phát sinh lúc trước với Lôi tiên sinh, tất cả đúng là… loạn luân!

Trời sinh bản tính cao ngạo, cô bé có thể chấp nhận điều này không?

Còn nữa…

Vừa rồi ông mơ hồ thấy vẻ chần chừ trong mắt cô. Ánh mắt đó mang theo thứ tình cảm thuần khiết của một cô gái trẻ, tuy rằng chỉ trong nháy mắt thôi nhưng ông có thể nhìn thấy.

Tiểu thư Mạch Khê. . . . Đã thật sự yêu Lôi tiên sinh sao?

Nếu thật sự là như vậy…

Hàn Á nhìn cô, trong lòng chợt tê lạnh đi…

Lời nói của Hàn Á khiến Mạch Khê có đôi chút bất ngờ, "Bác Hàn Á, bác vừa mới nói… muốn dẫn con rời khỏi đây?"

https://thuviensach.vn

"Ta, ta chỉ là muốn biết ý kiến của tiểu thư Mạch Khê. Nếu con muốn rời khỏi tòa thành, ta nhất định sẽ nghĩ cách giúp con đi."

Nếu có thể tránh cho cô một chút tổn thương thôi đi chăng nữa, ông cam tâm trở thành người đáng ghét nhất trong mắt Lôi tiên sinh.

Mạch Khê không chớp mắt nhìn Hàn Á, mãi sau mới nghiêm túc nói: "Bác Hàn Á, vì sao đến giờ mới ủng hộ con rời khỏi tòa thành? Con nhớ rõ ngày đó bác còn can ngăn con, nói con an tâm ở lại đây."

"Ta. . . . . Ta chỉ sợ tiểu thư Mạch Khê ở lại đây lâu ngày sẽ sinh tình. . . . . " Hàn Á hơi lắp bắp, không biết nên nói thế nào.

"Lâu ngày sinh tình? Lâu ngày sẽ sinh tình với người trong tòa thành? Bác Hàn Á sợ con lâu ngày sinh tình với… cha nuôi?"

"Không được!" Hàn Á có chút kích động, ngay sau đó cầm lấy cánh tay Mạch Khê, khẩn trương nói: "Con không thể yêu Lôi tiên sinh. Hai người không thể yêu nhau, tuyệt đối không thể!"

"Tại sao?"

"Bởi vì con là con gái ruột của Lôi tiên sinh!" Hàn Á nói ngay ra chuyện vừa nghe được. Chỉ một câu này thôi cũng đủ khiến Mạch Khê bàng hoàng, sững sờ.

Không khí đột nhiên như đặc quánh lại, lạnh lẽo vô cùng...

Hàn Á vừa dứt câu thì đột nhiên ngậm miệng lại, trong mắt cũng lộ vẻ kinh hãi...

Sâu trong ánh mắt Mạch Khê cũng tràn ngập vẻ khiếp sợ, rồi ngay sau đó là nỗi đau đớn khôn cùng...

"Tiểu thư Mạch Khê. . . . "

https://thuviensach.vn

"Bác Hàn Á, chuyện này bác nghe được ở đâu?" Giọng nói của cô như người mất hồn, rõ ràng là nhẹ nhàng nhưng nghe qua thì thực yếu ớt, bất lực. Mặc dù lần trước xem cuốn nhật kí cô đã từng lo lắng chuyện này, nhưng giờ khắc này nghe được một câu nói chân thực như vậy thì tận sâu trong đáy lòng chỉ còn lại nỗi đau khôn xiết.

Cho tới bây giờ, Mạch Khê mới biết rõ ràng rằng chính mình không muốn thừa nhận sự thật này. Bởi vậy, một thứ tình cảm không thể khống chế được đã dần nhen nhóm trong lòng cô. Trong tiềm thức, cô vẫn tin rằng người đàn ông kia căn bản không phải cha đẻ của mình.

Nhìn thấy Lôi Dận mấy ngày nay, cô hoàn toàn tin tưởng lời hắn nói. Bởi vậy trong lòng cũng như được giải tỏa, mới có thể mê muội, mới có thể bỏ ngoài tai những dị nghị trong tòa thành.

"Ta... Là ta nghe thấy trong thư phòng..."

Hàn Á chần chừ một chút. Chuyện đã đến nước này, ông cũng không muốn nhắc đến việc Lôi tiên sinh và Phí Dạ có một cuộc tranh cãi trong thư phòng, mà nội dung là... Lôi tiên sinh có một cô con gái ruột!

Ánh mắt Mạch Khê dần ảm đạm, một tia sáng cuối cùng cũng đã bị diệt nốt...

Lôi Dận, ông quá tàn nhẫn...

Vì cái gì phải làm như vậy?

Nếu ông thật sự nghi ngờ tôi là con gái ông thì cần gì phải bày ra bộ mặt dịu dàng đó! Cần gì phải đối tốt với tôi như vậy?

Khóe môi cô khẽ cong lên mang theo ý cười chua sót, hàng mi dài cũng run lên...

https://thuviensach.vn

"Tiểu thư Mạch Khê. . . . . " Hàn Á lo lắng mà nhìn cô.

"Bác Hàn Á, con muốn yên tĩnh một chút, có thể đẩy con ra ngoài được không?"

Hàn Á gật đầu. Kỳ thực trong lòng ông cũng đau như dao cắt vậy...

-_____

Ánh mặt trời chiếu rọi lên những cánh hoa xinh đẹp. Biển hoa trắng muốt tinh khôi kia dưới ánh dương lại càng tuyệt mỹ hơn.

Mạch Khê một mực muốn ngắm biển hoa tuyệt đẹp kia. Từ khi vào tòa thành, cô vẫn chỉ nghĩ biển khơi bao la cũng không sánh được với hồ nước xanh thẳm in bóng Bạc Tuyết Bảo xinh đẹp. Nơi này là nơi khiến cô say đắm nhưng cũng là nơi mang đến cho cô nỗi thương tâm vô hạn.

Thì ra, ngồi ngắm biển hoa rộng lớn cũng làm sinh sôi một loại tâm tình. Đó là cảm giác thực sảng khoái, thả lỏng, cảm giác như trong lòng nở rộ đầy hoa thơm.

Dường như cô chưa bao giờ cảm nhận được một mùa xuân đích thực. Bởi bắt đầu từ khi mười tám, cô đã bị vây trong sự lạnh lùng, giá lạnh.

Vận mệnh như trêu ngươi! Khi cô đã dần quen với hơi thở của người đàn ông kia thì đúng lúc đó, số mệnh lật bài trêu đùa với cô!

Mạch Khê ngồi trên xe lăn, đôi mắt lưu ly không hề chớp lại nhuốm thêm nét u sầu, bi thương. Cô hẳn là phải hận người đàn ông kia, ít nhất so với dĩ vãng còn thêm phần thống hận hơn.

Có điều, giờ khắc này, cô cũng không dám đến chất vấn hắn, hỏi về quan hệ giữa cô với hắn và thân phận của cô.

https://thuviensach.vn

Tiếng bước chân trầm ổn vang lên phía sau. Mạch Khê lại mẫn cảm mà có thể nghe ra tiếng bước chân này không thuộc về Lôi Dận.

Cô không hề quay đầu lại, bộ mặt vẫn bình tĩnh như trước. Ánh mắt cô dưới ánh dương càng thêm vẻ long lanh, trong sáng. Một giọng nói từ phía sau truyền đến...

"Tiểu thư Mạch Khê, chỗ này gió hơi lớn, cẩn thận cảm lạnh. "

Cảm lạnh? Lòng cô thực sự đang lạnh thấu đây.

"Phí Dạ, biển hoa trong Bạc Tuyết Viên này, mẹ tôi có nhìn thấy không?" Giọng nói lạnh bạc của Mạch Khê vang lên. Cô rành mạch hỏi người đàn ông phía sau. Thậm chí cô còn chưa cho hắn một giây suy nghĩ, "Anh có biết chuyện về mẹ của tôi không? Đừng lừa gạt tôi!"

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt Phí Dạ dường như ngẩn ra. Trong lòng hắn nổi lên cảm giác bất an mơ hồ. Cảm xúc của Mạch Khê nhìn qua thật bất bình thường, cô im lặng quá mức, bộ dáng như thế này nhìn thế nào đi nữa cũng cảm thấy kỳ quái.

"Tiểu thư Bạc Tuyết... cô ấy chưa hề nhìn thấy. Đây là do Lôi tiên sinh trồng để kỉ niệm."

"Là để tưởng nhớ mẹ tôi?"

"Có lẽ. . . . . "

"Tôi biết, mẹ cũng đã từng ở đây, tại tòa thành này. Phí Dạ, anh cũng biết phải không?" Một làn gió nhẹ thoảng qua khiến giọng nói cô trở nên có chút yếu ớt.

Đuôi mày Phí Dạ thoáng hiện lên một chút vẻ nghi ngờ...

https://thuviensach.vn

"Phí Dạ, đừng gạt tôi. Sớm muộn gì tôi cũng sẽ biết." Mạch Khê không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói.

Phía sau, tiếng nói trầm nhẹ vang lên, như có như không...

"Tôi biết những chuyện có liên quan đến mẹ cô với tòa thành." Phí Dạ biết không thể giấu giếm thêm được nữa. Mạch Khê là cô gái thông minh. Cô dám hỏi hắn trực tiếp như vậy, nhất định là đã có sự chuẩn bị từ trước.

Bánh xe lăn hơi chuyển một chút. Mạch Khê trực tiếp đối mặt với Phí Dạ. Phía sau cô là những đóa hoa trắng muốt khẽ lay động trong làn gió nhẹ, đẹp vô cùng!

"Còn cần tôi tiếp tục hỏi anh không?" Giọng nói của cô đột nhiên lạnh lùng, ngay cả ánh mắt cũng vậy.

Phí Dạ bị vẻ mặt của Mạch Khê khiến cho khiếp sợ. Đôi mắt cô khá tiều tụy, như vừa trải qua kiếp nạn thiên thu...

Hồi lâu sau hắn mới mở miệng.

"Mẹ của cô là do Lôi tiên sinh đưa về. Khi đó tòa thành vẫn chưa có dáng vẻ như thế này."

"Hắn là phải giống một cái nhà tù, mà mẹ tôi thì chắc là cũng không cam tâm tình nguyện chứ!" Mạch Khê đột nhiên nghĩ đến trang nhật kí cuối cùng thì trong lòng không khỏi đau đớn.

Lại liên tưởng đến lời Lôi Dận từng nói, cô nâng cổ tay lên nhìn lên chiếc vòng tay tinh xảo. Đáng tiếc là dùng da người chế thành!

Ngón tay mảnh khảnh có chút run rẩy, hơi xoay nhẹ mặt ngoài chiếc vòng, "Mẹ tôi bị đưa đến đây từ lúc nào?"

"Hai năm sau khi Huyết Xà chết!" Phí Dạ không hề che giấu mà trả lời.

https://thuviensach.vn

Ngón tay Mạch Khê đột nhiên cứng lại, hơi thở cũng trở nên rối loạn...

"Một năm kia, hắn là lúc tôi sinh ra..."

"Đúng vậy, chỉ là lúc ấy Lôi tiên sinh không biết. Cuối cùng khi tìm thấy Bạc Tuyết thì bên cạnh cô ấy còn có thêm một đứa nhỏ." Phí Dạ hồi tưởng lại.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 3

Đau Đến Nát Lòng

Mạch Khê nhìn gò má vẫn luôn trầm mặc như trước của người đàn ông đang đứng yên. Vẻ mặt hắn rất nghiêm cẩn, lại càng cào xé trái tim đương đau đớn của cô. Lòng Mạch Khê, cùng với đóa hoa xơ xác dần dần chìm vào trong một cái giếng cạn, như thể không còn tồn tại.

“Lúc ấy, tôi đã bị đưa vào cô nhi viện…” Thì ra, mẹ của cô không phải mất lúc sinh cô ra. Thì ra, bà vẫn còn sống ở trên cõi đời này một thời gian dài như vậy. Vì sao, lại muốn vứt bỏ cô?

“Cho đến khi tiểu thư Bạc Tuyết mất, Lôi tiên sinh mới biết được sự tồn tại của tiểu thư Mạch Khê. Lúc ấy tôi nhớ rất rõ ràng, Lôi tiên sinh gần như tìm khắp cô nhi viện trên thế giới. Thậm chí là tự mình đi từng nhà hỏi thăm, cho đến khi nắm được tin tức của tiểu thư Mạch Khê.”

Môi Mạch Khê hơi hơi nhấc lên, trong đáy mắt chỉ còn nỗi cô đơn cùng đau lòng quá lớn…

“Cuộc sống trong tòa thành này của mẹ tôi, khi ấy như thế nào? Bà nhất định sẽ rất sợ ông ta? Nếu không phải như vậy, mẹ của tôi nhất định sẽ không mất.”

https://thuviensach.vn

“Lúc đó…” Cuối cùng, Phí Dạ vẫn cứ chần chờ, rồi nhàn nhạt nói tiếp, “Lôi tiên sinh, ngài ấy…thật đúng là có vài hành động quá đáng. Nhưng điều này cũng chỉ là vì đề phòng tiểu thư Bạc Tuyết một mình rời đi. Hơn nữa, lúc ấy Lôi lão gia cũng phản đối hai người họ ở cùng một chỗ, vậy nên..."

“Vậy nên mẹ tôi mới rời khỏi ông ta!” Mạch Khê nhìn chằm chằm Phí Dạ, không buồn cũng không giận, sắc mặt bình tĩnh giống như làn nước, như thể đang kể lại một câu chuyện không hề liên quan đến bản thân mình...

“Bọn họ đã từng yêu nhau, nhưng đáng tiếc rằng, sau này ông ta lại trở nên tàn nhẫn không kiểm soát được. Thậm chí, trước mặt mẹ, lại dùng phương thức độc ác nhất để đối phó với người đàn ông của bà. Người đàn ông như vậy, cho dù có yêu đến bao nhiêu, phụ nữ cũng sẽ sinh ra sợ hãi mà thôi. Mẹ của tôi, vì đau buồn mà chết, đúng không?”

Mi tâm Phí Dạ nhíu lại...

“Sự thật không phải như vậy. Hết thảy đều là bởi vì tiểu thư Bạc Tuyết một lòng muốn rời đi. Có một lần, cô thừa dịp lúc Lôi tiên sinh chưa quay về, vụng trộm chạy khỏi tòa thành. Kết quả, chết khi ngân hàng xảy ra vụ cướp. Lúc ấy bốn người bị thương, hai người chết. Khi Lôi tiên sinh biết được mọi chuyện, đuổi tới hiện trường đã không còn kịp nữa. Cấp cứu không hiệu quả, tiểu thư Bạc Tuyết ra đi.”

Mạch Khê đè mạnh tay lên lồng ngực. Rốt cuộc, cảm xúc bi thương đã đánh vỡ bộ mặt bình tĩnh. Nơi đau đớn từ trái tim truyền đến, khiến cô trong nhất thời không thể hô hấp được…

“Mạch Khê..." Phí Dạ thấy thế, đáy mắt dâng lên sự đau lòng, bước đến đỡ thân mình cô. “Sao phải khổ như vậy chứ? Hết thảy đều là chuyện của

https://thuviensach.vn

quá khứ. Tôi biết cô luôn luôn thống hận Lôi tiên sinh, cho rằng ngài ấy giết mẹ của cô. Nhưng trên thực tế, mẹ của cô đúng là chết ngoài ý muốn."

"Điều này không phải ngoài ý muốn." Mạch Khê nhìn thẳng vào đôi mắt đen thân thiết của Phí Dạ, nụ cười đẹp thê lương, như loài hoa lan trong chốn núi sâu, đẹp đến nỗi khiến người ta đau lòng…

"Nếu không phải là ông ta, mẹ tôi làm sao có thể muốn thoát khỏi tòa thành? Nếu không phải vì ông ta tàn nhẫn, mẹ của tôi làm sao có thể chết? Tất cả đều là do hắn tạo ra. Hắn chính là người gây nên cái chết ngoài ý muốn của mẹ tôi! Cả hai rõ ràng là yêu nhau, nhưng sau đó ông ta đã làm cái gì? Để một người phụ nữ mình yêu lại có cảm giác tuyệt vọng cùng sợ hãi đến như vậy!"

"Đó là bởi vì..." Phí Dạ đột nhiên mở miệng, nhưng lại lập tức im lặng, sự do dự trong mắt lóe lên.

Mạch Khê nhìn hắn, sau một lúc lâu cười lạnh...

"Phí Dạ, tôi biết anh không muốn nói ra mọi chuyện. Dù thế nào anh cũng sẽ không nói. Chẳng sao cả, anh không nói, tôi sẽ nói thay anh."

Giọng nói của cô, cùng sự bi thương lạnh dần, như mưa phùn triền miên, thổi quét cơn âm u vào lòng người…

"Bởi vì ông ta luôn luôn để ý đến việc mẹ tôi là người phụ nữ của Huyết Xà. Lúc đó tuổi trẻ luôn cường ngạnh, căn bản là không cho phép bản thân mình không chiếm được cái gì đó, lại phải chia sẻ với người khác. Tôi nghĩ, không phải là ông ta không biết tôi tồn tại, nguyên nhân vì biết tôi tồn tại, ông ta mới bắt đầu hoài nghi, mẹ tôi thế nhưng lại sinh hạ đứa con của người đàn ông khác. Đương nhiên, ông ta căn bản không nghĩ đứa trẻ đó chính là con của mình, cho dù mẹ của tôi có giải thích như thế nào cũng chẳng làm được gì có. Ông ta cho rằng, tôi chính là con của Huyết Xà kia, hận mà không thể diệt cỏ tận gốc đi? Mẹ tôi vì bảo vệ tôi, tình nguyện đi

https://thuviensach.vn

theo ma quỷ, sống với ông ta, chấp nhận ông ta mỗi ngày vũ nhục cùng khinh thường. Cuối cùng, bà có lẽ thực sự đã chết ngoài ý muốn. Nhưng chỉ có điều này mới khiến ông ta càng thêm bất mãn. Bởi vậy, ông ta vẫn điên cuồng tìm tôi, tiện đà hoàn thành công việc trả thù Bạc Tuyết, thay đổi kế hoạch!”

“Tiểu thư Mạch Khê..."

“Phí Dạ, tôi là con ruột của Lôi Dận, đúng hay không?” Ánh mắt Mạch Khê trở nên trống rỗng, lại sắc bén giống như mũi tên. “Lôi Dận đã làm xét nghiệm cha con, kết quả chính là như vậy, đúng hay không?”

Phí Dạ bàng hoàng, đuôi lông mày xẹt qua sự kinh ngạc…

“Tiểu thư Mạch Khê, cô…” Cô làm sao có thể biết được chuyện này?

“Giấy không bao giờ gói được lửa. Các người, định lừa gạt tôi bao lâu nữa?” Ánh sáng trong mắt Mạch Khê dần thành tro tàn. “Tôi cho rằng, anh khác hẳn ông ta. Ít nhất tôi sẽ cảm nhận được sự quan tâm của anh, nhưng là, kết quả cuối cùng cũng như nhau. Anh rõ ràng biết chuyện này, lại im lặng nhìn Lôi Dận đối xử với tôi như thế nào. Anh đã thấy, tôi mỗi đêm đều phải tùy ý cho ông ta chà đạp, tùy ý cho ông ta chiếm hữu! Phí Dạ, anh thực sự là thuộc hạ tốt của ông ta. Ông ta đang làm cái gì? Làm chuyện trời đất không thể dung tha!”

Một câu cuối cùng, cô gần như như hét lên. Hết thảy, hết thảy đã không còn quan trọng gì nữa. Danh dự không quan trọng, liêm sỉ không quan trọng, rụt rè không quan trọng…Bởi vì, hy vọng duy nhất vừa dấy lên thực sự đã bị đánh tan hoàn toàn, chỉ còn lại sự tuyệt vọng quá lớn!

Tim Phí Dạ bị những lời cô nói làm cho đau đớn nát lòng, lan tràn tới đáy mắt, lại chỉ có thể đứng bất động ở nơi đó, trơ mắt nhìn cô gái nhỏ gần như điên cuồng mà hét lên.

https://thuviensach.vn

Cô tuyệt vọng, mà hắn bất lực như vậy, đâu phải là lần đầu tiên?

Khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy cô, toàn thân hỗn độn khóc nấc, hắn cũng chỉ có thể yên lặng ôm cô đi, cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng không thể làm. Ngay cả điều hứa hẹn đơn giản nhất cũng không thể cho.

Cô hắn đã vui vẻ. Ít nhất, Phí Dạ hắn đã từng nhìn thấy một lần bộ dạng vui vẻ của cô, đó là khi cô đem cả quần áo cùng giày đắt tiền ném vào trong một cửa hàng nhỏ xíu, chỉ mặc đơn giản năng động là vậy. Đáng tiếc, hôm nay, ánh mắt của cô lại một lần nữa chỉ còn tuyệt vọng. Sự tuyệt vọng này, hắn vĩnh viễn không có cách nào cứu vớt…

“Thực xin lỗi…” Điều hắn có chỉ là sự day dứt này, còn có một câu không hề có ý nghĩa, ‘thật có lỗi. ’

“Đưa tôi đi gặp Lôi Dận, tôi muốn gặp ông ta!” Mạch Khê ngẩng đầu nhìn hắn. Khuôn mặt cương nghị kia lại khiến cô chỉ cảm thấy thất vọng, không khống chế được giọng điệu phát ra, rốt cuộc cũng không có chút thân thiện nào nữa.

“Tiểu thư Mạch Khê, xin cô cho Lôi tiên sinh một chút thời gian..."

“Cái gì tôi cũng không muốn nghe nữa! Các người đều là những kẻ lừa đảo, một ruột lừa đảo!” Mạch Khê giơ cánh tay lên, đánh vào người Phí Dạ, mái tóc dài xõa bung trên đầu vai, khí thế ép người như vậy, có sự kiên định cùng điên cuồng...

“Tôi không muốn trở thành một con ngốc mặc ông ta xếp đặt. Tôi có quyền biết mọi thứ, Phí Dạ!”

Phí Dạ thở dốc, đáy mắt hỗn loạn của cô khiến tim hắn càng thêm đau đớn. Cuối cùng, chỉ cần thỏa hiệp…

https://thuviensach.vn

Có một số người, chỉ mới gặp qua vài lần, cũng sẽ biết rằng mình không có cách nào quên được. Có một vài chuyện, chỉ trôi qua rất nhanh cũng có thể khắc sâu vào tâm người. Có một vài nơi, dù đi hay không đi, dù đến hay không đến cũng chẳng khác nhau là bao. Bởi vì nó đã sớm rót vào cốt tủy, cuốn vào trong linh hồn, ở mỗi ngóc ngách tâm can.

Xe lăn dần dần gần thư phòng hơn. Mỗi bước gần lại, tim Mạch Khê càng thêm đau. Cho đến khi ngừng lại ở trước cửa thư phòng, sắc mặt vốn căng cứng trở nên tái nhợt, ngón tay mảnh khảnh đặt trên đùi bó thạch cao theo bản năng. Những chữ trên đó cô vẫn thấy được rõ ràng. Thậm chí, cô còn nhớ rất rõ, dáng vẻ nghiêm cẩn của hắn khi viết chữ lên đây.

Ánh sáng trong đôi mắt có chút thảng thốt. Như là đá rơi xuống đáy biển tạo nên như gợn sóng, cuối cùng yên lặng chìm sâu xuống dưới, để lại phía sau những gợn sóng nhàn nhạt.

Người đàn ông bên cạnh dường như đang suy nghĩ cái gì đó, đối mặt với cánh cửa thư phòng khép chặt, thật lâu không hề nâng tay gõ cửa.

Mạch Khê nâng mắt lên nhìn hắn một cái. Có một số việc, nếu đã xảy ra thì nên đối mặt, cho dù sự thật có tàn nhẫn cỡ nào, bất đắc dĩ đến đâu, khó chấp nhận được đến đâu; cho dù có trốn tránh, kết quả cuối cùng cũng chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi.

Cô không muốn làm một con ốc sên!

Nhất là đối với chuyện này. Bởi vì lựa chọn trốn tránh, cuối cùng, nó chỉ đả thương cô thêm mà thôi.

Phí Dạ thấy sự kiên quyết trong mắt cô, âm thầm thở dài một tiếng, nâng tay lên...

“Cốc cốc cốc…” Ba tiếng, có chứa tiết tấu rõ ràng, thể hiện lễ phép, nhưng lại có thể nghe được sự trầm trọng trong đó.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê chỉ cảm thấy, tim mình theo ba tiếng gõ này mà chấn động một chút, theo thanh âm từ cửa thư phòng mà "thình thịch" một tiếng.

Thật lâu sau...

"Vào đi!" Giọng nói của người đàn ông trầm thấp, đầy từ tính vang lên, trong sự bình thản lại mang theo tang thương không dễ phát hiện.

Cửa thư phòng chậm rãi mở ra.

Trong căn phòng sang trọng đầy mùi khói thuốc. Từ cửa thư phòng bước vào, khói thuốc ập đến khiến Mạch Khê ngạt thở, không nhịn được phải che mũi lại. Cô như thể bị bao trong một màn sương khói dày đặc, cho đến khi thấy người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sofa đen làm bằng da thật kia, mới giật mình thảng thốt…

Trong trí nhớ của cô, người đàn ông này chỉ hút xì gà. Bắt đầu từ khi nào hắn đã hút thuốc lá?

Phí Dạ phía sau cô, theo bản năng nhìn gạt tàn trên bàn trà, kinh ngạc đến muốn nhảy dựng lên. Đầu lọc nhét đầy tràn ở bên trong. Chỉ mới vài giờ mà thôi… Ở trên thảm cạnh cửa sổ, vẫn còn kết quả của bản báo cáo bị xé bỏ. Thật rõ ràng, những người làm không được sự cho phép, không dám bước vào mà quét dọn.

Người đàn ông trên sofa dường như đang chìm vào suy nghĩ, khói thuốc giữa ngón tay có chút ánh sáng, gần như đã đốt tới ngón tay. Nhưng khi nhìn thấy Mạch Khê, ngón tay thon dài khẽ run lên, tàn thuốc rơi xuống trên tấm thảm xa hoa…

Dường như không đoán được Mạch Khê đã đến, trong nhất thời, ánh mắt Lôi Dận liền chứa sự mê muội, nhưng rất nhanh đã khôi phục vẻ bình tĩnh như trước. Chân mày cương nghị có chút nhíu lại, rồi đột nhiên dừng ánh mắt trên người Phí Dạ, rồi hắn mới dụi đầu lọc thuốc vào trong gạt tàn.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Phí Dạ tĩnh lặng, hắn không có nói gì, lại cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Lôi Dận. Một lúc lâu sau đó, giọng nói trầm thấp một lần nữa vang lên...

“Phí Dạ, cậu ra ngoài đi.”

Phí Dạ ngẩng đầu, trong mắt là trùng trùng lo lắng, nhưng vẫn trầm mặc gật đầu một cái, lui ra ngoài.

Ngoài cửa sổ là ánh chiều tà nhàn nhạt, nghiêng nghiêng đổ vào, lại bị tấm rèm mỏng che khuất, chỉ còn lại luồng sáng nhẹ dịu như sương khói trong không khí, phiêu diêu từng đợt, chìm nổi trong không gian Mạch Khê đang hô hấp. Đột nhiên, thật đau đớn quá!

Trong lúc nhất thời, cô không biết nên nói điều gì nữa. Sự bình tĩnh đến tuyệt vọng vốn có thế nhưng lại có cảm giác bối rối, nhất là khi nhìn hắn dụi đầu lọc thuốc vào trong gạt tàn.

Hắn ta, có phải hay không cũng mệt mỏi như cô?

Lôi Dận lẳng lặng chăm chú nhìn cô thật lâu, lại đứng dậy, không nói điều gì. Hắn đi đến cửa sổ, kéo rèm ra. Trong nháy mắt, biển ánh sáng tịch dương như thủy triều tràn vào, đem theo không khí tươi mới, gạt đi tất cả áp lực đè nén bên trong.

Sau khi mở cửa sổ, hắn không có xoay người lại. Hai cánh tay đặt trên lan can cửa, bóng dáng cao lớn giống như một con chim ưng sải cánh, lại để lộ ra sự cô đơn không gì nói lên được.

Trong nhất thời, Mạch Khê nhìn đến có chút ngây ngốc. Tim, lại đau đớn thêm lần nữa. Đôi mắt đẹp theo bản năng di chuyển. Những mảnh giấy bị xé ở một bên thu hút ánh mắt cô. Xe lăn chậm rãi di chuyển tới, cô cố hết sức khom người, nhặt lên. Ánh mắt đảo qua một vài chữ viết trên đó, bàn tay cô liền run lên, những mảnh giấy bay ra từ những ngón tay. Như thể

https://thuviensach.vn

là, linh hồn của cô trong chớp mắt bị giã nát thành những mảnh nhỏ. Cơn gió nào đó chỉ cần thổi qua, đã tan tác biến mất…

Cô ngẩng đầu lên, trong không trung chạm vào đôi mắt xanh lục lành lạnh đó. Dù chỉ trong một thoáng rất ngắn, cô thế nhưng lại thấy được sự đau lòng trong mắt hắn…

Lôi Dận không hề ngăn hành động của cô, thậm chí để mặc cô đọc từng chữ trên mảnh giấy đó. Khi cô xuất hiện trong thư phòng này, ánh mắt lạnh lẽo của cô gái nhỏ đã khiến hắn hiểu rõ hết thảy.

“Khê nhi…” Một lúc lâu sau đó, Lôi Dận mới bước tới, dừng trước mặt cô, cúi người xuống, hai cánh tay rắn chắc giữ ở hai bên xe lăn. Dáng vẻ như chim ưng mạnh mẽ đến vậy, lại khiến người khác có cảm giác đau lòng...

“Cho tôi một chút thời gian nữa, chỉ một chút là tốt rồi…”

Mạch Khê ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, trong một thoáng cô chút nữa đã quên phải thở... đôi mắt xanh thẫm trên đỉnh đầu cô, thâm sâu như một hồ nước. Nghiêm cẩn như vậy, nghiêm cẩn đến nỗi có thể cảm nhận được sự giãy giụa của hắn, mâu thuẫn của hắn. Cô chưa từng có thể đọc được cảm xúc của người đàn ông này, nhưng giờ khắc hiện tại, lại có thể thấy được rõ ràng đến thế.

Cô tình nguyện là mình đã nhìn nhầm, mất đi khả năng nhìn thấy. Như vậy, mới có thể quyết tâm một lần nữa…

“Tôi, không muốn tin thêm gì nữa, cũng không muốn mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy…” Giọng nói nhỏ thấp xuống, tận lực khiến nó lạnh hơn, cô cụp mắt lại, không nhìn thẳng vào mắt người đàn ông này nữa. Còn muốn ra sao? Cô nguyện như vậy, trốn tránh hắn là đối mặt.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt sâu thẳm của Lôi Dận hơi hơi chấn động một chút, hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên...

“Em muốn như thế nào?”

“Để tôi tự do!” Mạch Khê một lần nữa nhìn thẳng vào ánh mắt hắn. Lúc này đây, cô tĩnh như hoa quỳnh, không buồn không vui…

“Tôi sẽ kiểm tra lại một lần nữa kết quả báo cáo này, nhất định sẽ cho em một sự công bằng!” Trong giọng nói của Lôi Dận có sự kiên quyết rất rõ, như một thanh kiếm sắc bén xuyên thủng lòng người.

“Thì thế nào? Biết được kết quả, lại như thế nào nữa?” Mạch Khê nhìn chằm chằm vào gương mặt anh tuấn của người đàn ông trước mặt, hít một hơi thật sâu, bên môi chỉ còn lại nụ cười khổ sở như có như không. “Buông tha cho tôi, mới là sự công bằng tốt nhất!”

Lôi Dận đột nhiên buông cô ra, đứng thẳng dậy. Trong nháy mắt, ánh mắt hắn lại lạnh băng như trước, đôi ngươi như chim ưng hơi co lại, khóa trụ đôi mắt bình thản kia của Mạch Khê, lồng ngực bắt đầu bùng lên sự mệt mỏi đau đớn, không ngừng thiêu đốt con người hắn, cắn nuốt lấy hắn. Cho dù hắn muốn làm cái gì cũng không có sức mà hành động!

“Đừng nghĩ đến chuyện rời đi! Vĩnh viễn không có khả năng!” Giọng nói trầm thấp vang lên, hiển nhiên là hắn không vui. Hắn đứng lên như vậy, lại vung tay lên, thân hình cao lớn dưới ánh chiều tà càng thêm cuồng dã. Lớp ánh sáng vàng phác họa theo từng đường nét đầy bá đạo cùng mạnh mẽ của hắn, nhưng cũng có thể nhìn thấy bên trong, đã mâu thuẫn.

Mạch Khê thật im lặng, như loài lan trắng trong chốn rừng núi thâm u, lẳng lặng nhìn người đàn ông đang tản mát ra sự phẫn nộ khó thấy. Chưa bao giờ có lúc như thế này, luôn luôn là hắn bình tĩnh quá mức, bình tĩnh đến nỗi khiến cô hoảng sợ, lần lượt phải thỏa hiệp.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Lôi Dận có vẻ mệt mỏi, càng như thể đang nỗ lực cứu vớt đi một điều gì đó sắp mất. Nhưng trong tiềm thức đã dự cảm được, mọi chuyện xảy ra đều bất lực xoay chuyển.

“Nếu kết quả đúng như vậy, tôi chính là con gái ruột của ông. Như vậy, ông còn muốn tôi phải đối mặt với ông như thế nào? Càng tức cười hơn là, tôi còn mang thai con của công, cha... của tôi.” Đôi môi đỏ bừng của Mạch Khê hơi hơi run run, trong đôi mắt to trong veo lại dâng lên một tầng hơi nước. Lúc này, cô chỉ có thể nhìn hình dáng mông lung của Lôi Dận.

“Tôi nói rồi, tôi không phải là cha em!” Lôi Dận đột nhiên cao giọng hơn, cảm giác mệt mỏi như lan tràn tới tận đuôi lông mày. Hắn nhìn thẳng vào trong đôi mắt như chứa lệ của Mạch Khê, tâm lại co rút đến đau đớn.

Mạch Khê cảm thấy ở cổ như nghẹn lại...

“Ông cũng đã từng nói, trên đời này bất luận kẻ nào cũng không có tư cách làm cha tôi. Chỉ có ông…”

“Bởi vì em là của tôi. Tôi sẽ không để cho bất cứ thằng đàn ông nào lấy cớ gì để giữ lấy em!” Lôi Dận bá đạo tuyên ngôn, giống như một tảng đá nặng đột nhiên chồng chất trong lòng Mạch Khê, khiến cô không thể thở nổi.

“Vậy nên ông đã xé nát báo cáo, tình nguyện tin đây là giả.”

Lôi Dận không thèm nhắc lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Mạch Khê. Bàn tay to lớn siết lại theo bản năng…

“Chuyện này, tôi sẽ tiếp tục điều tra!”

Mạch Khê bất lực lắc đầu, nước mắt trong một thoáng chảy xuống, như giọt mưa bay trong không trung, tràn trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô. Đáy mắt chỉ toàn một nỗi đau quá lớn...

https://thuviensach.vn

“Cứ coi như ông không phải cha ruột tôi, thì thế nào, hả? Còn muốn tiếp tục như vậy hay sao?” Giọng nói cô trở nên cứng rắn hơn, không còn sức lực nào. “Ông yêu mẹ tôi đến như vậy, bây giờ lại giữ tôi bên người, là muốn tiếp tục trả thù bà, hay là ép tôi phải lặp lại bi kịch của bà một lần nữa?”

Thân hình cao lớn của người đàn ông run lên…

“Tất cả, tất cả, tôi không muốn truy cứu thêm nữa, cũng không muốn biết thêm điều gì. Tôi chỉ muốn rời đi, lừa mình dối người cũng có thể là một chuyện tốt. Ít nhất, tôi... còn có thể vui vẻ một chút.”

Từng đã nhớ lại, tuy rằng là chua xót, nhưng cũng có chút ngọt ngào lẫn vào trong đó…

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên được đưa tới tòa thành, cô cho rằng mình đã tới thiên đường. Phòng ngủ xinh đẹp như vậy, người làm đều mặc trang phục trắng, nhiều thức ăn ngon đến thế, lại có chiếc giường xinh đẹp…

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên khi tới lớp, bác Hàn Á đã ở ngoài cửa lớp hơn mấy tiếng mới yên tâm mà rời đi…

Cô còn nhớ rõ, khi mình từng miếng từng miếng nuốt bánh ngọt, đầu bếp đã cười đến toe toét. Có lẽ, trong tòa thành này không có ai dùng phương thức này để thưởng thức trù nghệ của ông. Nhưng ông không biết rằng, trải qua đói khát, đồ ngọt đối với cô mà nói chính là món ăn tuyệt vời nhất…

Cô còn nhớ rõ, xúc cảm lần đầu tiên khi chạm vào đàn dương cầm. Cô giáo xinh đẹp đã nhẫn nại chỉ dẫn cách diễn tấu chính xác nhất cho cô…

Cô còn nhớ rõ, mỗi lúc mình sinh bệnh, người trong tòa thành từ cao đến thấp đến kích động vô cùng. Thời khắc đó, cô mới cảm nhận được sự ấm áp của gia đình…

https://thuviensach.vn

Thì ra…

Cô vẫn còn có thể nhớ được nhiều đến như vậy. Ấm áp! Cảm động! Bây giờ nghĩ kỹ lại, chỉ khiến nước mắt chảy dài trên mặt cô!

Hết thảy hết thảy, tựa hồ đều đã dừng lại tại sinh nhật năm mười tám tuổi. Nhưng là…sau ngày mười tám tuổi đó, cho dù là tuyệt vọng, cũng có sự ngọt ngào rất nhạt…

Người đàn ông này, thực sự giống hệt như trong lời đồn thổi...

Hắn là gã đàn ông tàn khốc nhất trên thế giới này, tội ác tày trời, một tay che trời; đồng thời cũng là người đàn ông si tình nhất, nguy hiểm triền miên…

Hắn tàn nhẫn, là đối với cô. Mà hắn si tình, là đối với mẹ của cô!

Một mối quan hệ buồn cười đến như vậy, cô còn có khả năng nào để tiếp tục mù quáng?

Ngón tay vẫn còn vương mùi khói thuốc nâng cằm cô lên, sức mạnh cường ngạnh mệnh lệnh cô, không thể không nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, một đôi mắt như dã thú...

“Ở lại bên cạnh tôi lại khiến em không vui vẻ như vậy?”

“Phải.” Một chữ đơn giản, lại có bao nhiêu là chua xót trong lòng.

Cô cảm nhận được rất rõ từng trận đau nhức truyền đến từ cằm. Hiển nhiên, hắn siết mạnh hơn. Ánh mắt xanh lục như hai thanh kiếm sắc dường như có thể trực tiếp giết chết cô!

“Tôi nói rồi, tôi sẽ không để em rời khỏi tôi. Cho dù chết cũng không thể!”

https://thuviensach.vn

“Vậy ông cứ trực tiếp mà giết tôi. Nếu chết được xem như là một cách giải thoát.” Mạch Khê nhìn thẳng vào hắn, sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng nước mắt theo lời nói rơi xuống, một giọt rơi thẳng xuống ngón tay dài của Lôi Dận.

Người đàn ông đột nhiên thu tay lại, dường như giọt nước mắt kia đã thiêu đốt ngón tay hắn…

“Em thà rằng chết, cũng không ở lại bên cạnh tôi?” Sắc mặt Lôi Dận xanh mét, sự dữ tợn lật đổ nét anh tuấn vốn có.

“Phải.”

Giọng nói cứng rắn vô cùng, cũng rất kiên quyết, vang lên quanh quẩn trong thư phòng.

Thân mình Lôi Dận hơi hơi lay động một chút. Ngay sau đó, hắn ngã ngồi trên ghế sofa, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn. Hắn nhìn chằm chằm vào Mạch Khê cách đó không xa, giống hệt như cách thức nhìn một con mồi!

Trời bắt đầu đổ cơn mưa, rơi tí tách bên ngoài. Không phải là mưa rền gió dữ, nhưng vẫn có thể đem lại sự bi thống không cách gì ngăn trở.

“Bất luận ông có phải là cha ruột của tôi không, đối với tôi mà nói, đều là dày vò.” Giọng nói của Mạch Khê thật bình tĩnh, bình tĩnh đến thâm trầm.

Tuyệt vọng đến như vậy, cũng không khẩn cần thêm một tia hy vọng nào. Ngay cả màn sương mờ trong đôi mắt, cũng không hề sợ hãi...

“Tôi không thể tìm được cách nào tha thứ cho những chuyện đã xảy ra; cũng không thể chấp nhận được chuyện ông đã làm với mẹ tôi…Ở trong lòng ông, chỉ có một Bạc Tuyết. Cho dù tôi có đóng vai nhân vật gì trong

https://thuviensach.vn

lòng ông đi chăng nữa, đối với ông mà nói, chẳng qua là do liên quan tới Bạc Tuyết. Như vậy ông chỉ đẩy tôi vào một cái nhà giam. Cách thức này, so với giết tôi còn tàn nhẫn hơn. Nếu ông thực sự quan tâm tới kết quả tôi có phải hay không là con ruột của ông, chẳng thà dứt khoát buông tay, cho tôi và ông đều nhanh được dễ chịu…”

Lôi Dận nghiến răng nghiến lợi nhìn cô chằm chằm, gắt gao, đôi môi mỏng mím chặt lại. Có thể thấy được, hắn đang đè nén lửa giận sắp bùng nổ, giống như núi lửa, có thể bùng lên bất cứ lúc nào.

Mạch Khê lẳng lặng nhìn thẳng hắn. Mọi hậu quả cô đều có thể chịu được. Có lẽ, lựa chọn này đối với cả hai người là điều đúng đắn nhất.

Cô không muốn mọi chuyện tiếp diễn rắc rối như thế này. Nếu kết quả là thật thì phải làm thế nào đây? Chỉ có thể khiến cô mang trên vai thập tự giá nặng nề mà thôi.

Trong lòng cô đã hiểu được, sau khi nhìn thấy bản nhật ký kia, thấy rồi cũng không có cách nào tiêu tan. Người thiếu niên đứng lặng trong tuyết trắng, một thiếu niên sôi trào nhiệt huyết, lại dịu dàng hôn lên trán mẹ như vậy. Nhìn đến nơi này, nỗi lòng đương có chút rung động trong nháy mắt lại hóa thành bi thương…

Hắn yêu mẹ cô đến như vậy, liều lĩnh đến như vậy…Một người đàn ông như thế, cô còn có thể dùng thân phận gì để ở lại bên cạnh hắn?

Những lời nói của Mạch Khê đập mạnh vào Lôi Dận. Hắn tựa thân mình vào thành ghế sofa, ngay sau đó lại ngồi dậy, bàn tay to lớn phiền chán không chịu được, cào mạnh mái tóc đen dày. Một động tác như vậy, có thể dễ dàng nhìn ra tâm tư hỗn loạn của hắn.

“Mơ tưởng! Tôi sẽ không để cho em rời khỏi, em nên quên suy nghĩ này đi!” Hắn giận dữ nói vài câu như vậy.

https://thuviensach.vn

Lời của cô khiến hắn đau lòng. Nước mắt của cô càng khiến hắn đau lòng hơn…

Đối mặt với lời nói thô bạo đó, Mạch Khê cũng không nói thêm một câu gì nữa, đáy mắt lạnh nhạt như loài hoa sen thánh khiết. Cô ngồi yên ở đó, không có một cử động nào, lẳng lặng nhìn dáng vẻ mệt mỏi phiền chán của hắn. Chỉ lẳng lặng…

Ánh mắt của cô gần như muốn bức điên Lôi Dận. Hai lời chưa nói, hắn lại bước đến lần nữa, hai cánh tay như kìm sắt giữ chặt lấy bờ vai cô, giọng nói có chút thô ráp khàn khàn, thậm chí, khi nghe được lại giống như một sự đau khổ giãy giụa mà thỉnh cầu...

“Khê nhi, chỉ cần chờ thêm một thời gian, cho tôi một chút thời gian!”

Thái độ khác hẳn với ngày thường, bàn tay to lớn của Lôi Dận thuận thế hạ xuống, bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, theo bản năng mười ngón tay đan vào nhau.

“Nghỉ ngơi vài ngày cũng tốt…” Hắn thế nhưng đã làm nên một sự nhượng bộ lớn nhất.

Sau đó, hắn không còn sức lực nào để nói thêm bất cứ điều gì, chỉ có thể nghe theo tâm tư mình, nắm chặt lấy tay cô. Giống như thể, chỉ cần buông lỏng tay, cô sẽ hoàn toàn biến mất.

Ngón tay thon dài ấy đan giữa những ngón tay cô, Mạch Khê cảm giác được những ngón tay dài bao vây lấy bàn tay nhỏ bé hơn của mình, trong nhất thời lại có chút hoảng hốt…

Trong đầu chợt nhớ đến một lời nào đó có người đã nói qua: Nếu một người đàn ông thích mười ngón tay đan vào nhau cùng với bạn, điều này chứng tỏ trong lòng anh ta đã muốn bên bạn cả đời…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngơ ngác nhìn bàn tay rộng lớn ấy, một bàn tay đầy sức mạnh…

Chậm rãi ngẩng đầu, tim, trong nháy mắt có chút mềm xuống, lại trong nháy mắt chịu nỗi đau đớn như trước…Cùng nhau cả đời? Hệt như một cụm từ đầy châm chọc.

Hắn cùng với cô, phải như thế nào mới cùng nhau cả đời?

Trong lúc lơ đãng, khóe môi mong manh nhếch lên như tự giễu. Một tia chua xót xẹt qua trong lòng.

Người hắn yêu, chính là Bạc Tuyết, là mẹ của cô. Cô là cái gì cơ chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng cô chợt rúng động. Ngón tay bất giác trở nên lạnh băng, cứng đờ.

Lôi Dận nhạy cảm nhận ra sự biến hóa của cô, trong lòng nỗi đau như đè nặng thêm. Năm ngón tay đan cài với cô, hơi duỗi ra một chút, tiếp theo đó, lại dùng lực mà siết lấy bàn tay nhỏ bé có chút lạnh lẽo của cô…

Hắn không thể nói thêm điều gì. Giờ khắc này, hắn không thể cho cô một lời nói có trọng lượng!

Chính như lí do thoái thác của hắn, hay là lời thề này, cũng chỉ là một câu cực hạn... tôi không phải là cha ruột của em!

Đối với điều này, Lôi Dận hoàn toàn khẳng định, bởi vì hắn biết rõ ràng rằng, ngay lúc đó, Bạc Tuyết căn bản không dám mang thai con của hắn!

Huyết Xà, mặc dù trước mặc người khác luôn uy phong lẫm liệt, quyền lực cao khiến bên cạnh hắn có đủ mọi loại phụ nữ xinh đẹp. Nhưng là, chỉ có hắn mới biết được Huyết Xà có một bí mật kinh người, đó là... Huyết Xà

https://thuviensach.vn

căn bản là không có năng lực sinh sản! Đây là hậu quả lưu lại trong cuộc đối đầu với dị bang tranh đoạt vũ khí quân sự.

Ngay lúc đó, Huyết Xà kém chút nữa đã chết. Trải qua mấy ngày mấy đêm cứu giúp, rốt cuộc cũng đã vượt qua được thời kỳ nguy hiểm, lại hoàn toàn trở thành một gã đàn ông không hề có năng lực sinh sản. Bắt đầu từ khi đó, phụ nữ bên cạnh hắn nhiều hơn. Kỳ thực, Lôi Dận thực rất hiểu rõ, Bạc Tuyết ở trong lòng Huyết Xà có vị trí rất quan trọng. Sở dĩ Huyết Xà hàng đêm thác loạn, cũng chỉ là không muốn Bạc Tuyết phải thương hại hắn mà thôi.

Chuyện liên quan đến việc này, Bạc Tuyết cũng không biết được, mà Lôi Dận cũng ích kỷ che giấu chuyện này. Hắn tình nguyện nhìn Bạc Tuyết hàng đêm một mình trong phòng, cũng không muốn nhìn Huyết Xà lần lượt ở trên người cô mà phát tiết!

Mà sau khi ăn vụng trái cấm, Bạc Tuyết cũng chủ động uống thuốc ngừa thai. Thậm chí còn không e dè gì mà uống trước mặt Lôi Dận, cô còn có nhiều điều cố kị đối với Huyết Xà.

Bởi vậy, nên Lôi Dận mới khẳng định như thế, Mạch Khê không phải con ruột của hắn.

Nhưng là, kết quả của hai bản báo cáo khốn kiếp kia lại…

Cảm giác được sức mạnh hắn siết trên tay mình, đầu óc Mạch Khê chợt trở nên tỉnh táo…Thấy ánh sáng chợt lóe lên trong mắt hắn, tựa hồ như đang nhớ lại quá khứ. Cô âm thầm hít một hơi thật sâu, nước mắt dần dần khô cạn trong hơi thở mềm nhẹ của người đàn ông kia…

Trong phòng yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở rất nhẹ, đều không hề có một âm thanh nào khác.

https://thuviensach.vn

Một cảm giác kỳ lạ giữa hai người chợt lan tràn, như một làn sương mù dày đặc đầy bí ẩn, tràn ngập giữa cả hai, vây bọc chung quanh thân thể, thẩm thấu xuyên qua làn da. Thật giống như là, một cảm giác hư hư thực thực không thể nói thành lời. Trong im lặng, dần dần quấn quanh tâm linh của cả hai.

Là bồi hồi. Là nhớ.

“Quên đi…cứ như vậy quên đi, không được sao?” Mạch Khê rốt cuộc vẫn mở miệng, bất lực mà khẩn cầu. Cố gắng xem nhẹ nỗi đau dâng lên từ đáy lòng.

Lôi Dận vẫn chưa giận dữ, chỉ đơn giản than nhẹ một tiếng, nới ra bàn tay đang siết chặt. Cánh tay hắn vòng qua lưng Mạch Khê, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng mình, hai cánh tay hơi dùng lực một chút, hai thân thể liền dán chặt vào nhau, sát cạnh nhau…

Đầu tựa vào trước ngực hắn, bên tai nghe tiếng tim đập thình thịch mạnh mẽ, Mạch Khê lại một lần nữa cảm nhận được sự anh tuấn cùng cứng rắn của thân thể này.

Cô được ôm thật chặt vòng lòng đối phương. Nước mắt, lại không thể nhịn được mà ứa lên vành mắt.

Rõ ràng ngoài miệng nói như vậy, nhưng là trong lòng, lại... luyến tiếc...

“Không thể. Tôi, không cho phép!” Giọng nói cự tuyệt của Lôi Dận đổ đầy thống khổ, hắn ôm cô chặt, rất chặt, môi nhẹ nhàng dán trên trán cô, chóp mũi tham lam hít vào mùi hương của hơi thở trong trẻo kia.

Mùi hương quen thuộc này tỏa ra từ thân thể của cô, thanh mát, ngọt ngào. Cô khác với những người phụ nữ khác không có mùi thơm của cơ thể, là cứ như vậy khiến hắn dễ chịu. Một cô gái như thế này, hắn làm thế nào có thể buông tay?

https://thuviensach.vn

Tay Lôi Dận ôn hòa vuốt ve mái tóc dày mềm cùng thái dương Mạch Khê, hít vào thật sâu mùi hương trong trẻo của cô. Đôi môi lướt qua vầng trán mịn, thái dương, qua mái tóc quăn mềm…

Trong đầu, cũng không chú ý mà hiện lên khuôn mặt của Bạc Tuyết. Mỉm cười, bao dung, nỉ non, tuyệt vọng…Mà cô gái trong lòng, có tuyệt vọng. Nhưng hắn từng nhìn thấy cô tươi cười, rất đẹp, đẹp đến nỗi hắn không có cách nào rời mắt…

Hắn cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới, một cô gái tươi cười thế nhưng lại xinh đẹp đến như thế, như đám mây lững lờ nơi chân trời, nhàn nhạt, nhưng lại giữ lấy tâm hắn rất chặt!

Tình cảm khó hiểu chợt tràn ra như làn nước, mang theo nỗi đau sâu khuất trong lòng, xuyên qua giữa đôi môi, chạm lên gò má Mạch Khê, trượt dài theo da thịt.

Mạch Khê lắng lặng nhắm mắt lại, rõ ràng cảm nhận được xúc cảm khác thường này…Giờ khắc này, cô lựa chọn im lặng.

Kỳ thực, cô đã rất hạ quyết tâm, thừa nhận tất cả mọi khả năng sẽ xảy ra, bao gồm cả sự thật tàn khốc nhất, quất mạnh vào tâm hồn. Nhưng, chỉ riêng có sự dịu dàng này, cô lại không hề nghĩ đến. Giọng nói trầm thấp của người đàn ông kia như là máy khoan, xuyên thấu vào tim cô. Bởi vậy, cô quyết định phải rời khỏi, dùng phương thức như một bại binh để trốn tránh hết thảy. Cô thực sự chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Chỉ sót lại trái tim này, cô muốn dùng lớp phòng vệ cuối cùng để bảo vệ nó, bảo vệ thật kỹ, không thể để nó bị tổn thương.

Sự thực, phàm là con người, nếu đã chấp nhận làm bại binh, chấp nhận buông xuôi thì khi nhớ lại cũng chỉ còn nỗi thống khổ vô hạn!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4

Đêm Bi Thương

Lôi Dận đắm chìm trong suy nghĩ bản thân. Trong tiềm thức, hắn không có chú ý đến Mạch Khê đương suy nghĩ điều gì. Tình cảm không chút nào che lấp, chỉ âu yếm cô gái nhỏ trong lòng. Giờ khắc này, ôm cô vào lòng, hắn mới chợt nhận ra cô thực sự nhỏ quá. Chỉ là một đứa trẻ mới mười tám tuổi. Mà hắn, đã mang đến cho cô cái gì?

Hắn không ngờ rằng sự lạnh lùng của hắn lại vô tình trở thành một con dao sắc nhọn, đâm nát cõi lòng vốn đã bị thương tổn của người kia.

Nước mắt, tràn ra trong ngực người đàn ông, thiêu đốt lí trí của hắn…

Bàn tay rộng lớn khẽ trấn an, vuốt ve bở vai mịn mềm bóng loáng của cô, môi nhẹ nhàng ma sát vầng trán thanh, theo mái tóc chậm rãi trượt xuống, tới vành tai, nhẹ nhàng di chuyển, sang gò má…

Đôi môi di chuyển trên da thịt, là mềm mại như vậy, như tơ lụa. Hắn nhẹ nhàng mà hôn qua gò má thơm ngọt, qua mí mắt ẩm ướt. Nhịp tim hắn chợt dồn dập lên khi chạm tới giọt nước mắt nóng hổi, sống mũi cao cao, chóp mũi xinh đẹp. Cảm nhận được rõ ràng hơi thở dịu nhẹ như hoa lan, đôi môi run run dụ hoặc, đầy ngọt ngào khiến hắn phải di chuyển xuống dưới…

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt, ngay tại khoảnh khắc hai đôi môi sắp chạm vào nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê chợt xoay mạnh sang một bên, đôi môi mỏng của Lôi Dận dừng trên gò má cô. Một mùi hương nước hoa nhàn nhạt quanh quẩn trong không khí.

Bầu không khí trong thư phòng trong thoáng chốc chợt trở nên kỳ lạ…

Lần đầu tiên…

Lôi Dận không hề cưỡng chế xoay gương mặt nhỏ nhắn của cô lại, chỉ là bản thân hắn bàng hoàng trong một khoảnh khắc, đôi mắt thâm trầm lẳng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ đầy vẻ kháng cự của cô. Bàn tay siết cằm cô đột nhiên nới ra, chậm rãi đứng dậy. Môi hắn giật giật, sự chua xót bắt đầu dâng lên trong lòng, lại không nói thêm gì nữa.

Hết thảy đều thật yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng kim giây trên đồng hồ tích tắc di chuyển…

Cuối cùng, bàn tay to rộng của người đàn ông dừng trên đỉnh đầu Mạch Khê, nhẹ vỗ về. Mạch Khê nghe được, hắn thở dài…

———————————

“Lôi tiên sinh, tất cả những kẻ đó đều đã chết vào ngày huyết tẩy năm ấy, xương cốt đều không còn lưu lại.”

“Tìm đời sau của bọn chúng!”

“Thuộc hạ của chúng ta đang tìm kiếm trên toàn thế giới, nhưng sẽ có chút khó khăn. Dù sao cũng đã nhiều năm rồi.”

“Cho dù người đã chết, tôi cũng muốn tìm cho ra. Xương cốt hóa thành tro, tôi cũng muốn biết chúng đã chôn ở đâu!”

https://thuviensach.vn

“Lôi tiên sinh, những người này…một trong bọn chúng, thực sự có khả năng là cha ruột của tiểu thư Mạch Khê?”

Người đàn ông đưa lưng về phía hắn chậm rãi xoay người, đôi mắt thâm trầm so với bầu trời sao ngoài cửa sổ càng thêm sâu hơn...

“Không sai!”

Phí Dạ giật mình. Chuyện tình năm đó hắn cũng có nghe sơ qua. Năm ấy, Huyết Xà phát hiện Bạc Tuyết có tư tình bên ngoài, giận tím mặt. Chẳng những đả thương Lôi tiên sinh, còn mệnh lệnh cho thuộc hạ của mình bắt đầu thực hiện luân bạo đối với Bạc Tuyết. Dựa theo số lượng Lôi Dận đưa ra, ước chừng hơn mười lăm người. Trái tim hắn không khỏi lạnh dần…

Một cảnh tượng như vậy Lôi tiên sinh tận mắt nhìn thấy, không khó tưởng tượng được đến cỡ nào là tàn nhẫn cùng không có nhân tính. Mỗi khi đối mặt với Mạch Khê, nhìn khuôn mặt tinh tế, nhỏ nhắn và xinh đẹp của cô, tâm hắn đều luôn đau đớn.

“Lôi tiên sinh, nếu đã rõ ràng điều này, vì sao còn để tiểu thư Mạch Khê tiếp tục hiểu lầm? Tiểu thư, cô ấy... gần như càng ngày càng trở nên tuyệt vọng.”

“Nói cho cô ấy biết cái gì?” Lôi Dận hỏi lại một câu, ngữ khí lạnh như băng đá...

“Để cho cô ấy biết bản thân chẳng qua là kết quả luân bạo của một đám cầm thú, hay là nói cho cô ấy biết để nhớ mãi không quên, mẹ cô ấy đã có bao nhiêu hạ tiện?”

“Lôi tiên sinh…”

https://thuviensach.vn

“Mạch Khê có tự tôn của cô ấy. Cho dù tìm được người này, tôi cũng tuyệt đối không cho phép hắn nói lung tung!” Sắc mặt Lôi Dận âm trầm vô cùng.

“Vâng, Lôi tiên sinh! Tôi sẽ làm theo mệnh lệnh của ngài.” Phí Dạ nhận mệnh, trong lòng lại thầm thở dài một hơi.

Vốn tưởng rằng, Lôi tiên sinh sẽ lặp lại hành vi của Huyết Xà để nói cho Mạch Khê. Nhưng là, hắn thế nhưng lại không hề nói cho Mạch Khê về quan hệ này ngay từ lần đầu tiên. Giờ khắc này, hắn thực sự muốn hiểu rõ người đàn ông này.

“Phí Dạ, gọi Hàn Á vào đây cho tôi!” Lôi Dận ngồi trên chiếc ghế làm bằng da thật, ánh mắt lạnh lẽo dị thường.

Phí Dạ giật mình...

“Lôi tiên sinh, Hàn Á cũng chỉ là rất quan tâm đến tiểu thư Mạch Khê mà mới..."

“Phí Dạ.” Lời hắn nói còn chưa xong đã bị Lôi Dận cắt ngang, khuôn mặt bình tĩnh hiện lên sự lạnh lẽo tàn khốc. “Cậu theo tôi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng ngồi trên vị trí Nghi trượng dưới một người trên vạn người, nên cũng rất rõ cái gì nên nói cái gì không nên nói! Cho dù chuyện không nên đã nói ra, cho dù là có ý tốt, cũng sẽ rước lấy phiền phức không cần thiết!”

“Nhưng mà Hàn Á đã ở Lôi gia nhiều năm như vậy…” Phí Dạ có chút chần chờ.

“Sự quan tâm nhỏ nhặt này chỉ có thể gây nên tai họa bất ngờ! Người ngu xuẩn nhất chính là... rốt cuộc không rõ muốn bán mạng thay ai!” Giọng điệu Lôi Dận lãnh đạm, nhưng lại lộ ra sự nguy hiểm nồng đậm.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ thở dài một hơi, đành phải lĩnh mệnh.

Đêm đen đã là chúa tể của mọi thứ.

Chỉ trong chốc lát, Phí Dạ đã dẫn quản gia Hàn Á bước vào. Vẻ mặt của ông có chút khẩn trương, nhất là sau khi nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Lôi Dận, chân tay càng thêm luống cuống.

“Hàn Á, ông ở Lôi gia nhiều năm như vậy, hẳn là hiểu được một quản gia cái gì nên nói, cái gì không nên nói!” Giọng nói của Phí Dạ cũng như Lôi Dận, lạnh lẽo như hàn băng, trầm thấp vang lên.

Ngón tay Hàn Á run nhè nhẹ…

“Tôi, tôi…” Trong lúc nhất thời, ông không biết nên giải thích như thế nào về hành động của bản thân.

Kỳ thực lúc ấy ông chỉ là rất lo lắng cho tiểu thư Mạch Khê mà thôi. Nhưng khi ông nhìn thấy tiểu thư Mạch Khê biết được sự thật, gương mặt càng lúc càng nhợt nhạt tuyệt vọng, mới ý thức được bản thân mình thực sự đã sai lầm!

Sự thật tuy rằng không thể che giấu, nhưng là ông không thể vô duyên vô cớ nói thẳng ra miệng như vậy. Ông không có con gái, từ khi nhìn thấy Mạch Khê, đã xem cô như con mình mà yêu thương che chở. Nhưng rằng ông đã quên, con gái rồi cũng sẽ lớn lên. Tâm tư của một cô gái mới lớn luôn mỏng manh, nhất là khi đối mặt với người đàn ông từng có quan hệ qua!

Mạch Khê cũng là phụ nữ, mà phụ nữ thì đều luôn giống nhau, đối với người đàn ông giữ lấy lần đầu tiên của mình đều có cảm giác không muốn xa rời. Ông đã quên đi điều ấy, cho nên mới không hề kiêng dè gì mà nói cho cô biết, đẩy cô gái nhỏ đến vực sâu của tuyệt vọng.

https://thuviensach.vn

“Phịch..." Ông quỳ gối trên mặt sàn, khuôn mặt đầy đau đớn: “Lôi tiên sinh, tôi…tôi biết tất cả đều là tôi đã sai, là tôi làm hại khiến tiểu thư Mạch Khê không vui như vậy. Tôi, tôi…”

Mặt Lôi Dận không một chút thay đổi, đáy mắt là sự lạnh lùng đến mức tận cùng!

“Lôi tiên sinh, xin ngài, cho tôi một cơ hội nữa. Tôi, tôi đã phục vụ ở Lôi gia nhiều năm như vậy, luôn luôn không để ra sai lầm gì. Tôi, tôi còn muốn hầu hạ tiểu thư Mạch Khê, còn muốn hầu hạ Lôi gia…” Hai tay Hàn Á run run, đau khổ cầu xin.

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế da lạnh lùng nhìn ông. Một lúc lâu sau đó...

“Có chút sai lầm này là không thể phạm phải. Một khi phạm vào, sẽ không có cơ hội quay lại!” Giọng nói của hắn lạnh băng như đôi mắt, “Vì ông đã phục vụ ở Lôi gia nhiều năm như vậy, tôi sẽ không muốn mạng của ông. Nhưng, ông cũng không thể ở lại Lôi gia!”

“Lôi tiên sinh, Lôi tiên sinh... xin ngài, để cho tôi ở lại đi. Tôi, tôi thật là vô tâm…” Hàn Á biết rõ Lôi Dận đây là ‘hạ thủ lưu tình’, không muốn lấy mạng của ông là đã có ơn rất lớn. Nhưng là, ông đã khắc sâu trong tim tình cảm với nơi này. Nếu phải rời khỏi đây, ông tình nguyện nhận lấy cái chết. “Lôi tiên sinh, tôi xin thề với ngài, về sau tôi sẽ không nói chuyện ngoài với tiểu thư Mạch Khê nữa. Xin ngài cho phép tôi tiếp tục chăm sóc tiểu thư Mạch Khê. Cô bé, cô bé ấy thực sự rất đáng thương…”

“Hàn Á!” Phí Dạ đột nhiên mở miệng, tuy rằng đây không phải là lời hắn muốn nói nhưng vẫn phải nói ra. “Về chuyện tiền bạc, Lôi tiên sinh sẽ không bạc đãi ông!”

“Ông muốn sống, thì hãy đi ngay lập tức. Lôi tiên sinh thực đã rất nhân từ rồi.”

https://thuviensach.vn

“Không, không, không. Tôi, tôi không muốn rời đi. Lôi tiên sinh, xin ngài…”

Lôi Dận im lặng, đáy mắt lướt qua một chút không kiên nhẫn…

Phí Dạ thấy thế, vừa muốn mở miệng lần nữa, lại bị những tiếng đập cửa dồn dập cắt ngang. Sau khi mở cửa thư phòng, lại nhìn thấy một người làm đang vô cùng sốt ruột. Nhìn bộ dạng hoảng hốt vội vã đó, hắn không khỏi quát lên, “Làm cái gì vội vàng như vậy? Chẳng lẽ không biết đây là thư phòng của Lôi tiên sinh hả?”

Người làm cúi đầu, đầy căng thẳng, “Vâng, thực xin lỗi, Phí Dạ tiên sinh. Tôi, tôi chỉ là thấy tiểu thư Mạch Khê có chút không ổn, mà tìm không thấy quản gia, đành phải…đành phải tìm đến Lôi tiên sinh…”

“Tiểu thư Mạch Khê cô ấy..."

“Khê nhi như thế nào?”

Phí Dạ chấn động, vừa mới nói được một nửa, đã thấy Lôi Dận sải bước nhanh đến đứng trước mặt người giúp việc, trong giọng nói không khó phát hiện sự lo lắng bên trong.

Người làm hoảng sợ. Đây là lần đầu nhìn gần Lôi tiên sinh như vậy. Tuy rằng hắn là chủ nhân của tòa thành này, nhưng làm kẻ dưới cũng chỉ có thể nhìn từ xa xa. Các cô đều biết, nam chủ nhân này có bao nhiêu là lạnh lùng cùng tàn nhẫn, nhưng sự anh tuấn của hắn vẫn khiến không biết bao nhiêu phụ nữ phải mơ mộng. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, hắn đối với tiểu thư Mạch Khê rất tốt. Các cô là kẻ dưới, cũng không khó phát hiện ra chủ nhân rất quan tâm tới tiểu thư Mạch Khê.

“Tiểu thư Mạch Khê luôn luôn ngồi trước đàn dương cầm, ngay cả bữa tối cũng không có ăn…Tôi thấy bộ dạng của tiểu thư rất tiều tụy…Á, Lôi tiên sinh..."

https://thuviensach.vn

Người làm còn chưa nói xong, sắc mặt Lôi Dận đã rất căng thẳng, vội vàng sải bước ra ngoài, để lại ba người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau trong thư phòng…

———————————

Trong tòa thành có nguyên một phòng âm nhạc. Bởi vậy, sau khi cô đến tòa thành, các loại nhạc cụ cần thiết đều đã có.

Phòng nhạc cụ tồn tại chẳng qua là bởi vì Mạch Khê thích. Cô có cảm thụ thiên phú đối với lần đầu tiên tiếp xúc với nhạc cụ, cũng có được cảm giác hòa hợp. Ngay ngày hôm sau, đã có phòng nhạc khí này.

Chẳng qua...

Ngoại trừ đàn dương cầm, phần lớn nhạc cụ bên trong Mạch Khê chưa dùng nhiều lắm. Cô thích thanh âm của đàn dương cầm, mềm mại như dòng nước chảy, lại như dạ lan ưu thương. Thanh âm lan tràn khắp căn phòng. Chỉ cần nghe, tâm tình của cô sẽ dễ chịu hơn một chút.

Bởi vậy, cô chỉ yêu thích đàn dương cầm. Sau khi Lôi Dận biết điều này, chẳng những sai người đến thiết kế bài trí thính phòng cho dương cầm, ngay cả cây dương cầm này cũng là mời nhà thiết kế dương cầm nổi tiếng đến để hoàn thành.

Trên thân đàn dương cầm, mỗi một bộ phận nhỏ đều được làm bằng vàng. Trên đó còn hai viên thạch anh lớn nhất trên thế giới, bên trong là 9000 viên thạch anh khác khảm nên. Từng dây trong bộ âm thanh của đàn được chế tác từ bốn đại sư diễn tấu đàn dương cầm nổi tiếng trên toàn thế giới. Ngoại trừ khung được làm bằng thép, tất cả đều được dùng thạch anh tốt nhất để chế tác thành, mang một vẻ ngoài óng ánh trong suốt.

Tuy rằng Mạch Khê không thích những thứ xa xỉ như thế này, nhưng cũng không thể kháng cự dụ hoặc của chiếc đàn dương cầm xinh đẹp kia.

https://thuviensach.vn

Mỗi khi đàn, âm sắc vang, rộng mà thanh.

Nhưng...

Giờ khắc này, không khí trong phòng dương cầm lại có sự bi thương nhàn nhạt lan khắp…

Bầu không khí vô danh này lưu chuyển bên trong, ngay cả Lôi Dận đứng ngoài phòng cũng có thể cảm nhận rõ ràng được. Hắn chợt dừng bước, ngẩn người ra, nhìn Mạch Khê đang ngồi trước đàn dương cầm, trong lúc nhất thời, hắn lại không dám bước tới.

Trước cây đàn dương cầm, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại nhợt nhạt như thế. Phía sau là cửa sổ sát đất. Ngoài cửa sổ, mặt trăng tròn vành vạnh tỏa ra quầng sáng vàng kim bàng bạc.

Màu sắc chân thật như vậy, nhưng mặt trăng trên cao lại hư ảo đến thế…giống như, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Mạch Khê ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng ngoài cửa, cánh môi như hoa lê lạnh nhạt hơi hơi nhếch lên, xinh đẹp như mộng như ảo. Nụ cười này chiếu vào trong mắt Lôi Dận, trong nhất thời, hắn có chút si dại…

“Tôi mới viết một ca khúc mới, có muốn nghe không?” Giọng nói của cô nhẹ nhàng, như đang thì thầm, hoặc như là đang hỏi hắn.

Nụ cười của cô mê hoặc Lôi Dận. Hắn giật mình một chút, bước đến...

“Khê nhi, em còn chưa ăn tối.” Tuy rằng hắn nói như vậy, bước chân thực đã thỏa hiệp.

“Để tôi tùy hứng một lần đi. Tôi rất muốn hát…” Ngón tay Mạch Khê nhẹ nhàng chạm vào phím đàn. Thanh âm như nước chảy mây trôi mềm

https://thuviensach.vn

hóa lòng Lôi Dận. Tiếng đàn của cô hoàn toàn vây giữ lấy trái tim chai sạn của hắn…

“Em hát, tôi nghe.” Hắn ngồi xuống đối diện đàn dương cầm, giọng nói dịu hòa đến dị thường.

Mạch Khê nở nụ cười...

Hắn chỉ nhìn thấy nụ cười của cô, mà không hề chú ý tới đáy mắt đã phủ một tầng sương mờ trong đó…

Tiếng đàn vang lên, thật cô độc. Thanh âm lắng lặng, thanh cao mà trong trẻo, như nước biếc trong chốn núi rừng, động lòng người; hoặc như là một cơn mưa phùn triền miên, mông lung tầm mắt người. Giờ khắc này, tâm Lôi Dận chưa bao giờ yên tĩnh được như vậy, yên tĩnh như khi chỉ có một người, trong bóng tối lại thấy được ánh sáng nhàn nhạt.

Hoặc như là, khi đã chịu đựng đớn đau tột cùng, lại cảm giác được ánh sáng rực rỡ cùng với khung cảnh dịu dàng chỉ còn yên tĩnh…

Tiếng hát của Mạch Khê hòa với tiếng đàn vang lên...

Trong thế giới của anh, chỉ có anh kiêu hãnh cùng rực sáng.

Em ở trong thế giới của anh, yên tĩnh như bóng đêm trầm mặc.

Đã có lúc,, em từng dùng hết thời gian mình có.

Dõi theo anh, hy vọng, rồi lại lạnh nhạt, vẫn dõi theo cho đến khi…

Em theo thời gian mà hóa thành bụi khói hư vô.

Trong bóng đêm cô độc cùng tịch liêu.

Hoặc sống, hoặc chết.

https://thuviensach.vn

Nhặt lên đóa hoa bách hợp duy nhất đã héo úa

Trong thế giới của anh

Có thấy được đóa hoa này không?

Xin hãy để đóa hoa cuối cùng này, tan thành tro bụi…

Tiếng đàn như sóng vỗ va đập vào lòng Lôi Dận. Nhất là giọng hát này như cào xé tim gan hắn. Theo bản năng, hắn nhắm mắt lại.

Lòng hắn không thể nào đối mặt được với bóng dáng như không còn một chút sự sống nào kia.

Là hắn sai lầm rồi sao?

Không, cho tới bây giờ, hắn, không bao giờ phạm sai lầm.

Tiếng ca dần dần dừng lại, tiếng đàn cuối cùng, trong một nốt cao cũng ngừng hẳn…

Lôi Dận dường như vẫn còn đắm chìm trong tiếng hát mềm mại của Mạch Khê, cho đến khi mở mắt ra, hắn mới ý thức được bầu không khí yên tĩnh quỷ dị!

Khác với loại yên tĩnh bình thường, chảy xuôi trong không khí là sự im lặng chết chóc, xuyên qua từng lỗ chân lông Lôi Dận. Hắn nhìn về phía đàn dương cầm, ngay sau đó, đột nhiên đứng dậy, vội vã bước nhanh tới...

“Khê nhi!” Cảnh tượng trước mắt khiến hắn hoảng sợ.

Máu, từng dòng từng dòng nhuốm trên phím đàn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê lẳng lặng tựa trên đó, lưỡi dao sắc bén vẫn còn đặt trên phím đàn. Mà cổ tay kia của cô, máu đang chảy ra không ngừng.

https://thuviensach.vn

Tim Lôi Dận như bị bóp nghẹt. “Khê nhi…” Giọng nói khàn khàn quanh quẩn trong phòng nhạc, hắn vòng tay ôm lấy cô, thô lỗ kéo cravat xuống, đè chặt cổ tay cô lại...

Cô…thế nhưng lại cắt cổ tay trước mặt hắn?

Chẳng lẽ... cô tình nguyện lựa chọn cách thức này mà trốn tránh hắn sao?

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5

Là Ai Cứu Ai?

Máu, rất nhanh nhiễm đỏ cravat Lôi Dận. Cảnh tượng cô đổ máu như chỉ mới vài ngày trước lại một lần nữa đập mạnh vào dây thần kinh của hắn!

“Người đâu! Người đâu!” Tiếng quát ra lệnh có sự lo sợ rất rõ ràng, cánh tay đang ôm lấy Mạch Khê run lên bần bật.

Nếu lần trước, tai nạn xe cộ kia coi như là ngoài ý muốn, hắn vẫn có thể khống chế được sự kinh hoàng của mình ở một mức độ nào đó. Nhưng lần này, Mạch Khê chủ động rạch tay, hắn không khó để cảm nhận được sự tuyệt vọng đã ăn sâu của cô.

Hắn sợ, mọi thứ mình làm!

Sống không thể yêu, chết cũng tan nát?

Bên ngoài phòng đàn dương cầm vang tới những tiếng bước chân vội vã. “Rầm..." Cửa phòng bị đẩy ra. Phí Dạ, Hàn Á, vệ sĩ cùng những người làm tất cả đều chạy tới, lập tức hoảng sợ tới kinh tâm động phách trước cảnh tượng trong phòng.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư Mạch Khê..." Tinh thần lẫn thể xác Hàn Á đều đã không thể chịu được, hai chân khuỵu xuống trên mặt sàn.

“Lập tức chuẩn bị xe!” Phí Dạ cũng không hề đoán được mọi chuyện sẽ như thế này, nhưng trong cơn hoảng loạn vẫn cố gắng giữ cảm xúc ổn định, lập tức ra lệnh ngay cho vệ sĩ bên cạnh.

Ngay cả hắn, đều không cảm giác thấy được ham muốn sống của Mạch Khê. Mà Lôi tiên sinh, dường như cũng…

_____

Xe lao trên con đường. Phí Dạ tự mình lái xe. Dọc đường, không biết đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, ngay cả xe của cảnh sát đuổi theo cũng không kịp.

Từng giây từng phút, Lôi Dận ôm chặt Mạch Khê, giữ lấy vết thương ở cổ tay cô.

“Lôi tiên sinh, phía trước có trạm kiểm soát!” Phí Dạ nhìn thoáng qua gương chiếu hậu. Trên gương mặt Lôi Dận bây giờ tràn đầy nỗi lo lắng cùng khủng hoảng, mà điều này chỉ khi đối mặt với Mạch Khê mới xuất hiện!

Sự khủng hoảng này bản thân hắn cũng đã gặp qua, chính là hôm tiểu thư Mạch Khê gặp tai nạn giao thông hôm đó. Chẳng qua, ngày hôm nay mọi thứ đã được bộc lộ toàn bộ.

“Bỏ qua, bỏ qua hết cho tôi!” Cả giọng nói cùng hành động của Lôi Dận đều bắt đầu điên cuồng hơn, thô bạo ra lệnh.

Phí Dạ gật đầu một cái, nhấn mạnh chân ga...

https://thuviensach.vn

“Khê nhi! Không cho phép nhắm mắt!” Người đàn ông vội vã gọi lớn, vang vọng quanh quẩn trên đỉnh đầu Mạch Khê. Hắn không thể nhìn cô mất đi! Không thể!

Cô gái nhỏ nằm trong vòng tay hắn yếu ớt như nước, tràn đầy thê lương và u buồn, gần như lúc nào cũng có thể mất đi. Ánh mắt của cô như một màn sương mù phủ lấp, dần dần mất đi tia sáng lưu ly quen thuộc vẫn luôn ánh lên như ngày thường. “Tôi nghe bác sĩ nói…ngày hôm đó là ông truyền máu cho tôi. Ngày hôm nay, như vậy, máu này trả lại cho ông…đủ không?”

“Khê nhi..." Giọng nói đau đớn của Lôi Dận như đã trải qua quá nhiều tang thương, như vượt qua ngàn năm xa cách mà truyền đến, nhưng vang bên tai cô lại rõ ràng đến thế sao. “Muốn trả lại tôi, em phải sống tốt!”

Bên môi Mạch Khê hiện lên ý cười như có như không, như một đám mây nhẹ nhàng trôi về phía chân trời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã tái nhợt kia nở rộ.

Cô cố hết sức nhấc môi lên, “Tôi mệt lắm. Nếu như vậy còn…còn không thể, vậy kiếp sau đi…”

“Khê nhi…” Ngực Lôi Dận truyền đến từng đợt nhức nhối, linh hồn phảng phất theo đó mà trào ra vô số cảm xúc. Có yêu say đắm, có đau khổ nhớ nhung, lại có mê man oán hận, lại không thể cam lòng…

“Không được trách cứ bác Hàn Á…Ông ấy, chỉ là tốt với tôi.” Ánh mắt cô càng thêm trong suốt, như một tấm thủy tinh rạn vỡ, dần dần mất đi toàn bộ ánh sáng. “Trong lòng tôi, bác Hàn Á giống như người cha…”

“Tôi đồng ý với em! Hàn Á tiếp tục ở lại tòa thành, tiếp tục chăm sóc em!” Nỗi đau như nghiêng trời lệch đất này thổi quét vào tim hắn. Một khắc này đây, nếu Mạch Khê muốn mạng của hắn, hắn không một chút do dự cho cô!

https://thuviensach.vn

Hắn đau đớn, mà cũng là oán hận!

Hắn chỉ thầm muốn giữ cô ở bên cạnh, mãi mãi như vậy…

“Tôi…trông bây giờ, nhất định là buồn lắm…” Mạch Khê vô lực nâng cánh tay không chảy máu lên, ngón tay tinh tế buồn đau vuốt nhẹ trên ngũ quan như điêu khắc của hắn. Lần đầu tiên, cô chạm vào hắn gần gũi đến như vậy…Nếu kiếp sau còn có thể gặp lại, cô tình nguyện, không muốn thống khổ như vậy nữa. Vậy nên phải nhớ kỹ gương mặt này của hắn. Từng đường nét quyến luyến ở đầu ngón tay cô. Hy vọng, hy vọng cô sẽ không quên được xúc cảm cùng độ ấm nơi đây…

“Để tôi đi. Sống cũng được, mà chết cũng không sao nữa rồi…Lôi Dận, tôi muốn được giải thoát.” Cô khép hai mắt lại, giọng nói nhẹ nhàng buông rơi.

Mọi thứ còn lại sao chỉ là quyến luyến…Nước mắt không hề được báo trước, một giọt lăn xuống gò má.

Yêu hận này, tràn ra cùng một lúc, chảy tới môi cô.

Giọng nói đó khiến lòng Lôi Dận chịu một cơn đau không gì tưởng tượng nữa. Một tay giữ thật chặt miệng vết thương cô, tay kia không chút do dự cầm bàn tay ngọc thon thon còn lại. Trên khuôn mặt là sự thống khổ sâu nhất trên đời này. Hắn không nói điều gì nữa, tim như bị dao cắt…

Trước kính chiếu hậu, Phí Dạ nhìn thấy cảnh tượng này, cổ họng hắn nghẹn lại. Cố gắng hít sâu một hơi, lại nhấn mạnh thêm chân ga…

———————————

Bệnh viện, trở nên thật hỗn loạn…

https://thuviensach.vn

Khi Lôi Dận ôm Mạch Khê ào vào phòng cấp cứu, các bác sĩ trực ban đều giật nảy lên, tim một lần nữa lại vọt thẳng tới cổ họng.

“Bác sĩ…Bác sĩ đâu? Bác sĩ ở đâu, ra hết đây cho ta!” Lôi Dận như thể điên rồi, hoảng loạn xông vào bên trong.

Những y tá bên cạnh sợ hãi, vội vàng khuyên can. “Lôi tiên sinh, nơi này là bệnh viện…xin ngài bình tĩnh một chút..."

“Bác sĩ! Đây là bệnh viện gì? Khốn kiếp, cút hết ra đây cho ta!” Lôi Dận đẩy mạnh y tá mới khuyên can sang một bên, ánh mắt như một con thú dữ tóm lấy một người bác sĩ gần đó...

“Lại đây cho ta! Cứu cô ấy! Nhanh lên!” Ngay sau đó, nhằm hai bác sĩ ở phía ngoài...

“Còn có các ngươi, đều vào đây cấp cứu cho cô ấy! Nhanh lên!”

Vẻ mặt các bác sĩ đều trở nên nghiêm trọng, không một ai dám chậm trễ nửa phút. Cô gái này mới xảy ra tai nạn xe cộ mấy tuần trước, lần cấp cứu phẫu thuật kia như thể đi lên pháp trường. Còn lần này thì như thế nào?

Tất cả các bác sĩ đều ào ào tới...

“Lôi tiên sinh…”

“Cút hết vào đó cho ta! Cứu người! Cứu người!” Tiếng quát điên cuồng của Lôi Dận vang vọng vào trong phòng cấp cứu, tựa như một con sói đầu đàn bị thương nặng, toàn thân đều toát ra hơi thở lo lắng đến khủng hoảng.

“Lôi tiên sinh..." Phí Dạ cùng quản gia bước vội tới, giữ chặt lấy Lôi Dận. “Ngài bình tĩnh, các bác sĩ đều đã bắt đầu tiến hành cấp cứu…”

“Lôi tiên sinh, ngài không nên gấp gáp, các bác sĩ đang nỗ lực cứu chữa. Ngài phải bình tĩnh một chút…” Nhóm y tá cũng kinh hãi, run run khuyên

https://thuviensach.vn

bảo.

Các cô thực sự rất sợ người đàn ông này. Lúc này đây, tuy hắn không hề đem cái chết ra uy hiếp, nhưng lần này so với lần trước có vẻ như nghiêm trọng hơn. Nếu thực sự không thể cứu sống được, cả bệnh viện này…

“Lôi tiên sinh, yên tâm…” Phí Dạ cũng mệt mỏi thở hổn hển, giữ chặt Lôi Dận lại. Hắn biết, lần này Lôi tiên sinh thực sự đã mất đi lý trí. Hắn phải kiềm chế người đàn ông này, bằng không rất khó tưởng tượng nếu có bất cứ biến cố gì xảy ra, Lôi tiên sinh còn có thể làm chuyện gì khủng khiếp hơn nữa.

Lôi Dận đẩy Phí Dạ ra, hai tay chống lên tường, hô hấp dồn dập, lại chằm chằm nhìn cánh cửa lớn của phòng cấp cứu. Hắn siết chặt nắm đấm, đấm thẳng vào cửa sổ sát đất gần đó. Tiếng thủy tinh vỡ ào ào trả lời, các đốt ngón tay đều bắt đầu ứa máu…

“Lôi tiên sinh?” Phí Dạ kinh hãi, lập tức quay đầu quát lớn, “Y tá! Y tá, lại đây băng bó một chút!”

Tim các y tá gần như muốn rơi ra ngoài, lập tức bước tới. “Lôi tiên sinh, miệng vết thương của ngài..."

“Cút! Cút hết cho ta!” Lôi Dận thô lỗ vung tay lên. Giờ khắc này, hắn không hề phát hiện các đốt ngón tay đang đau đớn. Một lòng chỉ nghĩ đến Mạch Khê đang trong phòng cấp cứu. Nghĩ đến lúc trên xe, gương mặt cô trắng bệch, tim hắn như bị xé nát. Cùng lúc đó, lồng ngực trào nên cảm giác phẫn nộ, tuyệt vọng cùng thất bại chưa từng có, theo thời gian tăng lên, quyện lẫn cùng một chỗ, khiến hắn phải luống cuống, bất an.

“Lôi Dận!” Đúng lúc này, một giọng nói phẫn nộ vang lên trong hàng lang. Ngay sau đó, một bóng dáng cao lớn anh tuấn lao tới, lại tràn ngập không khí nguy hiểm, một tay túm lấy cổ áo Lôi Dận, một tay giơ nắm đấm lên...

https://thuviensach.vn

“Lần thứ hai! Đây là lần thứ hai! Có phải cậu bức Mạch Khê đến chỗ chết hay không? Khốn kiếp..." Giọng nói của người thanh niên mới tới cũng cuồng loạn, nhìn thấy Lôi Dận ngã xuống đất vẫn chưa hết điên loạn, lại một lần nữa kéo áo hắn, vung thêm một nắm đấm nữa.

“Thiếu gia Thiên Luật?” Phí Dạ, Hàn Á cùng những vệ sĩ khác đều ngẩn ra. Ngay sau đó, Phí Dạ mới có phản ứng lại, lập tức bước nhanh tới giữ chặt lấy Nhiếp Thiên Luật...

“Thiên Luật, cậu bình tĩnh một chút! Mạch Khê còn đang cấp cứu..."

“Bình tĩnh? Mạch Khê lần thứ hai nằm trong phòng cấp cứu, anh bảo tôi phải bình tĩnh như thế nào? Tôi thật muốn hỏi người đàn ông này, hắn còn nghĩ ra cách gì tra tấn Mạch Khê nữa?” Bàn tay to lớn của Nhiếp Thiên Luật vẫn túm chặt lấy cổ áo Lôi Dận, tựa hồ không một chút gì để ý tới quan hệ bề trên cùng bề dưới giữa cả hai. Ánh mắt xa cách cũng trở lên lạnh lẽo sắc bén...

“Cậu nói cho tôi biết! Lôi Dận, Mạch Khê chỉ là một đứa trẻ! Một cô bé mới mười tám tuổi! Cô gái ở tuổi này không nên hết lần này đến lần khác nằm trong phòng cấp cứu! Cậu đang chăm sóc cô bé sao? Đây là giết cô ấy!” Một câu cuối cùng, anh gần như rống lên. Cùng lúc đó, nắm tay siết nhanh lại, một lần nữa vung thẳng tới trên mặt Lôi Dận…

Lôi Dận một chút phòng thủ cũng không có. Sau mấy cú đấm trúng của Nhiếp Thiên Luật, cuối cùng khóe môi hắn cũng rách toạc ở một quyền cuối cùng. Máu theo khóe môi chảy xuống. Thân mình cao lớn của hắn hơi lảo đảo, rồi đột nhiên ngã ngồi xuống dưới đất. Ngay cả động tác nâng tay lau đi vết máu nơi khóe môi cũng không có…

“Thiên Luật!” Phí Dạ thấy thế, tự nhiên không đành lòng. Hắn vươn tay, chặn ngang lại, đẩy Nhiếp Thiên Luật vào tường, ngữ khí trầm thấp lại lộ ra sự nghiêm trọng, có khuyên can cùng cảnh cáo...

https://thuviensach.vn

“Không được ầm ĩ nữa!”

Có thể nhìn thấy được, hắn đang kiềm chế lửa giận.

Nhiếp Thiên Luật gạt mạnh cánh tay Phí Dạ ra. Tuy rằng, anh không bằng hai người đàn ông này luyện võ công ngay từ thuở thiếu niên, nhưng thân thủ của anh cũng không hề giống người thường. Dù sao, mẹ của anh cũng là người nhà họ Lôi!

“Phí Dạ, những lời này anh phải nói cho gã đàn ông đáng chết này nghe! Từ sau khi Mạch Khê mười tám tuổi, cô ấy có cái gì? Mỗi ngày đều phải cố gắng vượt qua bằng hoảng sợ cùng lo lắng. Cô ấy luôn gọi người này bằng cha nuôi, nhưng là hắn ta đã làm những gì đối với Mạch Khê?”

Nhiếp Thiên Luật đẩy Phí Dạ ra, tiến tới tóm Lôi Dận đứng lên, giọng nói lạnh lẽo như băng đá quất thẳng vào người đối diện...

“Cậu chỉ giống như cầm thú, cướp đi trinh tiết của Mạch Khê. Lại càng giống cầm thú buộc cô ấy mang thai con của cậu. Bây giờ, lại khiến cô ấy cắt cổ tay tự sát? Lôi Dận, cậu còn có phải là người không? Cô ấy là Mạch Khê, không phải là Bạc Tuyết, cậu không cần phải hết lần này đến lần khác bức cô ấy tới đường cùng! Chẳng lẽ, cậu cũng muốn nhìn cô ấy giống như Bạc Tuyết, hoàn toàn nhắm mắt lại trước mặt cậu mới cảm thấy dễ chịu hả?”

“Thiên Luật, không cần nói nữa. Lôi tiên sinh cũng không đoán được tiểu thư Mạch Khê lại làm như vậy..."

“Phí Dạ, cuộc sống của Mạch Khê như thế nào, tôi nghĩ anh còn hiểu hơn cả tôi? Hắn ta không dự đoán được? Tốt, bây giờ tôi hỏi anh, Mạch Khê làm sao có thể trở thành như thế này? Nếu lần trước là ngoài ý muốn, như vậy lần này thì thế nào? Chẳng lẽ cũng là ngoài ý muốn cắt cổ tay?” Nhiếp Thiên Luật nhìn Phí Dạ, điên cuồng quát lớn.

https://thuviensach.vn

“Điều này..." Phí Dạ nhất thời nghẹn lời.

“Ngay cả anh cũng không nói ra được?” Nhiếp Thiên Luật cười lạnh, lại nhìn về phía Lôi Dận, giọng nói chưa bao giờ lạnh lẽo đến như vậy, nhìn hắn chằm chằm...

“Nếu cậu thật sự gấp rút đến như vậy, thì người cháu đây khẩn cầu cậu, Lôi tiên sinh cao cao tại thượng ạ, xin cậu nâng bàn tay cao quý buông tha cho Mạch Khê. Cậu đúng là đã cho cô ấy vật chất đầy đủ, đáng tiếc, chỉ để tinh thần lẫn thể xác cô ấy phải sống trong một cái nhà giam. Cuộc sống như vậy, có khác gì một cái xác không hồn, sống không bằng chết thì chỉ còn cách giải thoát như thế này mà thôi!”

Lời anh nói như là thiết chùy, từng cú từng cú đập vào trong lòng Lôi Dận, bên tai hắn vẫn văng vẳng tiếng nói vô lực yếu ớt của Mạch Khê lúc còn trên xe...

“Để tôi đi. Sống cũng được, mà chết cũng không sao nữa rồi…Lôi Dận, tôi muốn được giải thoát.”

Hai giọng nói như hai thanh kiếm sắc bén cắt vào thần kinh Lôi Dận. Bàn tay rộng lớn của hắn cào vào mái tóc đen sẫm, hai chân mày càng nhíu chặt vào nhau. Bản thân hắn giờ đây đã chìm sâu vào cảm giác thất bại quá lớn.

“Thiên Luật, đủ rồi! Mọi chuyện xảy ra đến mức này không phải là chuyện chúng ta có thể khống chế được!” Phí Dạ bước tới kéo Nhiếp Thiên Luật, bình tĩnh nhìn anh. Tâm tình hắn bây giờ cũng khẩn trương lắm rồi. Phí Dạ hít sâu một hơi, “Hiện tại tiểu thư Mạch Khê vẫn còn đang cấp cứu. Bây giờ việc chúng ta làm chỉ có thể chờ đợi.”

“Phí Dạ…” Lôi Dận ngoài ý muốn mở miệng, giọng nói cùng ánh mắt giống hệt nhau, đều lộ ra tử khí nặng nề mỏi mệt, “Thiên Luật nói rất đúng, là tôi hại Mạch Khê…”

https://thuviensach.vn

Một câu này, không những một mình Phí Dạ thảng thốt, mà quản gia cũng những vệ sĩ khác cũng thế. Nhiếp Thiên Luật theo bản năng buông lỏng tay ra, Lôi Dận ngã ngồi trên ghế dài. Lôi Dận, hình tượng cao cao tại thượng vốn có của ngày xưa, trong chốc lát đã suy sụp đến mức đó. Nếu có người ngoài nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không tin, gã đàn ông có vẻ mặt cô đơn chật vật như thế này chẳng phải là người một tay che trời, là nhân vật truyền kỳ trong hai giới hắc bạch.

Trên người hắn, âu phục cao cấp, áo sơ mi nhàu nhĩ, hỗn độn vô cùng sau hành động của Nhiếp Thiên Luật, giống hệt như vẻ mặt và đáy mắt của hắn bây giờ. Nét sững sờ trên gương mặt ấy, không khỏi khiến người ta đau lòng.

“Lôi tiên sinh…” Phí Dạ bước tới, cũng không biết nên nói cái gì.

Hắn biết rõ người đàn ông Lôi Dận này, luôn luôn cứng như sắt như thép. Mạnh mẽ như hắn, làm sao có thể cúi đầu nhận sai một lần? Sự thỏa hiệp lần này tuy rằng có lẽ là ngoài ý muốn, nhưng có thể dễ dàng nhận ra đó là xuất phát từ nội tâm của hắn... là nỗi tuyệt vọng quá dữ dội…

Bắt đầu từ khi nào thì, Lôi tiên sinh lại biến thành bộ dạng như vậy?

Lôi Dận hơi hơi khoát tay, ý bảo Phí Dạ không cần nói gì nữa. Hắn chỉ muốn im lặng chờ đợi cô gái nhỏ đương nằm trong căn phòng kia có thể quay về như trước kia hay không. Hắn chỉ muốn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ấy của cô, lúc cứng đầu, lúc thì bất mãn…

Hắn, rất muốn nghe cô nhỏ nhẹ gọi hắn một tiếng... Lôi Dận…

Hành lang hoàn toàn yên tĩnh, ai cũng không lên tiếng nữa. Nhiếp Thiên Luật cũng suy sụp ngồi sang một bên. Phí Dạ mệt mỏi châm một điếu thuốc. Lôi Dận chìm vào trong suy nghĩ. Ba người đàn ông xuất sắc đến thế, trong nhất thời lại lâm vào trầm mặc. Quản gia Hàn Á cùng những người vệ sĩ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh…

https://thuviensach.vn

Cho đến khi...

Những tiếng bước chân dồn dập đánh tan sự yên tĩnh vốn có ở hành lang…

Vài người đàn ông mặc cảnh phục xuất hiện trước mặt bọn họ. Xem ra, là người của sở cảnh sát.

Phí Dạ cùng vài gã vệ sĩ bước tới, ngăn cản lại...

“Chuyện gì?”

Đi đầu là một gã cảnh sát tuổi đời còn khá trẻ, nhưng bộ dạng cũng rất nghiêm túc. Chẳng qua, khi nhìn thấy Phí Dạ, y biểu lộ hoàn toàn ra sự khinh thường, không bỏ sót chút nào. Y chỉ liếc mắt nhìn Phí Dạ một cái, sau đó lia mắt nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế dài cách đó không xa...

“Đây là Lôi tiên sinh? Vừa rồi chúng tôi vừa nhận được thông tin về sự cố tai nạn giao thông ở chốt kiểm soát. Xe anh chạy vượt quá tốc độ cho phép, không những khiến vài cảnh sát bị thương mà còn liên lụy tới hai người qua đường. Mời đến cảnh cục làm việc, cảm ơn hợp tác!”

“Nhân tiện, xe của cảnh sát cũng va chạm với xe người của anh. Nếu Lôi tiên sinh đây có tiện, xin mời theo chúng tôi về đồn.”

Thực ra nếu không nhìn qua ảnh chụp, y thực sự không nhận ra người đàn ông kia chính xác là Lôi Dận. Cảnh tượng hôm nay được nhìn thấy thực khiến y chấn động. Đay chính là người cao cao tại thượng, là người đàn ông hô mưa gọi gió ở hai giới hắc bạch sao? Bộ dáng suy sụp như vậy, thấy thế nào cũng không nghĩ tới được, chỉ là diện mạo vẫn còn anh tuấn như trước.

https://thuviensach.vn

Bởi vì y vừa bắt đầu nhận chức cảnh sát trưởng ở đây, nên trong một thời gian ngắn trước đó cũng đã xem qua tư liệu của một vài nhân vật đứng đầu ở đây. Hắn biết lai lịch của Lôi Dận này không hề nhỏ. Tổ chức xã hội đen của hắn có thể cùng ăn, cùng buôn bán với Mafia. Là một trong mười 'cường đại tài lộc' khắp toàn cầu. Thuế hàng năm nộp lên dư sức để khiến chính phủ phải khen tặng.

Y biết người này không thể chọc vào, nhưng y là cảnh sát trưởng. Cảnh sát trưởng tiền nhiệm chỉ mới châm ngòi, nhưng không thể dự đoán được ngòi lửa thứ nhất lại đốt tới trên người Lôi Dận này. Sau khi nhận được vụ án, trong cảnh cục, tất cả các cảnh sát lâu năm đều ấp a ấp úng, y đành phải tự mình điều tra án tử này. Tuy rằng không lớn, nhưng nếu có thể làm được việc gì đó cũng có thể khiến mọi người tin phục y.

Bởi vậy, ngòi nổ thứ nhất này, y châm cũng phải châm, không muốn cũng phải dây vào!

Lôi Dận ngồi trên ghế dài không hề lên tiếng trả lời, thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng lên một chút, hoàn toàn không để nhóm người này vào mắt.

"Anh..." Cảnh sát trưởng trẻ tuổi vừa thấy, lửa giận lập tức bùng lên. Lôi Dận này cũng thật quá quắt, không hề cho y mặt mũi gì?

Nói như thế nào đi chăng nữa thì y cũng là cảnh sát trưởng, người bên ngoài muốn nịnh bợ y còn không thiếu đâu. Ngược lại tên này, thế nhưng lại hoàn toàn không để ý đến hắn.

"Xin hỏi anh là..." Phí Dạ thật ra nhìn thấy dáng vẻ kia, trầm thấp lên tiếng.

Viên cảnh sát bên cạnh lập tức trả lời: "Vị này là cảnh sát trưởng mới của chúng tôi, Henry."

https://thuviensach.vn

Phí Dạ nhẹ nhàng cười, vươn tay tới...

“Thì ra là ngài Henry, rất vui được biết anh!”

Cảnh sát trưởng Henry khinh miệt liếc mắt nhìn Phí Dạ một cái, không hề bắt tay, ngược lại còn châm biếm nói, “Loại đầu gấu như các người khi nào thì học được phép tắc? Nếu tôi đoán không sai, đây chính là Phí Dạ?”

“Làm càn! Chỉ là một cảnh sát trưởng nho nhỏ dám nói chuyện với Phí Dạ tiên sinh như vậy. Muốn chết..."

“Lui ra, không được vô lễ!” Phí Dạ khẽ quát một tiếng. Bây giờ bớt được chuyện nào hay chuyện đấy, dù sao hắn cũng không muốn Lôi tiên sinh phiền toái thêm điều gì.

Đám vệ sĩ nghẹn miệng, nghe lệnh thối lui đến đằng sau, lại dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm tên cảnh sát trưởng. Muốn chết rồi chắc, dám nói tổ chức “Ảnh” của bọn họ là đám đầu gấu?

Nếu không phải lo lắng đến cảm xúc đương sa sút của Lôi tiên sinh, bọn họ đã sớm lôi súng ra bắn chết tên này!

Ánh mắt Phí Dạ di chuyển trên người tay cảnh sát trưởng, nụ cười bên môi vẫn nhàn nhạt như cũ. Hắn thu hồi bàn tay mình lại. “Đúng là tôi. Lời vừa nãy của cảnh sát trưởng tôi cũng nghe được, nhưng thực đáng tiếc rằng, trước mắt Lôi tiên sinh không có thời gian để xử lý việc này, mong ngài Henry đây có thể thư thả cho vài giờ, như thế nào?”

“Bớt nói chuyện nhảm nhí đi. Cầm đầu các người chính là Lôi Dận, không phải là Phí Dạ. Chuyện này chỉ có thể để Lôi Dận tự mình xử lý!” Cảnh sát trưởng Henry không chút cảm kích nào nói tiếp, thái độ ác liệt đến vô cùng.

https://thuviensach.vn

“Muốn tìm chết phải không?” Một gã vệ sĩ phía sau không thể nhịn được nữa, đột nhiên rút súng ra, trực tiếp chĩa thẳng vào đầu tay cảnh sát trưởng.

Y bàng hoàng...

“Ngươi, các ngươi dám công khai giết người? Bây giờ là xã hội có luật pháp, không phải địa bàn của lũ đầu gấu!”

“Làm càn, không được phép vô lễ với cảnh sát trưởng!” Lại một lần nữa, Phí Dạ quay đầu ra phía sau, theo bản năng nhìn thoáng qua Lôi Dận. Hắn vẫn giữ nguyên sự trầm mặc, một chút cũng không quan tâm tới chuyện bên này đang xảy ra như thế nào.

“Nhưng là hắn rất..."

“Lui ra!” Phí Dạ một tiếng ra lệnh. “Còn nữa, thu súng lại. Đây là bệnh viện, để người ngoài nhìn thấy thì còn ra thể thống gì?”

“Vâng.” Gã vệ sĩ vừa rút súng ra bất bình liếc mắt nhìn tay cảnh sát trưởng, thu súng lại.

“Phí Dạ tiên sinh, mong muốn của tôi rất đơn giản, chính là để Lôi Dận tự mình ra mặt mà xử lý chuyện này. Dù sao đây là vấn đề liên quan tới mạng người, tôi là cảnh sát trưởng, không thể ngồi yên mà nhìn được.” Henry hắng hắng giọng, thân mình hơi cử động một chút, cột sống đã rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Ngài Henry, Lôi tiên sinh của chúng tôi đang..."

“Phí Dạ..." Cách đó không xa, giọng nói của Lôi Dận vang lên. Trầm thấp, nhàn nhạt, như biểu tình trên khuôn mặt hắn bây giờ.

“Cần thì đưa tiền cho bọn họ.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, Lôi tiên sinh.” Phí Dạ hơi hơi nghiêng mình, duỗi tay ra: “Ngài Henry, xin mời đi bên này!”

Henry nghênh ngang bước tới, trực tiếp đứng trước mặt Lôi Dận...

“Lôi Dận tiên sinh, nói vậy anh hẳn cũng đã nghe những lời tôi vừa nói qua. Người nhà của nạn nhân đều kiện cáo lên cảnh cục, mà giao thông cũng thuộc về phạm vi xử lý của chúng tôi. Là người ngành luật pháp, tôi quyết không thể ngồi yên mà không..."

“Phí Dạ.” Lôi Dận không hề nghe thấy, không đợi tên cảnh sát trưởng nói xong đã cắt ngang.

Phí Dạ bước tới. “Lôi tiên sinh, xin phân phó.”

“Cậu đi cảnh cục xử lý một chút. Nên bồi thường tiền thì bồi thường tiền. Nên an ủi thì an ủi. Tóm lại, không được bạc đãi gia đình của người bị thương. Đi đi.” Lôi Dận đưa tay xoa xoa mi tâm. Thật hiển nhiên, bây giờ hắn không muốn có bất luận kẻ nào quấy rầy.

“Vâng, Lôi tiên sinh.” Phí Dạ nhận mệnh, nhìn về phía cảnh sát trưởng, “Ngài Henry, tôi sẽ theo anh về cảnh cục, mời đi.”

Sắc mặt cảnh sát trưởng Henry trở nên rất khó coi. Thật rõ ràng, bộ dáng hững hờ của Lôi Dận châm lên lửa giận trong lòng y. Y lạnh lùng nhìn Lôi Dận, không hề muốn rời đi...

“Lôi tiên sinh, chuyện này do anh gây ra, chỉ phái một thuộc hạ đến xử lý sao? Anh không xem sở cảnh sát này ra gì à?”

“Cảnh sát trưởng…” Vài viên cảnh sát lâu năm phía sau, thấy thế đều khẩn trương đến mức chảy ra mồ hôi lạnh.

https://thuviensach.vn

“Ngài Henry, chuyện này tôi biết được hết sức rõ ràng. Người lái xe chính là tôi, không nên đẩy chuyện này đến đường cùng. Cho người khác một con đường, đồng thời cũng cho bản thân mình một con đường sống!” Sắc mặt Phí Dạ cũng trở nên âm trầm hơn.

“Đường sống? Tôi cho các người đường sống? Thực sự là buồn cười!” Henry cười lạnh đầy vẻ châm chọc. “Tôi là cảnh sát trưởng ở đây, các người cho rằng cảnh sát trưởng có thể làm gì? Đừng cho là tôi không biết các người định làm giao dịch sau lưng gì. Một khi đã có chứng cứ, tôi nhất định sẽ lật tung hang ổ này lên!”

Ánh mắt Phí Dạ trầm xuống, không đợi hắn mở miệng, đã thấy Lôi Dận chậm rãi đứng dậy. Dáng người cao lớn tuy rằng lộ rõ sự tiều tụy cùng mệt mỏi, nhưng khi đối mặt với Henry, tất cả chợt trở thành lạnh lẽo...

“Là người mới tới?” Hắn thong thả nói một câu. Tuy rằng giọng điệu rất nhẹ rất nhẹ, nhưng người hiểu biết hắn đều rõ ràng rằng, đây là lúc nguy hiểm thực sự bắt đầu…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6

Bầu Không Khí Gấp Rút

Tim Henry run rẩy một chút theo giọng nói trầm thấp này. Hắn không đoán được người đàn ông này lại đột nhiên mở miệng, đành phải chống lại đôi mắt xanh lục lạnh lùng đầy chết chóc kia. Trong thoáng chốc, mồ hôi lạnh sau lưng như một con sâu, chậm rãi chảy xuống…

Trong nhất thời, y không biết nên nói cái gì. Miệng hơi há há ra, á khẩu không trả lời được. Thì ra, truyền thuyết chưa hẳn là không có sự thật gì. Người vừa gặp qua Lôi Dận, ấn tượng đầu tiên đều là “lạnh”. Mà hoàn toàn chính xác như thế. Vừa mới nhìn thấy bộ dạng suy sút của hắn ngồi trên ghế dài kia thì vẫn không cảm thấy gì. Giờ khắc này, Henry không khó để phát hiện quyền uy tuyệt đối của người đàn ông này cùng khí chất vương giả của hắn.

Nhìn thấy cảnh sát trưởng không nói lời nào, viên cảnh sát phía sau lập tức bước tới, cười làm lành nói, “Lôi tiên sinh, vị này chính là cảnh sát trưởng mới của chúng tôi, mong ngài không cần để ý. Như vậy đi, nếu Lôi tiên sinh đã lên tiếng để Phí Dạ tiên sinh đến cảnh cục để xử lý, chúng tôi sẽ quay về, không tiện quấy rầy..."

https://thuviensach.vn

“Cậu đang nói cái quái quỷ gì đấy?” Bấy giờ Henry mới phản ứng lại, quay đầu quát lớn cấp dưới. “Cậu chỉ là một cảnh sát nho nhỏ thôi. Tôi còn ở nơi này, không cần cậu dùng vẻ cảnh sát trưởng quyết định dùm tôi!”

“Cảnh sát trưởng, tôi..."

“Cậu lui ra cho tôi, nơi này không đến phiên cậu nói chuyện.” Khuôn mặt Henry mất hứng vô cùng.

Viên cảnh sát nghẹn lời, thối lui đến một bên. Không còn cách nào khác, vị cảnh sát trưởng này là cháu ruột của Thống đốc bang. Có lẽ nhờ mối quan hệ này mới có thể cả vú lấp miệng em như vậy, không để bất kỳ ai vào mắt.

Cảnh sát trưởng Henry hắng hắng giọng, cưỡng ép ý sợ hãi đang dần xuất hiện mà nhìn về phía Lôi Dận...

“Lôi Dận tiên sinh, con người tôi nói chuyện lúc nào cũng trực tiếp. Anh không thể không có bất kỳ hành động nào với người nhà của nạn nhân! Lần này tôi trực tiếp tới đây để thi hành nhiệm vụ này, anh phải đi với tôi. Bằng không, tôi...”

Lôi Dận nhìn chằm chằm y, sự lãnh lẽo như băng đá trong mắt càng lúc càng dữ dội, giống như một viên đá quý rơi xuống vết nứt của những tảng băng ở bắc cực, khiến người ta hít thở không thông bởi ý lạnh đang tràn ngập. Hắn sau một lúc lâu không nói chuyện, tiếp theo đó, như đang cố gắng ẩn nhẫn điều gì đó, âm thầm hít sâu một hơi mới lãnh đạm nói tiếp...

“Là ngài Henry?” Hắn nhìn thoáng qua đèn trên phòng cấp cứu. “Con gái của tôi vẫn còn đang cấp cứu, chỉ cần biết con bé không có việc gì, tôi sẽ lập tức đến cảnh cục xử lý. Bây giờ, thì tôi không thể rời đi.”

Không khó để nghe ra, hắn đang tận lực đè thấp giọng nói xuống, để lại một con đường sống. Đáng tiếc...

https://thuviensach.vn

Gợn sóng trong ánh mắt đã hoàn toàn biến mất. Người thức thời đều có thể cảm nhận được sát ý.

“Không được!” Giọng điệu của cảnh sát trưởng Henry chợt trở nên cường ngạnh hơn. Giọng nhân nhượng của Lôi Dận khiến tâm tình hắn sảng khoái vô cùng. Thừa dịp này, hắn vừa vặn muốn đập nát nhuệ khí của gã đàn ông này. Chỉ là một tên cầm đầu băng nhóm xã hội đen mà thôi, còn dám công khai đối kháng với cảnh sát? Mượn gan trời hắn cũng không dám. Chống người thi hành công vụ là một tội lớn!

“Lôi Dận tiên sinh, tôi hiểu ý của anh. Anh muốn chờ con gái mình thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm?” Y cười quái dị, “Chính xác, đối với loại sự tình này, hành xử như vậy tôi cảm thấy mình thực có lỗi, cũng hy vọng con gái anh có thể bình an vô sự. Nhưng mà... người nhà nạn nhân thì làm sao bây giờ? Người bị thương thì làm sao bây giờ? Bọn họ có thời gian chờ sao?”

Con gái? Thật sự là buồn cười. Người đàn ông này từ khi nào thì lòi ra một đứa con gái? Theo tư liệu thu thập được, hiện nay hắn chưa kết hôn, là người đàn ông độc thân hoàng kim toàn cầu, chạm tay vào có thể bỏng, như thế nào lại đột nhiên có con gái? Vừa nghe ra đã thấy ý thoái thác. Nếu có thể, bên trong chính là tình nhân bao dưỡng nào đó của hắn đã bị thương?

“Đủ chưa?” Nhiếp Thiên Luật ngồi một bên thật sự không thể nghe nổi nữa, bỗng đứng dậy. Đôi mắt sâu thẳm lóe ra một tia sáng không vui. “Cảnh sát trưởng hẳn nên biết rõ điều này, người bị thương thì còn có thể an ủi nhau gì đó, bị thương thì còn có thể tìm bác sĩ. Bây giờ chúng tôi bên này cũng có một sinh mạng quan trọng đang cấp cứu. Mời anh không cần thiết phải dồn việc này đến đường cùng như vậy.”

Cảnh sát trưởng Henry liếc mắt nhìn thoáng qua người thanh niên bên cạnh, sửng sốt một chút rồi cười lạnh, “Thì ra đường đường là Chủ tịch Tập đoàn Nhiếp thị, Nhiếp Thiên Luật tiên sinh cũng ở nơi này. Chà chà, kiểu

https://thuviensach.vn

ăn nói này cũng không giống với tác phong bình thường của anh lắm. Tôi biết anh cùng Lôi Dận có quan hệ thân thích sâu xa, nhưng mà, Lôi Dận đã phạm tội, chuyện này anh ta nên có trách nhiệm. Chẳng lẽ, nếu người bên trong kia chết, Lôi Dận sẽ không phụ trách với người bị thương...”

“Đoàng...”

Lời nói của Henry mới vừa dứt, một tiếng súng vang lên ngay sau đó trong hành lang. Cùng với đó là tiếng thét hoảng loạn chói tai của Henry.

Tiếng súng bất ngờ vang lên cùng cảnh tượng máu chảy đầm đìa khiến một nhóm y tá vừa đi ngang qua sợ tới mức bật khóc.

“Câm miệng!” Lôi Dận quay đầu, ánh mắt quét qua y tá, cầm súng chĩa thẳng vào các cô. “Còn thêm một tiếng động nào, ta sẽ giết các ngươi!”

Y tá sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, lập tức ngậm miệng lại, nước mắt cùng mồ hôi từ trên mặt chảy xuống. Các cô rất muốn bay nhanh để thoát khỏi chỗ này, nhưng hai chân như thể bị đóng đinh, không có cách nào để nhúc nhích dù chỉ là một chút.

Ánh mắt Lôi Dận một lần nữa chuyển xuống trên người tay cảnh sát trưởng Henry. Trong họng súng vẫn còn mùi thuốc súng, giống như đáy mắt hắn hoàn toàn đã bộc phát lửa giận.

Lửa, nhưng lại lạnh băng tới mức tận cùng, khiến cho người ta sợ hãi tới cực điểm!

Viên đạn này cũng không có ý muốn lấy mạng của Henry, chỉ bắn thẳng vào trên đùi y. Mạch máu chủ vỡ khiến cho máu chảy không ngừng. Trong hành lang chỉ còn tiếng rên rỉ kinh hãi của y. Các cảnh sát khác cũng hốt hoảng, bất chấp tất cả mà ào ào rút súng ra. Họng súng đen ngòm trực tiếp nhắm ngay về phía Lôi Dận.

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay sau đó, tất cả vệ sĩ theo Lôi Dận đến bệnh viện cũng không hẹn mà rút súng ra, trực tiếp nhắm ngay vào đầu những cảnh sát kia.

Hai thế lực giằng co ngay trên hành lang bệnh viện!

“Lôi…Lôi tiên sinh…Chúng tôi…chúng tôi cũng không muốn dùng súng với ngài. Nhưng là ngài đả thương cảnh sát trưởng của chúng tôi… Đây…là cảnh sát…”

Một viên cảnh sát trong đó lắp bắp nói được một câu. Nếu không phải là vì bị bức đến thế này, bọn họ tuyệt đối không muốn làm như vậy. Tổ chức “Ảnh” không phải là tổ chức xã hội đen có thể chọc vào. Mà Lôi Dận này càng không thể đắc tội. Nhưng là bọn hắn cũng không thể nhìn cảnh sát trưởng bị người đàn ông này giết chết.

Lôi Dận chỉ lạnh lùng đảo mắt qua vài viên cảnh sát kia, lại ‘bất vi sở động’ (không có hành động gì). Hắn cầm súng, từng bước một hướng tới tay cảnh sát trưởng Henry. Mỗi bước tiến lên đó, hơi thở tàn nhẫn trên người hắn lại càng tăng thêm…

“Ngươi…ngươi không được phép tiến lên…Ta…ta…” Cảnh sát trưởng Henry vội vàng sờ bên hông, lại kinh hoàng phát hiện ra một điều. Thì ra, khẩu súng trong tay Lôi Dận chính là khẩu súng của y. Trong thoáng chốc, y kinh hãi kêu to, hệt như vừa gặp quỷ. Gã đàn ông này, thế nhưng người không biết quỷ không hay trong tình huống nào lấy đi súng của hắn?

Nhưng đó là súng của cảnh sát! Nếu cứ như vậy bị hắn bắn chết, thì ngay cả chứng cứ cũng không có…

“Ngươi…ngươi…” Y quay đầu lại, điên loạn ra lệnh. “Đồ phế vật các người, mở súng! Bắn hắn!”

Nhóm cảnh sát đều hoàn toàn kinh hãi, cũng tự nhiên thấy rõ khẩu súng trong tay của Lôi Dận đúng là súng của cảnh sát trưởng. Sự sợ hãi trên mặt

https://thuviensach.vn

đều không hề thua kém Henry, lại bị mệnh lệnh của hắn dồn ép đến bờ khó xử. Chĩa súng vào Lôi Dận cũng đã run chết rồi. Nổ súng? Đùa giỡn cái gì đấy? Sau khi nổ súng thì chính là cái chết. Nhiều vệ sĩ như vậy, súng đều chĩa thẳng vào đầu họ…

Sắc mặt Lôi Dận giống như Satan, lạnh lùng khiến người ta sợ hãi. Hắn dừng bước ngay trước mặt Henry, thân mình hơi cúi xuống. Hơi thở lạnh ngắt kia đột nhiên vồ lấy y.

“Ngươi có biết hay không, con gái của ta ở bên trong, sống chết không rõ. Ý tứ lúc nãy của ngươi... là nguyền rủa con bé?”

“Lôi Dận, tao…tao cảnh cáo mày…Đừng…đừng quá kiêu ngạo… Tao…tao chính là cháu ruột của Thống đốc bang này…Mày…mày dám đụng vào một sợi tóc của tao…nghĩa là đối đầu với chính phủ. Mày…hôm nay…hành vi hôm nay của mày là chống đối người thi hành công vụ…sẽ… sẽ…ngồi tù!” Henry sợ tới mức cả người đều xụi lơ, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ cơn đau ở chân để lết đến một chỗ dựa vững chắc hơn.

Đôi con ngươi như chim ưng của Lôi Dận đột nhiên co lại, ý cười bên môi lạnh đến mức xuyên thẳng vào lòng người. Hắn chẳng những không hề dừng, ngược lại bàn tay to lớn lại lên đạn một lần nữa. “Cạch...” một tiếng, viên đạn lên nòng, không chút lưu tình nào chĩa súng thẳng vào mi tâm của Henry...

“Thì ra là cháu của Thống đốc bang? Được, có người để ta báo cũng tốt, đỡ phải không có người thay ngươi nhặt xác!”

“A...” Henry hoàn toàn bị dọa đến choáng váng, toàn thân đều run lẩy bẩy. “Mày không thể giết tao! Không thể giết tao! Tao là cảnh sát, là cảnh sát trưởng! Mày…mày dám giết tao...”

“Đúng vậy, đều đã chống đối cảnh sát thì dù sao cũng là ngồi tù, ta đây phải tranh thủ thêm một chút!” Giọng điệu của Lôi Dận gần như kết thành

https://thuviensach.vn

băng đá.

“Lôi tiên sinh...” Phí Dạ thấy thế không ổn lắm, lập tức bước tới giữ chặt lấy hắn, nhỏ giọng nói, “Dù sao hắn cũng là cảnh sát trưởng, cháu ruột của Thống đốc bang. Không nên giết hắn.”

Lôi tiên sinh luôn luôn giữ được bình tĩnh. Nếu trong trường hợp bình thường thì nhiều lắm cũng chỉ giáo huấn tay cảnh sát trưởng một chút. Nhưng mà lần này chính Henry lại không muốn mình được chết tử tế. Vừa mới nói một lời bất lợi đối với Mạch Khê, trạng thái điên cuồng của Lôi tiên sinh liền bộc phát, như lửa cháy đổ thêm dầu…

Nhiếp Thiên Luật cũng phản ứng lại...

“Người này không thể giết…” Anh hiểu rõ, sự khát máu đang lưu chuyển quanh người Lôi Dận.

“Lôi…Lôi tiên sinh, ngài thả cảnh sát trưởng của chúng tôi…Chuyện này…chuyện này…chúng tôi coi như không biết…” Nhóm cảnh sát cũng nhanh nhạy phát hiện ra sát khí, trong nhất thời liên tục lùi bước.

“Lôi Dận, nếu giết tao, mày sẽ hối hận. Thống đốc bang sẽ không bỏ qua cho mày…” Henry cũng không biết nên nói những gì. Y rất muốn cầu xin tha thứ, nhưng là đối mặt với cấp dưới của mình, vẫn là sĩ diện.

Đối với lời khuyên can của Phí Dạ cùng Nhiếp Thiên Luật, tâm trí Lôi Dận không hề nghe thấy, ngược lại càng thêm lạnh lẽo nhìn về phía Henry. “Ngươi có biết, Lôi Dận ta ghét nhất điều gì hay không?” Hắn đứng thẳng người lên, thân hình cao lớn tản ra sự khát máu điên cuồng. Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Henry, từng chữ lạnh băng theo môi hắn nhả ra...

“Chính là... uy hiếp!"

https://thuviensach.vn

Nói xong, chỉ nghe “Đoàng” thêm một tiếng. Tiếng súng thứ hai vang lên kèm theo một tiếng thét trí mạng. Ngay sau đó, một dòng máu lớn chảy trên sàn đá cẩm thạch. Cảnh sát trưởng Henry đột ngột đổ xuống trong vũng máu, lúc chết trên mặt vẫn còn hai mắt trừng lớn đầy kinh hãi, không thể hiểu được!

“A...” Nhóm y tá thét lên chói tai, không thể khống chế được, một tiếng hét sau cao hơn một tiếng hét trước, thậm chí sợ tới mức khuỵu xuống mặt sàn, kinh hãi nhìn máu chảy lênh láng…

Các cô là y tá, tuy rằng đã thực quen nhìn cảnh tượng sống chết hàng ngày. Nhưng là, người này vừa mới sống khỏe mạnh trước mặt các cô, trong nháy mắt lại biến thành người chết…

Vài viên cảnh sát không dự đoán được Lôi Dận sẽ nổ súng, trong nhất thời chỉ biết mở to hai mắt ra mà nhìn vũng máu, kinh hãi không thôi.

“Lôi tiên sinh…” Phí Dạ cũng không tưởng tượng được Lôi Dận sẽ làm như vậy, âm thầm hít vào một hơi. Lôi tiên sinh luôn làm việc trầm ổn như vậy, nhất định sẽ không bao giờ mất lý trí. Xem ra, hành động ngày hôm nay của tiểu thư Mạch Khê đã bẻ gãy toàn bộ tâm trí của hắn.

“Các ngươi...” Lôi Dận ném súng xuống thi thể của Henry, ánh mắt lạnh như băng đá quét qua những viên cảnh sát vẫn đang bàng hoàng, sợ tới mức súng của bọn họ đều đã đánh rơi trên mặt đất.

“Chuyển phế vật này đi ngay lập tức cho tôi. Trực tiếp nói với Thống đốc bang của các ngươi, người là do Lôi Dận giết, muốn đền mạng, lúc nào cũng có thể đón tiếp!”

Vài vị cảnh sát đã sớm bị dọa đến choáng váng, sau khi nghe những lời nói này, chật vật mang thi thể của cảnh sát trưởng rời đi. Bọn họ cũng thực chán ghét tên cảnh sát trưởng luôn làm ra vẻ này, nhưng mà cứ nhìn y chết

https://thuviensach.vn

ngay trước mặt bọn họ, thực là đấm vào mặt mũi của cảnh sát. Nhưng mà, chuyện này bọn họ chỉ có thể làm như vậy.

Trên hành lang đầy mùi máu tươi…

“Lôi tiên sinh, làm như vậy sẽ dẫn tới vài phiền toái không cần thiết. Dù sao người chết cũng là một tay cảnh sát trưởng, chuyện này tất nhiên sẽ gây nên ồn ào. Chính phủ bên đó cũng sẽ điều tra.” Phí Dạ âm thầm thở dài một hơi, thấp giọng nói.

Hành vi hôm nay của Lôi tiên sinh quá khác thường, trong quá khứ chưa bao giờ như thế.

“Phí Dạ, xử lý một chút những người bị thương kia, xem bọn họ cần cái gì.” Lôi Dận không hề nghe thấy, gương mặt lại trở nên mệt mỏi một lần nữa. Thân mình cao lớn của hắn lại ngồi xuống ghế dài, bóng dáng cao lớn dựa vào đó. Rất khó có thể tưởng tượng được, người đàn ông này vừa lúc nãy đã lạnh như băng đá, hơn nữa còn giết người.

“Lôi tiên sinh...” Phí Dạ vừa định tiến lên, lại bị Nhiếp Thiên Luật kéo lại...

“Quên đi, làm chuyện cậu bảo trước đi. Nếu cậu dám giết người, đã nói lên, hết thảy hậu quả cậu đều có thể đoán trước.”

Mi tâm Phí Dạ nhíu lại, “Nhưng mà, hiện tại Lôi tiên sinh đã mất đi lý trí.”

“Nếu là mất lý trí, như vậy dù anh có nói thêm điều gì nữa, cậu cũng chỉ biết dựa theo suy nghĩ của mình mà hành động. Cậu hiện tại, chỉ biết làm chuyện điên cuồng mà thôi.” Nhiếp Thiên Luật nhìn Lôi Dận một cái. Có lẽ vừa rồi, mọi cảm xúc đổ ra là do việc Mạch Khê tự sát. Mà bây giờ khuyên can đối với Lôi Dận là điều không cần thiết.

https://thuviensach.vn

Nói thật, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy qua Lôi Dận lại không khống chế được như vậy. Cứ như thể cuồng dã như một con thú hoang, bùng nổ bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, cũng không hề cho đối phương thời gian nhìn lại.

“Tôi chỉ sợ, sự tình sẽ không chấm dứt một cách đơn giản như vậy. Tuy nói Chính phủ cũng có điều kiêng kị trước tổ chức “Ảnh”, nhưng thường thường là như vậy. Chính phủ lại càng hy vọng có thể tóm được nhược điểm trí mạng của đối phương. Cái chết của tay cảnh sát trưởng này nếu xử lý không tối, sẽ dẫn tới việc dân chúng phẫn nộ, mặc kệ việc y có phải là cảnh sát trưởng tốt hay không, trong lòng dân chúng, xã hội đen vĩnh viễn là xã hội đen. Cho dù có làm đúng, cũng là xã hội đen.” Sắc mặt Phí Dạ cũng không hề thoải mái.

Nhiếp Thiên Luật nghe vậy xong, gật gật đầu, lại chỉ có thể đưa bàn tay rộng lớn của mình vỗ vỗ lên bờ vai hắn...

“Nếu một khi Mạch Khê gặp chuyện không may, tôi nghĩ cậu chắc chắn sẽ điên cuồng hơn. Vậy nên những chuyện như thế này có thể tiếp tục xảy ra, anh vẫn nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi.”

Sắc mặt Phí Dạ ngưng trọng, nhìn Lôi Dận một cái, không nói gì nữa.

“Xem ra…” Nhiếp Thiên Luật suy nghĩ một chút, “…nên tìm luật sư.”

“Cũng chỉ có thể như vậy, tận lực không ảnh hưởng tới ích lợi của tổ chức là tốt nhất.” Phí Dạ cũng đồng ý, gật đầu.

Hai người đang nói chuyện, đèn phòng cấp cứu đột nhiên tắt. Ngay sau đó, cánh cửa lớn mở ra, y tá đẩy giường bệnh ra ngoài, theo sau là các bác sĩ...

Thân mình Lôi Dận đột nhiên run lên, ngay sau đó hắn đứng bật dậy, vọt mạnh tới bên cạnh giường. Bàn tay to lớn siết chặt hai bên thành

https://thuviensach.vn

giường, hô hấp cũng đột ngột trở nên dồn dập hơn, ánh mắt lo lắng nhìn chăm chăm Mạch Khê vẫn còn bất tỉnh nhân sự. So với lần trước, tuy rằng trên người cô không nhiều thiết bị y tế, nhưng mà, tâm hắn càng thêm nặng nề hơn bao giờ hết.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 7

Suy Nghĩ Kĩ

Phí Dạ cùng Nhiếp Thiên Luật cũng theo sát sau đó, vẻ mặt tự nhiên khẩn trương vô cùng.

“Bác sĩ, cô ấy thế nào?” Lôi Dận đợi lâu như vậy, vì kết quả này, bàn tay to lớn của hắn tóm chặt lấy áo của bác sĩ. Sức mạnh quá lớn gần như muốn bóp chết luôn cả vị bác sĩ này.

“Lôi…Lôi tiên sinh…Tôi…tôi không thở được…” Bác sĩ chủ trị quơ quơf hai tay lên, mặt nghẹn đỏ như màu gan heo.

Vài vị bác sĩ cùng nhóm y tá bên cạnh, tuy bị một màn này dọa đến chết khiếp, nhưng mà gặp màu đỏ chói mắt trên hành lang, trong nhất thời kêu lên một tiếng sợ hãi.

Lôi Dận buông lỏng bàn tay lớn của mình ra, bác sĩ phụ trách mới tháo được khẩu trang xuống dưới, từng hơi từng hơi hít vào…

“Lôi tiên sinh, ngài yên tâm đi. Tiểu thư Mạch Khê…cô ấy được cấp cứu tương đối kịp thời. Ngoại trừ mất máu quá nhiều, thân thể đều không có ảnh hưởng nào quá lớn ——“

https://thuviensach.vn

“Mất máu quá nhiều? Khốn kiếp, mất máu quá nhiều? Như thế này cũng không tính là trở ngại?” Lôi Dận vừa nghe xong, nổi điên lên, nắm tay siết chặt lại.

“Lôi tiên sinh…ngài…ngài…ngàn vạn lần không nên khẩn trương…” Bác sĩ chủ trị vội vàng trấn an hắn. Trời ạ, đó là một con sư tử dễ phát điên, ông cũng không muốn chọc giận hắn. Nhìn nắm tay người đàn ông này, chính xác hoàn toàn, một quyền cũng có thể đánh ông tới tắt thở.

“Ngài yên tâm đi, lần này tiểu thư Mạch Khê được cấp cứu rất kịp thời. Tuy rằng mất máu nhiều quá, nhưng cái này có thể điều dưỡng được. Ngài…”

Lôi Dận thế này mới hoàn toàn thả lỏng tâm. Hắn nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, đáy mắt toàn là đau đớn…

_____

Một đêm mất ngủ...

Lôi Dận lại trông Mạch Khê trắng đêm, sườn mặt cương nghị vì chuyện lần này mà trở nên tiều tụy, nhưng càng thêm có đường nét, anh tuấn hơn. Một đêm dài này, hắn gần như không hề chợp mắt nhìn cô, sự lo lắng trong lòng đều hóa thành nỗi đau khôn cùng, lan tràn sâu trong đáy mắt hắn…

Hồi ức như một cơn sóng dữ đập vào đầu hắn, lãng đãng, mơ hồ, rất nhiều vùng ký ức… Đã từng, như cũng là không từng… Mọi thứ cứ dồn dập ùa về. Mà nay, nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Mạch Khê, lúc vui vẻ thoải mái, hoặc đầy máu, hoặc tàn nhẫn, hoặc đau đớn…mỗi chuyện hết thảy đều có liên quan đến hắn, lần lượt ùa vào trong đầu.

Từng một lần, hắn cũng đã tập trung vào một người phụ nữ khác như vậy. Nhìn chăm chú vào nước mắt cùng sự thống khổ của cô. Đối với người

https://thuviensach.vn

phụ nữ ấy, hắn giữ lấy như thế xem cô là một con mồi, không cho phép người khác chiếm đoạt.

Tòa thành Bạc Tuyết kia đã từng là nhà giam của cô, mà hắn cũng không thể nghĩ đến, bắt đầu từ lúc nào, hướng nhìn của hắn đã trở thành chiếm giữ. Lại vì thế mà khiến cho cô ấy sinh ra sợ hãi quá lớn với hắn. Hắn không biết nên làm như thế nào, chỉ có thể cưỡng chế giữ lại bên cạnh, không tiếc chọn lựa hết thảy những thủ đoạn tàn nhẫn. Thậm chí vì để tránh cô chạy trốn, hắn dùng phương thức như một con vật cưng, giam giữ, buộc chặt lấy…

Có lẽ là hận, bởi vì cái đêm hắn tìm được Bạc Tuyết, cô đã trở thành vợ người khác, nằm trên giường của một người đàn ông khác!

Nghĩ đến đây, nắm tay Lôi Dận đột nhiên siết chặt lại, sự thâm tình trong đáy mắt cũng chuyển hóa thành hàn băng…

Hắn không cho phép phản bội, tuyệt đối không cho phép!

Huyết Xà trở thành vật hy sinh đầu tiên. Ngay sau đó, là vật thứ hai, vật thứ ba…cho đến khi Mạch Khê xuất hiện!

Ánh mắt Lôi Dận lại nhìn xuống Mạch Khê, ngón tay thon dài vô thức mà khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô. Khi chạm vào cánh môi mềm, giờ khắc này, sự lạnh lùng trong đáy mắt hắn đã không thấy nữa. Ngón tay hắn hơi hơi chấn động. Lôi Dận cho rằng hết thảy đều chỉ là trả thù, hắn cho rằng bản thân mình đã quyết tàn độc đến như vậy. Nhưng là, ngày sinh nhật mười tám tuổi của cô, nhìn khuôn mặt cẩn trọng, còn có một chút cứng đầu mà lại bối rối trong đó, nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng ‘chú cha nuôi’. Khi đó, hắn đột nhiên cảm thấy được tim mình như tan ra…

Cô hắn đã vui vẻ. Ngay cả khi không vui vẻ, cũng sẽ có bạn cùng lứa tuổi, nên có sự hồn nhiên. Nhưng là, cô như một đóa hoa còn khép nụ, ngày nở rộ lại bị hắn tuyệt tình ngắt xuống, cắm vào trong nước. Hắn chỉ ích kỷ

https://thuviensach.vn

chiếm lấy cô, ích kỷ giữ cô bên người, mà không nghĩ hoa theo bốn mùa mà héo mòn. Thật đáng tiếc, hắn đã quên, hoa có ngày nở, không người nào không có thuở thiếu thời…

Đóa hoa rời khỏi bùn đất, cho dù nở rộ thật xinh đẹp trong nước, cũng sẽ yếu ớt, không giống như loài hoa sinh trưởng trong bùn đất.

Có ngày nở rộ cũng có ngày héo úa.

Nhưng là, hắn lại ngang nhiên bẻ gẫy sự khát cầu sinh mệnh đối với cô gái nhỏ này…

Sự mềm mại dưới ngón tay khiến tim hắn đập nhanh. Giờ khắc này, hắn thật muốn suy nghĩ, nghiền ngẫm tâm tư của bản thân thật kỹ. Hết thảy sự lo lắng đối với cô, hết thảy cách chiếm hữu đối với cô, hết thảy phẫn nộ cùng mọi điên cuồng chưa bao giờ có này, thật sự là vì trả thù?

Hay vẫn là…

Một loại tình cảm khác thường nào đó?

Ngón tay Lôi Dận run nhè nhẹ một chút, đáy mắt dừng mãi trên khuôn mặt Mạch Khê…

Hắn không biết nên giải thích tâm tư của bản thân như thế nào, nhưng hắn tinh tường ý thức được rằng, tâm tình của mình, tùy theo hỉ nộ ái ố của cô gái nhỏ này mà biến chuyển. Tất cả, thay đổi trong lặng yên…

Cửa phòng bệnh được đẩy ra, khuôn mặt Nhiếp Thiên Luật ngưng trọng mà nhìn cảnh tượng trước mắt này. Con ngươi xa cách cũng có sự dao động khó thấy, như là mội loại đau lòng, hoặc như một sự thương tiếc khôn cùng!

Là đối với Mạch Khê, càng là đối với Lôi Dận!

https://thuviensach.vn

Anh vốn muốn chăm Mạch Khê một chút, không hề đoán được Lôi Dận lại luôn luôn canh giữ bên giường bệnh, không hề chớp mắt mà trông chừng cô. Giờ khắc này, anh thế nhưng lại cảm thấy được bản thân mình trở thành kẻ dư thừa. Tối thiểu, bầu không khí ở nơi đây đã không còn đủ cho anh nữa. Nhiếp Thiên Luật thở dài một hơi, vừa muốn xoay người đi ——

"Thiên Luật…" Lôi Dận mở miệng gọi anh lại. Tuy rằng hắn không hề quay đầu, nhưng lại khiến Nhiếp Thiên Luật kinh hãi. Giọng hắn tuy rằng đạm mạc là thế, nhưng lại lộ ra sự thê lương cùng bi ai khó khống chế được.

Nhiếp Thiên Luật nhẹ nhàng bước tới, đứng ở bên cạnh Lôi Dận, ánh mắt điềm đạm nhìn Mạch Khê trên giường. Thật may đã không sao…

Trong không khí đều là tĩnh lặng…

Thật lâu sau đó, tiếng thở dài của Lôi Dận mới vang lên, như là đang hỏi người đứng bên cạnh, hoặc như là, đang chất vấn trái tim của chính mình——

"Chẳng lẽ, thật sự đã sai?"

Ánh mắt Nhiếp Thiên Luật chuyển hướng tới Lôi Dận, lại bị sự tiều tụy của hắn dọa đến. Mi tâm nhíu lại lo lắng, anh cố gắng trả lời.

"Có lẽ, cậu thực sự đã làm sai. Ít nhất, Mạch Khê không hề vui vẻ…"

Thân mình Lôi Dận tựa lưng vào ghế ngồi, hắn nhắm hai mắt lại, mí mắt mỏng run run, như đang cố gắng đè nén cảm xúc nào đó. Nhiếp Thiên Luật lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Dận ở trạng thái như thế này, lại không biết nói như thế nào để an ủi…

https://thuviensach.vn

“Khê nhi, cô ấy…muốn rời khỏi cậu, xin cậu buông cô ấy ra.” Hắn không hề mở mắt, giọng nói xa xôi như thể truyền tới từ phía chân trời, mang theo sự thê lương cùng bất lực.

Nhiếp Thiên Luật biết hắn chưa bao giờ hỏi người khác điều gì. Nhưng sau lần này, là sự thay đổi lớn lao đến như thế. Chẳng qua, sự thay đổi này khiến người khác phải đau lòng.

“Vậy cậu quyết định như thế nào?”

Trong không khí chỉ còn là sự tĩnh lặng, thật lâu không có tiếng trả lời…

Lôi Dận mở mắt, lại chỉ nhìn một mình Mạch Khê bằng đôi mắt màu lục đầy đau đớn. Trong mắt hắn, toàn là thống khổ, quyến luyến, áy náy, cuối cùng, ngưng tụ trở thành thâm tình vô hạn. Hắn nâng bàn tay nhỏ bé của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên những ngón tay mảnh khảnh. Thật sự, thật sự muốn hôn đến tận tâm hồn cô…

Ngoài cửa sổ, ánh rạng đông nhàn nhạt chiếu vào cửa sổ, xuyên thấu qua tấm thủy tinh, mờ mờ chiếu vào trên sườn mặt của Lôi Dận. Dáng vẻ này dưới lớp sáng trở nên tiều tụy hơn bất cứ lúc nào. Mỗi một đường nét trên ngũ quan cương nghị đều hiện ra sự nhân nhượng chưa bao giờ có. Còn có rõ ràng…ở đáy mắt hắn, sự ngưng tụ, lại ngưng tụ, cuối cùng hóa thành đại dương mênh mông.

Đây là điều Nhiếp Thiên Luật nhìn thấy được, trong lòng hơi chần chờ một chút. Thấy hắn thật lâu không hề lên tiếng, anh suy xét thêm một chút, mới thấp giọng hỏi ra vấn đề xoay quanh trong lòng bấy lâu nay ——

“Cậu —— rốt cuộc là yêu ai? Bạc Tuyết hay vẫn là —— Mạch Khê?”

Sự thâm tình trong đáy mắt hắn không thể lừa dối được người khác. Đó hoàn toàn là sự đau đớn vì tình cảm. Anh cũng là một người đàn ông, tự

https://thuviensach.vn

nhiên cũng có thể hiểu được cảm nhận này. Nhưng anh khác với Lôi Dận, ít nhất anh cũng hiểu rõ ràng bản thân mình yêu người nào, cho dù không có cách chạm tới…

Một câu nói của Nhiếp Thiên Luật như thể một chậu nước lạnh, đổ thẳng xuống đầu Lôi Dận. Đôi môi mỏng đang hôn những ngón tay Mạch Khê hơi hơi giật, tiện đà hắn ngẩng đầu. Đôi con ngươi xanh trong một cái chớp mắt hiện lên sự mê man, nghi hoặc, lại rơi vào sự trầm mặc thật sâu sau đó. Sự biến chuyển trong thời gian rất ngắn này, Nhiếp Thiên Luật lại nhìn hết sức rõ ràng.

Lôi Dận lại nhìn về phía Mạch Khê một lần nữa. Cô gái nhỏ như một con búp bê thủy tinh bé nhỏ nằm ở đó, dung nhan trong suốt như ngọc, vẻ mặt yên tĩnh che lấp đi sự tuyệt vọng đang ngày càng lớn lao của cô. Không vui không buồn, chỉ thanh đạm như thứ ánh sáng ban ngày, màng màng trong tia nắng le lói khi rạng đông, gợi lên trong Lôi Dận sự thương tiếc lớn lao, mà trân ái dịu dàng.

Hắn cũng đã từng đối với Bạc Tuyết có loại tình cảm này?

Hay vẫn là ——

Đôi mày hắn nhíu chặt lại, bàn tay rộng lớn kéo bàn tay bé nhỏ của cô qua, mười ngón nhẹ nhàng quấn quít…

Đối với cô —— thật sự là động lòng?

“Cậu đối với Mạch Khê, cho dù có động lòng hay không, đều phải lựa chọn buông tay…” Nhiếp Thiên Luật nhìn chăm chăm vào cô gái đương nằm trên giường, thở nhẹ một tiếng đau thương. Quá bất đắc dĩ!

“Buông tay?” Lôi Dận bấy giờ mới có phản ứng. Thân hình cao lớn cũng theo hai chữ này mà run run một chút, bàn tay to càng siết tay Mạch

https://thuviensach.vn

Khê thêm chặt, như sợ một khi đã buông ra, mọi thứ sẽ bị gió cuốn đi, không thể nào níu kéo được nữa.

"Nếu, cậu đối với Mạch Khê là không phải tình yêu, như vậy Mạch Khê chỉ nhìn thấy ở cậu mọi thứ đều là trả thù. Mạch Khê chẳng qua chỉ là một quân cờ để trả thù mẹ cô ấy. Nhưng nếu cậu thực sự yêu…" Nhiếp Thiên Luật chần chờ một chút, nhìn bóng dáng cao lớn cô đơn của Lôi Dận ——

"Nếu là yêu, như vậy cậu càng hẳn phải buông tay! Tính Mạch Khê, trời sinh đầy kiêu ngạo. Có lẽ không cần dùng thân phận là cha nuôi của cô ấy thì cũng tuyệt đối không thể chấp nhận người đã phát sinh quan hệ cùng với Bạc Tuyết. Đó là mẹ của cô ấy, chuyện này đối với cô ấy như là một tai nạn tàn khốc. Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân khiến Mạch Khê phải tự sát."

Lôi Dận đột nhiên nhắm mắt lại, một bàn tay khác đặt trên đùi chậm rãi siết chặt lại…

Nhiếp Thiên Luật cũng khó xử vô cùng. Đây là cục diện không có một con đường lựa chọn nào khác. Người luôn luôn làm việc thành thạo như Lôi Dận, giờ đây chỉ có thể đối mặt: hoặc là buông tay, hoặc là —— vẫn phải buông tay! Bởi vì anh có thể nhìn ra được sự mâu thuẫn rất sâu trong đáy mắt hắn. Hành động lần này của Mạch Khê đủ có thể đập tan mọi hy vọng trong tất cả những phương thức của hắn!

Thật lâu sau đó ——

"Cậu…chỉ muốn giữ cô ấy ở bên cạnh. Điều đơn giản như vậy, chẳng lẽ, lại trở thành hy vọng xa vời?" Lôi Dận cúi đầu mở miệng, giọng nói khàn đặc, lộ ra sự bất lực chưa bao giờ có. Hai tròng mắt lưu luyến trên gương mặt cô luôn ánh lên sự cương quyết không thể buông tay. "Cô ấy mới mười tám tuổi, phải sống như thế nào đây? Rời khỏi cậu, cô ấy phải sống một cuộc sống như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Trên bờ vai, là bàn tay vững chãi của Nhiếp Thiên Luật, cũng mạnh mẽ, cũng trầm ổn như vậy. Anh không ngờ rằng người cậu cao cao tại thượng như vậy, giờ khắc này lại trở thành một người bất lực. Trong mắt Nhiếp Thiên Luật, người cậu Lôi Dận của anh, tựa như một người không gì không làm được, không có một sự tình gì có thể làm khó hắn, mà hắn cho tới bây giờ cũng sẽ không bị chuyện gì tác động đến. Nhưng là hôm nay…

Hắn lại bất lực đến như vậy, quyến luyến không thôi vì một người con gái…

"Cứ như vậy mà buông tay đi…" Anh biết nói như vậy là hoàn toàn tàn nhẫn, nhưng anh vẫn luôn lo lắng. "Lần này là cậu phát hiện kịp thời, nhưng cậu có thể chắc rằng cô ấy sẽ không có lần thứ hai, lần thứ ba không? Nếu lúc đó cậu không ở bên cạnh Mạch Khê…" Anh không có nói thêm điều gì nữa, chỉ một lời nói dở dang, để cho người khác điền vào đó suy nghĩ riêng.

Ngón tay Lôi Dận chợt run run, một cảm giác đau đớn xé nát tim, như rời núi lấp biển đánh úp lại…

Cô là kiên quyết như vậy, dùng một phương thức không lưu luyến nào mà nói lời từ biệt với hắn. Hắn, thật sự đã khiến cô không hề vui vẻ? Thậm chí lại nghĩ đến việc kết thúc mọi thứ? Chỉ là vì có thể rời khỏi hắn?

Không khí chợt có sự bi thương…

"Thiên Luật…để cậu yên tĩnh một chút." Giờ khắc này, Lôi Dận thật ích kỷ muốn có được không gian riêng với Mạch Khê, không gian chỉ có hai người, yên tĩnh suy nghĩ, suy nghĩ về con đường phải đi.

Nhiếp Thiên Luật gật gật đầu, lẳng lặng lui ra ngoài…

Lôi Dận lẳng lặng nhìn Mạch Khê. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế như ánh trăng tỏa ra sự dịu dàng, dịu dàng đến thế. Đôi môi đỏ hồng vốn có hơi hơi

https://thuviensach.vn

tái nhợt, khô ran hắn đi. Hắn hít sâu một hơi, ngồi xuống bên đầu giường, cánh tay dài duỗi ra dịu nhẹ nâng cô dậy, để cái đầu nhỏ vô thức tựa vào trước ngực hắn. Ôm ấp cô như thế này, không một chút ý muốn buông tay…

Người con gái yếu ớt trong ngực hít thở từng hơi nhàn nhạt, lẳng lặng phả vào lồng ngực hắn, lại khiến ngực hắn đau đớn đến nhường này. Mùi hương thoang thoảng dịu dàng tỏa ra từ người cô lại quen thuộc, xua tan đi toàn bộ mùi khử trùng trong căn phòng. Lôi Dận chưa bao giờ thống hận bản thân mình như thế này. Cô yếu ớt đến như vậy, mà hắn, đã làm cái gì?

Đôi môi mỏng hạ xuống, giữa những sợi tóc của cô, lưu luyến không thôi, thật lâu không rời đi. Cuối cùng, Lôi Dận nhắm hai mắt lại. Trong một cái chớp mắt, khóe mắt cương nghị thế nhưng lại ẩm ướt…

“Khê nhi, tôi chỉ muốn, cho em vui vẻ…” Giọng nói của hắn trầm đục, mang theo nỗi đau như lắng đọng lại từ ngàn vạn năm.

Đối với vấn đề của Nhiếp Thiên Luật, hắn không biết nên trả lời như thế nào. Hắn cũng không có cách nào nghiêm ngẫm cảm xúc mơ hồ chới với của tâm tư bản thân mình. Thật buồn cười biết bao, hắn luôn luôn thấu hiểu tâm người khác. Chỉ cần liếc mắt đối phương một cái, hắn đoán chắc được tâm tư của đối phương. Nhưng là, rốt cuộc cũng không thể hiểu được chính trái tim mình!

Bởi vì, cảm giác này hắn không hiểu được. Là giãy giụa thống khổ cùng bồi hồi, thậm chí hết thảy lựa chọn hắn nghĩ đến đều có vẻ bất lực đến như thế. Kết quả còn lại chỉ còn có đau thương, mà Khê nhi của hắn lại trở thành người hy sinh lớn nhất!

Trong phòng bệnh, là bi thương triền miên…

Ngoài phòng bệnh, Nhiếp Thiên Luật thầm thở dài. Một nỗi đau khó tả xoay quanh xoay quanh anh. Có lẽ, thế gian này chính là như vậy. Nguyên

https://thuviensach.vn

nhân tình duyên không còn, chẳng phải việc người có thể khống chế. Có những thời điểm, có những người, có những tình yêu, như loài hoa quỳnh nở trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Ai vì ai mà tồn tại? Có yêu nhưng không thể thì chỉ như chiếc lá bị gió thổi bay đi, biến mất trong cơn mưa dữ, giống như những chấm nhỏ rắc đầy trời, chỉ còn có ánh sáng mong manh không ngừng lóe ra…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8

Tình Yêu Không Kịp Tiếp Nhận

Ánh mặt trời trở nên ấm áp hơn sau buổi trưa, như hy vọng xuyên thấu qua từng tầng mây, đem ánh sáng trải khắp vạn vật.

Trong phòng bệnh, ánh sáng rực rỡ đều tập trung toàn bộ trên người Mạch Khê. Khi tia sáng xinh đẹp chiếu vào mi mắt cô, đôi mắt ngọc khẽ nhíu lại rồi chậm rãi mở ra. Khi nhìn thấy hoa tươi bên cạnh sườn mặt người thanh niên ôn nhuận, đôi môi anh đào xinh đẹp hơi hơi gợn lên một độ cong nhàn nhạt, như viên trân châu quý giá, lóe ra một chút ánh sáng mờ ảo.

“Anh Thiên Luật…” Giọng nói Mạch Khê khi cất lên có chút mất sức, nhưng tinh thần lại hoàn hảo. Chỉ là ở cổ tay vẫn còn quấn băng gạc như tuyết trắng, không khó để nhìn ra hành động cô đã làm. Nhìn Nhiếp Thiên Luật cắm xong hoa tươi vào bình hoa xong, cô mới nhẹ nhàng nói, “Tặng em forget me not, là sợ em sau khi tỉnh lại quên mất anh sao?”

Nhiếp Thiên Luật cười nhẹ, đôi mắt vẫn ôn nhuận như sắc mặt vốn có của anh, dịu hòa như một chiếc lá buông mình xuống mặt nước lững lờ trôi. Anh ngồi bên giường Mạch Khê, “Nha đầu ngốc, anh biết cho dù như thế nào thì, em đều sẽ không quên anh.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cười gật gật đầu, sống mũi đột nhiên cay xè. Ngay sau đó, hốc mắt chợt hồng lên…

“Tiểu Mạch Khê…” Nhiếp Thiên Luật thấy nước mắt của cô, tay chân lập tức bối rối. Có trời mới biết, anh không muốn thấy cô khóc biết bao. Vội vàng nâng tay vỗ vỗ nhẹ nhàng đầu cô trấn an, anh nói, “Được rồi được rồi, nói như thế nào liền khóc ngay vậy? Chẳng lẽ em không muốn nhìn thấy anh sao?"

“Muốn, đương nhiên muốn…” Giọng nói Mạch Khê chợt trở nên cứng rắn hơn một chút. Sau đó, cô ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi chôn vào thật sâu trong lồng ngực người thanh niên kia. Thực sự không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng cô khóc lóc, nhưng là, nước mắt vẫn cứ chảy xuống.

Nhiếp Thiên Luật cảm thấy lồng ngực mình chợt trở nên nóng rát. Anh biết đó là nước mắt của cô, nhưng chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ về lưng cô. Để cô khóc thoải mái một lúc cũng tốt. Nhiếp Thiên Luật anh làm sao có thể không biết nước mắt của cô đã đè nén cùng sự bất lực này bao lâu.

“Anh Thiên Luật, anh sẽ trách em chứ?” Giọng nói nghẹn ngào của Mạch Khê không lớn, chỉ là nước mắt lặng lẽ còn đọng lại, âm giọng khàn khàn càng khiến anh đau lòng.

“Đúng vậy, nha đầu ngốc này…” Anh vỗ nhẹ cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, than nhẹ một tiếng rồi lau nước mắt giàn giụa trên đó. Ánh mắt dịu dàng dường như xuyên qua cơ thể mà xoa dịu linh hồn cô. Anh nhẹ nhàng nói nhỏ, “Anh đang trách em, trách em vì sao không quý trọng bản thân mình như vậy.”

Nói xong, anh nâng cổ tay cô lên, phía dưới băng gạc chính là miệng vết thương. Một cô gái nhỏ có bao nhiêu dũng khí để có thể cầm dao cắt cổ tay? Trừ khi, thật sự đã không còn lưu luyến trần thế này nữa.

https://thuviensach.vn

“Phải biết rằng, người quan tâm em còn rất nhiều, Tiểu Mạch Khê ạ. Em làm vậy, rất ích kỷ.”

Nước mắt Mạch Khê lại một lần nữa chảy xuống gò má, thấm ướt đôi môi tái nhợt, lại run run mà nhỏ xuống…

“Kỳ thực…lúc ấy cũng không còn đau khổ gì nữa…chỉ là em nghĩ… đây là cách giải thoát tốt nhất.” Giọng nói của cô rất mỏng manh. Nếu có điều gì phải luyến tiếc, cũng chỉ có người thanh niên trước mặt này, và còn có…bác Hàn Á.

Lôi Dận không hề nuốt lời, bác Hàn Á vẫn tiếp tục ở trong tòa thành. Chỉ là, khi nhìn thấy cô rốt cuộc cũng tỉnh lại, Hàn Á kích động chảy ra nước mắt. Mạch Khê cảm thấy tủi thân uất ức vô cùng. Thì ra, trên đời này còn có người quan tâm cô đến như vậy.

“Tiểu Mạch Khê!” Đuôi lông mày Nhiếp Thiên Luật hiện lên sự tức giận, lại có vội vàng, anh xoay thân mình cô lại. Như thế nào anh cũng không thể nhẫn tâm quát lớn cô nửa câu, “Sau này anh không cho phép em lại làm chuyện điên rồ, có nghe hay không?”

Mạch Khê lẳng lặng nhìn anh, đáy mắt là thật nặng những giọt nước mặn chát. Thật lâu sau đó, cô hơi hơi cụp mắt xuống, nước mắt không chịu được sức nặng phải chảy ra từng giọt từng giọt. Cô vươn cánh tay mảnh dẻ ôm lấy thắt lưng mạnh mẽ của Nhiếp Thiên Luật, giọng nói mơ hồ...

“Anh Thiên Luật, nếu hết thảy đều trở nên đơn giản thì thật tốt…Nếu em là bạn gái của anh, anh là bạn trai của em, thì cũng thật tốt biết bao…”

Chỉ có Nhiếp Thiên Luật mới có thể khiến cô không kiêng nể gì mà bộc lộ tình cảm của mình. Hoặc vui hoặc buồn, hoặc hy vọng hoặc tuyệt vọng.

Tim Nhiếp Thiên Luật chợt co rút lại. Anh làm sao có thể không rõ từ ‘đơn giản’ của Mạch Khê mang ý nghĩa gì? Có lẽ, trong lòng cô gái nhỏ

https://thuviensach.vn

vẫn luôn hoang mang, cho nên mới lọt sâu vào lưới mê muội, mới có thể khao khát một bờ vai thân thiết để dựa vào…

“Được…vậy em làm bạn gái của anh. Chỉ cần em thích, cái gì cũng có thể.” Anh ôm cái đầu nhỏ của cô vào lòng, giọng nói là sự thật lòng, không thể nghe ra một ý vui đùa nào. Anh đau lòng cho Mạch Khê, chỉ cần cô giữ được tâm này, cái gì anh cũng làm.

Cô gái nhỏ này, khi lần đầu tiên anh nhìn thấy đã có cảm tình như đã quen biết từ rất lâu. Quật cường như cô, thiện lương như cô, mà anh tình nguyện trở thành một người bạn cô tín nhiệm, một người anh trai. Chỉ cần cô có thể tươi cười như trước, cái gì cũng có thể.

Nghe xong những lời này, Mạch Khê nở nụ cười, là sự vui mừng thoáng qua, hoặc như một cảm xúc thỏa mãn, đáy mắt cũng là nỗi đau ngạt thở…

“Anh Thiên Luật, anh cũng muốn hạnh phúc nha…” Cô nâng bàn tay nhỏ bé lên, ngón tay tinh tế, trong nước mắt miêu tả hình dạng trái tim anh. “Nếu ở trong lòng anh thực sự có một người, nhất định không thể để cô ấy khổ sở. Tình yêu, hẳn là ngọt ngào lắm?”

“Nha đầu ngốc, là ngọt…” Nhiếp Thiên Luật càng ôm chặt cô hơn. Cô gái thông minh nhạy cảm đầy quan tâm này, sự nhớ nhung cùng quyến luyến trong đáy mắt anh hồ như không thể che giấu được cô. Cô lại thông minh muốn giúp anh che giấu nỗi đau sâu nhất tận tâm khảm.

“Nhưng là, anh xem đó, anh sẽ đau khổ như em rồi nha.” Mạch Khê cười khẽ, cùng lúc đó, nước mắt mặn đắng trên môi cô thấm ướt cằm nhỏ. “Nếu, chúng ta đều đơn giản như vậy, thì tốt biết bao nhiêu hả anh…Anh Thiên Luật, yêu một người vất vả đến như vậy sao?”

Nhiếp Thiên Luật hơi hơi kéo Mạch Khê ra, ngưng mắt nhìn cô. Tuy rằng đau lòng nước mắt của cô, nhưng anh lại càng thêm khiếp sợ tâm tình hiện tại của cô gái nhỏ này. Ánh mắt anh suy xét đánh giá một lúc lâu, mới

https://thuviensach.vn

nhẹ giọng nói. “Yêu một người không vất vả, mấu chốt là em yêu người nào. Nếu như em ngốc nghếch mà yêu một người bình thường, có lẽ em sẽ không phải cảm thấy thống khổ, nhưng là..."

“Nhưng là cái gì?” Vẻ mặt Mạch Khê nhìn qua thật quá cô đơn, ngay cả nước mắt trong hốc mắt cũng bất lực đến như vậy…

Nhiếp Thiên Luật nâng bàn tay rộng lớn của mình lên, vén những sợi tóc xõa tung trước ngực cô ra sau tai, thì thầm nói nhỏ...

“Nhưng nếu đối phương là Lôi Dận…Như vậy, con đường tình yêu sẽ vất vả một chút.”

Một giọt nước trong mắt Mạch Khê không kiềm giữ được chảy xuống. Sự bi thương trong đôi mắt đột nhiên hiện lên một tia bối rối. Cô nhìn đôi mắt ôn nhuận của Nhiếp Thiên Luật, “Em…em không có yêu hắn ta. Người hắn yêu là…mẹ của em.”

Một câu nói đã đem tâm tư của cô phơi bày không bỏ sót điều gì. Nhiếp Thiên Luật thở dài, hết thảy như anh đã đoán. Trong lòng cô gái nhỏ này, không phải là điều gì khác, mà là tâm tư khó có thể nắm lấy của Lôi Dận cùng chuyện quá khứ của thời niên thiếu ấy.

“Tiểu Mạch Khê, em có thể hay không…” Anh chần chờ một lúc lâu, cuối cùng mới chắc chắn mà nhìn cô, “Dùng hết dũng khí yêu một lần?”

Mạch Khê chợt giật mình bàng hoàng, đôi mắt đẹp vì khiếp sợ mà trừng lớn. Cô nhìn Nhiếp Thiên Luật một lúc lâu, hô hấp dần dần tăng lên. Rồi đột nhiên cô che kín tai mình lại, cảm xúc trở nên kích động...

“Không…em…em không muốn yêu người đàn ông này! Không muốn..."

https://thuviensach.vn

“Được được được, không muốn…” Nhiếp Thiên Luật hoàn toàn lo sợ trước dáng vẻ kích động của cô, vội vàng ôm chặt cô vào lòng an ủi. Trong lòng, nỗi bất an ngày càng lớn lên…

Chẳng lẽ…thật sự rời đi mới là giải thoát?

Ngoài cửa sổ, ánh dương rực rỡ lại bị đám mây đen cuồn cuộn chậm rãi che khuất. Bầu trời dần dần trở nên u tối hơn. Gió mạnh thổi qua, báo hiệu một cơn mưa tầm tã sắp tới.

Lôi Dận tự mình làm thủ tục xuất viện cho Mạch Khê. Khi hắn vừa bước khỏi văn phòng của trưởng khoa, Phí Dạ bước nhanh tới...

“Lôi tiên sinh, người của cảnh cục đều bao vây bệnh viện!”

Cái chết của cảnh sát trưởng Henry dù sao cũng phải giải quyết, nhưng từ sau khi Mạch Khê xảy ra chuyện, Lôi Dận không hề quan tâm đến công việc của công ty cùng tổ chức. Một vài hội nghị quan trọng cũng kéo dài thời gian. Sau khi Mạch Khê tỉnh lại, hắn dùng toàn bộ thời gian trông nom bên cạnh cô, dáng vẻ không hề để ý tới bất cứ chuyện nào bên ngoài. Đối với điều này, cho dù cảnh cục có nhân nhượng ba phần cũng không thể dễ dàng tha thứ. Lôi Dận giết người lung tung xong, một chút thái độ đều không có. Đây chính là thái độ công khai khiêu khích trong mắt sở cảnh sát. Mà lần này, hiển nhiên là được sự cho phép của Thống đốc bang.

Mặt Lôi Dận không một chút thay đổi đi đến trước cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống khung cảnh bên ngoài, ánh mắt bình tĩnh như hồ nước…

Cảnh tượng dưới lầu thật hoành tráng. Là một hàng dài xe cảnh sát nối đuôi nhau, trang bị vũ trang hạng nặng. Xem ra, thực sự đã coi bệnh viện này là hang ổ của độc xà mãnh hổ.

“Bọn chúng không có quấy rầy đến Khê nhi chứ?” Đối với cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt của Lôi Dận không có sự thay đổi nào quá lớn. Từ sau

https://thuviensach.vn

khi Mạch Khê tỉnh lại, điều duy nhất thay đổi ở Lôi Dận, chính là hắn càng thêm ít nói. Nhiều thời gian trầm mặc hơn trước, có đôi khi chỉ ở bên ngoài phòng bệnh yên lặng nhìn Mạch Khê. Chỉ lẳng lặng mà nhìn cô chăm chú.

“Không có. Thiên Luật vẫn ở trong phòng bệnh, vệ sĩ vẫn canh giữ nghiêm ngặt bên ngoài.” Phí Dạ lập tức trả lời.

“Chuyện này, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiết lộ cho Khê nhi biết. Đương nhiên, bọn chúng cũng không dám công nhiên bao vây Bạc Tuyết bảo. Hôm nay tôi muốn đón cô ấy xuất viện.” Lôi Dận hiển nhiên hiểu rõ vì sao sở cảnh sát lại làm như vậy hôm nay.

Phí Dạ hơi hơi sửng sốt, “Lôi tiên sinh, ngài muốn đưa tiểu thư Mạch Khê về đâu?”

“Trở về thành bảo.”

“A? Vâng, Lôi tiên sinh.” Phí Dạ vội vàng phản ứng lại. Giờ khắc này, hắn thực sự không hiểu ý của Lôi tiên sinh, cũng không biết người đàn ông này sẽ tiếp tục xử lý như thế nào về mối quan hệ giữa bản thân mình và tiểu thư Mạch Khê.

Chỉ là, vết máu trên chiếc đàn dương cầm kia, vẫn còn quanh quẩn trong đầu hắn. Nhiều năm như vậy, hắn đi theo Lôi tiên sinh, cùng với người đàn ông này vào Nam ra Bắc giết qua không ít người, cũng sử dụng không ít thủ đoạn, lại chưa bao giờ có cảm giác kinh tâm động phách như vậy.

Con đường kế tiếp, phải đi như thế nào?

———————————

“Khê nhi, uống thuốc này đi. Nào.” Trong phòng bệnh, Lôi Dận ngồi ở bên cạnh, đổ thuốc vào trong lòng bàn tay, tự mình cho cô uống thuốc.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê vẫn luôn bình tĩnh. Cho dù khi đối diện với Lôi Dận vẫn là nỗi cô đơn không gì hiểu được, nhưng vẫn nghe lời uống thuốc vào. Sau đó, một viên kẹo được cho vào cái miệng nhỏ của cô. Mạch Khê kinh ngạc ngẩng đầu, lại bắt gặp đôi mắt xanh lục thâm trầm của Lôi Dận. Khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh kia lộ ra đường nét và góc cạnh lạnh lùng. Khuôn mặt anh tuấn đến mức khiến người ta mê muội. Hàng mi dày, mũi cao và thẳng, đôi môi mỏng. Mỗi một đường nét đều phô ra sự cao quý tuấn nhã. Nhìn kỹ một chút, trong đó còn có sự phiền muộn nhàn nhạt cùng ôn tồn…

Đây là Lôi Dận mà cô quen biết sao? Trong ấn tượng của cô, người cao cao tại thượng như hắn chưa bao giờ có sự ôn tồn như vậy.

“Em luôn luôn sợ đắng. Nghe ông chủ kia nói, đường để làm kẹo này là chiết xuất từ thực vật, khi ăn vị ngọt thanh và thơm hơn.” Lôi Dận nhẹ nhàng giải thích cho cô.

Trong mắt Mạch Khê ánh lên sự nghi hoặc. Đôi mắt như một dòng suối trong núi sâu kia trong một cái chớp mắt hiện lên một nỗi đau lẫn vào đó.

Mạch Khê đột nhiên không thể nhìn thẳng vào đôi mắt trước mặt mình, vội vàng cụp mắt xuống. Sự hốt hoảng theo đó được che giấu. Viên kẹo trong miệng thực sự giống như hoa vậy, sự thơm ngọt chậm rãi tan ra, lan tỏa say lòng người. Cô nhìn giấy gói kẹo được để ở một bên theo bản năng, đôi mày liễu cong cong hơi hơi nhíu lại. “Nghe ông chủ nói? Đây chính là tiệm kẹo kia sao?”

Nhãn hiệu trên giấy gói kẹo này cô còn nhớ rõ. Đó là tiệm kẹo nho nhỏ xinh đẹp như nhà kẹo trong cổ tích. Vụ tai nạn xe cộ kia khiến cô không còn cơ hội nào để nhìn đôi kẹo hoạt họa làm bằng kẹo kia nữa.

“Đúng là tiệm kẹo kia. Ông chủ cửa hàng còn nhớ rất rõ em, nha đầu liều lĩnh này.” Lôi Dận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi cúi xuống của cô,

https://thuviensach.vn

giọng nói đầy dịu dàng.

Mạch Khê cúi đầu nên chỉ có thể nghe được giọng nói trầm thấp của hắn, không thể nhìn thấy sự đau đớn nghẹt thở ngưng tụ trong đôi mắt xanh lục của người đàn ông kia. Cô dừng tầm mắt mình trên những ngón tay mảnh khảnh. Giờ khắc này, cô thế nhưng không biết nên đối mặt với người đàn ông này như thế nào. Từ sau khi tỉnh lại, hắn không hề tức giận với hành động tự sát của cô. Chỉ đơn giản dịu dàng ôn hòa nói chuyện với cô như vậy.

Cô chỉ nhìn thấy một Lôi Dận khát máu mười phần, khí phách mười phần, chưa bao giờ nhìn thấy Lôi Dận hắn cúi người xuống, giọng nói dịu nhẹ như thế này. Không biết vì sao, giọng nói của hắn càng dịu dàng, cô càng có thể nghe ra trong đó có một sự ly biệt nhàn nhạt không nắm bắt được…

Hành lang có những tiếng bước chân vội vã. Mạch Khê hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn. Ngay sau đó, cổ tay bị thương được Lôi Dận nâng lên. Độ ấm trong lòng bàn tay hắn truyền qua lớp băng gạc chạm vào da thịt, kéo hồi lực chú ý của cô một lần nữa...

“Khê nhi, đồng ý với tôi, về sau, cho dù có như thế nào cũng không được làm chuyện điên rồ, được không?” Ngón tay Lôi Dận cẩn trọng khẽ vuốt ve phía trên lớp băng gạc. Trong đáy mắt hắn là sự đau đớn người ngoài không thể nhìn tới được. “Vĩnh viễn không được tra tấn bản thân như vậy nữa.”

Trong lòng Mạch Khê không biết vì sao đột nhiên đổ vỡ, hốc mắt dâng lên sự chua xót buồn thương…

Ngay sau đó, toàn bộ cơ thể cô được Lôi Dận ôm vào lòng. Bàn tay rộng lớn của hắn phủ lấy cái đầu nhỏ của cô, để sườn mặt anh tuấn chôn sâu vào trong hơi thở của cô gái nhỏ.

https://thuviensach.vn

Trong hô hấp, có hơi thở của hắn, cũng có mùi hương dịu nhẹ của cô.

Thân mình Mạch Khê hơi hơi cứng lại rồi thôi. Cô tùy ý để hắn ôm vào. Sự dịu dàng chưa từng có thổi quét qua lòng cô. Mạch Khê cứ như vậy ngoan ngoãn dựa vào lòng hắn. Khác với khi ôm anh Thiên Luật, tim cô giờ khắc này là đau đớn. Mà hắn càng như vậy, tim cô càng đau hơn. Tuy rằng Mạch Khê không biết vì sao người đàn ông này đột nhiên lại khác thường như vậy, nhưng hắn…lại khiến cô đau lòng biết bao.

———————————

Bầu trời tối dần, có một hương vị như sắp mưa.

Nơi cánh cổng lớn của bệnh viện, sự căng thẳng trong bầu không khí luôn luôn toát ra nơi đậu xe của cảnh sát, giống như một con thú bất an. Khuôn mặt nhóm cảnh sát cũng đầy khẩn trương. Sau khi nhìn thấy vài y tá bước ra, ánh mắt họ sáng lên một chút. Sau đó là hơn mười vệ sĩ phục trang đen. Giờ khắc này, không khí gấp rút đột ngột tăng vọt. Tất cả đều âm thầm rút súng ra.

Hơn mười vệ sĩ không hề có biểu tình nào. Bởi vì có chỉ thị của Lôi tiên sinh, bọn họ sẽ giả vờ làm như không thấy hành động của lũ cớm này, cho dù thấy chúng lôi súng ra thì cũng phải cố gắng mà nhịn xuống.

Mệnh lệnh của Lôi tiên sinh rất đơn giản, chính là không muốn để bất cứ chuyện gì quấy nhiễu tới tiểu thư Mạch Khê. Cảnh sát xuất hiện trong bệnh viện thì bình thường thôi, cho dù có hoài nghi, cũng có thể giải thích điều này không hề liên quan tới vệ sĩ bọn họ.

Đám người chậm rãi mở đường. Lôi Dận ôm Mạch Khê, bước chân ổn trọng đi ở cuối cùng, Phí Dạ theo sát bên người, ánh mắt đầy cảnh giác xem xét hết thảy bốn phía.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe sang trọng công nhiên dừng ngay trước cổng lớn của bệnh viện. Thậm chí ngăn cả xe cảnh sát trước mặt. Vài vệ sĩ đã tới trước, canh giữ chung quanh cửa xe.

Đoạn đường từ phòng bệnh đến cổng bệnh viện đều đứng đầy cảnh sát cùng vệ sĩ của Lôi Dận, vẻ mặt hai bên giằng co. Mà Lôi Dận lại hoàn toàn bình thản thong dong ôm Mạch Khê, từng bước một hướng tới xe đậu sẵn. Một cảnh tượng như vậy, thật hoành tráng quá sức tưởng tượng!

Trong không khí có mùi ngai ngái rất nhẹ. Màu mây u ám che khuất ánh sáng mặt trời. Một trận gió thổi qua, Mạch Khê vô thức rùng mình một cái, theo bản năng nhìn chung quanh. Những ánh đèn chớp nháy liên tục khiến cô phải nheo nheo mắt lại để nhìn, tựa hồ như cảm giác được sự bất an nào đó…

“Những cảnh sát đó là…” Nhịn không được phải hỏi, ánh mắt cô dừng trên người đàn ông đang bế mình. Theo góc độ này chỉ có thể nhìn thấy phần cằm cương nghị của hắn cùng những đường nét anh tuấn trên gương mặt. Hắn dường như vẫn giống như trước, vẫn như không thấy mọi thứ chung quanh mà bình thản sải bước tới phía trước. Nhưng là, cô vẫn có thể cảm giác được có chuyện gì đó không thích hợp ở đây.

Giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng để lửng khiến Lôi Dận cúi đầu xuống nhìn cô chăm chú. Đôi mắt màu xanh lục thâm trầm chậm rãi ngưng tụ trở thành đại dương mênh mông, nhìn thẳng vào đáy mắt đương có điều nghi hoặc của cô, thấp giọng nói, “Một thời gian trước, có một kẻ giết người đột nhiên xông vào bệnh viện, tàn sát rất nhiều bệnh nhân. Trước mắt, y vẫn còn ẩn nấp trong bệnh viện. Cảnh sát được phái tới điều tra và canh giữ tại đây, đối với mỗi một người xuất viện đều phải kiểm tra cẩn thận.”

Nghe những lời nói này, đôi mắt to ngập nước của Mạch Khê chợt toát ra sự chất vất, ngay cả đôi mày xinh đẹp cũng hơi nhíu lại, cô chần chờ hỏi tiếp, “Bọn họ…ngay cả ông cũng muốn kiểm tra?”

https://thuviensach.vn

Lý do thoái thác này của hắn nghe sao cũng có chút gượng ép, thậm chí còn mang theo sự hoang đường trong đó. Nhưng là người luôn luôn nghiêm túc như hắn, hình như không biết vui đùa là gì.

Lôi Dận nhìn thoáng qua hàng mày nhíu lại của cô, đôi môi mỏng cương nghị hơi hơi nhếch lên. “Đương nhiên, bọn họ thuộc ngành tư pháp. Tôi là công dân, đương nhiên phải phối hợp.”

Mạch Khê vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng. Mắt chợt nhìn thấy cảnh sát dè dặt cẩn trọng đặt tay lên súng, đôi mắt hơi hơi chấn động một chút. Nhưng không đợi cô mở miệng, Phí Dạ lại mở miệng nói...

“Tiểu thư Mạch Khê không nên lo lắng. Những cảnh sát đó cũng chỉ làm việc theo nếp mà thôi. Bọn họ sở dĩ rút súng ra để bảo đảm an toàn của tiểu thư Mạch Khê. Bởi vì cảnh sát nhận được tin, hôm nay tên sát nhân kia có thể xuất hiện ở đây.”

Sau một phen giải thích như thế, Mạch Khê mới ‘bừng tỉnh đại ngộ’, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi lo lắng khôi phục vẻ bình tĩnh lạnh nhạt vốn có, không thèm nhắc lại nữa, lẳng lặng để Lôi Dận tùy ý ôm chặt lên xe.

Lôi Dận liếc mắt nhìn Phí Dạ một cái. Cái liếc mắt này ‘ý vị thâm trường’ (ý tứ sâu xa) vô cùng. Hắn cho tới bây giờ cũng không biết thuộc hạ của mình thế nhưng có thể từ lời nói dối nói thành y hệt như thật.

Khi cửa xe sắp đóng, trong một thoáng rất ngắn, Lôi Dận đè thấp giọng xuống, mệnh lệnh: “Tận lực kéo dài thời gian một chút, tôi tự nhiên sẽ cho bọn họ một sự công bằng!”

“Lôi tiên sinh yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt bên này.” Phí Dạ nhận lệnh.

Xe chạy ra khỏi bệnh viện. Phía sau, vẫn là mùi mưa khét nồng…

_____

https://thuviensach.vn

Bạc Tuyết bảo, vẫn là khung cảnh tuyết trắng xinh đẹp như trước, được bao phủ trong màn mưa bụi, xinh đẹp trong không gian mờ ảo mông lung.

Những giọt mưa rơi xuống, lộp độp va vào cửa sổ sát đất. Dần dần, phong cảnh ngoài cửa sổ đều ướt đẫm nước lạnh.

Phía trước cửa sổ, Mạch Khê ngồi trên xe lăn, lẳng lặng nhìn chăm chú vào thế giới bên ngoài lớp thủy tinh. Trong phòng khách rộng lớn sang trọng như trong hoàng cung yên tĩnh không một tiếng động. Trên bầu trời âm u, một tia sáng cũng không có. Bên trong tòa thành là ánh đèn tường dịu hòa. Cửa sổ sát đất cao lớn vài chục mét được nước mưa cọ rửa, từng dòng nước chảy dọc theo lớp kính dày. Giờ khắc này, bóng dáng của Mạch Khê càng thêm bé bỏng, dường như lúc nào cũng có thể bị màn mưa này nuốt lấy…

Trên cầu thang, ánh đèn tường chiếu lên thân hình cao lớn ưng nhã của Lôi Dận. Thấy cảnh tượng trước mắt, bước chân hắn ngừng lại, hắn lẳng lặng nhìn chăm chú bóng dáng bé nhỏ nơi xa kia, sau đó, mới chậm rãi xuống lầu.

Một chiếc áo khoác dài choàng lên vai của Mạch Khê. Mùi xạ hương dịu nhẹ quen thuộc vây lấy. Ánh mắt đương nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ của Mạch Khê hơi hơi chấn động một chút, nhưng cô không có quay đầu lại, đôi mắt vẫn giữ sự bình tĩnh lạnh nhạt.

Ngoài cửa sổ, bầu trời âm u. Đáng lẽ giờ khắc này hắn là cảnh mặt trời lặn, nhưng màn mưa đã thay thế nó.

Trên lớp thủy tinh phản chiếu bóng dáng cao lớn của người đàn ông. Chỉ riêng thân hình chuẩn xác hoàn mỹ của hắn đã đủ để phụ nữ phải sinh ra lòng yêu mến không thôi. Và một khi đã hưởng thụ mùi hương của hắn, sẽ không thể nào quên được…

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Mạch Khê nhắm chặt lại. Ngay sau đó, cô chỉ cảm thấy bàn tay rộng lớn của hắn nắm trên xe lăn, chậm rãi xoay cả người cô về phía mình...

“Rầm rầm..." Phía sau, một tia chớp lóe lên. Ánh sáng chói lòa chiếu rõ trên từng góc cạnh gương mặt cao quý của hắn, ngay cả đôi mắt cũng lộ ra một sự đau đớn nghẹn thở, như là một đáy biển sâu nhất không thể nắm bắt được điều gì. Người khác chỉ cần liếc mắt một cái dường như cũng có thể bị giam hãm bên trong đó, rốt cuộc cũng không có cách nào kiềm chế được!

Theo bản năng, Mạch Khê khẽ run, không phải là vì tia chớp phía sau, mà chính là vì đôi mắt quá mức sâu thẳm đương nhìn mình chăm chú…

Ngón tay run run rất nhanh đã được vây bọc trong bàn tay của Lôi Dận. Độ ấm trong lòng bàn tay hắn chậm rãi rót vào lòng cô.

Mạch Khê muốn rút tay về, nhưng hắn cầm rất chặt, cô lại chỉ có thể để yên cho hắn nắm.

“Nếu thực sự muốn rời khỏi tôi, cuộc sống của em sẽ như thế nào? Em chỉ là một đứa trẻ…” Lôi Dận đã mở miệng. Hắn cúi đầu, giọng nói khàn khàn như một tảng đá nặng rơi thẳng xuống lòng Mạch Khê. Đau, đau quá…

Cô cụp mắt xuống, che khuất đi sự thê lương hiện lên quá đỗi rõ ràng bên trong, như một chiếc lá rơi rụng xuống giếng cạn, nhẹ nhàng như vậy…

“Nếu không rời khỏi mới là một sai lầm. Tôi, thực sự đã trưởng thành…”

Là đang quan tâm cô, hay vẫn là... thói quen chiếm hữu?

https://thuviensach.vn

Trên đỉnh đầu, là một tiếng thở dài vang lên. Lôi Dận cúi thân mình xuống, đối diện song song với khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hơi thở trầm thấp nhẹ nhàng đảo qua hàng mi thật dài của cô...

“Khê nhi, nhìn tôi.” Vẫn cách thức ra lệnh như trước, hoặc như là... sự thỉnh cầu nhỏ bé.

Giọng nói này mê hoặc Mạch Khê, khiến cô theo bản năng phải nâng mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn…

“Tôi đối với em mà nói, thật sự chỉ là một sai lầm sao?” Giọng nói trầm khàn lộ ra sự đau lòng.

Trong đôi mắt Mạch Khê nổi lên những gợn sóng. Cô cố gắng hết sức xem nhẹ sự đau đớn khác thường thiêu đốt trong lòng, quyết tâm nói tiếp, “Tôi chỉ muốn một cuộc sống bình thản. Nếu không gặp ông, tôi nghĩ tôi sẽ vui vẻ.”

“Nha đầu ngốc…” Lôi Dận nâng tay, khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đối với sự lên án của Mạch Khê cũng không hề một chút tức giận nào. “Từ lúc tám tuổi em đã vào tòa thành này, mười năm ‘cẩm y ngọc thực’, đi đến nơi nào cũng có vệ sĩ đi theo, muốn làm gì cũng có người hầu hạ, trang phục tới tay cơm đến tận miệng. Rời khỏi nơi này, em phải sống như thế nào? Bên ngoài, không hề dễ dàng như em nghĩ.”

Mạch Khê nghe vậy xong, khóe môi gợn lên một ý cười bất đắc dĩ…

“Còn nhớ rõ cô gái bán hàng trong tiệm kẹo kia không?” Cô nhìn hắn, không hề chớp mắt, “Cô ấy có vẻ cùng tuổi với tôi, gia đình của cô ấy nhất định không giàu có gì, bằng không giày trên chân sẽ không cũ đến như vậy. Nhưng là, cô ấy vẫn sống rất vui vẻ, mà tôi thì sao? Chỉ giống một đứa con nít, cái gì cũng không thể làm được. Cho dù vật chất hắn nhiên rất quan trọng, nhưng là tinh thần quan trọng hơn. Ông cho tôi mọi thứ, tôi không nhận nổi, giống như mẹ của tôi vậy!”

https://thuviensach.vn

“Em không giống mẹ em!” Giọng điệu Lôi Dận hơi hơi cao thêm, đuôi lông mày hiện lên một chút phiền lòng. Lời nói của Mạch Khê như một thanh kiếm vô tình xẹt qua trong lòng hắn, tuy rằng giọng điệu đạm mạc là vậy. Nhưng chính vì như thế, mới khiến người ta càng thêm bất an.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Mạch Khê có một chút hoảng hốt trong chốc lát. Ánh mắt cùng với ánh sáng của đèn tường quyện lẫn vào nhau, hiện lên quầng sáng nhàn nhạt, dừng trên hàng mi hơi hơi chớp. Một lúc lâu sau, cô vẫn không nói gì.

Dáng vẻ của cô khiến lòng người đàn ông phía trước như bị siết chặt. Hắn cúi đầu, thở dài, đẩy cô đến trước sofa. Lôi Dận ngồi đối diện cô, kéo cánh tay mảnh dẻ bị thương của cô qua. “Khê nhi, em là em, mẹ của em là mẹ của em. Tuy rằng năm em tám tuổi đã chịu rất nhiều khổ cực, nhưng mười năm này, em cũng đã quen thuộc với cuộc sống trong tòa thành.”

Hắn tránh nói đến Bạc Tuyết, chỉ là lặp lại nhiều hơn những lời này, bàn tay to nhẹ nhàng ve vuốt từng ngón tay tinh tế, non mềm của cô. Đôi tay mềm mại đến như thế, hắn có thể nhẫn tâm đến thế nào để cô phải chịu cuộc sống đau khổ? Cô luôn luôn nhát gan là thế. Thậm chí, hắn vẫn còn có thể nhớ rất rõ năm cô mười bốn tuổi kia, vụng trộm đứng ngoài cửa nhìn lén cảnh hắn tự tay giết chết một sát thủ. Hắn chậm rãi đổ máu tươi của sát thủ kia vào ly thủy tinh, rồi ngay lúc đưa đến bên môi, cô kêu lên sợ hãi và ngất đi…

Có lẽ, cô vĩnh viễn cũng sẽ không biết, ý định của hắn là cảnh cáo cô không được phép nhìn lén người khác! Và cũng có lẽ rằng, ở trong lòng cô, bắt đầu từ khi ấy đã sớm nhận định rằng hắn là ma quỷ uống máu người.

Mạch Khê cụp mắt xuống, ánh mắt dừng trên bàn tay rộng lớn ấm áp của người đàn ông kia. Sống ở tòa thành này mười năm, lại chưa từng có được một năm sống hoàn toàn phóng khoáng vui vẻ. Cô không hiểu người đàn ông này. Có đôi khi, trong đầu cô thậm chí nảy sinh ý muốn giải đáp

https://thuviensach.vn

hắn, nhưng là mỗi khi nhớ tới nhật ký của mẹ mình, cô liền chùn bước. Người đàn ông này là... của mẹ. Chuyện quá khứ của hắn, thế giới của hắn, không bao giờ có cô tồn tại…

“Đúng vậy, tôi là tôi, mẹ tôi là mẹ tôi. Tôi…là con gái ruột của bà…” Giọng nói thấp rất nhỏ rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như khiến người đối diện không thể nghe thấy được, ngay lập tức hòa tan trong không khí, hoàn toàn được che khuất trong âm thanh của cơn mưa lớn bên ngoài.

Nhưng là, Lôi Dận có thể nghe được. Hắn luôn nắm bắt được tâm tư của người khác. Giờ khắc này, cảm giác cô đơn quá rõ ràng của cô, hắn hiểu được. Tim lại càng đau thêm.

“Khê nhi…”

“Chuyện liên quan đến cái chết của mẹ tôi, tôi thực đã biết. Về phần chuyện của ông và mẹ, tôi không có quyền biết điều gì cả. Chỉ là..." Mạch Khê ngẩng đầu lên, cắt ngang lời Lôi Dận, đáy mắt như thể chỉ còn sót lại tro tàn, hiện lên những tia sáng le lói.

“Mời ông nói cho tôi biết, mẹ tôi được chôn ở nơi nào!”

Ngón tay Lôi Dận cứng đờ, ngay cả độ cong bên môi cũng trở nên mất tự nhiên một chút. Hắn nhìn Mạch Khê, sau một lúc lâu cũng không nói gì.

“Tôi là con gái của bà. Một khi đã như vậy, so với bất luận kẻ nào trên đời này đều có tư cách để biết.” Giọng nói của Mạch Khê là kiên quyết hoàn toàn, không hề có một chút thoái nhượng nào.

Thật lâu sau đó, tiếng thở dài của Lôi Dận vang lên có một chút mệt mỏi. Hắn gật đầu một cái, bàn tay to xoa mái tóc dài của cô, như thể đương chiều chuộng một đứa trẻ ầm ĩ vậy, rồi mới cúi đầu nói, “Em yên tâm, yêu cầu này của em tôi sẽ thỏa mãn.”

https://thuviensach.vn

Trong không khí chỉ còn lại sự trầm tĩnh và tiếng mưa ngoài cửa sổ…

_____

Tổng công ty của Tập đoàn Lôi thị, cao đến chọc trời, ở trong màn mưa càng thêm vẻ hùng vĩ. Bóng đêm mỗi lúc mỗi sâu hơn. Cảnh đô hội phồn hoa phản chiếu vào lớp thủy tinh công nghiệp quanh tòa nhà.

Phòng Tổng Giám đốc lạnh lẽo như băng đá…

Chỉ có mùi hương xì gà nhàn nhạt cùng hương cà phê thuần chất nhất tỏa ra.

Trong văn phòng rộng đến như vậy chỉ có ba người. Ngoại trừ Lôi Dận cùng Phí Dạ, còn có một người đàn ông ngồi trên sofa ở phòng khách. Dáng người gã tương đương như Lôi Dận và Phí Dạ, đều cao lớn vững chãi, khuôn mặt cương nghị. Sống mũi cao anh tuấn lộ ra sự cứng đầu cùng thâm trầm. Đôi môi mỏng dường như luôn có sự phong tình nhàn nhạt. Là một gã đàn ông có sức hút chết người.

Trên bàn trà đặt mấy tập tư liệu. Sau khi hoàn thành một tập tài liệu cuối cùng, gã mới khép lại, lấy cốc qua nhấp một ngụm cà phê đen, trong đôi mắt vẫn lộ ra sự khó hiểu cùng hoang mang rất rõ. Cuối cùng, ánh mắt gã dừng trên người đàn ông đối diện mình, nhịn không được phải mở miệng...

“Cô gái này chính là đứa nhóc mười năm trước cậu nhận nuôi đó hả? Mình nghĩ hôm nay cậu tìm đến mình là để bỏ tư cách người giám hộ chứ.”

Lôi Dận tựa vào sofa, sắc mặt hắn nhìn qua có chút tiều tụy cùng mệt mỏi. Hắn uống một ngụm rượu mạnh, chỉ chỉ vào một tập văn kiện dày, hỏi: “Ưng Diêm, cậu xem chừng đó thủ tục có đủ hay không? Nếu không đủ, trực tiếp bảo Phí Dạ làm ngay.”

https://thuviensach.vn

“Ưng Diêm” trong miệng của hắn không phải ai khác, mà chính là luật sư Kỳ Ưng Diêm – luật sư vàng chạm tay vào có thể bỏng của thế giới. Ngoại trừ việc tiếp nhận các vụ kiện kinh tế lớn, gã còn đảm nhiệm vai trò cố vấn pháp luật của Tập đoàn Hoắc thị cùng Lôi thị.

Kỳ Ưng Diêm nghe những lời nói này xong, tò mò nhíu mày, ánh mắt chuyển sang Phí Dạ bên kia...

“Cậu ta không có nói giỡn chứ?”

“Lôi tiên sinh đúng là muốn chuyển nhượng quyền sở hữu tài sản này cho tiểu thư Mạch Khê.” Phí Dạ trả lời nghi vấn của gã.

“Lôi ơi…” Kỳ Ưng Diêm nghe xong, thở dài, quẳng hồ sơ sang một bên, ngồi xuống cạnh Lôi Dận, duỗi bàn tay to lớn ra choàng lấy vai hắn. “Là một luật sư cộng thêm bạn của cậu, mình có một đề nghị như thế này, không biết cậu có muốn nghe hay không.”

“Nói.” Lôi Dận chỉ lãnh đạm một chữ, cũng không có đẩy bàn tay chướng mắt kia của gã ra.

Kỳ Ưng Diêm cũng phát hiện ra sự khác thường không hề thích hợp của hắn. Gã ngẩn người. Nếu như là bình thường nhá, hắn đã sớm quẳng gã sang một bên. Hôm nay lại như một kẻ sắp chết vậy, nói chuyện cũng tỏ vẻ mất hết sức lực như vậy…

“Mình cho rằng, chuyện quan trọng cậu cần giải quyết trước tiên là cái án tử của tên cảnh sát trưởng kia kìa. Cậu có biết hôm nay mình cùng Phí Dạ đi làm vụ này, sắc mặt tay Thống đốc ban thực sự là so với gan heo còn khó coi hơn không? Về thủ tục chuyển nhượng quyền sở hữu tài sản này, chỉ là việc nhỏ thôi.”

“Làm chuyện này trước!” Giọng điệu của Lôi Dận tuy rất đạm mạc, nhưng vô cùng kiên quyết, không thể từ chối được. Hắn uống nốt ly rượu,

https://thuviensach.vn

nơi lồng ngực phập phồng một chút, sự chua xót trong đó đột nhiên lan tràn...

“Án tử của tên cớm đó xử lý sau.”

“Lôi, cậu không có vấn đề gì chứ?” Kỳ Ưng Diêm đứng dậy, sắc mặt lộ ra sự khó hiểu, như thể đang nhìn chằm chằm người ngoài hành tinh vậy. “Chỉ là một cô con gái nuôi, cậu có nhất thiết phải làm như vậy không? Mình là bạn của cậu, điều quan tâm đầu tiên chính là vụ án của cá nhân cậu chứ không phải là…”

“Ưng Diêm... làm theo lời mình nói đi.”

Lôi Dận ngẩng đầu, anh mắt chắc chắn nhìn hắn, gằn từng tiếng. “Nếu cậu thật sự là bạn mình, vậy thì làm đi.”

Kỳ Ưng Diêm thở hổn hển một hơi, bất đắc dĩ cầm lấy tập tài liệu kia. Gã muốn thử thuyết phục hắn từ bỏ, nhưng chỉ có thể ngồi đối diện trên sofa một lần nữa, rồi buông một tiếng thở dài. “Được, cậu đã cố ý muốn như vậy thì mình cũng không có cách nào khác. Cũng chả phải là con gái ruột…” Nói tới đây, gã chừng như đã nghĩ ra điều gì đó, ‘bừng tỉnh đại ngộ’ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lôi Dận, giọng điệu như thể đã phát hiện ra một châu lục mới vậy...

“Mình biết rồi! Cậu…cậu có phải đã yêu hay không?..."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9

Cay Đắng Nước Mắt Đàn Ông

"Ưng Diêm ——" Lôi Dận không chờ gã nói xong liền cắt ngang, ánh mắt lạnh bạc, "Cứ theo lời mình mà làm đi." Vừa nói xong câu này, hắn đứng dậy rời khỏi.

"Ê, Lôi ——" Kỳ Ưng Diêm muốn hỏi cho ra nhẽ, lại bị Phí Dạ vươn tay kéo lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng Lôi Dận hoàn toàn biến mất…

"Phí Dạ, đầu của tên đó không có vấn đề gì chứ? Hôm nay cứ là lạ thế nào ấy."

Ý cười bên môi Phí Dạ vẫn nhàn nhạt như vậy, hắn cũng không giải thích thêm điều gì, chỉ thân thiết hỏi, "Chuyện liên quan đến án tử tay cảnh sát trưởng kia, tỷ lệ thắng là bao nhiêu?"

Kỳ Ưng Diêm bắt chéo chân, bàn tay lớn phất phất, "Tôi nói nha, Lôi tiên sinh của mấy người thật đúng là rất kỳ quái. Nếu ngầm xử lý bạn cảnh sát trưởng này, phần thắng trước tòa còn nắm chắc chín phần. Nhưng là hiện tại tên này lại công khai giết người như vậy, mà đối phương chẳng những là cảnh sát trưởng, mà còn là cháu ruột của Thống đốc bang. Vậy tỉ lệ phần thắng là ——"

https://thuviensach.vn

“Tỷ lệ thắng có bao nhiêu?” Phí Dạ có chút lo lắng nhìn Kỳ Ưng Diêm.

Kỳ Ưng Diêm sau một lúc lâu không hề lên tiếng, cũng dùng gương mặt co giật vì buồn cười mà nhìn Phí Dạ chằm chằm. Sau đó, gã mới cố nén cười mà nói, “Như cũ vẫn chắc chắn thắng đến chín phần! Kỳ Ưng Diêm ta đây muốn thắng được án tử nhất định sẽ thắng! Cho tới bây giờ sẽ không đánh địch mà không nắm chắc trận!”

Phí Dạ âm thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm, hành động lại lọt vào trong mắt Kỳ Ưng Diêm. Rốt cuộc gã nhịn không được, cười lên ha hả, sau đó chỉ chỉ tay vào Phí Dạ, “Nhìn cậu đi, theo tên Lôi Dận một thời gian dài, riết cũng trở thành bộ dáng nghiêm túc. Xin nhờ đi, tuổi trẻ phải sống thoải mái mới vui.”

Lời nói của gã khiến Phí Dạ xem thường. Kỳ Ưng Diêm này tính cách có thể nói là như vậy, thường xuyên thay đổi rất đột ngột, lại chẳng giống với bất kỳ ai khác. Một giây trước là gương mặt nghiêm túc, giây tiếp theo lại nở nụ cười. Mà tính cách Phí Dạ luôn luôn là như vậy, thế nên mỗi lần nói chuyện với Kỳ Ưng Diêm đều bị gã càu nhàu một phen.

“Á, đúng rồi, nói chuyện Lôi tiên sinh của các cậu đi.” Kỳ Ưng Diêm nhìn thoáng qua tư liệu trên bàn, rồi cầm lấy giơ giơ lên. “Thằng nhóc này sao đột nhiên lại tiến hành thủ tục này vậy? Tuy rằng tài sản của Lôi thị có quá nhiều bất động sản rồi, nhưng cũng không rảnh đi chia ra chứ?”

“Người hưởng quyền lợi là tiểu thư nhà chúng tôi, cái này cũng chẳng có gì là không ổn.” Phí Dạ lãnh đạm trả lời một câu.

“Tiểu thư nhà các cậu?” Kỳ Ưng Diêm quái dị mà nhíu mày, “Nếu là con ruột của Lôi thì tôi còn hiểu được, nhưng cô bé kia chỉ là con gái nuôi. Phí Dạ, cậu nói thật xem nào, tên kia có phải coi trọng nha đầu nha người ta hay không. Hoặc là —— làm chuyện gì thực có lỗi với cô gái này mà phải áy náy, muốn bồi thường hả?”

https://thuviensach.vn

“Sức tưởng tượng của anh thật phong phú.” Phí Dạ cũng không hề trả lời, nhìn gã, nói xong rồi cười lạnh. “Người làm luật sư đều nhiều chuyện đến như thế này sao?”

“Ê, không cần biến tôi thành phóng viên giải trí gì đó chứ. Tôi chỉ là muốn phát triển tình cảm của bản thân một chút. Nhưng mà quay lại vấn đề kia đi, lúc trước tên kia đột nhiên thần kinh nhận một nha đầu tám tuổi làm con nuôi tôi đã thấy kỳ cục rồi. Đường đường là thiếu gia nhà họ Lôi, nếu muốn con, chỉ cần mở miệng, vô số phụ nữ chủ động hiến thân. Còn về phần chuyện ngày hôm nay, khó khăn đến như vậy, trừ khi tên nhóc này —— thực sự có tâm tư riêng.” Kỳ Ưng Diêm chậm rãi nói.

Phí Dạ bất đắc dĩ thở dài. Cả đời này điều hắn đau đầu nhất chính là phải nói chuyện cùng luật sư. Xem ra, ánh mắt luật sư cũng giống như kiếm sắc vậy. Chỉ cần lơ đãng một chút bọn họ sẽ nhìn thấu toàn bộ tâm tư của mình. Bên ngoài như là đoán suy nghĩ của người khác, nhưng thực ra bên trong đã rõ ràng đâu vào đấy cả rồi, trong lòng giống như một tấm gương sáng vậy.

Vậy nên, mỗi lần nói chuyện với Kỳ Ưng Diêm, không cần thiết thì sẽ không mở miệng, hắn tuyệt đối sẽ không nói đến một câu ngoài vấn đề nào. Bằng không sẽ bị tên luật sư này tra tấn tinh thần đến điên chỉ để hỏi kỹ càng sự việc.

Kỳ Ưng Diêm thấy hắn im lặng, liền cười cười, “Không sai, cậu thông minh hơn rồi đấy. OK, không nói chuyện khác nữa, tôi với cậu phải bàn chuyện án tử này đi.”

———————————

Đêm, bóng tối đặc quánh đến đáng sợ, cơn mưa tầm tã như muốn kéo đổ cả bóng đêm. Có tiếng lách cách va đập, có tiếng sầm ầm ầm thi thoảng nhá lên trên bầu trời tối mịt, chấn động cả một vùng rộng lớn.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngủ thực sự không an ổn. Đêm đã rất khuya rồi cô mới có thể đi vào giấc ngủ, nhưng cứ trở mình liên tục. Có lẽ vì trời mưa quá lớn, nên cho dù đã chìm vào giấc ngủ, ác mộng vẫn luôn quấy nhiễu cô.

Trong cơn mơ, là một thiếu niên mười lăm tuổi có nụ cười dịu dàng, đứng lặng yên trong từng tầng từng tầng tuyết dày phiêu tán trên không trung, dưới mặt đất. Người thiếu niên ấy đẹp đẽ như vừa bước ra từ truyện cổ tích, trong đôi mắt chỉ ngập tràn hình ảnh của cô gái cách đó không xa.

Hàng mày đậm của Mạch Khê khẽ nhíu lại, lông mi thật dài bất an mà run run. Giống như bừng tỉnh trong một cơn mơ chưa hết, trong cơn hoảng hốt cô dường như thấy được thiếu nữ kia quay đầu lại, và thiếu niên anh tuấn ấy bước nhanh tới. Giờ khắc này —— Mạch Khê đã có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt của cô gái ấy…dĩ nhiên, chính là bản thân cô!

“Không…” Mạch Khê đau khổ giãy giụa vì cảnh tượng trong mơ, bật ra tiếng rên yếu ớt. Sự bất an hiển hiện trên chân mày của cô.

Ngay sau đó, cô cảm thấy mình được ôm vào trong một vòng tay quen thuộc ấm áp, tựa vào lồng ngực rắn chắc rộng lớn và mùi hương cuốn chặt lấy tâm trí.

Đôi mày Mạch Khê theo bản năng không nhíu chặt lại nữa, thân mình mềm mại càng thêm tham luyến, dựa sát vào lồng ngực rộng lớn kia, hít vào mùi hương khiến cô trở nên an tâm hơn bao giờ hết. Như là cảnh tượng trong mơ, người thiếu niên ấy xuyên qua hư ảo để tới hiện thực, ôm chặt lấy cô.

Cảm giác này chân thật quá, chân thật đến nỗi Mạch Khê cảm giác được sự mạnh mẽ của vòng tay đang bọc lấy mình…

Đột nhiên, Mạch Khê thanh tỉnh hoàn toàn, nhìn thấy bản thân mình thực sự đang lọt thỏm vào trong lồng ngực một người đàn ông nào đó, sợ tới mức kêu ra tiếng ——

https://thuviensach.vn

“Khê nhi, là tôi, không phải sợ…” Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm thấp quen thuộc. Cùng lúc đó, một bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ về thân thể của cô, “Dọa đến em, hm?”

Trong lòng Mạch Khê dâng lên từng đợt cay đắng. Mọi thứ, tựa như đã thành thói quen. Trong những ngày mưa như thế này, cô gần như đều phải dựa vào hắn mới có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Nhưng là, vì sao lại trở nên như vậy? Cô không muốn có thói quen này…

Thân mình cô hơi hơi ngọ nguậy, muốn đẩy Lôi Dận ra, lại bị hắn siết càng chặt hơn ——

“Khê nhi, không nên cử động, để tôi ôm em như vậy…” Giọng nói của Lôi Dận trong đêm mưa này vang lên say lòng người, lộ ra từ tính vô tận. Âm giọng đó hơi khàn khàn, lại bọc một tình cảm nồng đậm nào đó…

Mạch Khê không cử động nữa, chỉ còn lại những hơi thở nhẹ nhàng, mặc cho mùi hương của người đàn ông kề sát, vây bọc lấy cô thật chặt, thật chặt…Tựa như ngày thường, tim, lại đập nhanh đến nỗi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Gò má cô dán vào lồng ngực hắn, không khó cảm nhận được sự rắn chắc và mạnh mẽ. Còn có những tiếng tim đập trầm ổn có lực. Từng chút, từng chút một chạm vào tai cô, sau đó xuyên thẳng vào tim…

Từ trước tới nay, cho tới bây giờ cô chưa từng có cảm nhận như vậy bao giờ. Giờ khắc này, Mạch Khê có chút say…

Ngoài cửa sổ, mơ hồ truyền đến tiếng mưa táp vào lớp thủy tinh dày.

Mạch Khê tựa vào trong ngực người đàn ông cao lớn, nhợt nhạt hô hấp.

Trên đỉnh đầu, giọng nói khàn khàn của hắn một lần nữa lại vang lên, như đang làm dịu một đứa trẻ. “Khê nhi, ngủ đi.” Bàn tay rộng lớn nhẹ nhàng vỗ về cô, cứ nhẹ nhàng như thế…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê theo bản năng ngẩng đầu lên. Ánh đèn tường nhàn nhạt khắc họa từng đường nét anh tuấn trên gương mặt cương nghị của hắn. Giờ khắc này, cảnh trong mơ thế nhưng lại thoáng qua trong cô. Sườn mặt gần trong gang tấc của người đàn ông dưới ánh đèn chợt trở nên dịu hòa hơn lúc nào hết. Là đôi mắt xanh lục sâu thẳm đương chăm chú nhìn cô, là đại dương xanh sâu mòn mỏi, sâu đến độ cô không dám hiểu.

Như là, một cảm giác đau đớn gì đó lướt qua đáy mắt hắn. Rất nhanh, nên Mạch Khê không có cách nào nắm giữ được. Ngay sau đó, nỗi đau kia đã được thay thế bởi ý cười nhẹ nhàng…

Người đàn ông chậm rãi cúi mặt xuống, thâm tình hôn trên vầng trán thanh tú của cô. Đôi môi mỏng dừng trên trán cô lại ấm áp đến như vậy. Đôi mắt lưu ly của Mạch Khê khẽ chớp chớp, ngay sau đó, nhẹ nhàng khép lại.

Đã là, chấn động…

Cô không biết được, từ sau khi cắt cổ tay, trong yên lặng, người đàn ông đó đã thay đổi điều gì. Mấy ngày này cả hai luôn luôn yên tĩnh đến như vậy. Dường như có một sự ấm áp đơn giản lắm, nhưng càng giống như là đau thương đến nát lòng mà nhẹ nhàng vây bủa. Cảm giác không thể nói rõ ràng cứ luôn quanh quẩn hai người như thế.

Cả hai càng trầm mặc hơn bao giờ hết. Cho dù đối mặt với nhau, cũng chỉ có im lặng như thế. Mà hắn, luôn dùng những nụ hôn thay thế sự yên ắng kia. Như thể chỉ có thế mới xoa dịu được đau đớn cứ dâng lên mãi…

Nụ hôn dịu dàng đó, có sức mạnh trấn an, đưa Mạch Khê vào giấc ngủ. Có lẽ là, trong ngực người đàn ông kia ấm áp quá đỗi, dần dần, ý thức của cô chìm xuống, hô hấp càng lúc càng vững vàng.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa dần dần nhỏ hơn rất nhiều…

https://thuviensach.vn

Lôi Dận không hề ngủ, vẫn như cũ ôm chặt lấy thân hình bé bỏng của Mạch Khê, nhìn cô tin cậy đến như vậy, dựa cái đầu nhỏ bướng bỉnh trước ngực hắn, một bàn tay bé nhỏ còn trẻ con cầm lấy ngón tay hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu thoảng qua một cảm xúc yên tĩnh, như một đứa trẻ không có một chút sợ hãi nào, đi vào giấc ngủ say nồng.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắn vẫn nhìn cô mãi như thế, không hề chớp mặt. Gương mặt này khắc sâu vào võng mạc hắn, lại khiến hắn đau đớn thêm một lần nữa. Cơn đau này, bắt đầu lan ra, thẩm thấu đến từng tế bào. Đau đến nỗi, nội tâm như đã bị bóp vỡ hoàn toàn…

Cô vẫn chiến thắng. Trong một khắc cuối cùng này, hắn lựa chọn như thế, chỉ là vì có thể đổi lấy nụ cười rực rỡ như hoa của cô sau này!

Chỉ là, như vậy, lòng của hắn đau. Rất đau. Như là có một người nào đó, dùng thanh kiếm sắc bén cắt đi một phần thân thể hắn, khiến hắn mất đi sự kiên định cùng sắc bén vốn có.

Những thứ hắn đã từng làm cho cô gái nhỏ này, có lẽ chỉ đau xót. Nhưng giữa những hồi ức mệt mỏi khôn cùng kia, ước muốn của hắn không nhiều lắm, chỉ nguyện cho cô có thể nhớ tới hắn dù chỉ một chút, sự chua xót bên môi mỗi ngày sẽ chậm rãi nhạt dần. Như vậy, là tốt rồi…

Cố nén sự trống rỗng lớn đến ngạt thở trong lòng, Lôi Dận nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của cô, nhẹ nhàng để không quấy rầy giấc ngủ an ổn của cô. Trong đáy mắt hắn, không thể có cách nào che lấp đi sự đớn đau cùng khao khát không muốn xa rời. Hắn cúi thân mình xuống, đôi môi mỏng dịu dàng dừng trên mái tóc cô, trên trán, trên sống mũi xinh đẹp, cuối cùng là đôi môi đỏ hồng…

Khi hai đôi môi nhẹ nhàng quấn vào nhau và cảm nhận được sự mềm mại kia, môi Lôi Dận run lên nhè nhẹ, hai mắt khép lại cũng run rẩy. Khóe mắt lúc này, không chỉ còn là ẩm ướt nữa, mà bỗng dưng một giọt lệ rơi

https://thuviensach.vn

xuống, chậm rãi trượt theo gò má cương nghị của hắn, thấm ướt vào giữa đôi môi cả hai. Chua xót, trong một khắc này thôi đã ngập tràn.

Nam nhi hữu lệ bất khinh đạn, chỉ là chưa chạm tới chỗ thương tâm mà thôi... [1]

(Đàn ông có nước mắt nhưng không dễ dàng chảy, chính là vì chưa chạm tới chỗ thương tâm mà thôi...)

Khi mở mắt ra một lần nữa, chỉ còn thấy đôi mắt rạn vỡ nát lòng của hắn. Lôi Dận nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê qua. Chiếc vòng trên cổ tay trắng như tuyết tuột xuống. Ngón tay thon dài của hắn khẽ chạm tới điểm chốt khóa lại. “Lách cách” một tiếng mong manh vang lên…vòng tay…thuận thế rơi ra.

“Khê nhi…từ đây, em tự do.”

_____

Nghĩa trang Hoàng gia.

Mưa dầm nhiều ngày khiến cho toàn bộ khu mộ được bao phủ bên trong màn sương mờ. Mây đèn trên đầu dường như lúc nào cũng có thể vắt ra nước. Chỉ cần gió nhẹ thổi qua đã mang theo mùi mưa rất đậm. Những phiến đá sau cơn mưa đã được cọ rửa sạch sẽ. Mặt cỏ xanh mướt được cắt xén cẩn thận cùng tấm bia trang nghiêm. Nơi đây không có lúc nào là không có người tìm về nơi chốn sở hữu cuối cùng trên cõi đời này.

Có lẽ, ngủ mãi như thế, mới là một cuộc đời yên ổn thực sự.

Nơi này khác những nghĩa trang bình thường khác. Nó đẹp và có gì đó sang trọng hơn. Có thể vào được đây, không giàu cũng sang.

https://thuviensach.vn

Trước một khu mộ, là một thập giá cao. Khu mộ này rất lớn, bốn phía gieo trồng từng tầng hoa Ngọc Sơn Bạc Tuyết, đẹp không sao tả xiết.

Mạch Khê đặt trước tấm bia một bó cúc trắng lớn. Một cơn gió nhẹ thổi qua, cuốn theo hương hoa nhàn nhạt tản vào trong không khí. Trên tấm bia, là gương mặt của một cô gái đang cười rạng rỡ. Gương mặt tương tự với Mạch Khê.

“Mẹ…” Quản gia Hàn Á đỡ Mạch Khê quỳ xuống trước khu mộ. Cách đó không xa là tiếng sầm ầm ì. Thời tiết, càng lúc càng thêm u ám.

Đây là lần đầu tiên có gọi ra tiếng này, cũng là đối với ảnh chụp trên một tấm bia.

Đối với mẹ, cô vừa là khát vọng mà vừa là xa lạ. Nhìn gương mặt tươi cười như hoa kia, Mạch Khê thực sự muốn hỏi bà một câu. Vì sao lúc trước bà còn sống, lại đưa cô vào cô nhi viện?

Có lẽ, chuyện này chỉ có mẹ mới biết được. Mà bà, đã ngủ một giấc ngủ vĩnh viễn.

Nước mắt, dọc theo gò má chảy xuống. Giờ khắc này, cảm xúc buồn bã vây chặt lấy cô. Chưa từng cảm nhận được tình yêu của cha mẹ, mà cô khi biết được mẹ lại chỉ có thể đến trước mộ này mà tưởng nhớ. Còn cha cô đâu? Cô không dám tưởng tượng, cũng không dám hỏi…

Nếu còn một sự khát cầu trong lòng này, cô tình nguyện mong rằng cha ruột mình là người khác, không phải là người đàn ông kia!

Hàn Á thấy thế, lập tức bước tới đỡ lấy Mạch Khê, đau lòng khuyên: “Tiểu thư Mạch Khê, trời sắp mưa rồi, chúng ta mau trở về thôi.”

“Con muốn ở lại một chút nữa…” Ngón tay run run của Mạch Khê nhẹ nhàng vuốt dọc tấm ảnh chụp trên bia mộ, tầm mắt lướt qua từng tầng Ngọc

https://thuviensach.vn

Sơn Bạc Tuyết lay động phía sau đó. Người đàn ông này…

“Mẹ, thực xin lỗi…”

Chuyện tới nước này, cô chỉ có thể dùng ba chữ này để biểu đạt tâm tình mình.

Hàn Á ở một bên thở dài, trong mắt toàn là vẻ đau lòng đối với Mạch Khê. Phía sau hai bác cháu còn có sáu bảy vệ sĩ, bảo vệ Mạch Khê an toàn.

Trước cổng nghĩa trang, một chiếc xe sang trọng chậm rãi dừng lại. Tắt máy, một gã đàn ông cao lớn bước xuống xe, trong tay cầm một tập văn kiện thật dày. Gã bước dọc theo từng phiến đá, hướng thẳng về phía trước, cho tới khi nhìn thấy từng tầng hoa Ngọc Sơn Bạc Tuyết…

“Là tiểu thư Mạch Khê?”

Phía sau, một giọng nói trầm thấp vang lên. Mạch Khê nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu của người đàn ông cách đó không xa, giống như một cái đầm không thấy đáy. Quản gia Hàn Á nâng Mạch Khê đứng dậy, nhìn thấy người mới tới, nhẹ nhàng nói, “Kỳ luật sư, xin chào.”

Kỳ Ưng Diêm gật đầu một cái, ánh mắt di chuyển trên người Mạch Khê. Ánh mắt gã trong một thoáng chấn động, rốt cuộc cũng hiểu vì sao Lôi Dận làm việc này. Cho tới bây giờ gã chưa từng gặp Mạch Khê lần nào. Cô gái này đúng là liếc qua một lần sẽ khiến người ta không thể quên được, xinh đẹp hệt như một con búp bê thủy tinh. Khiến đàn ông không nhịn được mà ôm vào lòng dỗ dành.

[1]: 男儿有泪不轻弹, 只因未到伤心处 – ‘Nam nhi hữu lệ bất khinh đạn, chích nhân vị đáo thương tâm’. Câu dịch nghĩa ở phía trên.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10

Giá Trị Một Con Người

Mạch Khê nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt. Dáng người gã cao lớn như Lôi Dận, tây trang mặc trên người càng bộc lộ thêm sự nam tính cuốn hút. Chỉ là, gã không lạnh lùng giống Lôi Dận, nụ cười nhàn nhạt luôn luôn đọng lại bên môi khiến người ta có cảm giác thân thiện.

Kỳ Ưng Diêm hắng hắng giọng, tự giới thiệu. “Tiểu thư Mạch Khê, chào cô, tôi là luật sư Lôi Dận tiên sinh phái tới, tên là Kỳ Ưng Diêm. Lôi tiên sinh đã thực hiện thủ tục chuyển nhượng quyền sở hữu tài sản cho cô. Hôm nay tôi tới đây là để đưa tận tay cô tập văn kiện này. Mặt khác, còn có vài lời dặn của Lôi Dận tiên sinh.”

Mạch Khê giật mình sửng sốt, hàng mi dày nổi lên sự nghi hoặc —— chuyển nhượng quyền sở hữu tài sản? Đây là ý gì? Còn có, ‘lời dặn của Lôi Dận tiên sinh’? Hắn có chuyện gì mà phải thông qua một luật sư đến nói cho cô?

Nhưng mà, sáng nay khi thức dậy cô chợt cảm thấy một cảm giác rất kỳ lạ lan tràn quanh mình. Trên giường, người đàn ông ôm chặt cô đã không thấy đâu nữa. Điều này thì không có gì kỳ lạ cả, nhưng khi cô rửa mặt thì mới phát hiện chiếc vòng ở cổ tay đã không thấy nữa.

https://thuviensach.vn

Chiếc vòng này sau khi nghiên cứu cô mới hiểu được, muốn mở ra phải có phương pháp riêng. Qua một đêm lại không thấy tăm hơi, chỉ có một khả năng duy nhất có thể xảy ra, chính là Lôi Dận đã cầm đi chiếc vòng này.

Cho tới bây giờ, cô đều không hiểu được hành động của hắn. Vòng đeo tay này không phải là một thiết bị định vị của hắn sao? Thế nhưng lại tốt bụng mà tháo ra cho cô?

Sau một lúc lâu, cô mới mở miệng ——

“Là luật sư Kỳ?”

Kỳ Ưng Diêm gật gật đầu, bên môi là nụ cười ôn hòa.

“Lời anh vừa mới nói, tôi thực sự không rõ lắm…” Mạch Khê hơi nhíu mày lại, nhẹ nhàng nói.

“À, chuyện là như vậy. Ngày hôm qua, Lôi tiên sinh đã chính thức tiến hành thủ tục chuyển nhượng tài sản. Đại khái là mấy nội dung thế này ——“ Kỳ Ưng Diêm nhìn cô, nói từng chữ: “Đầu tiên, Lôi tiên sinh chuyển nhượng một phần quyền sở hữu tài sản trên toàn thế giới cho tiểu thư Mạch Khê. Trong đó bao gồm các loại hình bất động sản, siêu thị, hội quán cao cấp và hai mươi khu điền sản đất đai khác. Tiếp đó, Lôi tiên sinh chuyển nhượng 5% cổ phần của Tập đoàn Lôi thị cho tiểu thư Mạch Khê. Riêng về tài sản cá nhân đã được chính thức sửa đổi, người sở hữu Bạc Tuyết bảo chính là tiểu thư. Ngoài ra, còn hai mươi điền sản trên toàn cầu tùy ý cô chi phối. Đây là văn kiện chuyển nhượng quyền sở hữu, bên trong sẽ giới thiệu rõ ràng hơn cho cô.” Nói xong những lời này, gã đưa tập văn kiện dày trong tay tới trước mặt Mạch Khê.

Mạch Khê hoàn toàn choáng váng, lẳng lặng nhìn tập văn kiện trước mắt, thật lâu cũng không phản ứng được chuyện gì đang xảy ra…

https://thuviensach.vn

Người đàn ông kia vô duyên vô cớ đem chừng đó tài sản chuyển nhượng cho cô làm cái gì? Cô cũng sẽ chẳng kinh doanh gì cả.

Quản gia Hàn Á cũng không dự đoán được điều này, nhưng vẫn thay Mạch Khê nhận văn kiện, không khỏi nghi hoặc hỏi, “Kỳ luật sư, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Kỳ Ưng Diêm nhún nhún vai, “Cụ thể chuyện gì đã xảy ra tôi cũng không rõ ràng, nhưng ý tứ của Lôi Dận tiên sinh là, tất cả mọi thứ trong Bạc Tuyết bảo để giữ nguyên không thay đổi, ngay cả người làm, quản gia, vệ sĩ, hết thảy đều thuộc về tiểu thư Mạch Khê. Tuy nhiên mọi chi phí vẫn là do Lôi thị phụ trách.”

“Vậy Lôi tiên sinh ——“ Hàn Á chấn động.

“Sẽ không quay lại Bạc Tuyết bảo nữa.” Kỳ Ưng Diêm nhẹ nhàng hoàn thành lời nói của quản gia, ánh mắt dừng trên người Mạch Khê. Nếu đem quyền sở hữu chừng đó tài sản cho cô gái này, gã có thể hiểu được. Nhưng là, dựa theo cá tính của Lôi Dận, nếu thực sự mê muội một cô gái thì không nên khinh địch mà buông tay mới đúng. Làm như vậy, thật rõ ràng là tên này đã chủ động rời người ta.

Thật sự là trăm nghĩ cũng không có được lời giải.

Nhưng mà, xem ra cô gái này có vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Lôi Dận. Không tính đến cổ phần của Tập đoàn Lôi thị, chỉ cần hai mươi điền sản toàn cầu kia cùng Bạc Tuyết bảo đã trở nên vô giá. Hơn nữa, 5% cổ phần công ty, một thiếu nữ mới mười tám tuổi đầu, giá trị đã trở nên hàng tỉ đô. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lợi nhuận hàng năm cổ đông của Lôi thị nhận được chính là một con số trên trời.

Lời nói của Kỳ Ưng Diêm khiến Mạch Khê bàng hoàng, hơn nửa ngày mới có phản ứng lại. Cô chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, ngay cả ngón tay

https://thuviensach.vn

cũng hơi hơi run lên. “Luật sư Kỳ, ý của anh là…ông ta đã thực sự rời khỏi?”

“Hắn là như vậy. À, đúng rồi, còn có cái này ——“ Kỳ Ưng Diêm lấy từ trong túi âu phục một tập chi phiếu, đặt vào tay của Mạch Khê, “Lôi Dận tiên sinh nhờ tôi chuyển cho cô tập chi phiếu này, mật mã là sinh nhật của cô. Hắn là hắn không muốn cuộc sống của cô vất vả, cho dù không làm việc, tiền trong này cũng đủ để tiểu thư Mạch Khê tiêu xài cả đời. Lôi Dận tiên sinh còn hy vọng cô có thể giữ lại số điện thoại di động của hắn. Có bất cứ điều gì cần thiết, lúc nào cũng có thể gọi.”

Ngón tay Mạch Khê run run, nơi sâu nhất trong đáy lòng như thể bị người ta cường ngạnh mà xé rách toạc một lỗ hổng lớn, đau xót mà đổ máu. Cô đột nhiên nhắm chặt hai mắt lại, trong đầu hiện lên bóng dáng cao lớn mà ưng nhã của người đàn ông kia…

“Ông ta…còn nói gì không?” Thật lâu sau đó, cô lại mở miệng, giọng nói vô lực như có thể bị gió cuốn đi bất cứ lúc nào.

Kỳ Ưng Diêm âm thầm thở dài một hơi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch của Mạch Khê, nói tiếp, “À hắn có nói một câu rất kỳ lạ.”

“Nói cái gì?” Mạch Khê mở lớn mắt, tim trở nên dồn dập hơn.

“Hắn nói ——“ Kỳ Ưng Diêm nhìn cô, nhả ra từng chữ: “Hắn muốn cho cô cười.”

“Bộp…” Ngón tay Mạch Khê run lên, tập chi phiếu đột nhiên rơi xuống đất. Ngay sau đó, ngón tay ngọc thon thon siết chặt lại, móng tay gần như đâm sâu vào bên trong lớp da mềm.

Hắn, rốt cuộc đã thả cô tự do phải không?

https://thuviensach.vn

Người đàn ông này mới tối hôm qua còn ôm cô rất chặt, hôm nay đã giống như không khí, từ đây về sau, hắn sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa?

Thật sự là như vậy sao?

Cô hẳn nên vui vẻ mới đúng. Vì sao khi chạm được đến tự do, điều mà cô thậm chí đã cắt cổ tay để đổi lấy, hôm nay, tất cả những điều này, cô hẳn nên vui mừng…

Nhưng, tim làm sao lại đau đớn đến như vậy? Đau đớn đến không thể hít thở được? Thật giống như bị một bàn tay nào đó đột ngột bóp chặt. Vết thương hở miệng không có cách nào khép lại. Một cơn đau không nguôi ngớt…

Vì sao lại như vậy?

“Tiểu thư Mạch Khê?” Kỳ Ưng Diêm cúi người nhặt tập chi phiếu lên, một lần nữa đưa cho cô, “Cô không sao chứ?”

Hai người này thật đúng là kỳ quái, nhìn như thế nào cũng không giống tình cảm giữa cha nuôi và con gái nuôi, mà giống y như người yêu vậy. Xem ra gã đoán cũng được tám, chín phần rồi. Chẳng qua, nếu yêu nhau sao lại còn hành hạ nhau thành cái dạng này? Một cảnh tượng sinh ly tử biệt?

Mạch Khê cố nén nước mắt chực trào ra. Trong không khí, mùi mưa mỗi lúc một nồng hơn, tựa như đang phối hợp với tâm tình của cô. Không hề đưa tay nhận tập chi phiếu, giọng nói cứng rắn của Mạch Khê vang lên ——

“Luật sư Kỳ, mời anh đem những thứ này trả lại cho ông ta. Mười năm qua, ông ta đã cho tôi quá nhiều, tôi không muốn lấy thêm cái gì nữa.”

https://thuviensach.vn

“Cái này…” Kỳ Ưng Diêm không đoán được cô sẽ cự tuyệt. Dù sao trong mắt gã, phụ nữ đều là động vật thiên về vật chất, bất luận là lớn tuổi hay nhỏ tuổi. Còn cô gái này tựa hồ có chút không giống người thường. Gã cười cười, “Nếu tiểu thư Mạch Khê muốn trả lại, thì cô có thể tự đi. Tôi chỉ là người nhắn giúp ý tứ của Lôi Dận tiên sinh. Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, không quấy rầy cô nữa. Về phần tiểu thư Mạch Khê muốn xử lý đống này như thế nào không còn liên quan tới tôi.”

Gã xoay người rời đi. Trong nghĩa trang, chỉ còn lại bóng dáng vẫn thảng thốt của Mạch Khê…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 11

Sự Suy Sụp Không Cách Nào Che Lấp

Thời gian, như chậm lại, đối với Lôi Dận dường như đã ngừng hẳn. Hắn ở nơi này, để vượt qua được ngày dài đều dùng cách thức như nhau.

Khách sạn Callirhoe, phòng hạng tổng thống yên tĩnh đến ngạt thở. Ngoài cửa sổ, bầu trời vẫn u ám. Gian phòng này ở tầng thứ năm mươi của khách sạn, cửa sổ ngắm cảnh thiết kế hình cung, khiến tầm nhìn trở nên trống trải hơn bao giờ hết. Cũng vì thế, mây đen như thể đè nặng xuống đỉnh đầu, giống như đang đặt mình vào trong chốn mù mịt tối tăm ấy.

Vài ngày mưa dầm khiến cho cả thành phố cũng như chìm trong sự bất an mơ hồ. Nơi chân trời truyền đến những tiếng vang ầm ầm cũng là bắt đầu cho một cơn mưa tầm tã khác. Những cơn mưa dầm trái mùa này cứ thế mà ào ào đổ xuống, như muốn cuốn trôi cả thành phố.

Suốt đêm Phí Dạ phải xử lý xong công việc mới đến khách sạn, lại nhìn thấy ở ngoài cửa phòng chỉ có vài ba vệ sĩ đứng làm chuyện linh tinh thì giận đến tím mặt...

“Người khác đâu? Ai cho phép các cậu tự tiện rời đi?”

https://thuviensach.vn

“Phí Dạ tiên sinh…” Đám vệ sĩ ngơ ngác nhìn nhau, trong đó có một gã vệ sĩ lớn mật bước lên báo cáo, “Phí Dạ tiên sinh, không phải do chúng tôi tự tiện rời đi, mà do Lôi tiên sinh, ngài nổi giận, đuổi sạch chúng tôi đi, không cho phép đứng ở đây. Chúng tôi lo lắng cho sự an nguy của Lôi tiên sinh, chỉ có thể thay phiên nhau vụng trộm đứng canh ở cửa.”

Phí Dạ nhíu nhíu mày.

“Phí Dạ tiên sinh, Lôi tiên sinh, ngài ấy..."

“Lôi tiên sinh như thế nào?” Phí Dạ giật mình.

“Lôi tiên sinh hình như uống rất nhiều rượu…Chúng tôi theo Lôi tiên sinh nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy ngài uống say bao giờ. Chúng tôi thực lo lắng, Lôi tiên sinh…” Những lời vệ sĩ nói đều tự đáy lòng, trên mặt toàn là sự lo lắng.

Phí Dạ thở dài một hơi, vỗ vỗ vai gã vệ sĩ, “Các cậu tiếp tục trông tại nơi này, có tôi ở đây, các cậu không cần phải lo lắng.”

“Vâng, Phí Dạ tiên sinh.”

Bấm dãy số mật mã, cửa phòng lập tức được mở ra, ngay sau đó, là mùi rượu nồng nặc đập thẳng vào mặt Phí Dạ. Hắn nhíu mày, sải bước đi thẳng vào phòng khách, lại nhìn đến cảnh tượng trước mặt thì thực sự đã hoảng hốt quá rồi!

Trong phòng khách, tấm thảm lông màu vàng xa hoa đã sớm chất đầy vỏ chai rượu ngả trái ngã phải. Có rượu vang, có rượu mạnh, có cả bia. Nếu người không biết chuyện gì nhìn thấy, nhất định cho rằng nơi này vừa mới mở một bữa tiệc lớn.

Tầm mắt Phí Dạ di chuyển, từ từng chai rượu, dần dần chuyển lên. Hắn nhìn thấy trên ghế sofa làm bằng da thật, là Lôi Dận suy sụp đến dị thường

https://thuviensach.vn

nằm ở trên, hai mắt nhắm chặt, toàn thân đầy mùi rượu. Xem ra là do say rượu mới ngã xuống đây. Hắn mặc nguyên âu phục mà ngủ. Áo vest đã bị cởi ra, ném qua một bên, phía trên đó còn một chai rượu đổ xuống. Áo sơ mi trên người đã bị ép thành nhăn nhúm. Lôi Dận giống như một đứa trẻ ghé vào sofa, một chút ý thức cũng không có. Giữa những ngón tay thô to của hắn còn một ly rượu, những giọt rượu sót lại nhỏ xuống tấm thảm dày…

Phí Dạ ngây ngốc một lúc lâu mới có phản ứng lại, vội vàng bước tới. Hắn nhặt áo khoác lên để sang một bên, sau đó mới mở cửa sổ ra...

Trong một thoáng, không khí bên ngoài tràn vào, thổi quét từng ngóc ngách bên trong, đẩy một ít mùi rượu ra ngoài. Sợ Lôi Dận lúc này dễ nhiễm lạnh, chỉ một chút, Phí Dạ đóng cửa sổ lại cẩn thận.

Đi đến bên cạnh Lôi Dận, Phí Dạ âm thầm thở dài một hơi…

Từ khi Lôi tiên sinh rời khỏi tòa thành, hắn liền bắt đầu trở nên suy sút hơn. Biệt thự khác cũng không về, chỉ ở trong phòng hạng tổng thống tại khách sạn này, hàng đêm mua cơn say triền miên. Thậm chí ngay cả Tập đoàn Lôi thị cùng tổ chức “Ảnh” hắn đều không quan tâm. Chỉ trong một đêm đã biến thành một người đàn ông tiều tụy không chịu nổi, nhất là hiện tại. Phí Dạ thực sự rất khó có thể nghĩ được người luôn cao cao tại thượng trước đó với Lôi Dận giờ khắc này đang bất tỉnh nhân sự có liên hệ gì với nhau không.

May mắn là, Tập đoàn Lôi thị từ khi được Lôi tiên sinh tiếp quản cho đến nay luôn rất ổn định. Tuy nói Phí Dạ ở Lôi thị là trợ lý đặc biệt, trong một mức độ nào đó, hành động của hắn tương đương với hành động của Lôi Dận, nhưng mọi quyết định đều phải thông qua Lôi Dận. Nhưng mấy ngày nay, hắn gần như đảm nhiệm luôn trở thành Lôi Dận vậy, chẳng những phải tham gia hội nghị lớn nhỏ, còn phải xem xét chuyện đưa vào

https://thuviensach.vn

hoạt động những công ty con lớn nhỏ trên toàn cầu, nắm trong tay quyết định, thậm chí còn phải lừa đám cổ đông là Lôi tiên sinh đang bị bệnh…

Ngay tối hôm qua, Phí Dạ lấy thân phận Lôi Dận thành công thu mua khu đất đầy tiềm năng ở khu vực châu Á. Miếng đất này, khi Lôi Dận nhìn thấy lần đầu tiên đã coi trọng, trải qua sự chuẩn bị gióng trống khua chiêng, cho đến tối hôm qua mới đấu giá thành công. Tuy rằng hắn lấy thân phận Lôi Dận để quyết định, nhưng sau đó nghĩ mà vẫn thấy run. Lỡ như không thành công, thì tất cả mọi chuyện Lôi tiên sinh chuẩn bị trước đó đều uổng phí. Đây chính là điều hắn đấu tranh nhiều nhất.

Bởi vậy, Phí Dạ không thể không bội phục Lôi Dận! Một người phải như thế nào mới phân thân ra được, trong một lúc có thể giải quyết và sắp xếp thỏa đáng chuyện ở hai giới hắc bạch, một chút sơ hở cũng không có. Phí Dạ tự nhận năng lực bản thân chưa tới, vậy nên nhìn thấy bộ dạng Lôi Dận bây giờ, hắn thực sự rất lo lắng.

“Lôi tiên sinh, Lôi tiên sinh…” Do dự một lúc lâu, Phí Dạ vẫn quyết định phải đánh thức hắn. Đây là người đứng đầu Tập đoàn Lôi thị cùng tổ chức “Ảnh”, mỗi ngày say thành cái dạng này thì giống gì nữa? Đám cổ đông kia đều như hồ ly già, vừa nghe nói Lôi Dận bị bệnh liền yêu cầu được đi thăm nom đủ điều. Có thể giấu giiếm được lúc này nhưng không thể giấu cả đời được. Nếu như Lôi tiên sinh cứ thế này mãi, đám cổ đông này chắc chắn sẽ không ngồi yên mà nhìn.

Lôi Dận vô thức rên một tiếng, đôi mày anh tuấn hơi nhíu nhíu lại. Râu mọc cũng chưa cạo. Không khó để nhìn ra, hắn căn bản không hề có tâm trí nào mà quan tâm đến hình tượng bản thân.

“Lôi tiên sinh…” Phí Dạ vỗ nhè nhẹ bờ vai hắn, sau đó lại bị bàn tay to lớn của Lôi Dận vô thức bắt lấy…

“Khê nhi…” Giọng nói khàn khàn đầy nỗi nhớ dâng lên từ đáy lòng.

https://thuviensach.vn

Nếu như là bình thường, Phí Dạ như thế nào cũng phải nổi da gà hết toàn thân. Hai người đàn ông như thế này thì giống cái gì? Nhưng là hôm nay, nghe được tiếng ‘Khê nhi’ trong miệng Lôi Dận, tâm hắn vì thế mà cũng đột nhiên trở nên đau xót. Không phải vì bản thân mình, mà là vì người đàn ông trước mặt!

Người đàn ông này chưa bao giờ vì một người phụ nữ mà say rượu, hiện giờ lại nhiều lần ngoại lệ. Hắn rời khỏi người con gái ấy, buông cô ấy ra, lại như vậy ngày ngày đêm đêm tra tấn chính mình, thậm chí khi say rượu đều gọi tên của người đó. Nếu đã là như thế, cần gì phải lúc trước thương tổn?

Phí Dạ lại thở dài một lần nữa, bất đắc dĩ lắc đầu. Cô gái kia, cô gái xinh đẹp rạng rỡ kia, hãy để cô ấy được tự do. Nếu hắn là Lôi Dận, hắn tin rằng mình cũng sẽ làm như thế!

Cố hết sức kéo Lôi Dận lên, để hắn dựa vào sofa, Phí Dạ vắt một cái khăn ướt, như một bảo mẫu thay hắn lau mặt, lại dặn dò đầu bếp chuẩn bị canh giải rượu xong, Lôi Dận mới hơi hơi có chút thanh tỉnh. Ngón tay thon dài của hắn đè lên thái dương đau đớn, lại rên lên một tiếng…

“Lôi tiên sinh..." Phí Dạ thấy thế, lập tức bước tới đưa khăn mặt sạch sẽ cho hắn, “Cả đêm ngài đều ở đây uống rượu sao?”

Lôi Dận không hề trả lời, đưa tay lấy khăn mặt, sau đó ngửa đầu tựa lên lưng sofa, nhắm mặt lại, dường như cơn say này vẫn chưa hề tan đi.

Phí Dạ biết hắn đã tỉnh một chút, bước lên nhẹ giọng nói, “Lôi tiên sinh, tối hôm qua vụ đấu giá của khu đất vàng ở châu Á kia, chúng ta đã sở hữu được. Tiếp đến là vấn đề khai thác, còn có công việc mở rộng tuyến đường vận chuyển ở châu Âu kia..."

“Chuyện của công ty và tổ chức, cậu cứ xem rồi xử lý là được.” Giọng nói Lôi Dận vang lên khàn đặc. Như là nhìn đồng hồ có chút phiền toái,

https://thuviensach.vn

hắn thô lỗ tháo ra, ném xuống đất. Cảm giác say rượu tuy rằng không dễ chịu gì, nhưng ít ra có thể khiến hắn quên đi vài chuyện.

“Lôi tiên sinh, bọn cổ đông kia thực sự khó chơi, tôi đành phải lấy cớ, nói ngài bị bệnh, nhưng bọn chúng vẫn kiên trì muốn thăm bệnh.” Phí Dạ nói ra sự lo lắng trong lòng.

“Mặc kệ bọn chúng!” Giọng nói Lôi Dận mang theo sự không kiên nhẫn, ném khăn mặt trong tay sang một bên, xoa bóp mi tâm. “Mấy lão già này vài năm nay, giá cổ phiếu bao nhiêu trong túi cũng rất rõ ràng, cho dù các lão cũng chẳng làm cái gì.”

“Nhưng là Lôi tiên sinh, ngài cứ say rượu mỗi ngày như vậy không được..."

Nói được một nửa, Phí Dạ thấy Lôi Dận lảo đảo đứng lên, lập tức bước tới đỡ hắn. Lúc này, vệ sĩ canh giữ bên ngoài đã đưa canh giải rượu đến.

“Lôi tiên sinh, uống một chút canh.”

Lôi Dận nhíu mày nhìn bát canh trong tay Phí Dạ, nhìn một lúc lâu mới hiểu được, lấy qua uống một hơi cạn sạch. Phí Dạ thấy thế bất lực lắc đầu. Xem ra Lôi tiên sinh đã nhìn canh giải rượu trở thành rượu đế.

Đang nghĩ tới, chợt nghe bên ngoài có thanh âm ồn ào hắn lên. Ngay sau đó, một vệ sĩ khác bước vào, chưa kịp mở miệng nói chuyện, vài tên mặc cảnh phục liền ngang nhiên xông vào, người đầu tiên nhìn thấy có khuôn mặt dữ tợn, bộ dáng có vẻ ‘hung thần ác sát’. Nếu không mặc cảnh phục, có lẽ thực sự sẽ cho rằng hắn mới là Long đầu của một bang phái nào đó.

Phí Dạ thấy thế, để Lôi Dận ngồi xuống rồi mới bước tới ngăn cản đám người kia, cánh tay dài duỗi ra...

https://thuviensach.vn

“Các vị, nơi này là nơi ở riêng tư của Lôi tiên sinh, các vị ngang nhiên xông vào như vậy không đúng, tôi hoàn toàn có thể kiện. Các vị là cảnh sát, hẳn sẽ rõ ràng điều này!”

Gã đàn ông đi đầu nhìn thoáng qua Phí Dạ, nhếch miệng, “Thì ra là Phí Dạ tiên sinh, luôn nghe tới đại danh của anh. Nhưng hôm nay, cho dù anh đi viện kiểm sát kiện chúng tôi, chúng tôi nhất định cũng phải đưa Lôi Dận tiên sinh đi!”

Ánh mắt Phí Dạ căng thẳng.

“Lôi Dận tiên sinh, tôi là phó cảnh sát trưởng, Cain. Chúng tôi nghi ngờ anh liên quan tới một vụ án giết người. Đây là chấp thuận theo viện kiểm sát. Xin anh đi theo chúng tôi về sở cảnh sát để giúp đỡ cho việc điều tra.”

Là án tử của cảnh sát trưởng Henry! Xem ra, lần này sở cảnh sát muốn châm ngòi nổ này. Nói cách khác, điều tra án tử của cảnh sát trưởng là giả, muốn động đến gốc gác của tổ chức “Ảnh” mới là thật.

“Thì ra là phó cảnh sát trưởng, ngài Cain.” Ánh mắt Phí Dạ vẫn thản nhiên nhìn hắn ta, “Lôi tiên sinh hôm nay không tiện theo các anh tới sở cảnh sát. Chuyện này tôi toàn quyền xử lý..."

“Phí Dạ…” Lôi Dận mở miệng cắt ngang lời hắn nói, bước chân hơi lảo đảo, mùi rượu toàn thân tản ra khiến phó cảnh sát trưởng kia phải nhíu mày, nhưng đồng thời cũng sửng sốt một lúc lâu. Tuy rằng lúc trước hắn ta không có cơ hội nhìn thấy người đàn ông này, nhưng nghe nói rằng, Lôi Dận luôn luôn trầm ổn, nhưng thế nào hôm nay lại giống một thằng say không hơn không kém?

“Là phó cảnh sát trưởng?” Lôi Dận mở miệng, bàn tay to vỗ mạnh trên vai Cain, nói một câu ngoài ý muốn, “Tôi đến sở cảnh sát.”

“Lôi tiên sinh..." Phí Dạ kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận khoát tay ý bảo Phí Dạ không cần nói thêm gì nữa, đôi mắt vẫn còn hơi say nhìn lướt qua tên phó cảnh sát trưởng, “Đi thôi!”

Phó cảnh sát trưởng không đoán được hắn lại phối hợp như vậy, ngẩn người ra. Một lúc lâu sau hắn ta mới có phản ứng, lại nhìn bóng dáng hơi chao đảo của người đàn ông ở cửa, xoa xoa bả vai. Trời ạ, sức mạnh của gã đàn ông này thật đúng là khủng khiếp!

Đoàn người rất nhanh biến mất…

Phí Dạ sửng sốt cả nửa ngày mới phản ứng lại, vội vàng phân phó bọn vệ sĩ đi trước bảo vệ, lại cầm lấy điện thoại, nhấn một dãy số..."

“Luật sư Kỳ, Lôi tiên sinh bị người của sở cảnh sát đưa đi!”

_____

Tại sở cảnh sát, bởi vì một đám người đến đây mà trở nên yên tĩnh cùng cẩn thận vô cùng. May mắn rằng phóng viên không phát hiện chuyện này, bằng không nhất định sẽ bao vây toàn bộ cảnh cục, chật như nêm cối rồi.

Chỉ cần không nói phóng viên là được. Trong sở, người người từ cao đến thấp tuy nói là cẩn thận, nhưng cũng trách không được sự quan tâm đến nhân vật này. Lôi Dận, đó chính là nhân vật trong truyền thuyết, mà phó cảnh sát trưởng thế nhưng lại đem được Lôi Dận đại danh vang trời về trụ sở điều tra, quả thực là chuyện ‘bất khả tư nghị’ (không thể tưởng tượng được). Nhất là những nữ cảnh sát ở đây, các cô hưng phấn hơn mọi người. Người bình thường không trang điểm cũng chạy đến toilet vụng trộm chấm chấm phết phết một chút. Lôi Dận vừa đến trụ sở chưa đến mười lăm phút, toàn thể nữ cảnh sát ở đây đều đã trang điểm kỹ lưỡng.

Đối với các cô mà nói, thân phận, địa vị, vô số tiền tài cùng vẻ bề ngoài anh tuấn của Lôi Dận chính là mục tiêu phụ nữ ai cũng điên cuồng theo

https://thuviensach.vn

đuổi. Tuy rằng hết thảy hết thảy đều chỉ nghe nói, nhưng mà ngày hôm nay, các cô đều có thể đổ rầm trước vẻ ngoài của Lôi Dận.

Phòng thẩm vấn…

Thân hình cao lớn của Lôi Dận lười biếng dựa vào ghế, khuôn mặt còn mang theo hơi men váng vất, nhưng vừa uống qua canh giải rượu, đầu óc hắn đã thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Thời tiết mưa dầm nhiều ngày khiến không khí đều tràn ngập hơi thở oi bức. Áo sơ mi trên người hắn có vài cúc đã mở ra, không che khuất được làn da màu đồng cùng lồng ngực rộng lớn. Cổ tay áo cũng được xắn lên bừa bãi, để lộ cánh tay rắn chắc tráng kiện. Quần tây tối màu bọc lấy hai chân thon dài. Gương mặt cương nghị ngà ngà say, râu cũng hơi lún phún dưới cằm, hoàn toàn khác biệt với sự lạnh lùng như thường ngày. Tuy tiều tụy suy sụp đến như vậy khiến người ta đau lòng, nhưng lại ở hắn lại toát ra một hơi thở mỏi mệt lười biếng thế này, ngược lại càng mê hoặc tâm trí người khác.

Trong phòng thẩm vấn ngồi đầy đủ những cảnh viên cùng nhiều cảnh sát cốt cán khác. Bên ngoài phòng thẩm vấn có vài cảnh sát đứng canh gác. Không khó để nhìn thấy được, bọn họ đã đối xử với Lôi Dận giống như trọng phạm hạng nhất.

Bởi vì thực chất là, cái bọn họ nhắm tới là tổ chức “Ảnh”. Đối với việc tổ chức này chế tạo, sản xuất và buôn bán những loại hình vũ khí mới nhất khiến bọn họ cảm thấy vừa đau đầu vừa sợ hãi. Được biết rằng, trong tổ chức “Ảnh” này, mỗi cá nhân đều có thân phận và bối cảnh không hề đơn giản. Nếu đã có thể nghiên cứu và phát triển, chế tạo vũ khí quân sự, phát minh vũ khí, thì điều này nói lên rằng, trong tổ chức này có một mũi nhọn công nghệ cao. Nhưng vấn đề là họ lại không phục vụ cho chính phủ, chỉ chuyên tâm trong tổ chức “Ảnh”, ngay cả tổ chức sát thủ của “Ảnh” cũng

https://thuviensach.vn

khiến người ta không có cách nào khinh thường bởi sức mạnh cùng kỹ năng của mình.

Một tổ chức xã hội đen như vậy, cho dù có ‘an phận thủ thường’, cũng sẽ trở thành một sự uy hiếp không nhỏ đối với chính phủ, giống như một thanh kiếm sắc treo lơ lửng trên đầu. Chỉ cần chém một nhát xuống, tất cả chính khách đều có thể biến thành người của tổ chức này!

Người đàn ông này thực sự rất khó đối phó, mặc kệ việc hắn phối hợp đến cảnh cục lấy khẩu cung như vậy, nhưng là, với thân phận của mình, không một ai dám khinh thường hắn, chỉ dám để mặc hắn mệt mỏi mà ngồi tại nơi này.

Bọn họ cũng đều biết rằng, trong tổ chức “Ảnh”, những người có quyền lực nhất là những người ít lời nhất. Những lời này lại chính xác để hình dung Lôi Dận. Tuy sự tàn bạo của hắn khiến người ta sợ hãi, nhưng mỗi một hành động của hắn, ngay cả việc hơi nhíu mày một chút cũng đã toát lên vẻ quyền uy cùng sự cứng rắn, trầm ổn và quan trọng nhất, đáng tin tưởng ở một người đứng đầu.

Đây cũng chính là một nguyên nhân khiến nhóm cảnh sát không dám lỗ mãng gì. Đưa Lôi Dận tới trụ sở điều tra, tức là công khai đối đầu với tổ chức “Ảnh”.

Nhưng, Lôi Dận lại nổ súng giữa thanh thiên bạch nhật giết chết cảnh sát trưởng Henry là một chuyện quá sức khủng khiếp, không thể không điều tra!

Ánh sáng chói chang chiếu tới mỗi một góc trong phòng. Lôi Dận vẫn không nhúc nhích tựa người trên ghế, gương mặt vẫn còn hiển hiện sự mệt mỏi.

“Lôi Dận tiên sinh, xem ra cà phê ở sở cảnh sát không hợp khẩu vị của anh cho lắm.” Phó cảnh sát trưởng Cain chỉ chỉ cốc cà phê trước mắt, giọng

https://thuviensach.vn

nói có vẻ khinh miệt, “Nhưng dù sao nơi này cũng là cảnh cục, không phải Tập đoàn của anh, cũng không phải tổ chức của anh, đương nhiên sẽ không tiếp đón chu đáo được.”

Lôi Dận vẫn không lên tiếng như trước, chỉ yên lặng xoa xoa thái dương.

“Lôi Dận tiên sinh, thân phận của anh thật đúng là rất phức tạp. Gọi anh là Long đầu quan trọng nhất của xã hội đen đi, nhưng Tập đoàn Lôi thị kinh doanh, kim ngạch hàng năm lại tăng đến chóng mặt, là Tập đoàn nổi danh toàn cầu. Nói anh là một doanh nhân thành công cũng rất đúng, lại còn mang theo bối cảnh xã hội đen. Chà chà…” Cain bắt chéo hai chân, châm một điếu thuốc rồi nói.

Lôi Dận khoanh hai tay lại, im lặng nhìn tên phó cảnh sát trưởng nói chuyện, không hề phản bác gì.

Khác với sự lo lắng của cảnh sát, hắn không hề nói gì, điều này hoàn toàn bất lợi đối với vụ án.

“Lôi Dận!” Thấy hắn không thèm để ý tới, Cain mất hết kiên nhẫn gõ gõ ngón tay lên bàn, không chút khách khí nói thẳng, “Nói đi! Miêu tả lại quá trình anh giết cảnh sát trưởng Henry!”

Đây là phương thức thẩm vấn trực tiếp nhất, có thể trực tiếp khiến phòng tuyến tâm lý của đối phương chấn động. Chỉ cần thái độ đối phương có thay đổi một chút, điều này cũng sẽ giúp ích trong quá tình điều tra.

Quả nhiên, Lôi Dận rốt cuộc phản ứng lại, ánh mắt hắn dừng trên khuôn mặt Cain, đôi mắt xanh lục vẫn ngà ngà say như một viên đá quý ẩn trong băng đá, mang theo sự lạnh lùng thản nhiên, lại nói một câu khiến Cain muốn nứt não ra...

https://thuviensach.vn

“Cảnh sát trưởng Henry? Ai là Henry? Cảnh sát trưởng của các người không phải là Cabbeen hay sao?”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau…

Sắc mặt Cain đột nhiên rất khó coi, nhíu chặt mày, hắn ta rướn người đến, nhìn chằm chằm vào Lôi Dận, gằn từng tiếng, “Lôi Dận, ngươi không nên mượn rượu nói bừa! Henry là cảnh sát trưởng mới nhậm chức, còn chưa ngồi yên ổn đã bị ngươi bắn chết!”

Lôi Dận nhíu nhíu mày, ánh mắt mang theo sự khó hiểu rõ ràng...

“Bị tôi bắn chết? Có chuyện này sao? Vị này... là ai?”

Cain nổi điên đến mức hai răng nghiến vào nhau, chỉ vào mình, “Phó cảnh sát trưởng Cain!”

“Ồ, ngài Cain.” Lôi Dận đương nhiên không phải vì quên tên đối phương mà cảm thấy xấu hổ, cũng nhướn người, nâng cằm lên, “Là phó cảnh sát trưởng, hắn là khi nói chuyện, từ ngữ phải chú ý một chút. Vu khống cũng được xếp vào tội danh.”

“Ngươi..." Cain tức điên đến chút nữa là cắn lưỡi. Quả nhiên không đơn giản, cho dù bộ dạng suy sút như vậy nhưng vẫn khó đối phó vô cùng. Hắn ta cố gắng áp chế cảm xúc muốn điên lên, không vui nói, “Lôi Dận, anh sẽ không muốn nói rằng, Henry với anh chẳng có quan hệ gì?”

Lôi Dận dường như không để ý đến lời châm chọc khiêu khích của hắn ta, ngược lại còn cầm lấy cốc cà phê trên bàn, thong thả uống một ngụm. Như là khó uống vô cùng, hắn nhíu mày, lại đặt cốc xuống, thậm chí không nâng mắt lên nhìn, lãnh đạm nói tiếp, “Ngồi không xong vị trí cảnh sát trưởng là vấn đề của hắn ta.”

https://thuviensach.vn

“Rầm!” Cain thực sự không thể nhịn được nữa, vỗ mạnh bàn rồi đứng dậy, “Lôi Dận, ngươi không nên quá đáng! Nghĩ đây là chỗ nào? Đây là sở cảnh sát, hôm nay giải ngươi tới đây là lấy khẩu cung! Trước mắt bao nhiêu người, ngươi đã giết cảnh sát trưởng, còn muốn dối gạt gì?”

“Chứng cớ?” Lôi Dận không tức giận nói ra hai chữ, hoàn toàn ngược lại bộ dạng máu xông lên não của Cain, bình tĩnh giống như một tảng băng!

“Cái gì, cái gì?” Chẳng những một mình Cain ngẩn người, ngay cả những cảnh sát khác cũng ‘mắt to trừng mắt nhỏ’ nhìn nhau.

Lôi Dận lười biếng ngả người ra phía sau, mỗi một động tác đều tỏa ra hơi rượu rất nồng. Nói xong, lại học theo bộ dạng lúc nãy của Cain, gõ gõ mặt bàn hai cái...

“Đường đường là cảnh sát hẳn sẽ rõ ràng điều này, trừ phi có chứng cứ rõ ràng chứng minh Lôi Dận tôi đã giết người, bằng không... qua thời gian giam giữ, tôi sẽ có cơ hội nộp tiền bảo lãnh!”

“Nộp tiền bảo lãnh? Ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi có cơ hội này!” Cain nghiến răng nghiến lợi nhìn hắn, thật vất vả mới tóm được con cá lớn này, làm sao có thể dễ dàng thả lại ra biển được. “Nhiều người tận mắt thấy ngươi giết người, đây là sự thật!”

“Ngài phó cảnh sát trưởng Cain.” Lôi Dận hiếm khi có được sự nhẫn nại nói chuyện, “Nếu quả thực có nhân chứng vật chứng, chẳng phải nên đệ trình thẳng với viện kiểm sát, cần gì phải lãng phí thời gian võ mồm ở đây?”

“Ngươi..."

“Các vị cảnh sát, đã tới giờ tôi nộp tiền bảo lãnh!” Lôi Dận cắt ngang lời Cain, đôi mắt thâm trầm nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, lạnh lùng nói một cậu.

https://thuviensach.vn

“Ơ…” Vài cảnh sát nhìn nhau, đây rõ rằng là một lần thất bại!

Tay phó cảnh sát trưởng Cain thấy thế, bàn tay to lớn lại vỗ mạnh xuống bàn một lần nữa, lớn tiếng nói, “Không được! Hắn là trọng phạm giết người, không thể bảo lãnh!”

Lôi Dận chậm rãi đứng dậy, thân hình cao lớn bước tới gần Cain, ánh mắt cũng chợt trở nên lạnh lẽo như ngày thường...

“Hy vọng ngươi biết rõ một điều! Trước khi không có chứng cớ, ta chỉ có thể xem như nghi phạm! Chỉ cần là nghi phạm đều có cơ hội nộp tiền bảo lãnh. Ngươi muốn làm việc trái với pháp luật?”

Một câu nói, khiến Cain á khẩu không trả lời được…

Thật lâu sau đó, một cảnh sát chức vụ cao ngồi một bên đứng dậy, suy nghĩ một chút rồi nói, “Lôi Dận tiên sinh, hy vọng anh có thể hiểu rõ, cảnh sát chúng tôi cũng có đủ chứng cứ mới đưa anh về nơi này. Nếu muốn nộp tiền bảo lãnh, có thể, nhưng mà tình hình của Lôi Dận tiên sinh tương đối đặc biệt, chúng tôi đã xin lệnh cấm. Nói cách khác... Lôi Dận tiên sinh nếu còn muốn nộp tiền bảo lãnh, chẳng những phải nộp tiền trong ba mươi sáu giờ, mà cùng lúc đó còn cần một người có chỗ đứng trong xã hội đến đảm bảo. Đương nhiên, người hợp tác trong thương giới với anh là tuyệt đối không thể!”

Lôi Dận nghe vậy, nhẹ nhàng nhếch miệng, “Bao nhiêu?”

“Theo thân phận Lôi tiên sinh cùng án kiện, là ba triệu đô la, giao nộp trong một tiếng đồng hồ, nhưng lại còn phải căn cứ vào tương quan chính xác cái đã!” Viên cảnh sát nhìn hắn, nói ra từng câu từng chữ. Ông ta thực sự cũng có chút khó xử. Ngay cả khi Lôi Dận có tiền, nhưng ông ta cũng đoán được không ai trong một giờ lại có số tiền mặt lớn đến như vậy, trong khi ngân hàng đã sắp đóng cửa!

https://thuviensach.vn

Điều này, bất cứ ai nghe thấy đều cho rằng đây chỉ là một cái cớ. Lôi Dận nghe xong, đáy mắt tuy rằng vẫn chưa tan cơn say nhưng vẫn lạnh lẽo vô cùng. Ba triệu đô la, thật đúng là biết cách cắn nuốt của loài sư tử.

Hắn nhìn đồng hồ một chút, sự vui sướng khi người gặp họa hiện lên trên mặt những gã cảnh sát. Sắc thái khinh miệt trong đáy mắt Lôi Dận càng lúc càng nồng đậm, không thèm che lấp. Hắn hướng đến phó cảnh sát trưởng Cain, duỗi tay ra.

Trong nhất thời, Cain không có phản ứng gì, bên môi vẫn còn đọng lại một nụ cười thầm, giật mình sửng sốt một lúc lâu mới ngu ngơ hỏi lại, "Làm cái gì?"

"Điện thoại!" Giọng điệu Lôi Dận lại bình thản vô cùng, không nóng cũng không lạnh. Hai chữ vừa nói ra lộ sự lười biếng sau một cơn say dài.

Cian thế này mới có phản ứng lại, nhíu nhíu mày, nhưng vẫn là không tình nguyện rút điện thoại di động ra ném cho Lôi Dận. Hắn ta thực sự muốn nhìn xem gã đàn ông này có bản lĩnh gì, có thể trong một thời gian ngắn như vậy cứu được bản thân mình. Ở sở cảnh sát mà còn có bộ dạng kiêu ngạo như vậy, quả thực rất đáng nổi điên.

Lôi Dận lấy điện thoại, nhấn một dãy số. "Chuẩn bị ba triệu đô, càng nhanh càng tốt."

Chỉ một câu nói đơn giản đã nói rõ vấn đề với người bên đầu dây kia. Hắn nói xong, ném trả điện thoại lại cho Cain, để lại nhóm cảnh sát 'mắt to trừng mắt nhỏ', không thể tin được hắn chỉ dựa vào một cú điện thoại này mà có thể thao túng được mọi chuyện.

Cain cảm thấy sự tình bắt đầu chuyển tới hướng bất lợi cho sở cảnh sát, hắng hắng giọng, "Lôi Dận, cho dù ngươi có bản lĩnh lên trời cũng phải ở lại đây ba mươi sáu tiếng. Ta nghĩ, nếu không có người đến nộp tiền bảo lãnh cho ngươi, chúng ta phải tiến hành lấy khẩu cung."

https://thuviensach.vn

Hiện tại, ngay cả một giờ cũng chưa đến, khoảng cách của ba mươi sáu giờ đồng hồ lại dài như vậy, hắn ta tin rằng trong thời gian thế này cũng không thể không hỏi ra điều gì. Chỉ cần thái độ của Lôi Dận có điều gì đó bất thường, hắn ta có thể từ đó mà lần ra sơ hở.

Chẳng nề hà gì, Lôi Dận như không hề nghe thấy lời nói cứng của Cain. Tựa như muốn nghỉ ngơi một chút, hắn nhắm hai mắt lại. Như thế, tự nhiên có quyền im lặng.

“Ngươi..." Cain tức giận đến toàn thân phát run...

_____

“Ba triệu đô? Mấy tên khốn nạn đó thật đúng là biết cách săn mồi của sư tử. Số tiền này dư đủ để bọn chúng xây lại cả cái sở cảnh sát!” Trong công ty luật sư, Kỳ Ưng Diêm nhíu mày kêu lên một câu.

“Làm luật sư mà mở miệng mắng chửi người ta hình như không được tốt, tuy rằng anh nói đúng.” Phí Dạ lãnh đạm nói một câu, khó mà tìm ra được một chút vui đùa ở người đàn ông này.

“Không cần hoài nghi, tôi với mấy thằng cha trong cảnh cục không hợp nhau, chỉ cần nhìn thấy tôi là như thấy kẻ thù vậy.” Kỳ Ưng Diêm nhún nhún vai nói.

“Có thể nhìn thấy được!” Phí Dạ ăn ngay nói thật. Kỳ Ưng Diêm luôn luôn tham gia vào những vụ án kinh tế lớn, tránh không được phải đối đầu với chính phủ, mà cụ thể là viện kiểm sát. Hơn nữa, gã là một luật sư vàng, càng khiến viện kiểm sát đau đầu không thôi, bởi vì Kỳ Ưng Diêm là điển hình của kẻ có thể nói người chết thành người sống. Thậm chí ngay cả khi kiện lên tòa cũng vô dụng, trực tiếp giải quyết.

“Bây giờ tôi lo lắng là bên cảnh cục cố ý làm khó dễ! Dù sao bọn chúng cũng muốn nắm được nhược điểm của Lôi tiên sinh, cho dù có ba triệu đô

https://thuviensach.vn

la vẫn chưa đủ.”

“Theo số tiền bảo lãnh này có thể nhìn thấy được tính toán của đám già kia, khẳng định là làm khó dễ. Phí Dạ, dựa theo kinh nghiệm của tôi, bọn họ nếu dám đưa ra yêu cầu giữ người trong ba mươi sáu tiếng, như vậy tiền bảo lãnh chỉ có thể đưa tới trong một thời gian ngắn, ít nhất trong một giờ trở lại. Như vậy, tiền thật sự không thành vấn đề?” Kỳ Ưng Diêm nhắc nhở một câu.

Phí Dạ không chút do dự...

“Không vấn đề!”

“OK! Như vậy bây giờ chỉ còn lại là người đến bảo lãnh.” Kỳ Ưng Diêm tin tưởng vào lời Phí Dạ nói. Nghĩ nghĩ một chút, thật ra mấy lão già này cũng thật sự là coi thường Lôi Dận, muốn lấy ba triệu đô la để áp chế hắn. Đối với những doanh nhân bình thường có lẽ là làm khó thành công, nhưng mà đối phương của bọn chúng chính là Lôi Dận, cho dù trong một tiếng đồng hồ không chuẩn bị đủ tiền mặt, những đối tác làm ăn hoặc bạn bè của hắn cũng không có khả năng trơ mắt nhìn Lôi Dận gặp chuyện không may. Tuy nói Lôi Dận luôn ít khi giao thiệp, cũng không giống như những người khác từ trời nam đến đất bắc đều có bạn bè không thể đếm được. Nhưng thường thường chính là như vậy, bạn bè tri kỷ chính là thể hiện ở bên trong, chính như Hoắc Thiên Kình, lại hoặc như gã, Kỳ Ưng Diêm. Ngay cả Kỳ Ưng Diêm gã nếu không kịp thời thì vẫn còn có Hoắc Thiên Kình, ngân hàng của hắn thì khỏi phải bàn rồi.

“Cũng có yêu cầu người đến bảo lãnh?” Phí Dạ nhíu nhíu mày, “Hoắc tiên sinh có thể làm người bảo lãnh.”

“Hắn? Không được.” Kỳ Ưng Diêm như thể nghe được chuyện buồn cười. “Hắn ta thật đúng là thích thêm phiền toái cho tôi, cái gì gọi là hạn chế? Hoắc Thiên Kình cũng là doanh nhân, sẽ biết rõ điều này đi? Người

https://thuviensach.vn

của sở cảnh sát nếu dám đưa ông chủ của các cậu đi, như vậy có nghĩa là tình huống xung quanh Lôi Dận cũng rất rõ ràng. Hoắc Thiên Kình cùng Lôi Dận có quan hệ như thế nào? Đừng quên, Lôi Dận là con nuôi của Hoắc gia, nói trắng ra là, Hoắc Thiên Kình cùng Lôi Dận chính là anh em với nhau. Người của cảnh cục có thể ngu như vậy sao?"

"Tìm người không liên quan tới Lôi tiên sinh có chút khó. Thân phận Lôi tiên sinh rất đặc biệt, cho dù là hắc đạo hay bạch đạo, người muốn giết ngài ấy có một núi. Chuyện này nếu bị truyền thông ngửi được, đám người muốn chế giễu cũng không thiếu." Phí Dạ nhíu mày, nói tiếp.

Kỳ Ưng Diêm cười sang sảng, đứng dậy vỗ vỗ vai Phí Dạ, "Đừng nói ông chủ của mấy cậu lại đáng thương như vậy. Nếu có trách thì trách hắn ngày thường cứ lạnh lùng tàn nhẫn, làm việc không cho người ta một con đường sống nào. Kẻ thù cừu hận là điều tất nhiên."

"Anh hình như rất vui sướng khi người khác gặp họa?" Phí Dạ gạt bàn tay của gã xuống.

"Tôi cũng rất muốn vui vẻ khi có người gặp họa, đáng tiếc nếu làm như vậy thì tôi sẽ mất đi một số tiền lớn. Yên tâm đi, miếng thịt béo Lôi thị này tôi ăn còn chưa đủ đâu, tất nhiên phải đi giúp rồi." Kỳ Ưng Diêm bày ra bộ dạng không hề đứng đắn, ngồi trở lại trước bàn làm việc, mở ra ngăn kéo thứ nhất.

"Tôi cho cậu xem thứ này. Thông minh như vậy, vừa nhìn thấy chắc hiểu rõ rồi!"

Nói xong, gã đẩy tư liệu đến trước mặt Phí Dạ, nở một nụ cười quỷ dị vô cùng.

Phí Dạ vội vàng lấy tư liệu qua, vừa mở ra trang thứ nhất, trên vẻ mặt là sự khiếp sợ, hắn nhìn thoáng qua Kỳ Ưng Diêm đang nở nụ cười quỷ dị, lại

https://thuviensach.vn

nhanh chóng lật thêm một vài tờ nữa. Khuôn mặt vốn luôn trầm tĩnh qua mỗi một tờ giấy lộ rõ sự vui mừng cùng kinh ngạc.

“Thế nào? Quá đủ tuyệt vời đi?” Kỳ Ưng Diêm đứng lên, đặt mông ngồi luôn trên bàn làm việc. May mà hôm nay gã cũng ăn mặc tùy tiện quá mức, bằng không một thân tây trang giày da mà hành động cà lơ phất phơ như vậy cũng thật không thích hợp chút nào.

“Luật sư Kỳ, anh thật là thần.” Không khó nhìn ra tâm trạng kích động của Phí Dạ. Chỉ cần nhìn thấy những tài liệu này, hắn lập tức rõ ràng hành động của Kỳ Ưng Diêm.

Kỳ Ưng Diêm tủm tỉm cười, bá vai Phí Dạ, một chút khiêm tốn trên mặt đều không hề có, “Bạn học nhỏ Phí Dạ à, đây là kinh nghiệm đó. Mình nói với bạn rồi, án tử này chúng ta thắng chắc. Bây giờ, ngay cả nguy cơ ra tòa cũng không có, không phải sao?”

“Không sai!” Phí Dạ áp chế tâm trạng kích động, lại nhìn thấy hành động của Kỳ Ưng Diêm thì quay đầu lại nhìn gã, “Tuy rằng tôi rất kính nể anh, có điều…có nên cắt ngay cánh tay bạch tuộc này của anh đi không nhỉ?”

“Hê hê, cậu thực buồn cười…” Kì Ưng Diêm nghe vậy xong, cười phá lên.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5
Chương 12

Khí Thế Như Lửa

Nơi ở của Thống đốc bang không tính là xa hoa, nhưng cũng tọa lạc tại một khu đất có giá trị nơi lưng chừng núi, phong cảnh chung quanh có thể khiến người ta tu dưỡng thể xác và tinh thần. Chỉ là thời tiết hôm nay không tốt lắm, không thể nhìn thấy một tia ánh sáng chói chang, bên tai cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng sấm ầm ì từ xa vọng lại, lẫn trong đám mây đen dày đặc nặng nề đầy nước.

Bão táp sắp đến...

Có điều, không đợi một cơn mưa to đến, thư phòng của vị Thống đốc bang lại nghênh đón vài vị khách không mời mà đến!

“Ngươi, các ngươi là loại người nào? Các ngươi vào bằng cách nào?” Trong lúc nhất thời, tay chân Thống đốc bang hoảng cả lên, muốn vớ lấy điện thoại gọi bảo vệ đến. Nhưng ngày sau đó, điện thoại trực tiếp thông báo đã xảy ra sự cố.

“Các ngươi..." Một giọt mồ hôi lớn từ trên trán y chảy xuống dưới. Có lẽ là do những cơn mưa nặng nề nhiều ngay qua, và cũng có lẽ là vài vị mặc trang phục đen trước mặt này quá mức lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

“Ngài Thống đốc bang, chào ông. Tôi là Phí Dạ, người của Lôi tiên sinh.” Phí Dạ bước lên phía trước, giọng nói trầm ổn, tự giới thiệu mình.

“Lôi…Lôi tiên sinh? Ngươi chỉ Lôi Dận..." Bấy giờ, Thống đốc bang mới có phản ứng, giật mình, ánh mắt tràn ngập cảnh giác nhìn chằm chằm vào người đàn ông có thân hình cao lớn trước mắt.

Phí Dạ nhẹ nhàng cười, “Thống đống bang có trí nhớ thật tốt. Lôi tiên sinh của chúng tôi nghe nói cảnh sát trưởng mới nhậm chức cũng là cháu ruột của Thống đốc bang đây gặp chuyện bất hạnh, vô cùng thương tiếc và bày tỏ sự thông cảm sâu sắc, đã phái thuộc hạ đưa hoa tang, hy vọng Thống đốc bang nén bi thương mà tiếp tục công việc!”

Nói xong, hắn hơi hơi nghiêng mặt qua, mệnh lệnh thuộc hạ, “Còn không đưa lên đây?”

Vừa dứt lời, vệ sĩ ở cửa đã chuyển đến một vòng hoa tang hoành tráng. Một người cầm lấy một tập dày vàng mã, bên trên ghi gì không thể thấy rõ. Quanh vòng hoa tang còn có một dải băng, bên trên đề, vô cùng thương tiếc cảnh sát trưởng Henry.

Cả vòng hoa tang đều là màu trắng. Từ hoa cúc trắng đến tulip trắng kết hợp thành. Màu trắng giữa bầu không khí mỏi mệt do mưa dầm bỗng có chút cảm giác buồn bã chết người. Trong không khí thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ của hoa cúc, như đương trong thời khắc tiễn biệt. Lại tính thêm vài gã vệ sĩ mặc phục trang đen trên gương mặt không chút thay đổi, trong một thoáng, toàn thân Thống đốc bang đổ mồ hôi lạnh…

“Ngươi, các ngươi thật quá đáng!”

“Quá đáng? Thống đốc bang nói những lời này thật không có lý. Chúng tôi phụng mệnh Lôi tiên sinh tới đưa hoa tang. Tới cửa đều là khách, Thống đốc bang không nên khẩn trương quá mức.” Phí Dạ điềm tĩnh cười, trong đáy mắt lại lạnh lẽo như hàn băng.

https://thuviensach.vn

Thống đốc bang cố nén sự lo sợ nơm nớp trong lòng, mở miệng nói, “Nếu ta đoán không nhầm, Lôi tiên sinh của các người trước mắt đang ở sở cảnh sát lấy khẩu cung, các ngươi đến nhà ta có mục đích gì?”

“Ồ, thì ra Thống đốc bang đây biết hành tung của Lôi tiên sinh chúng tôi …” Phí Dạ bày ra dáng vẻ vừa ‘bừng tỉnh đại ngộ’, bước lên phía trước, nhìn chằm chằm Thống đốc bang, nói thêm một câu, “Một khi đã như vậy, Phí Dạ tôi cũng không quanh co lòng vòng nữa, phải mời Thống đốc bang đây đi cùng một chuyến mới được.”

“Đi? Đi cái gì?” Thống đốc bang cảnh giác nhìn Phí Dạ.

Môi Phí Dạ hơi hơi nhếch lên, “Thống đốc bang hẳn là hiểu rõ hàm nghĩa những lời này, ‘vô sự bất đăng tam bảo điện’ (đã đến thì tất phải có việc), bên sở cảnh sát có ý khiến Lôi tiên sinh phải khó xử, người bảo lãnh tất yếu cần có địa vị xã hội nhất định. Vì vậy, chúng tôi không khỏi nghĩ đến Thống đốc bang đây!”

“Cái gì? Ta làm người bảo lãnh cho Lôi Dận?” Thống đốc bang dường như đương nghe được một chuyện rất buồn cười, sự cảnh giác trong mắt đã thay đổi rõ ràng thành châm chọc, “Không cần nói đến quan hệ giữa ta và cảnh sát trưởng, chỉ riêng hành vi giết người của Lôi Dận cũng đủ để ngồi tù, ta làm sao có thể làm người bảo lãnh cho loại người này?”

Phí Dạ không buồn không giận, trực tiếp ngồi trên sofa, “Thống đốc bang nói những lời này thật không đúng rồi. Cảnh sát trưởng Henry chết là do ngoài ý muốn, ngay cả ngài cũng tin vào chuyện vô căn cứ rằng Lôi tiên sinh đã sát hại cảnh sát trưởng sao?

Cảnh sát trưởng mất súng đã là đáng trách, lại bởi vì mới lên chức chưa bao lâu, vị trí này ngồi không xong cũng là chuyện bình thường. Vốn chỉ là một chuyện đơn giản, Thống đốc bang ngàn vạn lần không nên phức tạp hóa vấn đề.”

https://thuviensach.vn

“Chỉ được cái nói xằng bậy! Cháu của ta chết trong tay Lôi Dận, cái gì mà ngoài ý muốn bỏ mạng?” Thống đốc bang giận đến tím mặt, tuy rằng rất sợ đám người có hơi thở đông lạnh trước mặt, nhưng nghe Phí Dạ nói những lời này vẫn là giận điên lên.

“Cảnh sát trưởng có phải ngoài ý muốn bỏ mạng hay không, tôi nghĩ cấp dưới đi theo hôm đó hẳn là đã rõ ràng. Nhưng, Thống đốc bang, ngài cũng thông minh như vậy, hẳn là có thể nghĩ đến, nếu thật sự là Lôi tiên sinh gây nên, như vậy sở cảnh sát cứ trực tiếp xin lệnh bắt là được, cần gì phải giam giữ thẩm vấn phiền toái như vậy?” Giọng điệu của Phí Dạ vô cùng chậm rãi, đủ để Thống đốc bang nghe và hiểu được.

“Ngươi..." Thống đốc bang ‘bừng tỉnh đại ngộ’, “Thì ra là các ngươi… các ngươi thế nhưng lại mua nhân chứng?”

“Thống đốc bang, cơm có thể ăn nhiều, nhưng nói thì không nên nhiều lời! Chúng tôi đã làm gì? Thu mua nhân chứng? Thật tức cười, cái chết của cảnh sát trưởng không hề liên quan tới chúng tôi, làm gì có nhân chứng nào?”

“Ngươi..."Thống đốc bang tức giận đến run rẩy cả người, “Pháp luật sẽ không để các ngươi tự tung tự tác bên ngoài!”

“Thống đốc bang vẫn nên xem qua tài liệu này rồi nói lại một lần nữa!” Phí Dạ đưa mắt, thuộc hạ liền bước đến đưa một phần văn kiện đến trước mặt Thống đốc bang.

Thống đốc bang nhận lấy, vẫn luôn hồ nghi.

“Henry, cháu ruột Thống đốc bang trước kia chỉ là một cảnh sát. Cho dù là thành tích hay năng lực đều thua xa tổ trưởng Tobey. Mà thực ra, người được tuyển để bước lên chức cảnh sát trưởng này ban đầu cũng đã chỉ định Tobey, nhưng thật đáng tiếc, Tobey khi chấp hành nhiệm vụ lại chết. Henry lợi dụng cơ hội này mà leo lên…” Bên môi Phí Dạ có ý cười nhàn nhạt,

https://thuviensach.vn

nhìn khuôn mặt bày ra sự kinh ngạc cùng hoảng sợ không tưởng được. Sau đó hắn đứng dậy, “Mọi chuyện nhìn qua giống ‘thiên y vô phùng’ (chỉ việc không có sơ hở nào), nhưng thực ra chúng tôi lại phát hiện được bí mật không nhiều người biết này…Thống đốc bang, chẳng lẽ ngài không muốn xem bên trong văn kiện này là cái gì sao?”

Lòng Thống đốc bang có chút không yên mà nhảy lên, nhìn thoáng qua vẻ mặt bí hiểm của Phí Dạ, cảnh giác mở tài liệu ra. Ai ngờ, vừa nhìn thấy trang đầu tiên, sắc mặt đã có biến chuyển lớn. “Bộp” một tiếng đóng mạnh tài liệu lại.

Phí Dạ như thể đã đoán trước y sẽ có phản ứng này, đáy mắt vẫn không một gợn sóng nào như trước.

“Ngươi muốn thế nào?” Hô hấp của Thống đốc bang trở nên dồn dập, nhìn chằm chằm vào Phí Dạ, nghiến răng nghiến lợi nói.

Tài liệu này không còn gì khác ngoài những bằng chứng. Trước khi Henry ngồi lên chức vị này đã mua sát thủ trực tiếp giết Tobey. Bên trong không những có ảnh chụp, mà còn có đoạn ghi âm những cuộc trò chuyện, thậm chí giá tiền đề cập đến khi ấy cũng quá sức rõ ràng! Tất cả đều bất lợi đối với hồ sơ của Henry.

Giọng nói Phí Dạ thật bình tĩnh, giống mặt hồ phẳng lặng không một gợn sóng nào. Hắn lại gần Thống đốc bang, “Rất đơn giản, Thống đốc bang đây không những phải làm người bảo lãnh của Lôi tiên sinh, còn phải lệnh cho sở cảnh sát ngừng điều tra việc này!”

“Các ngươi... không được quá đáng!” Thống đốc bang tức điên đến mức nghiến gãy cả răng, đè thấp giọng nói: “Làm người bảo lãnh, ta có thể đi làm. Nhưng ta không có quyền can thiệp vào công việc của cảnh sát!”

“Ngài có thể, chỉ cần ngài muốn, Thống đốc bang tiên sinh kính mến!” Giọng nói Phí Dạ bình tĩnh đến mức khiến Thống đốc bang kinh hãi. Sau

https://thuviensach.vn

đó hắn hạ tay xuống, mở tài liệu ra, “Có lẽ, Thống đốc bang đây nên xem tiếp vài nội dung sau đó sẽ thay đổi ý nghĩ chăng?”

Thống đốc bang hoảng hốt, cúi đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt đột nhiên càng thêm kinh hãi, giây tiếp theo hét thảm lên một tiếng!

“Các ngươi..." Trông y như vừa gặp quỷ vậy.

“Đối với những sự kiện này, Thống đốc bang hẳn là không thể quên chứ?” Phí Dạ châm một điếu xì gà, vẻ mặt vẫn bình thản như trước, “Đây là số liệu Thống đốc bang đây đã vơ vét của cải tham ô trong vài năm qua. Trong đó có đề cập đến từng nhân vật, số tiền cụ thể, mọi chi tiết trong những cuộc làm ăn này đều có. Thêm nữa, cảnh sát trưởng Henry mua sát thủ giết người tuy nói là chuyện đã xảy ra lâu rồi, nhưng mà nếu muốn tìm hiểu ngọn ngành thì không khó tra đến Thống đốc bang đây. Nhưng phải nói Thống đốc bang thật quá thông minh, vì tránh cho cháu ông rơi vào tranh cãi, sau khi Tobey chết cũng không trực tiếp để Henry tiếp nhận chức vụ này, mà sắp xếp một con rối làm cảnh sát trưởng mười năm, sau lưng vẫn có Henry khống chế. Thật sự là tính toán quá tỉ mỉ. Nhưng mà, đây chính là cái gọi là ‘Người tính không bằng trời tính’. Nếu mang những tài liệu này trực tiếp giao cho viện trưởng Viện kiểm sát, thì tiền đồ của Thống đốc bang đây sẽ…”

Nói tới đây, hắn cố ý lắc lắc đầu, ý tứ sâu xa để lửng câu nói.

Tay Thống đốc bang bắt đầu run run lên, bất an nhìn Phí Dạ.

Phí Dạ đi đến trước vòng hoa, nhìn dải giấy gài chéo bên trên, cố ý tỏ vẻ khó hiểu nhìn về phía thuộc hạ, “Hm? Không phải chỉ có một người chết sao? Thế nào lại có thêm một vòng hoa tang? Lại không có quy củ gì chẳng đề tên gì cả?”

Thuộc hạ bước đến, tự nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói Phí Dạ, liếc qua Thống đốc bang một cái, cố ý lớn tiếng trả lời: “Phí Dạ tiên sinh, là ngài

https://thuviensach.vn

nhớ lầm. Lôi tiên sinh đã phân phó chúng tôi nói, một phần vòng hoa tang này là đưa cho một kẻ sắp chết!"

"À, đúng đúng!" Phí Dạ lại bày ra bộ dạng như vừa 'bừng tỉnh đại ngộ', vỗ vỗ trán, "Đúng vậy, là như vậy, người kia, chỉ sợ là chỉ cố tỏ ra thông minh. Rõ ràng bảo là muốn có cuộc sống yên ổn, lại cố tình chọc vào nơi không nên chọc. Thống đốc bang tiên sinh, ngài nói có phải không? Cảnh sát trưởng Henry thích hay không thích chúng tôi cũng không biết hỏi bằng cách nào, nhưng mà, Thống đốc bang hẳn nhiên sẽ có quyền lựa chọn. Vòng hoa tang này làm từ cúc trắng cùng tulip, không biết hai loại hoa này Thống đốc bang đây có vừa lòng hay không?"

"Ngươi…ngươi có ý gì?" Thống đốc bang lắp bắp.

"Ý tứ của tôi rất đơn giản." Phí Dạ thong thả nói: "Người thông minh đều phải lựa chọn con đường riêng cho mình. Nếu Thống đốc bang đây cảm thấy tư liệu trong tay có khả năng làm nên việc gì đó, như vậy tự nhiên biết bản thân mình tiếp theo nên làm điều gì. Nhưng mà... với bộ dạng 'nghiêm nghị' như thế này, Thống đốc bang đã sống trong xa hoa thành quen, làm sao có thể thích ứng với cuộc sống bình thường được đây? Không quyền không thế đồng nghĩa với không tiền không tài, không có địa vị. Như vậy, vòng hoa tang này là món quà thích hợp để tặng cho Thống đốc bang, không phải sao?"

"Ngươi…đang uy hiếp ta?"

"Uy hiếp? Những lời này của Thống đốc bang lại xâm phạm nhân quyền rồi, tôi chẳng qua chỉ nói những lời quan tâm mà thôi, Thống đốc bang nghe không hiểu sao?" Phí Dạ cười lạnh, "Đương nhiên, Thống đốc bang đây rất thông minh, tôi nghĩ vòng hoa này sẽ không được sử dụng đi?" Nói xong, hắn lấy ra một chiếc bật lửa, "tách" một tiếng châm lên một góc tờ giấy, trong không khí, một thoáng ngập tràn mùi khói của vàng mã…

https://thuviensach.vn

“Chỉ nên chừa lại một người chết!”

Đầu óc Thống đốc bang bắt đầu trống rỗng, cười lạnh với thuộc hạ: “Xem ra Thống đốc bang còn chưa lo lắng gì, các cậu..."

“Ta đi với các ngươi!” Thống đốc bang chưa đợi Phí Dạ nói xong liền cắt ngang, lau mồ hôi lạnh trên đầu, “Hơn nữa sẽ đáp ứng với yêu cầu các ngươi đưa ra!”

Vừa lúc nãy nhìn thấy tư liệu kia, trong nháy mắt, y thực sự sợ tới mức tim gan cũng lạnh thấu, không nghĩ nhiều năm tính toán tỉ mỉ như vậy cũng bị đối phương tóm được nhược điểm này. Một khi những chứng cớ kia rơi vào tay Viện kiểm sát hoặc cảnh sát kinh tế, không những tiền đồ của y có nguy cơ sụp đổ, mà chỉ riêng với việc y ngầm đồng ý để Henry giết Tobey cũng đủ để y phải ngồi tù mọt gông.

Vậy nên trong một khắc này, y không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nghe theo yêu cầu Phí Dạ đưa ra, làm người bảo lãnh cho Lôi Dận, còn phải yêu cầu ngừng điều tra án tử này.

Phí Dạ nở nụ cười. Bên kia, chỉ còn khoảng nửa tiếng nữa...

Hắn giơ cổ tay lên nhìn một chút, “Sở cảnh sát bên kia muốn làm khó dễ một chút, chúng tôi muốn tới đó trong vòng một giờ đủ không?”

“Đủ! Tuyệt đối đủ!” Thống đốc bang vội vàng nói, quơ nhanh lấy cái áo khoác, “Chúng ta lập tức xuất phát”

Vì lợi ích riêng của bản thân mình, y không thể không hy sinh cháu, coi như nó ngoài ý muốn mà bỏ mạng. Viên đạn trên người hắn là của cảnh sát, mà mất đi súng cũng là một tội lớn, dù như thế nào cũng bất lực để bảo vệ.

Phí Dạ nhếch môi, nhìn về phía thuộc hạ, “Chúng ta đi!”

https://thuviensach.vn

“Vâng!”

-_____

“Rầm!” Bàn tay to rộng kia lại đập lên bàn một lần nữa, ngay sau đó là giọng nói của phó cảnh sát trưởng Cain, “Lôi Dận, ngươi đừng nghĩ không nói gì là ta không có biện pháp! Ngoan ngoãn phối hợp đi, đối với chúng ta đều tốt hơn!”

Hai chân thon dài của Lôi Dận bắt chéo lên nhau, cánh tay rắn chắc cũng khoanh lại trước ngực, hắn nhíu mày, vô cùng bình thản nói một câu, “Tôi không để ý đến chuyện có con gì đó đang sủa bậy trong này.”

Lời nói của hắn khiến não Cain muốn xung huyết, “Lôi Dận, ngươi cho là ngươi có khả năng ra khỏi đây dễ dàng đến thế hả? Nhìn đồng hồ trên tường đi, thời gian quy định để nộp tiền bảo lãnh chỉ còn mười phút! Ngươi không thể ra khỏi đây được nữa!”

“Tốt, nếu có thể ở trong này, tôi cũng thật cao hứng nếu có người đủ sức đấu trí đấu dũng.”

Lôi Dận không hề có hành động nào, khuôn mặt lãnh đạm bình tĩnh không có một chút dấu hiệu tức giận, giọng nói lạnh lùng lãnh đạm cùng biểu tình thản nhiên khiến người ta không thể nắm bắt bất cứ điều gì. Hắn vẫn đưa tay, đè lên thái dương một chút.

“Ngươi..." Lửa giận của Cain sôi sục đến bùng cháy khi nghe mấy lời của Lôi Dận.

Không khí trong phòng thẩm vấn đang căng thẳng vô cùng, thì đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa đầy lo lắng. Ngay sau đó, là một viên cảnh sát mở cửa ra, nhìn thấy ban cảnh sát trưởng của cục thì bày ra bộ dạng muốn nói lại thôi, rồi theo bản năng nhìn thoáng qua Lôi Dận.

https://thuviensach.vn

“Không nhìn thấy tôi đang thẩm vấn phạm nhân sao? Xông vào đây làm cái gì?” Cain lửa đầy một bụng, hướng về viên cảnh sát xui xẻo bùng nổ.

Viên cảnh sát ấp úng, chỉ vào bên ngoài, “Vâng, thực xin lỗi. Tôi không có ý muốn quấy rầy. Chỉ là bên ngoài, bên ngoài đang loạn cả lên…Thống đốc bang tiên sinh đến đây…”

“Cái gì?” Không những Cain, những vị khác trong trưởng ban cảnh sát đều khiếp sợ đứng bật dậy.

“Bây giờ Thống đốc bang tiên sinh đang ở đâu?” Một gã cảnh sát trong đó vội vàng hỏi.

“Ngay trong văn phòng phó cảnh sát trưởng. Ngoại trừ Thống đốc bang, còn có một vài người…” Viên cảnh sát ấp a ấp úng.

Vài gã cảnh sát bối rối sửa sang trang phục, ào ào đi ra phòng thẩm vấn. Cain thấy thế, ra lệnh với những cảnh sát đứng bên ngoài, “Canh chừng hắn kỹ lưỡng cho tôi!”

“Vâng!”

Đoàn người vội vàng đến văn phòng của phó cảnh sát trưởng…

Trong văn phòng, bầu không khí nghiêm trọng. Thống đốc bang ngồi trên ghế của Phó cảnh sát trưởng, đứng bên cạnh là những gã mặc tây trang màu đen có gương mặt cùng ánh mắt lạnh lùng, không thích hợp với không khí trong sở cảnh sát. Nhưng mà, vấn đề quan trọng nhất chính là một tủ sắt to đặt trên bàn công tác, tỏa ra ánh sáng vàng kim lòe lòe khiến ánh mắt của mấy vị cảnh sát kia phải đau cả lên.

Một cảnh tượng như vậy, khiến mấy vị cảnh sát cấp cao này đều kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ bước tới, tây trang màu đen khiến thân hình hắn dường như cao lớn lạnh lùng hơn, đứng trước mặt Cain, nụ cười nhàn nhạt có một tia băng lạnh, giống như độ ấm trong mùa thu, nhưng lại có sự lạnh giá trong đó.

“Ngài Cain, các vị cảnh sát, trước mặt các anh là ba triệu đô la tiền bảo lãnh, nộp trong vòng một giờ đồng hồ, không chậm trễ một giây.”

Khuôn mặt của những cảnh sát đều trở nên khó coi. Cain hồ nghi bước tới nhìn, một gã trang phục đen mở tủ sắt ra, nhìn số tiền được xếp ngay ngắn chỉnh tề trong đó, y kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Phí Dạ. Thực không thể hiểu được, người của Lôi Dận có thể làm được điều này. Còn chưa đến một tiếng đồng hồ, bọn họ thế nhưng đã đem một số tiền bảo lãnh lớn như vậy đến cảnh cục.

Nhìn biểu tình hờ hững của đám người mặc đồ đen, sống lưng của Cain có chút lạnh, giống như một con bò sát đang trườn trên đất, khiến hắn không hề có chút thoải mái nào.

Phía chân trời đột nhiên vang lên những tiếng sấm rền vang. Ngay sau đó, bầu trời như thể nứt ra, bắt đầu trút xuống một cơn mưa tầm tã. Những giọt mưa to táp trên lớp kính cửa sổ, cắt nát lòng người.

Một lúc lâu sau đó, Cain mới tìm lại được giọng nói của chính mình...

“Không thể nào, trong thời gian ngắn như vậy làm sao các người có thể chuẩn bị được tiền bảo lãnh? Bốn mươi phút trước ngân hàng đã tan tầm…”

Đáy mắt Phí Dạ nổi lên sự khinh miệt hết sức rõ ràng. Đàn cáo già này, vốn tưởng rằng có thể dùng phương thức ngây thơ như vậy làm khó bọn họ hay sao.

“Ngài Cain, ba triệu đô la tiền bảo lãnh đang ở đây, nếu không không tin có thể tự mình đếm. Nhưng tôi muốn nhắc anh một câu, cho dù thời gian

https://thuviensach.vn

của Lôi tiên sinh chúng tôi không quý giá, nhưng thời gian của Thống đốc bang tiên sinh đây lại có hạn.”

“Ngươi..." Cain không rõ vì sao Thống đốc bang lại cùng đám người này đến đây.

Đang định mở miệng, một viên cảnh sát vội vội vàng vàng gõ cửa bước vào, khuôn mặt có sự kích động đến cực độ, đi đến trước mặt Cain, ghé vào tai y mà nói một câu. Trong một thoáng, Cain biến sắc, hai lời chưa nói trực tiếp đi nhanh đến phía trước cửa sổ nhìn xuống. Ngay sau đó, một tiếng thét chói tai từ trong yết hầu y phát ra, như là đã nhìn thấy chuyện khủng khiếp nhất trên cuộc đời này.

Nhóm cảnh sát đều bị bộ dạng của Cain làm cho hoảng sợ, ào ào đến trước cửa sổ, rồi chỉ có thể trừng lớn hai mắt, ngay cả tiếng kêu sợ hãi cũng không có cách nào phát ra. Miệng họ bắt đầu há lớn lên, tựa hồ có thể nhét vừa vào đó một nắm tay vậy.

“Các ngươi đang làm cái quỷ gì?” Thống đốc bang bất mãn thấp giọng hỏi. Y cảm thấy vô cùng kỳ quái. Lần đầu tiên trong cuộc đời này, y bị người khác thao túng như một con rối gỗ.

Phí Dạ cười mà không nói.

“Dưới lầu, dưới lầu là loại người nào? Đều là người của các ngươi?” Cain xoay mạnh người nhìn về phía Phí Dạ, giọng nói khàn đặc cùng bộ dạng giống như một kẻ ngốc, cùng với hình tượng dữ tợn của y thực sự không thích hợp cho lắm.

Một khắc trước đó, y đã tưởng mình bước xuống địa ngục, nhìn thấy được cảnh tượng đáng sợ nhất.

Bởi vì cửa sổ phòng y có thể trực tiếp nhìn xuống cổng lớn của sở cảnh sát. Giờ khắc này, ngay dưới lầu, thế nhưng lại đông nghìn nghịt những

https://thuviensach.vn

chiếc xe dài đỗ lại, kín mít như biển Đen sắp tràn vào, sắp xếp có trật tự mà vây bọc lấy cảnh cục chật như nêm cối. Những chiếc xe kia không tiến thẳng vào, cứ như vậy duy trì một khoảng cách nhất định, như là một con sư tử ngạo nghễ nhìn chằm chằm con mồi trước mắt. Không gây ra một tiếng động gì, nhưng đủ để khiến con mồi phải run lên cầm cập.

Nhưng còn chuyện tiếp theo khiến người ta kinh hãi hơn là... bên cạnh mỗi một chiếc xe đen đều có một chiếc ô thuần một màu đen. Cain biết đây là xe của đám vệ sĩ. Tất cả đều đã xuống xe, bật ô đứng thẳng trong cơn mưa tầm tã. Từ trên lầu nhìn xuống giống như là mây đen cuồn cuộn không đếm được. Những giọt mưa lớn rơi xuống trên ô, tựa như không hề gây ra tiếng động nào…

Cùng lúc đó, một vài cảnh sát cùng cầm súng trong tay đứng đối diện với bọn họ, cảnh giác nhất cử nhất động của nhóm người này.

Nhưng là, những người này đều như không thấy điều gì, vẫn duy trì sự trầm mặc như trước, không nhúc nhích trong cơn mưa.

“Tất cả đều là người của Lôi tiên sinh. Nghe nói trước mắt Lôi tiên sinh vẫn còn ở cảnh cục, cố ý tới đón Lôi tiên sinh trở về.” Phí Dạ lãnh đạm giải thích một câu, toàn bộ thân hình đều toát ra hơi thở lạnh lẽo.

“Cái gì, cái gì?” Không riêng gì Cain đang hoảng hốt, ngay cả những cảnh sát cấp cao khác cũng phải thét lên.

“Các ngươi biến sở cảnh sát thành các gì hả? Các ngươi, tổ chức “Ảnh”, đừng khinh người quá đáng!”

“Tôi nghĩ khinh người quá đáng là sở cảnh sát đây mới đúng. Chúng tôi chỉ tới đón Lôi tiên sinh trở về, nhưng nhìn người của các anh xem, cầm trong tay súng ống, như thể không có đạo đón tiếp khách đến vậy.” Phí Dạ không một chút để ý, trong mắt chỉ là sự châm chọc rất sâu.

https://thuviensach.vn

“Ai nói Lôi Dận được thả? Tiền bảo lãnh đã có đây, nhưng người bảo lãnh đâu?” Cánh tay Cain vung lên, là bộ dạng thẹn quá hóa giận.

Phí Dạ không nói chuyện, ngược lại nhìn về phía Thống độc bang, nụ cười bên môi lại có ý đùa cợt.

Nhóm cảnh sát cấp cao thấy thế, tâm nhất thời trầm xuống…

Thống đốc bang xấu hổ đứng dậy, hắng hắng cổ họng, có chút mất tự nhiên mở miệng, “Tôi là người bảo lãnh của Lôi Dận.”

“Thống đốc bang? Ngài sao lại có thể là người bảo lãnh của Lôi Dận? Hắn chính là..."

“Câm miệng.” Thống đốc bang không hề có kiên nhẫn cắt ngang lời Cain, sắc mặt âm trầm đi tới trước mặt nhóm cảnh sát cấp cao, đè thấp giọng xuống, “Các vị, tôi biết can thiệp vào chuyện của cảnh cục là trái với quy củ, nhưng chuyện này lại không đơn giản như vậy. Ý của tôi là... án tử này không giải quyết được gì cả.”

Nhóm cảnh sát nghe xong, kinh hãi, “Thống đốc bang? Án tử giết người này đã hết sức rõ ràng. Tại hiện trường có bao nhiêu người trực tiếp nhìn thấy Lôi Dận nổ súng giết người. Người chết là cháu ruột của Thống đốc bang ngài. Chúng tôi là cảnh sát, làm sao có thể không giải quyết được gì?”

“Các cậu cho rằng tôi rất muốn buông tha hắn sao?” Thống đốc bang hận đến nghiến răng nghiến lợi, trong tình thế cấp bách phải đè giọng xuống thật thấp, lại nhìn đến sắc mặt nghi hoặc của đám cảnh sát này, hắng hắng cổ họng, nhíu mày nói. “Danh dự thôi! Người chứng kiến? Các cậu còn có thể tìm được người trực tiếp chứng kiến chuyện này sao? Lôi Dận là loại người nào? Tôi làm như vậy cũng vì muốn bảo vệ sở cảnh sát này của các cậu.”

Nhóm cảnh sát kinh hãi, “Ý của Thống đốc bang là…”

https://thuviensach.vn

“Nhân chứng đều đã bị bọn họ mua chuộc. Nếu thật sự làm lớn chuyện, các cậu chỉ có thể bị người khác cười nhạo. Hơn nữa, luật sư đại diện của đối phương là luật sư vàng đại danh lừng lẫy Kỳ Ưng Diêm. Gã này, chỉ cần muốn là có thể thắng kiện!” Thống đốc bang cố ý nghiêm mặt, lạnh lùng quát khẽ, đem tất cả những sai lầm quy hết về cho cảnh cục để che giấu tâm lý bất ổn của bản thân.

Sắc mặt nhóm cảnh sát đều trở nên nghiêm trọng. Hiển nhiên bọn họ đều không đoán được, đối phương lại có được bản lĩnh này.

“Còn có cảnh tượng dưới lầu kia, các cậu còn muốn tiếp tục giằng co đến lúc nào nữa? Nếu bị truyền thông làm sáng tỏ chuyện này sẽ khiến dân chúng mất niềm tin đối với luật pháp. Tôi tin chắc, chính phủ sẽ đặt câu hỏi cho vấn đề này!” Giọng nói Thống đốc bang lạnh tanh.

“Điều này…”

“Vậy nên, thả người đi. Lần sau không được tùy tiện bắt đối phương trở về, trừ khi chúng ta thật sự có... bằng chứng như núi!”

Thống đốc bang vô cùng thấm thía nói.

Những giọt mưa đổ xuống trên loạt ô màu đen. Những con người mặc trang phục đen, gương mặt không chút thay đổi, khi nhìn thấy Lôi Dận đi ra cảnh cục, gương mặt trong nháy mắt đều trở nên cực kỳ cung kính. Thân hình đứng thẳng hơn, tay trái nhất tề cầm ô, tay phải vuông góc với chân. Sự huấn luyện có tổ chức khiến người ta không nhịn được mà bái phục.

Sắc mặt Cain trở nên khó coi đến cực độ. Không chỉ riêng y, ngay cả nhóm cảnh sát cấp cao cùng Thống đốc bang, ngoại trừ sự xấu hổ, sắc mặt vẫn là xanh mét. Một cảnh tượng như thế này đối với cảnh cục – một nơi hành pháp quả là sự vũ nhục rất lớn.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, bọn họ không thể làm gì cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lôi Dận được thuộc hạ vây quanh, ngồi vào trong xe.

Mưa mỗi lúc mỗi lớn, giăng đầy trời mù mịt, thậm chí che khuất đi một đoàn xe đông nghịt cách đó không xa…

“Thống đốc bang, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy mà buông tha cho Lôi Dận? Thật sự là không cam lòng!” Một gã cảnh sát trong đó bất bình nói. Đáng tiếc, giọng nói phẫn hận này bị đè khuất bởi tiếng mưa ồn ã.

Thống đốc bang nhìn chằm chằm những bóng dáng mơ hồ trong màn mưa mù mịt, giọng nói lạnh hẳn đi, “Đương nhiên không có khả năng buông tha! Nhất định phải có biện pháp để hắn đi vào khuôn khổ!”

Tên Lôi Dận này, nắm trong tay quá nhiều chứng cứ bất lợi cho y, so với bất cứ chuyện gì còn nguy hiểm hơn. Lỡ như có một ngày chứng cứ này bị tuồn ra ngoài, như vậy tiền đồ của y sẽ ngập tràn nguy cơ. Y phải tìm cho ra biện pháp loại bỏ gã đàn ông này. Tuy nói có chút khó khăn, nhưng mà, dựa theo năng lực của chính phủ, nhất định vẫn sẽ có cách!

Vì tiền đồ, trước mắt y không thể mạo hiểm được!

———————————

Đèn xe sang trọng chiếu ánh sáng nhàn nhạt xuống tấm thảm, khiến ly rượu như có lớp sáng lung linh, dịu hòa phản chiếu lại.

Trong thân xe dài có vẻ khá náo nhiệt, bởi vì ngoài kẻ vừa mới bước ra khỏi cảnh cục là Lôi Dận cùng Phí Dạ, còn có luật sư vàng Kỳ Ưng Diêm, Tổng giám đốc Hoắc thị Hoắc Thiên Kình!

Bên môi hai người đàn ông đều có ý cười, bộ dạng càng giống với kẻ đang xem kịch vui vậy. Khi Lôi Dận vừa vào xe, Kỳ Ưng Diêm liền giơ giơ ly rượu trong tay, cười hơ hớ mà nói, “Chúc mừng chúc mừng, mấy cái nơi

https://thuviensach.vn

như sở cảnh sát này đi vào liền dính xui xẻo. Cảm ơn mình đi nha, không để cho cậu phải chịu mệt trong đó lâu lắm."

"Còn không lâu? Mất thời gian mình uống hai ly rượu vang!" Hoắc Thiên Kình một chút cũng không cho Kỳ Ưng Diêm mặt mũi nào, nhếch môi nói, liếc mắt đầy mị lực nhìn Lôi Dận...

"Bạn thân yêu của mình ơi, không nghĩ cậu lại vào chốn lao tù này."

"Cậu đang chất vấn năng lực của mình hả?" Kỳ Ưng Diêm nhíu mày.

Hoắc Thiên Kình nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Riêng Lôi Dận, một lời cũng chưa nói, yên lặng ngồi trong xe. Ánh mắt cũng lạnh như băng đảo qua cảnh cục. Trong đôi mắt màu lục, gương mặt cương nghị đều là sự uể oải và mệt mỏi. Nếu như là bình thường, hắn sẽ đáp trả lại vài câu đối với hai người bạn này.

Nhưng là, sau khi nghe cuộc đấu võ mồm giữa Hoắc Thiên Kình cùng Kỳ Ưng Diêm, hắn chỉ lãnh đạm nói một câu, "Sao hai cậu đều đến đây?"

"Lôi Dận tiên sinh, ngài sẽ không dễ quên như vậy đi? Tôi là luật sư đại diện của ngài, đương nhiên phải quan tâm đến vấn đề sống chết của ngài như thế nào. Tôi nghĩ lão Thống đốc bang sau khi nhìn thấy số bằng chứng đó cũng không ngu mà kiện lên tòa." Kỳ Ưng Diêm cười vô cùng đắc ý.

Hoắc Thiên Kình nghe xong, cười cười, bàn tay to lớn khoác lên trên vai của Lôi Dận, vỗ vỗ, "Bạn già à, vốn lưu động của Lôi thị không dễ dàng mà lấy đi, chỉ có thể làm phiền ngân hàng của mình. Vì ba triệu đô la của cậu, ngân hàng của công ty mình phải tan tầm trễ một tiếng."

Lôi Dận nghe vậy, mệt mỏi dựa thân hình cao lớn vào ghế xe, bàn tay to lớn giơ giơ lên, "Được, khó có dịp tất cả đều ở đây. Đêm nay mình làm

https://thuviensach.vn

chủ, tất cả không say không về! Phí Dạ, đêm nay để các huynh đệ thả lỏng một chút!”

Phí Dạ thấy thế, sự lo lắng hiện lên trong đáy mắt, lập tức thấp giọng nói, “Lôi tiên sinh, chuyện ngài đến cảnh cục là đại sự, các huynh đệ tự mình đến đón ngài trở về là chuyện theo lẽ thường phải làm. Ngài bình thường luôn luôn yêu cầu mọi người không thể thả lỏng cảnh giác, hôm nay cũng giống như bình thường.”

Lôi Dận không nói gì, chỉ dùng ngón tay đè thái dương.

Hoắc Thiên Kình cùng Kỳ Ưng Diêm cũng rốt cuộc phát hiện Lôi Dận có chút không bình thường, nhìn thoáng qua nhau. Sau đó, Hoắc Thiên Kình nhíu mày lại, cũng nhìn về phía Phí Dạ...

“Tên này tối qua uống bao nhiêu rượu vậy?”

Dựa theo tính tình của Lôi Dận này, tuyệt đối sẽ không bao giờ nói ra những câu như ‘không say không về’. Hắn luôn nổi danh về sự cẩn thận cùng trầm ổn, thời điểm say rượu cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Mà hôm nay, sao có vẻ như thay đổi thành một người khác?

Phí Dạ âm thầm thở dài một hơi, vẫn chưa trả lời, chỉ là hai tay làm một động tác bất đắc dĩ.

“Mới vài ngày không gặp thì trông cậu như già đi rất nhiều hả? Bộ dạng sao lại tiều tụy thế này? Chịu đả kích gì?” Mặc dù ngoài miệng Hoắc Thiên Kình nói như vậy, cũng không khó nhìn ra hắn thực rất quan tâm tới trạng thái tinh thần hiện giờ của Lôi Dận.

Kỳ Ưng Diêm cũng lo lắng nhìn chằm chằm vào Lôi Dận. Nói thật, gã quen biết Lôi Dận lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua hắn suy sút như thế này.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ vừa muốn nói chuyện, nhưng Lôi Dận lại mở miệng nói trước. Hắn nhìn thoáng qua Kỳ Ưng Diêm, lại nhìn nhìn Hoắc Thiên Kình, hàng mày anh tuấn cương nghị nhíu lại.

“Từ lúc nào cậu trở nên lề mề như vậy? Là không dám uống rượu với mình hay là đuối sức rồi? Còn cả cậu nữa, Ưng Diêm, lần này giúp mình một việc lớn như vậy, đêm nay không uống cho thống khoái thì không cho phép cậu trở về.” Lôi Dận cũng khoác tay lên vai Hoắc Thiên Kình, đôi mắt uể oải nhìn qua mặt của hai người.

Trong nhất thời, Hoắc Thiên Kình cùng Kỳ Ưng Diêm ngây ngẩn cả người, một lúc lâu mới có phản ứng lại, đây là Lôi Dận bọn họ quen!

“Còn có cậu, Phí Dạ!” Lôi Dận xoay người, dùng sức vỗ vỗ bả vai Phí Dạ, “Cậu luôn luôn vì chuyện của tôi mà bôn ba, vất vả! Đêm nay cũng không thể tha cho cậu được. Nếu từ chối thì không phải là anh em tốt của tôi, nghe rõ không?”

“Lôi tiên sinh, đêm nay ngài hắn nên nghỉ ngơi cho tốt, tối qua ngài đã uống rượu nhiều lắm rồi.” Phí Dạ lo lắng nhìn hắn.

“Phí Dạ!” Lôi Dận càng tăng thêm sức trên cánh tay, bên môi cũng có ý cười nhàn nhạt, sau đó lại đổi thành hình tượng lạnh băng vốn có. “Những lời tôi vừa mới nói, chấp hành mệnh lệnh cũng được, nhận lời mời càng tốt. Tóm lại, đều phải làm theo!”

Hoắc Thiên Kình thấy thế, cảm thấy chuyện này ắt là có nguyên nhân gì, vội vàng ngồi xuống bên Phí Dạ, thấp giọng hỏi câu, “Cậu ta bị sao vậy?”

Phí Dạ khó xử vô cùng, đang cân nhắc tình hình cụ thể để nói chuyện, Lôi Dận lại một lần nữa mở miệng...

“Phí Dạ, xử lý tên Thống đốc bang kia một chút!”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ vừa nghe, tinh thần tỉnh táo hẳn lên, “Lôi tiên sinh, ý của ngài là?”

Lôi Dận không nói rõ ràng, lại lấy ly rượu trong tay Hoắc Thiên Kình, uống một hơi cạn sạch. Sau đó đưa khuôn mặt tuấn tú gần sát vào hắn, gằn từng tiếng hỏi: “Nếu nhược điểm chết người của cậu nằm trong tay tôi, bước tiếp theo cậu nên làm là thế nào?”

Ánh mắt Phí Dạ trầm xuống, ngay sau đó quyết đoán nói, “Tận lực tiêu hủy chứng cứ, giết người diệt khẩu!”

Lôi Dận nhếch môi, khẽ cười cười, trong sự suy sút vẫn lộ ra vẻ khát máu cùng tàn nhẫn như trước…

Phí Dạ lập tức hiểu rõ, “Lôi tiên sinh, ngài muốn làm thế nào? Tay Thống đốc bang kia thực sự rất phiền phức.”

Lôi Dận đặt ly rượu sang bên cạnh, lại châm một điếu xì gà, thân hình ưng nhã dựa vào thành ghế, sương khói mờ ảo lượn lờ trong bầu không khí, nhẹ nhàng bay lên trong ánh sáng nhàn nhạt, cùng với tốc độ xe và hai hàng nước mưa bắn tung tóe hai bên, lại có vẻ ấm áp dễ chịu.

“Một người vì tiền đồ cùng lợi ích có thể giết người là hoàn toàn không thể xem nhẹ. Thống đốc bang này về sau sẽ là họa lớn, vậy nên xử lý sớm thì tốt hơn. Nhưng sự tình này không thể giải quyết triệt để, bằng không sẽ có xã hội đen hiềm nghi.” Hắn nhả một vòng khói, đôi mắt màu lục lạnh lẽo có sự biến hóa, tựa như có những cuộn lửa nóng rẫy bùng lên bên trong, “Nếu tôi không nhớ lầm, đã sắp đến ngày tuyển cử Thống đốc bang?”

Hoắc Thiên Kình bên cạnh bắt chéo chân, nhíu nhíu mày, thân hình cao lớn toát ra nét cao quý tao nhã nhưng không cách nào che khuất sự cuồng dã vốn có. “Còn có bảy ngày nữa!”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận khoác cánh tay lên vai Hoắc Thiên Kình, lại nhìn Phí Dạ nói: “Không cần công khai những chứng cứ liên quan đến việc tham ô của hắn, chỉ cần tập hợp một số đông công dân, cho bọn họ thấy được tên thống đốc bang đương nhiệm lạm dụng quyền hành mà khuếch trương thanh danh như thế nào là được rồi. Có đôi khi, bất lợi từ phía dư luận còn trực tiếp hơn là chứng cứ rõ ràng, tầm ảnh hưởng càng đáng sợ hơn!”

“Tay Thống đốc bang này thật tội nghiệp, bị cậu lợi dụng xong còn đạp một cước giẫm chết hắn. Cậu muốn làm thế nào vậy?”

Hoắc Thiên Kình bày ra bộ dạng xem chuyện náo nhiệt, mở miệng hỏi.

“Rất đơn giản.” Giọng điệu Lôi Dận vô cùng lạnh lùng, tựa như ma như quỷ, rít một hơi xì gà, “Yêu cầu của mình không nhiều lắm, chỉ là hy vọng nhiệm kỳ này tay Thống đốc kia thất bại. Suốt cuộc đời còn lại, không cho phép hắn đảm nhiệm bất kỳ chức vụ nào nữa.” Lời nói nhẹ nhàng bâng quơ, lại tràn ngập sự tàn nhẫn lạnh lẽo.

“Vâng, Lôi tiên sinh, thuộc hạ hiểu rõ nên làm như thế nào.” Trên mặt Phí Dạ cực kỳ bình tĩnh, không khó nhìn ra đối với chuyện này, hắn tập mãi cùng thành thói quen.

“Nhớ kỹ, chuyện này phải làm cẩn thận một chút, không được liên lụy đến bất kỳ ai trong tổ chức.” Lôi Dận ra lệnh.

“Vâng.” Phí Dạ lĩnh mệnh.

Hoắc Thiên Kình ngồi một bên nhếch môi, lấy ly rượu qua, rót rượu vang vào, không nhanh không chậm phát biểu ý kiến, “Lôi ơi là Lôi, mình còn cho rằng hôm nay đã nhìn thấy một con mèo bệnh. Tốt rồi, rượu hôm qua không biến cậu thành hồ đồ.”

Đáy mắt Lôi Dận có ý cười nhàn nhạt, nhưng cũng không che khuất được sự cô đơn từ nơi sâu nhất trong lòng, hắn cũng lấy một ly rượu vang,

https://thuviensach.vn

cụng ly với Hoắc Thiên Kình, nhấm nháp một ngụm.

“Này này này, các cậu xem mình là người chết hả?” Kỳ Ưng Diêm vô cùng oán hận, đoạt lấy chiếc ly trong tay Lôi Dận, “Mình nói như thế nào cũng là người của pháp luật nha, cậu cứ công khai tự nhiên trước mặt mình bày ra kế hoạch làm đảo lộn nhiễu loạn trật tự xã hội?”

Lời gã nói khiến Lôi Dận không tự giác cười nhạo, “Thế nào? Mình nghĩ cậu sớm đã là người vì lợi ích cộng đồng, làm sứ giả chính nghĩa sao? Không giống phong cách bình thường?”

Kỳ Ưng Diêm buồn cười nhíu nhíu mày, khí phách mười phần. “Ê, Lôi Dận, cậu làm việc cũng không nên ép người ta đến cùng đường như vậy, thật muốn đem toàn bộ người trong Chính phủ đều trở thành người của cậu? Thế lực của tổ chức “Ảnh” đã đủ lớn rồi, đừng làm nữa.”

“Còn chưa đủ!” Lôi Dận bình thản nói, nhìn về phía Kỳ Ưng Diêm, “Đến khi nào cậu hoàn toàn trở thành người của mình, lúc ấy mình sẽ dừng lại.” Một câu khó có cảm giác vui đùa.

Kỳ Ưng Diêm cười ha ha, ngay sau đó như đang trêu chọc, cánh tay khoác lên vai Lôi Dận, “Mình thường xuyên suy nghĩ, Lôi Dận cậu cứ lạnh như băng vậy làm sao có phụ nữ yêu? Xem qua khẩu vị của cậu hơi nặng. Tên chết tiệt này, người ta đã sớm là người của cậu, không phải sao?” Một câu nói cuối cùng, vẻ mặt hắn chuyển biến, chuẩn bị bày ra một tình tiết đam mỹ sinh động, bộ dạng như muốn nằm sấp, tựa vào người Lôi Dận, đáy mắt lại lóe lên ánh sáng trêu ngươi hết sức rõ ràng.

Quả nhiên, bộ dáng kinh khủng này khiến toàn thân Lôi Dận đều nổi da gà, theo bản năng, lưng cũng lạnh đi một chút, đẩy mạnh gã ra.

“Cậu đúng thật là ghê tởm.”

Kỳ Ưng Diêm cười đến càn rỡ, bày ra bộ dạng hài lòng.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ xe ánh lên một tia chớp. Ngay sau đó, một tiếng sấm ầm ầm vang lên giữa không trung âm u, như muốn bổ nát cả một vùng trời. Cơn mưa càng lúc càng nặng hạt. Chiếc xe không ngừng chạy về phía trước, xuyên thủng cả màn mưa dày.

Âm thanh 'ầm ầm' kia khiến nụ cười lãnh đạm bên môi Lôi Dận cứng lại, hắn theo bản năng nhìn màu sắc nặng nề bên ngoài cửa sổ. Lông mi anh tuấn run run một chút.

"Lôi, cậu sao vậy?" Hoắc Thiên Kình mở miệng hỏi. Từ khi Lôi Dận bước lên xe, hắn đã cảm thấy có điều gì đó không thích hợp ở đây. Tuy rằng sau đó tên này vẫn nói nói cười cười nhưng luôn có vẻ là lạ. Nghĩ đến bạn bè với nhau, hắn không muốn hỏi thẳng nguyên nhân, cũng không tiện nói gì nhiều. Chỉ là, hành vi của tên Lôi Dận này điều có gì đó quỷ dị. Dựa theo tác phong ngày thường, hắn sẽ không bao giờ rỗi hơi mà đồng ý đến sở cảnh sát.

Lý trí của Lôi Dận lại không hề nghe thấy giọng Hoắc Thiên Kình. Hắn nhìn bầu trời u tối bên ngoài cửa sổ thật lâu, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, ấn bộ đàm, trực tiếp ra lệnh cho lái xe một cách dồn dập...

"Về Bạc Tuyết bảo!"

Lái xe giật mình, vội vàng quanh đầu xe lại. Những chiếc xe trước sau trong nháy mắt cũng có chút rối loạn phương hướng.

"Phí Dạ, lệnh cho những chiếc xe khác rút khỏi đây. Để lại hai xe đuổi theo chúng ta!" Lôi Dận trầm giọng mệnh lệnh.

Phí Dạ nao nao, vội vàng phản ứng lại, lập tức sắp xếp…

Mắt Hoắc Thiên Kình cùng Kỳ Ưng Diêm đều choáng váng cả lên…

-_____

https://thuviensach.vn

Bạc Tuyết bảo.

Hết thảy đều vẫn như ban đầu. Chỉ là trong hoa viên, Ngọc Sơn Bạc Tuyết bị gió mưa quăng quật, nát gãy. Những đóa hoa rơi xuống đất, lan mùi hoa mơ hồ trong không khí, hòa lẫn với mùi đất nồng, mùi mưa tạo thành vẻ quỷ dị khó miêu tả.

Nhận được mệnh lệnh, Hàn Á cùng tất cả những người làm từ trên xuống dưới đều nhất tề chờ ở cửa, đón Lôi Dận trở về.

Trên người Lôi Dận toàn là hơi nước mưa, đôi mắt màu xanh lục thâm trầm dưới ánh chớp càng thêm sâu hơn. Hắn xuống xe, thậm chí quên cả mở ô, cũng không đợi Phí Dạ mở ô ra che liền sải bước nhanh tới phòng khách. Người giúp việc vội vã mang ô đến, lại bị hắn phiền toái đẩy sang một bên.

Nước mưa chảy xuống trên từng đường nét cương nghị của hắn, để lộ rõ sự lạnh lùng cùng lo lắng. Nhưng không ngờ được rằng, sắc mặt của người làm đều có gì đó khác thường, ngay cả biểu tình của Hàn Á càng không được tự nhiên.

Hoắc Thiên Kình cùng Kỳ Ưng Diêm theo sát sau đó.

“Hàn Á!” Ánh mắt Lôi Dận trực tiếp quét thẳng về phía mặt quản gia, “Khê nhi đâu?”

Mấy ngày nay mưa to làm tâm thần hắn không yên. Tối hôm qua cũng giống hệt như thế, nhất là sấm sét cùng với mưa tầm tã suốt một đêm, tim của hắn cũng mơ hồ đau đớn. Khê nhi, những lúc như vậy ban đêm thường mất ngủ, nhưng là... nhưng là hắn, thật chết tiệt, hắn thực đã quyết định buông tay rời đi. Cho dù là như vậy, ban đêm, hắn muốn nhìn thấy người con gái kia, muốn dỗ dành cô đi vào giấc ngủ, nhưng hết thảy đều là một chuyện xa xỉ!

https://thuviensach.vn

Hắn không thể không gây tê chính mình! Dùng cồn, các loại cồn đã khiến hắn có một cơn say nặng nề, nghĩ đến như vậy phóng túng là có thể thoải mái một chút, thong dong một chút, bình tĩnh một chút. Nhưng mà, vừa mới ngoài cửa xe, tia chớp kia đã sáng hơn hết thảy mọi thứ! Hắn rốt cuộc không thể kiềm chế cảm xúc của chính mình, là bức thiết muốn thấy Khê nhi đến vậy, rốt cuộc vẫn là mệnh lệnh tài xế quay đầu xe!

Hắn muốn gặp người con gái ấy!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13

Nỗi Nhớ Trong Cơn Mưa Tầm Tã

Lôi Dận đột ngột quay về tòa thành khiến cho người hầu từ trên xuống dưới đều hoảng cả lên. Mà hắn, chỉ hỏi một câu hỏi gọn gàng dứt khoát cũng khiến một đám người trong phòng phải giật mình ngây ngẩn. Không thấy ai trả lời, từng góc cạnh trên gương mặt Lôi Dận lộ ra sự lạnh lùng, đôi mắt lục thâm trầm hơi co rụt một chút. Hắn không nói gì nữa, duỗi chân ra, sải bước lên trên tầng.

Hàn Á cùng những người làm đều hoàn toàn kinh hãi, líu ríu theo sau!

Trong phòng ngủ rộng lớn của chủ nhân tòa thành vẫn xa hoa như trước. Đèn tường đã bật, chiếu rọi khắp nơi một màu ánh sáng lưu ly lộng lẫy. Nhưng, một chút hơi người cũng không có!

Sắc mặt Lôi Dận cứng lại, trong chốc lát vọt tới phòng riêng của Mạch Khê... Căn phòng này có màu sắc trang nhã, phối hợp với từng vật dụng tinh xảo. Rèm phủ lên cửa sổ sát đất dịu hòa, một chiếc bàn được thiết kế theo phong cách công chúa, ngay cả cốc uống nước được sử dụng cũng xinh xắn như vậy. Tất cả, tất cả đều giống hệt như lúc trước!

Nhưng mà... không thấy Mạch Khê!

https://thuviensach.vn

Trong Bạc Tuyết bảo mênh mông, chỉ thiếu bóng dáng Mạch Khê, thiếu đi hương thơm chỉ riêng mình cô mới có! Mùi hương này, như dĩ vãng, vẫn lan tràn đến từng ngóc ngách, đến từng nơi trong không khí. Thậm chí mỗi khi hắn quay về tòa thành đều cảm nhận được mùi hương dịu nhẹ như hoa, như hơi thở thuần khiết của thiên nhiên, khiến hắn, ‘cửu nhi cửu chi’ (dần dần, từ từ) hình thành một thói quen…

Cho đến ngày hôm nay, Lôi Dận mới chính thức cảm nhận được một thói quen có uy lực mạnh mẽ đến như thế nào, và khi mất đi người ta mới cảm thấy được!

Đột nhiên, hô hấp của hắn càng lúc càng dồn dập. Bàn tay rộng lớn rắn chắc giữ lấy lồng ngực, ngay sau đó hắn lại bước nhanh lên tầng trên. Tiếng bước chân lẫn với tiếng cửa phòng bị đẩy ra trộn lẫn đầy hỗn độn. Tiếng cửa liên tục mở ra, thanh âm đơn điệu đan vào cùng một chỗ, cũng không khó để phát hiện ra tâm tình hỗn loạn bối rối của hắn.

Những người giúp việc đều dè dặt cẩn trọng mà nhìn nhau, mỗi người đều có vẻ như muốn nói rồi lại thôi.

Hoắc Thiên Kình cùng Kỳ Ưng Diêm chưa bao giờ gặp qua một Lôi Dận thất thường như vậy, cũng bước nhanh lên tầng. Trong từng bước đi đã có sự nghi hoặc, đó câu đầu tiên của Lôi Dận ngay sau khi bước vào cửa. Hắn... đang tìm Mạch Khê sao?

Nhưng như thế nào mà Mạch Khê lại mất tích?

Trên lầu, tiếng bước chân càng trở nên lộn xộn…

Cho đến khi...

“Hàn Á!” Một tiếng quát lớn trực tiếp xuyên qua không khí, so với tiếng mưa tầm tã bên ngoài càng dữ dội và lạnh lẽo hơi bao giờ hết, tựa như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng xuống dưới.

https://thuviensach.vn

Toàn thân Hàn Á giật giật, cúi đầu bước lên lầu, mỗi bước chân đều nặng nề. Đèn tường hai bên cầu thang chiếu rọi xuống khuôn mặt run run của ông. Rốt cuộc khi đứng trước mặt Lôi Dận, ông lại không dám ngẩng đầu lên nhìn.

“Khê nhi đâu? Khê nhi ở đâu?” Một tay Lôi Dận chống lên cửa phòng. Bởi vì nơi lồng ngực rất đau, như bị thời tiết khốn kiếp này siết chặt rồi đâm thủng. Hắn thở từng hơi gấp gáp, tựa như đã dùng hết khí lực để quát lên những lời này. Thân hình tuấn mỹ như bị bánh xe nghiền nát qua, trở nên vặn vẹo mà xanh mét. Mỗi căn phòng, mỗi một nơi hắn điên cuồng kiếm tìm, lại chỉ có... không khí!

“Phịch..." một tiếng, Hàn Á run run quỳ xuống mặt đất. Sàn cẩm thạch màu đen phản chiếu khuôn mặt bất an co rúm của ông, thậm chí cả đáy mắt kia cũng tràn đầy cảm giác thống khổ cùng áy náy...

“Lôi tiên sinh, thực xin lỗi…Là tôi thất trách, tôi không quan tâm đến tiểu thư Mạch Khê…cô ấy…cô ấy đi rồi…”

“Cái gì? Cô ấy đi rồi? Cái gì bảo là cô ấy đi rồi? Khốn kiếp, ông nói rõ ràng cho tôi!” Lôi Dận nghe xong, giận đến tím mặt, một tay túm lấy Hàn Á kéo dậy, đè vào bức tường lạnh. Đôi mắt tiều tụy mệt mỏi vì những ngày gần đây trong chốc lát lại lạnh lùng tàn nhẫn, không khác nào băng đá!

“Lôi, cậu trước đừng xúc động như vậy!” Hoắc Thiên Kình thấy thế, vội vàng bước nhanh tới ngăn cản. Sức mạnh của Lôi Dận, ngay cả hắn từ nhỏ luyện võ công còn chịu không thấu, huống gì là một quản gia trói gà không chặt?

Lôi Dận thở hổn hển nới lỏng tay ra. Chân Hàn Á mềm nhũn, đổ xuống mặt sàn. Mặt sàn lạnh lẽo như hàn băng chạm vào đầu gối ông, nhưng dù như thế nào cũng không thể ngăn nổi sự đau đớn thống khổ trào lên từ đáy lòng.

https://thuviensach.vn

“Lôi tiên sinh, nếu bây giờ ngài giết tôi…tôi một chút cũng không oán hận…tôi…chính là bởi vì tôi không chăm sóc tốt tiểu thư, cô ấy mới có thể rời đi…Tiểu thư chỉ mới mười tám tuổi, cái gì cũng không đem theo, làm thế nào để sống đây?” Ông bật khóc không thành tiếng, gương mặt trắng bệch che kín nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lôi Dận nổi điên, gầm lên giận dữ, hệt như một con hổ dữ trong núi sâu. Giọng nói của hắn lạnh lẽo, vẻ mặt giống như một con diều hâu sải cánh trên bầu trời cao.

Thân mình Hàn Á run run, ông lấy từ trong túi ra một bức thư, hai tay đưa lên cho hắn...

“Đây là tìm được trong phòng tiểu thư Mạch Khê. Khi chúng tôi phát hiện cô ấy không còn ở đây, đã là ba tiếng sau…”

Lôi Dận lấy bức thư, vội vàng mở ra, khuôn mặt anh tuấn đảo qua từng câu chữ, trong một thoáng lại càng lạnh lẽo hơn…

“Cha nuôi!

Nếu có thể đọc được lá thư này thì tốt. Nếu không thấy được, xin người thấy được, hãy thay tôi nhắn giúp!

Hợp đồng liên quan tới quyền chuyển nhượng tài sản cùng cổ phần công ty tôi đã đặt trong thư phòng. Cảm ơn ý tốt của ông, nhưng tôi không thể nhận được. Tất cả không phải do tôi làm việc mà có, tôi không có quyền lấy đi một xu nào! Bạc Tuyết bảo, tôi đã sống ở nơi này mười năm, có vui vẻ cũng có khổ sở, nhất định không phải là nơi chốn của tôi, vì thế tôi cũng không thể nhận.

Cảm ơn cha nuôi, trong lúc tôi bất lực nhất đã nhận nuôi tôi. Ông đã cho tôi một cuộc sống thiên đường, lại cho tôi sự trói buộc tinh thần ở địa ngục. Tôi nghĩ, mười năm ơn dưỡng dục này, nên báo đáp tôi cũng đã báo đáp.

https://thuviensach.vn

Tất cả, oán cũng tốt mà hận cũng thế, tôi không muốn nhớ lại bất cứ điều gì nữa. Điều tôi mong muốn không nhiều lắm, chỉ là một cuộc sống đơn giản là quá tốt rồi.

Xin ông đừng trách cứ bác Hàn Á, bác ấy đã làm hết phận sự của một quản gia. Nếu không có bác Hàn Á, tôi căn bản cũng không thể cảm nhận được hạnh phúc khi có tình thương của cha.

Về cuộc sống của tôi, xin ông đừng bao giờ quan tâm nữa. Tiền đi diễn tôi lấy ở công ty cũng đã rất đủ, cho dù không đủ để sống sung túc đầy đủ, nhưng sống tốt là được. Tất cả, tôi đều muốn quên. Tất cả, làm lại từ đầu."

Một bức thư không dài, nhưng chỉ vài dòng ngắn như vậy cũng đủ để thấy được quyết tâm rời khỏi của Mạch Khê. Lồng ngực Lôi Dận như bị một thứ gì đó đập mạnh vào đến đau đớn. Thậm chí ngay cả bàn tay đang cầm lá thư cũng đều run rẩy!

Cô ấy, cứ như vậy mà rời đi? Ngay lúc hắn đang lo lắng cho cô trong ngày mưa lớn như thế này sẽ sợ hãi…Nhưng cô, một chút cũng không lưu luyến!

"Vì sao? Đi hơn ba giờ mấy người mới phát hiện? Các ngươi... đều đang làm cái quái gì?" Ánh mắt của hắn giống như một con sói, dần dần chuyển sang màu đỏ tươi. Trong đôi mắt là sự chấn động run rẩy không kiềm chế được, lồng ngực như bị nổ tung!

Những người làm đứng đó tất cả đều sợ hãi vì biểu hiện bây giờ của Lôi Dận, ào ào quỳ gối xuống mặt sàn lạnh lẽo, toàn thân run run không dám nói lời nào…

"Lôi tiên sinh, thực không dám giấu giếm. Từ khi ngài không trở về thành bảo, tuy rằng kẻ dưới chúng tôi cảm thấy kỳ lạ, nhưng tiểu thư Mạch Khê, mọi thứ, từ ăn uống sinh hoạt đều rất bình thường, chúng tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều. Thậm chí tiểu thư Mạch Khê còn lấy danh nghĩa

https://thuviensach.vn

của ngài để chia vệ sĩ ra. Nhưng là hôm nay, bởi vì trời mưa, người làm đều trước sau vội vàng cả lên, cũng không chú ý tới tiểu thư Mạch Khê, vậy nên…lúc chúng tôi phát hiện được, thì tiểu thư đã đi rồi…" Hàn Á khó khăn mở miệng.

"Rầm!" Bàn tay to lớn của Lôi Dận đập mạnh vào cửa phòng. Cánh cửa gỗ cứng rắn như muốn đổ sập xuống. Đôi mắt màu lục sắc bén giờ đã chìm trong cơn đau đớn khôn nguôi. Giờ khắc này hắn rốt cuộc cũng đã hiểu rõ một điều, không phải chỉ nhất thời như vậy, kỳ thực, cô ấy đã sớm chuẩn bị để rời khỏi hắn.

Ánh mắt của Lôi Dận trở nên khiếp sợ. Đó chính là ngày đầu tiên Mạch Khê muốn đi hát!

Vì sao lại như vậy? Mọi chuyện sao lại trở nên như thế này?

Cảm giác thất bại chưa từng có ùa vào sâu trong lòng Lôi Dận, chậm rãi sinh trưởng rồi lan dần ra, cuối cùng hình thành nên một cái lưới kín bít cuốn chặt lấy cả người Lôi Dận, siết chặt, siết thật chặt. Hô hấp của hắn càng lúc càng trở nên dồn dập, không thể hít thở nổi. Giống như ma quỷ đang tra tấn hắn!

"Lôi tiên sinh…" Hàn Á nhìn thấy thân hình cao lớn của hắn đang run lên, sợ tới mức hoảng hốt, đang muốn đứng dậy đỡ lấy hắn, lại bị hắn quát lên một câu giận dữ...

"Cút, cút hết cho ta!"

Tiếng sư tử rống giận dồn dập vang lên, khiến những người hầu sợ tới mức liên tục lui lại phía sau, tất cả đều cung kính hạ thấp người ào ào lui sang một bên.

Lôi Dận thở hổn hển, sắc mặt xanh mét không nói, ngay cả ánh mắt cũng dữ tợn như một con dã thú, gân xanh trên trán cũng dần dần hiện rõ

https://thuviensach.vn

lên, không khó để nhìn thấy hắn đương cưỡng chế đợt mưa gió nổi lên trong đáy lòng, giống như cơn mưa tầm tã ngoài kia…

“Phí Dạ!” Ngay sau đó, hắn đã mở miệng. Giọng nói có vội vã, có hoảng sợ.

Phí Dạ bước tới, “Lôi tiên sinh, xin hạ lệnh.”

“Tìm người!” Hai mắt Lôi Dận đóng băng, nhìn chằm chằm cơn mưa tầm tã ngoài cửa sổ, quăng quật từng nhành cây lớn. Nỗi đau lòng trong một khoảnh khắc chưa bao giờ lớn đến thế, dâng trào đến đỉnh điểm, rốt cuộc cũng bùng nổ!

Phí Dạ giật mình...

“Lôi tiên sinh, ngài vừa mới... nói gì?”

“Sai người đi ra ngoài, tìm Mạch Khê trở về đây cho tôi!” Cả người Lôi Dận phải dựa vào tường. Nét mặt lạnh lùng đau thương mang theo tất cả suy sụp cùng lo lắng, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt xinh đẹp kia. Là làn da trắng mịn, là gò má luôn ửng hồng, là nụ cười như có như không đọng lại bên môi, giống như một giọt mực nước lan ra trên giấy Tuyên Thành. Cả đôi mắt lưu ly xinh đẹp kia, trong suốt, ngây thơ như luôn sáng lên một thứ ánh sáng lấp lánh thuần khiết, lại dần dần bị cơn bão táp nghiêng đêm này chôn vùi!

Hắn biết mình không nên làm như vậy, ít nhất hắn cũng không phải là kẻ lật lọng. Nếu đã lựa chọn buông tay, sẽ không như thế này.

Nhưng là…hắn vẫn luôn bất an, trừ phi có thể tận mắt nhìn thấy cô được bình an vô sự.

Hiển nhiên, Phí Dạ bị quyết định của hắn làm cho khiếp sợ, sửng sốt một lúc lâu, không lập tức nhận mệnh lệnh của hắn...

https://thuviensach.vn

“Lôi tiên sinh, ngài... không phải đã quyết định muốn thả tiểu thư Mạch Khê tự do sao?”

Đầu Lôi Dận đang gục xuống, nghe xong những lời này đột nhiên ngẩng lên, nhìn chằm chằm vào Phí Dạ, đáy mắt đều chuyển thành màu đỏ như con thú dữ. Đó là một con sói trong đêm mưa, toàn thân đều lộ ra hơi thở nguy hiểm khiến người ta không dám lại gần. Hắn duỗi tay ra, túm Phí Dạ lại, giọng nói khàn đặc quát lên...

“Ngay cả cậu cũng dám kháng lệnh? Bên ngoài trời đang mưa, không nhìn thấy hả? Tìm về, tìm cô ấy về đây cho tôi!”

“Lôi, cậu bình tĩnh một chút!” Hoắc Thiên Kình cũng đại khái hiểu sơ được chuyện gì. Thấy thế, bước tới nhẹ giọng khuyên can.

Sự nghi hoặc trong đáy mắt Kỳ Ưng Diêm càng lớn. Chuyện gì xảy ra với cô gái kia, rõ ràng chuyện tốt nhưng lại thành ra thế này? Nha đầu kia nhìn qua là đã biết, đó là người mà Lôi Dận chú ý nhất, hắn vội vã như vậy muốn tìm cô bé trở về, là vì cô ‘bất cáo nhi biệt’ (ra đi không nói lời nào), hay là vì đêm nay mưa lớn? Có khả năng không? Đây là cái cớ hắn cho mọi người thấy? Hay vẫn là... cái cớ để hắn cho bản thân thấy?

Nhưng mà, gã đã phát hiện được một điều. Bây giờ, chỉ cần có liên quan đến Mạch Khê, Lôi Dận chắc chắn sẽ trở nên điên cuồng, thái độ bình thường vốn có cũng chỉ có điên cuồng trở lên!

“Mình phải bình tĩnh như thế nào? Bên ngoài trời đang mưa!” Lôi Dận chỉ lặp đi lặp lại những lời này, quay đầu nhìn về phía Hoắc Thiên Kình, trong đôi mắt đều là sự hỗn độn không chịu nổi. “Mỗi lúc như thế này Khê nhi luôn sợ hãi…”

Một câu nói khiến Hoắc Thiên Kình trong nhất thời ngây ngẩn cả người. Đây là thằng bạn tốt hắn quen biết năm mười bốn tuổi ư? Làm sao có thể…

https://thuviensach.vn

Trong không khí chỉ còn lại bầu không khí lạnh giá. Thật lâu sau đó, Phí Dạ nhịn không được phải mở miệng, tuy rằng đáy mắt cũng là sự ưu thương nhàn nhạt, nhưng lời nói này vẫn là tự đáy lòng...

“Lôi tiên sinh, coi như kết thúc, hãy để cho tiểu thư Mạch Khê có được cuộc sống cô ấy muốn.”

Nói thật, hắn cũng không cho rằng Mạch Khê rời đi là chuyện gì xấu. Cô mới có mười tám tuổi, còn nhiều thời gian để trải nghiệm. Chẳng lẽ phải sống trong tòa thành này mãi mãi, tuy rằng cơm áo không lo, nhưng người có lòng tự tôn cùng kiêu hãnh như Mạch Khê, thì cô làm sao có thể chịu đựng được việc phải sống cả đời dưới bóng người khác.

Đối với thiếu nữ xinh đẹp như hoa kia, hắn cũng chỉ có thể từ xa nhìn ngắm và yêu mến. Hắn cho rằng, nếu thực sự yêu một người, thì cho cô ấy thứ cô muốn, đem hết năng lực để khiến cô vui vẻ. Hắn thừa nhận bản thân mình có tư tâm, nhưng là, hắn không chỉ đau lòng vì Mạch Khê!

Đau đớn mới có thể biết được điều đáng quý. Chia lìa ly biệt là chuyện bình thường trong cuộc sống này. Cho dù thân phận địa vị cao quý đến đâu, cũng không thể thoát khỏi sự sắp đặt của vận mệnh.

Lôi Dận nghiến răng, nhất là khi nghe được những lời này của Phí Dạ, sắc mặt càng trở nên khó coi, lạnh lùng nhìn hắn. Bỗng dưng, bàn tay to lớn vung lên, gạt Phí Dạ đổ sang một bên, thân hình cao lớn thoáng lảo đảo mà bước xuống lầu. Hắn đi loạng choạng, dáng vẻ vội vàng…

“Lôi tiên sinh..."

“Lôi…”

Hoắc Thiên Kình, Kỳ Ưng Diêm, Phí Dạ cùng quản gia Hàn Á đều trở nên hoảng hốt, lập tức đuổi theo, đã thấy Lôi Dận dùng tốc độ cực nhanh

https://thuviensach.vn

vào xe, khởi động máy. Ngay sau đó, chiếc xe giống như tên lửa lao ra khỏi tòa thành, biến mất trong màn mưa.

“Chúng ta mau đuổi theo!” Hoắc Thiên Kình chấn động, quát lớn lên. Bà người nhảy lên một chiếc xe khác, theo sát sau đó.

Cơn mưa tầm tã dường như muốn xé nát bầu trời. Từng tia chớp lóe lên như rạch ngang mọi thứ, đem toàn bộ nước trong mây đen vắt kiệt. Một buổi đêm như vậy, càng trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

Trên con đường lớn vắng ngắt chỉ có hai chiếc xe đang điên cuồng mà chạy, một trước một sau xuyên vào trong màn mưa dày đặc. Một tia chớp lóe lên chiếu vào đôi mắt màu lục cùng gương mặt lạnh lẽo của Lôi Dận. Ngay giờ phút này, sự bất an đã nuốt chửng lấy hắn…

Nét mặt cùng ánh mắt Lôi Dận đều trở nên điên cuồng. Tốc độ chiếc xe thực sự đã chạy đến kinh người, nước mưa tung tóe, bị bắn lên rất cao, khiến cho xe phía sau gần như không thể đuổi kịp.

Cho đến khi...

“Ầm ầm..." Lại một tia chớp từ chân trời giáng xuống, gọn gàng mà dứt khoát quật gãy một thân cây bên đường. Cùng với trận mưa rền gió dữ, thân cây loạng choạng đổ xuống...

“Két..." Lôi Dận đột ngột nhấn phanh. Bởi vì vừa mới dùng tốc độ cực hạn, một cú nhấn phanh đã khiến chiếc xe quay một vòng. Ngay sau đó, hông xe trực tiếp va chạm rất mạnh vào thân cây cản đường.

Cảnh tượng bất ngờ ngày khiến mọi thứ chung quanh như đều ngừng lại…

Trải qua lần va chạm mạnh, thân xe bị đập mạnh khiến cho thân hình cao lớn của Lôi Dận ập vào tay lái, sau đó bắn ngược trở về, chiếc xe cũng

https://thuviensach.vn

bắt đầu rú hồi còi báo động. Chiếc xe phía sau rốt cục cũng vượt được lên, đột nhiên dừng lại. Ngay sau đó, cửa xe mở ra, cả ba người đàn ông một sắc mặt kinh hãi, vội vàng chạy tới trước xe Lôi Dận. Thấy hắn ngẩn ngơ nhìn về phía trước, cả ba cùng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may mà thân cây kia không đổ trực tiếp lên nóc xe, cũng may là người kia cũng không điên cuồng mà nhấn ga đâm thẳng vào…

Nghĩ đến thật sự là sợ!

Chung quanh cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa táp lên xe cùng với tiếng còi báo động rú từng tiếng. Ba người đàn ông thậm chí không mở ô, cứ như vậy đứng trong mưa, tây trang cao quý trên người đều đã ướt sũng, như ba lữ khách lạc đường. Mà bộ dáng người đàn ông trong xe cũng chẳng khá hơn là mấy, nhất là đôi mắt kia, như hai chấm nhỏ dần mờ đi giữa đêm đen, ảm đạm không chút ánh sáng…

Thật lâu sau đó, Hoắc Thiên Kình thầm thở dài một hơi, mở cửa xe ra...

“Lôi, cậu tỉnh táo một chút đi. Đã ba tiếng rồi. Cậu hắn là rất rõ ràng đã qua ba tiếng đồng hồ, người cậu muốn tìm chắc chắn đã rời khỏi đây, đến nơi muốn đến. Cậu còn như vậy, muốn làm cái gì? Tìm cô ấy trong mưa?”

Mưa gió thổi quét vào xe, đánh vỡ hoàn toàn sự nặng nề bên trong, cũng thổi tung lên mái tóc đen rối của người đàn ông, trong cơn mưa băng lạnh lại giống như bộ lông của động vật. Ánh mắt hắn trống rỗng, như thể không nghe được Hoắc Thiên Kình đương nói chuyện gì, biểu tình ngơ ngác. Dần dần, hắn lại nhớ tới cảm giác thống khổ và hỗn loạn dâng lên trong lòng, rồi lặng lẽ tràn lên trong đáy mắt.

Kỳ Ưng Diêm cũng vì một cảnh tượng ngoài ý muốn này mà thở loạn cả lên, lửa giận từ đáy lòng bùng nổ. Lại nhìn thấy Lôi Dận giống như kẻ đầu đường xó chợ không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào sự trống rỗng trước

https://thuviensach.vn

mắt, hai lời chưa nói, bàn tay to lớn của gã duỗi ra, tóm Lôi Dận kéo ra khỏi xe, ngay sau đó là đấm một cú...

"Bụp..." Âm thanh kia bị nước mưa trong nháy mắt che đi, cả người Lôi Dận ngã xuống trong mưa. Hạt mưa táp thẳng lên gò má hắn, che mờ đi khuôn mặt anh tuấn.

“Ưng Diêm…”

“Luật sư Kỳ?”

Hoắc Thiên Kình cùng Phí Dạ đều kinh hãi. Phí Dạ lập tức đi nhanh tới, nâng Lôi Dận đứng dậy, thấy khóe miệng hắn máu đang chảy ra hòa lẫn với nước mưa, không vui mà nhíu mày, “Luật sư Kỳ, anh đang làm cái gì vậy?”

Kỳ Ưng Diêm thay đổi hình tượng hi hi ha ha thường ngày, khuôn mặt anh tuấn dưới cơn mưa lớn có chút dữ tợn cùng co rúm. Gã đẩy Hoắc Thiên Kình ra, đi nhanh tới tóm lấy Lôi Dận kéo đứng lên, “Làm gì à? Tôi muốn đánh cho hắn tỉnh! Sớm biết hắn như thế này, đánh chết tôi cũng không vì hắn đi khắp nơi lưu giữ chứng cứ! Để mặc cho hắn giống như tên điên như thế này thì tốt hơn!”

Ánh mắt Hoắc Thiên Kình căng thẳng, hắn lập tức bước nhanh tới thấp giọng khuyên can, “Ưng Diêm, có chuyện gì từ từ nói, tối hôm qua chắc cậu ta đã uống không ít.”

“Cậu xem bộ dạng hắn bây giờ là chưa tỉnh rượu hay sao? Lúc ở sở cảnh sát cũng đã tỉnh rồi, không sai đi? Hắn là Lôi Dận, tửu lượng lại kém như vậy hả?” Kỳ Ưng Diêm đã thực sự nổi giận, quăng mạnh Lôi Dận ra, trong cơn mưa tầm tã rống lên một câu, “Chính cậu nhìn vào trong gương đi, xem bộ dạng hiện tại nó ra cái gì? Giống hệt như một kẻ đáng thương! Cậu làm như vậy chứng minh cái gì, hả? Mình biết thuộc hạ của cậu ở khắp thế giới này, muốn tìm không khó. Nhưng cô gái ấy đã muốn đi rồi, cho dù cậu có tìm được thì như thế nào? Ngay cả tài sản của cậu cũng đều không

https://thuviensach.vn

cần, cái muốn cũng chỉ có tự do. Nếu cậu vẫn là một thằng đàn ông, nếu đã hứa buông tay thì hãy làm triệt để điều đó! Không cần ép buộc chúng tôi, bạn bè cậu, phải đi theo cậu lo lắng hãi hùng thế này!”

Lôi Dận một lần nữa ngã xuống trong mưa, thân hình cao lớn đều ướt đẫm, bộ tây trang sang trọng giờ đây dính sát vào nhau. Nước mưa dọc theo mái tóc không ngừng chảy xuống. Không chỉ có hắn, ba người khác cũng hệt như vậy. Thật lâu sau đó, Lôi Dận mới có phản ứng, uể oải nói, “Các cậu trở về đi, mình muốn yên tĩnh một mình…”

“Mẹ kiếp..." Kỳ Ưng Diêm hoàn toàn nổi giận, hận không thể lại đấm cho hắn một cú thật mạnh nữa. “Cậu nói cái này gọi là tiếng người hả? Cậu như thế này bảo chúng tôi rời đi như thế nào? Cậu muốn yên tĩnh, được, về nhà, ở trong nhà yên tĩnh! Muốn ở đây làm cái quái gì? Lôi Dận của trước kia đâu rồi? Cậu còn là chính mình sao hả? Mấy ngày nay, cậu ngay cả công ty cũng không đi, chuyện trong tổ chức cũng không xử lý, công việc lớn nhỏ đều đổ hết lên đầu một mình Phí Dạ. Mà cái này cũng đừng nói, để xử lý một vụ của cậu, Phí Dạ tốn bao nhiêu tâm tư? Vì vụ lần này, Thiên Kình phải ngừng đấu giá hạng mục chỉ để sắp xếp ngân hàng trong nước chuẩn bị tiền bảo lãnh cho cậu; vì vụ án này, toàn bộ luật sư của mình đều phải mạo hiểm mới sở hữu được bằng chứng có lợi cho cậu. Mà cậu, mẹ kiếp, giờ này lại ngồi đây nói với chúng tôi bằng cái lời như thế? Cậu có còn là người hay không hả?”

Lôi Dận chậm rãi ngẩng đầu, duỗi chân ra, lảo đảo đứng lên, đi đến bên cạnh Kỳ Ưng Diêm. Bàn tay to lớn của hắn vỗ vỗ trên bờ vai gã, nước mưa làm mờ đi những những đường nét góc cạnh, lại khiến đáy mắt hắn dâng lên sự bi ai thống khổ...

“Ưng Diêm, cậu nói đúng rồi, mình không phải là người, mình là một con quái vật mà sói đã nuôi lớn!” Một câu nói, sự chua xót lại dâng trào. Con người luôn luôn trầm ổn cứng rắn, giờ đây, ngay tại giây phút này như một con dã thú bị thương nặng.

https://thuviensach.vn

Kỳ Ưng Diêm đột nhiên im miệng, cùng lúc đó, đáy mắt gã là sự bàng hoàng hoảng hốt. Cho đến tận lúc này đây, gã mới phát hiện chính mình đã nói điều không nên nói.

“Lôi…cậu hiểu là, mình không có ý này.”

“Ưng Diêm, cậu nói đúng, vì chuyện của mình, khiến cậu, còn có Thiên Kình cùng Phí Dạ đều bận rộn. Cú đấm vừa rồi tốt lắm.” Lôi Dận cười cười, nhưng lại khiến cho người ta càng thêm đau lòng.

Hoắc Thiên Kình thấy thế, bước đến, trầm giọng nói, “Uống rượu đi, không say không về! Lôi, không nên nói gì nữa, hôm nay hẳn là nên chúc mừng cậu. Đi, uống thôi!”

“Là cậu nói hả?” Lôi Dận cười nhìn Hoắc Thiên Kình chằm chằm, “Không được uống rượu vang.”

“Không sai, là mình nói. Đêm nay mình uống rượu với cậu!” Hoắc Thiên Kình cũng cười nhìn hắn.

“Được!” Bàn tay to lớn của Lôi Dận vỗ xuống, quay đầu nhìn về phía Kỳ Ưng Diêm cùng Phí Dạ, “Còn hai người thì thế nào? Nếu sợ, không cần phải đi theo.”

"Đi, đương nhiên đi!" Hai người đồng thanh nói.

Bốn người nhìn nhau cười...

_____

Có đôi khi, thời gian chính là độc dược, chậm rãi ăn mòn tâm linh con người. Thậm chí, có đôi khi thời gian cũng như một thanh kiếm sắc bén, vốn tưởng ta đã quên đi hết thảy, thì ngay lúc không chú ý lại chém mạnh

https://thuviensach.vn

xuống một nhát, khiến vết thương vốn đã liền miệng lại trào máu không ngừng…

Thuộc hạ của Lôi Dận vẫn tra được Mạch Khê đã đi đến Hongkong. Lại một lần nữa, nỗi nhớ không ngăn cản được, Lôi Dận rốt cuộc không chịu nổi đã đến Hongkong để nhìn thấy cô. Nhưng mà, kết quả như nhau, Mạch Khê lại hoàn toàn biến mất ở Hongkong. Sau đó, mai danh ẩn tích trong giới ca hát, giống như một chiếc lá rụng, chỉ để lại cho Lôi Dận một câu nói đầu tiên và cũng là cuối cùng... không cần tìm cô nữa! [1]

Lôi Dận hoàn toàn trở nên đau thương. Mỗi một ngày trôi qua, hắn trở nên suy sụp, điên cuồng, thậm chí gần như mất đi lý trí. Nhưng điều duy nhất mà hắn vẫn luôn giữ lời hứa đối với Mạch Khê, đó là không đi tìm cô, chỉ vì... cô còn tự do mà sống!

Có điều gì đó trở nên đẹp đẽ, bởi vì không thể nắm giữ trong tay. Có một chuyện gì đó luôn cảm giác rất thực, bởi vì không có cách nào biến mất như làn gió.

Khi em không muốn chờ tôi, là em đã quên mang theo bóng hình tôi. Nhưng tôi thì thực sự không thể quên được, không quên được mười năm dài đằng đẵng… (Jins: Câu này mình không chắc lắm vì theo như Fy nghi đây là 1 câu thơ, bây giờ cứ tạm thế đã)

[1]: Lần xuất hiện ở Hongkong này của Mạch Khê có nhắc đến trong “Bảy ngàn ân ái”, lúc gặp Úc Noãn Tâm lần 2 tại Thuyên Loan Lưu Bích.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

Quyển 6

Chương 1: Hương Hoa Dưới Ánh Mặt Trời
Chương 2: Rung Động Trên Cánh Đồng Hoa
Chương 4: Chuyện Phát Sinh Bất Ngờ
Chương 5: Vị Khách Đến Chơi Lúc Sáng Sớm
Chương 6: St. Petersburg Vào Đông
Chương 7: Dịu Dàng Dưới Tuyết Rơi
Chương 8: Tuyết Rơi, Gần Tình Tình Lại
Chương 9: Ánh Nắng Ấm Giữa Trời Đông
Chương 10: Nói Yêu Anh
Chương 11: Bước Vào "Ẩn Cư"
Chương 12: Ông Trời Trêu Đùa
Chương 13: Vẫn Luôn Là Một Con Báo Con
Chương 14: Hồi Ức Bạc Tuyết Bảo
Chương 15: Tất Cả Sự Lựa Chọn
Chương 16: Nghịch Tác
Chương 17: Đã Từng
Chương 18: Tình Cảm Sâu Như Biển Xanh
Chương 19: Để Anh Yêu Em
Chương 20: Có Khách Đến Chơi
Chương 21: Chủ Quyền Trong Tình Yêu

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 1

Hương Hoa Dưới Ánh Mặt Trời

Anh có hay không thấy em?

Em đang ở nơi này.

Không buồn cũng không vui.

Anh có hay không nhớ em?

Tình vẫn ở nơi này

Không đến cũng không đi.

Anh có hay không yêu em?

Yêu vẫn ở nơi này.

Không nồng say thêm cũng không vơi đi mất.

Anh có hay không theo em?

Để tay em được trong tay anh.

Không buông tha, không chê trách.

https://thuviensach.vn

Anh đến với em, hay để em được ùa vào lòng anh.

Cứ im lặng để được yêu nhau.

Cứ yên tĩnh để cùng hưởng hạnh phúc.

-_____

Ba năm sau…

Đông nam nước Pháp, Provence…

Hương thơm ngào ngạt khắp trời, phía nam nước Pháp vẫn luôn nồng đậm hương vị đồng quê như vậy. Ở nơi tươi mát này, từ lúc khởi đầu đã mang theo câu chuyện của loài hoa oải hương. Ở nơi đây, cuộc sống lúc nào cũng thật thanh nhàn, yên bình. Cho dù là người phải chịu bao thê lương, chỉ cần đặt chân đến đây là trong nháy mắt sẽ quên đi tất cả khổ đau.

Sau trưa, ánh nắng càng rực rỡ hơn. Trong không khí cũng ngập tràn hương oải hương, hương thơm bay đi cả ngàn dặm, từng đợt từng đợt phiêu tán khiến người ta không khỏi say mê…

Dưới ánh mặt trời, biển lớn màu tím mở ra một chân trời vô tận. Nơi nơi đều là sắc tím thuần túy, đưa theo hương thơm ngọt ngào, lãng mạn trong gió. Sắc tím trầm tĩnh, lại gợi lên màu nhung nhớ. Đắm mình trong biển hoa, không ai là không yêu cái hương vị nồng say này, nhưng vẫn không thể không hoài niệm, không quên được cảm giác man mác buồn.

Ánh dương chiếu lên những đóa oải hương, ánh vàng rọi xuống đóa hoa tím biếc. Giữa vùng đồng quê này, kề sát những cánh đồng oải hương mênh mông, còn có ngôi nhà trắng nhỏ xinh trong trang trại. Ngôi nhà này không cao cũng không thấp, chỉ có hai tầng, cấu trúc cũng thực đơn giản. Cái làm nên nét thơ mộng cho ngôi nhà này chính là khung cửa sổ lớn, cùng với

https://thuviensach.vn

tấm rèm màu tím nhẹ. Cứ mỗi lần có cơn gió thoảng thổi qua, bức rèm lại nhẹ bay, đưa theo hương oải hương vào ngập căn nhà.

Trang trại đằng xa kia cũng được vây quanh bởi hàng rào trắng, bên ngoài là ruộng hoa mênh mông. Cổng trang trại lúc nào cũng rộng mở, lối vào đầy những hoa thơm cỏ ngọt. Cả trang trại không quá lớn, nhưng trồng đầy những cây nho tươi tốt. Cũng giống như biển hoa bao la phía trước, trang trại này trồng rất nhiều nho. Nhưng đáng ngạc nhiên nhất là nơi đây còn trồng một loài hoa, nhìn qua thì có vẻ không hài hòa với cây cỏ trong này. Đó là sen Tịnh Đế!

Không biết từ khi nào, một thiếu nữ mặc bộ váy trắng ôm theo bó hoa oải hương tiến vào trang trại. Mái tóc cô thật dài, dường như vẫn còn vương hương hoa. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn qua có nét của người châu Á, có lẽ tuổi cũng không lớn. Cô đi vào trang trại, nhìn ngó qua cửa sổ rồi chạy đến trước cửa nhà gõ cửa…

“Selena? Chị ở đâu?”

Cả căn nhà yên tĩnh, chỉ có hương huân y thảo vẫn thoang thoảng trong gió.

Cô gái nhìn ra cánh đồng hoa phía xa, sau đó lại lấy một tờ giấy từ trong túi ra, viết vài dòng xong dán lên cánh cửa trắng, sau đó mới rời đi…

Bầu trời ở Provence rất trong xanh, không khí mát mẻ, dễ chịu. Một chiếc xe màu trắng chậm rãi đi dọc theo cánh đồng oải hương. Một làn gió mát khẽ thổi qua ba người ngồi trên xe. Tài xế là một người đàn ông trung niên, phía sau là hai người đàn ông, thân mình cao lớn ngồi trên chiếc xe này có vẻ hơi chật chội.

“Hai vị thấy thế nào? Ngồi xe du lịch của tôi đi ngắm cảnh ổn chứ? Rất nhiều du khách đến đây đều ngồi xe của tôi. Xe của các cậu không vào

https://thuviensach.vn

được ruộng hoa đâu, tôi nhìn là biết mà.” Ông già quay đầu lại nhìn thoáng hai người đàn ông đằng sau, tự hào nói bằng chất giọng đặc Pháp.

“Ông này, chúng tôi không phải muốn đi thăm ruộng hoa, mà là đến rượu trang Lafr.” Một người đàn ông trầm thấp lên tiếng nhắc nhở một câu.

“Tôi biết các cậu muốn đến rượu trang Lafr, đó là rượu trang nổi tiếng nhất ở Provence. Nhưng mà đi xuyên qua cánh đồng hoa mới nhanh đến đấy được. Bây giờ lại đúng mùa đẹp nhất của oải hương, hai cậu đang ở giữa biển hoa, không thích sao?” Ông lão tếu táo nói.

“Nhưng…”

“Phí Dạ…” Người đàn ông vẫn trầm mặc nãy giờ đã lên tiếng, hơi khiến người khác bất ngờ, “Cứ theo ông ấy đi, chúng ta cũng không vội.”

Giọng nói kia thản nhiên, lại như thanh âm tự nhiên phiêu diêu từng đợt trong không khí.

“Vâng, Lôi tiên sinh.” Phí Dạ xoay người, nhẹ giọng trả lời. Hắn thấy người đàn ông bên cạnh sau khi dừng tầm mắt trên biển hoa mênh mông rồi lại trầm mặc, thì không khỏi thầm thở dài nhẹ nhõm…

Sau ba năm, Lôi Dận càng thêm trầm mặc, thậm chí là càng sống nội tâm hơn. Hắn còn nhớ rõ, từ sau đêm say rượu đó, Lôi Dận mỗi ngày đều làm bạn với rượu, hàng đêm suy sụp tinh thần. Tình trạng như vậy kéo dài khoảng nửa năm, rốt cục cũng có một ngày, Lôi Dận bước ra từ phòng hạng tổng thống trong khách sạn thì hoàn toàn thay đổi…

Lôi Dận trước kia, chỉ cần muốn cái gì thì bất luận phải dùng thủ đoạn nào cũng đoạt cho bằng được. Mà hiện giờ, Lôi Dận lại buông lỏng rất nhiều. Đương nhiên, đây không phải là thái độ buông thả với cuộc sống, mà là có chút thu mình, sống nội tâm. Vẻ tàn nhẫn, lãnh ngạo có chút thu liễm,

https://thuviensach.vn

nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ quyền uy của hắn, ngược lại càng tăng thêm khí chất của hắn.

Thời gian ba năm đủ có thể thay đổi một con người. Ba năm nay, Lôi Dận từ chỗ suy sụp đến điên cuồng rồi lại nội liễm. Trải qua năm tháng, qua những thăng trầm cuộc đời, khuôn mặt anh tuấn của hắn càng thêm vẻ từng trải, chín chắn. Chỉ một cái nhíu mày của hắn thôi đã đủ khiến phụ nữ say mê…

Một người đàn ông mị lực không phải là được quyết định tất cả bởi tiền của, mà là người đàn ông đã được tôi luyện qua năm tháng. Qua thời gian, người đàn ông sẽ có được khí chất rất đặc biệt, cũng như rượu vang, càng để lâu thì càng thơm ngon, chỉ hé mở ra đã tỏa hương thơm say lòng người.

Lần đến Provence này, Lôi Dận muốn đích thân chọn nơi cung ứng rượu vang. Ngoài trang trại Bordeaux Laffey, hắn còn chuẩn bị hợp tác cùng với mấy rượu trang nữa. Lôi Dận đối với những trang trại khác ngoài Bordeaux Laffey thì không mấy hứng thú. Vì thế, Phí Dạ đã đi cùng hắn đến Provence ở phía nam nước Pháp. Nơi này chẳng những là vương quốc của oải hương mà rượu nho ở đây cũng vô cùng giá trị.

Có điều, nơi cung cấp nguyên vật liệu chính là rượu trang Lafr nổi tiếng kia, mà đến đó lại phải đi qua cánh đồng oải hương. Phí Dạ vì muốn sớm một chút nên đã cho xe đi xuyên qua cánh đồng huân y thảo. Xấu hổ thay, xe căn bản là không thể vào tiếp được, may mà gặp được một chiếc xe du lịch. Hắn cùng Lôi Dận lên xe, còn bọn vệ sĩ tìm đường vòng mà đi.

Ba năm sau, Lôi Dận càng thêm thong dong, bình tĩnh. Nếu dựa vào tính cách trước đây, hắn là hắn đã sai người san bằng cánh đồng oải hương này rồi. Mà cao quý như hắn, cũng tuyệt đối không ngồi loại xe này. Mà nay, hắn cũng không quá bận tâm đến thời gian, chỉ trầm mặc, ít nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh họ là những luống hoa tím biếc đẹp tựa như những bức tranh cuộn tròn, ngay cả bầu không khí cũng cực kỳ dễ chịu.

“Bác này, chúng ta còn bao lâu nữa thì đến nơi?” Phí Dạ vẫn không nhịn được mà hỏi. Hắn vốn rất trầm tĩnh nhưng không ngờ Lôi tiên sinh còn bình thản hơn. Tốc độ xe chạy thế này quả thực khiến người ta ngao ngán mà!

Hắn vừa nói xong chưa được bao lâu thì chiếc xe dừng lại, “Kíttt!” Phí Dạ còn chưa phản ứng lại thì đã thấy một ông lão người Pháp đang đi đến chỗ họ. Ông nhíu mày nhìn họ rất lâu, chưa nói câu nào liền đưa tay kéo áo Lôi Dận…

“Này, ông làm gì đấy?” Phí Dạ cả kinh, lập tức ngăn cản lại, bàn tay to chính xác bắt được tay ông lão.

Ông lão người Pháp lại không hề hoảng hốt, chỉ thong thả nói, “Đến Provence không thể nặng nề như vậy. Nhìn các cậu này, áo sơ mi cũng cài nút cẩn thận như vậy. Tuyệt đối không được! Cuộc sống là phải thả lỏng, thả lỏng đó, đây mới là tinh thần của người Provence chúng tôi.”

“Nói cái quỷ gì đấy?”

“Phí Dạ!” Lôi Dận đã lên tiếng, hờ hững nói, “Buông tay ông ấy ra!”

Bàn tay Phí Dạ từ từ buông ra. Ông lão cười sang sảng, tháo cà vạt Lôi Dận ra, sau đó là cởi cúc áo cổ, “Nhìn này, trông cậu thoải mái hơn rất nhiều. Chàng trai này, nhìn ra cánh đồng hoa kia, không phải là cậu càng thoải mái hơn sao?”

“Suồng sã!”

“Phí Dạ, ông lão nói đúng!” Lôi Dận vỗ vỗ vai hắn, cúi đầu nói.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ âm thầm trợn mắt. Nếu là Lôi Dận trước đây, đã nhanh chặt đứt ngón tay ông lão rồi. Hắn là người ăn trên ngồi trước, sao lại để cho ông lão kia giáo huấn chứ!

Điều quan trọng hơn là…Lôi tiên sinh không hề có dấu hiệu tức giận!

Bất luận kẻ nào cũng biết, ba năm nay, Lôi Dận trầm mặc hơn rất nhiều, nhưng một khi cơn thịnh nộ đến thì vẫn rất kinh khủng.

Chiếc xe chậm rãi đi về phía trước, ông lão lại cất tiếng hát vui vẻ…

Lôi Dận hít một hơi thật sâu thấy toàn hương hoa, ánh mắt hắn cũng rạng rỡ hơn khá nhiều, khóe môi cũng nhếch lên. Đằng xa kia là ngôi nhà màu trắng hiện thoáng như mây giữa một biển hoa. Tâm tình vốn bình tĩnh của hắn lại có chút nhộn nhạo, như thể rõ ràng bên trong đó có một điều cực kỳ đặc biệt. Ngay sau đó, hắn quyết định tiến lại đó.

Càng đến gần, hoa oải hương càng tỏa hương nồng đậm. Bên trong trang trại, cả hàng dài những cây nho càng tôn lên dáng vẻ xinh đẹp cho ngôi nhà kia.

“Căn nhà thật độc đáo, như thể chủ nhân đã lâu lắm không ở vậy.” Phí Dạ đi theo phía sau, nhìn chung quanh một vòng rồi thấp giọng nói.

Lôi Dận không nói gì, ánh mắt cùng với ánh nắng trời chậm rãi di động. Không hiểu vì sao, lần đầu tiên bước vào trang trại này, tuy rằng chưa bước vào bên trong ngôi nhà nhưng trong lòng lại có cảm giác rất khác lạ, thậm chí tim có chút không an phận mà lạc một nhịp. Ngay cả hương hoa thơm ngát trong này cũng khiến hắn có đôi phần kinh ngạc.

Bước trên bậc thang đá, mặt đá được ánh nắng chiếu xuống lấp lánh, ánh mắt Lôi Dận chú ý đến tờ giấy dán ở cửa. Trên tờ giấy là một dòng chữ tiếng Pháp…

https://thuviensach.vn

“Selena thân yêu, tinh dầu hoa của chị rất công hiệu, nhanh đến rượu trang Tuffy nhé, lão Cather đang đợi chị! Huân Y!”

Đuôi mày Lôi Dận thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc. Hắn dán lại tờ giấy lên cửa, trong lúc lơ đãng quay đầu lại thì có chút giật mình…

“Lôi tiên sinh, làm sao vậy?” Phí Dạ phát hiện ra điểm khác thường của hắn, thuận thế nhìn lại thì cũng ngẩn người…

“Chỗ này sao lại có sen Tịnh Đế được?”

“Có lẽ do chủ nhà thích.” Lôi Dận thản nhiên nói một câu, nghĩ đến lại thấy buồn cười nhưng tinh thần hắn hơi rối loạn.

Mới vào một trang trại đã có cảm giác khác lạ. Chẳng lẽ, Provence này thật sự có thể khiến người ta thả lỏng tâm tình, tiêu diêu tự tại sao?

“Hai chàng trai, đây là nhà của Selena. Hình như hôm nay cô ấy đi vắng, nếu không hai cậu sẽ được thưởng thức thứ đồ uống đặc biệt của cô ấy, rất ngon đó! Rất nhiều du khách từ nơi khác đến đây đều phải thưởng thức một chút mới thỏa lòng. Ngoài ra, hoa cô ấy trồng cũng nổi tiếng lắm đó.” Ông lão lái xe đi đến, nhiệt tình giải thích.

Phí Dạ nghe thấy vậy thì cũng không có phản ứng gì lớn lắm. Lôi Dận nhìn về phía ông lão, theo bản năng hỏi một câu: “Selena là ai?”

Ông lão cười ha hả, “Chính là cô bé được yêu quý nhất ở đây. Nếu cậu nhìn thấy cô bé, nhất định sẽ bị vẻ xinh đẹp của cô bé hút hồn.”

Lôi Dận nhíu mày, trong lòng tự dưng lại có một cảm giác rất khác lạ, lại lập tức giễu thầm. Phụ nữ đối với hắn mà nói, đã sớm không là gì cả, làm sao hắn có thể bị hút hồn chứ! Sắc mặt hắn không có chút thay đổi nào, lại nhớ đến dòng chữ trên tờ ghi chú kia thì hỏi: “Rượu trang Tuffy ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Ông lão kia hơi sửng sốt, suy nghĩ mãi mới trả lời, “Rượu trang Tuffy… à, tôi nhớ rồi. Ở đây đúng là có rượu trang đó, có điều đường đến chính xác thì tôi không nhớ rõ lắm, nếu đi dọc đường này chắc là cũng đến thôi. Đó là một rượu trang mới, ít người biết đến lắm.”

“Đưa tôi đến đó!” Lôi Dận nói xong câu đó liền chủ động ngồi lên xe.

“Hả? À, được được, nhưng mà, chỗ đó khá xa, phải thêm tiền đó.”

“Lôi tiên sinh..” Phí Dạ không rõ ông lão đang lải nhải cái gì, vẫn ngồi lên xe sau đó nhìn về phía Lôi Dận, vẻ mặt khó hiểu, “Lôi tiên sinh, chúng ta đến rượu trang Tuffy sao? Ông lão này cũng vừa nói, đó là một rượu trang mới, chất lượng cũng chưa rõ thế nào.”

“Nếu đã đến đây rồi thì cứ thử đi xem.” Lôi Dận dựa thân mình cao lớn vào ghế ngồi, hai chân thon dài chống ngay ngắn, hai cúc áo ở ngực mở ra, để lộ lồng ngực rắn chắc, tinh tráng.

“Vâng, Lôi tiên sinh.” Phí Dạ vâng lệnh.

Chiếc xe chậm rãi chuyển bánh, đi thẳng theo hướng bên cạnh cánh đồng oải hương, như một cánh buồm xinh đẹp lướt trên mặt biển tím biếc….

Sâu bên trong cánh đồng tím biếc, vừa lúc chiếc xe đi khỏi, một cô gái cũng vừa cắt xong một bó oải hương. Dưới ánh mặt trời, cô khẽ ưỡn người ra sau cho đỡ đau lưng, lại ngửa đầu hưởng thụ ánh nắng chan hòa đầu chiều…

Ánh nắng rực rỡ chiếu xuống bóng dáng cô, ngả lên khóm hoa. Trong làn gió nhẹ, mái tóc dài của cô xõa bung, mỗi làn tóc bay đều như vương hương hoa ngọt ngào. Thân mình quyến rũ dưới ánh nắng càng trở nên xinh đẹp, mỹ miều, lại có vẻ đáng yêu, ngọt ngào của một cô bé bước ra từ thế giới cổ tích…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 2

Rung Động Trên Cánh Đồng Hoa

Đường đến rượu trang Tuffy không được tốt cho lắm, ngay cả dân bản xứ tới đó cũng dễ bị lạc đường. Thậm chí đường vào nhỏ đến nỗi chiếc xe du lịch kia cũng không vào nổi. Ông lão người Pháp đã quay về được một lúc, hiện giờ, dưới bầu trời bao la chỉ còn Lôi Dận cùng Phí Dạ. So với nước Mỹ phồn hoa, chốn này quả thực là yên tĩnh. Trong phạm vi mấy chục km2 chỉ thấy hoa, không một bóng người…

Bầu trời đang trong xanh bỗng nhiên sầm lại, vẫn không thấy mưa nhưng mây đen đã từ đâu kéo về, che đi ánh nắng chan hòa. Cả biển hoa oải hương bị gió thổi lung lay, càng làm cho hương hoa thêm nồng đậm, ngọt ngào.

Cách đó không xa, trong cánh đồng hoa, bỗng nhiên xuất hiện một cô gái. Cô mặc một chiếc váy trắng đi xuyên qua cánh đồng, cảnh tượng này đẹp như một bức tranh vậy. Sắc tím miên man vây lấy cô, hương hoa thơm mát vương vấn lên làn váy cô. Trong tay cô còn có chiếc ô hồng, càng khiến cô thêm phần mộng ảo.

Cảnh tượng này, hoàn toàn rơi vào ánh mắt hai người đàn ông…

https://thuviensach.vn

Cho đến lúc cô gái đến gần, dáng vẻ của cô mới hoàn toàn in khắc trong đôi mắt đối phương….

Hàng mi cong dài như viễn sơn, đôi lông mày đen dường như cũng vương hương hoa. Đôi mắt cô trong suốt như biển thạch anh sâu thẳm. Giữa biển hoa tím biếc, làn da tuyết trắng của cô càng thêm nổi bật, toát lên nét thơ ngây, đáng yêu. Đôi môi đỏ hồng hé ra nụ cười như hoa. Cô đứng cạnh hai người đàn ông anh tuấn trông thật giống như hoa lê dưới ánh dương rực rỡ…

Có điều…nụ cười này quá đẹp, trong lúc nhất thời khiến cho hai người đàn ông sinh ra cảm giác thật lạ, như đã từng quen biết mà nay được gặp lại vậy.

Không đợi đối phương lên tiếng, ý cười bên môi cô tràn đến tận đáy mắt. Cô nghiêng đầu nhìn hai người, thân thiết nói: “Các anh là khách du lịch à? Vị trí ở chỗ này có phần ‘đặc biệt’, bốn phía đều là cánh đồng hoa, các anh cẩn thận lạc đường đó.” Cô không hề bị sự uy nghiêm của hai người đàn ông này hù dọa, cô ngẩng đầu nhìn trời, cười nói: “Không phải lo lắng lắm đâu, Provence mùa này ít khi có mưa, chỉ u ám như vậy thôi. Nhưng mà để đề phòng, cho các anh cái ô này. Du lịch vui vẻ nha!”

Cô gái cực kỳ vui vẻ mà giơ chiếc ô trong tay ra, ánh mắt nồng đậm ý cười.

Tim Lôi Dận lạc mất một nhịp. Nụ cười thoảng như đám mây phiêu lãng này khiến hồi ức trong hắn ùa về. Trong đầu hắn thoáng hiện ra một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, lại cùng cô gái trước mặt này không ngừng luân phiên hiện lên.

Hắn theo bản năng nhận chiếc ô hồng trong tay cô gái, chữ viết trên đó lại càng khiến hắn hứng thú hơn nữa…

“Rượu trang Tuffy”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận liếc nhìn Phí Dạ đang đứng bên cạnh, dùng ánh mắt để ám chỉ với hắn.

Phí Dạ lại ngạc nhiên nhìn cô gái, giật mình sửng sốt hồi lâu mới có phản ứng lại. Hắn hắng giọng, hỏi:

“Cô gái, cô là người của rượu trang Tuffy? Xin hỏi đường đến rượu trang này thế nào?”

Cô gái vừa nghe xong, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, “Các anh muốn đến rượu trang Tuffy? Để làm gì?”

“Chỉ thăm một chút thôi. Nghe nói đó là rượu trang mới mở.” Phí Dạ thầm đánh giá cô gái. Ánh mắt của cô với người con gái kia thật giống nhau, ngay cả nụ cười bên môi cũng tràn đầy tình cảm. Có điều, cô gái này dường như vui vẻ hơn, tâm cũng không phòng bị nhiều.

“Rượu trang Tuffy danh bất hư truyền đó.” Gương mặt cô gái thoáng hiện vẻ đắc ý. Có lẽ nhận thấy được sự thất thố của mình, cô ngượng ngùng thè lưỡi. “Ngại quá! Hai người nếu muốn đến rượu trang thì cứ đi dọc đường này, đi đến khi nào nhìn thấy một vườn nho thì đó chính là trang trại Tuffy. Chỗ đó rất đẹp!”

“Cám ơn!” Phí Dạ thấp giọng nói.

“Phì…” Cô gái không nói tiếp, ngược lại là nhìn Phí Dạ mà cười ra tiếng.

Phí Dạ bị cô cười đến sững sờ, nhìn Lôi Dận, lại nhìn mình. Không có chỗ nào đáng cười đấy chứ?

“Thực xin lỗi. Mà anh này, tôi chỉ cảm thấy hai người nhìn qua thực kỳ quái nha, quá nghiêm túc đi. Provence là một nơi rất đẹp, tâm tình phải thả lỏng mới có thể cảm nhận cái đẹp ở đây, cũng giống như khi thưởng thức

https://thuviensach.vn

rượu ngon vậy.” Nói xong, cô lại che miệng cười, nhìn họ rồi vẫy vẫy tay, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!” Phía sau, giọng nói trầm thấp như rượu ngon vang lên, lặng lẽ hòa cùng hương hoa.

Cô gái xoay người, vẻ mặt tò mò nhìn người đàn ông luôn luôn trầm mặc.

“Cô … tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Lôi Dận nhìn bóng dáng cô gái, đáy mắt hiện lên vẻ khó hiểu cùng ý niệm không dễ gì nắm bắt được.

Phí Dạ kinh ngạc quay đầu nhìn Lôi Dận.

Lôi tiên sinh lại chủ động hỏi thăm một người khác giới? Không nghe lầm đấy chứ?

Cô gái lại không hề cảm thấy đường đột hay bất ngờ gì, chỉ ngọt ngào cười, rất tự nhiên đáp: “Tên tôi là Huân Y, mười tám tuổi. Tôi đúng là người của rượu trang Tuffy, có điều hôm nay bận quá không thể đưa hai người đi được. Nơi đó sẽ không làm các anh thất vọng đâu, tôi dám đảm bảo đấy!”

Phí Dạ trong lúc nhất thời liền say mê nụ cười của cô. Lôi Dận cũng giật mình, không phải vì nụ cười của cô, mà bởi cô mười tám tuổi! Năm đó, khi Khê nhi rời khỏi hắn cũng mười tám tuổi, trên khuôn mặt cô có được nụ cười như cô gái này không? Nhìn bộ dáng của cô, Lôi Dận có chút tự giễu. Hắn là hắn bị thần kinh mới hỏi lí lịch của cô. Chẳng lẽ, vì nụ cười của cô quá mức ấm áp, giống như Khê nhi?

Nhưng mà … đợi chút…Huân Y? Cái tên này…

“Cô chính là người đến nhà Selena?” Lôi Dận hỏi.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Huân Y sáng lên, “Anh biết Selena? Anh là bạn của chị ấy sao?”

Lôi Dận thản nhiên nói, “Chỉ là nhìn thấy tờ giấy trên cửa, cũng không biết người cô vừa nhắc đến.”

“À…” Huân Y dường như có chút thất vọng, nhưng vẫn tươi cười, “Selena tốt lắm. Nếu các anh có thời gian, tôi nhất định sẽ giới thiệu chị ấy với các anh. Tôi với chị ấy là bạn tốt, còn nữa, tên của tôi cũng là do chị ấy đặt cho đó. Bởi vì tôi có mang dòng máu châu Á, Selena cho rằng cái tên này hợp với tôi.”

“Selena mà cô nói rốt cuộc là ai?” Lôi Dận chợt có chút hoảng sợ, không tự chủ mà hỏi một câu.

Hắn đã đến Provence mấy lần, thậm chí ở đây còn có vài khách sạn của hắn. Có điều, những lần trước không hề khiến tim hắn đập nhanh như vậy. Lại có một cảm giác như thể đang có một âm thanh mơ hồ chỉ lối cho hắn đến một nơi vô danh.

“Chị ấy á, là một cô gái cực kỳ xinh đẹp nha. Tóm lại, tất cả mọi người ở đây đều thích chị ấy.”

Lôi Dận lại trầm mặc. Xem ra vẫn là do hắn nhạy cảm mà thôi. Hắn cho tới bây giờ cũng không tin vào chuyện duyên phận như vậy.

Phí Dạ dường như cũng nhận thấy điểm này, liền nói bừa một câu, “Nào có ai lại lấy huân y thảo [1] để đặt tên chứ. Buồn cười!”

[1]: tên gọi khác của hoa oải hương.

Cô gái mỉm cười, ngẩng mặt nhìn người đàn ông cao lớn hơn mình rất nhiều, “Ai bảo vậy, tên này rất có ý nghĩa đó. Tương truyền, có một vị thiên sứ yêu mến một cô gái ở trần gian tên là Huân Y. Khi cô ấy rơi một giọt

https://thuviensach.vn

nước mắt đầu tiên, cánh của thiên sứ cũng sẽ vì thế mà rách đi một chút. Tuy thiên sứ mỗi ngày đều phải chịu đựng đau đớn nhưng chỉ cần hai người ở cạnh nhau như thế thì vẫn rất hạnh phúc. Thời gian hạnh phúc chẳng kéo dài được lâu, thiên sứ bị gọi về thiên đường, chấm dứt quãng thời gian tươi đẹp của hai người. Trước khi rời trần gian, thiên sứ đã để lại một giọt lệ, giọt lệ đó hóa thành con bướm bay đi làm bạn với người con gái chàng yêu nhất. Huân Y thì vẫn ngày ngày chờ đợi chàng thiên sứ tại khu vườn mà chàng rời đi, cuối cùng hóa thành một cây nhỏ, làm bạn với cô cũng chỉ có con bướm kia. Từ đó về sau, cứ đến thời điểm đó, cả khu vườn lại nở rộ loài hoa màu tím biếc, cũng thấy bướm bay đầy trời, như đi tìm kiếm chàng thiên sứ si tình đã bị đày xuống trần gian này vậy."

"Cô tin vào truyền thuyết này nên lấy tên là Huân Y?" Sắc mặt Phí Dạ không chút thay đổi.

Huân Y cười cười, "Ở Provence, nơi nào cũng có truyền thuyết cả, cũng chính như loài hoa oải hương mang hương vị tình yêu vậy. Hơn nữa đây là do Selena kể cho tôi nghe, chỉ cần cô ấy bảo đẹp thì chắc chắn là đẹp. Vì cô ấy chính là hóa thân của cái đẹp đó." Nói xong câu này, Huân Y như nhớ ra việc gì, nhìn đồng hồ, "Không nói chuyện với các anh được nữa, tôi có việc phải đi. Rượu trang Tuffy ở ngay đằng kia thôi. À, đúng rồi, nếu các anh muốn gặp Selena thì cũng có thể có cơ hội nếu đến Tuffy đó. Không cần xấu hổ gì đâu nha, rất nhiều thanh niên ở đây đều thích Selena mà."

Huân Y hệt như một con chim sơn ca hoạt bát, nói xong câu đó thì giơ tay lên vẫy rồi tươi cười đi vào cánh đồng oải hương, nét xinh đẹp hòa vào sâu trong biển hoa tím…

Lôi Dận trong lúc nhất thời hơi ngẩn ngơ, ánh mắt cũng thẫn thờ. Phí Dạ thầm thở dài một hơi, ánh mắt tối lại rồi hắn thản nhiên nói, "Lôi tiên sinh, cô ấy không phải là tiểu thư Mạch Khê."

https://thuviensach.vn

Lôi Dận hơi giật mình, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ đau đớn, nhìn chăm chú vào biển hoa mênh mông…

-_____

Rượu trang Tuffy tọa lạc tại hướng nam của cánh đồng hoa. Đúng như Huân Y nói, nơi này ngoài vẻ xinh đẹp của cánh đồng hoa thì nó còn ngập tràn nho. Mây đen tán đi, ánh mặt trời lại một lần nữa chiếu tỏa khắp Provence, vườn nho dưới nắng lại càng trở nên như viên trân châu lóe sáng.

Trong căn hầm rượu nhỏ đầy mùi trầm hương, ngọn đèn dìu dịu kéo dài cái bóng cao lớn của Lôi Dận. Tuy rằng hắn rất thích uống rượu mạnh nhưng hiểu biết về rượu vang thì không bằng Hoắc Thiên Kình là bao. Sở dĩ như vậy là bởi mỗi lần tuyển rượu đều do cấp dưới làm, lần này đến Provence cũng chỉ là do đột nhiên hứng thú. Đúng là nhìn thấy cánh đồng hoa kia, trong lòng hắn chợt có cảm giác rất mơ hồ. Đối với loại cảm giác này, hắn không thể nào lý giải được. Provence đối với hắn cũng chẳng phải xa lạ gì, nhưng cảm giác lần này lại đặc biệt rất mãnh liệt…

Nghĩ nghĩ một lúc, Lôi Dận đưa tay gõ gõ chai rượu, nghe thấy âm thanh xong thì gật đầu một cái.

Ông lão phía sau mỉm cười, bảo nhân viên mở một thùng rượu, trong nhất thời, hương thơm liền tỏa ra.

“Ánh mắt của ngài đây quả thực rất tốt. Đây là rượu vang đã qua tám mươi hai năm. Nếu rượu của Bordeaux là hàng trân quý thì rượu vang ở chỗ tôi lại ‘tuyệt vô cận hữu’ (trên trời dưới đất khó tìm được, có một không hai).” Ông chính là Cather, chủ nhân của rượu trang này, tất cả mọi người đều gọi ông bằng cái tên thân mật là “ông Cather”.

Hương rượu tỏa ra bốn phía. Thưởng thức rượu và đánh giá rượu có chút khác biệt. Đánh giá rượu cần chút chuyên nghiệp hơn. Chẳng hạn, bước đầu tiên là kiểm tra màu của rượu vang.

https://thuviensach.vn

Rượu vang đỏ được rót vào hai phần năm chiếc ly. Lôi Dận nâng ly lên, trước tiên đưa lên mũi ngửi sau đó lại nâng ly lên, thông qua ánh sáng của ngọn đèn mà nhìn màu rượu. Cuối cùng, hắn nhấp một ngụm, tinh tế thưởng thức dư vị của ngụm rượu trong miệng.

Rượu nho thường có vị chua, nếu vị chua quá cao sẽ khiến vị giác sinh khô, rất khó chịu. Rượu nho cũng cần một tỉ lệ hài hòa giữa vị chua, nồng độ cồn, nếu không đúng tỉ lệ sẽ phá hỏng hương vị rượu. Chỉ có rượu ngon mới có được tỉ lệ vừa đúng, thêm nữa, rượu nho được lên men từ nước ép nho không qua chưng cất. Đây cũng là thứ rượu mà nhiều chuyên gia về rượu lựa chọn thưởng thức. Nói như vậy, chất lượng rượu nho càng cao thì hương rượu lại càng phức tạp, bởi vậy việc thưởng thức cũng cần một trình độ cao.

Ông Cather lẳng lặng đứng một bên quan sát. Người đàn ông trước mặt đây hắn đúng là một khách hàng, nên trong lòng ông cũng thoải mái hơn. Hai người đàn ông này trông khống giống người địa phương. Nhất là người đàn ông đang thử rượu này đây, chắc hắn đến rượu trang cũng chỉ vì muốn mua rượu. Vì lúc trước hắn không nói rõ thân phận nên ông có đôi chút lo lắng là điều đương nhiên. Bởi lẽ ở đây có nhiều rượu trang, thủ đoạn cạnh tranh là vô cùng vô tận, tuy rằng đây chỉ là một rượu trang nho nhỏ.

Nhưng thông qua một loạt động tác của người đàn ông này, ông Cather không khó nhìn ra được vẻ quyền uy của hắn. Tuy rằng người đàn ông đi phía sau luôn luôn nói chuyện, nhưng thường thường là như vậy, người một mực trầm mặc không nói chuyện mới chính là người đưa ra quyết định cuối cùng. Hơn nữa … qua sự trầm mặc này, hắn không phải là người bình thường.

Lôi Dận đặt ly rượu xuống, lấy khăn tay lau lau khóe miệng rồi nhìn về phía ông Cather, thản nhiên nói: “Vị rất được, có điều tôi nghĩ vị ngọt sẽ phù hợp cho cả nam lẫn nữ uống. Lại dựa vào địa lý ở đây, như vậy mới làm nên nét đặc sắc cho rượu vang ở Provence.”

https://thuviensach.vn

“Ngài nói rất hay, bội phục bội phục!” Ông Cather vẫy tay một cái, ý bảo hai người ngồi xuống, rồi lại sang sảng nói tiếp: “Ở Provence, rượu nho hầu như đều có chất lượng rất tốt, trong đó 20% là rượu cao cấp. Cũng như ngài vừa nói, chỗ này mang khí hậu Địa Trung Hải, ánh nắng chan hòa. Nho ở Provence cũng có hàm lượng đường nhiều hơn, chính vì thế sau khi lên men, nồng độ rượu của Provence cao hơn phương Bắc khoảng hai độ, lượng này rất nhỏ nên không phải người thường có thể nhận thấy đươc. Ngài đích thực là người trong nghề. Loại ngài vừa nếm là rượu vang hồng thượng hạng, là loại đặc biệt nhất đấy.”

Lôi Dận đặt ly xuống, hai môi vẫn hơi mím lại, dường như tán đồng lời của ông. Hắn nhìn xung quanh rồi thản nhiên nói: “Ở đây có nhỏ một chút nhưng chất lượng rượu cũng không tệ lắm. Loại rượu vang này, tôi rất vừa lòng. Nhưng ông Cather này, tôi không thể chỉ mua một loại rượu vang được.”

Ông Cather cười cười, thử nói: “Kỳ thật tôi còn một loại rượu vang mà ngài không biết. Đây cũng là loại đặt biệt nhất của rượu trang.”

Lôi Dận hơi nhíu mày, có vẻ rất hứng thú.

“Là Cobinsa năm 1953.” Ông Cather nói rành mạch từng chữ. Không cần ông phải nói nhiều, chỉ cần là người hiểu biết về rượu thì sẽ biết, loại vang đỏ này cực kỳ quý giá.

Quả nhiên, Lôi Dận nghe thấy vậy thì ánh mắt chấn động một chút, “Cobinsa năm 1953? Ông Cather, rượu trang này sao lại có loại rượu đó?”

“Chúng tôi chẳng những có loại rượu này, mà còn tiến hành sản xuất để giữ lại thứ rượu vang đỏ quý giá này. Bất kể là từ kỹ thuật sản xuất cho đến phong cách mùi vị đều khác nhau, bởi vì loại vang này…. Ừm, nói đơn giản, rượu nho đỏ truyền thống đều ủ trong thùng gỗ, mà chúng tôi lại tiến hành kỹ thuật lấy rượu bằng phương pháp hoàn toàn đột phá, khắc phục

https://thuviensach.vn

được điểm hạn chế của phương pháp cũ. Ở mức độ nhất định, đồ sứ có tính thẩm thấu ít hơn đồ gỗ. Do đó, thay vì ủ rượu trong thùng gỗ, thì ủ trong đồ sứ càng ngon hơn. Đương nhiên, đây cũng không phải nguyên nhân chính. Quan trọng nhất là, chúng tôi đã tiến hành một cách tân táo bạo, đó là dùng hương hoa ướp chung với hương rượu. Như vậy thì rượu đỏ của vùng này lại càng mang ý nghĩa hơn. Đó là những chai rượu mang hương vị tình yêu."

Ông Cather như thể đã tìm được tri âm tri kỷ, hào sảng mà giới thiệu.

"Hoàn cảnh sản xuất rượu vang rất quan trọng, đây cũng là điều tăng giá trị cho chúng."

"Không sai. Nhiệt độ bình quân một năm ở đây là bốn mươi độ C. Các mùa nắng ở khu vực Địa Trung Hải rất phong phú. Hơn nữa, ở vùng đất Provence này lại xuất hiện hiện tượng mưa vào sáng sớm rất hiếm thấy. Mỗi ngày đều có mưa vào rạng sáng, nhưng sau đó lại là ánh mặt trời rực rỡ ấm áp. Loại khí hậu này vô cùng thích hợp để nho sinh sống và phát triển." Ông Cather gật đầu, nói xong.

"Ông Cather nếu dám lấy ra Cobinsa năm 1953, hắn rượu trang này có chỗ hơn người." Ánh mắt Lôi Dận thâm sâu, hắn mở miệng nói.

Ông Cather suy nghĩ một chút, "Thực không dám giấu giếm gì, không biết ngài có xem qua tin tức gần đây hay không. Chuyện các nhà khảo cổ học phát hiện ra một xưởng sản xuất rượu vang, ước chừng cách đây khoảng sáu ngàn năm. Kỳ thực, là do tôi vô tình được theo chân các nhà khảo cổ học đến đó xem, học được chút chút phương thức sản xuất rượu cổ. Hơn nữa lại có người đề nghị muốn đưa hương hoa kết hợp với rượu. Thế nên tôi mới dám có hành động liều lĩnh như vậy."

"Không biết khi nào có thể nếm thử?" Lôi Dận rất có hứng thú.

https://thuviensach.vn

“Đêm mai chính là thời điểm. Ngài có thể để lại địa chỉ, tôi sẽ nhờ người đến đưa cho ngài nếm thử!” Ông Cather lập tức nói.

Mải nói chuyện cho đến khi mặt trời đã lấp ló ở hướng Tây, Lôi Dận rốt cuộc đã nghĩ xong bước đầu hợp tác. Lúc rời đi, hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hỏi nhanh, “Ông Cather, không biết người đề nghị là ai?”

Có thể dùng kỹ thuật dung hòa hương hoa cùng rượu nho năm 53, quả thật là một thử nghiệm khó tưởng tượng được.

“À, tuổi của người này thật ra không lớn đâu. Là một cô gái, tên là Selena, một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.” Ông Cather cười ha ha nói.

Lại là Selena?

Lôi Dận cảm thấy ý thức như rệu rã đi. Đột nhiên hắn cảm thấy trong không khí, phiêu đãng một mùi hương và hơi thở quen thuộc. Thoang thoảng, như là hương hoa, nhưng cũng không giống. Muốn tinh tế nếm thử, lại biến mất không thấy đâu…

Một ngày này, hắn thế nhưng lại tiếp xúc với tên của cô gái này ba lần!

“Lôi tiên sinh, ngài không có việc gì chứ?” Phí Dạ nhận thấy sắc mặt hắn biến hóa, nhẹ giọng hỏi một câu.

Lôi Dận không lên tiếng, lại nhìn bốn phía chung quanh theo bản năng…

Màu nắng ráng chiều thực sự rất đẹp, nhất là ở bên trong vườn hoa rộng lớn cùng vườn nho tươi tốt này. Những đám mây lớn trên bầu trời chậm rãi tách ra, ánh sáng vàng rực chiếu nghiêng nghiêng, đổ đầy bốn phía. Chung quanh đều là những con người bận rộn. Mọi thứ, mọi thứ đều rất bình thường, nhưng không hiểu sao, tâm thần hắn có chút hoảng hốt. Rốt cuộc, hắn vẫn xoay người rời đi…

https://thuviensach.vn

Một thanh niên người Pháp chạy vội tới trong vườn hoa, dưới ánh mặt trời vàng rực như mật gọi lớn, “Selena..."

Giữa biển hoa màu tím, ánh tà dương phủ đầy một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp. Đôi mắt lộng lẫy như ngọc lưu ly dường như lấp lánh dưới ánh mặt trời của buổi chiều. Cô đứng lên, cười cười.

“Selena, rượu trang của chúng ta mới đón một vị khách rất quý đó, có khả năng sẽ trở thành khách hàng.” Chàng trai người Pháp này cũng là một người làm vườn ở đây, đôi mắt xanh lam không một chút che giấu đi tình yêu say đắm đối với người thiếu nữ mềm mại trước mắt mình.

Ánh mắt cô gái có ý cười nhàn nhạt, giọng nói dịu dàng như phiêu đãng giữa bầu không khí hòa lẫn hương hoa, “Khách ở đâu?”

“Không biết nữa. À, hình như bọn họ vừa mới lên xe.” Cậu thanh niên người Pháp chỉ về phía hai bóng dáng xa xa đương đi bộ, cười nói.

Cô gái quay đầu nhìn lại. Trong ánh chiều tà chỉ còn nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, nhưng cũng không khó để nhìn thấy và cảm nhận được sự cao lớn và anh tuấn kia. Ánh mắt vẫn còn ý cười theo bản năng chấn động, rồi giật mình, giống như một cơn gió lạnh lướt qua mặt nước, khiến cho mặt nước đang phẳng lặng phải gợn sóng. Cô tự giễu lắc đầu, lại một lần nữa khom người xuống dưới, ẩn nấp trong biển hoa bao phủ.

Mà Lôi Dận, trong mơ hồ thế nhưng lại nghe được một tiếng “Selena.” Mi tâm hắn hơi nhíu một chút, hắn quay đầu lại, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn bốn phía chung quanh. Đập vào mắt vẫn là những người làm vườn đương bận rộn làm việc. Còn có … giữa vườn hoa, là một chiếc mũ hồng được ánh tà dương nhuộm màu…

“Lôi tiên sinh?” Phí Dạ nghi hoặc quay đầu, nhìn thoáng qua sau, lại nhìn về phía Lôi Dận.

https://thuviensach.vn

“Cậu có nghe gì không?” Lôi Dận hỏi một câu ‘mạc danh kỳ diệu’ (không giải thích được).

Phí Dạ sờ không được ý nghĩ của hòa thượng Trượng Nhị [2], “Nghe được cái gì ạ?”

Ánh mắt vừa sáng lên của Lôi Dận lại trầm xuống một lần nữa. Có vẻ bản thân hắn đã nghe lầm. Nhưng, cho dù nghe được thì như thế nào? Xem ra, Provence quả thực là một nơi khiến con người ta chìm trong một giấc mộng. Chẳng qua, giấc mộng của hắn, mãi mãi cũng chỉ có ác mộng mà thôi!

-_____

King, hơn tám giờ.

Ở Provence này, trong nội thành, từ khách sạn lớn xa hoa đến nông trại của người dân, cái gì cần có đều có. Mà bên trong nội thành phồn hoa này, nổi danh nhất ngoại trừ khách sạn Hoàng Đế Emperor thì còn King vừa mới thành lập vài năm gần đây. Nếu đặt lên bàn cân so sánh, thì vị trí về sự cao cấp xa hoa của Hoàng Đế Emperor đã bị thay thế bởi King mới vừa thành lập. Từ phòng hạng tổng thống cho đến vườn hoa, mỗi một hạng mục đều mang một diện tích cực kỳ lớn. Màu tím của oải hương vẫn là sắc màu dễ được thấy nhất ở đây. Ở đây thường xuyên tiếp đón những vị doanh nhân đến từ khắp nơi trên thế giới, cùng với những vị khách du lịch thuộc tầng lớp thượng lưu.

Một chiếc taxi dừng trước cửa khách sạn. Nhân viên có huấn luyện bài bản liền bước tới mở cửa xe. Anh ta vừa muốn nói lời chào mừng hoan nghênh, lại khiếp sợ trước dung nhan của cô gái vô cùng xinh đẹp trước mặt mà không thể nói nên lời.

Gió đêm dịu dàng thoảng qua mái tóc dài của cô. Đôi mắt lưu ly lộng lẫy khẽ chớp động lòng người. Bộ quần áo đơn giản đều thoang thoảng mùi

https://thuviensach.vn

hương của loài hoa oải hương. Chỉ là … cô thấy nơi đây thế nào cũng không giống một khách sạn.

Cô gái nhẹ nhàng cười cười đáp lễ với nhân viên, lập tức bước tới quầy tiếp tân, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng vang lên … “Xin chào, tôi muốn tìm vị khách trên tầng K. Ông ấy đã hẹn đêm nay thử rượu…”

[2]: Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao một trượng hai). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói “Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng”, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt thành câu là “sờ không được suy nghĩ” với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 4

Chuyện Phát Sinh Bất Ngờ

Cơn gió nhẹ thổi qua, đưa theo tiếng nói nhỏ nhẹ của cô. Tiếng nói nhẹ nhàng lướt qua bên tai như một âm thanh kì diệu dưới ánh mặt trời.

Đối mặt với nghi vấn của Huân Y, Mạch Khê chỉ nhẹ nhàng cười. Cô vẫn chưa trả lời, lẳng lặng nhìn hồ sen Tịnh Đế nở rộ. Trong đầu cô liền hiện ra những hình ảnh như một thước phim quay chậm...

Ba năm...

Thời gian ba năm nếu tính ra cũng không quá dài, nhưng cũng xem như đủ thong thả. Bởi vì vẫn muốn quên đi một người nào đó, sau đó, còn chưa quên được thì đã phát hiện ra tất cả đã thay đổi một cách thầm lặng.

Sau khi rời khỏi Hongkong, cô đã đến rất nhiều nơi, Canada, Hy Lạp, thậm chí là Ấn Độ nhưng chỉ khi đến Provence cô mới quyết định ở lại chứ không rời đi nữa. Lần đầu tiên đến đây, hương thơm ngọt ngào đã khiến cô mê muội chốn này. Cả Provence như tràn ngập không khí thần tiên. Nào là ánh nắng ấm áp chan hòa, gió thổi mát lành, sóng biển rì rầm, bình nguyên rộng lớn, thung lũng tịch mịch, nào là thành bảo cổ kính, núi non hùng vĩ, tất cả đều tồn tại trên mảnh đất lãng mạn phía nam nước Pháp này. Nhất là

https://thuviensach.vn

cánh đồng oải hương nở rộ đón gió, núi non biêng biếc cùng với hương cỏ xanh hơi chua, hơi cay khi phơi nắng khiến người ta khó có thể quên được.

Cuộc sống nơi đây cũng thật bình thản, không có sự ồn áo, khẩn trương của đô thị phồn hoa. Tất cả đều như một bộ phim quay chậm, khiến nỗi bất an của cô dần được xoa dịu.

Cô quyết định sống tại đây, tại phương nam của Provence. Cuộc sống nơi đây càng không màng danh lợi, mỗi con người nơi đây đều hiện hữu nụ cười bên môi. Những người ở đây cũng không hề xa cách với cô. Nói vậy thì nơi này thực sự là chốn mơ ước của nhiều người. Từ ngày đó, cô liền lấy cho mình một cái tên Pháp... Selena!

Ông Cather là người đã giúp đỡ nhiều nhất cho cô, cũng là người đầu tiên cô tiếp xúc kể từ khi đến Provence. Với sự giúp đỡ của ông, Mạch Khê đã dần quen được với cuộc sống ở đây. Ông là chủ nhân của cánh đồng hoa bốn phía, hơn nữa còn dùng tiền của mình mua một cánh đồng oải hương khác. Ông Cather đã cho Mạch Khê thuê chính căn nhà trong trang trại. Tuy trên danh nghĩa là thuê nhưng cho tới bây giờ ông vẫn không lấy một đồng nào của cô. Cho dù Mạch Khê có muốn đưa tiền nhưng ông Cather sẽ lại cười ha hả mà từ chối. Có lẽ đối với ông, rượu trang mới là quan trọng nhất.

Mạch Khê dù sao cũng là một cô gái mới lớn nên đã trang trí lại cho cả căn nhà. Vì mưu sinh, cô đã học dân bản xứ dùng oải hương chế thành tinh dầu, chế túi thơm, thậm chí là nước hoa, xà bông, nến. Vốn là cô gái thông minh, Mạch Khê nghĩ, nơi này có thể trồng oải hương thì nhất định sẽ trồng được những loại hoa khác. Vì thế, cô tận dụng thổ nhưỡng cùng khí hậu ấm áp ở đây mà bắt đầu nghiên cứu trồng nhiều loại hoa khác. Kết quả thực khiến cô vừa lòng!

Nói cách khác, nếu ở những chỗ khác chỉ có oải hưởng thì trên mảnh đất sau căn nhà trắng của Mạch Khê đã trở thành một "bách hoa cốc". Cô

https://thuviensach.vn

không những dùng mật hoa để chế biến món ăn mà thậm chí, cô còn tự tay làm nên loại trà nhài nổi tiếng, được rất nhiều người biết đến.

Cuộc sống ở miền nam này tuy không màng danh lợi nhưng hoạt động ở đây cũng rất nhiều. Ngay cả hoạt động nghệ thuật cũng rất sôi nổi bởi nơi đây thực sự mang sắc thái mỹ cảm rất tuyệt. Các nghệ sĩ cũng thường tìm đến đây để lấy cảm hứng. Căn nhà trắng của Mạch Khê cũng trở thành chốn quen thuộc đối với những khách du lịch yêu thích vùng đất này. Có người đến ngắm vườn hoa của cô, có khi lại ngồi trong trang trại hướng mặt ra cánh đồng hoa uống trà nhài, lại có người muốn tận tay mua túi thơm cô làm. Tất cả việc đó đã đem lại cho cô một khoản thu ổn định. Dần dà, cái tên Selena đã trở nên quen thuộc đối với người dân địa phương, mà cô cũng tự nhiên trở thành một biểu trưng xinh đẹp trong dân bản xứ.

Mạch Khê rất muốn giúp ông Cather làm việc. Ông lão này khiến cô nhớ đến quản gia Hàn Á. Sự hiền lành cùng dễ mến của ông đã giúp cô quên đi được chân trời hắc ám kia. Một lần, cô đang lấy tinh dầu hoa thì chợt nảy ý tưởng, có thể đưa hương hoa vào rượu, khiến cho hương rượu càng thêm nồng đậm. Khi ấy, ông Cather cũng động viên ủng hộ khiến Mạch Khê tự tin nghiên cứu.

Cứ như vậy, ngày qua ngày cũng không còn thấy buồn tẻ, vô vị. Ở Provence, cô cảm nhận thấy chỉ có sự tươi đẹp. Mùa đông, sau một kì thu hoạch thì cả cánh đồng chỉ còn gốc hoa, bên trên phủ đầy tuyết trắng. Mùa xuân vừa đến cũng là lúc lá cây đâm xanh. Hạ sang, nhiệt độ cũng tăng lên một chút thì cũng là lúc cả cánh đồng oải hương tràn ngập sắc tím. Mùa thu là mùa thu hoạch, đây là lúc mà oải hương có được những nét tinh túy nhất của thiên nhiên. Mùa hè sang năm lại đợi đến lúc nở rộ biển hoa tím ngắt...

Có điều, bận rộn thì vẫn cứ bận rộn, nhưng cứ mỗi lần trời mưa thì Mạch Khê lại lơ đãng nhớ đến người đàn ông kia. Nhất là những đêm sấm sét vang dội thì hồi ức trong cô không tự giác mà lại ùa về, dừng tại bóng

https://thuviensach.vn

hình cao lớn, tao nhã. Một khắc này, dường như cô có thể cảm nhận được hơi thở cùng vòng ôm ấm áp quen thuộc kia...

Vì thế, trong lúc lơ đãng, cô đã trồng sen Tịnh Đế. Cô còn nhớ rõ một hồ Tịnh Đế lớn kia, nhớ đến câu truyện truyền thuyết hư ảo, cùng ánh mắt dịu dàng của hắn.

Có lẽ, chỉ có như vậy, cô mới có thể mau quên đi!

Cô nghĩ như vậy, cũng cho là như vậy! Cô đã từng muốn, cả đời này sẽ sống trong sự bình thản cùng điềm tĩnh như lúc này. Cô đã từng muốn, cô và hắn sẽ không còn dây dưa gì. Cô đã từng muốn... thế giới của cô và thế giới của hắn sẽ như hai đường thẳng song song...

Chính là, cô ngàn lần không thể ngờ rằng, quanh quẩn một vòng, bọn họ lại gặp nhau. Cuộc gặp gỡ kia như một bước mở màn, mà bước mở màn này lại đến quá nhanh, nhanh đến nỗi cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý. Hắn lại trở thành khách hàng lớn nhất của ông Cather...

Mạch Khê bất đắc dĩ mà cười khổ, đôi mắt thanh thuần lẳng lặng nhìn vào biển lớn màu tím.

Huân Y thấy có chút gượng gạo, một lúc lâu sau cô mới thì thào nói, "Mạch Khê, nhìn chị thực sự là quá đẹp, quá đẹp... " Cô cũng xem như người nhà của ông Cather, cùng ông quen biết Selena, à, cũng là Mạch Khê. Cô cảm giác trên người Mạch Khê có một nét gì đó rất hấp dẫn, bất kể là già trẻ trai gái đều thích tiếp xúc với cô. Đây cũng là nguyên nhân Huân Y rất thích kết bạn cùng cô.

Ở đây, thanh niên theo đuổi Mạch Khê rất nhiều. Bọn họ hoặc là cường tráng hoặc là anh tuấn, lãng mạn có, dí dỏm có, đều là những người khiến con gái phải đỏ mặt thẹn thùng. Có điều cô không hiểu vì sao, Mạch Khê luôn từ chối, cự tuyệt. Dường như trong thế giới của cô chỉ có tình yêu dành cho hoa.

https://thuviensach.vn

Selena xinh đẹp, Selena thần bí...

Selena có được rất nhiều điều mà con gái mơ ước. Thật sự, cô giống như loài hoa trong thần thoại, đẹp không chút tì vết.

Mạch Khê nghe vậy thì mới chú ý về phía Huân Y, nhẹ nhàng thay đổi tư thế, mỉm cười, "Huân Y, kỳ thật em cũng không cần hâm mộ đâu, em cũng rất đẹp. Còn nhớ truyền thuyết chị đã kể cho em không? Chị nghĩ, sẽ có một ngày, em sẽ tìm được vị thiên sứ yêu thương em."

Hai má Huân Y hơi đỏ lên, trong mắt lại mang theo nỗi chờ mong, "Người đó của em, nhất định phải là người cao lớn anh tuấn, không cần dịu dàng ngọt ngào như bọn thanh niên đâu."

"Xem ra, thanh niên trong vòng trăm dặm này đều khiến Huân Y của chúng ta chướng mắt." Mạch Khê nhìn cô, ánh mắt có chút lẳng lặng, "Chị tin duyên phận của em rồi sẽ tới."

"Vậy còn chị?" Đôi con ngươi Huân Y đảo đảo, cô ngọt ngào cười, "Nói vậy thì có lẽ sen Tịnh Đế này rất đặc biệt, cho nên ở đây chị trồng rất nhiều hoa nhưng chỉ riêng Tịnh Đế là trồng duy nhất bên trong trang trại. Cái này có chút kỳ quái nha."

Sóng mắt Mạch Khê chấn động một chút, hàng lông mi dài thật nhanh cụp xuống che đi vẻ bối rối, cô nhẹ nhàng nói: "Huân Y, đừng đoán mò, nhỏ tuổi mà trí tưởng tượng đã phong phú vậy rồi. Đúng là sen Tịnh Đế này rất quan trọng, nếu không có nó thì chai rượu 1953 cũng chỉ là một chai vang bình thường."

Cô đưa mùi hương thơm ngát của sen ướp vào chung với rượu đỏ. Đây coi như một sự thử nghiệm táo bạo, bởi trong số rất nhiều loại hoa ở đây thì chỉ có hoa sen mới có thể kết hợp một cách hoàn mỹ với rượu nho. Chỉ có điều, trăm ngàn lần cô không hề ngờ đến, người có cơ hội thưởng thức loại rượu này lại chính là Lôi Dận!

https://thuviensach.vn

Huân Y cũng không rõ tình hình thế nào, chỉ ngọt ngào cười...

Ánh nắng rực rỡ chiếu lên gương mặt xinh đẹp của hai người con gái, đã đẹp lại càng thêm phần diễm lệ...

-_____

"Cái gì?" Trong thư phòng của rượu trang truyền đến tiếng nói kinh ngạc của Mạch Khê, đôi mắt trước giờ vẫn bình tĩnh của cô nay cũng chỉ có một vẻ khiếp sợ. Cô đứng phắt dậy từ ghế salon. Phía sau là khung cửa sổ mở toang, làn gió mát đưa hương thơm từ vườn nho vào mỗi góc trong căn phòng.

Trên một chiếc sofa khác là ông Cather và Huân Y. So với vẻ khiếp sợ của Huân Y và Mạch Khê thì ông lại có vẻ rất bình tĩnh, vẫn ngồi hít mạnh một hơi thuốc lá...

"Selena, thật ra cháu không cần kích động như vậy. Dù sao đây cũng chỉ là thử nghiệm của chúng ta, đối phương không đồng ý là chuyện bình thường. Người ta thế nào đi nữa cũng là quyền cao chức trọng, vạn nhất rượu không tốt sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến danh dự."

Mạch Khê không nói gì, đại não trống rỗng. Huân Y bên cạnh thì có vẻ hờn dỗi, "Tại sao có thể như vậy? Đối phương rõ ràng không muốn hợp tác, ngay cả thái độ ban đầu đã có vẻ thế rồi. Thật quá đáng! Chúng ta đã đem chai rượu kia đến đó, thật là phí cả chai rượu quý."

"Phải xem nguyên nhân từ chính mình." Ông Cather nhìn về phía Huân Y, vẻ không tán thành với sự phê phán mù quáng của cô, "Đối phương nếu không muốn hợp tác, nhất định là do chúng ta làm còn chưa tốt."

Huân Y liền bĩu môi, không thèm nói lại.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Mạch Khê lần thứ hai hiện lên hình ảnh người đàn ông lạnh băng kia. Cố áp chế nỗi bất an cùng cảm giác tim đập thình thịch, cô đi đến bên cạnh ông Cather, nhẹ giọng nói: "Ông Cather, cháu biết nếu là một khách hàng bình thường, ông sẽ tuyệt đối không lấy chai rượu đỏ 1953 ấy ra. Có thể thấy ông đã rất coi trọng cơ hội lần này mà đối phương lại không hợp tác, thì rượu trang sẽ tổn thất không nhỏ."

Thời gian ba năm cũng đủ để một người trưởng thành hơn. Mạch Khê cũng vậy, ba năm nay cô đã trở nên bình tĩnh, mạnh mẽ hơn. Cô biết, khi gặp chuyện thì chỉ có thể cố gắng nghĩ biện pháp, dựa vào năng lực của mình để giải quyết. Thời điểm lúc mười tám tuổi, cô cũng kích động y như Huân Y vậy.

Ông Cather liếc nhìn Mạch Khê, như muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng lại chỉ có thể há miệng kinh ngạc. Một hồi lâu sau, ông nhẹ giọng nói, "Selena, ta biết cháu thực sự rất quan tâm đến rượu trang. Yên tâm, ta sẽ nghĩ cách."

Mạch Khê mẫn cảm phát giác ra vẻ che giấu gì đó trong mắt ông Cather, ánh mắt cô cũng có điểm nghi hoặc, "Ông Cather, chẳng lẽ... chuyện này có liên quan đến cháu?"

Cô càng nghĩ càng chỉ thấy có một nguyên nhân này. Con người Lôi Dận, luôn nói một không hai. Nếu hắn đã đồng ý hợp tác với ông Cather thì không thể nào trở mặt được. Chỉ có một nguyên nhân duy nhất, chính là cô!

Có điều, lúc trước là hắn quyết định buông tay, cô cũng chẳng hắn là phải xin lỗi hắn. Hắn cần gì phải ép cô đến nước khó xử như vậy?

Ông Cather nghe vậy, muốn che giấu nhưng cũng biết là không giấu lâu được. Ông lấy cái tẩu thuốc hút một hơi, làn khói nhả ra thật không ngờ lại là mùi oải hương thơm ngát. Trước đây bởi vì ông Cather nghiện thuốc lá, chỉ trừ đồ vật ở rượu trang ra thì không chỗ nào ở nhà ông là không nhiễm

https://thuviensach.vn

mùi thuốc. Vì vậy Mạch Khê đã nghĩ ra một cách là dùng oải hương thay cho mùi thuốc lá, hơn nữa còn dùng oải hương chế thành thuốc lá. Cứ như vậy thì hiệu quả cả đôi đường.

"Selena, kỳ thật cháu phải biết rằng, tuy rượu trang đối với ta rất quan trọng, tuy rằng lần này không ký được hợp đồng nhưng vẫn còn có thể có lần sau. Có điều, đối phương đưa ra lý do rất quái lạ, nói rằng hương hoa và hương rượu không hợp nhau. Ta cũng không thể lý giải nổi. Lúc trước trong quá trình sản xuất, chúng ta đã thử qua rất kỹ càng, cũng không có mùi vị khó uống như đối phương nói. Hơn nữa, đối phương còn muốn người người đưa ra ý tưởng này trực tiếp giải thích ý tưởng!"

Bụng Mạch Khê không ngừng đau quặn. Quả nhiên, hắn nhằm vào cô.

"Ông Cather, ông thật sự cho rằng chúng ta làm không tốt sao?"

Ông Cather như có suy nghĩ gì đó, nhìn về phía Mạch Khê rồi bất thình lình hỏi một câu, "Selena, cháu và đối phương có quen biết nhau không?" Trong đầu ông lần thứ hai hiện lên hình ảnh hai người đàn ông kia. Không biết tại sao, ông cảm thấy khí chất trên người họ rất giống với Selena, đều có vẻ thần bí mà kẻ khác không thể luận ra được.

Ngón tay Mạch Khê khẽ run lên, rồi cô lại hờ hững lắc đầu, "Cũng không nhận ra."

Ông Cather gật gật đầu, ông cũng không muốn dây dưa vấn đề này lâu, "Nếu là chúng ta làm không tốt thì hẳn là phải cố gắng hoàn thiện hơn. Có điều, nếu đối phương đích xác không muốn hợp tác thì chúng ta cũng nên tìm đối tác mới. Ta tin rằng sản phẩm của rượu trang chúng ta không thua kém gì bên Bordeaux."

Ánh mắt Mạch Khê có chút nhộn nhạo. Cô suy nghĩ một lúc rồi mới nhẹ giọng nói, "Bằng không... cháu sẽ tự mình đi gặp đối phương được không?"

https://thuviensach.vn

Ông Cather nhìn cô, ánh mắt mang theo một chút nghi ngờ, lại nhìn thấy điểm chần chừ trong mắt cô thì ông lắc đầu, "Selena, chuyện của rượu trang ta sẽ tự mình xử lý, cháu đừng lo, chỉ sợ... "

"Chỉ sợ cái gì?" Mạch Khê nâng tầm mắt.

Ông Cather vẫn nhìn chằm chằm vào mắt cô, gằn từng tiếng nói: "Chỉ sợ đúng là... đối phương cố ý gây khó dễ!"

Từ hôm cô đem rượu đỏ đi tặng trở về thì luôn rầu rĩ, thậm chí khi làm việc cũng hay thơ thẩn, hay làm sai. Ông cũng là một ông già tế nhị, biết đó là chuyện riêng tư của cô nên không hỏi nhiều. Lần này rõ ràng có việc phát sinh, cho nên để tránh phiền toái, ông cũng không muốn cô tiếp tục can thiệp vào một chuỗi những rắc rối bên ngoài rượu trang.

Mạch Khê sửng sốt, rất lâu mà không nói gì...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 5

Vị Khách Đến Chơi Lúc Sáng Sớm

Sau khi gặp lại "cố nhân", cô trở nên có chút bối rối. Ít nhất trong khoảng thời gian này, Mạch Khê có chút bất an. Cô rất sợ có một ngày đi ra ngoài liền gặp ngay hình bóng quen thuộc kia. Đồng thời, cô lại có chút mong chờ, nhưng đến tột cùng là chờ cái gì thì cô cũng không muốn cố gắng tìm ra.

Dường như ông Cather cũng "mắc cạn" đối với chuyện lần này. Rượu trang cũng đã rục rịch chuẩn bị các mối hợp tác mới, nhưng hiệu quả thì vẫn không khả quan hơn mấy. Chỉ có vài mối nhỏ đến hợp tác, nhiều lắm thì cũng chỉ có thể duy trì sự tồn tại cho rượu trang mà thôi.

Có rất nhiều thứ Mạch Khê muốn lấy dũng khí mà kể hết cho ông Cather nhưng càng nghĩ thì càng thấy là nên thôi. Ông Cather là người tinh tường, ông rõ ràng nhìn ra cô có chuyện gì đó nhưng cũng không hỏi nhiều, cô cũng không tiện nói thêm gì. Có điều, cô vẫn không biết, Lôi Dận không hợp tác là do cố tình hay vẫn thật sự là không hài lòng với rượu ở đây.

Thoáng cái mà đã qua một tháng, cánh đồng oải hương được thu hoạch xong thì cũng là lúc thời tiết chuyển lạnh. Đây đúng là mùa bán rượu đỏ,

https://thuviensach.vn

đáng tiếc, rượu trang của lão nhân Cather vẫn chìm trong không khí trầm lặng.

Sáng sớm nay sương mù còn chưa tan hết, trong không khí bắt đầu di động hơi lạnh mơ hồ. Mạch Khê luôn có thói quen dậy sớm. Cô đẩy ra cánh cửa sổ tầng hai, vừa muốn hít thở không khí thì chuông cửa vang lên...

Tiếng chuông không nhanh không chậm, có thể nhìn ra sự lễ phép cùng nhẫn nại của vị khách này. Mạch Khê chạy xuống tầng, đẩy cửa ra, liền sau đó là một chuỗi tiếng chuông gió vang lên. Làn sương sớm vây quanh người đàn ông, quanh khuôn mắt ổn trọng đang mỉm cười, đôi mắt âm trầm như đêm tối. Đôi mắt này vừa khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Mạch Khê thì càng trở nên thâm thúy.

Ngón tay Mạch Khê trong nhất thời sững sờ giữa không trung, tim cũng "thình thịch" một tiếng. Bóng dáng cao lớn của người đàn ông gần như che hết đi vầng sáng bên ngoài.

Đáy mắt người đàn ông thoáng chút vẻ động tâm, hắn hạ thấp người, "Tiểu thư Mạch Khê, đã lâu không gặp."

Vài câu ngắn gọn nhưng đưa bao hồi ức trong cô ùa về, không sót một chút nào. Mạch Khê giật mình. Cuối cùng, Lôi Dận cũng đã tìm được nơi này, lại còn phái thuộc hạ tín nhiệm nhất đến... Phí Dạ!

Phí Dạ đứng ở cửa vẫn thản nhiên cười, che đi vẻ đau lòng trong đáy mắt. Người con gái trước mặt đã thực sự thay đổi. Trước kia, cô như một bông hoa được trồng trong nhà, mỗi một cử chỉ đều khiến người ta không đành lòng khiến cô tổn thương, lại giống như con búp bê mà người ta không đành lòng động vào, chỉ sợ một cái động chạm là sẽ vỡ tan.

Mà nay, sau ba năm, cô trưởng thành lên không ít. Mái tóc công chúa khẽ quăn giờ đã hóa thành mái tóc thẳng dài, được cặp khéo léo sau đầu, thật giống như một cô gái bước ra từ bức họa chốn Provence, có khí chất

https://thuviensach.vn

nồng đậm hơn người. Trên người cô mặc bộ quần áo cũng giống như nhiều người dân địa phương, trang sức rất đơn giản nhưng vừa đủ tạo thành điểm nhấn tinh tế.

Một lúc lâu sau...

"Ở đây, tên của tôi là Selena." Mạch Khê rốt cục cũng lấy lại được giọng nói, nhẹ nhàng, lễ phép, cũng không có chút tức giận cùng bài xích, như thể nói với một người bạn tốt.

Thái độ của cô ít nhiều khiến Phí Dạ bất ngờ. Lúc chưa bấm chuông cửa, hắn vẫn nghĩ khi gặp mặt, cô sẽ trực tiếp đóng rầm cửa lại trước mặt hắn.

"Tôi biết, là hóa thân của cái đẹp." Hắn lên tiếng trầm thấp, "Nếu gọi tên này có thể khiến cô thoải mái, tôi cũng không ngại gọi cô như vậy."

Mạch Khê nhẹ nhàng cắn môi, hơi nghiêng thân mình, "Mời vào."

Phí Dạ bước vào cửa, lại bị sự bài trí trong nhà hấp dẫn. Chiếc khăn trải bàn ren phủ lên bàn trà sạch sẽ sáng bóng. Có cảm giác bốn mùa hội tụ, lại thoáng thấy nét sang trọng bởi những bức họa tinh xảo, đèn tường thạch anh, còn có cầu thang xoáy chôn ốc màu trắng dẫn lên tầng trên... Diện tích căn nhà không quá lớn nhưng lại ấm áp vô cùng.

Hắn không khỏi con khóe môi lên. Có thể thấy, Bạc Tuyết bảo kia hoàn toàn không phù hợp với cô. Tòa thành mộng ảo, nhưng, thiếu đi một phần ấm áp như thế này.

Chiếc ghế salon thật nổi bật, hòa hợp cùng với nội thất hầu hết là màu trắng của căn nhà. Một ấm trà xanh ướp hương hoa được đặt trước mặt Phí Dạ, hương thơm tỏa ra khắp nơi, cùng với tiếng chuông gió thanh thúy ngoài cửa, mang bao nỗi phiền muộn tan đi.

https://thuviensach.vn

"Phí Dạ tiên sinh lần này đến đây, không phải là vì chuyện thử rượu lần trước chứ?" Mạch Khê cũng ngồi xuống, thuận tay nhấc túi trà lọc hoa khô trong bình ra, nhẹ nhàng bỏ vào thùng rác.

Phí Dạ nhấp một ngụm trà nhài, quả nhiên là danh bất hư truyền. Có điều, chuyện khiến hắn bất ngờ nhất chính là cách nói gãy gọn của Mạch Khê khi nhắc đến mục đích hắn đến đây hôm nay.

Cô vốn thông minh, cũng không quanh co lòng vòng. Sau ba năm, cô càng thêm bình tĩnh cùng trầm ổn, như thể không chút sợ hãi nào, lại có thể một câu mà nói toạc ra tâm tư đối phương. Cô như vậy, khiến đàn ông vừa thương vừa sợ!

Người đàn ông yêu cô, sẽ bởi sự thông minh này mà càng yêu cô hơn! Nguyên nhân là, cô như vậy, sẽ khiến đàn ông càng thêm tính chinh phục. Người đàn ông sợ cô, sẽ vì phần trí tuệ này mà càng sợ cô hơn! Nguyên nhân là do như vậy sẽ càng khiến đàn ông thêm khó hiểu nhưng vẫn không kiềm chế được.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp như tia nắng mai của cô, nếu như không có Lôi Dận, hắn sẽ là loại đàn ông thứ nhất!

Đôi mắt Phí Dạ thoáng sầm lại, sau, hắn đưa một tấm thẻ ra trước mặt Mạch Khê...

"Đây là khách sạn mà Lôi tiên sinh đang nghỉ lại!" Một câu nói mang theo sự tự tin vô cùng.

Mạch Khê sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía tấm thẻ, là thẻ vào cửa dành cho hội viên của khách sạn. Tấm thẻ mạ vàng sáng bóng này lại có một chút vẻ châm chọc...

"Ông ta cho rằng tôi sẽ đi tìm ông ta sao?"

https://thuviensach.vn

"Đây chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi." Giọng nói của Phí Dạ thực lãnh đạm, mơ hồ tựa như làn sương sớm ngoài kia vậy, nhưng không hề có ý uy hiếp, "Nếu tiểu thư Mạch Khê còn muốn cứu rượu trang."

"Ông ta dùng rượu trang để uy hiếp tôi?" Mạch Khê bất bình mà nhíu mày, "Rượu trang không có một khách hàng như ông ta thì cũng chẳng tổn thất gì nhiều."

Phí Dạ lắc đầu, hơi nhếch môi, "Không phải như vậy, tiểu thư Mạch Khê hiểu lầm rồi. Trên thực tế, Lôi tiên sinh rất hứng thú với rượu trang, có điều, ngài ấy cần một người để bàn bạc. Về phần rượu trang hiện tại, tôi nghĩ tiểu thư Mạch Khê còn rõ hơn tôi. Ông Cather mấy ngày trước vì để giữ lại rượu trang nên đã bán đi cánh đồng hoa lớn nhất đi. Chuyện này... tôi nghĩ tiểu thư Mạch Khê không thể không biết."

Mạch Khê cụp mắt xuống...

Chuyện này đúng là cô không biết. Mỗi lần hỏi ông Cather về tình hình của rượu trang, ông chỉ cười an ủi cô, không nghĩ đến...

Nghĩ đến đó, cô muốn nói gì lại thôi.

Cô nhìn thoáng qua tấm thẻ trên bàn trà, nơi đó là... St. Peterburg.

Phí Dạ đứng dậy, lễ phép nói: "Tiểu thư Mạch Khê, Lôi tiên sinh ở lại St. Petersburg để thực hiện một hạng mục đầu tư trong vòng bốn ngày. Hi vọng tiểu thư Mạch Khê có thể nắm chắc cơ hội."

"Từ từ!" Mạch Khê ngẩng đầu, gọi lại Phí Dạ, trong mắt có thoáng chút suy tư, "Lần này anh đến đây, là ý của ông ta hay là của riêng anh?"

Trong nhất thời, Phí Dạ không muốn làm rõ tình hình. Hắn đứng đây nói chuyện, nhưng không ngờ bỗng nhiên một bình hoa bay đến, ngay sau

https://thuviensach.vn

đó, đầu bị một chưởng không biết từ phía nào đập vào, cuối cùng lại bị đá mạnh một cước, bên tai cũng không ngừng tiếng kêu gào của con gái.

“Huân Y, đừng làm loạn.” Mạch Khê thật sự được mở rộng tầm mắt. Hành vi của Huân Y này giống hết cô năm mười tám tuổi. Chỉ có điều, người đàn ông này là Phí Dạ, nên cô phải giám sát chặt chẽ Huân Y, nếu không ngộ nhỡ Phí Dạ phẫn nộ, cô bé đến chết cũng không có chỗ chôn mất.

“Là cô?” Phí Dạ lúc này mới nhìn rõ cục diện đang xảy ra. Cô gái này chỉ đứng đến vai hắn, thế mà lại tung chưởng đánh hắn, quả thực là làm hắn mất mặt.

Huân Y cười lạnh, ưỡn ngực lên, “Chính là tôi, chúng ta đã gặp nhau rồi. Anh già như anh quên tôi là phải, nếu không bị đánh chắc chắng nhớ đối phương là ai đâu.”

Bộ dáng nhanh nhẩu của cô khiến Phí Dạ buồn cười mà nhíu mày, hắn chỉnh lại áo vest, khôi phục lại vẻ hình tượng trầm ổn.

“Cô nhóc, lần sau cô tốt nhất là nên làm rõ chuyện đã rồi hẵng động thủ!” Thật đúng là khiến hắn dở khóc dở cười.

“Được, tôi đây muốn xem anh ăn hiếp Mạch Khê thế nào. Nếu không phải các anh cố ý gây khó dễ, thì ông Cather sẽ không vất vả như vậy. Rõ ràng là các anh đã đồng ý, vậy mà cuối cùng lại lật mặt. Này, các anh đều là người trưởng thành rồi, sao lại ngây thơ như vậy?” Huân Y hễ cứ nhắc đến chuyện của rượu trang là lại tức giận, nhìn thấy Phí Dạ lại càng nổi điên hơn.

Nếu sớm biết bộ mặt của mối khách này, lúc trước có nói gì đi chăng nữa cô cũng không chỉ đường cho họ tới rượu trang.

https://thuviensach.vn

“Huân Y…” Mạch Khê vội vàng kéo Huân Y lại, thấp giọng nói, “Sự tình không phải như em nghĩ đâu ——”

“Mạch Khê!” Huân Y còn chưa chờ cô nói xong liền chặn ngang, lo lắng nhìn cô, “Em biết chị rất quan tâm đến ông Cather và rượu trang, nhưng mà không thể tùy tiện đáp ứng yêu cầu của đối phương được nha. Người này đột nhiên xuất hiện ở đây, nhất định là có ý đồ xấu, mà nếu chị…. ai ya… nếu đồng ý, thì ông Cather sẽ áy náy cả đời.”

Mạch Khê sửng sốt.

Phí Dạ thật ra phản ứng lại rất nhanh, hai tay khoanh trước ngực, nghe lời cô nói thì không giận mà ngược lại còn cười, “Trí tưởng tượng của cô thật phong phú.”

Huân Y trừng mắt liếc hắn một cái, “Đây đúng là mô típ cũ rích mà. Ngay cả trên tiểu thuyết hay phim đều như thế. Một kẻ có tiền nhắm trúng một cô gái xinh đẹp, rất muốn có được cô ấy, rồi lại muốn cho đối phương chủ động yêu thương nhung nhớ, đã tìm ra nhược điểm của cô ấy để mà uy hiếp. Đáng tiếc nha, các anh lại dùng hành vi đáng xấu hổ này trên đất Provence. Đúng là chị ấy là người nơi khác đến đây, nhưng tôi là bạn tốt nhất của chị ấy, nếu các anh dám bắt nạt chị ấy, tôi sẽ không bỏ qua đâu ——”

Còn chưa nói xong, cũng chưa đợi Mạch Khê hét lên, Huân Y đã hệt như một con gà con bị Phí Dạ kéo đi, đè lên tường, động tác quá nhanh khiến người khác không kịp trở tay.

“Phí Dạ…” Mạch Khê muốn ngăn cản, lại thấy hắn quay đầu thản nhiên nói, “Yên tâm, tôi sẽ không làm cô ấy bị thương.”

“Á ——” Huân Y kêu to, lại bị hắn khẽ quát, “Câm miệng!”

https://thuviensach.vn

Huân Y theo bản năng ngậm miệng lại, khuôn mặt quật cường thoáng hiện lên nét kinh hãi. Sức lực của người đàn ông này quá lớn, hai chân cô hiển nhiên là —— treo lơ lửng giữa không trung!

Phí Dạ thấy trong mắt cô có điểm sợ hãi thì nhếch khóe môi một cái, bàn tay hạ xuống để hai chân cô chạm đất, sau lại nâng tay lên ——

“Anh muốn làm gì?” Huân Y thấy thế kinh hãi kêu to, đôi mắt to trong cũng nhắm tịt lại, cả gương mặt toàn một vẻ sợ hãi, vẻ dũng cảm ban nãy bay sạch…

“Cô còn muốn nói không?” Phí Dạ thấy bộ dáng này thì lại ra lệnh: “Mở to mắt ra cho tôi!”

Hắn cố nén cười ra tiếng, bàn tay to lại cố ý hù dọa mà hơi vén váy cô lên.

Huân Y lập tức trợn mắt, thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn thì lại nhắm mắt lại, nhưng như thể sợ hắn lại cho một cái tát đánh chết mình, cô lén lút mở một mắt ra nhìn hắn…

Phí Dạ thấy bộ dáng mắt nhắm mắt mở của cô mà buồn cười, coi như cô đã biết điều thì trầm giọng nói, “Cô nhóc, lần sau còn dám hô to gọi nhỏ với tôi, tôi liền ——”

“Anh, anh sẽ như thế nào? Chẳng lẽ, anh còn muốn đánh tôi?” Huân Y vừa nghe đến đây thì dũng khí lại bùng lên, bộ dáng rất lanh lợi.

Phí Dạ đột nhiên cúi mặt xuống ——

“Thử xem, nếu còn có gan như vậy, lần sau…” Cô nhóc này đúng là to gan, lần đầu tiên có người con gái dám trực tiếp công kích hắn như vậy.

https://thuviensach.vn

Hơi thở nam tính phả lên mặt khiến tim Huân Y không thể đập theo nhịp bình thường được. Hơn nữa, gương mặt gần trong gang tấc này có sự cương nghị, trầm ổn mà mấy gã thanh niên ở đây không có được. Ngay sau đó, cô cảm thấy hơi thở đó đã xa mình, người đàn ông đột nhiên buông cô ra, nói với Mạch Khê một câu: “Suy nghĩ kĩ một chút.”

Nói xong hắn liền rời đi. Trong nắng chỉ còn lại bóng dáng cao lớn, rắn chắc của hắn…

Trong không khí vẫn còn như có như không hơi thở nam tính kia!

Một lúc lâu sau ——

“Huân Y?” Mạch Khê đến gần cô, thấy ánh mắt cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn ngoài cửa, nhìn không được liền nhẹ giọng gọi.

“Hả? A…” Huân Y mãi sau mới phản ứng lại, nhìn về phía Mạch Khê với đôi mắt bối rối.

Mạch Khê cho tới bây giờ chưa từng thấy Huân Y như vậy, nhìn chằm chằm cô mãi mới nói, “Sao mặt em hồng hồng vậy?”

“A…Không có, hồng ở đâu ra.” Huân Y vội vàng che hai má lại, đôi mắt đẹp lại bất giác nhìn về phía bóng dáng đã sớm khuất ở phương xa.

Mạch Khê nhẹ nhàng cười, “Không phải nói là vì chị mà xuất đầu lộ diện sao? Sao mà người ta mới nói một câu đã im rồi? Bây giờ lại còn ngây ngốc kìa, chỉ sợ choáng váng nhất là —— cô gái hoài xuân!”

Huân Y phản xạ có điều kiện nhìn chằm chằm cô, hét lên quái dị, “Xin chị đi, cái gì mà cô gái hoài xuân? Khó nghe thật, em, em chỉ cảm thấy khí thế hắn quá cao, nếu mình cứng rắn có khi lại ở thế hạ phong. Lần sau mà để em nhìn thấy hắn á, em sẽ cho hắn đẹp mặt!”

https://thuviensach.vn

“Em muốn gặp lại anh ta?” Mạch Khê thông minh mà bắt lấy nhược điểm trong lời nói của cô, thản nhiên trêu đùa một câu.

“Em…” Huân Y vừa muốn trả lời, lại thấy nét trêu chọc trong mắt Mạch Khê thì làm ra vẻ tức giận, bảo: “Được lắm, chị trêu em đúng không? Còn nói là bạn tốt cơ đấy, nhìn thấy em bị gã đàn ông to con bắt nạt mà cũng không đến giúp. Vì chị em còn ném vỡ một bình hoa đó.”

Mạch Khê nhẹ nhàng cười, kỳ thật tính cách của Huân Y không những gợi cho cô nhớ về năm mười tám tuổi, mà quan trọng, cô giống như Đại Lỵ vậy. Lại nhớ đến Đại Lỵ, người bạn thân của cô, chắc hẳn là giận cô lắm, vì ba năm nay chô cũng không liên lạc gì với cô ấy.

“Huân Y, bởi vì chị biết anh ta sẽ không làm em bị thương.”

“Vì sao?”

“Bởi vì…” Mạch Khê thản nhiên gợn một nụ cười bên môi, ánh mắt lướt qua tấm thẻ trên bàn trà, sau đó cô nhẹ nhàng nói: “Vì anh ấy là bạn của chị!”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 6

St. Petersburg Vào Đông

Sân bay St. Petersburg. Airpot (LED), nước Nga…

Máy bay hạ cánh, Mạch Khê bước ra đại sảnh, chỉ cảm thấy trước mắt là một thế giới của tuyết trắng.

Lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô đến Nga. Trước khi đến St. Petersburg, cô nhớ là đã từng đọc một cuốn sách có tên "Anna Karenina" của Lev Tolstoy [1], trong đó có miêu tả cảnh sắc của Petersburg vào đông, rằng kiến trúc huy hoàng, tuyết đọng trắng xóa, xe ngựa hoa lệ không dứt đi trên con đường băng tuyết, để lại tiếng vó ngựa lộc cộc trên những cung đường…

Mùa đông ở St. Petersburg đến rất sớm. Hôm nay cô ăn mặc có hơi phong phanh. Trên không trung, từng bông tuyết lớn rơi xuống. Tuyết ở đây không giống như ở Provence, mà bông tuyết như đóa hoa hình lục giác khiến cô nhất thời trợn tròn mắt.

Cô biết St. Petersburg rất đẹp, thậm chí ở Nga có một câu ngạn ngữ: Đọc câu văn miêu tả St. Petersburg bảy lần không bằng đến đây tận mắt nhìn một lần. Đúng vậy, cô đã tự mình đến thành phố này, tự mình cảm nhận vẻ đẹp của St. Petersburg vào đông!

https://thuviensach.vn

Cô đi bộ rất lâu. Mặc dù trời rất lạnh nhưng cô thực thích nghe tiếng bước chân trên tuyết. Hành lý của cô cũng không nhiều lắm, chỉ có vài bộ quần áo cùng vài đồ dùng cá nhân đơn giản. St. Petersburg vào đông trở thành một thế giới băng tuyết làm say mê hồn người. Đến đây, chẳng những có thể tiếp cận với nền văn hóa đặc sắc mà còn có thể chìm đắm trong những tác phẩm văn học kinh điển của thế giới.

Nếu lần này đến đây chỉ đơn thuần là vì du lịch thì tâm tình Mạch Khê có lẽ sẽ càng kích động hơn…

Cô lấy tấm thẻ trong túi áo ra, bông tuyết lớn rơi trên tấm thẻ vàng, che đi một phần chữ trên đó.

Grand Hotel, E-A.

Phía trước là tên khách sạn, phía sau là địa chỉ cụ thể của khách sạn.

Tài xế taxi là người rất nhiệt tình, biết Mạch Khê lần đầu tiên đến St. Petersburg thì giới thiệu rất nhiều thứ. Mạch Khê mỉm cười lắng nghe, ngắm nhìn kiến trúc điển hình của Nga ngoài cửa xe. Toàn bộ được tuyết trắng giăng phủ.

Đây là cung điện của Pyotr Đại đế [2]. Cả thành phố nằm trên bốn mươi đảo lớn nhỏ được nối với nhiều sông ngòi kênh rạch và những công trình nguy nga, cổ kính, còn có danh xưng mỹ miều là ‘Venezia của phương Bắc’. Dọc theo đường đi, Mạch Khê được nhìn thấy mái vòm rực rỡ của Giáo đường ‘The Church of the Savior on Spilled Blood’ [3]. Và có những con người đương tản bộ trên kênh đào xinh đẹp Griboyedova ở hướng Tây Nam, hoặc chụp ảnh lưu niệm.

Với phong cách Italia lấy sự trang nhã cổ kính, những khung cảnh lãng mạn nơi đây khiến rất nhiều du khách đổ về cảm thấy thân thiết, khiến cho người ta có cảm giác rằng thời gian ở St. Petersburg như đã trôi ngược về quá khứ của hàng trăm năm về trước. Nơi đây, phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

Màu mắt sở hữu màu xanh lục hoặc lam, có sự trầm tĩnh và e ngại của những cô gái Paris. Quần áo trên người cũng rất xinh đẹp và có phần nào đó quyến rũ, phóng túng.

Khi chiếc xe đi qua bờ sông Neva thì Mạch Khê chợt bảo tài xế ngừng lại, không tự chủ được phải bước xuống xe. Cô đứng giữa tuyết rơi, nhìn tượng đài Pyotr Đại đế [4] cưỡi trên lưng ngựa đang hí thẳng được đúc bằng đồng thau. Trước tượng đài là một đôi nam nữ. Cô dâu xinh đẹp trong bộ váy áo màu trắng thuần khiết khẽ lay động, chú rể với gương mặt hạnh phúc…

Mạch Khê nhìn cảnh tượng này đến ngây ngốc. Có sự xúc động đơn thuần nào đó dâng lên trong tim Mạch Khê. Cô nhìn cả hai cầm ly rượu Reserve Nemea, giữa đất trời St. Petersburg thánh khiết tổ chức một hôn lễ, chụp ảnh trước tượng đài Đại đế. Bởi vì ở đất nước Nga này, mọi người đều tin tưởng rằng, nếu được Pyotr Đại Đế chứng kiến tình yêu, ngài sẽ cho những đôi yêu nhau có được hạnh phúc và may mắn mãi mãi.

Mạch Khê khe khẽ thở ra. Một cuộn khói trắng nhạt lẫn vào trong bầu không khí lạnh lẽo và những bông tuyết trắng xóa, khiến cô nhịn không được phải nở nụ cười thích thú. Nụ cười này, như một thỏi nam châm cuốn hút những người đi đường chung quanh. Tất cả như thể ngạc nhiên trước vẻ đẹp của cô, đều quay đầu lại muốn nhìn một chút.

Đương lúc thưởng thức vẻ đẹp này, ở trên một tòa kiến trúc, màn hình lớn phát sóng một nội dung khiến Mạch Khê chú ý. Cô nhìn lại, ngay sau đó đột nhiên rúng động.

Thông tấn xã Mỹ - PR Newswire.

Tập đoàn Lôi thị sở hữu số đất đai cùng hàng loạt các bất động sản khổng lồ xa hoa khác (số hiệu nơi giao dịch trên sàn chứng khoán New York: # # #) đến nay đã tuyên bố, Tập đoàn đang tiến hành thủ tục thu mua

https://thuviensach.vn

một khách sạn lớn của Nga. Trước đó, Tập đoàn này cũng đã hoàn thành việc thu mua Grand Hotel và sở hữu toàn bộ cổ phần cùng quyền lợi tuyệt đối. Khách sạn có 301 gian phòng này tọa lạc tại khu phố trung tâm Nevsky Prospect [5], chiếm phần lớn diện tích của trục đường này. Bảo tàng của Nga cũng đặt cách Nevsky Prospect một khoảng cách khá xa.

Là nhà đầu tư lớn nhất ở chính trường quốc tế hiện nay, Tập đoàn Lôi thị đã bắt đầu tiến hành các hợp đồng thu mua khách sạn này. Thành phố St. Petersburg tiếp tục giữ 6. 5% cổ phần của Grand Hotel, riêng Tập đoàn Lôi thị sẽ sắp xếp các kế hoạch sửa chữa khách sạn, thiết kế bổ sung thêm một số phòng bằng kiến trúc cùng các vật liệu hoàn toàn giống nhau, đặc biệt là việc cải tạo lại đại sảnh của khách sạn. Điều này cũng đã khiến St. Petersburg có được một số quyền lợi nhất định. Dự tính trong ba năm, tổng đầu tư đã đạt tới con số 2. 15 triệu đô la.

Sau khi dùng 2. 15 triệu đô la đầu tư trong việc sửa chữa khách sạn này, Tập đoàn Lôi thị cho rằng Grand Hotel sẽ có số lợi nhuận tăng gấp sáu lần sau khi đã hoàn thành xong.

Tổng giám đốc của Tập đoàn Lôi thị, Ngài Lôi Dận cho rằng, tương lai nước Nga sẽ nhanh chóng phát triển rất mạnh trên võ đài kinh tế thế giới, cũng ngày càng chiếm vị trí trọng yếu. Bởi vậy, ngài cảm thấy lần đầu tư này là một trong những việc quan trọng nhất công ty đặt lên hàng đầu. Ngay trong những bước đầu của kế hoạch, khách sạn này cũng đã thu được những lợi nhuận đáng kể.

Nước Nga là quốc gia thứ năm mươi Tập đoàn Lôi thị đầu tư, kết hợp cùng với tài chính từ ngân hàng của Hoắc thị.

Nghe xong tin tức này, Mạch Khê đã hoàn toàn hoảng hốt. Cô lấy tấm tẻ trong túi ra, trên đó chính xác là chữ Grand Hotel! Thì ra, Lôi thị đã nắm được quyền kinh doanh khách sạn này trong tay. Thậm chí, ngay tại đất nước Nga này, hắn sẽ tiến từng bước một để mở rộng đất đai của Lôi thị.

https://thuviensach.vn

Một khi đã như vậy, số của cải của hắn càng ngày càng khổng lồ, thì cần gì phải làm khó dễ một rượu trang nho nhỏ của ông Cather? Mạch Khê lại nhìn thoáng qua màn hình lớn một lần nữa. Trên màn hình, đột nhiên xuất hiện gương mặt quen thuộc của người đàn ông kia, đôi mắt cô không thể che giấu được sự rúng động.

Có lẽ đây là lần đầu tiên hắn trực tiếp đối diện với màn ảnh. Trước đó, rất ít người biết đến dáng vẻ của Tổng giám đốc Tập đoàn Lôi thị. Là cuộc họp báo vào tối hôm qua, hắn lại vô cùng ít lời khiến cho toàn bộ truyền thông ở nơi đây chú ý. Nhìn những tin tức đưa về hắn thì biết, Lôi Dận chủ động lộ diện đã gây nên bao nhiêu náo động. Khi tin này được phát ra, Mạch Khê phát hiện rất nhiều người đi đường chợt dừng bước, trên mặt là những nét sững sờ, kinh hoàng, khiếp sợ với khuôn mặt anh tuấn nhưng vô cùng lạnh lùng của người đàn ông trên màn hình. Thậm chí có rất nhiều cô gái Nga che hai gò má lại, kích động kêu to lên…

Mạch Khê không thể không thừa nhận, Lôi Dận là một người đàn ông vô cùng có sức hút. Nhất là khi hắn ở trên màn hình như thế này, mỗi một động tác càng lộ rõ điều ấy. Ba năm cũng không hề lưu lại dấu vết gì trên gương mặt đó, trái lại càng khiến hắn bình tĩnh, ổn trọng. Bộ âu phục sang trọng một phần nào đó giúp hắn toát lên khí chất ưu nhã. Nhưng điều không hề thay đổi chính là đôi mắt kia, đôi mắt màu xanh lục sâu thẳm và lạnh lẽo vô cùng, khiến người ta không thể nhìn thẳng, nhưng cũng không thể khống chế được mà lâm vào sự hoang mang…

Một người đàn ông như vậy, cần gì phải mãi theo đuổi một mình cô? Nhìn hắn như thế, theo góc độ này, với tư cách là một người ngoài cuộc, nhưng Mạch Khê vẫn luôn cảm nhận được sự đau đớn cứ dâng mãi từ tận đáy lòng. Không còn là oán hận, mà như một nỗi nhớ rất xa xôi, hoặc như sự rung động nào đó…

Kỳ thật, cô biết cái đêm gặp hắn ở Provence hôm đó, cô mới biết được chính mình vẫn luôn chìm trong nỗi nhớ. Chỉ là…không muốn thừa nhận

https://thuviensach.vn

mà thôi.

Xe taxi ở phía sau vẫn chậm rãi đi theo cô. Mạch Khê hít một hơi thật sâu lần thứ hai, lại nhìn thoáng qua Lôi Dận trên màn hình, cô lại ngồi lên xe một lần nữa, mở miệng nói một câu, “Grand Hotel.”

-_____

Theo tin tức vừa đưa ban nãy, Grand Hotel tọa lạc tại quảng trường Nevsky Prospect. Ngoại trừ giao thông lưu thông thuận lợi, còn có những người đang mua bán nhộn nhịp ở nơi đây.

Mạch Khê không hề nghĩ đến việc một kinh đô của lịch sử cũng có thể biến thành một nơi mua bán điên cuồng như thế này. Hàng loạt những cửa hàng thời trang, trang sức quốc tế mọc lên san sát, hoàn toàn có thể so với những khu thương mại Bách hóa lớn. Là trứng cá muối, rượu Vodka cùng các loại hàng hóa xa xỉ phẩm xa hoa chói mắt. St. Petersburg đã trở thành một khu du lịch phồn hoa.

Mạch Khê không những cảm thán cho một thành thị phong phú, thiên đường của băng tuyết, quê hương của những tác phẩm văn học kinh điển, một vị Sa hoàng vĩ đại với đô thành của riêng mình mà còn là sức sống mạnh mẽ của thành phố St. Petersburg sau khi thức tỉnh, như ‘nàng công chúa ngủ trong rừng’ trong câu chuyện cổ tích.

Grand Hotel chiếm diện tích lớn đến nỗi khiến Mạch Khê phải thè lưỡi. Khi đi vào đại sảnh khách sạn, Mạch Khê vừa định đi thẳng tới bàn tiếp tân sáng trưng huy hoàng, nhưng nhân viên chưa kịp nghe cô nói điều gì, đã thấy bốn phía khách sạn vốn yên tĩnh trang nhã đã bị vây quanh bởi hàng loạt truyền thông, từ báo chí đến phóng viên của đài truyền hình. Mỗi người đều tay cầm máy ảnh, máy ghi âm. Khi nhìn thấy một chiếc xe sang trọng xuất hiện ở cửa khách sạn thì toàn bộ đều ào tới, ngăn cản chiếc xe lái vào bãi đỗ…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê kinh ngạc, theo bản năng nhìn về phía những nhân viên phục vụ bốn phía, lại giật mình khi thấy những ánh mắt hâm mộ say mê của các cô gái, cô thuận thế nhìn lại. Ngay lúc đó, cửa xe mở ra!

Các nhân viên an ninh lập tức bước nhanh tới ngăn cản những phóng viên đương chen chúc, mở ra một con đường cho phép chiếc xe tiếp tục di chuyển.

Một thân hình rắn chắc cao lớn hơi hơi cúi xuống bước ra khỏi xe. Mạch Khê mở to mắt, tâm thế vốn bình tĩnh bỗng trở nên hoảng hốt.

Dĩ nhiên, là Lôi Dận!

Khuôn mặt quen thuộc đã khắc sâu vào trí nhớ, thân hình cao lớn. Giữa bầu trời tuyết, hắn mặc một chiếc áo len ca-sơ-mia tối màu, áo ba-đờ-xuy. Hàng cúc trên áo ba-đờ-xuy đều mở, lộ ra bộ tây trang bên trong. Âu phục màu tối, áo sơ-mi cùng cà-vạt phối hợp cao quý, ổn trọng. Trên cổ còn có một chiếc khăn choàng tiệp màu với áo ba-đờ-xuy tùy ý quàng lên, phủ xuống trước ngực, tô điểm cho sự trầm ổn cùng bình thản kia.

Nhưng khuôn mặt anh tuấn không một chút thay đổi của hắn vẫn lộ ra sự thản nhiên xa cách, khiến người ta muốn hướng tới, rồi lại biết điều đó không thể thực hiện được…

Mạch Khê chưa từng tiếp xúc với Lôi Dận trong trường hợp như thế này. Bắt đầu từ năm mười tám tuổi, cô chỉ có thể trở lại tòa thành cùng với Lôi Dận. Bị nhiều người vây quanh cùng với ánh đèn máy ảnh chớp nháy như vậy, cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Trong nháy mắt, Mạch Khê có chút ngây ngốc. So với đêm đó, hắn, giờ khắc này càng giống một doanh nhân thành đạt hơn bao giờ hết.

Lôi Dận hắn là vừa tham gia một hội nghị trở về, đây cũng là thời gian Mạch Khê mới đặt chân tới St. Petersburg. Chuyện rượu trang muốn trao đổi với hắn, cô cũng không hề muốn quấy rầy khi đám phóng viên đang

https://thuviensach.vn

vây kín mít như vậy. Chỉ là cô không tưởng tượng được số lượng báo đài lại nhiều đến thế.

Đi sau Lôi Dận chính là Phí Dạ. Hắn đương cùng những cảnh vệ ngăn trở từng đợt phóng viên tiến lên không ngừng. Khi Lôi Dận vừa bước vào đại sảnh, đám phóng viên cũng tràn vào theo.

Mạch Khê quên bẵng mất việc phải né ra, chỉ cảm thấy thân mình mất thăng bằng, sau đó chật vật ngã xuống mặt sàn lạnh…

Âm thanh ồn ào, đều ngừng lại khi Mạch Khê ngã xuống!

Thời gian, như đứng yên, tất cả đều dừng động tác của mình…

Mạch Khê cũng ý thức được sự im lặng dị thường này, đang muốn đứng dậy thì bỗng, một bàn tay to lớn đỡ lấy eo cô. Ngay sau đó là giọng nói trầm thấp đầy từ tính của người đang ông vang lên, xuyên thấu qua đầu cô.

“Không sao chứ?”

Giọng nói quen thuộc đến mức cô muốn trào nước mắt…

Theo bản năng, Mạch Khê ngẩng đầu lên. Đập vào đôi mắt hoảng hốt là gương mặt như được điêu khắc từ đá cẩm thạch. Trên gương mặt anh tuấn đó dường như có ý cười rất nhẹ. Có ba phần lười biếng, ba phần thản nhiên, ba phần tự nhiên, còn có sự uy quyền độc tôn của riêng hắn.

Không biết như thế nào, tất cả mọi người đều chủ động dạt ra, để lộ một con đường. Người đàn ông vẫn luôn bị đám phóng viên vây quanh đi tới trước mặt cô. Đôi mắt xanh lục ấy vẫn thâm trầm, vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng trong một thoáng lại dâng trào lên một loại cảm xúc nào đó. Hắn chỉ dịu dàng nâng cô dậy, đôi môi mỏng vẫn có ý cười, lại lẳng lặng nhìn cô như thế, khiến Mạch Khê thiếu chút nữa quên phải thở.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng này, như dừng lại trong vài giây. Ngay sau đó, các phóng viên như thể vừa phát hiện ra đại lục mới, tất cả máy ảnh đều hướng vào một chỗ, ánh đèn flash bốn phía bắt đầu sáng lóe lên.

Mạch Khê muốn đưa tay che mắt lại theo bản năng, chỉ cảm thấy lưng mình chợt nong nóng, ngay sau đó được ôm vào trong một vòng tay ấm áp. Cánh tay rắn chắc hoàn toàn vây kín cơ thể Mạch Khê, để khuôn mặt cô chôn vào trong lồng ngực rộng lớn của hắn. Mùi hương quen thuộc lập tức bọc lấy Mạch Khê, trong nháy mắt, khiến cô xúc động muốn bật khóc…

“Lôi tiên sinh, xin hỏi quan hệ giữa ngài cùng vị tiểu thư này là gì?”

“Lôi tiên sinh, hai người quen nhau sao?”

“Xin hỏi tiểu thư này chính là bạn gái chính thức của ngài?”

“Xin hỏi quan hệ giữa hai người là yêu đương?”

Hành động bất ngờ của Lôi Dận khiến các phóng viên cảm thấy vô cùng hứng thú. Rõ ràng đều là phóng viên thuộc mảng kinh tế, thế nhưng trong một thoáng lại trở thành phóng viên giải trí, thăm dò quan hệ riêng tư cùng thế giới tình cảm của Lôi Dận. Nhưng có cách nào được, Lôi Dận tự mình đáp ứng tham gia gặp mặt truyền thông đã dư nóng rồi. Diện mạo anh tuấn, dáng người cao lớn, mỗi một hành động dù nhỏ cũng lộ ra khí chất vương giả, sức hút đối với truyền thông còn vượt xa hoàn toàn những ngôi sao hàng đầu hiện nay. Hơn nữa, với gia tài ‘phú khả địch quốc’ tư bản này, hết thảy hết thảy những gì hắn có đều khiến tất cả phải si mê.

Phí Dạ vội vàng bước tới, lệnh càng nhiều bảo vệ trị an đến giúp. Lôi Dận vẫn chưa trả lời điều gì, chỉ ôm chặt Mạch Khê, tận lực để cô không bị ánh đèn flash kia chiếu tới, đi thẳng vào thang máy riêng. Một cảnh tượng này, lại khiến phóng viên hưng phấn lên mà đoán già đoán non…

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ là thế giới tuyết trắng xóa, bên trong là căn phòng xa hoa, lộng lẫy. Mạch Khê bị Lôi Dận ôm vào phòng, lại nhìn thấy hắn cởi bỏ áo khoác, tùy ý đặt trên ghế salon. Trong lúc nhất thời, cô không biết nên làm gì. Lần trước là vô tình gặp mặt, lần này là cô chủ động tìm đến…

Lôi Dận thấy cô vẫn đứng không nhúc nhích ở cửa, đôi mắt xanh thâm thúy trong giây lát lộ ra ý cười. Hắn là hắn rất vui mừng khi nhìn thấy cô xuất hiện ở đây. Hắn vững bước tiến lên, thấy cô có chút khiếp sợ mà lui về sau mấy bước thì hắn cẩn thận kéo bàn tay nhỏ bé của cô lại…

Độ ấm trong lòng bàn tay trong nhất thời xuyên qua da thịt cô, khiến cô có chút hoảng hốt. Ngay sau đó, cô bị hắn kéo ngồi lên sofa, tùy ý để hắn ôm vào lòng.

Lôi Dận cúi đầu, áp má lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó, cái cằm lại không nhịn được mà cọ cọ lên da cô khiến cô ngưa ngứa mà run rẩy…

Bộ dáng ngây thơ lơ đãng của người con gái khiến Lôi Dận cúi đầu cười ra tiếng. Từ trong ngực hắn, Mạch Khê chấn động, lại ngẩng mặt lên nhìn vào đôi mắt âm trầm như biển sâu kia…

Hắn đang cười?

Trong lúc cô không kịp đề phòng, hắn khẽ hôn xuống sống mũi hoàn mỹ của cô. Tiếng nói trầm thấp của người đàn ông tràn ra ngay bên môi cô, “Bé con, từ Pháp đến đây mà chỉ mặc ít quần áo như vậy?”

Ngữ khí của hắn tự nhiên đến mức tận cùng, không hề giống ba năm trước, lời nói như đang cưng chiều một đứa trẻ vậy.

Mạch Khê lẳng lặng nhìn hắn, trong lòng tuy rằng kinh hoàng không dứt nhưng cô không hề tránh né ánh mắt chăm chú của hắn. Trong mắt hắn, dường như có thêm một loại ý niệm nào đó mà cô không thể hiểu nổi…

https://thuviensach.vn

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn của cô lại có vẻ tĩnh lặng mê người, như là bông tuyết trắng xóa nhưng lạnh lùng ngoài kia, hoặc là như hoa lê đầu mùa, Lôi Dận có chút đau đớn. Như thể mang theo bao nhu tình, cánh tay hắn quàng qua, ôm chặt cô trong ngực, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, hít sâu một hơi, rồi lại thở dài…

“Khê nhi, tôi rất nhớ em...”

Hắn nhẹ nhàng nói một câu nhưng lại khiến lòng Mạch Khê rung động cực độ, tựa như ngọn núi lửa bùng nổ, trong nháy mắt thổi bay lý trí cô, hai cánh mũi cũng phập phồng. Cô đã nghĩ, khi gặp nhau, người đàn ông này vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng như trước mà nhìn cô, thậm chí giận tím mặt vì hôm đó cô bỏ chạy. Nhưng, tiếng nói trầm thấp như vậy cô chưa từng nghĩ đến. Trong lúc nhất thời, cô không biết lên tiếng như thế nào.

Lại nhìn hắn, đáy mắt thâm thúy như có ma lực mà hút cô vào, chỉ cô mà thôi.

“Vừa rồi có đau không?”

Cô lắc đầu, cố gắng áp chế cảm giác khác thường bởi sự dịu dàng của hắn mà sinh ra, cô thản nhiên hỏi: “Về rượu trang, ông muốn như thế nào mới chịu hợp tác?”

“Khê nhi, hiện tại không thích hợp nói chuyện này.” Lôi Dận nhìn hai má hồng hào của cô, trong giọng nói mang theo sự bao dung cùng cưng chiều.

Giọng nói của hắn rất nhẹ, nhưng chính như thế lại khiến Mạch Khê bất an. Một Lôi Dận như vậy, đối với cô, thật là xa lạ...

“Nhưng mà ông Cather thì không thể đợi được nữa. Ông ấy đã bán một cánh đồng hoa rồi.” Đôi mắt long lanh nhưng không kém phần lạnh lùng

https://thuviensach.vn

của Mạch Khê lại có điểm chút lo lắng. Hắn đương nhiên là không biết chuyện của rượu trang quan trọng như thế nào rồi.

Lôi Dận nhìn cô, rất lâu mà vẫn không nói câu nào, vẫn nhìn không chớp mắt. Hồi lâu sau, hắn lên tiếng, “Chuyện liên quan đến rượu trang, buổi tối chúng ta sẽ tán gẫu. Khê nhi, đến đây.”

Hắn kéo cô đi đến phòng thay quần áo, lấy một chiếc hộp tinh tế ra. Mở hộp ra, bên trong là bộ váy dạ hội được thiết kế vô cùng tinh xảo.

Sắc tím nhạt thần bí phối cùng một vài chi tiết ren. Phần ngực áo có đính trân châu. Cả bộ váy toát lên vẻ xa hoa, cao quý, như tấm lụa phiêu diêu dưới trăng, thật đẹp mà lại có vẻ không chân thật.

“Cái này...” Mạch Khê khó hiểu. Hắn cho cô một bộ váy này là ý gì?

Lôi Dận nhìn cô như là đang trưng cầu ý kiến, lại như là ra mệnh lệnh, "Khê nhi, đêm nay làm bạn gái của tôi, tham gia một tiệc rượu."

“Ông muốn tham dự tiệc rượu? Theo tôi biết, ông cũng không thích chuyện này.”

Người đàn ông nghe vậy thì hơi nhếch môi lên. Hắn nhấc váy ra, nhẹ giọng nói, “Xem ra em không hiểu tôi rồi, nhưng không sao, từ hôm nay trở đi, em sẽ có nhiều thời gian để nghiên cứu tôi. Thử vào xem, không thích thì có thể đổi cái khác.”

Mạch Khê không đuổi kịp tiết tấu lời nói của hắn, hồ nghi mà nhướng mày, “Ông đã sớm chuẩn bị lễ phục, bạn gái ông hắn là người khác rồi chứ!”

Người đàn ông cúi đầu áp chế hơi thở. Đôi mắt hắn đối diện với ánh mắt nghi hoặc của cô, hắn hơi cong khóe môi, mang theo ý vị thâm tường...

https://thuviensach.vn

“Tôi có thể lý giải điều này là… em bắt đầu để ý đến tôi?"

“Lôi Dận, ông…”

“Em chịu gọi tên tôi?” Đôi mắt sắc bén của Lôi Dận có vẻ cười như không cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Lòng Mạch Khê có chút thảng thốt, hai má lại bất giác hồng lên. Cô trốn tránh ánh mắt hắn. Loại cảm giác này rất kỳ quái, hắn đối với cô không hề khắc nghiệt, ngược lại, như một người đàn ông đối với một người phụ nữ vậy…

“Yên tâm, rượu trang của ông Cather sẽ không có vấn đề gì cả. Giờ này, tôi chỉ muốn nhìn thấy em mặc bộ váy này.” Lôi Dận kéo cô đến trước gương, từ phía sau nắm lấy hai bả vai cô, ánh mắt quyến luyến si mê. Ba năm! Khi hắn nhìn thấy cô thì hắn mới biết rằng mình vẫn chưa buông tay. Cho nên, nếu không quên được thì nhất quyết sẽ không buông tay.

Đối với lời hứa hẹn của hắn, Mạch Khê hoàn toàn tin chứ không nghi ngờ. Có điều, cô không biết, ‘không gặp vấn đề gì cả’ là ý gì. Thấy ánh mắt nóng rực của hắn nhìn mình, trong lúc nhất thời mặt cô nóng lên, cô cụp mắt xuống, mất tự nhiên nói, “Ông, ông không ra, làm sao tôi thay đồ được?”

Lời của cô khiến Lôi Dận cúi đầu cười, ngón tay thon dài bên hông cô lại không chịu yên phận. Hắn hơi nghiêng đầu, đôi môi chạm nhẹ đến tai cô, lại phả ra hơi thở ái muội quen thuộc...

“Bé con, thân thể em, tôi còn quen thuộc hơn em nữa...”

“Ông... đừng có quá đáng...” Từ trong gương, cô nhìn chằm chằm người đàn ông phía sau, đôi mắt hắn thật sự là khó nắm bắt được ý tứ trong đó, có chút hấp dẫn, lại càng nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Bộ dáng này của cô hiển nhiên khiến Lôi Dận nở nụ cười, gương mặt anh tuấn không có chút tức giận. Cánh tay rắn chắc kia lại ôm chặt hơn cô trong ngực, khuôn mặt vùi vào mái tóc cô...

“Thật muốn ở trong này hung hăng mà ‘yêu’ em, đáng tiếc thời gian không cho phép. Yên tâm, tôi sẽ không bắt em làm gì đâu, ít nhất, tôi cũng không cho phép lần đầu tiên của chúng ta sau bao năm xa cách lại vội vàng như vậy…” Tiếng nói trầm thấp mang theo đôi chút cười đùa, còn lại đều có vẻ rất thật lòng. Tâm Mạch Khê lại bắt đầu kinh hãi không thôi…

[1]: Анна Каренина. Là một tiểu thuyết của nhà văn Nga Lev Nikolayevich Tolstoy, được đăng tải nhiều kỳ trên tờ báo Ruskii Vestnik (“Người đưa tin”) từ năm 1873 đến năm 1877 trước khi xuất bản thành ấn phẩm hoàn chỉnh. Đây được xem như là một đỉnh cao của tiểu thuyết lãng mạn, có lấy bối cảnh ở St. Petersburg.

[2]: Пётр Алексеевич Романовы. Có sách viết theo tiếng Anh là Peter I, theo tiếng Pháp là Pierre I. Ông là Sa hoàng của nước Nga cũ và sau đó là Hoàng đế của Đế quốc Nga từ năm 1721, và được xem là một trong những nhà cải cách kiệt xuất nhất nước Nga.

Cung điện được nhắc ở trên có thể là cung điện Mùa hè – Cung điện Peterhof, được khởi công xây dựng theo lệnh của Pyotr Đại đế vào năm 1714, tại thị trấn Peterhof thuộc quận Petrodvortsovy tại kinh đô Sankt-Peterburg.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 7

Dịu Dàng Dưới Tuyết Rơi

Ngoài trời tuyết vẫn rơi nhiều cho đến tối, cả thành phố lúc lên đèn càng thêm phần lãng mạn. Chiếc xe đen dài đang chạy trên hướng đến tiệc rượu. Mạch Khê mặc bộ váy sang trọng ngồi phía sau xe, mái tóc chỉ xõa đơn giản. Chiếc dây chuyền mặt kim cương phát ra tia lấp lánh lộng lẫy, khiến vẻ đẹp của Mạch Khê như rồng điểm thêm mắt. Bộ váy màu tím càng tôn lên làn da trắng nõn của cô. Vì sợ cô bị lạnh, Lôi Dận đã đặc biệt sai người thiết kế một chiếc áo choàng nhung dài, bây giờ thì chiếc áo choàng được để sang một bên, lớp lông trắng mịn như sắc tuyết ngoài trời. Sắc mặt Mạch Khê trong trẻo hệt như ánh trăng sáng, hàng mi cong dài chớp động trước đôi mắt lưu ly, lẳng lặng như một nữ thần bước ra từ cánh đồng oải hương mộng ảo.

Lôi Dận luôn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô thật chặt, cả chặng đường đi cũng không buông ra. Kéo bàn tay nhỏ của cô đặt lên đùi mình, ngón tay thô ráp của hắn như đang thưởng thức bàn tay mảnh khảnh của cô vậy, lại tiện đà mười ngón giao nhau. Tuy rằng cô luôn lẳng lặng, không nói tiếng nào, nhưng bên môi Lôi Dận vẫn hiện lên sự thỏa mãn.

Cho đến khi…

https://thuviensach.vn

Chiếc xe đi qua một cái cây còn phủ đầy tuyết trên lá, bông tuyết như lông vũ trắng, như đóa hoa lê. Dần dần, tuyết đọng ngày càng nhiều, từng đám bay xuống như những quả cầu bông quay quay trong không trung. Giờ khắc nay, Mạch Khê chợt cảm thấy thật diệu kỳ!

Tuy rằng cô đã nhìn thấy tuyết, nhưng cho đến bây giờ chưa từng nhìn thấy bông tuyết lớn như vậy. Mà điều khiến cô kinh ngạc nhất chính là … cô chưa bao giờ nhìn thấy giọt băng tuyết đọng trên lá đẹp đến thế. Giờ khắc này, cô mới rốt cục hiểu được hàm ý của câu "ngân trang tố khỏa" (một câu hay được dùng trong tiếng Trung để miêu tả cảnh trời tuyết, đại ý là tuyết nhiều đến nỗi mọi thứ như được dát bạc).

Mạch Khê nhịn không được liền dán khuôn mặt nhỏ nhắn trên kính xe, khóe môi đáng yêu nhẹ nhàng cong lên. Một bàn tay giơ lên, ngón tay mảnh khảnh chạm vào cửa kính, như thể cô đang được chạm vào lá cây tuyệt đẹp ngoài kia...

Cô không hề biết, nụ cười lúc này của cô như 'u liên tuyệt cốc' (một đóa sen chốn sâu; ý tả sự xinh đẹp thanh khiết) khiến Lôi Dận bên cạnh nhìn đến ngây dại.

Khi nhận ra sự khát vọng trong mắt Mạch Khê thì ánh mắt hắn cũng ấm áp hẳn. Bàn tay to lớn vuốt ve mái tóc mềm mại của Mạch Khê, khóe miệng ý cười tràn đầy cưng chiều, ngay sau đó, hắn lệnh cho tài xế dừng xe lại.

Hai xe vệ sĩ trước, sau cũng dừng theo...

Mạch Khê nghi hoặc quay đầu lại, có vẻ không hiểu hành vi của hắn.

Vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị trong mắt Lôi Dận như tan đi, giờ cũng chỉ lại sự dịu dàng tràn đầy. Hắn buồn cười nhìn sự nghi hoặc của Mạch Khê, "Còn một khoảng thời gian nữa bữa tiệc mới bắt đầu, nếu thích thì xuống xem đi."

https://thuviensach.vn

Trong mắt Mạch Khê hiện lên vẻ kinh ngạc mà cũng vui sướng. Cô không hề nghĩ đến việc hắn lại có thể nhìn thấu tâm tư mình. Cô hưng phấn, vừa muốn mở cửa xe lại bị Lôi Dận nhẹ nhàng giữ lại …

“Nào, em đang mặc mỗi váy thôi đấy.”

Bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt Mạch Khê, “Đừng ham chơi quá.” Rồi hắn khẽ nhếch khóe môi, nhấc chiếc áo choàng nhung mặc vào cho cô, “Cẩn thận cảm lạnh, đi đi.”

Trong lòng Mạch Khê nhộn nhạo, cô thoáng nhìn qua đôi mắt hắn rồi nhanh chóng xuống xe.

Lôi Dận cũng xuống xe, thân mình cao lớn đứng chắn ngay trước cửa, khóe môi khẽ cong lên mang theo vẻ chiều chuộng. Ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chú vào bóng dáng xinh đẹp của Mạch Khê ở cách đó không xa, trong mắt toát ra dịu dàng mà ngay chính hắn cũng không phát hiện ra.

Cách đó không xa, Mạch Khê giẫm từng bước lên nền tuyết trắng xốp. Cô kéo mũ áo choàng xuống, để cho bông tuyết tự nhiên bay xuống đậu trên mái tóc mình. Tấm áo choàng nhung thỉnh thoảng lại để lộ ra làn váy tím nhạt, cùng với nền tuyết trắng hòa làm một. Cô vui sướng chạy về phía tán cây tuyết phủ, thân hình nhỏ nhắn thật giống như bông tuyết phiêu đãng trên không, hoạt bát như một tiểu tinh linh, như bước từ cảnh trong mơ ra.

Phí Dạ cũng xuống xe, đưa cảnh tượng này vào sâu trong đáy mắt. Hắn áp chế sự rung động mãnh liệt trong lòng xuống rồi mới đi tới bên cạnh Lôi Dận …

“Lôi tiên sinh, ngài dường như càng ngày càng chiều chuộng tiểu thư Mạch Khê.”

Hắn nói những lời này là có hàm ý. Kỳ thật, hắn rất sợ Lôi Dận lại dùng phương thức ngày trước để đối xử với Mạch Khê. Dù sao thì cũng đã qua

https://thuviensach.vn

ba năm, Mạch Khê đã trải qua rất nhiều chuyện, đã trưởng thành không ít. Nhưng hắn phát hiện ra, Lôi tiên sinh sau khi gặp lại Mạch Khê thì sự chiều chuộng càng sâu đậm hơn trước. Một người đàn ông thường là như vậy, chiều chuộng càng nhiều thì bá đạo cũng càng nhiều, hắn chỉ sợ là sẽ ngược lại.

Lôi Dận sao lại không nghe ra ý tứ cùng sự lo lắng trong lời nói của Phí Dạ, có điều chỉ thản nhiên cười, trầm thấp nói:

“Sẽ không như cậu nghĩ, cô ấy còn nhỏ, mà trẻ nhỏ là để yêu thương.” Nụ cười thản nhiên kia lại có cả sự cưng chiều.

Phí Dạ không muốn nhắc lại, hắn rõ ràng ý tứ của Lôi tiên sinh...

Cách đó không xa, Mạch Khê vui vẻ bước tới, tò mò vuốt những bông tuyết đọng trên lá cây. Mái tóc màu hung đen nhẹ nhàng bay theo gió, như những dải lụa không ngừng bay múa trong không trung.

Lôi Dận lẳng lặng đứng trong tuyết. Nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh kia, trong lòng hắn lại có một cảm giác hạnh phúc khó hiểu. Tuyết rơi ngày càng nhiều, chẳng thua gì màn sương mù giăng phủ chung quanh. Mạch Khê vẫn đứng trong tuyết, tiếng cười vang lên không dứt, như một khúc thải liên, lại như thanh âm thiên nhiên trong trẻo. Cô quay vòng tròn, đôi mắt long lanh như có gợn nắng khẽ chuyển, đẹp không sao tả xiết.

Một cảnh tượng như thế này khiến Lôi Dận thực rung động, cứ ngỡ như đã qua cả thế kỉ mà ánh mắt hắn vẫn dõi theo bóng hình xinh đẹp của cô. Không chỉ có Lôi Dận! Bộ dáng xinh đẹp, mộng ảo của Mạch Khê khiến những chiếc xe đi đường, dù là không nhiều lắm cũng phải giảm tốc độ. Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh một cô gái nhỏ xinh đẹp đến như thế đùa nghịch dưới trời tuyết dày là đã đủ kinh ngạc rồi!

Mạch Khê đang vui đùa, lại thấy người nhìn ngắm càng nhiều. Trong giọt băng trong suốt trên lá cây là hình ảnh phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn

https://thuviensach.vn

đang dần đỏ bừng lên của cô. Đôi mắt Mạch Khê lại vô thức mà tìm kiếm bóng dáng quen thuộc. Trong nháy mắt, tất cả dường như là đã được sắp xếp ổn thỏa rồi...

Cách đó không xa, Lôi Dận lẳng lặng đứng yên, hắn mặc chiếc ba-đờ-xuy màu nâu nhạt. Loại im lặng như vậy cùng bầu không khí xung quanh có phần bất đồng. Hắn như là sự hội tụ của mọi điều tốt đẹp, xung quanh hắn là khung cảnh ồn ào, náo nhiệt, còn hắn chỉ đứng yên bất động, thu hết hình ảnh xinh đẹp kia vào đáy mắt.

Hắn chỉ chăm chú nhìn như vậy, cho đến lúc này rốt cục cũng khẽ cong khóe môi, bước nhanh đến, không nói lời nào đã cởi áo ba-đờ-xuy trên người xuống, trực tiếp choàng lên người Mạch Khê, rồi ôm cô vào ngực. Trong nháy mắt, cái lạnh giá của mùa đông không còn thấy nữa, mà vây quanh cô, chỉ còn lại hơi thở nam tính cùng sự ấm áp của hắn...

“Còn ham chơi nữa sẽ cảm lạnh đấy, lên xe đi.” Hắn luôn luôn chỉ dùng cách nói có vẻ rất thản nhiên, như là ra lệnh, lại như là hỏi ý kiến của cô. Giọng nói ấy không cao không thấp, nhưng lại thể hiện rõ sự kiên định, như thể chỉ cần có hắn, mọi thứ sẽ yên ổn.

Mạch Khê nhẹ nhàng gật đầu. Có điều, lúc lại mải vui quá nên cô chạy cách xe khá xa. Đang nghĩ đến đó, Lôi Dận đột nhiên bế ngang cô lên, bước những bước trầm ổn về phía xe, không chút kiêng dè những ánh mắt xung quanh.

Cô có chút ngượng ngùng, vùi mặt chôn trong lồng ngực hắn. Cũng bởi thế mà cô nghe được tiếng cười khi hắn cúi đầu xuống, sâu trong đáy lòng liền rung động tựa như đóa hoa nở rộ...

Người đàn ông này, dường như, càng ngày cô càng không hiểu...

Tại dạ tiệc, đủ thứ sắc màu, muôn hương muôn vẻ, nơi đâu cũng nhìn thấy sự xa hoa, sang trọng.

https://thuviensach.vn

Bởi vì Mạch Khê nhận làm bạn gái Lôi Dận đến tham dự nên ngay khi xuất hiện đã gây chú ý. Người tham gia bữa tiệc này đều là những thành phần giàu sang phú quý, có những doanh nhân trong giới thượng lưu, cũng có những vị quan chức lớn của chính phủ. Tham dự dạ tiệc lần này, Lôi Dận mang tư cách một nhà đầu tư lớn nhất nên đương nhiên đã trở thành tiêu điểm chú ý.

Mạch Khê phải chật vật lắm mới trốn được đến một góc yên tĩnh. Nói thật, cô cũng không thích nơi này cho lắm. Cái vòng luẩn quẩn này so với làng giải trí cũng chẳng khác gì nhau, vĩnh viễn chỉ có sự hào nhoáng bên ngoài, còn bên trong thì thực sự thối rữa. Nhìn mấy kẻ nịnh bợ bên cạnh Lôi Dận, cô thật khâm phục hắn khi có thể thư thái mà ứng đối; đổi lại là cô, chắc đã sớm ghê tởm đến ói ra.

Lấy một ly rượu champagne, màu rượu trong khiến tâm tình cô có chút thoải mái. Cô nhấp một ngụm rượu, hơi rượu lạnh mang theo vị ngọt ngào lan đến cổ họng. Cô lại nhìn về phía Lôi Dận không xa …

Đó là bóng lưng cao lớn vô cùng, dáng người hoàn mỹ. Trang phục thực tinh xảo mà tỉ mỉ khiến cho cả người hắn toát lên khí chất quý tộc. Thân mình cao lớn, tao nhã của hắn đứng trong đám người cứ như thể hạc trong bầy gà, thật nổi bật, phi phàm, mỗi cử chỉ giơ tay nhấc chân đều mang theo sự ổn trọng, uy quyền. Ngay cả cách khi hắn đứng im lặng nghe người ta nói thôi cũng lộ ra vẻ mị lực vô cùng... Ba năm, khuôn mặt anh tuấn của hắn không vì thời gian mà mất đi vẻ bất phàm, ngược lại, còn có sự từng trải cũng như mị lực đặc biệt, cứ tự nhiên mà toát ra.

Mạch Khê trong nháy mắt có chút choáng váng. Có lẽ là vì chính mình chưa bao giờ can dự đến chuyện của hắn, có lẽ là do năm tháng đã làm thay đổi quá nhiều chuyện, cũng có lẽ là... khi nhìn thấy hắn, cô cảm thấy có chút gì đó không giống so với ba năm trước...

https://thuviensach.vn

Nhìn người đàn ông cách đó không xa đang thong dong nâng ly rượu, Mạch Khê không tin được đó là người đã thấp giọng bên tai cô nói … Khê nhi, tôi rất nhớ em…

Lời nói sâu sắc như vậy, tình cảm như vậy, lại có thể từ miệng một doanh nhân dày dạng trên thương trường kia sao? Nhìn cả cây âu phục phẳng phiu của hắn, mà đối diện là những kẻ nịnh nọt, lấy lòng, Mạch Khê trong lúc nhất thời không thể phân rõ được.

Lúc này, Lôi Dận nhìn qua quá cao vời, mà trong quá khứ lại nói những lời chân tình như vậy... Nghĩ đi nghĩ lại, hai má Mạch Khê như dính lửa, nóng ran. Cô vội vàng che lại khuôn mặt nhỏ nhắn. Trời ạ! Thật sự là quá nóng! Phát sốt rồi, nhất định là phát sốt, cô tình nguyện bị như vậy nha!

Dường như là có thần giao cách cảm, trong lúc ánh mắt cô đang di động thì cặp mắt Lôi Dận cũng quét một vòng, chạm ngay vào ánh mắt cô. Hai ánh mắt chạm nhau như là xuyên qua không trung, qua đám người ồn ã, dường như chỉ còn lại hai người. Cô nhìn thấy khóe môi cương nghị của hắn khẽ cong lên như có như không một ý cười...

Đôi mắt long lanh theo bản năng tránh đi, không muốn bóng dáng ấy lại vây lấy tâm trí mình, khiến lòng mình kinh hoàng nữa. Mà Lôi Dận cách đó không xa cũng không đi đến phía cô, không nhìn cô, chỉ thong dong, lịch thiệp hàn huyên cùng một vị khách quan trọng, mỗi cử chỉ đều vô cùng tao nhã. Dường như, năm tháng thăng trầm đã tôi luyện thêm một phần khí chất cho hắn.

Nhấp ngụm rượu nồng thơm bên môi, Mạch Khê không khó để nhìn ra ánh mắt ghen tỵ của những người phụ nữ quanh mình. Lôi Dận đúng thật là rất quyến rũ, lại như một vật báu phát sáng lấp lánh thu hút sự chú ý, nhất là từ phụ nữ! Những người phụ nữ này có khi rất nhiệt tình mà ở bên cạnh hắn, cũng không bởi sự lạnh lùng của hắn dọa đến.

https://thuviensach.vn

Ba năm nay, bên cạnh hắn hắn là không thiếu phụ nữ. Ít nhất đều là loại chủ động, nhiệt tình như thế này...

Nghĩ đến đây, cõi lòng đang rung động chợt nổi lên nỗi đau đớn vô cùng. Hắn là một người đàn ông thành công, làm sao có thể chịu được cảnh giường không tịch mịch suốt ba năm! Cho dù hắn nghĩ vậy thì phụ nữ xung quanh hắn cũng sẽ khiến cho hắn phải chú ý đến. Tối thiểu, bên cạnh hắn vẫn còn một Bạc Cơ...

Hơi thở cô cũng đột nhiên đau đớn theo, ánh mắt vốn dịu dàng cũng nhuốm thêm đôi phần tức giận. Chỉ có ly rượu champagne trong tay mới có thể làm dịu đi nỗi bi thương khó hiểu trong lòng, vì thế, cô uống hết một ly, lại một ly. Cô không nên như vậy, ít nhất không nên để ý đến sự tồn tại của những người phụ nữ xung quanh hắn, cũng không nên để tâm đến tình cảm dịu dàng của hắn. Bởi cô không biết, loại dịu dàng này là chỉ đối với cô, hay là những người phụ nữ khác cũng được hưởng!

Cô không hề biết rằng, loại phản cảm, khó chịu đến tận cùng này lại có tên gọi là … ghen!

Cô càng quên rằng, rượu có cồn, rượu champagne tuy rằng nồng độ cồn thấp, nhưng vẫn là … rượu!

Tửu lượng Mạch Khê vốn không cao nên chỉ mấy ly là đã ngà ngà say, cảm giác mơ hồ ngày càng nghiêm trọng. Cô lắc lắc đầu, muốn đến toilet rửa mặt cho tỉnh một chút. Bước đi của cô có chút lảo đảo, đôi mắt mê ly mông lung, cô dường như không phân rõ phương hướng cho lắm, lại dường như... đánh giá quá cao tửu lượng của chính mình.

Trong lúc nghiêng ngả, lảo đảo, giây tiếp theo cô liền đập đầu vào một vòng ôm cứng rắn...

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Một bàn tay lớn đỡ lấy eo cô, giọng nói có chút trầm thấp, lại có vẻ đắc ý.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngẩng đầu. Trong lúc hốt hoảng, một gương mặt xa lạ hiện ra. Là người đàn ông Nga thuộc hàng tiêu chuẩn, đôi mắt thâm trầm nhìn qua có vẻ rất đẹp, lại khiến cô nhớ đến cặp mắt xanh lục quen thuộc kia.

“Anh... là ai?” Trước mắt cô có đến mấy bóng hình đan vào nhau.

“Tiểu thư cô say rồi…” Người đàn ông cười nhẹ, nói năng có vẻ tùy tiện. Tuy rằng mới đầu gã còn kiêng dè vì cô là người đến cùng Lôi Dận, nhưng nhìn thấy bộ dáng uống rượu giải sầu ở đây của cô gái đầy sức hút này, gã vẫn không nhịn nổi mà bước tới. Gã luôn khó cự tuyệt được những người phụ nữ xinh đẹp, và hơn thế nữa, cô lại có vẻ thanh thuần như con nai trong chốn rừng rậm, ngũ quan xinh đẹp như mây như nước.

“Trên tầng, phòng rất thoải mái. Để tôi đưa cô lên…” Gã nói nhỏ bên tai cô, cố ý mê hoặc cô.

Mạch Khê còn chưa có phản ứng lại thì cả thân mình như bị một sức mạnh lớn kéo lấy, ngay sau đó, cô nghe được tiếng nói trầm thấp đầy từ tình vang lên trên đầu. Tiếng nói này, cũng là tiếng nói mà cô rất quen thuộc.

“Vaglieri, bạn gái tôi không uống được rượu. Đêm nay cô ấy uống hơi nhiều, cứ quấy rầy như vậy, thật là có lỗi!” Tuy là nói như vậy, nhưng lại mang theo đầy hàn ý.

Trong đầu Mạch Khê thật hỗn độn. Bạn gái? Bạn gái cái gì? Ngay cả chuyện chính thức yêu đương cô còn không có, sao lại trở thành bạn gái người ta? Kỳ quái...

Vaglieri đối với Lôi Dận luôn có phần dè chừng, lần này thấy vẻ mặt hắn toàn lãnh ý, thậm chí đôi mắt cũng một vẻ lạnh như băng thì mới ý thức được có chút bất ổn. Hắn cười cười, nói: “Bạn gái? Hình như cho đến bây giờ tôi chưa từng thấy Lôi tiên sinh gọi một người phụ nữ nào là bạn

https://thuviensach.vn

gái? Đừng hiểu lầm, tôi nghĩ cô ấy cũng chỉ như một trong số những người phụ nữ bên cạnh anh, chỉ chơi đùa mà thôi…”

“Những người phụ nữ khác thì đều có thể, chỉ duy nhất cô ấy … không được!” Đôi mắt Lôi Dận rét lạnh hơn, vẻ nguy hiểm cũng theo đó tràn ra. Nói xong câu đó, hắn ôm lấy Mạch Khê rời khỏi đại sảnh của bữa tiệc, bỏ lại Vaglieri đang trợn mắt há mồm.

Sau khi say rượu, Mạch Khê trực tiếp bị ôm về khách sạn. Lôi Dận cho đến bây giờ cũng chưa bao giờ nghĩ mình phải tự tay xử lý một cô nhóc say rượu như thế này đây!

Cô hiển nhiên không có chút phối hợp nào, thậm chí còn phiền lòng đẩy hắn ra, tự mình thất tha thất thểu đi vào trong phòng. Vừa vào đến nơi, cô liền nằm vật luôn ra đầu chiếc giường thoải mái rộng lớn, nơi còn vương lại đầy mùi hương của hắn…

“Khê nhi, uống nước đi.” Lôi Dận buồn cười nhìn bộ dáng dù say rượu nhưng vẫn bướng bỉnh của cô. Nhóc con này, nếu giờ không giải rượu thì ngày mai đảm bảo là mai đầu sẽ đau như búa bổ cho mà xem.

Hắn nhẹ nhàng cô ôm vào lòng…

Ai ngờ …

“Anh…là ai?” Mạch Khê ngẩng đầu, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mấp máy, đôi mắt mê ly nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt, như xa lạ, lại như rất quen thuộc. Người này hắn là cô phải biết mới đúng. Có điều, cô cho tới bây giờ mới nhìn thấy nét dịu dàng như vầy trong mắt hắn nha.

Lôi Dận nao nao, bên môi thoáng gợn lên ý cười, lại không trả lời gì cả.

“Nha đầu này say thật rồi…”

https://thuviensach.vn

“Ha ha…” Mạch Khê lại cười khẽ, nụ cười trông rất đẹp. Đương nhiên cô cũng không dự đoán được câu trả lời của hắn. Bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt khuôn mặt anh tuấn của hắn. Cô đang say nên thần trí có chút hỗn loạn, nét kiều diễm trời sinh dưới tác dụng của cồn càng thêm đẹp, tạo nên mị lực trí mạng…

“Bộ dạng anh sao lại đẹp trai như vậy nha?”

“Khê nhi, mê hoặc người ta là phạm tội!” Lôi Dận thở dài một hơi sâu, ôm lấy cô thật chặt vào lồng ngực. Sau bao ngày tháng xa cách nhớ nhung, vận mệnh rốt cục cũng cho họ lần thứ hai gặp lại nhau, sao hắn có thể buông tay cho được!

“Ừm…” Mạch Khê chỉ cảm thấy rất hỗn loạn, cánh môi anh đào để thoát một tiếng kêu nhỏ. Dung mạo phi phàm kia khiến cô mê man, như vừa cảm thấy thật quen thuộc, vừa thật quyến luyến, lại thật…hận!

Cô mở đôi mắt mê man ra nhìn khuôn mặt thâm tình kia.

“Đi uống rượu với tôi đi…” Lắc lắc đầu vứt bỏ cảm giác kỳ quái kia, cô phất phất tay, miệng hét lên theo giọng điệu khó hiểu.

Lôi Dận dở khóc dở cười…Khê nhi của hắn vẫn đúng là một tiểu quỷ đáng yêu!

Nhìn thấy người con gái kiều mỵ nép trong ngực, khuôn mặt tinh tế cùng đôi mắt long lanh khép hờ, đôi môi đỏ mọng hơi mở ra. Cổ váy cô mặc hơi rộng, cơ thể đầy đặn quyến rũ có thể nhìn thấy rõ ràng. Làn da trắng nõn như ngọc không tì vết có thể so với bông tuyết ngoài kia khiến cả người cô tản ra thứ mị lực chết người!

Vừa nghĩ tới bộ dáng này của cô dừng trong mắt người đàn ông khác, hắn bỗng dưng nổi lên lòng ghen tỵ. Nếu không phải vì Khê nhi say rượu không tiện ở lại lâu, thì hắn thế nào cũng phải lấy hai mắt Vaglieri!

https://thuviensach.vn

“Về sau không cho phép lại uống rượu như vậy nữa!” Lôi Dận có chút hờn trách mà nhíu nhanh đôi mày rậm lại, bắt lấy bàn tay nghịch ngợm của cô, nhìn đôi mắt cô đến ngây dại.

“Không thích đâu…Nhiều phụ nữ theo anh như vậy…anh cũng không thể uống rượu với tôi!” Sau khi say rượu, cô có dáng vẻ bướng bỉnh rất đáng yêu, chu miệng lên la hét.

Hắn có chút giật mình, lại lập tức tỏ vẻ bất đắc dĩ. Nhiều phụ nữ như vậy ư? Hắn quyết định giúp cô tỉnh rượu trước đã, nếu cứ để cô nhóc này tùy ý náo loạn, ngày mai nhất định sẽ kêu oai oái vì đau đầu.

Lấy cốc nước lại, hắn uống một ngụm lớn rồi cúi đầu áp lên cánh môi đỏ au, đưa nước vào miệng cô. Nhưng, hắn đánh giá quá thấp khát vọng của chính mình đối với cô. Ngay lúc hai đôi môi chạm nhau, hắn liền thấy luyến tiếc mà quên rời ra.

Môi của cô thoảng mùi hương ngào ngạt khiến hắn khó lòng kìm nổi. Hắn quấn lấy cái lưỡi không phòng bị kia, nhẹ nhàng dây dưa, còn cảm nhận được vị cồn lẫn trong hơi thở thơm tho khiến kẻ khác phải say mê.

“Ưm…” Trong lúc mê man Mạch Khê không hề chống cự, chỉ nức nở một tiếng rồi cánh tay phấn hồng tự động quàng lên cổ hắn.

Sau một hồi lâu, Lôi Dận rốt cục cũng khắc chế được mình, lưu luyến rời đôi môi mê người kia. Lúc này hắn mới phát hiện ra, cô như bị một chú bạch tuộc quấn chặt lấy hắn, khiến hai thân thể áp sát vào nhau.

“Khê nhi…” Thân thể mềm mại, lả lướt như không xương dán trên người Lôi Dận. Cánh môi đỏ mọng ướt át khiến dục hỏa dưới bụng hắn như bùng lên, giọng nói trầm thấp lộ rõ sự áp lực, kìm nén.

“Đừng có quyến rũ anh, nếu không ngay bây giờ sẽ muốn em…”

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, Mạch Khê hoàn toàn không hề ý thức được nguy hiểm, chỉ theo bản năng mà dính càng chặt vào người đàn ông hơn.

Khi say rượu, cô mang một vẻ quyến rũ khác thường, yêu mị cười, rồi bỗng ngẩng đầu lên, nghịch ngợm lên lên yết hầu đang lên xuống của hắn, đầu lưỡi khẽ liếm…

Lôi Dận hừ nhẹ một tiếng, hơi thở dốc càng nặng nề hơn. Cô chưa bao giờ khiêu khích yêu mị như thế khiến một tia lý trí cuối cùng của hắn cũng muốn bay đi. Một tay hắn ôm chặt eo cô, đôi môi mỏng khóa chặt lại cánh môi anh đào, tay còn lại tìm chiếc điều khiển hạ rèm cửa xuống.

Nụ hôn này mãnh liệt đến kỳ lạ, cũng bá đạo giống như tính cách của hắn. Bàn tay to khẽ đỡ lấy gáy cô khiến cô càng gần sát hắn hơn. Hắn hung hăng hôn đôi môi như cánh hoa nở rộ, đầu lưỡi linh hoạt trơn ướt, tham lam hút lấy hết những mật ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn này.

Thời gian như ngừng lại, hắn dường như hận không thể cứ ôm cô như vậy, hôn cô cho đến khi cả thế giới hủy diệt, đem tất cả nỗi tương tư trong ba năm qua như nước mà xả ra!

“Ư…” Nụ hôn dài mãnh liệt khiến Mạch Khê hết hơi, gần như không thể thở nổi, nhịn không được nức nở vài tiếng kháng nghị, bàn tay mềm vô lực mà đánh hắn.

“Bé con, đây là em tự tìm lấy, đừng hòng chạy trốn…” Hơi rời khỏi đôi môi cô, Lôi Dận nhìn thấy đôi mắt mông lung kia, gần như hồ nước long lanh, đầy ý loạn tình mê.

Mạch Khê không tiếp tục chống cự, chỉ thở hổn hển, mở to đôi mắt xinh đẹp có chút si mê mà nhìn người đàn ông phía trên.

Hắn cười cưng chiều, đôi môi khẽ đậu trên gò má đỏ bừng, lại một đường trượt đến cần cổ trắng nõn, bàn tay dễ dàng mà kéo bộ váy đang bọc

https://thuviensach.vn

lấy dáng người cô xuống...

Hai bầu ngực tròn đầy được bó trong chiếc áo lót ren. Lôi Dận không kìm nổi mà hôn lên khuôn ngực trắng khiến huyết mạch người ta phun trào, hai tay sờ soạng phía sau cô tháo bỏ đai áo lót, ngay sau đó, hai bầu ngực lộ ra, trong bầu không khí ấm áp có hơi run rẩy.

Mạch Khê mê loạn thở hổn hển. Cảnh tượng trước mắt như mộng lại như thực. Người đàn ông này…là Lôi Dận sao?

Dáng vẻ của cô hoàn toàn mê hoặc người đàn ông. Đôi mắt hắn càng thêm ám trầm, hắn khẩn trương ngậm lấy một bên ngực khẽ cắn mút, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, dụ dỗ nụ hoa nở rộ thành đóa hồng mai xinh đẹp.

“A…” Kỹ xảo của người đàn ông khiến cô thở mạnh một tiếng, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cái đầu cuồng dã trước ngực, ngón tay lại đan vào mái tóc đen dày.

Ngón tay thon dài của Lôi Dận vuốt ve làn da tuyết trắng, cảm thụ mỗi tấc da thịt ấm áp, tinh tế, mềm mại như tơ lụa.

“Ha ha…Đừng…” Sự âu yếm như gần như xa của hắn tựa như một sợi bông mềm, có chút ma lực khiến Mạch Khê không nhịn được mà bật cười khanh khách, thân mình cũng đột nhiên xoay lại.

“Đã quá muộn rồi, anh muốn cứ như vậy mà ‘yêu’ em…” Đôi mắt Lôi Dận sầm lại trước nụ cười mê hoặc của Mạch Khê. Hắn có dục vọng nguyên thủy nhất nhưng cũng là mãnh liệt nhất của một người đàn ông. Đôi môi hắn trượt tới cái bụng bằng phẳng của cô, đầu lưỡi khẽ liếm cùng với sự chuyển động của bàn tay. Hắn nhẹ nhàng mơn trớn thân mình mềm mại uyển chuyển như rắn nước, khơi gợi lên dục vọng trong cô...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 8

Tuyết Rơi, Gần Tình Tình Lại

"Ưm…A…Đừng…" Mạch Khê khó nhịn ngọ nguậy thân mình, cố gắng tránh né đi sự tấn công của hắn, lại để thoát một tiếng rên mất hồn hơn ban nãy.

Lôi Dận cười nhẹ, nụ cười kia dịu dàng như nước chảy, ánh mắt lại hiện lên khát vọng mãnh liệt. Bờ eo của Khê nhi luôn luôn nhạy cảm như vậy. Mà hắn, thậm chí còn quen thuộc thân thể cô hơn cô nữa.

Hắn khẽ liếm trêu đùa nơi mẫn cảm của cô khiến người con gái không chịu được mà rên rỉ nhiều hơn. Thân mình kia như muốn trốn tránh đi lại như có chút chờ mong. Bàn tay hắn lặng lẽ cởi ra quần lót của cô, ném một đường cong duyên dáng xuống tấm thảm dày.

Mạch Khê nức nở như một con vật nhỏ xinh, thân thể mềm mại hơi cuộn tròn lại, đôi môi tràn ra những tiếng kêu kinh hãi. Vừa cảm nhận được bàn tay to của người đàn ông thuần thục luồn đến giữa hai chân, thân thể mềm mại run lên, cô theo bản năng khép hai chân lại.

"Khê nhi…Đừng xấu hổ, mở chân ra…" Giọng nói của Lôi Dận thật trầm thấp, như hương rượu được niêm phong trong kho rượu hàng ngàn năm dài, mang theo sự quyến rũ, mê hoặc. Thế nhưng, chính sự khàn khàn,

https://thuviensach.vn

trầm khàn của giọng nói ấy đã bán đứng hắn. Không khó để nhìn ra người đẹp kiều mỵ trong lòng đã khiến hắn điên cuồng…

Hắn đương nhiên sẽ không cho cô cơ hội trốn tránh. Sau ba năm, trong nháy mắt nhìn thấy cô, hắn mới biết chính mình nhớ cô đến nhường nào! Hắn muốn cô! Muốn cô đến điên cuồng!

Bàn tay to lớn nhanh chóng len vào phần đùi non của Mạch Khê, dễ dàng tách hai chân cô ra, lại nhân cơ hội chiếm đoạt không gian giữa đó, khiến cô rốt cục cũng không thể kháng cự được nữa.

“A…” Đột nhiên bị một ngón tay dài xâm nhập khiến thân thể mềm mại của Mạch Khê run lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn mê man đúng như người đang say, vô lực mà ngửa lên. Theo từng động tác của người đàn ông, cô bị kích thích đến khó chịu, đôi môi đỏ mọng để thoát ra một chuỗi tiếng rên rỉ mất hồn.

“Bé con, so với ba năm trước, em càng khiến đàn ông điên cuồng.” Đôi mắt xanh lục tràn ngập vẻ cưng chiều. Hắn thấp giọng trêu đùa, trong giọng nói lại đầy vẻ mê loạn, “So với trước kia càng mẫn cảm hơn, có điều…khít chặt như vậy, sao có thể chấp nhận anh?” Nói xong, động tác của hắn càng ác ý hơn.

Mạch Khê thở mạnh một tiếng. Sự thân mật không một chút ngăn trở này khiến cô sinh ra những phản ứng mãnh liệt. Cảm giác kỳ dị như ma mị, lại như ngọn lửa thiêu đốt cô. Cô hơi ngửa đầu, kêu lên một tiếng làm nũng…

“Không…”

Tấm trải giường dưới hạ thân thực sự đã ướt át một khoảng lớn. Tuy rằng cô đã từng trải qua chuyện giường chiếu, nhưng cuộc sống ba năm qua lại đưa cô trở về thành một trang giấy trắng, làm sao cô có thể chống đỡ nổi sự khiêu khích như vậy. Khoái cảm đến tê dại từng đợt dâng lên giữa hai

https://thuviensach.vn

chân, hội tụ thành một con sóng mãnh liệt khiến cô không kiềm chế được mà chìm sâu trong đó, chỉ có thể mê loạn kêu lên những tiếng ám muội….

“Tôi…chịu không nổi…ư…” Mạch Khê không khỏi thét chói tai, thân thể mềm mại không tự chủ được mà tiếp tục ngọ nguậy. Bàn tay nhỏ bé tóm lấy tay hắn, cô nhìn hắn với ánh mắt mê man như đang cầu xin…

Người đẹp trong lòng khiến hắn thực điên cuồng. Tuy rằng cô không còn là cô gái còn trinh nữa, nhưng qua ba năm không yêu đương gì, cô tự nhiên lại trở về như một cô gái thuần khiết. Dục vọng dâng lên khiến nửa mình dưới hắn trướng đau. Chỉ có điều, cô còn chưa chuẩn bị tốt để đón nhận hắn nên hắn chỉ có thể buộc mình nhịn xuống…Tuy rằng, dục vọng của hắn không ngừng kêu gào muốn hắn như dã thú mà xông lên…Tuy rằng, hắn đã thực sự thanh tâm quả dục ba năm nay!

Ba năm qua, hắn rất khó tưởng tượng mình có thể như một hòa thượng, lại giả như giống Liễu Hạ Huệ. Đối mặt với bao nhiêu phụ nữ chủ động nhưng hắn không hề nổi hứng thú. Mỗi khi có người phụ nữ nằm dưới hắn, trước mắt hắn luôn hiện ra khuôn mặt vui giận thất thường của Mạch Khê. Thậm chí với một Bạc Cơ ‘phong tình vạn chủng’, hắn cũng chỉ thỉnh thoảng đến chỗ cô ngồi một chút, ngắm dung mạo cô chốc lát rồi rời đi…

Hắn nghĩ mình đã biến thành phế nhân!

Chỉ là không hề ngờ, ba năm sau, khi lần đầu tiên gặp lại Mạch Khê, hắn đã điên cuồng muốn có được cô, giữ lấy cô! Dường như tình cảm đã lâu nay được dịp bùng cháy, nó tự động đến, không thể điều khiển, cũng không thể vãn hồi được!

Có điều, hắn muốn cho người con gái trong lòng một chút thời gian để thích ứng. Cô nhỏ như vậy, mẫn cảm như vậy, hắn sợ sẽ làm đau cô…Lần đầu tiên trong đời, hắn quan tâm săn sóc cho một người phụ nữ lúc trên giường!

https://thuviensach.vn

“Khê nhi…” Hắn dịu dàng nói nhỏ bên tai cô. “Khu vườn bí ẩn” không hề che đậy hiện ra trước mặt hắn, như dụ dỗ, gọi mời, khiến kẻ khác phải mê muội…“Đẹp quá!”

Tiếng nói trầm khàn theo đôi môi một đường đi xuống, hắn gần như cúi đầu, tôn thờ mà hôn lên cánh hoa kia… (Jins: @. @ // FY: *há mồm thở*).

“A…Đừng…như vậy…” Giờ khắc này, bởi xấu hổ mà cả người cô như nhuốm một màu hồng nhạt. Bàn tay mềm mại không dám tin mà che đi khuôn mặt nhỏ nhắn, tiếng rên rỉ yếu ớt cũng theo khe ngón tay mà tràn ra.

Khoái cảm tê dại càng thêm đậm khiến cô cảm giác trong cơ thể mình như có một ham muốn đã ngủ đông giờ thức giấc. Chính cái cảm giác không thể lý giải được này lại khiến người ta sợ hãi.

“Bé con, em sẽ thích…” Đôi mắt Lôi Dận tối sầm đến tận cùng, những tia máu đỏ tươi xuất hiện cùng với dục vọng không lối thoát trong mắt hắn. Bên môi hắn lại gợn lên độ cong mị hoặc, tiếp tục công việc đang dang dở, lại ác ý dùng răng nanh khẽ cắn khiến cho người con gái dưới thân run rẩy kịch liệt.

“Ô…a…Lôi, Lôi Dận…” Động tác bất thình lình khiến bàn tay Mạch Khê túm chặt lấy tấm ga trải giường, thừa nhận lấy khoái cảm trên đỉnh dục vọng, đôi môi đỏ mọng cũng bởi thế mà gọi lên cái tên quen thuộc đã từng cất tận sâu trong đáy lòng.

Giọng nói truyền vào tai khiến hắn chấn động…

“Khê nhi…” Hắn hơi buông lỏng thân mình mềm mại kia ra, nhìn khuôn mặt bị ngọn lửa của đam mê làm cho đỏ bừng lên, ánh mắt hắn hiện lên sự vui sướng tột cùng. Hắn thâm tình nhìn cô, rất lâu…

Mạch Khê kêu lên những tiếng nức nở, trên trán đã vã đầy mồ hôi. Thật dễ dàng để thấy được cô vừa trải qua cơn “cuồng phong” mãnh liệt đến

https://thuviensach.vn

mức nào. Mê đắm nhìn đôi mắt xanh lục âm trầm kia, đôi môi anh đào khẽ mở ra. Cô nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong đôi mắt hắn, rất rõ ràng…

“Khê nhi... gọi tên anh!” Nụ hôn của hắn thật dịu dàng, không hề nhuốm chút mùi vị dục vọng. Hắn chỉ nhẹ tách hai cánh môi anh đào ra, như muốn truyền tất cả tình yêu vô hạn vào...

Đôi mắt kia, lại mang theo nỗi khắc khoải chờ mong!

Cảm nhận được tình cảm khác thường của hắn, đáy lòng cô không khỏi ấm áp, kìm lòng không được mà buông lơi cả thể xác lẫn tinh thần để đón nhận hắn. Đôi môi hé mở, cô cẩn thận kêu lên một tiếng…

“Lôi... Dận...”

Một nụ hôn sâu dừng trên trán cô, tiếng nói trầm thấp lại một lần nữa mang theo nỗi khát vọng…

“Khê nhi, một chữ ‘Dận’ này, về sau chỉ dành cho em gọi...”

Mùi hương thơm ngát của cô thấm sâu trong mũi hắn, trong lúc say mê, hắn lại thầm thì nói như ra lệnh, “Khê nhi, gọi tên anh!” Nói xong, hắn tựa trán lên vầng trán cô, “Anh muốn em đêm nay cam tâm tình nguyện cho anh…”

Người đàn ông cúi đầu, cùng với lời nói trực tiếp khiến cho Mạch Khê kinh hoàng không thôi. Cô nhìn hắn, trong lúc nhất thời không phân rõ được đây là cảnh trong mơ hay chính là sự thực. Ban đêm thường lắm điều ám muội, tại nơi này – một thành phố xa lạ, nằm dưới một thân hình quen thuộc lại khiến cô rơi nước mắt.

Ánh mắt người đàn ông quá mức chân thành, lại thâm thúy khiến cô mơ hồ cảm giác được…sự thâm tình của hắn, trái tim hắn, cũng sẽ xúc động

https://thuviensach.vn

như cô!

Say…Thật sự là say! Thì ra rượu thật sự là thứ tốt… nó có thể đem tất cả đều trở nên tốt đẹp. Cũng như cô chẳng hạn, cứ như vậy mà cam tâm tình nguyện làm theo yêu cầu của hắn, nhẹ nhàng gọi ra cái tên ẩn sâu dưới đáy lòng từ rất lâu rồi…

“Dận…” Đôi mắt đẹp của cô lộ ra nét triền miên vô tận cùng vẻ đáng yêu, bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy cánh tay tráng kiện của hắn. Cơ thể rắn chắc cùng làn da màu đồng khiến cô gần như không cưỡng lại được…

Người con gái đẹp mê hồn trong lòng, cùng đôi mắt mơ hồ khiến hắn rốt cục không nhịn được nữa. Nhất là, cô chưa bao giờ gọi hắn như vậy khiến đợt sóng ngầm trong lòng nổi dậy. Hắn cởi bỏ quần áo, phóng thích cự long đã sớm căng cứng, quỳ giữa hai chân cô rồi thẳng lưng một cái, dục vọng nóng bỏng xâm nhập vào nhưng chưa hề tiếp tục...

“A…” Mạch Khê nhíu mày kêu lên một tiếng. Tuy rằng đây không phải lần đầu nhưng cơ thể vẫn co thắt khá nhanh, cả thân thể chịu kích thích mà ôm chặt lấy hắn.

“Khê nhi…” Sự ấm áp cùng cơn co thắt nhanh trong thân thể của cô khiến Lôi Dận hít sâu một hơi, không khỏi gầm nhẹ. Xúc cảm khác thường kích phát hắn thiếu chút nữa không khống chế nổi mà điên cuồng ra vào. Nhưng thấy vẻ mặt đau đớn của cô, trong ngực hắn lại lan ra nỗi thương tiếc. Hắn cúi đầu, thả những nụ hôn nhỏ vụn lên khuôn mặt cô, thắt lưng cũng bắt đầu chậm rãi chuyển động.

“Ư…a…xấu xa…đau quá…” Không thể ngăn cản được hắn, cô chỉ có thể lẩm bẩm oán hận, dùng ngón tay ngọc ngà siết chặt bờ vai hắn như để trả đũa.

Đau đớn chỉ thoáng qua trong chốc lát, rất nhanh sau đó cô đã bị cơn mê loạn dẫn đến lối đi nào đó.

https://thuviensach.vn

Dần dần, cô hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi môi đỏ mọng để thoát những tiếng rên rỉ kiều mị. Bàn tay níu chặt lấy bả vai hắn không biết từ lúc nào đã buông lỏng, thậm chí, bởi động tác của hắn càng ngày càng cuồng dã mà hai cánh tay đã buông thõng xuống…

Lôi Dận nhìn người con gái đang thở hổn hển dưới thân. Tuy rằng chia lìa ba năm, nhưng đôi mắt, cái mũi tinh tế này vẫn mang vẻ đẹp động lòng người, nét kiều mỵ khiến kẻ khác phải si mê, lại như thể có chút thương tiếc. Ngoại trừ cô ra, không ai có thể như vậy!

“Khê nhi, Khê nhi…” Hắn nhịn không được liền nâng khuôn mặt cô lên, như là để xác nhận sự tồn tại của cô, hắn cúi đầu, đau đớn mà gọi tên.

Ba năm, hơn một ngàn ngày đêm, trong lúc nhớ nhung đến đau đớn, hắn vẫn gọi lên cái tên này. Ngay cả trong mơ cũng vậy, nhưng có gọi thế nào đi chăng nữa thì vẫn không thể thấy được nụ cười của cô. Đến lúc choàng tỉnh từ cơn mơ, cũng chỉ còn lại một mình hắn với tịch mịch, cô liêu. Nỗi bi thương, nhớ nhung dường như làm thời gian của hắn hoàn toàn đông lại…

Còn bây giờ, sự tồn tại này là chân thực, chân thực đến mức khiến tim hắn đập rất nhanh, cũng thực sự cảm động!

Tiếng nói trầm thấp của người đàn ông quanh quẩn trên đỉnh đầu Mạch Khê. Cô vô lực nâng tầm mắt nhìn người đàn ông trên người. Nụ hôn ấm áp của hắn quật lòng cô phát đau, trong lúc nhất thời, sâu tận trong tâm hồn trào ra vô số cảm xúc. Có yêu say đắm, có nỗi khắc khoải nhớ mong, lại có mê man oán hận, đau đớn không cam lòng... Trong một khắc này, tất cả những cảm xúc đó lại hóa thành nỗi khiếp sợ trong cô.

“Thật sự... là anh sao?” Cô tình nguyện nghĩ rằng mình đang say rượu mà nhìn nhầm. Ánh mắt người đàn ông này quá mức thâm trầm khiến cô có chút sợ hãi. Cô sợ, tất cả chỉ là một giấc mơ, giấc mơ qua rồi thì tan, nát và không thấy đâu nữa...

https://thuviensach.vn

“Là anh...” Lôi Dận cầm lấy bàn tay mảnh khảnh kề bên môi, khẽ hôn rồi thâm tình nói nhỏ.

“Dận…Dận…” Mạch Khê giữ lòng không được, mở to hai mắt, một lần lại một lần gọi lên cái tên khiến kẻ khác quyến luyến, cõi lòng cũng theo từng chữ này mà rung động…

“Khê nhi…” Tiếng nói của cô khi gọi tên hắn thật yêu kiều yếu ớt, vô cùng mê người, khiến hắn trào dâng cảm giác mà trước nay chưa có ai khiến hắn cảm nhận được. Hắn nhịn không được lại cúi đầu hôn lên gò má trắng hồng của cô, thắt lưng lại đột nhiên tăng tốc.

“A…Dận…” Mạch Khê bị hắn đột nhiên công kích như vậy thành ra mọi ý thức như tan đi hết, mơ hồ không thể nắm bắt rõ hiện tại, chỉ có thể theo phản ứng bản năng của thân thể mà cong lưng lên đón nhận lấy dục vọng của hắn.

Người đàn ông cúi đầu, quyến luyến nhìn người con gái yêu kiều dưới thân, thật lâu cũng không rời đi được. Cô tựa như một đóa hoa nở rộ, tỏa ra hương thơm trí mạng khiến kẻ khác kìm lòng không được mà mê mẩn, sa vào. Mà một khi rơi vào cạm bẫy đó liền vĩnh viễn không thể thoát đi được!

Khoái cảm kế tiếp dâng lên, ngoại trừ thân thể hai người đang kết hợp chặt chẽ thì ngay cả linh hồn cũng rung động cùng một nhịp.

Hắn cúi đầu hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng đang hé mở kia, trong lúc thở dốc lại cùng hơi thở của cô hòa quyện vào nhau, không phân riêng rẽ...

Thật lâu sau đó…

Trên giường, một đôi nam nữ quấn quýt. Cô gái như con mèo nhỏ mất hết sức lực mà nép trong lòng người đàn ông. Còn người kia thì ôm chặt lấy cô trong lòng, cảm thụ từng đợt co thắt của cơ thể cô, như đang cắn

https://thuviensach.vn

nuốt lấy tinh hoa nam tính của hắn. Trong cơ thể dường như còn chưa thỏa mãn, lại dần muốn điên cuồng trở lại.

"Ưm…" Trong lúc hoan ái điên cuồng, Mạch Khê lấy lại tinh thần nhưng vẫn có chút mờ mịt. Cô cảm nhận được sức mạnh của hắn cực kỳ nóng bỏng trong cơ thể mình, đôi mắt xinh đẹp mê ly mà chớp chớp, cũng mang theo vẻ nghi hoặc.

"Khê nhi, hương vị của em khiến anh ngày càng nghiện…" Rời đi môi đỏ mọng, lại nhìn thấy ngay vẻ mặt đáng yêu của cô, Lôi Dận cúi đầu cười, đôi môi thì thầm bên tai cô. Như thể không cho người con gái trong lòng thời gian kịp phản ứng, hắn mở miệng ngậm lấy vành tai tinh xảo trơn mịn kia, đồng thời, thắng lưng tiếp tục động tác ra vào.

Giờ khắc này, người con gái xinh đẹp dưới thân khiến hắn cực rung động. Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng hiện sự đau đớn cùng mê say.

Mạch Khê thở gấp, hơi hơi ngửa đầu. Cái cô nhìn thấy cũng chỉ còn là trần phòng xa hoa, ánh đèn hắt qua tấm cửa kính trong suốt. Trong lúc mãnh liệt như thế này, cơn say dường như đã tan đi không ít, còn lại cũng chỉ thấy con sóng tình vô hạn. Cô theo bản năng nhìn về phía hắn. Trên người hắn vẫn luôn tản ra hương vị của người từng trải, gương mặt anh tuấn lại nhuốm chút dấu vết của năm tháng đau thương, mỗi cử chỉ của hắn vẫn như trước, mang theo khí chất quý tộc. Hắn như một bậc vương giả, lại vô cùng dịu dàng chăm sóc cho cô. Đây như một giấc mơ vậy!

Cô không muốn nghĩ nhiều nữa, chỉ muốn…một lần phóng túng!

"Dận... anh bắt nạt người…ta…em chỉ muốn ở trên thôi..." Cô chìa bàn tay vuốt lên khuôn mặt hắn, lời nói nũng nịu theo đôi môi đỏ mọng phát ra, đôi mắt quyến rũ như sợi tơ quấn lấy tim người cũng tràn một vẻ mê hoặc.

Hành vi cùng lời yêu cầu chủ động của Mạch Khê khiến Lôi Dận nao nao. Khê nhi của hắn... từ khi nào thì to gan như vậy?

https://thuviensach.vn

“Được…Em muốn như thế nào thì sẽ như vậy.” Ngón tay dài khẽ lướt qua cánh môi sưng đỏ của Mạch Khê. Cười nhẹ vô cùng cưng chiều, hắn nắm ngay lấy bờ eo nhỏ của cô, xoay một cái đổi vị trí, làm cho cô ở phía trên nắm quyền chủ động.

Mạch Khê cười quyến rũ, đôi đùi thon gọn khóa trụ trên người Lôi Dận, thân thể mềm mại hơi uốn cong. Cô cố ý trêu chọc dòng suy nghĩ của hắn, bàn tay nhỏ bé không an phận mà di chuyển trên lồng ngực hắn. Chưa bao giờ có kinh nghiệm làm chuyện này nên đương nhiên động tác của cô có vẻ trúc trắc, thế nhưng lại có thể khiến xúc cảm người đàn ông kia bộc phát ghê người.

Cô nhắm mắt, đôi môi đỏ mọng hạ xuống hôn lên lồng ngực hắn, trượt thẳng đến cơ bụng rắn chắc... Mạch Khê khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt hàm chứa ý cười liếc nhìn đôi mắt xanh lục một cái, rồi bỗng nhiên lại cúi đầu xuống, nghịch ngợm mà tiếp tục trượt xuống...

"Khê nhi, em đúng là tiểu yêu tinh!" Lôi Dận thoải mái thở hắt một tiếng, bàn tay to đè lên cái đầu nhỏ nhắn kia, ngón tay thon dài như đang thưởng thức mái tóc mềm mại của cô. Dục vọng dưới bàn tay nhỏ bé cùng cái lưỡi linh hoạt kia gần như cháy lên hừng hực, khiến cho hắn gần như mất lý trí, thiếu chút nữa không kiềm chế được.

So với kỹ xảo của cô, thật sự là có rất nhiều người phụ nữ khác bạo dạn hơn rất nhiều, nhưng không có một người nào đem lại cho hắn cảm giác mãnh liệt như cô!

Chính là…chỉ một ánh mắt, hoặc là một động tác ngây ngô không thể ngây ngô hơn của cô lại có thể trở nên như một đòn trí mạng đối với hắn!

“Còn chưa chơi đủ, hm?” Lôi Dận rốt cục không nhịn nổi, tóm lấy hai bàn tay nhỏ bé, giọng nói khàn đặc lộ rõ dục vọng. Hắn như thể muốn cảnh

https://thuviensach.vn

cáo nếu cô còn tiếp tục tra tấn hắn, hắn không ngại mà bộc lộ toàn bộ khát vọng của mình.

Mạch Khê yêu mị cười cười, hơi ngồi dậy, bàn tay non mịn đặt lên cơ thể rắn chắc của hắn. Thân thể cô mềm mại lạ thường, có lẽ chính bởi được học múa từ nhỏ nên cơ thể mới có sự mềm dẻo như một chú rắn nước mà cọ sát trên thân thể người đàn ông to lớn. Có điều, trong quá trình này, cô ngày càng mê loạn, không thể kiềm chế được mà để dục vọng nóng bỏng chôn sâu trong cơ thể mình, khiến toàn thân như nhũn ra…

Khoái cảm mãnh liệt úp đến khiến cô không thể khắc chế tiếng rên rỉ cùng thở dốc, vòng eo nhỏ nhắn cũng uốn cong thành một tư thế kiều mỵ vô cùng.

Người đàn ông cũng phối hợp theo tiết tấu của cô, rồi đột nhiên đâm vào sâu hơn.

“A …” Mạch Khê rốt cuộc không chịu nổi sự cuồng dã, ê ẩm tê dại vọt lên, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, đôi môi đỏ mỏng cũng kêu lên từng tiếng rên rỉ. Cả thân thể dâng lên khoái cảm mãnh liệt, sau đột nhiên mềm nhũn ra, ngã nhào lên người Lôi Dận.

“Bé con, không được sao?” Lôi Dận nhịn không được cười nhẹ. Khê nhi của hắn dường như ngày càng mẫn cảm, như đóa hoa xinh đẹp khiến kẻ khác điên cuồng. Bàn tay nóng bỏng của người đàn ông khẽ vuốt lên mông cô, thật cẩn thận như vỗ về một thứ báu vật bằng sứ trân quý. Sau đó, ánh mắt xanh lục chăm chú càng thêm tối sầm, dục vọng mãnh liệt như ngọn lửa bùng cháy trong mắt hắn. Bàn tay to lớn một trái một phải đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, hoàn toàn nắm trong tay quyền chủ động mà nhấn eo cô xuống, bởi thực tình lúc trước hắn còn chưa phóng thích dục vọng...

Giờ khắc này, một làn sóng khổng lồ ập đến. Cô chỉ cảm thấy như mình đang phiêu đãng trong một biển nước ấm áp, toàn thân trên dưới trống

https://thuviensach.vn

rỗng, một chút khí lực cũng không còn...

Cô nằm úp sấp trước ngực hắn, cảm thụ sự rắn chắc của hắn…Một hồi lâu sau, khi mà một luồng nhiệt nóng rẫy trào vào cơ thể, chảy đến tận sâu nhất bên trong…

Mạch Khê khẽ thét lên một tiếng cao vút yêu kiều, lại như tiếng khóc nức nở. Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên ngửa về phía sau, thân mình mềm mại cong lên, đôi mắt trống rỗng, khóe miệng khẽ nhếch lên, ngay cả ý thức cũng dường như đã phiêu tán…

Thời gian dường như ngưng lại vài giây, sau đó thân thể mềm mại bỗng nhiên rạp xuống…

Người đàn ông ôm thân mình người con gái xinh đẹp động lòng người nhưng không còn chút sức nào nằm xuống, để cô an ổn dựa sát vào ngực hắn. Hắn cúi đầu cười thì mới phát hiện ra cô thực đã mất đi ý thức. Hắn hơi cười khổ.

Quả nhiên vẫn là hắn phóng túng! Biết rõ cô rất ngây ngô, thân mình làm sao có thể thừa nhận được một đêm hoan ái mãnh liệt như vậy. Nhưng mà, hắn thực sự là rất nhớ, rất nhớ cô!

Hắn nâng tay vuốt ve bờ mông tròn đầy, từng tấc da thịt mịn màng của cô. Ngón tay ấm áp như đang thưởng thức một món đồ cẩm thạch tinh xảo, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô. Ôm chặt cô vào lòng, Lôi Dận mới thở một hơi dài thỏa mãn…

———————————

Lúc Mạch Khê mở mắt thì sắc trời đã sáng chói, trận tuyết lớn cũng không còn thấy nữa. Ánh nắng ấm áp giữa trời đông dịu nhẹ chiếu vào căn phòng. Tấm rèm lụa mỏng manh kia cũng không che đi được sự ấm áp kia, mỗi một góc trong căn phòng đều thấm mùi nắng ấm...

https://thuviensach.vn

Ánh sáng mặt trời chiếu trên tuyết trắng. Thời tiết như vậy khiến nhiều người cảm thấy thật sảng khoái.

Mạch Khê thoải mái nỉ non một tiếng, thân mình cũng cựa quậy, lại bởi sự mềm mại dưới thân khiến cô đột nhiên ý thức lại được rằng mình không phải đang nằm trên đám mây, mà là trên một chiếc giường êm ái.

Cô kêu lên một tiếng. Ánh sáng chiếu rọi không chừa một góc nào trong phòng, chiếu lên sự xa hoa, tao nhã…

Thân thể không hiểu vì sao lại mềm nhũn ra, một chút sức lực cũng không còn, thậm chí hạ thân còn có chút đau đau khó chịu. Ngay trong lúc cô đang hoảng hốt, hơi thở nam tính quen thuộc quanh quẩn bên cô.

Quay đầu nhìn lại…là khuôn mặt tao nhã, thâm thúy của người đàn ông. Ngay sau đó, trong đầu cô bỗng hiện ra mấy hình ảnh còn sót lại lúc mới say rượu

Trời ạ…Không phải là thật chứ? Sao lại cùng người đàn ông này quấn quýt một chỗ chứ? Làm loạn sau khi say rượu ư? Quả nhiên, say rượu thì không hề có được kết cục tốt. Có điều, cô phát hiện ra chính mình vẫn rất khó có thể đối mặt với tình huống bất ngờ như vậy!

Ba năm, đã qua ba năm, cô lại cùng người đàn ông đã nuôi mình mười năm phát sinh quan hệ một lần nữa…

Có lẽ là đã phát hiện ra sự hoảng hốt của Mạch Khê, người đàn ông đột nhiên siết chặt cánh tay, ôm thân mình lả lướt của cô dính sát vào mình!

“Khê nhi…” Giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên. Một đêm hôm qua, cảm giác thỏa mãn chưa từng có khiến hắn rất muốn ngủ. Lại phát hiện, cho dù người con gái trong lòng đã ngủ rồi, nhưng hắn chỉ sợ một khi cô tỉnh lại sẽ chạy trốn một lần nữa. Bởi vậy, hắn cứ thế nhìn cô cho đến hừng đông.

https://thuviensach.vn

“Vẫn còn sớm, ngủ thêm một lúc nữa.”

Thân mình Mạch Khê có chút cứng ngắc. Hiển nhiên, cô không biết xử lý việc xảy ra sau khi tỉnh rượu. Một lúc lâu sau, cô đẩy hắn ra, trong mắt hiện lên một vẻ tịch liêu. Cố nén cơn đau nhức trên người, cô kéo lấy cái chăn che lại trước ngực, mái tóc dài cũng theo đó mà xõa xuống, đẹp không sao tả xiết.

“Đây là mục đích của anh? Lấy rượu trang để uy hiếp tôi, chẳng qua cũng chỉ là muốn lại làm nhục tôi?” Giọng nói của cô có điểm khàn khàn mất sức, như là vì tối qua buông thả dục vọng, lại như bởi cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Có điều, trong mắt cô không hề có vẻ thống hận, mà là sự thản nhiên như cơn gió nhẹ thoáng qua...

Đã thế lần này nói cho hết lời, cô lẳng lặng chờ đợi, đợi một hồi mưa gió quật lại. Nhưng sau một lúc lâu, vẫn là vẻ sóng yên biển lặng, dường như, ngay cả nhịp thở người đàn ông kia cũng thực bình ổn. Mạch Khê không nhịn được bèn nâng tầm mắt lên, cùng đôi mắt âm trầm kia nhìn nhau!

Mi mắt cô run nhẹ lên, còn chưa kịp tránh né đã thấy Lôi Dận ngồi dậy, đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn thất thần của cô, đôi môi cũng nhếch lên vẻ mờ ám…

“Tiểu nha đầu, tối hôm qua … chính em là người chủ động. Nỗi ‘nhục nhã’ này của anh…phải làm thế nào đây?” Tiếng nói trầm thấp hờ hững, lại mang theo ý hài hước.

“Cái gì?”

Mạch Khê sửng sốt, ngây ngốc nhìn ánh mắt hắn. Khuôn mặt ấy vẫn bình tĩnh như vậy, bình tĩnh như thể cả con người kia chỉ là một bức tượng. Có điều…hắn vốn không thích nói đùa!

https://thuviensach.vn

Một màn tối qua, vừa rõ ràng lại vừa mông lung, liền như đèn kéo quân mà chậm rãi hiện lên trong đầu cô. Cho đến kia dừng lại ở một … hình ảnh nào đó, hai má cô bỗng đỏ bừng lên. Cô cụp mắt xuống, bản tay nhỏ bé nắm chặt một góc chăn. Nếu ở đây có một cái hang thì tốt quá, cô sẽ trực tiếp chui vào, không bao giờ ra nữa đâu…

Khuôn mặt đỏ bừng gần như là trực tiếp vùi trong chăn, ngay cả mái tóc đen dài xõa xuống cũng thay cô che đi mấy 'hậu quả' do sự phóng túng đêm qua gây ra. Tuy là say rượu, nhưng qua lời 'nhắc nhở' của Lôi Dận, những hình ảnh mông lung càng rõ hơn. Đúng vậy! Không phải là cô đang nằm mơ, mà là cô thật sự to gan như vậy…

Trời ơi!

Hành vi xấu hổ cùng bộ dạng trốn tránh như đà điểu của Mạch Khê khiến Lôi Dận bật cười. Hắn trực tiếp đến gần cô, bàn tay to kéo cái chăn xuống, 'giải phóng' cho khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn hồng của cô ra.

"Khê nhi, không sợ ngạt thở sao?" Tâm tình của hắn lúc nắng sớm này thực sự rất tốt, cảm giác như sự thiếu thốn ba năm trước nay đã trở về, nay lại bù đắp thêm cho những khoảng mất mát. Ngay cả nụ cười bên khóe môi hắn cũng thực thoải mái.

Đứa nhỏ này thật đáng yêu!

Nâng ánh mắt nhìn ý cười trong mắt hắn, dường như còn mang theo sự cưng chiều. Hắn cứ như vậy mà nhìn cô, không hề chớp mắt, ánh mắt thâm thúy còn có vẻ mị lực của một người đàn ông trưởng thành.

Đáy lòng Mạch Khê nhất thời chấn động, như thể bị nụ cười như có như không bên môi hắn, bị gương mặt anh tuấn của hắn, bị sự dịu dàng nơi đáy mắt hắn làm cho mê muội. Cô chưa bao giờ biết, ánh nắng lúc hừng đông lại có thể ấm áp đến thế. Ánh nắng nhẹ dịu chiếu vào dường như bao phủ lấy hắn, khiến mỗi đường nét đều khiến người khác phải đỏ mặt, tim đập.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà…Giờ khắc này, cô tình nguyện bị chết ngạt luôn, chứ không muốn xấu hổ thế này!

Tối qua cô điên rồi sao? Sao lại có thể đạt đến trình độ to gan như vậy? Từ từ…Không đúng, loại chuyện này đàn ông sao có thể bị hại được? Hắn vì sao còn bày ra bộ mặt ấm ức như vậy mà nói chuyện?

Nghĩ đến đây, đôi con ngươi mang vẻ dịu dàng của Mạch Khê trong nháy mắt hiện lên vẻ tức giận. Cô vừa muốn nhướn người lên tranh luận với hắn, lại bởi cảm giác đau đớn khác thường giữa hai chân mà không làm gì được. Như thể nghĩ ra cái gì đó, cô cúi đầu xuống nhìn vào trong chăn, trong lòng liền thảng thốt…

Hắn... Sao lại có thể không kiêng dè gì mà cứ thế lưu lại mầm mống trong người cô?

“Anh…” Cô ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn từ hồng chuyển sang trắng. Cô không muốn cùng người đàn ông này có quan hệ gì, lại càng không muốn hoài thai đứa con của hắn.

“Làm sao vậy?” Lôi Dận ngược lại như thể không thấy chuyện gì bất thường, khóe môi cong lên, lại chưa chờ cô có phản ứng, cánh tay duỗi ra, trực tiếp ôm cô vào ngực rồi xoay người một cái …

“Thân thể em, mỗi một nơi đều là của anh, có cái gì mà phải ngượng ngùng?”

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Mạch Khê cũng không hổn hển mà đẩy hắn ra, bởi so với ba năm trước, nay cô đã trở nên hờ hững, bình tĩnh và có sự kiềm chế nhất định. Tuy rằng, ở trước mặt người đàn ông này, quân lính hùng dũng trong cô cũng tan rã hết, nhưng cô vẫn muốn bảo vệ sự kiêu hãnh cùng tự tôn của mình.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy đôi mắt trong veo kia, sống mũi tinh xảo như dòng nước từ đỉnh núi chảy xuống, ánh mắt Lôi Dận nhìn cô càng trở nên dịu dàng. Ngón tay dài nhẹ vuốt dọc theo sống mũi cô, rồi hạ xuống hai cánh môi đỏ bừng...

“Khê nhi, qua ba năm, em rốt cục cũng đã trưởng thành.” Giọng nói hắn trầm thấp mà thật nhẹ, dễ nghe vô cùng, mang theo hơi thở tinh khiết, thơm dịu của riêng hắn, quanh quẩn bên má cô, “Em thật đẹp, đẹp đến nỗi khiến anh không thể buông tay.”

Hơi nóng tản ra trên người đàn ông thật rõ ràng, tính cả ánh mắt hắn cũng đủ khiến cô mê man. Đáy lòng Mạch Khê có chút đau đớn, cô không tránh né ánh mắt hắn, cũng không ngoảnh mặt đi, cứ để ngón tay lây dính hơi thở của hắn mơn trớn trên măt mình. Một lúc sau đó …

“Bây giờ có thể nói một chút về vấn đề liên quan đến ông Cather và rượu trang rồi chứ?”

Cô thầm nghĩ đến chuyện mà mình đang quan tâm, xua tan đi cảm giác khác thường trong lòng. Cô không muốn phân tích loại cảm giác này đến tột cùng là cái gì. Có điều, sau ba năm, con người này có chút thay đổi, khiến cô cảm thấy xa lạ.

Thời gian ba năm…có được tính là dài không?

Lôi Dận hơi nhếch mép, hắn không lập tức trả lời cô mà xoay người ngồi hắn dậy, thân mình cao lớn dựa vào đầu giường. Hắn rút một điếu xì gà Cuba thượng hạng, hút một hơi, lại tao nhã nhả ra làn khói trắng vây lấy khuôn mặt anh tuấn của hắn, khiến khuôn mặt ấy như thực như giả, lúc sáng lúc tối.

Mạch Khê thấy bộ dạng không nhanh không chậm của hắn thì rốt cục cũng kích động, đôi mắt nổi lên ý giận, “Nếu anh không có lòng hợp tác

https://thuviensach.vn

cùng ông Cather thì hãy bồi thường chai rượu vang đỏ kia đi. Phải biết là chai rượu ấy không có nhiều đâu."

"Cho dù anh bồi thường, cái rượu trang kia cũng không duy trì được một thời gian dài nữa." Lôi Dận nói cực kỳ thoải mái, vòm ngực cường tráng hiện ra dưới ánh nắng sớm. Hắn nhìn cô, ngữ khí thản nhiên như thể đang phán đoán một chuyện rất tầm phào.

"Ông Cather sẽ không khoanh tay nhìn rượu trang xảy ra chuyện gì đâu. Rượu trang đó là tâm huyết của ông ấy." Mạch Khê theo dõi hắn sát sao. Mọi chuyện của người đàn ông này đều kín như bưng, có thế nào đi chăng nữa cô cũng không thể nhìn ra mục đích của hắn là gì.

"Là anh nói, chỉ cần tôi gặp anh là có thể giải quyết được chuyện của rượu trang. Nếu anh không có lòng thành hợp tác, tôi cũng sẽ không buông xuôi đâu. Ông Cather đã từng giúp tôi rất nhiều, tôi không thể trơ mắt nhìn rượu trang chịu một kết thúc thảm hại được."

"Khê nhi, em làm việc gì cũng nhất định phải phân rõ tình hình thực tế. Cho dù không phân rõ cũng không sao, quan trọng là … thấy rõ được bản thân mình có năng lực đến đâu để có thể đối kháng. Anh hiểu là em có lòng muốn giúp ông Cather, nhưng mà chỉ với năng lực của bản thân em, phải giúp như thế nào? Chẳng lẽ … em sẽ bán cánh đồng hoa của chính mình đi?" Giọng nói của Lôi Dận thực thong thả cũng thực bình tĩnh, hắn lý trí mà phân tích mọi chuyện trước mắt.

"Rượu trang không phải của anh, đương nhiên anh có thể thoải mái nói như vậy." Bàn tay Mạch Khê giật lấy cái chăn, che đi bộ ngực cực kỳ quyến rũ. Chiếc chăn mỏng đó cũng che đến hông người đàn ông, không khó để nhìn thấy 'sức mạnh' ngang tàng, nam tính của hắn. Tiếng nói của cô tuy rằng cũng bình tĩnh nhưng cô vẫn cụp mắt xuống, không dám lại nhìn người đàn ông này.

https://thuviensach.vn

“Đứa ngốc này…” Trên đỉnh đầu, bàn tay người đàn ông áp lên, như là đang cưng nựng một con thú cưng, ý cười cũng lan ra.

“Anh chỉ ăn ngay nói thật mà thôi. Bán bỏ ruộng hoa tuy rằng có thể tạm thời giữ được rượu trang, nhưng căn bản là không giải quyết được dứt điểm vấn đề. Tình hình rượu trang của ông Cather, anh nghĩ em hẳn là người rõ nhất. Đầu tiên là vấn đề cung ứng nguyên liệu, diện tích vườn nho quá nhỏ, đương nhiên số lượng sản phẩm tạo ra cũng có hạn. Như vậy, cho dù rượu vang chất lượng tốt đến đâu cũng không thể cung cấp đủ cho thị trường. Tiếp theo, số lượng nhân công cũng có hạn. Tuy rằng anh chỉ ở rượu trang chưa đến hai tiếng nhưng lại phát hiện ra công nhân trong rượu trang làm việc không ở cương vị cố định, người phụ trách khâu sản xuất lại đi trồng nho. Chuyện này đương nhiên không phải là cách thức làm việc của một rượu trang chuyên nghiệp. Còn nữa, rượu ngon thì phải có thị trường tiêu thụ mới gọi là thành công. Một rượu trang có thể hoạt động lâu dài, nhất định là trước khi sản xuất phải có đơn đặt hàng, đương nhiên, số lượng rượu quý cũng phải có nhiều. Em có thể ngẫm lại xem rượu trang của ông Cather hoạt động như thế nào. Không có mối tiêu thụ thì liền cất rượu vào kho niêm phong chờ mối tiêu thụ nhỏ ư? Chẳng lẽ muốn như trước kia, chờ một doanh nhân đến gõ cửa bàn hợp đồng? Không có bộ phận kinh doanh chuyên nghiệp là không được!”

Mạch Khê hoàn toàn sửng sốt. Điều hắn nói cũng là điều cô từng lo lắng. Có điều, những lời này từ miệng hắn nói ra, cảm giác không hề giống nhau. Tuy rằng ngữ khí của hắn thật bình thường, thậm chí động tác hút xì gà cũng hờ hững nhưng lời hắn nói mang theo vẻ chuyên nghiệp cùng sự quyền uy. Không khó để nhìn ta sự chín chắn cùng kinh nghiệm ở hắn.

Cô cắn cắn môi, chớp mi. Điều hắn nói đích thực là rất có lý, mà cô đương nhiên sẽ không giống như một đứa trẻ chỉ bởi hắn chỉ đúng chỗ đau mà sinh ra tức giận, bất bình. Ngược lại, cô khẽ thở dài một hơi, thản nhiên nói, “Thời gian thành lập rượu trang cũng không tính là quá dài. Tôi cũng

https://thuviensach.vn

đã từng tính bán ruộng hoa đi, cải thiện từ từ tình hình kinh doanh cho rượu trang.”

“Làm việc đừng kích động như vậy. Anh biết là em muốn giúp ông Cather.” Lôi Dận thản nhiên nói.

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu. Lúc này, cô lựa chọn sự trầm mặc.

“Anh không hiểu, không thể hiểu được. Nếu anh thật sự hiểu thì cũng không lợi dụng lúc tôi gặp khó khăn…” Nói đến đây, đôi mắt cô thoáng hiện ra nét ưu thương như có như không.

Vẻ ưu thương này không chút nào che lấp mà chiếu vào đáy mắt Lôi Dận. Hắn để điếu xì gà trên gạt tàn, cánh tay duỗi ra, ôm cô vào lòng, điềm đạm nói: “Anh hiểu chứ, sao có thể không hiểu được.”

Những lời này khiến Mạch Khê khó hiểu, hơi chớp mi. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn cái cằm cương nghị, nhìn rõ tưng góc cạnh trên gương mặt hắn. Hắn lại cúi đầu nhìn cô…bốn mắt nhìn nhau …

“Ba năm qua, em đã đi đến rất nhiều nơi, Hàn Quốc, Italy, Australia. Em cũng đã làm rất nhiều công việc, làm công, đánh đàn trong khách sạn, thậm chí là ca sĩ hát bè, cuối cùng mới đến Provence. Tuy rằng em rất thích chỗ này, nhưng mà hoàn cảnh xa lạ cũng cần thích ứng. Dáng vẻ xinh đẹp cùng xuất thân thần bí của em khiến người dân bản xứ bán tán sôi nổi. Trong mắt họ, sự xuất hiện của em hoàn toàn phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có ở đây. Nhất cử nhất động của em đều khiến họ chú ý. Nụ cười của em khiến hàng triệu người đàn ông say mê, hàng triệu cô gái hâm mộ mà cũng có ghen tỵ. Em vốn không muốn ở lại đây lâu dài, cho đến khi ông Cather xuất hiện. Ông ấy lấy thân phận người bản xứ đón tiếp em. Cho đến tận bây giờ em đã ở lại Provence, trở thành một nữ thần, chinh phục cả thiên đường tràn đầy hương hoa oải hương.”

https://thuviensach.vn

Sự nghi hoặc trong mắt Mạch Khê càng thêm nhiều, chẳng những thật khó hiểu mà còn có sự khiếp sợ, không thể tương tượng nổi…Chuyện liên quan đến cô trong ba năm, sao hắn lại biết rõ ràng như vậy? Chẳng lẽ hắn …

“Đừng hiểu lầm, vì để em vui vẻ, những điều này là anh sai người đi thăm dò sau khi nhìn thấy em ở Provence.” Lôi Dận nhìn ra nỗi nghi hoặc trong lòng cô, hảo tâm mà giải thích một câu.

Có trời mới biết, ba năm trước đây, hắn biết cô đã rời khỏi Hongkong thì kích động mạnh đến nỗi nào. Nhưng hắn cố kiềm chế không hề phái người đi điều tra, cố nén nỗi dày vò ngày đêm. Hắn không muốn lại thấy Mạch Khê như cái xác không hồn, muốn cô được như một Mạch Khê trước khi mười tám tuổi, không hề thương tổn, không hề sợ hãi…

Hắn ngầm đả động đến tổ chức X-Ảnh, tuy rằng vẫn chưa thể tìm ra căn cứ của chúng nhưng cũng đủ khiến đối phương dừng lại hành động tấn công này. Chính vì thế, đối với sự an toàn của Mạch Khê, hắn có bận tâm nhưng không quá lo lắng.

“Nếu…anh biết có ngày đó, thì hắn là không cần đến gây khó dễ cho ông Cather. Đương nhiên, anh cũng không có nghĩa vụ phải làm chuyện đó, nhưng nếu đã không có thành ý hợp tác thì tốt nhất lúc trước đừng có nói ra ý định hợp tác.” Tim Mạch Khê đập hơi nhanh một chút. Giờ khắc này, cô có chút kỳ quái. Cảm giác với hắn như vậy thật quen thuộc, nhưng cũng thật xa lạ. Mà cô, cứ để mặc hắn ôm vào lòng như vậy, lại nói về một đề tài chẳng liên quan gì đến chuyện tình cảm nam nữ.

“Ai nói anh không có thành ý hợp tác?” Lôi Dận buồn cười nhìn cô, đưa tay cưng chiều nhéo cái mũi nhỏ của cô, nói nhẹ: “Tạm thời không nói đến chai rượu quý kia, chỉ cần rượu trang tiếp tục kỹ thuật sản xuất truyền thống cũng đã có được hiệu ứng rất tốt với thị trường tiêu thụ.”

https://thuviensach.vn

“Anh … có ý gì?” Mạch Khê hoàn toàn bị lời hắn nói khiến cho ngây ngẩn. Nếu cảm thấy hứng thù thì sao còn không hợp tác? Hắn cũng quá là kỳ quái!

Lôi Dận buồn cười, hơi chớp mi, nhìn qua lại thấy có điểm hài hước, “Muốn biết quyết định của anh thế nào sao?”

Mạch Khê gật đầu, cô đích thực muốn biết ý định của hắn. mà mục đích của cô khi đến St. Petersburg cũng chính là chuyện này. Đối với điểm này, cô sẽ không giống những người phụ nữ khác mà nhăn nhó hay thẹn quá hóa giận.

Đôi môi Lôi Dận mím lại, hắn ngả mình dựa vào phía sau, nâng lên ngón tay dài. Mắt hắn vẫn nhìn Mạch Khê chăm chăm, ngón tay … chỉ chỉ vào môi mình.

Ý đồ quá mức rõ ràng khiến Mạch Khê giật mình, ngây ngẩn cả người. Tạm không nói đến bộ dáng đầy vẻ âm mưu mờ ám của hắn, chỉ riêng yêu cầu ngầm trong đó thôi cũng đủ khiến cô sợ ngây người. Không sai, hắn là một người đàn ông bá đạo, có điều, thái độ như thế này lại có vẻ như giữa một đôi tình nhân, mà kiểu ra yêu cầu như trẻ con như vậy, hắn chưa từng có.

Cô há miệng thở dốc, thấy đôi mắt Lôi Dận lóe ra ý đồ đen tối, cô cụp mắt xuống rồi lại ngẩng đầu lên, tự động tiến lại gần hắn, từ từ tới gần khuôn mặt hắn …

Càng gần, tim cô đập càng nhanh hơn. Dường như cô có thể cảm nhận được hơi thở của hắn ngày càng rõ ràng, cho đến khi … cánh môi anh đào của cô chủ động chạm đến đôi môi Lôi Dận, thì trong lòng cũng như dâng lên một cơn sóng ngầm dữ dội.

Ngay khắc đó, cô rời môi khỏi môi hắn. Nếu không, cô không thể khống chế được trái tim đang nhảy loạn của mình mất. Nụ hôn vội vàng của cô

https://thuviensach.vn

khiến người đàn ông có phần bất mãn, tiện đà, hắn xoay người một cái, trực tiếp đặt cô dưới thân. Hắn không kìm lòng được mà che lại đôi môi anh đào của cô, bá đạo cắn nuốt hương thơm của cô …

“Ưm…” Mạch Khê mạnh mẽ đánh hắn. Tuy rằng sau ba năm, thái độ của người đàn ông này đã thay đổi rất nhiều, nhưng dục vọng thì vẫn như trước. Cô đã từng nghĩ, mình như một tù binh, ngày nào cũng bị hắn giam cầm trên giường.

Lôi Dận bất ngờ buông cô ra, hơi cúi đầu nhìn cô, hơi thở lại trầm đục hơn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, bởi cô có thể cảm nhận rõ ràng dục vọng của hắn đang thức tỉnh. Cô hơi cựa quậy thân mình dịch ra, thật cẩn thận để không kích phát hắn điên cuồng hơn, bình thản nói một câu …

“Bây giờ, có thể nói rồi chứ?”

Bộ dáng của cô khiến Lôi Dận buồn cười đến nhíu mày, cứ như thế này thì hắn lại thành ra loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Ngày tháng cô cùng hắn sẽ còn rất dài, hắn cần gì phải nóng lòng dọa cô như vậy!

“Rất đơn giản, từ lúc em say rượu thì rượu trang đó đã bắt đầu vận hành rất quy củ rồi.” Hắn bình thản nói.

“Hả?”

Mạch Khê lại giật mình, ngơ ngác nhìn Lôi Dận, lại thấy khóe môi hắn nhếch lên thì đôi mày đen của cô không khỏi nhíu lại…

Lôi Dận khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghi hoặc của cô, nói bằng chất giọng như thứ rượu ngon, “Ngày hôm qua, anh đã tiến hành kí hợp đồng, có điều, anh sẽ đầu tư vào rượu trang, đồng thời phái một tổ nhân viên quản lý đến ở tại đó. Rượu trang chẳng những hoạt động bình thường, mà còn có thể nhanh chóng mở rộng khu vườn nho. Tính ra, không quá một năm, anh sẽ khiến cho nó đạt lợi nhuận cao nhất trong số các rượu

https://thuviensach.vn

trang ở Provence, trở thành cơ sở sản xuất rượu vang đỏ Pháp nổi tiếng toàn cầu.”

Mạch Khê nghe mà choáng váng, tin tức này tới quá đột ngột cũng rất đáng ngạc nhiên. Cô thật sự cho rằng mình đang nằm mơ, hoặc là nghe nhầm…

“Đương nhiên, tài chính rót vào đó là lấy danh nghĩa của em. Nói cách khác, em hiện là cổ đông lớn nhất của rượu trang, nắm 52% cổ phần.” Lôi Dận nhìn cô, giọng nói nghe vẻ rất thật, không giống như là đang nói đùa.

"Á?" Mạch Khê chấn động, lập tức chồm thẳng dậy, “Anh không thể làm như vậy, ông Cather sẽ hiểu nhầm…”

“Hiểu nhầm? Em sợ ông ấy biết em và anh có quan hệ?” Lôi Dận nhẹ giọng nói: “Đây là sự thật, em và anh vốn có quan hệ mà.”

“Anh…” Mạch Khê không biết nên nói gì. Cô thực muốn nói ý kiến của mình, nhưng người đàn ông này lòng sâu như biển, cô thực sự không biết bước tiếp theo hắn sẽ làm gì.

“Không cần phải lo lắng…” Ngón tay thon dài của Lôi Dận khẽ vuốt ve bờ vai mảnh khảnh của cô, như là đang thưởng thức món đồ dễ vỡ, thật nhẹ nhàng, khiến cô phải run rẩy thì khóe môi mới thỏa mãn nhếch một cái, “Có lẽ ngay cả em cũng không biết chính mình là báu vật trời cho. Chỉ bằng việc đưa hương hoa kết hợp với rượu thôi đã có thể đem lại lợi nhuận vô cùng lớn.”

“Thật sự có thể sao?” Mạch Khê nghe xong, đôi mắt đẹp không thể che khuất được sự hưng phấn, cả đôi con ngươi cũng ánh lên vẻ rạng rỡ như khối ngọc mịn.

“Trên thương trường, anh sẽ không đưa ra quyết định nếu không nắm chắc kết quả. Chai rượu vang đỏ kia anh đã nếm qua, hương vị rất tuyệt,

https://thuviensach.vn

giống như …” Đôi mắt Lôi Dận sáng lên, trong mắt hiển nhiên hiện lên vẻ dịu dàng, mê đắm, nhưng ngữ khí lại đột nhiên nhuốm chút mùi tà ác, “… hương vị tối hôm qua em cho anh…”

Đôi mắt đang hưng phấn của Mạch Khê có chút chấn động. Ngay sau đó, hai má đỏ bừng lên. Hôm nay cô bị sao vậy? Từ sáng đến giờ đỏ mặt đến mấy lần!

Cô liếm liếm môi, đang cân nhắc xem nên mở miệng thế nào thì trong túi xách vang lên tiếng chuông điện thoại vui tai, như mang theo mùi oải hương tươi mát. Túi xách đặt trên ghế sofa, mà cô trong lúc nhất thời không thể tìm thấy quần áo của mình đâu cả. Phóng tầm mắt nhìn, cô mới phát hiện ra cả đống trang phục bao gồm cả đồ lót đều nằm trên thảm ở rất xa…

Lôi Dận đưa tay nhéo lên khuôn mặt nhỏ nhắn một cái, rồi từ trên giường bước xuống, không mảnh vải che thân đi đến sofa lấy di động cho cô. Dưới vầng sáng của ánh mặt trời, dáng người với tỉ lệ vàng của hắn hiện ra thật rõ nét, làn da khỏe khoắn sáng bóng. Khi hắn chuyển hướng đi về phía Mạch Khê thì cô kêu lên sợ hãi một tiếng, vội vàng che mặt lại…

Kỳ thật, cô thật sự không muốn mình như một sắc nữ mà nhìn trộm thân thể hắn. Nhưng mà dáng người hắn thực sự khiến phụ nữ phải mê mẩn, như một vị thần có sức mạnh vô địch. Cuối cùng, khi ánh mắt cô rốt cục chạm phải biểu tượng nam giới ngang tàng của hắn thì hơi thở không tự chủ được mà hơi gấp gáp.

Ông trời ơi, đừng cho tình huống trùng hợp như vậy chứ. Hắn sao không biết che đậy đi vậy? Cho dù dáng người đáng ngưỡng mộ đến đâu thì cũng không nên trắng trợn như vậy chứ.

Tiếng chuông di động không ngừng vang bên tai, Mạch Khê sợ hắn bá đạo mà thay cô nghe điện, vì thế lúc hắn ác ý tiến tới gần thì cô liệt cướp

https://thuviensach.vn

lấy di động, nhấn nút nghe …

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng nói lanh lảnh của Huân Y…

“Selena, à không, Mạch Khê! Trời ạ, em đang rất là vui đây, không biết phải nói với chị thế nào nữa.”

“Huân Y, không nên gấp gáp, cứ từ từ nói.” Mạch Khê dường như cũng cảm nhận được tâm tình vui vẻ của đối phương, ngữ khí cũng trở nên khá thoải mái.

“Mạch Khê, thật là, chị đã tóm được anh chàng nào sao? Anh ta đầu tư không ít đâu. Hôm qua, hợp đồng cùng ghi chú tài chính được chuyên cơ đưa đến đó nha. Trời ạ, anh ta chẳng những hợp tác cùng rượu trang mà lại còn phái người đến giúp đỡ. Tối hôm qua, em với ông Cather đã tính toán một chút, lợi nhuận của rượu trang hàng năm cũng chỉ đến chục triệu. Nếu có anh ta đầu tư, lại mở rộng quy mô kinh doanh thì doanh thu hàng năm sẽ là một con số khổng lồ. Mạch Khê, chị nói cho em biết có phải em đang nằm mơ không? Ông Cather cũng không tin đây là sự thật nữa!”

“Huân Y…” Mạch Khê nghe vậy mới tin lời Lôi Dận nói là thật. Có thể lấy tốc độ nhanh như vậy mà đã có được kết quả thì không có mấy người. Mà Lôi Dận đích xác là có sự quyết đoán như vậy. Cô quay đầu nhìn hắn một cái, lại không thể tưởng tượng được thân mình hắn đang kề sát bên người cô, vòm ngực tinh tráng áp sát vào xương vai phía sau lưng cô. Sau đó … đôi môi mỏng khẽ hạ xuống, hôn lên mái tóc cô, lên vành tai tinh tế, chậm rãi đi xuống đầu vai mềm mại…

Thân mình Mạch Khê nhất thời cứng đờ, lại muốn trốn cũng không có lối thoát, cô chỉ có thể cố nén nỗi kinh hoàng trong lòng, không cho người bên kia phát hiện ra tiếng thở bắt đầu trở nên dồn dập hơn của mình. Cô nói với đầu dây bên kia, “Chuyện này…Đều là sự thật. Huân Y, đối phương đúng là có ý đầu tư, hơn nữa…nhóm nhân viên cùng quản lý đều đã đến

https://thuviensach.vn

đông đủ…Ông Cather không cần…không cần phải lo lắng vấn đề thị trường tiêu thụ nữa.”

“Đúng vậy, đúng vậy, rất nhiều người chuyên nghiệp đến đây đó nha. Hơn nữa, hôm nay chúng ta cũng đang thỏa thuận vấn đề mở rộng vườn nho. Mạch Khê, đối phương hình như rất thích ý tưởng của chị lấy hương hoa ướp cùng hương rượu. Ông Cather cũng đang rất mừng, mọi người đều đang chờ chị về đó.” Bị vây trong nỗi vui mừng nên Huân Y cũng không phát giác ra điểm bất thường trong giọng nói Mạch Khê.

“A... Chị, chị biết rồi...” Bàn tay Mạch Khê túm chặt lấy bàn tay phía sau, nhưng như thế nào cũng không ngăn cản được người đàn ông vòng tay ra phía trước, hai bàn tay ấm nóng phủ lên hai bầu ngực của cô, tùy ý đùa bỡn. Hắn lại tiện đà xoay cô ngược lại, cúi đầu ngậm lấy một bên ngực... (FY: đoạn này Jins Jins run tới mức sai chính tả neh ;” ;)

Mạch Khê kinh hãi thở hổn hển, không thể tránh để lọt âm thanh đó vài tai đối phương. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch đi...

“Mạch Khê? Mạch Khê, chị sao vậy? Giọng nói sao lại rầu rĩ như vậy?”

“Không có gì... Chỉ tại chỗ này hơi lạnh, không quen thôi.” Mạch Khê vội vàng giải thích nhưng không cách nào khống chế được để hắn tự do hôn lên từng tấc da thịt cô, hắn dường như đang quý trọng một món đồ trân quý vậy, tinh tế nhấm nháp hương vị của cô.

“À, vậy chị mau trở lại đi. Trên TV cũng nói ở đó đang là mùa có tuyết rơi, nhất định là rất lạnh đó.”

“Được rồi, chị sẽ …”

Mạch Khê còn chưa nói xong, cánh tay tráng kiện kia đã duỗi ra, trực tiếp đoạt lấy điện thoại trong tay cô. Giọng nói hắn có chút tức giận, hắn nhìn chằm chằm người con gái bên dưới, lại trực tiếp nói vào di động …

https://thuviensach.vn

"Tạm thời Mạch Khê sẽ không về Provence!" Nói xong, còn chưa chờ đối phương có cơ hội lên tiếng, hắn đã dứt khoát tắt máy, ném di động sang một bên...

“Sao anh có thể làm như vậy?” Mạch Khê khiếp sợ hành vi bá đạo của hắn. Tên đàn ông tự đại cuồng này, hắn đột nhiên nói như vậy, nhất định sẽ dọa đến cô nhóc kia. Huân Y vốn đơn thuần, không biết sẽ nghĩ như thế nào đây?

Cô vừa muốn lấy lại điện thoại thì lại bị Lôi Dận kéo lấy, “Lo lắng cái gì? Ở rượu trang đã có ông Cather và người của anh. Phí Dạ cũng thường xuyên ghé qua xem xét.”

“Vì sao anh lại nói với Huân Y như vậy? Con bé sẽ lo sợ.” Mạch Khê biết cứng rắn đối với hắn cũng chẳng mấy tác dụng, có điều, không thể không nói.

“Anh chỉ nói sự thật mà thôi.” Đối với sự chỉ trích cùng bất mãn của cô, Lôi Dận lại chỉ cười.

Lòng Mạch Khê hơi lạnh đi, cô giật mình sửng sốt, "Sự thực gì?"

“Khê nhi…” Lôi Dận khẽ thở dài một tiếng. Từ khi nào, Khê nhi của hắn lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy? Ôm lấy cô lần thứ hai, hắn nói nhỏ: “Cũng ba năm rồi, nên trở về bên anh thôi.”

Ánh mắt Mạch Khê như run lên…

Lôi Dận nhìn lại vào hai tròng mắt của cô, đôi mắt điềm tĩnh lại có vẻ sắc bén, thâm thúy, có thể nhìn thấu lòng người …

“Khê nhi, ngoài chuyện của ông Cather ra, em hắn là có một vấn đề muốn hỏi anh mới đúng.”

https://thuviensach.vn

“Tôi…” Mạch Khê chỉ cảm thấy lồng ngực đột nhiên nhói đau. Cái cảm giác bị người ta nhìn thấu tâm tư thế này, thật giống như bị lột sạch quần áo. Có điều…. tình cảnh bây giờ của cô đích xác là như vậy.

Bàn tay to của người đàn ông nắm lấy đầu vai cô, hắn nhìn cô, nhìn đôi mắt tràn đầy xúc xảm. Hắn cúi đầu nói, “Em muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi.”

Hơi thở Mạch Khê trở nên dồn dập, hàng mi dài cũng khẽ run rẩy như chú ve run sợ trong mùa đông. Một lúc sau, cô rốt cục cũng thở dài …

“Tôi nghĩ…Anh không phải là cha ruột của tôi. Vấn đề này tôi cũng không cần hỏi lại nữa. Như vậy... cha ruột của tôi ở đâu?”

Ba năm trước đây, hắn từng nói cô cho hắn thời gian, một chút thời gian thôi cũng được. Có điều, cô không có dũng khí chờ đợi thêm nữa. Đối với cô mà nói, hắn không hề cho cô cảm giác người cha. Không thể nghi ngờ, chuyện kia đúng như một hồi tai nạn giam cầm tâm tư cô. Trận tai bay vạ gió đó, cô không thể thừa nhận nổi.

Chính là, ba năm đi qua, cô bất đắc dĩ phát hiện ra, thời gian có thể tạm thời tạo nên hai khoảng cách, đặt ngang giữa họ. Trong lúc đó, lại có một thứ rào cản, mà nó không thể tiêu trứ được. Bởi vì mẹ của cô...

Thế nhưng, cô khẳng định như vậy là vì thái độ cùng hành vi không chút kiêng dè của Lôi Dận. Hắn trước sau như một, chinh phục, chiếm giữ lấy cô. Nếu thật sự là cha đẻ, có tên đàn ông cầm thú nào lại có thể tiếp tục không e dè gì mà làm như vậy nữa chứ.

Tuy rằng... Hắn đích thực là cầm thú!

Lôi Dận nhìn cô, dường như thưởng thức tính cách cùng sự thông minh của cô, cũng không muốn che giấu cô điều gì nữa, nhẹ giọng nói: “Ba năm trước đây, bản báo cáo kia đúng là có kẻ đã nhúng tay vào. Cha ruột của em... cũng đã tìm được rồi!”

https://thuviensach.vn

“Cha của tôi…” Giọng nói Mạch Khê đã bắt đầu run rẩy. Cô thậm chí còn cảm thấy miệng lưỡi đắng khô, khó khăn mà nuốt nước miếng xuống, rất lâu sau cũng không hỏi ra sự thật muốn biết.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô hé mở, hai bàn tay đan vào nhau, không khó để nhìn ra nội tâm rối bời của cô…

Bàn tay nhỏ lại bị bàn tay to lớn của người đàn ông kéo lấy. Sau đó, hắn nhẹ nhàng gỡ hai bàn tay đang đan chặt vào nhau, tiện đà nắm chặt lấy…

“Ông ta, trước mắt vẫn còn sống.” Lôi Dận ngắn gọn cho cô đáp án mà cô muốn.

Mạch Khê đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt liền gợn lên vẻ kích động, “Ông ấy ở đâu? Cha tôi đang ở đâu?”

Lần này Lôi Dận không hề trả lời cô ngay, mà lại tập trung nhìn cô, thấy niềm hy vọng nơi đáy mắt cô, thấy nụ cười mỉm bên môi cô. Hắn nhẹ nhàng nói, “Em có tin anh không?”

Mạch Khê ngẩn ra, lại đối diện với hắn thì nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Tôi nghĩ... về chuyện này, anh cũng chẳng cần phải lừa tôi làm gì.”

“Nha đầu ngốc này…” Lôi Dận hơi nhúc nhích, đưa tay ôm chặt cô vào lòng, như là đang khiển trách sự bốc đồng lúc trước của cô, trách hành vi thất thường của cô. Hắn kề bên tai cô nói, “Nếu đã tin tưởng như vậy, lúc trước cần gì phải rời đi? Cho dù hận anh, cũng không thể bỏ đi tất cả những gì anh đưa cho em, thà rằng ở bên ngoài nếm nhiều khổ sở như vậy, cũng không muốn nhận những gì anh cho em sao?”

Trong đáy mắt Mạch Khê có điểm chua xót. Đúng cậy, kỳ thật năm đó hắn nói cô cho hắn một chút thời gian, cô đã tin mà không hề nghi ngờ lời hắn. Người đàn ông này làm việc luôn quyết đoán, nếu có thể nói như vậy thì nhất định hắn sẽ làm được. Chỉ có điều, cô vẫn không thể đối mặt.

https://thuviensach.vn

Chướng ngại lớn nhất trong lòng cô, không phải là vấn đề thân thế, mà chính bởi hắn đã từng để tâm đến một người phụ nữ...

“Tất cả đều là của anh, không phải do tôi tự tay kiếm được.” Cô cố gắng ổn định lại tâm tình của mình, ổn định rồi thì lại nhìn vào mắt hắn, “Tôi rất muốn gặp cha tôi, muốn biết ông ấy là người thế nào.”

“Em muốn gặp ông ấy? Có thể.” Lôi Dận dung túng cho sự bướng bỉnh của cô, ngón tay dài nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, dõng dạc nói từng tiếng: “Nhưng mà, phải ở lại bên cạnh anh, không được tự tiện rời đi nữa. Về chỗ ở tại Provence, cả cánh đồng hoa cũng giữ lại. Về sau nếu em buồn, chúng ta có thể chọn ở nơi nào đó, coi như đi nghỉ dưỡng.”

Mệnh lệnh lạnh như băng như trước, như là một sự quyết định, lại như sự dụ hoặc quá lớn.

Sắc mặt Mạch Khê vẫn bình tĩnh, nhưng khi nghe đến quyết định lúc sau của hắn thì đôi mắt có chút biến đổi. Cô nhìn về phía hắn, không hề có chút hờn giận hay phản kháng nào, chỉ thản nhiên hỏi, “Đây là sự uy hiếp của anh?”

“Không, em có thể nghĩ đó là sự trao đổi.” Giọng nói của Lôi Dận rất nhẹ, cũng thực điềm tĩnh, “Nếu em muốn thấy ông ấy, muốn biết ông ấy là người thế nào, như vậy, không thể về Provence được…”

“Anh còn không cho tôi lựa chọn, đó không phải là trao đổi ngang giá.” Ánh mắt Mạch Khê có chút bất lực, giọng nói cũng rầu rĩ.

“Khê nhi…” Lôi Dận than nhẹ một tiếng, hai tay nắm lấy hai bờ vai mảnh khảnh trắng mịn, trên đó còn lưu lại dấu vết của trận hoan ái mãnh liệt tối qua, đan xen cùng hơi ấm ám muội, “Nhìn anh, ngẩng đầu nhìn anh!”

https://thuviensach.vn

Đôi mắt kia có vẻ thất thần mà nhìn hắn, nhìn khuôn mặt quá mức anh tuấn cùng thâm trầm của hắn...

“Em nói anh ích kỳ cũng được, hận anh cũng được, lần này anh sẽ không buông tay. Ở lại bên cạnh anh, đây là …” Hắn dừng một chút, lại nhìn cô chăm chú, anh mắt tràn đầy sự kiên định, nghiêm túc...

“Anh lấy thân phận một người đàn ông để yêu cầu em như vậy!”

Mạch Khê bị vẻ mặt cùng lời nói của hắn làm cho chấn kinh. Lấy thân phận người đàn ông để yêu cầu? Hắn…Những lời này là có ý gì? Đại não cô trong nhất thời như rối tinh rối mù, hoàn toàn không kịp phản ứng.

“Trở lại bên cạnh anh, đừng đi nữa…” Lôi Dận hôn lên môi cô, hơi lạnh trên đôi môi kia khiến hắn càng thêm trìu mến, “Coi như em đi du lịch ba năm, bây giờ... nên trở về nhà!”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 9

Ánh Nắng Ấm Giữa Trời Đông

St. Petersburg vào đông mang theo không khí lãng mạn, tuyết rơi lất phất ngay dưới ánh nắng dịu nhẹ, giữa cái rét lạnh lại thoảng chút ấm áp.

Kế hoạch thu mua khách sạn của Lôi Dận được tiến hành vô cùng thuận lợi. Chuyện này lập tức trở thành tin tức tiêu điểm, giới truyền thông cũng tìm nhiều cách để có được thông tin mới nhất. Ngoại trừ các phóng viên kinh tế, ngay cả mấy phóng viên báo lá cải cũng chạy đến, chờ chực ở cửa trước của khách sạn một ngày một đêm. Chính sau hôm Lôi Dận ôm một người con gái lên thẳng phòng tổng thống, thì việc này lập tức trở thành tiêu điểm trong cả giới giải trí.

Vốn dĩ những tin tức liên quan đến Lôi thị đã có sức thu hút, chỉ cần là tiêu điểm nhỏ thôi mà có ảnh của Lôi Dận thì đã được chú ý rồi. Nay lại thêm cảnh tượng ôm ấp như vậy, chỉ trong một thời gian ngắn đã trở thành thông tin nóng hổi. Thậm chí có tạp chí còn đưa Lôi Dận vào danh sách người đàn ông độc thân hoàng kim có thể so với nam tài tử quốc tế.

Một ngày này gần đến trưa, Mạch Khê mới tỉnh lại sau giấc ngủ say, bộ dạng uể oải trong căn phòng ấm áp. Ánh nắng dịu giữa trưa hòa cùng nhiệt

https://thuviensach.vn

độ trong phòng, xuyên theo tấm rèm lụa mà chiếu khắp mọi nơi.

Thân mình cô nhũn ra như bột lên men. Đây là hậu quả buông thả dục vọng tối hôm qua.

Cô không quay trở lại Provence, nếu ông Cather bên đó được thanh thản thì cô cũng yên tâm. Có điều, cô nhóc Huân Y kia sau khi nghe được giọng nói của Lôi Dận thì sợ đến mất hồn mất vía. Ngày hôm sau, lúc gọi điện lại cho Mạch Khê, cô gần như muốn khóc lên. Kết quả là Mạch Khê phải viện một cái cớ ra để giải thích qua loa, may mắn là cô nhỏ kia đơn thuần sẽ không tưởng tượng gì nhiều. Nếu không, cô e là Huân Y kia sẽ nhất thời kích động mà chạy thẳng đến St. Petersburg.

Trong không khí thoang thoảng mùi hương thơm ngát, hòa cùng mùi nắng ấm giữa đông, trong nháy mắt khiến Mạch Khê tưởng mình đang ở Provence. Quay đầu lại, cô mới phát hiện trên chiếc kệ ở xa kia có một lọ oải hương rất lớn. Sắc tím mơ màng khẽ rung trong gió hiện lên trong mắt cô, tỏa ra hương thơm thấm ngọt vào ruột gan...

Đáy mắt Mạch Khê hiện lên vẻ vui sướng khác thường. Cô chẳng quan tâm đến sự mệt mỏi trên thân thể, chạy thẳng đến trước lọ hoa oải hương, vươn tay ra nhẹ nhàng chạm vào cánh hoa. ở thành phố này, vào mùa này, sao lại có oải hương tươi đến vậy?

Đang nghĩ ngợi tới đó, cô bỗng thấy trong bó hoa oải hương có một tờ giấy nhỏ. Cô tò mò lấy ra, trên mặt giấy là nét chữ cứng cáp, rắn rỏi…

“Sau khi tỉnh, gọi anh!”

Đôi lông mày đen khẽ nhíu lại. Chữ viết này là của Lôi Dận. Năm chữ, hai dấu câu, chỉ ngắn gọn dứt khoát y như tính cách và phong thái nói chuyện hàng ngày của hắn. Chẳng lẽ … là vì chuyện có liên quan đến chuyện của cha cô?

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, sự bình tĩnh vốn có vội biến thành hồi hộp. Cô vội vàng lấy điện thoại gọi đi, không ngờ chỉ mới có một hồi chuông mà đối phương đã nhấc máy …

“Tỉnh rồi sao?” Ở đầu dây bên kia, giọng nói thấp thuần như hương rượu của người đàn ông vang lên, như thứ rượu cất trong kho ngàn năm, lọt vào tai khiến người ta say mê. Dù không thể nhìn thấy hắn đang làm gì, nhưng cô cũng có thể tưởng tượng được bộ dáng của hắn lúc này, ánh mắt rất thản nhiên mà lại sâu thẳm như biển lớn.

“Ừm…” Không biết vì sao, lúc giọng nói trầm thấp kia vừa vang lên, lòng cô có chút nhộn nhạo, như thể bị giọng nói ấy chảy giọt qua, hai gò má bất giác nóng lên...

Tại sao có thể như vậy?

Mà ở bên kia, lúc Mạch Khê “Ừm” một tiếng, như một cô bé đang làm nũng, ngọt ngào làm say lòng người, như khối đường tan chảy trong lòng người đàn ông. Khoảnh khắc ấy khiến giọng nói của hắn càng thêm nhẹ nhàng …

“Vẫn còn sớm, sao không ngủ nhiều thêm một chút?”

Mạch Khê nhìn thoáng qua đồng hồ rồi mỉm cười, lại dừng tầm mắt trên lọ hoa oải hương thì cắn cắn môi, hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Oải hương trong phòng... là anh đưa đến?” Chỉ là thử hỏi vậy thôi, chứ đó không phải là phong cách của Lôi Dận.

Không nghĩ tới, đầu dây bên kia không chút do dự, gọn gàng đáp, “Phải!”

“Hả?”

Mạch Khê có chút giật mình…

https://thuviensach.vn

“Anh không hiểu về hoa, có điều nghe nói hương hoa đó có thể giúp cho giấc ngủ tốt hơn. Xem ra hiệu quả không tồi.” Như là nhận thấy được sự kinh ngạc của cô, người đàn ông nói tiếp một câu, lại mang theo ý cười nhè nhẹ, khiến người ta nghe xong mà chóp mũi như vương hương hoa.

“St. Petersburg mùa này sao lại có oải hương tươi như vậy?”

“Là chuyển bằng máy bay đến.” Giọng nói ấy lại khiến người ta phải đập nhanh.

Mạch Khê trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bó oải hương trước mắt, trái tim cũng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô có một chút bối rối, lại có cảm giác rung động không thể nói rõ được. Loại cảm giác này rất kỳ quái, như là vừa bỏ vào miệng một múi quýt, vị ngòn ngọt mà chua chua, thơm ngon vô cùng.

“Kỳ thật... Không cần phải phiền như vậy.” Cô không biết nên nói gì cả. Lôi Dận khiến cô không thể nắm bắt được. Hắn như đang ngầm thực hiện một âm mưu nào đó.

Đầu ngón tay vẫn không khỏi tự chủ mà vuốt lên cánh hoa. Tình huống này, kỳ thực sau ba năm, cô cũng không muốn làm rõ.

Tiếng cười nhẹ của người đàn ông truyền ra từ điện thoại, “Ngốc, thích là tốt rồi. Anh đang xử lý văn kiện. Giữa trưa đi ăn cơm. Không cần phải gấp, cứ tắm rửa đi rồi từ từ đến, anh chờ em.”

“À …” Mạch Khê không tự chủ được lên tiếng. Giọng nói của hắn quá mức dịu dàng, như đang cưng nựng một đứa trẻ khiến cô chẳng những kinh ngạc mà còn bắt đầu mê say. “Anh chờ em…”, ba chữ này có chút mờ ám mà cũng thật ấm áp.

Cho đến khi ý thức được hắn sắp tắt máy, Mạch Khê mới phản ứng lại, “Này …”

https://thuviensach.vn

“Làm sao vậy?”

“Cái kia…” Mạch Khê ngửi một bông hoa, đầu ngón tay còn vương hương hoa. Cô hít sâu một hơi, “Anh bảo tôi gọi điện thoại để làm gì?”

Vốn nghĩ rằng hắn biết rõ chuyện của cha cô, có điều, đoạn hội thoại vừa rồi hình như không giống thế. Người đàn ông này từ đầu đến cuối không hề nhắc đến nửa điểm chuyện có liên quan đến cha cô.

Bên kia có hơi trầm mặc, nhưng chỉ trong giây lát, giọng nói dễ nghe vang lên …

“Không có gì, chỉ là muốn nghe tiếng em thôi.”

Mạch Khê như là bị đánh cho một cú, giật thót mình xong lại như bị hóa đá. Cô lẳng lặng cúp điện thoại, nhưng vẫn nghe được tiếng lòng đang kinh hãi của mình...

Làm sao vậy? Đến tột cùng là làm sao vậy? Như thể đang có một thứ gì đó yên lặng mà biến hóa khiến cô trở tay không kịp nhưng lại như đang hưởng thụ vậy. Lôi Dận chưa bao giờ có thói quen rỗi hơi như vậy. Chỉ vì muốn nghe giọng nói của cô mà gọi điện ư? Có điều... phụ nữ hình như là một loài động vật cảm tính. Khi giọng nói của hắn từ điện thoại truyền vào tai, cô dường như có thể cảm nhận được bàn tay hắn đang chu du trên từng tấc da mình, khiến cô đắm chìm trong cảm giác đó...

Không được nghĩ đến trận triền miên tối qua...

Mạch Khê lắc lắc đầu, đuổi mọi ý nghĩ lơ đãng trong đầu đi. Kỳ thật, lúc cô rời khỏi hắn, cứ tưởng rằng sẽ hoàn toàn cách biệt. Không ngờ, ba năm sau, vận mệnh lại cho họ gặp nhau trong một hoàn cảnh thật rắc rối, không những thế, còn bắt cô ở lại bên cạnh hắn như trước.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều... Ba năm sau, hắn không còn bá đạo hay tàn nhẫn giam cầm nữa, mà là mang theo một loại hương vị thật dịu dàng, nhẹ nhàng quanh quẩn bên cô. Mỗi câu hắn nói, thậm chí mỗi một động tác, cử chỉ của hắn cũng khiến tim cô đập rất nhanh. Cô thường xuyên nghĩ, nếu không phải vì chuyện của ông Cather và cha đẻ cô, cô còn có thể ở lại bên cạnh hắn hay không? Đáp án... cô cũng không biết. Ít nhất, giờ khắc này cô đang do dự...

Như vậy cũng tốt, không quá nguy hiểm. Nếu cứ theo sát hắn từng bước, như vậy, cô có giống với những người phụ nữ khác, như vậy … có phải 'vạn kiếp bất phục' hay không?

Cô hít sâu một hơi, thưởng thức mùi hoa oải hương ngập trong lồng ngực rồi đi đến trước cửa sổ sát đất. Cô đưa tay vén bức rèm lên … ánh nắng giữa trời đông chiếu rọi cả căn phòng, biến khung cảnh trở nên tuyệt đẹp. Thời tiết vẫn lạnh như vậy, nhất là tại thành phố lạnh nhất nhì trên thế giời. Có điều, lòng cô luôn cảm thấy ấm áp. Có lẽ … là bởi ánh nắng dịu nhẹ bên ngoài!

Dưới chân là đường phố tấp nập. Căn phòng hạng tổng thống này ở vị trí rất cao, đứng từ đây, cô có thể nhìn thấy xe cộ đi lại náo nhiệt, thấy những bóng người nhàn nhã thả bước trên đường. Mặc dù là mùa đông, nhưng những cô gái Nga cũng vẫn biết cách khiến mình trở nên nổi bật, với những đôi bốt da ôm trọn đôi chân thon dài, từng người đi xuyên qua ngã tư đường phồn hoa.

Lòng Mạch Khê nhộn nhạo, cô chưa bao giờ được như những cô gái đó, vui vẻ mà dạo phố. Lúc còn ở Bạc Tuyết bảo, cuộc sống của cô như một nàng công chúa. Đồ dùng hàng ngày đều là những thứ tốt nhất, quần, áo, váy treo đầy trong tủ; giầy dép cao cấp; túi xách số lượng có hạn, cùng đồ trang sức đều là sản phẩm của những danh sư trên thế giới. Rời khỏi Bạc Tuyết bảo, cô không mang theo thứ gì. Một mình đi qua rất nhiều các đô

https://thuviensach.vn

thị, cô cũng không đủ tiền tiêu xài, cũng không muốn lãng phí tại nhưng thành thị xa hoa nên việc đi dạo phố mua đồ cô cũng chưa từng thử.

Như là nghĩ tới điều gì đó, cô lấy túi xách lại, từ tròng ngăn giữa lấy ra một sợi dây chuyền. Dưới ánh mặt trời, mặt thủy tinh trên đó lấp lánh như giọt nước mắt trong suốt.

Cô không mang đi từ Bạc Tuyết bảo thứ gì, chỉ riêng có sợi dây chuyền này. Đây là thứ Lôi Dận đã tặng cho cô, cũng chính là món đồ ít giá trị nhất của cô. Cô còn nhớ rõ, tên gọi của nó là "Lệ tình nhân", cũng nhớ rõ cảnh tượng lúc hắn tận tay đeo nó lên cổ cô…Không biết vì sao, lúc rời khỏi Bạc Tuyết bảo, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đem nó theo, ba năm nay vẫn giữ gìn tốt.

Một lần nữa đeo lại lên cô, cô nhẹ nhàng cười với chính mình trong gương, lại phát hiện trên mặt mình đỏ ửng cùng cảm giác hạnh phúc của một người con gái đang yêu thì không khỏi kinh hãi…Mạch Khê ơi là Mạch Khê, mày ở lại bên cạnh hắn chỉ vì muốn biết chuyện về cha mà thôi, chỉ vì thế thôi!

Cô âm thầm cảnh cáo mình…

———————————

Gần trưa, đường phố St. Petersburg ấm lên rất nhiều. Cảm giác khi đến một nước khác thường là rất hưng phấn, nhất là chỗ này, nơi đâu cũng thấy đẹp, kiến trúc nguy nga, giáo đường cổ kính, trên đường toàn thấy nam thanh nữ tú. Quả thật, được tận hưởng nền văn minh của nước khác cũng thật thú vị.

Mạch Khê mặc chiếc áo choàng nhung mà Lôi Dận đặt riêng cho cô. Cô cũng định không mặc, nhưng nghĩ bụng chắc thời gian chờ đến bữa trưa khá lâu. Khách sạn gần với một khu buôn bán sầm uất, các mặt hàng rất phong phú, có những loại cực kỳ xa hoa, đắt giá. Mỗi sản phẩm ở đây đều

https://thuviensach.vn

mang đậm nét văn hóa Nga, vừa có vẻ cổ truyền, vừa có nét hiện đại. Cô vốn nghĩ mặc chiếc áo choàng dạ hội này cực kỳ lạ đời, nhưng đi ra đường mới thấy, các cô gái Nga ăn mặc còn táo bạo, mới lạ hơn.

Bước vào một cửa hàng, Mạch Khê tò mò nhìn các trang phục bên trong, chúng đẹp đến nỗi cô không thể rời mắt đi được. mà cô thì lại không biết rằng, vẻ xinh đẹp của cô cũng rất gây chú ý. Cô khoác chiếc áo choàng nhung trắng trông thật giống một cô gái bước ra từ thế giới thần tiên, khuôn mặt nhỏ nhắn có điểm phớt hồng, cực kỳ xinh đẹp.

Một người nhân viên tinh mắt trong cửa hàng lập tức chạy đến, tươi cười rồi lấy ra một chiếc áo khoác dài, "Tiểu thư, đây là sản phẩm có số lượng của cửa hàng chúng tôi. Nếu cô không ngại thì thử xem. Khí chất của cô rất tốt, mặc vào nhất định sẽ rất đẹp."

Nhân viên trong cửa hàng thời trang vốn rất tinh tường. Người nào vào cửa hàng, mặc quần áo gì, là họ đã có thể nhìn mà giới thiệu loại sản phẩm thích hợp với khả năng chi tiêu. Cô gái trước mặt đây, tuy rằng không lớn tuổi cho lắm, nhưng chỉ xem khí chất của cô thì đúng là xuất thân từ danh gia. Nhất là chiếc áo choàng nhung trắng trên người cô, thiết kế rất đơn giản nhưng lại không tầm thường chút nào. Đây chắc chắn là sản phẩm của một nhà thiết kế lừng danh, hơn nữa, trong thành phố chắc chắn không bày bán.

"Cái này sao?" Mạch Khê dù sao chỉ có hai mươi mốt tuổi, nên vẫn có tâm tình của một cô gái nhỏ. Cô khoác thử chiếc áo khoác vào người thì quả thực là rất đẹp, nhưng nhìn thấy mác áo thì thong thả cới ra, cười cười, "Tôi muốn xem cái khác."

Cái áo này quá đắt. Nếu mà mua cái này, chắc chắn gia tài của cô sẽ vơi đi một phần ba…

https://thuviensach.vn

Qua ba năm, cô cũng đã quen với sự thay đổi từ cuộc sống của công chúa sang cuộc sống bình dân.

Người nhân viên kia có phần nóng ruột, lại vội vàng thuyết phục, "Tiểu thư, cô mặc cái này thực sự rất đẹp. Những người khác mặc vào cũng chưa thấy đẹp như vậy đó." Theo lý thuyết, nhãn hàng của họ cũng là loại có danh tiếng, nói chung là cũng không cần thiết phải lấy lòng khách như vậy. Có điều, cô gái này mặc chiếc áo kia thực sự rất đẹp, khiến cô nhân viên không nhịn được mà buông lời thuyết phục.

Mạch Khê nhìn cái áo, cắn cắn môi, trong mắt có chút chần chừ, như là đang đấu tranh tư tưởng. Cuối cùng, cô rốt cục cũng nói, “Cái này … đắt quá!”

"Á?" Người nhân viên choáng váng, nhìn thoáng qua chiếc áo nhung trên người cô. Áo choàng kia hẳn là giá trị cao hơn rất nhiều so với chiếc áo khoác của cửa hàng?

Mạch Khê có chút mất tự nhiên cười cười. Cái áo này thực sự rất đẹp, hơn nữa cô cũng rất thích, nhưng mà giá của nó thì … Đang lúc do dự, phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói trầm thấp của người đàn ông …

“Lấy cái áo đó cho tôi!”

“Hả?”

“A?”

Cô nhân viên cùng Mạch Khê đồng thời cả kinh, theo tiếng nói mà quay đầu lại, đã thấy chiếc thẻ vàng được giơ ra trước mặt, “Gói chiếc áo lại cho vị tiểu thư này.”

“À…được, được, hai vị chờ một lát.” Lúc này cô nhân viên kia mới phản ứng lại, hai gò má đỏ lên, tay chân luống cuống mà đi lấy túi đựng áo.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê kinh ngạc bởi sự xuất hiện của người đàn ông trước mắt. Bộ tây trang đen bên trong một chiếc ba-đờ xuy [1] nhung, trông hắn càng thêm phần cương nghị, tuấn nhã. Đây đúng là Lôi Dận mà cô vừa nói chuyện điện thoại cùng. Giờ khắc này, hắn đứng trước mặt cô, khóe môi còn nở nụ cười…

[1]: Áo ba-đờ-xuy (Pardessus, tiếng Pháp), áo khoác ngoài.

Trên con phố ở St. Petersburg phồn hoa, Lôi Dận một tay xách chiếc túi giấy đỏ của cửa hàng kia, một tay nắm chặt lấy tay Mạch Khê đi về phía trước. Hắn cố ý bước chậm lại vì sợ đi nhanh quá cô sẽ không theo kịp.

Cả quá trình Mạch Khê đều im lặng. Cô không kịp phản ứng lại việc người đàn ông trước mặt là Lôi Dận. Hắn tự dưng xuất hiện, sau đó lại thản nhiên mà trả tiền cho cô, rồi cầm túi áo đi. Cứ như thể tất cả việc này là của hắn vậy…

“Cái kia…” Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng, cô chút chần chừ, không xác định, “Kỳ thật, cái áo đó không nhất thiết phải mua đâu. Giá tiền quá là đắt…”

Lôi Dận dừng bước lại, nhìn cô, đáy mắt có một sự ấm áp nào đó khiến Mạch Khê không quen.

“Đúng là trẻ con, thà rằng đói bụng cũng muốn đi dạo phố trước.” Ngữ điệu thật thản nhiên, không có nửa điểm tức giận, thật như là đang dỗ dành cô gái nhỏ đang giận dỗi.

Mạch Khê giật mình, cô nghĩ rằng ít ra thì hắn sẽ giận dữ. Dựa theo tính cách trước nay của Lôi Dận, nếu không có sự đồng ý của hắn mà tự tiện rời khỏi khách sạn, hắn nhất định sẽ nổi cơn lôi đình.

Thế nhưng…

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn đứng yên trước mặt cô, đôi mắt xanh lục không hề chớp mà nhìn cô, đáy mắt ngưng tụ như một hồ nước sâu, nhấn chìm cô trong đó…

Trên không trung, tuyết lại bắt đầu rơi, những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống trên con phố ở St. Petersburg. Xung quanh cô và hắn, mọi người đều đi lại, chỉ có hai người họ là vẫn yên lặng đứng nhìn nhau.

Người đàn ông cao lớn, tuấn tú; còn cô gái xinh đẹp, thánh khiết. Cảnh tượng như vậy thực sự rất đẹp, khiến cho người đi đường sôi nổi ngoái đầu lại nhìn. Đôi nam nữ này, quả thực là kinh diễm, mà lại quá đỗi hòa hợp.

Lời nói trầm thấp bên tai như thôi miên, khiến cho Mạch Khê trong nhất thời không biết trả lời thế nào, nhưng ánh mắt không thể nào rời khỏi hắn. Tuyết rơi xuống đậu trên mái tóc đen dày của hắn, trên vai, thậm chi trên cả chiếc khăn choàng bằng lông lạc đà màu thẫm. Mạch Khê chưa bao giờ biết, dưới trời tuyết, người đàn ông có thể kinh diễm đến mức ấy. Hắn như một vị thần xuất hiện trước mặt cô, thân mình anh tuấn đứng lặng trong tuyết, bên môi cũng nở nụ cười, ý vị thâm sâu…

Trong bất chợt, cô muốn đưa tay phủi đi bông tuyết trên mái tóc hắn.

“Anh…sẽ không tức giận chứ?” Sở dĩ hỏi như vậy, là vì cô cảm thấy thái độ của hắn có chút quái dị. Sau ba năm, cô lại càng không thể đoán được hắn, thực sợ hắn mất vui mà giấu tiệt chuyện của cha cô. Có lẽ, trên đời này, chỉ có hắn mới có khả năng giúp cô thực hiện tâm nguyện.

“Sẽ không.” Lôi Dận lại trả lời rất rõ ràng, động tác nâng tay phá vỡ đi sự yên lặng giữa hai người. Hắn đội mũ áo choàng lên cho Mạch Khê, phủi đi mấy bông tuyết trên tóc cô, giọng nói vừa rồi cũng thật nhẹ nhàng, “Trong mắt anh, em vĩnh viễn giống như một đứa trẻ, mà trẻ con thì luôn đúng.”

Nói xong câu đó, hắn giữ nguyên ý cười bên môi, vẻ thâm tình trong mắt không thể che giấu được. Hắn tới gần Mạch Khê, gần đến nỗi có thể

https://thuviensach.vn

cảm nhận được hương thơm ngát bên hai gò má cô. Khung cảnh ấy cứ như một thước phim quay chậm, hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô…

Phía sau là những bông tuyết bay lả tả, cảnh tượng người đàn ông thâm tình hôn lên trán một cô gái khiến những người đi đường chú ý. Thậm chí còn có người nhìn thấy hai người mà cứ như nhìn thấy cặp đôi thần tượng vậy. Dù không biết họ là ai, nhưng có người đi đường còn cầm điện thoại hoặc máy ảnh chụp lấy chụp để.

Nụ hôn dịu dàng vừa hạ xuống, Lôi Dận cong cong khóe môi. Nhìn Mạch Khê trong lòng, thực là quá kiều diễm, lại tản ra một sự dụ hoặc như loài hoa anh túc, dù biết rõ là có độc nhưng vẫn không kìm được mà hãm sâu trong đó; cho đến khi... bị trúng độc, bị thương rồi mà vẫn không hối hận, như con thiêu thân lao vào đống lửa…

Hàng mi Mạch Khê khẽ run, đối diện với ánh mắt của hắn, cô có thể nhìn thấy trong đó là sự cưng chiều, dung túng, còn có…loại tình cảm khiến cô bồi hồi…

Cô có một dự cảm…Giờ khắc này, dự cảm đó rất mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến cô bất an, tim đập càng nhanh hơn. Đây là loại ánh mắt gì vậy? Hắn nhìn cô, thật giống như một người đàn ông đang nhìn một người phụ nữ…

Bên tai lơ đãng vang lên lời hắn từng nói … “Ở lại bên cạnh anh … Đây là anh lấy thân phận một người đàn ông để yêu cầu em như vậy!”

Lấy thân phận một người đàn ông để yêu cầu…

Trong mắt hắn, thân phận của cô bây giờ là gì? Vẫn là con gái nuôi, hay biến thành … người phụ nữ? Dự cảm mãnh liệt trong lòng khiến cô thật mờ mịt. Hắn…có thích cô một chút nào không? Nếu không…sao ánh mắt lại dịu dàng đến vậy?

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, cô bỗng lạnh run, chính bởi ý nghĩ điên rồ trong đầu dọa đến. Lôi Dận này là người đàn ông khiến người khác không thể phán đoán được nội tâm hắn. Hắn sao có thể thích cô được chứ … huống chi là yêu!

Lời Thiên Luật từng nói cũng tự dưng vọt tới … “Tiểu Mạch Khê, em có dám liều lĩnh thử yêu một lần không?”

Không…. Mạch Khê không dám làm như vậy. Vì người đàn ông này là Lôi Dận, hắn rất nguy hiểm. Sự si tình của hắn, thậm chí tình yêu sâu sắc hắn chỉ dành cho một người phụ nữ duy nhất, đó chính là mẹ cô. Hắn yêu mẹ cô đến vậy, yêu đến nỗi dùng cái tên Bạc Tuyết để đặt cho tòa thành, yêu đến nỗi tự tay trồng loại hoa có tên Bạc Tuyết trong vườn…Tất cả những điều này, cũng chỉ thuộc về mẹ cô và hắn. Mà cô, không có tư cách ghen tỵ, không có quyền đến tranh giành. Cô, mãi mãi chỉ là một người ngoài cuộc.

Cho nên, ngay từ đầu cô đã là người thua cuộc, chỉ có thể rời bỏ, mới có thể hoàn toàn được giải thoát.

Lôi Dận thật ra không biết trong thời gian ngắn mà cô lại có thể nghĩ được nhiều điều như vậy, chỉ thấy cô rùng mình một cái thì tưởng cô lạnh, cánh tay liền duỗi ra ôm cô vào lòng, “Tuy rằng trẻ nhỏ luôn đúng, nhưng mà không thể ham chơi đến quên ăn được. Đi thôi, nhà hàng đã chuẩn bị cả rồi. Sau khi ăn cơm xong, em muốn làm gì anh cũng làm với em.”

"Thật sao?" Mạch Khê cảm thấy là lạ, “Tiếp tục đi dạo phố cũng được?”

“Được.”

“Có điều, con gái thường chỉ đi dạo phố, thích ngắm thôi chứ không mua. Còn nữa, bữa cơm trưa này anh phải mời tôi, bởi vì nhà hàng anh đặt nhất định rất là cao cấp, cái ví của tôi không được dày cho lắm.” Mạch Khê nói liền một mạch, cũng rất thẳng thắn.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận dường như bị cô chọc cười, khóe môi hơi nhếch lên. Bàn tay to đặt nhẹ lên đầu cô, chiều chuộng nói, “Nha đầu ngốc, chỉ cần ở bên cạnh anh, muốn gì cũng được.”

Nụ cười bên môi hắn mê hoặc Mạch Khê, đôi mày đen hơi nhướng lên, rốt cục cô không nhịn được bèn nói ra lời nói đã nghẹn trong lòng nhiều ngày qua, “Anh…đã thay đổi.” Nếu không biết chắc hắn chính là Lôi Dận, cô nhất định sẽ cho rằng hắn có một người anh em sinh đôi. Lôi Dận lúc trước tuyệt đối không tao nhã, lịch thiệp mà đi dạo phố với phụ nữ thế này. Bởi ngay cả quần áo hắn mặc cũng là nhà thiết kế đến tận nơi lấy số đo.

Đáy mắt Lôi Dận vẫn ấm áp, không chút gợn sóng như trước. Vừa hôn lên trán cô một cái xong, hắn nhìn cô, “Em cũng thay đổi, trở nên càng thẳng thắn hơn. Nhưng mà…” Tiếng nói trầm thấp của hắn lần thứ hai vang lên, “…anh thích!”

Nói xong, hắn mở cửa xe cho cô, ngữ điệu có xen chút vui vẻ, “Lên xe đi, anh mời em một bữa đại tiệc luôn.”

Trong lòng Mạch Khê xẹt qua cảm giác bất thường, rung động chảy xuôi hoặc lại nhẹ nhàng như bông tuyết trắng đang rơi. Hắn vừa mới nói gì cơ? Thích…

Hắn vừa mới nói … thích cô của bây giờ?

Từ thích này…là hàm ý gì?

Bữa trưa phong phú được đặt trong hội quán cao cấp trong khu thương mại New Zealand. Mỗi một góc hội quán đều du dương tiếng nhạc.

Bên dưới hội quán là đường phố tấp nập, mà trong hội quán thực tĩnh lặng, chỉ có tiếng nhạc, lời nói rất nhỏ nhẹ. Hiển nhiên những người vào đây đều là người cao quý, tao nhã…

https://thuviensach.vn

Sau khi ăn xong một bữa no nê, nhìn đến hóa đơn thanh toán thì không khỏi lè lưỡi. Ba năm nay, Mạch Khê cũng đã kiếm được kha khá từ việc chế tinh dầu hoa nhưng đâu dám vung tiền bừa bãi. Cô rụt cổ. May mà bữa cơm này là do người đàn ông đối diện thanh toán, nếu không, riêng bữa cơm chắc đã đốt nguyên một nửa gia tài của cô luôn …

Lôi Dận tự nhiên mà ký tấm thẻ thanh toán. Hắn là hội viên cao nhất ở đây, tuy rằng không thường xuyên ghé thăm nhưng nhân viên phục vụ ở đây đều nhận ra hắn, thành ra phục vụ cũng cẩn thận hơn hẳn.

“Lôi tiên sinh, xin hỏi khi nào đưa đồ ngọt đến khách sạn thì được?”

“Chín giờ.”

“Được, cám ơn Lôi tiên sinh.” Nhân viên phục vụ cung kính cúi người lui ra.

Mạch Khê khó hiểu, nhưng Lôi Dận lại hảo tâm trả lời nghi vấn trong lòng cô, “Xem ra em rất thích đồ ngọt ở nhà hàng này. Sau bữa tối, họ sẽ mang đến khách sạn cho em một phần nữa.”

“Không, không cần, tôi, ba năm nay tôi không thích ăn đồ ngọt nữa. Tôi sợ béo, hơn nữa…những thứ đó đắt lắm.” Mạch Khê nghe vậy liền chấn động, vội vàng cự tuyệt, nói một cách có vẻ rất hợp tình hợp lý, không e dè gì mà nói thật.

Bộ dáng của cô khiến Lôi Dận khẽ cười. Bàn tay hắn duỗi ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, thưởng thức bàn tay mềm mại ấy. Ánh mắt hắn cũng mang theo sự thản nhiên, ôn hòa, không nóng không lạnh, kẻ khác nhìn vào cũng thấy cực kỳ thoải mái…

“Nha đầu ngốc, em luôn thích ăn đồ ngọt. Trước kia, ngày nào em cũng có thể ăn đồ ngọt thay món chính. Con người không thể để cái miệng mình thiệt thòi. Nhất là em, nhìn qua gầy đi không ít, như vậy sẽ khiến người ta

https://thuviensach.vn

đau lòng.” Giọng nói của Lôi Dận thật nhẹ, từ tốn, như làn nước lăn tăn trong một cái ly.

Mạch Khê hơi cụp mắt xuống. Không biết vì sao, càng ngày càng thân mật nhưng cô lại không dám nhìn đến ánh mắt hắn, nhìn đến cặp mắt xanh lục sâu thẳm như đại dương, thâm trầm không sao đoán hết được. Cô thật sự sợ một ngày nào đó, chỉ cần lơ đễnh là có thể bị…hút sâu vào bên trong.

“Những thứ kia rất đắt…không cần lãng phí như vậy đâu.” Cô cố tìm một lý do thích hợp. Giờ khắc này, cô không biết làm thế nào để đối mặt với người đàn ông này sau ba năm. Cho dù là cùng nhau ăn cơm, thậm chí đã xảy ra quan hệ thân mật, nhưng tại sao dường như vẫn cảm thấy có chút gì đó không rõ ràng…

Lần này Lôi Dận không nói gì nữa, chỉ dịu dàng nhìn cô, khóe môi cương nghị cũng cong thành một nụ cười trì mến, giống như bông tuyết nhẹ bay ngoài kia. Nếu đổi là người con gái khác, hắn nhất định sẽ cho rằng đó là kiểu giả vờ hiền lành, thiện lương, lại hoặc như là kỹ xảo thu hút sự chú ý. Nhưng Mạch Khê không như vậy. Cô thẳng thắn, không hề e dè mà nói mình không có tiền. Sự khăng khăng đến bướng bỉnh, ngây thơ ấy khiến con tim hắn như thấm đầy mật ngọt. Đàn ông trời sinh vốn có tính muốn bảo vệ. Hắn thầm muốn cho cô càng nhiều càng tốt…

Lôi Dận đứng dậy, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô, như đang dỗ dành một con thú cưng, nhẹ giọng nói: “Đi thôi, thời gian còn lại của ngày hôm nay đều thuộc về em.”

———————————

Suốt cả một buổi chiều, Lôi Dận lái xe đưa Mạch Khê đi qua rất nhiều cửa hàng. Nào là cửa hàng trang sức, quần áo, cửa hàng túi xách, cửa hàng đồ ăn vặt; thậm chí là cả hàng hoa, hàng kẹo. Bởi nhiều cửa hàng tập trung

https://thuviensach.vn

một nơi nên Lôi Dận đỗ xe ở bên đường, đi bộ theo Mạch Khê suốt cả dãy phố.

Chính như lời hắn nói, thời gian còn lại trong ngày hôm nay đều dành cho Mạch Khê. Hơn nữa, hắn chắc chắn là Mạch Khê cũng không thích có vệ sĩ đi theo nên đã bảo bọn họ đi hết.

Mạch Khê tuổi còn nhỏ, dù sao vẫn như một đứa trẻ, nhìn thấy cái gì đẹp cũng không nhịn được mà tiến đến xem, nhìn một cái, sờ một cái, sau đó thông minh mà xem giá tiền. Nếu là đó đắt giá, cô sẽ từ tốn mà đặt xuống. Kiểu lựa đồ như vậy của cô khiến Lôi Dận buồn cười, lại thương thương mà cầm mấy thứ đó tới quầy thu ngân. Chỉ cần là thứ mà Mạch Khê nhìn thấy liền có biểu hiện thích thú thì hắn sẽ trực tiếp cầm đi thanh toán.

Hành vi của hắn khiến Mạch Khê có chút khó xử, cũng từ chối nhiều lần nhưng mỗi lần lại chỉ thấy nụ cười nhẹ của Lôi Dận. Rơi vào đường cùng, cô đành chỉ tùy tiện đi dạo, không dám động vào cái gì nữa. Nghĩ đến chuyện Lôi Dận đi dạo phố cùng là đã đủ kỳ quái rồi, lại nhìn thấy hắn tay xách túi lớn túi nhỏ phía sau thì càng khó tưởng tượng hơn. Quan trọng nhất là … cô thật sự không muốn tiêu đến tiền của hắn, tuy rằng tài sản của hắn thực sự là một con số khổng lồ …

Chỉ một điểm tâm tư nhỏ ấy thôi mà người đàn ông lại có thể liếc mắt đã nhìn thấu. Cuối cùng, Lôi Dận dắt Mạch Khê đi dọc theo con phố, đến một cửa hàng quần áo để “cướp đoạt” một phen.

Là cửa hàng phân phối của KY.

Khi Mạch Khê khoác chiếc áo choàng dài bước vào trong cửa hàng thì cả không gian dường như ngưng lại, mọi âm thanh gần như cũng không nghe thấy nữa.

Chủ cửa hàng thấy thế, tự mình mang đến một bộ váy màu trắng bạc rất hài hòa với chiếc áo choàng nhung của Mạch Khê, ánh mắt cũng lộ ra vẻ

https://thuviensach.vn

hâm mộ vô cùng, “Cô gái, bộ đồ này được thiết kế rất tinh xảo, rất hợp với khí chất của cô. Đây cũng là sản phẩm sắp đưa ra thị trường. Trước mắt, cơ sở phân phối của KY trên toàn cầu cũng chỉ có hai bộ, một bộ dùng để quảng cáo không bán, một là bộ cô đang xem đây, rất thích hợp khi tham dự dạ hội.”

Bình thường, chủ cửa hàng của KY không chủ động tiếp khách. Nhưng khi hai người kia vừa bước vào cửa hàng, chị liền nhận ngay ra người đàn ông cao lớn này chính là Lôi Dận đang được truyền thông nhắc đến. Còn nữa, chị cũng biết, Tổng giám đốc Nhiếp thị cũng là chủ KY có quan hệ rất gần gũi với Lôi thị nên đã vội vàng tự mình ra đón, còn muốn đóng cửa hàng lại, chỉ phục vụ Lôi Dận và cô gái này.

Những nữ nhân viên khác trong cửa hàng cũng đều sinh lòng hâm mộ mà nhìn lén Lôi Dận. Vẫn nghe nói, Tổng giám đốc Lôi thị nổi tiếng tàn khốc lạnh lùng, thời điểm nào cũng không bao giờ thay đổi sắc mặt. Hôm nay, xem ra lời đồn đó không ngoa. Nhưng mà lần này … có chút khang khác…

Các cô phát hiện, chỉ cần là khi cô gái kia đứng trên bục thử quần áo, Lôi Dận đang ngồi trên salon sẽ lại dừng ánh mắt trên người cô. Ánh mắt kia dĩ nhiên là đầy dịu dàng, chiều chuộng, lại như yêu say đắm…Và vẫn chăm chú nhìn người con gái trước gương, nhưng chỉ cần cô tiến vào phòng thay đồ là hắn lại lẳng lặng lật giở cuốn tạp chí, khuôn mặt lại mang theo sự bình ổn như trước…

Nhóm nhân viên trong cửa hàng không khỏi tò mò, sôi nổi bàn tán đoán xem thân phận của cô. Lại móc nối với chủ đề bàn luận xôn xao của truyền thông trong thời gian gần đây, cuối cùng họ cũng kết luận, cô chính là người con gái đã được Lôi Dận ôm vào lòng hôm đó.

Đến tột cùng, người con gái như thế nào mới có thể khiến bộ mặt lạnh lùng kia toát ra nét dịu dàng? Quan trọng hơn là … hắn sao lại có thể nhẫn

https://thuviensach.vn

nại đợi cô thử quần áo?

Tuy nói là hâm mộ thêm cả ghen tị, nhưng những nhân viên kia cũng không dám thể hiện nhiều. Dù sao đối phương chính là Tổng giám đốc Lôi thị đại danh lừng lẫy, nếu các cô nếu không cẩn thận gây ra một sơ suất nhỏ, sẽ là đắc tội với cả Nhiếp thị…

Trong gương, Mạch Khê có vẻ xinh đẹp vô cùng. Đúng là ứng với câu "Nhân dựa vào ăn mặc, mã dựa vào an" (Người dựa vào mặc, ngựa dựa vào yên; tương đương với câu: "Người đẹp vì lụa" của Việt Nam ta). Cả một thân váy dài đem lại cho Mạch Khê sự thanh khiết, làn váy thỉnh thoảng khẽ lay động. Chiếc áo choàng ngắn đi kèm cũng thật hợp với bộ váy dài này, càng tăng thêm vẻ tao nhã, sang trọng. Mái tóc cô thật dài, được cặp đơn giản lại, dưới ánh đèn càng thêm sáng bóng. Giờ khắc này, cô như một vị công chúa bước ra từ trong một bức họa, mỗi cử chỉ đều tản ra khí chất hơn người.

Lôi Dận buông quyển tạp chí trong tay ra, lại nhìn hình ảnh Mạch Khê trong gương, ánh mắt có chút ngơ ngẩn, không tự chủ được mà bước đến phía Mạch Khê…

Chủ cửa hàng thấy thế thì thông minh mà lui ra sau một chút.

Phía sau, hơi thở của người đàn ông càng gần lại, cuối cùng hắn cũng dừng lại…

Trong gương chiếu ra đôi mắt của người đàn ông, cứ chăm chú như vậy mà nhìn cô. Đôi mắt trong veo như làn nước, mang vẻ thưởng thức, si mê khiến tim Mạch Khê đập nhanh, khẽ rung động. Cô nhẹ giọng lên tiếng hỏi, "Đẹp không?"

Người đàn ông giơ bàn tay to lớn lên, dừng lại trên bả vai Mạch Khê, cất lên lời nói bình tĩnh nhưng lại không che giấu được ý tán thưởng, "Rất đẹp!"

https://thuviensach.vn

Đối với dung mạo của cô, hắn chưa bao giờ phủ nhận sự ca ngợi. Có điều, hôm nay, ngoài vẻ xinh đẹp ra thì Mạch Khê còn có một loại hấp dẫn khiến người ta khó thở, là loại thu hút mà không người phụ nữ nào khác có thể cho hắn, khiến hắn không kìm lòng được mà từng bước đến gần, gần hơn nữa…

Mạch Khê hơi hạ tầm mắt, hàng mi dài run run trong lúc nhất thời không thể che giấu được cảm xúc. Cô thật sự không dám nhìn vào ánh mắt hắn, nhìn vào sự sâu thẳm đến dọa người đó.

“Xem ra tôi chỉ có thể mặc trang phục do anh Thiên Luật thiết kế. Chẳng nhẽ đã bị phong cách của anh ấy chiều hư sao?” Giọng than nhẹ như có như không, như đang cảm thán lại như đang hỏi người đàn ông phía sau.

Bàn tay người đàn ông nhẹ nhàng trượt xuống, dừng trên vòng eo nhỏ nhắn, chậm rãi xiết chặt lại, chặt như cảm xúc của hắn lúc này vậy…

Hương thơm dịu nhẹ quanh quẩn vây lấy cô. Lúc này, cô hốt hoảng như thể đang đứng trên điện lớn của cung điện, đặt tay lên bàn tay đang giơ ra của một vị hoàng tử.

“Chỉ có thể nói … đây là phong cách của em mới đúng.” Hắn hơi nghiêng đầu, hôn nhẹ lên mái tóc thơm hương của cô, lại đút tay vào túi áo lấy ra một sợi dây chuyền, đồng thời cũng tháo chiếc vòng mặt thủy tinh của cô xuống…

“Dây chuyền của tôi…” Mạch Khê giật mình phản ứng, muốn xoay người lấy lại nhưng bị Lôi Dận cười nhẹ ngăn cản. Ngay sau đó, hai tay hắn đưa ra trước, đeo sợi dây chuyền lên cần cổ tuyết trắng của cô.

Một cảnh tượng này, bị bao nữ nhân viên nhìn lén thấy hết. Người đàn ông anh tuấn chân thành đeo vòng cổ cho người con gái. Thật là lãng mạn quá đi! Chỉ là nhìn thấy thôi mà đã say mê rồi, nếu nữ chính là mình thì…

https://thuviensach.vn

Tầm mắt Mạch Khê dừng trên cổ, lại nhìn đến chiếc vòng mặt thủy tinh trong suốt như giọt nước mắt. Có điều, cô không biết từ lúc nào nó lại nằm trong tay Lôi Dận, chẳng lẽ là lúc thử quần áo bị rơi ra?

"Ba năm trước đây, em không mang cái gì đi, chỉ trừ … cái vòng rẻ tiền này?" Lôi Dận từ phía sau ôm chặt lấy cô, đôi mắt xanh lục không hề chớp nhìn khuôn mặt sáng như vầng trăng trong gương, mỗi đường nét đều vô cùng tinh tế…

Nghĩ đến điều đó, tim hắn đột nhiên đau thắt lại. Nếu lúc ấy cô ký vào văn kiện chuyển nhượng tài sản kia, tim hắn sẽ không đau như vậy. Nếu hắn không nhìn thấy chiếc vòng đó trên cổ cô, tim hắn cũng không đau đớn mà vẫn cảm thấy có đôi chút an ủi như vậy.

Mạch Khê rốt cục cũng nâng mắt, lấy hết dũng khí chạm vào ánh mắt cùng người đàn ông trong gương …

"Đúng là anh cho rằng nó rẻ tiền, tôi mới cảm thấy nó thật trân quý."

Ngay sau đó, cả người cô bị xoay lại, cái cằm đầy bị bàn tay to nâng lên, lực không mạnh. Cũng không khó để nhìn ra ánh mắt ôn hòa của hắn đã nhuốm chút giận dữ!

"Anh tặng cho em mà trong mắt em lại không đáng nhắc tới vậy hả?" Âm điệu cũng có sự thay đổi rất khó thấy, vẫn là bình tĩnh nhưng hơi cao lên.

Chủ cửa hàng cùng những nhân viên khác cũng có thể cảm nhận được hơi thở nguy hiểm trên hắn. Một giây trước, nhìn hắn vẫn còn thâm tình là vậy, ngay sau đó lại trở nên lạnh lùng khiến người khác kinh hãi. Thì ra, lời đồn là sự thật!

Trong không khí thoảng hơi bất an, như là dòng thời gian đang ngừng lại…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhìn ra sự hờn giận trong đôi mắt hắn. Cô nghĩ ngay sau đó hắn sẽ nổi cơn lôi đình, hoặc là sẽ lôi cô đi, không ngờ…Hắn lại kiềm chế xuống, nhưng đôi mắt vẫn còn dư vị không vui…

“Anh hiểu lầm rồi.” Cô thầm than một chút, lại nhìn hắn, “Trân quý nhất không phải là ở giá trị. Tôi thích tên của nó, cũng không để ý nó bao nhiêu tiền.”

“Tên của nó? ‘Lệ’ sao?” Lôi Dận hơi nhíu mày, ngón tay đang nắm lấy cằm cô cũng buông ra, bàn tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô …

“Anh không thích cái tên này, chính vì anh không muốn lại nhìn thấy em rơi nước mắt.”

Mạch Khê giật mình, lại nhìn về đáy mắt như tảng băng đang tan chảy của hắn…

Lôi Dận bị đôi mắt cô cuốn hút, bàn tay to hạ xuống, ôm chặt cả người cô vào lòng, không hề kiêng dè mà hôn lên cánh môi anh đào của cô, rất lâu…

-_____

Khách sạn về đêm càng xa hoa…

Tắm xong, Mạch Khê cầm máy sấy ngồi trên ghế salon trước khung cửa sổ sát đất. Nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, trong lúc nhất thời, cô lại quên việc đang làm, chỉ lặng lặng ngắm thế giới phồn hoa dưới chân.

Kỳ thật, cô vẫn là người ưa náo nhiệt, ít nhất ba năm trước đây là như vậy. Trước lúc tám tuổi, cuộc sống của cô thật chật vật. Mỗi ngày đều phải chịu sự lăng mạ cùng đánh đập của cha mẹ nuôi. Cô cũng thích được chơi cùng với chúng bạn đồng lứa, bởi chỉ khi theo họ, cô mới không bị bắt nạt.

https://thuviensach.vn

Cùng với thời gian lớn lên, cô thường xuyên mơ về một cảnh tượng đô thị phồn hoa như thế này, sẽ có một chỗ cho riêng cô. Nơi đó không cần quá rộng, bởi diện tích lớn sẽ khiến cô cảm thấy cô độc, giống như Bạc Tuyết bảo vậy!

Cô sẽ trang trí cho nơi ở của mình. Chẳng lo căn nhà chật hẹp, nhưng nhất định phải có cửa sổ sát đất hoặc cửa sổ nhỏ thôi cũng được. Cô sẽ ngồi trước cửa sổ, trên tấm thảm trắng, nhấm nháp một ly rượu vang đỏ, nhìn ngắm ánh sáng phồn hoa ngoài cửa. Lại hoặc là, được uể oải đón ánh nắng chiếu vào. Cứ như vậy, đơn giản trải qua mỗi ngày, qua trưa, rồi vào đêm …

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 10

Nói Yêu Anh

Mạch Khê tự nhận mình không phải loại con gái tham lam nên mới có suy nghĩ như vậy. Ở nơi thuộc về mình, cô muốn tràn ngập sự ấm áp, điểm chút hương hoa oải hương. Thỉnh thoảng, từ cửa sổ sẽ được lẳng lặng nhìn dòng người bên ngoài, hoặc sẽ ngồi nghĩ về tương lai.

Con người, thường thường vào lúc tĩnh lặng mới có thể ngồi suy ngẫm. Bởi con người cũng có giác quan giống động vật, chỉ cần có một điểm quấy nhiễu, suy ngẫm sẽ biến thành tưởng tượng…

Một ngày ở Provence thật yên tĩnh. Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy oải hương, cả biển tím biếc như một người bạn tâm giao ngày đêm với cô. Tuy rằng ban đầu cô cũng muốn bỏ đi, nhưng dần dần lại quen với cuộc sống yên tĩnh như vậy.

Mạch Khê thở dài một tiếng, những tâm tư sâu kín tan ra cùng với hương hoa dịu ngọt, như được đi vào cõi thần tiên ảo mộng. Cô không hề chú ý được phía sau mình, người đàn ông đã đứng yên rất lâu rồi…

Bầu trời đêm đông luôn có một vẻ trong lành. Tuyết rơi cũng được coi như một quá trình làm sạch bầu không khí, làm sạch sự ô nhiễm nơi đô thị, cũng tẩy sạch đi nỗi buồn bực trong lòng người.

https://thuviensach.vn

Máy sấy trong tay cô bị bàn tay người đàn ông lấy lại. Hắn chưa nói lời nào, chỉ dịu dàng vén mái tóc cô, rồi bật máy sấy…

"Ấy…Không cần, tôi tự làm được." Lúc này Mạch Khê mới có phản ứng lại, kinh ngạc mà muốn lấy lại.

Thân mình lập tức bị người đàn ông ấn xuống. Khuôn mặt cô đỏ lên, dường như có thể cảm nhận được độ ấm trên bàn tay rắn chắc của Lôi Dận. Hắn vừa tắm xong, chỉ quây một cái khăn tắm quanh hông, để lộ ra thân hình cường tráng cùng làn da trơn láng. Bả vai rộng lớn, cơ bụng săn chắc, dáng người tiêu chuẩn chiếu vào cửa kính rồi trực tiếp phản lại trong ánh mắt Mạch Khê.

Quả nhiên, con người chỉ bị một điểm quấy rối nho nhỏ thôi, thì sự suy ngẫm sẽ hóa thành tưởng tượng. Cô cụp mắt xuống, để mặc người đàn ông bật máy sấy giúp mình hong khô mái tóc ướt. Cô chỉ cảm thấy ngón tay người đàn ông xuyên qua mái tóc mình, không hề thấy đau hay khó chịu. Động tác của hắn khiến cô thực thoải mái mà gần như đã buồn ngủ…

Lôi Dận đứng phía sau không hề nói câu nào, chỉ yên lặng thay cô sấy tóc. Chất tóc của cô rất tốt, mềm mại như lụa, lúc đầu ngón tay luồn qua cảm giác rất dễ chịu. Hắn tin chắc rằng, phàm là đàn ông đều thích mái tóc phụ nữ, nhất là lúc ngón tay xuyên qua từng lọn tóc…

Đôi mắt hắn sầm lại. Loại cảm giác như tơ như lụa này thật giống như…thân mình mềm mại của cô nở rộ dưới bàn tay hắn!

Nhìn thấy cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Lôi Dận không nhịn được mỉm cười, bàn tay cũng vuốt tóc nhẹ nhàng hơn. Hắn nghĩ mình vĩnh viễn không thể làm Liễu Hạ Huệ được, nhất là khi đối mặt với người con gái này. Cô quá đẹp, lại dễ dàng thỏa mãn, bộ dáng hai mắt nhắm tịt trông thật hồn nhiên như một đứa trẻ không chút phòng bị. Nhưng hắn…vẫn như cũ, không thể thoát khỏi bản tính cùng ham muốn chiếm hữu trời sinh!

https://thuviensach.vn

Đôi mắt nhìn theo có chút ý muốn xâm chiếm. Từ mái tóc lại nhìn đến khuôn mặt, khuôn mặt cô điềm tĩnh như vầng trăng sáng, cái miệng nhỏ nhắn hơi cong hai khóe môi, cái cằm đầy, gò xương quai xanh gợi cảm… Làn váy ngủ mỏng tuy có thể che được thân thể cô nhưng dáng người cô thì không cách nào giấu đi được. Lại chính bởi bộ dáng mơ màng của cô, không chút đề phòng nên để lộ ra rãnh ngực khiến đàn ông điên cuồng. Hai chân thon dài hơi ngả sang một bên, trắng nõn, sáng bóng như có một tầng ánh sáng phủ lên.

Máy sấy ngừng lại, lọn tóc dài cũng theo ngón tay Lôi Dận mà chảy xuống, dừng trên đầu vai cô.

Mạch Khê khẽ vuốt mái tóc, quay đầu lại nhẹ nhàng nói, “Cám ơn anh…”

Dường như từ sau khi phát sinh quan hệ lúc gặp lại nhau, cảm giác giữa hai người trở nên thật kỳ diệu. Tuy rằng hắn vẫn gọi cô là “Khê nhi” như trước, nhưng ngữ điệu so với ba năm trước thì trìu mến và có vẻ cưng chiều hơn rất nhiều. Còn cô, cho đến bây giờ cũng không gọi hắn một tiếng “cha nuôi” nào nữa, trừ bỏ đêm đó trên giường, hắn ngo ngoe dụ cô gọi một tiếng “Dận” …

Cái chữ này cô không thể nào nói ra miệng được, cũng giống như cô không thể nào gọi lại tiếng “cha nuôi” vậy. Cho nên, hầu như mọi lúc, cô gọi hắn là…anh xưng tôi, hay lại ê ê, này này…

Cô không biết vì sao lại như vậy, cũng không muốn tâm tình mình trở nên quá phức tạp. Có điều, hai ngày nay, mỗi khi nhìn thấy bóng dáng hắn, cô lại bất giác nhớ đến lời hắn từng nói bên tai… “Khê nhi, tôi rất nhớ em!”

Những lời này đến tột cùng là có bao nhiêu chân thành? Hắn nhớ cô, là nhớ như thế nào? Là nhớ cô hay là nhớ…thân thể cô? Cô không biết, cũng

https://thuviensach.vn

không dám miệt mài theo đuổi tìm tòi đáp án. Nhưng cô thật sự sợ, sợ lòng mình sẽ…rơi vào tay giặc!

Lôi Dận thuận thế ngồi xuống, ôm cô vào lòng, ngón tay như là rất vô ý mà đùa bỡn lọn tóc trước ngực cô. Ngón tay ấm áp kia cứ chốc chốc lại chạm vào da cô, còn cả hương thơm dịu nhẹ cứ vây lấy cô, mang theo một sự hấp dẫn chết người.

“Khuya rồi, nên đi nghỉ thôi.” Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, bàn tay cũng bắt đầu không an phận, rõ ràng lộ ra ý đồ đen tối.

Trong lòng Mạch Khê run lên, cô muốn rời khỏi lồng ngực hắn lại bị hắn ôm càng chặt hơn. Cô thở hổn hển, ngoảnh khuôn mặt nhỏ sang một bên, cắn cắn cánh môi anh đào rồi mất tự nhiên nói, “Anh…đừng như vậy…”

Người đàn ông phía sau ôm cô lại càng chặt, thậm chí còn như thể kích động mà muốn nhập cả người cô vào mình. Khuôn mặt anh tuấn áp lên tai cô, chóp mũi nhẹ xuyên qua làn tóc thơm hương, hơi thở thô đục phả qua khiến cô không khỏi run rẩy…

"Khê nhi, anh muốn em..." Tiếng nói trước sau bình tĩnh nhưng nghe ra có vẻ khàn khàn, cùng với bàn tay không thể khống chế trên da thịt cô và hơi thở bên tai ngày càng nặng nhọc.

Lời nói trực tiếp không chút kiêng dè gì khiến Mạch Khê đỏ bừng mặt, tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô vội vàng xoay thân mình lại, dùng hết sức lực đẩy hắn ra một chút...

"Tôi, tôi có chuyện muốn nói với anh." Cô cụp nhanh mi mắt, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hắn. Ánh mắt hắn quá mãnh liệt, đầy tính xâm chiếm. Cô không phải đứa trẻ ngây thơ, đương nhiên hiểu được hắn muốn gì.

https://thuviensach.vn

"Nói đi." Lôi Dận thật ra cũng không muốn ép buộc cô, dường như sợ dọa đến cô. Hắn chỉ đưa tay khẽ vén sợi tóc của cô, hít sâu một hơi.

Mạch Khê rốt cục cũng ngẩng đầu, trong đôi mắt ẩn chứa một loại khát vọng nào đó...

"Tôi... khi nào thì tôi có thể gặp cha tôi?"

Đây là mục đích lớn nhất cô ở lại bên cạnh hắn. Là hắn đã hứa, sẽ đưa cô đi gặp cha đẻ cô. Chỉ có điều, lâu như vậy rồi mà hắn cũng không nhắc lại chuyện này. Không phải là hắn chỉ ở lại St. Petersburg bốn ngày sao? Cô không muốn lãng phí từng phút giây nào.

Lôi Dận chăm chú nhìn, sau một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Lòng Mạch Khê bắt đầu có chút bất an. Nhìn gương mặt quá mức trầm mặc cùng vẻ bình tĩnh khiến người khác không thể đoán ra được của hắn, cô bắt đầu hoài nghi lời hắn nói có thật hay không. Nếu đây chỉ là cái cớ của hắn... cô nên làm gì bây giờ?

Cho đến khi cô bắt đầu kiên định cho rằng phán đoán của mình là chính xác thì...

"Bây giờ chưa phải lúc." Lôi Dận rốt cục cũng mở miệng nói ra những lời này, ngữ khí bình thản, giống như mặt hồ không chút gợn sóng.

Mạch Khê sửng sốt, đôi mày đen hơi nhíu lại, "Không phải lúc? Có ý gì?"

Nghe hắn nói thế, cô càng thêm tò mò về thân phận của cha mình. Vì sao hắn lại nói như vậy?

Lôi Dận liếc mắt một cái đã nhìn thấu nỗi nghi hoặc của cô, đưa tay nắm lấy bả vai cô, "Tóm lại, anh sẽ sắp xếp để em gặp, không nên nóng

https://thuviensach.vn

vội."

Lời của hắn luôn khiến kẻ khác khó hiểu. Lúc Mạch Khê muốn ngẩng đầu tiếp tục hỏi, hắn lại cúi đầu xuống, lấy nụ hôn châm ngòi cho một màn nguy hiểm triền miên...

"Ưm..." Khóe môi Mạch Khê hơi tràn ra nét phản kháng, ngay sau đó cô bị người đàn ông trực tiếp ôm lấy, vững bước tiến vào bên trong phòng ngủ.

Bị đặt trên chiếc giường to lớn, Mạch Khê có thể nhìn thấy ánh mắt đầy tính xâm chiếm của hắn. Hắn không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm cô, giống như thể nhìn một con nai tơ, chuẩn bị cắn nuốt cô vào bụng.

"Anh... Anh còn chưa trả lời vấn đề của tôi. Tôi muốn gặp cha tôi!" Cô ngồi dậy, lấy gối ôm trước ngực. Con người thường vào lúc hồi hộp thì sẽ hy vọng có cái gì đó ôm vào lòng. Chỉ cần một cái gối nhỏ ôm vào lòng cũng có thể làm dịu đi nỗi bất an trong cô.

Cô biết mình không thể cự tuyệt được!

Nếu như ba năm trước, Lôi Dận luôn dùng thủ đoạn cưỡng ép để cô phải hàng phục, thì ba năm sau, Lôi Dận dường như lại càng thêm hiểu tâm tư cô. Hắn sẽ dùng một loại phương thức khiến trái tim phụ nữ đập nhanh, không thể cự tuyệt được sự dụ dỗ, dịu dàng mà vô lực trầm luân... Hắn tựa như một thanh kiếm sắc, chỉ một nhát xuyên thẳng qua lòng cô. Hắn không cho phép cô bỏ qua, không cho phép cô thất thần, cho đến khi xuyên qua chỗ sâu nhất thì dừng lại, khiến cho cô cảm nhận sâu sắc được sự tồn tại của hắn.

"Em muốn gặp thì sẽ gặp được, đây là sự hứa hẹn của anh với em. Có điều, nếu như em nhận được sự hứa hẹn đó rồi thì em cũng phải đoán được..." Lôi Dận cúi người xuống, từ từ tiến về phía trước, y như một con sói dồn cô từng bước một đến đầu giường.

https://thuviensach.vn

Tấm lưng mềm mại trực tiếp dán trên đầu giường, bàn tay to xoa nhẹ lên má cô, tiếng nói dễ nghe cũng mang theo sự đam mê khó cưỡng, "Chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, em muốn thế nào, muốn cái gì cũng được..."

Mạch Khê chăm chăm nhìn người đàn ông trước mặt, tướng mạo mê người ánh vào đôi mắt cô. Khóe môi mỏng thoáng hiện nét cười như có như không, vòm ngực tản ra nét mị lực đầy nam tính. Mấy sợi tóc đen rủ xuống trước trán đem đến cho tướng mạo anh tuấn của hắn thêm vẻ nhàn nhã. Đôi mắt xanh ma mị nhìn cô, khiến cô không tự chủ muốn rời tầm mắt đi nhưng không tài nào làm được.

Cô rõ ràng nhìn thấy... đáy mắt hắn nổi lên vẻ ham muốn đến trần trụi, trực tiếp!

Hắn hy vọng muốn giữ lại cô bên cạnh, tính cả lời nói thản nhiên đều mang theo sự động tâm.

"Tôi..." Trong nháy mắt, Mạch Khê nổi lên cảm giác đề phòng. Đang lúc muốn thoát khỏi lại bị hắn kéo vào lòng, cô liền lập tức áp chế cảm xúc đó. Người đàn ông này rất nguy hiểm, cô sắp rơi vào ánh mắt hắn rồi.

Không kịp đề phòng bị ôm vào vòng tay nóng bỏng, cô cảm giác được bàn tay mạnh mẽ đang áp trên lưng cô, chóp mũi cô cũng tràn ngập mùi hương nam tính thuộc về riêng hắn. Mùi hương này cũng giống như chính hắn, tao nhã đến mê người, khiến người khác say mê.

"Khê nhi... Có trời mới biết, anh không muốn cho em sợ anh." Cảm giác được cảm xúc của cô, bên môi người đàn ông đậm ý cười, lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ, đôi mắt thâm thúy, mị hoặc vô cùng.

Bàn tay rắn như sắt nâng khuôn mặt cô lên, bàn tay kia thì càng thêm suồng sã ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, giam cả người cô vào phạm vi chỉ thuộc về bản thân hắn. Sau đó, hắn mạnh mẽ nói một câu tựa như bùa

https://thuviensach.vn

chú ma thuật, "Anh chỉ muốn cho em rõ, người đàn ông quan trọng nhất trong sinh mệnh em, chỉ có thể là anh!"

Lời nói chắc nịch, tràn ngập sự tự tin khiến cô kinh sợ, trong lúc nhất thời quên giãy giụa, chỉ có thể mở to đôi mắt đen láy nhìn người đàn ông trước mắt, rung động rất sâu. Ba năm trước, hắn chưa từng thay đổi sự bá đạo. Ba năm sau, sự bá đạo đó lại càng trực tiếp hơn, lại tăng thêm sự mị hoặc khiến phụ nữ không thể cự tuyệt nổi. Nhất là đôi mắt mê hoặc đầy nguy hiểm kia... Cô có cảm giác thật mãnh liệt, thật giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, biết rõ là nguy hiểm, là không thể sống sót, nhưng... vẫn không thể kiềm chế mà muốn hãm sâu trong đó!

Những lời này, ba năm trước đây hắn cũng đã từng nói qua. Nếu như ba năm trước, nó khiến cô sợ hãi, thì ba năm sau, lại tạo cho cô sự rung động khó tả, lại như là có nỗi chua xót nho nhỏ tan ra...

Mạch Khê hơi chớp hàng mi. Người đàn ông này... không phải là người cô có thể yêu được.

Cô dùng sức cắn cắn đôi môi hồng nhuận như là để trừng phạt chính mình. Cô không thể để cho người đàn ông này tiến vào lòng mình!

Bộ dáng của cô khiến Lôi Dận chấn động không thôi, lại ôm cô chặt hơn. Cả thân mình cô kiều mỵ mềm mại, tản mát ra hương hoa, mê người trí mạng! Đôi mắt hắn sầm lại. Hắn nâng khuôn mặt cô lên, cúi đầu xuống bắt lấy hai cánh môi đỏ bừng làm tù binh, đầu lưỡi linh hoạt không chút khách khí mà đi vào thăm dò.

Trong phút chốc hơi thở giao hòa khiến cô không khỏi chấn động. Hơi thở bá đạo của người đàn ông vây lấy cô, đầu lưỡi đảo qua đảo lại cũng khiến lý trí cô bay đi hết... Cô nhất thời có chút loạn ý, có chút mê tình, trái tim cũng không tự chủ được mà đập nhanh hơn rất nhiều. Giây tiếp theo cô

https://thuviensach.vn

đột nhiên bừng tỉnh, tận sâu trong đáy lòng dâng lên cảm giác sợ hãi, vội vàng dùng sức đẩy người đàn ông trước mặt ra.

"Khê nhi, anh muốn em!" Lôi Dận khóa chặt lại ánh mắt trong veo như hồ nước kia, đôi môi nói ra ba chữ kiên định.

Mạch Khê thở gấp...

"Trong lòng anh, giá trị của tôi... cũng chỉ có trên giường. Bất luận là ba năm trước hay ba năm sau..." Đôi môi đỏ mọng hé mở, có chút vất vả mà nói ra từng lời, tiếng nói nhẹ nhàng nhưng có vẻ khô khốc.

"Em sai rồi!" Lôi Dận không giận, ngược lại còn cười, bên môi là ý cười nhè nhẹ. Ngón tay thon dài vuốt nhẹ cánh môi đỏ mọng, rồi chậm rãi hạ xuống dừng lại trên vị trí trái tim cô, tiếng nói trầm thấp cũng vang lên...

"Thứ anh muốn không chỉ có thân thể em, mà còn cả trái tim em nữa. Chính là chỗ này!"

Như là bị điện giật, trong nháy mắt, Mạch Khê như ngừng thở. Câu nói phía sau như là chiếc khóa cứng rắn khóa chặt lấy lòng cô. Cả người cô bị ôm lấy thật chặt, cô thậm chí một chút phản kháng cũng không làm được.

Thậm chí, ngón tay dừng trên ngực trái của cô đang cố tình chui vào trong...

Rốt cục Lôi Dận cũng cúi đầu, lần thứ hai khóa lại cái miệng nhỏ nhắn mê người. Nụ hôn dịu dàng này khiến người ta say mê, rồi lại bá đạo khiến người ta run sợ. Hắn triền miên đưa đẩy cái lưỡi thơm tho của cô, đồng thời như muốn hút hết hơi thở trong miệng, khiến cô mơ màng, cả đầu trống rỗng, không tự chủ được mà chìm đắm trong sự kích thích cùng "nhu tình mật ý".

https://thuviensach.vn

"Ưm…" Trong lúc mơ màng, cô cảm nhận được bàn tay hắn chậm rãi trượt xuống, kéo làn váy lụa mỏng của cô ra, để lộ làn đa mịn màng nhung tuyết…

Hành động này khiến Mạch Khê khôi phục lại được vài phần ý thức. Cô nhịn không được liền cựa quậy người, lại không phát hiện ra rằng, hành động đó làm cho bộ ngực đầy đặn cọ xát vào ngực hắn, khiến dục hỏa hắn càng bùng lên mãnh liệt hơn.

"Khê nhi, em đẹp đến mê người…" Lôi Dận rời đi đôi môi sưng đỏ vì bị hôn, phát ra một tiếng thở dài.

Không đợi cô đáp lại, bàn tay hắn kéo ra thứ chướng ngại vật, làm cho hai gò tuyết trắng cùng hai nụ anh đào hiện ra. "Cảnh xuân" trước mắt không hề bị che đậy gì nữa.

Hai bầu ngực căng tròn phập phồng cùng với nhịp thở, hai nụ hoa hồng hồng dưới ánh đèn nhẹ dịu diễm lệ vô cùng. Lôi Dận nhẹ nhàng cúi đầu ngậm lấy một nụ hoa, khẽ cắn, bàn tay to không chịu yếu thế mà vân vê một nụ hoa còn lại.

“A…” Mạch Khê không tự chủ được thở hắt ra một tiếng rồi cắn chặt môi dưới. Cảm giác kích thích khác nhau ở hai bên ngực khiến lý trí cô phiêu đãng đi đâu mất, lại chỉ có thể cắn chặt môi, thể hiện ý kháng cự sự xâm phạm của hắn.

Dường như bất mãn với vẻ ẩn nhẫn của cô, bàn tay hắn buông ra, như con rắn linh hoạt mà trực tiếp thăm dò vào giữa hai chân cô.

Thân mình Mạch Khê run lên, theo phản xạ tự nhiên mà kẹp chặt hai đùi lại, bàn tay nhỏ bé hơi đẩy lồng ngực hắn ra.

“Khê nhi…Không sao cả! Anh chỉ muốn yêu em thật tốt thôi…” Lôi Dận cười nhẹ. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường kia, trong mắt hắn

https://thuviensach.vn

hiện ra vẻ cưng chiều rõ ràng.

Đôi mắt thâm tình như biển kia khiến cô chấn kinh, bàn tay đang phản kháng như bị hắn thôi miên, liền mất ngay đi khả năng kháng cự. Trong lòng hơi chua xót theo lời hắn nói ra. Hắn yêu…đến tột cùng là chỉ cái gì?

Lôi Dận lại cúi đầu, từ cần cỏ trắng nõn trượt một đường xuống, buông ra từng nụ hôn nhỏ vụn. Khi nụ hôn đến bầu ngực cô thì có mạnh mẽ hơn như muốn ghi đậm dấu ấn trên gò tuyết trắng, rồi lại đến một nụ hồng nhỏ…

"Ưm…a…" Mạch Khê hoàn toàn không chống cự được sự khiêu khích như vậy. Thân thể mềm mại lại càng căng cứng hơn, đôi môi đỏ mọng cất ra những tiếng thân ngâm kiều mỵ. Hai bàn tay nhỏ bất giác ôm lên cổ hắn, lại đan vào mái tóc đen dày. Trong cơ thể cô dần dấy lên một cảm giác hư không, cũng là khát vọng.

Mái tóc dài nhẹ nhàng xõa tung trên hai gò ngực, khuôn mặt cũng bị mấy lọn tóc lòa xòa che lên lại càng thêm vẻ dễ thương, kiều diễm khiến người ta không thể nào rời ánh mắt đi được.

Lôi Dận nhìn thật kỹ dung nhan tuyệt diễm bên dưới. Đôi môi hồng nhuận như cánh hoa tươi, đôi mắt đen yêu mị lại nhuốm đầy màn sương dục vọng; trong đôi mắt mê man ấy còn ẩn chứa những ai oán không thể nói ra.

Ánh mắt điềm đạm đáng yêu kia khiến hắn không nhịn được mà lại cúi đầu hôn lên môi cô. Hai người dùng nụ hôn này mà giao hòa hơi thở với nhau, làm tiêu tán lý trí đối phương.

Mạch Khê nhắm chặt đôi mắt đang ẩn sự sợ hãi lại. Bàn tay nhỏ vô lực mà nắm lấy bả vai hắn. Cả người cô mềm nhũn ra trong lòng người đàn ông, trong lúc mơ hồ dường như còn không nhớ rõ chính mình nữa.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi người đàn ông đè hắn lên người cô, hai bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy hai đùi cô…

“Đừng…” Cảm giác được sự nóng bỏng vô cùng đang để giữa hai chân mình, cô không nhịn được kêu khẽ lên một tiếng.

“Đừng xấu hổ, rất đẹp…” Hắn nói nhỏ, đôi mắt xanh càng thêm thâm trầm, như thể mặt nước trong. Hắn cúi đầu, lại thở ra hơi thở đầy nam tính, nhịn không được mà đưa tay vuốt khẽ cánh hoa non mềm kia…

“A…” Suy nghĩ của Mạch Khê bỗng bị khoái cảm đánh tan. Trong nháy mắt lúc hắn không kìm lòng được mà cúi đầu hôn lên cánh hoa mềm, hơi thở nóng rực phả ra, cô không tự chủ được mà thét lên.

Thân thể mềm mại vô thức mà ưỡn lên, bàn tay nhỏ túm thật chặt lấy ga trải giường. Ngọn lửa bùng cháy trong cơ thể, mà sâu tận trong đáy lòng lại có tiếng hét thức tỉnh.

Không được! Cô không muốn chìm đắm như vậy. Nhưng mà…Vì sao, cô không thể ngăn cản được người đàn ông này dấy lên ngọn lửa trong mình? Đôi mắt kinh hãi nay cũng đã dâng lên ngấn nước. Lôi Dận của ba năm sau khiến cô không biết phải làm thế nào, cuối cùng vẫn chỉ là bất lực…

"Khê nhi, nói yêu anh..." Lôi Dận ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt mê man của cô. Vẻ bất lực của cô giống như một con vật nhỏ đáng yêu khiến tim hắn bồi hồi vô cùng. Hắn muốn có được càng nhiều hơn, không chỉ đơn giản là thân thể cô!

Là cái gì?

Đôi mắt cô mờ mịt nhìn người đàn ông phía trên. Cho đến lúc hắn áp cả người lên người cô, biểu tượng nam tính chạm vào nơi non mềm thì cô mới phản ứng lại được...

https://thuviensach.vn

"Không... Anh không thể yêu cầu tôi như vậy được..."

"Có thể. Anh có thể." Lôi Dận nhìn chằm chằm vào đôi mắt hoảng hốt của cô, không để cho cô có nửa điểm trốn tránh. Tiếng nói trầm thấp mang theo khát vọng mãnh liệt lại một lần nữa kiên định vang lên...

"Nói em yêu anh!"

"Không! Không!" Ngực Mạch Khê quặn thắt lại. Đôi môi đỏ cố gắng nuốt lại tiếng khóc nức nở, bàn tay mềm dùng sức đánh vào lồng ngực hắn. Đôi mắt trong veo lại nhìn vào cặp mắt xanh ma mỵ kia mà khẩn cầu, "Đừng ép tôi... Đừng dồn ép tôi như vậy!"

Sao hắn lại có thể đưa ra loại yêu cầu đó? Hắn biết rõ cô thống khổ, lại bá đạo yêu cầu như vậy? Hắn quá xấu xa, khiến cô muốn trốn đi rồi lại không đành lòng rời khỏi. Sao hắn có thể muốn chiếm cả lòng cô, muốn lấy đi cả nơi an bình duy nhất?

"Khê nhi, anh sẽ để em cam tâm tình nguyện nói ra những lời này." Bàn tay người đàn ông tóm chặt lấy đôi bàn tay đang chống cự, đè xuống. Tiếng nói trầm thấp của hắn vang lên bên tai cô thật thâm tình, đồng thời, hắn thẳng lưng, dùng sức đâm thật sâu vào cơ thể cô...

"A..." Mạch Khê ngửa đầu kêu lên một tiếng tuyệt vọng, một giọt lệ trong suốt cũng lặng lẽ chảy dài xuống.

"Khê nhi..." Lôi Dận ngẩng đầu, thu hình ảnh giọt lệ kia vào đáy mắt, nhịn không được mà thở dài một tiếng.

Bàn tay nhỏ bé của cô được bàn tay to lớn kia nắm thật chặt. Nước mắt rơi lại càng nhiều hơn... Cô thực sự không biết phải đối mặt với người đàn ông này như thế nào, người đàn ông quấy rối toàn bộ tâm tư cô.

https://thuviensach.vn

"Khê nhi, đừng khóc, anh sẽ đau lòng..." Lôi Dận hiểu nhầm. Hắn tưởng sự thô lỗ của mình khiến cô bị đau nên nhịn xuống dục vọng đang điền cuồng gào thét. Đôi môi mỏng khẽ hôn lên giọt nước mắt, cũng là thu hết những nỗi ấm ức cùng bất lực của cô vào lòng.

Nhịn một lúc lâu làm những giọt mồ hôi rịn đầy trán hắn, lại nhỏ xuống hòa cùng với nước mắt của cô. Mạch Khê nâng mắt nhìn vào cặp mắt xanh lục thâm thúy kia, kinh hãi khi thấy trong đó toàn một vẻ dịu dàng cùng đau lòng. Cô vẫn nghĩ đàn ông đối với phụ nữ đều chỉ có nhục dục, chưa bao giờ biết một người đàn ông trong lúc hoan ái lại có thể toát lên vẻ thuần túy như vậy, ánh mắt dịu dàng không vấy mùi dục vọng!

Ba năm trước đây, hắn có từng như thế này không?

Hắn đối với Bạc Cơ cũng dùng ánh mắt này? Như vậy... còn mẹ của cô? Có nhìn thấy ánh mắt này hay không?

Nơi mềm mại nhất như thể bị một luồng kích thích, gần như đau nhức, lại có chút ngọt ngào. Dường như cô không thật sự hiểu được vì sao mình lại cam tâm tình nguyện.

Đây không hắn là nguyên cớ để cô ở lại cạnh hắn, chỉ có điều, người như hắn tại sao lại có loại dịu dàng như vậy mà khiến người ta không thể cự tuyệt được?

Thân mình Mạch Khê dần dần thả lỏng, như thể đã đắm chìm trong sự dịu dàng kia. Có điều, cô căn bản không thể nói ra yêu cầu đối với hắn...

Đột nhiên, cô nâng bàn tay nhỏ bé lên, chậm rãi đặt trên bả vai hắn...

"Khê nhi..." Người đàn ông khẽ kêu lên. Đầm lầy ấm áp kia của cô cứ co rút nhanh như thể muốn nuốt chửng lấy dục vọng của hắn, lại quá ướt át khiến hắn không thể chịu nổi.

https://thuviensach.vn

Từng hồi xâm nhập mãnh liệt khiến hồn phách Mạch Khê dường như tan đi đâu mất, ý thức cũng biến mất không còn, chỉ có thể nâng thân mình nhỏ nhắn đón nhận lấy người đàn ông trên người.

Lôi Dận cầm hai cánh tay mảnh khảnh của cô áp lên đỉnh đầu, cả người đè lên thân thể mềm mại mê người kia. Thực sự, cô đem lại cho hắn sự thoải mái, thỏa mãn vượt xa những người phụ nữ trước đây!

"Thích không?" Nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hắn thấp giọng hỏi.

"A... Thích..." Mạch Khê hoàn toàn trầm luân, đôi mắt đã sớm không còn thấy sự tỉnh táo. Đôi môi đỏ cũng thuận theo lời hắn mà kêu lên những tiếng nỉ non.

"Khê nhi, gọi tên anh!" Câu trả lời của cô khiến hắn thực vừa lòng. Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô cũng buông ra, cưng nựng khuôn mặt đang đỏ bừng vô cùng xinh đẹp, hắn mê đắm mà hôn lên vầng trán thanh tú của cô.

"Ưm... Lôi... Dận..." Đôi môi hé mở gọi thành một chuỗi những tiếng yêu mỵ, lại thanh thanh như tiếng lòng không muốn rời xa... để rồi trút bỏ hết thảy.

Sự thật là cô dường như chỉ là một cô gái mới quen với mùi nhục dục, chỉ biết theo bản năng mà đón nhận lấy hắn.

Lôi Dận nhìn người con gái mê man dưới thân, lại nhẹ nhàng mà đụng chạm vào làn da tuyết trắng của cô theo mỗi lần xâm nhập. Bộ dáng mị hoặc cùng đôi mắt còn đọng lệ kia đã cướp đi thần trí hắn, rốt cục khiến hắn đánh mất chính mình.

Bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy bờ vai người đàn ông. Cô hơi mở mí mắt với hàng mi dài ra, cả thế giới chỉ còn sự mơ hồ, mông lung. Chỉ nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt anh tuấn cùng đôi mắt ma mỵ thâm tình đang nhìn cô,

https://thuviensach.vn

rốt cục cô cũng không thể kháng cự được, cam tâm tình nguyện mà sa vào tận sâu trong hồ nước xanh lục không thấy đáy kia.

Trong không khí vang lên lần lượt tiếng gầm nhẹ của người đàn ông cùng tiếng người con gái kêu khẽ. Trên giường, hai hình bóng kết hợp khăng khít, hòa hợp. Mà trong tịch liêu, hai linh hồn như đã hòa vào nhau, trong hai ánh mắt cũng không còn thấy điểm riêng biệt...

Lúc cô kinh hãi thét lên một tiếng thì trong cơ thể lại càng siết chặt hơn, khiến hắn hừ nhẹ một tiếng, không kiềm chế được.

"Khê nhi, em là của anh." Hắn cúi đầu gầm nhẹ, bá đạo tuyên bố bên tai cô, sau cú thúc hung hăng cuối cùng thì cũng phóng ra tinh hoa nóng bỏng vào sâu trong cơ thể cô...

"Dận..." Đôi môi Mạch Khê vô thức mà hô lớn tên hắn, đồng thời cũng là lúc được đưa đến đỉnh dục vọng. Cảm giác sảng khoái mãnh liệt kia khiến cô đột nhiên như nổ tung ra, phá hủy mọi giác quan cùng lý trí cô. Bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt lấy đầu vai hắn, móng tay trên bàn tay mảnh khảnh cũng bấm thật sâu lên bả vai rắn chắc.

Từ môi Lôi Dận bật ra một tiếng cười nhẹ. Hắn khẽ vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn thất thần của cô, rồi bỗng nhiên rút ra khỏi cơ thể cô, kéo cả thân thể mềm mại vô lực lại khiến cả người cô xoay úp, đưa tấm lưng tuyết trắng về phía tầm mắt hắn.

"Đừng..." Toàn thân mệt mỏi chỉ có thể để mặc hắn sắp xếp, Mạch Khê rên khẽ vài tiếng. Hắn muốn làm gì?

"Anh sẽ làm cho em càng thích hơn..." Bên tai cô truyền đến tiếng cười nhẹ tà mị của người đàn ông.

Hắn nửa quỳ giữa hai chân cô, bàn tay to ngay lập tức nhấc một chân thon dài của cô lên...

https://thuviensach.vn

"A... Đừng..." Không thể tưởng tượng được phương thức xâm chiếm này, Mạch Khê kinh ngạc trợn tròn hai mắt. Cô chỉ có thể bất lực nằm úp sấp xuống, sức nặng của nửa người đè lên giường. Cô hoàn toàn mẫn cảm, ngay từ đầu đã không thể chịu nổi khoái cảm mãnh liệt, đã sớm vượt qua giới hạn của khả năng chịu đựng, đôi môi cũng bởi thế mà kêu lên một tiếng cự tuyệt xen lẫn hơi thở gấp gáp.

"Khê nhi... Khê nhi của anh..." Lôi Dận cúi người như tôn thờ mà hôn lên bờ mông trắng nõn, đôi mắt bị mấy lọn tóc che đi của hắn đã sớm in khắc hình ảnh tuyệt diễm của cô. Hương thơm của cô, sự mềm mại của cô đều khiến cho hắn điên cuồng, không thể khống chế được tốc độ ngày càng nhanh của nửa thân dưới.

"Ô..." Mạch Khê cảm giác mình sắp ngất đi. Sức mạnh của người đàn ông dấy lên một con sóng khổng lồ trong cơ thể cô, khiến cô không hiểu vì sao lại chảy nước mắt. Cô lắc đầu làm cho mái tóc dài rủ xuống trước mặt thật lòa xòa, chỉ có thể dưới thân hắn mà thở hổn hển, yêu cầu, cầu xin...

Cô không thể phân rõ đây là thống khổ hay vẫn là thoải mái. Mỗi lần hắn đâm vào cứ như thể muốn xuyên thấu qua cơ thể cô vậy, tiến sâu vào tận linh hồn ; trong khoảnh khắc giao hòa kinh tâm động phách, làm cho cả hai đều run rẩy không thôi!

Giữa lúc vô lực kiềm chế được hồi hoan ái, trong đầu Mạch Khê chỉ còn lại một ý niệm duy nhất... Có lẽ, thật sự không thể lại trốn tránh Lôi Dận được. Đúng như lời người đàn ông này nói, từ nay về sau hắn đã trở thành chúa tể trong sinh mệnh cô!

-_____

Tâm tình hiện giờ của Mạch Khê chỉ có thể dùng một từ "mâu thuẫn" để hình dung. Thường thường chính là như vậy, sau khi sung sướng trầm luân

https://thuviensach.vn

thì lại chẳng biết phải làm gì. Cảm giác này thực đáng sợ, gần như ăn mòn cả con người cô, khiến cho tâm tình cũng bất an vô cùng.

Ngày sắp rời khỏi St. Petersburg, cô đột nhiên có điểm không nỡ. Tuy rằng cô chỉ là khách qua đường tại thành phố này nhưng lại bị mảnh đất nơi đây làm cho mê say, nặng tình.

Thừa dịp Lôi Dận đi họp hội nghị, cô liền xuống phố hít thở chút không khí trong lành. Hôm nay không có tuyết, ánh chiều tà chiếu lên lớp tuyết cũ có phần chói mắt. Ngày mai Lôi Dận muốn đưa cô rời khỏi nơi này, trong lòng cô rất mâu thuẫn, cũng không biết là từ chối hay ra quyết định cùng đi với hắn...

Chuyện có liên quan đến cha chỉ có Lôi Dận mới biết được, cô không biết tình hình thực tế khi trở về lần này như thế nào. Bạc Tuyết bảo kia có còn dáng vẻ xinh đẹp, mê hoặc không? Người làm trong tòa thành, bác Hàn Á, anh Thiên Luật, còn cả đồng nghiệp trong công ty DIO và các bạn đại học. Còn có... người bạn tốt nhất của cô – Đại Lỵ...

Nghĩ đến đây, Mạch Khê thầm thở dài một hơi. Những tấm cửa kính thủy tinh xa hoa phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn hơi u buồn của cô. Nhìn thất thần một hồi lâu, cô đưa tay khẽ xoa hai má, lại trong phút lơ đãng mà nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc thì liền chấn động. Cô lập tức quay đầu lại nhìn xung quanh, không sai chút nào mà nhìn vào bóng dáng vừa mới lên xe...

Đại Lỵ?

Mạch Khê mở to hai mắt. Là do cô quá nhớ cô ấy sao? Là ảo giác thành thật hay vẫn là cô nhìn lầm người?

Không đâu! Tuy rằng ba năm rồi chưa gặp, nhưng bóng lưng Đại Lỵ trong ký ức cô vẫn như còn mới nguyên!

https://thuviensach.vn

Cô không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lên một chiếc taxi rồi bảo tài xế đuổi theo chiếc xe phía trước!

Chiếc xe quay ngược lại, đi qua khu phố phồn hoa, lại qua những tòa kiến trúc cao chọc trời. Cuối cùng, xe dừng ở một nơi nhìn thoáng qua giống một hộp đêm.

Còn chưa đến đêm, mới chỉ chạng vạng nhưng chỗ này đã đầy xe đỗ. Nhìn kỹ một chút thì thấy những chiếc xe bên ngoài vô cùng sang trọng, xa hoa. Không khó để nhìn ra hộp đêm này cao cấp đến mức nào.

Mạch Khê xuống xe, ngu ngơ nhìn tòa nhà trước mắt. Chỗ này xa hoa không giống như những hộp đêm thông thường, kiến trúc có vẻ giống với một hội quán cho thương gia hơn. Chỉ có điều... cô không hề nhìn nhầm. Cô gái kia đúng là Đại Ly. Tại sao cô ấy lại xuất hiện ở St. Petersburg? Lại còn ở một nơi như thế này?

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 11

Bước Vào "Ẩn Cư"

Trong căn phòng mờ tối sang trọng, chỉ le lói vài tia sáng của ngọn đèn thạch anh. Ngoài cửa sổ lại là ánh đèn sáng rọi của ngọn đèn neon cùng đèn đường, hơn nữa trên trời cũng lốm đốm vài chấm sáng nhỏ. Trên khung cửa sổ sát đất phản chiếu ra bóng hình của người đàn ông cao lớn, không hề động đậy. Không lâu sau, một người đàn ông khác gõ cửa đi vào, cầm tập tài liệu trong tay giao cho người đàn ông kia.

"Lôi tiên sinh, thủ tục thu mua khách sạn đều đã được sắp xếp ổn thỏa. Những người phụ trách và nhân viên các bộ phận cũng đã được phân công cụ thể, mọi chuyện không có vấn đề gì." Người vừa lên tiến chính là Phí Dạ. Gần đây, ngoài việc phải bay đến Provence để xử lý công việc của rượu trang, thì mọi chuyện lớn nhỏ của khách sạn hắn cũng phải kiểm tra thật cẩn thận.

"Ừ." Lôi Dận nhìn tập tài liệu, dường như rất vừa lòng với hiệu suất công việc. Sau khi kí tên lên tờ giấy cuối cùng xong thì hắn nhìn về phía Phí Dạ…

"Bên kia sắp xếp như thế nào? Khê nhi rất muốn gặp cha của cô ấy."

https://thuviensach.vn

“Trên cơ bản không có vấn đề gì quá lớn, chỉ có điều, mấy năm gần đây người kia vơ vét không ít tiền của.” Phí Dạ trả lời.

“Rầm!” Bàn tay của Lôi Dận đập mạnh xuống bàn làm việc, khuôn mặt anh tuấn đột nhiên trở nên âm u, “Tên khốn kiếp đó, biết được con gái ruột của mình mà cũng không đổi được bản tính tham lam!”

Phí Dạ nhẹ thở dài một hơi. Vì Mạch Khê, còn không phải vì số tiền kia sao?

“Vấn đề mấu chốt là, ngay từ đầu hắn đã không thừa nhận có một cô con gái ruột là Mạch Khê, vậy nên chỉ đồng ý gặp mặt thôi.”

Lôi Dận ngồi trên ghế salon, ánh mắt cực kỳ không vui, lấy một điếu xì gà ném cho Phí Dạ, rồi lại lấy một điếu cho mình. Làn khói bạc từ xì gà tỏa ra, khiến cho bầu không khí thêm phần quỷ dị.

“Chỉ cần có thể dùng tiền giải quyết thì vấn đề sẽ không còn là gì cả. Hắn muốn có tiền thì đưa tiền. Nhưng tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất, chính là không thể để cho Khê nhi biết cha mình có nửa điểm dơ bẩn!”

“Lôi tiên sinh, ngài yên tâm, tên đó dù sao vẫn còn thói quen hút thuốc phiện. Có điều hai năm nay bị người của chúng ta cưỡng chế nên cũng cai được một phần. Đến bây giờ, so với đánh đổi sinh mệnh, với một người nghiện ma túy thì không thể chịu nổi loại giam cầm này.” Phí Dạ ngồi xuống phía đối diện Lôi Dận, miệng nói một cách bình thản, không nhìn ra chút tình cảm nào.

Có trời mới biết, loại chuyện cai nghiện ma túy này là lần đầu tiên hắn làm. Bọn họ là tổ chức xã hội đen, chỉ biết buôn ma túy, làm sao có thể giúp người khác cai nghiện? Mà lần này sở dĩ phải làm như vậy, hoàn toàn là vì Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận hừ lạnh một tiếng, dựa cả người lên ghế sofa. Bộ âu phục tao nhã hoàn toàn tôn lên dáng người cao lớn của hắn, trông thật giống như một vị vua quyền uy trên điện. Đôi mắt hắn giờ đây còn mang một vẻ lạnh lùng hơn nhiều trước đây, "Bọn chuột nhắt rất sợ chết. Có thể trốn được khỏi trận huyết tẩy năm đó, thì thấy được hắn ham sống đến mức nào. Một kẻ sống tạm bợ như vậy đương nhiên sẽ không thể chết vì khâu điều chế đơn giản kia. Về chuyện hắn phải làm, đã sắp xếp ổn rồi sao?"

"Đúng vậy, đã sắp xếp ổn thỏa rồi." Phí Dạ trả lời, "Hai mươi mốt năm trước, hắn là một viên chức cho một công ty thông tin. Trong một lần Bạc Tuyết bị Huyết Xà ngược đãi phải chạy trốn, hắn đã cứu cô ấy. Sau đó hai người sinh tình cảm tốt đẹp. Bạc Tuyết mang thai rồi sinh ra một cô con gái, lại phải đưa đến cô nhi viện. Về sau hắn biết mình có một cô con gái thì đã đi tìm nhưng không thấy. Qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn một mực muốn tìm con gái mình."

Lôi Dận im lặng lắng nghe, làn khói thản nhiên vây quanh làm cho khuôn mặt hắn lúc sáng lúc tối. Sau một lúc lâu, hắn mới lên tiếng, "Đến lúc đó, khi hắn gặp Khê nhi, phải nói được như vậy cho tôi, 'tình thâm ý trọng' một chút. Nếu dám để Khê nhi có nửa điểm hoài nghi, tôi sẽ lấy cái mạng chó của hắn!"

"Ngài yên tâm, tôi đã cảnh cáo hắn. Hắn là kẻ ham sống sợ chết, đương nhiên là hiểu phải làm thế nào. Hơn nữa, hắn chính xác là cha của tiểu thư Mạch Khê, có điều là không dám công khai hành vi đê tiện cho đời sau thôi." Ánh mắt Phí Dạ cũng lạnh như băng.

Lôi Dận nghiến chặt quai hàm, trên khuôn mặt lạnh như băng đều là sắc thái ẩn nhẫn, "Không ngờ năm đó 'lậu võng chi ngư' (để cá lọt lưới) lại có lợi cho ngày hôm nay. Nếu hắn không phải là cha của Khê nhi, tôi sẽ tự tay xé nát hắn thành hàng trăm mảnh!"

https://thuviensach.vn

Phí Dạ thở dài một hơi, hắn hiểu rất rõ, đây mới là ý muốn chân thực nhất của Lôi tiên sinh!

Nghĩ đến ba năm trước đây, hai bản báo cáo xét nghiệm cha con kia đều có kết quả rằng Lôi tiên sinh cùng tiểu thư Mạch Khê chính xác là có quan hệ cha và con gái, khiến ngay cả hắn cũng bắt đầu hoài nghi chuyện này có phải thật hay không. Nếu chỉ có một bản báo cáo, thì có khả năng là sai lầm hoặc ngoài ý muốn, nhưng chẳng lẽ hai bản báo cáo giống nhau có thể xem như ngẫu nhiên sao? Nhưng là Lôi tiên sinh vẫn kiên trì muốn tiếp tục điều tra chuyện này. Thậm chí … hắn còn khẩn cầu tiểu thư Mạch Khê cho mình một chút thời gian!

Một người đàn ông cao cao tại thượng như Lôi Dận, từ khi nào lại đi khẩn cầu người khác như vậy? Mà người đó còn là một cô gái!

Sau khi tiểu thư Mạch Khê rời đi, Lôi tiên sinh suy sụp trong một thời gian dài liền bắt đầu điên cuồng tiếp tục điều tra chuyện này. Rốt cuộc cũng đã lôi được cha ruột của tiểu thư Mạch Khê ra. Lúc ấy, Phí Dạ hắn cũng đều khiếp sợ hành động này của Lôi tiên sinh. Hắn vốn cho rằng, điều tra một người đã chết là chuyện không tưởng, mà Lôi tiên sinh vẫn kiên quyết tiến hành việc điều tra trên toàn thế giới, cuối cùng vẫn lôi ra gã đàn ông có cuộc sống như một con chuột này!

Ngay từ đầu, Phí Dạ thật không hiểu hành động của Lôi tiên sinh. Kỳ thực, Lôi tiên sinh là người biết rõ Bạc Tuyết mang thai tiểu thư Mạch Khê trong tình huống nào, mà hắn cũng biết, cha ruột của Mạch Khê có khả năng chính là một trong những kẻ đã luân bạo năm đó, nhưng lại luôn luôn che giấu. Cho dù đối mặt với sự chất vấn cùng phẫn nộ của tiểu thư Mạch Khê, hắn cũng không nói ra bất cứ chuyện gì liên quan đến nguyên nhân cô đến với cuộc sống này, dù chỉ là một chút!

Khi đã tìm được cha ruột của tiểu thư Mạch Khê, Lôi dận đã hoàn toàn phát điên. Hắn lập tức điều tra hai nơi đã làm xét nghiệm đó, không nghĩ

https://thuviensach.vn

tới, hai bác sĩ làm xét nghiệm này đều đã bỏ trốn. Trong giới xã hội đen, Lôi Dận giận dữ, điên cuồng ra lệnh truy nã, khi tóm được hai tên bác sĩ này trở về, lại chỉ còn là... thi thể!

Thật hiển nhiên, có người đã xuống tay còn nhanh hơn so với tổ chức của bọn hắn! Đối phương đã che giấu hoàn toàn mọi manh mối. Mục đích cũng rất rõ ràng, dùng thủ đoạn này để đả kích thế lực của Lôi Dận. Chỉ là... tại sao lại biết được người mà Lôi Dận để tâm tới nhất?

Rốt cuộc, đối phương là ai? Vì sao lại hiểu biết tâm tư của Lôi Dận đến thế? Đây chính là điều bọn hắn không tài nào nghĩ ra, đến khi bắt tay vào truy soát từng manh mối, đối phương đã ra tay nhanh hơn, hiểu biết được phương thức làm việc của Lôi Dận, đã tiêu hủy toàn bộ mọi thứ!

Không thể tiếp tục điều tra chuyện này, Lôi Dận dường như đã dồn mọi sự chú ý lên người cha ruột của Mạch Khê. Khi hắn nhìn thấy gã đàn ông kia, trong nháy mắt, sự lạnh giá trong đôi mắt xanh lục kia gần như muốn đóng băng đối phương ngay lập tức.

Hắn nhìn chằm chằm vào gã đàn ông trước mắt, tên súc sinh đã từng độc ác đến tận cùng! Y từng là thuộc hạ của Huyết Xà, tên là Neil. Đây cũng là một trong những thuộc hạ đắc lực của Huyết Xà! Y là người Siclian [1], mang trong mình dòng máu của Sicilian vốn có truyền thống mafia với sự tàn nhẫn bẩm sinh, đây chính là nguyên nhân Huyết Xà vô cùng coi trọng hắn năm đó.

Nhưng, sau mười mấy năm, y lại giống hệt như một con chó run rẩy quỳ gối dưới chân Lôi Dận, cũng không hề nhận ra người đàn ông lạnh lùng tới cực điểm này chính là thiếu niên bị Huyết Xà ra tay hạ sát năm đó và cũng không nhận ra đây chính là người đã huyết tẩy tổ chức ‘Ảnh’. Từ năm đó, sau khi y cùng các anh em khác đều điên cuồng luân bạo trên người đàn bà Bạc Tuyết kia, y bắt đầu nghiện ma túy. Nhiều năm như vậy, cơn nghiện của y càng lúc càng khủng khiếp, tiền của đều đổ sạch vào khói thuốc, cho

https://thuviensach.vn

đến khi nghèo túng như hiện nay, mỗi ngày chỉ có thể trốn tránh ở một xó bẩn thỉu nào đó mà hút thuốc phiện…

Dựa theo cá tính của Lôi Dận, phản ứng đầu tiên chắc hẳn là bắn chết tên này. Nhưng là, xét thấy y chính là cha ruột của Mạch Khê, hắn liền cắn răng đổ phần lớn thời gian tiêu phí trên người y. Vấn đề cha ruột của Mạch Khê sớm muộn gì cũng phải giải quyết, mà Lôi Dận cũng không muốn cho Mạch Khê biết bản thân mình lại có một người cha nghiện ngập đến như thế này, vì thế đã sai người cai nghiện cho Neil, cho dù chết cũng phải cai bằng được. Ngoại trừ việc này, hắn còn tỉ mỉ hư cấu nên một thân phận hoàn toàn mới cho Neil... là một viên chức của công ty công nghệ thông tin, mục đích chính là không muốn để Mạch Khê phải đa nghi quá mức. Chuyện này càng đơn giản càng tốt, Lôi Dận không muốn phức tạp hóa vấn đề.

Chỉ là không hề nghĩ đến việc, gã Neil kia bây giờ hoàn toàn là cầm thú. Mười mấy năm sống không bằng chết đã khiến y sớm đánh mất hoàn toàn nhân tính cùng tình thân. Vì nghiện thuốc, y thậm chí còn bán cả vợ mình cho người khác. Vậy nên sau khi nghe xong yêu cầu của Lôi Dận, điều đầu tiên nghĩ đến là tiền. Ngoại trừ tiền, trên đời này y không còn cảm thấy hứng thú với bất cứ điều gì nữa.

Nghĩ cũng rất đúng, loại đàn ông không biết xấu hổ này, đương nhiên sẽ không có chút cảm xúc gì đối với Mạch Khê, dù cô con gái ruột của y. Y cho rằng, dù đây là một đứa con gái ruột đi chăng nữa, thì cũng là kết quả của một vụ cưỡng hiếp. Y cũng không hề yêu người đàn bà kia. Hành vi năm đó hoàn toàn là mệnh lệnh của Huyết Xà, chỉ hưởng lạc một phen. Y chỉ biết bản thân mình đương đùa vui một con kỹ nữ, mà đứa con kỹ nữ sinh thì y làm sao mà để ý được?

Cuối cùng, Lôi Dận đem tới một đống đôla Mỹ trực tiếp ném thẳng vào mặt y, Neil mới mặt mày hớn hở đáp ứng làm tốt vai diễn này! Quá trình

https://thuviensach.vn

thực sự không hề đơn giản, ước chừng cũng đã hao phí một thời gian rất dài của hắn. Tất cả chỉ vì Mạch Khê?

“Bây giờ hắn ở đâu? Tôi đang tính để cho Khê nhi gặp hắn.” Lôi Dận đặt xì gà vào trong gạt tàn, trên mặt hờ hững không một chút biểu tình.

Cho tới bây giờ, hắn không hề là một người có thể dễ bị uy hiếp. Cho dù gặp phải loại tình huống này, đối phương cũng đã không biết chết bao nhiêu lần. Nhưng là, vì Mạch Khê, hắn nhịn! Chỉ cần dùng tiền để mua sự an phận của gã đàn ông này cũng có thể.

“Gần đây hắn an phận rất nhiều, sau khi đến St. Petersburg luôn luôn ở trong khách sạn. Bây giờ tôi sẽ đi sắp xếp.” Phí Dạ đứng lên, nói xong lấy điện thoại ra, ấn một dãy số, khi vừa ra lệnh được một nửa thì biến sắc...

“Lôi tiên sinh, đã xảy ra chuyện!”

_____

Mạch Khê đứng trong phòng lạnh hơn nửa ngày. Thứ nhất, cô không xác định rõ người vừa đi vào lúc nãy có phải là Đại Lị hay không. Thứ hai, chỗ này xem ra không phải là nơi thích thì vào. Hội quán này có vẻ nhìn như là một nơi giải trí cao cấp bình thường, nhưng không hiểu sao Mạch Khê luôn cảm thấy có điều gì đó thật khác thường, nhưng trong nhất thời cô không rõ đó là gì.

Nghĩ nghĩ, cô vẫn nghiến chặt răng, lấy hết dũng khí bước về phía trước. Nếu đã đến rồi thì phải liều thôi.

Bóng tối bắt đầu dần dần cô đặc lại, tuyết lại bắt đầu rơi xuống từ bầu trời đen kịt một màu, phủ trên những người đi đường. Từng bước đi của Mạch Khê có chút cẩn thận, cô không biết thế giới bên trong hội quán kia như thế nào. Có lẽ đây cũng chỉ như hội quán cao cấp khác thôi. Cũng có

https://thuviensach.vn

lẽ, người vừa bước vào khi nãy chính là Đại Lỵ, cô bạn đang ở bên trong dùng cơm…

Tất cả mọi khả năng cùng suy nghĩ đều hiện lên trong đầu, cho đến khi Mạch Khê bước tới trước cảnh cửa lớn. Một gã vệ sĩ giữ cửa ngăn cô lại, đánh giá Mạch Khê từ trên xuống dưới một phen. Kinh ngạc trước dáng vẻ xinh đẹp của cô, thái độ hắn ta cũng dịu xuống, có một sự lễ phép xa cách...

“Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn không?”

Mạch Khê sửng sốt, lại lắc lắc đầu.

Người giữ cửa kia nghĩ nghĩ, “Vậy thẻ hội viên đâu ạ? Nếu tiểu thư có thẻ hội viên, xin đưa ra một chút. Cảm ơn.”

“Nơi này…chỉ cho hội viên vào?” Mạch Khê âm thầm nhíu mày, thực uổng công khi đến đây.

Người giữ cửa kinh ngạc nhìn cô, còn chưa kịp mở miệng nói tiếp, thì một gã đàn ông từ hội quán bước ra. Dáng người cao lớn hoàn hảo, khuôn mặt tuấn mỹ có thể khiến phụ nữ kinh ngạc. Những người vệ sĩ đứng giữ cửa sau khi nhìn thấy gã, liền cúi thấp người xuống. Mà gã đàn ông này, nhìn thấy Mạch Khê, trong ánh mắt có sự kinh ngạc, ngữ khí ôn nhuận dễ nghe, “Tiểu thư cũng là đến tìm Ey?”

Ey?

Mạch Khê cụp mắt xuống, hàng lông mi dày che khuất sự nghi hoặc cùng kinh ngạc hiện lên. Thật hiển nhiên, Ey chính là tên một người. Gã đàn ông này lại dùng từ “cũng”, có lẽ hôm nay đã có một người tìm hắn trước. Chẳng lẽ... cô gái giống như Đại Lỵ kia tìm đến Ey sao?

“A, phải, Ey hẹn tôi.” Mạch Khê linh động một chút, lại ngước mắt lên, thoải mái mà nói.

https://thuviensach.vn

Gã đàn ông đánh giá cô hồi lâu, nhíu nhíu mày, “Tiểu thư... thật sự là nghĩ kỹ rồi chứ?”

Mạch Khê không rõ ràng lắm ý tứ trong lời nói của gã, hơi run run một chút, nhưng vẫn gật đầu đại.

Gã đàn ông nhìn thấy thế, trong đôi đồng tử màu xanh lóe lên sự khó hiểu cùng tiếc nuối, thở dài một hơi, như là một loại thỏa hiệp, “Nếu là như thế này, vậy đi theo tôi.”

Mạch Khê hít sâu một hơi, đi theo gã vào hội quán.

Từng bước từng bước vào trong đó, trước mắt là ánh sáng rộng mở, đại sảnh khổng lồ có âm nhạc vang tới. Trong đại sảnh cũng không hề có khách, chỉ có rải rác vài bàn cà phê như thể để không gian bớt trống. Những nhân viên có huấn luyện trước, sau khi nhìn thấy gã đàn ông này đều ào ào hạ thấp người cúi chào, rồi khi nhìn thấy Mạch Khê đi phía sau, cũng đều khiếp sợ trước dung mạo xinh đẹp của cô.

Bước qua đại sảnh, mãi cho đến khi tới chỗ thang máy, gã đàn ông đi trước đột nhiên xoay người nhìn Mạch Khê, ánh mắt mang theo chút khó khăn. “Tên của cô là gì?”

“A? Tôi, tôi là... Selena.” Mạch Khê vội vàng nói ra tên ở nước Pháp của mình.

Gã đàn ông gật gật đầu, lập tức rút ra một tấm danh thiếp nhét vào trong tay cô, “Tôi là Nell. Phía trên danh thiếp có điện thoại. Trong trường hợp hối hận, cô hãy gọi tôi, tôi sẽ giới thiệu cho cô một cơ hội kiếm tiền khác. Tuy rằng ở trong này... lương thật sự rất cao.”

Mạch Khê nhìn tên trên danh thiếp, rồi lại nhìn thoáng qua gã đàn ông, trong lòng càng thêm lo lắng. Lời của hắn ta nói có ý gì?

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn ông, tôi sẽ liên lạc.” Cô vẫn nói ra một câu cảm ơn.

Neil nhìn cô một lúc lâu, rốt cuộc mới ấn thang máy…

Lần đầu tiên Mạch Khê nhìn thấy những thứ kỳ quái như thế này. Nơi đây có thiết kế cực kỳ xa hoa, khác hẳn đại sảnh ở bên ngoài. Trên mặt sàn đều là những tấm thảm lông được vận chuyển bằng máy bay từ Australia tới, cực kỳ tinh tế. Có một kệ rượu cùng những chiếc ly thủy tinh chân cao. Nhưng điều khiến cô giật mình nhất, chính là những bức tường làm bằng thủy tinh trong suốt, trong suốt đến nỗi có thể nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra bên trong.

Lại nhìn ra hướng khác, những người kia như đang quay cuồng dưới ánh đèn thủy tinh. Rất xa theo góc nhìn của cô, xuyên qua tấm cửa thủy tinh, cô có thể nhìn thấy vô số những ngọn đèn đồng dạng. Những lồng đèn lớn như giăng ra một bầu trời, mỗi cái tỏa sáng như một viên minh châu.

Dưới những ngọn đèn mông lung có thể nghe thấy những tiếng rên rỉ ái ân của những đôi nam nữ, như có như không, khiến người ta phải dồn dập mà hô hấp, mặt đỏ tim đập.

Mạch Khê cả kinh, không đợi nhìn kỹ thậm chí là chưa phản ứng lại được thì cánh cửa đã mở ra. Từ bên trong bước ra một gã đàn ông mập mạp. Bộ dạng gã này xấu vô cùng, trên mặt còn có một vết sẹo lồi rất dài khiến người ta nhìn thấy mà kinh hãi. Hắn khoanh hai cánh tay cường tráng, bên trên còn săm đủ thứ hình mà Mạch Khê không thể hiểu.

“Cô vào cùng con bé kia?” Gã đàn ông mập mạp sau khi nhìn thấy Mạch Khê, hai mắt sáng lên, miệng như sắp rớt nước miếng. Gã ngồi trên sofa, rút nhanh một điếu xì gà bên người ra rồi đút vào miệng.

Mạch Khê giật mình một cái. “Con bé kia”?

https://thuviensach.vn

Neil nói khẽ với Mạch Khê: "Vị này chính là Ey, cô có việc gì cứ tìm hắn, hắn sẽ sắp xếp hết cho cô, bảo trọng!" Nói xong, y có chút tiếc hận mà liếc nhìn Mạch Khê một cái rồi mới chịu rời đi.

Ánh mắt y khiến Mạch Khê nghi ngờ, lại theo bản năng nhìn bốn phía xung quanh. Nhìn thì chẳng thấy có gì, nhưng âm thanh nam nữ hoan ái lại quá rõ ràng. Trong lòng cô dâng lên một dự cảm không lành.

Chỗ như thế này, không giống như một nơi hoạt động nghiêm túc cho lắm…

“Cô gái nhỏ, cô tên gì?” Thân mình Ey như đống thịt nhão. Đôi mắt nhỏ tí mê đắm nhìn cơ thể hoàn hảo của Mạch Khê, nhìn từ trên xuống dưới, không chút nào che giấu vẻ gian xảo, bỉ ổi.

Mạch Khê không trả lời câu hỏi của gã, dứt khoát hỏi, “Cô gái vừa vào đây đang ở đâu?”

Ey sửng sốt, sau đó nhíu nhanh mày lại, “Cô nói Đại Lỵ? Các cô không phải là vào cùng nhau sao?”

Đại Lỵ - cái tên này vừa được nói ra thì như một tiếng sấm dội vào lòng Mạch Khê. Cô giật mình sững sờ, mãi lâu sau không lấy lại được tinh thần. Là Đại Lỵ! Quả nhiên chính là Đại Lỵ! Cô ấy thật sự ở St. Peterbursg, ở ngay hội quán này!

Nhưng là…Vì sao cô ấy lại phải đến đây? Vì sao lại tìm đến gã xấu xí, kỳ dị này?

Vẻ sững sờ của Mạch Khê khiến Ey sinh nghi. Gã ra hiệu bằng ánh mắt, một tên vệ sĩ trong đó liền tiến lên kéo lấy Mạch Khê rồi quát lớn: “Rốt cục mày là ai? Đến đây làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Là Đại Lỵ giới thiệu tôi đến. Cô ấy đến đây làm gì thì tôi làm cái đó. Các người có thể gọi cô ấy ra đây, hai mặt đối chất.” Dưới tình thế cấp bách, Mạch Khê thốt lên, vừa có thể đánh bay sự nghi ngờ của bọn người kia, vừa có thể gặp được Đại Lỵ.

Ey nghe thấy vậy liền đứng dậy, đến trước mặt Mạch Khê, giơ bàn tay mập mạp hướng về phía khuôn mặt Mạch Khê…

"Không cho phép động vào tôi!" Mạch Khê nhăn mặt lại, kinh tởm mà ngoảnh mặt đi tránh bàn tay không an phận của gã.

Ey không hề tức giận, ngược lại hắn nói, “Đừng có giả vờ ngây thơ. Nếu biết điều, tôi sẽ cho cô lên đời, rồi sẽ được gặp nhiều khách sộp. Có điều cô cũng không có quyền lựa chọn. Dù sao cô cũng đến đây để kiếm tiền. Nếu muốn trực tiếp được hầu hạ khách mà cô lại là con chim non thì sẽ càng đáng giá. Phải biết rằng, khách đến ‘Ẩn cư’ của bọn tôi muốn gì là sẽ có được!”

Mạch Khê đột nhiên rõ rồi!

Cũng rốt cục hiểu vì sao bảo vệ ở cửa lại làm nghiêm ngặt đến vậy!

Đây hoàn toàn không phải là một hội quán thương nhân, mà là một nơi thối nát! Cứ hình dung những chiếc xe thể thao sang trọng đỗ ngoài cửa thì không khó để nhận ra đây chính là nơi phát tiết của bọn danh gia phú quý, là một ‘kỹ viện’ chỉ phục vụ cho giới thượng lưu!

Cô hít vào một hơi lạnh. Chẳng lẽ, Đại Lỵ đến đây là vì…

Đầu óc cô trống rỗng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tái nhợt. Không đâu, nhất định là cô nhầm rồi. Đại Lỵ trời sinh luôn kiêu hãnh, tác phong bình thường cũng khá ngoan ngoãn, sao có thể đến một nơi như thế này mà… kiếm tiền?

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên, Ey vô cùng hứng thú với Mạch Khê. Gã ghé vào tai cô, thô tục nói, “Cô em, chào giá đi, em muốn bao nhiêu tiền? Anh sẽ sắp xếp một cách tốt nhất cho em, hoặc là…” Bàn tay gã nắm lấy vòng eo cô, “Em theo anh cũng được, anh bao nuôi em, hàng tháng cho em một khoản lớn. Thế nào?”

Mạch Khê nhíu mày lại, lập tức đẩy gã ra, lại cảnh giác nhìn bốn phía. Cô cố nén cảm giác ghê tởm đến buồn nôn mà lãnh đạm nói, “Tôi là bạn tốt của Đại Lỵ, đến đây cũng là do cô ấy giới thiệu. Tôi muốn biết, tôi có thể làm quen trước với chỗ này giống cô ấy không?”

Đối với tình hình hoạt động ở đây cô không hề biết. Sở dĩ nói kiểu lập lờ như vậy cũng để tên kia nghe không ra chút khác thường nào. Hơn nữa, tâm tư Ey đã bị cô mê hoặc, cũng sẽ không nghi ngờ lời cô nói.

“Được, nếu em đã muốn tìm hiểu trước chỗ này thì anh đây sẽ thỏa mãn em. Bảo bối, nếu em đổi ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm anh.” Ey cười khả ố vô cùng, “Đi theo anh.”

Tim Mạch Khê đập nhanh hơn, mỗi một bước vào mỗi phòng thì trái tim đều điên cuồng mà muốn nhảy ra. Cô muốn gặp Đại Lỵ nhưng mãi mà không thấy. Đang nghĩ đến đó, cô theo Ey vào một căn phòng rất lớn. Mỗi một gian đều giống như bên ngoài, đều có vách trong suốt, thiết kế đơn giản, óng ánh bởi tấm thủy tinh. Có điều…

Cảnh tượng bên trong khiến Mạch Khê ngây ngẩn cả người…

Một tiếng thân ngâm cao vút hòa cùng tiếng thở gấp của đàn ông nối tiếp nhau. Cô bỗng khiếp sợ, theo bản năng lùi lại mấy bước. Cô không thích chỗ này, một điểm cũng không thích!

Ey nhấp rượu, nghiền ngẫm nhìn cô, cười nói: “Cô em, còn chưa thấy được màn hay đâu. Lát nữa sẽ khiến em hưng phấn không thôi!” Nói xong, gã búng tay một cái. Một tên vệ sĩ liền cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn,

https://thuviensach.vn

ấn một nút. Một ngọn đèn sáng rực lên khiến cho cảnh tượng bên trong “cái lồng thủy tinh” kia hiện lên rõ ràng, không thiếu một điểm.

Mạch Khê giật mình, vội che miệng lại.

Trong gian phòng trong suốt kia, đích thị là một màn dã hợp uế tạp. Bên trong có khoảng bảy tám gã đàn ông, dáng người cao lớn vạm vỡ. Ở giữa họ là một cô gái bé nhỏ, đang nằm sấp trên mặt đất trong một tư thế vô cùng nhục nhã, thân mình mềm mại để mặc cho mấy tên đàn ông kia sờ soạng lung tung.

Mấy tên đàn ông điên cuồng mà dày vò người con gái, mà từ cổ họng cô gái kia cũng chỉ phát ra được mấy tiếng rên nhỏ, như thân ngâm, dụ hoặc, nhưng lại càng giống đau đớn hơn. Giờ khắc này, cô ấy đang bị một tên da đen chà đạp, trong khi đó, mấy gã kia thì nhàn hạ…

Ngay khi nhìn thấy khuôn mặt cô gái kia, hai chân Mạch Khê nhất thời mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã nhoài ra đất!

"Đại Lỵ…" Trong lòng cô kinh hãi vô cùng, mà cũng là đau đớn. Sao Đại Lỵ lại có thể ở đây? Lại còn…Sắc mặt cô tái nhợt, chỉ muốn nôn khan, mà thân thể lại sinh ra những phản ứng thực bài xích cảnh tượng trước mắt này!

“Thế nào bảo bối? Không đến mức hưng phấn thành ra như thế này chứ?” Ey hạ lưu cười cười, ánh mắt nhìn cô cũng thật giảo hoạt, “Em xinh đẹp như vậy, làm việc như thế thì thật đáng tiếc đó. Nếu không thì theo anh đi, làm tình nhân của anh, anh cam đoan sẽ không để em chịu ấm ức.”

“Làm tình nhân của ông?” Mạch Khê nghe vậy, cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không to gan quá mức đi tranh luận. Cô luôn luôn thông minh, sẽ không mất bình tĩnh ở nơi đang bất lợi cho chính bản thân mình, bằng không người chịu thiệt cũng chính là cô mà thôi. Ánh mắt Mạch Khê lại một lần nữa chuyển hướng tới chữ “Phòng thuê chung” lóe ra ánh sáng lấp

https://thuviensach.vn

lánh. Loại thiết kế thô tục này hoàn toàn phù hợp với dục vọng của một tên biến thái. Phòng thủy tinh thuê chung này, tức là mọi lạc thú bên trong một khi đã phát sinh cũng có thể chia sẻ. Nói cách khác, những kẻ đến cửa này mua vui có thể lần lượt 'biểu diễn' cho nhau 'thưởng thức'…

"Đại Lỵ, Đại Lỵ!" Cô rốt cuộc không kiềm chế được, bước nhanh tới, gõ mạnh lên mặt ngoài lớp thủy tinh, "cộp cộp cộp" vài tiếng vang lên, muốn ý chí của Đại Lỵ thanh tỉnh lại. Cô không thể nhìn Đại Lỵ lại bị một đám đàn ông đùa bỡn, nhục nhã đến thế.

Nhưng dường như, Đại Lỵ cũng không hề nghe thấy gì. Vài tên đàn ông thô lỗ xoa nắn thân mình Đại Lỵ, biểu tình trên mặt vô cùng kinh tởm. Đại Lỵ rên lên lớn tiếng. Thân thể này gần như bị những tên đàn ông kia xuyên thủng. Tình huống như thế này, không biết cô đã bị đám đàn ông ghê tởm này hành hạ bao nhiêu lần.

"Thật hưởng thụ, tiểu nha đầu." Ey chẳng hề để ý đến vẻ mặt khiếp sợ cùng đau đớn của Mạch Khê, tiến lên trêu đùa, "Phòng khách quý của bọn anh là dùng toàn bộ những vật liệu đặc thù để thiết kế, nhìn thì giống như thủy tinh, nhưng chỉ có người ngoài mới có thể nhìn thấy bên trong, còn bên trong, bọn họ không thể nhìn thấy được. Vậy nên, bạn thân của em căn bản là không nhìn thấy em."

"Các người làm như vậy là trái pháp luật! Thả Đại Lỵ ra!" Mạch Khê sắp phát điên. Cô nhìn vẻ mặt thống khổ của Đại Lỵ, cả trái tim lẫn cõi lòng đều như bị băm nát ra máu, đôi mắt đẹp giận dữ nhìn Ey, bàn tay nhỏ cũng siết chặt lại thành một nắm đấm. Nếu có thể, cô thật sự muốn vung một nắm đấm cho rụng răng cửa tên đàn ông ghê tởm này.

Nhưng cô không nghĩ tới, sau khi vừa nói xong, Ey cùng bọn vệ sĩ phía sau đều cười to lên, vẻ mặt của bọn họ như thể vừa nghe xong truyện tiếu lâm.

https://thuviensach.vn

“Cô em ơi, từ đầu đến đuôi bọn anh không hề bắt buộc cô ta làm cái gì. Cô ta muốn kiếm tiền, thì đây là hành động tự nguyện cả thôi.”

Ey cười càn rỡ, chỉ chỉ cảnh tượng khủng khiếp bên trong, “Biết không, có nhiều khách chọn, thì bạn em càng kiếm được nhiều tiền hơn. Ví dụ như hôm nay chẳng hạn, tiền một đêm cô ta kiếm được cũng đã ngang bằng với lương bổng trong một năm của viên chức bình thường.”

“Tôi muốn đưa cô ấy đi!” Mạch Khê nghiến răng nghiến lợi. Những tiếng rên rỉ càng lúc càng cao của Đại Lỵ như một thanh kiếm sắc xuyên thấu trái tim Mạch Khê! Đại Lỵ giống như chị em của cô, mà cô bạn còn nhỏ như vậy, làm sao có thể chịu được sự hành hạ của đám đàn ông này? Cô không thể nhìn Đại Lỵ như thế này nữa!

“Đưa cô ta đi?” Ey nhíu nhíu mày, nhìn chằm chằm Mạch Khê một lúc lâu mới ‘bừng tỉnh đại ngộ’, “Thì ra không phải cô em đến kiềm tiền. Không sai, tiểu nha đầu, có thể lấy danh nghĩa của anh lọt vào được đây, anh thật buồn bực đó. Cô gái xinh đẹp như vậy làm sao có thể thiếu tiền? Chỉ cần cô em nguyện ý, cũng có hàng dài đàn ông lắm tiền sẵn sàng bao nuôi em, con búp bê giá trị ạ. Nhưng mà, nếu cô em muốn đưa con nhỏ kia đi, thì không có cửa đâu. Bọn anh đã cho cô ta một số tiền, và dựa theo quy định của hợp đồng, cô ta phải ở trong này cho tới khi trả xong số tiền bọn anh đã đưa.”

Mạch Khê hận tới mức mắt cũng đỏ lên, ánh mắt phẫn nộ như thể muốn chém đứt mọi thứ, mang theo ý lạnh, “Cô ấy nợ các người bao nhiêu, tôi thay cô ấy trả!”

“Ha? Cô em thay con nhỏ đó?” Ey cười ha ha, ánh mắt độc địa đánh giá Mạch Khê, “Cô em định dùng thân thể hay là tiền? Nhưng mà, thật xin lỗi, bọn anh không có quy củ này. Hợp đồng chính là hợp đồng, cô ta nhất định phải dùng cách của mình trả lại. Đây là lựa chọn của cô ta. Tuy nhiên... cô em à, nếu em muốn báo cảnh sát cũng có thể đấy. Cảnh sát hay là văn

https://thuviensach.vn

phòng chính phủ cũng tuyệt đối không dám quản nơi này. Nói cách khác, hội quán của bọn anh là tuyệt đối, tuyệt đối an toàn!”

Gã nhấn mạnh từ này.

Mạch Khê khó tin lắc đầu. Ngay sau đó, cô rút điện thoại di động ra, gọn gàng dứt khoát nhấn số. Cô không tin hội quán này có thể to gan lớn mật đến trình độ này!

Ey thấy hành động này lại như thể đang nhìn một đứa con nít trong nhà trẻ, cười cười, “Tiểu thư, nếu bọn anh sợ em báo cảnh sát, đã sớm thu điện thoại của em rồi.”

Mạch Khê kiên trì cầm điện thoại gọi cho cảnh sát, mặc kệ bọn họ đang cười ha hả. Không bao lâu, những tiếng còi hú cảnh sát từ xa vọng tới. Cô nhanh chóng bước tới cửa sổ, dùng hết sức mở ra một góc, liều mạng gọi lớn, thậm chí còn cố rướn người ra ngoài.

Rất nhanh, một chiếc xe cảnh sát dừng trước cửa hội quán. Theo phía sau xe cảnh sát còn có mấy chiếc hộ tống. Chỉ trong chốc lát, hai người từ trong xe bước ra, bày ra một bộ dáng chính nghĩa hừng hực.

Mạch Khê nhìn thấy có một người từ hội quán bước ra đi tới hai người cảnh sát, không biết bọn họ nói với nhau cái gì, chỉ thấy hai người cảnh sát kia cứ liên tục gật đầu, sau đó quay về xe như bình thường. Tiếng còi hú lại một lần nữa vang lên, cũng là... càng ngày càng xa!

“Này này này…” Sự tuyệt vọng chưa từng có như một con quỷ dữ vồ lấy Mạch Khê, cô hét lớn lên, thậm chí còn đập đập tay vào lớp thủy tinh dày trên cửa sổ. Nhưng thật đáng tiếc…chiếc xe cảnh sát kia không hề quan tâm, vẫn tiếp tục đi xa…

Ey nhún nhún vai, bước tới một tay kéo Mạch Khê xoay người lại, nở nụ cười mờ ám cùng hạ lưu hơn trước, “Thế nào? Em tin tưởng cảnh sát

https://thuviensach.vn

sao? Còn không bằng tin tưởng bọn anh. Yên tâm đi em gái, chỉ cần em không muốn, bọn anh cũng sẽ không ép buộc em làm cái gì. Nhưng mà... anh thực sự cảm thấy hứng thú với em."

"Cút ngay!" Mạch Khê liều mạng đẩy gã ra, ánh mắt như muốn bốc hỏa! Những lời hắn nói thật ra đang nhắc nhở cô!

Không sai, bọn họ nếu dám cả gan lớn mật công khai kinh doanh hội quán này như vậy, nhất định là có quan hệ với cảnh sát, chính khách, quan chức cấp cao. Đây chính là cái gọi là "Cảnh phỉ một nhà" [2], thật sự một chút cũng không giả. Nơi này ngay cả cảnh sát cũng không dám động tay vào, như vậy hậu trường nhất định không thể đơn giản! Đúng, cảnh sát không hề có biện pháp với bọn này, như vậy thì hắn nhất định có thể!

Trong đầu Mạch Khê lập tức nghĩ tới bóng dáng Lôi Dận! Hắn nhất định có thể, sức mạnh, quyền thế của Tập đoàn Lôi thị ở Nga là không thể đo lường được. Dù sao hắn cũng là người đầu tư, nhưng chỉ dựa vào điểm ấy thì chưa đủ. Điều quan trọng nhất khiến người ta một chút cũng không dám khinh thường hắn, đó chính là bối cảnh xã hội đen. Cho dù hậu trường của bọn chúng có vững chắc đến mấy cũng không có khả năng không cho tổ chức "Ảnh" mặt mũi nào!

Cô muốn đi tìm Lôi Dận!

Nghĩ đến đây, Mạch Khê bước nhanh về phía cửa. Ey thấy thế, chỉ liếc mắt một cái, vài gã vệ sĩ lập tức tiến đến giữ Mạch Khê lại.

"Buông ra, buông! Lũ khốn kiếp!" Sức mạnh của Mạch Khê thực khiến người ta kinh ngạc. Có lẽ đây chính là phản kháng theo bản năng khi bị vây bắt, lại có thể là bản tính của một con báo trời sinh đã được kích động lên. Trong nhất thời, vài gã đàn ông to lớn kia không thể bắt được cô.

Mạch Khê đẩy mạnh cánh cửa lớn ra, kích động nhìn bọn vệ sĩ đương đuổi theo phía sau. Dưới tình thế cấp bách, Mạch Khê bị mất thăng bằng.

https://thuviensach.vn

“Rầm” một tiếng, cô va vào một lồng ngực rắn chắc. Cú va khiến đầu óc cô choáng váng, tim suýt chút nữa bị đánh bay ra ngoài. Chưa kịp thét lên, hai bàn tay vững vàng đầy sức mạnh đỡ lấy hai vai cô. Như thế này mới tránh cho Mạch Khê khỏi bị ngã ngược xuống đất do lực va quá mạnh.

[1]: Sicilia là một vùng tự trị của Ý, có diện tích lớn nhất. Hòn đảo này được xem như là quê hương của mafia (Cosa Nostra) – một tổ chức tội phạm bí mật của người Sicily được hình thành vào giữa thế kỷ 19.

[2]: 警匪一家 – Cảnh phỉ một nhà. Ý Mạch Khê nói ở đây là chỉ, cảnh sát (người đứng về phía lẽ phải) cùng kẻ cướp (chỉ cái ác) lại đứng cùng một chỗ.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 12

Ông Trời Trêu Đùa

"Khê nhi…" Bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp nam tính, giọng nói quen thuộc đó khiến mắt cô sáng bừng lên. Cô nâng tầm mắt lên, nhìn vào cặp mắt xanh lục âm trầm kia. Cho tới bây giờ, cô chưa bao giờ mong chờ được nhìn thấy đôi mắt này như vậy.

"Dận!" Mạch Khê vui sướng bổ nhào vào lòng hắn. Kỳ thực, cảnh tượng vừa rồi khiến cô vô cùng sợ hãi. Trong nháy mắt nhìn thấy hắn, cô hoàn toàn lấy lại được sự an tâm. Trong lúc cô mong chờ được nhìn thấy hắn, thì hắn lại như một vị thần mà xuất hiện ngay trước mặt cô, đem đến cho cô sức mạnh vô tận cùng một nỗi hy vọng.

Bất thình lình được người con gái này ôm khiến Lôi Dận sững sờ. Lại thêm việc cô chủ động gọi ra một tiếng "Dận!", sự nóng giận cùng lo lắng trong lòng hắn như tan biến trong nháy mắt. Dường như có một cơn gió mùa xuân ấm áp vây quanh hắn, như thể có đường mật đang dần tan chảy trong lòng. Hắn không kìm lòng được liền siết chặt cánh tay, ôm chặt lấy thân thể mềm mại chủ động nhào vào lòng hắn, lại cảm nhận được sự run rẩy nhè nhẹ của cô thì trong lòng hắn đột nhiên đau xót.

https://thuviensach.vn

Khi hắn biết được cô nhỏ này chạy đến "Ẩn Cư" thì trong nhất thời lòng như lửa đốt! Người ra vào nơi này đều thuộc hàng lớp danh môn quý tộc, nhưng đây cũng là nơi nổi tiếng với sòng bài và dịch vụ nhạy cảm. Một người đơn thuần như cô mà vào đây thì có khác gì dê vào miệng cọp?

"Không sao rồi, Khê nhi, không phải sợ." Lôi Dận thấp giọng an ủi Mạch Khê. Bàn tay to khẽ vỗ sau lưng cô. Luôn thông minh như hắn, lại vào đúng thời khắc này mà phạm phải một sai lầm ngu xuẩn nhất. Chắc chắn là cô sợ hãi nhưng cũng sẽ hiểu lầm!

Tuy rằng ngữ điệu hắn an ủi Mạch Khê rất dịu dàng, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía mấy gã đàn ông trước mặt thì toàn một vẻ lạnh băng sắc nhọn như kiếm. Có điều, ánh mắt như vậy khiến cho mấy tên vệ sĩ chần chừ, không biết là nên tiến lên hay không. Người đàn ông trước mặt này, cho dù không nói gì cũng chẳng làm gì, nhưng chỉ một ánh mắt thôi đã đủ để thể hiện uy quyền tuyệt đối của hắn.

Ey lẩm bẩm nhiếc xéo mấy câu rồi tiến lên phía trước, vừa muốn ra oai thì đã nghe thấy tiếng Phí Dạ phía sau Lôi Dận quát lên đến chói tai…

"Khốn kiếp, nhìn thấy Lôi tiên sinh còn không nghênh đón?"

Mọi người kinh hãi, thì ra người đàn ông trước mặt đây chính là Lôi tiên sinh vẫn chưa từng lộ diện. Mà chủ nhân của "Ẩn Cư" này chính là Lôi tiên sinh.

Ey cố nuốt nước miếng. Gã nhìn thấy cảnh cô gái vừa rồi được Lôi tiên sinh ôm chặt trong ngực thì cả người lạnh toát, sự tuyệt vọng từ trong lòng lan ra đến từng chân tơ kẽ tóc…

Gã vội vàng thu lại sự bất mãn, bày ra bộ mặt đầy ý cười nhưng trong lòng lại có đôi phần lo lắng. Hôm nay rốt cục gã cũng được nhìn thấy chủ nhân thực sự.

https://thuviensach.vn

"Lôi tiên sinh, tiểu nhân có mắt như mù, ngài vốn không quang lâm đại giá đến đây nên tiểu nhân không biết."

Lúc này Lôi Dận mới dừng ánh mắt trên người gã, nhìn quanh bốn phía một chút, lại đối với cảnh tượng như thể cá nước gặp nhau này mà không có chút phản ứng nào.

"Chỗ này hoạt động thế nào?" Giọng nói hắn lạnh băng.

"Tốt lắm, tốt lắm, các nhân vật nổi tiếng trứ danh đều đã ghé qua. Dựa vào quyền thế của ngài, mọi người đều rất nể phục."

Gã lập tức ướm một lời, "Lôi tiên sinh, thường thường ngài không có đến đây, vì thế hôm nay thuộc hạ muốn biếu ngài thứ này. Lôi tiên sinh, Phí Dạ tiên sinh, hai vị thử đến đây thưởng thức xem thế nào?" Ey ăn nói khép nép, như thể vẫn bị hai người đàn ông này dọa cho khiếp sợ.

Phí Dạ nghe thấy vậy, ấn đường đột nhiên nhíu lại, "Ey, ngậm ngay cái miệng chó của ngươi lại, hôm nay ngươi nói quá nhiều đấy!"

Lôi Dận rốt cục cũng ý thức được chuyện sai lầm, nhất là khi hắn nhận thấy người con gái trong lòng bỗng dưng cứng ngắc lại thì cánh tay càng ôm chặt hơn, lạnh lùng nói, "Ngươi đã làm gì cô ấy?"

Ey rốt cục cũng ý thức được nguy hiểm, "Phịch" một cái, gã quỳ xuống, "Lôi tiên sinh, tôi, tôi thật sự không biết cô ấy với ngài có quan hệ. Cô ấy lỗ mãng cứ xồng xộc xông vào trong, tôi nghĩ cô ấy cũng giống như những cô gái khác đến đây kiếm tiền…" Tiếng nói gã càng ngày càng nhỏ, bởi vì gã nhìn thấy sắc mặt Lôi Dận u lạnh lại, cuối cùng gã cũng cẩn thận bổ sung thêm một câu, "Kỳ thật, tôi còn khuyên cô ấy, bởi vì cô ấy quá đẹp, không đến đây kiếm tiền thì quá đáng tiếc…"

Lôi Dận nheo mắt lại, đây chính là dấu hiện hắn đang mất hứng.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nghe vậy thì chẳng buồn quan tâm đến ánh mắt người khác, chỉ né tránh trong lòng Lôi Dận. Cái nhìn chăm chú của Ey khiến cô cực kỳ ghê tởm.

“Lôi tiên sinh, kỳ thật, những cô gái đã qua tay ngài trước đây cũng có người đã được đưa đến đây. Không biết cô gái này…” Gã to gan hỏi thử. Gã nghe nói, Lôi Dận này thay đàn bà như thay áo, những người trước đây hầu hạ hắn không tốt sẽ bị đưa đến đây. Có thể thấy được rằng hắn thực tàn nhẫn, vô tình. Nói không chừng, cô gái này cũng chẳng được hắn sủng ái lâu nữa đâu. Nếu có thể, gã sẽ phải là người đầu tiên nếm thử mới được.

Mạch Khê căm hận nhíu mày lại. Sắc mặt Phí Dạ cũng đanh lại, mà khuôn mặt anh tuấn của Lôi Dận thì không hề có chút bất thường nào, nhưng ánh mắt như diêm vương kia thì cực kỳ đáng sợ.

Hắn cười lạnh, tiếng cười lạnh y như băng, “Chơi chán, sẽ trực tiếp thưởng cho ngươi?” Nói xong, đôi mắt hắn thoáng nhìn qua Mạch Khê đang trong lòng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trong phút chốc tái nhợt thì cánh tay lại càng siết chặt hơn theo nỗi đau lòng.

“Hả? Thật vậy sao? Cám ơn Lôi tiên sinh.” Thật ra Ey không rõ tính cách Lôi Dận cho lắm, còn tưởng rằng hắn nói thật thì hai mắt lập tức lóe sáng.

Lôi Dận nhếch môi, nụ cười kia gần như của một tên ma quỷ lãnh khốc, “Ey phải không? Ngươi cho rằng lúc nào ta cũng chán?”

“Dạ…Lôi tiên sinh…cái này…” Ey không rõ ý tứ trong lời nói đó, giương mắt liếc nhìn Lôi Dận một cái.

Ý cười bên môi Lôi Dận càng thêm lạnh, “Lại đây, ta cho ngươi biết.”

Ey thật cẩn thận tiến lên…

https://thuviensach.vn

“Baa” một tiếng, Mạch Khê nhìn thấy thân mình Ey ngã nhoài ra mặt đất. Trên mặt gã in rõ dấu bàn tay đỏ hồng, khóe miệng còn đang rỉ máu. Một người to béo mà lại bị một cái tát làm cho chật vật như vậy thì có thể thấy phát tát kia mạnh đến cỡ nào.

“Nếu có lần sau, ta sẽ trực tiếp ném ngươi vào bầy sói!” Lôi Dận không bình tĩnh được mà nói một câu, duỗi tay ra, bọn vệ sĩ bên cạnh lập tức tiến lên thay hắn lau tay.

Ey sợ tới mức liên tục gật đầu. Gã nghe nói vị Lôi tiên sinh này lớn lên trong bầy sói. Gã tin rằng, người đàn ông này nói được thì nhất định sẽ làm được.

Lúc này, Lôi Dận mới nhìn về Mạch Khê trong lòng, thấy vẻ mặt cô vẫn tái nhợt thì hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi, “Khê nhi, những nơi như thế này không phải chỗ cho em đến. Lần sau muốn đi đâu thì nói với anh một tiếng, biết chưa?” Tiếng nói nhẹ nhàng còn mang theo sự thỉnh cầu, hoàn toàn trái ngược với hình ảnh ban nãy của hắn.

Mạch Khê nhìn hắn, sự vui mừng lúc hắn vừa đến đã biến mất hầu như không còn. Hai mắt cô hiện vẻ thê lương, lạnh lùng mà đối diện với đôi mắt hắn. Thì ra, Lôi Dận chính là ông chủ phía sau của hội quán này. Điều này cũng có thể giải thích cho việc ngay cả cảnh sát cũng không dám động đến chỗ này.

Nghĩ đến đây, cô tự giễu mà cười, giọng trả lời hắn cũng rất tự nhiên, “Đại Lỵ đang ở trong này, mời anh thả cô ấy ra.” Nói xong, cô nhìn về phía Đại Lỵ đang ở trong gian phòng kia, ngay sau đó, hai chân như nhũn ra…

Đại Lỵ đã sớm bị tra tấn đến nỗi không kêu ra tiếng, chỉ thấy cô bị treo giữa không trung. Những người đàn ông khác thì mỗi kẻ đều thỏa mãn ngồi trên sofa. Một gã đàn ông xem xét cuối cùng cũng lên tiếng tùy tiện lăng nhục. Gã đàn ông kia có dáng người khá cao, lại gầy, chỉ riêng vẻ mặt dữ

https://thuviensach.vn

tợn cùng hạ lưu không kém gì một con thú. Y dùng sức bóp nghẹt cổ cô, thậm chí còn thỉnh thoảng cầm roi quật lên người cô…

Mỗi một nhát roi ráng xuống, vẻ hưng phấn trên mặt bọn đàn ông kia lại tăng thêm một phần. Y cắn cô, dùng sức đập vào cô, điều khiển cô thành đủ loại tư thế…

“Đủ rồi, các ngươi là lũ cầm thú.” Mạch Khê gần như nghẹt thở. Cô cầm lấy một cái ghế liều mạng đập vào cái lồng thủy tinh. Đáng tiếc chẳng có tác dụng gì, bên trong vẫn cười cợt như lúc đầu. Nhất là tên đàn ông kia, cô dường như có thể nhìn thấy thú tính điên cuồng trong mắt hắn càng tăng thêm.

Cô hận không thể cầm lấy một đao mà trực tiếp đâm vào người y!

Lôi Dận một tay kéo Mạch Khê lại, nhíu nhíu mày, “Đại Lỵ là ai? Em nói, kia chính là cô ấy?”

“Lôi Dận, sao anh lại có thể kinh doanh loại hình đáng kinh tởm thế này? Đại Lỵ là người bạn tốt nhất của tôi!” Mạch Khê hét lên điên cuồng.

Sắc mặt Lôi Dận chợt biến đổi. Hắn nhìn về phía Ey, lạnh giọng quát, “Sao lại thế này? Lập tức thả người cho ta!”

Ey nghe vậy, lập tức lảo đảo tiến lên, “Lôi tiên sinh, đây, đây không phải là quy định của hội quán chúng ta sao? Cô ta, cô ta đã ký hợp đồng với chúng ta. Hơn nữa, cô ta cũng là người được hoan nghênh nhất ở đây. Khách của chúng ta rất thích cô ta…”

“Ey, mau thả người cho ta, đừng có nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!” Giọng nói Lôi Dận lạnh băng nghe ra lại càng đáng sợ. Ey sợ tới mức không dám nhiều lời, lập tức tuân lệnh…

“Lôi tiên sinh, ngài xem…” Phí Dạ dùng ánh mắt ra hiệu với Lôi Dận.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lôi Dận đã rơi trên gã đàn ông cao gầy kia, bàn tay đột nhiên nắm chặt lại. Hắn lại liếc nhìn Mạch Khê một cái, thấy ánh mắt cô đầy phẫn nộ mà nhìn chằm chằm vào gã đàn ông kia, lửa giận trong lòng hắn cũng bùng lên nhanh…

“Phí Dạ, đưa hắn đến gặp tôi!”

“Vâng!” Phí Dạ cũng dùng ánh mắt lạnh băng đảo qua gã đàn ông kia. Thật sự là cẩu phế, việc nghĩ đến đầu tiên khi có tiền chính là như thế này sao?

-_____

“Khê nhi…em nghe anh giải thích.” Trên đường ra xe, Lôi Dận trong nhất thời không biết nên giải thích thế nào với Mạch Khê. Tuy rằng hắn có bối cảnh hắc đạo, nhưng lại cẩn thận để cho Mạch Khê được lớn lên trong ánh sáng. Bản tính đơn thuần, sao cô có thể chấp nhận được chuyện này? Kỳ thật, trong hoạt động của tổ chức Ảnh, hội quán như thế này là bình thường, còn có sòng bài cùng nhiều loại hình kinh doanh khác. Chẳng hạn như sòng bài Death ở Las Vegas mà nói, sự khủng bố trong đó còn gấp nhiều lần so với hội quán này. Nơi đó, trực tiếp đòi mạng người!

Mạch Khê đột nhiên dừng bước, Lôi Dận đang theo sau cũng lập tức dừng lại, Phí Dạ cùng bọn vệ sĩ cũng dừng theo.

“Anh nói, tôi nghe.” Thái độ của cô thật hờ hững, không giống như đang tức giận, như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Lôi Dận bị thái độ của cô làm cho sửng sốt, thế nhưng lại có chút thất thố mà liếc mắt nhìn Phí Dạ một cái, sau đó lại nhìn Mạch Khê, há miệng thở dốc, “Chỗ kia…đích thực là do anh mở. Nhưng mà anh không biết bạn em sẽ đến đó kiếm tiền.”

https://thuviensach.vn

“À.” Mạch Khê gật đầu, như thể đã thật sự nghe xong, thế nhưng khóe môi anh đào lại cong lên, “Nói xong rồi sao?”

“Ừ…” Lôi Dận theo bản năng gật đầu. Tại sao cô…một chút tức giận cũng không có? Vừa rồi, ánh mắt cô còn như muốn giết người vậy.

Mạch Khê nhẹ nhàng thở dài, khóe môi cũng dần chuyển thành ý cười tươi rói, lại chủ động tiến lên ôm lấy cánh tay Lôi Dận, ngọt ngào nói, “Nói xong rồi thì trở về khách sạn được không? Tôi mệt quá…”

Hả?

Lôi Dận giật mình, trong lúc nhất thời còn quên nhấc chân bước đi. Có điều, bộ ngực đầy đặn của cô cứ dán trên cánh tay hắn khiến trong lòng hắn thật nhộn nhạo, lại nhìn thấy vẻ tươi cười của cô, thật đúng như một liều thuốc phiện khiến đại não hắn trống rỗng. Cô…thật sự là coi như chưa có chuyện gì phát sinh hay sao?

“Dận, làm sao vậy?” Mạch Khê bày ra dáng vẻ vô tội mà nhìn hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt trong suốt như đôi mắt nai tơ.

“Em…sẽ không giận điên lên chứ?” Lôi Dận cảm thấy cứ hỏi cho ràng ra là tốt nhất. Hắn tình nguyện để cho cô trút toàn bộ giận dữ lên mình, ít nhiều còn có thể để hắn biết được rằng cô vẫn bình thường.

Mạch Khê cắn cắn môi, nụ cười càng thêm vẻ xinh đẹp, làm trò trước mặt thuộc hạ của hắn, giơ hai tay ôm lên cổ hắn rồi nũng nịu nói: “Nào có, Dận…” Cô kéo dài giọng ra, một chữ này trực tiếp rót thẳng vào lòng hắn, ngọt ngào đến nỗi khiến hắn run rẩy không thôi.

“Hôm nay nếu không có anh, Đại Lỵ sao có thể được tự do?”

“Em…thật sự nghĩ như vậy sao?” Lôi Dận cảm thấy là lạ, nhưng lại không thể nói rõ ra; chỉ liếc nhìn Phí Dạ một cái mà vẻ mặt Phí Dạ cũng

https://thuviensach.vn

mờ mịt.

“Khê nhi, Đại Lỵ đã được đưa về khách sạn nghỉ ngơi. Ngày mai theo anh về Mĩ, được không?”

“Được, đương nhiên là được, em nghe lời anh.” Mạch Khê ôm hắn càng chặt, nụ cười càng nở rộ như hoa.

Lôi Dận cũng hơi nổi lên ý cười, quẳng hết mọi chần chừ trong lòng đi. Khê nhi cứ như vậy, hắn thừa nhận là mình si mê đến phát điên…

-_____

Trong căn phòng tối…

“Quỳ xuống!” Phí Dạ tiến lên, vừa nhấc chân một cái đã nghe thấy tiếng “Phịch!”, gã đàn ông cao gầy quỳ xuống mặt đất. Y nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang ngồi trên ghế đối diện, trên nền đất sáng bóng phản chiếu khuôn mặt lạnh băng như quỷ dữ.

“Lôi Dận…À, không không không, Lôi tiên sinh, tôi, tôi thật sự không cố ý đến chỗ đó. Có điều hai ngày nay tôi thật sự buồn chán. Trong số những người lúc nãy, có một tên là người quen trước đây của tôi. Cậu ta nói chỗ đó cực kỳ hấp dẫn, tôi không kìm được mới đến thưởng thức thử…”

Lôi Dận nhàn nhã rút một điếu xì gà rồi hút một hơi, đôi mắt xanh sầm lại tràn ý khiến kẻ khác kinh hãi. Hắn nhìn tên kia, trong nháy mắt phát ra độ nguy hiểm quanh bốn phía…

“Neil, ngươi cũng đã biết, cô gái hôm nay ngươi nếm thử chính là bạn tốt nhất của con gái ngươi!”

"Á?" Gã đàn ông cao gầy không phải ai khác, chính là người mà Lôi Dận đã phải tốn bao thời gian cải tạo lại. Y ngây ngẩn một chút rồi lập tức

https://thuviensach.vn

có phản ứng, như thể không cho là đúng mà cười cười, “Lôi tiên sinh, Neil tôi là cha đẻ của Mạch Khê không phải sao? Có điều, người tôi chơi chỉ là bạn tốt của con gái tôi thôi, chứ cũng không phải con gái tôi. Có liên quan gì cơ chứ?”

Sau này, Neil mới biết người đàn ông trước mặt này là Lôi Dận. Ấn tượng của y về người đàn ông này cũng chỉ dừng lại ở thời niên thiếu. Hơn nữa, y chính là cha đẻ của Mạch Khê, hắn là Lôi Dận cũng không dám dễ dàng mà làm gì y.

“Tên chó má, những lời này mà cũng thốt ra được?” Ánh mắt Phí Dạ lạnh lại, quát nhanh một câu.

Neil rụt cổ, nhưng vẫn trơ tráo nói, “Tôi, tôi nói sự thật mà thôi. Thuốc phiện không cho tôi hút, chẳng lẽ, đàn bà cũng không cho tôi chơi sao?”

“Baa…” Bàn tay Lôi Dận đập mạnh lên tay vịn trên ghế. Hắn đứng lên, thân mình cao lớn dưới ánh trăng lại càng thêm phần uy lực. Hắn đi đến trước mặt Neil, vệt sáng trên đôi giày da còn chiếu rõ vẻ mặt bất an của hắn. Hơi khom người xuống, bàn tay hắn tóm chặt lấy gáy gã kia…

“Neil ơi là Neil, bản tính cầm thú của ngươi vẫn không hề thay đổi.” Ngữ điệu hắn rất nhẹ, rất nhẹ, nghe không ra được là có cảm xúc gì ẩn chứa bên trong.

Neil nuốt nước miếng, cười huề, “Lôi tiên sinh, nể tình chúng ta đã từng làm cộng sự, ít nhất cũng để cho tôi có chút tự do chứ. Cậu bảo tôi làm gì tôi cũng làm, không phải chỉ để cho tiểu nha đầu kia vui thôi sao? Nhưng ít ra cũng phải để tâm tình tôi tốt tốt một chút mới được.”

“Muốn như thế nào thì tâm tình ngươi mới tốt? Ngươi cho rằng, để Khê nhi biết người làm nhục bạn mình chính là cha đẻ của mình, cô ấy sẽ vui vẻ sao? Neil à, sau đó ngươi sẽ ngu xuẩn mà đem lại cho ta một đống rắc rối.”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận thở dài, vẻ mặt tràn một luồng lạnh băng, độc ý nơi đáy mắt càng ngày càng thâm sâu…

“Đừng đừng đừng, Lôi tiên sinh, lời này của cậu khiến tôi có chút sờ sợ. Hơn nữa, nha đầu Mạch Khê kia cũng chưa chắc mới chỉ liếc mặt một cái mà đã nhận ra tôi ngay.” Neil vội vàng cười cười, nói tới đây thì ánh mắt y cũng có điểm ám muội, “Lôi tiên sinh, có điều, xem ra quan hệ giữa cậu với con gái tôi không hề đơn giản. Cách gọi “Khê nhi” này thật dễ nghe, có người cha nuôi như cậu thương nó, tôi cũng yên tâm.”

“Ngươi muốn nói cái gì?” Lôi Dận nhếch mép cười, đáy mắt lại không có chút biến đổi.

“Cái kia…” Neil nuốt nước miếng, xoa xoa hai cánh tay, “Ý của tôi là, cậu đã thích con gái tôi như vậy, thì nó ở bên cạnh cậu là tốt nhất rồi. Đợi đến khi nó biết được có một người cha đẻ tôi đây, sau đó cậu cho tôi ít tiền, tôi sẽ lập tức rời đi. Một người tự do như tôi, tự nhiên lòi ra một đứa con gái, kể cũng thấy là lạ. Nói không chừng, một ngày nào đó, tôi sẽ buột miệng nói ra rằng tôi chỉ là một trong số những người đã hiếp mẹ con bé, khẳng định con bé đó sẽ phát điên. Như vậy, màn kịch cậu tỉ mỉ dựng lên coi như cũng tan tành, con bé đó sẽ hận cậu cả đời.”

“Ngươi thật là chu đáo, lại còn biết ta thích con gái ngươi. Ngay cả đường thối lui ngươi cũng lo hộ ta.” Nụ cười của Lôi Dận càng thâm sâu, bàn tay to như đang tán thưởng mà vỗ vỗ bả vai y. Thật không khó để nhìn ra cơn thịnh nộ của hắn.

“Đương nhiên!” Neil tưởng bở rằng lời mình nói vừa lòng hắn, đắc ý cười, “Lôi tiên sinh, lần đầu tiên tôi nhìn thấy nha đầu Mạch Khê kia thì đã hiểu hết rồi.”

“Ngươi hiểu được cái gì?” Giọng nói Lôi Dận vẫn không nóng không lạnh như trước, như thực nhàn nhã mà nhìn y, đuôi lông mày cũng giãn ra.

https://thuviensach.vn

“Chính là quan hệ giữa cậu với con gái tôi ý, à, phải nói là ‘quan hệ thân mật’ mới đúng.” Neil ra vẻ thần bí mà nhấn mạnh hai chữ ‘thân mật’, không sợ chết mà tiếp tục nói: “Tuy rằng trên danh nghĩa, cậu là cha nuôi của nha đầu Mạch Khê. Dựa vào tính cách của cậu thì có thể nhìn ra, cậu đã sớm chiếm đoạt thân mình nó rồi. Nhớ ngày đó cậu vì Bạc Tuyết mà suýt chết, hiện tại đối với Mạch Khê cũng là ‘yêu ốc cùng điểu’ (Hiểu đại khái là vừa yêu mẹ vừa yêu con). Lôi tiên sinh, không phải xấu hổ vì chuyện này. Cậu là đàn ông, có nhu cầu sinh lý này cũng là bình thường. Hôm nay, tận mắt tôi nhìn thấy Mạch Khê, cũng không kém mẹ nó là mấy. Bộ ngực đáng yêu đó thật khiến người ta sôi máu, Lôi tiên sinh hẳn là rất thích xoa nắn chứ. À, còn cái mông sao có thể đẹp như vậy? Lại cả vòng eo thon gọn, nhỏ nhắn khiến đàn ông điên cuồng, ở trên giường, nhất định là nắm rất sướng tay. Yên tâm, thân làm cha tôi đây, chẳng những không phản đối cậu làm vậy, mà lại còn muốn thành toàn cho cậu. Để Mạch Khê ở lại hầu hạ cậu, không phải là thuận cả đôi đường cho hai chúng ta sao?”

Lôi Dận để y tùy ý nói, ý cười bên môi càng nồng đậm hơn như đêm tối, lại như tiếc nuối mà lắc đầu, “Neil à, ta phải bắt ngươi làm thế nào đây? Vì để cho Khê nhi biết mình có một người cha tốt, ta đã tốn bao công sức đắp nặn một hình tượng bình ổn cho ngươi. Ngươi nghiện thuốc phiện, ta cai nghiện cho ngươi. Ngươi không có việc làm, ta sắp xếp cho ngươi một công việc. Ngươi không có tiền, ta cho ngươi tiền tiêu. Cô gái hôm nay ngươi hành hạ, lại chính là bạn tốt của Khê nhi. Cuối cùng, ngươi lại hùng hồn nói ra một tràng ‘đạo lý’ như thế này. Xem ra, ngươi cũng không cam tâm tình nguyện làm cha. Hoặc là ngươi không chuẩn bị tốt để tiếp nhận Khê nhi.”

“Ai da, Lôi tiên sinh, tôi chỉ là chưa chuẩn bị tốt thôi mà…”

“Ta cho ngươi gần hai năm, ngươi còn chưa chuẩn bị tốt? Nếu như theo ngươi nói, cho ngươi một khoản tiền rời đi, vậy còn Khê nhi? Ta phải nói

https://thuviensach.vn

hành tung của ngươi với cô ấy thế nào?" Lôi Dận khép hờ hai mắt lại, đôi môi mím chặt thành một đường…

"Chuyện này…" Neil nghĩ nghĩ, đột nhiên cười, "Chúng ta còn có thể diễn kịch mà. Tôi có thể giả vờ mắc bệnh nặng. Chờ Mạch Khê nhìn thấy tôi, sẽ bảo là vô phương cứu chữa. Như thế không được sao? Như vậy, vừa để cho nó gặp được cha, tôi vừa được tự do, mà cậu lại càng có thể giữ nó bên cạnh."

"Neil, ngươi thật sự quá thông minh…" Lôi Dận đột nhiên cười, sau đó đứng dậy, cả thân mình cao lớn che trên đỉnh đầu y, "Không được, diễn kịch mãi mãi là diễn kịch, một ngày nào đó sẽ bị vạch trần. Chẳng thà, chúng ta…biến diễn kịch thành thật." Nói xong câu đó, nụ cười trên mặt hắn biến sạch, như là thủy triều đang rút ra tận ngoài khơi, để lại hàn ý cùng vẻ tàn nhẫn thâm sâu. Hắn duỗi tay, lấy ra một khẩu súng, "Tạch tạch" một tiếng vang lên…

Neil thấy thế sợ tới mất hồn, vội vàng lui thân mình về phía sau, "Đừng đừng, Lôi tiên sinh, ngài làm gì vậy? Tôi, tôi chỉ tùy tiện nói mà thôi. Tôi nhận, tôi nhận, ngài bảo tôi làm gì tôi cũng làm. Đừng nổ súng, ngài giết tôi, Mạch Khê sẽ không có cha. Không phải ngài đã hứa với con bé rồi sao?"

"Lôi tiên sinh?..." Phí Dạ cũng thực sự không ngờ được Lôi Dận sẽ giết y, muốn tiến lên ngăn cản, thì đã thấy Lôi Dận hạ súng xuống trước mặt Neil, họng súng dí thẳng vào ấn đường y…

"Neil, ta vốn đặt ở ngươi kỳ vọng rất lớn. Đáng tiếc, sự tình hôm nay ngươi làm vô cùng thái quá. Để cho Khê nhi nhìn thấy một người cha như vậy thì chỉ thêm thương tâm thôi. Ta không thể mạo hiểm được. Đối với một kẻ không có giá trị như ngươi, sống trên đời này cũng là vô dụng. Con đường duy nhất là…tiễn ngươi lên đường!"

https://thuviensach.vn

Cùng với một chữ lạnh băng cuối cùng của hắn là một tiếng “Pắng!...”. Neil còn chưa kịp kêu lên thì hai mắt đã trợn trừng, giữa trán là một lỗ thủng. Cả người y đổ rạp xuống đất, giãy giãy vài cái rồi liền tắt thở…

“Lôi tiên sinh, ngài làm như vậy đối với tiểu thư Mạch Khê có công bằng không?” Phí Dạ kiểm tra hơi thở của Neil, xác thực không còn hơi thở nữa thì mới lo lắng hỏi một câu.

Neil chết, tương đương với bao tâm huyết của cả hai người trong gần hai năm qua là uổng phí. Hắn hiểu tâm tư Lôi tiên sinh. Chỉ có điều…nếu Mạch Khê không nhìn rõ người kia là Neil thì sao? Chẳng phải là uổng công sao? Chỉ là vì cẩn thận, lại cẩn thận hơn mà làm vậy sao?

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 13

Vẫn Luôn Là Một Con Báo Con

Lôi Dận ném súng xuống thi thể Neil, ánh mắt lạnh như băng đá lóe lên tia sáng chết chóc, “Khê nhi chỉ cần có một người cha, mà người như thế này căn bản không xứng đáng làm cha của cô ấy. Tất cả mọi người nghe rõ cho tôi..." Hắn đứng ở phía trên cầu thang, thân hình cao lớn như một vị thần đế toát ra khí chất khiến người ta kinh sợ, đôi mắt lạnh lùng đảo qua mỗi một thuộc hạ, “Mọi chuyện liên quan đến Neil cùng tình huống xảy ra ngày hôm nay nuốt hết vào bụng, nếu truyền ra ngoài dù chỉ một chút, giết không cần hỏi!”

“Tuân mệnh, Lôi tiên sinh!” Tất cả vệ sĩ có mặt đều cung kính hạ thấp người.

“Lôi tiên sinh…” Phí Dạ muốn nói rồi lại thôi.

“Phí Dạ!” Lôi Dận ngồi xuống ghế, trong đôi mắt thâm trầm kiên định như đã quyết tâm lại một chuyện trọng đại, lại nhìn về phía Phí Dạ, giọng nói trầm xuống lại lạnh băng, “Ngày mai, đưa họ Đàm tới đây gặp tôi. Khôn khéo một chút, để cho hai anh em bọn họ tiếp tục diễn trò, nói ra địa chỉ của cha mình, còn nếu đủ can đảm để đùa giỡn, tôi muốn mạng sống của một nhà họ Đàm!”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Phí Dạ có chút ngẩn ra, lập tức lĩnh mệnh rồi rời đi, “Vâng, Lôi tiên sinh, thuộc hạ lập tức đi làm!”

-_____

Lôi Dận trở lại khách sạn, vừa mới bước chân vào phòng khách, thì một cái bình hoa bay đến ngay sau đó. Hắn nhanh chóng nghiêng đầu, “xoảng” một tiếng, bình hoa va vào tường vỡ tan tành thành những mảnh nhỏ.

“Khê nhi..."

“Choang..." Không đợi hắn mở miệng, một bình hoa khác lại bay đến, hướng thẳng tới đầu hắn.

Ánh mắt Lôi Dận trở nên căng thẳng, thuần thục nghiêng người, bình hoa kia lại tiếp tục hướng về phía không có gì. “Khê nhi, em..."

Vừa nói được một nửa hắn phải ngậm miệng lại, nuốt xuống dưới. Sau đó, chỉ thấy gạt tàn, hoa quả, đèn đóm, thậm chí còn có gối ôm, …tất cả đều hướng thẳng tới hắn. Lôi Dận hoàn toàn không có thời gian gì mà suy nghĩ hay tự hỏi có chuyện gì đang xảy ra nữa, liên tục né tránh, rốt cuộc cũng tránh được một màn tai nạn!

Thật vất vả chờ đám ‘phi hành vật’ ngừng lại một chút, Lôi Dận lau lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán theo bản năng, bước nhanh tới trước Mạch Khê đang trưng ra khuôn mặt phẫn nộ, ôm lấy cô...

“Khê nhi, trước hết em bình tĩnh một chút, trên đường trở về lúc nãy không phải vẫn tốt sao? Ai lại chọc tới em?”

Có trời mới biết, hắn ngay từ nhỏ mưa bom bão đạn đều vượt qua, chẳng nghĩ đến hôm nay chỉ là trốn công kích của Mạch Khê lại khiến cho mồ hôi lạnh tuôn ra ào ạt.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê dùng hết khí lực muốn đẩy mạnh Lôi Dận ra, lại bị hắn ôm quá chặt nên đành phải thôi. Cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn, “Ai chọc tới tôi? Lôi lão tiên sinh, ngài có phải là già quá hay quên chuyện không? Trên đường trở về chẳng qua là đây cho ngài chút mặt mũi trước thuộc hạ thôi. Ngài đối xử như thế nào với Đại Lỵ còn muốn lặp lại một lần nữa hả? Giả nhân giả nghĩa! Ngụy quân tử!”

“Đợi chút..." Lôi Dận vội vàng chặn mấy câu chửi bới của Mạch Khê. Tội danh này dường như mỗi lúc một lớn, “Khê nhi, anh làm gì với Đại Lỵ? Anh cũng không hề quen biết gì, mà anh làm sao có thể biết bạn của em sẽ tới đó kiếm tiền được? Khê nhi, trước hết em không nên tức giận, chuyện này anh hoàn toàn vô tội.”

Hắn luôn luôn không hề có thói quen giải thích với người khác, nhưng từ trước tới nay, đối với Mạch Khê, lệ thường gì cũng đều phá. Nhưng mà nghĩ lại cũng thật thích, Khê nhi của hắn lại hiểu chuyện đến thế, còn biết trước mặt thuộc hạ cho hắn mặt mũi, thật sự càng nghĩ trong lòng càng ngọt. Nhất là khi cô nhỏ trước mặt cấp dưới của hắn lại gọi hắn một tiếng ‘Dận’. Bây giờ trong lòng vẫn còn ngọt ngào lắm. Dọc trên đường về, hắn đều nghĩ đến nụ cười xinh đẹp cùng với cách gọi này, vốn tính về khách sạn ‘ôn tập’ một chút, không nghĩ tới, con báo nhỏ này vẫn luôn luôn là một con báo nhỏ, có lửa giận không bao giờ áp chế được.

“Vô tội? Anh vô tội? Vậy thì Đại Lỵ thì sao? Cô ấy bị đám đàn ông kia tra tấn thành bộ dạng gì nữa? Nếu anh không hạ lưu mở cái thứ kia, Đại Lỵ làm sao có thể biến thành như vậy? Bây giờ tôi không dám nhìn cô ấy, chỉ sợ cô ấy thấy tôi lại càng thêm tủi thân! Anh... chính là anh đã khiến bạn thân nhất của tôi trở thành như vậy!” Mạch Khê giơ nắm tay lên, sống chết đấm vào ngực hắn, một lần lại thêm một lần, hoàn toàn phát tiết lửa giận nghẹn chết khi còn trên đường trở về lên người hắn!

“Phải phải phải, tất cả đều là lỗi của anh. Khê nhi, đừng đánh nữa, em xem xem, tay em đều đỏ cả lên rồi.” Lôi Dận biết điều kịp thời thừa nhận

https://thuviensach.vn

sai lầm. Đây là điều Hoắc Thiên Kình từng nói qua. Hắn nói con gái lúc đang tức giận là nghe không vào đạo lý gì. Chỉ cần ôm, ôm chặt vào, sau đó dỗ ngọt, hiệu quả vô cùng.

Hắn đau lòng kéo bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê qua, nhìn nắm tay đỏ rực một mảng lớn, đôi môi mỏng chạm vào, nhàng hôn, "Đứa ngốc này, ngốc chết đi được, anh tường đồng vách sắt, đánh anh vẫn là làm đau mình thôi, không phải sao?" Giọng nói của Lôi Dận vô cùng chân thành tha thiết, ngay cả đôi mắt xanh lục lạnh lẽo cũng lộ ra tia sáng dịu hòa.

Nụ hôn dịu dàng dừng trên da thịt Mạch Khê, một luồng hơi nóng truyền thẳng vào lồng ngực cô. Kỳ thực cô thật sự rất tức giận, nhất là khi biết cái hội quán kia là thuộc về Lôi Dận, lửa giận của cô hoàn toàn lên tới đỉnh điểm. Nhưng là…nếu không có hắn đuổi tới kịp thời, không chỉ có Đại Lỵ, có khả năng ngay cả cô cũng sẽ bị tên đàn ông kia…Nơi đó lại kín kẽ đến như vậy, cô có muốn trốn cũng khó. Nghĩ lại thật đúng là đáng sợ.

Từ sau khi gặp lại, dường như bản tính của Lôi Dận thay đổi rất nhiều. Hắn đối với cô luôn luôn là ôn nhuận, chiều chuộng vô cùng. Cho dù cô muốn như thế nào, hắn đều nhẫn nại tùy ý cô. Một người đàn ông khác trước như vậy, cô ngược lại là không biết nên làm gì mới đúng.

Kỳ thực…Mạch Khê luôn có loại dự cảm này. Dự cảm đó cứ theo thời gian mà lớn dần, càng ngày càng rõ. Cô luôn cảm thấy người đàn ông này thích mình, là... một đàn ông đối với một người phụ nữ…

Lôi Dận thấy cô yên lặng một chút, trong lòng không khỏi thầm than, xem ra Hoắc Thiên Kình vẫn là đại ca kinh nghiệm đầy mình! Hắn ôm siết thân thể của Mạch Khê, nhẹ nhàng thở ra, dịu dàng hôn đuôi lông mày của cô, nhẹ giọng nói, "Khê nhi, nếu em còn tức giận thì cứ lấy bình hoa trực tiếp ném anh, không được phép khiến bản thân bị thương. Nếu tức hơn nữa, em cứ lấy dao gọt hoa quả đâm một nhát, nhưng mà tránh vị trí của tim ra

https://thuviensach.vn

một chút được không, nếu không anh chết, ai còn có thể bảo vệ em được? Bất luận kẻ nào anh cũng không yên tâm.”

“Anh..." Đáy lòng Mạch Khê chợt rung động. Không giận được, cô thực sự không giận được. Sự dịu dàng này là chưa từng có, khiến cô dù muốn tức giận cũng tức giận không nổi. Cô cắn cắn môi, “Ai cho anh nói bậy, chẳng lẽ tôi lại có ý xấu như vậy? Về sau không cho phép nói từ ‘chết’ kia! Khó nghe kinh khủng!”

Bầu không khí như thế này có chút cảm giác khiến con người ta uất ức. Hắn ở trong giới xã hội đen, làm sao có thể tùy tiện nói đến chữ ‘chết’ này?

“Khê nhi..." Ánh mắt Lôi Dận mừng rỡ hẳn lên, hắn nâng cái cằm nhỏ của cô lên, trong giọng nói cũng lộ ra sự chờ mong vô bờ, “Em... đang quan tâm đến anh?” Đứa nhỏ Khê nhi này tính cách luôn luôn bướng bỉnh như vậy, cho dù quan tâm thì cũng dùng đến một cách thức là lạ nói ra, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy điều ấy trong mắt cô, trong lồng ngực thực sự ấm áp.

Tim Mạch Khê đập nhanh hơn, mất tự nhiên liếc mắt nhìn một cái, nhíu nhíu mày, “Không phải tôi quan tâm anh, mà như anh đã nói đó, anh chết rồi thì còn ai bảo vệ tôi nữa? Nhưng mà có một việc tôi muốn anh nói cho rõ ràng!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột ngột biến đổi, trở nên hung dữ hẳn lên.

“Chuyện gì hả em?” Cảm xúc của Lôi Dận lại trở nên dè dặt cẩn trọng.

“Chính là điều Ey nói... Lôi tiên sinh chơi chán phụ nữ đều tống hết vào hội quán đó! Xin hỏi..." Mạch Khê ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt đẹp nheo lại, để lộ hai tia sáng nguy hiểm...

“Những lời nói này của tên đó có ý gì? Tiếng Nga tôi không được giỏi cho lắm, nên Lôi tiên sinh, ngài tốt nhất nên giải thích cho tôi nghe!”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận không hề nghĩ tới việc cô sẽ đem chuyện này truy hỏi hắn, sững sờ một lúc lâu, trong nhất thời lại không biết nên giải thích thế nào.

Thấy hắn bày ra vẻ mặt, bộ dạng ngu ngơ, Mạch Khê căm giận quăng cho một cái trừng mắt, ngồi trên ghế sofa, cười lạnh một tiếng, “Lôi tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy thật đúng là săn hoa vô số ha, nhất thời lại nghĩ không ra sao? Số lượng nhiều lắm? Hay vẫn là quá ít?”

“Khê nhi.” Lôi Dận cố gắng nghĩ, lại nghĩ nghĩ, đến một lúc lâu sau mới dè dặt cẩn thận ngồi xuống trước mặt cô, vừa muốn đưa tay ôm...

“Không được đụng vào tôi! Anh chạm qua nhiều phụ nữ như vậy, bẩn chết được!” Mạch Khê dùng sức đẩy hắn ra, muốn đứng dậy ngồi sang một bên khác lại bị hắn kéo lại, ôm chặt, “Khê nhi, em đang ghen?”

“Tôi..." Ánh mắt Mạch Khê chấn động một chút, đôi môi anh đào hơi hơi mở ra, muốn nói điều gì đó lại nuốt trở vào, trong đáy lòng có cái gì đó chua chua, cảm giác giống giống với lời hắn nói, như thể bị người khác xem thấu tâm tư vậy. Mạch Khê bỗng dưng đỏ mặt, thuận thế né sang một bên, tránh khỏi hơi thở nong nóng của hắn phả bên tai, không vui nói, “Anh đang muốn nói lái sang chuyện khác sao?”

“Khê nhi.” Đáy mắt Lôi Dận ngưng tụ lại sự thâm tình, đôi môi mỏng cũng cười cười. Nụ cười này, giống như sự ấm áp từ ánh mặt trời nhẹ nhàng của buổi sớm mai. Hắn nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ngón tay thô ráp chậm rãi hưởng thụ sự mềm mại, “Nhìn anh.”

Khi đôi mắt lưu ly chạm vào đồng tử xanh lục kia, tim Mạch Khê “thình thịch” một tiếng. Đôi mắt hắn như một đại dương mênh mông, nhẹ nhàng đổ đầy vào lòng cô. Mạch Khê hoảng lên, vừa muốn rời mắt đi...

“Không được trốn ánh mắt của anh, Khê nhi, nhìn anh.” Lôi Dận lặp lại lần thứ hai, trong giọng nói đã có chút vẻ cường ngạnh của mệnh lệnh, bàn tay to lớn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê lên. Thật lâu sau đó,

https://thuviensach.vn

trong đôi mắt đại dương mênh mông xanh sâu kia hiện lên sự kiên quyết, “Đúng là anh đã từng có rất nhiều phụ nữ, cũng đúng là có đưa vài người vào trong đó, nhưng là bây giờ anh chỉ muốn một mình em. Đơn giản như vậy thôi.”

Mạch Khê ngây ngốc nhìn hắn, đầu óc hỗn loạn, rốt cuộc không có cách nào mà suy nghĩ được. Ánh mắt cùng khuôn mặt cương nghị này, đã quyết định hết thảy. Như lời hắn nói, vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng, rằng cô chính là người hắn muốn nhất. Điều đó, lại khiến tim chấn động.

Hắn, làm sao có thể nói chuyện như đúng lý hợp tình vậy được?

Thầm nghĩ muốn cô?

Hắn muốn gì ở cô? Thân thể? Trái tim? Hay là, chẳng những thân thể, mà còn cả trái tim?

Không tự chủ được mà nhớ tới yêu cầu đêm đó của hắn. “Khê nhi, nói yêu anh.”

Đây là một tín hiệu nguy hiểm, rất nguy hiểm, cảnh báo cô phải chạy trốn.

Mạch Khê không biết kiếp nạn này như thế nào, cũng không biết mình và người đàn ông này sẽ có sự tình gì xảy ra trong tương lai. Chỉ là, chỉ là những lời như thế này, khiến cô cảm thấy bối rối. Mạch Khê không có kinh nghiệm, nhất là đối với người đàn ông hơn mình đến mười bốn tuổi ngay trước mắt. Đôi mắt hắn như tia X-quang, dễ dàng nhìn thấu tâm tư của cô, cho dù cô nghĩ mình che giấu tốt lắm, cho dù cô đã chôn chặt tâm mình, hắn vẫn có thể nhìn thấy được tất cả.

Mạch Khê sợ hãi.

https://thuviensach.vn

“Đàn ông mấy người thật sự không được cái gì hết! Cứ nói nhẹ nhàng như thế là xong chuyện sao? Bên cạnh đàn ông mấy người có phụ nữ thì gọi là phong lưu, bên cạnh phụ nữ có nhiều đàn ông thì gọi là hạ lưu. Điều này không công bằng, một chút cũng không công bằng!”

“Khê nhi..."

“Rốt cuộc anh đã đưa bao nhiêu người phụ nữ vào đó?” Mạch Khê đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh như bầu trời đêm đầy sao, xinh đẹp vô cùng…

Lôi Dận bị ánh mắt này hấp dẫn, nhưng nghe cô hỏi xong, lại có chút mất tự nhiên mà sờ sờ cái mũi, “Chỉ là vài người mà thôi.”

“Vài? Vài là bao nhiêu?” Mạch Khê bất mãn cao giọng lên. Kỳ thực cô không muốn chạy theo hướng này nha, coi vậy giống như mình là người yêu của hắn vậy. Chẳng qua tâm tư cô đương hỗn loạn quá thôi, chỉ có thể dùng cách này lấp liếm một tý.

“Khê nhi, anh thực sự không nhớ.”

“Không nhớ?” Vốn là không có điều gì, nhưng Lôi Dận cứ nói mấy lời này khiến Mạch Khê lập tức có phản ứng. Cô vừa cáu vừa kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn, cao giọng cắt ngang.

“Không…không phải là ý này, mà căn bản là anh không có lưu tâm số lượng. Ngại phiền toái thì trực tiếp đưa vào đó, đơn giản như vậy thôi. Khê nhi…” Cuối cùng, Lôi Dận cũng đã hiểu được cái gọi là ‘càng miêu càng hắc’ (đại ý: càng nói càng sai), vậy nên im miệng không giải thích thêm gì nữa. Bởi vì hắn biết, có một số việc, thường thường càng giải thích lại chính là tạo nên sai lầm.

Mạch Khê càng nghe càng tức. “Soạt” một tiếng, đứng thẳng dậy, đôi mắt đẹp tựa hồ như đã bốc cháy, cô giận dữ trừng mắt, cắn môi.

https://thuviensach.vn

“Khê nhi…” Lôi Dận biết cô đang tức giận điên lên, mà cứ mỗi một lời hắn nói càng khiến cô điên hơn, biết điều ngậm miệng lại, không dám nói thêm điều gì.

“Lôi Dận, anh quả thật là nghĩ người có tiền muốn làm gì thì làm hả? Nhất là đối với phụ nữ, anh coi phụ nữ là gì? Thích thì gọi đến, không thích thì đuổi đi hả? Rất đáng giận!” Mạch Khê quát to lên, ánh mắt đều bùng ra lửa cả rồi. Ngay sau đó, cô giơ hai tay lên…

“Em giỡn cái gì đấy?” Lôi Dận thấy thế, trong một thoáng kinh ngạc, thân mình vừa muốn lui về phía sau nhưng đã không còn kịp rồi. Mạch Khê giống hệt như một con báo con lao về hướng hắn, hai bàn tay nhỏ bé lập tức siết chặt lấy cổ hắn.

“Khê nhi…” Hắn muốn đẩy cô ra, nhưng lại sợ sức mạnh của bản thân quá lớn khiến cô bị thương, đành phải ôm lấy cô. Không thể đánh giá thấp con báo con này được, giờ khắc này, mặt hắn nhất định là nghẹn đỏ cả lên.

“Tôi bóp chết anh, cho anh khỏi gây tai họa cho nhân gian.” Mạch Khê biết sức mình lớn mấy cũng không đủ để tổn thương hắn, lại thấy hắn ôm chặt mình như vậy mà không đẩy ra, bàn tay nhỏ bé cũng không tự chủ nới ra một tý, rồi lại đẩy Lôi Dận ra, cáu kỉnh mở miệng.

“Khụ khụ!” Lôi Dận thở dốc. Cái siết tay này không nhẹ đâu, may mà hắn không cho cô đi luyện võ lúc nhỏ, bằng không, ngày hôm nay chắc chắn hắn sẽ bị cô bóp chết.

Mạch Khê lạnh lùng nhìn, “Ê, đừng có giả đò, tôi không có bao nhiêu sức.”

Lôi Dận cười khổ, giơ hai tay lên ý bảo đầu hàng, “Khê nhi, em làm thế đã đỡ giận hơn chưa? Nếu còn chưa, thì em cứ tùy ý, muốn thế nào cũng được cả.”

https://thuviensach.vn

“Hủy bỏ hội quán đó, tôi rất ghét.” Mạch Khê hơi chu miệng lên, ngồi trên sofa, giọng điệu bất mãn nói. Cái nơi kia thật sự khiến người ta không thoải mái, nhưng mà điều khiến cô không thoải mái nhất, thì đó cũng chính là nơi Lôi Dận xử lý phụ nữ.

Lôi Dận khôi phục hô hấp bình thường, tiến đến bên người Mạch Khê, thấy giọng cô đã có chút mềm xuống, mỉm cười ôm lấy cô gái nhỏ vào trong lòng, để cằm lên đỉnh đầu cô, “Được, vậy bỏ nơi đó. Chỉ cần em vui vẻ là sao cũng được cả.”

“Thật sự?” Mạch Khê có chút không thể tin được, hơi hơi quay đầu nhìn hắn, trong đôi mắt đẹp trong trẻo như nước có sự chất vấn. Hội quán kia thật sự kiếm được rất nhiều tiền nha. Hắn thật sự nghe lời cô, nói không muốn thì sẽ không muốn hay sao?

Lôi Dận nhìn đôi mắt xinh đẹp như nước trong mát của cô, đồng tử thâm sâu có sự dịu dàng, tựa như một viên đá quý màu lục tản ra nét ôn hòa dễ chịu. Từng đường nét cương nghị trong bóng đêm càng có vẻ mờ ảo nào đó. Hắn than nhẹ một tiếng, vén lọn tóc của cô ra sau tai, chỉ nói hai từ rõ ràng lưu loát.

“Thật sự.”

Mạch Khê kinh ngạc nhìn Lôi Dận. Cách cười thoải mái như vậy cô chưa gặp qua bao giờ, tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng không khó để nhìn thấy. Giống như một cánh hoa nhẹ nhàng nghiêng rơi trong cơn gió thoảng, mang theo mùi hương dịu dàng thanh khiết, lại như ánh mặt trời nhàn nhạt, đổ đầy đáy lòng.

Không hiểu sao, cảm giác bình an chợt vây bọc lấy Mạch Khê, đơn giản vì nụ cười dịu dàng chưa từng có này của hắn, khiến cô như trong một cơn say, cuối cùng không thể tự chủ được mà chìm đắm.

Nếu, cô cùng hắn có thể quen biết sớm hơn một chút.

https://thuviensach.vn

Nếu, cô cùng hắn có thể quen biết trễ hơn một chút.

Nếu, hắn không phải là cha nuôi cô.

Nếu, quan hệ giữa cô và hắn chỉ là bình thường không thể bình thường hơn, như người xa lạ.

Như vậy...

Cô cùng hắn có thể yêu nhau hay không?

Kỳ thực, cô rất muốn rằng, ở đúng thời điểm nào đó gặp đúng một người nào đó, thì Lôi Dận có phải người này hay không? Cô luôn luôn cho rằng, hắn cũng đã gặp người ở sai thời điểm mà thôi.

Tuy rằng mỗi khi nhìn thấy hắn, tim của cô không hiểu vì sao đập nhanh hơn. Nhưng là, không thể thừa nhận được. Đôi mắt trong trẻo của Mạch Khê như rót đầy vào bởi nỗi bi thương, cuối cùng thật bất đắc dĩ, cụp mắt xuống, để rèm mi dài che khuất tất cả.

Trong lúc nhất thời cô không thể không chế được cảm xúc. Không thể khống chế như vậy, bằng không lúc trước cũng không hắn là thoát đi.

Sức mạnh bên hông như siết chặt hơn. Ngay sau đó, cô cảm thấy mùi hương nhẹ nhàng cùng giọng nói ấm áp trầm thấp rơi vào trong tai, chóp mũi cương nghị cũng xuyên qua từng sợi tóc, nhẹ nhàng dán trên gò má cô, tham luyến mà cọ xát, khiến tâm thế mới khôi phục bình tĩnh lại một lần nữa hoảng hốt.

“Khê nhi, về Mỹ với anh, được không?” Hắn cúi đầu, giọng nói như bông tuyết bay xuống bên ngoài cửa sổ.

Mấy ngày nay, hắn luôn chờ cô có một câu trả lời chắc chắn. Mặc dù cũng có chút yêu cầu cưỡng chế, nhưng là, hắn càng hy vọng cô có thể

https://thuviensach.vn

đồng ý, từ nội tâm mình mà theo hắn trở về.

Đầu óc Mạch Khê chợt nghĩ tới tòa thành Bạc Tuyết mộng ảo kia, tâm bắt đầu chìm xuống chầm chậm. Cô không biết mình có dũng khí hay không để quay về nơi ấy, một nơi chỉ thuộc về mẹ cùng hắn.

Cưỡng ép vị chua chua hơi dâng lên trong lòng, đôi mắt Mạch Khê lại hiện lên một chút bối rối do dự.

“Khê nhi, Đại Lý cũng muốn về Mỹ, chẳng lẽ em yên tâm để cô ấy trở về một mình?” Lôi Dận thông minh tóm được yếu điểm của cô, giọng nói nhẹ nhàng vang lên lộ ra sự dụ dỗ chết người.

“Đương nhiên không được.” Những lời này quả nhiên kích thích Mạch Khê, cô ngẩng đầu nói thẳng.

Môi Lôi Dận chậm rãi nhếch lên, đáy mắt thoáng qua ý cười khi thực hiện được một chuyện.

Mạch Khê thế này mới phát giác ra, nhíu mày lại, xoay khuôn mặt nhỏ sang chỗ khác, không thèm nhìn hắn nữa.

Người đàn ông này, càng ngày càng tồi tệ.

“Khê nhi..." Lôi Dận nhịn ý cười ôm cô trở lại, thấy cô lại cáu kỉnh xoay mặt sang chỗ khác, muốn đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia lên, nhưng chưa kịp mở miệng, lại đột nhiên bị cô há miệng ra, ngoạm một miếng. Hàm răng nhỏ tinh tế cắn mạnh lên mu bàn tay của hắn.

Lôi Dận rên lên một tiếng, nhưng không rút tay về, cứ để cô như một chú báo con giận dỗi hung hắn cắn mình. Trong mắt cô, hắn có thể nhìn thấy được tình cảm rối loạn muốn phát tiết. Cô hắn là không tình nguyện đi, nhưng lại không thể không trở về cùng hắn, nên chỉ có thể dùng hành động trẻ con này để xả bớt cơn giận.

https://thuviensach.vn

Vậy nên hắn tình nguyện để cô làm như vậy, cũng không muốn nhìn cô lại một lần nữa rời khỏi hắn.

Khớp hàm Mạch Khê cắn lâu muốn tê cả lên, cũng không thấy hắn rút tay lại. Cô chậm rãi nhả ra, đã thấy trên mu bàn tay kia có dấu răng rất sâu. Cảm giác áy náy đột nhiên nảy sinh.

“Anh, sao không né hả?”

“Trốn không thoát sẽ không né.”

“Anh không đau sao?”

“Đau.”

“Vậy anh bị ngốc hả? Kêu cũng không kêu?”

“Không dám kêu.”

“Vì sao?”

“Sợ em, con báo nhỏ này một phát cắn đứt cổ anh.”

“Anh..."

Mạch Khê không biết sao lại cảm thấy buồn cười, trong nhất thời không biết nên dùng từ gì để hình dung người đàn ông trước mắt. Cho tới bây giờ cô còn không biết được hắn sẽ có thể hài hước như thế này, hắn ‘bất cẩu ngôn tiếu’ (tính cách rất nghiêm túc, không nói cười linh tinh) đến vậy, trong tình huống này lại nói ra những lời như thế kể cũng rất kỳ quái.

“Khê nhi, em nhất định phải trở về Mỹ. Nơi đó chẳng những là nhà của em, mà còn..." Hắn ngừng một chút, nhìn cô, “Em không muốn gặp cha ruột của mình hay sao?”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê ngạc nhiên, “Ông ấy, đang ở Mỹ?”

Lôi Dận gật đầu, trong đôi mắt thâm trầm kia, cô vĩnh viễn cũng sẽ không biết được hắn đương che giấu điều gì, vẫn ôn nhuận như mặt nước.

“Anh thật sự đồng ý để tôi gặp ông ấy, sẽ không đổi ý chứ?” Mạch Khê có chút không tin đây là sự thật. Đến St. Petersburg một thời gian cũng dài rồi, một chữ liên quan đến chuyện của cha hắn cũng không nói.

“Sẽ không.” Giọng nói nhẹ nhàng của Lôi Dận lại vang lên, hắn yêu chiều sờ sờ đỉnh đầu của cô.

Mạch Khê nhìn hắn lâu thật lâu. Cuối cùng, gật đầu một cái.

———————————

Mùa đông buốt giá kéo dài cuối cùng đã tràn đến nước Mỹ, nhưng cũng không có những cơn lạnh thấu xương. Khi Mạch Khê bước xuống từ máy bay tư nhân, hai chân lại đặt lên vùng đất này một lần nữa, trong đáy mắt gợn lên một màn sương mù.

Lúc cô rời đi, nơi này cây cối đều tươi tốt, xanh mát một màu. Bây giờ trở lại, là dưới bầu trời tuyết trắng xóa.

Cả tòa thành Bạc Tuyết tọa lạc ngay bên hồ. Hồ nước xinh đẹp vẫn xanh thăm thẳm, không hề kết băng, trên mặt nước thậm chí còn có phù du và những cây tùng châm. Vào mùa đông, trong không khí có đầy hương vị của hạt thông.

Ở nơi này mười năm, cho tới bây giờ Mạch Khê mới cảm nhận được vẻ đẹp của Bạc Tuyết bảo vào đông. Một tòa thành lặng lẽ đứng vững trong băng tuyết trắng xóa mờ ảo, đẹp không tả xiết.

https://thuviensach.vn

Mùa đông đẹp như vậy, băng tuyết đẹp như vậy, tựa hồ chỉ có lễ Noel mới có.

Tất cả người làm trong Bạc Tuyết bảo đều ra nghênh đón, chia ra đứng thành hai hàng, từ đại sảnh cho đến nơi đậu xuống của máy bay tư nhân. Màu tuyết trắng xóa cùng với bộ trang phục trắng tinh của những người giúp việc hòa lẫn vào nhau, tạo thành một vẻ đẹp mỹ lệ thánh khiết.

Mạch Khê lẳng lặng đứng giữa trời tuyết. Áo khoác dài nhẹ nhàng bay bay, góc áo dính đầy tuyết. Ánh mắt cô chấn động nhìn cảnh tượng quen thuộc này, giống như năm tám tuổi ấy lần đầu tiên bước chân vào tòa thành. Chẳng qua lúc ấy, cảm xúc khác hẳn.

“Tiểu thư Mạch Khê. Tiểu thư Mạch Khê.” Một giọng nói quen thuộc vang lên, tiếng nói xúc động thậm chí nghẹn ngào, người đó lảo đảo bước tới trước, hai tay giữ lấy cánh tay của Mạch Khê, trong ánh mắt tràn ngập sự vui mừng cùng đau lòng.

Lòng Mạch Khê mềm nhũn, rốt cuộc nước mắt vẫn rơi xuống.

“Bác Hàn Á.” Như thể gặp được người thân, Mạch Khê ôm chặt lấy quản gia Hàn Á, “Bác Hàn Á, ba năm nay bác có khỏe không? Con rất nhớ bác.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 14

Hồi Ức Bạc Tuyết Bảo

Quản gia Hàn Á cũng rơi lệ, ôm chặt lấy Mạch Khê, gật đầu một cái, "Khỏe, khỏe, thân thể bác vẫn tốt, vẫn luôn ở đây chờ tiểu thư về. Giờ thì tốt rồi, con rốt cục cũng trở lại, trở về là tốt rồi."

Trong số người làm, đã thấy có người lau nước mắt.

Lần xa cách này, thế mà đã ba năm. Ba năm, cũng đủ để "cảnh còn người mất", có điều, chỗ này vẫn như xưa, không có nhiều thay đổi lắm.

"Khê nhi, cẩn thận cảm lạnh, vào đi thôi."

Lôi Dận vẫn đứng trong tuyết, lẳng lặng nhìn cảnh tượng này. Sau đó hắn điềm tĩnh lên tiếng, giọng nói có vẻ khác lạ khiến người ngoài đều nghe ra ý cưng chiều trong đó.

Mạch Khê nhìn về phía người đàn ông cách đó không xa, bóng dáng cao lớn nổi bật dưới những bông tuyết đang bay xuống. Bộ âu phục cùng chiếc áo ba-đơ-xuy một lần nữa thể hiện được vẻ lạnh lùng trước nay của hắn, nhưng chiếc khăn quàng đồng màu lại có vẻ gì đó thực ấm áp. Sự ấm áp này còn nhuốm lên cả đôi mắt hắn một cách rất tự nhiên, như áng mây che hờ đi ánh nắng ấm. Hắn nhìn cô không chớp mắt, sau đó đi về phía cô, chìa

https://thuviensach.vn

ra bàn tay to. Bàn tay rộng kia như thể làm tan đi vạn bông tuyết đang bay xuống, chỉ vì cô mà giơ ra.

Ngực trái Mạch Khê rung động một chút, cô không tự chủ mà tiến lên phía trước, đặt bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay hắn. Khi được hắn nắm chặt lấy bàn tay, cô có thể cảm nhận được sự ấm áp trong lòng bàn tay ấy.

Đoàn người chậm rãi đi theo. Sau đó, từng người tiến vào Bạc Tuyết bảo.

Đi qua con đường lát gạch thật dài, các khóm cây cũng đã được cắt tỉa đâu vào đấy, giống hệt như ba năm trước đây.

Qua mỗi một nơi đều khiến hốc mắt Mạch Khê phiếm hồng. Giờ khắc này, cô mới biết rằng, dù đã đi xa lâu ngày nhưng Bạc Tuyết bảo vẫn còn trong lòng cô, giữ một vị trí quan trọng. Cô đã sớm coi nơi này là nhà. Vì vậy, khi trở về, nhìn thấy những cảnh vật thân quen, cô không thể kiềm chế tâm tình được.

Mạch Khê đi thăm mọi cảnh vật trong tòa thành, Lôi Dận vẫn nhẫn nại đi cùng cô. Theo sau họ là Hàn Á, sau nữa là những người làm cùng vệ sĩ.

Dọc theo đường đi, ánh mắt của cô đều một vẻ bồi hồi, cho đến khi nhìn thấy…cảnh tượng trong vườn hoa thì trong nháy mắt liền kinh ngạc mà đứng bất động tại chỗ.

Trong vườn hoa rõ ràng đã thay đổi. Cảnh tượng này khiến đôi mắt xinh đẹp của Mạch Khê phải trừng lớn. Rất lâu sau cô cũng không có phản ứng gì, còn đang tưởng rằng mình nhìn nhầm.

Lôi Dận dường như đã sớm dự đoán được vẻ kinh ngạc trong mắt cô, hơi nghiêng đầu nói với những người làm phía sau, “Mọi người ra ngoài đi!”

https://thuviensach.vn

“Vâng, Lôi tiên sinh.”

Tất cả mọi người liền đi ra, phía sau chỉ còn lại quản gia Hàn Á và mấy tên vệ sĩ.

Lôi Dận thong thả bước lên trước, từ sau lưng nhẹ nhàng ôm lấy Mạch Khê. Cảm giác âm trầm trong nháy mắt như được giải tỏa. Hắn cúi đầu nói, giọng nói dịu dàng hòa cùng không khí, để cho hương vị tình yêu cũng từ từ thấm vào sâu trong đáy lòng Mạch Khê.

“Thích không?”

Đại não Mạch Khê vẫn còn đang trong tình trạng “đình công”, cho dù tiếng nói trầm thấp kia của người đàn ông cũng không thể khiến cô kìm được sự rung động đang hiện hữu. Cô cứ nghĩ biển tuyết lớn này giống thế giới của mình, nhưng lại hoàn toàn tương phản.

“Chỗ này, sao lại thành ra như vậy?” Mãi lâu sau cô mới tìm được giọng nói của chính mình, ngón tay cũng run nhẹ. Trong vườn hoa, đã có một sự thay đổi đến “nghiêng trời lệch đất”.

Chỗ này trước đây vốn là biển lớn hoa Ngọc Sơn Bạc Tuyết, bất kể là xuân hạ thu đông, chỉ cần vào dịp hoa nở là cả chỗ này đều biến thành thế giới tuyết trắng. Sau mùa hè, cô rất thích ở đây, như để cảm nhận thế giới băng tuyết. Chẳng qua, sau khi biết chuyện trong quá khứ của mẹ với người đàn ông kia, cô càng ngày càng ít đến nơi này. Mỗi lần tới đây, trừ bỏ đau lòng cũng chỉ còn đau lòng!

Bởi vì chỗ này mãi mãi là nơi thuộc về mẹ!

Có điều hôm nay…

Thứ cô thấy được không phải là biển lớn hoa tuyết. Cả vườn hoa rộng lớn đã bị tôn tạo thành một hồ sen mênh mông. Trong hồ, chính là sen Tịnh

https://thuviensach.vn

Đế!

Mạch Khê hít vào một hơi. Bây giờ cũng không phải mùa sen Tịnh Đế nở, có điều sen trong hồ lại nở khoe sắc thắm xinh. Từng bông tuyết đậu trên đóa hoa, tòa lá sen xanh biếc dập dềnh kỳ ảo, hương thơm thoang thoảng đem đến cho bầu không khí vào đông có chút cảm giác lãng mạn lạ thường. (Jins: cũng ko hiểu sao sen lại nở được vào đông…)

Cảnh tượng này, hoàn toàn khiến cô choáng váng.

“Còn nhớ lúc ở trong bệnh viện, nhìn thấy bộ dáng cực kỳ thích sen Tịnh Đế của em, anh đã nghĩ đến việc trồng nó trong này. Không ngờ là nó sinh trưởng rất tốt, như là đang chờ em về vậy.” Lôi Dận cúi đầu mỉm cười, càng ôm chặt eo cô hơn, hít một hơi thật sâu lấy một ngụm hương chỉ thuộc về riêng cô.

“Anh…” Mạch Khê vẫn cảm thấy dường như mình đang nằm mơ, “Vì sao anh phải làm như vậy?”

“Chỉ là vì nhớ dáng vẻ lúc em nhìn sen Tịnh Đế!” Lôi Dận than nhẹ một tiếng, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng.

Hơi thở Mạch Khê trở nên gấp gáp hơn, mãi sau cô mới mất tự nhiên nói: “Tôi, tôi chẳng nhớ rõ nữa.”

Một câu nói mà lại trái ngược hẳn với ý trong lòng. Kỳ thật, cô nhớ rất rõ, sao có thể quên được chuyện lúc đó chứ!

Cô nhớ rõ, lần đầu tiên mình nhìn thấy sen Tịnh Đế trong bệnh viện thì cực kỳ vui sướng. Là cô nói:

Khể thủ từ bi Đại Sĩ tiền

Mạc sinh Tây thổ mạc sinh thiên

https://thuviensach.vn

Nguyện vi nhất trích dương chi liễu

Sái tác nhân gian tịnh đế liên.

Cô còn nhớ rõ lời Lôi Dận nói lúc đó.

Hắn nói:

Giang Nam mưa khói tháng năm

Núi xa vẩy nét, nước lam ánh trời

Đôi bờ liễu rủ Tần Hoài

Luyến lưu níu kéo thuyền trôi xuôi dòng

Sóng tựa tuyết, say má hồng

Chèo đưa biếng nhác, bóng chồng lan can

Giữa dòng xanh rợp lá sen

Đáy sâu bỗng nảy búp duyên vợ chồng.

Hắn nói hắn thuộc tứ thư ngũ kinh của Trung Quốc, dĩ nhiên, đó có lẽ cũng chỉ là một câu nói đùa.

Hắn kể truyền thuyết về sen Tịnh Đế, về mối quan hệ giữa loài hoa với câu chuyện tình yêu đẹp của Tái Lang với Trinh Nương.

Hắn còn nói, nếu cô thích hồ sen đó, thì hắn sẽ giữ nó lại.

Cô thậm chí còn nhớ rõ lúc ấy vì sao cô phải vào bệnh viện. Chính là bởi đứa nhỏ không có duyên với cô, trong lúc cô không hề chuẩn bị tinh thần lại hoài thai trong bụng cô. Về sau cô đã bỏ đi một mình…

https://thuviensach.vn

Tất cả như lần lượt ùa về. Tuy rằng đó đã là chuyện của quá khứ ba năm về trước, có thể xảy ra thì cũng đã xảy ra, không muốn thừa nhận thì cũng không có cách nào xóa nó khỏi hồi ức.

Lời nói dối của Mạch Khê dễ dàng bị Lôi Dận phát hiện. Hắn hơi xoay khuôn mặt cô lại. Đôi mắt xanh lục kia chiếu thẳng vào mắt cô.

“Nếu thật sự có thể quên, tại sao trước căn phòng ở Provence lại trồng sen Tịnh Đế?”

“Tôi…” Mạch Khê liền nghẹn lời, lại đắm chìm trong ánh mắt sâu thẳm của hắn, trong khi trái tim mình thì đã “rơi vào tay giặc”, không thể thoát khỏi.

Cô thực muốn nói rằng, vì mình hoài niệm, nhớ nhung. Có điều, những lời này phải nói ra thế nào đây?

“Trốn không thoát đâu!” Lôi Dận xoay cả người cô lại, cúi đầu xuống hôn lên trán cô, như là để thể hiện tình cảm với cô, lại như tuyên cáo số mệnh của cô. Từng lời nói sắc bén thấm vào lòng cô, “Khê nhi, lòng em đã sớm mọc rễ sâu ở đây rồi. Cho dù em rời đi, nhưng trái tim thì vẫn ở đây, không thể rời được.”

“Anh…” Lồng ngực Mạch Khê hơi nhức nhối. Sao hắn có thể xâm phạm đến cả tâm tình của cô được cơ chứ?

-_____

Các căn phòng trong Bạc Tuyết bảo vẫn giữ nguyên như cũ. Thư phòng lớn nhỏ, phòng ăn, phòng tập thể thao, đến bể bơi bên ngoài…

Lại đến phòng của cô, vẫn còn nguyên phòng thay quần áo với đủ loại váy áo. Thậm chí, vẫn còn phòng nhạc cụ và cây đàn dương cầm, nơi mà cô đã từng cắt cổ tay tự tử.

https://thuviensach.vn

Cô theo bản năng sờ lên chỗ từng bị thương ở cổ tay. Tuy rằng làn da đã liền lại, nhưng dấu tích vẫn còn là một vết sẹo mờ, vĩnh viễn không thể biến mất được.

“Tiểu thư Mạch Khê, sau ba năm, Lôi tiên sinh có trở về Bạc Tuyết bảo. Cậu ấy nói với ta và người làm rằng, sẽ có một ngày tiểu thư nhất định trở lại, muốn những chỗ này đều phải được quét dọn cẩn thận mỗi ngày, tất cả đều phải giữ nguyên hiện trạng của ba năm trước, không cho phép có gì thay đổi.” Quản gia Hàn Á nói khẽ với Mạch Khê một câu.

Kỳ thật, ông đã sớm nhìn ra tình cảm của Lôi tiên sinh đối với Mạch Khê. Hắn dụng tâm quan tâm đến một người con gái như vậy, việc này đã sớm vượt qua mức độ tình cảm của cha với con gái nên có. Thật giống với người yêu!

Lòng Mạch Khê chấn động. Cô theo bản năng nghiêng đầu nhìn thoáng qua người đàn ông đứng cách đó không xa. Hắn đưa áo khoác của cô cho người làm rồi tự mình đi xem thực đơn đầu bếp chuẩn bị.

Hàn Á thấy thế, liền kéo Mạch Khê đến một bên, “Tiểu thư Mạch Khê, hôm nay Lôi tiên sinh rất vui. Ta ở Lôi gia nhiều năm như vậy, cũng chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy vui như vậy. Tuy rằng cậu ấy không biểu hiện ra ngoài, nhưng ta có thể cảm nhận được. Ta còn có cảm giác, lần này tiểu thư trở về sẽ không đi nữa. Con biết không, lúc con không còn ở tòa thành, mỗi lần Lôi tiên sinh trở về đều đến phòng con. Mà đã đến là sẽ ở lại một đêm. Ngày hôm sau người hầu đến quét dọn, đều nói trong gạt tàn đầy tàn thuốc với đầu lọc thuốc lá.”

Ngón tay Mạch Khê run rẩy một chút, theo bản năng nhìn về phía bóng dáng cao lớn. Thật khó tưởng tượng được hành vi như vậy của hắn. Trong nhất thời, đáy lòng cô dâng lên cảm giác chua xót, có chút kiệt sức. Cô ôm lấy ngực theo bản năng, nhưng vẫn bình thản nói: “Có lẽ, anh ta đang tự vấn việc mình đã làm.”

https://thuviensach.vn

Những lời này được nói ra, ngay cả cô cũng cảm thấy nó nhuốm vị vô lực. Nếu tưởng tượng một chút về lời nói của Hàn Á, thì cảnh tượng hắn từng tiều tụy như vậy thực khiến cô đau lòng.

Hàn Á lắc đầu, "Tiểu thư Mạch Khê à, con người có đôi khi thường là như vậy. Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê; trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Ta muốn nói, Lôi tiên sinh đối với con thực sự rất dụng tâm. Cậu ấy là người đàn ông không biết biểu đạt tốt cho lắm, mọi tâm tư chỉ có thể dùng đến hành động để thể hiện. Chẳng hạn như việc con muốn rời đi, cậu ấy sợ con phải chịu khổ, không nói hai lời liền gọi luật sư Kỳ đến làm mấy thủ tục để đảm bảo vật chất cho con. Chỉ bằng điểm đó là đã đủ rồi. Ta nghĩ, trên đời này sẽ không có ai có thể làm như cậu ấy."

"Có lẽ do anh ta muốn bồi thường thôi." Mạch Khê cảm thấy lòng mình đang trong thế thụ động, một cảm giác bồi hồi bắt đầu lan ra, mơ hồ mà thật rung động.

"Mạch Khê à, con thật sự là đứa nhỏ bướng bỉnh. Kỳ thật trong lòng con không nghĩ như vậy đúng không? Được, nếu con vẫn không tin, đi theo ta. Bác sẽ dẫn con đến xem thứ này." Hàn Á không nói hai lời, trực tiếp kéo cánh tay Mạch Khê đi thẳng một đường vào phòng ngủ.

Nơi này, từng là căn phòng của hắn và cô.

Theo Hàn Á vào, mỗi bước đi qua, hết thảy mọi việc đều hiện lên trong đầu cô. Cô như con nai tơ mà bước đi trong căn phòng.

Đợi chờ vẫn là đợi chờ…Cô tinh tế đánh giá. Tất cả mọi thứ đều nguyên dạng ba năm trước đây, không hề có chút thay đổi. Có điều…

Lúc ánh mắt cô đảo qua một góc dưới ánh sáng của ngọn đèn tường thì đột nhiên hiện vẻ kinh ngạc. Lúc thấy rõ rồi thì sau lưng cũng run rẩy một chút.

https://thuviensach.vn

Dưới một góc ánh đèn tường là một đồ vật trước kia không hề có. Thứ này, cũng là thứ mà cô rất quen thuộc.

Một đôi đồ chơi làm bằng đường…

Là tượng một đôi nam nữ. Đôi đồ chơi làm bằng đường này dính cùng một khối. Hình tượng người đàn ông thật cao lớn, còn cô gái thì nhỏ xinh. Nhìn qua, bên ngoài nó thật bóng, thiết kế cũng cực kỳ tinh xảo. Đôi đồ chơi làm tỉ mỉ bằng đường này được đặt trên một cái kệ. Phía tượng người đàn ông chỉ thấy một màu trầm lạnh. Cô gái cũng không sặc sỡ lắm nhưng nhìn qua cũng thực hoạt bát, đáng yêu.

“Ở đây sao lại có thứ này?” Trong lòng Mạch Khê như thể bị quét dọn sạch sẽ. Bàn tay nhỏ bé chống lên tường, trong đầu lần thứ hai hiện lên tiệm kẹo xinh xắn như cổ tích kia. Còn có cả nhóm nhân viên nữ đáng yêu, họ tươi cười giới thiệu các loại kẹo cho cô. Thậm chí có người còn hâm mộ hỏi nhỏ bên tai cô, “Kia là bạn trai của cậu sao? Đẹp trai thật đấy!”

Tất cả như là nhất định xảy ra, như là định mệnh. Mọi chuyện từ ba năm trước đều hiện ra một lần nữa, bao hình ảnh cứ lần lượt di chuyển trong đầu cô. Tiệm kẹo, tai nạn xe, đứa nhỏ, cuốn nhật ký của Bạc Tuyết ở Hongkong... Mọi thứ bỗng biến thành hư ảo trong nháy mắt khi cô được người đàn ông phía sau nhẹ nhàng ôm lấy.

Mạch Khê thở hổn hển một chút. Lúc này cô mới phát giác ra, Hàn Á đang đứng cạnh cô không biết đã ra ngoài từ lúc nào. Giờ khắc này, người đang ôm cô cũng chính là hắn.

Cô vừa xót lại vừa hận, vừa cảm kích vừa buồn lòng với người đàn ông này.

“Sau này anh có đi qua tiệm kẹo đó lấy đôi đồ chơi đường này. Em thấy thế nào? Anh thấy rất đẹp.” Hắn điềm tĩnh nói như thể chưa có sự việc gì phát sinh cả, chỉ đơn giản như đang hỏi ý kiến cô.

https://thuviensach.vn

“Vì sao? Vì sao anh muốn lấy đôi đồ chơi đường này?” Mạch Khê xoay người. Nhìn đôi đồ chơi kia dường như khiến đôi mắt cô thêm đau đớn hơn. Cô nhìn hắn, nhìn gương mặt cương nghị quá mức, mỗi một đường nét đều toát lên vẻ ổn trọng, điềm tĩnh của hắn.

Người lạnh lùng như hắn, sao có thể có tâm tư mà vu vơ giữ gìn một đôi đồ chơi bằng đường? Nhớ đến vẻ mặt không thoải mái lắm hôm đó của hắn, cô nghĩ hắn không cam tâm tình nguyện. Cô nghĩ đôi kẹo này vĩnh viễn không hoàn thành được. Không ngờ, ba năm sau, cô có thể nhìn thấy một sản phẩm hoàn chỉnh.

Đối mặt của sự nghi vấn của cô, Lôi Dận không hề trả lời. Đôi mắt hắn dấy lên chút ý tự hỏi nhưng khóe môi lại khẽ cong lên. Hắn cúi đầu xuống, dùng nụ hôn nhẹ nhàng để giải thích cho tất cả.

Mạch Khê bất giác nhắm hai mắt lại, cảm nhận sự mềm mại khi đôi môi hắn khẽ chạm vào cánh môi cô, để cả hai được tinh tế thưởng thức hương vị của nhau.

Kỳ thật, cô không biết chính mình có thể tìm được đáp án hay không. Có lẽ, không có đáp án lại tốt hơn.

“Khê nhi, muốn anh bắt em phải làm sao bây giờ?” Lôi Dận vu vơ kêu lên một câu như vậy, sau đó lại cúi đầu…Nụ hôn cũng trở nên ướt át hơn. Hắn ôm chặt lấy cô, rất chặt…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 15

Tất Cả Sự Lựa Chọn

Mọi thứ lại trở về bình thường.

Người làm trong tòa thành vẫn bận rộn và làm việc tuần tự như vậy. Lôi Dận cũng trở nên bình thường. Mỗi ngày hắn đều trở về Bạc Tuyết bảo qua đêm như ba năm trước đây, cho dù bận rộn cũng sắp xếp để về.

Mạch Khê thì lại có chút thay đổi. Cô đã có thói quen tự mình làm nhiều việc, có thói quen chạy bộ buổi sáng, thay hoa trong các lọ mỗi ngày. Ngày nào cô cũng ra ngắm hồ sen Tịnh Đế, còn có thói quen liếc nhìn đôi đồ chơi đường một cái trước khi đi ngủ mỗi đêm.

Trở về Bạc Tuyết bảo, Lôi Dận so với trước kia cũng buông lỏng rất nhiều. Vì thế, mỗi ngày cô đều đến chỗ Đại Lỵ, chăm sóc cô ấy mà không nhắc gì đến chuyện ở St. Petersburg. Cô thật cẩn thận bảo vệ lòng tự tôn cho Đại Lỵ, chỉ giả vờ là tình cờ gặp cô ấy ở St. Petersburg. Cho đến nay Đại Lỵ cũng không hề biết mình hủy được hợp đồng kia là nhờ Mạch Khê. Kể từ đó, tình bạn giữa hai người dường như có thể trở lại như ban đầu, đơn thuần, không ngần ngại. Mạch Khê không nói, Đại Lỵ cũng không đề cập đến. Tất cả lại trở lại bình thường.

https://thuviensach.vn

Có điều, trong lòng Mạch Khê vẫn không buông xuống được một việc, đó chính là chuyện có liên quan đến cha cô. Trở lại Bạc Tuyết bảo, cô thực sự muốn nhắc lại chuyện này, lại không biết nên mở miệng thế nào. Biết Lôi Dận vì cô mà làm nhiều việc nên cô rất ngại khi cứ giục hắn.

Ngày hôm nay ánh mặt trời có chút gắt. Ngoài cửa sổ, ánh dương chiếu xuống làn tuyết mỏng khiến không gian ấm áp lên rất nhiều.

Lúc Mạch Khê đem mấy bông sen Tịnh Đế mới hái về định cắm vào lọ thì Phí Dạ đến. Ánh mặt trời bao phủ lấy bóng dánh mảnh khảnh của Mạch Khê. Cô mặc một chiếc váy màu trắng, mái tóc thẳng dài được buộc gọn đuôi ngựa. Cả phòng khách có bóng dáng cô thì trở nên sống động hơn rất nhiều. Cảnh tượng đẹp như vậy khiến Phí Dạ hơi giật mình.

Có lẽ là cảm nhận được một chút hơi thở đàn ông trong phòng, Mạch Khê quay đầu lại, nhìn thấy Phí Dạ thì bên môi liền nở nụ cười. Cô đặt bó sen Tịnh Đế xuống, lau ít nước đọng trên tay rồi chạy đến trước mặt Phí Dạ, ngẩng đầu lên nhìn, “Phí Dạ, anh mới từ Provence về sao? Rượu trang hoạt động tốt không? Ông Cather vẫn khỏe chứ? À còn Huân Y, con bé có khỏe không?”

Liên tiếp những câu hỏi được đặt ra khiến Phí Dạ nổi lên ý cười, cũng là để che đi tình cảm thật sâu trong đáy mắt, “Họ đều khỏe. Bây giờ rượu trang đang rất bận rộn, tất cả đều đã vận hành theo hướng rất tốt. Nha đầu Tiểu Huân mỗi ngày ngoài bận rộn ra còn nhí nhố mà hỏi chuyện về cô. Ngày nào cũng phải hỏi tôi một lần về cô. Tôi sắp trở thành người truyền tin cho hai người rồi đấy.”

Mạch Khê che miệng lại, “Tất cả đều ổn thì tôi yên tâm rồi. Phí Dạ, anh đến Provence thì ở đâu?”

“Lúc đầu còn ở khách sạn, về sau thấy không thuận tiện nên ở lại luôn rượu trang.”

https://thuviensach.vn

“Có quen không?”

“Tôi da dày thịt béo sao mà không quen. Có điều..” Phí Dạ bất giác đưa tay phủi phủi sau lưng. Động tác này khiến Mạch Khê hoài nghi.

“Làm sao vậy?”

Trên mặt Phí Dạ thoáng hiện nét mất tự nhiên, miệng hơi há ra, hắn nói: “Nha đầu Tiểu Huân kia có phải là thích chỉnh người không? Cho đến bây giờ tôi chưa bao giờ gặp một con bé nào mà lại to gan như vậy, dám bỏ một con chuột lên giường tôi.”

“Trời ạ!” Mạch Khê trừng lớn hai mắt, cố nén ý cười chỉ trực trào ra, làm bộ mà nói một câu, “Thật sự là khổ cho anh rồi.”

Huân Y từ khi nào thì trở nên to gan như vậy? Cô thực sự không thể biết được. Trong nhận thức của cô, Huân Y nhu thuận vô cùng. Bình thường nhìn thấy một con gián thôi mà cũng đã hét ầm cả lên. Thế mà bây giờ lại để một con chuột trên giường Phí Dạ. Nghĩ đến cũng thật buồn cười. Phí Dạ này tính cách cũng khá giống Lôi Dận, nói năng rất có ý. Ngày thường ở rượu trang, chắc là hắn trêu chọc đến Huân Y rồi, nếu không cô bé sao lại cực đoan như vậy?

Nhưng mà còn một khả năng…

Mạch Khê bất giác đánh giá người đàn ông trước mặt. Hắn cao lớn như Lôi Dận vậy. Tuy rằng lạnh lùng, không cho người ta cảm giác gần gũi, thân thiết; nhưng chỉ cần nở một nụ cười nhẹ thôi cũng đủ khiến phụ nữ điên đảo. Kỳ thật, không thể không nói Phí Dạ là một người đàn ông quyến rũ. Lại nhớ đến bộ dáng Huân Y từng đỏ mặt…

Có lẽ trong lòng Huân Y đã sớm ngưỡng mộ người đàn ông này rồi. Cô trời sinh bản tính đơn thuần, hắn là đã chọn cách thức này để tiếp cận hắn.

https://thuviensach.vn

Nhưng thật ra, Phí Dạ không biết suy nghĩ trong lòng Mạch Khê. Thấy cô không hề chớp mắt mà đánh giá mình, góc cạnh cương nghị trên mặt rõ ràng nổi lên vẻ mất tự nhiên.

Hắn hắng giọng, nói nhẹ, "Tiểu thư Mạch Khê, tôi đặc biệt đến đón cô. Lôi tiên sinh đang trong xe đợi cô."

"Hả?" Mạch Khê ngạc nhiên.

"Hôm nay Lôi tiên sinh sẽ đưa cô đến gặp một người. Tiểu thư Mạch Khê chuẩn bị một chút đi để còn xuất phát." Sắc mặt Phí Dạ cũng chuyển thành nghiêm trọng.

-_____

Trong xe, hệ thống sưởi đã được bật. Áo khoác Lôi Dận để một bên, hắn chỉ mặc chiếc sơmi đen, phối cùng chiếc cravat tối màu, nhìn qua ổn trọng đến mười phần. Khi vừa nhìn thấy Mạch Khê cùng chiếc áo choàng nhung, hắn đặt ly rượu trong tay xuống, chủ động ra mở cửa xe.

Mạch Khê ít nhiều đoán được mục đích của Lôi Dận. Sau khi lên xe, đôi mắt xinh đẹp không thể che giấu được vẻ xúc động cùng khát vọng, lại nhìn đến đôi mắt xanh mệt mỏi của hắn thì giật mình.

"Tối qua anh bận rất nhiều việc sao?" Cô không tự chủ được mà hỏi một câu thân thiết. Ngày hôm qua, cả đêm hắn không về tòa thành. Cả đêm cô ngủ cũng không được an giấc, nhưng vẫn cố nén ý định gọi điện cho hắn. Điều này không giống với tác phong của hắn. Thời gian này, dù hắn phải ra nước ngoài họp cũng sẽ chủ động gọi điện thoại cho cô.

"Ừ." Lôi Dận day day ấn đường, gật đầu một cái, rồi kéo bàn tay hơi lạnh của cô lại, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc, "Khê nhi, hôm nay anh muốn dẫn em đến gặp một người. Phí Dạ hắn là đã nói với em."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê gật đầu. Cô cảm giác, ánh mắt của hắn không phải đang nói đùa. Cô liếm liếm môi, cẩn thận hỏi, “Người đó là cha của tôi?”

Lôi Dận thầm thở dài một hơi, thừa dịp nâng tay vuốt mái tóc của cô. Vừa lúc xe chuyển bánh, hắn cố che đi điều gì đó trong mắt, “Đúng vậy, chính là cha em.”

“Ông ấy…”

“Ông ấy tên là Keith, tên tiếng Trung là Đàm Đồng, mang một phần ba dòng máu Italy, trước kia là một viên chức công ty.” Lôi Dận lãnh đạm nói.

“Đàm Đồng.” Mạch Khê thì thào nhắc lại cái tên này, cảm giác xúc động, “Hiện tại ông ấy đang ở đâu?”

“Bệnh viện.” Lôi Dận nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc, “Tối hôm qua ông ấy vừa vượt qua thời kì nguy hiểm, là ung thư phổi giai đoạn cuối, đã không thể cứu được rồi. Nếu vượt qua thời kỳ nguy hiểm cũng không thể vượt qua được mấy ngày nữa.”

Tối hôm qua, hắn vừa đi vào thang máy sau khi kết thúc hội nghị thì nhận được điện thoại. Biết được tin này, hắn không nói hai lời liền đến ngay bệnh viện, gọi những bác sĩ giỏi nhất chữa cho Đàm Đồng. Điều này không phải vì cái khác, mà chính là muốn thỏa mãn nguyện vọng của Mạch Khê. Xem trước sau, cũng chỉ có Đàm Đồng là lựa chọn thích hợp nhất để làm “cha” Mạch Khê.

Hành lang của bệnh viện tư nhân…

Khi Mạch Khê theo Lôi Dận từ cửa sau vào thì mới phát hiện, ở cửa chật ních những phóng viên. Xem ra, họ đã chờ ở đây rất lâu rồi. Thậm chí có người không sợ lạnh, trực tiếp ngồi xuống đất, thì thầm to nhỏ với nhau, nhưng chỉ cần nghe thấy một tiếng bước chân nào là lập tức nhìn xung quanh như thú săn mồi.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng đã lâu không gặp khiến Mạch Khê than nhẹ một tiếng. Nhưng cô cũng hiểu rằng, đám phóng viên này không phải vì cô mà đến đây. Đây là thực tế của ngành giải trí. Khi mình không xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mọi người sẽ tự nhiên mà quên mình. Bất kể là ca hậu hay không thì cũng đều giống nhau.

Có điều…Mạch Khê thật sự không hiểu mục đích đám phóng viên này ở đây là gì. Ngay khi cửa thang máy mở ra, cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai người đàn ông đang đi loanh quanh trên hành lang. Lúc đầu cô còn giật mình, sau đó thì liền hiểu mục đích đám phóng viên cắm cọc ở đây.

Mà hai người đàn ông trên hành lang trong một nháy mắt nhìn thấy Mạch Khê cũng sửng sốt, bước đi thong thả cũng ngừng lại, cứ chăm chăm mà nhìn Mạch Khê.

“Thầy Đàm, các anh…” Hồi lâu sau, Mạch Khê mới tìm lại giọng nói của mình, nhìn hai người đàn ông không thể quen thuộc hơn được trước mắt - Đàm Trử Quân, Đàm Trử Bách…

Bất ngờ được hội ngộ với họ ở đây, trong một khắc, Mạch Khê lại nhớ tới mọi chuyện của ba năm trước. Công ty DIO, Jon, người đại diện Ron, còn cả trợ lý Apple. Những người này, việc này, nay cả đám phóng viên ngoài cửa bệnh viện dường như đưa cô trở về ba năm trước trong lúc hoảng hốt!

Sự chần chừ thoáng qua nơi đuôi mày họ, mang theo vẻ buồn bực và lo lắng. Điều này khiến nỗi bất an mơ hồ trong lòng cô càng thêm nghiêm trọng. Sở dĩ cô đến đây là vì Lôi Dận nói cha cô ở đây. Khi cô đến đây thì lại nhìn thấy anh em họ Đàm.

Lôi Dận nói…cha cô tên là Keith, tên tiếng Trung là Đàm Đồng, mang một phần ba dòng máu Italy…Hai người thầy của cô cũng mang họ Đàm…

https://thuviensach.vn

Dự cảm cùng một cảm xúc hoang đường chợt bùng nổ nơi đáy lòng, ngay sau đó như cơn lũ thổi quét toàn thân, rút hết toàn bộ nhiệt lượng trên người cô đi, chỉ để lại luồng khí lạnh băng…Chẳng lẽ, cô và anh em họ Đàm có quan hệ huyết thống?

Chuyện này…quá hoang đường!

Đàm Trử Quân có phản ứng trước, đi nhanh về phía này. Ánh mắt anh ta ngoài vẻ nghi hoặc còn có một vẻ gì đó khiến Mạch Khê khiếp sợ, "Mạch Khê? Sao lại là cô?" Hỏi xong câu này, anh ta theo bản năng nhìn về phía người đàn ông cao lớn sau Mạch Khê, sắc mặt có chút quạnh quẽ, không vui.

"Thầy Đàm.." Mạch Khê kinh ngạc. Câu hỏi kia dường như nằm ngoài dự đoán của cô, thậm chí cô còn không hiểu hàm ý trong lời nói của Đàm Trử Quân là gì.

"Sao lại là cô?" Lời này có thể giải thích nhiều cách. Thứ nhất, câu này có thể hiểu là… "Sao lại là cô? Người em của tôi là cô sao?" Như vậy có nghĩa là Đàm Trử Quân biết Lôi Dận sẽ dẫn đến đây người em gái của anh ta, chỉ có điều không ngờ người đó là Mạch Khê. Thứ hai, có lẽ là ý hỏi đơn giản… "Biến mất lâu như vậy? Sao bây giờ cô lại đột ngột xuất hiện ở đây?"

Bao ý nghĩ nhưng Mạch Khê thật sự không biết rốt cục điều Đàm Trử Quân nghĩ đến là gì.

"Khê nhi đến gặp cha cô ấy." Lôi Dận ôm lấy vòng eo Mạch Khê, lãnh đạm trả lời vấn đề của Đàm Trử Quân, trực tiếp thông báo thân phận của Mạch Khê. Không đợi anh em họ Đàm phản ứng tiếp, hắn đã ôm lấy Mạch Khê đi đến phía phòng bệnh.

"Rốt cục, sao lại thế này?" Đi tới cửa, Mạch Khê hơi sợ hãi mà có chút phản ứng, hỏi Lôi Dận. Lúc này, vệ sĩ của Lôi Dận đã chặn anh em họ Đàm

https://thuviensach.vn

từ rất xa, không cho họ tiếp cận với hai người.

“Khê nhi…” Lôi Dận cũng không muốn giải thích, bàn tay to nhẹ nắm lấy bờ vai cô, thấp giọng nói: “Người nằm bên trong chính là cha em. Đến gặp ông ấy một lần đi, ông ấy sẽ nói cho em tất cả những gì em muốn biết.”

Thân mình Mạch Khê run nhè nhẹ. Giờ khắc này, ngoài sự kích động, cô còn có cảm giác sợ hãi, bi thương. Kích động là vì rốt cục cô cũng được gặp cha đẻ mình, sợ hãi là vì cô không biết người cha này có thích cô hay không, bi thương là bởi cô vừa mới được gặp cha mà cha đã sắp xuôi tay từ giã cõi đời…

“Vào đi thôi, ông ấy đã chờ em lâu lắm rồi.” Mâu thuẫn trong lòng cô đều bị Lôi Dận nhìn thấu hết. Bàn tay to nâng lên khẽ vuốt mái tóc cô, thay cô chỉnh sửa lại quần áo.

Mạch Khê ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt có chút hồi hộp. Bàn tay nhỏ bé đột nhiên tóm lấy bàn tay Lôi Dận, cô run rẩy nói, “Anh có thể ở lại đây không? Đừng đi xa quá…”

Cô không biết vì sao lại như vậy. Chỉ cảm thấy mọi thứ ở đây thật quá xa lạ, điều quen thuộc duy nhất cũng chỉ có Lôi Dận mà thôi.

Lôi Dận nở nụ cười, khóe môi tràn vẻ dịu dàng như gợn sóng lăn tăn trên hồ nước mùa xuân, sự thâm thúy trong mắt đã bị thay bởi vẻ thâm tình, “Yên tâm, anh ở đây, có thế nào cũng không đi đâu. Vào đi!”

Mạch Khê gật gật đầu, hít sâu một hơi rồi đẩy cửa phòng bệnh ra…

Trong phòng bệnh, có thoảng chút mùi thuốc khử trùng, còn lại đều là hương hoa. Ánh sáng trời đông xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu vào, làm tan đi cái se lạnh bên ngoài. Nằm trên giường là một ông lão, ông đội một chiếc mũ đồng màu với bộ quần áo bệnh nhân. Vì phải điều trị bằng hóa chất nên tóc trên đầu ông đã rụng sạch.

https://thuviensach.vn

Con người thường là như vậy, lúc khỏe mạnh thì không để ý, đến lúc phát hiện bệnh rồi mới thấy được tầm quan trọng của việc phòng bệnh. Cuối cùng, có chữa trị thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là phí công.

Tiếng mở cửa phòng khiến ông lão tỉnh giấc. Ông mở to mắt. Đó là một ánh mắt già nua, như ngọn đèn sắp cạn dầu, như đã trải qua bao mưa bao gió trong kiếp nhân sinh này. Nhìn thấy Mạch Khê ở cửa, ông hơi giật mình, đôi môi khô héo cũng không khống chế được mà run rẩy. Giữa lúc hoảng hốt, dường như ông lại nhìn thấy một bóng dáng quá quen thuộc, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi rói kia, dáng người xinh đẹp kia…Tất cả như vẫn còn in đậm trong tâm trí ông.

Trong cả biển người phụ nữ, lẽ nào…Có điều, hoa nở rồi cũng tàn, con người sao có thể lại trở về thuở thiếu thời. Cho dù cô ấy còn sống cũng không thể trẻ như vậy.

“Con…chính là Mạch Khê?” Ông lão gạt bỏ mối suy nghĩ, gượng ngồi dậy. Mạch Khê giật mình, vội vàng bước đến đỡ lấy ông. Lúc bàn tay chạm vào, cô mới biết thân thể ông suy yếu đến cỡ nào. Bị bệnh tật hành hạ, giờ ông chỉ còn bộ dạng da bọc xương.

Chỉnh đầu giường xong xuôi, Mạch Khê cố cưỡng chế cảm giác cô tịch mơ hồ trong lòng, nhẹ nhàng nói, “Con chính là Mạch Khê…” Nhìn người đàn ông trước mặt, cô có cảm giác bất lực hoàn toàn. Đây là cha cô sao? Có lẽ là do bị bệnh, nhìn ông rất già. Tại sao có thể như vậy? Ít nhất cha cô là người trung niên chứ?

Ông lão không hề chớp mắt mà nhìn cô, trong ánh mắt lại toát ra sự vui mừng, lại như là vẻ tiếc nuối bất đắc dĩ. Một hồi lâu sau, ông mới thều thào lên tiếng…

“Mạch Khê, rốt cục ta cũng có thể nhìn thấy con khi còn sống. Ta… chính là cha con.”

https://thuviensach.vn

Như đã đi tìm kiếm cả ngàn năm, ta vốn rất muốn tìm được, đến lúc tìm thấy rồi thì lại không cảm thấy kích động mà là hồi hộp. Loại hồi hộp này gần như có thể khiến trái tim đập liên hồi, không theo quy tắc, khiến ta cảm giác không chân thực. Cũng chính như câu: "Tìm một người trong mơ cả ngàn lần, bỗng nhiên quay đầu lại, thì đã thấy người đó như ngọn đèn sắp tắt."

Giờ khắc này, Mạch Khê có đúng cảm giác như vậy. Từ lúc cô còn nhỏ cho tới nay, mà chính xác là từ lúc nhận thức được vấn đề về cha mẹ đẻ, cô đã rất muốn biết cha mình như thế nào, mẹ mình trông ra sao? Hai người có yêu nhau không? Họ còn trên đời này chứ? Nếu còn sống, sao họ lại vứt bỏ cô? Nếu đã chết thì họ chết vì nguyên nhân gì? Họ là những người như thế nào?... Bao thắc mắc cứ quấn lấy cô, khiến cô muốn biết tất cả mọi chuyện liên quan đến cha mẹ. Có điều, khi biết càng nhiều điều về mẹ, cô lại càng muốn lùi bước…

Bởi vì người mẹ mà cô biết, không giống như những người phụ nữ khác. Bất luận là hoàn cảnh sống xung quanh hay những việc bà đã trải qua cũng không hề giống người thường. Vì vậy, Mạch Khê khiếp sợ, sâu trong lòng cũng bị vây bởi nỗi mâu thuẫn. Cùng một lúc, cô vừa muốn biết mọi chuyện liên quan đến mẹ, vừa muốn bài xích cuộc sống của mẹ. Nguyên nhân chính là, trong thế giới của mẹ, có quá nhiều nhân tố ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của cô. Trong đó, có một nhân tố, chính là…Lôi Dận!

Loại cảm giác này rất kỳ quái. Sự tò mò, ý muốn trốn tránh, cứ như vô vàn cảm giác cực đoan lôi kéo cô, khiến cô tiến không được mà lui cũng không xong. Nhất là khi đối mặt với Lôi Dận, loại mâu thuẫn này cùng cảm giác kỳ quái càng mãnh liệt hơn! Hắn là cha nuôi của cô, cũng đã từng có quan hệ thân mật với mẹ cô. Hiện tại, hắn lại dùng thân phận của một người đàn ông mà chăm sóc, quan tâm cô. Thậm chí, cô đã từng hoài thai đứa con của hắn…

https://thuviensach.vn

Mà nay, cô rốt cục cũng biết cha mình, nhưng lại sắp phải thống khổ chia lìa!

Ánh nắng chiếu qua tấm cửa kính vào phòng. Đàm Đồng càng có vẻ suy yếu hơn, thấy Mạch Khê mãi không nói lời nào thì ông cố nâng tay lên. Mạch Khê lập tức có phản ứng lại, vội vàng tiến đến cầm tay ông…Bàn tay này, có đến mười phần là bàn tay của một người già, khô héo, vô lực, như ngọn đèn leo lét có thể tắt bất cứ lúc nào…

“Mạch Khê à…” Ông tỉ mỉ đánh giá người con gái trước mặt, tràn đầy sức sống thanh xuân, cho dù đuôi lông mày có nhuốm chút ưu thương nhưng cũng không mất đi vẻ sinh động, “Nhiều năm như vậy, con có khỏe không?”

Một câu thôi gần như cũng đủ khiến Mạch Khê rơi lệ. Kỳ thật, cô đã từng hận, cũng đã từng nén hận. Cô rất hận cha mẹ vì sao lại ích kỷ như vậy. Nếu đã quyết định sinh cô ra, sao còn vứt bỏ cô? Chỉ có điều, giờ khắc này, chỉ cần một câu hỏi thăm nhẹ nhàng, ân cần này thôi đã làm tan đi bao nỗi ấm ức.

"Người... Thật sự là cha của con?" Mãi sau, cô mới lên tiếng. Giọng nói nhẹ nhàng nghe qua có chút run rẩy, dần dần biến thành nghẹn ngào. Cho tới nay, cô vẫn cho rằng số mình thật lận đận. Đến khi gặp Lôi Dận, cuộc sống của cô cũng không còn giống người bình thường, cũng không dám cho là mình may mắn.

Đàm Đồng nhìn cô rất lâu, sóng mắt nhanh chóng che giấu đi cảm xúc sâu trong đáy, nhanh đến nỗi khiến cho Mạch Khê không hề phát hiện ra. Ông dừng một chút, suy nghĩ chốc lát rồi nói, "Ta chính là cha con. Xin lỗi con, đã để con sống cực khổ bên ngoài nhiều năm như vậy..."

Đôi môi Mạch Khê hơi run rẩy, cảm xúc sâu trong đáy lòng cũng chầm chậm dâng lên.

https://thuviensach.vn

"Mạch Khê à... con với mẹ con giống nhau như đúc, rất đẹp. Gặp được con... ta rất mừng. Mẹ con... nếu biết được nhất định sẽ rất vui."

Mạch Khê nao nao, sự chần chừ, nghi hoặc ban đầu sau khi nghe những lời này thì đều tan biến. Cô có thể nhìn thấy tình yêu từ trong ánh mắt ông, đương nhiên, là đối với mẹ cô!

"Con... có thể biết hết chuyện liên quan đến người, đến mẹ con, thậm chí là về con không?..." Cô rất muốn gọi ông một tiếng "cha", có điều, tiếng gọi này có thế nào đi chăng nữa cũng không thể cất lên được.

Đàm Đồng nặng nề mà thở dài, vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê, "Ta biết, người nhận nuôi con từ năm tám tuổi chính là Tổng giám đốc Lôi thị... chuyện có liên quan đến mẹ con, hẳn là con cũng biết một ít?"

Mạch Khê cắn cắn môi, mãi lâu sau mới lên tiếng, kể lại tóm tắt mọi chuyện trong nhật kí. Đối với chuyện này, cô không muốn giấu giếm gì cả. Nếu như Lôi Dận đã tìm được người rồi, như vậy có nhiều chuyện không thể giấu. Kể xong, cô nâng tầm mắt dừng trên người ông, đáy mắt rõ ràng tràn ý nghi hoặc...

"Kỳ thật, có một việc con vẫn không hiểu."

"Chuyện gì?" Đàm Đồng nhìn về phía cô, trong mắt tràn vẻ tang thương sâu như biển mà kẻ khác không thể hiểu được.

"Chính là vấn đề có liên quan đến con." Mạch Khê cố lấy dũng khí, nắm lấy bàn tay Đàm Đồng, "Nếu người đúng là cha con mà lại là một viên chức, vậy thì sao có thể quen mẹ con? Trong nhật ký mẹ con chưa từng đề cập đến, khi đó mẹ con vẫn chưa rời khỏi Huyết Xà."

Ánh mắt Đàm Đồng hơi tối lại một chút, ông lập tức thở dài, "Kỳ thật... thân phận viên chức là từ sau khi mẹ con rời đi. Lúc trước ta... cũng được coi như người của Huyết Xà."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê đột nhiên mở to hai mắt nhìn...

"Không... không phải như vậy. Nếu người là người của Huyết Xà, một khi người và mẹ con xảy ra quan hệ, sao Huyết Xà lại không biết? Khi đó, mẹ con... " Nói được một nửa, cô đột nhiên ngậm miệng, không biết có nên nói mối nghi vấn trong lòng mình hay không.

"Mạch Khê, con muốn nói, khi đó mẹ con yêu cha nuôi Lôi Dận của con, sao lại có quan hệ với ta, thậm chí mang thai con, có đúng không?" Đàm Đồng thay cô nói ra mối nghi vấn, ánh mắt dù có chút đau khổ nhưng vẫn hiền từ mà nhìn cô.

Mạch Khê hơi ngạc nhiên, gật đầu một cái. Cô nhìn thấy trong đáy mắt ông nổi lên vẻ đau đớn. Có thể thấy được ông rất yêu mẹ cô, nếu không tại sao khi nói đến chuyện của mẹ cô với Lôi Dận thì giọng nói lại run rẩy như vậy. Nhắc lại chuyện cũ đối với một người nào đó có lẽ là hạnh phúc, nhưng cũng có lẽ là đau khổ. Nhất là người có tuổi, kí ức hạnh phúc hay thống khổ thì qua thời gian lại càng ngày càng rõ. Có lẽ, mối quan hệ giữa mẹ và Lôi Dận gần như một cái rễ cắm sâu trong lòng ông.

"Ta... không phải là người của tổ chức Ảnh. Hơn hai mươi năm trước, bởi vì Bạc Tuyết thích thưởng thức rượu do ta điều chế, nên Huyết Xà đã đặc biệt gọi ta đến điều chế rượu cho riêng cô ấy..." Đàm Đồng từ từ nhớ lại, nói đến đây lại như tự trách mình, "Kỳ thật, tất cả đều là do ta ích kỷ! Là ta không kìm lòng được, ta thích Bạc Tuyết, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy ta đã rất yêu. Vì thế ta..."

"Người làm sao?" Mạch Khê thấy ngón tay ông run rẩy, trong lòng bỗng sinh ra dự cảm chẳng lành.

"Ta... dụ dỗ Bạc Tuyết, để cho cô ấy say rượu rồi xảy ra quan hệ với ta..."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6
Chương 16

Nghịch Tác

Về tên chương, nguyên văn trong convert: “Nghịch chỉ” (nghịch: trái ngược) // (tác: làm, tạo nên). Nghĩa đầy đủ sẽ là: “Trái ngược với điều đã được tạo nên.”

[…]

Phòng bệnh riêng của Đàm Đồng nằm trên tầng cao của bệnh viện. Trong hành lang là sự yên tĩnh đến dị thường, ngoại trừ tiếng bước chân bất an cùng không khí khẩn trương thì không còn âm thanh nào khác. Rốt cuộc, Đàm Trử Quân cũng đẩy ra được đám vệ sĩ đang ngăn cản, sải bước đi thẳng tới trước mặt Lôi Dận, nhưng lúc chưa kịp tới gần, một cánh tay của Lôi Dận đã duỗi ra, trực tiếp đè Đàm Trử Quân lên tường. Tốc độ quá nhanh khiến anh ta trở tay không kịp.

“Anh...” Đàm Trử Bách thấy thế, dùng sức đẩy tên vệ sĩ ra bước nhanh tới, bàn tay anh giữ cánh tay Lôi Dận lại, “Lôi tiên sinh, anh làm như vậy là có ý gì?”

Lôi Dận buông lỏng Đàm Trử Quân ra, thực chất cũng không định làm gì với người đàn ông này cả, nhưng sắc mặt lại nặng nề dị thường và lạnh băng đến kinh người, một đôi đồng tử xanh lục như viên đá quý rơi vào

https://thuviensach.vn

đầm nước những ngày tháng chạp, phát ra ánh sáng băng lạnh đầy nguy hiểm.

“Từ hôm nay trở đi, tôi hy vọng Đàm gia các người không nên nói bất cứ điều gì không nên nói, bằng không sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết. Tóm lại là như vậy.”

Vẻ mặt vốn cà lơ phất phơ của Đàm Trử Bách cũng giống như anh cả Đàm Trử Quân như đúc, anh nhíu mày. Ngược lại, Đàm Trử Quân bên cạnh lạnh lùng nhìn Lôi Dận, sau đó chỉ đơn giản đưa tay sửa sang lại cổ áo nhàu nhĩ, ánh mắt trở nên không chút khách khí, sắc bén vô cùng.

“Tôi đây thực ra rất muốn biết Lôi tiên sinh đại danh lừng lẫy đang làm chuyện gì bí mật đây? Nhiều năm như vậy Mạch Khê đi đâu? Và, tại sao cô ấy lại đột nhiên xuất hiện ở bệnh viện?”

“Rất đơn giản.” Lôi Dận không nhanh không chậm khoanh hai tay trước ngực, bộ dạng hoàn toàn là nhàn nhã bình thản, nhưng vẫn tản ra sức mạnh đầy quyền lực của hắn, không để bất kỳ ai khinh thường. Hắn cười lạnh, “Người bên trong sắp chết kia cả đời này không tồn tại được tâm trạng áy náy sao? Mạch Khê xuất hiện chính là để cho ông ta yên tâm ra đi.”

“Anh dựa vào cái gì mà ở trong này tự tung tự tác hả?” Đàm Trử Bách nghe vậy, nhịn không được quát lên.

Lôi Dận không giận lại cười, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua Đàm Trử Bách, rồi trực tiếp dừng trên khuôn mặt Đàm Trử Quân. Ánh mắt kia sắc bén như một mũi tên nhọn hoắt, xuyên thấu tâm trí đối phương, không một chút lưu tình nào.

“Em trai của anh không biết tình hình thực tế. Ít nhất, anh hắn là biết được chứ hả?” Hắn đi lên phía trước, hừ lạnh một tiếng: “Dù sao anh lớn hơn em trai mình nhiều tuổi đến như vậy, trải qua một số chuyện đương nhiên cũng có quyền lên tiếng. Tuy rằng đối với người ngoài, anh luôn giữ

https://thuviensach.vn

bí mật về tuổi của mình, và thực chất là, anh, một chút cũng không giống với một kẻ đã bốn mươi lăm tuổi.”

“Lôi Dận, tôi mặc kệ hôm nay cậu đưa Mạch Khê tới nơi này rốt cuộc là vì cái gì, nhưng tôi cảnh cáo cậu, đừng nghĩ muốn làm gì cha tôi thì làm.”

“Cha anh?” Lôi Dận đột nhiên nở nụ cười, giống như một con dã thú nơi rừng núi, đôi mắt mang theo từng tia sáng lạnh lẽo như loài chim ưng. Hắn hơi nghiêng nghiêng thân mình về phía trước, độ cong bên môi hàm rõ ý trào phúng: “Bắt đầu từ khi nào anh lại học được cách xưng hô này? Theo như tôi được biết, từ khi cha anh xảy ra chuyện kia, anh đã thống hận tới khắc cốt. Quan hệ cha con giữa các người, không phải bắt đầu từ khi đó đã coi như một đao cắt đứt hay sao?”

“Đủ rồi!” Đàm Trử Quân vung tay lên, bàn tay to lớn đấm mạnh trên bức tường. Anh ta nhìn chằm chằm vào Lôi Dận, đáy mắt đều hiện lên vẻ khát máu lạnh băng: “Cậu làm gì tôi không cần biết, nhưng hôm nay, cậu tới đây, mục đích là gì, vì cái gì? Vì sao không buông tha cho chúng tôi?”

“Là vì cha anh đối với Mạch Khê rất áy náy, rất muốn trước khi chết có thể nhìn thấy cô ấy, mà Mạch Khê cũng chỉ muốn có một người cha. Mọi chuyện đơn giản như vậy.” Hành động giải thích như thế này, lần đầu tiên Lôi Dận làm đối với người khác ngoại trừ Mạch Khê, giọng điệu hắn lãnh đạm, không có bất cứ xúc cảm nào.

Đàm Trử Bách nghe xong, giật mình kinh ngạc, một lúc lâu sau mới có phản ứng lại với những gì Lôi Dận vừa nói, anh thì thào: “Anh…anh nói cái gì? Mạch Khê muốn một người cha? Điều này…điều này có liên quan gì tới cha của tôi? Chẳng lẽ…Mạch Khê là em gái…”

“Không được nói bậy!” Đàm Trử Quân liếc mắt nhìn Đàm Trử Bách một cái, lại nhìn về phía Lôi Dận, tiếng cười lạnh có ý châm chọc.

https://thuviensach.vn

“Thế nào? Lôi tiên sinh lừng lẫy có tiếng chỉ có chút năng lực ấy thôi sao? Mạch Khê thực sự là đáng thương, xem ra đã tin tưởng nhầm người, lòng tràn đầy hạnh phúc nghĩ rằng bản thân mình đã gặp được cha ruột, đáng tiếc, cũng chỉ là do cậu sắp đặt!”

“Đúng vậy, Mạch Khê đích xác không phải mang họ Đàm, nhưng tôi nói cô ấy có họ Đàm, thì chính là như vậy.” Đôi môi mỏng của Lôi Dận hơi nhếch lên, đáy mắt vẫn là sự lạnh lẽo.

Đột nhiên, Đàm Trử Bách mở to hai mắt ra, mờ mịt không biết làm sao nhìn Lôi Dận, nhưng chỉ một thoáng sau, anh đã hoàn toàn hiểu rõ.

Đàm Trử Quân cũng bị những lời nói ‘chướng tai’ của Lôi Dận gây khó hiểu, nhưng chỉ hơi hơi giật mình kinh ngạc trong một thoáng liền có phản ứng lại. Thật chậm rãi, khóe môi Lôi Dận lướt qua một độ cong tàn nhẫn, đã có rõ ràng ý tứ bên trong, đầy đau xót.

“Mạch Khê là con gái của người đàn bà kia.”

Nhìn Lôi Dận không có ý giải thích thêm điều gì, anh ta đột nhiên cười cười, giống như thật bất đắc dĩ, “Tôi sớm nên nghĩ đến chuyện này. Trước khi cha nhập viện cứ khăng khăng muốn nhìn tấm ảnh chụp của cô ta, tôi nên nghĩ đến chuyện này đầu tiên. Tuy rằng nhiều năm ông ta vẫn luôn bình lặng như vậy, nhưng tôi biết ông ta không thể buông người đàn bà kia ra. Còn có đứa trẻ mà cô ta sinh ra, mặc dù đứa trẻ đó căn bản không phải con ruột ông ta!”

“Anh, đây là chuyện quái quỷ gì vậy? Anh nói người đàn bà kia là ai? Chẳng lẽ là Bạc Tuyết?” Đàm Trử Bách vô cùng lo lắng. Lúc trước, mọi chuyện đột nhiên đổ vỡ, nhưng anh có một quãng thời gian dài học ở nước ngoài, vậy nên cũng không biết tình hình cụ thể, chỉ nghe được người khác nói sơ qua. Đàm Trử Quân cũng không hề trả lời, nhưng nét mặt trầm mặc

https://thuviensach.vn

kia đã là đáp án chính xác. Trái tim Đàm Trử Bách như chìm thẳng xuống vực sâu.

“Năm đó, cha anh đối với Bạc Tuyết như thế nào, trong lòng anh hắn đã rất rõ ràng. Tôi đây chỉ là làm những điều cần thiết. Ông ta áy náy muốn bù đắp, Mạch Khê lại rất mong có được tình thương của cha, mà cha anh lại rất hiểu biết Bạc Tuyết, ông ta chính là người có thể khiến Mạch Khê tin tưởng. Chỉ có ông ta, mới là sự lựa chọn tốt nhất!”

“Lôi Dận!” Đàm Trử Quân như thể vừa nghe được lời nói nhảm nhí, bước lên một bước, nhìn chằm chằm Lôi Dận, giống như một con thú dữ.

“Cậu thắng sao? Đây không phải là một trò chơi của trẻ con, cậu muốn chỉ ai thắng là có thể hay sao?” Tuy rằng anh ta thực sự rất giận dữ, nhưng vẫn tận lực đè thấp giọng xuống, “Mạch Khê không phải là rối gỗ, con bé sớm muộn gì cũng phát hiện được tất cả, kể cả người cha này, anh chị em trong nhà đều là cậu sắp xếp. Một khi con bé phát hiện được sự thật bị cậu bóp méo thì sẽ như thế nào? Cậu có nghĩ đến cảm nhận của con bé hay không? Giấy không bao giờ có thể gói được lửa!”

Đối mặt với sự chất vất hùng hổ của anh ta, biểu cảm của Lôi Dận vẫn trấn định băng đá như ngày thường, ngàn năm không hề thay đổi.

“Đàm Trử Quân, có một số lời nói dối có thể giấu giếm cả đời. Hơn nữa, cha của anh hoàn toàn hợp tác. Nếu các anh có chút thông minh, đương nhiên hiểu rõ bản thân mình nên làm như thế nào.” Lôi Dận lấy một điếu xì gà thuộc hạ vừa đưa lên, rít một hơi, cuộn khói nhàn nhạt phiêu đãng trong không trung, giống như nét mặt hắn bây giờ, không thể nắm bắt được.

Chính là bởi vì lo lắng đến cảm nhận của Mạch Khê, hắn mới có thể nhọc lòng xây dựng nên một vở kịch như vậy. Vốn mọi chuyện cũng không phiền toái như thế này. Nếu tên Neil ngu ngốc kia ngay ở thời điểm mấu

https://thuviensach.vn

chốt không làm ra chuyện đó, hắn đương nhiên cũng không nghĩ đến người của Đàm gia. Đối với Đàm gia, nhất là Đàm Đồng, lúc trước hắn đã nói tha cho ông ta một lần, lần gặp gần đây hắn hoàn toàn không muốn. Lần thứ hai gặp mặt, không ngờ Đàm Đồng lại sắp chết. Cách đây hai năm, khi tìm được Neil, hắn đã vô cùng cẩn thận, cẩn thận đến từng chi tiết, hao phí không biết bao nhiêu tiền của tâm sức để gây dựng một hình tượng khác cho gã ta. Từ một người nghiện ma túy trở thành một tên đàn ông bình thường, tất cả cũng chỉ vì muốn Mạch Khê không biết được cha ruột của mình là một tên khốn nạn đến như vậy; Và cũng không muốn cho cô biết, trên thực tế, cô chính là kết quả của một cuộc luân bạo tàn nhẫn.

Vậy nên, khi Mạch Khê dùng ánh mắt thống hận nhìn chằm chằm vào Neil lúc ở hội quán, Lôi Dận rốt cuộc cũng hạ sát tâm.

Một gã đàn ông như vậy, tuyệt đối không có tư cách làm cha của cô ấy. Hơn nữa, gã ta căn bản không muốn tiếp nhận Mạch Khê. Trong mắt gã, ngoại trừ đàn bà chỉ có tiền, ngoại trừ tiền chỉ có ma túy. Lôi Dận bất đắc dĩ đành phải dùng cách thức không chút tình cảm, không một chút chần chờ để giải quyết sạch sẽ mọi chuyện. Nếu không làm như vậy, trong tương lai, sự đau đớn Mạch Khê phải đối mặt có lẽ càng khủng khiếp hơn.

Sau khi Neil chết, hắn bắt đầu nghĩ đến người thích hợp nhất đảm nhận vai trò này, chỉ có thể là Đàm Đồng. Ông ta mới chính là người có thể khiến Mạch Khê hoàn toàn tin tưởng. Cũng chỉ có ông ta mới diễn được vai diễn của một kẻ sắp chết trong vở kịch hắn đã thiết kế hoàn hảo. Điều cần thiết phải làm còn lại, chính là để một số những kẻ không hiểu chuyện thông minh lên một chút, biết điều mà câm miệng.

“Cha tôi và Bạc Tuyết ở cùng một nơi cũng là sau khi Huyết Xà chết, khi đó Mạch Khê cũng đã được sinh ra. Đây là sự thật, cố gắng bóp méo cũng chỉ khiến mọi chuyện càng trở nên phiền toái hơn mà thôi.” Chân mày Đàm Trử Quân nhíu chặt lại, trong ánh mắt, ngoại trừ sự châm chọc còn là vẻ khó tin.

https://thuviensach.vn

“Cha anh tự nhiên sẽ hiểu được. Vấn đề hiện tại chỉ là các anh. Sau khi Khê nhi gặp được cha, tất nhiên sẽ nghĩ các anh chính là anh em ruột thịt của mình. Hy vọng anh, làm anh cả trong nhà có thể biết chuyện gì nên làm, chẳng qua là nhiều hơn một người em gái mà thôi, đối với cuộc sống của các anh không có ảnh hưởng gì. Nếu Khê nhi biết trên đời này mình còn có ngươi thân, nhất định sẽ rất vui.” Khuôn mặt anh tuấn của Lôi Dận chìm trong lớp sương khói mờ mờ, mỗi một động tác, mỗi một lời nói đều lộ ra vẻ lạnh lẽo dị thường, nhưng giọng điệu vẫn rất bình thản, không hề nghe thấy một chút ý tứ gì gọi là uy hiếp.

Đàm Trử Quân cười lạnh một tiếng, “Lôi tiên sinh, là cậu nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, còn tôi lại nghĩ mọi chuyện rất phức tạp! Sự thật vĩnh viễn là sự thật, và tôi cũng không dám cam đoan Mạch Khê sẽ nghe được gì trong tương lai. Chẳng lẽ cậu thật sự cho rằng chúng tôi sẽ thay ông ta giữ một bí mật ngu xuẩn như vậy sao?”

“Sở dĩ bí mật gọi là bí mật, bởi vì người giữ bí mật phải biết khôn mà sống. Một khi mọi chuyện vỡ lở, vận mệnh của mỗi người sẽ thay đổi. Anh em nhà họ Đàm luôn luôn là người thông minh, tài năng nghệ thuật trong giới âm nhạc quốc tế như hai người chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, cần gì phải tự tay đập nát hết mọi thứ vẫn đang tốt đẹp cùng với bình lặng, đưa chính mình đến đường cùng?”

“Cậu đang uy hiếp chúng tôi?” Đàm Trử Quân nhíu hai mày lại, thống hận, căm ghét đều bộc lộ hoàn toàn.

“Không, anh hiểu lầm ý tứ của tôi.” Lôi Dận nhẹ nhàng nói. “Hai người đều từng trải, làm sao có thể dễ dàng bị uy hiếp chứ? Chẳng qua, tôi đột nhiên nhớ tới hai người còn có một em gái? À, cô em gái này không phải chỉ Mạch Khê, mà là nghiên cứu sinh đang dốc lòng cho y học ở Pháp. Đàm Hinh Hạm, cái tên này, là tôi không nhớ lầm chứ?”

“Cậu...”

https://thuviensach.vn

“Anh muốn làm gì Hinh Hạm?” Đàm Trử Bách vốn luôn giữ sự trầm mặc rốt cuộc nhịn không được liền mở miệng, giọng nói rõ ràng có sự khẩn trương…

Lôi Dận bước tới vỗ vỗ bả vai Đàm Trử Bách, trầm ổn có lực, “Không nên khẩn trương đến như vậy, tôi chỉ đột nhiên nghĩ đến mà thôi. Nghe nói thành tích của em gái các cậu vô cùng tốt. Nhưng, nếu có bất cứ điều gì ngoài ý muốn...”

“Tôi đồng ý với cậu.” Đàm Trử Quân không đợi Lôi Dận nói xong liền cứng rắn trả lời. “Tôi biết Lôi Dận cậu cánh tay che trời, ở Pháp từ xã hội đen đến giới cầm quyền đều là địa bàn của cậu. Hinh Hạm vô tội, thậm chí con bé còn không biết chuyện của cha mình năm đó. Cái gì nó cũng không biết cả. Thêm một người em gái đối với nó cũng không phải là chuyện to tát. Vậy nên, xin cậu đừng quấy rầy đến nó.

“Yên tâm, chỉ cần mọi chuyện không chệnh hướng, Lôi Dận tôi tuyệt đối cũng không hứng thú làm chuyện bất lợi đối với em gái anh.” Lôi Dận ném điếu xì gà xuống mặt sàn, lạnh lùng cười.

Đàm Trử Quân âm thầm thở dài một hơi. Anh ta biết, Lôi Dận này tuyệt đối là người giữ chữ tín, chỉ cần đã đáp ứng hắn nhất định sẽ làm được. Chẳng qua, anh ta vạn vạn lần cũng không nghĩ tới, người đàn ông này sẽ vì Mạch Khê mà làm chuyện liều lĩnh đến như vậy. Thực là một quyết định hoang đường.

“Tôi có một chuyện không rõ.” Thật lâu sau đó, anh ta mới điềm tĩnh nói một câu.

Lôi Dận nhíu nhíu mày, chờ Đàm Trử Quân nói tiếp.

“Cậu rõ ràng biết tôi rất hận chuyện của cha mình năm đó, thậm chí còn oán hận người đàn bà kia đã chia cắt cả gia đình này, vì sao còn kiên quyết đưa Mạch Khê vào đây? Chẳng lẽ cậu không sợ tôi sẽ chuyển hận thù từ

https://thuviensach.vn

người đàn bà kia sang cho con bé sao? Dù sao, con bé cũng là con gái ruột của cô ta. Cho dù người đàn bà kia đã không thấy đâu nữa, thì điều này cũng không có nghĩa là hận thù dễ dàng biến mất." Đàm Trử Quân khi nhắc tới chuyện quá khứ, trong mắt đều là nét mệt mỏi không vui.

Sắc mặt Lôi Dận càng thêm trầm lạnh xuống, sau một hồi hắn mới mở miệng nói, "Người phụ nữ kia không phải là biến mất, mà là đã chết. Chẳng qua đây chỉ là lí do thoái thác đối với người ngoài thôi."

Đàm Trử Quân ngạc nhiên. Tuy rằng đối với người đã mất tích một thời gian quá dài như vậy, hiển nhiên anh ta cũng không có hy vọng gì quá lớn, nhất là khi nhìn thấy Lôi Dận mang theo Mạch Khê để diễn một vở kịch giả dối như thế này. Như vậy, tỉ lệ người đàn bà đó xuất hiện chắc chắn sẽ rất ít. Nhưng là, khi Lôi Dận không chút che lấp nào nói ra đáp án xác thực nhất, anh ta vẫn có chút thảng thốt. Người đàn bà kia kỳ thực cùng tuổi với mình, mà cứ như vậy chết. Những mối quan hệ này thực sự quá rắc rối, nguyên nhân vì như thế, anh ta mới thống hận cha mình đến như vậy.

Đối với sự khiếp sợ trên gương mặt Đàm Trử Quân, Lôi Dận coi như không thấy, ánh mắt vẫn bình thản như nước. "Về chuyện anh có thể chuyển oán hận sang Mạch Khê hay không, tôi nghĩ điều này không cần thiết phải lo lắng."

Lời nói nhẹ nhàng như bâng quơ của Lôi Dận khiến Đàm Trử Quân nao nao. Một lúc lâu sau, ánh mắt lạnh lùng hờ hững lộ ra ý châm chọc. "Trong giới âm nhạc, Mạch Khê là một nhân tài hiếm có. Trừ khi con bé không muốn về DIO, mà chỉ cần trở về giới ca hát, tôi chắc chắn sẽ trở thành thầy dạy nhạc của nó. Cậu muốn tôi phải làm thế nào?"

Lôi Dận nở nụ cười, khóe môi cương nghị tản ra hơi thở lạnh băng. Hắn không chớp mắt nhìn Đàm Trử Quân, đôi mắt chim ưng như thanh kiếm sắc bén, xuyên thấu mọi thứ, vạch rõ tâm trí đối phương.

https://thuviensach.vn

“Điều đáng buồn nhất chính là người không biết lượng sức mình. Đàm Trử Quân, không cần nói những chuyện vớ vẩn như vậy. Dựa theo tính cách của anh, anh sẽ chẳng làm gì cả.”

Ánh mắt Đàm Trử Quân tối lại, “Tỏ ra hiểu một người, không còn nghi ngờ gì nữa đúng là một việc làm ngu xuẩn.”

“Người khác như thế nào tôi mặc kệ. Đơn giản anh chính là Đàm Trử Quân, nhà chế tác âm nhạc có tiếng, quyền uy, chức nghiệp, đạo đức, nhưng sự khống chế mọi chuyện vẫn nằm trong bàn tay tôi!” Giọng nói Lôi Dận vẫn bình tĩnh như mặt hồ, không có một chút gợn sóng. Hắn đi đến trước mặt Đàm Trử Quân, bàn tay to lớn trầm ổn có lực đặt lên bờ vai anh ta, “Hơn nữa, tôi tuyệt đối tin tưởng anh. Đối với Mạch Khê, anh chỉ có thương tiếc, bằng không lúc nãy sao lại kích động đến như vậy! Từ đầu đến cuối, điều anh lo lắng vẫn chỉ là cảm xúc của Mạch Khê sau khi biết sự thật mà thôi!”

“Cậu...” Sắc mặt Đàm Trử Quân vô cùng không tốt. Những đường nét trên gương mặt cũng đã biến hóa. Anh ta thực sự căm ghét loại cảm giác này, cảm giác bị người khác nhìn thấu chỉ với một cái liếc mắt.

“Vậy nên anh không có lựa chọn. Vì Mạch Khê cũng tốt, vì em gái ruột của các người cũng thế. Điều các người có thể làm chỉ là phối hợp cùng im lặng. Điều này, chỉ có lợi không có hại.”

Lôi Dận không hề uy hiếp, khuôn mặt chìm trong làn khói nhàn nhạt của điếu xì gà, như có như không.

-_____

Trái ngược với không khí ‘giương cung bạt kiếm’ bên ngoài hành lang, trong phòng bệnh lại là một cảnh tượng khác.

https://thuviensach.vn

Thân thể Mạch Khê cứng đờ như một bức tượng điêu khắc, đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp ánh lên nỗi kinh ngạc không thể tin được, giống như một đứa trẻ đương lạc lối trong khu rừng rậm, không biết nên đi lối nào. Một lúc lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình, bàn tay rút ra khỏi cái nắm yếu ớt của Đàm Đồng, run rẩy.

“Người…người vừa mới nói cái gì?”

“Mạch Khê...” Ánh mắt lộn xộn của Đàm Đồng nhìn Mạch Khê, thấy cô rõ ràng đang trốn tránh, sự áy náy trong mắt càng tràn ra nhiều hơn.

“Cho tới nay, ta đối với mẹ của con…ta…vẫn còn có lỗi với con nhiều lắm. Cảm giác này thật sự rất thống khổ, khiến ta mỗi ngày đều phải trải qua cơn đau như lăng trì. Hôm nay gặp được con, ta rốt cuộc có thể an tâm. Con lớn rồi, hơn nữa lại sống khỏe mạnh…Ta…ta…”

Giọng nói Đàm Đồng nghẹn lại. Ánh mắt Mạch Khê lại khiến ông nghĩ tới người phụ nữ xinh đẹp kia. Đôi mắt của cô ấy, cũng đã từng lung linh lộng lẫy như thế này, cũng đã từng khiến ông mê say. Cho tới bây giờ, ông cũng không nghĩ bản thân mình sẽ mê muội chỉ vì một ánh mắt, giống như một đóa anh túc xinh đẹp, biết rõ là độc dược vẫn không nhịn được tới gần. Là trầm luân. Là miên viễn.

Mạch Khê chỉ cảm thấy tai mình đang ong ong cả lên. Những lời nói của Đàm Đồng không hề chạm tới màng nhĩ cô, trong não chỉ còn lặp đi lặp lại câu nói của ông trước đó. Sau khi say rượu, mẹ cùng người đàn ông này đã phát sinh quan hệ.

Như vậy...

Hô hấp của Mạch Khê bắt đầu dồn dập hơn, lại nhìn về phía Đàm Đồng, ánh mắt tràn ngập khiếp sợ lại có vẻ sắc bén.

https://thuviensach.vn

“Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Mọi chuyện liên quan tới người và mẹ của con, xin người hãy nói cho con biết...”

Đàm Đồng trầm mặc một chút, trên nét mặt già nua vẫn tịch liêu cô quạnh như vậy. Những đau đớn đang tra tấn trên cơ thể đã khiến vầng trán nhăn nheo rịn ướt một tầng mồ hôi, ông cố gắng nói cho hết câu, “Ta biết sẽ có một ngày, Lôi Dận lần thứ hai xuất hiện trước mắt ta. Ta biết, kết cục này, là ta sẽ nhìn thấy con.”

Tim Mạch Khê dường như vọt thẳng tới cổ họng. Cô biết ông có ý muốn nói ra chuyện đã xảy ra năm đó, tuy rằng trong lòng sốt ruột, nhưng cũng hiểu ông đang rất cố gắng để nén cơn đau. Cô chỉnh một chút vị trí trên đầu giường để ông có cảm giác thoải mái hơn đôi phần.

“Ngoan lắm.” Đàm Đồng nhìn Mạch Khê, lại hít sâu một hơi, nói ra những chuyện xảy ra năm đó. Có những chuyện Mạch Khê đã biết, có những chuyện Mạch Khê chưa biết.

Hai mươi hai năm trước, Đàm Đồng lấy thân phận người pha chế rượu ở lại tổ chức ‘Ảnh’. Đơn giản là vì có một lần, Bạc Tuyết vô tình biết được loại rượu ông điều chế và vô cùng yêu thích. Lúc đó, Huyết Xà vung tiền như rác để giữ ông lại bên người. Tuy rằng Huyết Xà có tính đa nghi rất nặng, nhưng đối với gia thất của Đàm Đồng lại khá yên tâm.

Năm đó chính là giai đoạn tổ chức “Ảnh” đang không ngừng bành trướng thế lực. Mỗi ngày Huyết Xà đều bận bịu xử lý những chuyện lớn nhỏ trong tổ chức, Bạc Tuyết thường xuyên ở lại biệt thự, khá gần gũi với Lôi Dận. Khi đó Lôi Dận đã sớm trở thành một Nghi trượng đắc lực bên cạnh Huyết Xà, tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại có sự khát máu không gì sánh bằng. Huyết Xà rất coi trọng điều này.

Đàm Đồng luôn luôn là một người giữ quy củ trong cuộc sống, cho đến khi nhìn thấy Bạc Tuyết cùng với đôi mắt của người con gái ấy lần đầu

https://thuviensach.vn

tiên, đôi mắt mê hoặc như có ma lực đã hấp dẫn ông. Trước đó, ông vẫn luôn có sự bài xích đối với tổ chức xã hội đen và cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc bản thân mình vì một người phụ nữ mà ở lại tổ chức xã hội đen.

Từng ngày từng ngày trôi qua, có lẽ bởi vì Bạc Tuyết quá cô đơn, càng thêm mê luyến rượu Đàm Đồng pha chế. Từ cocktail có độ cồn nhẹ cho đến ngày một cao hơn.

Mà Đàm Đồng, ánh mắt nhìn về phía Bạc Tuyết mỗi lúc mỗi thêm yêu thương, càng thêm si mê. Ông thậm chí ngày ngày đêm đêm ở lại trong tổ chức chỉ bởi vì có thể được nhìn thấy Bạc Tuyết. Ông ý thức được đây là điều nguy hiểm. Tạm thời không nói tới Huyết Xà, chỉ cần là Lôi Dận bên cạnh Bạc Tuyết cũng là một nhân vật khiến người ta phải run sợ. Hắn giống như một con sói đi bên cạnh Bạc Tuyết, nhạy cảm dị thường đối với bất kỳ cá nhân nào Bạc Tuyết tiếp xúc.

Vốn là, mọi chuyện vẫn bình thản, bình thản mà tiếp diễn. Đàm Đồng điển hình là một người có ‘tà tâm’ nhưng không hành động. Đối với sự xinh đẹp của Bạc Tuyết, ông chọn cách từ xa nhìn ngắm. Những lúc cô đơn, sẽ pha cho cô ấy một ly rượu, yên lặng bên cạnh. Chỉ như thế, tuy rằng ngay cả bản thân ông cũng không hiểu được thế giới nội tâm của Bạc Tuyết.

Chậm rãi, thật chậm rãi, ông bắt đầu nhìn lại tình cảm của bản thân mình, rốt cuộc cũng ý thức được mình đã yêu người phụ nữ này, yêu một người nhỏ hơn mình đến gần nửa số tuổi. Tuy rằng biết đàn ông bên cạnh Bạc Tuyết vô cùng cường thế, tuy rằng bản thân ông đã có gia đình, có vợ có con. Nhưng, ông vẫn không có cách nào khống chế được tình cảm mỗi ngày một mãnh liệt này.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 17

Đã Từng

Sự xinh đẹp cùng thần bí của Bạc Tuyết luôn có sức hấp dẫn chết người đối với đàn ông. Huyết Xà cũng vậy mà bản thân ông cũng thế. Dường như mỗi một người đàn ông đều bị người phụ nữ này lôi cuốn, từng chút một từng chút một chìm sâu, không có cách nào thoát ra được. Nhưng chẳng qua, tình cảm của Huyết Xà đối với Bạc Tuyết lại vô cùng méo mó, còn Lôi Dận lại khác, đó là sự tham lam chỉ muốn giữ lấy làm của riêng mình.

Đàm Đồng tự nhận bản thân mình là một người bình thường, nhưng cho dù như thế nào đi chăng nữa, ông cũng không thể đè nén lâu hơn trái tim chứa tình cảm quá mãnh liệt về phía người phụ nữ ấy. Đè ép… Nhịn xuống…Kìm nén…

Thời gian, mỗi một ngày trôi qua, mọi chuyện vốn chỉ bình lặng như dòng nước chảy. Nhưng rốt cuộc cũng có một ngày, trong lúc lơ đãng, Đàm Đồng đã phát hiện một bí mật vô cùng lớn.

Đó là một ngày Huyết Xà ở ngoài xử lý chuyện trong tổ chức, Đàm Đồng nghĩ đến tình hình gần đây của Bạc Tuyết cứ mãi bồn chồn bất an, bỗng nhiên cũng rất lo lắng. Vốn là ông muốn đem một ly cocktail mới pha

https://thuviensach.vn

chế cho Bạc Tuyết uống. Và thực, ông không hề nghĩ tới lại nhìn thấy một cảnh tượng không mong muốn nhất trong đời mình.

Ông nhìn thấy Lôi Dận mười lăm tuổi, đi vào trong phòng Bạc Tuyết, hai người ôm nhau, giống như một đôi tình nhân đương chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, tìm kiếm ấm áp mà dựa vào nhau.

Tuy rằng Lôi Dận là một thiếu niên, nhưng thân hình cao lớn hoàn mỹ lại không phù hợp với lứa tuổi. Hắn rất trưởng thành, rất chín chắn, rất thâm trầm, ôm Bạc Tuyết vào lồng ngực.

Chẳng bao lâu, tiếng rên rỉ của phụ nữ tràn ra. Phập phồng... Nhộn nhạo... Mọi thanh âm tràn khắp, đổ kín vào tai Đàm Đồng. Đó là thanh âm có thể khiến máu toàn thân người ta sôi trào, nhưng đối với riêng Đàm Đồng, đó chính là một cú sốc, một đả kích không thể chịu đựng được. Đàm Đồng lúc ấy như đã hóa thành bức tượng gỗ, cứng đờ mình đứng ở đó thật lâu.

Gần như là một thế kỷ trôi qua, ông mới giật mình thảng thốt, bỏ chạy.

Bắt đầu từ ngày đó, ông liền biết một bí mật liên quan tới Bạc Tuyết. Người phụ nữ ấy đã vụng trộm cùng Lôi Dận nhiều lần. Mà thiếu niên Lôi Dận kia, đối với Bạc Tuyết ngày càng ỷ lại. Tình cảm đó, ông xem ở trong mắt, đau ở trong lòng.

Rốt cuộc cũng có một ngày, ông tìm được cơ hội một mình ở riêng với Bạc Tuyết. Lúc này đây, đối mặt với lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện của Bạc Tuyết, cuối cùng ông cũng đã không có cách nào kiềm chế được tình cảm sâu trong tâm khảm, pha chế cồn nhiều hơn bình thường vào trong rượu.

Như ông mong muốn, Bạc Tuyết say, khuôn mặt hồng nhuận như hoa anh đào, đôi mắt đẹp phủ một tầng hơi nước mờ ảo, mông lung, vô cùng phong tình. Như một đứa trẻ nghịch ngợm, người phụ nữ ấy cười với ông. Nụ cười ấy, dịu dàng như làn gió xuân lướt nhẹ qua tim Đàm Đồng. Vì Bạc

https://thuviensach.vn

Tuyết say rượu lại đáng yêu đến như vậy, ông mới có thể không khống chế được, nhẹ nhàng ôm thân thể Bạc Tuyết, ngón tay run rẩy chạm vào làn da mềm mại kia.

Đây là lần đầu tiên ông gần gũi Bạc Tuyết đến như vậy. Mọi thứ thuộc về người phụ nữ này đều dịu dàng như mặt nước, mùi hương nhàn nhạt của cơ thể, có mùi rượu đầy si mê. Một khung cảnh như thế, ngay cả Liễu Hạ Huệ, cũng khó lòng mà kìm nén được chăng?

Đàm Đồng lạc lối. Nhất là khi Bạc Tuyết nhẹ nhàng quấn cánh tay quanh cổ mình, nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Tiểu Dận". Lúc đó, tình cảm mãnh liệt đè sâu xuống tận đáy đã bùng nổ, phun trào dữ dội như một ngọn núi lửa. Ngay sau đó, ông ôm lấy thân thể mềm mại trong lòng đặt lên trên giường.

Đàm Đồng rõ ràng biết rằng, người Bạc Tuyết yêu không phải là mình. Cũng rõ ràng biết rằng, sau khi say rượu Bạc Tuyết mới nghĩ mình là Lôi Dận. Nhưng là, người phụ nữ trong lòng, với dáng người uyển chuyển như một chú rắn, trong cơn kích tình điên cuồng đã sớm thiêu đốt mọi suy nghĩ, mọi lý trí Đàm Đồng có được. Hơn nữa, đó còn là người phụ nữ mà ông đã ngày ngày đêm đêm mong nhớ, thì ông, làm thế nào mà buông tay?

Một đêm điên cuồng trôi qua.

Khi Bạc Tuyết tỉnh dậy từ trong men rượu, ánh mắt đầu tiên chạm phải không phải là Đàm Đồng, mà chính là bóng dáng đứng ở cuối giường, cao lớn, lạnh lẽo. Đôi mắt xanh lục kia chưa bao giờ rét lạnh hơn thế, giống như một thanh kiếm sắc bén xuyên thấu qua đôi nam nữ đương quấn nhau trên giường.

Kết quả hoàn toàn có thể đoán trước. Bạc Tuyết bắt đầu lâm vào bất an. Mặc dù Đàm Đồng yêu Bạc Tuyết rất sâu đậm, nhưng lại ngại Huyết Xà.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng Huyết Xà có kề dao vào cổ, thế nhưng Lôi Dận lại không hề vạch trần hành động của ông.

Cho tới bây giờ, Đàm Đồng chưa lúc nào hiểu được Lôi Dận. Ông luôn cảm thấy, tuy rằng Lôi Dận mới mười lăm tuổi, nhưng đã có sự trưởng thành cùng già dặn khó lường.

Sau này ông mới biết được, ngay lúc đó, Lôi Dận đúng là có ý muốn giết mình. Nhưng Bạc Tuyết lại không. Tuy rằng mọi chuyện đêm đó thực tình không thể chấp nhận được, nhưng cũng không phải vì thế mà lấy đi tính mạng một con người, nhất là Đàm Đồng vẫn còn vợ con.

Đàm Đồng tránh được một kiếp, nhưng còn chưa tìm được cơ hội giải thích với Bạc Tuyết, thì trong tổ chức đã xảy ra một chuyện lớn. Vẫn là như thế, nhưng nam nhân vật chính lần này lại đổi thành Lôi Dận. Nghe nói, khi Huyết Xà phát hiện ra mối quan hệ của Lôi Dận cùng Bạc Tuyết, Huyết Xà đã trở về ngay trong đêm đó.

Hắn nhìn thấy Bạc Tuyết cùng Lôi Dận trên giường.

Huyết Xà phát điên, đuổi giết Lôi Dận.

Lôi Dận bị thương, đào thoát khỏi sát thủ truy đuổi.

Vận mệnh của Bạc Tuyết chắc chắn cũng sẽ không ổn, mà Đàm Đồng sợ Huyết Xà lại đối xử tàn tệ với Bạc Tuyết, nên thừa dịp trong tổ chức đang bất ổn, ông đã mang theo Bạc tuyết chạy trốn.

Vì Bạc Tuyết, ông đã từ bỏ sự nghiệp pha chế rượu say mê một đời, mai danh ẩn tích khắp nơi, chỉ để cho Bạc Tuyết một cuộc sống yên ổn, quên hết tất cả mọi chuyện từng xảy ra trong quá khứ.

Nói tới đây, Đàm Đồng dừng lại, giọng nói khàn khàn ngắt quãng như vậy, không khó nhìn ra ông đang cố nén nỗi đau đớn xuyên thấu khắp cơ

https://thuviensach.vn

thể. Đôi mắt già nua mệt mỏi ấy, khi nhắc đến chuyện quá khứ lại không thể kìm chế nổi, bắt đầu tràn ra nỗi đau thương cay đắng.

Tâm tình Mạch Khê hoàn toàn chìm sâu vào từng câu chữ của Đàm Đồng. Nhưng những điều này, trong nhật ký không hề được nhắc đến, thậm chí cả cái tên "Đàm Đồng", thậm chí cả đêm say rượu ngày hôm ấy. Như vậy, xem ra trong nhật ký của mẹ, người được nhắc tới nhiều nhất vẫn chính là Lôi Dận. Dựa theo lời của Đàm Đồng, mẹ cô đã thực sự yêu Lôi Dận, thế thì phải ở bên cạnh mới đúng, tại sao lại muốn thoát khỏi Lôi Dận chứ?

Chẳng lẽ...

Mạch Khê đột ngột hiểu được đôi chút. Cô có một dự cảm vô cùng mãnh liệt. Nếu Lôi Dận thật sự phát hiện mẹ cùng Đàm Đồng đã từng phát sinh quan hệ, thì dựa vào tính cách của Lôi Dận nhất định sẽ không bỏ qua. Mà Lôi Dận cũng đã từng nói, hắn chính là cố ý để Huyết Xà phát hiện mối quan hệ giữa hắn và Bạc Tuyết. Nếu mọi chuyện là thật, như vậy thì mục đích của Lôi Dận là gì? Chẳng lẽ chỉ đơn thuần muốn mối quan hệ đó không cần phải lén lút nữa? Hay là do sự phản bội của Bạc Tuyết trong đêm say rượu đó?

Ba năm trước đây, Mạch Khê đều nghe rõ ý hận trong từng lời nói và ngay cả ánh mắt cha nuôi đối với mẹ mình. Mỗi hận đó, là như thế nào? Hắn luôn luôn nói, mẹ cô là một người đàn bà dâm đãng, hạ lưu. Chẳng lẽ bởi vì một điều này thôi sao?

"Sau đó đã xảy ra chuyện gì ạ?" Một lúc lâu sau đó, Mạch Khê thu hết dũng khí tiếp tục hỏi. Cô biết, có một số việc không thể trốn tránh được.

Đàm Đồng khó khăn nuốt nước miếng xuống, bất lực thở dài.

"Sau khi Lôi Dận mất tích, Bạc Tuyết phát hiện bản thân mình đã mang thai. Đứa trẻ đó, chính là con, Mạch Khê."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê chỉ cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, đắng chát. Như thể có thứ gì đó đang chảy ngược, rồi một bàn tay độc ác dữ tợn bắt đầu bóp siết lấy mỗi bộ phận trong cơ thể cô. Đau đớn!

Đầu ngón tay đâm sâu vào trong lớp da mềm, Mạch Khê cố nén cơn đau co thắt người, tiếp tục hỏi, “Nhưng là, như thế nào có thể xác nhận được cha của đứa trẻ chính là người? Chỉ bằng một tờ xét nghiệm ADN là...”

Nếu quả thật là như vậy, thế thì tờ xét nghiệm ở chỗ Lôi Dận, không thể là không có căn cứ khoa học.

Đàm Đồng nhìn Mạch Khê, trong hô hấp dồn dập mang theo sự mệt mỏi rõ ràng. “Cha ruột của con là ai, mẹ của con là người rõ ràng nhất. Sau khi Bạc Tuyết mang thai, người thứ nhất nghĩ đến chính là ta. Huyết Xà thì không thể, mà Lôi Dận đương nhiên cũng không cho mẹ của con mang thai. Chỉ có ta. Đêm đó, ta cùng mẹ con không hề áp dụng biện pháp an toàn nào.”

Mạch Khê cảm thấy cả hàm răng mình như đang run lên.

“Đúng là bởi vì như vậy. Mẹ con mang thai con. Ta rất sợ Huyết Xà làm chuyện bất lợi đối với mẹ con mới có thể liều lĩnh đưa mẹ con đi, thậm chí từ bỏ cả vợ cùng những đứa con ở nhà. Ta biết, ta biết bản thân mình không xứng đáng để làm cha.” Đàm Đồng nghẹn lại, từng câu từng chữ thể hiện rõ sự bất đắc dĩ cùng hối hận trong lòng.

“Ta biết trong lòng Bạc Tuyết luôn luôn có Lôi Dận, nhưng cô ấy là người phụ nữ ta yêu nhất, lại mang thai con của ta. Vậy nên ta phải tận lực chăm sóc cô ấy, cho đến khi Bạc Tuyết sinh con ra. Chỉ sau khi đặt tên cho con, cha nuôi của con, Lôi Dận đã tới cửa.”

Mạch Khê đột nhiên mở lớn hai mắt. Chuyện này, trong nhật ký mẹ cũng không hề ghi lại. Vậy nên cô nghe càng thêm cẩn thận, sợ bỏ sót bất cứ chi tiết nhỏ nào đó.

https://thuviensach.vn

“Năm ấy Lôi Dận mười sáu tuổi. Cậu ta mang theo Nghi trượng bây giờ là Phí Dạ, cùng nhau trở về huyết tẩy tổ chức “Ảnh”. Đó là một khoảng thời gian khủng khiếp. Máu chảy thành sông, người chết vô số. Lôi Dận cùng Phí Dạ đã làm nên kì tích trong giới xã hội đen. Ta nghe nói đến chuyện này, cũng hiểu rõ Lôi Dận sớm hay muộn cũng sẽ tìm tới cửa. Vì thế thừa lúc mẹ con ngủ, đã vụng trộm mang con tới cô nhi viện, mục đích là không để Lôi Dận nhìn thấy con. Cậu ta để ý đến con như vậy, khi nhìn thấy Bạc Tuyết mang thai con của người khác, thì làm sao có thể tha thứ cho mẹ con được. Khi đó, Lôi Dận sớm đã trở thành một kẻ giết người ma quỷ. Thậm chí, trước mặt mẹ con, cậu ta đã giết Huyết Xà. Sau đó, lại mang mẹ con đi.” Đàm Đồng nói thật chậm, sau vài câu phải dừng lại nghỉ ngơi một chút mới có thể tiếp tục. “Đó là lần cuối cùng ta nhìn thấy mẹ con. Sau đó, không còn liên hệ gì được nữa. Ta có nghĩ tới con, nhưng về lại cô nhi viện ấy, thì nó đã chuyển đi không biết đến nơi đâu. Như vậy, ta không những mất đi Bạc Tuyết, mà còn mất đi con gái ruột của mình.”

Mạch Khê đã hoàn toàn mất đi giọng nói. Cô không biết nên phản ứng như thế nào cho tốt sau tất cả mọi chuyện. Tuy rằng trong nhật ký của mẹ đều không hề khi lại chuyện này, nhưng là cô nghe lại ‘bất khả tư nghị’ (không thể nào suy nghĩ hay bàn luận gì được). Cô rất khó chấp nhận điều này, rất khó chấp nhận cha ruột của bản thân mình lại là một người đàn ông có vợ, rồi lại yêu mẹ của cô, từ vợ bỏ con.

Rồi chợt, cô nghĩ tới hai anh em nhà họ Đàm đương ở bên ngoài. Bọn họ chính là anh trai của cô sao? Chắc chắn, bọn họ nhất định sẽ hận cô, hận đến chết.

“Mạch Khê, kỳ thực, hết thảy đều là lỗi của ta. Nếu ta có thể khắc chế tình cảm của bản thân mình, sẽ không làm hại mẹ con, Lôi Dận cũng sẽ không có hiểu lầm này. Nếu mẹ con không mang thai con của ta, có lẽ lúc trước còn có thể biết được nơi Lôi Dận bị đuổi giết. Nếu không phải vì ta

https://thuviensach.vn

quá khiếp sợ, con cũng sẽ không trở thành mồ côi, nhiều năm như vậy mới nhìn thấy được một người cha thất bại như thế này."

Đàm Đồng cầm lấy bàn tay Mạch Khê, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cũng là nhìn gương mặt Bạc Tuyết trong tiềm thức.

"Thật sự cha nuôi lại là một người tàn nhẫn đến thế sao?" Mỗi lần Mạch Khê nghĩ tới cảnh tượng huyết tẩy, cô lại rất khó chịu.

Ai ngờ...

"Không. Kỳ thực, Lôi Dận, cậu ta là một người mâu thuẫn." Đàm Đồng nhẹ nhàng lắc đầu, đưa ra một đáp án phủ định ý nghĩ của cô. "Cậu ta có lẽ là người tàn nhẫn nhất, bởi vì chỉ có cậu ta mới đủ sức khiến toàn bộ tổ chức "Ảnh" đảo điên đến như thế, gây nên một cảnh tượng huyết tẩy, máu chảy thành sông như thế. Nhưng ta có thể cảm nhận được, Lôi Dận cũng là một con người đầy tình nghĩa. Cậu ta luôn luôn không cho phép người khác phản bội mình, điều đó thuộc về cá tính con người. Khi cậu ta với Huyết Xà tìm được ta cùng Bạc Tuyết, sát ý là điều hiển nhiên. Ở trong lòng mình, cậu ta đã phán án tử hình cho Bạc Tuyết. Kể từ khi Bạc Tuyết xảy ra quan hệ với ta, Lôi Dận hoàn toàn xem đó là sự phản bội, bất kể đó là nguyên nhân gì. Nhưng là, khi vợ ta mang theo con chạy tới khẩn cầu Lôi Dận cho ta một con đường sống, trong mắt Lôi Dận rõ ràng có sự dao động. Lôi Dận buông tha ta, chỉ mang theo Bạc Tuyết. Nếu Lôi Dận thực sự là một ma quỷ không có tính người, thì ta đã sớm mất mạng."

Đàm Đồng tự giễu, lắc đầu, lại nhìn về phía Mạch Khê, trong đáy mắt là sự chân thành, "Ta có thể nhìn ra được, cậu ta đối với con rất dụng tâm. Nếu quả thật không quan tâm tới con, cậu ta tuyệt đối sẽ không tìm gặp ta. Năm đó, Lôi Dận cũng đã từng nói với ta, mang theo vợ con đi thật xa khỏi đây. Nếu để cậu ta nhìn thấy một lần nữa, thì ta chỉ còn một con đường chết. Nhưng là hôm nay, Lôi Dận lại vì con mà phá lệ. Chẳng những gặp con, lại để con gặp ta. Ngay cả chết cũng xứng đáng."

https://thuviensach.vn

Tim Mạch Khê đau đớn co rút lại. Cô đã từng không nghĩ như vậy, ít nhất khi nghe đến Lôi Dận lại vì cô lo lắng như thế, cô cũng không đau đớn bao nhiêu. Dù sao, nếu không có hắn, mẹ cô cũng đã không sớm mà mất đi. Nhưng là, giờ phút này đây, cô lại không có cách nào hận được người đàn ông này, không giống với ba năm trước đây, hận đến mức muốn giết hắn.

“Mẹ con ở Bạc Tuyết bảo cũng không tốt. Bác quản gia cũng đã từng nói qua, mẹ cũng đã từng chạy trốn. Tuy rằng hắn buông tha cho người, nhưng không buông tha mẹ của con. Hắn để bà nhận những thống khổ còn hơn những điều mà Huyết Xà đã gây nên.”

“Đứa trẻ ngốc nghếch này, là con nghĩ mối quan hệ giữa cha nuôi con và mẹ con như thế nào?” Đàm Đồng cũng không có giải thích điều gì, ngược lại chỉ vô lực nói ra một câu như vậy.

Mạch Khê ngạc nhiên một lúc lâu sau, trong lòng lại tràn ra sự chua xót mãnh liệt. Cô cắn cắn môi, “Hắn…yêu mẹ của con, mà mẹ của con cũng yêu hắn. Nhưng là sau đó, cha nuôi lại mỗi ngày trở nên đáng sợ hơn. Tình yêu của mẹ lại biến thành tuyệt vọng.”

“Thế giới tình cảm của mẹ con thật sự rất bí ẩn, cũng là điều khiến đàn ông không thể đoán ra được. Huyết Xà cho rằng, người mẹ con yêu là Lôi Dận. Lôi Dận lại cho rằng, người mẹ con yêu là Huyết Xà. Thật mâu thuẫn có đúng không? Nhưng là theo ý của ta, trong lòng mẹ của con đúng là thật sự tồn tại Lôi Dận. Mà sự tuyệt vọng của mẹ con, không phải xuất phát từ sự trả thù của Lôi Dận, mà chính là bởi...” Đàm Đồng chợt ngừng lại, hít một hơi sâu, rồi nhìn về phía Mạch Khê, ánh mắt chợt cứng rắn mạnh mẽ, như thể ‘trảm đinh triệt thiết’, “Bạc Tuyết đã phát hiện ra bí mật lớn nhất của Lôi Dận.”

“Bí mật lớn nhất, nghĩa là gì?” Tim Mạch Khê đột nhiên co rút lại, cô giật mình, mắt mở lớn tràn đầy kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Đàm Đồng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Mạch Khê thì chần chờ trong một thoáng, không lập tức trả lời ngay, mà ngược lại hỏi cô một câu, "Con có biết được hoàn cảnh từ nhỏ của cha nuôi con hay không?"

Mạch Khê hơi hơi sửng sốt, một lúc lâu sau mới cụp hàng mi dài xuống, nhẹ nhàng gật đầu một cái, "Hắn lớn lên trong bầy sói…"

"Không sai. Cha nuôi của con lớn lên trong bầy sói tám năm. Trước đó, thế giới xung quanh cậu ta tiếp xúc chỉ là bản năng hoang dã của loài động vật. Mà sau tám tuổi, người thân cận gần gũi nhất với cậu ta, cũng là một người phụ nữ, mẹ của con, Bạc Tuyết. Từ năm tám tuổi đến năm mười lăm tuổi, chỉ có Bạc Tuyết bầu bạn bên cạnh cậu ta. Là Bạc Tuyết dạy cho cha nuôi con cách mở miệng nói chuyện. Là Bạc Tuyết dạy cho cha nuôi con hiểu được cách sử dụng bộ đồ ăn. Nếu không có Bạc Tuyết, cha nuôi con căn bản sẽ không học được văn minh của nhân loại. Bởi vậy, trong lòng cha nuôi con, Bạc Tuyết có một vị trí hết sức quan trọng, và cũng rất đặc thù. Nhưng cho dù như thế nào đi chăng nữa, cậu ta vẫn có dã tính ngay từ nhỏ, cách thức chiếm hữu cùng tàn bạo học được trong bầy sói đã thấm vào máu, không có cách nào sửa đổi. Trong thế giới của sói, coi trọng bao nhiêu thì càng sợ hãi mất đi bất nhiêu. Ta nghĩ con cũng có thể nhìn thấy trong tivi, chuyện sói mẹ vì muốn bảo vệ sói con, ngược lại đã nuốt sói con vào trong bụng?" Đàm Đồng không nóng lòng nói ra đáp án, chỉ dẫn từng chút một, từng chút một.

Mạch Khê theo bản năng gật đầu. Điều này không đơn giản chỉ có trên loài sói, mà rất nhiều loài động vật có bản tính trời sinh vô cùng cực đoan này, dùng phương pháp khá tàn nhẫn để bảo vệ điều quan trọng nhất của nó.

"Cha nuôi của con chính là như vậy, quá mức để ý tới Bạc Tuyết, nhưng lại dùng phương pháp vô cùng cực đoan để biểu đạt. Có lẽ, trong thế giới của chúng ta đó là hành động rất tàn nhẫn. Nhưng trong thế giới của cậu ta, đó là điều hết sức bình thường. Ta nhớ rõ Bạc Tuyết đã từng nói với ta, tình

https://thuviensach.vn

cảm của Lôi Dận rất mãnh liệt, rất mạnh mẽ, ngay cả trong cách chiếm hữu cùng xâm lược. Thậm chí còn nảy sinh ra sự ghen tị đối với Huyết Xà! Sau đó, Lôi Dận đưa Bạc Tuyết đi, tuy rằng ta lại nghe nói Bạc Tuyết mất tích, nhưng là ta biết, Bạc Tuyết hẳn là đã hiểu một điều. Một điều mà bản thân ta cũng đã hiểu ra ngay từ khi cậu ta xuất hiện trước mặt ta lần nữa. Đó là đáp án chính xác nhất…"

Giọng nói Đàm Đồng khàn khàn, có lẽ bởi vì tuổi tác, cũng có lẽ là bởi vì bệnh tình. "Ta nghĩ Bạc Tuyết yêu cha nuôi của con, nhưng là, khi một người phụ nữ càng yêu một người đàn ông thì sẽ muốn được càng nhiều. Đáng tiếc, tình yêu là điều mà cả hai bên đều tình nguyện mới là đủ đầy, mới là hạnh phúc. Nếu không phải là tình yêu, như vậy cả hai đều lâm vào bi kịch."

"Chẳng phải là tình yêu?" Mạch Khê kinh ngạc mở miệng, "Ý của người là... cha nuôi của con không yêu mẹ con sao? ..."

Đàm Đồng gật đầu, sắc mặt trầm tĩnh bình thản.

Mạch Khê không thể tin, lắc đầu, "Không có khả năng này…Cha nuôi, hắn…hắn…không phải là rất yêu mẹ của con sao? Tuy rằng hành động của hắn có chút cực đoan…nhưng là…nhưng là đó chẳng phải một cách thể hiện tình yêu sao?"

"Là yêu, nhưng không phải là tình yêu." Đàm Đồng như là hơi mệt mỏi, động thân thể một chút. Cho dù không sinh bệnh nặng, thì tuổi già cũng khiến những động tác của ông không nhanh nhẹn được như khi còn trung niên. Ông khẽ thở dài một hơi. "Nói chính xác hơn, tình cảm của cha nuôi con chính là tình thân, không phải là tình yêu. Bạc Tuyết đối với cậu ta là một người quan trọng, nhưng đó không phải là vợ, mà giống một người mẹ. Cậu ta học được rất nhiều điều từ Bạc Tuyết để tiếp xúc với thế giới loài người. Tiện đà, theo thời gian trưởng thành, cảm xúc ỷ lại, dựa vào đã hình thành và không ai có thể thay thế được Bạc Tuyết. Sau đó, với cá tính

https://thuviensach.vn

hoang dã bẩm sinh của loài sói, lại trở nên chiếm hữu cực đoan hơn, giống như con sói đang đánh dấu lãnh địa của mình, không cho phép xâm phạm bởi bất cứ thứ gì, bất cứ lý do nào. Vậy nên, loại tình cảm đó hoàn toàn không phải là tình yêu."

"Làm sao có thể? Nếu như…nếu như cha nuôi con đối với mẹ con thực sự không tồn tại tình yêu, như vậy…hắn cũng sẽ không phát sinh quan hệ đó với mẹ con…mà phải là kính trọng mới đúng." Mạch Khê cố gắng nói ra cảm giác trong lòng của bản thân mình. Đối với lời nói của Đàm Đồng, cô không biết bản thân mình nên chấp nhận, cảm thấy hoang đường hay vẫn là... vui vẻ…Cô, thực sự rất rất mâu thuẫn.

"Chớ quên, chuyện đó cũng chỉ là một cách thể hiện, đó là bản năng trời sinh của động vật. Trong thế giới của Lôi Dận không hề tồn tại khái niệm luân lý cùng đạo đức, đương nhiên cũng sẽ không tồn tại bao nhiêu cố kị đối với chuyên này. Nguyên nhân vì như thế, cậu ta càng ngày càng ỷ lại với Bạc Tuyết. Bạc Tuyết cũng sẽ dễ dàng cảm nhận được tình cảm mãnh liệt đó. Phụ nữ mà, trời sinh rất nhạy cảm, Bạc Tuyết cũng sẽ cho rằng đây là biểu hiện của tình yêu. Đáng tiếc, Bạc Tuyết đã quên một điều, tình yêu đối với Lôi Dận mà nói là hoàn toàn xa lạ. Cậu ta, trong thời điểm ấy chỉ mới học được cách thế nào là ỷ lại với người thân mà thôi. Tuy nói rằng Lôi Dận đã mười lăm tuổi, và tuy rằng cậu ta cũng rất thông minh, nhưng là trong thế giới tình cảm, Lôi Dận chỉ như một đứa trẻ, mà sự tồn tại của Bạc Tuyết là điểm tựa, để cậu ta dần dần, từ từ học được tình cảm trong thế giới loài người. Ỷ lại cùng tình thân, hai tình cảm đó đan xen vào nhau, mâu thuẫn như vậy, tất nhiên sẽ khiến một đứa trẻ là Lôi Dận cảm thấy hoang mang. Dù sao, trưởng thành trong tình cảm đối với Lôi Dận là cần một quá trình rất dài. Cậu ta không thể tiếp xúc với một tình cảm phức tạp ngay từ lúc đầu được. Tình cảm trong Lôi Dận hết sức dị dạng, không phân rõ cái gì gọi là tình thân, cái gì gọi là tình yêu." Đàm Đồng nhẹ nhàng nói rõ, hơi thở dồn dập một chút, "Bạc Tuyết đã hiểu được điều này, cho nên mới tuyệt vọng…Điều cô ấy muốn rất đơn giản…nhưng với Lôi Dận, đó không phải

https://thuviensach.vn

là tình yêu. Cô ấy càng không muốn nhìn thấy, một ngày nào đó, Lôi Dận thật sự hiểu được tình yêu, cùng với người con gái của mình bước vào lễ đường. Vậy nên Bạc Tuyết muốn trốn tránh. Mà hành động này trong mắt Lôi Dận lại chính là phản bội. Sự phản bội này cùng với tình cảm rối loạn trong cậu ta, khiến mâu thuẫn ngày càng trở nên nghiêm trọng."

Mạch Khê dần dần hiểu rõ hơn, cắn cắn môi, "Nếu mẹ của con không có chạy trốn, thì như vậy... cả hai người thật sự không thể ở bên cạnh nhau sao?"

"Có thể ở bên cạnh nhau, chẳng qua, cha nuôi của con sẽ phải cưới Bạc Tuyết." Đàm Đồng thở dài một hơi, vô lực nói, "Ta nhớ rõ một lần Bạc Tuyết say, đã nói như thế này. Cô ấy bảo rằng, 'Tình cảm của đàn ông mấy người sao lại phức tạp đến như vậy? Nhất là Tiểu Dận, rõ ràng nói muốn tôi ở lại bên cạnh, nhưng là đối với từ 'vợ' thì cứ trưng ra vẻ ngu ngốc như vậy'. Ta nghĩ, lúc đó cô ấy cũng đã đề cập chuyện này đối với Lôi Dận, một cuộc sống dài lâu. Nhưng Lôi Dận làm sao có thể hiểu được cái gì gọi là hôn nhân? Vậy nên, Bạc Tuyết mới có thể như vậy."

Mạch Khê lẳng lặng ngồi yên. Nhìn người được cho là cha mình, nhìn dáng vẻ già nua bệnh tật của ông. Là cha ruột của cô. Người cô đã mong rất nhiều năm qua. Ông đã nói rất rõ ràng, rất trực tiếp, có thể dễ dàng nhìn thấu tình cảm của Lôi Dận.

Như vậy... người đàn ông ngoài cửa kia thì thế nào? Hơn hai mươi tuổi, hắn đã học xong…cái gì gọi là yêu?

"Mạch Khê…kỳ thực, cha nuôi của con rất đáng thương. Một người đàn ông chưa bao giờ hiểu được yêu vẫn luôn nỗ lực muốn yêu. Cậu ta, cho tới bây giờ vẫn không biết hạnh phúc là gì. Người đàn ông như vậy, lại phải thông qua những phương thức cực đoan để chiếm giữ vì quá sợ mất đi. Như vậy, không đủ để khiến người ta phải đau lòng sao?" Ánh mắt Đàm Đồng rời về phía cửa ra vào, "Kỳ thực, ta hắn là nên hận cậu ta. Nếu không phải

https://thuviensach.vn

là Lôi Dận, vận mệnh của Bạc Tuyết cũng sẽ không trở nên như thế này. Nhưng là, khi ta nhìn thấy cậu ta, bởi vì vợ con ta khẩn cầu mà buông tha ta, ta mới hiểu được, cậu ta chỉ là một đứa trẻ, là một đứa trẻ khao khát, muốn được yêu…"

Sự yên tĩnh chảy trôi trong bầu không khí, pha lẫn bên trong là một điều gì đó nặng nề không tên. Theo bản năng, Mạch Khê nhìn về phía cửa ra vào phòng bệnh. Mặc dù cách một lớp cửa dày không thể nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông kia, nhưng trong đầu cô vẫn hiện lên rõ ràng dáng vẻ của hắn. Trong ấn tượng của Mạch Khê, hắn luôn luôn lạnh lùng, luôn luôn tàn nhẫn, sẽ không bao giờ thỏa hiệp, cũng sẽ không bao giờ nói một câu dễ nghe. Thậm chí, cả một nụ cười đơn giản nhất cũng chỉ là một điều hiếm hoi. Hắn là như vậy, cao cao tại thượng, quyền lực, lạnh lùng, tàn bạo…Thế nhưng, giờ khắc này lại khiến trái tim cô co rút từng đợt đau đớn.

Con người được sinh ra trong thế giới này đều nên vui vẻ. Cá tính cực đoan trong con người của hắn, như thế nào lại không thể có một nguyên nhân được đây?

"Mạch Khê…ta thực may mắn…cậu ta đã nuôi dưỡng con. Cậu ta là một người đàn ông có năng lực. Lúc còn ở bên Huyết Xà ta đã nhìn ra điều này, cũng đã nghĩ đến một ngày cậu ta sẽ lập nên một đế chế, một trời đất của riêng mình. Nhưng mà, con biết không, người đàn ông mạnh mẽ đến bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng có lúc yếu ớt như một đứa trẻ, nhất là Lôi Dận! Ta thật cảm ơn cậu ta đã thỏa mãn yêu cầu của ta…để ta…rốt cuộc cũng có thể quỳ gối trước mộ Bạc Tuyết, tặng cho cô ấy một bó cúc trắng. Dĩ nhiên, hết thảy không phải bởi vì con, cậu ta nhất định không để bất cứ ai xuất hiện trước mặt Bạc Tuyết." Đàm Đồng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê, run rẩy.

Mạch Khê không thể bật ra bất cứ câu nói gì. Như đang chìm trong một giấc mộng, nhất là khi cô nghe xong những lời của Đàm Đồng, tình cảm phức tạp trong đáy lòng kia lại không rõ ràng, cắn xé ngay trong lồng ngực

https://thuviensach.vn

của cô. Trước đây, Mạch Khê chưa bao giờ nghĩ tới một kết cục như thế này…cô cho rằng bản thân mình sẽ được nghe một câu chuyện đã được dự đoán trước, như cô đã nghĩ…nhưng là…

“Mạch Khê…thật xin lỗi, để cho con nhìn thấy một người cha như thế này…Ba nghĩ, ba cũng đã không được sống thêm bao nhiêu ngày nữa… Bây giờ gặp được con, ba thực cảm tạ ông trời.” Đột nhiên, Đàm Đồng ho từng cơn dồn dập, cảm xúc kích động hẳn lên.

Mạch Khê hoảng hốt, lập tức vỗ nhẹ lên lưng ông, có thể cảm nhận được cơ thể ông toàn là xương xẩu, gầy gò, ốm yếu. Sống mũi cô nghẹn lại, khóe mắt cay xè…

“Sẽ không, nhất định sẽ không…Bây giờ y học phát triển đến như vậy…”

Đàm Đồng cười khổ, khó khăn kéo bàn tay nhỏ của cô qua, vỗ nhẹ một chút. “Nha đầu ngốc ơi, bệnh của ba thế nào, trong lòng ba hiểu, cũng rất rõ ràng con đường phía trước của mình. Nhưng mà, ngay bây giờ có nhắm mắt ba cũng yên tâm. Các anh trai, chị của con đều có thể chăm sóc con được, còn có cha nuôi của con nữa. Ba có thể nhìn thấy rất rõ ràng, cậu ta thật để ý đến con, vị trí của con trong lòng cậu ta vô cùng quan trọng, là rất lớn. Có nhiều người như vậy có thể thay thế ba cùng mẹ con – những người chưa yêu thương con được giây phút nào…ba thực sự rất hạnh phúc…”

Nước mắt rốt cuộc cũng che kín tất cả. Mạch Khê run run, không thể nói ra được bất cứ điều gì.

Đàm Đồng nhìn cô, đôi mắt cũng ửng đỏ, nhìn khuôn mặt tương tự với cô gái đã xuất hiện bao lần trong mơ, ngón tay khẽ run, “Mạch Khê… con…con có thể gọi ba một tiếng được không con? …Như vậy, ba chết cũng cam lòng…”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhịn không được nữa. Lồng ngực rất đau, đau đến mức cô không thể hít thở nổi, nước mắt chảy dọc xuống, thấm ướt đôi môi. Cô mấp máy, rốt cuộc đè nén không được bi thương trong đáy lòng, rốt cuộc cũng gọi ra một tiếng…

“Ba…”

“Ngoan, bé ngoan.” Nước mắt Đàm Đồng cũng chảy, ông liên tục gật đầu.

Như là một đứa trẻ lạc đường rất lâu, cuối cùng cũng đã về tới nhà. Ngay sau đó, Mạch Khê như bé lại, chui vào lòng Đàm Đồng, khóc nức nở, liên tục gọi, “Ba, ba...”

“Con ngoan…” Đàm Đồng đáp lại, nước mắt chảy mãi, chảy mãi…

Bạc Tuyết, Bạc Tuyết, rốt cuộc anh cũng đã không phụ thỉnh cầu của em, trước khi chết cũng đã tìm được con gái em, Mạch Khê…Như vậy, anh chết cũng nhắm được mắt, cũng không áy náy gì nữa…

Đau lòng vỗ về Mạch Khê đang cực kỳ tủi thân khóc òa trong lòng, Đàm Đồng cũng an tâm. Kỳ thực ông nói dối, nhưng lời nói dối này, như Lôi Dận nói qua, là thiện ý, là bí mật mà cả đời đều cần phải che giấu.

Kể cho Mạch Khê nghe quá khứ, có một phần ông đã bóp méo, thì đó chính là thân phận thực sự của Mạch Khê. Chuyện chân thực là... lúc trước, ông thực trở thành người pha chế rượu của Bạc Tuyết, ở lại bên cạnh Huyết Xà. Mà mỗi lần Bạc Tuyết cảm thấy không vui đều chủ động tìm tới ông pha rượu uống. Vừa mới gặp lần thứ hai, người đã có gia đình như ông, lại nảy sinh tình yêu đối với Bạc Tuyết. Đó là một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, mỗi khi cười như hoa lê trong ngày xuân, đẹp không sao tả xiết.

Ông yêu Bạc Tuyết, nhưng trách nhiệm đối với gia đình, ông đã cố nén tình cảm của bản thân mình, dè dặt, cẩn trọng duy trì mối quan hệ giữa hai

https://thuviensach.vn

người bọn họ, chỉ thầm muốn chôn sâu tình cảm này, chỉ dừng ở mức quen biết, bạn bè bình thường. Cho đến khi ông tận mắt chứng kiến Lôi Dận mười lăm tuổi cùng Bạc Tuyết xảy ra quan hệ…

Vậy nên, quan hệ phát sinh sau khi say rượu là giả. Bạc Tuyết mang thai con ông cũng là giả.

Nhưng là... Huyết Xà phát hiện chuyện Lôi Dận cùng Bạc Tuyết là thật. Huyết Xà phát điên ra lệnh cho thuộc hạ luân bạo Bạc Tuyết là thật, hơn nữa còn hạ lệnh cho sát thủ đuổi giết Lôi Dận.

Sau khi Lôi Dận biến mất, Huyết Xà liền đổi phương pháp tra tấn Bạc Tuyết, vẫn cưng chiều như ngày xưa, nhưng trước mặt thuộc hạ vẫn cường bạo Bạc Tuyết, còn mệnh lệnh cho thuộc hạ lần lượt thực hiện luân bạo… Mỗi lần qua đi, cô đều như chết một lần, trên cơ thể đều là dấu vết những tên đàn ông kia tùy ý lưu lại…

Rốt cuộc có một lần, Bạc Tuyết không chịu được muốn tự sát, được Đàm Đồng cứu. Ông đau lòng ôm lấy Bạc Tuyết, tùy ý để người phụ nữ này đánh mình, cuối cùng khóc òa trong lòng…Đàm Đồng mới biết được, khi đó Bạc Tuyết đã có thai, mà cha của đứa trẻ này có khả năng là một trong những kẻ đã luân bạo…Và thế là, Đàm Đồng đã quyết định làm một chuyện to gan lớn mật, ông muốn dẫn Bạc Tuyết đi, bất kể chuyện gì cũng phải mang Bạc Tuyết rời khỏi nơi này!

Khi đó, thật sự vô cùng đau khổ, giằng xé, đấu tranh. Thậm chí ông đã từ bỏ người vợ đồng cam cộng khổ, từ bỏ ba đứa con, mang theo Bạc Tuyết chạy trốn, sống một cuộc sống bình ổn.

Lúc ban đầu, đối với đứa trẻ trong bụng, Bạc Tuyết vô cùng mâu thuẫn. Nhưng là một mình phá thai lại phạm pháp, hơn nữa Bạc Tuyết khi ấy lại thiếu máu nghiêm trọng, không có cách nào xử lý được.

https://thuviensach.vn

Quyết định sinh là điều hẳn nhiên. Kỳ thực, ngay từ lúc biết mình mang thai, thiên tính làm mẹ cũng đã trỗi dậy, dần dần bám rễ trong đáy lòng. Từ khi bụng dần dần lớn lên, Bạc Tuyết càng thêm chờ đợi ngày đứa trẻ được chào đời. Thậm chí trước đó, Bạc Tuyết cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ. Bạc Tuyết đã hy vọng đó là một bé gái, như vậy sẽ đặt tên là Mạch Khê. Tên này không có họ, mà ở dòng họ của Bạc Tuyết, hai chữ "Mạch Khê" này như là thể hiện vẻ đẹp kiều diễm của một công chúa, một mỹ nhân ngư. Bạc Tuyết hy vọng đứa trẻ này có thể có được cuộc sống hạnh phúc như một câu chuyện cổ tích.

Thời điểm ấy hẳn là lúc Đàm Đồng vui vẻ nhất. Ông chăm sóc Bạc Tuyết hết sức cẩn thận, không quan tâm tới lai lịch của đứa trẻ trong bụng Bạc Tuyết, giống như một người chồng mẫu mực, một người cha tương lai. Bạc Tuyết cảm động. Có một đêm, khi Đàm Đồng đương nhẹ nhàng vỗ về bụng cô, thì Bạc Tuyết dịu dàng kéo bàn tay ông lên, nhẹ nhàng đặt trên bầu ngực đầy đặn đó…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 18

Tình Cảm Sâu Như Biển Xanh

Trong nháy mắt, tình cảm cuối cùng đã bùng nổ. Người phụ nữ Đàm Đồng yêu nhất, vẫn là Bạc Tuyết. Vì Bạc Tuyết, ông tình nguyện buông tay tất cả mọi thứ. Ông biết Bạc Tuyết chỉ muốn báo đáp sự chăm sóc của mình, nhưng ông vẫn không thể đè nén được khát vọng trong lòng. Ham muốn nguyên thủy của người đàn ông đã khiến lý trí hoàn toàn sụp đổ.

Ông đặt mạnh Bạc Tuyết lên giường, chiếm lấy thân thể xinh đẹp kia, chiếm lấy một người con gái chỉ đáng tuổi con gái mình…

Bạc Tuyết hơi hơi run run. Bạc Tuyết nhẹ nhàng rên rỉ. Bạc Tuyết sợ hãi. Bạc Tuyết ôm lấy cổ ông…Tất cả, tất cả mọi thứ, mỗi lần ông nghĩ đến đều khiến cả người run rẩy!

Cho đến khi... Lôi Dận lại một lần nữa xuất hiện, phá vỡ cuộc sống bình ổn. Ông mang đứa trẻ đi, Lôi Dận cũng mang Bạc Tuyết đi. Tất cả đều là sự thật, ông không hề lừa dối Mạch Khê!

Cho tới nay, Đàm Đồng luôn canh cánh trong lòng hành động năm đó của mình. Đưa Mạch Khê tới cô nhi viện là điều bất đắc dĩ. Sau này, ông có đi tìm, nhưng cô nhi viện đó thật sự đã chuyển đi. Nhiều năm trôi qua, "Mạch Khê" trở thành nút thắt vĩnh viễn không tháo được trong lòng ông.

https://thuviensach.vn

Thậm chí, ông cũng đã tính toán tuổi mỗi năm của Mạch Khê, chỉ cần nhìn thấy một cô gái nào đó xấp xỉ tầm tuổi như vậy, ông đều nhịn không được mà phải quan sát.

Không ngờ tới, hai mươi năm sau, người thanh niên đã cảnh cáo ông đi xa khỏi nơi này lại quay trở lại. Cậu ta càng lạnh lùng và ổn trọng hơn so với trước kia, khi nhìn thấy ông, cậu ta cũng chỉ nói một câu... Mạch Khê cần một người cha, còn ông cần chuộc tội.

Chỉ một câu nói như vậy, Đàm Đồng cam tâm tình nguyện phối hợp với cậu ta hoàn thành vở diễn này, một vở diễn cần phải che giấu suốt một đời! Nhưng cho dù Lôi Dận không nói, ông cũng sẽ chôn bí mật này xuống, khiến cho cô bé con này tin rằng ông mới chính là cha ruột, khiến cho cô bé tin rằng, cha ruột của mình là một người đàn ông bình thường…

Trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của Mạch Khê. Cảm xúc có một chút đè nén. Chỉ mới vừa gặp mặt đây thôi đã biết trước sẽ phải chia lìa sao? …

Đàm Đồng hạnh phúc đỏ hồng mắt. Đủ rồi, như vậy đã đủ rồi. Nỗi vướng bận lớn nhất trong cuộc đời ông, đứa trẻ này, rốt cuộc cũng đã quay trở về. Chẳng sợ... Chỉ cần có thể nhìn một lần, chỉ cần biết cô bé vẫn khỏe mạnh, sau khi chết ông cũng sẽ không làm Bạc Tuyết phải thất vọng…

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra một chút, để lộ khe hở nhỏ. Sắc mặt Đàm Trử Quân nặng nề nhìn vào bên trong phòng bệnh. Tuy rằng anh ta không có biểu hiện nhiều lắm, nhưng cũng không khó để nhìn thấy đáy mắt đương rung động. Đàm Trử Bách bên cạnh cũng quay mặt sang chỗ khác, vụng trộm lau đi một giọt nước vương nơi khóe mắt.

Cả hai anh em họ nên hận, hận cha của mình đã từ vợ bỏ con vì một người đàn bà xa lạ. Thậm chí còn khiến mẹ họ đã phải sống quãng đời còn lại trong đau buồn rồi mất đi…Nhưng là hôm nay, nhìn thấy cảnh tượng

https://thuviensach.vn

như thế này, hận thù dù sâu đến đâu, trong nháy mắt vẫn hóa thành hư ảo. Mạch Khê rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ mồ côi vô tội, một cô gái đáng yêu như vậy, hẳn nên được hạnh phúc…

Lôi Dận luôn luôn đứng phía sau hai người bọn họ. Một lúc lâu sau đó, hắn mới trầm thấp mở miệng, trong giọng nói bình tĩnh dường như có nét gì đó vẫn là ra lệnh cố hữu, nhưng cẩn thận nghe một chút, lại giống như là một cách thỉnh cầu...

“Tôi muốn để cô ấy luôn luôn hạnh phúc như vậy, không bao giờ cảm thấy cô đơn nữa... Xin nhờ hai vị!”

Đàm Trử Quân cùng Đàm Trử Bách kinh ngạc, đồng thời quay đầu lại, nhìn thẳng vào đôi mắt nghiêm túc đến cực độ của Lôi Dận. Là chuyên chú, là chấp nhất!

Thật lâu sau đó, hai người đàn ông cùng gật đầu. Bọn họ biết người đàn ông này chưa bao giờ có thói quen thỉnh cầu người khác…

———————————

Mặt trời ngày đông vốn ‘lười biếng’, bóng đêm nhàn nhạt chậm rãi bao phủ cả tòa thành. Ngoài cửa sổ, tuyết lại bắt đầu rơi, cùng với ánh đèn dịu nhẹ tỏa ra từ tòa thành lại có vẻ óng ánh trong veo, mộng ảo hệt như một khung cảnh trong truyện cổ tích. Trong phòng ngủ, trên bàn trà là những đóa sen Tịnh Đế màu trắng cắm trong nước, lẳng lặng tỏa ra hương thơm dịu mát.

Mạch Khê im lặng nằm trên sofa. Rèm mi dài đổ một lớp bóng mờ. Cô gần như lọt thỏm trong chiếc ghế sofa rộng, trẻ con mà ôm lấy một cái gối ôm, cái gối còn lại đã rơi xuống mặt thảm lông dày.

Mạch Khê đang ngủ, dường như đang mơ thấy điều gì đó, hai chân mày hơi hơi nhíu lại, nơi khóe mắt vẫn còn vương lại những giọt nước ướt…

https://thuviensach.vn

Lôi Dận vừa trở về tòa thành, mới bước vào phòng ngủ liền nhìn thấy cảnh như vậy, đáy lòng lại tràn ra sự lo lắng. Hắn đi lên phía trước, nhặt gối ôm trên thảm đặt sang một bên, ý cười cưng chiều bên môi hơi hơi cứng lại khi thấy lệ vẫn còn đọng lại nơi khóe mắt Mạch Khê. Hắn đưa tay, cẩn thận lau đi.

Hôm nay, có lẽ cô nhỏ hắn đã rất mệt. Ở bệnh viện thật lâu, sau khi đưa cô trở về thành bảo, hắn lập tức quay lại công ty xử lý vài hội nghị, không nghĩ tới đứa ngốc này lại trốn ở một góc mà khóc. Đáy mắt Lôi Dận toàn là sự đau lòng.

Hắn nhất định phải cẩn thận mà che giấu bí mật này, không bao giờ để cô phải bi thương như thế nữa. Nếu so sánh giữa cả hai, Đàm Đồng sắp mất đi sẽ khiến Mạch Khê tổn thương một lần, nhưng sẽ không là một đời. Nếu thật sự để cô nhóc gặp Neil, vậy thì chắc chắn một điều, cả đời Mạch Khê đều phải sống trong sự thương tổn không cách nào bù đắp được.

Tha thứ cho sự ích kỷ của hắn, hắn chỉ muốn âm thầm bảo vệ cô, dù chỉ là một chút!

Độ ấm nóng quen thuộc nơi đầu ngón tay đánh thức cơn mơ hỗn loạn của Mạch Khê. Cô tỉnh lại, vẫn còn mờ mịt trong cơn mơ chưa hết, cánh mũi toàn là mùi xạ hương nhàn nhạt dịu dàng. Lông mi nhẹ nhàng run run một chút, Mạch Khê hoàn toàn mở mắt, yên lặng nhìn, trong lúc nhất thời vẫn chưa có phản ứng gì với khung cảnh thực tế.

Môi Lôi Dận lại nhẹ nhàng cong lên. Cô nhỏ luôn luôn có tật xấu này. Mỗi khi mơ màng như thế này, Mạch Khê luôn giống như một con búp bê trong khu rừng sâu vậy. Trời biết, hắn yêu chết đi được bộ dạng đáng yêu này của cô.

Lôi Dận tới gần Mạch Khê, chóp mũi hắn chạm vào chóp mũi cô, để cô chìm vào trong đôi mắt hắn, giống như chìm vào đại dương xanh sâu không

https://thuviensach.vn

lường trước được. “Nha đầu ngốc, lại khóc nhè như lúc còn nhỏ vậy.”

Mạch Khê vẫn lẳng lặng nhìn Lôi Dận, nhìn đôi mắt xanh lục kia, giống như muốn tựa vào trong lòng hắn. Tuy rằng cô vẫn luôn không nhìn thấu được suy nghĩ của hắn, lại dưới cái nhìn chăm chú của Lôi Dận và lời nói bất ngờ kia khiến tâm tình cô co lại đôi chút. Hắn nhớ rõ mọi thứ thuộc về cô sao? Nói tự nhiên đến như vậy, chắc là…nhớ rõ đi…

“Sao vậy?”

Tuy rằng Lôi Dận vô cùng hưởng thụ cái cách cô gái nhỏ dùng ánh mắt mê luyến ấm áp như vậy nhìn mình, nhưng cứ im lặng mãi như vậy không ổn cho lắm.

Mạch Khê theo bản năng lắc lắc đầu, chỉ hơi ngồi dậy, nhìn Lôi Dận bên người mình, nghẹn ngào nói, “Anh giúp…cha tôi tìm những bác sĩ tốt nhất được không?”

Lôi Dận quay đầu nhìn cô, ánh mắt thâm trầm khiến Mạch Khê không thể đọc ra ý nghĩ bên trong. Thật lâu sau đó, hắn mới thở dài một hơi, “Khê nhi, trước mắt, những bác sĩ đang cứu chữa cho ông ấy đều giỏi nhất trên thế giới hiện nay. Nhưng bệnh tình của Đàm Đồng thật sự rất nghiêm trọng, không có cách nào khác.”

Mạch Khê cắn chặt môi mình. Hồi lâu, khóe mắt lại bắt đầu ẩm ướt, giọng nói cũng nghèn nghẹn hơn trước, “Kỳ thực…tôi biết chuyện này… nhưng mà…tôi không cam lòng. Tôi chỉ mới vừa nhận cha thôi mà…”

Bộ dạng như vậy khiến tâm Lôi Dận co rút lại, hai cánh tay nhẹ nhàng dang ra, hắn thấp giọng nói, “Khê nhi, nghỉ ngơi một chút đi.”

Mạch Khê lẳng lặng nghiêng thân mình, tùy ý để bàn tay to lớn của hắn ôm chặt lấy cô. Cằm hắn đặt nhẹ trên đỉnh đầu Mạch Khê, mỗi lần hít thở

https://thuviensach.vn

hắn đều có thể cảm nhận được mùi hương quen thuộc của cô, lại gần gũi đến như thế…

“Khê nhi, em phải biết rằng cha của em có thể chống đỡ được cho tới ngày hôm nay là vì gặp em. Hãy để cho ông ấy nhẹ nhàng ra đi, ít nhất, trong những ngày gần đây cho ông ấy cảm nhận được hạnh phúc gia đình. Nếu em bi thương đến như vậy, Đàm Đồng đi sẽ không an tâm.”

Cô gái nhỏ lọt thỏm trong vòng ôm của hắn nhẹ nhàng gật đầu. Cô không hề lên tiếng, nhưng không khó để Lôi Dận cảm thấy áo mình đã ướt một mảng lớn. Lòng càng thêm đau, hắn không nói điều gì nữa, chỉ ôm lấy cô thật chặt, thật chặt…

Một lúc lâu sau đó, cảm xúc của Mạch Khê mới chậm rãi bình ổn hơn một chút, thấy ngực hắn ướt một mảng lớn, nét bi thương trên gương mặt bị vẻ áy náy thay thế. Cô vẫn luôn mâu thuẫn như vậy, lại lộ ra một chút dè dặt cẩn trọng, như là một viên thủy tinh xinh đẹp khiến người ta trìu mến.

Thấy ánh mắt Mạch Khê dừng trước ngực mình, Lôi Dận hơi hơi nhếch môi, đưa tay nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô, “Quỷ khóc nhè, để anh thay áo sơmi.”

Giọng nói của hắn lại yêu chiều đến như vậy, như đang dung túng một đứa trẻ con đang ầm ĩ lên, tùy ý xong lại chỉ ôn nhuận cười, chỉ đơn giản như thế nhìn cô trẻ con một chút. Mọi thứ đều tự nhiên, hết sức tự nhiên như mọi thứ hắn là phải xảy ra như thế…

Lôi Dận đứng dậy, bóng dáng cao lớn của hắn dưới ánh đèn càng thêm nổi bật, càng thêm ưng nhã, càng thêm vững vàng. Cái bóng lớn đổ xuống, gần như bao bọc lấy thân hình nhỏ nhắn của Mạch Khê ở bên trong, hệt như một vòng bảo vệ đầy an toàn, yên lặng giữ gìn cô từng chút một. Mạch Khê chỉ cần co mình như một chú ốc sên tránh vào bên trong, hắn sẽ vì cô mà chắn mưa che gió, để cô không bị thương tổn nữa…

https://thuviensach.vn

Lơ đãng nhớ tới lời cha vừa nói, hắn là lạnh lùng như thế, là kiên cường như thế. Thì ra hết thảy chỉ là sự ngụy trang của hắn để che giấu đi nội tâm yếu ớt mà người ngoài vẫn thường cho rằng đó là lạnh lùng, đó là tàn nhẫn, đó là không có tính người…

Nhìn bóng dáng Lôi Dận, giờ khắc này Mạch Khê đột nhiên có thể cảm nhận được cảm giác của hắn khi nhìn thấy cha và mẹ ở cạnh nhau lúc ấy! Đó là một loại cảm giác bị người khác phản bội, đã khiến tâm hắn hằn một vết thương quá lớn. Hắn vốn tưởng người phụ nữ ấy sẽ làm bạn với mình, không ngờ người đó lại bên cạnh một người đàn ông khác! Nhưng, cuối cùng, hắn lại buông tha cha cô, đơn giản là vì vợ con ông đau khổ mà cầu xin…

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạch Khê chợt tràn ra một tình cảm khó tả, như là đau lòng, như là thương tiếc. Bóng dáng kia nhìn qua là cao lớn, là rắn chắc, là mạnh mẽ đến như vậy, giờ khắc này lại khiến cô đau đớn không thôi.

Cô chưa từng vì hắn mà làm điều gì, mà hắn, thì sao? So với cô, hắn dường như phải trả giá rất nhiều, rất nhiều…

Những ngày gần đây, hắn đều nhẹ nhàng mà cười, rồi cưng chiều, rồi dung túng…Thậm chí vì cô, hắn lại một lần nữa đối mặt với quá khứ đau khổ…

Mạch Khê không giữ mình được, tiến lên vài bước. Ngay sau đó, cô như bị ma xui quỷ khiến vươn hai cánh tay, từ phía sau hắn nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng hắn, tựa mặt vào đó, rõ ràng cảm nhận được sự kiên cường, mạnh mẽ nhưng cũng có điều gì đó…thực yếu ớt.

Phía sau đột nhiên truyền đến cảm giác mềm mại khiến Lôi Dận đột nhiên dừng bước, đứng nguyên tại chỗ mà giật mình kinh ngạc một lúc lâu, sau đó rốt cuộc hắn mới có chút phản ứng. Ánh mắt thâm trầm ánh lên một

https://thuviensach.vn

chút vui sướng, Lôi Dận chậm rãi xoay người lại, đáy mắt còn mang theo một nỗi kinh ngạc không gì tưởng tượng được. Hắn nhìn về phía Mạch Khê.

Cô vừa…vừa chủ động ôm hắn?

“Khê nhi?” Ngay cả giọng nói đều lộ ra sự khó tin. Trong lúc nhất thời, hắn lại không dám chủ động ôm cô…

Ánh mắt Mạch Khê có ấm áp, có mềm mại, có dịu dàng, giống như những bông tuyết phiêu đãng bên ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng rơi xuống nơi sâu nhất tận đáy lòng hắn. Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chậm rãi cụp hàng mi thật dài xuống che khuất đi ánh sáng lưu ly, lại chủ động ôm hắn chặt hơn một chút, chủ động chui vào lòng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tựa vào trong lồng ngực rộng lớn, hít một hơi thật sâu. Mùi xạ hương chỉ thuộc về riêng hắn lại khiến cô an tâm như vậy, trong tai cũng toàn là tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ kia, một chút lại một chút, nặng như những tảng đá, va chạm trực tiếp tới ngực cô.

Sự chủ động bất ngờ của Mạch Khê khiến đầu óc Lôi Dận trở nên trống rỗng. Hắn chỉ cảm thấy được bờ ngực đầy đặn mềm mại của cô nhẹ nhàng chạm vào thân thể hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn như ánh trăng sáng mông lung, thanh nhuận, giống như ngọc thạch trơn bóng tỏa ra ánh sáng mê hoặc chết người. Cô nhẹ nhàng hô hấp, mùi hương dịu dàng thơm mát chỉ riêng Mạch Khê mới có quấn quanh hơi thở của hắn. Cho dù là thần tiên cũng khó có thể ngăn cản sự mê hoặc vô tâm này, huống hồ là hắn, người đã sớm hưởng thụ qua hương vị của cô…

“Khê nhi..."

“Suỵt…” Mạch Khê lại ngẩng đầu lên, suỵt một tiếng rất nhỏ, bàn tay nhỏ bé chủ động ôm lấy cổ hắn, giọng nói mềm mại như dòng nước chảy, ôn hòa, dịu dàng.

https://thuviensach.vn

“Không cần nói điều gì cả, ôm chặt tôi, được không?”

Giọng nói của cô gái nhỏ hoàn toàn hòa tan suy nghĩ của Lôi Dận. Ngay sau đó, hắn ôm thân thể xinh đẹp kia sát vào lòng, như là giữ gìn một vật báu quý giá nhất trên thế gian. Đôi môi mỏng ôn nhuận chậm rãi hạ xuống, giữa những sợi tóc mềm của Mạch Khê, ở bên tai cô nhẹ nhàng ma sát, lưu lại hơi thở chỉ thuộc về riêng hắn…

“Khê nhi, nha đầu đơn thuần này, em sẽ khiến anh…” Lôi Dận cúi đầu, từng lời từng chữ nhẹ nhàng rơi xuống lòng cô.

Mạch Khê hơi hơi nghiêng đầu, tùy ý để đôi môi ấm áp của người đàn ông kia dừng trên gò má cô, phía cổ. Cảm giác tê dạ mãnh liệt chợt kích thích lòng Mạch Khê, khiến cô không khỏi nhẹ nhàng rụt lui về phía sau một chút.

“Khê nhi…” Lôi Dận thấy Mạch Khê trốn tránh, hiểu lầm rằng cô không thích, cưỡng chế lửa tình đốt người vừa mới bị cô châm lên. Giọng nói vẫn luôn trầm thấp ổn định, giờ đây lại có chút khàn khàn, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn không ít, bàn tay to lớn khẽ vuốt vuốt mái tóc Mạch Khê, “Ngày hôm nay em quá mệt rồi, đêm nay phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Có trời mới biết là hắn muốn kéo cô lên giường cỡ nào, điên cuồng mà muốn cô. Nhưng là, khi cô giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ chui vào lòng hắn như thế này, tâm hắn lại không đành lòng. Khê nhi bé bỏng như vậy, giống như một đóa hoa nho nhỏ khiến người ta đau lòng, hắn thực không có cách nào bắt buộc cô, hay sử dụng những phương thức ép buộc để chạm vào cô.

Mạch Khê cắn cắn môi, gần như muốn cắn đứt cả cánh môi vậy. Cô nhìn vào đôi đồng tử màu xanh đã ôn hòa hơn trước, lại giống như ngượng ngùng, nhưng không hề nghe lời hắn nói, ngoan ngoãn đi ngủ, mà lại một lần nữa chủ động dịch người ra. Lần này, cô lại không trẻ con ôm lấy cổ

https://thuviensach.vn

hắn. Chỉ thấy Mạch Khê kiễng mũi chân lên, ngay sau đó, đôi môi anh đào mang theo hơi thở quen thuộc run run phủ trên đôi môi mỏng của Lôi Dận...

Trong nháy mắt khi hai đôi môi chạm vào nhau, Mạch Khê không tự chủ được nhắm hai mắt lại, hàng mi dài tinh tế bởi vì hành động lớn gan này mà run run, giống như hai cánh ve giữa mùa gió hạ, trong sự dè dặt ấy vẫn có chút ngây ngô, ngại ngùng.

Tuy rằng Mạch Khê thật xấu hổ, tuy rằng chủ động mê hoặc hắn như thế này cô chưa từng làm qua một lần nào, nhưng cô thực không có cách nào đè nén tình cảm đương nhộn nhạo trong lòng kia. Cảm giác đó, ngay trong đêm tuyết rơi này đã hoàn toàn đã bùng nổ, để cô chìm sâu trong lòng người đàn ông cao lớn…

Hắn rất nguy hiểm! Từ trong đôi mắt hắn, Mạch Khê không hề khó khăn để nhìn ra dục hỏa mãnh liệt mang theo khát vọng đang bùng lên. Đó là dã tính trời sinh của người đàn ông này. Chỉ trong một thoáng sau, người đàn ông giống hệt như một con dã thú, không thể khống chế được lý trí mình.

Hắn cũng yếu ớt, khi Mạch Khê chủ động kiễng mũi chân hôn lên đôi môi mỏng kia, cô có thể cảm nhận được thân thể hắn khẽ run lên cùng cứng lại hết sức rõ ràng...

Mạch Khê hơi hơi tách môi ra, trong bầu không khí quanh cô vẫn vương lại hơi thở của hắn, tình cảm dịu dàng nhẹ nhàng quấn quanh hai người. Cô lẳng lặng nhìn đôi đồng tử xanh lục của hắn, thâm sâu đến mức khiến cô mê muội!

“Khê nhi?” Lôi Dận lên tiếng, mang theo một tia nghi hoặc. Da mặt của cô nhỏ Mạch Khê này vốn mỏng tang, hôm nay làm sao có thể khác thường mà chủ động như vậy?

https://thuviensach.vn

“Anh…” Mạch Khê rốt cuộc cũng mở miệng, giọng nói mềm nhẹ, “Có thể trả lời tôi một vấn đề được hay không, không được lừa gạt tôi.”

Lôi Dận nâng tay, thương tiếc khe khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Được, em cứ hỏi.”

Một tiếng than nhẹ tràn ra từ cánh môi mềm mại. Đôi mắt cô nhìn thẳng vào đồng tử xanh sâu như biển rộng, cô hạ quyết tâm hỏi, “Anh có từng nghĩ rằng…sẽ cưới mẹ tôi làm vợ không?”

Ngón tay đương chạm vào một bên má cô chợt ngừng lại, hơi thở ấm áp nặng nề hơn, ngay cả đôi mắt kia cũng trầm xuống. Một lúc lâu sau, hắn mới trả lời, “Có nghĩ tới!”

Lần này, đến phiên Mạch Khê sửng sốt, đôi môi anh đào mềm mại hơi hé mở, đáy mắt cũng tràn lên nỗi khiếp sợ cùng khó hiểu vô cùng. Theo bản năng, cô khó khăn hỏi ra một câu tiếp theo. “Vì sao?”

Kỳ thực cô cũng không biết làm sao có thể hỏi ra một câu hỏi như vậy, một câu “Vì sao?” này hàm nghĩa rất nhiều, trong đó có thể lý giải thành... anh tại sao lại muốn cưới mẹ tôi? Hoặc lại có thể hiểu được rằng... vậy tại sao anh không cưới bà ấy?

Cô không ngờ, đây cũng là vấn đề sáng nay Lôi Dận nghĩ tới, đáy mắt thâm trầm cũng ánh lên một tia nghi hoặc, lại bị Mạch Khê chuẩn xác nắm giữ được.

Không khí yên tĩnh một lúc lâu sau, giọng nói trầm thấp của hắn mới vang lên, “Bởi vì Bạc Tuyết hy vọng như vậy, Bạc Tuyết nói chỉ có như vậy mới cạnh nhau mãi mãi được.”

Mạch Khê nghẹn lại, không thể hít thở tiếp được. Cô đưa bàn tay che ngực lại, từ nơi đó đang truyền đến từng đợt co thắt đau đớn! Thì ra, giống như cha cô đã nói, mẹ của cô đúng là đã rất yêu người đàn ông trước mắt

https://thuviensach.vn

này, đáng tiếc, hắn lại không hiểu tình yêu là như thế nào, lại nghĩ tình thân chiếm giữ chính là tình yêu.

Lôi Dận thấy thế, trong mắt lại hiện lên sự lo lắng. Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của cô qua, lại cẩn thận nhỏ giọng hỏi, “Em…tức giận?”

Hả?

Mạch Khê ngẩng đầu, khi nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lục thân thiết kia, tim lại không khỏi co rút đau đớn thêm lần nữa. Hắn, đang quan tâm tới cảm xúc của cô sao?

“Anh luôn luôn cho rằng mẹ tôi phản bội anh?” Nhất định là như vậy, nếu không, tại sao hắn luôn dùng ánh mắt đầy phẫn hận đó khi nhắc tới mẹ cô?

Vậy nên, sau khi hắn đưa mẹ vào thành bảo, nhất định lại xảy ra chuyện gì, mà chuyện đó cũng chỉ có hắn mới biết được. Hôm nay cô lấy hết dũng khí để hỏi hắn, bởi vì mấy ngày gần đây tâm tình Lôi Dận có vẻ rất tốt. Quan trọng nhất là, nếu hắn có thể giúp cô tìm được cha ruột của mình, thì như vậy, có thể giải thích khúc mắc trong lòng cô hay không? Cho dù như thế nào đi chăng nữa, sự thật liên quan đến mẹ cô phải biết rõ, tuy rằng sẽ khiến Lôi Dận không thoải mái, thậm chí có khả năng giận dữ.

Quả nhiên, khi Lôi Dận nghe xong, ánh mắt vốn bình tĩnh ôn nhuận hơi hơi xảy ra biến hóa, hàng mày anh tuấn cũng nhíu lại theo bản năng, khiến cô không khỏi nghĩ đến, “Nhất nhất bất tư lường, dã tỏa mi thiên độ” [1]. Những lời này, đã từng, hắn cũng bởi vì mẹ mà nhíu mày?

“Em muốn biết chuyện xảy ra sau khi mẹ em tới tòa thành sao?” Hắn nhìn thấu ý nghĩ của cô, ‘nhất châm kiến huyết’ (đi thẳng vào vấn đề) nói. Tuy rằng chỉ là một câu hỏi, nhưng giọng nói lại lộ ra sự khẳng định vô cùng rõ ràng.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, tôi muốn biết chuyện xảy ra sau đó.” Mạch Khê kiên định nhìn hắn.

Ngoài cửa sổ, tuyết đã ngừng rơi. Bầu không khí lạnh giá kết đọng những bông thủy tinh trong suốt ngưng trên cửa sổ, có thể phản chiếu bóng dáng mông lung của hai người.

“Kỳ thực..." Nhíu nhíu mày để sắp xếp lời nói một chút, Lôi Dận đã mở miệng, có thể nhìn ra hắn không tình nguyện nói ra những điều này, nhưng cũng không muốn giấu giếm cô bất cứ chuyện gì nữa.

Hắn ngồi xuống sofa, thân hình cao lớn có chút cứng ngắc, “Mọi chuyện liên quan tới mẹ em, em cũng đã nghe khá đầy đủ. Trước đó, Bạc Tuyết là phụ nữ của Huyết Xà, nhưng Huyết Xà đối với Bạc Tuyết một chút cũng không tốt! Khi anh mười lăm tuổi, anh từng đã hỏi qua Bạc Tuyết là cô ấy muốn như thế nào mới có thể bên cạnh nhau. Bạc Tuyết trả lời anh là kết hôn! Chỉ cần kết hôn hai người mới có thể ở bên nhau được. Bây giờ nghĩ lại, Bạc Tuyết hẳn là cần một cuộc hôn nhân chắc chắn, một điều gì đó vững bền, nhưng Huyết Xà không xứng, gã đàn ông kia không xứng cho Bạc Tuyết hạnh phúc!”

Mạch Khê nhìn hắn có ý muốn nói cho cô nghe, tim đập nhanh hơn. Cô mím môi ngồi xuống bên cạnh hắn, lắng lặng nghe những chuyện đã xảy ra…

Từng cuộn khói xì gà bắt đầu lan ra, giống như đóa hoa đêm xinh đẹp, lắng lặng vây bọc mà thiêu đốt thân hình cao lớn của hắn, cho đến khi hoàn toàn trở thành tro tàn.

Thật lâu sau đó, Lôi Dận mới nặng nề thở dài một hơi, “Anh cho rằng anh nghĩ đúng. Tối thiểu, anh cho rằng anh mới là người có tư cách ở bên cạnh Bạc Tuyết như thế. Là anh, mà không phải là tên Huyết Xà không bằng cầm thú kia! Đáng tiếc, anh sai lầm rồi!” Nói tới đây, Mạch Khê nhìn

https://thuviensach.vn

thấy bàn tay to lớn của hắn siết lại thành nắm đấm, các đốt ngón tay đều trắng cả lên, trong lòng không khỏi run run!

“Anh đưa Bạc Tuyết từ bên Đàm Đồng về tòa thành của anh, anh chỉ muốn để Bạc Tuyết bên cạnh, chỉ đơn giản như vậy thôi! Nhưng là Bạc Tuyết đã thay đổi! Bạc Tuyết hoàn toàn thay đổi! Chỉ trong một năm ngắn ngủi Bạc Tuyết chợt trở nên vô cùng xa lạ, ngàn vạn trăm kế muốn thoát khỏi tòa thành, cuối cùng, lại cười mà nói cho anh biết, người Bạc Tuyết yêu kỳ thực luôn luôn là Huyết Xà? Thật sự là châm chọc!”

Nghe đến câu này, Mạch Khê choáng váng…Không đúng, mẹ cô làm sao có thể thích Huyết Xà được?

Lôi Dận nhìn cô, ánh mắt trở nên sắc bén như hai thanh kiếm...

“Bạc Tuyết thế nhưng lại yêu Huyết Xà, cho dù biết y đã chết, Bạc Tuyết cũng muốn rời đi! Một người đàn ông cầm thú như vậy, có tư cách gì có được sự quan tâm của Bạc Tuyết?”

Mạch Khê càng nghe càng hồ đồ, cô lắc đầu theo bản năng, “Làm sao có thể? Mẹ làm sao có thể thích Huyết Xà chứ?”

Lôi Dận cười lạnh, “Anh không nghĩ tới chuyện mình lại thất bại trước một gã đàn ông hạ lưu như vậy! Anh đã tăng số người trông giữ mẹ em lên, nhưng Bạc Tuyết lại gần như trở nên điên cuồng, bắt đầu oán hận anh, thậm chí còn dùng cách thức cực đoan khiến bản thân bị thương! Cuối cùng, anh cũng đồng ý để Bạc Tuyết có một chút tự do, nhưng khi ra ngoài cũng phải có người đi theo. Ấy vậy mà, Bạc Tuyết vẫn xảy ra chuyện…”

“… xảy ra tai nạn giao thông, ngoài ý muốn ra đi.” Mạch Khê chịu đựng cơn đau trong lòng, nói tiếp lời dang dở của hắn.

“Không, điều này không phải là ngoài ý muốn!” Giọng nói Lôi Dận trở nên sắc bén, kiên định tới dị thường, ánh mắt hắn khóa trụ Mạch Khê lại…

https://thuviensach.vn

“Giống như tai nạn giao thông của em vậy, không phải là ngoài ý muốn, tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn! Mà anh, sớm muộn gì cũng sẽ điều tra ra rõ chuyện này!”

Mạch Khê sửng sốt, trong nháy mắt, đầu ngón tay run lên, cảm giác lạnh băng đánh úp lại, ngay cả sống lưng cũng lạnh hẳn đi…

Thì ra, chẳng những có người muốn hại cô, mà chuyện này, từ lúc mẹ còn sống đã xảy ra…

“Vì sao lại như vậy? Đầu tiên là mẹ tôi, sau đó lại là tôi? Mục đích của đối phương là gì?”

Lôi Dận trầm mặc, lẳng lặng hút xì gà, rít một hơi, sau đó ném vào gạt tàn, “Khi mẹ em xảy ra tai nạn giao thông kia, không cấp cứu kịp đã mất, trước khi mất chỉ nói hai chữ…”

Ngón tay Mạch Khê run lên, “Hai chữ gì?”

Lôi Dận nhìn cô, từng đường nét trên khuôn mặt chìm trong sương khói nhàn nhạt, lúc sáng lúc tối. Đôi mắt xanh lục băng lạnh tựa như một con sói trong bóng đêm, tản ra hơi thở nguy hiểm. Đôi môi mỏng của hắn hơi hơi mở, nhả ra từng tiếng, “Bí mật!”

Hả? ...

Hàng mày của Mạch Khê nhíu chặt lại, đầy vẻ nghi hoặc cùng khó hiểu, “Ý của anh là, câu nói cuối cùng của mẹ tôi, chính là... bí mật?”

Lôi Dận nặng nề gật đầu, đáy mắt bình tĩnh lạnh lùng lại không nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn.

“Rốt cuộc... là bí mật gì?”

“Yên tâm, anh nhất định sẽ điều tra ra!”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê trầm mặc, xem ra thực lực của đối phương không hề đơn giản. Cho tới nay, Lôi Dận đều cho cô cảm giác năng lực của hắn là một tay che trời, không có chuyện gì hắn không thể làm được. Nhưng sự việc này đã trôi qua nhiều năm như vậy vẫn không thể điều tra ra, thật sự là đúng như câu nói kia, "sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân" (núi cao còn có núi cao hơn, người tài còn có người tài hơn). Có điều, đối phương xem ra chỉ nhằm vào Lôi Dận. Như vậy, cô cùng người mẹ Bạc Tuyết của mình có quan hệ như thế nào?

Cô luôn không nghĩ ra một việc, đó là vấn đề liên quan tới tình cảm của mẹ mình! Cha cho rằng mẹ luôn luôn yêu Lôi Dận, mà lời Lôi Dận vừa nói khiến Mạch Khê có thể cảm giác được rằng, kỳ thực, ban đầu bà muốn ở bên cạnh Lôi Dận, bằng không sao có thể nói ra hai chữ kết hôn này. Nhưng là sau đó, vì sao bà lại nói mình yêu Huyết Xà? Thật là yêu thương hay vẫn là vì điều gì khác? Mẹ lại vội vã muốn rời đi như vậy, mục đích thật sự là gì? Hay điều này, có liên quan mật thiệt tới "bí mật" đó?

Theo bản năng, Mạch Khê nhìn về phía Lôi Dận, không khỏi khó hiểu. Ngay cả chuyện này, sao hắn lại không nhìn thấy được? Vẫn là, "trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường" hay sao? Khi hắn nhìn thấy hành động của mẹ rời khỏi tòa thành, nghe được chính miệng mẹ cô nói muốn quay trở lại bên cạnh Huyết Xà, có lẽ, hắn sợ chỉ còn nhìn thấy thi thể bà, bởi trong lúc điên cuồng con người sẽ đánh mất lý trí.

Lại hoặc là, hắn như một người tình lạc hậu, mẹ cô thật sự thất vọng với hắn? Càng hoặc là... mẹ cô thực sự yêu Huyết Xà sao?

Thật sự là không nghĩ ra được, càng nghĩ càng thấy khó hiểu.

Giờ khắc này, người đàn ông đương ngồi bên cạnh cô đây có bao nhiêu là mệt mỏi. Cũng đúng, mỗi lần nhớ đến đoạn quá khứ này đối với hắn đều như thể trải qua một lần lăng trì vậy. Nghĩ đến đây, trái tim Mạch Khê chợt

https://thuviensach.vn

tràn ra sự thương tiếc, nhất là khi nhìn thấy những ngón tay hắn run lên nhè nhẹ, càng thêm đau lòng…

Có lẽ, hắn thật sự cao cao tại thượng, nhưng nhìn người mà bản thân quan tâm nhất lại chết trước mặt mình, với hắn là sự đả kích cỡ nào. Mà cho đến bây giờ, hắn luôn... gồng mình để sống!

Mạch Khê không khỏi dựa thân mình vào phía trước, đưa tay day day hàng chân mày đương nhíu lại của hắn, dọc theo sống mũi cao cao đi xuống, dừng trên khóe môi cương nghị kia, nói nhỏ:

“Tất cả mọi thứ đều đã trôi qua…Chuyện nếu xảy ra rồi, chúng ta rốt cuộc vẫn phải đối mặt, không phải sao?”

Ánh đèn tường dịu nhẹ nghịch ngợm buông trôi lên mái tóc dài mềm mại như mây của Mạch Khê. Những điểm sáng bao phủ toàn thân cô, dường như được yểm bùa chú, khiến sự quyến rũ động lòng người của Mạch Khê càng thêm mãnh liệt hơn so với bình thường.

Lôi Dận lẳng lặng nhìn, như say. Hắn biết rằng, cả đời này bản thân mình vĩnh viễn không thể buông cô ra được nữa.

Trong đáy mắt hắn, Mạch Khê nhìn thấy được bóng dáng của chính mình. Có lẽ, chỉ tại nơi này, trong mắt người đàn ông ngồi đây, cô mới thực sự có thể nhìn thấy bóng dáng mình trong đó. Nghĩ như vậy, đáy lòng cô lại tràn ra một dòng nước ấm, hoặc như là thiên tính làm mẹ trời sinh của một người phụ nữ. Cô thầm nghĩ dùng sự dịu dàng của mình để an ủi người đàn ông đã chịu quá nhiều tổn thương này. Vì thế, cô chủ động một chút, hai cánh tay trắng mịn thuần thục lướt qua hai vai Lôi Dận, ôm lấy cổ hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn như mộng như ảo hơi ngẩng lên, dọc theo thái dương hắn trượt xuống. Khi lướt qua vành tai hắn, cô cảm nhận được thân thể hắn đột nhiên cứng lại hết sức rõ ràng. Giờ khắc này, trong tâm lại đột nhiên cảm giác mình thiếu tự tin đến cực độ, run rẩy cực độ.

https://thuviensach.vn

Nhịp thở của người đàn ông theo từng nụ hôn nhỏ nhỏ của Mạch Khê trượt dần xuống mà trở nên dồn dập. Bàn tay to lớn của hắn đặt sau lưng cô, thực nhẹ nhàng, tùy ý để cô giống như một con mèo nhỏ cọ tới cọ lui trên người mình. Đôi lúc, ngón tay hắn sẽ khẽ khàng vuốt ve trên làn da non mịn như trẻ con của cô. Cho tới bây giờ, hắn không hề biết, Khê nhi của hắn sẽ có một ngày to gan lớn mật đến như thế này!

Trong hơi thở ngập tràn mùi hương chỉ thuộc về riêng hắn, tim Mạch Khê càng đau. Cô chỉ thầm nghĩ dùng phương thức này để an ủi Lôi Dận, an ủi đi sự đau đớn dai dẳng của hắn suốt nhiều năm qua. Tuy rằng Mạch Khê không biết vì sao nhất định phải làm như vậy, nhưng chỉ có làm như thế, tim cô mới bình phục được. Ngón tay run run nhẹ nhàng trượt xuống, đôi môi anh đào khe khẽ tháo từng cúc, từng cúc trên áo sơmi. Bàn tay nhỏ bé như rắn chui vào bên trong, phủ lên. Không khó để Mạch Khê cảm nhận được sự rắn chắc cùng nhịp đập cuồng dã trong lồng ngực hắn…

Cô cúi đầu xuống dưới một chút, đôi môi mềm mại, cái lưỡi ướt át nhẹ nhàng hôn lên ngực hắn. Động tác đột nhiên này khiến người đàn ông hít mạnh một hơi thật sâu, cả người run lên. Bàn tay to lớn đặt phía sau lưng cô cũng chợt trở nên nặng nề, như đang ủng hộ cô tiếp tục hành động này…

“Khê nhi…” Người đàn ông mê luyến nhìn cô, bàn tay không thể khống chế được, bắt đầu di chuyển trên thân thể mềm mại kia.

Giọng nói khêu gợi đầy hấp dẫn của hắn khiến Mạch Khê không khỏi ngẩng đầu lên, lại chạm phải đôi mắt đang ngày một nóng hơn đó, một ánh mắt quá táo bạo, quá trực tiếp, hoàn toàn xâm lược, hoàn toàn chiếm hữu… Khiến cô không có cách nào thừa nhận!

Một cảm giác không tên nào đó tràn khắp thân thể Mạch Khê. Vốn là, cô thầm nghĩ dùng những nụ hôn mềm nhẹ xoa dịu nỗi cô đơn của hắn. Nhưng là, trong quá trình, cô dần dần mê muội. Hắn thực sự xấu xa đến thế, chỉ ngồi như vậy thôi đã quá đủ để khiến cô hoàn toàn mất đi lý trí…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê thở dốc một tiếng, lại một lần nữa cụp mắt xuống, càng to gan hơn so với lúc nãy. Đôi môi anh đào trượt dọc theo làn da màu đồng, chậm rãi đi xuống dưới. Bàn tay nhỏ bé cũng không yên phận, chầm chậm di chuyển. Khi động đến nơi đã sớm 'bừng bừng phấn chấn' kia, trái tim cô run lên, hai gò má trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên hồng rực.

Mạch Khê không biết bản thân mình có nên tiếp tục chuyện này hay không, nhưng là bàn tay to lớn ấm áp của hắn xuyên qua lớp vải mong manh bắt đầu hâm nóng da thịt cô lên. Mạch Khê giờ đây như một con thuyền nhỏ dập dềnh giữa sóng nước, hoàn toàn mất đi phương hướng. Cô thế nhưng lại chủ động hạ thân mình nhỏ nhắn xuống, quỳ gối trên tấm thảm dày, đôi môi anh đào cũng thuận thế đi xuống, dùng đầu lưỡi tháo hạt cúc trên quần tây của hắn…

Hơi thở ấm áp trong miệng Mạch Khê trực tiếp phả vào da thịt, kích thích người đàn ông điên cuồng hơn. Hắn chờ cô tháo thắt lưng xuống, và sau đó là khóa quần…

Nơi to lớn kia đã sớm giống như một con rắn đứng thẳng trước mắt Mạch Khê. Cô cắn cắn môi, ngay sau đó, không khống chế được đã hé miệng, ngậm thật chặt… (hốt xác 2 chị em về đê)

Thân hình người đàn ông cứng đờ, hắn lại một lần nữa hít mạnh vào, bàn tay to lớn phủ trên cái đầu nho nhỏ của cô...

"Khê nhi, em đúng là một tiểu yêu tinh…" Giọng nói khàn đặc lộ ra sự tán thưởng cùng khát vọng.

Động tác của Mạch Khê thực ra rất trúc trắc, nhưng càng là như vậy, thì càng thêm kích thích bản năng đàn ông của Lôi Dận. Nhìn cô khó khăn giữ lấy phần to lớn của mình, bàn tay to đang giữ đầu cô cũng khẽ run run. Mạch Khê chủ động lại khiến hắn hoàn toàn si mê…Nếu sau đó, Mạch Khê

https://thuviensach.vn

có yêu cầu hắn nhảy từ tòa nhà cao nhất xuống, hắn cũng sẽ không oán không hận! (Jins: phét!)

Hô hấp của Lôi Dận ngày càng trở nên nặng nề hơn. Hắn tự nhận mình luôn có năng lực trấn định trước mặt phụ nữ, cho dù là chủ động hay mê hoặc, thậm chí cởi sạch quần áo lao lên người hắn cũng quá nhiều. Nhưng là, chưa bao giờ, chưa bao giờ có một cô gái nào giống như Mạch Khê, khiến toàn thân hắn, từ trong ra ngoài đều cảm thấy căng cứng lên.

Nhìn bộ dạng mê hoặc của cô gái nhỏ bên dưới, máu toàn thân Lôi Dận dường như trực tiếp trào thẳng lên đầu. Ngay sau đó, hắn trực tiếp ôm lấy Mạch Khê, sải bước chân vào thẳng giường ngủ bên trong. Sau khi đặt cô xuống chiếc giường lớn, thân hình mạnh mẽ của hắn cũng lập tức đè ép lên trên...

“Bé con, em càng lúc càng lớn mật…” Giọng nói của hắn có chút khàn khàn, không thể che lấp được sự khát vọng, ánh mắt hắn dần trở nên điên cuồng như một dã thú.

Mạch Khê cảm giác bản thân mình đang có chút choáng váng, mắt hoa cả lên. Tiếng hít thở của người đàn ông kia kề sát bên tai cô, rất nặng nề, rất nóng. Đột nhiên, Mạch Khê có cảm giác trong thân thể của mình cũng có chút gì đó khô nóng hơn, cô ngượng ngùng giữ lấy bả vai hắn…

“Anh…không thích sao?”

“Thích…Rất thích em như vậy.” Từng cơ bắp rắn chắc của người đàn ông càng lúc càng nóng hơn, khiến cô có cảm giác như mình đang chạm tới lửa vậy.

Cảm nhận được làn da mềm mịn của cô, hoặc như bởi vì tham luyến cảm giác tơ lụa ấy, Lôi Dận lại ôm chặt cô hơn.

https://thuviensach.vn

Nhiệt độ bên dưới thân thể ngày càng mãnh liệt. Cảm giác quen thuộc bên trong thân mình bắt đầu trào ra. Mạch Khê nhịn không được, giống như con mèo nhỏ "ưm" nhẹ một tiếng, cơ thể bắt đầu cử động, để hai người càng dính sát vào nhau hơn.

Đôi mắt xanh lục của Lôi Dận trở nên trầm xuống, giống như đêm tối đã hoàn toàn vây bọc lấy. Sự ngọt ngào mê hồn từ trên người Mạch Khê tản ra khiến hắn bị hấp dẫn, khuôn mặt anh tuấn chôn vùi vào trong cổ cô, bàn tay to lớn cũng bắt đầu di chuyển trên thân thể cô.

Mạch Khê có thể cảm giác được khí lực cường tráng của Lôi Dận. Dường như, hắn thật thích tư vị ngọt ngào của cô, giống như một đứa trẻ tham lam không bao giờ cảm thấy đủ đầy vậy. Chân hắn cũng thuận thế tách hai chân trơn bóng của Mạch Khê ra, 'sức mạnh to lớn' đã đặt trên nơi mềm mại của cô...

"Khê nhi..." Lôi Dận như đang cố nén dục hỏa, thương tiếc khe khẽ vuốt ve cô. Khuôn mặt dán trên cần cổ mềm của Mạch Khê, từng chút, từng chút một dịu dàng hôn. Giờ khắc này, hắn dường như thay đổi thành một người khác, bản tính vốn nôn nóng cùng thô bạo cũng đã không thấy, mỗi một hành động đều dịu nhẹ đến thế. Tất cả mọi thứ, ngược lại, càng khiến trái tim Mạch Khê đập nhanh không thôi.

Mạch Khê trở lên lớn mật, tuy rằng vô cùng ngượng ngùng, vẫn đưa hai chân thon dài chủ động ôm lấy hông hắn. Thuận thế, vật đàn ông nóng như bàn là chậm rãi đi vào bên trong nơi mềm mại của cô.

"Khê nhi..." Động tác của Mạch Khê khiến giọng nói của người đàn ông hoàn toàn khàn đặc. Giọng nói này, như nỉ non, lại mang theo một tia mê luyến. Cô chủ động hoàn toàn nắm giữ lấy hắn. Sự ấm áp, mềm mại nhanh chóng vây lấy hắn thật chặt, khiến hắn không còn cách nào giữ lại lý trí được nữa. Lôi Dận cúi người xuống dưới, hôn thật sâu lên vầng trán thanh tú của cô, như gợn sóng lăn tăn, hắn nhẹ nhàng nói...

https://thuviensach.vn

“Để anh…yêu em…”

Lần này, người đàn ông từ bị động thành chủ động, bàn tay to lớn phủ trên thân thể cô. Mạch Khê run run. Một dòng nước ấm lan truyền khắp thân thể, nóng cháy chảy xuống bên dưới. Mà người đàn ông với ngọn lửa nóng đang trong thân thể cô đây, dường như đã hoàn toàn chìm trong sự thiêu đốt. Cô bật ra những tiếng rên rỉ đầy dụ hoặc…

Sự phối hợp của Mạch Khê hoàn toàn hòa tan Lôi Dận, đôi môi mỏng cương nghị trượt dài một đường từ cằm, cổ mềm, đến vai, cuối cùng dừng lại, lưu luyến ở nơi cao cao đầy đặn kia. Mạch Khê có cảm giác thân thể mình đã không thuộc về mình nữa, như đang bay lên, bay lên mãi mãi, và nở rộ, giống như những ngọn pháo hoa bừng sáng…

Cảm giác nguyên thủy nhất dần dần xâm chiếm thân thể Mạch Khê. Lửa cháy đốt nóng lên thành xúc cảm khó nói thành lời. Là khát cầu, là mong đợi... Tất cả khiến cô bắt đầu trúc trắc đáp lại.

Phản ứng từ cô gái nhỏ khiến Lôi Dận vừa lòng để thoát một tiếng thở dài, động tác càng thêm dịu dàng, càng thêm triền miên.

Thân thể hai người như nở bung lên trong nước, dần dần hòa tan thành một…Thật lâu thật lâu, không tách ra.

Một hồi hoan ái qua đi, Mạch Khê mệt đến mức một chút sức lực cũng không có, tùy ý để người đàn ông ôm mình vào trong lồng ngực của hắn, chỉ còn có thể thở dốc từng hơi từng hơi…

Người đàn ông này… thực không nên ngu ngốc mà chủ động khiêu khích hắn, bằng không cô thật sự chẳng có cách nào thỏa mãn được ‘khẩu vị’ của hắn cả. Nhưng mà cũng tốt hơn, ba năm sau hắn trở nên dịu dàng hơn trước một chút, để cô không đến mức mất luôn nửa cái mạng.

https://thuviensach.vn

Sau khi thỏa mãn, người đàn ông càng ôm siết cô gái nhỏ trong lòng, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve cô. Nhìn toàn thân Mạch Khê đầy những dấu vết lưu lại của mình, hắn nhẹ nhàng cười.

Mạch Khê bất mãn nỉ non, kháng nghị một tiếng, giống như một con thú nhỏ trốn tránh bàn tay to lớn không yên phận của hắn. Cô hiểu rõ, hắn luôn luôn mạnh mẽ đến thế, làm sao có thể thỏa mãn chỉ với một lần? Nhưng là, cô thật sự sợ 'khẩu vị' kinh người của hắn.

Đang nghĩ đến đó, hai vai chợt ấm lên, không khí chung quanh Mạch Khê cũng đổ đầy mùi hương nam tính của hắn, nhàn nhạt quấn quít chung quanh. Đưa mắt nhìn lại, phần cằm trơn bóng của hắn nhẹ nhàng đặt lên trán cô, giọng nói hắn vẫn trầm thấp dễ nghe như vậy, "Khê nhi, từ nay về sau, không được rời khỏi anh nữa, không bao giờ rời khỏi nữa. Không có em, mỗi ngày của anh rất thống khổ, cũng rất lo lắng…"

"Lo lắng ư?" Hô hấp của Mạch Khê nhẹ, rất nhẹ. Trong âm giọng của hắn dường như có một chút thỉnh cầu, như một đứa trẻ đi lạc khiến tim người ta đau, tuy rằng hắn luôn luôn cao cao tại thượng, không ai bì nổi.

Giọng nói Lôi Dận mỗi lúc một thấp, như một loại rượu thuần chất ngon nhất. Tình cảm chân thành tha thiết từ đáy lòng tràn lên đôi mắt, hết sức rõ ràng phản chiếu vào trong mắt Mạch Khê.

"Anh lo lắng em sẽ gặp nguy hiểm, lo lắng cho cuộc sống của em sẽ khổ cực, lo lắng em sẽ sợ hãi mỗi khi trời mưa có sấm sét, lo lắng…" Hắn dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô.

Tim Mạch Khê không tự chủ được mà đập nhanh hơn. Cô luôn luôn có một dự cảm, giờ khắc này, lại mãnh liệt đến mức không có cách nào kiềm chế được. Người đàn ông trước mắt với khuôn mặt nghiêm cẩn khiến cô hoảng hốt, chân thành tha thiết khiến cô cảm thấy xa lạ. Hắn chợt dừng lại, không tiếp tục nói nữa. Nhưng cô biết, một câu nói cuối cùng nhất định sẽ

https://thuviensach.vn

rất quan trọng, quan trọng đến mức chỉ cần nói ra, quan hệ giữa cả hai chắc chắn sẽ thay đổi.

Trong lúc nhất thời, cô không dám nhìn ánh mắt của hắn, lại bị hắn cưỡng chế nâng cằm lên, khiến cô không thể không nhìn thẳng vào đôi đồng tử xanh lục kia, sâu thẳm như đại dương…

“Khê nhi, anh thật lo lắng…em rồi sẽ quên anh đi.”

Chỉ một câu nói, khiến tim Mạch Khê như bị một tảng đá vô cùng lớn đập vào. Đáy mắt thanh nhuận bắt đầu tràn ra sự bối rối cùng khẩn trương. Cô không biết nên làm như thế nào để an trí ánh mắt mình, muốn rời đi, nhưng lại như thể bị thôi miên bởi lời nói của hắn, bị hấp dẫn bởi đôi mắt xanh lục của hắn. Tất cả những thứ đó, một khi chìm sâu vào, rốt cuộc cũng không có cách nào rời khỏi. Hô hấp theo từng tiết tấu càng nhanh hơn, trái tim dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực…

“Anh…anh hắn là chưa bao giờ lo lắng điều này đi…ít nhất, tôi cho rằng trên đời này không có chuyện gì là anh không làm được.” Thật lâu sau đó, cô mới cứng ngắc lên tiếng, giọng nói căn bản nếu không cẩn thận nghe thì chắc chắn không nghe được gì. Cô đang cố nén tiếng tim đập nhanh nên mới nói ra một câu như vậy, cũng không dám quá lớn tiếng, sợ người kia nghe được giọng nói run run của mình.

“Là em đánh giá anh rất cao, hay là không hiểu anh, hm?” Lôi Dận hơi hơi nhếch môi, đáy mắt cũng tràn ra ý cười dịu dàng. Những đường nét trên khuôn mặt anh tuấn trong nháy mắt trở nên dịu hòa. Giọng nói trầm thấp của hắn cuốn hút Mạch Khê. Cô nâng mắt lên, lại nhìn thấy được trong đôi mắt kia, là... tình yêu không chút nào che lấp…

“Đương nhiên là anh sẽ có chuyện không làm được, mà chuyện đó, hắn là liên quan đến em. Như là…” Hắn thâm tình dừng lại, đôi môi mỏng nhẹ nhàng nói ra câu tiếp theo, “Khiến em yêu anh.”

https://thuviensach.vn

Thông báo quan trọng: Ở Hồi 3 – Chương 20, tớ đã chỉnh dịch thiếu một câu thơ mà trong convert đã nhắc đến. Câu thơ này xuất hiện lần thứ 2 ngay tại đây. Đây là sơ suất lớn của tớ, chân thành xin lỗi các bạn ;” ;

[1]: 一日不思量 // 也攢眉千度.

Phiên âm: Nhất nhật bất tư lường // Dã toả my thiên độ.

Dịch thơ: Cả buổi định quên đi // Cũng chau mày ngàn độ.

Đây là hai câu thơ trong bài “Trú dạ lạc ức biệt” (晝夜樂憶別) của Liễu Vĩnh, dịch giả: Nguyễn Chí Viễn.

FY: *thở dốc* trong lúc làm chương này luôn có ý nghĩ, hay là tống cho Jins đi, tống cho Jins đi t_____t nhưng tinh thần quả cảm đã chiến thắng tất cả ;” ; Fy đại ca đã làm xong ~~~~~

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 19

Để Anh Yêu Em

Đầu óc Mạch Khê trống rỗng, cô mở to mắt, thất thần mà nhìn người đàn ông trước mặt mình. Hắn nói đúng lý hợp tình đến như vậy, chỉ cần chú tâm nghe một chút, thì lúc này đây sẽ sa ngã. Lúc này đây, hắn không hề bắt buộc cô nói ra bất cứ điều gì, nhưng lại dùng phương thức kia để khiến cô không thể kháng cự được. Mạch Khê cảm thấy toàn thân mình đều phát run, thậm chí mỗi dây thần kinh đều như căng siết…Đáy lòng cô chợt tràn ra một niềm hạnh phúc kỳ lạ, và còn có, một hành động né tránh trong vô thức.

“Khê nhi…” Người đàn ông kia không cho cô một cơ hội đào thoát nào, cầm lấy những ngón tay run rẩy của Mạch Khê, ánh mắt chân thành tha thiết nhìn thẳng. Đôi đồng tử như ánh mặt trời xuyên thấu, trực tiếp phủ bọc lấy cô, khiến cô không thể trốn đi bất cứ nơi đâu.

Mạch Khê bị dọa, thân mình cô run run. Người đàn ông này muốn làm cái gì? Ba năm trước đây, hắn không ngừng chiếm hữu thân thể cô, ba năm sau, hắn càng trực tiếp muốn đoạt lấy tâm cô ư? Làm sao có thể như vậy được?

https://thuviensach.vn

Cô chìm trong im lặng, đôi mắt đẹp như dòng nước dịu dàng lưu chuyển, giống một con nai con đương hoảng sợ. Người đàn ông thở dài một hơi nặng nề, giống như thật bất đắc dĩ, vừa như bất lực không biết nên làm thế nào. Khuôn mặt anh tuấn của hắn chôn sâu vào trong tóc cô, hắn cúi đầu nói, “Khê nhi, muốn em yêu anh thật sự khó đến như vậy sao?”

Tim Mạch Khê theo từng lời nói của hắn mà dồn dập hơn, từng chút một lại quặn thắt, lại đau đớn, lại hoảng loạn. “Anh…thật ích kỷ.”

Một lúc lâu sau đó, cô mới thì thào nói ra những lời này. Giọng nói mềm mại như những bông tuyết phiêu đãng trên bầu trời đêm, khiến Lôi Dận ngẩng đầu, đôi đồng tử lạnh lẽo như băng giá đã sớm không thể che giấu được tình cảm sâu nặng trong đáy mắt. Hắn vươn ngón tay thon dài nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Mạch Khê lên, đầu ngón tay cẩn thận lướt nhẹ theo hàng chân mày đậm, sống mũi cao cao, cuối cùng dừng trên cánh môi mềm mại của cô, lại không hề chớp mắt nhìn đôi mắt đang rung động của cô một cách chăm chú. Tất cả khiến Mạch Khê bất ngờ, không có cách nào trốn tránh được…

“Khê nhi, tha thứ cho sự ích kỷ của anh. Anh chỉ muốn để em yêu anh, cả đời chỉ yêu một người đàn ông là anh, chỉ là..." Giọng nói của Lôi Dận lại trở về với sự trầm thấp như bình thường, có nghiêm cẩn, như đã hạ một quyết định quan trọng nào đó bằng tất cả quyết tâm của mình, rồi nhìn thẳng vào cô một lần nữa với sự kiên định không chút thay đổi nào... “Anh muốn xin em cho anh một cơ hội, giống như là, để cho anh... yêu em!”

Bỗng dưng, Mạch Khê mở to hai mắt nhìn. Lời nói của người đàn ông này như là một tiếng sấm rền bất chợt, dồn dập đánh thẳng vào nơi sâu nhất trong lòng cô, khiến từng tế bào thần kinh để nghĩ suy tan rã. Không có cách nào đề phòng, không có cách nào để trốn, chỉ có thể hoảng hốt mà nhìn hắn, nhìn đôi mắt đầy nghiêm cẩn cùng táo bạo!

Đầu óc cô vẫn trống rỗng…

https://thuviensach.vn

Cho hắn một cơ hội, để hắn yêu mình?

Hắn…Những lời này có ý gì?

“Khê nhi…” Khóe môi Lôi Dận hơi hơi gợi lên, tình yêu trong ánh mắt rõ ràng cùng triền miên đến như vậy. Hắn nhẹ nhàng thả một nụ hôn lên vầng trán thanh tú của cô. Sau đó, hắn lui ra một chút, đôi mắt xanh lục khiến người khác tai đỏ tim đập, ý cười trên môi nhàn nhạ. Hắn nhìn cô gái nhỏ đang thở mỗi lúc một dồn dập, tình yêu tràn ra trong đáy lòng càng thêm mãnh liệt...

“Không muốn... anh không được nói cái gì hết.” Mạch Khê kinh hoảng, đưa tay che môi hắn lại. Cô có một dự cảm, những lời kế tiếp của hắn nhất định sẽ khiến bản thân cô ‘vạn kiếp bất phục’ [1]. Cô không biết bản thân mình có đủ dũng khí hay không để đỡ lấy những điều đó, chỉ biết rằng, giờ khắc này, lòng của cô đương bất an, bất an đến mức khiến cô hoảng loạn.

Hôm nay, hành động của hắn khiến cô bất an…

Nụ cười của hắn khiến cô bất an…

Lời nói của hắn khiến cô bất an…

Cả…ánh mắt của hắn càng khiến cô bất an…

Có lẽ, cô đã sớm đoán được điều hắn định nói ra. Nhưng là, tâm tư thâm trầm như biển sâu của người đàn ông này làm thế nào để hoàn toàn thấu hiểu đây? Cô…rất muốn bảo vệ trái tim mình thật tốt, không để cho nó lại bị tổn thương thêm lần nào nữa.

Lôi Dận cũng chưa hề làm gì, tùy ý để bàn tay nhỏ bé của cô che môi mình lại, nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn thẳng vào cô, nhạt như quỳnh hoa, lại sâu nặng như biển rộng, khiến con tim của cô dưới ánh nhìn lắng lặng chăm chú của hắn rốt cuộc không chịu được nữa…

https://thuviensach.vn

Mạch Khê càng lúc càng trở nên bối rối, theo bản năng rút tay mình về. Những ngón tay mảnh khảnh giữa không trung rõ ràng đang run run, hàm răng tinh tế cắn trên đôi môi căng đầy, để lại vết cắn mờ mờ. Dường như, Mạch Khê đang muốn giải tỏa bớt nỗi bất an cùng lo sợ trong thân tâm bằng phương thức này.

Trong bình lặng, không khí lại nổi lên những làn sóng cuồn cuộn, là sự bối rối bất an, là một tình thế không thể nào ngăn cản. Lôi Dận vẫn giữ nụ cười bên môi, hắn vẫn luôn bình tĩnh như vậy, như thể phản ứng của Mạch Khê đã sớm nằm trong dự kiến của hắn. Hắn lẳng lặng nhìn sự trốn tránh trong mắt cô, giống như một thiếu niên đứng bên bờ hồ nhìn về phía xa xăm trong một buổi trưa, làn gió nhẹ nhàng đưa tới ý cười bên môi…

Thật lâu sau đó, hắn mới lên tiếng, giọng nói trầm thấp sâu thẳm. Hắn cho phép ánh mắt của cô tự do, nhưng không hề cho phép cô trốn tránh đi lời nói của hắn ngay lúc này!

“Khê nhi, em biết anh đang muốn nói gì. Nếu biết, thì em cũng đã hiểu rõ điều này không thể trốn tránh.”

“Không…tôi, tôi không biết. Tôi…cũng không muốn biết…” Mạch Khê như một con thú nhỏ đầy sợ hãi đương cố giãy giụa, nhưng không cách nào tránh thoát ánh mắt nóng rực kia. Giờ khắc này, cô có cảm giác mọi tâm tư của bản thân đều bị người đàn ông với đôi mắt sắc bén kia nhìn thấu.

“Nếu không biết, thì anh sẽ cho em biết…”

“Không! Xin anh, không được nói, không được nói gì nữa! Tôi, tôi không muốn nghe!”

“Em muốn nghe, hơn nữa, nhất định phải nghe rõ ràng cho anh!” Thái độ Lôi Dận đột nhiên trở nên cường ngạnh, giống như tác phong vốn có trước đây. Hai bàn tay như hai gọng kìm sắt giữ lấy vai cô, để cô không có

https://thuviensach.vn

cơ hội trốn tránh nào nữa, giọng nói hắn đột nhiên cao lên, mang theo sự kiên quyết hết sức rõ ràng.

Sự nghiêm túc của hắn khiến Mạch Khê kinh sợ, đôi môi run run, tròng mắt lưu ly đã long lanh hơi nước, lại chỉ có thể bất động, không hề chớp mắt đón nhận ánh mắt của hắn. Đôi mắt đó, mạnh mẽ như vậy, thần thái kiên quyết như vậy, cô không thể rời khỏi được.

Những đường nét anh tuấn cương nghị của người đàn ông kia sau khi nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ đầy bất an của cô gái nhỏ chợt mềm mại hơn. Hắn đưa tay lau đi mồ hôi rịn trên trán, trên vai cô, ảo não khi phát hiện, vì lúc nãy mình siết vai cô quá nhanh mà để lại những dấu hồng nhàn nhạt. Sự nghiêm túc trong đáy mắt cũng hóa thành dịu dàng, con sóng tình cảm nơi đáy lòng cũng không còn có cách nào giữ lại được. Thật nghiêm cẩn, thật nghiêm cẩn, hắn nhìn cô nói...

“Khê nhi, anh yêu em. Đây là sự thật không có cách nào thay đổi được!”

Tâm tư vốn đang bất an lại bị một tảng đá lớn đập mạnh xuống, khiến Mạch Khê trong một thoảng không thể hít thở được! Nhìn tình cảm sâu nặng không hề che giấu, và cũng không có cách nào che giấu trong đôi mắt hắn, cô cũng có thể đoán được chuyện sắp xảy ra. Nhưng là, cô thật sự không nghĩ tới việc hắn sẽ trực tiếp đến thế, lớn mật nói ra những lời thế này.

Cô hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý!

Bởi vì hắn nói là... yêu cô? Cho tới bây giờ, người đàn ông không hiểu yêu là thế nào làm sao có thể nói ra những lời này? Trong nhất thời, tâm Mạch Khê trở nên hỗn loạn, rối như tơ vò, cô không thể nghĩ suy được gì, cũng không thể nhìn thấy gì rõ ràng…

Không sai, giống một đứa trẻ!

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, Mạch Khê chỉ có thể dùng những lời này để hình dung bản thân mình! Lôi Dận cứ như vậy, trực tiếp nói ra tình cảm bản thân, hắn yêu cô! Đây là điều hoàn toàn vượt xa khỏi trí tưởng tượng của Mạch Khê. Chỉ trong một thời gian rất ngắn, mọi lo lắng, đau đớn, bài xích đều va vào nhau, lôi kéo, cắn xé…

“Tôi, tôi không biết anh đang nói cái gì. Anh, anh không được nói bậy…” Cô đẩy bàn tay to lớn của hắn ra, bối rối không biết nên nói điều gì bây giờ, trong lòng chỉ toàn là hoảng loạn cùng rối bời.

“Anh không có nói bậy!” Lôi Dận một khi bướng bỉnh lên thì còn giống một đứa con nít hơn so với Mạch Khê, “Nhìn anh, không cho phép trốn anh!”

“Anh..."

“Mạch Khê! Anh yêu em! Kể cả ngay bây giờ em không yêu anh, cũng không thể ngăn cản được chuyện anh yêu em! Quyền lợi này nằm trong tay anh, em chỉ có thể không nhận, chỉ có thể cự tuyệt!” Ngay cả trong tình huống này, Lôi Dận vẫn luôn bá đạo như trước, tâm tư đã rõ ràng khiến hắn ngày càng kiên quyết cường ngạnh, “Bây giờ em không thương anh cũng không có vấn đề gì. Một ngày nào đó em sẽ yêu anh, cam tâm tình nguyện yêu anh, anh sẽ chờ!”

Mạch Khê lắc lắc đầu, thân mình theo bản năng lui về phía sau, “Không, anh không thể như vậy…Không thể.” Hắn thật đáng sợ, làm sao có thể ‘tứ vô kị đạn’ (đại ý: phóng túng không kiêng sợ) nói ra những lời này, hơn nữa lại còn có thể kiên định tâm tư bản thân mình như thế? Không nên như thế này…không nên…

“Vì sao không thể?” Giọng nói Lôi Dận cao lên, có chút khí thế cùng thái độ bức người.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê giống như một con chim họa mi hoảng sợ, đôi mắt to hiện lên sự bối rối. Cô cố nuốt nước miếng xuống, giọng nói run run, “Tôi…anh không thể như vậy được…Là…cha nuôi của tôi…tôi…chúng ta không thể…”

“Ai quy định cha nuôi cùng con gái nuôi không thể yêu nhau được?” Lôi Dận không hề cho cô cơ hội trốn tránh nào, cùng với sự dịu dàng cùng bá đạo, hắn từ từ ép cô, vây lấy cô như một con sói, giọng nói dù trầm dịu cũng kiên quyết vô cùng, “Anh cố tình muốn như vậy! Càng muốn em là con gái của anh, và cũng là người phụ nữ của anh! Anh yêu em, trên thế giới này, chỉ có anh mới mang lại cho em hạnh phúc!”

“Không…” Mạch Khê vội vàng che hai tai lại, cô sợ hãi, vô cùng sợ hãi. Tình cảm Lôi Dận giống như một trận đại hồng thủy tràn đến, khiến cô không có tâm lý chuẩn bị, không thể chống đỡ được.

Lần này, Lôi Dận không lập tức kéo bàn tay nhỏ bé của cô ra, chỉ nhìn cô đương dùng bộ dạng ốc sên để trốn tránh. Hắn cứ nhìn chăm chú như vậy, toàn thân tản ra áp lực nghẹt thở, đôi môi mỏng mím lại, ‘nhất châm kiến huyết’ (đi thẳng vào vấn đề) nói, “Kỳ thực, trong lòng em sớm đã... yêu anh, không phải sao?”

Hắn biết cô có thể nghe được, ngay cả khi bịt kín hai tai cũng có thể nghe được!

Quả nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê trắng bệch, rồi chuyển sang hồng, đôi môi anh đào run run, ngay cả đôi mắt cũng rúng động.

“Anh, anh…” Cô không biết nên nói điều gì, chỉ có thể lắp bắp nói mãi một chữ. Trong mắt hắn, cô vốn là người đơn thuần, chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn thấu. Hắn, biết tất cả, lại trực tiếp nói thẳng ra.

Lôi Dận nâng bàn tay to lớn của mình lên, nhẹ nhàng bọc lấy bờ vai trắng mịn của cô. Sự ấm áp khiến cô hơi run rẩy một chút. Hắn nhìn thấy

https://thuviensach.vn

được, sự tuyệt vọng trong đôi mắt ấy. Đương nhiên, đây là tuyệt vọng khi bị người khác nắm bắt được tâm tư tình cảm của bản thân dù đã cố che giấu bằng mọi cách.

Hắn nở nụ cười, đôi môi mỏng cong lên nhiều hơn so với khi xưa, sự nghiêm túc trong đáy mắt đã không thấy, 'thủ nhi đại chi' (sự vật/người này thay thế sự vật/người khác) bằng yêu chiều, "Khê nhi, còn muốn trốn tránh sao? Em đã sớm giữ anh trong lòng em, bằng không, em làm sao lại cam tâm tình nguyện để anh giữ lấy?"

"Không được nói!"

"Anh muốn nói! Khê nhi, vận mệnh nếu đã sắp xếp cho hai chúng ta gặp nhau một lần nữa. Như vậy, điều này nhất định là tình duyên! Anh không muốn buông tay!"

"Đủ rồi!" Mạch Khê rốt cuộc nhịn không được, hét lớn lên một tiếng. "Soạt", cô ngồi dậy, dùng tấm chăn mỏng che khuất cảnh xuân cùng thân thể, trên đó vẫn còn dấu vết Lôi Dận lưu lại. Cô hô hấp dồn dập, như thể lúc nào cũng ngất đi được, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt...

"Anh muốn thế nào? Rốt cuộc muốn thế nào mới buông tha? Anh đã sớm chiếm được thân thể này, vì sao còn muốn trộm lấy trái tim tôi? Lôi Dận, anh rất đáng giận! Anh làm sao có thể…không một chút kiêng nể gì vét sạch tâm tư người khác? Chẳng lẽ không thể cho tôi một lối thoát, một con đường sống sao? Chẳng lẽ phải nhìn thấy tôi giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa mới vừa ý?"

"Khê nhi…"

"Lôi Dận! Anh không thể ích kỷ như vậy được! Mọi thứ, tâm tư, tình cảm đều đã được bảo vệ cẩn thận…Tôi không muốn yêu anh, một chút cũng không muốn…" Sau khi gào lớn lên, Mạch Khê giống như một con

https://thuviensach.vn

diều đứt dây, không còn có một chút sức lực nào nữa. Cô nhìn đôi mắt đầy tình cảm của hắn, nước mắt dần dần dâng lên che khuất tầm nhìn…

“Vì sao anh muốn bức tôi? Tôi cứ muốn im lặng như vậy, muốn trốn tránh tất cả tình cảm không nên có, cứ như vậy cả đời cũng được. Tôi chỉ muốn cứ bên cạnh anh như vậy, không bao giờ nhìn thẳng vào tâm tư bản thân, cũng không bao giờ muốn biết tâm tư mình…bởi vì…tôi biết, tình yêu đối với tôi mà nói là hy vọng xa vời, là câu chuyện cổ tích không bao giờ chạm tới được, tuy rằng…tôi…tôi thực sự yêu anh.”

Một câu cuối cùng nói ra, giọt nước mắt nặng nề nơi hốc mắt, rốt cuộc không thể chịu được chảy xuôi, đọng trên da thịt, đọng trên môi, rồi trượt xuống…

Cô không biết chính mình đã nói điều gì, nhưng khi vô thức mà nói ra tâm tư mình, nước mắt rung động rơi xuống, thấm ướt trên tấm chăn.

Thân hình cao lớn cương nghị của Lôi Dận cũng bởi một câu nói cuối cùng của cô gái nhỏ mà chấn động. Nước mắt của cô khiến hắn run rẩy, lời của cô khiến tim gan hắn chợt tràn ra một sự hạnh phúc cùng vui sướng to lớn không gì tưởng tượng được!

“Khê nhi…” Hắn thật cẩn thận dịch người về phía trước, không để cho cô có cơ hội trốn tránh nào, ôm cô thật chặt vào lòng. Chặt, rất chặt, như thể đã tìm được, đã sở hữu được một vật báu quý giá nhất trên trần thế này. “Em yêu anh…Có thể nghe được em nói ra những lời này, bây giờ anh có chết cũng đáng..."

Tình cảm sâu nặng của hắn khiến tim Mạch Khê co rút lại, “Không thể…chúng ta không thể như vậy…”

“Khê nhi…” Lôi Dận than nhẹ một tiếng. Cuộc đời mình, lần đầu tiên hắn mới có cảm giác lo lắng khi bị một người cự tuyệt. Nhìn đôi mắt đầy nước của cô, hắn nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước tràn trên khuôn mặt

https://thuviensach.vn

nhỏ. Mặn chát, đối với hắn bây giờ cũng trở thành ngọt ngào, “Nha đầu ngốc…yêu một người không phải là chuyện có tội. Anh yêu em, anh chỉ biết có điều này. Chuyện khác anh không hề để ý tới. Anh chỉ muốn yêu em, đơn giản như vậy mà thôi.”

Mạch Khê cảm thấy sức lực toàn thân đều đã bị rút cạn, hơi thở mong manh. Nếu bọn họ chỉ là một đôi nam nữ bình thường, cô tin rằng bản thân mình đã sớm chấp nhận tình cảm này. Người đàn ông kia, trời sinh đã có bản lĩnh khiến cho phụ nữ phải si mê. Yêu, tình cảm đó từ lâu đã nhập vào cốt tủy của cô…Nhưng, mọi thứ chỉ là giả thuyết. Giữa hắn và cô, có một vực sâu không cách nào vượt qua, cho đến vĩnh viễn!

Thật lâu sau đó, cô ngẩng đầu, những giọt lệ trong hốc mắt lấp lánh…

“Như vậy, mẹ của tôi thì thế nào? Anh, đã từng nói với bà những lời như thế này hay sao?”

Cô là một đứa ngốc. Mạch Khê vốn cho bản thân mình là như vậy. Cô rất khó tưởng tượng, một khi đã hỏi ra những lời này, cũng là khi đối mặt với tình cảm của Lôi Dận, một tình cảm từ rất lâu về trước. Có lẽ, hắn đối với cô, chỉ là ‘hảo cảm’, là vì quan hệ với mẹ, như là một sự ký thác tinh thần!

Cô sợ hãi…

Cô rất muốn biết điều này, muốn biết rằng, ở trong lòng hắn, rốt cuộc có phải yêu mẹ cô hay không. Và đây, có phải là một tình cảm hoang đường nào đó?

Không khí, dường như đọng lại…

Dường như đã khôi phục được một chút, nhưng lại có xúc cảm không tên nào đó khiến người ta không thể hít thở được…

https://thuviensach.vn

Lôi Dận hơi kéo thân mình của Mạch Khê ra. Khuôn mặt anh tuấn của hắn đang rất gần, rất gần cô, gần đến mức cô có thể cảm nhận được tình cảm trên từng đường nét cương nghị kia…còn có cả, mùi xạ hương chỉ thuộc về riêng hắn, nhàn nhạt quẩn quanh trong không khí. Cô không biết rằng, nếu lại rời khỏi người đàn ông này, bản thân mình còn có dũng khí để tiếp tục một cuộc sống khác hay không?

Phụ nữ, có lẽ là luôn luôn mâu thuẫn như vậy! – Vừa chờ mong yêu và được yêu, nhưng cũng sợ bị thương, đồng thời... còn e ngại người đàn ông âu yếm mình có toàn tâm toàn ý yêu bản thân mình hay không! Mạch Khê rốt cuộc hiểu rõ, trong tình yêu, phụ nữ đều luôn ích kỷ. Cho dù bên ngoài cứng rắn đến bao nhiêu, cho dù tỏ vẻ không cần đến đâu, nhưng là, vẫn không thích tình yêu của mình bị đoạt đi dù chỉ là một chút ít…Ngay cả… mẹ ruột của mình cũng không thể được.

“Khê nhi, anh không muốn lừa dối em, một chút cũng không muốn lừa dối em. Anh biết em rất để ý tới điều này. Năm đó, em rời đi mà anh không hề ngăn cản, bởi vì anh... căn bản không hiểu rõ được hai tình cảm đó rốt cuộc là thế nào.” Lôi Dận chân thành tha thiết nhìn cô, tiếp tục nói: “Anh rất muốn giải thích tâm tư của anh cho em hiểu, nhưng lại sợ em tức giận. Ba năm, khi anh gặp lại em, lúc đó, tình cảm này càng thêm mãnh liệt. Tuy rằng đến nay anh còn không làm rõ ràng tình trạng này, mà anh thật sự sợ em rời khỏi anh. Anh chỉ thầm muốn yêu em, cả đời ôm em, cưng chiều em…”

“Anh…thật ích kỷ.” Môi Mạch Khê run run, sắc mặt trắng bệch.

“Không, em hiểu lầm rồi.” Lôi Dận ôm cô thật chặt, “Anh thích Bạc Tuyết, nhưng anh yêu em. Vị trí của em trong lòng anh thế nào, anh rất rõ ràng. Anh yêu em, Mạch Khê, em có nghe rõ không?”

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, như thể sợ cô nghe không hiểu, nói chậm rãi, rõ ràng từng chữ một...

https://thuviensach.vn

“Anh, Lôi Dận, yêu Mạch Khê. Anh yêu em, không phải là tình cảm của cha nuôi đối với con gái nuôi, mà là tình yêu của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.”

Mạch Khê cắn chặt đôi môi anh đào. Từng chữ trầm thấp tuyên cáo dừng bên tai cô, như là một tảng đá nặng va chạm vào tim cô. Cô hắn là nên tránh né những lời hắn nói, nhưng lại không tự chủ được mà trầm luân. Bàn tay nhỏ bé siết chặt lấy tấm ga giường, những đốt ngón tay đều trắng bệch cả lên...

“Nhưng là, anh đối với mẹ tôi..."

“Anh nói rồi, là thích!” Lôi Dận giơ tay lên cào cào tóc, thật dễ dàng nhìn ra sự vội vàng cùng xáo động của hắn. Hắn rất muốn giải thích ngay cảm giác trong lòng mình, nhưng lại sợ ý tứ không rõ sẽ khiến Mạch Khê hiểu lầm. Ngay sau đó, hắn nâng khuôn mặt của Mạch Khê lên, nét mặt nghiêm cẩn nhìn cô...

“Khê nhi, em hãy nghe anh nói! Anh thích Bạc Tuyết. Trong lòng anh, cô ấy quan trọng, rất quan trọng. Không có Bạc Tuyết, anh sẽ giống như một con thú hoang không biết gì, không hiểu gì. Những điều Huyết Xà dạy cho anh, ngoài giết chóc thì chính là máu tươi. Nhưng thứ mẹ em dạy cho anh, là một hạnh phúc hòa tan trong đáy lòng vậy. Anh không muốn nhìn Bạc Tuyết khóc, mỗi khi nhìn cô ấy khóc, anh sẽ rất phẫn nộ. Anh cũng không muốn nhìn cô ấy bị Huyết Xà khinh thường, nhưng khi Bạc Tuyết cố ý rời khỏi anh, anh cảm thấy mình như một đứa con nít bất lực, mất đi một chỗ dựa vững chắc. Bởi vì anh cảm thấy, chỉ cần Bạc Tuyết ở lại bên cạnh anh, anh sẽ vững vàng, rất, rất vững vàng. Anh thích Bạc Tuyết gọi anh là ‘Tiểu Dận’, thích nhìn Bạc Tuyết giận dữ trách cứ anh, tựa như…tựa như… Anh không biết nên nói cảm giác này như thế nào cho em hiểu. Nhưng là, cảm giác của anh đối với Bạc Tuyết hoàn toàn khác xa cảm giác đối với em.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, “Ngay cả tình cảm đối với mẹ tôi anh đều không rõ ràng, thì sao có thể xác định đối với tôi là tình yêu?”

“Anh có thể xác định!” Lời nói Lôi Dận đột nhiên lại trở nên kiên quyết, ánh mắt nghiêm túc, không mang theo một chút do dự nào, “Là Thiên Kình nói với anh, nếu như anh thực sự yêu thương một người nào đó, anh sẽ vì cảm xúc của cô ấy dao động mà dao động theo. Anh sẽ thật sự đặt mình vào hoàn cảnh của người đó, vì cô ấy mà suy nghĩ. Em đối với anh mà nói, chính là như vậy!

Mạch Khê sững sờ nhìn hắn, ngây ngốc…Ngay cả nước mắt cũng quên giữ lại!

Lôi Dận liếm liếm môi, thật sự như thể đã chuẩn bị để phân tích rạch ròi tâm tư của bản thân mình, hai bàn tay ôm chặt lấy bờ vai cô, “Em luôn khiến anh có rất nhiều lần ngoại lệ! Nhìn thấy em khóc, không hiểu sao anh lại lo lắng. Vốn rằng, anh nghĩ mình chỉ mê luyến thân thể em, nhưng là trong thời gian đó, anh rất muốn biết cảm nhận của em như thế nào! Khi nhìn em ngã xuống trong vũng máu, anh như ngừng thở. Nhìn em kiên quyết cắt cổ tay tự sát muốn rời khỏi anh, ngay cả ý muốn chết anh cũng có. Anh chỉ muốn dùng quyền lực và mọi thứ mình có để giữ được em. Anh chỉ muốn cho em hạnh phúc. Chỉ cần em có thể vui vẻ, anh cũng sẽ rất vui vẻ! Khê nhi, em biết không? Anh rất thích, rất thích nhìn em tươi cười. Em cười rất đẹp, đẹp đến mức khiến anh si mê! Chưa từng có một người con gái nào khiến anh để ý như vậy, cẩn thận đến như vậy, lo được lo mất đến thế. Dù có là Bạc Tuyết cũng không cho anh cảm giác đó! Anh…anh không biết biểu đạt như vậy em có thể hiểu hay không, nhưng anh muốn cho em biết rằng, cách chiếm hữu của anh đối với Bạc Tuyết, hoàn toàn khác xa tình cảm chiếm hữu đối với em. Anh…anh..."

“Không cần hơn nữa…” Mạch Khê nhẹ nhàng che môi hắn lại. Không biết vì sao, giờ khắc này, hắn lại bối rối đến như thế, giống như một đứa trẻ bất lực vậy. Ngay cả cách giải thích với cô cũng lộn xộn, bộ dạng bướng

https://thuviensach.vn

bỉnh thế này có chút chút đáng yêu. Trái tim đau đớn của cô cũng chậm rãi dịu xuống. Đối với hắn, ngoại trừ thương tiếc vẫn là thương tiếc…

“Kỳ thực…anh có phải muốn nói là, Bạc Tuyết đối với anh, tựa như..." Cô dừng lại một chút, cưỡng chế sự run rẩy trong lòng, thử hỏi một câu, “Giống như mẹ hoặc là một người chị gái?”

Một câu nói, khiến Lôi Dận sửng sốt, giống như được cảnh tỉnh. Tâm trí hắn bừng sáng, cảm giác hỗn độn không rõ lập tức được khai thông, ánh mắt mù mờ nháy mắt trở nên sáng rỡ!

“Đúng! Chính là như vậy! Khê nhi, chính là như vậy!” Giọng điệu của hắn sung sướng hẳn lên, như là một đứa trẻ, ngay cả đuôi lông mày cũng như thể ‘bừng tỉnh đại ngộ’ rồi vậy. “Anh cảm thấy, Bạc Tuyết là của anh, bởi vì Bạc Tuyết chỉ có thể quan tâm anh. Anh…anh giống như muốn giữ lấy tình cảm đó cho mình. Nhìn Bạc Tuyết đối tốt với người khác, lòng anh sẽ rất khó chịu, như trống vắng vậy. Anh ích kỷ muốn Bạc Tuyết làm vậy, không ngừng cho anh cảm giác an toàn! Chính là như vậy! Bởi vì…bởi vì anh từ nhỏ đã không có mẹ, sau này chị ruột lại qua đời. Bây giờ nghĩ lại, thật sự chính là như vậy.”

“Anh..." Mạch Khê không biết mình nên mắng hắn hay là khen hắn mới phải, khuôn mặt rưng rưng cũng không biết nên khóc hay là cười thì tốt hơn, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ đó của hắn! Không đợi cô mở miệng, Lôi Dận vội vã cắt ngang...

“Khê nhi, em sẽ không giống! Đối với em, anh luôn muốn cho em toàn bộ tình cảm của mình. Anh thích nhìn em cười, dùng mọi sức mạnh của mình cho em hạnh phúc. Anh thật thích thay em trả giá hết thảy. Anh muốn yêu em, cưng chiều em…”

Hai mắt Lôi Dận giống như ngọc thạch phát ra ánh sáng lấp lánh của hạnh phúc. Hưng phấn khi vừa giải tỏa được tình cảm hỗn độn bấy lâu nay

https://thuviensach.vn

trong lòng từ xưa cho tới nay. Hệt một đứa trẻ vừa khám phá ra một sự kiện mới, nhưng ngôn ngữ, cách nói vẫn mạnh mẽ, một chút hàm hồ cũng không có.

Mạch Khê nghẹn ngào. Đứng trước tình yêu, cô tự nhận mình là một kẻ ngu ngốc. Không hề nghĩ rằng, người đàn ông trước mắt này, lớn hơn mình đến chục tuổi lại còn giống một kẻ ngốc hơn. Con người thật sự rất kỳ lạ, nhất là đàn ông. Tình yêu đối với bọn họ, có đôi khi giống như một lớp cửa sổ giấy, nếu không phá nó đi, đàn ông cũng sẽ không bao giờ biết tâm tư của bản thân mình như thế nào, ra sao. Giống như người đàn ông trước mặt cô đây, ngày thường vẫn luôn cao cao tại thượng, không nói đến chuyện có thể dùng tay che trời, chỉ cần lạnh lùng đứng ở một nơi cũng đã khiến kẻ khác ngậm miệng không dám lên tiếng. Người đàn ông như vậy, nhưng sống tới hơn ba mươi tuổi mới hiểu rõ cái gì là tình yêu. Còn buồn cười hơn là, khi hiểu được mọi chuyện, lại hưng phấn giống như một đứa trẻ ngây thơ vậy.

“Khê nhi…” Lôi Dận ôm cô vào lòng, đôi môi mỏng nhẹ nhàng lướt theo đường nét khuôn mặt tinh tế của cô. “Trong sinh mệnh của anh có ba người phụ nữ quan trọng nhất. Thứ nhất là Bạc Tuyết, thứ hai là chị gái anh, thứ ba chính là em! Nhưng em khác với hai người họ. Hai chị ấy giống như là một chỗ dựa vững chắc cho anh, mà em, anh chỉ muốn làm chỗ dựa vững chắc cho em, để em cả đời có thể dựa vào anh, vĩnh viễn không chia lìa.”

Đôi mắt trong veo như hồ nước chấn động một chút. Mạch Khê há miệng thở dốc, như muốn hỏi điều gì đó nhưng lại không hỏi được.

Lôi Dận đã hiểu rõ tâm sự của cô, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Mẹ Thiên Luật là chị của anh, lớn hơn anh rất nhiều tuổi. Sau khi anh tới Lôi gia, chị ấy là người đối với anh tốt nhất. Nhưng là…chị ấy vẫn qua đời, một lần ngoài ý muốn, vì cứu anh mà mất đi tính mạng mình. Bắt đầu từ ngày đó, trong cuộc đời anh, hai người quan trọng nhất đều đã bỏ đi. Về

https://thuviensach.vn

phần mẹ anh, cho tới bây giờ anh còn chưa nhìn thấy mẹ bao giờ, vậy nên, mẹ ở trong lòng anh bao nhiêu, anh cũng không rõ ràng lắm. Chỉ có em, Khê nhi, cho dù bây giờ em có trách móc anh ích kỷ như thế nào cũng được, hoặc là hận anh cũng thế, anh chỉ muốn em ở lại bên cạnh anh. Anh muốn yêu em, luôn luôn yêu em, cho tới khi nào em đồng ý mới thôi!”

“Anh..." Bộ dạng của hắn khiến Mạch Khê không biết nên vui vẻ hay tức giận đây, chỉ cảm thấy sự bá đạo của người đàn ông này khiến người ta giận sôi lên, đồng thời lại có chút trẻ con trong đó. Nghĩ đến lời hắn nói, xem ra như cha đã nói qua, tình cảm Lôi Dận đối với mẹ có chút méo mó. Hơn nữa, mẹ lại cố ý rời đi, đương nhiên sẽ khiến một người đàn ông tâm cao khí ngạo như hắn bị thương tổn.

“Em không dám nhận tình yêu đó…Em…sẽ xuống địa ngục.”

Cuối cùng, cô vẫn nghĩ tới mẹ mình. Cô rất tin mẹ thực sự thương hắn, bằng không, sao mọi chuyện trong nhật ký đều có liên quan tới hắn, nhưng vì sao rời đi thì lại không rõ. Nếu cha nuôi năm đó chỉ là một đứa trẻ hoang dã, lại lớn lên từ nhỏ trong bầy sói, không hiểu được tình yêu với tình thân, nhưng còn mẹ thì như thế nào? Bà lớn hơn cha nuôi đến mười tuổi, không có khả năng không hiểu rõ chuyện này.

Mạch Khê cũng rất tin, mẹ mình không phải là một người phụ nữ tùy tiện, không có khả năng vì thiếu vắng Huyết Xà mà tới gần cha nuôi. Nếu có thể phát sinh quan hệ, nhất định là có tình cảm đối với hắn…

Mà nay, cha nuôi cứ như vậy, ‘đường đường chính chính’ bày tỏ tình yêu đối với cô, cô làm sao có thể nhận được đây? Cô đã yêu một người đàn ông mẹ mình yêu. Yêu một người đàn ông đã phát sinh quan hệ với mẹ mình! Cô không biết phải làm như thế nào để chấp nhận điều này, vậy nên, mọi thứ đều lâm vào bế tắc không lối thoát!

https://thuviensach.vn

Bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu của Mạch Khê khiến tâm Lôi Dận không đành lòng lại phải ôm cô vào lòng càng chặt. Hắn cúi đầu, giọng nói rơi vào bên tai cô, trở thành một lời thề lãng mạn...

“Anh yêu em, Khê nhi, nếu như em xuống địa ngục, thì anh cũng không chút do dự theo em.”

Đột nhiên, Mạch Khê ngẩng đầu lên, chạm vào đôi mắt xanh lục quá mức nghiêm cẩn kia. Bốn mắt nhìn nhau trong sự bối rối, triền miên, say đắm. Lôi Dận nở nụ cười, cười dịu dàng đến thế, chạm thẳng tới đáy tim cô, thật lâu không thể nào tan đi, khiến tâm thế vốn đã bình tĩnh được một chút lại trở nên kinh hoàng không thôi.

Hắn làm sao có thể lớn mật như vậy!

“Khê nhi…” Lôi Dận mê muội nhìn cô, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn. Ngay sau đó, hắn hơi hơi nghiêng đầu, chóp mũi cao cao xuyên qua tóc cô, hít đầy lồng ngực mùi hương thanh mát của riêng cô. Đôi môi mỏng dừng lại bên tai cô, giọng nói trầm thấp phát ra giữa những nụ hôn xen lẫn...

“Ở lại bên cạnh anh, để anh yêu em như vậy, được không?” Bởi vì đương nhẹ nhàng cắn cắn phần cổ mềm mại của Mạch Khê, lời nói của hắn có chút mơ hồ, không khó để phát giác dục hỏa đã bắt đầu thức tỉnh.

“Em sợ…em rất sợ…” Đôi môi anh đào run run bật tiếng nói, ngữ điệu như đã muốn buông xuôi.

Cô cũng không biết bản thân mình rốt cuộc đang sợ hãi điều gì, chỉ là cảm thấy hết thảy mọi thứ tốt đẹp như thế này đều là mộng ảo và sự nguy hiểm cũng ẩn chứa sâu bên trong đó. Tuy là một đứa trẻ mồ côi, nhưng cô lớn lên trong xã hội loài người, còn hắn, lại lớn lên từ bầy sói, sẽ không bao giờ rảnh rỗi mà tuân theo quy cũ của xã hội con người. Cô sợ…tình yêu của cả hai sẽ thật sự vô cùng vất vả.

https://thuviensach.vn

Nhưng là, phụ nữ luôn mâu thuẫn như thế. Rõ ràng biết không thể, rõ ràng biết tình yêu này sẽ khổ sở, nhưng vẫn lao vào, vĩnh viễn không tìm ra cách kiềm chế chính mình…

“Không cần sợ, mọi thứ đều giao cho anh, em chỉ cần yêu anh…” Lôi Dận tinh tế cắn cắn vành tai nhạy cảm của cô, giọng nói trầm ổn lộ ra sự mê hoặc, như mật độc, dần dần thẩm thấu đến nơi sâu nhất của trái tim cô.

Mạch Khê nhẹ nhàng thở dài một tiếng, khẽ khàng nhắm lại đôi mắt linh động. Hàng mi dày đổ bóng xuống như hai phiến quạt xinh đẹp, giống như tinh linh trong chốn núi rừng khiến người ta thương tiếc không thôi.

Người đàn ông dịu dàng cũng sẽ có sự nguy hiểm của riêng mình, huống chi đối với Lôi Dận, kẻ luôn có thói quen chinh phục của một vị vua.

“Anh…”

“Anh muốn em.” Lôi Dận trực tiếp, vui vẻ mà nói ra ý muốn của bản thân, khuôn mặt anh tuấn càng thêm kề sát vào cô. Trong đôi mắt xanh lục đều là sự mãnh liệt nóng rẫy, nguy hiểm triền miên...

Theo bản năng, Mạch Khê xoay khuôn mặt nhỏ nhắn qua một bên, trái tim không tự chủ được đã bắt đầu phản bội lý trí. Giờ khắc này, cô thật hy vọng buông thả tất cả, để cho hắn yêu chiều mãi mãi như vậy.

Lôi Dận thương yêu hôn lên lúm đồng tiền xinh đẹp của cô. Lửa tình bùng lên khiến ánh mắt hắn đã sớm trầm xuống. Hắn nâng cổ tay ửng hồng của cô lên, nhẹ nhàng đưa tới bên môi thả xuống những nụ hôn. Ngay sau đó, hắn ôm thân thể bé bỏng kia nằm xuống giường.

Tim, bắt đầu đập nhanh hơn, gần như muốn nhảy ra ngoài vậy. Mạch Khê cưỡng chế cảm xúc kích động trong lòng, ngẩng đầu lên, lộ ra cần cổ trắng mịn cùng dung nhan thanh lệ, hô hấp cũng trở nên dồn dập, cắn môi anh đào thật chặt.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông nhẹ nhàng vén mái tóc dài của Mạch Khê qua một bên, nhẹ nhàng hít vào thật sâu mùi hương của tự nhiên. Tóc cô rất đẹp, mềm mại, mượt mà xõa tung trên gối. Ga giường màu đen càng nổi bật thân thể của Mạch Khê, khiến vẻ đẹp của cô trở nên kiều diễm hơn bao giờ hết.

“Bảo bối, có đôi khi anh thực sợ hãi, chạm vào rồi sẽ khiến em vỡ nát. Em giống như một con búp bê vậy, đẹp đến nỗi khiến anh đau lòng…” Đôi mắt thâm sâu sắc bén như loài chim ưng của Lôi Dận khóa chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, giọng nói hắn tràn ngập tình cảm. Cô chính là một bảo vật vô giá, có ma lực mạnh mẽ nhất trên thế gian này. Một khi đã bị cô hấp dẫn, chỉ có thể một đường sa chân, vĩnh viễn cũng không có cách nào quay đầu. Trừ khi…có được cô.

Hai gò má Mạch Khê ửng hồng vì những lời nói mãnh liệt lớn mật của hắn. Da thịt trắng ngần, mềm mịn. Đôi mắt nhẹ nhàng mở to nhìn Lôi Dận bên trên, nhịn không được vươn một ngón tay nhẹ nhàng lướt dọc theo từng đường nét trên khuôn mặt anh tuấn của hắn. Người đàn ông như thế này, đã trao hết tình cảm sâu nặng một đời cho cô, là nằm mơ sao? Nếu đây thực sự là một cơn mơ, vậy hãy cứ để nó tiếp tục. Cô không muốn tỉnh lại, một chút cũng không muốn. Bởi vì cảnh trong mơ nếu vỡ tan, hiện thực một lần nữa phá nát mọi thứ, khiến cô không có dũng khí tiếp tục yêu nữa…

Lôi Dận bật ra tiếng cười trầm thấp, nụ cười có sự cưng chiều rõ ràng. Hắn cúi người xuống, đôi môi mang theo lửa nóng dừng trên làn môi đỏ mọng mê người của cô gái nhỏ. Mùi hương, xúc cảm chạm tới khiến hắn không thể kìm chế bản thân mình nữa. Tâm tư vốn đã được soi rõ, lại càng khiến hắn không có ngại ngần gì mà bộc lộ toàn bộ tình cảm.

Giống như một con sóng lớn bao phủ hoàn toàn…

Trước đây, hắn cho rằng cùng đàn bà lên giường cũng chỉ là giải quyết chuyện sinh lý. Sau khi phát tiết xong chỉ còn lại nỗi cô đơn rộng khắp. Nhưng là Mạch Khê không giống, hắn cùng với cô, là cảm giác được sự

https://thuviensach.vn

hạnh phúc cùng thoải mái chưa từng có. Thì ra, đây chính là ân ái trong tình yêu, chỉ có tình yêu tồn tại trong đó mới là đủ đầy.

"Ưm ~" Mạch Khê theo bản năng hít vào mùi hương quen thuộc trên người Lôi Dận. Cô có thể cảm giác được bàn tay to lớn, ấm áp và quen thuộc của hắn đang di chuyển trên thân thể mình.

Người con gái trong lòng mềm mại khiến Lôi Dận không ngừng được nữa. Nụ hôn của hắn mang theo sự dịu dàng cùng bá đạo, trượt dài xuống bên dưới, rồi dừng trên phần cổ trắng mịn của cô. Bàn tay thuần thục phủ lên một bên ngực đầy đặn cao ngất, lửa nóng hừng hực trong đáy mắt như thể là lửa cháy trên một đồng cỏ. Hắn kéo tấm chăn đang che khuất thân thể cô ra, đôi mắt xanh lục nóng bỏng nhìn thân hình xinh đẹp cô của một cách chăm chú, hắn khàn khàn nói, "Đẹp quá…"

"Anh đừng nhìn em như vậy…" Ánh mắt của hắn rất trực tiếp, như một chiếc bàn là khiến toàn thân cô nóng lên.

"Vì sao không, em là người con gái anh yêu, kẻ khác dám nhìn em như vậy, anh sẽ lấy mạng của hắn…" Lôi Dận gợi cảm cười nhẹ, lời nói bâng quơ vẫn để lộ ra sự khống chế tuyệt đối cùng quyền lực vĩ đại của hắn. Ngay sau đó, hắn dùng sức mạnh của mình giữ lấy thân mình cô.

Lại một lần nữa, những nụ hôn rơi xuống chiếm lấy tâm trí Mạch Khê. Bàn tay linh hoạt trên thân hình đầy sức sống lướt thẳng xuống một bên đùi trắng trẻo, mịn màng. Đầu lưỡi ướt át bức bách làn môi anh đào để cho hắn có thể tiến vào.

"Ưm…" Mạch Khê hoàn toàn trâm luân. Những tiếng rên rỉ bắt đầu tràn ra, mỗi một tiếng càng thêm kích thích lửa tình trong Lôi Dận.

"Gọi tên anh!" Hắn khàn khàn dụ dỗ cô.

https://thuviensach.vn

“Em…” Cô muốn khống chế bản thân, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú, chân thành đầy tình cảm kia, lý trí rốt cuộc cũng chẳng còn sót lại gì, nhẹ nhàng đổi câu, “Dận…”

“Ngoan…” Đôi môi mang theo lửa nóng của Lôi Dận một đường trượt xuống bên dưới, cuối cùng dừng lại giữa hai chân cô, như là chuồn chuồn lướt nước dừng trên nụ hoa xinh đẹp, tàn nhẫn kéo dài thời khắc bất lực của cô.

“A…” Thân Mình Mạch Khê căng ra, rốt cuộc không thể nhẫn nại được để thoát ra một tiếng rên lớn hơn. Khoái cảm mãnh liệt khiến cô không thể thừa nhận được.

Lôi Dận vừa lòng nhếch môi, vuốt ve thân thể nhạy cảm kia...

“Khê nhi, nói em yêu anh đi.” Hắn vừa khiêu khích thân thể nóng bỏng của cô gái nhỏ, vừa mệnh lệnh bằng giọng nói khàn đặc.

Nội tâm Mạch Khê tràn ra một trận cuồng nhiệt, cô theo bản năng dính sát vào thân hình cao lớn của hắn, giọng nói run run còn mang theo sự nghẹn ngào khó chịu, cũng bởi vì xuân triều trong cơ thể.

“Dận…em yêu anh…yêu anh.”

Đúng vậy, cô yêu hắn, rất yêu hắn. Rõ ràng biết hắn không tốt, tàn nhẫn như vậy, thời điểm sinh nhật năm mười tám tuổi của cô liền chiếm đoạt đi mọi thứ. Hắn lần lượt bắt buộc cô, dùng thủ đoạn bá đạo giữ cô lại bên cạnh hắn, khiến tất cả mọi người con trai yêu mến cô đều biến mất. Thậm chí hắn còn tàn nhẫn để cô mang thai con của hắn, khiến cô điên cuồng, bất lực, rốt cuộc muốn tự sát. Nhưng là…

Cô vẫn không có tiền đồ như vậy mà yêu thương người đàn ông này, trầm luân trong sự bá đạo của hắn, lạc lối trong tình cảm sâu nặng của hắn, đau lòng vì sự cô độc của hắn…

https://thuviensach.vn

Cô là một cô gái không tốt! Yêu một người đàn ông mẹ mình đã từng yêu! Thậm chí còn phát sinh quan hệ, cho dù là ba năm trước đây hay là ba năm sau!

Có lẽ…

Khi cô tám tuổi năm ấy, khi người đàn ông này tháo kính râm xuống, hắn đã chiếm giữ lấy lòng cô, từng chút một ăn mòn, cho tới khi trái tim này đều toàn là hắn…

Từng lời của Mạch Khê hoàn toàn hòa tan cõi lòng Lôi Dận, cảm giác được thân thể cô đã hoàn toàn thả lòng, hắn rốt cuộc không thể nhịn được, cúi người tiếp tục mọi thứ đang dang dở.

Thoáng chốc, một ngọn lửa hừng hực cùng ánh sáng chói mắt thiêu đốt thân thể Mạch Khê. Cô níu lấy bờ vai hắn, đón lấy hắn, tùy ý để người đàn ông kia lần lượt đưa mình lên tới thiên đường.

Từng trận triều dâng, mười ngón tay giao chặt, những tiếng rên rỉ, tình cảm lan tràn…

———————————

Ước chừng ngủ thẳng cho tới giữa trưa, Mạch Khê mới lê lết được tới nhà ăn ăn chút cơm lót dạ. Kéo lê thân thể mỏi mệt muốn ngất xỉu là vậy, nhưng trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào. Nghĩ lại đêm hôm qua, khóe môi Mạch Khê không khỏi gợn lên.

Ngoài cửa sổ là từng tầng những bông tuyết đương xoay tròn, như muốn phối hợp với không khí ngày lễ Noel đang tới gần, trông rất đẹp mắt. Sắc trời cũng không tối lắm, tương phản với những bông tuyết, khiến khung cảnh càng lãng mạn hơn.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư Mạch Khê có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Quản gia Hàn Á tự mình mang lên điểm tâm ngọt, nhìn bộ dạng cười ngây ra của Mạch Khê, tâm tình vô cùng tốt mở miệng hỏi.

Khi tiểu thư Mạch Khê vừa trở về thành bảo, ông thực sự lo lắng đến mấy ngày. Dựa theo tính cách của Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê lại không biết phải chịu khổ sở gì nữa. Nhưng ông tuyệt không nghĩ đến việc, Lôi tiên sinh chẳng những không hề tức giận với tiểu thư Mạch Khê, mà mỗi lần trở về tòa thành, bên môi đều đầy ý cười. Mỗi bữa ăn đều tự mình kiểm tra cẩn thận, dường như rất sợ thân thể tiểu thư Mạch Khê không khôi phục như trước vậy.

Cũng là lần đầu tiên ông nhìn thấy Lôi tiên sinh dịu dàng đến như vậy, ngay cả những người làm đều hâm mộ tiểu thư Mạch Khê tới cực điểm. Nhưng mà những cô gái lén quyến luyến Lôi tiên sinh cũng ngày càng nhiều. Lôi tiên sinh dường như trở thành một người khác, tuy rằng vẫn còn bộ mặt lạnh băng như lúc trước, nhưng ánh mắt đã dịu hòa hơn, không giống như trước kia, đôi mắt luôn tàn nhẫn lạnh lẽo dọa người, không mang theo một chút tình cảm nào.

Nhất là buổi sáng ngày hôm nay, ông đã nhìn thấy Lôi tiên sinh cười tươi bước lên xe. Ông sợ tới mức mắt suýt chút nữa rơi ra. Trời ạ, Lôi tiên sinh thế nhưng lại cười mà đến công ty hả? Ông không nhìn lầm gì chớ?

[1]: Câu dùng đầy đủ: “Nhất thất nhơn thân, vạn kiếp bất phục”, tức là một khi thân này đã mất đi rồi thì vạn kiếp sau khó lòng mà lấy lại được.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 20

Có Khách Đến Chơi

Đương nhiên, cũng có người làm mới đến không rõ tình hình thế nào. Một lần, có người kinh hãi chạy đến trước mặt ông nói, cô bé vừa nhìn thấy Lôi tiên sinh hôn tiểu thư Mạch Khê, hai bọn họ không phải cha con sao?

Hiển nhiên, những lời này vừa nói ra, cô bé lĩnh ngay một trận mắng. Từ ngày đó trở đi, những người mới đến làm cũng đại khái hiểu được tình hình. Nhất là mỗi buổi trưa, tiểu thư Mạch Khê cứ xõa tóc che gáy đi. Cũng có khi lúc Mạch Khê lơ đãng cũng sẽ nhìn thấy trên da cô lộ ra những dấu hôn đậm nhạt không giống nhau. Dù có ngốc đến đâu cũng sẽ hiểu rõ vì sao lại như vậy.

Đang lúc ngây ngô cười, Mạch Khê ngẩng đầu thấy Hàn Á đương vừa cười vừa nhìn mình thì khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng lên. Cô vội vàng cầm lấy dĩa ăn, hơi mất tự nhiên mà nhét luôn miếng thức ăn vào miệng. Có lẽ là tự nhận thấy có chút thất thố, cô mơ hồ nói, “Có cái gì mà vui vẻ vậy bác? Không phải là ngày nào cũng giống nhau sao?”

“Phải không đó?” Quản gia Hàn Á nhận thấy vẻ ngượng ngùng của Mạch Khê, lại liên tưởng đến bộ dáng ngây ngây ngô ngô của Lôi tiên sinh

https://thuviensach.vn

sáng nay thì cũng đoán ra được bảy tám phần. Vì thế ông cố ý thở dài một tiếng, “Chính là vì sáng nay, Lôi tiên sinh...”

Câu nói vừa mới được một nửa, ông lại dừng lại, bỏ ngỏ đằng sau.

“Anh ta làm sao vậy?” Vừa nghe bác quản gia nhắc tới hắn, tim Mạch Khê liền “thình thịch” một tiếng, cô vội vàng hỏi.

Hàn Á mỉm cười, “Lôi tiên sinh... sáng nay cậu ấy cười híp mắt, từ đây ra đến xe vẫn cười tít. Ta còn tưởng hai người có chuyện gì vui vẻ cơ.”

“Hả? Đâu, đâu có. Con…con với anh ta có thể có chuyện gì chứ…Bác Hàn Á, đừng nói đùa.” Mạch Khê nhìn ra vẻ cố tình của bác quản gia, khuôn mặt nhỏ lại hồng lên, cầm lấy cốc nước hoa quả mà uống một cách máy móc.

“À, ta cũng chỉ đoán thôi mà. Tiểu thư Mạch Khê nói không có thì là không có.” Quản gia tếu táo nói, lại tiếp tục. “À, đúng rồi. Trước khi đi, Lôi tiên sinh còn dặn bọn ta là cứ để cho con ngủ thoải mái, không cho bọn ta quấy rầy con. Cậu ấy nói tối qua nhất định là con đã mệt muốn chết rồi, còn dặn nhà bếp chuẩn bị canh tẩm bổ. Lôi tiên sinh thật sự là càng ngày càng quan tâm đến tiểu thư Mạch Khê.”

Ối...

Tim Mạch Khê suýt nữa thì nhảy ra ngoài, mặt đỏ nóng đến nỗi gần có thể rán chín một quả trứng. Vừa nghe thế thì liền bị sặc nước, ho khan liên tục…

"Tiểu thư Mạch Khê?" Quản gia Hàn Á vội vàng tiến lên vỗ nhẹ sau lưng cô.

Mạch Khê giơ giơ tay lên, mãi sau mới thở bình thường được, "Bác… bác đừng nghe anh ta nói bậy. Con…à…tối qua con ngồi chơi game trên

https://thuviensach.vn

mạng đến khuya nên mới mệt quá ý mà…Khụ khụ…”

Tên chết tiệt, còn dám nói cô như vậy!

“Ai da, tiểu thư Mạch Khê, thì ra là như vậy, bằng không sao nhìn bộ dạng con lại mệt mỏi đến thế này. Con để mọi người chăm sóc một chút đi, Lôi tiên sinh sắp về rồi.”

“Từ từ đã..." Mạch Khê túm lấy cánh tay Hàn Á, khuôn mặt hồng hào hiển lên vẻ khẩn trương, “Anh ta, không phải anh ta đến công ty rồi sao?”

“Đúng vậy, nhưng vừa rồi ta nhận được điện thoại của tài xế, nói là Lôi tiên sinh đang trên đường về đây. Lôi tiên sinh còn hỏi con đã rời giường chưa.” Quản gia Hàn Á nói.

Mạch Khê thu bàn tay lại, sau đó “cách” một tiếng, cô ném dĩa ăn trong tay xuống bàn, đứng dậy bỏ chạy.

“Tiểu thư Mạch Khê, con còn chưa ăn xong mà.”

“À, con…con đột nhiên lại cảm thấy mệt, không cho phép ai quấy rầy con, kể cả anh ta về đây cũng không được nha!” Mạch Khê nhanh như chớp chạy thẳng lên tầng.

Hàn Á nhìn thấy bóng Mạch Khê chạy trối chết thì cười cười.

-_____

Trở lại phòng, từ đầu đến cuối, Mạch Khê không tài nào ngủ được, ngược lại, tâm trí lại có chút hoảng loạn lên mà đi đi lại lại trong phòng. Đi loanh quanh trên thảm một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ mà ngã nhào vào giường, bên gối vẫn còn lưu lại hương thơm của hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn lại hồng lên...

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua, Lôi Dận đã can đảm thổ lộ tình cảm khiến cô vừa ngọt ngào vừa ngượng ngùng. Buổi tối, con người ta thường si mê, mất sạch lý trí, Mạch Khê mới có thể nói lời yêu một lần với hắn. Có điều, ban ngày tỉnh lại, cô ngược lại không biết phải đối mặt với người đàn ông này thế nào. Cô vốn định muốn dùng nguyên ngày hôm nay để bình ổn một chút tâm tình, thế nhưng, hắn lại đang trên đường về tòa thành...

Làm sao bây giờ?

Loại quan hệ này thật xấu hổ quá đi.

Cô chưa bao giờ bối rối như vậy. Quan hệ nam nữ thật là thần kỳ đến thế sao? Khi xác định quan hệ rồi thì tâm lý người ta thay đổi rất nhiều, mà thay đổi như thế nào cô lại không thể diễn tả được. Lúc trước khi có quan hệ yêu đương với Thánh Trạch, cô cũng không như vậy. Nhưng, hôm nay, cứ nghĩ đến bộ dáng hắn thì trong lòng cô bồi hồi không dứt, như thể trái tim trong lồng ngực muốn vọt ra ngoài vậy.

Lát nữa phải đối mặt với hắn thế nào đây? Thật là xấu hổ...

Quá xấu hổ! Nhất là nghĩ đến đêm qua, hắn trầm thấp nói bên tai cô... “Khê nhi, anh hiểu em đang sợ điều gì. Anh yêu em, nhất định sẽ yêu đến khi mọi người trên thế giới này gật đầu chúc phúc. Yêu em, yêu sánh cùng trời đất mãi mãi. Vĩnh viễn không chia lìa!”

Lời nói sâu đậm như vậy sao mà cô không rung động cho được? Hắn là người đàn ông không dễ thừa nhận tình yêu, một khi đã thừa nhận, nhất định sẽ yêu như hắn nói...

Đang lúc miên man suy nghĩ, cô mơ hồ nghe thấy tiếng xe, trong lòng đột nhiên hoảng hốt. Cô vội vội vàng vàng chui ngay vào trong chăn, như là con thú nhỏ đang bị săn tìm.

https://thuviensach.vn

Qua một lúc, Mạch Khê lại nghe thấy tiếng bước chân mơ hồ, trong lòng kinh hãi không thôi. Khi tiếng bước chân trầm ổn càng ngày càng rõ, mà cũng càng ngày càng nhanh, cô lập tức kéo chăn trùm kín đầu, như con nhộng nằm trong kén.

Là Lôi Dận.

Hắn đã trở lại, tiếng bước chân quen thuộc cứ một chút lại một chút tiến vào lòng cô. Cho dù là cửa cách âm, cô vẫn có thể nghe thấy được âm thanh này ngày càng đến gần.

Cho đến khi... cửa phòng bị mở ra, tiếng bước chân ổn trọng kia mới thực sự lọt vào tai cô...

Dưới chăn, Mạch Khê đã sớm rối tinh rối mù lên rồi.

Vừa đi vào phòng ngủ, hắn đã bước nhanh đến cạnh giường. Nhìn người con gái tự biến mình thành một cái kén khiến hắn không nhịn được cười, ngay cả đáy mắt cũng tràn ý cười nhẹ.

Lôi Dận đứng bên giường, hệt một pho tượng lù lù bất động, lại như ngọn núi cao cứ đứng yên đó.

Hắn vừa về đã nghe nói đến hành vi trẻ con của cô, hắn là da mặt mỏng nên xấu hổ khi phải gặp hắn đây mà. Nghĩ đến đây, tim Lôi Dận chợt ấm áp hắn lên. Có trời mới biết, ngày hôm nay hắn đến công ty nhưng cứ nhớ đến Mạch Khê, thật muốn bỏ cô vào túi áo, lúc nào nhớ cũng có thể nhìn thấy cô một chút.

Trước giờ hắn luôn nổi danh là người cuồng công việc, đã làm thì vô cùng nghiêm túc cùng cẩn trọng, thế nhưng trong suốt cuộc họp ngày hôm nay lại cứ thất thần. Chính là bởi, cô đã hoàn toàn chiếm lấy tâm trí hắn!

https://thuviensach.vn

“Khê nhi... Ăn trưa xong ngủ tiếp được không em?” Hắn cúi người xuống, vỗ nhẹ lên cô, như đang dỗ dành một đứa trẻ.

“Không cần, em buồn ngủ, chỉ muốn ngủ thôi.” Cô gái nhỏ rầu rĩ mở miệng.

Lôi Dận nhẹ nhàng nhếch môi. Hắn biết thừa cô đương nói dối, nhưng cũng không trực tiếp kéo chăn ra, ngược lại là ngồi xuống đầu giường, nhẹ giọng nói:

“Vậy làm sao bây giờ? Hai vợ chồng Thiên Kình đến tòa thành làm khách, à, còn con bọn họ nữa, hai đứa nhóc kia rất đáng yêu...”

Lời Lôi Dận vừa xong, Mạch Khê lập tức vùng dậy, bộ dáng giật mình sửng sốt, đôi mắt nổi lên ý nghi hoặc, như ánh trăng mờ ảo mông lung. Cô nhìn chằm chằm Lôi Dận, cái miệng nhỏ nhắn cũng hơi hé mở...

“Làm sao vậy?” Lôi Dận cực kỳ thích dáng vẻ đáng yêu này của Mạch Khê. Hắn đưa tay thay cô sửa sang lại cái áo mặc ở nhà đang xộc xệch, vừa lòng nhìn dấu hôn rõ ràng trên xương quai xanh của cô, trong lòng cũng dâng lên cảm giác tự hào, thỏa mãn.

Thật ra Mạch Khê không rõ tâm tư của hắn cho lắm, ngay sau đó kéo lấy cánh tay hắn, hàng mi dài cũng chớp liên tục...

“Anh vừa nói gì? Vợ chồng Thiên Kình á? Còn có cả con? Hoắc Thiên Kình kết hôn? Anh ta lấy ai vậy?” Mấy vấn đề liên tiếp được đặt ra.

Ba năm nay, cô gần như chỉ sống trong thế giới của mình. Ngay cả khi ở Provence, nơi đây càng như ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Trong đầu cô lập tức hiện ra bao nhiêu hình ảnh...

https://thuviensach.vn

Bóng hình Hoắc Thiên Kình và Úc Noãn Tâm cứ liên tiếp hiện lên trong đầu, đan xen với nhau... Cô nhớ rõ lần nhìn thấy Úc Noãn Tâm ở Hongkong, đó là lần mà cô đau lòng nhất!

Ngay lúc đó, Úc Noãn Tâm gần như một người mất đi linh hồn, sắc mặt trắng bệch dọa người. Khi đó, Hoắc Thiên Kình phái rất nhiều vệ sĩ đứng canh ở cửa, không cho cô ấy ra khỏi phòng nửa bước!

Cô càng nhớ rõ hình ảnh như sắp phát điên của Úc Noãn Tâm, điên cuồng mà cầm mảnh thủy tinh kề sát lên cổ mình. Cảnh tượng đó, cả đời cô cũng không quên. Khung cảnh hoang tàn, khắp nơi đầy máu... chân chị ấy, tay chị ấy đều bị rạch đứt...

Cô đã khóc, tiến lên nói với Úc Noãn Tâm... “Chị Noãn Tâm, tay chị là để đánh đàn dương cầm, ngón tay đứt, về sau sao có thể chơi đàn được đây?”

Từ lúc cô biết Úc Noãn Tâm, lúc nào cũng thấy cô ấy mang một vẻ u buồn. Cô ấy bị Hoắc Thiên Kình bức đến đường cùng. Tuy rằng cô không biết giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng bộ dáng tuyệt vọng của Úc Noãn Tâm cũng khiến cô đau đớn lây!

Thời điểm đó, sao cô lại không tuyệt vọng cho được? Lúc cô cầm con dao nhỏ cứa vào cổ tay mình thì bao niềm hy vọng cũng theo dòng máu chảy hết đi, không còn sót lại.

Nếu nói Hoắc Thiên Kình là một người đàn ông bá đạo thì Lôi Dận chính là một người bá đạo và thêm cả tàn nhẫn!

Có điều, ba năm sau, Hoắc Thiên Kình lại đến tòa thành? Còn đưa cả vợ cà con đến? Hắn kết hôn ư? Vợ hắn là ai? Là chị Noãn Tâm sao? Hay là một người khác?

https://thuviensach.vn

Bộ dáng như mộng du của Mạch Khê khiến Lôi Dận không nhịn được cười. Trước hàng loạt câu hỏi của cô, hắn đưa tay vỗ nhẹ đầu cô, dịu giọng nói: “Đúng vậy, Thiên Kình đã kết hôn. Cậu ấy kết hôn từ ba năm trước, vợ cậu ấy còn sinh một đôi long phượng. Xe đang đến tòa thành đó. Bởi vì họ nghe nói em đã trở về nên muốn đến đây vui vẻ, náo nhiệt một chút.”

“Hả…” Mạch Khê chớp chớp mắt, chăm chăm nhìn hắn, “Sinh một đôi long phượng? Vậy…vậy còn chị Noãn Tâm thì sao? Hoắc Thiên Kình có buông tha cho chị Noãn Tâm không?”

Lôi Dận hơi nhướng mày, buồn cười mà nhìn cô, “Vì sao lại nói vậy?”

“Bởi vì Hoắc Thiên Kình thiếu chút nữa bức chết chị Noãn Tâm đó. Lần trước ở Hongkong, anh không được nhìn thấy cảnh tượng kia đâu, chị Noãn Tâm như phát điên luôn. Em nghĩ, chị ấy sẽ không cùng với Hoắc Thiên Kình một chỗ đâu.”

“Đúng là nha đầu khờ dại.” Lôi Dận nhịn không được nhéo cái mũi nhỏ của cô một cái, cười vẻ cưng chiều, “Em trù ẻo Thiên Kình không có được hạnh phúc phải không?”

“Hừ, nếu anh ta đối đãi với chị Noãn Tâm tốt một chút, nói không chừng chị ấy có thể đồng ý gả cho anh ta. Anh biết không, lúc trước ở công ty, ai cũng nói Hoắc Thiên Kình là kim chủ của chị Noãn Tâm. Em không tin! Chị Noãn Tâm xinh đẹp như vậy, nhất định là do Hoắc Thiên Kình nổi sắc tâm, không biết là dùng thủ đoạn gì để ép buộc chị ấy nữa.” Mạch Khê bày ra vẻ mặt khinh thường.

“Ngộ nhỡ hai người họ yêu nhau rất sâu đậm thì sao?” Lôi Dận thấy cô ngồi xếp bằng, giống hệt như một bà đồng liền không nhịn cười nổi, chỉ hận không thể ôm cô trong ngực cả đời.

Mạch Khê nghe vậy thì như thể là nhìn thấy người ngoài hành tinh, cô nhíu mày lại, “Đừng đùa em có được không? Anh nói kể chuyện cười cũng

https://thuviensach.vn

chẳng ai muốn nghe đâu. Chị Noãn Tâm yêu anh ta sao? Còn nữa nha, nếu Hoắc Thiên Kình thực sự yêu chị Noãn Tâm, sao phải bày ra bộ dáng hùng hổ dọa người như vậy? Không thể suy nghĩ một chút vì chị ấy sao?"

"Đàn ông có lẽ là như vậy, càng yêu bao nhiêu thì lại càng độc đoán bấy nhiêu, cuối cùng... dùng một phương thức sai lầm, khiến cho hai người yêu nhau mà vẫn phải đi một vòng xa cách quá lớn." Lôi Dận nhìn cô, cúi đầu nói, như đang nói Hoắc Thiên Kình, lại như đang nói về chính bản thân mình.

Mạch Khê nâng tầm mắt, chuẩn bị phản bác lại thì đã thấy đôi mắt thâm trầm kia không chớp mà nhìn mình, như là đang giãi bày bao tâm sự. Ánh mắt dần sâu như đại dương khiến lòng cô nổi lên từng đợt sóng ngầm. Cô cụp mắt, hàm răng tinh tế cắn lên cánh môi…

"Có câu 'Lưỡng tình tương duyệt', quý là ở chữ 'duyệt' [1], không thể dùng thủ đoạn khủng khiếp để thực hiện chứ..."

"Phải không?" Đôi mắt thâm trầm của Lôi Dận chứa đầy ý cười, sự ấm áp đan xen nét lạnh lùng trên mặt kéo dài đến bên môi. Giờ phút này, dáng vẻ ngượng ngùng của Mạch Khê khiến tim hắn đập nhanh không thôi. Cô tựa như nhành lan trắng, sau khi nhấm nháp hương vị của cô rồi thì sẽ không muốn buông tay.

Nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô, sâu trong đáy mắt hắn đọng lại vẻ thâm tình, tiếng nói phát ra từ đáy lòng cũng rất chân thành, "Ba năm trước đây, nếu anh xác định được tình yêu với em, anh cũng không buông tay."

"Anh..." Tim Mạch Khê lại bắt đầu đập liên hồi, sắc hồng hồng phủ kín hai má. Đầu ngón tay người đàn ông còn mang theo hương thơm dịu nhẹ khiến cô như bị lạc lối, nhất là lời nói của hắn, táo bạo mà rất nồng nàn cứ thế mê hoặc cô...

"Đáng ghét..."

https://thuviensach.vn

Dường như cô chỉ có thể dùng hai chữ này để hình dung ấn tượng về Lôi Dận! Hắn chọc cho người ta phải giận sôi máu, rồi lại xấu xa cướp đi trái tim cô... khiến cô biết rõ là mối quan hệ này sẽ bị nhiều người dị nghị, nhưng vẫn không kìm chế được mà trầm luân, mà yêu…

Khóe môi Lôi Dận gợn lên ý cười nhẹ, khuôn mặt anh tuấn càng tiến lại gần cô hơn, mang theo hương nước hoa nhàn nhạt, “Thích không?”

“Không…em không biết…” Thân mình Mạch Khê lui về đằng sau, lui dần lui dần. Mà thân mình cao lớn của Lôi Dận lại cứ tiến về trước, cho đến khi cả người Mạch Khê nằm luôn ra giường.

“Em không biết ư? Anh không muốn nghe ba chữ này. Bé con, nói xem, thích hay là không thích, hả?” Khuôn mặt trước sau lạnh lùng của hắn lại gợn lên một vẻ xấu xa. Bàn tay to lớn rời khỏi cổ Mạch Khê, dần luồn vào trong áo cô...

“Đừng, đừng mà…Em nói, em nói. Thích! Thích rồi còn không được sao?” Mạch Khê liên tục cầu xin tha thứ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng giống quả táo đỏ hơn.

Lôi Dận vừa lòng nhếch môi, đè thấp giọng xuống...

“Từ nay không cho phép nghe thấy anh trở về liền trốn đi, biết chưa?”

Ầy...

Mạch Khê thè lưỡi. Không thể lừa được người đàn ông này điều gì cả. Ánh mắt hắn như máy dò kim loại vậy, khiến người ta khiếp sợ.

Cái lưỡi phấn hồng ướt át nhẹ nhàng lướt qua cánh môi non mềm, càng làm cho cánh hoa đó như vừa được tưới nước, sáng bóng trong veo. Lôi Dận dịu dàng cười nhẹ. Bàn tay ấm áp vén sợi tóc trên trán cô ra, hành động tràn ngập sự chiều chuộng, trìu mến.

https://thuviensach.vn

Tiểu nha đầu này vĩnh viễn không biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Cô thè cái lưỡi phấn hồng ra, đối với hắn mà nói là một sự hấp dẫn trí mạng. Hắn khẽ thở dài một hơi, cố gắng áp chế khát vọng đối với cô.

Hắn chưa bao giờ biết mình lại khó kiềm chế với cô đến vậy!

Mạch Khê thấy hắn không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm mình, có chút mất tự nhiên mà dịch người ra.

Cùng với tiếng cười từ cổ Lôi Dận phát ra, Mạch Khê cảm thấy eo mình bị ôm càng chặt...

“Bảo bối, em có biết làm như vậy là dụ dỗ anh không, hả?” Đôi mắt xanh lục của Lôi Dận trở nên cực kỳ nóng bỏng, chóp mũi anh tuấn xuyên qua làn tóc Mạch Khê, dụi dụi bên tai cô.

Tim Mạch Khê như đang nhảy lên thùm thụp, lại bởi hành động đó của Lôi Dận mà run rẩy.

“Đừng…” Không đợi cô giãy giụa, cánh môi đỏ thắm liền bị Lôi Dận ngậm lấy, ánh mắt thâm trầm của hắn cũng dần trở nên khác thường. Bàn tay Lôi Dận qua lớp vải quần áo càng trở nên bóng bỏng hơn...

Mạch Khê ngượng đến đỏ mặt, liếc mắt một cái lại nhìn thấy đôi mắt tràn dục vọng của Lôi Dận thì kinh hãi. Lại bởi sức mạnh khổng lồ của hắn đang đặt trực tiếp dưới người cô, khiến cô có thể dễ dàng cảm nhận được biểu tượng nam tính của hắn đã sớm tỉnh thức bừng bừng!

“Này... anh đừng như vậy, khách sắp đến rồi đó…” Mạch Khê muốn đẩy Lôi Dận ra, chỉ bởi cánh tay hắn siết quá chặt nên cô không thể rời khỏi lồng ngực hắn được.

“Gọi anh là gì?” Lôi Dận bất mãn nhíu lại mày. Cả ngày cô gọi hắn là “này này ê ê” thì còn ra cái gì nữa?

https://thuviensach.vn

“Dận…” Mạch Khê miễn cưỡng kêu lên một tiếng, sau đó lại làm nũng, bổ sung một câu, “Gọi anh là Dận còn không được sao? Còn không mau buông người ta ra nha?”

Điều Lôi Dận không chịu nổi nhất chính là Mạch Khê làm nũng. Số lần cô làm nũng rất ít, nhưng mỗi lần đều khiến hắn như mất hồn. Chỉ cần cô vui, hắn có thể thỏa mãn bất cứ nguyện vọng nào của cô.

“Bé con, trước mắt tha cho em một lần…” Lôi Dận hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh nhịp thở rối loạn đôi chút. Mạch Khê đối với hắn như liều thuốc độc vậy, chỉ cần ngửi thấy mùi hương của cô là hắn liền như đứa trẻ tham lam, không khống chế được muốn cuồng dã chiếm giữ lấy cô.

“Anh, anh buông em ra đi mà…” Giữa hai chân Mạch Khê vẫn còn cảm nhận được ‘anh bạn nhỏ’ của hắn, hai má càng đỏ hơn, cô chỉ biết cụp mắt, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hắn.

“Không nên cử động!” Lôi Dận thấp giọng mệnh lệnh, vùi cả khuôn mặt anh tuấn vào mái tóc cô, lẳng lặng điều chỉnh dục hỏa đang không thể khống chế nổi.

Trong không khí có hơi yên lặng..

Cho đến khi, ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa lễ phép...

“Lôi tiên sinh, xe của nhà Hoắc tiên sinh đã đến đây rồi.” Là giọng nói của quản gia Hàn Á.

Lôi Dận hít sâu một hơi, mãi sau mới dặn dò vài câu với người ngoài cửa, sau đó lại nói với Mạch Khê, “Đi thôi, chúng ta nên ra đón khách.”

“Từ từ đã... " Mạch Khê níu chặt cánh tay Lôi Dận lại, “Em…em hơi hồi hộp…”

https://thuviensach.vn

“Em hồi hộp cái gì?” Lôi Dận hiểu lầm ý của cô, “Không phải là em hồi hộp vì sẽ được nhìn thấy Thiên Kình đấy chứ?”

“Không, kỳ thật là em sợ…anh ta cưới người khác, mà em lại không biết người phụ nữ kia là ai…” Mạch Khê chu cái miệng nhỏ nhắn, “Thật ra…em vẫn hy vọng Hoắc Thiên Kình cùng với chị Noãn Tâm đó.”

Lôi Dận buồn cười, “Em đúng là quá mâu thuẫn. Lúc thì hy vọng Úc Noãn Tâm rời khỏi Thiên Kình, lúc lại mong hai người họ kết hôn là sao?”

“Kia chỉ là lời em càu nhàu mà thôi.” Mạch Khê trừng mắt nhìn hắn, “Kỳ thật em cũng ít nhiều đồng ý với anh, cũng cảm giác, Hoắc Thiên Kình rất thích chị Noãn Tâm. Mà chị Noãn Tâm, nói không chừng cũng thích anh ta. Nếu hai người thực sự yêu nhau, cuối cùng lại không ở bên nhau thì thật đáng tiếc nha…”

Lôi Dận thật sự bị cô làm cho dở khóc dở cười, cuối cùng vỗ vỗ đầu cô, “Con gái luôn mâu thuẫn vậy sao? Xuống nhà đi, đừng để khách đợi lâu.”

Mạch Khê gật đầu, để mặc hắn ôm vào lòng.

Trong không trung, tuyết bay như múa, cảnh tượng xa hoa mà thật mộng ảo.

Cánh cửa chính của tòa thành được mở ra, đoàn người liền đi vào. Không có nhiều vệ sĩ mà chủ yếu là người làm của tòa thành.

Cảnh tượng Mạch Khê thấy được khiến cô hoàn toàn kinh ngạc!

Nhóm người làm sau khi dẫn khách tiến vào liền chủ động đứng sang hai bên. Ngay sau đó, người đàn ông cao lớn xuất hiện!

Là Hoắc Thiên Kình! Hắn mặc một chiếc ba-đờ-xuy dài bằng lông lạc đà, quần áo mặc phía trong cũng rất phù hợp. Hắn không đeo cravat, cũng

https://thuviensach.vn

không dùng mấy phụ kiện như cúc tay áo rời, kẹp cravat, nhìn qua cực kỳ thoải mái.

Đương nhiên, điều làm cho Mạch Khê kinh ngạc không phải là hắn mặc gì mà chính là bởi phong thái nam tính quyến rũ, đôi mắt cũng thấy rõ vẻ hạnh phúc. Trong lòng hắn ôm một cô bé. Cô bé kia nhìn qua cũng chỉ chừng hai đến ba tuổi, dáng vẻ 'phấn điêu ngọc mài', vô cùng đáng yêu!

Ba năm không gặp, không ngờ người đàn ông này lại thay đổi nhiều như vậy! Khuôn mặt anh tuấn ngoài vẻ từng trải qua bao thăng trầm của thời gian, còn mang theo nét mị lực chỉ có ở người đàn ông của gia đình, đầy tính trách nhiệm.

Mà người phụ nữ khoác tay hắn thì duyên dáng yêu kiều, cũng mặc một chiếc áo choàng dài màu trắng hòa hợp cùng với màu tuyết đương phiêu đãng trên không trung. Mái tóc dài mềm mại được vấn lên, thật dịu dàng nhưng không che đi vẻ quý phái, tao nhã. Một tay kia của cô ấy còn dắt theo một cậu bé. Cậu bé này nhìn rất giống với cô bé kia, có điều đôi mắt đen láy cứ tò mò mà nhìn ngó quanh tòa thành, ngũ quan quả thực chính là phiên bản của Hoắc Thiên Kình!

Người phụ nữ này không phải ai khác, chính là Úc Noãn Tâm mà ngày đêm Mạch Khê vẫn không thể quên được! Trong lòng Mạch Khê đột nhiên dâng lên cảm giác thật vui mừng. Thì ra, cô ấy thật sự lấy Hoắc Thiên Kình, lại còn sinh một đôi long phượng. Cả gia đình họ nhìn thật hạnh phúc…

"Người anh em, đã lâu không gặp. Khỏe không hả?" Hoắc Thiên Kình giao đứa nhỏ trong lòng cho Úc Noãn Tâm, sải bước tiến lên rồi ôm lấy Lôi Dận. Tiếng cười sang sảng vang lên quanh quẩn trong phòng khách.

Úc Noãn Tâm lẳng lặng đứng đó, mỉm cười nhìn mọi thứ trước mắt. Lúc nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Mạch Khê, nụ cười của cô càng như

https://thuviensach.vn

đóa hoa nở rộ, chỉ có thể dùng từ ‘tuyệt thế’ để hình dung!

Mạch Khê quả thực không thể tin vào hai mắt mình!

“Chị Noãn Tâm…” Cô bước tới, đôi mắt cũng tràn vẻ vui sướng, “Là chị sao? Đúng là chị sao?”

“Tư Khuynh, đừng chạy lung tung với anh đó.” Úc Noãn Tâm dịu dàng đặt con gái trong lòng xuống, sau đó đứng dậy nhìn Mạch Khê, đưa tay nhẹ nhàng đặt trên bả vai cô rồi khẽ ôm...

“Mạch Khê, là chị! Cũng đã ba năm rồi. Chị nghe nói em bỏ đi ba năm. Đúng là nha đầu bốc đồng, sao em lại nhẫn tâm rời khỏi chỗ này những ba năm?” Giọng nói của Úc Noãn Tâm nghẹn ngào, mang theo nỗi xúc động.

“Chị Noãn Tâm…” Lòng Mạch Khê cũng nghẹn lại, ôm chặt lấy Úc Noãn Tâm. Cô có ‘thiên ngôn vạn ngữ’ muốn nói, nhưng trong lúc nhất thời không biết phải nói gì…

Từ cao đến thấp trong tòa thành đều trở nên náo nhiệt. Người làm trong thành đều đã chuẩn bị tốt trà thượng hạng đem lên tiếp khách. Trong không khí còn vương đầy hương trà nhàn nhạt, thơm dịu.

Hoắc Quân Nghị và Hoắc Tư Khuynh đúng là hai đứa nhỏ đáng yêu. Bởi là lần đầu tiên đến tòa thành, chúng không khỏi tò mò mà chạy chỗ nọ chạy chỗ kia. Cuối cùng, cả hai bị Úc Noãn Tâm kéo đến bên cạnh, mỗi đứa ngồi một bên. Bộ dáng đáng yêu của cả hai khiến Mạch Khê vô cùng thích thú.

“Quân Nghị, Tư Khuynh, mau đến chào đi.” Hoắc Thiên Kình gọi hai đứa nhỏ một tiếng, cả hai lập tức líu ríu đến trước mặt Lôi Dận và Mạch Khê. Hai đứa nhỏ đứng rất có bài bản, bộ dáng dễ thương xinh đẹp khiến ngay cả người làm cũng nhịn không được mà phải đứng nhìn mấy lần.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận mỉm cười nhìn hai bé con trước mặt, không khỏi cảm thán sinh mệnh thật thần kỳ.

“Con chào chú Lôi ạ!” Hai tiểu quỷ Quân Nghị và Tư Khuynh hệt như hai ông – bà cụ non, giọng lanh lảnh mà chào Lôi Dận. Sau đó, Quân Nghị chìa tay ra, “Chú Lôi, chú có quà gặp mặt cho con không?”

Một câu vừa nói xong khiến Lôi Dận nổi ý cười. Hắn vội vàng phân phó người làm đem quà gặp mặt đã chuẩn bị từ trước lên; sau đó cúi người về phía trước nhìn cậu bé con không cao đến đùi hắn, nhẹ giọng nói: “Điểm này thật là giống ba con.”

“Đây là ba dạy con ở nhà mà.” Quân Nghị tự hào nói, “Ba con rất lợi hại, con yêu ba nhất!”

Hoắc Thiên Kình ngồi bên kia nghe vậy thì kiêu ngạo cười lớn.

Tư Khuynh đứng cạnh Quân Nghị có vẻ không vui, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Quân Nghị, anh thật đáng ghét! Ba là của em, ba chỉ có thể thương em thôi.”

“Xì...” Quân Nghị nhăn mặt quỷ với em gái, lại lè lưỡi ra.

Úc Noãn Tâm mỉm cười nhìn con trai cùng con gái mình, niềm hạnh phúc toát lên từ tận đáy mắt…

“Được được được, ba các con vĩ đại. Vậy thì món quà gặp mặt này, chú Lôi sẽ không cho.” Lôi Dận nhịn cười, cố ý nói.

Tiểu gia hỏa Quân Nghị này nghịch như quỷ, nghe thấy thế thì lập tức đảo tròn con ngươi, sau đó leo lên đùi Lôi Dận, ôm lấy cổ hắn, lanh lảnh nói: “Con yêu ba nhiều, cũng yêu chú Lôi nhiều lắm nha. Chú Lôi, con nói cho chú một bí mật…”

https://thuviensach.vn

“Được, con nói xem.” Lôi Dận để tiểu quỷ tùy tiện quậy trên người hắn. Kỳ thật, hắn rất thích trẻ con, thích cực kỳ luôn!

Quân Nghị hì hì cười, “Kỳ thật, chú còn đẹp trai hơn ba con nhá, cho nên con thích…”

“Thiên Kình, nghe thấy không?” Bộ dáng Lôi Dận nhìn qua đúng như ‘tâm hoa nộ phóng’ (mở cờ trong bụng), bộ dạng khoe khoang đó lộ đến mười phần trước mặt Hoắc Thiên Kình.

“Đó là bởi vì món quà kia của cậu rất hấp dẫn!” Tuy vậy, Hoắc Thiên Kình không có chút biểu hiện bị ăn giấm chua, mà ngược lại như dội một gáo nước lạnh lên Lôi Dận, uể oải chỉ vào món quà trong tay người làm. Cừ thật! Nhìn không ra, tên này lại có thể hiểu tâm tư trẻ con đến vậy. Hiển nhiên, mô hình đồ chơi làm bằng vàng ròng không nói, trên mặt còn đính kim cương, trân quý vô cùng!

“Thế nào?” Lôi Dận quay đầu nhìn về phía Tư Khuynh, “Tư Khuynh, con thích ba con hơn hay thích chú Lôi hơn?”

Tư Khuynh nghiêng đầu, nghĩ nghĩ rồi nói, “Chú Lôi, quà gặp mặt của con là cái gì đó?”

“Ha...” Hoắc Thiên Kình nhịn không được cười ra tiếng.

Lôi Dận quay đầu trừng mắt nhìn hắn, lúc quay lại nhìn Tư Khuynh thì ánh mắt trở nên dịu dàng. Hắn lấy hộp quà quản gia đưa lên, mở ra...

“Tư Khuynh thích cái này không?”

“Wow ~” Tư Khuynh nhìn thấy món quà thì lập tức vui sướng mà nhảy cẫng lên, vội vàng ôm vào lòng, “Chuột Mickey…”

https://thuviensach.vn

Đó là con thú bông hình chuột Mickey, hai mắt đều được khảm từ đá thạch anh, trên găng tay chú chuột còn được đính kim cương, mà trên ngực có một chiếc nơ vàng khắc hai chữ "Tư Khuynh". Cả thế giới chỉ có duy nhất một con này, bởi đây chính là do Lôi Dận sai người thiết kế duy nhất cho cô bé.

"Con cảm ơn chú Lôi!" Tư Khuynh thích vô cùng, nhanh nhẹn tiến lên ôm lấy Lôi Dận, ngọt ngào làm nũng: "Chú Lôi ơi, Tư Khuynh rất thích chú đó nha…"

Chỉ bằng điểm này, niềm hưng phấn của Lôi Dận lại càng nở ra, lại nhìn về phía Hoắc Thiên Kình, "Thiên Kình, hôm nay mình chính thức nhận con trai, con gái nuôi. Cậu ngàn vạn lần đừng có sợ hãi."

Hoắc Thiên Kình dựa thân mình lên salon, cười đến quỷ dị, "Lôi, cậu vì có lòng mua chuộc hai đứa con mình mà tốn không ít tiền của. Vở kịch hay còn ở phía sau, cậu vội gì chứ?" Nói xong, hắn nhìn về phía hai người đứa nhỏ, nhẹ giọng nói, "Quân Nghị, Tư Khuynh, trước hết đừng quấn quýt lấy chú Lôi của các con, còn chưa chào hỏi xong đâu."

Quân Nghị cùng Tư Khuynh nghe vậy thì nghe lời gật đầu, đi đến bên Mạch Khê, ngọt ngào chào...

"Chào chị Mạch Khê!"

Mạch Khê đã sớm muốn nhanh chóng ôm hai đứa nhỏ vào lòng, liền duỗi tay ra, vui mừng nói: "Đến bên này với chị nào!"

Hai tiểu tử Quân Nghị cùng Tư Khuynh không hề chần chờ đều sán vào Mạch Khê, 'bảy miệng tám lưỡi' nói: "Chị Mạch Khê, chị xinh thật đấy…"

"Chị Mạch Khê, mẹ em hay nhắc đến chị lắm đó, nói là chị rất, rất là xinh…"

https://thuviensach.vn

Quân Nghị đương nhiên không thích Tư Khuynh được nổi bật, liền chủ động ngồi cạnh Mạch Khê, đôi mắt trong veo toát lên vẻ thông minh, nghịch ngợm, “Chị Mạch Khê, em thích chị lắm…”

“Ai da, đáng yêu quá đi…” Mạch Khê thích vô cùng.

“Khoan đã...” Lôi Dận rốt cục cũng có phản ứng lại, kéo hai đứa nhóc đang ầm ĩ lại, ra vẻ nghiêm túc mà nhìn chúng...

“Mấy đứa gọi chú là gì?”

“Chú Lôi ạ!”

“Còn gọi cô ấy là gì?” Lôi Dận chỉ chỉ vào Mạch Khê.

Hai đứa nhóc cười dễ thương, “Chị Mạch Khê ạ.”

Đáng chết!

Lôi Dận quay ngoắt sang nhìn Hoắc Thiên Kình đang cười đến gần rút gân!

“Hoắc Thiên Kình! Đây đều là do cậu dạy đúng không?” Gần như là từng chữ một lọt qua kẽ răng hắn.

Hoắc Thiên Kình cố nín cười, hắng hắng giọng, lại ra vẻ nghiêm trang nhìn hắn, “Ấy, bọn nó gọi sai sao? Chúng ta là anh em, hai đứa nhỏ đương nhiên gọi cậu là chú. Còn Mạch Khê cũng chỉ là con nít thôi, là con gái nuôi của cậu. Như vậy là cùng bậc với Quân Nghị và Tư Khuynh, gọi là chị đúng rồi còn gì. Xin hỏi Lôi tiên sinh, cách dạy con của mình có gì sai không?”

“Bọn nó không thể gọi là ‘chị Mạch Khê’ được!” Lôi Dận mặc kệ mớ lý lẽ đó, ngắn gọn nói một câu.

https://thuviensach.vn

Hoắc Thiên Kình cười sang sảng, “Lôi, là cậu già rồi hồ đồ hay vẫn là tư tưởng lệch lạc? Hai đứa không gọi Mạch Khê là chị thì gọi là gì? Cậu nói thử mình xem.”

Úc Noãn Tâm cũng lặng lẽ đánh giá đôi nam nữ ngồi đối diện. Trong ấn tượng của cô, Lôi Dận luôn lạnh lùng như tảng băng, rất khó có thể tưởng tượng được bộ dáng kích động của hắn như hiện tại. Mà khi cô nhìn thấy hai má Mạch Khê bỗng hồng lên thì cũng đã hiểu rõ rồi. Thì ra…Cô nhẹ nhàng cười.

“À thì…” Lôi Dận bị Hoắc Thiên Kình làm cho nghẹn họng, nói vòng vo mấy câu. Ngay sau đó, bàn tay to vung lên, “Gọi là dì. Đúng, là dì!” Nói xong câu đó, hắn nhìn hai đứa nhóc, nở nụ cười tươi, “Hai cục cưng, chào lại lần nữa đi. Lần này gọi là dì, nghe rõ chưa?”

Quân Nghị và Tư Khuynh đưa mắt nhìn nhau, mãi sau Quân Nghị mới ngập ngừng nói, “Chị Mạch Khê là chị, chú Lôi là chú Lôi ạ.”

Lôi Dận thiếu chút nữa tức nghẹn, lại nhìn về phía Hoắc Thiên Kình đang cười không dứt. Hắn cố ý đanh mặt lại, nhíu mày nhìn Quân Nghị...

“Tiểu quỷ, con lại đây!”

Quân Nghị hoàn toàn không e dè gì, nghênh ngang đứng mà nghiêng đầu nhìn Lôi Dận, ánh mắt to tròn mang theo vẻ tò mò. Cái nhìn đó khiến Lôi Dận bội phục, không hổ là con trai Hoắc Thiên Kình. Đứa trẻ bình thường nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng này của hắn hắn đã sợ tới mức khóc toáng lên rồi.

“Tiểu quỷ, quà của chú Lôi còn có thể to hơn kìa. Con chào lại một lần nữa, muốn gì chú Lôi liền mua cho con ngay, được không?”

Đúng là bá đạo nha! Chỉ vì một cách xưng hô mà hắn lại đi năn nỉ một đứa bé đến nước này.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cùng Úc Noãn Tâm ngồi đó không nhịn được liền che miệng lại cười. Thật ra, Hoắc Thiên Kình vẫn còn muốn trêu tức Lôi Dận, lại ra vẻ khó hiểu mà tiếp tục hỏi:

“Lôi, như vậy không phải là cậu làm khó con mình sao? Vai vế như cậu bảo có chút loạn.”

“Câm miệng!” Lôi Dận có tính cách rất cứng đầu, mỗi khi như vậy lại có điểm bướng bỉnh giống trẻ con. Cảnh tượng này mà để người ngoài nhìn thấy, chắc chắn họ sẽ không tin đây là Lôi Dận lừng danh ‘hắc bạch lưỡng đạo’ mà chỉ nghe tên đã đủ sợ mất mật!

Ánh mắt hắn rời đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Nghị, vẻ mặt có chút chờ mong.

Quân Nghị cắn ngón tay, nhíu mày mà nhìn Lôi Dận. Không biết là hắn vì không muốn làm rõ tầng quan hệ này hay vẫn là kiên trì muốn thằng bé gọi thế kia. Chỉ biết, trong lòng Lôi Dận sốt ruột vạn phần, như là bị vô số móng vuốt cào qua.

Ngay lúc bầu không khí đang có vẻ căng thẳng...

“Chú Lôi, dì Mạch Khê…” Giọng nói ‘nãi thanh nãi khí’ (thanh điệu trẻ con) đáng yêu của cô bé vang lên. Là Tư Khuynh! Cô bé có vẻ ngoài xinh đẹp tương tự Úc Noãn Tâm, vẻ ngây thơ, ngoan ngoãn. Đôi lông mày đen đang nhíu lại mà nhìn về phía Quân Nghị. Từ nhỏ đến lớn…cô nhỏ luôn muốn được làm chị.

Mạch Khê kinh ngạc che miệng lại.

Lôi Dận vốn là hơi sửng sốt, sau lại lập tức có phản ứng. Giọng nói này như phá tan đi bầu không khí hiện thời. Hắn duỗi cánh tay ra, ôm Tư Khuynh vào lòng, “Xem ra vẫn là con gái biết nghe lời, hệt như con búp bê

https://thuviensach.vn

khiến người ta yêu thích. Khê nhi ——” Hắn nói xong, đột nhiên nhìn về phía Mạch Khê, trên vầng trán rõ ràng nhìn thấy vẻ kích động…

“Sinh cho anh một đứa con gái. Con gái thực sự rất đáng yêu.”

Á…

Mạch Khê đỏ bừng mặt lên, lại nhìn thấy ánh mắt Hoắc Thiên Kình cùng Úc Noãn Tâm như thể là hiểu hết mọi sự đang nhìn chằm chằm mình, cô càng muốn tìm một cái lỗ nẻ nào mà chui tọt vào đó. Tên đàn ông này sao lại không ngượng mồm, không xấu hổ mà nói ra câu đó thế chứ?

Cô nâng bàn tay nhỏ lên che miệng Lôi Dận lại, “Đừng nói nữa…”

Bộ dáng ngượng ngùng của cô càng làm cho Lôi Dận mê đắm. Không hề kiêng dè khi có hai vợ chồng Hoắc Thiên Kình ngồi đối diện, hắn duỗi cánh tay ra ôm Mạch Khê vào lòng. Ý cười bên môi hắn còn lan tới tận đáy mắt, hòa tan đi nét lạnh băng vốn có, nhường chỗ cho sự ấm áp.

“Có cái gì mà phải ngượng, em sinh con cho anh cũng không phải chuyện kinh thiên động địa. Ai dám dị nghị, anh sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.”

“Anh…đáng ghét!” Mạch Khê giờ lại càng muốn đào cái cái hang mà chui vào. Tên tự cao tự đại này, đã không để cô chuẩn bị tốt mà thừa nhận hoàn toàn mối tình này, giờ lại đã bắt đầu bá đạo mà yêu cầu cô như vậy.

“Ê, Lôi Dận, cậu muốn sinh con gái là chuyện của cậu, còn ôm con gái mình trong lòng làm gì hả? Bộ dáng âm dương quái khí của cậu sẽ dọa chết con gái mình. Tư Khuynh, lại đây với ba.” Hoắc Thiên Kình đương nhiên nhìn ra tâm trạng cực tốt của Lôi Dận, khóe miệng cũng cong lên. Tuy rằng miệng không ngừng nói đểu Lôi Dận, nhưng mà, hắn rất hiểu thằng bạn, càng khích tên kia bao nhiêu thì tâm tình càng tốt bấy nhiêu. Nhiều năm

https://thuviensach.vn

như vậy, Lôi Dận chẳng khác gì tên đầu gỗ, cuộc sống nhàm chán. Không ngờ lại có một Mạch Khê có thể thay đổi hoàn toàn cuộc sống của hắn.

Tư Khuynh lại không hiểu ý Hoắc Thiên Kình, ôm chặt lấy cổ Lôi Dận, nhõng nhẽo nói, “Không đâu, Tư Khuynh thích chú Lôi cơ…”

“Ngoan, Tư Khuynh ngoan!” Lòng hư vinh chưa từng có trong Lôi Dận như tăng vọt, lồng ngực như có một quả bóng bay, càng ngày càng phồng to lên, “Thiên Kình, con gái cậu bây giờ chỉ một lòng với mình thôi.”

“Thích con gái thì tự mình sinh một đứa đi.” Bộ dáng Hoắc Thiên Kình trông thật uể oải, hắn vắt chân trái lên đùi phải.

Lôi Dận đương nhiên biết hắn đang khích mình, nhưng ngược lại không chút hoang mang mà đáp trả, “Hoắc Thiên Kình cậu có thể sinh một đôi vừa trai vừa gái, đương nhiên mình không chịu tụt phía sau đâu. Yên tâm, mình sẽ có nhiều hơn cậu, không thể ít hơn được.”

Hoắc Thiên Kình cười ha ha.

Khuôn mặt Mạch Khê lúc này chỉ có thể hình dung là hệt như quả táo đỏ.

“Được rồi, được rồi. Đàn ông các anh nói chuyện ít nhiều cũng phải quan tâm đến tâm tình phụ nữ bọn em một chút chứ. Anh xem, Mạch Khê đã xấu hổ thành ra thế kia rồi kìa.” Rốt cục Úc Noãn Tâm cũng lên tiếng giải vây cho Mạch Khê.

Lôi Dận cúi đầu nhìn về phía Mạch Khê, dịu dàng cười, không hề kiêng dè mà hôn lên mái tóc cô.

“Chú Lôi, vậy nếu chú có em bé thì có còn thương Tư Khuynh nữa không ạ?” Tư Khuynh giống như một bà cụ non, ra vẻ như rất hiểu rõ tình hình, nghiêng đầu nhìn Lôi Dận.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận nở nụ cười, sau đó thơm một cái lên mặt Tư Khuynh, “Chú Lôi rất thích Tư Khuynh, sao lại không thương con được?”

Tư Khuynh như thể yên tâm hẳn lên, tươi cười rạng rỡ, sau lại nhìn về phía Quân Nghị, làm bộ rất đắc ý.

Thế nhưng Quân Nghị đâu có chịu yếu thế, nhất là khi nhìn thấy cô em Tư Khuynh luôn cùng mình tranh chức con cả chiếm thế thượng phong, đôi mắt cậu bé cũng mở to, lại ngọt ngào nói...

“Ba nuôi, mẹ nuôi...”

Một tiếng này vừa nói xong, trong lòng Lôi Dận như nở hoa, cũng đồng thời khiến hai vợ chồng Hoắc Thiên Kình không nhịn được cười ra tiếng.

Lôi Dận liền ôm cả Quân Nghị vào lòng, để cậu bé cùng ngồi lên đùi mình với Tư Khuynh. Quả thực, hắn đang rất thỏa mãn, “Ngoan, Quân Nghị với Tư Khuynh đều ngoan. Thiên Kình, hai đứa con cậu đúng như là hai tiểu tinh linh vậy.”

Hoắc Thiên Kình cười ha ha, “Con của Hoắc Thiên Kình mình sao có thể là đứa nhỏ bình thường được. Có điều, phải nói trở về chuyện này..." Lời nói hắn đột nhiên xoay chuyển, hắn cười một cách mờ ám...

“Lôi, tục ngữ nói thật là đúng, ‘con thỏ ăn cỏ gần hang’, cậu cũng quá là độc đi.”

Câu này, hàm ý thật quá rõ ràng.

Mạch Khê thấy Hoắc Thiên Kình cố ý nói kháy liền âm thầm trừng mắt liếc nhìn hắn một cái. Thế nhưng Lôi Dận lại chẳng thèm quan tâm, chỉ ha ha cười, không đáp lại câu nói của Hoắc Thiên Kình mà nói một câu rõ ràng tính khiêu chiến...

https://thuviensach.vn

“Hôm nay vì nghênh đón cậu đại giá quang lâm, mình đã đặc biệt chuyển bằng máy bay về đây mấy chai rượu mạnh với rượu vang đỏ. Thế nào, có bản lĩnh thử không?”

Hoắc Thiên Kình nhíu mày lại, "Khích mình? Lôi, hôm nay mình sẽ bồi cậu thưởng rượu!”

Hai người đàn ông này, đúng là không ai chịu ai!

Thừa dịp hai người đang nói cười, Úc Noãn Tâm chủ động ngồi bên cạnh Mạch Khê, kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô lại, nhẹ nhàng cười, “Mạch Khê, chúc mừng em.”

“Chúc mừng em cái gì?” Mạch Khê đương nhiên hiểu được ý tứ của Úc Noãn Tâm, có điều cố tình giả ngơ.

Úc Noãn Tâm không nói gì, chỉ chằm chằm nhìn Mạch Khê cho đến lúc khuôn mặt cô đỏ tới mức không thể đỏ hơn được, Mạch Khê mới chịu đầu hàng, “Được được được, đừng có nhìn em chằm chằm như vậy có được không? Em…em bị ép buộc thôi, anh ta lúc nào cũng bá đạo như vậy…”

“Phải không đó?” Lúc này Úc Noãn Tâm mới chịu lên tiếng, nụ cười tươi bên môi lan đến tận đáy mắt, “Mạch Khê, vẻ mặt của em đã nói cho chị biết, em…rất yêu thương anh ta.”

"Chị Noãn Tâm…” Mạch Khê bị cô ấy nói không biết phải làm gì, bộ dáng thực ngượng ngùng.

Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng cười, “Mạch Khê, đừng ngại, Lôi Dận bình thường nhìn qua lạnh như băng, nhưng chị có thể thấy được, anh ta thật sự rất yêu em. Người đàn ông như anh ta, một khi đã xác định được lòng mình thì mười con trâu cũng không kéo lại được. Anh ta nhất định sẽ đối với em rất, rất tốt.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê lơ đãng dừng ánh mắt trên người đàn ông đang trò chuyện vui vẻ với Hoắc Thiên Kình, một phải một trái ôm lấy Tư Khuynh cùng Quân Nghị. Tâm tình hắn nhìn qua có vẻ rất tốt, cả gương mặt anh tuấn đều hòa một vẻ ấm áp, ngay cả nụ cười bên môi hắn cũng có thể thấy được là lan ra từ tận đáy lòng.

Hai người hắn nhiên là đang trao đổi chuyện trên thương trường. Ngay cả khi tán gẫu chuyện phiếm cũng đầy vẻ tự tin, mỗi cử chỉ đều lộ ra sự quyền thế hơn người.

Chỉ có điều rất khó tưởng tượng…

Lại có một người đàn ông vừa nói chuyện kinh doanh vừa ôm hai đứa trẻ con! Xem ra, tìm chuyện để nói trước mặt trẻ con cũng rất quan trọng!

“Nhìn Lôi Dận xem, chị biết anh ta đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ thấy anh ta tươi cười như vậy.” Úc Noãn Tâm nhẹ nhàng nói bên tai Mạch Khê, “Em bỏ đi ba năm, ba năm đối với anh ta mà nói đúng như một quãng thời gian khủng khiếp, như ‘tai bay vạ gió’ vậy!”

Mạch Khê nhìn Úc Noãn Tâm…

“Kỳ thật, qua ba năm, bất kể là Hoắc gia hay Lôi gia cũng đều xảy ra rất nhiều chuyện. Nghe nói sau khi em đi, anh ta suy sụp rất nhiều, may mà có Phí Dạ bên cạnh. Lúc ấy sự việc phát sinh quá đột ngột, mà Thiên Kình lại mất tích khiến Lôi Dận rất áy náy. Anh ta cho rằng mình có thể nhanh chóng tìm ra tung tích Thiên Kình nhưng rốt cục thì Thiên Kình vẫn không có chút tin tức nào. Việc em rời đi, lại thêm cả việc Thiên Kình mất tích đối với anh ta mà nói là một đả kích rất lớn. Có điều, cuối cùng cũng tìm được Thiên Kình. Chẳng qua là anh ấy bị thương rất nặng. Những ngày Thiên Kình không ở cạnh chị, Lôi Dận cũng giúp đỡ ít nhiều. Anh ta có thể lại trở về thành một người bình thường mà đứng trước mặt chị thì hắn là cũng đã

https://thuviensach.vn

cố gắng rất nhiều…” Úc Noãn Tâm vừa nói xong liền nhìn về phía hai người đàn ông.

Nghĩ đến ba năm này thật sự là vất vả. Có điều, bao vất vả cũng đáng bởi cô luôn tin tưởng ở Thiên Kình.

Những việc liên quan đến chuyện này, Mạch Khê không biết nhiều. Lúc này, cô chỉ kinh ngạc nhìn Lôi Dận vỗ vỗ lên hai chân Hoắc Thiên Kình, như đang hỏi thăm tình trạng sức khỏe của hắn vậy.

Thế nhưng, trong lòng Mạch Khê lại thực cảm động. Bởi có đôi khi, trực tiếp nói với mình cũng không bằng có người thứ ba chuyển giúp những lời tình cảm. Đây hẳn là đứng trên góc độ truyền đạt của người thứ ba. Mọi người vốn nghĩ rằng cứ phải giáp mặt nhau nói chuyện mới là tốt, nhưng điều thấy được phía sau mới chân thành hơn cả.

“Mạch Khê, chuyện có liên quan đến Lôi Dận chị cũng đã được nghe Thiên Kình nói qua. Anh ta là người đàn ông tốt, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ.”

Tiếng nói nhẹ nhàng dừng bên tai Mạch Khê khiến trong lòng cô nổi lên từng gợn sóng…

Một lúc lâu sau, cô nhìn về Úc Noãn Tâm, cắn cắn môi, “Có điều, chị Noãn Tâm…thân phận giữa hai bọn em dù sao cũng rất đáng ngại. Chẳng lẽ…chị không thấy như vậy là hoang đường sao? Anh ấy…anh ấy là cha nuôi của em…”

“Mạch Khê, em cho rằng đó là điều quan trọng sao?” Úc Noãn Tâm cười cười, nụ cười thật dịu nhẹ. Dù sao cô cũng hơn Mạch Khê mấy tuổi, nhìn nhận vấn đề đương nhiên cũng thoáng hơn một chút, “Quan trọng chính là em phải biết rõ ràng, em có yêu người đàn ông kia hay không. Đó mới là điều quan trọng nhất.”

https://thuviensach.vn

“Em…” Mạch Khê bấm bấm đầu ngón tay, lại nhìn thấy ý cười như đang ủng hộ của Úc Noãn Tâm thì cô nhẹ nhàng gật đầu, “Em yêu anh ấy…Nhưng mà, em hơi sợ, em cảm giác như rồi sẽ có chuyện gì đó xảy ra…”

“Mạch Khê, nếu yêu thì phải dũng cảm lên.” Úc Noãn Tâm rất thích dáng vẻ thẳng thắn này của Mạch Khê, kiểu yêu thì nói là yêu này cô lại càng thích, “Chỉ cần em yêu anh ấy là được rồi, phải tin tưởng anh ấy mang đến kỳ tích cho em. Dù sợ cũng không sao cả, cứ giao hết cho anh ấy, em cứ yên tâm là mọi chuyện sẽ ổn.”

Trong lòng Mạch Khê đầy lo lắng. Là vậy sao? Chỉ cần yêu là đủ sao?

“Có điều…em vẫn có chút áy náy. Em biết, mẹ em từng yêu anh ấy.” Có lẽ là bởi cảm thấy thực thân thiết với Úc Noãn Tâm nên cô rất thoải mái mà dốc bầu tâm sự cùng cô ấy.

“Mạch Khê à, em nghe chị nói này. Nắm chắc hạnh phúc trong tay mới là quan trọng, những chuyện khác, đã qua rồi thì cứ để nó qua, ôm nó lại chỉ thêm tiếc nuối.” Úc Noãn Tâm than nhẹ một tiếng, “Em nhìn Lôi Dận xem, chị thậm chí còn có thể thấy khao khát hạnh phúc trong mắt anh ta. Anh ta chỉ yêu một người, mà em cũng yêu anh ấy, sao lại phải tra tấn anh ta chứ?”

“Em…”

“Mạch Khê, em là cô bé thông minh. Tình cảm của Lôi Dận so với Thiên Kình còn trực tiếp hơn đó. Đối với anh ta, yêu là yêu, không yêu là không yêu, đừng chỉ nhìn vào bộ dáng ăn trên ngồi trước của anh ta. Có điều, thế giới tình cảm gần như một đường thẳng, chị nghĩ, cả đời này anh ta cũng sẽ không buông em ra nữa đâu.” Úc Noãn Tâm thản nhiên cười, đáy máy cũng là vẻ chúc phúc cho Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Mạch Khê lúc này cũng nổi lên ngọt ngào. Qua lời Úc Noãn Tâm nói, bao mỗi nghi ngờ trong cô cũng tiêu tán đi không ít, lại nhìn về hướng Lôi Dận thì đáy mắt không che giấu được tình yêu ẩn trong đó.

Đúng vậy, cô yêu người đàn ông này. Yêu hắn, cho dù chỉ nhìn bóng lưng hắn thôi cũng đủ thấy hạnh phúc…

“Chị Noãn Tâm, cảm ơn chị…” Cô nắm lấy tay Úc Noãn Tâm, từ đáy lòng nói ra một câu. Có điều, trong mắt cô lại hiện lên vẻ áy náy...

“Kỳ thật, có một việc em muốn xin lỗi chị…”

Úc Noãn Tâm hơi nghiêng đầu, không vội thúc giục mà chỉ im lặng chờ cô chủ động nói ra.

Mạch Khê hít sâu một hơi, cụp mắt xuống che đi vẻ áy náy, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật…ở lễ trao giải lần trước, em có nói một điều hơi trái lương tâm với chị. Lúc đó, Hoắc Thiên Kình tuyên bố hôn ước cùng chị, tuy rằng em chúc phúc cho chị, nhưng trong lòng, em lại cảm thấy anh ta rất phong lưu nên ép buộc chị. Em nghĩ chuyện đó chị không thể cự tuyệt được…” Cô có chút khó khăn khi nói ra những lời này, thấy Úc Noãn tâm dùng ánh mắt dịu dàng nhìn mình, cô vội vàng giải thích, “Chị Noãn Tâm, chị đừng hiểu lầm nha. Tại vì lúc đấy em nghĩ đến tình cảnh chị có phần giống em. Hơn nữa em đã từng được chứng kiến cảnh anh ta ép buộc chị nên em mới nghĩ như vậy. Em không ngờ chị sẽ...”

“Em thật sự không ngờ chị sẽ lấy anh ấy.” Úc Noãn Tâm nhẹ giọng tiếp lời của cô, sau lại cười cười, “Chẳng những lấy mà còn sinh cho anh ấy hai đứa con. Thì ra, đây là nguyên nhân lúc nãy em nhìn thấy chị mà như gặp được quỷ.”

“Thực xin lỗi…”

https://thuviensach.vn

“Nha đầu ngốc, chị đâu có trách em.” Úc Noãn Tâm cười nói: “Lúc ấy em nghĩ như thế cũng phải thôi. Dù sao chuyện tình của chị với Thiên Kình lúc đó cũng chỉ có hai bọn chị biết rõ ràng nhất. Cũng giống như em và Lôi Dận vậy, yêu hay không, yêu sâu đậm đến đâu cũng chỉ có hai người trong cuộc mới hiểu được. Có điều, hạnh phúc trong mắt em tan chảy thế kia, chị thật không thể hiểu nổi sự chậm chạp lúc trước của em. Hôm nay, chị chính thức nói với em lời chúc phúc từ tận đáy lòng.”

“Cám ơn chị, Noãn Tâm…” Mạch Khê cùng Úc Noãn Tâm nhìn nhau cười, cả hai đều tràn vẻ hạnh phúc…

-_____

Trong khoảng thời gian này, ngày qua có nhanh có chậm. Quan hệ giữa Lôi Dận cùng Mạch Khê càng ngày càng tốt. Trên thực tế, tình cảm của Lôi Dận thể hiện vừa trực tiếp, vừa mãnh liệt. Đối với Mạch Khê, hắn như là một thể thống nhất giữa một người cha với một người yêu, có chu đáo, có yêu say đắm, cũng có tính nhẫn nại cực độ cùng bao dung, chiều chuộng. Được người đàn ông như vậy yêu, đối với Mạch Khê mà nói là một điều vô cùng hạnh phúc. Bởi vì những chuyện Mạch Khê không thể tưởng tượng được, hắn cũng nghĩ ra mà làm; chuyện Mạch Khê mới nghĩ tới thôi mà hắn đã làm xong xuôi.

Mà Mạch Khê cũng dần dần quen với mối quan hệ này. Mỗi ngày, cô vui vẻ nhất là khi Lôi Dận trở về, sẽ nhào vào lòng hắn làm nũng, thỉnh thoảng còn chủ động hôn hắn. Cô biết, Lôi Dận thích cô như vậy đó…

Thời gian từng ngày trôi qua, đương nhiên là ngọt ngào nhưng cũng sẽ phát sinh chuyện không làm người ta toại nguyện. Chính là, Đàm Đồng qua đời. Sau khi ông được cảm nhận được cảnh ‘thiên luân chi nhạc’ (hạnh phúc gia đình) cùng Mạch Khê, thì cuối cùng cũng phải nhắm mắt xuôi tay.

https://thuviensach.vn

Mùa đông này, Mạch Khê đã trải qua rất nhiều chuyện, được có, mất có…Lúc cô đứng trước mộ Đàm Đồng, tự mình lau bức ảnh trên bia đá thì hốc mắt cũng hồng hồng. Nhìn khuôn mặt Đàm Đồng nở nụ cười hiền từ, ngực cô đau như dao đâm thấu.

Đêm Đàm Đồng qua đời, cô khóc đến thắt ruột. Khó khăn lắm mới có thể được gặp lại cha, lại cha cô lại bị bệnh tật tra tấn đã nhanh chóng qua đời. Tuy rằng đây cũng là một loại giải thoát cho ông khỏi đau đớn, nhưng Mạch Khê vẫn cảm thấy thật bất lực.

Địa điểm hạ huyệt cho Đàm Đồng được chọn rất kĩ, sơn thủy hữu tình. Phong cảnh ở đây cũng rất đẹp, bốn phía yên tĩnh không nhuốm lợi danh. Có lẽ, ở nơi này, cho dù là người còn quyến luyến nhân gian cũng có thể yên nghỉ.

Mạch Khê vẫn quỳ trên mặt đất, cái lạnh buốt thấu qua đôi tất chân mà cô vẫn không biết, chỉ nhìn lên tấm bia mộ của Đàm Đồng. Phía sau, Lôi Dận cũng đau lòng. Hắn cúi người nhẹ nhàng nâng cô dậy, cởi áo khoác của mình ra choàng lên vai cô, thuận thế ôm chặt cô vào lòng.

Người đến nghĩa trang còn có Đàm Trử Quân, Đàm Trử Bách, Phí Dạ. Trừ từng ấy người ra còn có một cô gái, trên vầng trán cũng đậm vẻ sầu bi, ánh mắt sưng đỏ; hẳn nhiên là cô ấy cũng đã khóc. Cô đi đến bên cạnh Mạch Khê, nhẹ nhàng nói, “Em gái, ba đã đi rồi, về sau chúng ta là người một nhà.”

Cô chính là Đàm Hinh Hạm đang học tại nước Pháp xa xôi, là con gái út của Đàm Đồng. Trời sinh bản tính thiện lương, không ham tranh giành, nghe nói đến chuyện của cha lúc trước, cô đã rất nhanh tiếp nhận Mạch Khê. Trong mắt cô, Mạch Khê là người đáng thương nhất, đã lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy, lại chưa từng được hưởng tình thương của cha. Còn bọn họ, bao nhiêu năm vẫn được ở cạnh cha. Tuy rằng năm đó ông đã…phản bội mẹ họ, nhưng Hinh Hạm rốt cục vẫn tha thứ cho cha.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê rưng rưng nhìn Hinh Hạm. Đúng vậy! Cô có người thân. Từ lúc biết được cha, cô sẽ không còn một mình nữa, cô có anh trai, có chị gái…

Đàm Trử Quân lạnh lùng nhìn tất cả mọi việc trước mắt, còn Đàm Trử Bách lại cúi đầu nhìn ảnh Đàm Đồng…Trên đời này, chuyện nói dối một chút chính là như vậy, đã nói được một cách hợp lý thì ắt sẽ có người tin.

Trong nghĩa trang, ngoài vệ sĩ ra thì có sáu người. Trong đó cũng chỉ có Hinh Hạm và Mạch Khê là chẳng hay biết gì, còn lại bốn người đã xác định cả đời này phải che giấu hoàn hảo lời nói dối kia.

Một lúc lâu sau, Đàm Trử Quân nhả một vòng khói rồi ném điếu thuốc xuống đất, nhấc chân di mạnh lên. Anh bước tới, nói ——

“Mạch Khê, về sau em có tính toán gì không?”

Tuy nói rằng anh biết rõ ràngchân tướng sự việc, lúc bắt đầu cũng rất mâu thuẫn với ý định của Lôi Dận; nhưng khi nhìn thấy bộ dáng Mạch Khê khóc đến đỏ hai mắt, tim anh cũng mềm đi rất nhiều. Mạch Khê là một cô bé rất hiểu chuyện, nên anh cũng không muốn vì sự tức giận của mình mà khiến cô hoàn toàn mất đi hy vọng!

Mạch Khê ngẩng đầu nhìn Đàm Trử Quân. Đây từng là người thầy đã giúp cô rất nhiều trong sự nghiệp ca hát, không ngờ lại trở thành anh trai cô. Trong nhất thời cô không biết nói gì, cũng không biết nên trả lời câu hỏi của anh thế nào.

Lôi Dận thấy thế, nắm lấy bả vai cô, nhìn về phía Đàm Trử Quân…

“Khê nhi sẽ tiếp tục sống cùng tôi, mọi chuyện đều như lúc trước.”

Sắc mặt Đàm Trử Quân thoáng trầm xuống, “Lôi tiên sinh, cậu làm như vậy có phải là ích kỷ không? Sao không hỏi ý kiến Mạch Khê?”

https://thuviensach.vn

“Tất cả chuyện của Khê nhi đều là tôi sắp xếp vì cô ấy, chỉ cần cô ấy thích tôi sẽ thỏa mãn cô ấy. Tôi nghĩ, về chuyện của Khê nhi, vẫn là Đàm tiên sinh không nên quan tâm mới phải.” Tham vọng chiếm hữu của Lôi Dận hiển nhiên rất mãnh liệt. Mạch Khê chỉ có thể ở lại bên cạnh hắn, về phần những người đàn ông khác, một cơ hội nhìn trô, k một cái cũng không có.

“Dận…” Mạch Khê theo bản năng kéo góc áo hắn, mất tự nhiên nhìn về phía Đàm Trử Quân, “Đàm…Anh cả, trước mắt em không có kế hoạch gì cả.”

Cô vẫn không quen gọi anh ta là anh cả, lúc sửa miệng đương nhiên có chút khó khăn. Từ sau khi biểu lộ tình cảm cùng Lôi Dận, mỗi ngày cô đều như một cô gái hạnh phúc. Ngày ngày qua đi, cô lại quên mất nên tính toán một chút cho chính mình.

Đàm Trử Quân than nhẹ một hơi, “Mạch Khê, trong mắt anh, em có tài thiên phú rất lớn với âm nhạc. Nếu em thích hát, sao không trở về làng nhạc, tiếp tục phát triển sự nghiệp ca hát? Hơn nữa, anh và Trử Bách, à, chính là anh hai của em, hai bọn anh sẽ toàn lực giúp đỡ em, để em thực hiện được giấc mơ của mình.”

“Trở về làng nhạc?” Mạch Khê ngây ngẩn cả người. Hiển nhiên, lời này của Đàm Trử Quân khiến cô thật kinh ngạc. Trở về giới ca hát không phải là cô không nghĩ tới, có điều, sau ba năm, hình tượng của cô trong làng nhạc đã sớm như mây bay rồi.

Đàm Trử Bách cũng tiến lên, nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Anh cả nói rất đúng. Mạch Khê, giọng hát của em rất tốt. Về làng nhạc, vừa làm vui khán giả, vừa thỏa mãn sở thích của mình. Để làm nên thành công mới không khó, đã có anh và anh cả giúp em, yên tâm đi.”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, em ạ.” Đàm Hinh Hạm nhẹ giọng khuyên bảo: “Chị đã nghe em hát rồi, ba năm trước đây là vô tình nghe được, thật sự rất êm tai. Nếu em có thể quay về giới giải trí, lên danh ca hậu, chị càng có dịp khoe với các bạn học rằng mình có một em gái là ca hậu đó nha.” Cô vui vẻ nói đùa, đương nhiên cũng là lời đề nghị từ đáy lòng.

“Em...”

“Không được!” Mạch Khê vừa muốn mở miệng, Lôi Dận lại lạnh giọng lên tiếng thay cô đáp mấy lời thuyết phục kia, hai tròng mắt hắn trông hờ hững nhưng lại vô cùng sắc nhọn, “Bỏ ý nghĩ này đi, tôi sẽ không để Khê nhi quay về giới ca hát!”

[1]: Lưỡng tình tương duyệt (两情相悦), đại ý: hai bên đều yêu nhau. Câu Lưỡng tình tương duyệt, quý ở từ ‘duyệt’ có thể hiểu đại ý là, ‘cả hai đều yêu nhau, điều quan trọng là ở từ yêu ấy. ’

“Lưỡng tình tương duyệt” là một thành ngữ hiện đại nhằm chỉ hai bên vừa ý yêu nhau, bắt nguồn từ "Trương Cư Chính" Quyển 3 – Hồi 19 của tác giả Hùng Triệu Chính. Thành ngữ này cũng được đặt tên cho một bài hát nằm trong Album của nhạc phim “Hoa mộc lan.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 21

Chủ Quyền Trong Tình Yêu

Mạch Khê ngẩn ra, quay đầu nhìn về Lôi Dận bên cạnh mình. Khuôn mặt hắn giữa ánh sáng mặt trời chói chang, có phần anh tuấn nhưng lại không chân thực. Từng đường nét như điêu khắc tuy có nét bình tĩnh, nhưng cũng có sự giận dữ mơ hồ nào đó. Bàn tay to lớn nắm lấy vòng eo nhỏ của cô, siết vào càng chặt, như sợ hãi rằng, chỉ cần buông lỏng tay, cô sẽ bị người khác đoạt mất.

Đàm Trử Quân thấy thế, sắc mặt rõ ràng không vui, “Lôi tiên sinh, tôi đang hỏi ý kiến Mạch Khê!” Ngụ ý của anh ta thật rõ ràng!

“Ý kiến của tôi, chính là ý kiến của Khê nhi!” Lôi Dận không chút nào kiêng dè, khuôn mặt đạm mạc chợt trở nên lạnh băng.

Đàm Trử Quân hừ lạnh, anh ta luôn luôn có thành kiến đối với Lôi Dận. Trước đây còn có thể xem như người lạ, còn bây giờ, mọi chuyện đã khác rồi. Tận lực xem nhẹ cánh tay đang giữ lấy ở eo Mạch Khê, anh ta nhíu chặt mày, “Lôi tiên sinh, trên thực tế, anh chỉ là cha nuôi của Mạch Khê mà thôi. Còn tôi, là anh em có huyết thống với con bé. Dựa theo mối quan hệ này, tôi nghĩ lời tôi nói có giá trị hơn chứ?”

https://thuviensach.vn

Hai người đàn ông cao lớn bắt đầu giằng co, dường như mỗi lúc một nghiêm trọng. Mạch Khê thấy thế, vội vàng chen vào giữa khuyên can, “Được rồi được rồi, hai anh không nên tiếp tục tranh cãi..."

“Mạch Khê, kỳ thực anh cả nói đúng!” Đàm Trử Bách đã mở miệng, nhẹ nhàng cắt ngang lời cô. Trong giọng nói đó có chút lười nhác, vừa như là nói cho Mạch Khê nghe, cũng là nhìn về hướng Lôi Dận.

“Cha bây giờ không còn nữa, “huynh trưởng vi phụ” (đại ý: anh lớn thay cha), dù ân tình cha nuôi có lớn cũng không thể thay thế quan hệ huyết thống chứ? Mạch Khê, điều này em cần phải cân nhắc cho kỹ.”

“Anh hai, em..." Mạch Khê lâm vào thế khó xử, hàng mày nhẹ nhàng nhíu lại.

Đôi mắt như chim ưng của Lôi Dận chậm rãi nheo lại. Hai anh em nhà này nhất định là cố ý, không ngờ còn học được mấy chiêu bỉ ổi này! Nhưng hắn là Lôi Dận, muốn áp đảo hắn ư?

“À, tôi quên nói cho hai vị biết, Khê nhi chẳng những là con gái nuôi của tôi, mà còn là người con gái tôi yêu. Nói cách khác, hai người đương nhiên là anh trai của cô ấy, nhưng mà, người đi cùng Khê nhi cả đời là tôi, mà không phải là các người. Về điều này, hy vọng các người hiểu rõ một chút!”

Sắc mặt hai anh em nhà họ Đàm ngẩn ra, bọn họ không đoán được Lôi Dận lại thẳng thắn, vô tư thừa nhận quan hệ nhìn có vẻ vớ vẩn này.

Đàm Hinh Hạm hoảng lên. Cô là một con mọt sách điển hình, miễn tiếp xúc với việc nam nữ. Nhưng lời nói của Lôi Dận dọa cô không nhẹ. Đàm Hinh Hạm kéo Mạch Khê qua, vô cùng khẩn trương, nhỏ giọng hỏi, “Bé út à, người kia…người kia không có vấn đề gì chứ? Đó là cha nuôi của em nha, hai người…hai người làm sao có thể mến nhau được hả?”

https://thuviensach.vn

“Chị…em…kỳ thực..." Mạch Khê vụng trộm nhìn Lôi Dận một cái, thấy hắn đương trưng ra vẻ không vui, giống như một đứa nhóc vừa bị đoạt đi món đồ quý giá nhất, cô nhịn không được cười cười, nhẹ nhàng nói, “Em thật sự thương anh ấy mà…”

“Hả?” Đàm Hinh Hạm giật thót, nuốt nước miếng xuống, “Nhưng là…nhưng là…chị nghe nói người đàn ông này rất đáng sợ đó, sau lưng hắn còn có cả tổ chức xã hội đen nữa.” Cô nói năng có chút lộn xộn, “Bé út ơi, em không sợ người ngoài sẽ đồn bậy lên hay sao?”

Mạch Khê mỉm cười, trong đáy lòng như tràn ra dòng nước ấm, “Chị, chị yên tâm đi, em tin tưởng anh ấy. Chỉ cần có anh ấy bên cạnh, em không sợ gì nữa.”

Đối với Đàm Hinh Hạm, cô cũng hiểu biết rất nhiều. Chị ấy học ngành y, là người điển hình không màng tới thế sự, tính tình trời sinh cũng rất đơn thuần, hắn nhiên cũng chưa gặp qua với người đàn ông nào có bối cảnh xã hội đen cả. Trong thế giới của chị trắng đen đều hết sức rõ ràng. Như vậy cũng rất tốt, sẽ không va vấp phải nhiều thống khổ. Cứ đơn thuần như vậy mà học tập, mà đi vào cuộc sống, tương lai cũng sẽ gặp một tình yêu đơn thuần. Nếu như ngay khi bắt đầu cô đã vô lo vô nghĩ mà sẵn sàng yêu, thì liệu cô và Lôi Dận có phải đi nhiều đường vòng đến vậy không?

Đàm Hinh Hạm nghe vậy, đôi mắt xinh đẹp mở lớn ra. Cô thực không rõ Mạch Khê vì sao lại yêu một người đàn ông còn lớn hơn mình những mười bốn tuổi, thực sự rất lo lắng. Vừa muốn mở miệng nói thêm, đã thấy Lôi Dận sớm mất sạch kiên nhẫn, đi nhanh tới, ôm Mạch Khê vào lòng lần nữa...

“Hôm nay đã trễ rồi. Khê nhi, chúng ta cần phải trở về.”

“Lôi Dận, cậu..."

https://thuviensach.vn

“Anh cả…” Mạch Khê thấy Đàm Trử Quân còn muốn bước tới ngăn cản, nhẹ giọng mở miệng, nhìn về phía Lôi Dận một chút, thấp giọng nói, “Anh yên tâm đi, Dận không phải là người không rõ phải trái gì, em sẽ nói chuyện với anh ấy.”

Đàm Trử Quân hồ nghi nhìn cô, cô lại gật gật đầu với anh.

Lôi Dận mặc kệ mọi thứ, kéo Mạch Khê rời khỏi nghĩa trang!

_____

Dọc theo đường đi, Lôi Dận cũng không nói gì cả, chỉ nắm bàn tay nho nhỏ của Mạch Khê thật chặt. Đi đến trước xe, không đợi vệ sĩ bước tới, hắn đã chủ động mở cửa xe ra cho cô, nhàn nhạt nói, “Lên xe đi.”

Mạch Khê vẫn không thể nhìn ra hắn đang vui vẻ hay tức giận gì đó, vẫn nghe lời chui vào, đóng cửa xe, cũng im lặng không nói gì cả.

Trong xe, bầu không khí yên tĩnh chết người. Lôi Dận lẳng lặng nhìn chằm chằm ly rượu trong tay, một bàn tay khác vẫn nắm tay Mạch Khê thật chặt không buông.

Trở về đến Bạc Tuyết bảo, những người làm ào ào ra cửa nghênh đón. Mạch Khê máy móc theo hắn lên lầu, vào phòng ngủ...

“Dận…ưm…” Vừa vào cửa, Lôi Dận đột nhiên đè ép Mạch Khê, vây lấy cô áp trên tường, thô bạo hôn mạnh lên đôi môi anh đào kia. Hành động của hắn quá mức đột ngột, đầu lưỡi chui vào trong khoang miệng cô, thậm chí còn khiến Mạch Khê hơi đau đau.

Trong hô hấp của Mạch Khê toàn là mùi xạ hương nhàn nhạt của hắn, đó chính là hơi thở nguyên thủy nhất của đàn ông, lộ ra sự bá đạo cùng mạnh mẽ, khiến người ta nhịn không được mà si mê…

https://thuviensach.vn

Bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên ngực hắn, ngừa cho trường hợp vì bị hôn đến thiếu không khí mà đổ nhào xuống. Nhưng là, chao ôi, cho dù người đàn ông này có thô bạo, có dã man đến bao nhiêu thì cô vẫn không có cách nào ngăn cản được sự rung động hắn mang đến.

Dần dần, Lôi Dận chuyển sang dịu dàng hơn, lại càng là triền miên…

Đôi môi mỏng từng chút, từng chút một giữ lấy môi cô, như là dùng tất cả quyến luyến cùng trìu mến, để quấn quít, để gắn bó. Ngay cả đôi mắt xanh lục hờ hững dọc cả đường về cũng trở nên thâm tình, chu đáo săn sóc.

“Khê nhi…” Đôi môi hắn nhẹ nhàng chạm vào cô, giọng nói dịu dàng, theo mỗi động tác hôn môi rơi xuống...

“Anh yêu em…yêu em…”

Tình yêu triền miên, mỗi một câu nói tràn khắp trong lòng Mạch Khê, để cô hoàn toàn cam tâm tình nguyện hòa tan trong tình yêu của hắn.

“Dận…” Cô nâng mắt, chìm vào đôi đồng tử xanh lục, thâm tình như nước kia, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt hắn, “Em cũng yêu anh…”

Lôi Dận vừa lòng nhếch môi, lại một lần nữa phủ lên môi cô, như một đứa trẻ tham ăn, lần lượt nhấm nháp hương vị tươi ngọt của cô…Cho đến khi hơi thở Mạch Khê trở nên dồn dập hơn trước, những tiếng rên rỉ cũng bắt đầu bật thoát, hắn rốt cuộc nhịn không được bế xốc cô lên, nhẹ nhàng đặt xuống giường.

“Khê nhi, đồng ý với anh, về sau không được gần gũi với hai anh em Đàm Trử Quân.” Hắn đè thân mình lên, giọng nói mềm nhẹ như là mệnh lệnh, nhưng càng giống một cách thỉnh cầu hơn. Ngay cả đôi mắt xanh lục kia cũng tản ra tia sáng dịu dàng, nhìn cô, tình cảm sâu nặng như biển cả.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê yên trong lòng hắn, đôi mắt to chớp chớp. Lôi Dận nói xong câu đó, lại nhìn cô một lúc, tâm không chịu được, cúi đầu định hôn tiếp, lại bị hai bàn tay nhỏ bé của cô che môi hắn lại...

Lôi Dận nhíu mày.

Mạch Khê chu miệng nhỏ lên, cố ý bất mãn mà nói, “Anh rất là bá đạo nhá. Hai người đó là anh trai ruột của em, cái gì mà không được gần gũi quá chứ?”

Lôi Dận ảo não. Cái này gọi là “Tự làm bậy không thể sống” (ý chú là “gậy ông đập lưng ông” ấy). Lúc trước, hai anh em này là hắn sắp xếp cho cô. Không nghĩ tới ngày hôm nay lại thành chướng ngại vật. Tuy rằng hắn biết hai anh em kia hoàn toàn không có ý gì đối với Mạch Khê, nhưng là, hắn thực rất, rất khó chịu khi thấy bất cứ gã đàn ông nào nhìn chằm chằm vào Mạch Khê của hắn!

“Ầy, không phải cả anh trai em anh cũng ghen chứ?” Mạch Khê thấy hắn trầm mặc, nghĩ lầm là hắn như thế, không khỏi cười khẽ, “Lòng dạ anh cũng quá hẹp hòi nha. Em với hai anh ý có quan hệ huyết thống mà, anh cho là bọn họ làm gì được với em hả?”

“Tóm lại…không được quá gần gũi với họ.” Lôi Dận nói một câu kỳ quái. Loại chuyện này hắn nhiên không thể nói rõ ràng được, bằng không, với sự nhạy cảm của Mạch Khê, cô nhỏ nhất định sẽ phát hiện có điều không thích hợp. Đến lúc đó, một khi lời nói dối này bị phá ra, sẽ là một trận ‘tai bay vạ gió’ dị thường!

“Được rồi được rồi nha…” Mạch Khê ôm hắn, cười hì hì như một đứa trẻ, “Em đây mỗi ngày đều quấn quít lấy anh. Anh đến công ty làm việc em cũng quấn theo, anh ở trong tổ chức em cũng quấn luôn. Tóm lại, anh đi đâu em đi đó, như vậy được không?”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận vừa nghe, vô cùng hứng khởi, cả mắt đều sáng trưng hẳn lên, ý cười bên môi không cần nói cũng biết, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Đương nhiên là tốt. Anh hận không thể mỗi ngày đều nhét em vào trong túi, đi đến đâu thì đưa theo đến đấy.”

Những lời nói này khiến lồng ngực Mạch Khê chợt ngọt hẳn lên, như đường đang dần tan ra vậy. Cô biết Lôi Dận, người đàn ông này sẽ không bao giờ nói ‘hoa ngôn xảo ngữ” (lời ngon tiếng ngọt, ý chỉ: lời lừa tiếng dối). Dựa theo cá tính của hắn, nếu nói ra như vậy, nhất định trong lòng cũng nghĩ thế. Trong một thoáng, hạnh phúc mãnh liệt bao phủ lấy cô...

“Không tin như vậy đâu. Em ngốc như vậy, một ngày nào đó anh sẽ thấy phiền.” Cô áp chế cảm xúc hạnh phúc trong lòng, ra vẻ không vui, xoay cái đầu nhỏ sang một bên. “Anh chính là ích kỷ như vậy đó, chỉ nghĩ đến bản thân mình, một chút cũng không lo lắng cho em.”

Lôi Dận sửng sốt một chút, đưa tay xoay mặt cô lại, “Khê nhi, tội danh này đặt lên đầu anh thật sự quá oan uổng, anh làm sao có thể không lo lắng cho em được. Chỉ cần em muốn, anh sẽ không chút do dự cho em.”

“Anh nói thật sao?”

“Thật sự.”

“Em đây muốn trở về giới ca hát.”

Câu nói của Mạch Khê khiến nụ cười bên môi Lôi Dận dần dần biến mất...

“Ứ, không cho phép tức giận nha, bằng không em sẽ không để ý đến anh, không bao giờ để ý anh nữa!” Mạch Khê thấy thế, vội vàng làm nũng. Có trời mới biết, người đàn ông này thay đổi sắc mặt nhanh như lật sách

https://thuviensach.vn

vậy. Cô cũng không muốn chưa kịp nói ra yêu cầu đã bị hắn từ chối thẳng luôn.

“Đứa nhỏ ngốc nghếch, anh đâu có tức giận.” Lôi Dận không bao giờ chịu được khi cô làm nũng. Mỗi khi như vậy, ngay cả hắn có tâm giết người cũng phải mềm ra.

Hắn nghiêng người, để thân mình dựa vào đầu giường, cánh tay cẩn thận vòng lại, ôm lấy thân thể Mạch Khê, mềm nhẹ dịu dàng nói, “Khê nhi, ngoan ngoãn ở trong tòa thành không tốt sao? Nếu em buồn có thể đi dạo phố, muốn mua cái gì thì mua cái đấy. Còn nữa, anh cũng có thể cùng em đi Provence một thời gian. Không phải em nói em rất nhớ rượu trang sao? Còn có Huân Y. Phí Dạ còn bảo, cô ấy mỗi ngày đều nhắc đến em.”

Mạch Khê dịch người một chút, nằm sấp, tựa đầu vào lồng ngực Lôi Dận, ngón tay vẽ mấy vòng tròn trên ngực hắn, bĩu môi nói, “Em cũng nhớ con bé nha, còn Provence sớm hay muộn gì cũng phải quay về một lần. Nhưng mà, em còn muốn có sự nghiệp của riêng mình, vài năm thôi cũng được rồi. Em thích ca hát... rất thích...”

Nhìn cô nhỏ bày ra bộ dạng vô cùng đáng thương trong lòng, Lôi Dận nhịn không được khẽ cười vài tiếng. Mạch Khê đang giận, ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, cáu kỉnh mở miệng, “Lôi Dận, anh không thể đáng giận như vậy được. Anh đang giễu cợt em hả?”

“Nào dám, tiểu tổ tông của anh.” Lôi Dận nhịn không được ôm sát cô vào người, không kìm lòng nổi cắn cắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một chút, hận không thể nuốt cô vào bụng. Mọi hành động đều như cưng chiều một đứa trẻ bướng bỉnh đương giận dỗi vậy, “Chỉ là thấy em đáng thương như vậy, khiến cho anh lại trở thành địa chủ. Khê nhi, anh biết là em thích âm nhạc. Như vậy đi, em có thể làm phía sau sân khấu, ví dụ như chế tác âm nhạc giống như Đàm Trử Quân cũng được.”

https://thuviensach.vn

“Lôi Dận!” “Soạt” một tiếng, Mạch Khê ngồi phắt dậy, hung dữ ngồi trên người hắn, giơ bàn tay bé nhỏ lên, nhéo lên cơ bắp rắn chắc trước ngực hắn, vô cùng thành công khiến Lôi Dận phải kêu đau. Cô hét lên, “Anh là đang cố ý bẻ cong ý tứ của em phải không? Em thích ca hát, ca hát đó!”

“Ca hát không phải là âm nhạc sao?” Lôi Dận buồn cười nhìn cô giống như con hổ con leo luôn lên người mình. Nha đầu ngốc này, không biết tư thế như vậy sẽ khiến đàn ông tâm tình miên man bất định.

Mạch Khê thấy hắn hoàn toàn trưng ra vẻ ‘tứ lang bạt thiên cân’ [1], bất mãn hừ hừ, “Tóm lại, em sẽ trở về giới ca hát, anh đồng ý là điều tất nhiên, mà không đồng ý cũng phải đồng ý. Em không thể mỗi ngày đều giống như một phế nhân, cái gì cũng không làm. Em sẽ điên mất.”

Lôi Dận nghe vậy, không giận còn cười, bàn tay to lớn khoát lên eo nhỏ của cô, giống như không chút ý đồ nào nhẹ nhàng siết lại. Sự mềm mại dưới ngón tay khiến dục vọng nguyên thủy nhất dần dần thức tỉnh. Tiểu yêu tinh này, không biết bản thân mình lại sở hữu sức hút đến chết người, cho dù chỉ là một động tác vô tâm như thế…

“Khê nhi, ai nói mỗi ngày em không làm gì? Mỗi ngày em phải làm rất nhiều việc…” Hắn thông minh bỏ dở câu nói, chỉ còn chờ cô nhỏ chủ động mắc câu.

Tất nhiên là như vậy, cho dù Mạch Khê thông minh cũng chỉ là một cô nhóc, ngây ngốc hỏi lại, “Em phải làm chuyện gì?”

Thấy cô mắc mưu, Lôi Dận vừa lòng nhếch môi, thân hình ưng nhã chuyển một phát, Mạch Khê chưa kịp hét lên đã bị hắn đặt dưới thân một lần nữa. Khuôn mặt anh tuấn sắc bén nhẹ nhàng áp lại gần khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, hít vào mùi hương thơm mát chỉ thuộc về riêng cô, Lôi Dận mở miệng, giọng nói trầm thấp đến mê người...

https://thuviensach.vn

“Việc em cần phải làm mỗi ngày là, hầu hạ anh, học tập làm người phụ nữ của anh…” Cũng là một cách nói, nhưng lại không giống như trước kia tràn ngập châm chọc, mà đầy một bụng chân thành. Có chờ đợi, có tha thiết, lại mang theo một chút gì đó vô cùng mờ ám.

Mạch Khê thế này mới phát giác ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, lập tức cụp mắt xuống. Cảm giác là lạ bắt đầu tràn ra trong lòng, lấp đầy đến từng ngóc ngách nhỏ nhất. Cô lại giương mắt lên, đôi môi nở ý cười dịu dàng, nhìn Lôi Dận đương mê muội mà quên mất rằng, nha đầu này luôn luôn có quỷ kế.

“Dận...” Cô kéo dài giọng ra, kiều mị mềm mại, giống như lớp bông mềm nhẹ nhàng chạm vào ngực Lôi Dận, khiến tâm trí hắn chợt nhộn nhạo hẳn lên...

“Vậy anh nói xem, người ta phải làm thế nào mới hầu hạ được anh đây?” Mạch Khê không khó để nhìn ra ánh mắt biến hóa của hắn, nhất là nơi nào đó trên cơ thể hắn bắt đầu cứng rắn lên, biểu đạt dục vọng cực mạnh mẽ.

Giọng nói Mạch Khê giống như chim họa mi, mỗi một câu nói đều dụ hoặc. Cánh tay đương quấn trên cổ người đàn ông hạ xuống, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng di chuyển…

“Là như thế này sao?” Ngón tay thon thon dừng trên ngực hắn, chạm vào nơi rắn chắc, dễ dàng cảm thụ được sự mạnh mẽ vững vàng dưới đầu ngón tay, nhưng không hề dừng lại, lại vẫn như cũ dọc theo thân thể cao lớn của hắn, trượt một đường dài xuống dưới…

“Hay vẫn là…như vậy?”

Ngón tay nghịch ngợm cố ý dừng trên vật nam tính đương hưng phấn của hắn, giống như một con rắn nhỏ, di chuyển, dụ hoặc. Khuôn mặt nhỏ

https://thuviensach.vn

nhắn nghiêng nghiêng, để lộ nụ cười ngây thơ cùng lúm đồng tiền đáng yêu, đôi mắt nhìn người đàn ông đang vô cùng khó nhịn bên trên.

"Khê nhi…" Hô hấp Lôi Dận dần dần dồn dập hơn. Ngón tay con gái mềm mại, trắng mịn như ngọc, chỉ cần chạm nhẹ vào đã khiến toàn thân hắn như bị điện giật. Lôi Dận cử động, cúi đầu xuống muốn hôn cô...

Mạch Khê cười hì hì, giống như một yêu tinh vô tâm, thân mình vừa né tránh hắn công kích, lại cố ý khiêu khích dục vọng của hắn. Đối với một người luôn có dục vọng mãnh liệt như Lôi Dận mà nói, thì đây hoàn toàn là lăng trì.

Bàn tay nhỏ bé lại thuận thế chui vào bên trong, to gan lớn mật mà trực tiếp phủ trên biểu tượng nam tính của hắn. Nhưng thực không ngờ, nhiệt độ kinh người, sự cứng rắn cùng cảm xúc kỳ dị kia khiến Mạch Khê không khỏi thở nhẹ một tiếng, muốn nhanh chóng rút tay về.

Lôi Dận cũng không cho cô trốn tránh, nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại kia hướng tới nơi đó của hắn...

"Khê nhi, em biết là anh có bao nhiêu khát vọng muốn em." Hắn vùi đầu, khẽ hôn lên cổ cô, nhẹ nhàng cắn mút, để lại một dấu hồng hồng. Cô ngượng ngùng nhìn hắn, mê loạn di chuyển trên con thú lớn kia, cảm thụ được sự cứng rắn như thiết đó, lại có rung động, nóng như lửa cháy.

Được bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô vuốt ve khiến Lôi Dận phải hít mạnh một hơi. Tuy rằng động tác của cô không có kỹ xảo gì đáng nói, lại khiến hắn lửa tình đốt thân.

Trong thoáng chốc, nơi đó có vẻ càng to lớn hơn.

Rốt cuộc, Lôi Dận không chịu nổi, bắt lấy tay cô. Cô nhỏ cứ ở trên con thú kia tới tới lui lui, tạo nên cơn sóng dữ khiến hắn không thể không ngăn cản cô lại. Lôi Dận hắn chưa bao giờ gặp phải tình huống bị chạm vào một

https://thuviensach.vn

chút thôi mà đã không khống chế được. Hắn tự nhận lực tự chủ của bản thân mình luôn rất mạnh, và cũng tin tưởng vào nó. Nhưng mà, hiển nhiên điều này không thích hợp với Mạch Khê cho lắm, tuy rằng lúc cô nhỏ mười tám tuổi, hắn đã chạm đến thân thể cô…

“Khê nhi... em sẽ giết anh mất.” Hắn cắn răng, không khó để nhìn ra khát vọng đang cháy bùng lên, giọng nói khàn khàn.

Khuôn mặt nhỏ của Mạch Khê càng đỏ hơn, nhưng vẫn đưa tay đẩy nhẹ hắn ra, quỳ gối trên giường, ánh mắt dần dần trở nên mờ ám lớn mật. Ngón tay cô chuyển qua ngực, bắt đầu tháo từng cúc áo, từng cúc… Tốc độ vô cùng thong thả, chính xác là muốn tra tấn gã đàn ông kia khiến ánh mắt hắn càng trở nên trầm hơn.

“Như vậy thì sao nha?” Giọng nói cô ngượng ngùng, nho nhỏ, giống như giọt nước mưa nhẹ nhàng chảy xuống. Da thịt trắng ngần chiếu vào tầm mắt như sói như hổ của Lôi Dận, đầu vai mảnh khảnh xinh đẹp. Quần áo tuột xuống, cơ thể đầy nữ tính tựa như một pho tượng cẩm thạch, hai bầu ngực đầy đặn cao cao khẽ run nở rộ đầy mê hoặc, vòng eo mềm mại như liễu, bờ mông cong cong yêu kiều... Hết thảy, hết thảy đều hoàn mỹ tới từng chi tiết, không một chút che giấu, lộ ra trước mắt Lôi Dận.

Yết hầu Lôi Dận lên xuống một chút, Khê nhi của hắn thực sự là càng ngày càng to gan.

“Tốt lắm.” Tiếng nói trầm thấp đầy khát vọng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, Mạch Khê có chút run run. Loại hành động to gan lớn mật này cô phải dùng hết dũng khí cùng kiên trì mới làm được...

“Như vậy... thích không?” Cô nâng tay, nhẹ nhàng vỗ về bầu ngực đầy đặn của mình, đầu lưỡi lướt qua cánh môi, giống như là sương sớm đọng trên cánh hoa, mềm mại, sáng bóng, ẩm ướt.

https://thuviensach.vn

“Thích.” Hô hấp Lôi Dận cũng tăng thêm, đục ngầu rõ ràng...

Mạch Khê cười cười, thân hình kiều mị chuyển động, giống như một đóa hoa xinh đẹp. Lôi Dận rốt cuộc không nhịn nổi, muốn kéo cô qua...

“Khê nhi, em muốn tra tấn chết anh có phải không?” Lôi Dận khẩn cấp vùi đầu vào cổ cô. Bị phụ nữ dụ dỗ đến không thể khống chế được như vậy vẫn là lần đầu tiên của hắn. Cô nhỏ Mạch Khê này, nhất định là khắc tinh trong đời hắn.

Mạch Khê trốn tránh, cố ý không để hắn thực hiện được, lại nhìn bộ dạng sốt ruột của hắn thì cười ha ha.

“Khê nhi!” Lôi Dận không dự đoán được cô lại nghịch ngợm đến vậy, giữ thân mình cô lại, đặt trán lên trán cô, nhỏ giọng nói, khó khăn đè nén khát vọng, “Đừng tra tấn anh nữa, cho anh, được không?”

Có trời mới biết, thân thể mềm mại xinh đẹp bên dưới khiến hắn muốn nổ tung!

“Cho anh thì được nha. Nhưng em thỏa mãn yêu cầu của anh, vậy còn anh..." Mạch Khê cố ý quấn hai chân thon dài lên hông hắn, tận lực ma sát thân thể như đương bị lửa đốt của hắn.

Kỳ thực, cô cũng đang âm thầm thở hổn hển, cố gắng nén suy nghĩ muốn lạc lối bên trong hắn.

“Chỉ cần em ngoan ngoãn cho anh…” Môi Lôi Dận dọc theo cánh môi của cô trượt xuống, bàn tay to lớn xoa nắn ngực cô, vừa mở miệng đã ngậm lấy gần nửa một bầu ngực. Khuôn mặt anh tuấn chìm trong rãnh ngực mê người của Mạch Khê, giọng nói mơ mơ hồ hồ không rõ.

“Ưm…” Mạch Khê thở hổn hển. Môi người đàn ông này như lửa, thiêu đốt thân thể cô. Cô nâng tay, bàn tay nhỏ xinh xuyên qua mái tóc dày của

https://thuviensach.vn

hắn, mềm mại thở dồn dập, “Dận…vậy anh đồng ý nha…để em hát…”

Lôi Dận ngẩng đầu, trong ánh mắt hỗn độn chảy ra nhiều điểm phức tạp…

“Không đồng ý?” Mạch Khê thấy thế, bàn tay nhỏ bé kéo chăn qua che thân thể lại, “Không đáp ứng cũng được, về sau khỏi đụng vào em..."

“Được được được…” Lôi Dận làm sao có thể chịu được món ngon đến nơi rồi còn không ăn được như vậy, bàn tay to lớn của hắn kéo chăn xuống, ôm chặt thân mình của cô vào lòng, nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai cô, “Được, theo ý của em, chỉ cần em thích, muốn làm cái gì cũng được…”

Mạch Khê nở nụ cười…

Một nụ cười chiến thắng khi thực hiện được ý định. Ngay sau đó, cô chủ động dâng đôi môi đỏ mọng lên, quấn quít với người đàn ông đang khẩn cấp muốn điên lên kia…

“Bảo bối, em phải trả giá lớn…” Dường như muốn trừng phạt, Lôi Dận hôn lên bầu ngực đầy đặn của cô, rồi lại hung hăng cắn mút một nụ hồng mai. Trong hơi thở gấp gáp, hắn xoay thân thể của cô lại, từ sau lưng nắm lấy vòng eo mảnh khảnh, thắt lưng tráng kiện động mạnh...

Trong không khí tràn ngập mùi hương kích tình thơm ngọt…

“A…Dận.” Thanh âm Mạch Khê câu hồn như tơ lụa, nhất thời chìm sâu vào bên trong khoái cảm hắn mang lại.

Cơ thể đầy đặn xụi lơ ghé vào giường. Từng xúc cảm đến từ phía sau khiến cô không khỏi run lên. Mạch Khê vô lực chôn mặt vào bên trong lớp đệm chăn mềm mại, đôi môi không thể kìm giữ, bật thoát ra những tiếng rên rỉ mê hồn cực điểm.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận cúi người ôm sát thân mình yếu ớt kia, sống lưng với những đường cong duyên dáng, trắng mịn dán vào lồng ngực hắn. Từ phía sau, Lôi Dận hôn lên sườn mặt xinh đẹp của ‘thiên hạ’ trong lòng. Mỗi động tác đều mạnh mẽ như vậy, kiên định như vậy, hung mãnh thẳng tiến khiến cô cảm thấy thần trí bản thân mình dường như đang tan chảy giữa ngọn lửa hừng hực. Vừa bất lực, lại có cảm giác thoải mái, dễ chịu, dường như sắp hôn mê…

“Dận…” Trong cơn kích tình, theo bản năng, Mạch Khê lần lượt gọi tên của hắn, trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất... thực sự trốn không thoát. Lôi Dận, người đàn ông này, vẫn như lời hắn nói, sẽ trở thành chúa tể trong sinh mệnh của cô.

Màn hoan ái giữa hai người nở rộ như đóa hoa xuân, trên chiếc giường to lớn, họ cùng nhau dệt lên ý niệm tuyệt vời nhất của một tình yêu hạnh phúc. Người đàn ông cao lớn dùng chính thân thể mình để khắc họa từng đường nét duyên dáng của cô gái. Có dịu dàng, có lãng mạn, tất cả đều hòa quyện trong sự giao hòa giữa hai thân thể, thậm chí sâu trong tận linh hồn…

Người đàn ông dũng mãnh như báo, người con gái mềm mại như hoa… Cứ thế kéo dài, kéo dài…..

"Khê nhi, Khê nhi... Anh…rất yêu em!" Hơi thở Lôi Dận hỗn loạn không thôi. Hắn thở hổn hển, tiếng nói cất lên từ đáy lòng, có sự thâm tình, có nỗi quyến luyến. Cùng với một lần đâm vào cuối cùng, trong cơ thể Mạch Khê đột nhiên chảy vọt một luồng nóng bỏng.

"A…Dận…Em…a…cũng yêu anh…a…” Mạch Khê thuận theo tình cảm trong lòng mình mà đáp lại. Dòng nước nóng bỏng bất ngờ vọt vào sâu trong cơ thể khiến khoái cảm đã sớm đạt đến cực hạn của cô bùng nổ, lan đi khắp toàn thân…

https://thuviensach.vn

Hai con người, một hồi hoan ái thâm tình, rất lâu không thôi…

[1]: Tứ lang bạt thiên cân – Bốn lạng mà đánh bạt được cả ngàn cân.

Câu này lúc trước mình có thấy trong truyện Kim Dung, giờ tìm lại thì tuyệt chiêu “Đả cẩu bổng pháp” của phái Cái Bang được thi triển theo đường lối “Tứ lang bạt thiên cân”, võ công được áp dụng theo 8 chữ khẩu quyết: buộc, đập, trói, đâm, khều, dẫn, khoá, xoay.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

Quyển 7

Chương 1: Trở Về Dio
Chương 2: Lời Nói Của Bạc Cơ
Chương 3: Phụ Nữ Âm Thầm So Đo
Chương 4: Vấn Đề Trong Tình Yêu
Chương 5: Lưu Lại Nhược Điểm
Chương 6: Theo Đuôi
Chương 7: Bí Mật Đích Thực Của Cấm Khúc
Chương 8: Điều Nên Tới
Chương 10: Hiệu Ứng Bươm Bướm
Chương 10: Hoàn Toàn Ngược Lại
Chương 11: Kế Này Không Thành Thì Bày Kế Khác
Chương 12: Tâm Tư Của Lôi Dận
Chương 13: Giải Thưởng
Chương 14: Ghen Tị
Chương 15: Là Lợi Hay Hại?
Chương 16: Tất Cả Đều Được Đoán Trước
Chương 17: Bí Ẩn Trùng Điệp
Chương 18: Lời Giải Thích Của Lôi Dận
Chương 19: Phơi Bày Thời Ấu Thơ
Chương 20: Thương Trường Như Chiến Trường
Chương 21: Sự Tính Toán Ngọt Ngào
Chương 22: Hành Vi Của Phí Dạ
Chương 23: Một Lý Do Khó Có Thể Tin Được

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 1

Trở Về Dio

Hoa yêu, vì ai mà tồn tại

Nở rổ xinh đẹp ngắn ngủi còn chưa kịp yêu

Cũng đã chờ qua lúc đổ nát

Người tôi yêu, vì ai mà tồn tại

Chờ tới khi tất cả đều là bất đắc dĩ, còn chưa kịp yêu

Cũng đã từng như cơn gió thổi qua mình

Cho một tình yêu, trong tuyệt vọng

Cho một tình yêu, em từ bỏ tương lai

Cảm xúc này, không cách nào đè nén

Linh hồn bị hận thù vui lấp

Cho một tình yêu, lao đao trong phong trần

Cho một tình yêu, bồi hồi trong tịch mịch

https://thuviensach.vn

Tim như biển chết, hoa không lại

Khô héo không người để ý hái

Ai có thể choem dựa vào, có ai từng đã vì em

Luôn luôn ở nơi đây, hay chưa bao giờ tồn tại

Cho một tình yêu, chìm vào mai…

—— 《Wel Le Ai 》 [1]

_____

Chuyện Mạch Khê trở về làng nhạc đã trở thành thông tin chấn động ở công ty DIO. Ba năm cũng đủ để ‘cảnh còn người mất’. Thế giới giải trí chính là như vậy, hằng năm đều có người mới xuất hiện, tầng tầng lớp lớp. Nhưng, điều duy nhất không thay đổi là, Phỉ Tỳ Mạn vẫn chiếm vị trí ca hậu vững chắc như cũ. Cho dù có bao nhiêu người mới đến vẫn không thể khiến Phỉ Tỳ Mạn lung lay.

Trưởng phòng Jon, người đại diện Ron cùng với trợ lý nghệ sĩ Apple vừa nhìn thấy Mạch Khê liền ào ào đến cho cô một cái ôm siết đầy nhiệt tình. Ba người này, mục đích hẳn nhiên khác nhau. Jon đã biết Mạch Khê có chỗ dựa rất vững chắc, đương nhiên sẽ quý trọng cây tiền này. Ron là người luôn hướng về công danh sự nghiệp, luôn muốn bồi dưỡng một ca hậu mới nên rất coi trọng thực lực của Mạch Khê. Còn Apple rất đơn giản, ngoại trừ nỗi nhớ đối với Mạch Khê thì vẫn chỉ còn nỗi nhớ!

Ở công ty náo nhiệt một hồi, Mạch Khê đi gặp hai anh em nhà họ Đàm.

“Hoan nghênh em trở về, Mạch Khê.” Lần này, Đàm Trử Quân chủ động vươn tay, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, “Em yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em trở thành ca sĩ xuất sắc nhất!”

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn anh cả…” Mạch Khê cười ngọt ngào.

Đàm Trử Quân mỉm cười, “Mạch Khê, nơi này là công ty, quan hệ của chúng ta vẫn không nên để cho người ngoài biết thì tốt hơn. Dù sao, trong tương lai em cũng phải tự sức mình mà trở nên nổi tiếng, che giấu đi thân phận thực sự chỉ có lợi, không có hại.”

“Vâng.” Mạch Khê ngoan ngoãn gật đầu, cắn cắn môi.

Đàm Trử Bách thấy thế, có chút không đành lòng, tiến lên nắm lấy bả vai cô, “Không cần như vậy, em vẫn là em gái của bọn anh, người làm anh thì hẳn nhiên phải bảo vệ em gái mình.”

Mạch Khê nghe vậy xong, ngọt ngào cười, chủ động kéo tay Đàm Trử Quân cùng Đàm Trử Bách, “Vâng, em đương nhiên hiểu ý các anh mà, đừng xem em là con nít nữa được không? Yên tâm, lần này trở về, em nhất định sẽ nỗ lực!”

“Nỗ lực trở thành ca hậu?” Đàm Trử Bách đùa với cô.

Mạch Khê thè lưỡi, nhìn nhìn chung quanh, không thấy có dấu hiệu gì là ‘tai vách mạch rừng’ mới chống nạnh, “Đúng vậy! Em muốn trở thành ca hậu đó!”

Đàm Trử Bách nhìn cô, nhìn dáng vẻ lạc quan đáng yêu kia, khóe môi cương nghị cũng nhấc lên một ý cười vừa lòng.

Đây chính là cái gọi là ‘chỗ dựa’. Chỉ cần có cây đại thụ là Lôi Dận, không cần Mạch Khê phải nói cái gì, Jon đều đã chủ động sắp xếp công việc cho cô. Ngày đầu tiên trở về công ty, các buổi họp báo có liên quan đến cô trong thời gian sắp tới đã chuẩn bị đầy đủ.

“Em yêu, chị làm ở đây lâu như vầy rồi mà chưa thấy Jon bên nặng bên nhẹ với bất cứ nghệ sĩ nào đâu ý. Em thì không giống như vậy, vừa mới trở

https://thuviensach.vn

về công ty, các buổi diễn cũng đã sắp xếp xong. Xem ra, Jon có ý muốn nâng đỡ em rồi."

Mạch Khê đang luyện lại bài hát của ba năm trước đây bằng đàn dương cầm thì trợ lý nghệ sĩ Apple đi tới, cười hì hì đặt tài liệu công việc sắp tới của cô trên phím đàn.

"Vất vả cho chị rồi, Apple." Mạch Khê cầm lấy, cẩn thận nhìn qua một lần, các tiết mục trên tivi vẫn chiếm đa số, không khó để nhìn ra Jon đã dụng tâm đến thế nào.

Apple liên tục xua tay, đi đến phía sau Mạch Khê, chủ động xoa xoa bả vai cô, "Mạch Khê, lần này em trở về khiến cả đống người không quen mắt đó. Trong này còn có Phỉ Tỳ Mạn, chị ta ngồi ở vị trí ca hậu lâu như vậy, mà hai thầy Đàm lại đặt hết sự chú ý lên người em. Chị nghĩ, Phỉ Tỳ Mạn nhất định sẽ rất sốt ruột."

Mạch Khê đặt bản kế hoạch sang một bên, cười cười, "Tiền bối Phỉ Tỳ Mạn từng đã giúp đỡ em, tuy chị ấy luôn luôn lạnh lùng như vậy, nhưng thực sự là người tốt. Chị ấy luôn đi lên bằng thực lực của mình, chuyện của em, chắc chắn không để vào mắt đâu."

"Em đấy, chính là cái gì cũng nghĩ tốt đẹp như vậy. Chuyện em trở về làng nhạc đã trở thành chủ đề bàn tán trong công ty rồi. Ba năm trước đây em cũng vậy, ba năm sau người ta lại nói em nổi bằng scandal gì đấy thì phiền phức lắm, em làm sao mà giải thích được." Apple tuy rằng chỉ là một trợ lý nhỏ, nhưng cũng chỉ cùng với Mạch Khê mới có thể nói nhiệt tình đến như vậy. Cô ấy đã làm việc với Mạch Khê một thời gian, đương nhiên rất hiểu tính tình của cô, bây giờ cả hai như là bạn bè thân thiết nói chuyện phiếm vậy.

"Vì sao em phải giải thích chứ? Người khác nghĩ như thế nào là chuyện của người khác, vòng luẩn quẩn này lắm chuyện thị phi, ngay cả mình

https://thuviensach.vn

không làm cái gì cũng có chuyện cho người ta nói rồi. Cứ lo việc cho bản thân mình là tốt rồi.” Mạch Khê nhẹ nhàng nhún nhún vai, thoải mái nói.

Apple đồng ý với những lời này, ngồi bên cạnh cô, thần bí cười hề hề, “Mạch Khê, có một việc rất kỳ lạ đó nha. Ba năm em rời đi, ba năm đó, mà hôm nay em tới công ty thì Lôi tiên sinh cũng không hiểu vì sao lại đến công ty dự họp hội nghị thường kỳ. Ba năm nay, Lôi tiên sinh đối với chuyện hoạt động của DIO chẳng quan tâm. Làm sao có thể khéo vậy hả?”

Mạch Khê nhìn nhìn Apple, “Như vậy, rốt cuộc chị muốn nói cái gì cơ?”

Apple cười hì hì, “Chị chính là rất muốn biết, quan hệ giữa em và Lôi tiên sinh có phải tốt hơn không?”

Mặt Mạch Khê đỏ lên, “Nhìn chị có giống phóng viên giải trí gì đâu, nhiều chuyện quá đi!”

“Ơ? Có chuyện rồi nha. Trước kia nếu chị nói như vậy, em sẽ tích cực làm sáng tỏ quan hệ giữa em với Lôi tiên sinh. Còn hôm nay thì thế nào, đỏ mặt, đỏ mặt nha.” Apple cố ý trêu.

“Nghe không hiểu chị nói cái gì hết á.” Mạch Khê xoay người, không nhìn Apple nữa. Không phải là cô không muốn thừa nhận, chỉ là cô không muốn để truyền thông nắm bắt được chuyện riêng của Lôi Dận. Cô thì không sao, nhưng ảnh hưởng tới Lôi Dận là điều chắc chắn không hề tốt.

“Được rồi, có cái gì mà phải ngượng ngùng hả. Chị đều thấy hết đó nha, sáng nay là em xuống xe của Lôi tiên sinh, thậm chí hai người còn ôm hôn nữa, hâm mộ chết đi được... “

“Apple... “ Mạch Khê vội vàng che miệng Apple lại, cẩn thận nói, “Chuyện này ngàn vạn lần không thể để cho người khác biết được, em cũng không muốn nhanh như vậy đã có đề tài cho người ta bàn đâu.”

https://thuviensach.vn

Apple dùng sức gật đầu, Mạch Khê lúc này mới buông tay ra.

“Mạch Khê à, kỳ thực em cũng không cần khẩn trương đến như vậy. Như Úc Noãn Tâm lúc trước đấy, có ai không biết kim chủ là Hoắc Thiên Kình đâu, kết quả là người ta được gả vào nhà giàu. Có thể Lôi tiên sinh cũng là chân mệnh thiên tử của em đó.”

Mạch Khê nhẹ nhàng cười, không nói. Nếu để chị ấy biết hai ngày trước mới gặp Úc Noãn Tâm, có lẽ Apple sẽ hoảng đến mức té xỉu mất.

“Mạch Khê, kỳ thực không phải là chị nhiều chuyện, mà là công ty từ trên xuống dưới đều là chuyện về Bạc Cơ.” Apple vô cùng thần bí nhỏ giọng nói bên tai cô.

“Bạc Cơ?” Mạch Khê giật mình sửng sốt một chút, trong đầu hiện ra khuôn mặt giống mẹ như đúc kia. Đúng vậy, không ngờ lại chính là Bạc Cơ. Kỳ thực, cô vẫn có nghi vấn muốn giải quyết xong đối với người này.

Apple nhẹ nhàng lắc đầu, “Mạch Khê đáng thương ơi, xem ra em thực là không để ý chuyện bên ngoài. Người mẫu Bạc Cơ bây giờ càng ngày càng sa sút, một năm nay còn tệ hơn một năm trước. Trước kia cô ta luôn luôn chọn mấy nhãn hiệu cao cấp để diễn, hơn nữa phong cách cùng catse đều vô cùng chót vót. Còn bây giờ á, chỉ cần đối phương đưa giá thì cô ta đều đi hết, giống như chỉ muốn kiếm tiền thôi là được vậy. Mấy người trong giới giải trí nói là cô ta ‘thất sủng’ rồi đó. Trước kia làm tình nhân của Lôi tiên sinh, đương nhiên có thể ‘uy phong tứ phía’. Nói vậy, bây giờ Lôi tiên sinh đã sớm chán ghét cô ta, bằng không sao lại có thể chật vật như vậy chớ.”

Trong lòng Mạch Khê chợt cảm thấy chua xót. Như là vì Bạc Cơ, hoặc như là vì Lôi Dận. Cô không khỏi nghĩ đến những ngày trước kia hắn cùng với Bạc Cơ. Mỗi lần như vậy, tim đều đau đớn.

https://thuviensach.vn

Khi đó, cho dù hắn không yêu cô ấy, hắn cũng đã ôm cô ấy, bế cô ấy, hôn cô ấy, thậm chí hàng đêm sênh ca…

Loại cảm giác này thật sự rất khó chịu, như là bị người ta đạp cho một cước vậy. Nghĩ đến đây, ngón tay Mạch Khê chợt nặng nề hắn lên, khiến những phím đàn vang lên âm thanh chát chúa. Apple hoảng lên nhìn Mạch Khê, không dám nói gì nữa.

Cùng lúc đó, cửa phòng nhạc đột nhiên bị đẩy ra...

“Apple, con nhỏ chết tiệt kia, thì ra cô chạy tới đây, còn chưa làm xong việc hả? Không biết là tôi đang tìm cô hay sao? Di động cũng không đem, cô muốn cái gì?” Một giọng nói bén nhọn vang lên, lộ ra sự bực tức vô cùng.

Giọng nói này khiến Mạch Khê phải cau mày. Vừa nhìn lại đã nhìn thấy một bóng dáng cao gầy của phụ nữ đứng ở cửa, diện mạo xinh đẹp, từng lớp trang điểm tỉ mỉ. Tuy bây giờ là mùa đông, cô ta vẫn mặc váy, khoe ra đôi chân thon dài. Chẳng qua, thái độ cực kỳ cực kỳ không tốt, nhìn về phía Apple, ánh mắt cũng tóe lửa, cả vú lấp miệng em.

Lại nhìn Apple, sớm đã hóa thành khuôn mặt khổ sở, cẩn thận đứng lên, cắn môi chịu tội.

Mạch Khê không khỏi nhíu mày, cô gái này là ai?

“Còn không đi hả? Chậm giờ diễn cô chịu trách nhiệm được không đó?” Cô ta coi Mạch Khê như không khí, nhìn về phía Apple, giọng điệu khắc nghiệt.

“Fanny, tôi…tôi giờ không đi được. Có thể để trợ lý khác đi cùng cô được không?” Apple cẩn trọng đưa ra thỉnh cầu.

https://thuviensach.vn

Fanny nghe vậy thì ngẩn người, như thể nghe được chuyện tiếu lâm vậy, cười lạnh một tiếng, “Apple, cô chỉ là một trợ lý nghệ sĩ nho nhỏ mà thôi, mà đã là trợ lý của tôi, tôi sắp xếp thế nào là chuyện của tôi, trợ lý tất nhiên phải nghe theo. Cô cho rằng tiết mục này như đi chợ sao hả?”

“Không, nhưng mà, tôi…tôi cũng là trợ lý của Mạch Khê, cô ấy mới tới cũng có chuyện cần sắp xếp... “

“Apple, có chuyện gì vậy?” Mạch Khê thực sự ngồi không yên. Cô lại mềm lòng, không nhìn người khác bị khinh thường được. Vả lại, Apple là trợ lý của cô mà, sao lại để người ta sai khiến này nọ?

Apple khó xử, vội vàng quay đầu nhìn về phía Mạch Khê, “Là như vầy, một thời gian trước có vài trợ lý nghệ sĩ từ chức. Không đủ người, sau khi em đi thì Jon sắp xếp chị cho Fanny. Lần này em trở về, Jon vì tiện hơn, đồng thời để chị làm việc cùng em. Nhưng chuyện này sẽ không kéo dài đâu, Jon sẽ nghĩ biện pháp thôi.”

Mạch Khê nghe xong, gật gật đầu, lại nhìn về phía cô gái cao ngạo vô cùng kia, chắc là ca sĩ mới tới, trước kia cô chưa gặp lần nào.

Fanny lúc này mới dời ánh mắt về phía Mạch Khê, đánh giá trên dưới một phen xong mới nhếch nhếch môi, “Ồ, thì ra cô chính là Mạch Khê. Hôm nay tới công ty đều ầm cả lên, đâu đâu cũng là đề tài về cô. Không nghĩ chúng ta cùng chung một trợ lý nghệ sĩ đó.” Giọng điệu rõ ràng có ý khinh thường.

Mạch Khê khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói một câu xin chào. Vòng giải trí luẩn quẩn này đừng nghĩ cao xa gì tới bạn bè thân thiết. Người khác không tính kế với mình đã là phúc mấy đời rồi.

Fanny cũng không muốn nói nhiều với Mạch Khê, lại trừng mắt nhìn Apple, lạnh nhạt, “Còn không đi? Muốn gì nữa?”

https://thuviensach.vn

Apple xấu hổ cười cười, “Fanny, bên này tôi có nhiều công việc thật mà, Ron bảo tôi chuẩn bị một ít cho Mạch Khê, gấp lắm. Cô cũng đã có sáu trợ lý rồi, Mạch Khê chỉ có một mình tôi... “

“Cô rốt cuộc có đi hay không? Cô là nghệ sĩ hay tôi là nghệ sĩ hả?” Fanny không vui, nhíu mày, giương giọng quát lớn, “Cô phải biết rằng bây giờ cô chủ yếu nên theo ai? Người đại diện của cô ta là Ron, đương nhiên sẽ có sắp xếp cho cô ta. Đi mau!” Nói xong, cô ta định bước tới kéo Apple...

“Fanny phải không?” Mạch Khê không vội, không hoảng không hốt kéo Apple về phía sau mình, chặn móng vuốt của Fanny, giọng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Chỉ là đi diễn, không nên phô trương đến như vậy. Dù sao cô cũng chỉ mới bước vào làng giải trí, rêu rao quá mức có vẻ không thích hợp lắm?” Lời của Mạch Khê đơn giản chỉ muốn nhắc nhở thân phận trước mắt của cô ta.

“Cô... “ Fanny hẳn nhiên nghe ra ý tứ trong lời Mạch Khê, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cố gắng áp chế cơn giận trong lòng, hừ lạnh một tiếng, “Mạch Khê, cô như thế nào là chuyện của cô, chuyện của người khác đến phiên cô quản hả?”

“Tôi tất nhiên không xen vào. Chẳng qua, Apple vốn là trợ lý của tôi. Bây giờ tôi trở về, hẳn nhiên là chị ấy sẽ quay lại công việc cũ. Đương nhiên, nếu cô thiếu trợ lý, tôi cũng sẽ tự thân tự lực mà làm. Nhưng cô đã có sáu trợ lý rồi, cần gì phải này nọ?” Mạch Khê hiển nhiên không lui bước, nhìn Fanny mỉm cười, ngôn ngữ sắc bén vô cùng.

“Cô có tư cách gì nói những lời này? Cô là tiền bối, không sai. Nhưng mà trở về cũng chỉ như người mới mà thôi!” Fanny cũng không cam lòng yếu thế, bực bội nói.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy! Tôi cũng như làm lại từ đầu, nhưng so với cô thì nhiều kinh nghiệm hơn.” Nụ cười bên môi Mạch Khê càng lúc càng sâu, cô nhìn thoáng qua Apple, “Hôm nay chẳng những chị ấy giúp tôi, mà từ nay về sau chỉ là trợ lý của một mình tôi. Hôm nay cô không thể mang chị ấy đi, về sau cũng không thể. Nếu không phục, cô có thể cùng tôi trực tiếp gặp Ron hoặc Jon! Tóm lại, chị Apple là người tôi muốn, người khác nghĩ cũng đừng nghĩ mang đi!”

“Cô…” Fanny không thể dự đoán được Mạch Khê lại cứng đến như vậy, nhất thời không biết làm gì, chỉ trừng mắt nhìn Mạch Khê.

Apple biết tình hình đang không ổn, vội vàng hòa giải, “Mọi người đều chung một công ty, bất hòa không tốt. Để xem, cứ để tôi…”

“Apple …” Mạch Khê mở miệng cắt ngang lời cô, vẫn như cũ mỉm cười nhìn Fanny, “Chuyện có liên quan tới trợ lý nghệ sĩ Apple, tôi sẽ nói chuyện cùng Jon. Thời gian không còn sớm, cô Fanny hẳn là nên đi đến nơi diễn mới đúng. Nếu chậm, người ta sẽ nghĩ không tốt.”

Fanny bực đến mặt mũi trắng bệch, “Mạch Khê, cứ chờ xem, cô sẽ không đắc ý được lâu đâu!” Nói xong, cô ta phẫn hận phẩy tay áo bỏ đi.

Mạch Khê hừ lạnh một tiếng, một lần nữa lại ngồi trước đàn dương cầm như thể không có việc gì xảy ra.

Apple sợ tới mức mém xỉu, nửa ngày mới hoàn hồn lại, nhìn Mạch Khê, “Lần này em thực sự đắc tội với người ta rồi.”

“Cô ta thì làm sao? Có cái gì mà không đắc tội được?” Mạch Khê vẫn bình thản.

Apple bắt đầu nhiều chuyện lên, “Ca sĩ Fanny này mới đến công ty thôi, cũng có thực lực ca hát. Trước mắt cô ta là ca sĩ có tiềm lực được công ty chúng ta bồi dưỡng. Đương nhiên, bản thân cô ta thật ra chẳng có gì, nhưng

https://thuviensach.vn

có một vị cha nuôi rất khá. Em biết Tập đoàn BLK chứ? Là tập đoàn quốc gia, người đứng đầu James chính là cha nuôi của Fanny. Nghe đồn James rất yêu thương Fanny. Ngày sinh nhật của cô ta còn tặng cho hai biệt thự cùng ba xe thể thao đó. Vậy nên cô ta mới có thể cao ngạo như vậy."

"BLK... " Trong đầu Mạch Khê chợt hiện lên thông tin về Tập đoàn này mà Phí Dạ đã từng nhắc qua. Tập đoàn này thực chất là kinh doanh đa ngành nghề, nhưng hai năm nay cũng bắt đầu chuyển hướng sang bất động sản, có ý đồ xâu xé cùng với Lôi thị. Sở dĩ rõ ràng như vậy, vì trong thời gian trước, trong những hợp đồng đấu thầu với Lôi thị, BLK cũng có tham dự, trở thành một đối thủ cạnh tranh cùng Lôi thị.

Từ khi cô cùng Lôi Dận xác định quan hệ rõ ràng hơn, Lôi Dận dường như cố ý muốn 'trưng bày' toàn bộ cuộc sống cùng công việc, 'triển lãm' cho Mạch Khê xem, không một chút giữ lại cho mình. Trước kia, mỗi khi Phí Dạ có công chuyện muốn báo cáo, hai người đều vào thư phòng. Mà lúc này, Lôi Dận cứ ở trước mặt cô mà bàn công việc, bất luận là chuyện công ty hay chuyện của tổ chức "Ảnh" đang xảy ra vấn đề gì, cứ vậy mà xử lý. Dần dần, Mạch Khê cũng có chút hiểu biết đối với tình hình của Lôi thị. Không chỉ như thế, cô còn biết rất nhiều vấn đề liên quan tới bên trong tổ chức "Ảnh". Có đôi khi, thậm chí là thông tin cơ mật như địa điểm giao dịch, thời gian, đối tượng cô đều biết rõ ràng. Ngay cả trung tâm chế tạo vũ khí của "Ảnh", Lôi Dận cũng nói cho Mạch Khê biết, mấy lần còn cười hi hi ha ha bảo hôm nào tiện thì đưa cô đi tham quan một chút.

Trong lòng Mạch Khê kỳ thực có chút lo lắng.

Người đàn ông Lôi Dận này luôn trứ danh là cẩn thận. Nếu không phải là quá mức tin tưởng một người, hắn tuyệt đối sẽ không có hành vi này. Chuyện cơ mật thương nghiệp của công ty cũng chưa là gì, nhưng chuyện trong tổ chức xã hội đen là trọng đại hơn cả, thế nhưng hắn lại không kiêng dè gì mà để cô nắm hết. Điều này chứng tỏ, trong lòng hắn đã sớm xem cô là người một nhà, coi cô là người thân cận như chính bản thân mình vậy!

https://thuviensach.vn

Phải biết rằng, trên toàn thế giới này không biết có bao nhiêu người muốn biết được căn cứ chế tạo vũ khí của tổ chức "Ảnh", bởi vì đó là trái tim của tổ chức, sở hữu những thành quả nghiên cứu chế tạo khoa học. Một khi bị người khác phá hủy, hậu quả thực sự không kiểm soát được.

Hắn tin tưởng Mạch Khê, mà cô, bởi vì thương hắn, đương nhiên sẽ giữ bí mật đó!

Nơi đó là trái tim hắn, mà hắn, là trái tim cô!

Càng nghĩ càng xa, Apple thấy là lạ, quơ quơ tay trước mặt cô, "Mạch Khê, Mạch Khê, em nghĩ cái gì vậy?"

Mạch Khê lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng cười, "Không có gì, chỉ là nghĩ đến Fanny. Cho dù là con gái nuôi của Tập đoàn BLK thì thế nào? Cô ta cứ huênh hoang như vậy trước sau gì cũng đắc tội với rất nhiều người, trong cái vòng giải trí luẩn quẩn này, tuy rằng là ngươi lừa ta gạt, nhưng quá mức trắng trợn thì lại là hành vi ngu xuẩn. Ngược lại, loại giết người không thấy máu mới có thể sống được lâu. Cô ta, sẽ không đi quá xa đâu."

"Người ta có hậu trường kinh hoàng đó mà, đương nhiên sẽ uy phong một phen chứ. Nhưng mà Mạch Khê ——" Apple cười nham hiểm, "Nếu phía sau em thực sự là Lôi tiên sinh, thì không cần cái gì mà Fanny hay Jenny gì đó đâu. Nghe nói James kia muốn cho Fanny vui, muốn mua cả công ty DIO đó, nhưng sau khi nghe ngóng thì mới biết được ông chủ phía sau chính là Lôi tiên sinh thì lại không dám hành động gì. Như vậy xem ra, thực lực Lôi tiên sinh vẫn là lớn nhất."

"Chuyện thương trường ai có thể nói trước được. Thương trường như chiến trường mà chị, một khắc trước cung kính mình, một khắc sau nuốt sống mình, vậy nên không thể nhìn mặt ngoài được." Mạch Khê nhẹ nhàng bâng quơ. Cô cũng đã học được không ít cách xử lý chuyện của Lôi Dận, ngay cả vấn đề lớn nhỏ trên thương trường cũng đã nắm bắt được vài phần.

https://thuviensach.vn

Không thể không nói, Lôi Dận đúng như là một ‘lãnh tụ’ nơi thương giới, tác phong mạnh mẽ vang dội như vậy khiến Mạch Khê càng khâm phục. Người đàn ông như vậy, nhất định phải ngồi ở vị trí cường giả.

“Ờ ờ ờ, cô thì bình tĩnh rồi, còn tôi thì ngồi đây lo lắng cho cô. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cái con bé Fanny kia cũng phải cẩn thận một chút em ạ. Cô ta cũng không thiện tâm gì đâu.”

“Chị yên tâm, em sẽ cẩn thận.”

Apple gật đầu, lập tức giống kẹo dẻo dính lên người Mạch Khê...

“Em yêu ơi, chuyện kia... em thực sự để Jon sắp xếp cho chị sao?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ chị không muốn?”

“Ai nói không muốn hả. Có trời mới biết mỗi ngày chị đều nằm mơ trở về làm trợ lý cho em.” Apple làm nũng, “Em cũng không biết tính tình Fanny kia khó chịu đến mức nào đâu, làm trợ lý của cô ta thực sự mệt đến chết mất, thậm chí còn đánh người nữa đó. Chị chỉ thích làm trợ lý của em thôi, đối với trợ lý giống như chị em trong nhà vậy.”

Mạch Khê giương mắt nhìn Apple, cố ý cười trêu, “Được rồi nha Apple, ba năm không thấy, miệng của chị ngọt hơn nhiều lắm. Yên tâm, em sẽ không để người khác cướp chị đi đâu. Nghệ sĩ không có trợ lý tốt như mất đi cánh tay vậy. Tuy rằng cánh tay này hơi lải nhải nhiều tí tẹo.”

“Ê ê Mạch Khê, em nói ai lải nhải hả?”

“Chính là chị nha, giống y bà nội người ta…”

“Em đáng ghét!”

“Hê hê…”

https://thuviensach.vn

Những âm thanh vui vẻ vang lên…

Tập luyện một ngày, cả người Mạch Khê như thể rũ bỏ mọi mệt mỏi, những vụ đạo lại giúp cô tìm về với cảm giác sảng khoái vui vẻ như ngày vừa mới bước vào DIO. Bước ra khỏi công ty, cô trực tiếp đi tới một cửa hàng quần áo mới khai trương hôm nay. Người rất nhiều, truyền thông cũng không thiếu, nhưng không phải vì cô thích thiết kế của nhãn hiệu này, mà là cô biết, hôm nay Bạc Cơ tới đây để diễn!

[1]: 了爱梦 – Wei Le Ai – For Love. Đây là một bài hát hay, hãy nghe nó.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 2

Lời Nói Của Bạc Cơ

Trên sàn diễn, ánh đèn sân khấu không ngừng lóe sáng, phản chiếu vào nhóm người mẫu khiến người ta phải đổ máu mũi.

Mạch Khê lúc này mới rõ ràng, đây là một nhãn hàng nội y. Nhóm người mẫu ăn mặc 'thiếu thốn' đến 'đáng thương', phần lớn da thịt đều lộ dưới ánh mắt người xem cùng màn ảnh, dường như, tất cả đều là những ánh mắt tràn ngập dục vọng.

Rốt cuộc, cô cũng nhìn thấy Bạc Cơ! Là người mẫu cuối cùng bước ra, cũng được xem như là người mẫu quan trọng nhất của buổi diễn. Dáng người cao gầy phối hợp với bộ nội y thuần một màu đen. Hai chân thon dài như được ánh trăng bọc lấy, ngay cả tia sáng của đèn sân khấu cũng đã mất đi màu sắc vốn có. Dưới sàn diễn bắt đầu rục rịch, thậm chí còn có người không kìm lòng được, huýt sáo trêu chọc.

Mạch Khê không thể không thừa nhận Bạc Cơ rất đẹp. Dáng người hoàn mỹ, nét mặt trên sàn catwalk chữ T luôn luôn lạnh lùng. Dường như, Mạch Khê có thể phảng phất nhìn thấy bóng dáng của mẹ đi trên sàn diễn. Có lẽ, cũng hấp dẫn ánh nhìn người khác như vậy.

Tâm, hơi hơi rung động…

https://thuviensach.vn

Lúc trước, dung mạo của Bạc Cơ cũng sẽ khiến cha nuôi si mê chăng? Đây có lẽ cũng là nguyên nhân Bạc Cơ được sủng ái. Nhưng có lẽ bây giờ Bạc Cơ cũng không được tốt lắm, phải đi diễn ở những nơi như thế này. Tuy rằng cũng cao giá, nhưng nếu so sánh với những nhãn hiệu trước đó đều kém xa.

Đường đường là một người mẫu, thế nhưng lại đi đến một cửa hàng nội y?

Mạch Khê nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn Bạc Cơ trên sàn diễn, trong lúc nhất thời cũng không biết nên suy nghĩ gì…

Rốt cuộc đợi cho đến khi buổi diễn kết thúc, Mạch Khê đi đến hậu trường, tìm thấy Bạc Cơ đang tẩy trang. Bóng dáng của cô nhìn qua có chút tiều tụy. Khi nhìn thấy Mạch Khê qua gương, cô liền sửng sốt…

“Đã lâu không gặp, chị khỏe không?” Mạch Khê nhẹ giọng lên tiếng…

-_____

Quán café u tĩnh, những thanh âm chỉ là tiếng thì thầm, sang trọng, thanh nhã…

“Hôm nay nhìn tôi rất chật vật nhỉ?” Gần như dựa mình vào cửa sổ, Bạc Cơ gõ gõ ly nước chanh. Cô không dám uống café, bởi vì sẽ mất ngủ, uống xong café đồng nghĩa với việc đợi một đêm dài trôi qua.

Giọng nói của Bạc Cơ nhàn nhạt, mất đi sự tươi ngọt như trong quá khứ. Trang phục cô ấy tuy rằng rất tinh xảo, nhưng Mạch Khê lại phát giác có chút lộn xộn, nhợt nhạt trong đó. Trong mắt cô, Bạc Cơ lúc này như một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, giống một đóa hoa tươi bị đàn ông ném vào một nơi không còn không khí. Là héo rũ, là dần dần mất đi sinh mệnh, mất đi sức sống.

https://thuviensach.vn

“Không, chị vẫn rất đẹp như xưa.”, Mạch Khê nói. Cô cũng không dám uống café, chỉ chọn một cốc nước trái cây. Nhưng khác với Bạc Cơ, Mạch Khê không uống café là vì lý do sức khỏe.

Bạc Cơ nở nụ cười, nhưng cũng thật bất đắc dĩ, giống như cho rằng câu nói của Mạch Khê chỉ là cho có lệ. Uống một ngụm nước chanh, rồi cô nhìn về phía Mạch Khê, “Anh ấy…đã yêu cô, có phải không?”

Một câu nói, đi thẳng vào vấn đề.

Bạc Cơ không hề hỏi ba năm nay Mạch Khê đi đâu, cũng không có quan tâm đến việc mấy hôm nay Mạch Khê trở về làng nhạc ra sao. Chỉ một câu như thế này, lại nói thay đáy lòng bao nhiêu là chua xót.

Mạch Khê sửng sốt, giật mình nhìn Bạc Cơ…

“Không cần phải hiểu lầm, tôi không có ý tứ gì cả.” Bạc Cơ bất lực cười cười, nâng tay vén mái tóc dài ra sau tai, “Bởi vì tôi không có tư cách. Chính như anh ấy đã nói, bất luận kẻ nào cũng đều không có tư cách tranh giành tình cảm với con gái nuôi của mình! Đây là anh ấy đã nói, một câu nói cuối cùng, sau đó thản nhiên bước đi, chỉ để lại tấm chi phiếu lớn.”

“Chuyện này…từ khi nào?” Trong lòng Mạch Khê ê ẩm, tuy rằng cô thật không muốn nghe những chuyện có liên quan đến Bạc Cơ, ví dụ như vì sao lại làm tình nhân của Lôi Dận. Nhưng, giữa cô và Bạc Cơ, dường như cũng chỉ có thể quay chung quanh một người đàn ông cùng một người phụ nữ.

Bạc Cơ ngẩng đầu, nhìn cô một cái, “Ngay lúc cô đi không bao lâu. Anh ấy vốn là người đàn ông tuyệt tình, cho dù tôi có khẩn cầu như thế nào đi chăng nữa, thậm chí từ bỏ lòng tự trọng, chỉ nguyện cả đời làm tình nhân bí mật, nhưng…anh ấy cũng không đồng ý.”

https://thuviensach.vn

Theo bản năng, Mạch Khê tránh đi ánh nhìn chăm chú kia. Bi ai trong đáy mắt dường như khiến cô nhớ tới mẹ mình. Thật giống như, mẹ cô đang ngồi trước mặt, dùng nét mặt đau đớn mà chất vất cô... Vì sao muốn cướp người đàn ông của ta?

Thật vớ vẩn, thật buồn cười, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cô cũng không thể dùng tư duy logic bình thường để xem xét chuyện này được.

Mạch Khê thở dài một hơi, không nói gì, chỉ rút ra một tấm ảnh chụp, nhẹ nhàng đặt trước mặt Bạc Cơ. Người phụ nữ trong bức ảnh đương tươi cười, ánh mắt trong veo giống như dòng suối mát…

Bạc Cơ lãnh đạm nhìn thoáng qua, ánh mắt đột nhiên chấn động một chút…

“Đây là…”

“Đây là mẹ của tôi, Bạc Tuyết.” Mạch Khê trực tiếp nói. Tấm ảnh này là cô lấy của Lôi Dận. Đối với mẹ mình, thứ cô có thể giữ lại cũng chỉ có thế. Nói xong câu này, cô lẳng lặng nhìn Bạc Cơ ngồi đối diện mình, lẳng lặng quan sát nét mặt nên có của Bạc Cơ.

Phản ứng của Bạc Cơ cũng không khiếp sợ như trong tưởng tượng của Mạch Khê, hoặc sẽ là phản xạ có điều kiện để che giấu điều gì đó. Nhưng không, Bạc Cơ chỉ lặng lặng nhìn tấm ảnh chụp kia thật lâu. Sau đó, nụ cười bên môi chậm rãi gợn lên, như tự giễu...

“Đúng vậy, mẹ cô rất đẹp. Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân khiến anh ấy nhớ mãi không quên. Tôi vốn cho rằng Bạc Tuyết là người đẹp nhất, cho đến khi gặp cô... “ Ánh mắt Bạc Cơ dời khỏi bức ảnh lên khuôn mặt của Mạch Khê, “Cô lúc nào cũng xinh đẹp như thế.”

“Chị đã sớm biết Bạc Tuyết, hơn nữa còn biết, Bạc Tuyết là mẹ của tôi?” Mạch Khê nhìn Bạc Cơ hỏi. Biểu cảm của người này luôn bình tĩnh

https://thuviensach.vn

như vậy, chứng tỏ cũng đã sớm biết rõ mọi chuyện.

“Đúng vậy, tôi biết.” Bạc Cơ không chút nào che giấu, “Lúc quen biết anh ấy không lâu, tôi cũng đã biết Bạc Tuyết, sau khi cô xuất hiện không lâu, tôi mới biết Bạc Tuyết là mẹ cô!”

Hô hấp của Mạch Khê dồn dập hẳn lên, “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao chị tên là Bạc Cơ? Vì sao chị có dáng vẻ giống mẹ tôi như đúc? Chị có quan hệ gì với bà?”

“Không có quan hệ gì cả. Tôi cùng với người mẹ Bạc Tuyết của cô, một chút quan hệ cũng không có.” Ngón tay Bạc Cơ nhẹ nhàng lướt theo đường cong của chiếc ly, giọng nói bình thản...

“Sở dĩ tôi như vậy, tất cả đều là vì anh ấy. Tôi yêu người đàn ông đó, rất yêu. Vậy nên, không tiếc vì anh ấy mà thay đổi hết thảy, chỉ vì anh ấy muốn.”

Mạch Khê giật mình sửng sốt, cô không rõ ý tứ của Bạc Cơ!

Bạc Cơ nhìn ra sự nghi hoặc trong đáy mắt Mạch Khê, nhẹ nhàng cười, đưa tay vuốt từng đường nét trên khuôn mặt tinh xảo của mình, “Rất kỳ lạ sao? Đơn giản thôi, khuôn mặt của tôi là giả. À mà không, chính xác hơn, cả người tôi đều là giả, từ đầu đến chân là giả.”

Mạch Khê đột nhiên mở to hai mắt nhìn Bạc Cơ. Lời nói này khiến cô ‘mao cốt tủng nhiên’ (nổi gai ốc). Thậm chí, cô có cảm giác lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên! Phẫu thuật! Trong đầu cô đột ngột xuất hiện cụm từ này!

Chẳng lẽ…sở dĩ Bạc Cơ có cùng dáng vẻ như mẹ, tất cả đều là vì phẫu thuật chỉnh hình sao? Là Bạc Cơ đã cố ý chỉnh hình thành mẹ cô sao? Trời ạ…

https://thuviensach.vn

Thu toàn bộ phản ứng của Mạch Khê vào mắt, Bạc Cơ cười nhẹ...

“Đúng vậy. Chính xác mà nói, tôi là người nhân tạo, và khuôn mẫu, chính là mẹ cô... Bạc Tuyết!”

“Không…” Mạch Khê không thể tin được chuyện kinh hoàng này. Chuyện chỉnh hình không quan trọng, bởi vì trong giới giải trí, phẫu thuật thẩm mỹ cũng không phải là bí mật trọng đại gì. Ngôi sao phải có vẻ ngoài xinh đẹp, thẩm mỹ trở thành cơm bữa. Nhưng điều cô không thể chấp nhận được, chính là mẹ cô lại trở thành khuôn mẫu cho Bạc Cơ. Thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Bạc Cơ nhẹ thở dài, “Trên mặt tôi, mỗi một bộ phận, và ngay cả đường nét khuôn mặt đều không khác bao nhiêu với Bạc Tuyết. Ngay cả thân hình cũng giống nhau. Thực may mắn, chiều cao của tôi lại phù hợp. Nhiều năm như vậy, vì bảo trì thân thể này, tôi đã chịu nhiều đau đớn. Gọt mặt, sửa, còn có cả những mỹ phẩm riêng biệt. Nhưng với tôi, mọi điều đó không phải là đau đớn nhất. Cái gọi là đau, chính là cuối cùng, anh ấy vẫn bỏ tôi mà đi…”

“Chị…bởi vì yêu nên mới làm như vậy sao?” Mạch Khê nghe xong, toàn thân đều run nhè nhẹ. Cô gái này điên rồi sao?

“Đúng vậy, tôi yêu anh ấy.” Lần này, thần thái Bạc Cơ lại không bình tĩnh, hoàn toàn khác với nét kiên định như trước.

“Tôi đã yêu anh ấy nhiều năm rồi…” Bạc Cơ điều chỉnh lại giọng nói của mình, “Khi đó tôi còn rất trẻ, có một lần tham gia tiệc sinh nhật của một người bạn học. Cha cô ấy mời rất nhiều người nổi tiếng đến dự, trong đó có một người đại danh lừng lẫy là Lôi Dận. Khi đó tôi rất béo, cũng rất tự ti, nhưng khi nhìn thấy anh ấy bị vây quanh bởi một đám người đi vào đại sảnh, trái tim, không tự chủ được mà si mê…”

https://thuviensach.vn

Bạc Cơ như đã chìm vào quá khứ. Mạch Khê nghe trong lòng chua xót, nhưng cũng chỉ có thể lẳng lặng lắng nghe.

“Kỳ thực, tôi đã sớm biết đến người đàn ông này, chỉ là không nghĩ lại trẻ đến thế. Cho dù là ‘bất cẩu ngôn tiếu’ (ý chỉ sự nghiêm túc) nhưng cũng đủ để khiến phụ nữ điên cuồng. Tôi chỉ yên lặng uống rượu, biết bản thân mình vĩnh viễn không có khả năng xây dựng được mối quan hệ với người đàn ông này. Nhưng không nghĩ tới, có lẽ là ông trời thương tiếc, đã khiến tôi được anh ấy chú ý đến, cứ nhìn tôi không chớp mắt. Anh ấy đến bên cạnh tôi, nhìn vào mắt tôi, tuy thần sắc vẫn lạnh lùng, nhưng trong một thoáng lại có dịu hòa…” Bạc Cơ cười cười, như thể tự giễu, “Anh ấy nói với tôi, muốn làm người mẫu không? Nếu muốn, anh ấy có thể giúp.”

Mạch Khê kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra. Lôi Dận không phải là một người đàn ông tùy tiện làm bất cứ việc gì, nhưng sao khi lần đầu tiên nhìn thấy đã nói một câu khó hiểu đến vậy?

“Rất kỳ lạ nhỉ?” Bạc Cơ lạnh bạc nói, “Tôi cũng rất giật mình, không chỉ bởi là hình thể mập mạp này, mà còn là vì một người đàn ông cao cao tại thượng như vậy làm sao có thể chú ý tới tôi? Nhưng là phụ nữ, luôn luôn có cảm tính, tôi bị ma xui quỷ khiến mà đồng ý. Anh ấy thấy tôi gật đầu, cười cười, lại nói một câu khiến tôi hoàn toàn si mê. Anh ấy nói, như vậy thì ở lại bên cạnh anh, anh thích ánh mắt của em. Từ hôm nay trở đi, làm người tình của anh…”

Trong lòng Mạch Khê chợt đau đớn…

“Tôi hiểu rõ từ ‘người tình’ ấy. Nói trắng là, chỉ là khi nhàm chán trở thành công cụ phát tiết mà thôi. Nhưng mà, tôi vẫn cam tâm tình nguyện nhận, bởi vì anh ấy rất ưu tú, có bao nhiêu phụ nữ hy vọng chính bản thân mình có thể được ‘ân sủng’ ấy. Mà tôi, ít nhất có thể thường xuyên ở bên cạnh anh ấy.” Đáy mắt Bạc Cơ toàn là tình yêu say đắm, “Sau khi đồng ý với yêu cầu đó, ngay trong ngày tôi cùng anh ấy đi. Tôi cho rằng đêm đó

https://thuviensach.vn

anh ấy sẽ muốn tôi, nhưng anh ấy lại đưa tôi đến một nơi chỉnh hình đặc biệt. Khi đó tôi mới biết được anh ấy muốn làm cái gì. Từ đó, tôi bắt đầu giảm béo. Đây vẫn vốn là ước mơ tha thiết từ nhỏ, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã đạt được nguyện vọng ấy. Tôi không thể tin được cô gái trong gương lại chính là mình. Nhưng là, Lôi Dận vẫn không chạm vào tôi, anh ấy để các bác sĩ tiếp tục. Dần dần, tôi càng phải trải qua nhiều cuộc trị liệu hơn. Cách ăn mặc, đi lại, đến ngồi, đứng, rồi bắt đầu mới chỉnh hình khuôn mặt. Thậm chí cả thân hình cũng bắt đầu thay đổi…Tôi bắt đầu trở nên không giống với chính bản thân mình, vừa mới bắt đầu thật sự sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy Lôi Dận dùng ánh mắt càng lúc càng si mê với mình, tôi cũng say theo. Khoảng thời gian đó rất dài, cũng rất thống khổ, nhưng cuối cùng tôi cũng vượt qua. Đêm tôi xuất viện, anh ấy muốn tôi, biến tôi trở thành người phụ nữ chỉ của riêng anh ấy, chỉ có thể dựa vào anh ấy mà sinh tồn…Tôi run run, cảm giác hạnh phúc lấp đầy nội tâm. Anh ấy là dũng mãnh như vậy, hoàn toàn khống chế được mọi thứ. Nhưng, cứ ở bên tai tôi gọi Bạc Tuyết. Lúc đó tôi mới biết, chẳng qua, tôi chỉ là thế thân…”

Nói tới đây, giọng nói của Bạc Cơ hoàn toàn run rẩy, hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua Mạch Khê, miễn cưỡng cười cười, “Tôi thật ngốc đúng không? Nhưng mà, tôi yêu anh ấy, cam tâm tình nguyện trở thành thế thân. Tôi chủ động đi tìm thông tin liên quan tới Bạc Tuyết, rốt cuộc mới biết, thì ra Bạc Tuyết chính là người mẫu. Tôi nhìn ảnh chụp, rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao anh ấy chủ động tiếp cận mình, bởi vì, ánh mắt tôi cùng Bạc Tuyết rất giống nhau. Tôi cũng hiểu rõ vì sao anh ấy muốn tôi trở thành người mẫu! Vì để Lôi Dận vui vẻ, để anh ấy càng ngày càng sủng ái mình, tôi thậm chí chủ động trong việc chăm sóc dung mạo mình, đã giống lại càng giống hơn, cho đến một ngày lại giống Bạc Tuyết như đúc! Lôi Dận lúc đó rất vui vẻ, anh ấy càng thêm cưng chiều tôi, thậm chí cho tôi trở nên nổi tiếng. Mỗi lần qua đi, anh ấy đều vuốt mặt tôi, nói, Bạc Tuyết không trở về nữa…Tôi cười, nói với anh ấy từ nay hãy gọi tôi là Bạc Cơ, từ nay sẽ luôn luôn hầu hạ anh…Lôi Dận đồng ý. Bắt đầu từ ngày đó, chẳng những dung

https://thuviensach.vn

mạo của tôi thay đổi, mà còn là thân phận, hoàn toàn biến thành một người chỉ sống vì anh ấy.”

Mạch Khê không thể tin người phụ nữ trước mắt này. Cô ta đã điên rồi, thật sự là điên rồi…Nhưng, người điên cuồng không chỉ mình Bạc Cơ, mà còn có Lôi Dận! Lúc trước là thế, thì ra, hắn mới chính là người gây nên chuyện này. Cô còn tưởng rằng, hết thảy đều là do Bạc Cơ, Lôi Dận chẳng hay biết gì.

“Mạch Khê, cô thật khinh bỉ tôi chứ hả?” Bạc Cơ tự giễu, “Kỳ thực, có đôi khi tôi cũng khinh bỉ chính bản thân mình. Nhưng, người đàn ông kia chính là độc dược, một khi đã yêu thì không thể nào thoát được nữa. Tôi nghĩ, nếu là người đàn bà khác cũng cam tâm tình nguyện làm như vậy. Cho dù là anh ấy tàn nhẫn, là nguy hiểm, nhưng vẫn luôn khiến đàn bà si mê đến thế. Thậm chí tôi còn nghĩ, nếu không có anh ấy, tôi vẫn mãi mãi là một con nhỏ béo mập, cũng sẽ được tìm cho một người môn đăng hộ đối mà cưới, cả đời cũng như vậy.”

“Chẳng lẽ…chị muốn cả đời như vậy sao? Hạnh phúc một đời chỉ vì một người?” Mạch Khê thừa nhận lời của Bạc Cơ. Lôi Dận chính là một người đàn ông khiến phụ nữ trở nên điên cuồng.

Bạc Cơ cười khổ, “Mạch Khê, tôi nghĩ cô hắn là rất rõ ràng. Hưởng qua sự sủng ái của người đàn ông này, còn có thể tiếp nhận được kẻ khác hay sao?”

Mạch Khê không thể trả lời được, những lời Bạc Cơ nói đích xác không đủ. Người đàn ông như Lôi Dận, một khi đã được hắn ‘sủng ái’, thật sự sẽ cảm thấy khó mà quên được, giống như một người quanh năm luôn chìm trong mật ngọt, nhưng nếu đột nhiên đẩy ra để thích ứng với một cuộc sống bình thường thì thật là khó khăn.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ đương ngồi đối diện cô đây, cả ánh mắt cũng là sự mệt mỏi không khống chế được. Mạch Khê nhìn mà không khỏi đau lòng. Khi nghe được chuyện của Bạc Cơ, cô đúng là rất ghen. Nhưng là, người phụ nữ này, làm sao có thể không khiến người ta đau lòng?

“Kế tiếp đã xảy ra chuyện gì? Làm sao chị có thể biết tôi chính là con gái Bạc Tuyết?”

Bạc Cơ nhìn Mạch Khê, “Cô hôm nay tới đây, xác định là tôi sẽ nói mọi chuyện cho cô biết sao?”

“Tôi cũng không cho rằng chị có điều gì tất yếu phải giấu.” Mạch Khê trả lời thật khôn khéo, giọng nói cũng không nặng không nhẹ.

Ánh mắt Bạc Cơ đảo qua đôi mắt Mạch Khê, cô cười nhẹ, “Biết không, cách nói chuyện của cô càng ngày càng giống anh ấy. Tôi có đọc một quyển sách, trong đó có một đoạn như thế này —— Mỗi một người trong não đều tồn tại một dây thần kinh phản xạ đặc biệt, có thể khiến đầu óc phân biệt ra biểu hiện cùng động tác của mỗi một người khác nhau, đặc biệt là những đôi tình nhân. Họ không tự giác mà chậm rãi bắt chước động tác của đối phương, sau dần lại trở thành thói quen, xuất hiện trong tâm lý học với cụm từ, “hiệu ứng di tình không tiếng động”. Bắt đầu từ thần kinh vận động, sẽ khiến hình dáng, động tác mũi, miệng và nhiều hành động khác dần trở nên tương tự, giống như qua gương ấy. Như thể là, tướng vợ chồng.”

“Tôi nghĩ điều chị muốn nói chẳng phải là đây.” Mạch Khê nhẹ nhàng nhắc nhở một câu.

Bạc Cơ nghiêm túc nhìn cô, một lúc lâu sau mới cười cười, lấy ra một hộp thuốc lá nữ, rồi rút điếu thuốc mảnh dài thuần một màu đen, vừa muốn châm, lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mạch Khê đối diện, “Không phiền chứ?”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu.

Trong chốc lát, làn khói lượn lờ bao phủ lấy dung nhan mỹ miều của Bạc Cơ, như làm ẩn làm hiện một báu vật đẹp đẽ của nhân gian. Cô lãnh đạm nói, “Mạch Khê, cô là cô gái tốt, cho tới nay, tuy rằng tôi biết thân phận của cô nhưng vẫn không đành lòng nói cho cô nhiều chuyện. Cô và anh ấy yêu nhau, nhất định là một hồi bi kịch. Tạm thời không nói đến thái độ của người ngoài đối với quan hệ không bình thường giữa hai người, chỉ cần một Lôi lão gia thôi, hai người cũng đã không được yên ổn rồi.”

Mạch Khê sửng sốt, “Lôi lão gia?” Đúng vậy, cô đã quên mất ông lão quan trọng này! Ông là cha của Lôi Dận, là người đứng đầu Lôi gia. Một khi ông biết quan hệ của hai người, chắc chắn sẽ là người đầu tiên đứng ra phản đối. Dù sao Lôi gia cũng là danh gia vọng tộc, sao có thể dung túng cho sự phát sinh thứ tình cảm hoang đường này!

Có điều…hình như Bạc Cơ này còn biết khá nhiều chuyện về Lôi gia!

Dường như Bạc Cơ cũng không muốn giấu giếm gì, thầm thở dài một hơi rồi nói…

“Kỳ thực, sau khi tôi hoàn toàn biến thành Bạc Tuyết và ở lại bên cạnh Lôi Dận thì Lôi lão gia có tìm tôi. Mục đích của ông ấy quá rõ ràng, chính là hy vọng tôi có thể rời khỏi Lôi Dận. Hơn nữa ông ấy còn hứa hẹn, chỉ cần tôi rời đi, ông sẽ đảm bảo cho cơm áo của tôi nửa đời còn lại không phải lo nghĩ. Tôi cự tuyệt, tôi yêu Lôi Dận, gặp chuyện gì đi chăng nữa tôi cũng không rời khỏi anh ấy. Lôi lão gia thấy thái độ kiên quyết của tôi thì cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Không thể không nói, ông ấy là một ông lão hiền lành, rất quan tâm đến Lôi Dận, nhưng lại không biết dùng phương thức gì để biểu đạt. Ông ấy còn kể rõ mối lo lắng của ông với tôi, bởi ông không muốn con mình lại một lần nữa bị ám ảnh bởi bóng hình Bạc Tuyết. Có thế mới thấy rõ ông lão có bao nhiêu khổ tâm. Cuối cùng tôi cũng đồng ý với ông ấy, tôi hứa sẽ giúp cải thiện quan hệ cha con giữa hai người, lúc đó ông

https://thuviensach.vn

mới đồng ý cho tôi ở bên cạnh Lôi Dận. Đáng tiếc, nhiều năm qua đi, Lôi Dận vẫn hận cha mình, quan hệ giữa hai người vẫn không cải thiện được chút nào.”

“Chuyện đó…anh ấy không biết sao?”

“Đúng vậy, tôi chưa từng nói với anh ấy chuyện này. Tôi sợ anh ấy hiểu lầm tôi có dụng tâm sâu xa. Phải biết rằng, anh ấy là một người đàn ông cẩn thận, cho tới bây giờ cũng sẽ không dễ tin bất cứ kẻ nào.”

“Vậy sao chị lại biết tôi?” Mạch Khê hỏi.

Bạc Cơ dừng một chút, hít một hơi thuốc thật sâu, lãnh đạm nói một câu nhưng lại đủ khiến Mạch Khê chấn kinh!

“Tôi, xem nhật ký của Bạc Tuyết!”

Đối diện với bầu không khí chỉ còn lại cái nhìn thảng thốt…Làn khói nhẹ bay, từng đợt từng đợt như móng vuốt chim ưng quặp chặt lấy đáy lòng Mạch Khê. Câu trả lời này hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng của cô. Cô ấy đã từng đọc nhật ký của Bạc Tuyết! Cô ấy đã xem nhật ký của Bạc Tuyết! Sao có thể? Nhật ký của mẹ chỉ có thể có một quyển, là trong căn hộ tại Hongkong…

“Sao có thể…” Cô không thể tin được.

“Chuyện này, ngay cả Lôi Dận cũng không biết.” Bạc Cơ thở dài một hơi, gẩy tàn thuốc vào gạt tàn, “Là tôi thấy được cuốn nhật ký đó của Bạc Tuyết trong căn hộ ở Hongkong. Kỳ thực, mọi chuyện đều là trùng hợp. Có một lần, tôi có show diễn ở Hongkong, ai ngờ, trong lúc đi dạo thì một người nhận nhầm tôi là Bạc Tuyết. Thì ra đó là hàng xóm của Bạc Tuyết. Ngay khi đó, tôi mượn cơ hội tìm ra càng nhiều tin tức về Bạc Tuyết càng tốt nên đã tìm đến căn hộ đó. Hơn nữa, tôi còn thuê thợ sửa khóa để mở cửa

https://thuviensach.vn

căn hộ. Vì thế, tôi thấy được quyển nhật ký đó, đọc được từng chuyện cô ta phát sinh với anh ấy, cũng biết được Bạc Tuyết đã có thai."

Mạch Khê kinh ngạc mà há to miệng. Không ngờ…Bạc Cơ mới là người đầu tiên đọc được quyển nhật ký!

"Chị…lúc đọc nhật ký, trang cuối cùng là vào ngày nào?"

Bạc Cơ nhíu mày suy nghĩ, mãi sau mới nhẹ nhàng lắc đầu, "Tôi không nhớ rõ nữa, nhưng mà những gì trên đó thật khiến người ta khó quên. Trên đó như là có rất nhiều máu, hơn nữa, còn nói cái gì mà… 'Thì ra cậu ta chính là Lôi Dận', với lại mấy câu linh tinh. Đến bây giờ tôi vẫn không rõ những lời này của Bạc Tuyết là có hàm ý gì, đúng là không thể tưởng tượng được."

Hy vọng trong Mạch Khê lại một lần nữa bay đi…

Cô cho rằng sự tình sẽ có biến chuyển, không ngờ vẫn đúng như 'công dã tràng'. Đang nghĩ tới đó, đột nhiên trong đầu cô hiện lên tên một người, vì thế cô liền vội hỏi, "Y Gia Mông là ai? Chị đã xem nhật ký, chắc là cũng thấy được tấm bưu thiếp kia đúng không?"

Bạc Cơ gật đầu, "Có thấy, nhưng mà tôi cũng không biết Y Gia Mông là ai. Có lẽ, là một người bạn tốt của mẹ cô. Cũng có thể là người thầm mến mẹ cô."

Mạch Khê cảm thấy bản thân như đi vào ngõ cụt. Cô nghĩ sự việc không hề đơn giản như vậy, có lẽ…Lôi Dận sẽ biết!

Xem ra, chân tướng của bí mật vẫn còn rất xa!

"Tôi thấy trong nhật ký Bạc Tuyết có viết, nếu sinh con gái thì sẽ gọi là Mạch Khê. Bởi vậy, sau khi đọc nhật ký xong, lại lần đầu tiên gặp cô, tôi đã cảm giác cô là con gái Bạc Tuyết. Nhất là diện mạo của cô, rất giống Bạc

https://thuviensach.vn

Tuyết.” Bạc Cơ nhìn Mạch Khê, khẽ thở dài, “Ban đầu, tôi còn nghĩ rằng cha cô chính là anh ấy. Có điều, tôi phát hiện ra ánh mắt anh ấy nhìn về cô không giống vậy, mà giống như một người đàn ông nhìn một người phụ nữ. Tôi biết, hai người nhất định sẽ phát sinh tình cảm…”

Mạch Khê than nhẹ, cô biết lời nói Bạc Cơ hắn là ‘tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn’ (biết thì nói, nhất định không giấu giếm). Người phụ nữ này, tất cả chỉ vì yêu.

“Bây giờ, cô nên trả lời vấn đề của tôi mới phải?” Bạc Cơ lại châm thêm một điếu thuốc, tao nhã lạnh nhạt.

Mạch Khê ngẩng đầu nhìn.

Bạc Cơ nhìn thẳng vào cô, gần như gằn từng tiếng, “Ngay lúc bắt đầu, tôi đã hỏi cô điều này, nhưng cô vẫn không trả lời tôi?”

“Ngay từ đầu?” Mạch Khê cẩn thận hỏi lại. Chắc có lẽ cô sắp già mất rồi, thế nhưng lại quên vấn đề Bạc Cơ vừa mới đưa ra. Từ đầu đến giờ, không phải đều là Bạc Cơ nói hay sao?

“Tôi hỏi cô, anh ấy đã yêu cô, có phải hay không?” Bạc Cơ nhắc lại, cảm xúc trầm xuống.

Tâm Mạch Khê chấn động một chút, hít sâu, lại đưa mắt nhìn thẳng vào Bạc Cơ, sắc mặt kiên định, “Đúng vậy, anh ấy yêu tôi.”

Dường như Bạc Cơ không đoán được Mạch Khê lại trả lời trực tiếp như vậy, ngẩn người, rồi cười khổ một chút, “Thật hâm mộ cô, có thể trả lời chắc chắn đến như vậy. Được người đàn ông như vậy yêu là hạnh phúc, cũng là ước mơ của bao nhiêu đàn bà. Cô đã có thể khẳng định tâm tư của anh ấy như vậy, điều này chứng tỏ, cô thực sự cảm nhận được tình yêu đó.”

https://thuviensach.vn

“Tôi…thực xin lỗi.” Mạch Khê không biết phải an ủi như thế nào, cũng không biết câu trả lời như vậy có phải là một loại đả kích với Bạc Cơ hay không.

“Cô không có gì phải xin lỗi tôi. Tôi biết, Lôi Dận căn bản là không yêu tôi. Trước kia, tôi còn cho rằng anh ấy không biết yêu, cũng sẽ không yêu bất kỳ người người phụ nữ nào. Đáng tiếc, tôi sai lầm rồi, khi Lôi Dận kiên định nói cho tôi biết, anh ấy yêu cô, thì lúc đó, tôi biết mình đã không còn gì nữa.” Giọng nói của Bạc Cơ bất lực, như tan vào không khí.

Mạch Khê nhìn Bạc Cơ, trong lúc nhất thời không biết bản thân mình nên nói điều gì.

“Đêm đó, Lôi Dận tới chỗ tôi, tôi rất mừng, bởi vì anh ấy đã rất lâu chưa hề ghé qua một lần…Ai ngờ…” Bạc Cơ hít sâu một hơi, muốn nén nước mắt xuống, nhưng vẫn không thể khống chế được, “Anh ấy cho tôi bất động sản, còn để lại tấm chi phiếu lớn. Tôi khẩn cầu anh ấy đừng đi, tôi không cần mấy thứ này. Nhưng mà, Lôi Dận…anh ấy lại rõ ràng nói cho tôi biết, anh ấy yêu cô, yêu con gái nuôi của mình…”

Tâm Mạch Khê nghẹn ngào, theo bản năng lại cảm thấy ngọt ngào. Cô biết như vậy là không tốt, không nên để bản thân mình hạnh phúc trên sự đau khổ của người khác. Nhưng là, tình cảm này, lại từ trong miệng người thứ ba nói ra càng khiến cô cảm động…Người đàn ông đó lạnh lùng là thế, nhưng lại có thể trước mặt người khác thừa nhận tình yêu của chính mình, làm sao cô có thể không cảm động được?

“Thật hạnh phúc đi? Nếu tôi là cô, tôi cũng sẽ thấy mình chính là người hạnh phúc nhất trên thế gian này.” Giọng nói Bạc Cơ trở nên mệt mỏi, “Nhưng, khi nghe tới điều ấy, tôi lại có cảm tưởng như thể mình nghe truyện tiếu lâm. Thì ra, anh ấy cũng yêu, cũng biết tình yêu sao? Tim tôi giống như bị nạo rỗng, thậm chí ôm, khẩn cầu, van xin, để tôi ở lại bên

https://thuviensach.vn

cạnh, là tình nhân bí mật cũng được rồi…nhưng đáng tiếc…anh ấy không đồng ý! Anh ấy, thế mà lại không đồng ý!”

Mạch Khê lo lắng nhìn Bạc Cơ, giờ khắc này, xúc cảm Bạc Cơ lại trở nên kích động, cô thật sự sợ Bạc Cơ sẽ làm việc gì ngốc nghếch, “Bạc Cơ…”

“Anh ấy, vì muốn yêu cô, mà đã cắt đứt mối quan hệ nhiều năm này!” Nước mắt Bạc Cơ cứ chảy mãi chảy mãi, ngón tay vương khói thuốc run lên nhè nhẹ, “Anh ấy nói, anh ấy muốn cho cô một tình yêu trọn vẹn nhất. Tình yêu này, không thể có người thứ ba! Anh ấy chỉ muốn yêu cô, toàn tâm toàn ý yêu một mình cô!”

“Tôi…” Mạch Khê nhất thời như thể lâm vào đường cùng. Dáng vẻ bi thương của Bạc Cơ khiến cho bản thân cô cảm thấy mình giống như một người thứ ba.

“Vì sao? Vì sao lại như vậy? Tôi dùng ba năm trời muốn hòa tan trái tim người đàn ông này, nhiều năm khổ sở như vậy, nhưng cô, chỉ có cô, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đến thế lại đoạt được trái tim anh ấy? Tôi nhìn thấy được, anh ấy yêu cô, ba năm trước đây đã yêu cô. Vì sao lại như vậy? Ánh mắt anh ấy nhìn cô khiến tôi nổi điên, khiến tôi ghen tị! Nhưng mà… tôi cái gì cũng không thể làm, không thể nào làm được…”

“Bạc Cơ, thực xin lỗi…Nhưng chị phải biết, tình yêu vĩnh viễn là chuyện hai người, cưỡng cầu không được ——“

“Đó là bởi vì cô đã có được tình yêu của Lôi Dận! Bởi vì cô hạnh phúc, nên mới có thể nói ‘vân đạm phong khinh’ (mây nhạt gió nhẹ, ý chỉ sự thản nhiên) như vậy.” Bạc Cơ bẻ ngược, “Nếu có một ngày, anh ấy yêu người đàn bà khác, cô sẽ như thế nào? Bình tĩnh như vậy chăng?”

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, “Tôi không nghĩ đến một ngày như vậy. Nhưng nếu có, tôi nghĩ tôi sẽ chúc mừng. Yêu một người chính là để người

https://thuviensach.vn

đó hạnh phúc, không phải vậy sao? Nếu đau khổ dây dưa, chẳng những khiến bản thân khổ sở, mà ngay cả người mình yêu cũng sẽ mệt mỏi. Cần gì phải như vậy chứ?"

Bạc Cơ nghe Mạch Khê nói xong, cười khổ, "Cũng đúng, tôi sao lại ngốc như vậy. Người đàn ông như Lôi Dận, thật sự hiểu rõ bản thân mình muốn điều gì. Trừ phi anh ấy thực sự yêu cô, muốn cùng cô cả đời, bằng không làm sao có thể thừa nhận, thậm chí còn chờ đợi, còn đau khổ như vậy? Tôi biết, cả đời này, anh ấy sẽ không thay đổi."

"Bạc Cơ, tôi biết chị hận tôi…" Mạch Khê nhìn thấy Bạc Cơ tuy rằng đang kích động, nhưng cũng không làm hành động điên rồ nào, đáy lòng không khỏi thương tiếc.

"Tôi rất muốn hận cô, nhưng cũng không có tư cách nào để hận. Bắt đầu từ ngày đó, tôi chỉ biết cuối cùng mình cũng sẽ gặp loại kết cục này, chẳng qua không nghĩ sẽ nhanh như vậy. Nhưng, vận mệnh của tôi so với Ngu Ngọc [1] cũng đã tốt hơn nhiều lắm, không phải sao? Yên tâm đi, tôi sẽ không hại cô, càng không đi hại Lôi Dận. Bởi vì, tôi không muốn dẫm vào vết xe đổ của Ngu Ngọc." Bạc Cơ nhìn Mạch Khê, giọng nói đã cố gắng che đi sự run rẩy, nhưng nước mắt vẫn không kìm giữ được.

Trong lòng Mạch Khê căng thẳng. Cô tin tưởng lời của Bạc Cơ, "Kỳ thực, hôm nay tôi đến còn có một chuyện khác. Tôi hy vọng chị có được một cuộc sống thật tốt, không nên tổn thương chính mình. Nghe nói hai năm nay chị đồng ý đi diễn rất nhiều, là... thiếu tiền sao?"

"Không…" Bạc Cơ hiểu rõ lời Mạch Khê, nhẹ nhàng lắc đầu, "Tiền Lôi Dận đã cho cũng đủ để tôi sống ba đời. Sở dĩ như vậy, là tôi muốn khiến cuộc sống bận rộn hơn, không để bản thân phải nhớ…"

"Chị có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. Về sau, có gì khó khăn hãy nhớ đến tôi, được không?" Đây chính là lời thực tâm của cô, nói ra lại cảm thấy là

https://thuviensach.vn

lạ, lại vội vàng giải thích, “Thực xin lỗi, chị không cần nghĩ nhiều, ý của tôi là... “

“Mạch Khê, tôi hiểu rõ ý của cô. Yên tâm đi, tôi không có chuyện gì cả. Cô vẫn luôn thiện lương như thế, từ nhỏ đến lớn đều thiện lương.” Bạc Cơ nhìn cô, nhẹ giọng nói.

“Từ nhỏ đến lớn?” Mạch Khê cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, “Trước đây chị biết tôi sao?”

[1]: Nhân vật trong “Bảy ngày ân ái”. Ngu Ngọc là một diễn viên, cũng là tình nhân bao dưỡng bên cạnh Hoắc Thiên Kình ba năm. Nhưng theo cảm nhận của Jins, so sánh Ngu ngọc với Bạc Cơ thì quá khập khiễng và có phần sỉ nhục cho Bạc Cơ. Vì động cơ Ngu Ngọc ở lại bên Hoắc Thiên Kình chỉ vì hai chữ, “tiền” và “danh”, không hề có tình yêu như Bạc Cơ đối với Lôi Dận.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 3

Phụ Nữ Âm Thầm So Đo

Bạc Cơ lấy khăn giấy lau nước mắt đi, lại nhìn về hướng cô, ánh mắt nghiêm túc, “Mạch Khê, kỳ thực, cô hẳn là nên nhớ rõ tôi mới đúng. Từ nhỏ chúng ta đã biết nhau, chỉ là khi đó còn quá nhỏ và tôi bây giờ cũng rất khác, nhưng cô vẫn có thể nhớ lại.”

“Hả? Từ nhỏ chúng ta đã biết nhau sao?” Mạch Khê cẩn thận đánh giá Bạc Cơ, bỗng nhiên nhận ra, Bạc Cơ sau khi chỉnh hình làm sao có thể giống như lúc ban đầu được? “Chúng ta…”

“Còn nhớ rõ Taddina không?” Bạc Cơ nhẹ giọng nói, muốn gợi lại trí nhớ của Mạch Khê.

“Taddina?” Mạch Khê vắt óc nhớ lại. Cái tên lại có gì đó thực quen thuộc…giống như…giống như…

“Này, Mạch Khê, thật là cậu ở tòa thành kia sao?”

“Sao cậu lại không trả lời hả? Cũng chẳng phải câm điếc chứ hả? Tôi đang hỏi cậu, có phải cậu được chủ nhân tòa thành kia nhận nuôi hay không?”

https://thuviensach.vn

“Vậy cậu nói cho tôi biết, chính xác, hắn là cậu tên Lôi Mạch Khê mới đúng, phải không?”

“Trời ạ, Mạch Khê, trong tòa thành kia có ma quỷ đó, thật đáng sợ, đáng sợ!”

“Đó là tòa thành nơi công chúa Bạch Tuyết sống, bên trong không có ma quỷ!”

“Cậu gạt ai hả, mẹ tôi nói trong tòa thành kia là ma quỷ vô cùng đáng sợ!”

“Ai nói trong tòa thành kia có ma quỷ? Chẳng lẽ Mạch Khê chính là ma quỷ sao? Không chính mắt thấy ma thì đừng có nói lung tung, nhất là cậu, Taddina!”

“Tôi nói bừa hồi nào, mẹ tôi nói, tòa thành kia rất khủng khiếp, bởi chủ nhân của nó chính là ma quỷ!”

“Cha nuôi là người tốt nhất, tốt nhất trên thế giới này, không phải là ma quỷ!”

"Gì đấy, tôi cũng chỉ là nghe nói thế, tức cái gì mà tức, hừ!"

Những đoạn đối thoại ngắt quãng hiện lên trong trí nhớ Mạch Khê không ngừng. Tất cả là tiếng nói non nớt của trẻ nhỏ. Rốt cuộc, Mạch Khê cũng nhớ lại, đó là lúc cô nhập học chưa được bao lâu!

Taddina!

Mạch Khê đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bạc Cơ chằm chằm, bên môi Bạc Cơ lại có nụ cười khổ nhàn nhạt, đôi mắt kia dù có rơi lệ cũng vô cùng xinh đẹp.

Trời ạ! Chẳng lẽ Bạc Cơ chính là...

https://thuviensach.vn

Bạc Cơ khẽ gật đầu, “Tôi biết cô đã nghĩ tới. Mạch Khê, tôi chính là Taddina. Năm đó, cô rất nhỏ nhưng đã được vào lớp của tôi. Với cô, tôi có ấn tượng rất sâu. Khi đó chỉ có cảm giác cô đang sống trong một nơi vô cùng đáng sợ, chủ nhân của nó lại chính là ma quỷ thật sự, là ma quỷ tội ác tày trời…”

Mạch Khê hoàn toàn mất đi giọng nói…

Có lẽ.

Là bạn học từ nhỏ đã quen biết cùng cô, sau khi lớn lên, thế nhưng lại yêu cha nuôi cô, làm tình nhân của cha nuôi, chỉnh hình…Trời ạ, cô thừa nhận, nói chuyện trong thời gian dài như vậy, chỉ có một câu cuối cùng này mới là điều cô khó tin nhất!

_____

Bữa tối, trong một hội quán cao cấp.

Mạch Khê mang một bụng đầy tâm sự bước vào hội quán. Người phục vụ đã đứng chờ sẵn để dẫn cô vào vị trí Lôi Dận đặt trước. Vừa bước vào đã nhìn thấy hắn, mà Mạch Khê, chỉ mới chuyển tầm mắt, đã không khó nhìn thấy một màu váy áo sang trọng gần như dính luôn lên người Lôi Dận…

Mạch Khê sửng sốt, thoáng dừng bước.

“Tiểu thư Mạch Khê, đó là…” Người phục vụ cũng thấy được một màn cách đó không xa, sắc mặt vô cùng xấu hổ.

“Cảm ơn, tự tôi đến đó là được.” Mạch Khê hơi nhếch môi, lúm đồng tiền như hoa.

Người phục vụ cúi thấp người, lập tức chạy té khói…

https://thuviensach.vn

Thật rõ ràng, Lôi Dận đã phái những vệ sĩ ở bên ngoài. Bằng không, cô ả kia làm sao có thể dễ dàng tiếp cận Lôi Dận!

Cô ta có dáng người cũng khá được, nhưng cho dù trong hội quán này cũng rất ấm, nhưng cũng đừng có ăn mặc như không vậy chứ! Váy quá ngắn không nói, thậm chí tất chân cũng không mang. Da thịt nhìn qua cũng có vẻ đẹp đẹp, không khó nhìn ra cô ả rất chú trọng đến việc chăm sóc da. Bởi vì cô ta đang dính lên Lôi Dận, Mạch Khê cũng không thấy rõ mặt, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc cũng mượt lắm, màu vàng, nhiệt tình hào phóng đưa cánh tay quấn quít Lôi Dận, thật có thể nói là ‘phong tình vạn chủng. ’

Trong một thoáng, Mạch Khê cáu điên lên. Tên đàn ông đáng chết, sao lại không đẩy cô ả ra? Chẳng lẽ cứ thế mà thích người đẹp trong ngực? Nhưng mà đợi chút... bóng dáng cô ả kia sao lại quen thuộc như vậy? Nhất là mái tóc vàng dài kia…dường như đã gặp ở đâu đó.

Lúc đó, cô ả kia cũng mở miệng, giọng nói mềm mềm nhớt nhớt, giống như miếng đường đổ đầy sữa đặc.

“Lôi tiên sinh…Ai có lá gan lớn như vậy đó, để anh tự mình chờ ở nơi này? Người ta cùng với anh được không?”

Giọng nói không lớn, nhưng lọt vào lỗ tai Mạch Khê lại nổ tung cả lên!

Fanny? Làm sao có thể là yêu nghiệt này?

Không nghĩ gì thêm nữa, Mạch Khê trực tiếp bước thẳng tới, đối mặt với cô ả Fanny ‘phong tình vạn chủng’ kia, lạnh lùng nói, “Thật sự là không khéo, tôi chính là người không biết trời cao đất dày để Lôi tiên sinh tự mình chờ ở đây!”

“Khê nhi?” Lôi Dận vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Mạch Khê thực sự đứng bên cạnh, thô lỗ đẩy Fanny ra, đứng dậy bước tới, nhẹ nhàng kéo

https://thuviensach.vn

cánh tay mảnh khảnh của cô lại, giọng nói trầm thấp dịu dàng, “Em đi đâu vậy, cả điện thoại cũng tắt. Chút nữa anh định sai người qua DIO đón em.”

“Phải không đấy?” Mạch Khê ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn Lôi Dận chằm chằm, hạ thấp giọng, hệt như đang nghiến răng nghiến lợi, “Tôi còn đang nghĩ Lôi tiên sinh đang ôm trong người mỹ nhân cơ đấy!”

“Khê nhi..."

Lôi Dận sửng sốt, chưa kịp mở miệng giải thích, lại bị Mạch Khê đẩy sang một bên. Thấy cô bình thản đi tới, tự nhiên nhìn chằm chằm Fanny, Lôi Dận không khỏi cảm thán! Trời sinh phụ nữ đúng là có tài, biến sắc mặt nhanh giống như lật sách vậy.

Bị một màn bất thình lình này làm cho u mê, sau khi thấy rõ người tới, sắc mặt Fanny khó coi đến cực điểm, nhưng cũng ngồi vô cùng ngay ngắn, trong nụ cười lộ rõ ý châm chọc. “Tôi còn tưởng là ai, thì ra cô là Mạch Khê a. Thật vui vẻ cùng ông chủ ăn cơm như vậy, tôi còn nghĩ cô đạo đức tốt cỡ nào ha, cự tuyệt hết mọi xã giao.”

Chân mày Lôi Dận nhíu lại. Fanny này, nếu không phải là nể mặt cha nuôi của cô ta, hắn đã sớm sai người xử cô ta từ lâu rồi! Kỳ thực, hắn cũng vừa đến đây không lâu, mà Fanny kia lại giống như kẹo dẻo bám dính không buông. Nếu là trước kia, hắn đã sớm trở mặt. Nhưng là Mạch Khê đã từng thầm oán hắn, mỗi lần ra ngoài hệt như Hoàng đế đi tuần, chỉ cần người nào đó khiến hắn không vui thì sống cũng không bằng chết, một chút cũng chẳng giống người bình thường.

Vì để cho Mạch Khê vẫn cảm nhận được hắn là một người bình thường, Lôi Dận chẳng những để vệ sĩ ở xa vị trí dùng cơm, còn nhẫn nại vô cùng, vô cùng với Fanny giống như con bạch tuộc dính tới dính lui trên người mình. Nhưng mà…sao sắc mặt Mạch Khê nhìn không được tốt lắm, hắn lại phạm phải sai lầm gì rồi sao?

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nghe mấy câu của Fanny, không giận còn cười, nhẹ nhàng đùa nghịch ly rượu trên bàn một chút, “Fanny à, trước mắt, nghe nói công ty muốn xây dựng một kế hoạch mới cho tôi. Điều này, cũng đương nhiên mà có chút cạnh tranh. Cô cũng đã nói, tôi trở về công ty thì cũng chỉ như người mới, thì tôi đây cũng phải tranh thủ một chút, lấy lòng ông chủ của chúng ta mới được...”

Cô nói xong, chủ động ôm lấy cánh tay Lôi Dận, lại âm thầm hung hăn véo hắn một cái! Vô cùng mạnh!

Lôi Dận chỉ cảm thấy tay mình nóng lên, đau đớn khủng khiếp…

Sức nha đầu này cũng lớn, cho dù hắn có luyện võ, nhưng lần này cũng nhéo quá là độc ác. Xem ra hắn thực sự phạm sai lầm gì đó, ‘tiểu tâm’ cẩn thận nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, lại giật mình khi thấy lúm đồng tiền như hoa của cô, không khỏi lo sợ…Cô nhỏ này…

Sắc mặt Fanny vô cùng không tốt. Cô ta tự nhận mình không thể kém hơn Mạch Khê bao nhiêu. Hơn nữa, mình cũng không phải là cô gái bình thường, xem như môn đăng hộ đối như Mạch Khê, xứng đáng với người đàn ông trước mặt này.

“Ôi Mạch Khê, còn không nhìn ra cô lại cường thế đến vậy ha, có phải chỉ cần đàn ông nào có lợi với cô, cô đều tích cực như vậy không?” Fanny ngoài cười trong không cười nhìn cô chằm chằm, giọng nói vô cùng lãnh đạm, nhưng khi chuyển về phía Lôi Dận lại trở nên điệu chảy nước, “Lôi tiên sinh, thì ra đêm nay anh với cô ta dùng cơm sao? Như vậy cũng không được tốt cho lắm.”

Lôi Dận cau mày, “Có gì không tốt?”

Coi như hắn cũng rất nhẫn nại nghe cô ả này nói cho hết lời.

https://thuviensach.vn

“Ngài không biết ở công ty, Mạch Khê được hai thầy Đàm thích đến mức nào sao? Bây giờ a, hai người bọn họ đều trở thành thầy của riêng Mạch Khê rồi đó…” Fanny cười lạnh, không dấu vết đánh giá Mạch Khê một phen, “Em cũng rất buồn bực, chỉ một mình Mạch Khê cô ta mà đồng thời lại có thể thu phục được hai anh em thầy Đàm, thật sự không đơn giản!”

Lôi Dận vừa nghe xong, theo bản năng nhíu mày.

Đáy lòng Mạch Khê bùng lửa lên. Đúng là cô ả đáng ghét, chỉ sợ thiên hạ này không loạn! Mạnh mẽ áp chế lửa giận xong, cô mới nhàn nhạt cười, “Fanny, kỳ thực nếu cô nói thì cũng không màu mè thêm được chuyện gì. Lời cô nói cũng lạ thật, vì sao hai thầy Đàm lại chỉ thích hướng dẫn cho một mình tôi?

Nếu nói là nhóm quản lý cao cấp trong công ty còn phải dè chừng kim chủ phía sau nghệ sĩ cũng được, nhưng hai thầy Đàm đều là những người làm việc rất có quy củ. Cả giới nhạc có ai là không biết, hai anh em họ tuyệt đối không bồi dưỡng người không có thực lực. Fanny à, cô ở đây trách này trách nọ, bôi nhọ thanh danh hai thầy Đàm, chẳng phải nên tự xem xét xem thực lực của mình có vấn đề hay không sao?"

“Cô..." Fanny giận trừng mắt nhìn, nhưng có Lôi Dận ở đây, cô ta cũng không nên quá thất thố. Nếu có thể, cô ta thực muốn tát cho Mạch Khê kia một cái thật đau.

“Lôi tiên sinh, anh xem xem, đây là nghệ sĩ DIO đã ký hợp đồng, cô ta làm sao có thể không có lễ phép gì như vậy chứ? Chẳng qua em cũng chỉ ăn ngay nói thật, cô ta lại nhiếc mắng năng lực của em kìa.”

Lôi Dận một cái đầu không thể tiếp thu được, dù gì hắn cũng không phải toàn năng. Lôi Dận hắn có thể giải quyết mọi vấn đề cả hai giới hắc bạch, nhưng đối với vấn đề giữa phụ nữ với nhau, hắn không hề có ‘kinh

https://thuviensach.vn

nghiệm lâm sàng’. Thứ nhất, Lôi Dận chưa bao giờ đối mặt với tình huống này; Thứ hai, đàn bà trước kia hắn chạm qua cũng không dám gây ra tình huống này cho hắn.

Từ khi cùng với Mạch Khê rõ ràng mọi chuyện, hắn mới phát hiện trên đời này còn có rất nhiều việc hắn không biết. Cái khác chưa nói, cứ ví dụ tình huống trước mắt này, hắn lại không biết rốt cuộc Mạch Khê muốn kết quả như thế nào?

Nếu hắn lạnh lùng trực tiếp đuổi cô ả Fanny kia đi, hoặc lệnh cho vệ sĩ trực tiếp xử lý cô ta tại chỗ, thì Mạch Khê chắc chắn sẽ chỉ trích hắn rằng mất nhân tình này nọ. Nhưng mà nếu hắn không làm gì, Mạch Khê hắn là cũng sẽ không thể vui được…

Trong nhất thời, Lôi Dận hoàn toàn mâu thuẫn!

Mạch Khê một bên thấy Lôi Dận không nói lời nào, còn tưởng hắn đã nghe sạch mấy lời của cô ả Fanny kia, hàng mi dài nhíu lại theo bản năng, ngón tay vừa chuyển, lại ngầm hung hăn nhéo hắn thêm một cái...

Lôi Dận âm thầm hô đau, hít một hơi thật sâu, lại vẫn duy trì bộ mặt vô cùng bình tĩnh nhìn Mạch Khê, mỉm cười với cô gái nhỏ…

“Lôi tiên sinh, Fanny người ta đang nói chuyện với anh đó, sao anh không đáp lại kìa?”

Lôi Dận! Lôi Dận đáng chết! Anh chết chắc rồi! Fanny kia khinh thường đến trên đầu còn không có phản ứng, chẳng lẽ thật sự đã bị dung mạo hồ ly kia hấp dẫn?

Lôi Dận nhìn xem lúc này mới rõ ràng, lúm đồng tiền như hoa phản chiếu vào trong mắt hắn cùng với khuôn mặt nhỏ xinh này, nhìn như thế nào cũng có một cỗ sát khí đằng đằng phía sau. Đáy lòng Lôi Dận chợt lạnh, dự cảm có điều không ổn sắp nảy sinh…

https://thuviensach.vn

Hắn quay đầu nhìn về phía Fanny, giọng nói vẫn lãnh đạm như trước, “Tiểu thư Fanny, chỉ cần có thực lực, công ty sẽ coi trọng, điều ấy đừng lo. Còn bây giờ là thời gian tôi cùng tiểu thư Mạch Khê dùng cơm, mời cô về cho!”

Ngữ khí rõ ràng là cự tuyệt, rõ ràng là lạnh lùng, bất cứ người phụ nữ nào cũng có thể hiểu được. Nhưng mà...

Fanny thì khác! Cô ta cũng không phải là nghệ sĩ bình thường, lại càng không phải là một nhân vật bình thường! Cười cười, cô ta đứng dậy, lấy một ly rượu uống, rồi lại trực tiếp đi tới một bên khác của Lôi Dận, vô cùng phong tình vạn chủng ngồi xuống...

“Lôi tiên sinh, em cùng Mạch Khê đều là nghệ sĩ trong công ty, ngài làm như vậy có phải bên trọng bên khinh rồi không?” Nói xong, cô ta lại cười vô cùng mị hoặc với Lôi Dận, không thèm quan tâm sắc mặt hắn đương ngày càng trở nên khó coi, cánh tay kia bắt đầu muốn bò lên cổ hắn. “Kỳ thực, Lôi tiên sinh ngài nghĩ muốn cái gì em đương nhiên rõ ràng mà, cần gì phải tìm Mạch Khê?

Người ta biết ngài chán người mẫu Bạc Cơ, mà Mạch Khê cùng với Bạc Cơ so sánh với em cũng đều kém xa, ngài làm sao có thể thích? Còn nữa nha, Mạch Khê này luôn luôn có quan hệ vô cùng mờ ám với mấy chế tác trong công ty, nói không chừng đã chơi đùa với anh em nhà họ Đàm kia bao nhiêu lần, ngài lại thế nào..."

“Ào..." Lời Fanny chưa kịp nói xong, Mạch Khê liền đứng dậy, trực tiếp tạt ly rượu mạnh vào thẳng mặt cô ta!

“A..." Cùng lúc đó, tiếng thét chói tai của Fanny vang lên, hai tay vung vẩy, phẫn nộ nhìn Mạch Khê, “Mạch Khê, cô quá đáng! Cô…cô..."

“Ôi thật ngại quá, tay của tôi có chút bất cẩn, sao rượu lại đổ hết lên mặt cô thế kia? Mà kìa?...” Mạch Khê trưng ra khuôn mặt vô tội, ngay sau đó,

https://thuviensach.vn

như thể đã phát hiện ra một châu lục mới, đột nhiên nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn tới trước, nhìn thật kỹ mặt Fanny đang ướt đẫm, “Trời ạ, thì ra cô dùng lông mi giả à nha?”

Nói xong, cô còn lấy khăn giấy, ‘hảo tâm’ thay cô ta lau lau một chút. Vừa mới lau sơ qua, Fanny như bị chạm tới điểm chết, càng rống lên...

“Đủ rồi, Mạch Khê! Cô đừng có mà quá đáng!” Cô ta đẩy Mạch Khê ra, ôm một đống khăn giấy che mặt bỏ chạy!

Mạch Khê cười lạnh, cầm khăn giấy trong tay ném sang một bên, trên mặt tờ khăn giấy kia đều là lông mi giả thật dày…

Lôi Dận như thể đang xem buổi biểu diễn nào đó nhìn cảnh khôi hài phát sinh, rốt cuộc cũng không hiểu như thế nào. Có phải hơi nhanh không, thậm chí còn ngoài dự đoán của hắn. Tối thiểu, cô ả Fanny này nhìn qua cũng không hiền lành bao nhiêu, mà thế lại không trả miếng với Mạch Khê mà còn bỏ chạy?

Đang nghĩ đến đó, khuôn mặt anh tuấn của hắn liền bị hai tay bé nhỏ của Mạch Khê giữ lại! Vừa nhìn vào mắt cô, thấy cô đã có ý cười không ổn…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 4

Vấn Đề Trong Tình Yêu

"Khê nhi…" Lôi Dận lại trở nên ngu ngốc, không biết bản thân mình đã làm sai cái gì, cười cầu hòa một cái, "Chuyện đó…cô ta thật kỳ quái."

"Phải không đó?" Nụ cười trên mặt Mạch Khê lại càng kéo dài hơn nữa, giống một đóa hoa đương nở rộ, "Dận…sao, anh lại cảm thấy hứng thú với phụ nữ không có lông mi à?"

"Không lông mi?" Mấy lời của cô khiến Lôi Dận ngu ngơ. Cái gì gọi là không lông mi?

Mạch Khê cười lạnh một tiếng, lấy tờ khăn giấy vừa mới ném sang một bên lại, quơ quơ trước mặt Lôi Dận như thể muốn dí sát lên mặt hắn ——

"Nhìn thấy không đó? Cô ta dùng lông mi giả! Một đống mi giả! Lấy lông mi giả đi, ngay cả lông mi cô ả cũng không có, ghê tởm!"

Ớ ——

Lôi Dận ngây ngây ngô ngô có chút hiểu rõ, nhưng mà đối với mấy đồ mỹ phẩm của phụ nữ, từ xưa đến giờ hắn đều không biết gì cả. Dè dặt cẩn trọng cười, hắn ôm Mạch Khê vào lòng, "Khê nhi, em tức giận hả?"

https://thuviensach.vn

“Anh nói xem?” Mạch Khê hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Lôi Dận nhẹ thở dài một hơi, xem ra là tám chín phần đã khiến cô nhỏ tức giận. Ôm Mạch Khê chặt thêm, hắn dịu dàng nói, “Bảo bối, em cũng quá nhạy cảm rồi, anh làm sao có thể thích cô kia chứ? Em cũng nói mà, ngay cả lông mi cô ta cũng không có ——“

“Ha ——“ Mạch Khê nhịn không được liền bật cười. Mấy lời nói kiểu này mà từ miệng Lôi Dận nói ra có chút là lạ.

Thấy cô nở nụ cười, tâm trạng bất an của Lôi Dận mới thoáng bình phục. Hắn xoay người cô lại, cố ý nghiêm mặt, “Khê nhi, em phải nói rõ ràng cho anh một chuyện?”

“Nói chuyện gì cơ?” Mạch Khê nhíu mày.

“Lời nói của Fanny kia là có ý gì? Anh không phải đã nói với em luôn giữ khoảng cách với anh em nhà họ Đàm kia sao? Em thế nào lại ——“

“Này, Lôi Dận!” Mạch Khê bắt đầu cáu lên, không đợi hắn nói xong liền cắt ngang, “soạt” một cái đứng dậy, trên gương mặt chỉ toàn vẻ không vui, “Anh rốt cuộc có chuyện gì? Hai anh ấy là anh trai ruột của em, người bên ngoài không biết, chẳng lẽ anh không rõ điều này sao? Em gần gũi với anh trai ruột của mình thì thế nào chứ? Bọn họ yêu thế nào thì cứ thế ấy, hay là anh lại nghĩ bậy bạ chuyện gì?”

“Không có, không có…” Lôi Dận vội vàng sửa miệng, hắn cũng không hề muốn chọc cô mất hứng, “Anh không có ý gì cả. Chỉ cần em vui vẻ, em muốn như thế nào thì cứ như thế, về sau anh tuyệt đối tôn trọng ý kiến của em, được không?”

“Thật sao?” Mạch Khê thấy hắn trưng ra bộ dạng cẩn thận, trong lòng cũng dâng lên nỗi ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

“Thật sự, khi nào anh lừa gạt em chưa?” Lôi Dận thấy thái độ cô mềm xuống, vội vàng kéo cô lại ngồi sát bên cạnh mình, “Chỉ cần mỗi ngày em đều vui vẻ là được, điều này so với mọi thứ đều quan trọng hơn.”

“Coi như anh còn biết điều.” Sự không vui trong đáy lòng Mạch Khê cũng được giảm bớt, ngay sau đó lại trừng mắt nhìn hắn, “Anh thật sự không có động lòng với cái cô Fanny kia chứ?”

Lôi Dận như thể nghe được truyện tiếu lâm vậy, “Anh làm sao có thể động lòng với cô ả kia hả?”

“Vậy tại sao lúc nãy không đẩy cô ta ra?”

“Anh vừa định đẩy ra thì em vào.”

“Ý của anh là em vào hơi sớm?”

“Anh…anh không có ý này.”

“Anh khẩn trương cái gì hả?”

“Anh không có mà…”

“Không có? Rõ ràng anh vừa mới lắp bắp!”

“Khê nhi…” Mồ hôi lạnh của Lôi Dận đều tuôn thẳng ra, hắn hoàn toàn lâm vào trạng thái đầu hàng, sau đó ôm chặt Mạch Khê, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, “Khê nhi, em cố ý chọc anh phải không? Anh chỉ yêu một mình em, trong lòng, trong mắt cũng chỉ có mình em, mặc người phụ nữ khác có tốt như thế nào, anh cũng sẽ không liếc mắt một cái…”

Hôm nay hắn cuối cùng đã biết con gái có năng lực truy hỏi sự việc hết sức kỹ càng! Loại câu hỏi này, phương thức thật giống như là đang thẩm tra phạm nhân, làm cho người ta một…không…phải là không thể lưu ý được, mất đi phòng bị, vừa vào thì quân lính đã tan rã, không thể duy trì được tâm

https://thuviensach.vn

lý phòng vệ cao độ! Việc này so với việc hắn ở tổ chức thẩm vấn còn lợi hại hơn!

Mấy lời của Lôi Dận nói khiến tâm trạng Mạch Khê tốt lên không ít. Cô than nhẹ một tiếng, dựa người vào lòng Lôi Dận, rồi ngẩng đầu nhìn hắn, thật nghiêm trang nói, “Dận…anh phải nhớ kỹ nha, về sau có loại tình huống này thì phải nhanh chóng rời khỏi chỗ khác, hoặc không cho cô ta ngồi gần, có nghe rõ không?”

“Được được được, anh nghe lời em.” Lôi Dận yêu thương hôn lên mũi Mạch Khê, cười nói, “Lần sau nếu gặp chuyện thế này, anh trực tiếp ‘kính nhi viễn chi’ [1], như vậy được không?”

Mạch Khê chu cái miệng nhỏ nhắn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng nghiêng, “Dận, không phải là em keo kiệt, mà lòng dạ phụ nữ khó lường lắm. Bộ dạng anh lại đẹp trai như thế này, mấy cô kia cứ nhìn như thấy mật vậy, em thực sự sợ ngày nào đó anh bị phụ nữ ăn sạch mất.”

“Anh nào có tốt như vậy?” Lôi Dận buồn cười nhìn sự lo lắng trong đáy mắt Mạch Khê.

“Có! Anh chính là tốt như vậy.” Mạch Khê bướng bỉnh nhìn hắn, đưa tay giữ khuôn mặt anh tuấn của hắn lại, “Anh biết không, anh không biết là kiểu như thế này sẽ khiến phụ nữ hận không thể đem về nhà nuôi, giống y như ‘tiểu bạch kiểm’ [2] vậy đó, anh biết chưa? Anh chính là loại này!”

“Tiểu bạch kiểm?” Lôi Dận nhăn mày, cách gọi này sao có cảm giác không thoải mái, “Em đang khen anh hay chọc anh vậy?”

Mạch Khê vội vàng sửa miệng, “Không, không phải là ý kia. Ý của em là, cho dù anh cái gì cũng không có, là một người bình thường, rất bình thường, thì khuôn mặt đẹp giai này cũng sẽ khiến phụ nữ phát cuồng đó.”

https://thuviensach.vn

Lôi Dận buồn cười nhếch môi, nhìn cô, “Còn em thì sao? Nếu quả thực có một ngày, anh cái gì cũng không có nữa, em vẫn cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh sao? Lại hoặc như thể, anh đột nhiên bị bệnh nặng gì đó, lập tức sẽ chết ———“

“Em đã nói với anh là đừng có nhắc đến từ ‘chết’ đó mà!” Mạch Khê không vui cắt ngang lời Lôi Dận, nhìn đôi mắt đầy tình cảm kia, ôm lấy cổ hắn, thật nghiêm cẩn nói, “Cho dù đến một ngày anh không còn gì, em vẫn ở bên anh, cùng anh! Nếu thật sự anh sinh bệnh, em cũng vẫn thế, một khắc cũng không rời đi. Em sẽ nỗ lực làm việc, tìm cho anh một bác sĩ tốt nhất để chữa khỏi bệnh cho anh. Em, sẽ không cho anh chết!”

Lòng Lôi Dận như được kéo căng ra. Lời của cô khiến hắn có cảm giác nghèn nghẹn. Ôm chặt Mạch Khê vào lòng, hắn yêu thương hôn lên tóc cô, “Khê nhi…Khê nhi của anh.”

Chưa từng có một người phụ nữ nào có thể khiến hắn như vậy. Mạch Khê khác hắn với Bạc Tuyết. Bạc Tuyết là người hắn muốn ỷ lại, mà Mạch Khê, tuy rằng luôn muốn bảo vệ cho hắn, nhưng lại càng khiến hắn trìu mến không thôi. Đối với Mạch Khê, hắn muốn cho cô nhiều hơn, mỗi ngày cứ như vậy mà chăm sóc, bảo vệ, nhìn cô nhỏ vui vẻ, hắn cũng sẽ vì thế mà vui vẻ theo.

Trong hô hấp toàn là mùi hương thuộc về hắn, tâm Mạch Khê cũng mềm đi, bàn tay nhỏ bé để trong ngực hắn vẽ vẽ mấy vòng tròn tròn, cô nhỏ giọng, “Dận…hành động lúc nãy của em có phải hơi quá đáng không?”

“Hành động gì hả em?” Trong mắt Lôi Dận cũng chỉ có Mạch Khê. Hắn cúi đầu, hôn lên trán cô, rõ ràng như là đang cưng chiều con gái vậy.

“Chính là…lúc nãy em hắt nước lên mặt Fanny kia đó. Cô ta sẽ…” Mạch Khê tuy rằng muốn cười to khi nhớ lại cảnh ấy, nhưng mà, hắn cũng không thích cô hung dữ như vậy đi?

https://thuviensach.vn

“Em thực sự có chút nghịch ngợm..” Lôi Dận ăn ngay nói thật, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia hơi hơi đổi sắc, vừa cười vừa nói, “Nhưng mà, ai bảo anh sao lại yêu em đến vậy chứ? Em đó, giống một đứa trẻ không bao giờ lớn!”

“Em đã lớn rồi.” Mạch Khê kháng nghị.

Nụ cười dịu dàng đọng lại trong đáy mắt Lôi Dận, là hạnh phúc…

“Phải, Khê nhi của anh lớn rồi.” Giọng nói của hắn tràn đầy vẻ yêu chiều.

Mạch Khê cười vui vẻ, tựa vào lòng hắn. “Dận, anh làm như vậy sẽ khiến em hư mất. Em sẽ càng ngày càng trở nên kiêu căng đó, càng ngày càng tệ…”

“Đứa ngốc, là anh muốn cưng chiều em…” Lôi Dận nâng khuôn mặt cô lên, dịu dàng tình cảm giữ lấy đôi môi anh đào kia…

Hai người triền miên thật lâu…

-_____

Trong căn biệt thự, ánh đèn sáng chói, rời xa nội thành.

“Tức chết mất!” Fanny vừa vào tới cửa đã ném túi xách cho người giúp việc. Trước khi trở về, cô ả phải mua quần áo mới để thay, lại ghé qua thẩm mỹ viện chỉnh trang mặt một chút. Cứ nhớ đến việc mình bị hắt một đống rượu vang đỏ, Fanny muốn tức đến hộc máu.

“Tiểu thư ——“

“Phu nhân đâu?” Fanny cầm lấy cốc nước uống, uống một ngụm, giọng điệu cáu gắt.

https://thuviensach.vn

Người giúp việc thần thần bí bí chỉ lên lầu, “Ngài James đến đây ạ.”

Fanny đương cáu gắt, vừa nghe xong hai mắt lại sáng ngời, đứng dậy, “Cha nuôi chưa xong?”

“Đúng vậy. Vừa lúc nãy ngài James còn hỏi tiểu thư đâu, biết tiểu thư chưa về, ngài ấy đã lên lầu nói chuyện phiếm cùng phu nhân.” Người giúp việc cười cười, nói.

Fanny không nói gì nữa, “rầm rầm rầm” chạy lên lầu.

Người giúp việc kia không nói gì, cầm lấy áo khoác của Fanny, than nhẹ một tiếng. Có vài việc, người làm bọn họ đã sớm tập mãi thành quen.

Phòng ngủ chính là của mẹ Fanny, trực tiếp nhìn ra hoa viên của biệt thự, phong cảnh tuyệt đẹp.

Thậm chí không gõ cửa, Fanny trực tiếp bước vào phòng ngủ. Vừa mới đặt chân vào, đã mơ hồ nghe thấy âm thanh rên rỉ truyền ra từ bên trong, còn kèm theo tiếng đàn ông thở dốc hòa quyện lẫn nhau.

Fanny cười cười như thể đã biết trước loại tình huống này, không nghĩ ngợi thêm gì nữa, trực tiếp đẩy cửa vào căn phòng bên trong.

Đầy lộn xộn…

Phòng rất lớn. Trên chiếc giường xa hoa, mẹ Fanny cùng cha nuôi cô ả, James, đương dính sát vào nhau. Hai thân hình trống trơn quấn chặt lấy, vặn vẹo, thậm chí rèm cửa sổ cũng không thèm đóng kín…

Đối với cảnh tượng trước mắt mình, Fanny không hề khiếp sợ, ngược lại còn cười cười, trực tiếp đi đến trước cửa sổ sát đất, kéo kín rèm lại, “Cha nuôi, mẹ, hai người cũng thật là, trong hoa viên còn có người làm vườn đấy.”

https://thuviensach.vn

Mẹ Fanny, từ khi cha cô ta mất cũng không đi thêm bước nữa. Người ngoài nhìn vào tưởng mẹ cô ta vẫn thủ tiết vì chồng mình, nhưng trên thực tế, chỉ có Fanny mới biết, cha nuôi đã sớm chiếm được mẹ mình. Khi mẹ Fanny để cô ta quen biết người cha nuôi này, cô ta cũng rất thông minh nhìn thấy rõ mối quan hệ bí mật giữa hai người.

Nhưng cũng chẳng sao cả. Lão già này cũng có tiền của, mẹ Fanny tìm được chỗ dựa vững chắc như vậy cũng khiến cô ta vui vẻ!

James là một người đàn ông cũng tứ tuần. Đừng quan tâm đến tuổi của lão. James luôn luôn chú trọng việc chăm sóc bản thân, nhất là trong việc nam nữ, lão càng không tiếc tay mà đổ một đống tiền mua về mấy sản phẩm khiến bản thân có thể uy phong lẫm liệt gì đó. Nhìn Fanny đi đến, lão cười ha ha, nhưng cũng không hề xấu hổ gì với hành vi của hai người, thậm chí còn chả có kiêng dè gì mà tiếp tục động tác trước mặt Fanny, khiến mẹ Fanny phải thở dốc liên tục.

“Được rồi được rồi, con gái đã về, không nên chơi nữa.” Bà ta vỗ vỗ James một chút, đẩy lão ra, ngồi dậy đi vào phòng tắm.

James chả sao cả, trực tiếp kéo khăn tắm ở một bên lau lau cái đầu đầy mồ hôi, dựa vào thành giường, cũng không có ý muốn mặc quần áo.

“Con gái bảo bối, sao vậy? Nhìn như không vui?”

Trong lòng Fanny cảm thấy tủi thân, bước tới ——

“Cha nuôi, cha phải vì con nha…” Fanny làm nũng, thân mình chui vào trong lòng James, hai chân thon dài cũng quấn lấy hai chân lão

James cười ha ha, cũng mê đắm nhìn chằm chằm trước ngực Fanny, đôi tay mập mạp đầy lông dọc theo đôi chân dài kéo lên, sao đó phủ lên mông cô ta, tùy ý vuốt ve, “Như thế nào, con gái bảo bối? Ai bắt nạt con?”

https://thuviensach.vn

“Cha nuôi, cha thực đáng ghét nha…” Fanny thở dốc, lại tùy ý để tay hắn vuốt ve lung tung trên người mình, trong đầu lại hiện ra khuôn mặt anh tuấn cùng thân hình cao lớn của Lôi Dận, không khỏi rên rỉ một chút. Cô ta đã hy vọng biết bao nhiêu, chủ nhân cánh tay này là Lôi Dận!

Ban đầu, Fanny còn cho rằng, lão già James này (FY: già dê) thật lòng yêu mẹ mình. Không nghĩ tới, ngay cái đêm vừa tốt nghiệp Đại học xong, lão ta lại chui vào phòng Fanny, chiếm đoạt toàn bộ! Cô ta cũng đã sợ hãi mà kêu to lên, nhưng cùng với sự vuốt ve của lão, thân thể ngày càng khác lạ. Lúc đó, Fanny mới biết, mình đã uống cái gì đó!

Đêm đấy, James chiếm lấy thân thể Fanny hết lần này đến lần khác. Mà mẹ cô ta, lại trằn trọc không yên, đi tới đi lui phía sau cửa phòng, nghe âm thanh cầu xin cũng không dám bước vào. Từ giây phút ấy, Fanny đã hiểu! Mẹ cô ta tình nguyện dùng thân thể cô ta để giữ lấy người đàn ông James này!

Fanny không hận mẹ, cũng không hận James! Bởi vì James đã cho cô ta cùng mẹ mình cuộc sống vật chất tốt nhất, một tương lai sáng sủa nhất. Cô ta thích ca hát, James liền thỏa mãn, không ngừng tạo điều kiện!

Chẳng qua…bắt đầu từ khi thỏa hiệp, thì mẹ con Fanny cũng trở thành đối tượng để James tùy ý phát tiết! Nhất là cô ta, phải luôn thỏa mãn dục vọng sinh lý của một gã đàn ông xứng đáng làm ông nội mình!

“Con gái bảo bối, hôm nay thân thể con thơm quá đi…” Từ sau khi có được thân thể Fanny, James cũng không có hứng thú nhiều lắm đối với mẹ cô ta! Nhưng, điều này lại càng kích thích lão! Nhất là sau này, lão càng lúc càng thích hai mẹ con đồng thời hầu hạ mình trên giường.

“Ai da, cha nuôi, tâm tình người ta hôm nay không được tốt đó…” Fanny lạt mềm buộc chặt, đẩy đẩy lão ra, lại khiến James càng thêm mê mẩn, kéo bàn tay nhỏ bé của cô ta qua, nhanh chóng rút đi quần áo trên

https://thuviensach.vn

người Fanny. Bàn tay đầy lông lập tức bóp lấy bầu ngực đầy đặn, nhanh nhẹn liếm láp da thịt căng tràn kia…

“Tâm tình không tốt? Yên tâm đi, bảo bối nhỏ, tâm tình con rất nhanh sẽ tốt…”

“Đáng ghét…” Fanny biết lão ta muốn cái gì, chủ động hôn lên miệng lão, hai đùi thon dài cuốn lấy thắt lưng lão, “Cha nuôi, cha thật xấu, chỉ biết bắt nạt người ta thôi…”

[1]: Thành ngữ “kính nhi viễn chi” thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mỉa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

[2]: “Tiểu bạch kiểm”, người đàn ông có vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng lại dựa vào phụ nữ để kiếm sống.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 5

Lưu Lại Nhược Điểm

"Tiểu bảo bối, cha nuôi sao lại bắt nạt con chứ? Cha nuôi thương con mà..." James khẩn cấp đặt Fanny dưới thân, thắt lưng động một cái, liền sau đó cả thân mình mập mạp bắt đầu chuyển động.

Fanny ra vẻ nhăn nhó, thẹn thùng mà cất tiếng thân ngâm. Có trời mới biết, cô ta cực kỳ ghê tởm lão già mập ú trên người này! Có điều, cô ta có ghét đến đâu thì cũng không thể biểu hiện ra nửa điểm, bởi vì chỉ có lão già này mới có thể đem đến cho cô ta bao vinh hoa phú quý!

"Cha nuôi... thật lớn nha." Cô ta nghĩ một đằng nói một nẻo, lại thở gấp, cất lên chất giọng đã được tu luyện đến mức câu hồn. Cho dù cô ta không có đến nửa điểm khoái cảm, trừ bỏ ghê tởm vẫn là ghê tởm thì vẫn chỉ có thể diễn kịch như trước.

James bị lời của cô ta kích thích, lại càng làm ra vẻ ‘uy phong’, càng muốn chinh phục thân mình trẻ trung này. Lão ta mừng rỡ ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn, rồi một đường đi xuống cổ điên cuồng cắn mút, như muốn hút hết hương thơm thanh xuân của cô ả.

"Bé cưng à, thân mình con vẫn là câu hồn nhất..."

https://thuviensach.vn

Fanny ôm lấy người tên béo ú, nhắm chặt mắt lại...

Vì cái gì?

Vì cái gì mà Mạch Khê có thể cùng Lôi Dận ăn tối? Vì sao Lôi Dận lại không dời ánh mắt đến người cô ta? Cô ta tự nhận mình đố kỵ với Mạch Khê, sao cô lại có thể tìm được người đàn ông như vậy? Còn mình, chỉ có thể trong căn biệt thự này mà hầu hạ một lão già...

Lôi Dận. . . . . .

Lôi Dận!

Người đàn ông ăn trên ngồi trước kia, chẳng cần làm gì, chỉ cần ngồi yên một chỗ cũng đủ khiến đàn bà muốn được hòa tan trong lòng hắn! Không phải chỉ bởi dáng người cao lớn anh tuấn của hắn, cũng không phải bởi vẻ dũng mãnh lạnh lùng, mà chính là bóng lưng hắn lộ ra vẻ uy quyền như một vị thần thánh!

Loại đàn ông này, nếu chỉ có thể cùng hắn trong giấc mơ thôi cũng đủ sung sướng! Mà hắn lại chân thật xuất hiện trước mặt cô ta, khiến cô ta có thể cảm nhận rõ ràng được khí chất của hắn...

Fanny thầm nghĩ, trong lòng lại bùng lửa nóng lan đến toàn thân. Cô ta ôm chặt lấy ‘đống thịt’ trên người, tưởng tượng lão ta thành Lôi Dận! Chỉ bằng sự tưởng tượng hư cấu này thôi, cô ta lại cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

Mẹ Fanny từ trong phòng tắm bước ra, nhìn thấy cảnh tượng trên giường thì cười cười, không hề ngăn cản mà lại trực tiếp cởi bỏ khăn tắm trên người ra. Bà ta có một thân hình đầy đặn, dưỡng da rất tốt, nhìn qua không hề thấy vẻ gì là người phụ nữ đã có con gái lớn như vậy.

https://thuviensach.vn

Bà ta ôm lấy James từ phía sau, vuốt ve thân mình mập mạp đang không ngừng chuyển động. James lại như có thêm dũng khí, ôm mẹ Fanny lại, duỗi một bàn tay ra không thương tiếc mà nắn bóp bầu ngực bà ta, tay kia thì sờ soạng ngực Fanny...

Trong lúc nhất thời, giữa căn phòng ngủ vang lên tiếng thở gấp không ngừng, hết đợt này đến đợt khác...

Đây đúng là một cuộc ‘dã hợp’ hoang đường!

Một hồi thác loạn xong, James thở hồng hộc nằm giữa hai người đàn bà, mỗi tay ôm một người, nhìn qua đúng như một tên quân vương thời cổ đại đang hưởng thụ một trái một phải.

"Cha nuôi, cha nhất định phải làm chủ cho con nha, con bé Mạch Khê kia thực sự rất quá đáng." Fanny vẫn không quên việc chính, vẻ mặt thực điềm đạm đáng yêu, nép trong lòng James.

"Con bé Mạch Khê đó lai lịch thế nào? Có phải là kiêu ngạo quá không? Biết rõ bối cảnh của con mà còn dám trắng trợn làm vậy hả?” Mẹ Fanny nghe thấy vậy thì cũng tức giận, con gái bị ức hiếp, đương nhiên bà ta cũng cảm thấy phẫn uất.

James nghe thấy thế thì ngồi dậy, lấy một điếu xì gà, lại tiện thể đặt gạt tàn lên bụng mẹ Fanny. Lão ta luôn có thói quen biến thái đó.

Nhàn nhã nhả một ngụm khói xì gà xong, lão mới nói với Fanny: “Con gái bảo bối, chuyện có liên quan đến cô bé Mạch Khê đó ta cũng được nghe qua. Không sai, con bé đó nhìn rất xinh đẹp, y như búp bê vậy.”

Fanny cả kinh, “Cha nuôi, cha đã gặp Mạch Khê rồi sao?”

Trong lòng cô ta bỗng dấy lên dự cảm không lành! Trời ạ, ngàn vạn lần đừng nha! Cô ta không muốn ngay cả chỗ dựa cuối cùng cũng mất đi.

https://thuviensach.vn

“Tiểu bảo bối, không phải nóng vội, trong lòng cha nuôi chỉ có con thôi.” James là một lão già có lòng dạ thâm sâu, liếc mắt một cái liền nhìn thấu nỗi lo lắng của cô ta, sau liền cười cười, véo ngực cô nàng một cái rồi nói.

"Cha nuôi…" Fanny nhân cơ hội ôm chặt lấy thắt lưng ngấn mỡ của lão, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thấp thỏm như cũ.

"Cưng ơi…” Mẹ Fanny đưa tay vuốt nhẹ ngực James, nhẹ giọng nói: “Con gái ở bên ngoài chịu ấm ức như vậy, anh nhất định phải giúp con bé nha. Con bé đó hình như cũng chỉ là ca sĩ đã đi rồi lại về, có tư cách gì mà được chiếu cố như con gái chúng ta chứ.”

James cười cười, lần này lại không đưa ra ý kiến như trước nữa mà chỉ rít một hơi xì gà, nhẹ nhàng lắc đầu, “Con bé Mạch Khê đó không dễ chọc vào đâu.”

"Hả?" Fanny nghe xong thì giật mình, lại đột nhiên có phản ứng, nỗi lo lắng trong lòng liền nhân đôi, “Cha nuôi, không phải là cô ta được Lôi Dận nhắm trúng đấy chứ? Cô ta là tình nhân của Lôi Dận sao?”

James nhéo khuôn mặt Fanny một cái, “Con bé đó không phải là tình nhân của Lôi Dận, mà là…con gái nuôi của hắn!"

"Con gái nuôi?” Fanny cùng mẹ cô ta đồng thanh kêu lên sợ hãi.

“Chắc là nhầm rồi. Chưa từng nghe qua Lôi gia nhận nuôi con gái nha. Mà Lôi Dận đang yên đang lành nhận con nuôi làm gì?”

“Chuyện này người ngoài đều không ai hiểu, càng miễn bàn là nguyên nhân đằng sau đó.” James nói: “Ta nhớ rõ là trong một bữa tiệc, thấy hắn đưa một cô gái đến tham gia, sau trong lúc vô tình mới nghe nói mười năm trước hắn đã nhận nuôi một cô bé tên là Mạch Khê.”

https://thuviensach.vn

Fanny nổi lên nghi hoặc, cảm giác như có điểm không thích hợp…

“Cha nuôi à, hai người họ thật sự là quan hệ cha nuôi với con gái nuôi sao?” Cô ta chần chừ nói, “Hôm nay con nhìn thấy hai người, cảm giác giữa họ có điểm gì đó là lạ.”

“Có gì mà lạ?” James tùy ý hỏi.

Fanny cẩn thận nhớ lại, rồi đột nhiên ánh mắt lóe sáng…

“Đúng! Chính là ánh mắt bọn họ nhìn nhau rất khác thường! Nhất là Lôi Dận, anh ta nhìn Mạch Khê căn bản không phải là cha nuôi đang nhìn con gái nuôi. Giống như…hình như là ánh mắt của một cặp tình nhân!”

James nghe vậy thì hoảng sợ, vội vàng chặn lời, “Fanny à, lời này đừng có nói lung tung. Lôi thị là Tập đoàn nổi tiếng toàn cầu, Lôi Dận lại là người đứng đầu, sao có thể làm loạn như vậy? Cho dù Mạch Khê đó có xinh đẹp nhưng hắn là cha nuôi của con bé, không thể làm tình nhân được.”

"Ôi dào, có gì mà không được?” Mẹ Fanny nghe thấy thế thì cười cười, đưa tay nhẹ nhàng véo hắn ta, mị hoặc nói:

“Nói như vậy, người làm cha nuôi như anh cũng không nên chạm vào Fanny nhà em mới phải.”

“Bảo bối à, điều này sao giống nhau được.” James quay người ôm lấy mẹ Fanny, “Anh chỉ là cha nuôi Fanny trên danh nghĩa, còn Lôi Dận thì không như vậy, hắn nhận nuôi theo trình tự pháp luật đó. Cho dù Mạch Khê kia đã quá mười tám tuổi, một tiếng ‘cha nuôi’ cũng không thể không từng gọi. Nếu Lôi Dận thực sự muốn cô bé làm tình nhân thì cũng chỉ là quan hệ ngầm, sao có thể để người ngoài thấy được chứ. Em cũng biết, ‘nhân ngôn đáng sợ’, bốn chữ này uy lực vô cùng đấy.” (‘Nhân ngôn đáng sợ’ hiểu đại khái như câu ‘miệng lưỡi thế gian’ của VN)

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà cha nuôi, con gái nhìn thấy rất rõ ràng nha. Bây giờ trong công ty từ trên xuống dưới đều bàn tán xôn xao, nói rằng Mạch Khê có quan hệ không hề đơn giản với ông chủ. Ai mà biết được họ có quan hệ đó không. Con thấy, quan hệ đó không thể chỉ đơn giản là cha nuôi với con gái nuôi đâu!” Fanny vừa nghĩ đến hành vi của Mạch Khê thì lần thứ hai lại muốn sôi máu. Nếu nói chỗ dựa sau lưng cô là Lôi Dận thì việc cô nàng kiêu ngạo như vậy cũng là dễ lý giải.

James cười đến khả ố, hôn Fanny ‘chụt’ một cái rồi kéo cô ta lại, “Bảo bối, quan hệ giữa hai người đó không thể xem nhẹ, nhưng nói gì thì cũng phải có chứng cớ. Chỉ cần con có chứng cớ, đừng nói là Mạch Khê, ngay cả Lôi Dận ăn trên ngồi trước, chỉ cần bắt được điểm yếu của hắn, con muốn hắn thế nào thì hắn sẽ như thế đó.”

Hai mắt Fanny sáng lên…

"Cha nuôi, ý cha là…”

“Con gái nuôi của ta thật thông minh, ta nghĩ có một số việc không cần ta phải dạy chứ nhỉ?” James cười một cách thâm sâu, nhéo nhẹ chóp mũi cô nàng, “Con cũng biết cha nuôi đang đấu thầu một lô đất. Tên Lôi Dận kia luôn không để cho người ta đường sống. Ta nghĩ, lần này cũng có thể có một cơ hội biến điều không thể thành thuận lợi dễ dàng!”

"Cha nuôi, cha sẽ đối phó với Lôi Dận?” Fanny hoảng sợ, “Nghe nói anh ta không lường được đâu, có bối cảnh xã hội đen, cha nuôi, cha…”

"Đứa ngốc, cho nên chúng ta nhất định phải tìm được điểm trí mạng của hắn, như vậy mới có thể thắng được! Lần này chính là cơ hội cực tốt cho chúng ta!”

Vẻ mặt James lại như thể không tán thành, “Về bối cảnh xã hội đen của hắn, cha nuôi sẽ có biện pháp đối phó. Phải nói rằng, kẻ thù của Lôi Dận nhiều lắm, người đối phó với hắn đâu chỉ có mình ta. Đến lúc đó, ta sẽ chỉ

https://thuviensach.vn

phải ra tay với hắn trên thương trường, còn về phần hắc đạo ắt sẽ có người nhận!”

Mẹ Fanny nghe vậy thì ít nhiều có điểm khiếp sợ…

"Đây là có ý gì?"

James lạnh lùng cười, "Hai người nghĩ, chỉ bằng năng lực của ta mà dám đối đầu với Lôi thị sao? Sau lưng ta còn có một lực lượng hùng mạnh hơn, đấy mới là chủ lực tấn công Lôi Dận! Cho nên, Fanny…” Lão nhìn về phía cô nàng, thần bí cười, “Phát hiện hôm nay của con rất tốt, tiếp theo phải làm thế nào, chắc là con đã rõ rồi chứ?”

"Đương nhiên…" Fanny có chút chần chừ. Ban đầu cô ta chỉ muốn đối phó với Mạch Khê, tuyệt đối không muốn động vào Lôi Dận, vì người đàn ông này đã khiến cô ta động lòng…

"Fanny, bảo bối của ta, con phải nhớ kỹ, mọi thứ của con đều là do ta cho, ngàn vạn lần đừng vì một phút nhất thời xúc động mà khiến ta phải thất vọng. Nếu không…con chẳng còn gì đâu!” James như là nhìn thấu tâm tư của cô ta, gằn từng tiếng dặn dò.

Fanny theo bản năng rùng mình một cái, vội vàng gật đầu, “Con biết rồi…cha yên tâm!”

James vừa lòng gật đầu…

-_____

Gần như là trải qua sự huấn luyện ‘ma quỷ’, Mạch Khê tiến bộ càng lúc càng rõ. Ba năm trước đây, ca khúc mới còn chưa thực sự được biết rộng rãi, trải qua lần này có nhiều buổi biểu diễn, ca khúc từ ba năm trước lại được hâm nóng trở lại, kéo về vô số fan ngày trước của Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

Ca sĩ trở lại sân khấu là một chuyện trọng đại. Nếu công ty chủ quản không cử người đại diện nào, không có một kế hoạch phát hành nào thì lần trở lại cũng coi như một hồi thảm họa, chẳng những không thu được phản hồi tốt mà hình tượng cũ có khi còn bị ảnh hưởng theo. Nhưng may mắn đã có Ron làm người đại diện, có Jon sắp xếp kế hoạch, lần trở lại sân khấu này của Mạch Khê hoàn toàn thuận lợi.

Số lần Lôi Dận đến DIO tham gia hội nghị càng ngày càng nhiều, gần như ngày nào cũng phải đến DIO kiểm tra một vòng. Nhưng chỉ có Mạch Khê biết, mỗi lần hắn tới đều nhằm mục đích đón cô về lúc tan tầm. Cô phải nài nỉ hắn mãi hắn mới đồng ý không cùng cô xuất hiện trước mặt mọi người, mỗi lần đều là Lôi Dận đi trước, Mạch Khê ra sau.

Đối với việc này, Lôi Dận cực kỳ khó chịu, lúc nào cũng cảm thấy như đang yêu đương vụng trộm vậy. Có điều ngày ngày nhìn Mạch Khê vui vẻ, hớn hở từ công ty đi ra, hắn cũng thấy thỏa mãn.

Sau khi giải tán hội nghị, trong phòng họp rộng lớn cũng chỉ còn lại Lôi Dận, Phí Dạ, Mạch Khê, Đàm Trử Quân và Đàm Trử Bách.

Mạch Khê hệt như thanh kẹo chảy, nằm rạp xuống bàn. Cô cảm thấy quá mệt mỏi, có điều chỉ là thân thể, còn tâm lý thì vô cùng thoải mái.

Lôi Dận đang ngồi trên ghế Chủ tịch nhìn thấy bộ dáng trẻ con đó của cô, nhịn không được mà cười, đưa tay kéo cô vào lòng chỉ vì không nỡ để khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chạm vào mặt bàn lạnh băng.

Mạch Khê ngượng ngùng đẩy hắn ra, âm thầm trừng mắt với hắn một cái rồi nhìn về phía Đàm Trử Quân, “Anh cả, ca khúc đã được đưa vào bảng xếp hạng rồi sao? Em có thể xem qua số liệu chút không?”

Đàm Trử Quân cười cười, “Biết ngay đây là mục đích của em mà, những người khác đều đi rồi, còn em thì cứ như kẹo cao su mà dính chặt ở đây. Đây, cho em xem số liệu, đừng có ra ngoài nói lung tung đấy.”

https://thuviensach.vn

“Cám ơn anh cả.” Mạch Khê ngọt ngào cười.

Lôi Dận ở một bên thấy vậy thì cực kỳ khó chịu, sắc mặt cũng tỏ vẻ u ám. Đàm Trử Bách thấy thế thì nở nụ cười mang ý vị thâm trường. Đây chính là tự gây nghiệp chướng thì khó sống mà, đưa Mạch Khê làm em bọn họ, lại còn không chịu nổi lúc anh em người ta thân thiết. Nhìn thấy bộ dáng khó chịu của Lôi Dận, trong lòng anh em họ có chút yên tâm.

Ca khúc đã lên bảng xếp hạng rồi, mỗi một con số đều là thật!

Đôi mắt Mạch Khê mở càng lớn hơn, cuối cùng kích động mà bật thẳng ra khỏi chỗ ngồi, ngón tay run run chỉ vào bảng số liệu…

Trời ạ! Trời ạ! Cô sắp hét lên…

“Ca khúc của em đã lọt bảng xếp hạng, còn đứng vị trí thứ năm…Trời ạ!” Cả phòng họp rộng lớn chỉ còn thấy tiếng reo hò của Mạch Khê. Những người khác đều mỉm cười nhìn cô, như là đã đoán trước được tình huống này vậy.

Mạch Khê kích động nửa ngày mới phát hiện là đang vui một mình, “Các anh, sao không hưng phấn tí nào thế hả?”

“Mạch Khê à…” Đàm Trử Bách đã lên tiếng, bộ dáng vẫn tươi tỉnh như trước, “Biểu cảm này của em thật sự khiến bọn anh tổn thương.”

Hả?...

Mạch Khê sửng sốt, không hiểu được ý của anh.

Những người khác cười cười, đều không nói gì.

“Này, các anh cười cái gì? Biểu hiện thật kỳ quái.” Mạch Khê bị vẻ đó của mấy người đàn ông làm cho có chút sợ hãi, vẻ mặt liền có ý cảnh giác.

https://thuviensach.vn

Ca khúc của cô không những lọt được vào bảng xếp hạng mà còn đứng vị trí thứ năm. Tin tức này đối với cô mà nói, thật sự rất đáng ngạc nhiên!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 6

Theo Đuôi

Đàm Trử Bách liếm liếm đôi môi mỏng, gác luôn hai chân lên bàn, không một chút để ý rằng Lôi Dận đang ở đây, trưng ra một bộ dạng đầy tự tin...

“Anh cả của em, Đàm Trử Quân là nhà chế tác âm nhạc nổi tiếng. Bất cứ ca khúc nào lên hạng cao trên bảng xếp hạng thì luôn có tay anh ấy nhúng vào, đó chính là lệ. Anh hai em, anh đây, tài năng vũ đạo nổi danh như cồn, MV của em do anh biên tập. Cuối cùng, không thể không nói tới hậu trường của em, chính là ông chủ cao cao tại thượng Lôi Dận tiên sinh của chúng ta. Cha nuôi em, cũng có thể coi là người đàn ông... Ấy…” Nói tới đây, anh quay đầu nhìn thoáng qua Lôi Dận, hỏi, “Lôi tiên sinh, anh không ngại tôi đánh giá quan hệ của hai người như vậy chứ?”

“Không ngại.” Lôi Dận hút xì gà, bình thản nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê đỏ lên, “Anh hai, anh cứ lòng vòng như vậy, rốt cuộc muốn nói cái gì nha?”

“Ý của anh là, phía sau em có một đống hậu thuẫn mạnh đến vậy, lên hạng cao thì có gì kỳ quái hả? Bởi vì em vừa mới trở về làng nhạc, bài hát mới mà lên hạng một thì sẽ có nghệ sĩ không phục, vậy nên trước mắt vẫn

https://thuviensach.vn

là bài của Phỉ Tỳ Mạn đứng nhất. Nhưng mà cũng sẽ không bao lâu nữa đâu, em yên tâm đi!" Đàm Trử Bách đầy tự tin, nói.

"Em chỉ muốn dựa vào thực lực của chính mình, nếu dựa vào quan hệ với mọi người, cho dù em có làm ca hậu gì đó cũng không xứng đáng."

"Nha đầu ngốc…" Lôi Dận trầm thấp mở miệng, chỉ thâm tình đối với mỗi Mạch Khê, "Trong giới giải trí này, thực lực đúng là quan trọng, nhưng chỉ dựa vào thực lực không thì chưa đủ. Để thực lực, tài năng được phát triển, không ngừng được rèn luyện, thì em còn phải có chỗ dựa. Em cho rằng, ca hậu chỉ đơn thuần dựa vào cổ họng của mình thôi sao? Không có quảng cáo, không có biểu diễn, không có truyền hình, không có con đường, thì cho dù là thần tiên cũng không có cách nào gây dựng được vị thế trong giới này."

"Được rồi được rồi nha, em biết các anh đều lợi hại hết. Không cần dùng mấy lời này ăn mòn tình yêu nghệ thuật của em." Mạch Khê đầy bất mãn, kháng nghị nói.

Lôi Dận yêu chiều nhìn cô, hơi mỉm cười.

Đàm Trử Quân hít một hơi thuốc lá cuối cùng, đặt tàn thuốc vào gạt tàn, trầm tư một chút nhìn về phía Mạch Khê...

"Em có tính hát lại bài hát đó hay không?"

Mạch Khê sửng sốt, "Bài hát nào?"

Đàm Trử Quân nhìn thoáng qua Lôi Dận, trịnh trọng nói, "Cấm khúc của Lôi tiên sinh đây!"

Mọi người giật mình, Lôi Dận đưa mắt, lạnh như băng nhìn Đàm Trử Quân.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê liền cảm giác được trong không khí bắt đầu có điều khác thường, liếm liếm môi. Nhưng cô chưa kịp mở miệng, Đàm Trử Quân đã bổ sung thêm một câu, “Mạch Khê, khi em biểu diễn bài hát đó, đã khiến cho toàn hội trường phải khiếp sợ. Hôm nay, sở dĩ anh muốn nhắc lại chuyện này cũng là vì em đã quay trở lại giới ca hát. Nếu như em có thể hát lại bài hát đó, anh dám đảm bảo, em nhất định sẽ có giải thưởng lớn.

“Em…” Mạch Khê chần chừ, theo bản năng nhìn về Lôi Dận bên cạnh.

Sắc mặt Lôi Dận hờ hững bình tĩnh, không thể nhìn thấu được suy nghĩ của hắn. Ánh mắt hắn xa cách nhìn Đàm Trử Quân cách đó không xa, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt lên tiếng, “Anh từng gặp qua người phụ nữ viết ca khúc này?”

“Đúng vậy.” Đàm Trử Quân gọn gàng dứt khoát trả lời.

“Người phụ nữ đó rất đẹp?”

“Phải.”

Lôi Dận nhìn anh ta, không đặt câu hỏi nữa, chỉ yên lặng nhìn, không hề chớp mắt…

Sống lưng Mạch Khê lạnh toát…

Vốn tất cả đều là chuyện cũ, nhưng khi Đàm Trử Quân nhắc lại một lần nữa, cô vẫn cảm thấy có điều gì đó không bình thường, nhưng cụ thể không bình thường chỗ nào, nhất thời cô không rõ được.

Ánh mắt Đàm Trử Quân cũng không hề lảng tránh, nhìn thẳng vào Lôi Dận, rất lâu!

Một lúc lâu sau đó, Lôi Dận rốt cuộc mới cười lạnh một chút, “Có thể!” Chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ, sau đó hắn đứng dậy rời đi.

https://thuviensach.vn

“Dận…” Mạch Khê không rõ thái độ của hắn, lại thấy cái bóng lạnh lùng nhưng cô đơn đó, đau lòng muốn đuổi theo, thì Đàm Trử Quân gọi cô lại...

“Mạch Khê!”

Mạch Khê quay đầu, lại chỉ chỉ vào bóng Lôi Dận vừa biến mất ở cửa phòng họp, “Anh cả, anh ấy..."

“Cậu ta đồng ý, em có thể hát bài hát đó!” Đàm Trử Quân nhẹ giọng nói, “Yên tâm, chỉ cần em hát, nhất định sẽ thành công!”

“Vâng…” Mạch Khê cắn cắn môi, cô vẫn cảm thấy có điều gì đó không thích hợp. Biểu hiện của Lôi Dận rất kỳ lạ, kỳ lạ đến nỗi khiến cô cảm thấy khó có thể nắm bắt được.

Nói chuyện với Đàm Trử Quân xong, Mạch Khê vội vàng chạy tới bãi đỗ xe của khách VIP, nhưng vừa mới nhấn nút thang máy, thì bị người khác kéo qua một bên.

Mạch Khê giật mình!

“Mạch Khê, là tôi…” Người đó vội vàng mở miệng, tựa như sợ cô hét lên sẽ đưa tới phiền toái không cần thiết.

Mạch Khê lúc này mới rõ ràng người trước mắt, “Fanny? Cô làm cái gì vậy?”

Cô ta muốn làm gì? Lạ nha, sẽ không muốn trả đũa cô ngay tại công ty chứ?

Fanny cười cười, vẻ kiêu ngạo ương ngạnh trước đây đều hoàn toàn biến mất, kéo kéo tay Mạch Khê, nhẹ giọng nói, “Mạch Khê, thực xin lỗi cô, hai ngày trước đều là do tôi xúc động quá, có mắt như mù. Tôi cùng cô

https://thuviensach.vn

đều là người mới trong công ty, là tôi không lấy đại cục làm trọng, hy vọng cô có thể tha thứ cho tôi nha.”

Mạch Khê nhíu mày, đáy lòng tràn ra sự nghi hoặc…

“Cô…ngăn tôi lại là vì nói mấy điều này?” Cô ta thấy thế nào cũng không phải là người xuống nước nói chuyện, hôm nay sao trái gió trở trời thế này?

“Mạch Khê, tôi biết cô nhất định rất ngạc nhiên với thái độ của tôi.” Fanny nhìn cô, vô cùng đáng thương, “Trong cái giới giải trí này là phải thế. Cô cũng biết tôi rồi, vậy nên mấy nghệ sĩ trong công ty không ai tôi để vào mắt hết. Lúc trước tôi cũng nghĩ cô chỉ là một nghệ sĩ nho nhỏ mà thôi, sau này mới biết được cô lại gần gũi với Lôi tiên sinh như vậy. Tôi là có mắt như mù, có thể đắc tội với ai cũng không thể đắc tội với cô được.”

Mạch Khê nghe vậy, sắc mặt hơi mất tự nhiên. Cô biết đây là Fanny thật lòng nói, nhưng trong đó vẫn có vẻ châm chọc khó chịu. Nhếch môi cười, Mạch Khê lên tiếng, “Quên đi, không có việc gì. Kỳ thực, chúng ta làm nghệ sĩ cũng vì đam mê, cũng vì cuộc sống. Vậy nên không nhất thiết phải tạo kẻ thù. Giới giải trí này rất đắng, nếu cứ như vậy hoài thì không bao giờ là tốt cả.”

“Đúng vậy đúng vậy, nên Mạch Khê à, xin cô đừng tránh tôi nữa được không? Còn nữa..." Fanny ấp a ấp úng, “Xin cô nói giùm tôi trước mặt Lôi tiên sinh nha? Dù sao đó mới là ông chủ, muốn cho ai lên thì là chuyện của ông chủ rồi. Đương nhiên, Mạch Khê, tôi không muốn tranh gì với cô, chỉ hy vọng có được vị trí nhỏ nhoi trong giới ca hát là mừng lắm rồi.”

“Đừng nói như vậy…kỳ thực cô rất có năng lực đó.” Mạch Khê đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, trong lòng không khỏi sốt ruột. Lôi Dận vẫn còn chờ cô trong xe mà. Tính người này luôn cứng rắn như vậy, chỉ cần không

https://thuviensach.vn

thấy cô, nhất định sẽ không về. Hắn đã quen trở về thành bảo cùng với cô rồi.

“Mạch Khê, Mạch Khê?” Fanny thấy cô không tập trung, quơ quơ tay.

Ấy…

“Fanny, cô yên tâm, tôi cũng không phải là người keo kiệt như vậy, về sau chúng ta hòa bình mà chung sống thì tốt rồi.” Mạch Khê cười cười, trong lòng lại như lửa đốt.

Fanny nghe xong, thả lỏng, “Thật tốt quá, chỉ cần cô không trách tôi là tốt rồi. Mạch Khê, hôm nay có thời gian không? Tôi mời cô ăn bữa cơm nhé?”

“Fanny, thực xin lỗi, tối nay tôi còn có việc. Hôm khác đi, hôm khác tôi mời cô.” Mạch Khê nhẹ giọng nói.

“Này…” Fanny nghĩ nghĩ, sau đó sảng khoái đáp ứng, “Được, một lời đã định đó.”

Mạch Khê liên tục gật đầu, chào vài câu, vội vàng chui vào thang máy…

Nhìn chữ số chậm rãi hạ xuống trên bảng điều khiển, nụ cười vốn có trên gương mặt Fanny cũng từ từ biến mất, đáy mắt cũng tràn ra ý lạnh hết sức rõ ràng…

Bãi đỗ xe của khách VIP quả nhiên chỉ còn xe của Lôi Dận, vài người vệ sĩ đứng rải rác ở bên ngoài, vừa nhìn thấy Mạch Khê đã ào ào bước lên cúi người, “Tiểu thư.”

Mạch Khê lại gật gật đầu, vội vã lên xe.

https://thuviensach.vn

Trong xe, có mùi hương rượu nhàn nhạt quyện với khói thuốc mơ hồ. Mạch Khê thấy thế, bất mãn nhíu mày, “Ầy, Lôi Dận, tuổi anh cũng không còn nhỏ gì nữa nha, lại hút thuốc, lại uống rượu, anh muốn làm cái gì thế?” (FY: Đụng trúng nỗi đau của chú, tội =)))

Lôi Dận cười cười, trực tiếp ấn cửa sổ xe xuống, không khí nồng bên trong cũng tan đi khá nhiều…

“Anh…không sao chứ?” Mạch Khê lấy ly trong tay hắn, đặt vào giá rượu, cẩn thận nhìn.

Phản ứng hôm nay của hắn rất kỳ quái, nhất định phải hỏi cho rõ ràng mới được.

Lôi Dận đột nhiên ôm chặt thân thể mềm mại kia vào lòng. Ngay sau đó, đôi môi mỏng phủ lên, ‘công thành đoạt đất’ chiếm lấy môi cô, khiến cô suýt chút nữa không thở nổi.

Nụ hôn bất ngờ này khiến Mach Khê không hiểu gì cả, rất điên cuồng, rất bá đạo. Dần dần, Lôi Dận thả lỏng, nụ hôn gần như cường bạo này lại trở nên triền miên, dịu dàng, nhẹ nhàng chăm sóc, chơi đùa. Thậm chí hắn còn cắn cắn môi cô, khiến cô cũng nhiễm mùi hương rượu nhàn nhạt đó.

“Dận... cửa sổ xe không đóng kìa.” Mạch Khê thấp giọng kháng nghị.

“Mặc kệ nó!” Lôi Dận trầm thấp mở miệng, đặt cô ngồi trên ghế, vầng trán cương nghị tựa vào trán cô, giọng nói dịu dàng mang theo hơi thở say mê quanh quẩn...

“Khê nhi... nếu có khả năng, anh thật muốn nhốt em vào trong phòng, không cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy. Chỉ có anh mới nhìn được em, ôm em, gần gũi em!”

https://thuviensach.vn

“Dận...” Sự nhiệt tình của hắn khiến Mạch Khê bị dọa. Như thế nào đây? Sao lại đột nhiên nói ra những lời này?

Lôi Dận nâng mắt, yêu thương nhìn cô, đôi môi mỏng lại trượt dọc xuống, chậm rãi từ trán, như là nâng niu một trân bảo, trên sống mũi thanh tú thả xuống những nụ hôn liên tiếp, hắn trầm thấp, thâm tình nói, “Khê nhi... kỳ thực, anh rất sợ...”

“Sợ cái gì?” Mạch Khê giật mình nhìn hắn hỏi. Người đàn ông cao cao tại thượng này cũng có lúc sợ hãi hay sao? Hắn đang sợ cái gì? Trên đời này còn có chuyện khiến hắn sợ ư?

Lôi Dận nhẹ thở dài một hơi, nhìn cô, “Mỗi lần nhìn em, em đẹp như vậy, giống như hoa mới nở, như ánh sáng mặt trời. Mà anh, lại ích kỷ giữ em lại bên người. Tuổi anh lớn hơn em nhiều như vậy. Anh thật sự sợ, sẽ có một ngày em phát hiện em chẳng phải yêu anh, mà đó có lẽ là một thói quen, hoặc sự bồng bột của tuổi trẻ..."

Lời nói còn chưa xong, Mạch Khê liền chủ động dán đôi môi mình phong kín lại môi hắn…Thật lâu, sau khi cô rời đi, hai cánh tay quyến luyến ôm lấy cổ hắn, cô nhẹ giọng nói, “Dận, em không phải là con nít. Em yêu anh, em biết rõ là em yêu anh…Em thích nghe giọng anh, thích con người anh, thậm chí tính xấu em cũng thích. Mỗi lần nghĩ tới anh, tim em sẽ rất rất hạnh phúc. Chỉ cần có anh bên cạnh, em sẽ cảm thấy an toàn, ngay cả đó là bóng dáng. Em biết mình là cô gái hạnh phúc nhất trên thế gian này. Anh nói xem, làm sao em có thể yêu được người khác chứ?”

“Thật sao?” Ánh mắt Lôi Dận kích động, bàn tay to lớn yêu thương, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Mạch Khê gật đầu, cười khanh khách nhìn hắn, “Trừ phi..."

“Trừ phi cái gì?” Sắc mặt Lôi Dận cũng thay đổi, bàn tay to lớn cũng thuận thế giữ lấy hai vai cô, khẩn trương nói, “Không có trừ phi! Em là của

https://thuviensach.vn

anh, cho dù sau này em không thương anh, anh cũng không cho em rời khỏi anh nữa!”

Mạch Khê giật mình sửng sốt một chút, lập tức cười ha ha. Người đàn ông này cũng đáng yêu quá đi, đây là lần đầu tiên cô thấy đó nha.

Lôi Dận chỉ ngây ngốc nhìn Mạch Khê đương cười rũ rượi, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, giữ thân mình cô, nghiêm mặt nói, “Nhóc con, em đang giễu anh hả?”

Vất vả lắm Mạch Khê mới ngừng cười, nhìn khuôn mặt tuấn tú đương muốn dọa cô, hắng hắng cổ họng, “Em rốt cuộc cũng hiểu vì sao anh lại phản đối em trở về giới giải trí như vậy đó. Thì ra, Lôi tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy cũng sẽ có lúc ghen, có lúc sợ hãi ha? Anh sợ em ‘di tình biệt luyến’ (yêu một người rồi, sau đó lại không yêu người đó nữa mà có tình yêu mới), sợ em chê anh già chứ gì?”

Mạch Khê muốn cười nhưng không thể cười tiếp, thực sự sẽ khiến hắn lại nhốt cô vào trong phòng thật thì xong.

“Được rồi được rồi.” Cô làm nũng dựa vào lòng hắn, lại chủ động hôn hôn má hắn một chút, “Ai nói anh già hả? Anh nhìn còn trẻ như mấy người hai mươi mấy tuổi đó. Với lại, anh còn là kim chủ của em nha, em cũng không điên gì mà vất bảo bối này đi đâu, còn có một đống phụ nữ đang chờ đấy.”

Lôi Dận nhíu mày, cũng không biết nha đầu này nói thật hay nói dối, “Lúc nãy em nói cũng chưa xong, trừ phi cái gì?”

Mạch Khê nhẹ nhàng cười, “Trừ phi... anh ghét em, không yêu em nữa.” Câu cuối cùng đáng thương hết sức.

Lòng Lôi Dận mềm nhũn, hận không thể nhét cô vào thân thể mình, “Đứa ngốc, sao anh có thể ghét em được. Có trời mới biết anh có bao nhiêu

https://thuviensach.vn

lo lắng cho em. Đây là cảm giác anh chưa từng có. Nếu cho anh một ngày không có em, anh sống không bằng chết.”

“Dận…” Mạch Khê chôn khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng hắn. Thỏa mãn, cảm động!

Bên trong xe, hai người tình cảm ôm ấp; bên ngoài, cách đó ở một góc không xa là một đôi mắt tràn ngập ghen tị, phẫn hận!

Là Fanny! Cô ả đuổi theo Mạch Khê tới bãi đỗ xe của khách VIP. Bởi vì hai bên đều là vệ sĩ, cô ta cũng không dám liều mà tiến lên, nhưng cũng không khó để nhận ra chủ chiếc xe kia chính là Lôi Dận. Lại trùng hợp khi hạ cửa xe xuống, cô ta mơ hồ thấy được bóng dáng hai người đang hôn nhau! Tuy rằng không thấy biểu hiện của hai người, nhưng không khó để cảm giác được tình cảm sâu nặng của Lôi Dận…

Những ngón tay Fanny siết lại, cô ta hận không thể lao đến mà tách đôi nam nữ kia ra! Bọn họ quả nhiên có quan hệ! Thậm chí còn là loại quan hệ này! Dựa vào cái gì? Vì sao Lôi Dận chỉ độc coi trọng Mạch Khê? Cho dù con nhỏ kia có là con gái nuôi của mình cũng không tiếc?

Đáng giận!

Ta nhất đính sẽ không chùn tay! Nhất định không! Nếu ta không chiếm được, vậy thì đạp đổ! Fanny tình nguyện như vậy!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 7

Bí Mật Đích Thực Của Cấm Khúc

Lúc trở lại tòa thành, sao trên trời cũng đã giăng đầy.

Mạch Khê vừa được ăn một bữa ‘đại tiệc’ vô cùng thỏa mãn. Ở công ty, Apple luôn luôn giám sát kĩ thực đơn của cô, thậm chí cả đồ uống cô cũng không dám uống thoải mái. Chỉ khi ở bên cạnh Lôi Dận, cô mới dám thả lỏng mà tha hồ ăn uống. Đối với mặt này, Lôi Dận chưa bao giờ hạn chế cô ăn thứ gì cả, thậm chí sau mỗi bữa, hắn còn sai người chuẩn bị cho cô một phần đồ ngọt. Quả thực hắn đã như con giun trong bụng cô rồi!

Có điều, cũng may Mạch Khê là điển hình của kiểu phụ nữ ăn nhiều mà không béo, bằng không với cách ăn uống này, cô đã sớm bị Apple phát hiện ra điểm khác thường rồi.

Nhóm người làm sau khi phục vụ xong xuôi rồi thì cũng lui xuống.

-_____

“Làm sao vậy? Cả đêm đều muốn nói lại thôi. Em nói đi.” Cho đến lúc gần vào giấc ngủ, Lôi Dận mới ôm Mạch Khê đang mệt chết lên giường, chuẩn bị chăn nệm tốt cho cô, thỏa mãn ôm thân thể đã sớm mềm nhũn của Mạch Khê vào lòng, nói.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê mất hết sức lực nằm úp sấp tựa vào lồng ngực rộng lớn của hắn. Nhìn khuôn mặt còn chưa tán ‘vẻ xuân’, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên…

Tên đàn ông này thật đáng ghét, càng ngày càng trở nên tham ăn, thậm chí lúc đi tắm cũng không buông tha cho cô. Hết lần này tới lần khác tra tấn Mạch Khê đến một chút khí lực cũng không còn, đành phải mặc kệ hắn tắm cho cô mới thỏa mãn.

Lôi Dận thấy khuôn mặt cô ửng đỏ lên thì cười cười, tiện đà xoay người cô lại, nói một cách mờ ám không chịu nổi: “Sao? Mới một lần mà đã không được hả? Vừa rồi mới là trong phòng tắm thôi đấy, trên giường mới được coi là bữa chính…”

“Dận…Đừng làm loạn nữa.” Mạch Khê đương nhiên hiểu hắn muốn làm một bữa đại tiệc liền đẩy đẩy hắn ra, “Chào thua, thật sự quá mệt mỏi. Sao anh có thể như vậy nhỉ? Anh còn bận hơn em, công việc mỗi ngày đều lu bù cả lên, sao còn có thể dư sức như vậy hả?”

“Bởi vì... anh là một con sói!” Lôi Dận cười xấu xa, ra vẻ như một con hổ đói vồ mồi mà trực tiếp tấn công Mạch Khê.

Mạch Khê cười không nổi, liên tục trốn tránh nhưng vẫn bị Lôi Dận ôm vào lòng, “Dận, Dận…chờ một chút, người ta thật sự có chuyện quan trọng."

Lôi Dận nghe vậy mới chịu buông tha cho cô, lại kéo cô ngồi trực tiếp lên vòng hông tinh tráng của mình, còn hắn ngồi dựa vào đầu giường, si mê ngắm nhìn bộ dáng thẹn thùng của Mạch Khê.

“Như thế này thì làm sao mà em nói được nha?” Mạch Khê không thuận theo, tim lại đập liên hồi. Chắc chắn là hắn cố ý, thậm chí cô còn cảm nhận rõ ràng được ‘người anh em’ của hắn lại đang tỉnh thức. Tên này, thật bại hoại!

https://thuviensach.vn

“Như thế này thì làm sao mà không thể nói?” Bên môi Lôi Dận nổi lên ý cười xấu xa, bàn tay hắn khẽ vuốt bên hông cô, nhắm trúng điểm có máu buồn của cô.

“Dận..." Mạch Khê ghé vào lồng ngực hắn, cầm hai tay không an phận của hắn kéo đến trước ngực mình, “Anh mà còn hư hỏng như vậy, em sẽ không để ý đến anh nữa.”

“Chuyện đó…thôi được rồi.” Lôi Dận thế mà lại nghe lời, cũng không giãy khỏi bàn tay cô.

Mạch Khê vừa lòng cười, ngay sau đó lại cảm thấy trên ngực mình bị che lại, sau đó…đang được vuốt ve nhẹ nhàng…

“Đáng ghét!” Cô giơ bàn tay trắng mịn lên đánh hắn một cái.

Lôi Dận nhíu mày lại, “Đây là do em kéo tay anh đến cơ mà.”

“Anh..." Mạch Khê không nói lại nổi, phụng phịu, “Đại sắc lang!”

Lôi Dận ha ha cười, “Đàn ông mà, đích xác đều là sắc lang cả! Có điều phải xem tên đó nhỏ hay vẫn là... to?” Ánh mắt hắn xấu xa, giọng nói hắn xấu xa, ngay cả lời nói cũng vô cùng xấu xa! (Jins: có ai ko hiểu chỗ này thì giơ tay ngay nhá :” >)

Mạch Khê vốn đơn thuần nên nhất thời không có phản ứng lại với hàm ý trong lời nói của hắn. Tới khi chạm đến ánh mắt xấu xa mờ ám kia, khuôn mặt nhỏ xinh đã đỏ không thể đỏ hơn được nữa!

“Anh lại không đứng đắn như nãy, em đi ngủ, không thèm để ý đến anh nữa.” Cô giận dỗi định nằm xuống.

Lôi Dận vội vàng ôm lấy cả người cô, “Được được được, bé con, anh không trêu em nữa. Chúng ta nói chuyện quan trọng còn không được sao?”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nghe vậy, thấy hắn không có ý đùa nữa thì mới gật gật đầu. Dường như lại nghĩ đến điều gì đó, cô liền nhắc một câu, “Có điều kiện tiên quyết! Không cho phép tức giận.”

“Được.”

Mạch Khê liếm liếm môi, hít sâu một hơi nói: “Vì sao cuối cùng anh lại đồng ý bài hát kia?” Nói xong, cô có chút cẩn thận nhìn người đàn ông bên dưới mình.

Người đàn ông này vốn luôn ăn trên ngồi trước, tuy rằng lúc này cô đang ngồi trên người hắn nhưng quyền uy của hắn thì vẫn không thể bỏ qua. Mỗi lần nhắc đến ca khúc kia hắn đều không vui, không biết hôm nay sẽ như thế nào.

Ai ngờ, Lôi Dận nghe vậy, chẳng những không tức giận mà trên trán còn thoáng có vẻ tự hỏi, lúc hắn nhìn Mạch Khê thì ánh mắt rất kiên định, “Khê nhi, trước kia không phải em vẫn cho rằng bài hát đó là do mẹ em đã sáng tác cho em sao?”

“Đúng vậy…Chẳng lẽ không đúng sao?” Mạch Khê trả lời có điểm chần chừ, cảm giác mơ hồ lại dâng lên.

“Anh đang nghi ngờ, bài hát kia không phải do Bạc Tuyết sáng tác.” Lôi Dận thản nhiên nói.

“Hả?” Mạch Khê thiếu chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi.

Lôi Dận nhìn cô, ‘trảm đinh tiệt thiết’ nói: “Bạc Tuyết là người mẫu, theo anh biết, chị ấy không mấy hứng thú với âm nhạc, sáng tác thì lại càng miễn bàn. Ít nhất, anh với chị ấy cũng ở cùng một chỗ đến mấy năm, cho tới bây giờ cũng chưa nghe qua Bạc Tuyết đã từng sáng tác bài hát nào.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà, nhưng mà ngộ nhỡ mẹ thật sự sáng tác vì em thì sao? Anh còn nhớ viện trưởng Khâu Cát không? Ông ấy nói mẹ từng đến đó tư vấn. Nếu bà cũng nghe theo lời khuyên của ông ấy, thì có thể là sáng tác trong thời gian mang thai em thì sao?” Mạch Khê tìm một lý do gượng gạo.

“Khê nhi…” Lôi Dận đau lòng nhìn cô. Hắn ôm cô vào lòng, trìu mến mà nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, “Anh biết em rất muốn lưu lại thứ gì đó mẹ để lại cho em. Có điều, sự thật là gì thì chúng ta nhất định phải tìm cho rõ ràng. Có phải Đàm Trử Quân nói với em về việc anh ta nghe được bài hát đó thế nào không?”

“Ừm.” Mạch Khê rầu rĩ gật đầu.

“Anh ta nói như thế nào, em còn nhớ rõ không?” Lôi Dận nhẹ giọng hỏi.

Mạch Khê cắn môi, cẩn thận nhớ lại…

“Khi đó tôi chẳng phải là nhạc sĩ gì cả, chỉ chơi dương cầm kiêm thêm công việc nhạc công. Một hôm, có một người phụ nữ đến. Hình như cô ấy đang muốn tìm một cây đàn dương cầm chất lượng tốt. Ông chủ của tôi hình như cũng rất quen cô ấy, đã giới thiệu cho cô ấy một cây đàn được làm từ đại danh sư. Sau đó, cô ấy nhấn thử vài phím rồi chơi nửa bản nhạc.”

“Một nửa bản nhạc?” Mạch Khê kinh ngạc, “Vì sao lại chỉ có một nửa? Mà đó là ca khúc nào?”

“Chính là cấm khúc cô nói.”

Đàm Trử Quân kiên định nói, “Lúc ấy ca khúc này cũng chỉ có một nửa. Người phụ nữ ấy khi đàn đến một nửa thì dừng lại. Ông chủ còn khen ngợi ca khúc này rất êm tai. Tôi nghe thấy cô ấy nói, ‘Khúc ca này tôi viết cho cục cưng trong bụng, chờ đứa nhỏ ra đời, tôi sẽ hoàn thành xong ca khúc này’. Bởi vì với âm nhạc, tôi luôn rất nhạy cảm, thế nên liền nhớ rất rõ bài

https://thuviensach.vn

hát đó. Cô ấy cuối cùng chọn được một cây dương cầm. Mấy tháng sau, tôi vẫn không nhận được danh sách điều âm, vì thế khi nói chuyện với ông chủ về chuyện người phụ nữ ấy, không ngờ ông chủ lại nói, cô ấy đã chết, trong ngày sinh, vì sinh khó mà qua đời."

Từng lời nói vang lên trong đầu Mạch Khê, thật rõ ràng, thậm chí cả vẻ mặt Đàm Trử Quân lúc nói chuyện cô cũng nhớ rõ! Bỗng dưng, Mạch Khê như là phát hiện được một vấn đề mấu chốt! Rồi đột nhiên cô mở to hai mắt nhìn!

"Không đúng!" Cô vô lực nói…

"Anh có nhớ anh ấy đã từng viết một ca khúc cho em không? Tên là 'Duyên lệch'!" Mạch Khê vội vàng nói. [1]

Lôi Dận gật đầu. Ca khúc đó thật là đặc biệt, khiến hắn nhớ mãi không quên. (FY: hợp quá mà, quên thế nào được =)))

"Lời thơ trong bài hát đó đã từng xuất hiện trong nhật ký của mẹ em. Lời thơ đó mặc dù rất nhiều người thích, nhưng mà, trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được? Ca từ anh ấy viết giống hệt như trong nhật kí của mẹ!" Mạch Khê nghĩ thế nào đi chăng nữa cũng cảm thấy khó hiểu.

Lôi Dận nghe vậy, nhẹ nhàng lắc đầu, "Trong mắt anh, đây càng giống là trùng hợp. Lời thơ đó chẳng có chỗ nào đặc biệt, nếu để nói điểm đặc biệt, chắc cũng chỉ ở cảm nhận thực tế của người viết."

"Cảm nhận thực tế của người viết? Là có ý gì?" Mạch Khê càng nghe càng hồ đồ, có điều, Lôi Dận luôn không dễ dàng đưa ra một kết luận. Một khi đã rút ra kết luận, chứng tỏ hắn đã suy nghĩ cặn kẽ rất lâu rồi.

Lôi Dận gật đầu, lại hừ lạnh một chút, trực tiếp nói, "Đàm Trử Quân thích mẹ anh!"

https://thuviensach.vn

“Hả?” Mạch Khê lại kinh hãi. Trong một thời gian ngắn ngủi mà cô đã bị lời của Lôi Dận dọa vài lần. Cô không nghe nhầm chứ? Anh cả cô thích…Lôi phu nhân? Sao có thể?

Biểu cảm của Lôi Dận nhìn qua có vẻ trào phúng, suy nghĩ cũng là nhằm thẳng vào Đàm Trử Quân, “Còn nhớ rõ vẻ mặt của anh ta lúc nhắc đến mẹ anh không? Anh ta nói, bà là một người phụ nữ rất đẹp. Hôm nay, lúc anh hỏi lại anh ta câu này, anh ta cũng thẳng thắn nói với anh rằng bà ấy rất đẹp. Nếu chỉ là lời tán thưởng của một người đàn ông với một người phụ nữ thì chẳng có gì là kỳ quái cả. Lạ là ánh mắt anh ta rất mơ hồ, như đang hoài niệm lại kí ức vậy. Ánh mắt anh ta cũng rất lạ, như là ánh mắt của một người yêu thầm rất lâu. Lâu lâu hoài niệm cũng làm cho anh ta nhớ lại hồi ức của anh ta, có lẽ là lúc còn thanh niên, việc ái mộ một người phụ nữ trưởng thành cũng là chuyện bình thường thôi. Như vậy, lời bài hát kia trên thực tế là anh ta mượn để nói thay lòng mình mà thôi.”

Mạch Khê kinh ngạc, miệng gần như cũng mở hết cỡ…

Nếu dựa theo kiểu phân tích này, thật sự là rất có lý!

“Dận…Nếu nói anh cả em chỉ là ngoài ý muốn như vậy, thì mẹ em với Lôi phu nhân thì sao? Giữa hai người họ đến tột cùng là có quan hệ gì? Mẹ em rất quan tâm đến an nguy của Lôi phu nhân, nói không chừng, cả hai người là...” Nói đến đây, Mạch Khê đột nhiên như là nghĩ đến điều gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt tái đi. Khi nhìn về phía Lôi Dận, đôi mắt đẹp cũng rõ ràng hiện lên vẻ lo lắng!

Lôi Dận nhịn không được liền cười khẽ, vỗ nhẹ lên đầu cô, rồi lại hôn lên môi cô một cái mới thấp giọng nói: “Yên tâm đi, sẽ không như em tưởng tượng đâu. Tuy rằng anh chưa từng gặp mẹ nhưng với chuyện của bà ấy thì anh cũng đã tra được ít nhiều rồi. Bà ấy không có chị em hay họ hàng nào cả. Bạc Tuyết sẽ không có quan hệ huyết thống gì với mẹ anh đâu.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê bị hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư thì ngượng ngùng cười, sau đó nép vào ngực hắn, làm nũng nói: “Người ta chỉ là rất sợ mà thôi…”

“Khờ quá!” Lôi Dận cúi đầu cười, ôm chặt lấy cô.

“Đúng rồi, còn có một chuyện em muốn hỏi anh.” Mạch Khê bỗng nhớ đến một chuyện, nâng tầm mắt nhìn hắn, “Vẫn là chuyện liên quan đến Bạc Cơ!”

Lôi Dận ngơ ngác run sợ một chút, thấy đôi mắt cô lóe lên tia sáng, không đợi cô mở miệng liền vội vàng giải thích: “Khê nhi, em đã gặp Bạc Cơ rồi, hắn là cũng biết anh với cô ấy bây giờ không có quan hệ gì cả, em ngàn vạn lần đừng hiểu lầm anh.”

Mạch Khê thấy vẻ mặt hắn đầy lo lắng, trong lòng cũng có ít nhiều chuyển biến tốt đẹp. Đột nhiên cô muốn trêu hắn một chút, cố tình xụ mặt xuống, “Đúng hay sai vậy? Em cũng biết trước kia anh đã từng trọng Bạc Cơ đến mức nào. Hừ!”

“Khê nhi…Anh biết anh có nói thế nào thì em cũng không tin. Nhưng anh với cô ấy thật sự không có tình yêu. Em cũng biết là anh…anh chưa từng yêu lần nào. Anh…anh chỉ yêu một mình em…”

“Dừng dừng dừng!” Một cái đầu Mạch Khê không nghe được nhiều chuyện như vậy, “Rốt cục anh đang nói gì đây? Loạn thất bát tao (ý chỉ những chuyện lộn xộn)?”

Lôi Dận hít sâu một hơi, có trời mới biết từ trước đến này hắn không đi giải thích điều gì. Lần này chỉ vì muốn Mạch Khê không hiểu lầm, hắn không muốn thì cũng phải giải thích. Cho đến giờ hắn mới hoàn toàn hiểu mình, không phải hắn không muốn giải thích, mà là hắn không biết cách giải thích.

https://thuviensach.vn

“Như thế này này, anh nói rõ cho em nghe được không. Bạc Cơ đối với anh chẳng qua chỉ là thỏa mãn nhu cầu sinh lý. Mỗi lần qua đi, trong lòng đều trống không, không có chút thỏa mãn nào cả. Chỉ là, từ khi em ở bên cạnh anh, anh liền cảm thấy thực đầy đủ, là cảm giác viên mãn chưa từng có. Em không giống Bạc Cơ, em là người phụ nữ anh yêu, là người phụ nữ anh muốn sống cùng cả đời. Em hiểu chưa?”

“À…Cũng hiểu hiểu được chút rồi á.” Mạch Khê cố ý chần chờ mới gật đầu, trong lòng lại bị bộ dáng của hắn làm cho cười trộm không ngừng. Thì ra người đàn ông này cũng có lúc biết sốt ruột nha!

“Từ sau khi em bỏ đi, anh có đến tìm Bạc Cơ không?”

“Có.” Lôi Dận vô cùng thành thật trả lời cô, thấy chân mày cô nhíu lại thì vội vàng giải thích: “Là như thế này, Khê nhi, em đừng hiểu nhầm. Sau khi em đi đúng là anh có đến tìm cô ấy nhưng mà không phải để làm chuyện như em tưởng tượng đâu. Anh chỉ đến cho cô ấy một số tiền, mấy chỗ bất động sản. Dù sao Bạc Cơ cũng theo anh nhiều năm, hơn nữa…đúng là anh chủ động tiếp cận cô ấy*. Phụ nữ, dù sao cũng cần có cái gì đó để sống.”

* Ý chú Lôi là chú đã tiếp cận Bạc Cơ, cho Bạc Cơ làm phẫu thuật thẩm mỹ giống Bạc Tuyết, rồi mới đẩy Bạc Cơ đến sự tình ngày hôm nay.

“Nghe ra có vẻ anh cũng rất biết suy nghĩ cho người khác.” Mạch Khê nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn, ý cười bên môi thật thâm trường (trích từ ‘ý vị thâm trường’, chỉ sự sâu xa).

“Khê nhi, em... giận sao?” Lôi Dận thấy mình càng nói càng sai nên có chút nóng vội. Hắn thấy chính mình giải thích cũng rất khá, sao Mạch Khê lại biểu cảm như vậy?

Mạch Khê dịch thân mình, bộ dạng uể oải: “Thế... lúc trước khi anh không quay về tòa thành đã gọi luật sư đến cho em nhiều bất động sản và

https://thuviensach.vn

cổ phần như vậy, có phải cũng xuất phát từ loại tâm lý này không?”

“Không phải!” Lôi Dận lại ôm chặt lấy cô, chỉ sợ cô mất hứng liền ra khỏi phòng, để lại hắn một mình trông phòng cả đêm. “Lúc trước nếu anh không chủ động rời đi, nhất định em còn có thể làm chuyện điên rồ nữa. Lòng anh thương em, lại sợ cuộc sống của em không tốt cho nên mới làm như vậy. Đừng nói đến cổ phần Lôi thị, lúc đó nếu em muốn cả Lôi thị, chỉ cần em vui vẻ, anh sẽ tặng cả vị trí quản lý cho em luôn. Khê nhi, em tin anh đi, anh thật sự…thật sự là...”

“Được rồi, không cần giải thích nữa.” Mạch Khê ôm lấy cổ hắn, hạnh phúc nơi đáy lòng đã tràn đến tận mắt, “Xem anh kìa, một người đàn ông giải thích chuyện này không có tí logic nào cả, nghe xong đầu óc em cũng choáng váng luôn. Người ta tin anh, Bạc Cơ cũng đều nói với em chuyện này rồi. Em chỉ muốn đùa anh tí thôi mà.”

Lôi Dận thở dài nhẹ nhõm một hơi, ôm cô vào lòng chặt hơn, khuôn mặt anh tuấn hãm sâu vào mái tóc cô, “Khê nhi, đừng trách anh, không phải anh không muốn nói với em chuyện này, chỉ là anh sợ nói không tốt sẽ khiến em hiểu lầm. Anh không thể lại mất em được, không thể.”

Mạch Khê càng thêm nghẹn ngào, cánh tay ôm hắn càng chặt hơn. Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng cảm kích ông trời đến như vậy. Cô được một người đàn ông như vậy yêu thương; có đôi khi, cô cũng tự hỏi chính mình có phúc gì mà lại có thể được Lôi Dận chú ý, quyến luyến, yêu thương. Chính là ông trời đã cho họ được yêu nhau như vậy, yêu đến khắc cốt ghi tâm…

Thấy dáng vẻ cẩn thận đó của Lôi Dận, Mạch Khê lại nghĩ đến ba năm ròng đối với hắn hắn là cú đả kích quá lớn, trong lòng cô không khỏi đau đớn. Nếu có thể sớm thấy rõ được tình cảm của mình, có phải là cả hai sẽ có nhiều thời gian để yêu nhau, bên nhau nhiều hơn hay không?

https://thuviensach.vn

[1]: Nguyên văn trong convert là: “Quân sinh ta chưa sinh” nhưng bọn mình đổi thành ‘Duyên lệch’ từ Hồi 4 – Chương 10.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 8

Điều Nên Tới

Tất cả chỉ còn lại yên tĩnh, lặng im.

Một lúc lâu sau, Mạch Khê mới phá vỡ sự yên tĩnh, mặc dù có đôi chút gượng gạo, "Dận, chuyện có liên quan đến thân phận thật của Bạc Cơ, anh có biết đúng không?"

Lôi Dận quay đầu nhìn cô, dưới cái nhìn chăm chú của cô mà chậm rãi gật đầu.

Mạch Khê thấy vậy, sắc mặt có điểm khác thường, nhưng ánh mắt thì vẫn chằm chằm nhìn hắn, đôi mày đen hơi nhíu lại, "Còn có bí mật nào em không biết không? Em cảm giác anh giấu em rất nhiều chuyện."

Lời của cô khiến tim Lôi Dận khẽ run, ngay sau đó, bên môi lại gợn lên ý cười nuông chiều, "Em quá nhạy cảm, sở dĩ anh không muốn nói với em về thân phận thật của Bạc Cơ chẳng qua là vì không muốn em nghe rồi lại cảm thấy khó xử."

"Nhưng mà, trên đời này, không có chuyện ‘giấy gói được lửa’, anh giấu nhưng không thể giấu mãi được. Anh không hề nghĩ rằng, vạn nhất em biết anh có điều giấu giếm thì sẽ càng khó chịu hơn sao?" Trong ngực

https://thuviensach.vn

Mạch Khê như bị đấm một quyền, cảm giác rất ấm ức. Có đôi khi, cô cảm thấy người đàn ông trước mặt này là một cuốn ‘Vô tự thiên thư’, nhìn thế nào cũng không thể hiểu được tâm tư hắn. Tâm tư hắn che giấu quá sâu, không dễ gì mà phát hiện được, dường như lúc nào bề ngoài của hắn cũng là một bộ dạng ‘sóng yên biển lặng’.

Yêu một người đàn ông như vậy thật không biết là tốt hay xấu! Mình cũng có thể lý giải rằng lòng dạ hắn sâu đậm, nhưng cũng có thể suy diễn thành hắn là một người đàn ông làm việc không để lại dấu vết. Nghĩ như vậy, thấy có chút đáng sợ!

Khuôn mặt anh tuấn của Lôi Dận có chút khó hiểu mà nhăn lại, ý cười bên môi cũng cứng ngắc. Nhìn ánh mắt sâu xa của người con gái trong lòng, hắn ít nhiều có chút dự cảm mơ hồ.

"Khê nhi, anh thật sự không muốn dối em..." Hắn thì thào lên tiếng, đôi mắt lại cẩn thận mà quan sát phản ứng của cô.

Không khó để Mạch Khê nhìn ra sự cẩn thận trong ánh mắt hắn, cô nhịn không được liền bụm miệng cười, sau đó nâng tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của hắn, "Lần này tạm tha thứ cho anh, nhìn bộ dạng khẩn trương của anh kìa. Có điều, nếu anh có nói rõ với em chắc em cũng không tin đâu. Taddina mập mạp đó sao có thể trở thành một mỹ nhân dung nhan hoàn hảo đến vậy? Thật sự là khiến người ta được mở rộng tầm mắt."

Lôi Dận thấy trên mặt cô không hề có dấu hiệu tức giận, dự cảm mơ hồ trong lòng cũng tan đi, tâm tình thoải mái lên rất nhiều. Hắn ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói: "Khê nhi, em yên tâm, từ này về sau, anh sẽ không giấu em bất cứ chuyện gì nữa."

Đôi môi như cánh hoa hơi nổi lên ý cười hạnh phúc, "Thật sao?"

"Thật. " Đôi mắt thâm tình chăm chú nhìn cô

https://thuviensach.vn

"À... " Đôi mắt đen láy của Mạch Khê khẽ đảo một vòng, cô nghiêng đầu, "Từ nay về sau á? Ầy, nói như vậy, lúc trước anh còn có chuyện gì dối em hả?"

"Anh…" Lôi Dận bị câu hỏi của cô làm cho sửng sốt, lập tức vội vàng nói: "Không có, chỉ cần là chuyện em muốn biết, anh sẽ nói hết cho em, tuyệt đối sẽ không giấu em."

Hắn nói ra một câu thề thốt nặng tựa ngàn vàng!

Đáy lòng lại thoáng trầm!

Có một số việc thì có thể kể chi tiết, nhưng vẫn có một số việc, vĩnh viễn nên là bí mật! Hắn biết như vậy đối với Mạch Khê là không công bằng, nhưng hắn chỉ có thể làm như vậy, chỉ có thể cố tình giấu kín!

"Cũng không có nhiều điều lắm…" Mạch Khê uể oải dựa vào người hắn, biến hắn trở thành một cái sofa. Kỳ thật, cô có rất nhiều điều muốn hỏi hắn, chỉ là trong lúc nhất thời không biết nên mở lời thế nào. Chẳng hạn như —— vì sao hắn lại sống trong bầy sói? Quan hệ của hắn với mẹ anh Thiên Luật có tốt không? Có phải hắn tự tay giết chết mẹ kế không? Vì sao lại giết? Một loạt vấn đề cô thắc mắc.

Nghĩ đến đây, Mạch Khê mới giật mình phát hiện, thì ra, mọi nghi hoặc của cô đều liên quan đến Lôi gia! Bỗng nhiên, cô lại nhớ đến lời viện trưởng Khâu Cát từng nói…“Bạc Tuyết từng nói với tôi, nếu cô ấy chết, nhất định là do Lôi gia hại!”

Lôi gia hại chết! Cụ thể là mẹ muốn ám chỉ ai của Lôi gia? Là Lôi Dận? Hay là mẹ anh Thiên Luật – đại tiểu thư của Lôi gia? Hay... Lôi lão gia?

Chị gái Lôi Dận mất sớm, về thời điểm cô ấy mất, Lôi Dận cũng chưa từng nói với cô. Mà vị Lôi lão gia kia, tuy rằng mới gặp ông ấy một lần, nhưng Mạch Khê không khó để nhìn ra được sự áy náy của ông với Bạc

https://thuviensach.vn

Tuyết do lúc trước đã ngăn trở hai người. Ông cho rằng, nếu không phải lúc trước do ông kịch liệt phản đối, mẹ cô cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Có điều... Lôi Dận nói, đây không phải là ngoài ý muốn!

Theo bản năng, cô nhìn về người đàn ông bên cạnh, đã thấy hắn dùng ánh mắt dịu dàng mà nhìn mình. Mối nghi vấn xoay quanh trong lòng cô cũng không biết nên hỏi thế nào. Vấn đề này cứ như là đang được giải quyết từng chỗ một, nhưng lại như thể không có cách nào giải quyết được. Có loại cảm giác này cũng là bình thường, bởi vì, ngọn nguồn của sự tình không dễ gì mà tìm ra được!

Lôi Dận thấy cô không chớp mắt mà nhìn mình thì cười cười, nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên, nhẹ giọng nói: "Làm sao vậy?"

"À, không có gì…" Mạch Khê cười cười, tạm cất mối nghi vấn trong lòng đi, lại ngẩng đầu, cố tình hỏi: "Anh vừa mới nói... anh chưa từng nói chuyện yêu đương gì đúng không?"

"Hả?..." Chắc hẳn là không ngờ cô sẽ hỏi vấn đề này, Lôi Dận giật mình ngây ngẩn, ngay sau đó, nụ cười cũng có vẻ mất tự nhiên. Hắn hắng giọng, ra vẻ thoải mái mà nhìn đồng hồ, "Cái đó…cũng không còn sớm nữa, em còn chưa ngủ sao?"

"Ấy, đỏ mặt kìa!" Mạch Khê vui sướng mở to hai mắt nhìn, "Thì ra anh cũng sẽ đỏ mặt nha!"

"Tốt lắm, nhóc con, còn làm loạn nữa là đến sáng luôn đấy, ngày mai không cần đến công ty sao?" Lôi Dận có chút xấu hổ, kéo chăn đắp cho cô, lại thuận tay chùm chăn luôn lên cái đầu không an phận của cô.

Đáng chết, vừa rồi nhất thời nói cho sướng mồm, lại có thể nói hớ ra một chuyện thật mất mặt, có điều, lỗ tai nha đầu này cũng quá là thính đi.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cười hì hì, thò đầu ra khỏi chăn, nghịch ngợm nói, “Đây là mối tình đầu của anh, phải không?”

Lôi Dận cuối cùng cũng lĩnh giáo được khả năng truy hỏi của cô, khẽ thở dài một hơi rồi có vẻ xấu hổ mà gật đầu.

"Ha ha..." Mạch Khê rốt cục nhịn không được cười ra tiếng, cả người cứ lăn qua lăn lại trên giường…

Trên mặt Lôi Dận hiện vẻ kinh ngạc. Hắn nhìn người con gái đang cười lăn trên giường, cười vô cùng sảng khoái, dường như chỉ cần hắn tiến lên ngăn cản lại cũng là một loại tội nghiệt.

Mối tình đầu! Có cái gì mà buồn cười chứ? …

-_____

"Phí Dạ, nếu cậu muốn giấu một đồ vật, cậu sẽ giấu thế nào?” Trong văn phòng Tổng giám đốc, Lôi Dận ngồi trên chiếc ghế da, chân trái vắt lên đùi phải rất tao nhã. Hắn cầm chiếc bật lửa trên tay, như đang suy nghĩ gì đó, cứ liên tục bật lửa lên lại tắt đi.

Phí Dạ từ quầy rượu bước tới, tay cầm hai ly rượu, đưa một ly cho Lôi Dận xong hắn nhíu mày lại, “Giấu đồ? Có câu ‘nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất, tôi sẽ giấu theo cách đó.”

Hắn nhìn thoáng qua vật trên bàn…một quyển nhật ký.

“Lôi tiên sinh vẫn còn đang suy nghĩ chuyện về cuốn nhật ký sao?”

Lôi Dận lấy cuốn nhật ký lại, vô thức lẩm nhẩm, “Bạc Tuyết có giấu vài đồ vật, chúng ta cũng chưa tìm được.”

Phí Dạ đặt ly rượu xuống, “Lôi tiên sinh, nơi Bạc Tuyết có thể đi qua hay là nơi cô ấy từng ở lại, chúng ta đều đã phái người đi thăm dò nhưng

https://thuviensach.vn

không có manh mối gì. Ngay cả căn chung cư cuối cùng cô ấy ở lại cũng đã lục soát nhưng vẫn không tìm được thứ Lôi tiên sinh muốn. Tôi nghĩ, liệu có phải lúc trước Bạc Tuyết đã hủy nó đi?”

"Không có khả năng." Ngón tay Lôi Dận dừng ở trang cuối cùng của quyển nhật ký, “Cậu cho rằng, Bạc Tuyết ‘thiên tân vạn khổ’, gạt mọi người đưa chìa khóa căn hộ cho viên trưởng Khâu Cát chỉ là để cho người ta nhìn thấy quyển nhật ký không hoàn chỉnh này sao?”

“Có lẽ...” Phí Dạ chần chừ một chút, “nhật ký vốn không đủ thì sao?”

“Cậu muốn nói... là Bạc Cơ?” Lôi Dận nhíu mày lại.

Phí Dạ dừng một chút, “Rất có thể! Chính miệng Bạc Cơ đã nói với Mạch Khê rằng đã từng qua căn chung cư đó. Như vậy, cô ta chẳng những đã xem qua nhật ký mà còn xé bỏ phần phía sau. Người của chúng ta đã tra qua, chìa khóa lúc trước đúng là có dấu vết bị người phá mở.”

“Đúng là Bạc Cơ rất có điểm đáng nghi, có điều…” Ánh mắt Lôi Dận nổi lên suy tư, “Tôi dám khẳng định, bản nhật ký lúc đó cô ta nhìn thấy, cũng chỉ có từng này mà thôi.”

Phí Dạ khó hiểu.

Lôi Dận đứng dậy, cầm ly rượu đi đến trước cửa sổ sát đất, từ trên cao nhìn xuống phố xá phồn hoa, lãnh đạm lên tiếng, “Bạc Cơ này thật ra rất thông minh, cô ta chờ đợi bên cạnh tôi ba năm, đương nhiên có chút hiểu biết tính cách của tôi. Nếu cô ta vào căn hộ đó mà nhìn thấy bản nhật ký nguyên vẹn, chắc chắn sẽ không được ‘sóng yên biển lặng’ như vậy được. Sở dĩ cô ta dám nói mọi chuyện với Mạch Khê, chỉ có thể là vì nhật ký cô ta đã đọc chính là bản mà Mạch Khê thấy. Không tra ra được gì từ quyển nhật kí đó, cho nên cô ta mới cho rằng, điều Bạc Tuyết muốn lưu lại cũng chỉ là chút hồi ức, không có gì giá trị lắm. Cô ta không ngốc, một khi nắm

https://thuviensach.vn

bí mật trong tay, cậu cho rằng cô ta sẽ chịu ngồi yên một chỗ sao? Lại hoặc là, dám đảm bảo tôi sẽ để yên cho cô ta sao?”

"Ý của Lôi tiên sinh là, người phá nhật ký chỉ có thể là một mình Bạc Tuyết?” Phí Dạ nói một câu, rồi lại suy luận, “Nếu là Bạc Tuyết, thì chỉ có thể lý giải là lòng dạ người phụ nữ này cực kỳ thâm sâu, xem ra cô ấy cũng không tin tưởng bất cứ kẻ nào.”

Lôi Dận hơi nhếch miệng, “Lòng dạ Bạc Tuyết, người thường sao có thể đoán được. Cô ấy đích xác là một người phụ nữ quá thông minh, có lẽ, hoàn cảnh sống khiến lòng dạ cô ấy không sâu không được. Cho nên, người xé bỏ nhật ký cũng chỉ có mình cô ấy.”

“Tôi vẫn không hiểu nổi.” Phí Dạ nhíu mày vẻ khó hiểu, “Bạc Tuyết đưa chìa khóa cho viện trưởng Khâu cát, như vậy chứng tỏ cô ấy muốn có người đến căn hộ để họ tìm xem cô ấy lưu lại cái gì đó. Mà cô ấy lại xé bỏ phần quan trọng nhất của quyển nhật ký, chỉ để lại cuốn sổ hết sức bình thường, như vậy là vì cái gì?”

“Bạc Tuyết làm chuyện gì cũng đều theo tâm tư kín đáo. Tôi nghĩ, lúc đó cô ấy cũng không muốn vứt bỏ phần đó đâu. Nếu cô ấy muốn cho người biết, nhất định là sẽ giấu ở chỗ nào đó, nếu không, sao lại phải hao tâm giữ lại một chiếc chìa khóa?” Lôi Dận than nhẹ một tiếng, trên vầng trán hiện vẻ suy tư.

"Vấn đề là, nơi có thể tìm thì chúng ta cũng đã tìm qua. Lôi tiên sinh, liệu có phải chúng ta đã bỏ qua đầu mối nào không?"

Phí Dạ thật không biết nên xử lý thế nào.

Lôi Dận xoay người nhìn hắn, "Vừa rồi cậu cũng nói, nếu cậu giấu đồ thì sẽ chọn nơi nguy hiểm nhất. Nhưng Bạc Tuyết không giống thế, cô ấy có thói quen giấu đồ của riêng mình."

https://thuviensach.vn

"Thói quen gì?"

"Chính là để đồ vật đó ở bên ngoài." Lôi Dận như đang suy nghĩ mà nói một câu.

"Ở bên ngoài?" Phí Dạ kinh ngạc, "Như thế mà cũng gọi là giấu đồ sao?"

Lôi Dận mỉm cười, "Tôi chưa bao giờ lý giải được thói quen đó của cô ấy. Có điều, tối hôm qua, rốt cục tôi cũng hiểu được, phương thức đó mới là cao tay nhất! Lúc chuẩn bị đi ngủ, Khê nhi thần thần bí bí nói với tôi, cô ấy giấu một chiếc hoa tai ở một nơi bí mật. Tôi tìm mãi mà cũng không thấy. Kết quả, cô ấy đặt chiếc hoa tai đó ngay trên bàn trang điểm. Cô ấy nghịch ngợm nói với tôi rằng, lòng người rất kỳ lạ, có đôi khi mù quáng che lấp tầm mắt người khác, cho người ta không thấy rõ chân tướng sự thật. Trên thực tế, sự thật lại ở ngay trước mắt. Lúc đó tôi mới nhớ ra, Bạc Tuyết cũng có thói quen như vậy. Cô ấy cũng từng nói, cách giấu đồ tốt nhất chính là không giấu, như vậy, trái lại, sẽ khiến người ta không tìm thấy."

Phí Dạ nghe vậy thì không khỏi gật đầu, "Đúng là rất cao minh, có điều, lần này chúng ta đã tìm cả bên ngoài rồi."

"Cho nên mới nói, nhất định còn có manh mối mà chúng ta chưa tìm ra được, mà nó, rất có thể chỉ ở nơi cực kỳ đơn giản..."

Lôi Dận nhíu mày lại.

Hai mắt Phí Dạ sáng lên, "Có thể nhắc đến trong nhật ký không?"

"Có khả năng nhất chính là ở mấy lời thơ đó, tôi đã tra qua, không còn nghi ngờ gì nữa." Lôi Dận giở đến trang cuối cùng của quyển nhật ký, "Có điều, tôi vẫn không nghĩ ra hàm ý Bạc Tuyết muốn nói là gì, trừ phi là chỉ..."

https://thuviensach.vn

"Quan hệ của cô ấy với Lôi gia!" Hai người đồng thời nghĩ tới điều ấy, đồng thanh nói.

"Đúng vậy, Lôi tiên sinh, lúc trước chúng tôi đã tra ra, bút tích trên tấm bưu thiếp đúng là của Lôi phu nhân. Nói cách khác, Bạc Tuyết và Lôi phu nhân đã sớm quen nhau rồi, quan hệ cũng không bình thường!" Phí Dạ vội vàng nói.

Lôi Dận gật đầu một cái, tiếp tục nói: "Mà Bạc Tuyết nói những lời rất khó hiểu trong nhật ký, nghĩ kĩ lại cũng thấy rất dễ lý giải! Cô ấy vốn biết tên tôi là Lôi Dận, nhưng đến khi chúng ta huyết tẩy tổ chức ‘Ảnh’, cô ấy mới biết, thì ra tôi là người của Lôi gia, là người con trai mất tích nhiều năm về trước của Lôi gia – Lôi Dận! Cô ấy ngàn ngàn lần không ngờ, tôi chính là thiếu gia của Lôi gia!”

"Đúng vậy, nhất định là Bạc Tuyết đã sớm để ý đến tình hình của Lôi gia, thậm chí từ lúc Lôi tiên sinh chưa mất tích! Nếu không, sao cô ấy lại thu thập tin tức về việc năm đó Lôi gia mất con?" Phí Dạ cảm thấy sự tình đang dần sáng tỏ.

Lôi Dận ném quyển nhật ký sang một bên, "Khi đó cô ấy hẳn mới là một cô gái ngây thơ. Nếu thật sự như vậy, thì cô ấy đã biết mẹ tôi từ nhỏ."

"Lôi tiên sinh, theo ngài thì Bạc Tuyết từ nhỏ đã quen Lôi phu nhân, vậy còn Lôi lão gia? Có phải cũng đã biết Bạc Tuyết từ sớm?" Phí Dạ lơ đãng nghĩ đến điểm ấy.

Ngón tay Lôi Dận đột nhiên dừng trên tấm thủy tinh. Đúng vậy, hắn đã xem nhẹ điểm này.

"Lôi tiên sinh, ngài có muốn phải thuộc hạ đi thăm dò một chút không?" Phí Dạ hỏi.

https://thuviensach.vn

"Không cần." Lôi Dận mím môi lại, "Tôi nghĩ, cũng đến lúc về thăm... người cha già của tôi rồi!"

Phí Dạ sửng sốt, trong nháy mắt đã hiểu được ý hắn, liền hạ thấp người, "Vâng, Lôi tiên sinh, thuộc hạ rõ rồi."

Ngày ngày trôi qua, thời gian sẽ không vì người nào mà nhanh lên hay chậm lại.

Cuộc sống của Mạch Khê chỉ có thể dùng câu ‘sóng yên biển lặng’ mà hình dung. Ở công ty, ngoại trừ scandal tình ái ra thì cũng không còn lời đồn nào bất lợi cho tiền đồ của cô. Trái lại, ca khúc mới của cô lại được phát hành lần thứ hai, lại trở nên phổ biến trong một thời gian dài.

Rất nhanh, sự chú ý đến Mạch Khê càng tăng. Nhất là trong thế giới mạng, vị trí trên bảng xếp hạng của cô bắt đầu bám đuổi sát ca hậu Phỉ Tỳ Mạn.

Làng giải trí chính là như vậy, qua một đêm mà nổi tiếng không phải là không có, ‘tung hoành’ mười năm cũng thành bình thường. Ở giới này, không gì là không thể, chỉ xem mình có khả năng hay không thôi.

Mạch Khê là điển hình của một mỹ nữ, giọng hát hay, vũ đạo cũng rất phù hợp với giới trẻ. Vũ đạo trong MV cũng được đông đảo giới trẻ học nhảy theo. Có thể nói, lần trở lại này cô vẫn tràn trề sức trẻ như ngày nào, chỉ là điểm ấy thôi cũng mang đến rất nhiều thuận lợi. Dù sao thì những năm gần đây, các ca sĩ trẻ mới debut cũng có được vị trí nhanh chóng hơn.

Trợ lý Apple lại bắt đầu bận rộn hẳn lên. Từ sau lần Mạch Khê và Fanny xảy ra tranh chấp, quả nhiên Jon đã đến gặp Apple. Tuy nhiên, cô vẫn rất vui được bận rộn vì Mạch Khê. Không chỉ đơn giản vì Mạch Khê ngày càng được biết đến, số buổi biểu diễn ngày càng nhiều sẽ khiến Apple cô kiếm được không ít thù lao; mà còn bởi, Mạch Khê dù có thành công đến đâu cũng không ra vẻ ngôi sao, đều rất thân thiết với tất cả các trợ lý.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, sau đầu giờ chiều đầy mệt mỏi, trên đường cũng khá vắng người, chỉ có xe chạy trên đường để lại phía sau những âm thanh ồn ào.

Vừa kết thúc một buổi biểu diễn, Mạch Khê có chút mệt mỏi. Vừa đi ngang qua một khu cao ốc xa hoa thì cô liền nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc.

"Dừng xe!" Mạch Khê lập tức bảo tài xế dừng xe, nhìn thật cẩn thận qua cửa kính. Lúc này, cô mới nhìn thấy rõ một đôi nam nữ đang lôi kéo nhau, xem ra là đang cãi nhau.

Người con gái kia thì Mạch Khê không biết, nhưng người đàn ông thì chính là Nhiếp Thiên Luật mà cô quá quen thuộc.

Mạch Khê nhíu mày lại. Sao anh Thiên Luật lại giằng co với một người con gái chứ?

"Mạch Khê, làm sao vậy?" Apple nhìn lại, kêu một tiếng, "Ấy, anh ta không phải là Nhiếp tiên sinh sao?"

"Apple, chị với tài xế đi trước đi, hôm nay em sẽ không về công ty." Mạch Khê nói xong liền mở cửa xe đi xuống.

Apple kinh hãi, vừa thấy cô xuống xe liền vội vã mở cửa kính xe xuống...

"Mạch Khê, Mạch Khê, kính râm, đeo kính râm vào!" Xin em đấy, em tưởng mình là người bình thường sao, nói đi là đi ngay được? Phải chú ý đến hình tượng trước công chúng chứ!

Mạch Khê đêo kính râm vào rồi quay lại ra hiệu OK với Apple. Nhìn xe đi rồi cô mới đi đến phía đôi nam nữ kia.

https://thuviensach.vn

Còn chưa đến gần, Mạch Khê đã nghe thấy người con gái kia với vẻ mặt đau khổ mà gào lên với Nhiếp Thiên Luật, "Đủ rồi! Tôi xin anh đừng có đến tìm tôi nữa. Tôi chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn được nữa, còn anh lại là Tổng giám đốc Nhiếp thị ăn trên ngồi trước, tôi chưa bao giờ tin vào câu chuyện của cô bé lọ lem cả. Xin anh đừng cho tôi hy vọng. Tôi không muốn, không muốn!"

Mạch Khê chấn động, còn chưa kịp có phản ứng đã thấy người con gái đó chạy về hướng này. Lúc này cô mới thấy rõ diện mạo cô ấy. Khuôn mặt ấy thật thanh tú, không hề trang điểm, khí chất tao nhã nhưng lệ rơi đầy mặt.

"Đồng Nhan, Đồng Nhan..." Ánh mắt Nhiếp Thiên Luật đầy vẻ tịch liêu, xem ra anh đang muốn đuổi theo cô gái ấy, nhưng lại nhìn thấy Mạch Khê ở phía xa thì không khỏi giật mình. Anh liền dừng bước lại, ngẩn ngơ hồi lâu như người đàn ông lạc hồn lạc phách, lập tức ngồi xuống chiếc ghế băng ngay cạnh.

Mạch Khê ít nhiều có chút xấu hổ, trong lúc nhất thời không biết là mình nên tránh đi thì tốt hay vẫn nên tiến đến. Có điều, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ nhìn thấy anh Thiên Luật có vẻ mặt như vậy. Cô thầm thở dài một hơi, lấy hết dũng khí bước đến, kéo lấy cánh tay anh...

"Anh Thiên Luật, anh không đuổi theo sao? Nếu không đuổi theo chị ấy sẽ chạy đi rất xa đó."

"Quên đi... " Nhiếp Thiên Luật thở dài một hơi, đôi mắt vẫn mang theo vẻ mất mát cùng thất bại trước nay chưa từng có. Một lúc sau, anh nhìn về phía Mạch Khê, "Tiểu Mạch Khê, đã ba năm không gặp, không ngờ lần đầu tiên tái ngộ sau ba năm lại để cho em nhìn thấy cảnh tượng này. Sao em lại ở đây?"

https://thuviensach.vn

"Em ngồi trong xe thì nhìn thấy anh liền xuống xe luôn." Mạch Khê ngồi bên cạnh Nhiếp Thiên Luật, cẩn thận quan sát anh. Ba năm không gặp, anh cũng không có thay đổi gì nhiều, chỉ có khuôn mặt là thêm phần góc cạnh, mang vẻ trưởng thành chín chắn hơn. Nói như vậy, ba năm qua, anh đã trải qua không ít những thăng trầm.

"Đáng lẽ anh phải đến thành bảo thăm em mới đúng. Anh nghe cậu nói em đã trở lại." Nhiếp Thiên Luật cười với cô, có điều, Mạch Khê có thể nhìn ra được nụ cười này của anh có phần miễn cưỡng.

"Ba năm qua em ở bên ngoài hẳn là nếm không ít khổ nhỉ? Sao lại đến Provence? Nha đầu này, làm chuyện gì cũng không thèm để ý đến hậu quả, em không quan tâm đến những người vẫn luôn nhớ em sao?"

"Anh Thiên Luật..." Mạch Khê cảm động tựa đầu vào vai anh, để mặc anh thuận thế ôm mình vào lòng. Dường như đây là cảnh tượng rất quen thuộc y như ba năm về trước. Nhưng cô biết rằng, hôm nay không thích hợp cho lắm để ôn chuyện cũ, tuy rằng ngữ khí của anh Thiên Luật vẫn dịu dàng như trước nhưng ánh mắt của anh thì chỉ toàn là vẻ buồn bã.

"Anh yên tâm, không phải là bây giờ em vẫn hoàn hảo đứng trước mặt anh sao?"

Cô ngửa đầu nhìn anh cười cười, lại nhìn về phía người con gái lúc nãy chạy đi thì cẩn thận hỏi, "Anh Thiên Luật, cô gái vừa rồi là..."

"Cô ấy là Đồng Nhan." Nhiếp Thiên Luật than nhẹ một tiếng, ánh mắt cũng một vẻ u buồn.

Trong lòng Mạch Khê kinh ngạc. Sao anh Thiên Luật lại có biểu cảm như vậy? Nghĩ nghĩ một lúc, cô nhẹ giọng nói: "Đồng Nhan? Cái tên rất êm tai, chị ấy... hẳn là người con gái anh Thiên Luật yêu say đắm nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Cho tới nay, cô vẫn cảm thấy anh Thiên Luật vẫn ẩn giấu hình bóng một người trong lòng, mặc dù bình thường anh hay trêu đùa với cô, thỉnh thoảng còn phao tin anh là bạn trai của cô; nhưng cô vẫn có thể nhìn ra trong lòng anh đã sớm có một người chiếm trọn. Chẳng lẽ, người đó chính là Đồng Nhan?

Nói như thế, hai người họ đã quen nhau trong một thời gian rất dài rồi, ít nhất là từ khi cô mười tám tuổi, họ đã biết nhau.

Nhiếp Thiên Luật nghe thấy vậy thì cười cười, nụ cười rõ ràng mang theo vẻ chua xót...

"Tiểu Mạch Khê, ngay cả em cũng có thể nhìn ra. Em nói xem, vì sao cô ấy lại không nhận ra chứ? Anh yêu cô ấy ba năm nay, đáng tiếc, sau khi cô ấy biết thân phận của anh, lại cho rằng anh lừa gạt cô ấy."

"Hả?" Mạch Khê sửng sốt, "Cái gì mà chị ấy biết thân phận của anh? Trời ạ, anh Thiên Luật, hai người quen nhau lâu như vậy, không phải là giờ chị ấy mới biết thân phận của anh đấy chứ?"

Nhiếp Thiên Luật nhìn Mạch Khê, gật đầu một cái.

Mạch Khê hoàn toàn ngơ ngẩn, "Anh Thiên Luật, rốt cục sao lại thế này? Hai người cùng nhau ba năm, sao anh còn giấu thân phận của mình với chị ấy?"

Nhiếp Thiên Luật than nhẹ một hơi rồi nhìn về phía Mạch Khê. Ánh mắt cô trong suốt, đầy vẻ nghi hoặc, trong nháy mắt lại càng rõ ràng sự nghi hoặc đó.

"Sự việc thành ra thế này, tất cả đều là do một tay anh gây ra." Anh hơi cụp mắt, như thể vừa có một ngôi sao băng xẹt qua đôi mắt vậy, "Tiểu Mạch Khê, em hẳn là rất rõ, sinh ra trong một gia đình giàu có có bao nhiêu ‘thân bất do kỷ’, trách nhiệm phải gánh trên vai cũng rất nặng nề."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê gật đầu, điểm ấy đương nhiên cô biết rõ.

"Vì trách nhiệm với gia đình rất nặng, lại đối mặt với chuyện tình cảm, cũng cần phải cân nhắc nặng nhẹ." Trên mặt Nhiếp Thiên Luật thoáng hiện lên vẻ bất đắc dĩ, "Gặp Đồng Nhan cũng là trùng hợp thôi, tính cách hợp nhau nên ngay lần đầu gặp anh đã thích cô ấy. Đáng tiếc, anh đã phạm phải sai lầm của đại đa số gia tộc giàu sang! Trong lúc yêu nhau, anh đã giấu không nói cho Đồng Nhan thân phận thật của mình, cứ như vậy cùng cô ấy yên ổn sống chung ba năm."

"Hả?" Mạch Khê mở trừng hai mắt, anh ấy dối cô gái kia những ba năm cơ đấy.

"Cho đến gần đây, ba anh rốt cục cũng muốn một đám cưới môn đăng hộ đối, ép anh đi xem mặt. Đến lúc đó, anh mới biết, anh yêu Đồng Nhan rất sâu đậm rồi. Mà trên thực tế, anh đã sớm coi Đồng Nhan là vợ mình..." Giọng nói của Nhiếp Thiên Luật có vẻ vô lực.

"Vì thế... Anh đã nói thân phận của mình cho chị ấy, mà chị ấy lại cho rằng... anh lừa gạt chị ấy?" Điều kế tiếp, Mạch Khê cũng dễ dàng suy luận ra.

Đám cưới môn đăng hộ đối, lại là môn đăng hộ đối! Mỗi khi thấy chuyện này, Mạch Khê liền nghĩ ngay đến những ông vua thời phong kiến, hoặc vương tôn quý tộc vì lợi ích của mình mà cưới hoặc gả cho một người có địa vị tương xứng. Như vậy, vận mệnh cả đời sẽ thay đổi, hoặc là hạnh phúc, hoặc là bất hạnh!

Đáng tiếc, xác suất của loại chuyện này thường là... bằng mặt chứ không bằng lòng, hạnh phúc có được quá ít... quá ít!

Nhiếp Thiên Luật đau khổ mà gật đầu, hai huyệt thái dương hằn gân xanh cho thấy sự khổ tâm của anh.

https://thuviensach.vn

"Em nghĩ, nếu anh thật sự yêu chị Đồng Nhan, vậy nhất định phải nói rõ với chị ấy, để chị ấy biết được rằng anh thật sự yêu chị ấy. Nếu chị ấy cũng thật lòng yêu anh, chắc chắn sẽ tha thứ cho anh." Mạch Khê nâng tay vỗ nhẹ bờ vai anh, an ủi nói.

Cho tới nay, cô vẫn luôn cảm giác anh Thiên Luật giấu hình bóng một người trong lòng. Thì ra đó chính là Đồng Nhan! Một người con gái thanh tú như vậy, hẳn là tâm tư, lòng dạ cũng rất hồn nhiên, thánh thiện mới có thể đánh cắp trái tim anh Thiên Luật.

"Sẽ như vậy sao?" Nhiếp Thiên Luật cười khổ, "Đáng tiếc, trong mắt Đồng Nhan, chỉ còn một ý niệm như kiểu ‘bị rắn cắn một lần, sợ dây thừng ba năm’."

"Không đâu, anh không thử sao biết được." Mạch Khê vội vàng nói.

Nhiếp Thiên Luật nhìn về phía Mạch Khê, bên môi mang theo ý cười ảm đạm, "Tiểu Mạch Khê, em rốt cục cũng trưởng thành rồi. Còn nhớ một lần anh đã hỏi em, có dám dũng cảm yêu một lần không? Hiện tại, em đã rất dũng cảm rồi!"

"Em?" Mạch Khê giật mình, trong đầu lại hiện lên hình ảnh ba năm trước đây. Đúng vậy, ba năm sau, cô thật sự dũng cảm hơn rất nhiều. Ba năm trước, cô căn bản là không dám yêu người đàn ông kia.

"Anh Thiên Luật rất hâm mộ em." Nhiếp Thiên Luật nói lời tự đáy lòng, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Mạch Khê thì anh cười cười, "Yên tâm đi, không phải lo lắng cho anh. Anh biết tình yêu đó đối với mình quan trọng đến mức nào, anh sẽ tùy theo hoàn cảnh để giải quyết."

Mạch Khê lúc này đã yên tâm, gật đầu một cái, "Cố lên nha!"

Nhiếp Thiên Luật nâng tay vỗ nhẹ đầu cô, vừa muốn nói chuyện tiếp thì...

https://thuviensach.vn

Cách đó không xa truyền đến một tiếng ‘Rầm! ’ chát chúa vang lên, như thể là có một vật gì đó rơi từ trên cao xuống, âm thanh rất nặng nề!

Không đợi Mạch Khê có phản ứng lại, bốn phía xung quanh đã như thể nổ tung bởi tiếng kêu sợ hãi, tiếng chân chạy huỳnh huỵch, còn có cả tiếng khóc của trẻ con nữa. Trong một chốc, cảnh tượng náo loạn vô cùng.

"Trời ạ..."

"Có người nhảy lầu!"

"Báo cảnh sát đi..."

"Xe cứu thương đâu?"

Mạch Khê cùng Nhiếp Thiên Luật cũng kinh hãi, không nói hai lời liền tiến đến xem.

Đám người nhanh chóng vây quanh tòa nhà ba tầng, vừa nãy đường phố vắng là vậy, thế mà chỉ sau một chuyện bất ngờ đã lập tức tụ tập đến. Tuy nhiều người vây kín là thế nhưng ở một góc có người vì không chịu nổi đã chạy ra ngoài nôn mửa, vừa lúc kịp cho Mạch Khê chen vào.

Cảnh tượng của một vụ nhảy lầu... không một chút che đậy nào bày ra trước mắt cô!

Là một người phụ nữ! Cô ấy mặc một bộ váy dạ hội màu đỏ, cùng với màu của vũng máu bên dưới hòa làm một. Vũng máu kia, như một con rắn dài, thong thả trườn về phía Mạch Khê...

"Mạch Khê..." Vất vả lắm Nhiếp Thiên Luật mới chen được vào đám người đến cạnh Mạch Khê, thấy khuôn mặt cô trắng bệch thì anh không khỏi lo lắng mà nắm lấy bả vai cô, "Em đang run sao? Đi thôi, chỗ này không thích hợp cho em ở lại."

https://thuviensach.vn

"Anh Thiên Luật..." Bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê nắm chặt lấy cổ tay anh, bàn tay kia thì run rẩy chỉ về hướng thi thể cách đó không xa, giọng nói cô không biết là do gió lạnh hay bởi nỗi sợ hãi mà trở nên run rẩy...

Nhiếp Thiên Luật thuận thế nhìn lại, chỉ cần liếc mắt một cái, cả người liền giật mình ngây ngẩn!

Người phụ nữ vừa nhảy lầu cả hai bọn họ đều biết, không phải ai khác, chính là... người mẫu Bạc Cơ!

Cô rơi từ trên cao xuống, trực tiếp phủ phục trên mặt tuyết, lớp tuyết chưa tan càng cho thấy rõ cả người nhuộm một màu đỏ của cô. Cả thân mình nằm dưới tuyết, mắt cô vẫn mở to nhìn về phía Mạch Khê, như là đang còn điều muốn nói, mà sau đầu thì máu đã nhuộm đỏ nền tuyết, cả nền tuyết trắng giờ là một màu đỏ tươi!

"Sao lại có thể là cô ta?" Nhiếp Thiên Luật nhíu mày, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn. Phía trên tòa nhà cao tầng này, có một cửa sổ đang mở. Vài bông tuyết trăng theo gió nhẹ nhàng lấp phất qua. Tòa nhà này... không phải là của cậu sao?

Mạch Khê sớm đã kinh hoảng không nói lên lời, hơi thở dồn dập. Nhìn Bạc Cơ nằm trên mặt đất, nhìn đôi mắt không nhắm lại kia, một luồng khí lạnh chậm rãi lan ra dọc theo cột sống Mạch Khê, hệt như con rắn lạnh băng quấn quanh người cô, khiến cô gần như nghẹt thở...

Cô không còn nghe rõ Nhiếp Thiên Luật đang nói gì, cũng không rõ những người xung quanh đang chỉ trỏ phân tích gì. Cô chỉ cảm thấy Bạc Cơ như đang có điều muốn nói, cô ấy muốn nói...

Chẳng bao lâu, xe cảnh sát cùng xe cứu thương đều tới hiện trường. Còi xe cảnh sát cùng còi xe cứu thương cứ đua nhau rú inh ỏi, tạo nên khung cảnh hiện trường cực kỳ hỗn độn. Nhân viên cứu hộ khiêng xác Bạc Cơ đi, trên mặt đất cũng chỉ còn lưu lại một mảng đỏ thẫm.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê bị Nhiếp Thiên Luật kéo đến một bên. Cô như thể bị kinh hãi quá sức chịu đựng, nửa ngày vẫn không có chút phản ứng bình thường.

"Mạch Khê, Tiểu Mạch Khê?" Nhiếp Thiên Luật lo lắng nhìn cô, cuối cùng khi ánh mắt cô chuyển đến anh thì anh liền vội vàng hỏi, "Em không sao chứ?"

Ánh mắt Mạch Khê chỉ dừng lại trên mặt anh có vài giây, lúc nhìn thấy mấy cảnh sát đang kiểm tra hiện trường thì cô đột nhiên đi về phía họ.

"Mạch Khê..." Nhiếp Thiên Luật nhanh tay, lập tức giữ chặt cô lại, "Em muốn làm gì?"

Mạch Khê lập tức tóm lấy Nhiếp Thiên Luật, vội vàng nói: "Anh Thiên Luật, em phải hỏi cảnh sát, em không tin là Bạc Cơ nhảy lầu tự sát, em không tin."

"Em cứ tùy ý đến hỏi sẽ khiến cảnh sát nghi ngờ đó." Nhiếp Thiên Luật không đồng tình mà nói: "Đúng là Bạc Cơ rơi từ trên cao xuống mà chết, vừa rồi em cũng nghe thấy tiếng động đó. Anh đoán, ô cửa sổ đang mở chính là nơi cô ấy nhảy xuống. Chuyện này cảnh sát sẽ điều tra, Mạch Khê, em bây giờ là người nổi tiếng rồi, không tiện xuất hiện trong trường hợp này. Chúng ta phải đi thôi."

Mạch Khê ngẩng đầu, nhìn lên tấm rèm bay trên ô cửa sổ kia. Giờ khắc này, phía trước chỉ toàn là bóng dáng bận rộn của cảnh sát, "Sao Bạc Cơ lại xuất hiện ở đây? Đây là chỗ chị ấy ở sao?"

"Hẳn là vậy." Nhiếp Thiên Luật than nhẹ một tiếng, "Kỳ thật, chỗ này vừa khéo là khu bất động sản cậu mới mua được. Anh nghĩ... chắc là cậu tặng cho cô ấy."

Lúc này Mạch Khê mới nhớ đến lời Bạc Cơ đã từng nói trước kia. Đúng là Lôi Dận đã cho cô ấy mấy tòa nhà, chẳng qua, không ngờ nhanh như vậy

https://thuviensach.vn

mà cô ấy đã thành một oan hồn.

"Em không tin Bạc Cơ sẽ tự sát. Chị ấy xinh đẹp như vậy, cho dù có tự sát cũng không chọn cách nhảy lầu, em không tin..."

"Mạch Khê, chúng ta đi về trước đi. Về chuyện của Bạc Cơ, cảnh sát nhất định sẽ tra ra. Bây giờ em đến hỏi về Bạc Cơ, ngộ nhỡ bị truyền thông biết, không biết chừng sẽ tạo thành một luồng phản ứng đó. Trước hết cứ bình tĩnh đã, xem tình hình thế nào rồi tính tiếp."

Mạch Khê gật đầu, giờ khắc này, cô cảm thấy thực sự bất lực...

-_____

Lôi Dận vừa ra khỏi phòng họp, thư ký đã tiến đến cung kính nói: "Lôi tiên sinh, tiểu thư Mạch Khê vừa đến đây, tôi đã mời cô ấy vào văn phòng Tổng giám đốc rồi."

"Mạch Khê?" Lôi Dận hơi nhíu mày lại. Cô rất ít khi đến công ty, hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao? Chẳng lẽ là vì...

"Được, tôi biết rồi." Hắn gật nhẹ đầu, sải bước đến văn phòng.

Đến văn phòng, vừa đẩy cửa ra, Mạch Khê đã như con chim nhỏ giật mình hoảng sợ, ngay sau đó chạy đến, nhào vào lòng Lôi Dận.

"Khê nhi, làm sao vậy?" Lôi Dận thuận thế ôm cả người cô vào lòng, lại dễ dàng cảm nhận được sự run rẩy của cô. Lại nhìn đến khuôn mặt tái nhợt của cô thì hắn chỉ thấy cô đã khóc đến nỗi lệ nhòa đầy mặt.

"Dận, Bạc Cơ đã chết, chị ấy chết rồi!" Mạch Khê như một đứa nhỏ yếu ớt, nước mắt cứ không ngừng chảy xuống, "Anh Thiên Luật nói là chị ấy tự sát, nhưng em không tin, Dận..."

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt kia giống mẹ cô như đúc, vì vậy, khoảnh khắc vừa rồi đúng như một đòn trí mạng với cô!

Lôi Dận lấy khăn tay, đau lòng mà lau nước mắt cho cô. Sau khi chỉ còn lại tiếng nấc nghẹn, hắn mới thấp giọng nói: "Chuyện của Bạc Cơ anh cũng nghe nói, chuyện như thế nào, Phí Dạ đang nghe ngóng tin tức từ bên cảnh sát. Yên tâm, sẽ nhanh có kết quả thôi."

Mạch Khê nghẹn ngào, "Dận, anh tin là Bạc Cơ tự sát sao? Anh tin sao?"

Lôi Dận hôn lên trán Mạch Khê, vỗ nhẹ sau lưng cô, "Khê nhi, trước mắt mọi chuyện còn chưa rõ ràng, chúng ta không nên kết luận vội vàng, cứ chờ đã."

Mạch Khê khóc đến đỏ mắt đỏ mũi, rầu rĩ mà gật đầu một cái.

"Nghe Apple nói em vừa biểu diễn xong, anh đã đặt nhà hàng rồi, bây giờ đưa em đi ăn cơm, được không?" Lôi Dận như đang dỗ dành cô vậy.

"Em không muốn ăn..." Giọng nói Mạch Khê càng lúc càng nhỏ, còn mang theo tiếng nức nở.

"Không muốn ăn cũng phải ăn một ít, như vậy mới tốt cho cơ thể." Lôi Dận lấy áo khoác, trực tiếp choàng lên người Mạch Khê rồi lại ôm lấy cô. "Nghe lời nào, đi thôi, không nên suy nghĩ bậy bạ nữa."

Mạch Khê gật đầu.

Trong nhà hàng, Mạch Khê ăn một cách uể oải, bộ dạng sững sờ khiến Lôi Dận đau lòng. Hắn vừa thay cô cắt thức ăn thì chuông di động vang lên.

https://thuviensach.vn

Sau khi kết nối, trong điện thoại liền truyền đến giọng nói. Lôi Dận nghe thấy còn nhíu mày lại. Vừa cúp điện thoại, Mạch Khê đã vội vã hỏi: "Là chuyện liên quan đến Bạc Cơ sao?"

Lôi Dận không đành lòng dối cô, đưa một miếng thức ăn đến bên miệng cô rồi gật đầu nói: "Là chuyện của Bạc Cơ. Phí Dạ vừa từ sở cảnh sát ra, cảnh sát nói, thông qua thăm dò hiện trường cùng nhiều bằng chứng, đúng là Bạc Cơ tự sát, bên pháp y cũng đã chứng minh."

"Không thể nào, sao Bạc Cơ lại tự sát được? Nhất định không đơn giản như vậy." Mạch Khê vội vàng phủ nhận.

"Khê nhi..." Lôi Dận than nhẹ một tiếng, ôm lấy cô, nhỏ giọng khuyên: "Em phải tin vào năng lực chuyện môn của cảnh sát. Bên cảnh sát vẫn còn đang điều tra, cho nên, hiện tại em đừng sốt ruột. Nếu trong cái chết của Bạc Cơ thật sự có uẩn khúc, cảnh sát nhất định sẽ tra ra."

"Thật sự có thể điều tra ra hay sao?" Mạch Khê đưa ra nghi vấn, "Nếu đối phương thật sự có tâm dồn Bạc Cơ vào chỗ chết, thì sao có thể để lại bằng chứng cho cảnh sát tìm được cơ chứ? Dận, anh cho người điều tra được không? Người của anh nhất định sẽ tra ra."

Lôi Dận nhẹ vỗ đầu cô, "Nha đầu ngốc, bây giờ cảnh sát đã nhúng tay vào chuyện này, nếu bên xã hội đen tùy tiện, chỉ chuốc thêm phiền toái mà thôi."

Mạch Khê cắn cắn môi. Cô biết đây chỉ là cái cớ để Lôi Dận thoái thác, hắn là hắn không muốn điều tra, nếu không chẳng để cho cảnh sát làm đến cùng.

"Chị ấy đã chết... anh không để tâm một chút nào sao?"

Cô rất muốn biết suy nghĩ thật của hắn. Nói gì thì nói, Bạc Cơ cũng là do một tay hắn ‘đắp nặn’ thành. Nếu không gặp hắn, cô ấy vẫn chỉ là

https://thuviensach.vn

Taddina, sẽ không phẫu thuật thẩm mỹ, không giảm béo, thậm chí là không làm người mẫu. Có lẽ khi đó, cô ấy cũng giống như những cô gái bình thường khác, sẽ trưởng thành, yêu đương rồi kết hôn... Chỉ đơn giản như vậy!

Có điều, hôm nay cô ấy đã chết, còn trực tiếp chết trước mặt cô; còn nhìn cô bằng ánh mắt giống hệt mẹ. Nếu cảnh tượng này, Lôi Dận tận mắt chứng kiến, liệu hắn có đau lòng không? Có thể cảm động, đau đớn như năm đó mất đi mẹ cô không?

Động tác dùng cơm của Lôi Dận theo lời nói của Mạch Khê mà dừng lại. Hắn không hề tức giận, nhưng cũng không hề xem nhẹ nỗi bi thương trong mắt Mạch Khê. Hắn lau khóe miệng rồi nói, "Khê nhi, em phải biết rằng, sống chết có mệnh, phú quý tại trời. Có khi người ta sống lại là đau khổ, ngược lại, chết đi sẽ là một cách giải thoát. Có điều, nếu thật sự là cô ấy bị hại chết, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ điều tra ra. Việc nên làm thì mình cũng đã làm, không phải đau khổ áy náy."

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn dĩa ăn trong tay, mắt lại dần ngân ngấn nước, "Nếu thật sự là bị giết, sự phẫn hận của em cũng chỉ từ hung thủ. Nhưng nếu quả thật là chị ấy tự sát, như vậy cả đời này em cũng không được yên lòng."

"Khê nhi, chuyện này không liên quan đến em..."

"Không, có liên quan đến em!" Ngón tay Mạch Khê run rẩy, "Nếu không phải vì mẹ em, chị ấy vẫn là Taddina. Nếu không bởi vì em, chị ấy vẫn có thể tiếp tục ở bên cạnh anh..."

"Khê nhi..." Trong lúc nhất thời, Lôi Dận không biết nên nói gì mới khiến tâm tình cô tốt lên được. Cô luôn là một cô gái bản tính lương thiện, dường như vào lúc này, có nói gì đi chăng nữa cũng không thể xua đi được

https://thuviensach.vn

đau thương trong cô. Mặc dù, hắn vẫn cho rằng tất cả chuyện này chẳng có gì liên quan đến cô cả.

Mạch Khê ngẩng đầu nhìn hắn, "Nghe nói, chỗ Bạc Cơ nhảy lầu là chỗ anh cho chị ấy..."

Lôi Dận ngẩn ra, ngay sau đó ôm cô vào lòng, đôi môi dừng trên mái tóc cô, "Khê nhi... Mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, tất cả sẽ qua thôi."

Mạch Khê nhắm mắt lại. Sẽ qua sao? Chỉ mong là tất cả sẽ qua...

Đôi môi người đàn ông chậm rãi hạ xuống, cùng cánh môi anh đào hợp làm một, triền miên, quấn quýt...

Trong lúc thâm tình, cả hai người đều không hề phát hiện ra, phía xa xa, có một đôi mắt đang nhìn họ chằm chằm. Ánh mắt này ẩn chứa đầy âm mưu. Trong nháy mắt khi đôi tình nhân kia hôn nhau, khóe môi đó cong lên thành một nụ cười lạnh...

Cái chết của Bạc Cơ như một quả bom kích phát khiến làng giải trí đang bình ổn đầu năm nổ tung!

Trong lúc nhất thời, nhiều lời đồn đại, suy đoán nhanh chóng lan truyền. Bạc Cơ chết một cách công khai bởi là vì rơi từ trên tầng cao xuống giữa ban ngày ban mặt. Khi đó, người chứng kiến cũng rất nhiều. Cho dù truyền thông không đưa tin thì công chúng cũng sẽ truyền tai nhau không thiếu một ly. Thậm chí, còn có người đăng ảnh chụp hiện trường hôm đó lên mạng.

Tin một người mẫu chết được phao đi đúng kiểu ‘tam sao thất bản’. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, vài dị bản đã được truyền đi thành mười mấy dị bản khác. Đúng là, không thể không khâm phục trí tưởng tượng của mọi người.

https://thuviensach.vn

Có người đoán là do Bạc Cơ say rượu nên ngã từ trên tầng cao xuống. Bởi lúc cô chết là đang mặc một bộ váy dạ hội đỏ, nhất định là vừa mới tham gia tiệc.

Có người lại nói Bạc Cơ bị sỉ nhục trong bữa tiệc, dù sao thì sự nghiệp của cô bây giờ cũng không huy hoàng như hai năm trước.

Lại có người phủ nhận hoàn toàn, rằng có ai lại đi dự tiệc vào ban ngày chứ. Lúc đó mới là đầu giờ chiều, chắc là cô cũng chỉ chuẩn bị đi dự tiệc thôi. Chỉ có thể có khả năng, cô đi đến bên cửa sổ, không cẩn thận nên bị ngã nhào từ trên tầng xuống.

Phân tích như vậy dù sao cũng có những lý lẽ nhất định. Dù sao cũng là cô rơi từ ban công xuống, chỗ đó vốn có vòng bảo hộ, mà qua kết quả kiểm tra hiện trường, hẳn là vòng bảo hộ đó đã bị dỡ bỏ.

Có điều, dù lời truyền miệng có phong phú đến đâu thì cuối cùng cũng đã lòi ra những phỏng đoán hết sức bất ngờ!

Thứ nhất, Bạc Cơ chết là do bị hại chết! Nguyên nhân là Bạc Cơ nổi tiếng trong vài năm nhưng cũng rất ít khi đi xã giao như những người mẫu khác, hơn nữa tính cách thanh cao đương nhiên cũng làm chướng mắt nhiều đồng nghiệp hoặc những tên quyền quý phách lối. Có điều, diện mạo của cô cũng khiến không ít người muốn theo đuổi, cho dù là hai năm gần đây có suy sút nhưng cũng không ảnh hưởng đến mị lực của riêng cô với cánh đàn ông. Có lẽ hôm xảy ra án mạng, khi cô vừa ra khỏi cửa đã có người hâm mộ đưa ra lời mời to gan, Bạc Cơ không chấp nhận khiến người đó thẹn quá hóa giận, tự tay đẩy cô ngã từ trên cao xuống!

Thứ hai, Bạc Cơ chết là do tự sát! Phỏng đoán này lập tức được nhiều người tán đồng. Sau khi Bạc Cơ chết, rất nhiều người đã lần mò cuộc sống riêng tư của cô. Giới nghệ sĩ cũng sôi nổi bàn tán rằng cô đã từng có quan hệ bí mật với Tổng giám đốc Lôi thị. Hai năm nay cô suy sụp như vậy, chắc

https://thuviensach.vn

chắn là vì bị tên phú thương này ruồng bỏ, lại không thể tìm được kim chủ phù hợp. Tình trường thất bại, sự nghiệp cũng thả dốc đi xuống, cuối cùng cô đành chọn cách tự sát!

Chuyện này tạo nên ảnh hưởng không nhỏ đến giới giải trí, lại bởi giới truyền thông không muốn buông tha nên người trong giới muốn làm dịu mọi chuyện xuống cũng khó.

Buông quyển tạp chí trong tay xuống, Mạch Khê ngồi cuộn tròn trên ghế sofa, ngón tay đan vào lọn tóc dài, sắc mặt cô cũng không được tốt cho lắm.

Apple bước đến, đưa cho cô một ly nước ấm, ngồi xuống lấy quyển tạp chí lại rồi thở dài, "Mấy người này đều điên rồi. Giới truyền thông cũng thật là, sao có thể trưng mấy tin tức không chính xác này lên bìa chứ. Mạch Khê à, mấy ngày này em ra ngoài phải cẩn thận một chút. Cánh truyền thông đã đào ra thông tin về quan hệ trước đây của Bạc Cơ với Lôi tiên sinh, nói không chừng, chuyện này còn liên lụy đến cả em nữa đấy. Hiện tại em đang nổi tiếng, bị chuyện này liên lụy đến thì không tốt đâu."

Mạch Khê uống một ngụm nước ấm, ánh mắt lại nhìn chằm chằm lên bìa tạp chí. Góc độ chụp của bức ảnh trên bìa giống hệt cảnh tượng hôm đó cô nhìn thấy, đều là cảnh tượng trước mắt cô. Đôi mắt xinh đẹp kia không hề nhắm mà nhìn thẳng về phía cô, còn cô trên ảnh thì không thấy mặt, chỉ thấy từ sau gáy...

Apple thấy thế, lập tức ném quyển tạp chí sang một bên, "Ôi dào, em đừng nhìn nữa, nhìn nhiều ảnh hưởng đến tâm tình đó. Loại ảnh này mà em cũng tin sao, khẳng định là đã qua photoshop."

"Không..." Mạch Khê đặt cốc nước xuống, nhìn về phía Apple thành thật nói: "Bức ảnh này là thật! Bởi vì hôm Bạc Cơ rơi xuống, em cũng có

https://thuviensach.vn

mặt ở hiện trường. Ảnh trên này với cảnh tượng ở hiện trường giống nhau như đúc..."

Lời nói còn chưa xong, Apple đã lập tức che miệng cô lại, thấp giọng nói, "Bà cô của chị ơi, về sau, những lời này ngàn vạn lần đừng nói với người ta. Nói với chị hôm nay là xong, nếu để những nghệ sĩ khác biết, scandal tình ái của em sẽ bay đầy trời! Chị biết em với Bạc Cơ có giao tình, nhưng cô ấy chết thì cũng đã chết rồi, chuyện này em tránh càng xa càng tốt. Giải thưởng âm nhạc năm nay là nhắm cho em rồi, chị không muốn nhìn thấy em bị chuyện này làm cho hỏng việc."

Mạch Khê không nói, đẩy tay Apple ra rồi than nhẹ một tiếng, vẫn không nói gì.

"Tốt lắm tốt lắm, chuyện này em đừng có mà nhắc lại nữa, đến giờ rồi, chúng ta phải đi thôi." Apple thu mấy đồ đạc của Mạch Khê lại. Hôm nay cô còn có một buổi biểu diễn.

Mạch Khê gật đầu, phờ phạc đứng lên. Vừa đi tới cửa, hai người chợt nghe thấy tiếng bước chân ồn ào từ bên ngoài, ngay sau đó, cửa phòng đã bị phá bung ra...

Cảnh tượng bất ngờ khiến Mạch Khê cùng Apple đều choáng váng!

Dĩ nhiên là một đám phóng viên, nhìn số lượng này, xem ra đều là người của những hãng truyền thông lớn!

"Các người... ai cho các người vào đây? Các người vào đây bằng cách nào?" Apple thấy thế lập tức tiến lên, che Mạch Khê lại.

Đám phóng viên không thèm để ý, nhìn vẻ mặt thất sắc của Mạch Khê, họ như một lũ gà chọi mà xông lên phía trước, khiến Apple bị gạt mạnh sang một bên!

https://thuviensach.vn

"Apple..." Mạch Khê hoảng lên, vừa muốn tiến lên giữ chặt lấy cô ấy lại bị đám phóng viên quây chặt lấy.

"Tiểu thư Mạch Khê, xin hỏi cô có ý kiến gì về cái chết của người mẫu Bạc Cơ không?"

"Mạch Khê, nghe nói cô với Bạc Cơ có quan hệ khá thân thiết, bây giờ cô ấy đã chết, cô có nghĩ cái chết đó là ngoài ý muốn không?"

"Mạch Khê, có người nói, lúc trước cô vào được công ty này là do được Bạc Cơ giới thiệu, mà ông chủ phía sau DIO lại vừa khéo chính là Tổng giám đốc Lôi thị. Mục đích gia nhập công ty này của cô có phải là muốn chiếm vị trí của Bạc Cơ đúng không? Cô ấy đã sai lầm ‘cõng rắn cắn gà nhà’ đúng không?"

"Mạch Khê, xin hỏi cô với Tổng giám đốc Lôi thị có quan hệ gì? Có người nhìn thấy sau khi cô quay trở lại DIO, hai người rất gần gũi."

"Đúng vậy, Mạch Khê, cái chết của Bạc Cơ có liên quan đến việc bị Tổng giám đốc Lôi thị chấm dứt quan hệ hay không? Nói cách khác, cô chính là người thứ ba giữa họ, cái chết của Bạc Cơ liệu có phải là hành động sau lưng của cô không?"

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 10

Hiệu Ứng Bươm Bướm

Hiệu ứng cánh bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian.

Cách giải thích này khá trừu tượng và khó hiểu, nên bạn FY sẽ giải thích cách của riêng mình. Hiệu ứng cánh bướm có thể hiểu nôm na là: những hành động nhỏ nhưng có thể dẫn đến hậu quả lớn trong tương lai.

-_____

Vấn đề các phóng viên đặt ra ngày càng sắc nhọn. Mỗi người đều như con ong mật lao về phía có mật hoa, không ngừng chen về phía Mạch Khê; máy ảnh, micro va đập tứ tung. Nhìn cảnh tượng này hỗn loạn y như đám đông tranh nhau để được nhìn quốc bảo.

Mạch Khê bị cảnh tượng này làm cho choáng váng. Cô nuốt nước miếng, muốn lui về sau nhưng đáng tiếc là không có đường lui.

https://thuviensach.vn

"Nhanh lên, ở bên này!" Apple vất vả lắm mới tìm được chỗ đứng vững, nhìn nhóm bảo vệ đang chạy lại thì ngoắc tay gọi với đến.

"Các vị tránh đường một chút!"

"Mạch Khê, vì sao cô không trả lời?"

"Đúng vậy, Mạch Khê, đối với chuyện này cô có ý kiến gì không?"

"Các vị, các vị..." Apple chật vật tiến đến bên cạnh Mạch Khê, nhanh chóng ngăn phía trước, phối hợp cùng bảo vệ tách Mạch Khê khỏi đám phóng viên...

"Hôm nay Mạch Khê còn có buổi biểu diễn, về chuyện Bạc Cơ tự sát, chúng tôi không có bất cứ ý kiến gì cả. Phiền mọi người tránh ra một chút!"

Nói xong, Apple liền cùng mấy người bảo vệ che cho Mạch Khê len ra khỏi đám đông. Phía sau, đám phóng viên lại bắt đầu chen lấn, từng bước bám sát theo sau...

"Mạch Khê, xin cô trả lời một chút."

"Mạch Khê..."

Gần như là chạy trốn khỏi ra khỏi hiện trường Mạch Khê mới thở được một hơi dài, lại không ngờ vừa ra khỏi thang máy, chỗ cửa lớn đã chật ních phóng viên. Họ vừa nhìn thấy bóng dáng Mạch Khê liền nhào lên điên cuồng. Cũng may có cảnh sát đứng chặn ở cửa.

Mạch Khê cố nén nuốt nước miếng. Từ ngày gia nhập làng giải trí đến giờ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nhiều phóng viên đến vậy. Thì ra thật sự có rất nhiều người theo ngành phóng viên giải trí. Trời ạ!

"Apple, tình hình có vẻ không ổn rồi. Tại sao lại có thể như vậy?"

https://thuviensach.vn

"Chị cũng không biết, sao phóng viên lại có thể chạy đến phòng nghỉ của em nhỉ? Thật là kỳ quái, bọn họ như phát điên lên kìa!" Apple cũng cảm thấy cực khó hiểu.

"Ai da, Mạch Khê, sao cô còn ở đây?" Người đại diện Ron vội vã chạy lại, kéo Mạch Khê đến một bên, "Cửa chính không thể đi được rồi, cô trực tiếp ra cửa sau đi. Hôm nay bọn phóng viên này đều điên cả rồi. Không ngờ chỉ là một người mẫu thôi mà lại gây ảnh hưởng lớn đến như vậy."

Mạch Khê gật đầu, vừa muốn nhấc chân...

"À, đúng rồi, bên đài truyền hình gọi điện tới, nói rằng rất nhiều phóng viên cũng đang vây quanh đó. Lộ trình biểu diễn hôm nay của cô bọn phóng viên đều biết hết rồi, nên đang đứng chầu trực ở đài truyền hình. Bên đó cũng muốn cô lùi lại một thời gian, hôm nay không phải qua đó biểu diễn nữa." Trên vầng trán Ron thoáng hiện nét buồn bực.

Mạch Khê sửng sốt, nhạy cảm bắt được vẻ mặt của Ron, trong lòng cũng dâng lên dự cảm xấu, "Ron, làm sao vậy?"

"À, không có gì." Ron đưa tay vỗ vỗ bả vai Mạch Khê, nói một cách thấm thía, "Mạch Khê à, cô phải nhớ kỹ, làm nghệ sĩ thì chắc chắn sẽ phải gặp loại áp lực này, vượt qua được thì tốt, không qua được cũng không xong."

Mạch Khê hiểu ra, liền gật đầu.

Apple nghĩ nghĩ, lập tức hỏi, "Ron, buổi biểu diễn của Mạch Khê lùi lại, vậy thì hôm nay ai diễn thay vậy?"

Ron nhún vai, "Còn không phải là Fanny sao? Tên thối thây Danl muốn hạ bệ nghệ sĩ của tôi ư, không có cửa đâu!"

https://thuviensach.vn

Danl là người đại diện của Fanny, cho tới nay, anh ta luôn đối đầu với Ron. Chỉ bởi nghệ sĩ dưới tay Ron toàn những người chủ chốt nên Danl cũng không dám làm càn quá mức. Có điều, lần này đúng là anh ta đã chiếm ưu thế.

Mạch Khê cuối cùng cũng rõ vì sao Ron lại buồn bực đến vậy liền cười cười, "Ron, tôi rất kính trọng anh. Anh cũng phải tin tưởng tôi, chuyện này sẽ qua nhanh thôi, tôi không sao."

"Tôi tin cô." Ron nói tự đáy lòng. Trước kia anh ta có vài điểm không bằng lòng với Mạch Khê, tất cả cũng chỉ bởi lòng tự tôn quá cao. Có điều, từ sau khi ca khúc của cô chính thức được phát hành, anh ta cũng bắt đầu nhìn cô gái này bằng cặp mắt khác xưa, cũng bắt đầu chuyên tâm đào tạo cô.

Anh ta là người đại diện, không phải quản lý nghệ sĩ, đương nhiên cũng rất hài lòng với những người có năng lực. Rất nhiều nghệ sĩ chính xác là chỉ cần qua một đêm đã nổi tiếng, nhưng như vậy cũng chỉ là nhất thời, không thể trụ vững được. Đào tạo một thần tượng có thực lực mới là mục đích của anh ta, chính vì vậy anh ta mới chọn Mạch Khê. Hiện tại, anh ta không còn để bụng chuyện cũ, mà hoàn toàn thay đổi cái nhìn về cô.

Đúng lúc đó, Fanny nghênh ngang ra khỏi thang máy, xuất hiện trước mặt ba người. Vài người trợ lý đi theo cô ta cũng đứng dàn hàng ra. Hôm nay cô ta diện một bộ cánh khá quý giá, sau khi nhìn thấy Mạch Khê thì liền cười cười, tiến đến phía trước —— "Mạch Khê, thật ngại quá, buổi biểu diễn của cô hôm nay lại dành cho tôi rồi."

"Không có gì, tôi và cô đều là người mới được công ty đào tạo, ai đi cũng giống nhau cả." Mạch Khê hơi nhếch lên khóe môi anh đào, tỉnh bơ nói.

https://thuviensach.vn

Fanny nghe vậy, ý cười bên môi càng đậm, lại nhìn thoáng qua đám phóng viên đang chen lấn bên ngoài thì lắc đầu, "Đều tại bọn phóng viên đó, nhàn rỗi đi làm om xòm một tin tức cỏn con. Tôi vừa mới nghe trợ lý nói, bọn phóng viên đỗ đúng là thần thông quảng đại, lại có thể lọt vào công ty. Không dọa đến cô chứ?"

"Không sao, chúng ta là nghệ sĩ, đương nhiên phải quen với những tình huống này rồi." Mạch Khê nhìn vào cặp mắt ra vẻ quan tâm kia, bình thản nói.

"Ai da, cô có thể bình tĩnh như vậy thì tốt rồi, tôi cũng yên tâm. Tin tức đưa sáng nay về Bạc Cơ đúng là làm tôi sợ muốn chết. Mạch Khê à, nghe nói cô quen biết với Bạc Cơ. Cô ấy chết rồi, chắc là cô cũng đau lòng lắm, nén bi thương nha."

"Fanny, không phải cô có buổi biểu diễn sao? Còn chưa đi hả?" Người đại diện Ron thản nhiên nói.

Fanny mất tự nhiên mà hắng giọng, hừ lạnh một tiếng, "Này, Ron, người đại diện của tôi không phải là anh nhỉ?" Nói xong, cô ta trừng mắt với Ron một cái rồi bỏ đi.

"Hừ, hư tình giả ý, em không thể biểu diễn, không biết trong lòng cô ta sướng điên đến mức nào đâu." Apple trừng mắt nhìn theo bóng Fanny, ánh mắt đầy căm tức, nói.

"Quên đi, mặc kệ người khác như thế nào, chúng ta làm tốt chuyện của mình đã." Mạch Khê cố xua đuổi ý nghĩ trong đầu, lời nói lại mang vẻ thản nhiên.

Apple than nhẹ một hơi, không nói gì nữa...

-_____

https://thuviensach.vn

"Lôi tiên sinh, đây là tin tức giải trí của ngày hôm nay." Trong văn phòng, Phí Dạ đặt một chồng dày những tạp chí lên bàn làm việc.

Lôi Dận gật gật đầu, buông sấp văn kiện trong tay xuống rồi lấy một quyển tạp chí. Từ ngày Mạch Khê trở lại làng nhạc, mỗi ngày ngoại trừ việc phải xem tin kinh tế, còn phải xem thêm cả tin tức giải trí. Nhớ ngày trước, hắn luôn coi thường loại tin tức này.

"Lôi tiên sinh, liên quan đến chuyện Bạc Cơ tự sát, giới truyền thông bên mảng giải trí cực kỳ ồn ào huyên náo. Nghe nói hôm nay có rất nhiều phóng viên xông vào công ty DIO, còn vọt đến phòng nghỉ của tiểu thư Mạch Khê." Phí Dạ trầm giọng báo cáo tất cả.

Lôi Dận nhíu mày, ném quyển tạp chí lên bàn làm việc. Trên bìa tạp chí chính là ảnh chụp hiện trường vụ Bạc Cơ nhảy lầu, cặp mắt xinh đẹp kia cũng như nhuốm màu đỏ...

"Xông vào phòng nghỉ của Khê nhi sao?" Ngữ khí của hắn có vẻ nghi ngờ, "Đám phóng viên kia sao có thể vào công ty được?"

"Nghe nói là cải trang thành nhân viên trong công ty." Phí Dạ đáp lại, "Công ty DIO có rất nhiều nhân viên, nếu đã có kế hoạch lẻn vào thì rất dễ dàng."

"Khê nhi thế nào rồi ?" Đây mới là điều Lôi Dận quan tâm nhất.

"Buổi biểu diễn hôm nay của tiểu thư Mạch Khê đã bị hủy bỏ. Thậm chí có rất nhiều phóng viên vây quanh đài truyền hình, tiểu thư Mạch Khê không thể lộ diện được."

"Đáng chết!" Lôi Dận đứng dậy, nghiêm mặt nhìn sấp tạp chí trên bàn, ngay sau đó, bàn tay to lớn vung lên, tất cả chỗ tạp chí đều bị hất tung xuống đất, "Bắt đầu việc can thiệp truyền thông cho tôi!"

https://thuviensach.vn

Phí Dạ ngăn lại, "Lôi tiên sinh, như vậy là chuyện bé xé ra to, can thiệp việc của truyền thông không phải là cách làm của giới kinh doanh."

Lôi Dận áp chế lửa giận. Hắn đương nhiên biết việc can thiệp vào chuyện của bọn truyền thông sẽ gây nên một loạt chuyện rắc rối. Hắn nặng nề nói, "Hành vi hôm nay của bọn phóng viên rất kỳ lạ, dường như tất cả đều hướng về phía Khê nhi, điều này không thể không điều tra."

"Lôi tiên sinh..." Phí Dạ suy nghĩ một chút, "Thuộc hạ có điều không biết có nên nói hay không."

Lôi Dận nhìn hắn, "Cậu nói đi."

Phí Dạ thở dài, "Kỳ thật trước đây tiểu thư Mạch Khê vào DIO đúng là do được Bạc Cơ giới thiệu. Chuyện này có rất nhiều người biết. Cho nên khi Bạc Cơ vừa chết, giới truyền thông đương nhiên sẽ lần tìm thông tin về tiểu thư Mạch Khê. Nếu tiểu thư đã trở về giới ca hát, chuyện như thế này cũng là khó tránh khỏi. Thuộc hạ cho rằng, Lôi tiên sinh đang bảo vệ tiểu thư Mạch Khê quá mức, như vậy trái lại chỉ gây thêm bất lợi cho cô ấy trong giới giải trí mà thôi."

Lôi Dận nghe vậy thì nhíu mày lại, hai cánh tay rắn chắc chống lên bàn. Hắn nhìn Phí Dạ, gằn từng tiếng nói: "Từ trước đến nay, tôi đều phản đối cô ấy tiến vào giới giải trí, có điều, cô ấy thích nên tôi cũng ngầm đồng ý. Tôi cho rằng, Khê nhi không cần quá thành công trong giới này, chỉ cần cô ấy vui vẻ, không bị gây sức ép nào cả. Điều tôi muốn làm, chỉ là không phải đối mặt với scandal tình cảm như những nghệ sĩ khác!"

"Là nghệ sĩ thì nhất định sẽ có scandal tình cảm, đôi khi nó cũng tạo nên tác dụng bất ngờ. Lôi tiên sinh, giới giải trí luôn là nơi phát sinh scandal tình cảm, sao có thể cấm được?" Phí Dạ thấp giọng khuyên, "Giới giải trí không giống giới kinh doanh của chúng ta, nếu cứ tùy tiện khởi động can thiệp truyền thông, không chừng lại là không tốt."

https://thuviensach.vn

Ngón tay Lôi Dận gõ gõ lên mặt bàn, đôi mắt xanh thâm sâu không để người khác đoán ra được ý nghĩ gì, "Chuyện này, một khi tạo thành hiệu ứng bươm bướm thì sẽ rất phiền toái!"

"Ý Lôi tiên sinh là..."

"Cái chết của Bạc Cơ điều tra thế nào rồi?" Lôi Dận đột nhiên đổi đề tài, trực tiếp chuyển đến vấn đề của Bạc Cơ. Hắn luôn là người cẩn thận, nhất là mỗi lần hợp tác hay mở rộng phạm vi quyền lực, hắn đều chú ý đến tất cả những biến động trên thương giới, thậm chí là từng thay đổi nhỏ nhất. Đây cũng là nguyên nhân mà mỗi lần hắn ra tay đều chắc chắn thành công.

Trải qua nhiều vụ làm ăn, hắn đương nhiên sẽ không xem nhẹ mỗi một chi tiết nhỏ có ảnh hưởng đến công việc của mình.

Riêng chuyện Bạc Cơ nhảy lầu tự tử khiến cho hắn không thể không hoài nghi. Tuy rằng hắn vẫn nói với Mạch Khê rằng mọi chuyện đều giao cho cảnh sát xử lý nhưng hắn cũng đã ngầm ra lệnh cho Phí Dạ điều tra việc này. Khi không có chứng cứ rõ ràng, cảnh sát cũng thường chỉ làm qua loa như đi diễn tuồng, cho dù là sống trong xã hội có luật pháp nhưng nếu không có chứng cứ thì cũng bằng không.

Đối với hiểu biết của hắn về Bạc Cơ, hắn cho rằng cái chết này có điều đáng nghi ngờ! Thậm chí... đây không phải là cách Bạc Cơ sẽ làm!

Phí Dạ nói: "Lôi tiên sinh, người của chúng ta đã vào được hiện trường mà cảnh sát phong tỏa. Tất cả nhìn qua đều rất bình thương, mà cùng ngày, Bạc Cơ cũng chuẩn bị tham gia một bữa tiệc. Chúng tôi đã điều tra cửa hiệu bán chiếc váy dạ hội đó, chính miệng chủ hiệu nói, Bạc Cơ thích thiết kế của họ, còn nói nếu mặc bộ váy này nhất định sẽ rất cuốn hút. Từ lời nói của chủ hiệu, có thể suy đoán, trường hợp Bạc Cơ bị giết là lớn hơn."

"Cùng ngày có người nào khả nghi đến đó không?" Lôi Dận hỏi.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ trầm tư, "Sau khi vụ án xảy ra là khoảng đầu giờ chiều, hơn nữa hiện trường cũng đã bị phong tỏa, nên không tra được người nào khả nghi, chỉ trừ..."

Lôi Dận thấy hắn tạm dừng thì nhìn hắn, "Nói tiếp đi!"

Phí Dạ than nhẹ một tiếng, "Trừ thiếu gia Thiên Luật và tiểu thư Mạch Khê, người của chúng ta chỉ tra ra được hai người họ ở hiện trường."

"Chuyện này nếu như để truyền thông biết được, nhất định sẽ thành đề tài không nhỏ. Nhớ kỹ, chuyện này không cho phép để lộ nửa điểm!" Lôi Dận không chút do dự mà ra lệnh.

"Vâng, Lôi tiên sinh!" Phí Dạ lĩnh mệnh.

"Còn nữa, chuyện này phải chú ý sát sao, phái một nhóm tiếp tục điều tra. Trong lúc này, tôi không muốn có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn." Lôi Dận nói.

"Lôi tiên sinh yên tâm, thuộc hạ sẽ làm ngay."

Việc con người có thể khống chế thì gọi là kế hoạch, việc không thể khống chế thì gọi là ngoài ý muốn!

Thực hiển nhiên, chuyện có liên quan đến cái chết của Bạc Cơ đã như một cơn lốc xoáy. Thời điểm Bạc Cơ làm người mẫu có khi còn không nhiều người quan tâm bằng khi cô chết.

Mạng Internet đúng là vô cùng vô tận, hơn nữa lại không bị hạn chế nhiều nên gần như đã trở thành nơi có thể nói thoải mái. Chuyện Bạc Cơ chết bỗng dưng lại trở thành đề tài nóng hổi, mà ảnh chụp hiện trường vụ án cũng trở nên phổ biến trên mạng. cái tên Bạc Cơ trở thành từ khóa tìm kiếm số một, lượt tìm kiếm không ngừng tăng mỗi ngày.

https://thuviensach.vn

Bên sở cảnh sát cũng rất nhanh đã đưa ra kết luận. Qua khám nghiệm pháp y, Bạc Cơ chết không phải do bị giết, cũng không phải tự sát, mà là ngoài ý muốn!

Mà nguồn gốc của “ngoài ý muốn” đó chính là do Bạc Cơ đã gỡ bỏ vòng bảo hộ ngoài ban công, không ngờ bị trượt chân ngã từ trên cao xuống, tạo thành một bi kịch!

Đối với lí do này của phía cảnh sát, những người hâm mộ Bạc Cơ đương nhiên không chấp nhận được. Cái gì mà “ngoài ý muốn rơi từ trên cao xuống”? Loại kết luận này so với không kết luận cũng chẳng khác nhau là mấy, nửa điểm thuyết phục cũng không có. Nếu là tự sát, thì nguyên nhân là gì? Vì thất tình hay là sự nghiệp xuống dốc nên bi quan chán đời? Hay nếu là bị giết, thì nguyên nhân là gì? Ai là hung thủ khả nghi?

Phía cảnh sát thì đã bình ổn lại, nhưng trên mạng thì vẫn không ổn chút nào. Tin tức trên mạng sục sôi, giới truyền thông càng không thể ngồi yên, bởi đây chính là ‘bát cơm’ của họ. Mục đích của họ chỉ có săn tin, săn tin và săn tin! Có thông tin thì sẽ có người theo dõi, mà có người theo dõi thì họ sẽ có tiền. Cho nên, đây cũng là quy luật chung của giới truyền thông mà thôi, có điều, lần này người bị chú ý nhất lại là Mạch Khê!

Hôm nay, Mạch Khê vừa mới xong một buổi biểu diễn. Apple nhìn thấy cô, không nói hai lời liền kéo cô vào thẳng phòng nghỉ.

"Làm sao vậy?"

Apple giơ di động lên, lo lắng nói: "Chị vừa mới nhận được thông báo, truyền thông lại đào ra được một mớ thông tin liên quan đến em. Lần này chẳng những em mà ngay cả Lôi tiên sinh cũng bị liên lụy."

"Hả? Sao có thể như vậy?" Mạch Khê sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Apple cầm lấy điều khiển, bật ngay chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng trên tường. Kênh giải trí đang sôi sục về tin tức liên quan đến Bạc Cơ, có điều, còn có một chuyện cũng nóng hổi không kém, đó là thông tin Mạch Khê có quan hệ yêu đương với Lôi Dận!

"Trời ạ…" Mạch Khê mở to hai mắt nhìn. Cô là đương sự mà chẳng hề hay biết gì, không hiểu vì sao TV lại phát những tin có liên quan đến cô sinh động như vậy!

"Theo nguồn tin chính xác, vụ án về cái chết của người mẫu Bạc Cơ đã có bước tiến triển mới. Đối với kết luận từ phía cảnh sát, phần lớn đều cho rằng không mấy thuyết phục. Chính vì vậy, đông đảo những người hâm mộ đã bắt tay vào tự điều tra. Qua lần mò rất nhiều nguồn tin, có người nói, khi còn sống, Bạc Cơ và ca sĩ Mạch Khê có quan hệ khá thân thiết. Bạc Cơ cũng chính là người đã giới thiệu cho Mạch Khê vào công ty DIO. Những ngày gần đây, báo chí đã chụp được những bức ảnh rất chân thực về đời sống của Mạch Khê. Điều đáng kinh ngạc là Mạch Khê đang bí mật quan hệ với Tổng giám đốc Lôi thị - Lôi Dận. Trong giới còn đồn nhau rằng, vài năm trước, Bạc Cơ là người tình bí mật của Lôi Dận, mà hiện nay đã đổi thành Mạch Khê. Việc này không thể không dẫn đến nghi ngờ, cái chết của Bạc Cơ có liên quan đến quan hệ của hai người. Nếu đúng là Bạc Cơ tự sát thì ngòi nổ chính là việc Lôi Dận có mới nới cũ…"

Những điều tiếp theo trên TV nói, Mạch Khê hoàn toàn không nghe thấy. Cô ngã ngồi trên ghế sofa, nhìn những hình ảnh trên TV, chỉ toàn là ảnh chụp cô cùng Lôi Dận! Theo góc độ hình ảnh, không khó để nhìn ra tất cả đều là được chụp trộm…

Có ảnh cô xuống xe Lôi Dận, có ảnh cô cùng Lôi Dận một trước một sau ra khỏi công ty, có ảnh cô cùng Lôi Dận ăn cơm. Thậm chí còn có căn cứ mồn một nhất, đó là…ảnh chụp cô và Lôi Dận đang hôn nhau!

https://thuviensach.vn

Mạch Khê còn nhớ rõ tối hôm đó…Là trong nhà hàng, Lôi Dận đã thâm tình ôm lấy cô, hôn đôi môi cô…

Không ngờ rằng, cảnh tượng đó đã bị chụp trộm! Tại sao có thể như vậy? Nhà hàng đó không phải người bình thường có thể vào được, tuy nói đó chỉ là nơi dùng cơm, nhưng không phải hội viên thì không thể vào được. Những người này thần thông quảng đại hay sao?

Mạch Khê cảm thấy toàn thân rét run, theo bản năng lấy áo khoác phủ hai đầu vai.

"Mạch Khê, sự việc hình như càng ngày càng nghiêm trọng, giới truyền thông không có dấu hiệu sẽ buông lỏng đâu.” Apple tức giận tắt TV đi, rồi ‘cạch’ một tiếng ném điều khiển sang bên cạnh.

Mạch Khê xoa xoa hai vai, nhẹ giọng hỏi, “Chuyện này Lôi tiên sinh có biết không?”

Apple nhẹ nhàng lắc đầu, “Chị không rõ lắm, chị cũng vừa mới nhận được điện thoại của trưởng đại diện. Biết được chuyện này, anh ta phát điên rồi.”

“Tình hình bên ngoài thế nào rồi?” Chỗ này gần như đã bị phong tỏa, Mạch Khê không thể biết được chuyện bên ngoài.

Apple khoa trương xua tay, “Đều điên cả rồi! Bọn người ở ngoài đều điên cả rồi! Không thể đếm được có bao nhiêu phóng viên, chị vừa trộm liếc mắt một cái, thật đáng sợ. Quả thực là ‘thập diện mai phục’, cũng không biết họ có ý tốt hay ý xấu nữa. Có điều, giờ em mà ra ngoài là bị họ nuốt chửng luôn mất.”

“Tình hình công ty bên kia thế nào?” Mạch Khê buộc mình phải bình tĩnh, nếu ngay cả bản thân mình cũng rối loạn thì sao có thể ứng phó với đám phóng viên bên ngoài.

https://thuviensach.vn

“Cũng có một ít phóng viên canh ở sau, đại bộ phận đều chạy hết sang đây rồi. Lũ người này đúng là điên rồi, là Bạc Cơ tự tử, sao lại khuếch trương sang cả bên này?” Apple nghiến răng phẫn uất.

“Xem ra không thể trở về công ty rồi.” Mạch Khê than nhẹ một tiếng.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Công ty thì không thể về, chúng ta còn có thể đi đâu đây?” Apple lại than thở.

Hai người đang nghĩ ngợi, cửa phòng nghỉ liền bị đẩy ra…

Mạch Khê cùng Apple đều hoảng sợ, như chim non sợ cành cong. Cả hai đứng phắt dậy, lại nhìn thấy người vào không phải ai khác, chính là nhân vật chính trong vụ scandal vừa xuất hiện trên TV – Lôi Dận!

Ánh sáng nhẹ dịu bao phủ lên hắn, cả thân hình cao lớn dường như vẫn còn vương hơi lạnh trời tuyết. Bộ âu phục thẳng thớm cùng chiếc áo ba-đờ-xuy càng tôn lên vẻ anh tuấn của hắn, lại thêm chiếc cravat đồng màu làm toát lên khí chất vương giả ở hắn. Bộ âu phục này, đúng là sáng nay cô đã chọn cho hắn.

Mạch Khê sửng sốt. Sự xuất hiện của hắn hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

“Ông chủ?” Apple cũng không ngờ người bước vào lại là Lôi Dận, chỉ chăm chăm nhìn hắn như nhìn vị thần từ trời giáng xuống.

"Chúng ta đi thôi." Lôi Dận tiến nhanh lên phía trước, không kiêng dè mà ôm lấy cô.

Mạch Khê sửng sốt, "Còn Apple?"

"Phí Dạ sẽ sắp xếp.” Lôi Dận nắm lấy bàn tay cô, rất chặt.

https://thuviensach.vn

Vừa ra khỏi phòng nghỉ, Mạch Khê đã bị cảnh tượng bên ngoài làm cho kinh hãi!

Từ phòng nghỉ cho đến cửa lớn, Lôi Dận đã sắp xếp rất đông vệ sĩ đứng canh hai bên hành lang. Mỗi người đều mặc âu phục đen khiến người ngoài nhìn thấy đều phải chấn động. Điều này cũng chưa tính là gì, những nhân viên đều bị vây vào một góc, còn đám phóng viên ngoài cửa lớn đều bị vệ sĩ chặn lại.

"Dận…" Mạch Khê suýt nữa thì cắn trúng đầu lưỡi. Như thế này thì hơi quá…Nhìn những người vệ sĩ kia, ít cũng phải trên dưới trăm người.

"Không sao, có anh ở đây, đừng sợ." Lôi Dận dịu dàng nở một nụ cười với cô. Cánh cửa thủy tinh vừa mở, không khí lạnh bên ngoài khiến Mạch Khê thoáng run lên. Ngay sau đó, chiếc áo ba-đờ-xuy ấm áp của Lôi Dận đã được khoác lên vai cô.

"Dận…" Mạch Khê cảm động nhìn người đàn ông trước mặt. Nụ cười bên môi hắn quá đỗi dịu dàng, quá đỗi ấm áp, y như chiếc áo hắn khoác lên vai cô, còn mang theo cả hương nước hoa nhạt của riêng hắn.

Vẻ dịu dàng như vậy đều thu hết vào tầm mắt của đám phóng viên, như một quả bom lần thứ hai kích nổ bầu không khí vừa mới bình ổn lại. Trong nhất thời, tất cả đều như sôi trào lên. Hai nhân vật chính trong vụ scandal tình cảm cùng xuất hiện thế này, bọn họ không nắm thời cơ lấy tư liệu thì quá phí.

Có điều, đám vệ sĩ cũng không phải được ăn cơm miễn phí. Một tiếng súng vang lên, tất cả đám phóng viên đang ồn ào liền im bặt lại!

"Không sao, bọn họ muốn chụp thế nào thì cứ để họ chụp!" Lôi Dận đứng dưới bậc thang, lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

Đám phóng viên nghe được câu đó thì như nghe được ‘hoàng ân’, lần thứ hai huyên náo. Tất cả đều vội vàng giơ máy ảnh trong tay lên, trong một thoáng, cả cửa lớn đều sáng lóa ánh đèn flash.

Mạch Khê giật mình nhìn người đàn ông bên cạnh, lại không rõ vì sao hắn làm như vậy. Mục đích của đám phóng viên này quá rõ ràng, tràn ác ý. Mà hắn không những không ngăn cản, còn đồng tình với hành vi của họ ư?

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 10

Hoàn Toàn Ngược Lại

Trên bầu trời, tuyết bắt đầu trắng xóa, rơi xuống mái tóc đen dày cùng bờ vai rộng lớn của Lôi Dận…

Mạch Khê nhìn hắn, trong lòng bỗng cảm động khôn xiết. Sườn mặt cương nghị kiên định, đôi mắt màu lục thâm sâu trầm ổn, đôi môi mỏng hơi hơi nhếch lên, vẻ tự tin tràn đầy khiến người ta nhìn mà tim phải đập thình thịch. Bắt đầu từ khi nào thì hắn thực sự giống như một ngọn núi sừng sững khiến cô luôn muốn dựa vào? Mỗi lúc cô cảm thấy khó khăn, hắn đều như ánh sáng mặt trời cho cô hy vọng cùng một nơi chốn an toàn.

Bàn tay này, to lớn, ấm áp và an toàn như vậy, một chút cũng không lơi lỏng, quấn chặt những ngón tay của cô. Chung quanh, máy ảnh không ngừng chớp nháy lưu lại cảnh tượng của hai người họ. Vốn là chuyện không hay, giờ khắc này bỗng trở nên duy mỹ vô cùng, tựa như muốn khiến đôi uyên ương kia càng thêm mộng ảo.

Cho đến khi ngồi vào trong xe, Mạch Khê mới hết ngây ngẩn, như thể nằm mơ mà nhìn người đàn ông bên cạnh. Mà hắn, chỉ nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, đôi mắt tràn đầy ý cười ấm áp, yêu chiều gạt đi những bông

https://thuviensach.vn

tuyết còn vương trên tóc cô, mỗi một động tác đều như cưng nựng một đứa trẻ.

“Chúng ta sẽ đi đâu vậy anh?” Mạch Khê nhìn đám phóng viên ở bên ngoài vẫn chưa chịu rời đi. Nhất cử nhất động của họ trong ngày hôm nay đều đã bị chụp lại sạch sẽ.

Lôi Dận ôm vai cô, nhẹ giọng nói, “Em muốn đi đâu thì chúng ta sẽ đi đến đó.”

Mạch Khê cười ngọt ngào, khuôn mặt hạnh phúc, ôm lấy thắt lưng Lôi Dận, tựa vào lòng hắn làm nũng, “Dận, có anh bên cạnh thật tốt.”

Lôi Dận cúi đầu hôn lên trán cô, bên môi tràn ý cười, ôm chặt cô hơn, ngay sau đó nói với lái xa, “Đi!”

Lôi Dận cùng Mạch Khê công khai nắm tay đã trở thành thông tin chấn động. Ngay ngày hôm sau, chẳng những đó là tít khủng nhất trên các báo giải trí, mà còn là những báo về tài chính và thương mại cũng đưa. Chuyện này so với cái chết hai ngày trước của Bạc Cơ còn tạo nên hiệu ứng nóng hơn nhiều lần!

Trên Internet bắt đầu xuất hiện hai luồng dư luận trái chiều! Thậm chí trong vài giờ ngắn ngủi đã xuất hiện vài cuộc cãi vã!

Một bên công kích chuyện của Lôi Dận và Mạch Khê. Đương nhiên loại công kích này chỉ là nghiêng về một phía. Rất nhiều cư dân mạng cho rằng căn bản Mạch Khê không xứng đáng với Lôi Dận! Mạch Khê chẳng qua là một người mới trong giới ca hát, chỉ dựa vào mấy bài hát để nổi thì xem như cô cũng có may mắn, nhưng có thế thì làm sao mà xứng đáng với Tổng giám đốc của Tập đoàn Lôi thị được? Ở trong mắt bọn họ, nhân vật chưa bao giờ lộ diện như Tổng giám đốc Lôi thị như thần thoại vậy. Cho dù là ngoại hình hay điều kiện hoàn toàn có thể tìm được một người môn đăng

https://thuviensach.vn

hộ đối. Nghiễm nhiên, Mạch Khê đã trở thành người mang lòng dạ ‘chim sẻ muốn hóa thành phượng hoàng’ mà thôi!

Bên ngược lại hoàn toàn phản đối. Trên Internet tràn ngập hai tấm ảnh chụp. Một tấm là hình ảnh Lôi Dận lạnh lùng, sự vương giả cùng quyền uy khiến người khác không thể đến gần. Hắn lẳng lặng đứng trong đám đông, giống một bức tượng sừng sững vững chãi. Dựa sát vào người hắn là Mạch Khê, trên vai là một áo khác dài màu đen của nam giới. So với sự uy nghiêm cao lớn của hắn, Mạch Khê lại nhỏ bé và lại toát ra nét thơ ngây. Hai người như vậy đã hình thành nên sự đối lập mãnh liệt, nhưng lại hài hòa cân xứng vô cùng. Chỉ một tấm ảnh chụp như vậy đã đủ để khiến người ta hâm mộ không thôi.

Một tấm ảnh chụp khác còn khiến người xem phải rên lên! Giữa màu tuyết trắng xóa, là bóng dáng cao lớn của Lôi Dận cùng Mạch Khê bé nhỏ, mười ngón tay quấn chặt với nhau. Trong đáy mắt Lôi Dận là sự dịu dàng chỉ vì người con gái kia mới có. Mà Mạch Khê, lúm đồng tiền bên môi như hoa, trong mắt chỉ có duy nhất Lôi Dận. Tấm hình này, dư sức hạ gục không biết bao nhiêu người. Phần lớn cư dân mạng cho rằng hai người bọn họ rất xứng đôi, như thể trời đất tạo nên. Nếu có kẻ nào đó ác ý chia cắt, chắc chắn sẽ bị trời phạt!

Trong lúc nhất thời, Internet trở thành chiến trường. Mặc dù không thấy khói thuốc súng, nhưng cũng không ai chịu nhường ai. Nhưng cho đến ngày hôm sau, những người ủng hộ Lôi Dận và Mạch Khê ngày càng nhiều hơn. Ngay cả truyền thông cũng đổi hướng gió, những bài báo cũng bắt đầu có giọng điệu hòa ái hơn.

Mà Mạch Khê, vẫn như ngày thường đến công ty, diễn, tập vũ đạo, luyện thanh. Chẳng qua có một điều khác trước là, hành động của Lôi Dận ngày càng tự nhiên hơn, chẳng những công khai đến công ty cùng Mạch Khê để cùng vào cùng ra, mà còn chẳng e dè truyền thông gì ra ngoài dùng

https://thuviensach.vn

cơm, mua sắm giống như những đôi tình nhân bình thường khác, để mặc một đống phóng viên đi theo quay quay chụp chụp.

Cách ngày trao giải càng lúc càng gần, các ca sĩ đều âm thầm tăng tốc, vô luận là công khai PK (ngôn ngữ game: đồ sát) lẫn nhau hay âm thầm phân cao thấp thực lực kim chủ phía sau lưng. Bởi vậy mới có thể thấy được, giải thưởng này rất đáng giá.

Mạch Khê cùng Fanny trở thành hai ca sĩ chủ lực công ty DIO đề cử lần này. Hẳn nhiên, hai người cũng không thể buông lỏng dù chỉ một khắc, đều tự 'ra roi thúc ngựa'. Nhưng gần đây bởi chuyện tình cảm cá nhân, tất cả tin tức chủ yếu đều xuất phát từ Mạch Khê, khiến độ phủ sóng của cô ngày càng nhân rộng hơn bao giờ hết!

Giới giải trí chính là như vậy. 'Tái ông thất mã, yên tri phi phúc' (đại ý: họa phúc ở đời khó mà lường trước được) [1], chuyện scandal tình cảm có thể hủy đi toàn bộ cuộc đời của một nghệ sĩ, nhưng cũng có thể trở thành điều may mắn đẩy họ lên cao.

Nhất là trong thời điểm quan trọng này, scandal lại trở thành phương thức khá tốt!

Một ngày này, công ty vừa vặn sắp xếp Mạch Khê cùng Fanny diễn đồng thời. Sau khi kết thúc, không đợi cả hai bước vào phòng nghỉ đã bị một đám phóng viên giải trí đã chực chờ sẵn vây quanh.

Fanny nở nụ cười, vẻ nghệ sĩ trước màn ảnh đã lột bỏ. Mà Mạch Khê lại có chút mệt mỏi. Gần đây những chuyện khiến cô quan tâm có rất nhiều. Ngoại trừ việc trao giải sắp tới, còn là chuyện của Bạc Cơ đang đến đâu. Cô cũng ngoan ngoãn mà nghe lời Lôi Dận, để phóng viên tùy tiện chụp tùy ý viết, vẫn đối với họ bình thường. Như vậy có thể giảm bớt chút áp lực, bằng không cô có thể mệt chết.

https://thuviensach.vn

Các phóng viên đều tự nhiên hiểu rõ hai người này tuy là mới nhưng vẫn rất quan trọng. Sau khi hỏi qua loa Fanny vài vấn đề, tầm mắt tất cả đều dồn lên người Mạch Khê.

“Mạch Khê, gần đây Tổng giám đốc Lôi thị luôn công khai cùng cô bên ngoài, xin hỏi rốt cuộc quan hệ giữa hai người là gì?”

“Đúng vậy, Mạch Khê, cô có thể cho chúng tôi biết một chút được không?”

“Mạch Khê, nghe nói cô chỉ là tình nhân bao nuôi của Tổng giám đốc Lôi thị, chuyện này có thật sao?”

“Là tình nhân hay là người yêu? Xin cô trả lời một chút.”

Xem ra chuyện này vẫn khiến người ta chú ý nhất.

Fanny thấy vậy, vội vàng chắn trước mặt Mạch Khê, mỉm cười đối với các phóng viên, “Các vị, tôi cùng Mạch Khê còn phải về công ty. Thực xin lỗi.”, nói xong muốn kéo Mạch Khê đi.

“Ấy khoan, Mạch Khê, cô đừng đi, cô trả lời đi, thực chất có phải mối quan hệ giữa cô và Tổng giám đốc Lôi thị không thể cho ai biết? Hay cô chỉ là tình nhân bao nuôi? Chỉ có vậy?” Một gã phóng viên trong số đó nóng nảy thốt ra.

Mạch Khê nghe vậy đột nhiên ngừng bước chân, các phóng viên thấy thế thì mừng rỡ, lại lập tức tiến lên vây lại chật như nêm cối.

Fanny thấy vậy, hạ giọng nói bên tai cô, “Mạch Khê, đừng để ý tới bọn họ, chúng ta nhanh trở về đi.”

“Mạch Khê, cô đáp lại một chút được không?”

“Mạch Khê…”

https://thuviensach.vn

Các phóng viên bảy miệng tám lời, có thiện ý cũng có ác ý. Mạch Khê đứng ở nơi đó, bàn tay nắm chặt theo bản năng, hàm răng tinh tế cắn cắn đôi môi hồng mềm. Cô không nhìn thấy nụ cười trào phúng âm thầm của Fanny đương đứng bên cạnh.

“Hôm nay, mọi người muốn biết điều gì, cứ việc hỏi tôi.” Thật lâu sau đó, Mạch Khê mới mở miệng, ánh mắt kiên định nhìn đám đông trước mắt. Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn cứng rắn hơn lúc nào hết.

“Mạch Khê..." Fanny lên tiếng, nhẹ giọng ngăn cản, nhưng cũng kéo kéo cô cho có lệ, rồi sau đó không lên tiếng nữa, như thể đang đứng xem kịch vui náo nhiệt nào đó.

Toàn bộ sự tập trung của phóng viên đều đổ dồn lên Mạch Khê...

“Mạch Khê, cô cùng Tổng giám đốc Lôi thị rốt cuộc là có quan hệ như thế nào? Nghe đồn đó là kim chủ của cô, có phải như vậy không?” Một phóng viên đứng ở góc độ trung lập đưa ra vấn đề đáng chú ý.

Mạch Khê nhìn về phía anh ta, không giận còn cười, “Anh có thể làm bà mối cũng được rồi, hẳn là cũng biết cái gì mới gọi là thông tin chính xác. Nếu anh ấy là kim chủ của tôi, hẳn là sẽ không công khai thể hiện thái độ đi?”

Anh phóng viên này hơi xấu hổ, các phóng viên khác lập tức thay thế, “Vậy rốt cuộc hai người có quan hệ như thế nào? Chẳng lẽ... thật sự yêu nhau?”

Fanny đứng một bên nhìn Mạch Khê, sự trào phúng khinh miệt lướt qua đáy mắt.

Lời này vừa hỏi ra, toàn bộ phóng viên có mặt đều im lặng, tất cả hình ảnh như thể dừng lại, đều yên ắng lắng nghe câu trả lời của Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê hít sâu một hơi, nụ cười bên môi như hoa quỳnh mới nở, lấy hết dũng khí gật đầu một cái, “Đúng vậy, hai chúng tôi thật sự yêu nhau.”

Câu trả lời không một chút giấu giếm khiến bầu không khí bị đốt nóng. Trong nửa phút, hiện trường yên lặng, sau đó là nổ tung...

“Nhưng có người nói, cô chỉ là một tình nhân mà thôi…”

“Có người nói? Vậy anh tin tưởng là có người nói, hay là tin lời của tôi?” Mạch Khê nhẹ nhàng cười, không hề có một chút tức giận.

“Nói như vậy, tình cảm của cô và Tổng giám đốc là thật?”

“Đúng vậy, là thật.”

Sắc mặt Fanny bắt đầu có biến hóa. Cô ả vốn tưởng rằng Mạch Khê chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện với bọn phóng viên, nhưng cũng không thể ngờ được cô ta lại công khai thừa nhận tình cảm này!

“Mạch Khê, còn Bạc Cơ? Chúng tôi có thể lý giải rằng cô chính là nguyên nhân?” Phóng viên áp đảo nói.

Mạch Khê hơi nhếch môi, vẫn duy trì nét mặt thong dong. “Tình yêu là không thể dùng lý trí để cân nhắc. Tôi chẳng việc gì phải đào góc tường nhà Bạc Cơ. Đương nhiên, cũng không thể tồn tại cách nói này. Tôi và Lôi tiên sinh thực lòng yêu nhau, chỉ như vậy là đã đủ.”

Những phóng viên nhìn nhau, thì thào bàn tán. Giờ khắc này, Mạch Khê ngược lại thẳng thắn vô tư.

Một lúc lâu sau đó...

“Mạch Khê, đối với cái chết của Bạc Cơ cô có ý kiến gì không? Rất nhiều cư dân mạng cho rằng chuyện tình yêu giữa cô và Lôi tiên sinh đã khiến cô ta không chịu nổi kích thích và tự tử.”

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Mạch Khê thoáng trầm xuống một chút, cô lại ngẩng đầu nhìn các phóng viên, ánh mắt chân thành, “Tôi cũng không đồng ý cách nói này. Bạc Cơ luôn luôn là người lạc quan, sẽ không bao giờ có hành động tự sát như thế này, càng miễn bàn đến nguyên nhân là bởi vì chuyện tình cảm.”

“Ý của cô là nghi ngờ Bạc Cơ có khả năng bị giết sao? Hoặc như có thể đây chỉ là tai nạn ngoài ý muốn?”

“Tôi không phải là cảnh sát, không có tư cách kết luận chuyện này.” Mạch Khê ‘tứ lang bạt thiên cân’ trả lời.

Cô phối hợp, thoải mái trả lời đã chiếm được cảm tình đối với các phóng viên. Bầu không khí căng thẳng cũng trở nên hòa hợp hơn nhiều.

“Mạch Khê, cũng vài ngày nữa sẽ đến lễ trao giải, cô cho rằng khả năng đoạt giải của mình là bao nhiêu?” Phóng viên tận dụng thời cơ, tung ra một vấn đề khác.

Mạch Khê mỉm cười, “Có hay không đoạt giải không quan trọng, quan trọng là có người thích tôi hát là hạnh phúc rồi.”

“Mấy ngày gần đây đều là tin tức có liên quan đến cô. Nghe nói lần đề cử này của công ty DIO chủ lực là cô cùng Fanny. Như vậy, cô có phải sẽ được chú ý hơn không?”

Sắc mặt Fanny trầm xuống, nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười bên môi.

“Tôi nghĩ..." Mạch Khê nhìn lướt qua Fanny, lại nhìn về phía phóng viên, cười cười, “Fanny là người có thực lực. Lần này chúng tôi cạnh tranh bởi thực lực của mình. Nếu nghệ sĩ chỉ dựa vào scandal, thì con đường này cũng không thể đi quá xa được. Tôi nghĩ các fan hâm mộ yêu quý một ai đó không phải là không có lý do, đúng không?”

Các phóng viên gật đầu lia lịa…

https://thuviensach.vn

“Tình yêu là không thể dùng lý trí để cân nhắc. Tôi chẳng việc gì phải đào góc tường nhà Bạc Cơ. Đương nhiên, cũng không thể tồn tại cách nói này. Tôi và Lôi tiên sinh thực lòng yêu nhau, chỉ như vậy là đã đủ.”

Trên màn hình, khuôn mặt tươi cười của Mạch Khê khiến người ta phải yêu quý, giọng nói dịu nhẹ tràn đầy sức mạnh. Hình ảnh này chiếu vào mắt người đàn ông đương ngồi trên ghế, ánh mắt tràn ý cười ấm áp.

“Không nghĩ tới việc tiểu thư Mạch Khê lại công khai thừa nhận chuyện này.” Phí Dạ đứng bên trầm thấp mở miệng.

Lôi Dận nhếch môi, xoay người nhìn về phía Phí Dạ, “Tiến độ công trình như thế nào?”

“Hết thảy đều thuận lợi. Chính phủ vô cùng nể mặt, nhưng lần này những công ty tham gia đấu thầu nhiều hơn so với chúng ta mong muốn, trong đó có Tập đoàn BLK mà lần trước chúng ta đã đánh giá quá cao.” Phí Dạ mở ra một phần văn kiện, để trước mặt Lôi Dận.

Lôi Dận cẩn thận nhìn tài liệu, cười lạnh, “Đầu năm nay các công ty dường như muốn bứt phá, không biết nặng nhẹ là như thế nào.”

“Lão già James này dường như cũng rất cáo.” Phí Dạ nhắc nhở một câu.

“Tập đoàn BLK này không bao giờ tham dự vào chuyện bất động sản, lần này dám gióng trống khua chiêng cạnh tranh cùng Lôi thị, chắc chắn có lực lượng nào đó sau lưng. Dù sao chỉ bằng tài lực nhà lão ta muốn đấu lại thì khá buồn cười.” Lôi Dận nói một câu đầy ngụ ý.

Phí Dạ đột nhiên hiểu rõ, vội vàng cúi thấp người nói, “Thuộc hạ đã hiểu, sẽ lập tức điều tra chuyện này.”

Lôi Dận gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Còn có một việc.” Phí Dạ không lập tức đi ra ngoài, vẻ mặt có chút chần chờ.

Lôi Dận ngẩng đầu nhìn Phí Dạ, như thể đã nhìn thấu tâm tư của hắn bằng một cái liếc mắt, “Có liên quan tới Bạc Cơ?”

Đối với chuyện này, Phí Dạ không kinh ngạc một chút nào. Nhiều năm như vậy, cho dù hắn không nói gì, Lôi Dận đều như máy thăm dò kim loại có thể nắm rõ được tâm tư hắn.

“Bạc Cơ... trước khi chết dường như có mối liên hệ thật sự chặt chẽ với lão gia.” Hắn nhàn nhạt nói.

Ánh mắt Lôi Dận trầm xuống…

“Đây là vật vừa mới tìm được, nhưng có vẻ như chỉ là một hình vẽ. Không biết Lôi tiên sinh có thể nhìn để xác định được không?” Phí Dạ đẩy một bưu thiếp tới trên bàn, nét mặt nghiêm túc.

Nghiễm nhiên, đó là một bưu thiếp! Chỉ có vài từ ít ỏi, không có liên lạc nào thêm, nhưng Lôi Dận chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra đây chính là chữ của cha hắn!

“Thuộc hạ còn tìm thấy một cuộc trò chuyện đã qua xử lý mã hóa, sau khi phá được mật mã, mới tìm hiểu được, thì ra Bạc Cơ luôn luôn liên hệ với Lôi lão gia.”

Đôi mày Lôi Dận nhíu chặt lại, “Xem ra, ông già này vẫn rất thích nắm trong tay hành tung của người khác.”

“Có lẽ là do lão gia rất lo lắng cho an nguy của Lôi tiên sinh. Trước kia, không phải ông ấy cũng đã muốn thông qua Bạc Tuyết để tìm hiểu ngài hay sao? Tôi nghĩ Bạc Cơ cũng như vậy.” Phí Dạ nói một câu.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận cười lạnh, không nói gì.

“Trừ cái này ra, thì còn có điều gì đáng nghi nữa không?”

“Còn có... chính là cái này.” Phí Dạ lấy ra một tờ giấy từ túi áo, chữ viết trên đó vô cùng quen thuộc.

Lôi Dận cầm lấy... Hơn mười giờ, quốc lộ A, gần lối rẽ CCRB, có mai phục, nhanh chóng khuyên Lôi Dận quay lại, không đi nữa!

Nếu nói nội dung trên tờ giấy khiến người ta khiếp sợ, thì chữ viết càng khiến người ta khiếp sợ hơn!

Lôi Dận đột nhiên đứng lên, nhìn chằm chằm chữ viết trên đó. Tại sao có thể như vậy?

“Nói tiếp!” Cảm xúc hắn dần bất ổn.

Phí Dạ vội vàng nói: "Lúc tôi nhìn thấy tờ giấy này thì đã lập tức cho người đi điều tra những chuyện phát sinh trong hôm đó. Đêm đó đúng là Bạc Cơ có nhận được điện thoại, nhưng khi tôi lần theo số điện thoại thì lại không tra ra được gì đặc biệt.”

“Không thể nào! Tiếp tục điều tra cho tôi!” Lôi Dận lắc đầu, cầm lấy tờ giấy, ngón tay lại hơi run run.

“Lôi tiên sinh, không thể là Lôi phu nhân.” Phí Dạ thấy thế lập tức nói, “Lúc tôi nhìn thấy tờ giấy này, đúng là cũng có chút khiếp hãi. Có điều sau nghĩ lại, chỉ có khả năng là có người viết chữ giống mà thôi.”

“Không thể nào! Tôi nhận ra được chữ của mẹ tôi!” Đôi mắt Lôi Dận hiện vẻ kích động, hắn tiến lên kéo lấy Phí Dạ, “Bất luận là thế nào cũng phải tiếp tục điều tra cho tôi! Nếu không thấy gì thì lại điều tra tiếp! Cậu cũng nói, đêm đó họ có liên lạc điện thoại, tờ giấy này nhất định là mẹ tôi

https://thuviensach.vn

giao cho Bạc Cơ. Chẳng qua Bạc Cơ vì không muốn bị phiền toái nên mới cố thay đổi nét chữ!”

Tờ giấy này chính là tờ giấy mà Bạc Cơ giao cho hắn vào đêm mưa năm đó. Nội dung bên trên hắn còn nhớ rõ, chỉ không ngờ thì ra chữ viết vốn là của mẹ hắn. Điều đó cũng chứng minh…mẹ hắn vốn chưa hề chết!

“Lôi tiên sinh, nếu thật sự là Lôi phu nhân, như vậy bao nhiêu năm qua vì sao bà không xuất hiện? Lại vì sao mà để Bạc Cơ sửa nét chữ? Điều này hoàn toàn khó giải thích.” Phí Dạ cũng đã từng nghĩ đến khả năng này nhưng rất nhanh đã lý trí mà nghĩ lại.

Nhiều năm như vậy, nếu một người còn sống vì sao không xuất hiện? Hơn nữa, chuyện Lôi phu nhân chết năm đó rất nhiều người biết.

“Tôi mặc kệ!” Bàn tay Lôi Dận gạt phắt đi, bá đạo mà cũng rất tùy ý!

“Tiếp tục tìm cho tôi! Nếu phát hiện ra manh mối thì có phải lật tung đất lên cũng phải tra rõ ràng cho tôi!”

“Vâng, Lôi tiên sinh!” Phí Dạ đành phải nhận lệnh.

Bóng dáng Lôi Dận, thật cao ngạo, mà cũng rất ưu thương…

-_____

“Bác Hàn Á, con về rồi nè.” Mạch Khê vừa vào đến đại sảnh liền ôm lấy quản gia Hàn Á không muốn buông tay, giống hệt một đứa trẻ, một chút cũng không giống dáng vẻ ngôi sao.

Hàn Á vui nhất chính là mỗi ngày nhìn thấy Mạch Khê cười, vỗ vỗ sau lưng cô, yêu thương nói, “Lại ở bên ngoài cả ngày sao? Để bác nói đầu bếp chuẩn bị cho con mấy món con thích.”

Ánh mắt Mạch Khê sáng lên, “Có lộc ăn rồi.”

https://thuviensach.vn

“Con đó..."

“Bác Hàn Á, Dận đâu?” Mạch Khê có chút sốt ruột hỏi. Hôm nay cô phải diễn tới khuya, biết hắn luôn bận rộn nên không để hắn tới đón, không biết bây giờ đã về chưa.

Hàn Á chỉ chỉ lên lầu, vẻ mặt có chút nghiêm trọng, “Lôi tiên sinh về rất sớm, nhưng chỉ vào thư phòng cho đến giờ cũng không bước ra, cảm xúc dường như không ổn định.”

Đối với quan hệ giữa Lôi tiên sinh cùng tiểu thư Mạch Khê, người trong tòa thành từ cao xuống thấp đều hiểu rõ, chúc phúc trong lòng. Nhất là khi nhìn thấy Lôi tiên sinh lúc nào cũng nhìn tiểu thư Mạch Khê đầy tình cảm, bọn họ là người làm cũng thấy vui lây. Dù sao nhiều năm như vậy Lôi tiên sinh đều rất ít cười, nhưng mà thời gian này, nụ cười của tiên sinh đều tràn đầy, ngoại trừ ngày hôm nay.

Mạch Khê hơi hơi sửng sốt, tim khẽ ‘thình thịch’ một nhịp, dặn dò một câu sau nhanh chóng lên lâu.

Thư phòng, đèn tường tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, dị thường yên tĩnh.

Mạch Khê nhẹ chân bước vào, thấy được bóng dáng Lôi Dận. Hắn ngồi trên sofa cạnh cửa sổ sát đất, toàn bộ thân mình đều dựa vào lưng sofa, đầu hơi ngả về sau. Hai mắt hắn nhắm lại, như thể đang ngủ, lại như thể nhắm mắt nghỉ ngơi một chút vậy.

Mạch Khê giật mình, nhìn bóng dáng cao lớn nửa ngồi nửa nằm của hắn trên sofa, không khỏi đau lòng. Hắn hắn là rất mệt, chẳng những phải quan tâm chuyện của công ty, mà còn là chuyện tổ chức. Tuy nói rằng có Phí Dạ giúp đỡ, nhưng hết thảy quyết định đều phải thông qua hắn mới được. Bình thường thấy hắn giống như người sắt luôn tràn đầy tinh thần cùng sức mạnh, cho đến ngày hôm nay, Mạch Khê mới đột nhiên cảm thấy, hắn cũng là người, hắn cũng sẽ mệt.

https://thuviensach.vn

Trong lòng không khỏi tràn ra một dòng nước ấm…

Lấy một tấm chăn lông mỏng, cô rón rén bước đến trước mặt Lôi Dận, nhẹ nhàng đắp lên người hắn. Ánh mắt Mạch Khê dịu hòa hẳn. Cô luôn cho rằng, đàn ông cho dù lớn tuổi đến bao nhiêu, trong thân tâm đều có chút gì đó của con trẻ. Mà phụ nữ, cho dù có nhỏ bao nhiêu, trong hồn vẫn tồn tại thiên tính làm mẹ. Kỳ thực cô rất muốn chăm sóc người đàn ông trước mắt mình, không phải để hắn luôn đứng ở trên cao mệt mỏi. Nhưng mà trước mặt hắn, cô chỉ như một đứa trẻ nằm trong vòng bảo vệ. Còn ngày hôm nay, khi nhìn thấy hắn ở nơi này, thiên tính trong cô đã bắt đầu bộc phát rồi.

Bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt tấm chăn lông, vừa muốn nâng tay một chút thì ngay sau đó, bàn tay nhỏ bé của cô nắm gọn trong bàn tay to lớn nào đó, rồi toàn bộ thân mình đều bị nhét hết vào lòng người đàn ông kia.

“A..." Mạch Khê bị giật mình, phản ứng lại, giơ tay đánh hắn một cái. “Dận, anh thật xấu, làm em sợ muốn chết.”

Lôi Dận không hề mở mắt, ngược lại chôn mặt ở cổ cô, đôi môi mỏng nhẹ nhàng cọ cọ vào da thịt cô, mở miệng nói, “Anh còn tưởng em sẽ hôn trộm anh, kết quả đợi lâu thế mà em cũng không xuống tay.”

“Anh thật đáng ghét!” Mạch Khê đỏ mặt, “Là em đánh thức anh sao?”

“Không có, lúc em vào anh đã biết.” Lôi Dận nghiêng người, thuận tiện ôm cả người cô vào lòng.

“Thật là xấu, biết em vào còn giả bộ ngủ.” Giọng nói Mạch Khê mềm mại ngọt ngào như viên kẹo, cánh tay ôm lấy cổ hắn, “Em còn tưởng anh đang ngủ, sợ anh cảm lạnh mới đắp cho cái chăn, kết quả anh còn hù người ta.”

Môi Lôi Dận dừng trên tóc cô, hắn nhẹ nhàng hỏi, “Mấy giờ rồi em?”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê thấy hắn không muốn mở mắt, cười cười, nâng cổ tay hắn nhìn lướt qua, “Hơn mười giờ rồi đó.”

“Ừm.” Khuôn mặt anh tuấn của Lôi Dận hoàn toàn chôn ở tóc cô, hắn khẽ thở dài, “Hôm nay em mệt không?”

Mạch Khê nhẹ lắc đầu, ngón tay tinh tế cài vào trong mái tóc hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, “Anh mệt lắm rồi, em chuẩn bị nước cho anh tắm nhé?”

“Nha đầu ngốc, đó là việc của người làm.” Lôi Dận rốt cuộc cũng mở mắt, nhưng không đổi tư thế, tùy ý để ngón tay Mạch Khê nhẹ nhàng vuốt tóc mình. Không khí ấm áp này hắn không muốn đánh vỡ. Cảm giác thoải mái chưa từng có khiến cơ thể hắn dễ chịu vô cùng.

“Em muốn làm thì có sao đâu.” Mạch Khê nhẹ nhàng cười.

“Chuyện em cần phải làm mỗi ngày là vui vẻ hạnh phúc, luôn luôn ở bên cạnh anh là tốt rồi.” Lôi Dận nói xong, tựa đầu kề sát vào cổ áo cô, dùng đôi môi mỏng tháo đi từng hạt cúc nhỏ. Khi bờ ngực lộ ra, hắn ngậm lấy, giống như một đứa nhỏ, tham lam tìm lạc thú.

“Dận…” Cánh tay mảnh khảnh của Mạch Khê ôm lấy đầu hắn, tùy ý để hắn càng lúc càng trở lên lớn mật, châm lên ngọn lửa tình quen thuộc trên người cô.

Bắt đầu từ năm mười tám tuổi, thân thể cô đã được một tay hắn dạy dỗ, vậy nên, mỗi một nơi nhạy cảm trên cơ thể cô hắn đều rõ ràng.

Nhưng là…

Mạch Khê vốn là người tinh ý, cô có cảm giác hôm nay Lôi Dận không được vui, hắn dường như đang có tâm sự nào đó. Đêm nay nhìn Lôi Dận có vẻ lười biếng, tuy rằng vẫn mị người như trước, nhưng giờ phút này hắn lại khiến cô không tự chủ được mà sinh ra cảm giác trìu mến.

https://thuviensach.vn

“Dận…” Khi bàn tay to lớn của Lôi Dận chậm rãi trượt xuống, thân mình của Mạch Khê khẽ run, giống như đóa hoa nhỏ tỏa ra vẻ đẹp tươi non rực rỡ.

Hô hấp của Lôi Dận bắt đầu khàn đặc như cô vẫn luôn quen thuộc. Hắn nghiêng người, đặt cô hoàn toàn dưới thân, nói nhỏ, “Khê nhi, anh muốn em.”

Tim Mạch Khê đập dồn dập, không hề cự tuyệt, ngược lại càng ôm chặt hắn hơn…

Khi quần áo đều đã được trút bỏ, dưới ánh đèn mờ mờ, thân thể cô trắng mịn như ngà voi, kích thích hoàn toàn dục vọng nguyên thủy của đàn ông!

Ánh mắt hắn trầm xuống, bắt đầu bén lửa bên trong…

Thân mình hắn áp xuống, cùng với hơi thở gấp gáp không thể áp chế, mở ra một đêm mĩ diệu…

Thật lâu, thật lâu sau đó… (Jins: ghét cái dòng này thế >_< đúng là kiểu cho trẻ con xem mà =)))

Một hồi hoan ái chấm dứt, Mạch Khê mất hết sức lực nằm sấp trên ngực Lôi Dận, thân hình nho nhỏ như vừa được tưới nước, mềm mại ướt át. Trên da thịt trắng mịn là hàng loạt dấu vết của Lôi Dận lưu lại, không khó để nhìn ra lúc nãy có bao nhiêu là kịch liệt.

“Dận…” Lúc sau, cô rốt cuộc mới bình ổn được hơi thở, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cương nghị của Lôi Dận, dịu dàng hỏi, “Hôm nay tâm tình của anh không tốt, phải không?”

“Vì sao hỏi như vậy?” Lôi Dận hơi hơi ngồi dậy, thuận thế ôm thân thể cô vào lòng, ngón tay lau đi mồ hôi rịn ra trên trán cô, đau lòng nói, “Anh vừa mới khiến em đau?”

https://thuviensach.vn

“Không có.” Mặt Mạch Khê đỏ lên. Cô vẫn là da mặt mỏng, nghe mấy điều này mặt vẫn không tự chủ được mà đỏ bừng. “Nghe bác Hàn Á nói, anh vừa về đã vào thư phòng, người ta lo lắng thôi.”

Lôi Dận thở dài một hơi, dụi đầu vào người cô...

“Không phải là chuyện gì không vui, chỉ có điều..." Hắn nhìn Mạch Khê một cái, thấy ánh mắt tràn ngập tình cảm của cô, trong lòng không khỏi xúc động, giọng nói thấp xuống, “Anh hoài nghi, mẹ anh căn bản là không chết.”

Hắn không muốn giấu giếm cô điều gì. Bé con nhạy cảm này một khi đã phát hiện tâm tình hắn không ổn, nếu đã không nói, cô nhỏ nhất định sẽ nghĩ miên man mất.

“A?” Mạch Khê giật mình, mở to hai mắt, “Anh…anh nói cái gì cơ? Điều này nghe có vẻ…‘bất khả tư nghị’ (không thể tưởng tượng nổi) quá đi?”

“Trong tủ sắt của Bạc Cơ, Phí Dạ tìm được một tờ giấy do mẹ anh để lại!” Vẻ mặt Lôi Dận thật nghiêm cẩn, không hề vui đùa.

Ngay sau đó, hắn kể hết toàn bộ phát hiện ngày hôm nay cùng đêm mưa của ba năm về trước cho Mạch Khê.

Mạch Khê nghe xong, vô cùng ngạc nhiên, một lúc lâu mới có phản ứng, “Dận, có phải anh quá nhạy cảm hay không? Nếu đúng là Lôi phu nhân, vậy nhiều năm như thế bà đã đi đâu? Vì sao không lộ diện?”

“Đây cũng là điều anh nghĩ mãi không ra.” Lôi Dận nhíu mày.

Mạch Khê chớp chớp mắt, “Đó…không phải là Bạc Cơ có quen biết Lôi phu nhân chứ?”

https://thuviensach.vn

“Điều này chưa hẳn. Có lẽ đêm đó Bạc Cơ cũng chỉ theo lời nhắn này mà làm.” Lôi Dận phân tích, nói.

“Nhưng là…có một chuyện em nghĩ mãi không được.” Mạch Khê nghiêng đầu, đưa tay cào cào tóc, “Theo lý thuyết, Lôi phu nhân sống hay chết, ông Lôi hẳn phải rõ ràng điều này. Nếu Lôi phu nhân thực sự còn sống trên đời, ông nội không có khả năng không biết.”

Bởi vì mối quan hệ trước đó, Mạch Khê vẫn quen miệng gọi Lôi lão gia là ông nội Lôi, cho tới bây giờ cũng không sửa. (trong cv là “Lôi gia gia”)

Lôi Dận nhìn cô, như là đương suy xét điều gì đó, một lúc lâu sau mới mở miệng, nói ra giả thiết, “Nếu, cha anh thực sự không biết điều này?”

Mạch Khê sửng sốt.

“Chuyện này, anh nhất định phải điều tra rõ! Tờ giấy đó không có khả năng vô duyên vô cớ xuất hiện. Nếu đã quan tâm đến an nguy của anh như vậy, thì người này nhất định có liên hệ với anh. Chữ mẹ, anh có thể nhận ra được.” Ánh mắt Lôi Dận cực kỳ kiên định.

Mạch Khê nhìn hắn, biết hắn luôn nghiêm túc đối với chuyện này, tựa như với cái chết của Bạc Cơ, thì ra hắn luôn luôn ngầm điều tra. Không nói với cô tình hình thực tế, hắn là sợ cô lo lắng đi.

Nghĩ đến đây, Mạch Khê lại lần nữa nằm tựa bên người hắn, hôn hôn má hắn một chút, “Dận, cho dù anh làm cái gì em đều ở bên cạnh anh. Tuy rằng em không biết nên giúp anh như thế nào, nhưng là, em sẽ luôn luôn như vậy, không để anh cô đơn nữa.”

“Khê nhi…” Ngực Lôi Dận tràn ra một dòng nước ấm, hắn ôm cô vào lòng, đầu tựa vào ngực cô, thở dài, “Cảm ơn em.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê đau lòng nhẹ vỗ về đầu hắn. Giờ khắc này, Lôi Dận chợt trở nên yếu ớt. Ít nhất là cô cảm thấy như thế. Hắn cô độc lâu như vậy, luôn luôn dùng sự lạnh lùng giấu đi khát vọng có tình thương người mẹ của bản thân. Vậy nên, hắn mới có thể si mê mẹ cô như vậy. Hắn thực sự là một đứa trẻ đáng thương.

Mạch Khê âm thầm thề, nhất định phải bảo vệ thật tốt tâm hồn người đàn ông này, không để hắn bị tổn thương bởi bất cứ điều gì nữa, nhất định! Hắn là của cô, từ nay về sau, cô sẽ khiến hắn mỗi ngày đều vui vẻ, vui vẻ.

“Dận, yên tâm đi, mọi chuyện đều có câu trả lời của riêng nó. Em tin, ngày anh tìm thấy nhất định sẽ rất nhanh…” Giọng nói dịu dàng của Mạch Khê chơi vơi bên tai hắn, tràn ngập tình yêu, tràn ngập cổ vũ…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 11

Kế Này Không Thành Thì Bày Kế Khác

Giới giải trí một lần nữa bị xáo trộn. Lần này, ngay cả giới kinh doanh cũng nhập cuộc. Chuyện Mạch Khê công khai thừa nhận tình cảm lập tức trở thành đề tài nóng trong xã hội. Trong một thời gian, không ai là không biết đến chuyện này. Cũng khó trách, tạm thời không nói tới Mạch Khê, chính là chỉ cần có tin tức nào liên quan đến Lôi Dận cũng đã đủ để khiến người ta phải tò mò một phen. Nguyên nhân chính là do lúc trước hắn quá mức bí ẩn.

Ví dụ tin tức đang gây làn sóng ồn ào trước mắt, trước khi công khai tình yêu, người người nhà nhà đoán già đoán non, thậm chí có vài nghi vấn ác ý đều là chuyện bình thường. Chỉ cho đến khi nào đem sự thật ‘công chư hậu thế’ (đại ý: sự thật được bày ra cho tất cả đều biết), thái độ của công chúng mới đột ngột thay đổi, ngay cả những người có ác ý trước kia cũng bắt đầu nghiêng về một phía.

Có lẽ, mọi người luôn thích nhìn những điều gì đó là tốt đẹp. Tỷ như, ‘tổ hợp’ một anh chàng đẹp trai cùng một cô nàng đẹp gái nào đó với tình yêu duy mỹ, thì tự nhiên tất cả đều cảm thấy thực lãng mạn.

https://thuviensach.vn

“Bộp..." Fanny phẫn nộ ném tờ báo đương cầm trong tay xuống bàn trà, sau đó lại chộp mấy cuốn tạp chí quăng thẳng lên tường. Khuôn mặt xinh đẹp bởi vì tức giận mà có chút nhăn nhó, hai vai run run không khó để nhìn ra nội tâm đang bất mãn của cô ả.

“Như thế nào, bảo bối?” Từ phía sau, một đôi bàn tay nhăn nheo của lão đàn ông vòng lại, ôm cô ả vào trong ngực. Lớp da nhăn nhúm như thể mất đi hết sức sống, đối lập hoàn toàn với người đàn bà xinh đẹp trong lòng.

Chân mày Fanny thoáng một chút bất mãn, nhưng rất nhanh đã bị nụ cười tươi tắn che khuất. Cô ả xoay người, nhìn James mê đắm, cố ý bày ra vẻ tủi thân, hai cánh tay ôm lấy gáy lão ta, “Cha nuôi, giới truyền thông làm sao có thể như vậy nha? Cha xem bọn họ đang viết mấy thứ nhảm nhí gì kìa, scandal giờ trở thành có lợi cho con nhỏ Mạch Khê kia hết rồi. Đáng ghét, người ta muốn giết người rồi đó.”

James cười cười, quơ lấy một cuốn tạp chí nhìn nhìn. Trên bìa tạp chí vừa vặn là hình ảnh nắm tay đầy hạnh phúc của Lôi Dận cùng Mạch Khê trong tuyết. Bất cứ ai nhìn thấy đều cảm giác được đó là một vị vương cùng công chúa bước ra từ trong chuyện cổ tích, vô cùng mĩ diệu.

“Con gái ngoan, con chính là rất nóng vội. Phải biết rằng, ‘dục tốc bất đạt’, sau lưng Mạch Khê chính là Lôi Dận, nhưng sau lưng Lôi Dận là gì? Quyền lực, tiền tài, thậm chí là cánh tay che trời, che pháp luật! Muốn đạt tới mục đích, nhất định phải nghĩ tới biện pháp nào đó thật tốt, vô cùng hoàn hảo để ‘nhất châm kiến huyết’. Bằng không, thất bại sẽ thuộc về chúng ta, hiểu chưa?”

“Cha nuôi…” Fanny làm nũng, “Người ta cũng chỉ là nóng vội thôi. Chuẩn bị đến lễ trao giải rồi, con cũng không muốn nhỏ Mạch Khê kia cưỡi lên đầu mình đâu. Con mặc kệ, cha nuôi phải giúp con lấy được giải thưởng.”

https://thuviensach.vn

James ngồi trên sofa, thuận thế kéo Fanny ngồi xuống, bàn tay già nhăn nheo tham lam vuốt ve trên da thịt mơn mởn của cô nàng, “Con là bảo bối ta yêu thương nhất, không giúp con thì giúp được ai nữa?”

“Cha nuôi, cha tốt nhất!” Có thế này Fanny mới cao hứng, chủ động ôm lấy cổ James, trên khuôn mặt lão hôn một cái, cảm giác chán ghét cũng giảm bớt không ít.

“Fanny, kỳ thực tâm tư cha nuôi giống với con. Nhưng mà, người con muốn thắng là Mạch Khê, mà cha nuôi lại chỉ muốn thắng Lôi Dận! Vậy nên, bước kế tiếp cần phải sắp xếp cẩn thận mới được.” James tận hưởng nụ hôn của người đẹp, nói ra mục đích trong lòng.

Fanny giật mình...

“Cha nuôi, cha... muốn đối phó với Lôi Dận như thế nào?”

Kỳ thực, cô ả rất muốn có cơ hội để Lôi Dận đường hoàng liếc nhìn mình một cái. Fanny thực sự không cam lòng. Cô ả tự nhận mình chả kém gì so với Mạch Khê, mà dựa vào cái gì Lôi Dận lại coi trọng con nhỏ đó hơn? Nghĩ đến dáng vẻ anh tuấn cùng sức mạnh của hắn, tim Fanny sẽ đập cuồng loạn. Lôi Dận, bây giờ Fanny muốn ôm hắn hơn so với lão gia này ngàn lần vạn lần!

James ôm thân thể Fanny, bàn tay kia đã sớm luồn vào bên trong lớp vải quần áo, đùa giỡn với bộ ngực đầy đặn, lời nói lại bắt đầu trở nên độc ác...

“Đối phó thế nào? Đương nhiên là muốn hắn ta không thể nào phản đòn được!” Lão cười ha ha, “Gần đây hắn muốn làm một kế hoạch rất lớn. Ta thực muốn xem, nếu ngay cả ‘địa bàn’ của mình cũng không có, thì hắn sẽ làm như thế nào? Đến lúc đó, hắn mới thực sự lọt lưới!”

“Cha nuôi…” Fanny không ngờ tới James đã có sự sắp xếp này, giống như thể đã bày mưu tính kế tỉ mỉ từ trước, trong lòng không khỏi hoảng

https://thuviensach.vn

hốt, “Nghe nói Lôi Dận không hề đơn giản, lần này cha nuôi có nắm chắc đến vậy không?”

“Đương nhiên! Cho tới bây giờ, cha nuôi không đánh khi không nắm chắc trận! Thằng nhãi Lôi Dận này đúng là không đơn giản, là một kỳ tài trong giới doanh nhân cũng như cách quản lý tổ chức. Nhưng đó chỉ là trước kia, bây giờ mới đúng là thời điểm đối phó hắn ta!” Khuôn mặt James đầy vẻ tự tin.

“Vì sao phải là bây giờ mới được?” Fanny khó hiểu.

James nhìn cô ả, ngón tay vuốt ve trên khuôn mặt xinh đẹp kia, “Chẳng lẽ con còn không nghe qua câu, ‘nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản’ [1] sao? Cũng may mà còn có nhiều tin tức truyền thông bịa đặt đến như vậy. Tuy nói rằng bây giờ nó có lợi, nhưng mọi sự đều có hai mặt. Bây giờ Lôi Dận suốt ngày đều sa vào chuyện yêu đương cuồng nhiệt, con nghĩ sau khi bị tấn công, hắn còn biết phản đòn như thế nào sao?”

Trong lòng Fanny ê ẩm, cô nàng liếm liếm môi, “Con rốt cuộc vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn. Sở dĩ Lôi Dận có thể hô phong hoán vũ trong hai giới hắc bạch, năng lực người này tuyệt đối không như người thường tưởng tượng được. Hơn nữa, con còn nghe nói…” Cô ả suy nghĩ một chút mới tiếp tục nói: “Kỳ thực con cũng nghe tin vỉa hè thôi. Có người nói Lôi Dận lớn lên trong bầy sói từ nhỏ. Nếu đúng là thật, vậy chứng tỏ tính cách người đàn ông này chẳng những tàn nhẫn, còn có thể cứng rắn khiến người ta không dám khinh thường.”

“Lớn lên trong bầy sói?” James như thể đương đăm chiêu nghĩ nghĩ, đột nhiên mắt sáng lên, “Trách không được, từ lâu ta đã nghe nói thủ đoạn của Lôi Dận trong tổ chức cực kỳ tàn nhẫn, còn nghe nói trong lúc thẩm vấn, hắn có thể vặn gãy cổ một người. Ta vốn nghĩ mấy chuyện này chỉ là mấy lời đồn phình to ra. Bây giờ nghĩ lại cũng không phải là không có khả năng.”

https://thuviensach.vn

“Cha nuôi…”

“Fanny, giới giải trí luôn là nơi có nhiều chuyện để nói nhất. Mấy lời đồn đại liên quan đến Lôi Dận đều nghe ngóng hết về đây, nhất định phải để cho thằng nhãi Lôi Dận kia biết, gừng càng già càng cay.”

“Nhưng mà cha nuôi, con thực sự sợ Lôi Dận sẽ phản kích không cho chúng ta đường lui…”

“Sẽ không đâu.” James cười đến ‘ý vị thâm trường. “Sở dĩ hắn ta có thể hô mưa gọi gió, bởi vì trước đó hắn chưa nếm được vị tình yêu. Con còn cho rằng, bây giờ hắn vẫn còn là một con sói hay sao?”

Nói xong, lão ta lấy cuốn tạp chí kia qua, giơ giơ bìa tạp chí lên, “Nhìn thấy ánh mắt hắn không, chính xác là đàn ông đã rơi vào bể tình! Cái này gọi là... anh hùng không qua nổi ải mỹ nhân!”

Fanny nhìn chằm chằm vào bìa tạp chí, nụ cười đầy tình cảm của đôi tình nhân kia dường như đâm thủng mắt cô ả!

James thấy thế, cười lạnh một chút, ngay sau đó xoay mặt Fanny lại...

“Ta biết, trong lòng con thích Lôi Dận!”

“Cha nuôi..." Fanny kinh hãi, suýt chút nữa tim nhảy khỏi lồng ngực, vội vàng giải thích, “Con không có, con..."

“Không cần thiết phải phủ nhận, Lôi Dận là tình nhân trong mộng của cả tá đàn bà, nhưng là..." Khuôn mặt James hiền lành cười cười, nhưng lộ ra âm mưu cùng quỷ kế, “Con gái à, con phải biết rằng, hoàn toàn có được người đàn ông như vậy thì phải tốn cực nhiều tâm tư. Ngẫm lại xem, nếu nắm được điểm yếu trí mạng của Lôi Dận trong tay, không phải là hắn sẽ thuộc về con sao? Đến lúc đó, con muốn hắn thế nào thì hắn sẽ phải thế đó.

https://thuviensach.vn

Khi nào con với hắn lăn trên giường, thân làm cha nuôi ta đây cũng sẽ một mắt nhắm một mắt mở. Ai bảo bảo bối của ta thích hắn cơ chứ."

"Cha nuôi…" Trong lòng Fanny hoảng sợ, không biết nói cái gì cho phải. Cô ả chưa nghĩ đến chuyện sẽ đắc tội tới lão già này, nghĩ nghĩ một chút, nặn ra nụ cười tươi tắn, "Thiệt đáng ghét nha, cha nuôi nói cái gì vậy? Con làm sao có thể thích tên đàn ông kia chứ? Hắn ta đâu có giống cha nuôi thương con. Sao cha lại nói con gái như vậy, có phải ghét con gái rồi không?"

Vừa nói, ả vừa bày ra dáng vẻ mê hoặc dựa vào lòng James, ngón tay đầy dụ hoặc xoa xoa trên ngực hắn, đôi môi cũng chủ động dâng lên…

"Sao cha nuôi lại ghét được, cha nuôi thương con còn không hết." James cười, đẩy thân thể của Fanny ngã xuống sofa, mê đắm nhìn cô ả.

Fanny biết lão ta muốn gì, cố nén cảm giác ghê tởm trong lòng, nở nụ cười dụ hoặc, bàn tay trượt xuống quần hắn, ngại ngùng nói, "Cha nuôi thật xấu xa, nơi này là văn phòng đó…"

James nhéo khuôn mặt mềm mại kia, "Thật là, số lần ta muốn con ở trong này còn nhiều hơn mẹ con."

"Đáng ghét…" Fanny ra vẻ hờn dỗi, chậm rãi kéo quần hắn…

James khẩn cấp áp thân mình mập mạp của mình xuống, đè lên cơ thể tươi non kia. Hắn thích chơi mấy cô gái trẻ như thế này. Chỉ có thế mới khiến hắn có cảm giác bản thân còn trẻ!

Trong văn phòng, tiếng phụ nữ thở dốc cùng dồn dập của đàn ông rất nhanh hỗn loạn…

---

https://thuviensach.vn

Trong phòng ghi âm, Mạch Khê đang thu âm ca khúc mới, khuôn mặt, thần trí của cô đều như hoàn toàn nhập tâm. Mỗi một lần xong cô sẽ nghe đi nghe lại, nếu có một đoạn nào đó không vừa ý, sẽ yêu cầu chế tác thu âm lại một lần nữa.

Bên ngoài phòng thu âm, tấm kính rộng phản chiếu thân hình cao lớn của Lôi Dận. Mỗi ngày đến DIO giờ đây đã trở thành hành trình tất yếu của hắn. Cho dù có phải bay ra nước ngoài tham dự hội nghị nào đó hắn cũng sẽ gọi điện thoại hỏi tình hình Mạch Khê.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Mạch Khê trong phòng thu âm, Lôi Dận nhịn không được mà nở nụ cười, trong đáy mắt tràn đầy tình cảm. Chính hắn cũng không biết, bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần nhìn thấy cô gái nhỏ, đáy lòng hắn sẽ có cảm giác thỏa mãn dị thường cùng cảm giác hạnh phúc. Cũng là bởi vì Mạch Khê tồn tại, hắn mới cảm nhận được mị lực của tình yêu.

Hắn hận không thể cho cô nhiều, nhiều hơn nữa! Chỉ nguyện đổi lấy nụ cười của Mạch Khê, cái gì hắn cũng không oán không hối hận.

Đương trong lúc mê mẩn, một nhân viên DIO bước đến, thấy Lôi Dận đứng ở đó, sợ tới mức vội vàng hạ thấp người, “Xin chào Lôi tiên sinh!”

Lôi Dận nghiêng đầu nhìn, khẽ gật, không nói chuyện.

“À... Lôi tiên sinh, ngài có muốn tôi vào thông báo với Mạch Khê một chút để cô ấy ra đây không?” Người nhân viên chỉ chỉ vào bên trong, hỏi ý kiến của hắn.

Trong công ty từ cao đến thấp đều biết quan hệ giữa Mạch Khê cùng ông chủ, đương nhiên cũng hiểu rõ những chuyện như thế này.

“Không nên quấy rầy cô ấy.” Lôi Dận nhìn bóng dáng Mạch Khê, cười cười.

https://thuviensach.vn

Người nhân viên gật đầu, cầm trong tay bưu kiện chuyển phát, cẩn trọng nói, “Lôi tiên sinh, đây là bưu kiện chuyển phát của tiểu thư Mạch Khê, ngài xem..."

Đôi mày Lôi Dận nhíu lại, “Chuyển phát nhanh?”

“Ở đây ạ.”

Lôi Dận nhận lấy, suy nghĩ, sau đó khoát tay, “Tôi đưa cho cô ấy là được, cậu làm việc đi.”

“Vâng vâng, chào Lôi tiên sinh.” Người nhân viên cười rồi rời đi.

Có người nào muốn gửi đồ đến cho Mạch Khê sao? Lôi Dận luôn luôn là người cẩn thận, không nghĩ nhiều lắm, trực tiếp mở bưu kiện chuyển phát ra, sau khi thấy hồ sơ bên trong, hắn giật mình…

Phòng Tổng giám đốc hoàn toàn yên tĩnh, còn bên ngoài là cả một quang cảnh bận rộn.

Lôi Dận ngồi trên ghế cao, phía sau lưng hắn là những tòa nhà cao cùng đô thị sầm uất, cửa sổ sát đất phản chiếu bóng dáng cao ngạo. Hắn đang xem xét một chiếc chìa khóa, trong ánh mắt đầy suy tư.

Chỉ trong chốc lát, một tiếng gõ cửa lễ phép vang lên, Phí Dạ bước vào.

“Lôi tiên sinh, thuộc hạ đã điều tra theo manh mối, chính xác tra được một người phụ nữ đứng tuổi, nhưng không phải là Lôi phu nhân. Ngài xem một chút..."

Phí Dạ lấy một tấm ảnh chụp ra, đặt tới trước mặt Lôi Dận.

Ánh mắt sắc bén đảo qua tấm ảnh, nháy mắt có chút gì đó nao nao, cẩn thận nhìn, “Tại sao lại có thể như vậy?”

https://thuviensach.vn

“Thuộc hạ thực sự cũng không hiểu được. Kết quả điều tra cho thấy, người phụ nữ này có độ tuổi cùng chữ viết giống hệt Lôi phu nhân, nhưng chính xác không phải là Lôi phu nhân, ngay chính bà ta cũng phủ nhận, nói không biết Lôi phu nhân là ai.”

“Tờ giấy kia thì giải thích như thế nào?”

“Bà ta không nói rõ việc này.”

“Cậu có ý kiến gì không?” Lôi Dận thả tấm ảnh xuống. Đó là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, không phải là mẹ hắn!

“Xem ra người phụ nữ này không giống như đang nói dối. Vậy nên Lôi tiên sinh..." Phí Dạ lớn mật nói, “Có khả năng người khác viết tờ giấy này, mà chữ viết vừa đúng lại tương tự với Lôi phu nhân. Chính Lôi lão gia đã tận mắt nhìn thấy Lôi phu nhân ra đi, điều này làm sao có thể nhầm lẫn được?”

“Theo ý của tôi, chỉ có một khả năng mà thôi!” Lôi Dận đứng lên, đi đến trước cửa sổ, hai tay khoanh lại nhìn khung cảnh phồn hoa bên ngoài. Trên lớp kính dày, ánh mắt như chim ưng của hắn đột nhiên co rụt lại, lóe ra tia sáng sắc bén...

“Lão già kia... nói dối!”

“Làm sao có thể?” Phí Dạ giật mình, “Lôi lão gia làm như vậy không có ý nghĩa gì!”

“Cậu xem văn kiện trên bàn đi!” Lôi Dận mệnh lệnh

Phí Dạ nghi hoặc bước tới, lấy hồ sơ kia qua, vừa mới mở ra, ánh mắt tràn ngập sửng sốt, sau đó hắn nhanh chóng lật xem, trên khuôn mặt toàn là vẻ ngạc nhiên không tưởng tượng nổi.

https://thuviensach.vn

“Bây giờ, cậu còn giữ ý nghĩ đó của mình sao?” Lôi Dận xoay người, vẻ mặt nghiêm túc dị thường.

“Điều này…không thể tưởng tượng được!” Phí Dạ như thể nằm mơ, hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ thấy văn kiện này.

“Đây là Bạc Cơ chuyển cho Khê nhi.” Giọng nói Lôi Dận lãnh đạm. “Lúc tôi vừa nhìn thấy cũng có phản ứng như cậu! Sao Bạc Cơ lại có bảo hiểm này? Đây là bảo hiểm cho sự cố ngoài ý muốn, là một hợp đồng, mà người ký mua cũng là tên mẹ tôi! Cũng phải nói, mẹ tôi bỏ tiền mua bảo hiểm cho Bạc Cơ, mà người được nhận chính là Mạch Khê. Xem xét thời gian mua, thì đúng là trước khi Bạc Cơ chết nửa năm. Điều này càng khiến tôi phải khẳng định, mẹ tôi còn sống! Mà không những bà còn sống, thậm chí còn can thiệp vào cuộc sống của tôi!”

[1]: Câu thành ngữ Hán Việt này có nguồn gốc xuất xứ từ một câu trong hồi thứ 18 của “Thủy hử ký.”

Nhi nữ: tức là nam và nữ, trai và gái.

Tình trường: quyến luyến chuyện tình ái, yêu đương.

Anh hùng: nghĩa này quá rõ ràng, khỏi phải chú thích thêm.

Khí đoản: Tiêu tan chí khí; tâm trạng, khí sắc đi xuống.

Anh hùng là để nhân thế ngưỡng mộ, cho nên anh hùng không nên vướng vào vòng lụy trai gái yêu đương quyến luyến.

Vậy thì ngụ ý đại khái của câu thành ngữ trên là: Tình yêu nam nữ quyến luyến với nhau không rời, thì chí khí phấn đấu của người đàn ông sẽ tiêu tan.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 12

Tâm Tư Của Lôi Dận

Phí Dạ hoàn toàn bị những lời này làm cho mơ hồ, rốt cục cũng buông tập văn kiện trong tay ra, sau đó khó hiểu mà hỏi một câu, "Nếu đúng là Lôi phu nhân, vì sao bà ấy không xuất hiện?"

"Cho nên tôi muốn sai người tiếp tục điều tra, mặt khác, vẫn giám sát chặt chẽ ông cha già của tôi." Lôi Dận ra mệnh lệnh.

Phí Dạ gật đầu, rồi sau đó lại chần chừ, "Chuyện này, có muốn để lão gia biết không?"

"Tất cả phải tiến hành một cách bí mật!" Lôi Dận cười lạnh một tiếng, "Tối thiểu, lão già đó đã không nói thật với tôi!"

"Như vậy chuyện quay về nhà chính..."

"Tạm thời gác lại đã."

"Được." Phí Dạ đáp lời, "Chuyện kia thuộc hạ sẽ đi sắp xếp."

"Chờ đã!" Lôi Dận gọi Phí Dạ lại, "Chuyện liên quan đến quyển nhật ký của Bạc Tuyết, điều tra thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

"Thực xin lỗi Lôi tiên sinh, không hề có tiến triển. Chỗ nên tìm đều đã tìm hết rồi, vẫn không có gì." Phí Dạ có điểm xấu hổ, nói.

Lôi Dận nhíu mày lại, một lần nữa cầm lấy chiếc chìa khóa. Đây là chìa khoa căn họ ở Hongkong, hiện giờ lại biến thành một một thứ đồ bí ẩn. Hắn tiện tay tung tung chiếc chìa khóa trong tay, "Nếu đồ vật đó thật sự được giấu bên ngoài, vậy thì là ở đâu?"

Phí Dạ cũng không nghĩ ra được, thử bạo gan nói, "Có lẽ nào, Bạc Tuyết thật sự đã hủy đi rồi?"

"Cô ấy giữ lại cái chìa khóa để làm gì? Mục đích giữ lại chìa khóa là để người khác đọc được quyển nhật ký, mà không thể nào cô ấy lại muốn người ta xem một quyển nhật ký bình thường." Lôi Dận không đồng ý với ý kiến của Phí Dạ.

Phí Dạ thở dài một tiếng, "Cái này đúng là kỳ quái, thuộc hạ cũng không nghĩ ra được. Có điều, thuộc hạ còn một chuyện nữa không hiểu."

"Nói xem." Lôi Dận ngẩng đầu nhìn hắn.

Phí Dạ cân nhắc một chút, "Bạc Cơ từng vào căn hộ đó, điều này chứng tỏ nếu có người muốn vào thì cũng chẳng cần đến cái chìa khóa này. Không biết Bạc Tuyết có nghĩ đến điều này hay không, mà cô ấy lại giao chìa khóa cho viện trưởng Khâu Cát…"

Lôi Dận nghe vậy, ánh mắt đột nhiên sáng ngời. Hắn đột nhiên giữ lại chiếc chìa khóa, cẩn thận đánh giá!

"Lôi tiên sinh..." Phí Dạ thấy thế thì hoảng sợ, hắn nói sai cái gì sao? Nhưng thấy Lôi Dận không hề chớp mắt nhìn chằm chằm chiếc chìa khoa, hắn cũng không nói gì nữa...

https://thuviensach.vn

Không khí trong văn phòng yên lặng vô cùng, dường như ngay cả cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Một lúc lâu sau...

Phí Dạ dè chừng lên tiếng, "Lôi tiên sinh, ngài đã có phát hiện gì sao?"

Lúc đầu Lôi Dận vẫn không nói gì, chỉ một lúc sau, hắn đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười này như là mặt trời ló ra sau áng mây, là nụ cười của thắng lợi...

"Đúng vậy! Quả nhiên đây là tác phong của Bạc Tuyết! Đúng là cô ấy đã giấu đồ vật đó ở nơi rõ ràng nhất!" Hắn nói xong liền cầm chìa khóa gõ gõ lên mặt bàn, làm vang lên âm thanh kiên định, tự tin!

"Lôi tiên sinh?"

"Phí Dạ, nhìn cái chuôi chìa khóa này xem!" Lôi Dận ném chìa khóa cho Phí Dạ.

Phí Dạ chộp lấy, nhìn nhìn một hồi. Hắn đang định nói là không thấy gì thì ánh mắt lơ đãng nhìn thấy chuôi chìa khóa như có một ký hiệu gì đó, đôi mắt đột nhiên sáng bừng lên...

Đích xác là một kí hiệu, nếu không nhìn kỹ thì chỉ thấy nó chẳng khác gì một chiếc chìa khóa bình thường. Có điều, ký hiệu trên này không phải là kí tự tiếng Ả Rập, mà là số La Mã!

"Lôi tiên sinh, là số ba mươi hai trong số La Mã!"

Lôi Dận đứng lên khỏi chỗ ngồi, nhìn về phía Phí Dạ, bên môi gợn lên một nụ cười ‘thâm trường’, "Tiếp theo, hắn là cậu biết phải làm thế nào chứ?"

https://thuviensach.vn

"Vâng, thuộc hạ lập tức phái người đi tìm kiếm tất cả các thẻ hội viên, hội quán và công ty bảo hiểm có số La Mã như thế này!" Phí Dạ là người thông minh, đương nhiên hiểu được tâm tư Lôi Dận.

"Được." Lôi Dận giơ bàn tay lên vỗ vỗ vào vai Phí Dạ, "Chuyện này chắc chắn sẽ tốn thời gian và công sức, có điều phải nhớ kỹ, nhất định phải tiến hành bí mật. Sau khi lấy được đồ vật đó rồi thì phải hủy hết những thứ còn lưu lại đi!"

"Vâng!" Phí Dạ nhận lệnh, lập tức sải bước ra khỏi văn phòng.

Bầu không khí lại lần thứ hai trở nên tĩnh lặng…

Lôi Dận hơi nhếch môi...

Bạc Tuyết à Bạc Tuyết, đến tột cùng cô có bí mật gì? Thật không ngờ lại khó khăn đến vậy. Tuy nhiên, rất nhanh thôi, hắn sẽ biết được rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!

-_____

"Dận, anh đã xem tin tức chưa?" Trong phòng tắm, Mạch Khê uể oải nằm trong bồn tắm, xung quanh đều là bọt xà phòng vây lấy thân mình xinh đẹp. Cô nhìn Lôi Dận đang ngồi trên thành bồn tắm, nhẹ giọng hỏi.

Lôi Dận mỉm cười, vén mái tóc cô ra sau đầu. Hắn thích tự mình tắm cho cô, thích nhìn thấy bộ dáng cô nghịch ngợm mà tránh né bàn tay tấn công của hắn, thích thân thể mềm mại chỉ nở rộ vì một mình hắn.

"Xem rồi."

"Anh…hình như không vui cho lắm nha?" Mạch Khê một lòng nghĩ cho tâm tình của hắn, trong lúc nhất thời đã quên bàn tay hắn đang dần trượt xuống ngực mình.

https://thuviensach.vn

"Vì sao mà không vui?" Nụ cười bên môi Lôi Dận càng đậm, hắn khẽ nhéo chóp mũi cô một cái.

"Bởi vì…" Mạch Khê đưa tay lau bọt xà phòng dính trên mũi, thè lưỡi, "Bởi vì em không được anh cho phép mà đã công khai thừa nhận tình cảm ý."

"Thì đúng mà, anh yêu em là sự thật, chẳng có lý nào mà lại không thể để người ngoài biết." Lôi Dận cẩn thận xả nước ấm dọc theo đầu vai cô, tách ra lớp bọt trước ngực cô. Thân mình đầy đặn trong lúc này khiến cho miệng lưỡi hắn đắng khô.

Mạch Khê cảm động, kéo bàn tay hắn lại, áp má vào lòng bàn tay hắn, "Dận, anh thật tốt…"

"Nha đầu nói ngọt." Lôi Dận cúi người xuống, hôn lên đôi môi nhỏ xinh của Mạch Khê, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Nhìn em mỗi ngày đều mệt lả ra thế này, không cần phải vất vả như vậy. Chỉ là một giải thưởng ca sĩ mới mà thôi, không về tay em không được."

Mạch Khê nghe vậy hơi sửng sốt, "Anh... mua được giải thưởng sao?"

"Mua được?" Lôi Dận nghe được hai từ buồn cười này liền nhéo một cái lên má cô, "Còn dùng hai từ ‘mua được’ sao? Những người đó biết em là người phụ nữ của anh, chỉ hận không thể trực tiếp hai tay dâng danh hiệu ca hậu cho em ấy chứ."

Mạch Khê cụp mắt, đương nhiên cô hiểu được luật ngầm này, có điều... như vậy có phải là quá trắng trợn không? Nói thật, cô thật sự không quen như vậy.

"Làm sao vậy, không vui hả?" Lôi Dận nhìn cô trìu mến, nhẹ nâng cằm cô lên.

https://thuviensach.vn

"Không có…” Mạch Khê nhìn hắn, bên môi hơi nổi ý cười, “Chỉ có điều, Dận, kỳ thật có đôi khi em cảm thấy anh rất nuông chiều em, là kiểu nuông chiều với một đứa trẻ, lúc nào cũng tỉ mỉ sắp xếp con đường em phải đi. Nhưng mà em đã trưởng thành rồi.”

"Khê nhi…” Lôi Dận không giận, ngược lại còn cười, nhẹ vỗ đầu cô, “Cho phép anh được ích kỷ như vậy đi, anh thích như vậy, thích làm tất cả cho người con gái anh yêu. Phải biết rằng, anh làm tất cả những việc này chỉ vì anh quá yêu em.”

“Nhưng mà…” Mạch Khê hơi có ý phản bác, nhỏ giọng nói thầm, “Anh dùng phương thức nuông chiều con gái đó.”

"Em vốn chính là con gái của anh!" Lôi Dận cong khóe môi, áp khuôn mặt tuấn tú lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thâm tình mà nói: "Cũng là người phụ nữ anh yêu nhất đời này!"

Sự thâm tình của hắn khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê ửng hồng, dưới làn nước trong lại càng trở nên mềm mại hơn. Nhìn vào đôi mắt thâm sâu của hắn, cô có thể thấy được hình ảnh ngây thơ của mình trong đó, "Dận, anh nghĩ chúng ta có thể sẽ chia cách không?"

"Vì sao phải chia cách?" Lôi Dận nhìn ra nỗi lo lắng của cô, cũng không tức giận mà ngược lại càng thêm đau lòng, hắn nhìn cô, kiên định nói: "Chúng ta sẽ không chia cách, vĩnh viễn không."

Đáy mắt Mạch Khê hiện rõ vẻ rung động, cô ôm lấy cánh tay hắn, "Không hiểu vì sao, gần đây em cứ lo sợ, có thể cũng là do tin tức gần đây quá loạn. Nói thật, em cũng không muốn cho nhiều người bàn tán về tình yêu của mình. Tình yêu này là của em và anh, em không muốn người khác can thiệp vào."

"Khê nhi, yên tâm." Lôi Dận nhẹ nhàng nâng cả người cô dậy, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, "Trên đời này, không ai có thể chia cắt chúng ta. Nếu có

https://thuviensach.vn

người dám làm như vậy..."

Mạch Khê nhìn hắn, lại thấy ánh mắt cười của hắn dần lộ ra vẻ lạnh lùng tàn khốc quen thuộc. Vẻ mặt này mới đúng là tác phong trước nay của hắn.

"Anh sẽ giết kẻ đó!" Ngữ điệu như là gió mát nhẹ êm, nhưng Mạch Khê biết, điều hắn nói là thật. Nếu có người dám to gan làm vậy, hắn thật sự sẽ giết người!

"Dận..." Mạch Khê không biết từ đáy lòng mình nên cảm động hay nên lo lắng. Bản tính con người khó sửa đổi. Cứ lấy người đàn ông trước mặt này làm ví dụ. Hắn có thể là người đàn ông dịu dàng nhất, cũng là người si tình nhất. Nhưng hắn cũng là người đàn ông nguy hiểm nhất, bởi trong hắn đã chảy xuôi bản tính của loài sói hoang dã.

"Anh đi lấy tinh dầu cho em." Lôi Dận cười, vỗ nhẹ đầu cô rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Mạch Khê nhìn theo bóng lưng cao lớn của hắn, sự xa lạ, hoảng sợ lại dâng lên lần thứ hai trong lòng. Cảm giác này rất khó miêu tả, nhưng cứ dần dần bao phủ lấy cô.

Lôi Dận kéo một ngăn trên bàn trang điểm, bên trong đầy là các loại tinh dầu chiết xuất thiên nhiên. Những loại này đều là do Mạch Khê tự làm trong khi rảnh rỗi. Lúc còn ở Provence, cô đã học được phương pháp chuyên nghiệp để làm tinh dầu hoa.

Lôi Dận lấy ra một lọ, bên trên là những hình vẽ đáng yêu tô bằng chì màu. Hắn nhìn kỹ thì mới thấy trên đó là đủ loại hình vẽ được lấy từ một hình mẫu, trên mỗi bình nhỏ đều là khuôn mặt hắn với đủ cảm xúc. Khóe môi Lôi Dận không nhịn được mà cong lên. Nha đầu này, vẫn còn hệt như một đứa trẻ vậy.

https://thuviensach.vn

Đang muốn đóng ngăn kéo lại, tầm mắt Lôi Dận lơ đãng đảo qua một góc khuất. Nếu không nhìn kỹ thì cơ bản là không thể nhìn thấy một lọ nho nhỏ nằm tít trong cùng. Hắn tò mò lấy ra, lại nhìn đến những hàng chữ bên trên thì nụ cười đang trên mỗi bỗng cứng ngắc lại, sắc mặt cũng tái xanh!

Bàn tay to nắm chặt lấy cái lọ nhỏ. Theo động tác của hắn, không khó để nhìn ra nội tâm bất ổn, đôi mắt thâm thúy cũng lộ ra vẻ nguy hiểm dị thường. Một lúc sau, vẻ lạnh băng trên mặt hắn mới dần dịu xuống. Hắn không nói lời nào, đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

"Hàn Á!"

"Lôi tiên sinh, xin phân phó."

Lôi Dận cầm chiếc lọ trong tay đưa cho quản gia Hàn Á, lạnh giọng ra lệnh, "Đổi thuốc trong này thành vitamin B11 dạng giống hệt."

Hàn Á sửng sốt, lập tức cầm lấy cái lọ.

"Nhớ kỹ!" Lôi Dận lại bổ sung thêm, gằn từng tiếng, "Chuyện này đừng để cho Khê nhi biết."

Hàn Á cuối cùng đã hiểu, hạ thấp người, "Xin Lôi tiên sinh yên tâm.”

Lôi Dận xoay người đi về phía phòng ngủ.

Trong lúc Mạch Khê đang mơ màng đã cảm thấy bị hai cánh tay ôm lấy. Cô khẽ kêu, rồi lại dụi dụi đầu vào lồng ngực ấm áp quen thuộc kia.

Lúc thân mình vừa chạm đến đệm giường êm ái, cô ‘ưm’ một tiếng, còn lười mở mắt. Một ngày mệt nhọc, lại vừa tắm nước ấm xong, cô vô cùng buồn ngủ.

Thân mình đàn ông rắn chắc, nóng bỏng nhanh chóng bao phủ lấy cô, thậm chí cô còn có thể ngửi thấy hương nước hoa dịu nhẹ quen thuộc. Bên

https://thuviensach.vn

tai cô, một giọng nói trầm thấp cùng tiếng cười nhẹ vang lên, "Mệt sao?"

"Ừm..." Mạch Khê uể oải nằm im, hơi thở của người đàn ông cứ phả bên tai càng khiến cô thêm buồn ngủ.

Dáng vẻ đáng yêu này của cô khiến Lôi Dận càng muốn cười. Hắn vẫn cứ yêu người con gái này như vậy, dù biết cô dối hắn, dù hắn có tức giận nhưng khi nhìn thấy cô thì trong nháy mắt mọi thứ lại hóa thành hư ảo. Từ đầu đến cuối, hắn đều không nỡ lòng nào trách cứ cô.

"Khê nhi..." Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên khuôn mặt cô, lên hai má mềm như em bé, lại nhẵn bóng như dải lụa. Chóp mũi xuyên qua mái tóc hơi ẩm, đôi môi dừng trên cổ cô.

"Dận..." Mạch Khê cúi đầu phản kháng, y như một con mèo nhỏ phát ra tiếng kêu nhẹ.

Nụ hôn triền miên của người đàn ông dần trở nên ướt át cùng thâm tình, lại nhanh chóng ngập tràn dục vọng. Nụ hôn nhẹ in dấu trên cổ, rồi dần hạ xuống đến xương quai xanh; bàn tay to thuần thục phủ lên bầu ngực căng tròn, ngay sau đó, đôi môi cũng theo xuống...

"Dận, đừng..." Mạch Khê rõ ràng cảm nhận được dục vọng đến từ phía người đàn ông, rốt cục cũng mở mắt ra, chỉ liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra ham muốn mãnh liệt trong mắt hắn. Khuôn mặt nhỏ không khỏi đỏ ửng lên, cô nhẹ giọng nói, "Em mệt mỏi quá..."

"Khê nhi..." Lôi Dận như đang nhắm mắt làm ngơ, vẫn cúi đầu xuống trước ngực cô, tham lam mút vào, lại dần hôn xuống dưới. Hai bàn tay to lớn nắm chặt lấy vai cô, không để cho cô có nửa chỗ trốn thoát.

"Dận?" Mạch Khê kinh hãi, bàn tay cũng nắm lấy vai hắn. Hôm nay hắn sao vậy? Bình thường, tuy dục vọng hắn luôn mãnh liệt nhưng hôm nào cô

https://thuviensach.vn

mệt quá thì hắn cũng sẽ đau lòng mà không đòi hỏi. Có điều, hôm nay, dục vọng của hắn đến quá mãnh liệt, dường như hắn không muốn dừng lại.

Lôi Dận ngẩng đầu, ngay sau đó thân mình cường tráng áp lên, bao vây lấy thân thể xinh đẹp, từng đường nét cương nghị như vẽ theo những đường cong mềm mại của cô.

"Khê nhi, sinh cho anh một đứa con, được không?"

Mạch Khê sửng sốt. Con…

Trong lòng cô khẽ run lên, hồi ức lại lần thứ hai ùa về.

"Được không?" Lôi Dận khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi mắt sắc bén dõi theo ánh mắt có phần bối rối của cô, vẻ mặt hắn cũng cực kỳ nghiêm túc, không có vẻ gì là đang nói đùa.

Mạch Khê giật mình, bên môi lại nổi lên ý cười ngọt ngào, ngay sau đó đưa tay ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng nói, "Được…"

Mấy tháng nay đúng là cô có giấu Lôi Dận uống thuốc tránh thai, nếu không theo như tần suất của hắn thì cô đã sớm có thai. Không phải là cô không muốn có con mà là chỉ cần nghĩ đến chuyện này, cô lại nhớ đến đứa nhỏ ba năm trước. Đó như một bóng ma ám ảnh cô, khiến cô không biết nên đối mặt thế nào.

Lôi Dận nở nụ cười, nỗi lòng sâu kín giấu trong nụ cười dịu dàng. Hắn cúi người xuống, áp lên cơ thể cô, lại triền miên ôm hôn…

Mạch Khê không hề nhìn thấy, vẻ mặt thâm tình của người đàn ông rốt cục cũng hiện lên sự thỏa mãn…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 13

Giải Thưởng

Lại là một đêm không ngủ.

Ánh sáng đèn neon chiếu rọi cả khu đô thị phồn hoa. Không giống như ban ngày, bởi khi màn đêm buông xuống, nơi này hiện ra thật xa hoa, tráng lệ.

Trong xe, Mạch Khê mặc một bộ váy dạ hội màu bạc. Làn váy thật dài với họa tiết xếp ly nhỏ, trên đầu vai còn đính kim cương. Mỗi một chi tiết trên bộ váy này đều không thể giấu nổi vẻ sang trọng, tinh tế. Màu bạc đúng là màu sắc xa hoa, biểu trưng cho nét tao nhã. Mái tóc Mạch Khê để xõa, trên mai còn cài một chiếc cặp nhỏ gắn kim cương, như ẩn như hiện giữa sóng tóc mềm, càng tôn lên vẻ thanh tao.

"Phí Dạ, đêm nay là tiệc gì vậy?" Cô hơi kéo tà váy dài lên, lại nhìn về phía Phí Dạ.

"Hình như là có liên quan đến giải thưởng ca sĩ mới, còn cụ thể thế nào, tôi cũng không rõ." Phí Dạ tự mình lái xe, đảo mắt qua kính chiếu hậu, nhìn cô gái kiều diễm như hoa.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Mạch Khê hiện lên vẻ nghi hoặc, nhịn không được cô bèn hỏi, "Phí Dạ, có phải gần đây xảy ra chuyện gì không?"

"Vì sao tiểu thư Mạch Khê lại hỏi vậy?" Bàn tay Phí Dạ vừa đánh tay lái, xe đã vòng vào một lối rẽ.

"Ừm..." Mạch Khê cẩn thận sửa lại mớ suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, nhẹ giọng nói, "Tôi cảm giác như Dận có chuyện gì đó giấu tôi, tôi cũng không thể nói rõ nổi nó là cái gì, nhưng cứ có cảm giác như vậy."

"Tiểu thư Mạch Khê quá nhạy cảm rồi, Lôi tiên sinh sẽ không giấu tiểu thư bất cứ chuyện gì cả." Trong lòng Phí Dạ hơi dấy lên chút cảnh giác, cuối cùng, khóe môi khẽ cong lên, rồi hắn nhẹ giọng nói.

"Thật sao?"

"Thật."

"Có điều, trước đây Dận không bao giờ đưa tôi đến tham gia những loại tiệc thế này. Nhất là đêm nay, thật kỳ quái. Có liên quan đến giải thưởng ca sĩ mới, nói như vậy thì đây là tiệc xã giao rồi." Mạch Khê vẫn cảm thấy có điều không ổn.

Phí Dạ nhẹ nhàng cười, "Có lẽ là Lôi tiên sinh muốn cho tiểu thư được vui, rất muốn cho cô có được giải thưởng này."

"Lý do này có điểm gượng gạo." Mạch Khê nhẹ nói, cũng không quan tâm là Phí Dạ có nghe thấy hay không, tựa đầu vào ghế, nhìn cảnh đêm phồn hoa ngoài cửa kính. Cảnh vật cứ trôi qua trước mắt cô, như thể cô đang ‘cưỡi ngựa xem hoa’.

Phí Dạ cũng không nói nữa, nhìn chăm chú vào hình ảnh cô trong gương chiếu hậu rồi lại nhanh chóng chuyển tầm mắt về phía trước, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

https://thuviensach.vn

Trong hội quán, chỉ thấy tiếng nói chuyện tao nhã, thấy những người đàn ông trong bộ âu phục cùng giày da, thấy những người phụ nữ trong những bộ váy dạ hội lộng lẫy.

Lúc Mạch Khê ngồi bên cạnh Lôi Dận thì mới biết rõ đây đúng là một buổi xã giao. Cả bữa tiệc lớn như vậy đều được Lôi Dận thiết đãi. Trong bữa tiệc, có nhiều người cô không biết, nhưng xem ra đều thuộc tầng lớp thượng lưu, không sang cũng giàu.

"Dận..." Cô không biết làm thế nào để tới gần Lôi Dận hơn. Loại xã giao này cô vốn không quen cho lắm. Nhìn những người kia hầu hết đều đeo một bộ mặt giả tạo, điều đặc biệt là bên cạnh họ đều có một người phụ nữ xinh đẹp, cả cách trang điểm lẫn ăn mặc đều rất quý phái. Xem ra đó đều là ‘bạn gái’ đi cùng của họ, nói cách khác thì là tình nhân! Nói thật, đối mặt với những người này, cô thà đi bầu bạn cùng những khuông nhạc đơn điệu và những động tác múa còn hơn.

Có điều, chuyện khiến cô cảm thấy kỳ quái nhất chính là Lôi Dận trước giờ không thích cô ra mặt đi xã giao với hắn, thế nhưng đêm nay lại chủ động đưa cô đến tham dự bữa tiệc này.

Lôi Dận cười cười, làm trò trước mắt bao người, ôm lấy bờ vai mềm của Mạch Khê. Theo bản năng, cô nhìn về phía người đàn ông bên cạnh. Hắn vốn chẳng biểu hiện gì nhưng gặp người nào đó thì cũng thay đổi, trông cũng có phần không thật cho lắm, cũng có thể coi là giống với những người trong bữa tiệc hôm nay.

"Lôi tiên sinh, không ngờ hôm nay ngài có thể đến tham dự tiệc rượu này, chúng tôi thật sự là ‘được sủng ái mà lo sợ’." Một người đàn ông trung niên đứng lên, cười đến mức không thấy hai con mắt đâu nữa, tự mình rót rượu cho Lôi Dận, trong giọng nói rõ ràng có sự kích động.

https://thuviensach.vn

Những người khác cũng đón ý nói hùa, không khó để nhìn ra vẻ nịnh bợ, kinh hỉ trong mắt họ.

Lôi Dận nâng ly, cùng những người khác uống một ngụm rượu, sau đó đặt ly xuống. Mỗi cử chỉ của hắn đều toát lên sự quyết đoán, phong thái tao nhã. Hắn hơi cong khóe môi lên, trong đáy mắt vẫn là vẻ lạnh lùng trước nay, ý cười bên môi không hề dung nhập cùng với ánh mắt.

"Các vị đã có thịnh tình, Lôi Dận tôi nếu không hồi đáp thì không phải là quá thất lễ, là không hiểu đạo lý đối nhân xử thế sao?"

"Lôi tiên sinh, lời này của ngài làm chúng tôi ngại quá. Ngài là người bận rộn, vậy mà có thể bỏ chút thời gian để đến bữa tiệc này đã là quý báu lắm rồi."

Một người khác cũng học đòi, nói một câu văn vẻ, vẻ mặt cũng đậm ý cười.

Lôi Dận nhìn lướt qua đám người, "Các vị nói quá lời rồi. Các vị đều là những nhân vật lừng danh trong giới âm nhạc, Lôi Dận tôi chẳng qua chỉ là một thương nhân, không hiểu nghệ thuật, chỉ biết kiếm tiền, cả người toàn mùi của kẻ làm ăn. Hôm nay có thể cùng các vị ăn bữa cơm rau dưa, coi như cũng được lây chút nhã khí văn nghệ."

Hắn hiếm khi nói chuyện hài hước như vậy khiến cho mọi người đều cười ha hả, sôi nổi nâng ly.

Lúc này Mạch Khê mới vỡ lẽ, thì ra đây đều là những người trong cùng một hội. Lúc trên đường đến đây, Phí Dạ có nói bữa tiệc này liên quan đến giải thưởng ca sĩ mới triển vọng, chẳng lẽ những người này chính là ban giám khảo hoặc là người của hội đồng thẩm định sao? Cẩn thận đánh giá một lần, nhưng không có ai quen với cô cả. Điều này cũng không khó hiểu vì cô vốn chỉ dồn tâm tư vào việc luyện hát, luyện nhảy. Việc kết giao cùng

https://thuviensach.vn

những nhân vật tầm cỡ đều do anh cả Đàm Trử Quân và anh hai Đàm Trử Bách làm.

Cô liếc trộm Lôi Dận một cái, hắn vẫn bình tĩnh mà bàn luận chuyện trò. Chẳng lẽ mục đích hắn tham gia bữa tiệc này là vì muốn cô đạt được giải thưởng đó sao? Như vậy có phải là chuyện bé xé ra to không? Hắn cũng đã từng nói, cho dù hắn không ra mặt đi xã giao thì những người này cũng ước được tự dâng giải thưởng đến.

Đang nghĩ ngợi tới đó, một gã trung niên đang ôm một người đẹp trong lòng nói: "Tiểu thư Mạch Khê quả nhiên danh bất hư truyền, chẳng những giọng hát êm tai mà cũng cực kỳ xinh đẹp. Tôi nghĩ chẳng bao lâu sau, vị trí ca hậu sẽ là của tiểu thư Mạch Khê."

Mạch Khê không dự đoán được việc sẽ có người mở miệng nói chuyện cùng mình, hơi ngẩn người ra rồi lại lập tức mỉm cười, nhưng vẫn không nói gì.

Lôi Dận ở bên cạnh liền cười sang sảng, trực tiếp ôm cô vào lòng, động tác đủ để cho người ta thấy tình cảm của một đôi tình nhân, "Cô nhỏ này luôn không thích xã giao, các vị bỏ qua cho."

"Không sao, không sao." Tất cả mọi người cùng cười nói, "Điều này chứng tỏ tính cách tiểu thư Mạch Khê rất thẳng thắn, tính cách như vậy rất tốt, rất có tố chất của người trong giới âm nhạc, càng dễ thành công."

Mạch Khê thật muốn chạy đến toilet nôn mửa một trận. Những người này đúng là nói dối không chớp mắt. Tính cách thẳng thắn ư? Nếu như theo lời họ, giới giải trí sẽ chẳng có quy tắc ngầm nào cả, tất cả mọi người đều dựa vào thực lực mà cạnh tranh một sống một chết, như vậy thì tốt biết bao! Nhưng chỉ có lũ người ngu ngốc này mới khiến giới âm nhạc trở nên u ám như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhìn kỹ một chút, mấy người con gái đi cùng họ, có chút quen quen nha! Không phải là ngôi sao nhỏ thì cũng là người mẫu. Xem ra quan hệ đều không hề đơn giản. Có điều, biểu cảm của mấy cô nàng rất giống nhau, đều dùng ánh mắt ghen tỵ mà nhìn chằm chằm cô, khiến cô không thoải mái chút nào.

"Tiểu thư Mạch Khê, hôm nay cô có thể đến đây thực là hân hạnh cho chúng tôi. Ly rượu này mời cô, nào..." Một người trong số đó tiến lên, chủ động mời rượu.

"À... Tôi..." Mạch Khê nhìn ly rượu mạnh thì không khỏi choáng váng. Lúc cô đang cân nhắc không biết nên từ chối thế nào thì đã thấy cánh tay Lôi Dận duỗi ra, trực tiếp cầm lấy ly rượu... "Thật ngại quá, cô ấy không uống rượu. Thứ rượu này vốn chỉ hợp với đàn ông thôi, phụ nữ nên uống loại khác."

Hắn từ tốn nói.

Thấy Lôi Dận cứ tỉnh bơ mà che chở cho Mạch Khê, gã đàn ông kia liền hoảng sợ, vội vàng gật đầu nói, "Lôi tiên sinh, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ly này để tôi tự phạt!" Nói xong, gã ngửa cổ uống hết ly rượu mạnh.

Mạch Khê như vừa thoát một hồi nguy hiểm. Ly rượu này nếu cô uống vào, đảm bảo là nôn đến quặn ruột xong thì đầu cũng đau như búa bổ.

Những người khác không khó nhìn ra được tình cảm của Lôi Dận đối với Mạch Khê, càng muốn lấy lòng. Trong một khắc, cả tiệc rượu, ngoài vẻ ‘hư tình giả ý’ thì cũng chỉ là sự giả dối…

-_____

Trong một căn phòng không thể tối hơn được nữa, tấm rèm lụa khẽ phất phơ, che khuất đi bóng dáng một người đàn ông. Chỉ cần nhìn bóng hình ấy thôi cũng dễ dàng nhìn ra sự lo lắng, bồn chồn.

https://thuviensach.vn

James chăm chú nhìn bóng dáng người đàn ông phía xa, vẻ già nua trên mặt cũng thoáng điểm chút cẩn trọng. Trong bầu không khí lạnh băng, trán lão lại lấm tấm mồ hôi.

"Tiên sinh, ngài xem lần này…"

"Lôi Dận gần đây thế nào?" Một giọng nói vang lên, lại là giọng nói đã qua xử lý âm thanh, nghe không ra là của người già hay người trẻ.

"Cái đó…" James như đang tự hỏi, lát sau mới nói: "Thằng nhãi Lôi Dận hình như đúng là bị mê muội vì sắc rồi, xem ra hắn đã yêu con nhỏ ca sĩ Mạch Khê."

"Ngươi muốn tiếp quản thế lực trên thương trường của Lôi Dận, muốn hoàn toàn nắm bắt được ý nghĩ của hắn sao?" Giọng nói kỳ quái lần thứ hai vang lên, đi kèm với tiếng cười rợn người, "Lôi Dận là kẻ quỷ kế đa đoan, nếu không biết người biết ta, ngươi chỉ còn có một con đường chết."

James vội nuốt nước miếng, cười huề: "Ha ha, không phải còn có ngài sao? Có ngài ủng hộ sau lưng tôi, tôi sao phải sợ Lôi Dận đến vậy."

Một năm trước, người tự xưng là thay mặt tổ chức X-Ảnh này đã đến gặp lão, nói rằng có thể khiến sự nghiệp lão ngày càng lên cao, thậm chí có thể thâu tóm được cả thế lực của Lôi Dận. Có điều, cho đến giờ vẫn là lão thay người ta làm việc, không thể có lòng dạ khác được.

Lão đã từng nghe nói tổ chức X-Ảnh là đối thủ một mất một còn của tổ chức Ảnh. Mấy năm gần đây, người đứng đầu tổ chức này đúng như là ‘thần long kiến thủ bất kiến vĩ’ (con rồng thấy đầu không thấy đuôi), lão không dám xác nhận người đàn ông trước mắt đây có phải là người đứng đầu tổ chức trong ‘truyền thuyết’ hay không, cũng không dám cố suy đoán tuổi của người này. Chỉ cần người này có thể giúp lão đánh bại được Lôi Dận, muốn lão làm gì cũng được.

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên. Lôi Dận thì tất yếu phải trừ khử. Ngươi chắc chắn là lần này Lôi Dận yêu thật sự?" Giọng nói quái dị vang lên.

"Đúng vậy. Con gái nuôi của tôi đã thấy rõ ràng.” James cười.

“James, về chuyện sinh hoạt cá nhân của ngươi ta không quan tâm, còn về phần đứa con gái nuôi của ngươi, chắc là không bán đứng ngươi chứ?”

"Đương nhiên là không!" James cười đắc ý, "Con nhỏ đó đã bị tôi làm cho dễ bảo rồi, nó dám chống lại tôi, tôi sẽ cho hai mẹ con nó ra đường quét rác."

"Vậy là tốt rồi."

"À đúng rồi, tiên sinh." James bỗng nghĩ tới điều gì đó, vội vã nói: "Nghe nói đêm nay Lôi Dận dự tiệc xã giao của lễ trao giải âm nhạc. Xem ra là hắn muốn lấy lòng mỹ nhân, muốn lấy được giải thưởng kia đó."

"Lôi Dận không giống như loại người có tính cách này." Giọng nói kia có vẻ chần chừ, "Nghe nói trước đây hắn cũng rất sủng người mẫu Bạc Cơ nhưng chưa bao giờ thấy hắn xuất đầu lộ diện vì cô ta ở bất kỳ giải thưởng nào."

"Trước khác nay khác, điều này chỉ có thể chứng tỏ Lôi Dận hoàn toàn bị Mạch Khê kia mê hoặc, bằng không sao có thể dồn hết tâm tư lên cô nhỏ? Thậm chí hắn còn không đính chính lời đồn mà công khai quan hệ yêu đương. Tiên sinh, Lôi Dận rốt cục cũng chỉ là một thằng đàn ông, đừng nói là hắn, đàn ông bình thường nhìn thấy Mạch Khê như trái chín mọng mà cũng phải động tâm. Ngay cả tôi cũng thèm đó." James nói một cách mê đắm.

Giọng nói quái dị lại vang lên, "Đến lúc này mà ngươi còn nổi sắc tâm? Ngươi đã tìm được điểm để uy hiếp Lôi Dận, tiếp theo nghĩ biện pháp vùi dập hắn cho ta. Nhân vật của công chúng sợ nhất là cái gì, hiểu chưa?"

https://thuviensach.vn

"À, à, rõ rồi, tiên sinh thật là cao minh."

"Đi đi."

"Được, được, tôi đi làm ngay đây."

Trong phòng, chỉ còn lại không khí lạnh tanh...

-_____

Giới giải trí chính là một nơi đầy thị phi. Nếu không có căn cứ xác thực thì scandal tình ái được truyền đi như thật; đã có căn cứ rồi thì đúng là một hồi ‘đại chiến tin tức’.

Sáng nay Mạch Khê vừa bước vào đến công ty, nghênh đón cô chính là nhóm nhân viên của công ty, cả những nghệ sĩ cũng sôi nổi bàn tán. Ngay cả mấy cô nhân viên vệ sinh cũng nhìn ngó, đánh giá cô.

Lúc đi qua phòng họp, cô thấy toàn bộ quản lý cao cấp của DIO đều đang ngồi bên trong, không biết họ đang thảo luận điều gì những vẻ mặt ai cũng vô cùng nghiêm túc.

"Mạch Khê, Mạch Khê..."

Mạch Khê quay đầu lại, thấy Apple đang ra vẻ thần bí mà vẫy tay với cô, hơi nghi hoặc những vẫn đi vào phòng nghỉ.

"Sao vậy? Nhìn mọi người sáng nay đều có vẻ là lạ." Đóng cửa cẩn thận lại, cô vội vàng hỏi.

"Mạch Khê à, lần này em liều quá, dám phô bày quy tắc ngầm trong giới ra ngoài." Apple kéo cô ngồi xuống bên cạnh, nhẹ giọng nói.

"Hả? Em làm sao?" Mạch Khê bị nói như vậy nhưng không hiểu gì. Quả nhiên là vấn đề của cô, nhưng mà, cô đã làm gì mới được cơ chứ?

https://thuviensach.vn

Apple nhìn cô một cách quái dị, "Mạch Khê, không thể nào, chị là trợ lý của em đấy, loại chuyện này không cần phải gạt chị."

Mạch Khê tự đặt một dấu chấm hỏi, "Em gạt chị? Em không gạt chị điều gì cả nha, rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Nhìn mọi người cứ là lạ."

Apple nhún vai, nghiêm túc nhìn cô, "Có phải tối qua em đi gặp giám khảo của giải thưởng âm nhạc không?"

Mạch Khê đột nhiên mở to hai mắt nhìn, "Họ đúng là ban giám khảo ư?" Trời ạ, kỳ thật tối hôm qua cô cũng đã nghi nghi, có điều cả buổi tối Lôi Dận cũng không giới thiệu thân phận của họ với cô, cô cũng không nghĩ nhiều nữa, không ngờ...

Apple thấy thế, kêu rên một tiếng, "Xem ra tin tức đều là đúng, tối hôm qua thật sự là em đã gặp những người đó, trời ạ..."

"Đưa tin? Đưa tin gì?" Mạch Khê hoảng sợ, chuyện mới xảy ra tối qua, sao sáng sớm nay đã đưa tin được? Không khoa trương đến mức đó chứ?

Apple cầm một quyển báo giải trí lại đưa cho Mạch Khê, "Này, em tự xem đi, ngay trang nhất nhé. Quản lý cao cấp của công ty đều đang họp, họ không biết phải báo cáo với Lôi tiên sinh thế nào. Chuyện này ý mà, chị thấy càng lúc càng lớn."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 14

Ghen Tị

Mạch Khê vội vàng lấy tờ báo qua, hàng tiêu đề vô cùng to, rõ ràng, “Vì tranh giải thưởng, kim chủ sau lưng ca sĩ Mạch Khê mở tiệc chiêu đãi giám khảo!” Không chỉ có vậy, không biết bằng cách nào, giới truyền thông còn có được những tấm ảnh chụp ở yến hội hôm qua. Tuy nói là do góc độ ảnh, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng được rằng, cô ngồi bên cạnh Lôi Dận, mà cánh tay Lôi Dận lại đương choàng lấy eo cô, cùng những người kia nâng ly chúc mừng.

Mạch Khê cảm thấy đầu ngón tay mình tê rần, đầu óc như thể bị những cây gậy đánh mạnh vào. Những phóng viên đó, chẳng lẽ lại thật sự ‘vô khổng bất nhập’ (chỗ nào cũng nhúng tay vào, lợi dụng tất cả mọi dịp) hay sao?

“Mạch Khê, hôm nay tít đầu của mấy tờ báo giải trí đều là thông tin liên quan tới buổi tiệc tối hôm qua. Có vẻ lần này lại có sóng gió tiếp nữa rồi. Xem ra trận này quản lý cao cấp của công ty sẽ mệt đây, vừa phải giải trình vụ việc với Lôi tiên sinh, vừa phải tìm cách che giấu, giải thích cùng công chúng.” Apple khoanh tay lại, bắt đầu phân tích khá hợp lý.

https://thuviensach.vn

Đầu óc Mạch Khê đã hoàn toàn trống rỗng, tờ báo trong tay cũng đã rớt xuống mặt sàn.

“Aiz, Mạch Khê, sao em lại hứng nhiều chuyện không tốt như thế này? Scandal trước mới đảo ngược được, bây giờ lại đến tin tức này, nhưng mà Mạch Khê à..." Apple kéo kéo cánh tay Mạch Khê, nhìn cô cực kỳ nghiêm túc, “Chị nghĩ rồi, nhất định là có người thao túng chuyện này, em cứ nghĩ xem, nơi tổ chức tiệc hôm qua là hạn chế hội viên, không phải hội viên là không có thiếp mời, không thể vào được. Nhưng bọn người giới truyền thông làm sao có thể thần thông quảng đại đến mức có thể đi vào trong đó, thậm chí còn chụp được rõ ràng hình của em chứ?”

Mạch Khê ngẩn ra.

“Mạch Khê, không phải là chị hẹp hòi hay gì khác, nhưng chị cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan tới Fanny.” Apple ‘nhất châm kiến huyết’ (đi thẳng vào vấn đề) nói.

Ngực Mạch Khê chợt có chút anh ách khó chịu, nhưng vẫn là cố nén, cô nhìn Apple, “Trước khi chúng ta không có chứng cứ, không thể kết luận gì được.”

“Chứng cứ còn không rõ ràng sao?” Apple chỉ chỉ mấy tạp chí lá cải chung quanh, “Mạch Khê, em nghĩ lại xem, nếu như em thường xuyên bị dính scandal, thì người được lợi nhất trong lễ trao giải sắp tới là ai hả? Hai ca sĩ công ty đề cử năm nay chỉ có em và cô ta thôi.”

Mạch Khê nhìn chằm chằm nội dung, thật lâu thật lâu…

“Hừm, tại sao có thể như vậy?” Trong phòng trà, Fanny ngồi, cầm điện thoại nói chuyện, đầu dây bên kia vang lên giọng nói già cỗi, “Con gái ngoan, như vậy chẳng phải là rất tốt sao? Lỡ như Lôi Dận vì lấy được nụ cười của hồng nhan mà bắt đầu điều tra chuyện này cũng không mò đến đầu con được.”

https://thuviensach.vn

“Điều này cũng đúng đó nha.” Fanny cười lạnh, uống một ngụm café pha chế tinh tế, “Có trách thì trách con nhỏ Mạch Khê kia. Bây giờ thì tốt rồi, scandal đầy đầu. Xem lần này cô ta có chết hay không?”

“Giữ mồm giữ miệng một chút.” Giọng James vang lên, “Sau lưng cô ta còn có Lôi Dận, dễ dàng đối phó như vậy ư? Lần trước con còn chưa ngấm hay sao? Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được lơ là, tiếp tục tìm kiếm thời cơ, để cuối cùng cho bọn chúng một đòn trí mệnh!”

“Vâng vâng cha nuôi, con gái nghe lời. Tóm lại, con sẽ không nhường nhỏ Mạch Khê gì nữa, lần trước cô ta may mắn tránh được một kiếp, lần này sẽ không may mắn như vậy đâu.” Fanny bắt chéo chân, cười vô cùng đắc ý.

James dặn dò thêm vài câu, rồi ngắt điện thoại. Khuôn mặt Fanny lộ ra nụ cười quỷ dị.

Cửa phòng uống nước mở ra...

Fanny quay đầu, nụ cười trên mặt cứng lại.

Là Mạch Khê, ánh mắt của cô nhìn thẳng vào Fanny, lạnh lẽo như hàn băng, như một dòng suối lạnh chảy vào lòng đối phương. Khuôn mặt xinh đẹp vẫn rất bình tĩnh, không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào.

“Mạch Khê..."

“Bộp…” Fanny khẩn trương đứng lên, động phải tách café. Lượng café đổ ra khiến cô ả kêu lên sợ hãi, vơ vội lấy khăn lau lau mặt bàn.

Mạch Khê thu hết vẻ kích động kia vào mắt, lại không nói gì thêm, chỉ là đến chỗ lấy nước, đổ đầy một cốc, yên lặng uống xong.

https://thuviensach.vn

Cô tựa như không có việc gì, lạnh lùng nhìn động tác kích động của Fanny. Nhưng cho dù Mạch Khê có bình tĩnh đến như thế nào thì Fanny vẫn biết, cô nhất định là đã nghe được cuộc trò chuyện kia, bằng không cũng sẽ chẳng giở vẻ mặt này ra.

Mạch Khê vứt cốc giấy vào trong thùng rác, từng bước đến gần Fanny.

"Mạch Khê…" Fanny ép bản thân mình phải bình tĩnh, bởi vì cũng có khả năng cô ta cũng chẳng biết gì, mình chỉ chuyện bé xé ra to thôi. Còn nữa, cho dù Mạch Khê có nghe được, thì cô ta bây giờ còn phải ráng mà khống chế cục diện kia. Nhưng là Fanny lại nghe mấy ca sĩ cũ trong công ty nói, ba năm trước Mạch Khê từng có xích mích với một ca sĩ khác ở đây, kết quả, ca sĩ kia bị hủy hợp đồng, Mạch Khê lại bình an vô sự.

Đương nhiên, cũng bởi vì ông chủ nơi này là Lôi Dận!

Nghĩ đến đây, Fanny đột nhiên phát hiện một điều. Nói như vậy, mối quan hệ của hai người đó, ba năm trước đây đã có hay sao?

Đang nghĩ tới đây, Mạch Khê đã đi đến bên cạnh, lẳng lặng nhìn cô ả một hồi lâu. Ngay tại lúc Fanny lâm vào hoang mang, Mạch Khê liền rút ra một tờ giấy ướt trong túi xách đưa cho Fanny.

"Cô…" Fanny giật mình ngây ra một lúc, không hiểu được hành vi của Mạch Khê.

"Café bắn hết lên váy cô rồi, lau một chút đi." Vẻ mặt Mạch Khê vẫn bình tĩnh, một chút gợn sóng cũng không có.

Fanny không biết 'trong hồ lô của Mạch Khê có bán thuốc gì', trong lúc nhất thời cũng không dám xác định cô có nghe được cuộc trò chuyện vừa rồi hay không, dè dặt cẩn trọng cầm lấy tờ khăn ướt, cúi đầu nhìn mới thực sự phát hiện váy của mình dính đầy café. Fanny mất tự nhiên, hắng hắng giọng, "Cảm ơn."

https://thuviensach.vn

Mach Khê bình tĩnh nhìn cô ả, thật lâu sau đó mới nói, “Có đôi khi, người có thể bình an vô sự trở ra là tốt nhất, bằng không tự biến bản thân mình thành thương tích đầy mình cũng thực sự khá phiền phức.”

“A…” Fanny giật mình, tay run lên, khăn giấy “soạt” một tiếng rơi xuống đất.

Ánh mắt Mạch Khê lạnh lùng quét qua, cô không nói gì thêm, đi đến cửa phòng.

“Mạch Khê, cô đợi chút..." Fanny vội vàng nhặt khăn giấy lên, ném vào thùng rác rồi đi tới trước mặt Mạch Khê, hít sâu một hơi, “Tôi biết cô muốn nói chuyện gì, nhưng mà tôi cũng muốn nói cho cô biết, lần này không phải là tôi làm.”

Mạch Khê hơi hơi xoay người, nhìn cô ả, một câu chưa nói, trên mặt vẫn là vẻ bình tĩnh khiến cho người ta không đoán ra được. Fanny liếm liếm môi, hít sâu một hơi, “Thế này, scandal lần trước là tôi làm, là tôi mướn phóng viên. Tôi không quen nhìn cô cứ mãi thuận buồm xuôi gió khi trở về làng nhạc được. Rõ ràng đều là người mới, vì sao bài hát của cô đã lọt vào top đầu của bảng xếp hạng còn tôi thì chả được gì? Tôi cũng không quen được cách công ty cao thấp gì cũng đều vây quanh cô, giống như cô sẽ là ca hậu tiếp theo vậy!” Nói tới đây, ánh mắt Fanny kích động hẳn, không khó nhìn ra đây là suy nghĩ thực sự trong lòng cô ta.

Mạch Khê lẳng lặng chờ Fanny nói xong, sau một hồi, mới nhàn nhạt mở miệng, “Cô ghen tị với tôi? Fanny, kỳ thực, thành tích cô có được không hề kém, chẳng cần thiết phải ghen tị với tôi. Cái gọi là ngôi sao ca nhạc, chẳng qua đó là do fan yêu quý mà tặng cho chúng ta. Nếu cô thực sự thích hát thì sẽ không để ý đến mấy thứ này.”

“Sẽ không để ý?” Fanny cười lạnh, “Cô nói thực sự rất thoải mái bởi vì vinh hoa đó đều tự động đưa đến tay cô, cô đương nhiên có thể nói đúng lý

https://thuviensach.vn

hợp tình rằng hết thảy chỉ là vì âm nhạc. Cô nghĩ đi, trong cái giới này, có mấy ai may mắn mà nổi lên được?"

"Còn sau này thì sao?" Mạch Khê bình tĩnh nhìn Fanny, "Vì có thẻ nổi tiếng, vì có thể lên hàng cao nhất mà có thể không để ý đến danh dự người khác, đạp lên vai người khác mà đi lên, đem sự thống khổ của người khác làm may mắn cho mình?"

"Chẳng lẽ cô không phải sao?" Fanny thay đổi thái độ hoà hoãn mấy ngày nay, hoàn toàn lộ rõ bản chất, "Nếu cô thực sự thanh cao như vậy, thì chuyện hôm qua là thế nào? Cô không phải là muốn đi giành giải thưởng sao?"

Mạch Khê không nói nữa, chỉ nhìn Fanny. Cô thực sự muốn có giải thưởng, nhưng là cô thầm nghĩ dựa vào chính năng lực của mình để sở hữu nó. Đúng là bởi vì có ý này, cô mới chưa từng đề cập chuyện giải thưởng đối với Lôi Dận. Cô không hề muốn dựa vào quan hệ của Lôi Dận để có được giải thưởng, tuy nói rằng cái giới này chính là như vậy. Nhưng là, nếu có thể tự tay lấy được giải thưởng, thì đây sẽ là điều khiến cô tự hào cả đời, cho dù là thế nào, cô cũng thỏa mãn.

Nhưng, cô thực sự không biết những người đó chính là giám khảo của lễ trao giải lần này, cũng không biết Lôi Dận đã nhúng tay vào để sắp xếp. Nhưng, nếu cô giải thích như vậy thì có ai tin tưởng? Tin rằng hết thảy mọi điều đều là ngẫu nhiên? Tin rằng cô thầm nghĩ dựa vào năng lực bản thân để lấy được giải thưởng?

Tức cười!

Ngay cả chính cô cũng không tin, người khác làm sao có thể tin được!

Nhất là ở trong cái giới này, tất cả chỉ xem kết quả, không hề để ý tới quá trình là ra sao!

https://thuviensach.vn

Thật lâu sau đó...

“Chỉ là tôi biết một điều, scandal giống như nước, có thể nâng thuyền cũng có thể dìm thuyền. Hôm nay scandal có lợi với cô, ngày mai vẫn có thể trở thành vũ khí khiến cô thân bại danh liệt.” Mạch Khê cũng chẳng muốn giải thích gì, giọng nói lãnh đạm.

“Nếu như tôi nói lần này không phải tôi làm, cô có tin không?” Fanny nhìn cô chằm chằm, gằn từng tiếng hỏi.

“Cô cho rằng tôi sẽ tin sao?” Mạch Khê cũng nhìn thẳng vào Fanny, cũng nhả ra từng chữ hỏi.

Fanny cười khổ một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, “Sẽ không. Nếu như tôi là cô, tôi cũng sẽ không tin mấy lời này. Dù sao tôi cũng tính kế cô một lần, cô làm sao có thể tin lần này không phải tôi làm.”

Mạch Khê nhìn cô ả không hề chớp mắt, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt nói, “Không, tôi tin.” Nói xong quay đầu rời đi.

“Mạch Khê..." Hiển nhiên, Fanny hoang mang trước thái độ của Mach Khê, không kìm được hỏi lại, “Cô tin tôi? Vì sao?”

Mạch Khê dừng bước, không quay đầu, “Chính như cô nói, cô có thể làm lần thứ nhất, tự nhiên có thể làm lần thứ hai. Nhưng tôi nghĩ, cô đã có thể thừa nhận lần đầu tiên, cũng chẳng cần thiết phải giấu giếm lần thứ hai, không ai rỗi hơi mà diễn mấy trò này!”

Fanny giật mình sửng sốt, lập tức cười khổ, nhìn bóng lưng Mạch Khê, “Mạch Khê, cô thực sự quá thông minh. Nhưng, cô có thể tin hay không tin tôi sẽ tiếp tục làm vậy?”

“Sẽ! Tôi tin cô sẽ không từ bỏ ý định!” Mạch Khê trả lời ‘vân đạm phong khinh’, một chút do dự cũng không có.

https://thuviensach.vn

“Vì sao lại khẳng định như vậy?” Fanny nheo mắt.

“Bởi vì..." Rốt cuộc Mạch Khê cũng quay đầu lại, nhìn Fanny, nói toạc hết suy nghĩ trong lòng cô ả ra, “Cô rất muốn thắng tôi!”

Fanny hít một hơi, cho đến hôm nay cô ả mới biết...

Mạch Khê, cũng không đơn giản!

_____

Chân trời âm u. Mây, có chút cảm giác nặng nề, tuyết như muốn rơi xuống. Lễ Giáng sinh sắp đến, không khí mùa đông cũng dần vây bọc mọi thứ.

Trong văn phòng Tổng Giám đốc không hề bật điện, mọi thứ đều chìm trong bóng tối sắc lạnh, chỉ có ánh sáng lờ mờ cố gắng len lỏi vào bên trong.

Phí Dạ đặt một hòm sắt trên bàn công tác, ổ khóa đã được phá. Hắn đặt hòm trước mặt Lôi Dận, lẳng lặng chờ mệnh lệnh tiếp theo.

Đây là kết quả mấy ngày không ngủ của các anh em, gần như là lật tung trái đất lên để tra xét mới tìm được manh mối, không nghĩ đến, thật sự đã tìm thấy được điều mà Lôi Dận muốn.

Bạc Tuyết thực sự là người phụ nữ có tâm tư kín đáo, không ngờ Bạc Tuyết lại giấu manh mối trên chìa khóa.

Lôi Dận chậm rãi mở hòm sắt ra, bên trong không có gì nhiều, chỉ vừa đủ để đặt một thứ. Hắn lấy ra, thứ kia chính xác là phần còn lại của bản nhật ký.

“Các cậu vất vả rồi.” Lôi Dận nhẹ giọng nói, cầm cuốn nhật ký lên, ầm thầm hít một hơi.

https://thuviensach.vn

“Đây là điều thuộc hạ phải làm.” Phí Dạ cúi thấp người.

Những ngày gần đây có rất nhiều chuyện liên tục phát sinh, Lôi Dận dường như không rảnh tay để lo mấy chuyện này, đều là Phí Dạ toàn quyền phụ trách.

Người ngoài thường nhìn thấy rằng, Lôi Dận là một người cẩn thận. Nhưng kỳ thực ngay cả Phí Dạ cũng có đôi khi cho rằng có phải hắn quá mức đa nghi hay không. Mệnh lệnh được đưa ra, bọn họ sẽ chấp hành. May mắn là không phụ kỳ vọng, tìm được phần còn lại của cuốn nhật kí!

Lôi Dận mở nhật ký ra, xem xét kỹ lưỡng. Phí Dạ ở bên cạnh yên lặng, nhìn vẻ mặt của hắn, ban đầu là bình tĩnh, đến nghiêm túc, rồi nghiêm trọng, cuối cùng, là khiếp sợ!

Nửa tiếng!

Khi Lôi Dận xem đến trang cuối cùng, lúc ngẩng đầu lên lại khôi phục sự bình tĩnh, so với trước kia còn bình tĩnh hơn.

Nhưng, Phí Dạ đi theo hắn nhiều năm lại biết, sẽ có một việc trọng đại sắp xảy ra!

“Phí Dạ, lão già bên kia có động tĩnh gì không?” Giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng bình tĩnh như trước.

“Cũng không có thay đổi hay hành động gì bất thường.” Phí Dạ lập tức trả lời.

Lôi Dận nhẹ nhàng gật đầu, dường như đương cân nhắc điều gì đó, một lúc lâu sau mới nói, “Sắp xếp một chút, chúng ta phải tranh thủ trở về nhà chính.”

“Mấy ngày nữa?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, mấy ngày nữa!”

“Còn tiểu thư Mạch Khê thế nào?”

“Tôi sẽ dẫn cô ấy về.” Lôi Dận như đã ra một quyết định nào đó, kiên quyết.

“Có cần thuộc hạ thông báo với tiểu thư Mạch Khê trước không ạ?” Phí Dạ không hiểu hành động của Lôi Dận, lần này thực sự không hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Không cần nói.” Lôi Dận cũng không giải thích hành động lần này của mình, chỉ nhàn nhạt mở miệng.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 15

Là Lợi Hay Hại?

Vào đêm, trong nhà ăn...

Bên ngoài cửa sổ sát đất, bóng đêm đã đổ tràn. Ánh sáng rực rỡ từ tòa thành chiếu rọi những bông tuyết đương rơi xuống từ bầu trời.

“Dận, em rất lo lắng.” Mạch Khê buông bộ đồ ăn trong tay xuống, nhìn Lôi Dận bên cạnh.

Lôi Dận có một thói quen, khi dùng cơm, hắn thích để cô ngồi sát ngay cạnh, cho dù bàn ăn có lớn đến thế nào, hay khi ra ngoài dùng cơm cũng chỉ có hai người, hắn cũng có thói quen này. Vậy nên người ngoài có thể cho rằng cách ngồi này hơi kỳ lạ, nhưng với bọn họ, cách ngồi này sẽ giúp bản thân biết đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng là, gần đây Mạch Khê có cảm giác cô không hiểu Lôi Dận.

Lôi Dận thấy cô buông bộ đồ ăn trong tay, nhẹ nhàng cười, “Sao vậy em?” Hắn vừa hỏi, vừa xiên một miếng thịt nhỏ đút vào miệng Mạch Khê.

Mạch Khê nuốt xuống, nhìn thoáng qua Lôi Dận, “Tin tức đưa hôm nay hắn anh đã xem được.”

https://thuviensach.vn

“Xem được thì sao chứ?” Lôi Dận không chút tức giận, thật giống như chuyện này hắn đã đoán trước được sẽ xảy ra.

Mạch Khê thấy thái độ của hắn thoải mái quá mức, không khỏi cảm thấy khó hiểu, “Dận, chuyện này không phải là anh kích truyền thông làm đấy chứ?”

“Vì sao lại nghĩ như vậy?” Đáy mắt Lôi Dận vẫn đầy ý cười, nhìn cô dịu dàng.

“Anh có vẻ như đã sớm biết chuyện này sẽ xảy ra.” Mạch Khê ăn ngay nói thật.

Lôi Dận nhẹ nhàng cười, “Nha đầu ngốc, điều này chứng tỏ rằng, với chuyện ngoài ý muốn, anh luôn dễ dàng thích ứng ngay.”

Mạch Khê cắn cắn môi, “Chuyện này thật là kỳ lạ, em không thể nghĩ ra được ai đứng đằng sau.”

“Nếu em cho rằng đây là một âm mưu hãm hại, như vậy hãy tìm hiểu nguồn gốc, tìm hiểu xem ai có ý đồ này là được rồi.” Lôi Dận tự mình lấy cho cô một chén canh, nhẹ nhàng nhắc nhở cô.

Mạch Khê gật đầu, “Em hiểu ý của anh. Kỳ thực, Fanny là người đầu tiên em nghi ngờ, hơn nữa chính cô ta cũng thừa nhận lần đầu tiên là do cô ta tính kế, ồn ào đến như vậy là do đã thuê phóng viên. Nhưng mà sau đó em lại bắt đầu hoài nghi, lần này không phải là hành vi của cô ta. Fanny không phải là hội viên của hội quán kia, khả năng thuê được phóng viên vào đó không lớn.”

Lôi Dận nhìn cô, cười đầy yêu chiều, “Không sai, lần này coi như lý do đã đầy đủ. Nhưng em có thể nghĩ lại xem, việc sắp xếp này sẽ có ảnh hưởng gì với em?”

https://thuviensach.vn

“Trăm hại mà không một lợi.” Mạch Khê bĩu môi, “Đều là do anh hết á, nếu sớm biết những người kia là giám khảo, có đánh chết em cũng không đi đâu. Em không cần dựa vào quan hệ để có được giải thưởng.”

“Chuyện đó thì có gì đâu, rất bình thường.” Nụ cười bên môi Lôi Dận càng rộng hơn, giống như gợn sóng nhẹ nhàng tản ra.

“Bình thường cái gì cơ chứ.” Mạch Khê trừng mắt, liếc một cái, “Anh nghĩ lại đi nha, nếu chuyện này không bị truyền thông phanh ra thì còn đỡ, mà bây giờ truyền thông lại ầm ĩ lên, chẳng những thế, còn ảnh chụp vô cùng rõ ràng nữa. Anh nói đi, nếu anh là giám khảo, còn dám cất nhắc tác phẩm của em sao? Lúc em đi thì mấy người trong công ty còn họp đó, khả năng cao là ngày mai em sẽ bị hủy bỏ tư cách tham dự quá.”

Dáng vẻ ngốc ngốc của Mạch Khê khiến Lôi Dận nở nụ cười, đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, “Không đâu.”

“Anh còn cười?” Mạch Khê bất mãn kháng nghị, giống như một đứa trẻ cáu kỉnh giơ nắm đấm đánh vào ngực hắn, “Như thế nào mới không chứ? Nếu em là giám khảo á, em lập tức sẽ làm như vậy.”

Lôi Dận nhếch môi, dịu dàng nói, “Nếu anh là giám khảo, tuyệt đối anh sẽ không làm như vậy.”

Mạch Khê sửng sốt, “Anh có ý gì cơ?”

Chẳng lẽ chuyện này còn có thể thay chiều đổi gió sao?

“Nha đầu ngốc ơi…” Lôi Dận cưng chiều nhéo cái mũi nhỏ của cô, trên mặt hiện rõ vẻ bao dung cùng cưng nựng, “Em cho rằng hai chữ Lôi Dận này một chút trọng lượng cũng không có sao? Nếu anh có thể tự mình tham dự bữa tiệc này, bọn họ tự nhiên biết anh có bao nhiêu coi trọng nó. Mấy chuyện khác, quá trình râu ria các thứ anh không quản, bởi vì xử lý như thế nào là chuyện của bọn họ. Thứ anh muốn nhìn thấy là kết quả. Anh muốn

https://thuviensach.vn

Khê nhi của anh được giải thưởng, là giải thưởng lớn nhất, đơn giản chỉ có vậy!”

Mạch Khê nghe đến choáng váng, cái miệng nhỏ vì quá kinh ngạc cũng mở lớn dần, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi...

“Điều này…làm sao có thể?”

“Vì sao không thể?” Lôi Dận vẫn hết sức bình tĩnh.

“Mấy chuyện kia đã ầm ĩ quá rồi mà..."

“Khê nhi, vậy em có biết ban quản trị của công ty đang họp về chuyện gì hay không?” Lôi Dận nhẹ nhàng cắt ngang lời cô.

“Em làm sao có thể biết được chứ?” Mạch Khê nhíu nhíu mày, “Nhưng mà em biết chắc chắn là có liên quan tới em đó.”

Lôi Dận nhịn không được cười cười, đút cho cô một thìa canh, nhẹ nhàng nói, “Nếu anh đoán đúng, bọn họ hẳn đang thương lượng cách làm thế nào để cho em lấy được giải thưởng, đồng thời còn có thể ngăn chặn mồm miệng của giới truyền thông, khiến cho giới truyền thông không công kích em nữa.”

“Không có khả năng, bọn họ sao lại phải làm như vậy? Nếu ở lễ trao giải lần này em giành được giải thưởng lớn thì không khác gì công khai cho mọi người biết trong giới giải trí đúng là có luật ngầm này. Giám khảo cho em giải thưởng, hoàn toàn là vì kim chủ đứng sau lưng em!” Mạch Khê không thể tin, nói.

“Đây là sự thật, có gì phải che giấu?” Lôi Dận nhún vai, “Đừng quên, anh là ông chủ của DIO, giám khảo tự nhiên sẽ hiểu rõ ai có giải thưởng mới có lợi cho bọn họ. Vậy nên, ban quản trị sẽ giải quyết vấn đề chứ không phải tạo ra vấn đề!”

https://thuviensach.vn

“Em…cũng không cho rằng bọn họ phải làm như vậy. Dựa theo logic bình thường, bọn họ chỉ có thể lựa chọn cách an toàn.” Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu.

Lôi Dận vô cùng nhẫn nại, dịu dàng xoa xoa đầu cô, “Tóm lại, tin tưởng anh, chuyện anh đã xác định tuyệt đối sẽ không sai sót gì.”

“Anh khẳng định như vậy?” Mạch Khê ngạc nhiên. Lôi Dận rất hiểu lòng người, đây hoàn toàn là tư duy trong phạm vi bình thường, cô đã có bao nhiêu chần chờ.

“Cho tới nay anh cũng chưa bao giờ hoài nghi năng lực phán đoán của mình, yên tâm.” Lôi Dận nhẹ nhàng an ủi cô, đút thức ăn cho cô, “Khê nhi, nếu em muốn cái gì, cứ bình thản mà đón nhận. Cứ như sự kiện lần này, nếu trong lễ trao giải em không có giải thưởng, công chúng sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ nhất định sẽ cho rằng tin tức này hoàn toàn là đúng sự thật, giám khảo bởi vì muốn an toàn mà hủy bỏ tư cách tham dự của em. Đây không phải là cách giải quyết tồi tệ nhất, không phải sao?”

Mạch Khê nghĩ nghĩ, cũng có điều đúng. Cô thở dài một hơi, “Ý nghĩ của con người thiệt phức tạp đó, cái này cũng không được, cái kia cũng không được.”

“Cho nên mới phải chọn người chính xác để trao giải.” Giọng nói Lôi Dận trầm ổn có lực, “Theo ý của anh, lần này có người ngoài muốn gây bất lợi cho em, nhưng trên thực tế, lại chĩa hết mũi nhọn đề tài về phía em. Lễ trao giải đang trong thời điểm quan trọng, chuyện ngoài ý muốn cũng không sao. Tuy rằng chiêu thức này nhìn qua có chút nguy hiểm, lại trực tiếp khiến ban giám khảo không dám không để ý đến em.”

Mạch Khê ngẩng đầu nhìn hắn. Khuôn mặt hắn quá mức ổn trọng, luôn luôn là tự tin như vậy…

https://thuviensach.vn

“Chuyện này, thật sự không phải anh làm?” Cô nhịn không được hỏi lại một câu.

“Với truyền thông, anh luôn luôn thích mượn tay người khác.” Lôi Dận nhìn cô, nói, “Chính là không nghĩ có người dường như hiểu tâm tư của anh. Trước tiên cho em một bộ váy cưới.”

“Là sao hả anh?” Mạch Khê khó hiểu, mấy lời hắn nói khiến cô không hiểu gì hết.

Lôi Dận tự tay lột một con tôm, đặt xuống trước mặt cô, “Kỳ thực, ngay ở tiệc tối đó anh đã dự doán được có người sắp xếp chuyện này. Vừa lúc bắt đầu anh cho rằng là do một tay James sắp xếp, nhưng sau đó lại phát hiện không phải do bọn họ làm.

Những người này đúng là đã có ý định, nhưng là phóng viên được thuê kia không biết bị người nào đánh đến hôn mê, nhưng thật ra lại giúp cho phóng viên khác đạt được mục đích.”

Mạch Khê giật mình, mở to hai mắt nhìn...

“Anh đã sớm biết? Ngay ở đó?”

Lôi Dận nhẹ nhàng cười, “Bên ngoài tất cả đều là vệ sĩ của anh, em cho rằng anh sẽ không biết sao? Khi phóng viên kia vụng trộm bước vào hội quán, Phí Dạ đã gọi điện báo cho anh biết.”

“Vậy mà anh còn cho phép hắn chụp mấy ảnh đó?” Mạch Khê thực sự sắp té xỉu.

“Có đôi khi chuyện này cũng là tất yếu.” Lôi Dận nhẫn nại giải thích, “Chỉ là anh muốn nói, mọi chuyện không chỉ nhìn bên ngoài.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cắn cắn môi, “Sự tình lớn như vậy, anh cũng không có nói cho em biết.”

“Khê nhi, anh chỉ thầm muốn cho em làm những chuyện em thích, những chuyện khác không cần quan tâm.” Lôi Dận vô cùng yêu dáng vẻ làm nũng của cô, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô.

“Dận…” Mạch Khê dựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực kia đương chạm đến tai cô, rồi ngẩng đầu nhìn hắn, “Vì sao em vẫn có cảm giác anh đang gạt em chuyện gì đó, có phải em quá nhạy cảm hay không? Em cảm thấy có chuyện gì lớn sắp xảy ra.”

“Em cho rằng sẽ có chuyện gì?” Lôi Dận cúi đầu, cười yếu ớt nhìn cô.

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, dáng vẻ ngoan ngoãn khiến người ta đau lòng.

Người đàn ông mỉm cười, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, như đang nâng niu vật báu quý giá nhất trên thế gian này, hơi thở dịu dàng phả vào sống mũi vô, nhẹ vỗ về hàng mi thật dài...

“Khê nhi của anh, trong lòng anh, cái gọi là đại sự chỉ có hai chuyện mà thôi!”

“Chỉ có hai chuyện?” Mạch Khê mở to mắt chớp chớp, tò mò hỏi.

Ý cười bên môi Lôi Dận càng lúc càng ấm áp, hắn ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt vô cùng nghiêm túc...

“Kết hôn, sinh con! Đối tượng đều là em!”

Những lời ngắn gọn mạnh mẽ của hắn vừa rơi xuống, tim Mạch Khê cũng ầm lên một tiếng…hắn…đang nói cái gì? Kết hôn?

https://thuviensach.vn

“Anh?” Cô cảm thấy khó thở, vội vàng cụp mắt, cúi luôn đầu xuống, ra vẻ trấn định cầm lấy cái nĩa, “Em không biết anh muốn nói cái gì. Em…em đột nhiên cảm thấy hơi đói, không thèm nghe anh nói nữa, em muốn ăn cơm.”

“Khê nhi…” Lôi Dận không cho phép cô trốn tránh, xoay người cô lại, để ánh mắt cô nhìn thẳng vào hắn, “Em biết anh đang nói cái gì!”

“Em..."

“Anh chẳng những muốn em ở bên cạnh anh, còn muốn em trở thành vợ của Lôi Dận này! Anh muốn cưới em, chỉ có em mới có tư cách trở thành người nhà Lôi gia!” Mỗi một từ ngữ của Lôi Dận đều kiên quyết cấp bách, ngay cả ánh mắt cũng rất kiên định, một chút mơ hồ đều không có.

Gò má Mạch Khê ửng hồng, ánh mắt muốn rời đi nhưng lại luyến tiếc. Đôi mắt của hắn hệt như nam châm.

“Dận…chúng ta bây giờ không phải tốt lắm sao?” Kỳ thực cô không phải không nghĩ tới chuyện này, chỉ là nó đã bị cô mạnh mẽ đè ép xuống.

Cô luôn cho rằng, người đàn ông cao cao tại thượng như Lôi Dận luôn là người cô nên ngưỡng mộ, có thể ở bên cạnh hắn cũng đã thỏa mãn. Được hắn yêu như vậy, cho dù không có danh phận gì cô cũng cam tâm tình nguyện. Kỳ thực, không có danh phận cũng có cái hay của riêng nó, cô có thể bình thản với tình yêu của mình. Nhưng nếu lấy hắn, thì thân phận con gái nuôi sẽ thế nào? Cô sợ hãi, sợ hãi rằng nếu có một ngày thế gian này biết hết mọi chuyện, con gái nuôi gả cho cha nuôi ư? Loại quan hệ này người ta sẽ không bao giờ chấp nhận chứ? Chỉ biết là sẽ trở thành trò cười!

Lôi Dận đưa tay, thương yêu vuốt ve gò má cô, nhìn vệt đỏ ửng như nhành hoa ngày đầu xuân, “Chúng ta như vậy đúng là tốt lắm, nhưng mà anh còn rất tham lam, anh muốn có được em theo pháp luật! Anh muốn cho

https://thuviensach.vn

em hứa hẹn một đời, cho em trở thành vợ anh, để anh cũng có tư cách được yêu em, bảo vệ em!”

“Dận…” Trong lòng Mạch Khê vô cùng ấm áp. Cô biết Lôi Dận rất yêu mình, cũng biết chỉ cần là lời hắn nói, nhất định sẽ làm được.

“Kỳ thực, có thể ở bên cạnh anh là đủ rồi, em cũng không để ý danh phận gì cả…”

“Khê nhi, anh biết em đang lo lắng điều gì. Cho anh một chút thời gian để anh giải quyết mọi chuyện được không?” Lôi Dận nhẹ giọng nói.

Mạch Khê nhìn hắn, nhìn vào đôi mắt thành khẩn dịu dàng kia. Lần này, cô gật đầu. Cô sẽ cho hắn thời gian, cho dù cả đời cô cũng nguyện ý chờ!

Lôi Dận vừa lòng cười, ôm thân hình bé nhỏ của cô vào lòng, đôi môi mỏng hôn lên mái tóc cô, như là thì thầm, như là nói cho cô nghe...

“Khê nhi, em cũng biết là anh yêu em biết bao nhiêu…Vì em, anh cái gì cũng có thể.”

Mạch Khê ngẩng đầu, chủ động hôn môi hắn, nhẹ nhàng nói, “Em cũng vậy, Dận. Em rất yêu anh, tuy rằng em không có sức mạnh để làm điều gì, nhưng em sẽ không để anh bị tổn thương, một chút cũng không.”

“Bé con…” Lôi Dận nở nụ cười, trong đáy mắt là hạnh phúc…

Mạch Khê cũng mỉm cười, nụ cười tràn ngập khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

“Khê nhi, em nhất định phải nhớ kỹ, cho dù là anh làm chuyện gì em đều phải tin tưởng anh, anh làm hết thảy đều là vì em, hiểu chưa?” Lôi Dận vén tóc cô ra sau tai, dịu dàng nói.

Mạch Khê không hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Ngoan!” Lôi Dận hôn lên trán cô, “Rất nhanh, không còn bao lâu nữa, anh sẽ chính thức cưới em vào cửa. Nhưng mà trước tiên phải cầu hôn đã, cho em đường đường chính chính gả vào Lôi gia.”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 16

Tất Cả Đều Được Đoán Trước

Mạch Khê ngượng ngùng nở nụ cười, nhưng vẫn nghịch ngợm nói, "Anh sẽ không thô bỉ đến mức cầm nhẫn quỳ gối xuống chứ? Em phải nhìn bộ dáng Dận của em quỳ xuống trước mặt phụ nữ rồi."

"Bé con, em đang giễu cợt anh hả?" Tâm tình Lôi Dận cũng tốt lên, "Đó là nghi thức cơ bản nhất, lại bị em nói thành ra có phần chướng mắt. Có điều, anh cũng đang muốn nghĩ kỹ lại, phải dùng cách nào đó khiến em ngạc nhiên mới được."

Mạch Khê che miệng nở nụ cười...

Người đàn ông này cũng thật đáng yêu, cũng rất ngốc. Nói trước ra thế này thì còn gì mà ngạc nhiên chứ?

Có điều, không quan trọng, quan trọng là... người đàn ông Lôi Dận này từ tận đáy lòng muốn cầu hôn cô, như vậy là đủ rồi.

-_____

Mạch Khê vất vả lắm mới trốn được đám phóng viên để đến công ty. Dọc đường đến đây chỉ có thể nói là ‘Thiên sơn vạn thủy, phàn sơn việt

https://thuviensach.vn

lĩnh’, chỗ nào cũng thấy phóng viên, như thể họ có thể nắm rõ hành tung của cô trong tay vậy.

Vừa bước vào công ty, còn chưa kịp nhận tờ thông báo từ Apple thì Jon đã gõ cửa vào, nhìn Mạch Khê rồi vẫy tay một cái, "Mạch Khê, đến phòng họp một chút."

Mạch Khê cầm cốc nước trong tay đứng bất động tại chỗ, mãi sau mới phản ứng kịp liền vội vàng chạy theo.

Mạch Khê không ngờ trong phòng họp lại có nhiều người đến vậy. Ngoài ban quản trị, còn có Đàm Trử Quân, Đàm Trử Bách, Ron, cả những người phụ trách công việc hàng ngày của cô nữa.

"Mạch Khê, đến đây, ngồi xuống đi." Phó tổng nhìn thấy Mạch Khê liền gọi to.

Mạch Khê hít sâu một hơi, có vẻ bất an mà tìm chỗ ngồi cho mình.

"Jon, cậu nói lại cho Mạch Khê về quyết định sau cuộc họp của chúng ta đi." Phó tổng lên tiếng.

Jon gật đầu, nhìn về phía Mạch Khê, vừa muốn mở miệng thì Mạch Khê đã khẩn trương giành lời trước…

"Tôi nghĩ là tôi đã biết quyết định của công ty rồi, lần này, tôi sẽ rời khỏi đề cử giải thưởng âm nhạc." Kỳ thật cô rất muốn tin theo lời Lôi Dận, nhưng những người này sao có thể làm vậy?

Ai ngờ, lời cô vừa nói ra thì không chỉ có anh em họ Đàm mà mọi người đều sửng sốt. Ron cùng Jon cũng có vẻ kinh hãi. Lại nhìn đến phó tổng, như thể đã đổ mồ hôi lạnh.

https://thuviensach.vn

“Mạch Khê, cô nói gì vậy? Cô là ca sĩ được công ty xem trọng, sao có thể nói bỏ giải thưởng là bỏ được?” Ron vội vàng kéo Mạch Khê lại, thấp giọng nói, “Cô điên rồi sao?”

Mạch Khê không hiểu tình hình là như thế nào nữa, mở to đôi mắt vô tội nhìn mọi người trong phòng họp.

Jon hắng giọng, có chút mất tự nhiên mà nói, “Không đâu, lần này là muốn giúp cô giành được giải thưởng lớn. Mạch Khê, tôi nghĩ là cô hiểu lầm rồi, công ty không hề có ý định để cô rời khỏi đề cử của giải thưởng.”

Lần này đến phiên Mạch Khê kinh ngạc…

Tất cả đều tiến hành theo dự liệu của Lôi Dận ư?

Trời ạ! Không thể nào, nếu không phải bởi Lôi Dận luôn mang bộ dáng tràn đầy tự tin thì cô đã cho rằng hắn từ tương lai xuyên thời gian đến đây.

“Là như thế này, Mạch Khê…” Jon hắng giọng, nhìn cô, “…đây là kết quả thảo luận ngày hôm nay của chúng tôi. Những tin tức hiện nay không những bức cô đến đường cùng mà còn không tránh được liên lụy đến chúng tôi. Chúng tôi đã bàn bạc, chỉ có thể để cho cô giành được giải thưởng lớn thì mới bình ổn được trận phong ba này.”

Mạch Khê nuốt nước miếng, mặt hơi nhăn lại, “Chẳng lẽ công ty không sợ bị nói là hối lộ sao?”

Jon thở dài một hơi, “Mạch Khê à, cô còn trẻ, còn chưa hiểu rõ vấn đề này trong giới nghệ sĩ. Nếu chỉ theo ảnh chụp mà nói thì việc Lôi tiên sinh mở tiệc rượu thiết đãi giám khảo của giải thưởng chỉ là do truyền thông nói. Lôi tiên sinh không thừa nhận, ban giám khảo cũng không thừa nhận, vậy thì nói là cô đến dự tiệc cùng người quen cũng không sao cả. Lời nói của truyền thông đương nhiên chỉ là một phần nào đó thôi, nhất là tin tức giải trí, công chúng có khi bị biến thành trò cười. Bởi vậy, nếu cô được nhận

https://thuviensach.vn

giải thì không có gì là đáng sợ, đáng sợ chính là việc cô rời khỏi hạng mục tranh giải. Lúc ấy mới là bị bắt trúng nhược điểm, mới là thừa nhận có hối lộ, DIO đuối lý nên không thể để cô tham gia."

Mạch Khê như là đang nghe chuyện nhảm nhí, có điều, kết quả này Lôi Dận đã nói hôm qua rồi

"Đây là cái lý gì vậy?" Cô nói khẽ, thực sự là không hiểu chuyện này, không hiểu lối suy nghĩ này.

"Lý lẽ không quan trọng, quan trọng nhất là cô có thể giành giải thưởng, nhưng mà phải là giải thưởng lớn." Jon tiếp tục nói, "Mạch Khê, cô phải hiểu được, giới giải trí luôn có những quy tắc của nó. Lời đồn gì cũng có thể tung ra được, lời đồn nào cũng có thể phá giải được, đây là chuyện rất bình thường. Điểm mấu chốt là cô có thể lợi dụng được đề tài tin đồn đó hay không. Công ty đã quyết định cho cô giành giải thưởng lớn rồi, về phần Fanny, công ty còn có thể tiếp tục bồi dưỡng, có điều lần này cô ấy vẫn có thể tham gia giải thưởng với tư cách là ngôi sao nhỏ. Cô yên tâm. Bên giám khảo cũng đã chuẩn bị tốt rồi."

"Nhưng mà hiện tại truyền thông có vẻ rất lợi hại…"

"Kỳ thật trí nhớ con người rất ngắn, nhất là đối với những tin tức xã hội thế này." Ron không nhịn được liền lên tiếng khuyên, "Ngày nào tin tức xã hội cũng nhét đầy đầu óc một người, cho nên người ta cũng rất dễ quên đi. Chẳng hạn như cô đó, nếu như không trở lại giới ca hát, còn ai nhớ đến ca khúc của cô không? Còn bây giờ, ca khúc của cô liên tục tăng hạng, điều này chứng tỏ lối suy nghĩ của người ta cũng rất thoáng."

Mạch Khê rốt cục cũng hiểu. Thì ra đây chính là màn xiếc trong làng giải trí. Người có thể hủy diệt mình không phải là người sắp xếp cho mình mà chính là người theo dõi, xem mình. Nếu người xem muốn ủng hộ mình thì cục diện sẽ hoàn toàn thay đổi!

https://thuviensach.vn

“Vậy tiếp theo tôi phải làm gì?” Cô là cô gái thông minh, đương nhiên hiểu được cái lý ‘lợi dụng thời cơ’ kia.

“Kế tiếp chúng tôi sẽ sắp xếp một ít phóng viên, tập trung đăng tin về công việc thường ngày của cô. Chẳng hạn như khi cô đang thu âm, luyện vũ đạo, có khi sẽ phải ghi hình đến rạng sáng đó. Tóm lại, cô phải thể hiện như một nghệ sĩ cực kỳ vất vả, dần dần cho công chúng biết, cô có thể giành được giải thưởng đó là hoàn toàn xứng đáng!" Jon mang vẻ mặt khẳng định mà nói.

Mạch Khê gật đầu, cô hiểu là công ty đang muốn dùng chiêu đánh vào thiện cảm.

"Mạch Khê…” Đàm Trử Quân vốn vẫn chưa lên tiếng, giờ lại nhìn về phía cô. “Cô thực sự là nghệ sĩ có nỗ lực, cho nên cứ thả lỏng tâm tình, mình có thế nào cứ thể hiện như thế, hiểu chưa?”

“Lần này mặc dù là diễn kịch, nhưng cũng không khác công việc hằng ngày của cô mấy đâu, không cần căng thẳng quá, mọi chuyện đã có chúng tôi sắp xếp, cô cứ yên tâm.”

Mạch Khê dùng sức gật đầu một cái, “Yên tâm, tôi sẽ phối hợp cùng công ty!"

"Chuyện kia…” Cuối cùng phó tổng cũng lên tiếng, “Mạch Khê, nếu có cơ hội, cô hãy nói quyết định của công ty với Lôi tiên sinh.”

Mạch Khê khó hiểu nhìn ông ta.

Trên mặt phó tổng thoáng hiện vẻ mất tự nhiên, có chút xấu hổ, “Chỉ cần ngài ấy không phản đối…”

Mạch Khê cuối cùng cũng đã rõ…

https://thuviensach.vn

Lôi Dận, đúng là có thể hiểu rõ tâm tư người khác, suy nghĩ sâu xa vô cùng!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 17

Bí Ẩn Trùng Điệp

Ngự Hoàng Uyển, phía nam nước Mĩ.

Lần đến phía nam nước Mĩ đã là chuyện của ba năm trước. Nơi này vẫn mang khí thế như xưa, có khu vườn kiểu hoàng gia, chỉ cần rẽ vào đầu đường đã có thể nhìn thấy khu kiến trúc rộng lớn kia.

Mạch Khê không biết lần này vì sao Lôi Dận lại chủ động đưa cô về đây. Với những hiểu biết về hắn, cô chắc chắn, ba năm cô bỏ đi hắn đều không quay về Ngự Hoàng Uyển.

Cánh cổng lớn của căn biệt thự sau khi được hệ thống tự động kiểm tra thì từ từ mở ra. Từ cổng lái xe vào đến bên trong biệt thự phải mất năm đến sáu phút, có thể thấy diện tích nơi này đủ khiến người ta sững sờ. Nếu người không biết nhất định sẽ cho rằng đây là chỗ ở của không dưới mười người cùng một gia đình, nhưng Mạch Khê biết, ngoài người làm ra thì chủ nhân bên trong cũng chỉ có một, chính là Lôi lão gia.

Những người làm tươi cười như trước, thậm chí quản gia trong Ngự Hoàng Uyển trông vẫn như ba năm trước đây, dường như không già đi chút nào. Thời gian ba năm, không tính là quá dài nên hắn là cũng không khiến dung mạo người ta biến đổi nhiều. Ba năm cũng không thể coi là ngắn, vì

https://thuviensach.vn

con người sau ba năm chưa chắc đã thay đổi nhưng có nhiều sự việc sẽ biến chuyển.

“Thiếu gia, tiểu thư, hai người đã trở lại. Lão gia biết hôm nay hai người về nên rất vui, còn mời đầu bếp ở chỗ khác đến làm bữa tối.” Quản gia đón lấy áo khoác của Lôi Dận rồi cung kính nói.

Những người hầu khác cũng nhanh nhẹn bước lên, tiếp đón Lôi Dận và Mạch Khê.

Họ đều là người cũ ở nơi này nhưng cũng không thường xuyên thấy Lôi Dận trở về, bởi vậy trong lúc phục vụ có chút nơm nớp lo sợ. Trong ấn tượng của họ, vị thiếu gia của Lôi gia này nổi danh là tàn nhẫn.

Đối với lời nói của quản gia, Lôi Dận cũng không có phản ứng nhiều lắm, như thể tất cả đều được hắn đoán từ trước. Chỉ có Mạch Khê, không khỏi thầm than trong lòng, thật sự là “Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ”. Lôi gia có một người con trai, Lôi lão gia đương nhiên hy vọng có thể cùng con sum vầy, đáng tiếc…

Đang nghĩ tới đó, có người hầu dìu ông lão xuống thang. Tinh thần ông có hơi ủ dột nhưng nhìn thấy Lôi Dận cùng Mạch Khê thì có chút kích động. Ông đẩy người hầu bên cạnh ra, chống ba-toong bước tới trước mặt hai người.

Là Lôi lão gia!

Mạch Khê phát hiện, lưng ông lão có hơi còng…

“Đã trở lại? Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi…” Giọng nói Lôi lão gia có chút run rẩy, còn nói năng hơi lộn xộn. Ông nâng tay muốn chạm đến Lôi Dận lại nhìn thấy hắn nhíu mày thì vội vàng rụt tay về.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê không đành lòng, âm thầm trừng mắt với Lôi Dận một cái, sau đó cười cười bước lên, kéo lấy cánh tay Lôi lão gia, “Lôi gia gia, thân thể người có khỏe không?”

Khuôn mặt già nua của Lôi lão gia liền hiện một nụ cười hiền lành, ông nhìn Mạch Khê, liên tục gật đầu, “Khỏe, lão già này vẫn còn khỏe. Tiểu Mạch Khê à, con chính là tiểu Mạch Khê, lớn lên nhiều, cũng rất xinh đẹp, làm cho ông nội không nhận ra. Ông nội nghe nói con rời đi ba năm. Đứa nhỏ này, nói thế nào mà đi là đi thế?”

“Con xin lỗi.” Mạch Khê áy náy mỉm cười. Đối với ông lão này, cô chẳng có mấy oán hận. Nếu nói trước kia ông đã từng làm hoặc nói chuyện gì đó không tốt với mẹ cô, thì đó cũng chỉ là xuất phát từ lập trường của một người cha. Nhiều năm Lôi Dận lạnh nhạt với ông như vậy cũng là đủ đáng thương rồi.

Một ông lão cô đơn sống trong một căn biệt thự rộng lớn, lại không có người phụ nữ bên cạnh, dù có vinh hoa phú quý thêm nữa cũng để làm gì? Cứ nghĩ đến ông lão từng này tuổi, dù là vinh hoa nhiều nhưng hẳn là chẳng có mấy người hầu hạ bên gối.

“Đứa ngốc ạ, tuy rằng con là con gái nuôi của Dận nhi, nhưng trong mắt ông nội, con đã sớm là một thành viên của Lôi gia rồi. Cho dù lúc trước Dận nhi có làm nhiều chuyện khiến con buồn, sao con không đến tìm ông nội hả?” Lôi lão gia kéo bàn tay nhỏ của cô lại, vỗ nhẹ mấy cái, trên mặt cũng lộ ra vẻ thân thiết, tình cảm.

Trong lòng Mạch Khê có chút ấm áp, “Lôi gia gia, lần sau con sẽ không kích động như vậy nữa.”

“Tốt, tốt, chỉ cần về nhà là tốt rồi.” Lôi lão gia cười nói.

Lôi Dận đứng bên cạnh lạnh mắt nhìn tất cả, không nói một tiếng nào.

https://thuviensach.vn

“Mạch Khê à, hôm nay ông nội chuẩn bị cho cả hai một bữa tối rất phong phú, hai đứa khó lắm mới về nhà một lần, đã về thì không cần phải vội vàng, ở lại trò chuyện với lão già cái đã.” Lôi lão gia nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lôi Dận thì lại nhìn về phía Mạch Khê, cười nói.

Mạch Khê không cần nhìn cũng biết sắc mặt Lôi Dận thế nào, bất đắc dĩ trộm thở dài, lại mỉm cười, gật đầu với Lôi lão gia, “Được ạ, tối nay con sẽ không vội đi…”

“Chúng tôi không cần bữa tối, tối nay về đây là có chút việc phải nói.” Còn chưa chờ Mạch Khê nói xong, Lôi Dận đã lạnh lùng lên tiếng.

Giọng điệu này đúng như kiểu nói của hắn với người ngoài, một chút ấm áp cũng không có.

“Dận nhi…con có việc muốn nói với ta? À, như vậy đi, chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện có được không? Ta đã cho chuẩn bị một bữa thịnh soạn…”

“Không cần. Tôi nói xong sẽ đi luôn.” Lôi Dận cũng không muốn nghe ông nói xong, thái độ lạnh lùng lạ thường.

Vẻ mặt vốn đang tươi cười của Lôi lão gia có chút thảng thốt, nhìn qua có điểm xấu hổ, lại có chút mất mát…

Mạch Khê nhìn thấy thế không khỏi đau lòng, quay đầu lại thấp giọng nói, “Dận, cùng ăn một bữa cơm cũng không mất nhiều thời gian lắm.”

“Khê nhi.” Lôi Dận nhìn cô, ánh mắt dịu dàng đi rất nhiều, “Tối nay anh đã đặt bàn ăn rồi, có món cá nướng với sốt sữa em thích nhất, tất nhiên là cả một bữa thịnh soạn nữa.”

“Dận…”

https://thuviensach.vn

“Dận nhi à, cái đó…” Lôi lão gia cẩn thận nói xen vào, “Nhà hàng bên ngoài sao có thể bằng trong nhà chứ. Dù sao cũng là ăn cơm, ở nhà có được không?”

Mạch Khê nhìn Lôi lão gia, lại nhìn Lôi Dận, ám chỉ muốn hắn gật đầu. Cho dù là người có trái tim sắt cũng không nên đối xử với cha mình như vậy.

Ai ngờ…

“Thưa cha kính mến, nếu ông minh mẫn thì hẳn là biết, từ năm tôi mười sáu tuổi đã ra khỏi Ngự Hoàng Uyển, chưa hề nếm một chút cơm nào ở đây.” Lôi Dận cười lạnh, tiếng nói trầm thấp lạnh như sương tháng chạp.

“Nhưng mà, nhưng mà đã nhiều năm như vậy…” Lôi lão gia bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Sao? Trong lòng cha kính mến là đã nhiều năm trôi qua rồi sao? Đáng tiếc, trong lòng tôi mọi chuyện vẫn như mới phát sinh ngày hôm qua.” Lôi Dận đến gần Lôi lão gia, gằn từng tiếng, “Tôi vĩnh viễn nhớ rõ, ngày tôi mười sáu tuổi cũng là ngày giỗ của chị tôi!”

Gương mặt Lôi lão gia như co rúm lại, ánh mắt ảm đạm cụp xuống.

“Cha đáng kính có muốn tôi nhắc lại nguyên nhân chị ấy chết không? Tôi nghĩ là không cần đâu, chuyện ông làm hẳn là ông phải rõ ràng chứ.” Lôi Dận cong khóe môi, đáy mắt lộ ý cười lạnh băng.

Thân mình Lôi lão gia hơi nghiêng ngả, ông ngã ngồi trên sofa, miệng thều thào nói: “Đúng vậy, ta nhớ rõ, con bé là con gái ta, sao ta lại không nhớ chứ. Ta biết con hận ta, con hận ta…nhiều năm trôi qua, con vẫn không muốn bước nửa bước vào căn biệt thự này.”

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Lôi Dận vẫn lãnh đạm như trước, nghe thấy thế thì hắn lạnh lùng cười, “Cha đáng kính, nói vậy ông cũng có thể hận tôi mới đúng, không tại tôi thì bây giờ Lôi lão gia ông cũng không phải cô đơn một mình trong biệt thự này. Thì ra người ta nói đúng, vợ chồng không thể oán…” Hắn bước lên phía trước, khuôn mặt cúi xuống gần như sát mặt ông lão, ý cười lạnh băng gợn bên môi, “…cha con không thể không hận!”

“Con…”

“Cha kính mến à, lần này tôi đến đây không phải để ôn chuyện cũ, chỉ là muốn báo với ông một chuyện.” Lôi Dận thẳng người lên, ngồi xuống ghế đối diện, sau đó duỗi tay ra hướng Mạch Khê…

Mạch Khê khẽ thở dài một hơi rồi đưa tay cho hắn, cùng hắn mười ngón đan nhau, rồi ngồi xuống cạnh Lôi Dận.

“Các người…” Lôi lão gia mở to hai mắt nhìn, không thể tưởng tượng nổi cử chỉ quái dị đó. Đó là kiểu giữa cha và con gái sao?

Mạch Khê ít nhiều có điểm xấu hổ, cũng không muốn ngồi gần Lôi Dận quá, lại bị cánh tay hắn ôm lấy càng chặt hơn. Theo bản năng, cô nhìn thoáng qua những người hầu xung quanh, không khó để nhìn ra mỗi một người đều mang vẻ khiếp sợ.

Nơi này không thể so với Bạc Tuyết bảo, người hầu bên đó đã sớm quen với quan hệ của họ; có điều người hầu ở đây chắc chắn sẽ bị hành vi này làm cho kinh hãi.

Đối với phản ứng của người hầu, Lôi Dận vẫn thờ ơ như không, bên môi vẫn là nụ cười lạnh thản nhiên. Hắn nhìn về phía Lôi lão gia…

“Cha đáng kính hẳn là đã sớm biết chuyện này, không đến mức phải kinh ngạc thế chứ.”

https://thuviensach.vn

“Không sai, ta có nghe được tin đồn, nhưng mà không tận mắt chứng kiến ta không thể nào tin được.” Lôi lão gia bình tĩnh nói.

Lôi Dận nhếch môi, “Thế bây giờ? Cha đã tận mắt thấy rồi chứ?”

“Dận nhi, con có biết mình đang làm cái gì không?” Khóe miệng Lôi lão gia như co rúm lại, ánh mắt cũng mang theo vẻ lo lắng.

“Đương nhiên.” Lôi Dận kéo bàn tay Mạch Khê lại, vây trong lòng bàn tay to lớn, vô cùng kiên định nói, “Đây là người con gái tôi yêu nhất, tôi sẽ cưới cô ấy về nhà.”

“Cái gì?” Lôi lão gia đột nhiên đứng dậy, thân mình run rẩy. Ông cầm lấy ba-toong nện mấy cái lên mặt đất, “Anh điên rồi phải không? Con bé không phải là phụ nữ bình thường, nó là con gái nuôi của anh!”

“Cha cũng nói là con gái nuôi, con gái nuôi thì làm sao?” Lôi Dận vắt chân phải lên đùi trái, cả thân mình cao lớn dựa vào ghế. Hắn dùng thái độ trước sau bình tĩnh, lạnh lùng để đối mặt với sự lo lắng, khiếp sợ của Lôi lão gia.

“Con gái nuôi thì sao à? Anh nói nhẹ thật, tuy rằng Mạch Khê không có quan hệ huyết thống với anh nhưng trên danh nghĩa vẫn là quan hệ cha con. Anh cưới con bé, cũng ngang với nói cho cả thiên hạ là anh cưới con gái mình! Anh muốn cho thiên hạ nhìn anh như thế nào?” Lôi lão gia hét to lên, vẻ mặt phản đối.

Mạch Khê sống chết cố cắn chặt môi. Cô biết, nhất định sẽ như thế này. Nguyên nhân chính là vì sợ phải đối đầu với những lời đồn đại như thế nên cô tình nguyện cả đời ở bên cạnh người đàn ông này, không cần danh phận gì, bởi danh phận này cô cũng khó có được.

“Ông cho rằng tôi sẽ tuân theo cái thứ luân lý buồn cười đó sao?” Hàn ý nơi đáy mắt Lôi Dận càng đậm, như băng không thể tan nổi, thậm chí Mạch

https://thuviensach.vn

Khê ngồi bên cạnh còn có thể cảm nhận được luồng lạnh lẽo.

“Anh…” Lôi lão gia tức đến nỗi không biết nói gì nữa, dừng ánh mắt trên người Mạch Khê, uy nghiêm lên tiếng, “Vậy còn con? Mạch Khê, con cũng muốn gả cho nó?”

“Con…”

“Cha à, nếu lần này tôi có thể nói ra, ông cần gì phải hỏi nhiều như vậy?” Lôi Dận không cho Mạch Khê cơ hội mở miệng, không nóng không lạnh mà nói.

“Tôi chỉ muốn biết con bé có yêu anh không, đơn giản thế thôi.” Lôi lão gia lại gõ ba-toong xuống nền nhà, “Hành vi của anh hôm nay lại khiến tôi nhớ đến Bạc Tuyết! Khi đó anh cũng vì một con đàn bà mà có thể cầm súng chĩa vào đầu bố anh! Dận nhi, tốt nhất là anh nên làm rõ tình cảm của mình, đừng có giống lần trước.”

Thân mình Lôi Dận đột nhiên cứng đờ, khuôn mặt bình tĩnh cũng có đôi chút tái tái đi. Có một số chuyện không thể quên đi được, cho dù chính mình đã xác định được tình cảm, nhưng khi nhắc đến vẫn có chút ảm đạm, đau lòng.

Mạch Khê nhận thấy được sự biến đổi của hắn, trong lòng không khỏi đau xót. Cô hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nhìn về phía Lôi lão gia…

“Lôi lão gia, con thương anh ấy, con yêu Lôi Dận! Là tình yêu của một người phụ nữ với một người đàn ông! Con hy vọng có thể lấy được anh ấy, cho dù mọi người có phản đối, bọn con không thể thành vợ chồng thì con cũng sẽ ở bên cạnh anh ấy cả đời!”

Lời vừa nói ra, không chỉ có Lôi lão gia mà ngay cả những người hầu đứng xung quanh cũng phải hít vào một hơi, đưa mắt nhìn nhau, chỉ thiếu nước xì xào bàn tán. Có điều, họ không dám làm như vậy.

https://thuviensach.vn

Lôi lão gia hắn là không ngờ cô lại nói thẳng thắn như vậy, giật mình sửng sốt, mãi lâu sau mới có phản ứng lại, “Con, con nói cái gì?”

“Con yêu Dận!” Mạch Khê lặp lại một câu, lần này thì không hề chần chừ, rất thẳng thắn, rất táo bạo!

Lôi Dận quay đầu nhìn cô, vẻ lạnh lùng nơi đáy mắt đã chậm rãi được sự ấm áp, dịu dàng thay thế.

Lôi lão gia không thể tưởng tượng nổi, lắc đầu, thì thào nói một câu, “Mạch Khê à Mạch Khê, con có biết không, mẹ con cũng đã từng đứng trước mặt ta kiên định nói ra ba chữ bày!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê đột nhiên tái nhợt, trong tim cũng đau nhói.

“Đủ rồi!” Lôi Dận nhìn sắc mặt Mạch Khê biến đổi thì nhíu mày lại, quắc mắt về phía Lôi lão gia, “Bạc Tuyết đối với tôi mà nói cực kỳ quan trọng, nhưng người tôi muốn cưới cũng chỉ có Mạch Khê!”

Nói xong, hắn kéo bàn tay Mạch Khê lại, đau lòng mà ủ ấm cho mười đầu ngón tay lạnh toát của cô.

“Dận nhi à…” Ông lão gần như sắp tức nghẹn, nhìn Lôi Dận, nhẹ giọng khuyên nhủ, “Ta biết, kỳ thật ta cũng biết tình cảm của con. Lần đầu tiên con xuất hiện ở căn biệt thự này vì con bé, ta đã nhìn ra tâm tư của con đối với con bé. Ta biết ta không thể ngăn cản hai đứa yêu nhau. Nhưng mà Dận nhi, yêu một người cũng phải chú ý đến phương thức, con yêu con bé, tuy nhiên nếu nói đến việc lấy con bé, đối với cả con và con bé đều không tốt!”

“Cha!” Lôi Dận đứng dậy, hắn nhiên là có điểm mất kiên nhẫn, “Hôm nay tôi đến đây chỉ có ý muốn thông báo với ông thôi, về phần khác, tôi không muốn nghe nhiều. Khê nhi, chúng ta đi thôi.” Nói xong, hắn kéo tay Mạch Khê đi.

https://thuviensach.vn

“Dận…” Mạch Khê không rõ chính mình nên cảm động hay áy náy nữa.

“Dận nhi, nếu anh còn coi mình là người Lôi gia thì dẹp bỏ ý nghĩ này đi cho tôi!” Lôi lão gia tức đến mức dậm chân, rống to lên phía sau Lôi Dận.

Lôi Dận xoay người, lạnh băng nhìn ông, “Đương nhiên, tôi đương nhiên là người của Lôi gia, việc này chẳng có gì liên quan đến việc tôi kết hôn. Cha già kính mến, tuổi ông cũng lớn rồi, nên nghỉ ngơi tốt một chút, chuyện khác không cần quan tâm.”

"Anh…anh…”

“Còn nữa…” Lôi Dận dõi theo ông, đột nhiên gằn giọng nói: “Không biết cha đáng kính có biết được rằng, Bạc Tuyết đã sớm quen biết mẹ tôi?”

Sắc mặt Lôi lão gia đột nhiên hiện vẻ sửng sốt, nhìn không ra là ông đang nghĩ gì.

Đôi con ngươi của Lôi Dận như thể xuyên thấu được lòng người, hắn lại chỉ cười một cách lạnh lẽo…

“Còn nữa…” Lần thứ hai hắn chậm rãi nói, “Không biết cha có nhớ rõ Bạc Cơ không? Thì ra…cô ta cũng đã từng gặp mẹ tôi!”

“Cái gì?” Gương mặt Lôi lão gia như co rúm lại, như thể ông vừa nghe thấy một chuyện đáng sợ trên đời, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bộ dáng, ông lắc đầu.

“Mẹ con lúc vừa sinh xong đã chết, nếu không phải như vậy, con cũng sẽ không bị mất tích.”

“Phải không? Cái này thật kỳ quái, có điều, cha…” Lôi Dận nhẹ nhàng cười, nhưng đáy mắt không hề có ý cười, “Chẳng lẽ ông thật sự dám khẳng

https://thuviensach.vn

định mẹ tôi đã mất rồi sao? Hoặc là…ông căn bản không biết bà ấy?" Nói xong, hắn dường như cũng không muốn biết đáp án, xoay người đi ra cửa.

Mặt Lôi lão gia nhăn nhó, vẻ mặt như kiểu không thể tin nổi, lại nhìn thấy Lôi Dận đang dần tiến ra khỏi cửa thì tập tễnh vội vàng tiến lên giữ chặt lấy hắn…

"Dận nhi, ta biết con hận ta nên mới nói những lời này, tạm thời không đề cập đến chuyện của mẹ con, chỉ riêng quyết định con mới nói, người làm cha như ta tuyệt đối không thể đồng ý."

"Tránh ra!" Lôi Dận tỏ vẻ không vui, cánh tay vung lên, ngữ khí hắn cũng rất khốc liệt.

Mạch Khê kinh hãi.

Chỉ thấy cả người Lôi lão gia chao đảo, ngã trên mặt đất, ngay sau đó còn chưa đứng lên nổi mà nằm trên đất thở hổn hển.

"Lôi lão gia…" Mạch Khê không ngờ Lôi Dận sẽ có hành động này thì vô cùng kinh hãi, lập tức muốn tiến đến nâng ông lão dậy. Nhưng cô còn chưa động tay đến ông thì đã bị một lực mạnh phía sau tóm trở về. Ngoảnh mặt nhìn lại, cô chỉ thấy Lôi Dận với ánh mắt hoàn toàn lạnh băng.

"Dận!" Mạch Khê không thể nào ngờ hắn lại ý chí sắt đá như vậy.

"Lão gia…" Những người hầu nhốn nhác tiến lên, nhất là người quản gia, vừa thấy thế liền lập tức quát to, "Mau lên, đem thuốc của lão gia ra đây!"

Người hầu vội vàng chạy đi.

Lôi Dận vẫn không nhúc nhích nhìn Lôi lão gia, vẻ mặt lạnh lùng không một chút xao động.

https://thuviensach.vn

“Dận, sao anh có thể như vậy? Ông ấy là cha anh đấy!” Mạch Khê thật sự không thể đứng nhìn được, hẩy bỏ cánh tay hắn rồi chạy nhanh đến phía Lôi lão gia, cùng mấy người hầu nâng ông dậy, ngồi trên sofa.

Lôi lão gia thở hổn hển nhìn Lôi Dận, vừa nhìn vừa nhận lấy thuốc từ tay quản gia rồi uống hết. Mãi lâu sau ông mới nói, "Dận nhi... cứ cho là con hận ta, nhưng ta vẫn là cha con, sao con có thể làm vậy?"

Trên mặt Lôi Dận đến một chút áy náy cũng không có, chỉ có vẻ lạnh càng lạnh thêm...

"Đúng vậy, cha của tôi, có điều ông hẳn là biết con người tôi, luôn không thích che giấu tình cảm. Có đôi khi tôi nghĩ, nếu ông sớm chết đi có phải tốt hơn bao nhiêu không!"

"Cái gì? Mày đúng là nghịch tử!" Lửa giận trong Lôi lão gia bùng bùng lên, ngay sau đó ông ôm chặt lấy lồng ngực, vẻ mặt thật thống khổ.

"Lôi lão gia…" Mạch Khê chỉ sợ ông sẽ ngất đi, vội vàng đỡ lấy ông.

Quản gia sợ tới mức tái mặt, buồn rười rượi nói với Lôi Dận: "Thiếu gia, cậu không nên khiến lão gia tức giận, tim lão gia không khỏe, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra thì phải làm thế nào đây?"

"Ông chỉ là một quản gia nhỏ mà dám giáo huấn tôi?" Lôi Dận đột nhiên nheo hai mắt lại, đôi mắt sắc bén như bắn ra một tia nguy hiểm chết chóc.

Quản gia thấy thế thì kinh hãi, da đầu cũng run lên, "Phịch!" một tiếng, ông ta quỳ xuống đất…

"Thiếu gia, tôi, tôi không phải... tôi tuyệt đối không có ý đó."

https://thuviensach.vn

"Từ ngày mai trở đi ông không cần làm việc ở Lôi gia nữa!" Giọng nói Lôi Dận như không có chút gợn sóng nào, lại mang theo quyền uy trí mạng.

"A?" Quản gia kinh hãi, "Thiếu gia, xin cậu đừng, tôi…Tôi ở Lôi gia mười mấy năm nay, không có công lao cũng có khổ lao."

Lôi Dận hờ hững.

"Lão gia… " Quản gia thấy thế, đáy lòng bỗng sinh tuyệt vọng, lại lê đến trước mặt Lôi lão gia, nước mắt lã chã, "Lão gia, tôi không muốn rời khỏi Lôi gia, cầu xin ngài nói với thiếu gia."

"Ông không phải đi!" Lôi lão gia tức giận trừng mắt, "Ông là quản gia của tôi, ngoài tôi ra, không ai có quyền đuổi ông đi!"

Đáy mắt quản gia nổi lên hy vọng.

Lôi Dận hừ lạnh một tiếng…

"Cha già đáng kính, hình như ông đã quên hiện tại ai là chủ gia đình!"

"Tiền lương của quản gia luôn là ta trả!" Lôi lão gia thở phì phò.

"À." Lôi Dận không nóng không lạnh cười, "Nếu tôi nhớ không lầm, hàng năm cha già vẫn lấy hoa hồng của công ty. Nếu không phải tôi lăn lộn thương trường, ông đâu có tiền hoa hồng mà nhận?"

"Mày…"

"Phí Dạ!" Lôi Dận lạnh lùng nói.

Phí Dạ vẫn đang im lặng nãy giờ liền bước lên, cung kính hạ thấp người, "Lôi tiên sinh xin phân phó."

https://thuviensach.vn

“Ngày mai đổi quản gia một lần nữa cho cha tôi! Nhớ kỹ, phải trẻ tuổi, thông minh. Trong người cha tôi có bệnh, tốt nhất là nên mời một bác sĩ tư nhân mới về.” Lôi Dận gằn từng tiếng nói.

“Mày, mày không thể làm như vậy được!” Lôi lão gia tức giận đùng đùng, chỉ tay vào hắn, “Tao thật sự hối hận khi đưa mày về Lôi gia, tao là cha mày mà mày có thể đối xử với tao như thế?”

“Tôi nói rồi!” Lôi Dận đột nhiên nói to hơn, vẻ không vui, mất kiên nhẫn hiện lên trong đáy mắt. Hắn đi đến trước mặt Lôi lão gia…

“Tôi muốn được yêu người phụ nữ của tôi, bất luận là kẻ nào cũng không thể ngăn cản. Nếu ngăn cản, tôi sẽ…giết không tha!”

“Mày…rõ ràng là ngay cả tao cũng đã giết được rồi đấy!” Lôi lão gia tức giận không ít, vẻ mặt đầy bi phẫn, “Để cho cả thiên hạ này xem, thằng con trai quý tử Lôi Dận của tao đã giết mẹ nó thế nào, sau đó giết cha nó!”

Lôi Dận nghe vậy, cả người dướn về phía trước, khuôn mặt anh tuấn như khắc từ băng lạnh, khóe môi chậm rãi cong lên…

"Ông cho là... tôi không dám?" Ngắn ngủn vài chữ nhưng lại cho thấy rõ sự khát máu của hắn.

Mạch Khê thoáng cảm thấy cổ họng mình dấy mùi máu tươi, gần như có cảm giác nghẹt thở.

Lôi lão gia dường như cũng bị sát ý nơi đáy mắt Lôi Dận làm cho sợ hãi, ánh mắt ông từ vẻ không thể tin biến thành tuyệt vọng, cuối cùng vô lực mà ngã ngồi trên ghế sofa, thê lương cười khổ...

"Rất khá, con trai ta thật sự là rất khá..."

https://thuviensach.vn

Lôi Dận khép hờ đôi mắt, không nói gì nữa mà kéo tay Mạch Khê đi ra ngoài.

Tất cả người hầu đều sợ tới mức mềm nhũn hai chân.

Phí Dạ nhìn thoáng qua Lôi lão gia, không nói thêm gì, cũng đi luôn ra ngoài.

Trong không khí, dần dần chảy ra cảm giác lạnh lẽo...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7
Chương 18

Lời Giải Thích Của Lôi Dận

Mạch Khê không kịp ăn uống gì nên khi vừa về đến Bạc Tuyết bảo, Lôi Dận đã lập tức sai quản gia Hàn Á chuẩn bị bữa tối. Chỉ có điều, chuyện vừa phát sinh khiến Mạch Khê rầu rĩ ngồi trên salon, cứ ôm khư khư lấy cái gối mà không nói một lời nào.

Lôi Dận thấy thế thì đi đến trước mặt cô, nhẹ nhàng nâng người cô lên rồi hỏi, "Làm sao vậy? Không ăn cơm là không được, cũng vừa lúc anh đói bụng, cứ cho là ngồi ăn cùng anh thôi được không?"

Mạch Khê ngẩng đầu nhìn hắn, muốn nói lại thôi.

Ánh mắt của hắn quá đỗi dịu dàng, ôn hòa như làn nước, không còn vẻ lạnh băng như lúc ở Ngự Hoàng Uyển nữa. Người không biết rõ tình hình sẽ cho rằng đây là hai con người khác nhau. Nhưng cô biết, Lôi Dận như vừa rồi mới là chân thật nhất!

Kỳ thật, vừa rồi, cô cũng lập là lập lờ hiểu được nguyên nhân Lôi Dận hận Lôi lão gia. Thứ nhất là vì chuyện của mẹ cô – Bạc Tuyết, thứ hai là bởi mẹ của Thiên Luật. Có lẽ Lôi Dận nghĩ, cái chết của hai người phụ nữ này đều có liên quan đến cha hắn!

https://thuviensach.vn

Nhưng cho dù là vậy thì cũng không thể làm như thế, dù sao đó cũng là cha hắn!

Phí Dạ vẫn đứng bên cạnh chứ chưa rời đi. Hắn đến trước mặt Lôi Dận, nói, "Lôi tiên sinh, thật sự, chuyện ngài vừa làm liệu có hợp với đạo làm người hay không?"

Ý cười bên môi đột nhiên cứng lại, Lôi Dận buông Mạch Khê ra, nhìn về phía Phí Dạ với vẻ mặt cứng rắn, nghiêm nghị...

"Cậu nói gì?" Chỉ là lời nói thản nhiên nhưng lại tản ra mùi vị nguy hiểm.

Mạch Khê thấy thế liền có cảm giác bất ổn, lập tức đứng lên giữ chặt cánh tay Lôi Dận, "Dận, em, em hơi đói rồi, chúng ta đi ăn cơm được không?"

Quản gia Hàn Á đứng bên cạnh cũng có chút phản ứng, lập tức nói, "Đúng vậy, Lôi tiên sinh, bữa tối đã chuẩn bị tốt rồi, ngài xem tiểu thư Mạch Khê cũng đã đói..."

"Tôi đang hỏi cậu vừa nói gì?" Giọng điệu của Lôi Dận bỗng cao lên, vẻ không vui nơi đáy mắt cũng rõ ràng có thể nhận thấy được, không phải là nói với Mạch Khê hay Hàn Á mà là với Phí Dạ đang đứng trước mặt.

Phí Dạ nâng tầm mắt nhìn về phía Lôi Dận, sắc mặt không hề biến đổi chút nào...

"Lôi tiên sinh, kỳ thật có một chuyện tôi cảm thấy cần nói với ngài. Thời gian này thân thể Lôi lão gia không được tốt, nhất là tim. Ngài làm như vậy với ông cụ, ngộ nhỡ ông xảy ra chuyện gì, ngài sẽ hối hận cả đời!"

Sắc mặt Lôi Dận càng thêm xanh mét. Mạch Khê còn nhìn thấy bàn tay hắn chậm rãi nắm chặt lại, liền sau đó thì trên mu bàn tay cũng nổi rõ gân

https://thuviensach.vn

xanh. Bộ dạng đáng sợ này khiến nỗi bất an trong cô lại dâng lên một lần nữa.

"Lão ta sống hay chết thì có liên quan gì đến tôi?" Hắn bình tĩnh nói, cũng dễ dàng nhìn ra lửa giận ẩn trong hắn.

Phí Dạ hiểu rõ tính hắn, đương nhiên cũng hiểu hắn đang nổi giận, nhưng vẫn cố bình tĩnh nói: "Lôi tiên sinh, ông ấy là cha của ngài!"

"Dận..." Tim Mạch Khê đập rất nhanh, cô cẩn thận kéo cánh tay hắn, "Đừng như vậy, Phí Dạ cũng chỉ là muốn tốt cho anh thôi..."

"Tốt cho anh?" Lôi Dận cười lạnh một tiếng, lại chỉ nhìn Phí Dạ, đôi mắt lang sói đột nhiên co rụt lại, "Nếu thật sự muốn tốt cho anh thì sẽ không nói ra những điều này!"

"Thực xin lỗi, Lôi tiên sinh, tôi chỉ cảm thấy Lôi lão gia thật đáng thương. Kỳ thật ông cụ hy vọng ngài có thể trở về nhà. Lúc tôi vừa thông báo, Lôi lão gia đã nhanh chóng mời đầu bếp ở nơi khác đến."

"Thì sao?" Lôi Dận không hề cảm động, chỉ hừ lạnh, "Phí Dạ, cậu đừng quên, nếu không phải do ông ta lắm lời thì Bạc Tuyết sẽ không chết. Nếu không phải do ông ta, đến nay Thiên Luật vẫn còn có thể gặp mẹ nó!"

"Lôi lão gia không hề cố ý." Phí Dạ nhẹ giọng nói.

"Được rồi được rồi, chúng ta nói chuyện này sau được không?" Mạch Khê rất sợ Lôi Dận sẽ nổi cơn mà đánh Phí Dạ nên bước đến ngăn cản, "Hai người các anh sao lại đi tranh cãi chứ? Cứ coi như chưa nói ra chuyện này đi."

Lôi Dận hít vào một hơi. Quả thực là hắn nghe lời Mạch Khê, mà hắn cũng đang điều chỉnh tâm trạng. Một lúc sau, ngữ khí hắn đã khôi phục vẻ

https://thuviensach.vn

bình thản trước nay, "Phí Dạ, đêm nay coi như tôi chưa nghe thấy gì, nếu không, tôi sẽ hoài nghi chính mình đã nhìn lầm người!"

"Vâng, Lôi tiên sinh, thuộc hạ biết sai rồi, thuộc hạ đi đây." Phí Dạ cũng thầm thở dài, lần thứ hai cung kính cúi người.

Lôi Dận bất mãn xoay người rời đi.

Nỗi bất an này của Mạch Khê rốt cục cũng tan biết. Vừa nhìn thấy Phí Dạ đi đến cửa thì cô vội vàng đuổi theo...

"Phí Dạ." Thừa dịp Lôi Dận rời khỏi phòng khách, cô khẽ gọi.

Phí Dạ quay đầu, ánh mặt và vẻ mặt đều mang theo sự thản nhiên, "Tiểu thư Mạch Khê có việc gì sao?"

Mạch Khê gật đầu, tiến lên nhẹ giọng nói: "Tâm tình Dận hôm nay không tốt. Chuyện anh ấy bảo tìm quản gia và bác sĩ cho Lôi gia gia, vất vả cho anh rồi, nhất định phải tìm người thích hợp nhất cho ông ấy. Nhất là bác sĩ ấy, tim ông cụ không khỏe, đúng là khiến người khác lo lắng."

"Yên tâm đi." Phí Dạ cười cười, ánh mắt thật dịu dàng. Thấy nụ cười như hoa nở bên môi cô, hắn không kìm được bèn nâng tay khẽ vuốt mái tóc cô rồi cúi đầu nói, "Có đôi khi tôi thật sự hâm mộ Lôi tiên sinh."

"Hả?" Trong phút chốc, Mạch Khê không để ý đến động tác của hắn mà chỉ tò mò bởi lời hắn nói.

Phí Dạ thấy cô có vẻ không hiểu thì nụ cười có phần chua xót, "Có cô ở bên cạnh còn không khiến người khác hâm mộ hay sao? Có thể cùng cô tay nắm tay, cho dù là phải buông hết mọi vinh hoa phú quý cũng cam tâm tình nguyện." Nói xong, hắn xoay người bước đi.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê giật mình sửng sốt, cũng chẳng thể hiểu được người trong lời nói của hắn là ai. Cô quay đầu lại, bất ngờ chạm vào ánh mặt của Lôi Dận phía sau.

"A..." Cô hoảng sợ, "Không phải anh vừa ra khỏi phòng khách sao? Sao mà như ma xuất hiện không một tiếng động thế."

"Em thích cậu ta?" Lôi Dận nhắm mắt làm ngơ, đôi mày hơi nhíu lại, hắn lãnh đạm hỏi.

Đầu Mạch Khê như bị xung huyết. Hôm nay bị sao thế này? Như thể hắn bị thần kinh, cả ngày chỉ muốn tìm người để cãi nhau vậy.

"Đúng vậy đúng vậy, em thích anh ấy, thì sao nào?" Cô cũng tức giận, hung hăng trừng mắt với hắn, sau lại rầu rĩ đi vào phòng ăn.

Sắc mặt Lôi Dận rõ ràng có biến đổi. Hắn cũng đi theo vào phòng ăn, nhìn theo bóng lưng nhỏ xinh của cô, trong lúc nhất thời lại mềm lòng, từ sau lưng ôm cô lại...

"Khê nhi, anh có thể mất đi bất kỳ ai, nhưng riêng em thì không thể."

Cảm giác ấm áp tràn ra, nỗi giận hờn trong lòng cũng tan biến, cô để mặc cho hắn ôm, tựa đầu vào bờ vai hắn, "Dận, anh khùng sao? Sao em có thể thích người đàn ông khác được chứ, anh cũng biết trong lòng em chỉ có mình anh."

"Anh biết, thật xin lỗi, Khê nhi, vừa rồi là do anh quá nhạy cảm." Lôi Dận ôm chặt lấy cô, hít sâu một hơi, vùi mặt trong mái tóc thơm ngát của cô, "Khê nhi, anh yêu em, cho nên không thể chịu nổi khi lòng em có nửa điểm mơ hồ, càng không thể chịu được nếu em rời khỏi anh. Anh không thể mất em, mất em tương đương với việc anh mất đi mạng sống này."

https://thuviensach.vn

"Dận..." Mạch Khê xoay người, nâng bàn tay nhỏ áp lên má hắn. Trong một khắc này, đôi mắt kiên định vốn có của hắn lại hiện lên vẻ sợ hãi, như thể có cảm giác khủng hoảng khi mất đi thứ gì đó.

"Sao anh lại mất em được chứ? Bất kể thế nào em cũng không rời xa anh, cho dù anh có đuổi em đi em cũng sẽ không đi."

Lời nói ngọt ngào, lại có phần nghịch ngợm của cô khiến Lôi Dận mỉm cười. Hắn thâm tình hôn đôi môi anh đào của cô rồi nhẹ nhàng nói: "Khê nhi, em biết không? Cả thế giới này có ra sao anh cũng không quan tâm, chỉ có em mới là quan trọng nhất với anh. Anh chỉ để tâm đến suy nghĩ của em, cảm nhận tâm tư của em, vì tâm tư của em quyết định mạng sống của anh, hiểu chưa?"

Mạch Khê cảm động, cổ họng như nghẹn lại, ôm chặt lấy hắn. Cô hạnh phúc đến phát điên. Giá như thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại tại khắc này, không tiếp tục trôi nữa thì thật tốt biết bao...

Một lúc lâu sau, Lôi Dận nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Nhất định là em rất tò mò vì sao anh lại hận cha anh như vậy. Còn cả lời đồn anh giết mẹ nữa."

"Em..." Mạch Khê dừng một chút, lại nhỏ giọng nói: "Cho dù anh không nói, em cũng có thể lý giải được. Em tin là anh làm như vậy vì có nguyên nhân, nguyên nhân này không đơn giản chỉ vì mẹ em. Chỉ có điều, Dận, nếu anh không muốn nói, em sẽ không ép buộc anh phải nói."

"Không, anh muốn nói cho em biết." Lôi Dận có phần khăng khăng, hắn ngồi xuống, kéo cô ngồi lên đùi mình, nhẹ nhàng đặt cằm trên bờ vai cô...

"Kỳ thật anh rất hận cha, là một người cha, nếu thật sự yêu anh thì sao có thể sơ suất để anh bị mất tích? Trong lòng ông ta, anh không hề có trọng lượng. Ngay cả lúc anh ở Ngự Hoàng Uyển, anh cũng không hề cảm nhận được một chút tình thương của người cha."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nâng tay khẽ vỗ đầu hắn. Cô biết trong lòng hắn có bao nhiêu đau khổ. Đàn ông không thích kể rõ tâm sự, nhất là hắn. Xét theo tính cách của người đàn ông như hắn, hắn là không muốn nói tâm tư với một người phụ nữ, có điều, hắn lại muốn nói với cô...

"Dận, có lẽ là anh hiểu lầm thôi. Chuyện năm đó chính xác như thế nào anh đâu có biết, nói không chừng là do cha anh có điều khó nói."

"Em không trách ông ta?" Lôi Dận ngẩng đầu, nhìn sâu trong đôi mắt xinh đẹp của cô.

Mạch Khê khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, "Em biết năm đó ông ấy cực kỳ phản đối mẹ em, nhưng cũng chỉ là muốn tốt cho anh thôi. Bây giờ em cũng không muốn oán hận nữa, oán hận một người thật mệt mỏi. Ngẫm lại xem, bên cạnh em có anh cả, anh hai, chị gái, quan trọng nhất là còn có anh. Được một người đàn ông như anh yêu em, sao em còn phải oán hận chứ? Em thật sự tạ ơn Thượng đế đã ban cho em có anh trong cuộc đời này."

"Khê nhi..." Lôi Dận thực cảm động, nhẹ nhàng thở dài, "Em thật sự là một nha đầu đơn thuần, có điều như vậy cũng tốt. Con người sợ nhất là phải nhớ lại quá khứ đau khổ, nhiều chua xót mà cũng nhiều thứ không thể quên được."

"Anh muốn nói đến mẹ Thiên Luật?" Mạch Khê nhẹ giọng hỏi.

Lôi Dận gật đầu, "Sau khi anh trở lại Lôi gia, hoàn cảnh lạ lẫm rất khó thích ứng, dù sao thì anh cũng đã quen cuộc sống chém chém giết giết trong xã hội đen rồi. Khi đó cha bận nhiều việc, chỉ có chị anh là chăm sóc cho anh. Chị ấy thực sự rất tốt, rất thương người em trai là anh. Những ngày sống trong nhà chị là những ngày bình yên nhất."

"Ở nhà chị sao?" Mạch Khê nghe ra có vẻ hồ đồ, "Sao mẹ Thiên Luật không ở nhà chính của Lôi gia?"

https://thuviensach.vn

"Chị ấy đã lập gia đình rồi, cha Thiên Luật là người khá thành đạt." Lôi Dận nhẹ giọng nói: "Nghe chị nói, từ sau khi mẹ bọn anh mất thì cha đã sai người đưa chị ra nước ngoài học, có lẽ là sợ chị ấy bị ám ảnh vì chuyện đó. Sau khi anh được Hoắc gia đưa trả lại Lôi gia, trên danh nghĩa là trưởng nam Lôi gia nhưng trên thực tế chỉ ở tại nhà chị. Lý do cha đưa ra là, ông ấy không có nhiều thời gian nên để chị chăm sóc cho anh."

"Nói như vậy, thời gian anh sống cùng chị cũng không phải là dài." Mạch Khê cẩn thận tính. Cô nhớ rõ hắn đã từng nói, lúc hắn mười sáu tuổi đã cùng với Phí Dạ quay trở về huyết tẩy tổ chức. Chuyện này hắn là xảy ra sau khi hắn trở về nhà.

"Ừ, thời gian bọn anh sống cùng không dài, nhưng chỉ một quãng thời gian ngắn ngủi cũng đủ cho anh cảm nhận được tình thân mà anh chưa từng có, là tình thân giữa người máu mủ ruột thịt." Lôi Dận hít sâu một hơi, nói.

Mạch Khê gật đầu, cô có thể hiểu được loại tình cảm này.

"Về sau thế nào? Đã có chuyện gì xảy ra?"

"Chuyện xảy ra sau này đã thay đổi vận mệnh cả đời anh! Có điều, nếu cho anh chọn lại một lần nữa, anh vẫn sẽ làm như vậy!" Ánh mắt Lôi Dận dần thâm trầm, cũng tản ra sát ý lạnh lẽo...

"Tất cả đều tại con đàn bà kia! À, chính là con đàn bà mà cha anh đã cưới sau này. Nghe chị nói, cô ta từng là y tá chăm sóc cho mẹ anh, kết quả là, khi mẹ anh qua đời chưa được một năm thì cô ta đã bước vào cửa Lôi gia. Việc cha tái hôn cũng là nguyên nhân chị anh rời khỏi Lôi gia."

Mạch Khê hồi hộp nhìn hắn.

"Có một ngày, cô ta đã đến nhà chị, lúc đó anh rể đưa Thiên Luật ra ngoài dã ngoại, trong nhà chỉ có chị và anh. Chị nhìn thấy cô ta thì không khách khí mà ra lệnh ‘đuổi khách’, nhưng người đàn bà này cứ nhất quyết

https://thuviensach.vn

đòi chị ký vào giấy tờ chuyển nhượng tài sản. Anh biết rõ, cô ta thèm thuồng tài sản Lôi gia. Chị không đồng ý nên hai người xảy ra tranh cãi, con đàn bà kia liền động tay động chân. Đúng lúc ấy anh đi đến cầu thang, hai người giằng co đụng phải anh. Vì che chở cho anh nên trong lúc cấp bách chị đã ôm anh vào lòng, không ngờ lại bị con đàn bà kia trực tiếp đẩy xuống cầu thang..."

Nói tới đây, đôi đồng tử của Lôi Dận rụt lại, hắn nhắm chặt hai mắt, cảnh tượng đẫm máu kia lại một lần nữa hiện lên trong đầu hắn.

Lòng Mạch Khê cũng chấn động theo. Cô đoán rằng chuyện phát sinh tiếp theo cực kỳ nghiêm trọng, nếu không Lôi Dận cũng không kích động như vậy.

"Đầu chị vừa lúc đập vào song sắt cửa sổ, thanh sắt nhọn cắm thẳng vào đầu chị. Chị ấy đã ra đi ngay phút ấy, còn chưa kịp kêu lên tiếng nào, chỉ lưu lại đầy máu tươi trên mặt đất, ngay cả hơi thở của anh cũng đầy mùi máu..." Bàn tay Lôi Dận đột nhiên nắm chặt hơn, lúc hắn mở mắt ra thì đã thấy đôi mắt đỏ au như loài lang sói.

Tim Mạch Khê cũng run rẩy theo. Tuy rằng Lôi Dận chỉ nói vài câu ít ỏi nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra hình ảnh này! Trời ạ... Nếu đổi là cô, cả đời này cô không thể nào quên được.

"Sau đó... Anh giết người đàn bà kia?"

"Cô ta chết còn chưa hết tội!" Trong ánh mắt Lôi Dận đặc quánh vẻ thống hận, "Cô ta giết chị anh nhưng không hề hoảng hốt, một câu xin lỗi cũng không có, mà chỉ bảo... "Thật sự là tiện chủng, chẳng lẽ mẹ chúng mày chỉ đẻ ra được những đứa yếu ớt như vậy thôi sao?" Cô ta đã vũ nhục bọn anh, khinh miệt người chị đã mất của anh, lại còn vũ nhục mẹ anh! Anh sẽ không để cô ta sống trên cõi đời này. Cô ta muốn sống yên ổn, muốn vét tài sản Lôi gia, quả thực là nằm mơ!"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt lạnh băng đầy hận thù của Lôi Dận chiếu thẳng vào mắt Mạch Khê, đủ để khiến cô hình dung ra một hình ảnh... Một người phụ nữ hoa lệ, cao ngạo đứng ngay trên cầu thang nhìn người đang nằm trong vũng máu bên dưới ; chẳng những không kích động mà ngược lại là vẻ mặt châm biếm. Có lẽ trong mắt cô ta, hai chị em này chỉ hèn hạ bằng con kiến. Lại hoặc là cô ta tin chắc rằng Lôi gia có thể thu dọn tàn cuộc hộ cô ta nên mới bình tĩnh như vậy.

"Anh... giết cô ta như thế nào?" Mãi lâu sau, Mạch Khê mới dám lên tiếng hỏi. Không phải là cô tò mò chuyện Lôi Dận giết người thế nào, chẳng qua, những gì cô nhìn thấy trong mắt Lôi Dận cũng chỉ có thù hận. Chắc hẳn người đàn bà kia chết rất thảm.

Lôi Dận hiểu được tâm tư cô, khóe môi lạnh lẽo chậm rãi nhếch lên...

"Nghe nói cha anh vội vã muốn cưới cô ta chỉ vì cô ta có dáng người lả lướt, quyến rũ. Cô ta hoàn hảo thế nào, anh sẽ phá nát từ đó!" Giọng nói hắn thực thong thả mà lại trầm thấp, như là thanh kiếm mang đầy sát khí khiến người ta sợ hãi đang dần dần rút ra.

"Anh ném cô ta cho một đám lưu manh, cô ta không phải là loại thấp hèn sao, vừa lúc thỏa mãn dục vọng cho bọn chúng. Anh đưa băng ghi hình đó làm quà tặng cho cha anh, nhìn thấy gương mặt biến sắc của ông ta anh cảm thấy rất thỏa mãn!"

"Hả?" Mạch Khê mở to hai mắt nhìn, nhìn Lôi Dận như thể một người xa lạ, "Anh..."

"Cái này cũng chưa tính là gì." Lôi Dận nở nụ cười, một nụ cười lạnh như băng, "Con điếm đó bị bọn lưu manh làm nhục xong vẫn có thể ủy mị quỳ dưới chân anh xin buông tha cho cô ta, sao anh có thể buông tha được chứ. Cô ta giết người chị anh yêu quý nhất, vì thế, anh đã cắt lìa xác cô ta ra làm vài đoạn. Con điếm đó quả thực là rất ‘vĩ đại’, anh phải tìm cái bao

https://thuviensach.vn

tải lớn mới nhét được cô ta vào. Lúc xe cha anh đang đi thì anh đứng trên tầng ném cái bao xuống nóc xe! Anh muốn cho lão già kia nhìn thấy con đàn bà ông ta thích nhất biến thành mấy khúc thịt. Nhìn cái dạng này, ông ta còn có thể yêu cô ta như trước được nữa không?"

Mạch Khê thực sự kinh hãi, cô không hề nghe rõ Lôi Dận đang nói gì, chỉ cảm thấy từ dạ dày đùn lên vị tanh tưởi, cuối cùng không nhịn được, cô chạy thẳng đến toilet nôn khan.

Dòng nước lạnh lẽo tạt trên mặt khiến sắc mặt cô trông càng tái nhợt. Đôi hàng mi dài chớp vẻ ủ rũ, sầu buồn.

Giọng nói lạnh băng, thong thả của Lôi Dận thật như đang lăng trì cô, khiến cô cảm thấy thực bất lực.

Hắn là người đàn ông thế nào? Sao hắn lại tàn nhẫn đến mức độ đó?

Cô lại nghĩ về những điều hắn đã nói với cô, hắn đã trừng phạt Huyết Xà thế nào... Kỳ thực, cho đến vừa nãy, cô vẫn không tin cách hắn đối phó với Huyết Xà. Việc lột da người không phải là việc người bình thường có thể làm, cho nên cô vẫn còn có chút hy vọng.

Nhưng hiện tại, hắn miêu tả lại quá trình giết mẹ kế thật rõ ràng, cô thật sự tin như vậy! Lúc đầu, cô chỉ nghĩ, nặng nhất là hắn sẽ đánh chết bà mẹ kế, hoặc là dùng dao đâm chết bà ta, không thể ngờ được hắn lại...

"Em sợ sao?" Lôi Dận như là quỷ quái, vô thanh vô tức xuất hiện phía sau Mạch Khê. Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, đôi mắt hắn cũng nổi lên vẻ đau lòng.

Mạch Khê ngẩng đầu, từ trong gương chiếu ra bóng dáng cao lớn quen thuộc. Cô xoay người nhìn hắn, vẻ mặt vẫn tái nhợt...

"Đúng vậy, em sợ anh."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lôi Dận tối sầm lại, như biển sâu đang che lấp đi nỗi đau xót khôn nguôi. Nhưng ngay sau đó, Mạch Khê đến gần hắn, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cương nghị lạnh lùng của hắn, cô than nhẹ một tiếng...

"Nhưng mà em càng đau lòng cho anh hơn."

Thái độ cùng lời nói bất ngờ của cô khiến Lôi Dận ngẩn ra.

Mạch Khê mỉm cười, tuy rằng sắc mặt tái nhợt nhưng lại như hoa lê đầu mùa, đẹp không sao tả xiết, "Dận, là anh nói, cả thế giới này không hiểu anh, chỉ cần em hiểu anh là được rồi. Con người từ lúc sinh ra vốn không biết giết chóc, anh cũng vậy. Em có thể cảm nhận được khi ấy anh có bao nhiêu thống khổ, tuyệt vọng. Nhưng mà, Dận, anh phải biết rằng, thù hận như một khối u ác tính, một khi nó vẫn còn trong cơ thể anh thì cả đời khó mà bỏ đi được. Tuy rằng anh thay chị báo thù, nhưng nhiều năm như vậy anh vẫn không rũ bỏ được sao? Anh không trút bỏ được nên gánh nặng trong lòng anh càng nhiều, cũng ngày càng không được thoải mái."

"Khê nhi..." Trong lòng Lôi Dận gợn từng đợt sóng, bàn tay khẽ run ôm lấy cô. Hắn cứ nghĩ cô sẽ chán ghét hắn, rời khỏi hắn, không ngờ...

"Biết không, sau khi anh giết con đàn bà thối tha kia, cha anh cực kỳ phẫn nộ. Ông ta sai người đánh anh một trận, bắt anh quỳ trước nhà bốn ngày bốn đêm, không cho anh uống một ngụm nước, không cho ăn một hạt cơm! Có điều, anh cũng phải cảm tạ thể lực của anh, nếu không đêm đó anh đã chết rồi! Cha anh vì một người đàn bà mà không thèm quan tâm đến sống chết của chị anh! Bắt đầu từ khắc đó, anh đã hoàn toàn hận cha. Sau này lại đến chuyện của Bạc Tuyết, anh đối với ông ta chỉ còn sự tuyệt vọng!"

Mạch Khê nghe xong thì trong lòng phiếm đau. Cô kéo hắn vào lòng, nhẹ vỗ về hắn, thấp giọng an ủi, "Dận, nhất định là đêm đó anh rất đau,

https://thuviensach.vn

nhưng không phải vì thế mà anh không được sung sướng. Tất cả đã là quá khứ, không phải sao? Hiện tại mới là quan trọng nhất."

Lôi Dận hơi đẩy cô ra, thâm tình nhìn cô, "Em thật sự là không sợ anh? Hay là chán ghét anh chứ?"

"Sao có thể chứ?" Mạch Khê dịu dàng cười, thu hết sự lo lắng của hắn vào đáy mắt, nhẹ giọng nói, "Ngược lại em càng thương anh hơn, càng muốn yêu anh nhiều hơn."

"Thật sao?"

"Thật sự." Mạch Khê gật đầu, "Em chỉ hy vọng từ nay trở đi anh có thể vui vẻ, mỗi ngày đều sống cuộc sống thả lỏng."

Lôi Dận dường như được thở phào nhẹ nhõm, hắn hôn lên trán cô rồi nói khẽ: "Có em ở bên cạnh anh, anh sẽ cảm thấy vui vẻ, thấy nhẹ nhàng."

"Yên tâm đi, em sẽ ở bên cạnh anh, bất luận thế nào cũng không rời khỏi anh." Mạch Khê nhìn hắn rồi đột nhiên cười, "Nhìn bộ dạng này của anh, tự dưng em lại nhớ từng có người đánh giá về anh."

"Đánh giá anh? Nói cái gì?" Lôi Dận thấp giọng hỏi.

Mạch Khê thâm tình, chăm chú nhìn...

"Lôi Dận là người đàn ông tàn khốc nhất thế giới này, tội ác tày trời, một tay che trời; Đồng thời cũng là người đàn ông si tình nhất, nguy hiểm triền miên..."

"Vậy em có thích không?" Lôi Dận dịu dàng nhìn cô, ngữ khí cũng tràn ngập tình cảm.

"Em thích nhất ở anh là..." Mạch Khê ôm lấy cổ hắn, cảm động nói: "Si tình triền miên..."

https://thuviensach.vn

"Được, từ nay về sau chỉ si tình triền miên với một mình em!" Lôi Dận thấp giọng nói bên tai cô, như là cưng chiều, càng như là lời hứa hẹn cả đời...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 19

Phơi Bày Thời Ấu Thơ

Lễ trao giải âm nhạc càng đến gần, Mạch Khê không vì những lời đồn nhảm mà bị chi phối, càng cố gắng luyện tập hơn. Đương nhiên, những tin tức bất lợi về vụ tai tiếng kia không còn nhiều như những tin giải trí nữa. Hẳn nhiên đây là sự sắp xếp của công ty. Giới truyền thông vốn chỉ cần tiền là có thể đổi chiều ngay được, chỉ cần là tin có lợi thì sẽ đăng ngay, những tin tức nhảm nhí nghiễm nhiên trở thành không chân thật.

Ngày này, Mạch Khê vừa luyện xong một bài vũ đạo mới, ngồi trên sàn nhà thở hổn hển. Tấm kính trong phản chiếu hình ảnh của cô trong trang phục rất thoải mái. Mái tóc dài mềm cũng búi gọn sau đầu, mồ hôi rịn ra trên làn da trắng nõn càng khiến cô có vẻ phấn chấn hơn.

Fanny đi đến, chẳng buồn gõ cửa mà trực tiếp bước vào, làm cho Mạch Khê sợ suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

"Fanny, ít ra cô phải gõ cửa chứ!"

"Mạch Khê, cô đúng thật là thần thông quảng đại, làm cho cả công ty từ trên xuống dưới đều chú ý đến cô." Fanny vung tay một cái, đóng sầm cửa lại. Cô ta nhìn Mạch Khê đang ngồi dưới đất, thái độ thay đổi hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nghe vậy thì cũng chán không buồn phản bác. Cô đứng dậy, ấn nút Play trên đài, lại chuẩn bị tập vũ đạo.

Fanny biến sắc, bước nhanh đến tắt nhạc đi, nổi giận nhìn Mạch Khê rồi lớn tiếng nói, "Mạch Khê, rốt cục là cô có ý gì? Có phải đang chuẩn bị cạnh tranh với tôi không?"

Mạch Khê hít sâu một hơi, lấy khăn mặt lau mồ hôi trên trán rồi nhìn về phía Fanny, "Đây vốn là một cuộc đấu, vấn đề không phải là ai cạnh tranh với cô. Cô cho rằng, không có tôi thì cô có thể bình an vô sự mà nhận giải thưởng sao?"

"Mạch Khê, cô đã có quá nhiều rồi, chẳng nhẽ một giải thưởng nho nhỏ cũng không buông tha sao?" Fanny vừa nói vừa thở hổn hển.

Mạch Khê nhẹ nhàng cười, "Fanny, nếu tôi không nhớ nhầm thì tất cả những gì tôi có được đều là do tôi cố gắng, nếu cô muốn thì cũng được thôi."

"Tôi có thể? Tôi thật sự có thể có sao?" Fanny cười lạnh, "Nếu tôi muốn Lôi Dận, cô có thể tặng anh ta cho tôi không?"

"Tình yêu không thể miễn cưỡng, nếu anh ấy yêu cô thì không cần tôi nhường anh ấy cho cô, nếu anh ấy không yêu cô, cho dù mỗi ngày cô ở cạnh anh ấy, xuất hiện trước mắt anh ấy thì cũng không thể." Mạch Khê lãnh đạm nói, tiện thể vắt khăn mặt lên vai.

Fanny hừ lạnh, "Đúng là ‘đứng nói chuyện không sợ đau lưng’. Cô có được rồi đương nhiên sẽ nói vô cùng thoải mái. Có điều cũng đúng, anh ta là cổ đông lớn nhất của công ty chúng ta, là ông chủ, anh ta để ý đến cô nên dĩ nhiên sẽ giành giải thưởng cho cô."

Mạch Khê thật sự quá phiền toái, ném khăn mặt xuống đất, "Fanny, nếu cô đến đây chỉ để nói với tôi mấy câu này thì đúng là quá phí thời gian.

https://thuviensach.vn

Nếu cô đến là muốn khuyên tôi từ bỏ giải thưởng thì cũng không thể, tôi nhất định phải giành giải!"

"Mạch Khê! Cô... con đàn bà này thật nham hiểm, được tình yêu, được sự nghiệp, cô đúng là được mùa bội thu nha!" Fanny tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Đúng vậy!" Mạch Khê trực tiếp trả lời: "Có lẽ lúc trước tôi cũng chẳng mấy để ý đến giải thưởng này, thậm chí là chỉ muốn bản thân mình tự phấn đấu, đạt được hay không cũng không quan trọng. Nhưng mà, cô vì chuyện này lại lợi dụng truyền thông để đạt được mục đích cạnh tranh của mình. Nói thật, tôi không thể chấp nhận được. Bị cô chơi xấu phía sau như vậy, thà rằng tôi quyết tranh cao thấp với cô."

"Tranh cao thấp? Hừ, dựa vào thực lực của cô sao? Nếu như không có Lôi Dận đứng sau cô làm hậu thuẫn, liệu cô có đủ dũng khí mà mạnh miệng như vậy không?" Fanny lạnh lùng nói.

Mạch Khê không giận, ngược lại còn cười, "Đúng vậy, sau lưng tôi có Lôi Dận, nhưng mà sau lưng cô cũng có ngài James đấy thôi. Chúng ta cũng không phải mới ngày đầu bước chân vào giới giải trí, đương nhiên cũng hiểu được quy tắc ngầm này. Cô thích đấu, tôi đây sẽ đấu với cô. So thực lực cũng được, so kim chủ cũng được, cô cho rằng tôi sợ cô?"

"Cô..."

"Ngại quá, tôi thật sự không muốn lãng phí thời gian đi đấu võ mồm với cô. Tôi còn phải luyện vũ đạo, mời cô ra ngoài cho!" Mạch Khê đi đến cửa, mở cửa đồng thời ra lệnh đuổi khách.

"Mạch Khê, cô cứ chờ xem, tôi sẽ không để cô sống dễ chịu đâu!" Fanny phẫn hận đi ra cửa, lầm bầm nói.

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên, cô muốn làm gì cũng được!" Mạch Khê lạnh lùng nói rồi "Oành !" một tiếng đóng sầm cửa lại.

Thần kinh! Đúng là đồ thần kinh!

Trong lúc vụ tai tiếng trước còn chưa thực sự lắng xuống, lại có người chứng kiến màn đấu khẩu của Mạch Khê với Fanny, chỉ có điều đây cũng không phải là chuyện gì to tát lắm. Nhưng nếu không cẩn thận, nó sẽ lại dấy lên một hồi phong ba khác, chẳng những trong giới giải trí mà còn trong cả thương giới.

Đêm nay, khi Lôi Dận cùng Mạch Khê vừa về đến tòa thành, màn hình TV trong phòng khách đang phát một bản tin...

"Theo nguồn tin, vị Tổng giám đốc Lôi thị, Lôi Dận tiên sinh, người đang có quan hệ yêu đương với Mạch Khê có một thời ấu thơ bí ẩn. Đây thực sự là một tin tức gây chấn động cả thương giới. Theo điều tra, lúc Lôi Dận tiên sinh vừa sinh ra tại bệnh viện đã mất tích, đến năm tám tuổi thì có người nhận nuôi, năm mười lăm tuổi mới trở lại Lôi gia, những năm tháng trước lúc tám tuổi, đều ở cùng bầy sói! Như vậy chúng ta có thể lý giải, người đàn ông luôn bị đồn là tàn khốc, máu lạnh đích xác có chảy trong mình bản tính của sói! Từ lúc lập nghiệp cho đến bây giờ, tài sản của Lôi thị đã cực kỳ phát triển..."

Bản tin đầu tiên dường như khiến cho tất cả những người làm trong tòa thành đều phải dừng lại việc đang làm, quản gia Hàn Á cũng cực kỳ kinh ngạc liền vội vàng chuyển kênh. Cuối cùng ông lại phát hiện ra hầu hết các kênh đều đang phát bản tin liên quan đến vấn đề này.

Lôi Dận đứng ở cửa, ngay cả áo khoác cũng chưa cởi ra, cả khuôn mặt như đóng băng lạnh lẽo, xanh mét đến đáng sợ, gần như tản ra thứ sát khí nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cũng không hề dự đoán được sẽ có người đào bới thông tin này, trong lúc nhất thời chỉ biết đứng ngây ngẩn.

Hàn Á cũng hấp tấp không biết nên tắt hay tiếp tục mở TV, vẻ mặt trông thật khó xử.

"Phí Dạ!" Một lúc lâu sau, Lôi Dận mới mở miệng, "Có chuyện gì thế này?"

Sắc mặt Phí Dạ cũng thực khó coi, hắn tiến lên cẩn thận trả lời, "Thực xin lỗi, Lôi tiên sinh, là thuộc hạ làm việc bất cẩn, thuộc hạ sẽ lập tức đi thăm dò chuyện này."

Đôi mắt Lôi Dận đột nhiên nheo lại, phụt ra ánh nhìn lạnh lẽo đáng sợ!

Bản tin này thực đáng sợ, hơn nữa còn có thông tin trên mạng!

Chỉ trong một đêm, thông tin liên quan đến thời thơ ấu của Lôi Dận đều tràn lan trên mạng, hơn nữa, các đài truyền hình, truyền thanh, tạp chí, báo thường nhật cũng đều rộ lên. Chẳng những vậy, ngay cả làng giải trí cũng như bùng nổ, thậm chí thương giới cũng bắt đầu sôi sục lên.

Việc Lôi Dận sống trong bầy sói dù sao cũng chỉ là tin đồn, người này nói người kia nói, còn thực tế thế nào thì cũng không ai biết được. Có điều, tự nhiên loan ra chuyện này, bất luận là thật hay giả thì đều gây ra sóng gió lớn!

Cuộc sống của Mạch Khê cũng hoàn toàn gặp rắc rối! Nhất là khi đến công ty hay đi biểu diễn, bọn phóng viên không tiếp cận được Lôi Dận thì cứ bám lấy Mạch Khê. Đám phóng viên cho rằng, phỏng vấn Lôi Dận thì chẳng thà bám theo Mạch Khê còn hơn. Hơn nữa, Lôi Dận này nghe đồn là người cực kỳ tàn nhẫn, tốt hơn hết là họ không nên chọc vào.

Vào đêm, trong thư phòng.

https://thuviensach.vn

"Lôi tiên sinh, đã tra ra được nguồn phát tán thông tin. Chính là do lão già James tung tin." Phí Dạ nhìn Lôi Dận đang đứng trước cửa sổ sát đất.

Bóng dáng cao lớn, lạnh lùng của Lôi Dận phản chiếu lên tấm kính thủy tinh, ngay cả cặp mặt xanh lục của hắn cũng phảng rõ nét hờ hững. Hắn dụi điếu xì gà trong tay, bên môi nhếch một nụ cười lạnh...

"James? Xem ra lần này lão ta đã chuẩn bị kế hoạch rất vững chắc để đấu với tôi. Thật không hổ là cáo già, lợi dụng truyền thông để một mũi tên trúng hai đích."

"Có điều, vụ tai tiếng tình ái lần trước không phải là do James phô tin." Phí Dạ hồ nghi mà nói một câu.

"Chuyện lần trước không cần tra xét. Tôi chỉ muốn biết về tin tức lần này. Lão già kia sao lại biết được?" Lôi Dận khinh miệt nói.

"Hắn là nghe được một vài lời đồn. Tôi nghĩ là lần này lão nghe được ít nhiều từ những người thân quen. Cho dù năm đó truyền thông không đưa tin nhưng kiểu gì cũng có chuyện ‘cá lọt lưới’." Phí Dạ phân tích.

"Cổ phiếu có bị ảnh hưởng không?" Lôi Dận thản nhiên hỏi.

"Tạm thời không có ảnh hưởng gì lớn. Có điều, Lôi tiên sinh, ngày mai là bắt đầu phiên giao dịch thứ hai, nếu tin tức này còn tiếp tục tràn lan, cổ phiếu của Lôi thị chúng ta nhất định sẽ bị ảnh hưởng." Trên mặt Phí Dạ hiện vẻ lo lắng.

"Thiên Kình nói thế nào?"

"Hoắc tiên sinh nghe được chuyện này thì đã tự mình làm bản đánh giá. Tin tức này có thể sẽ khiến cổ phiếu rớt giá, như vậy nói không chừng chúng ta sẽ bị tổn thất ít nhất là năm trăm triệu."

https://thuviensach.vn

"Năm trăm triệu?" Lôi Dận nheo mắt lại, "Tổn thất năm trăm triệu chẳng thà bỏ ra đầu tư năm trăm triệu!"

"Chuyện này khả năng không lớn lắm, Lôi tiên sinh." Phí Dạ nghe vậy thì nhíu mày, "Thời gian quá ngắn, từ bây giờ cho đến lúc bắt đầu phiên giao dịch còn không đến chín tiếng."

"Không có khả năng?" Lôi Dận đột nhiên xoay người, ánh đèn mông lung ngoài cửa sổ càng làm sáng thêm đôi mắt sắc bén của hắn, mỗi đường nét trên hắn đều toát lên vẻ cương nghị...

"Cho tới bây giờ, Lôi Dận tôi chưa từng làm việc gì khi không nắm chắc!"

"Nhưng mà Lôi tiên sinh..."

"Cậu cho rằng, cách giải quyết tốt nhất là gì?" Lôi Dận lạnh băng ngắt lời hắn.

Phí Dạ hít một hơi, nhìn về phía Lôi Dận...

"Phong tỏa tin tức! Đây là cách nhanh nhất!"

"Phong tỏa tin tức?" Lôi Dận đột nhiên nở nụ cười, từng bước một đến trước mặt Phí Dạ, lạnh lùng nhìn hắn, "Phí Dạ, nếu tôi nhớ không lầm thì cậu cũng hẳn là am hiểu sử ký Trung Quốc, Sơn Hải Kinh chứ nhỉ? Trong đó có một truyền thuyết, chính là Đại Vũ trị thủy, nói rằng: Vua Nghiêu lệnh cho Cổn đi trị thủy, Cổn đã dùng phương pháp đắp đê nhưng sau vẫn thất bại và bị vua Nghiêu lệnh giết. Con trai Cổn là Đại Vụ rút ra được bài học từ sự thất bại của cha, nên đã dùng phương pháp khai dẫn nước lũ, cuối cùng đã thành công. Tôi nghĩ không phải lý giải hàm nghĩa hộ cậu!"

Sắc mặt Phí Dạ thoáng điểm vẻ xấu hổ, hắn liếm môi, cung kính nói: "Điều Lôi tiên sinh dạy chính là, cách Đại Vũ trị thủy chọn là khơi thông

https://thuviensach.vn

chứ không phải ngăn lũ. Tin tức hiện giờ cũng giống như nước lũ, cần dẫn đường chảy."

"Coi như cậu có để ý." Lôi Dận lạnh lùng lên tiếng, "Phí Dạ, cậu phải biết rằng cả tổ chức tốt hay xấu là ở tôi, cũng là ở cậu. Mà cậu đã bên cạnh tôi nhiều năm như vậy, cách tôi làm việc cậu luôn hiểu rõ. Sai lầm ngày hôm nay đừng để tôi phải thấy lần nữa. Nếu còn có lần thứ hai, tôi sẽ cho là mình nhìn nhầm người!"

"Vâng, Lôi tiên sinh." Sắc mặt Phí Dạ trầm xuống, hắn cung kính hạ thấp người rồi ra khỏi thư phòng.

Vừa mới mở cửa, hắn đã nhìn thấy Mạch Khê đứng ở cửa từ lúc nào rồi. Thấy hắn đi ra, cô nhẹ nhàng mỉm cười.

Phí Dạ có chút vẻ mất tự nhiên, gật gật đầu.

"Thái độ của Dận không được tốt cho lắm, có lẽ là do những tin tức kia đến quá nhanh." Cô nhẹ giọng nói.

"Tiểu thư Mạch Khê yên tâm, tôi sẽ thay Lôi tiên sinh làm tốt chuyện này." Phí Dạ hiểu được nỗi lo lắng của cô.

Mạch Khê gật gật đầu, "Vất vả cho anh rồi."

Phí Dạ thản nhiên cười, "Vì Lôi tiên sinh thì có đáng gì. Có điều..." Hắn dừng một chút, nhìn về phía Mạch Khê, "Hồi sóng gió này đến rất nhanh, tôi sợ tất cả mới chỉ là bắt đầu, Lôi tiên sinh sẽ xử sự cực đoan. Nếu tiện thì tiểu thư Mạch Khê nên khuyên nhủ ngài ấy, tôi nghĩ ngài ấy cũng chỉ nghe lời một mình tiểu thư Mạch Khê thôi."

Mạch Khê nao nao, "Tôi sẽ làm."

Phí Dạ thả lỏng tâm tình, gật đầu rồi đi ra.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê hít sâu một hơi, gõ cửa nhẹ rồi bước vào thư phòng.

"Dận..." Thấy Lôi Dận ngồi trên salon, cô tiến lên, ngồi xuống cạnh hắn rồi cướp lấy điếu xì gà trong tay hắn dụi bỏ, "Kỳ thật Phí Dạ cũng chỉ một lòng với anh, đừng làm vẻ lạnh lùng với anh ấy như vậy."

"Khê nhi à..." Lôi Dận than nhẹ một hơi, ôm lấy cô, "Có một số việc em không hiểu đâu. Gần đây Phí Dạ làm việc gì cũng không dụng tâm, anh rất lo lắng."

"Ý anh là..."

"Không có ý gì, anh không hoài nghi cậu ta có lòng dạ khác đâu, dù sao cậu ta cũng là người theo anh lâu nhất. Chỉ là, lòng người khó đoán, James hoặc X-Ảnh cũng có những điều kiện hấp dẫn, cũng khó mà bảo người ta không động lòng." Lôi Dận lãnh đạm nói.

Mạch Khê kinh ngạc, "Dận, anh đa nghi quá đấy, Phí Dạ đâu phải loại người như vậy."

"Em rất hiểu cậu ta?" Lôi Dận nhếch môi cười, đôi mắt thâm trầm nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Không... em chỉ ăn ngay nói thật thôi. Phí Dạ luôn trung thành, tận tâm với anh, nếu có suy nghĩ gian dối thì đã sớm có, đâu phải đợi đến bây giờ?" Mạch Khê sợ hắn hiểu lầm nên nhỏ giọng giải thích.

"Bây giờ mới là thời cơ tốt nhất." Lôi Dận cười cười, "Có lẽ trước mắt em cũng không biết Lôi thị đang tiến hành hạng mục gì, là một cuộc đấu thầu đó."

"Vậy sao?" Mạch Khê há to miệng, "Em chỉ nghe nói qua là đầu tư gì gì thôi..."

https://thuviensach.vn

"Nha đầu ngốc... Tầm cỡ lịch sử đấy." Lôi Dận nhéo mũi cô một cái, "Nhưng mà hạng mục này quan trọng như vậy là vì nó sẽ là một sự kiện lớn. Nói đúng ra thì là xác định lãnh thổ cho mình, đầu tư vào hạng mục này mất đến mấy tỷ đô."

"Mấy tỷ đô?" Mạch Khê sợ tới mức thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi. Đó là ý gì vậy? Cô thật sự không tính nổi. "Như vậy là bao nhiêu?"

"Đây là dự án quy mô toàn cầu, đương nhiên giai đoạn trước có đầu tư nhiều, lợi tức sau này cũng sẽ nhiều. Một khi Lôi thị giành được hạng mục này thì lợi nhuận hằng năm sẽ tăng 36%. Cho nên muốn lấy được nó, không giàu cũng phải quyền quý, xét về tài chính nếu không có trụ cột vững chắc thì không có tư cách tham gia cạnh tranh." Lôi Dận nói.

Mạch Khê hoàn toàn bị con số khổng lồ làm cho chấn kinh, lập tức phản xạ có điều kiện mà hỏi một vấn đề hồ đồ, "Dận, rốt cuộc là anh có bao nhiêu tiền?"

Lôi Dận bị cô chọc cười, "Em đang hỏi là giá trị con người anh đáng bao nhiêu hả?"

Mạch Khê gật đầu, còn nghiêm túc nhìn hắn.

Lôi Dận cẩn thận nghĩ, sau đó nhún nhún vai, "Cũng không nhiều lắm, nhưng hắn là có thể nuôi sống em." Nói xong, hắn xấu xa cười, ôm cô càng chặt hơn, "Nhưng mà, anh hy vọng có một nữ ‘quản gia’ quản lý thật tốt chỗ tài sản này của anh, em thấy thế nào?"

Khuôn mặt Mạch Khê đỏ lên, "Không thèm, quản lý như thế phiền toái thì không nói, cũng chẳng có ưu đãi gì."

"Sao lại không có ưu đãi?" Lôi Dận véo yêu lên má cô một cái, "Đã biết anh có nhiều tài sản như vậy chẳng phải là cũng biết được giá trị của em có bao nhiêu sao?"

https://thuviensach.vn

"Có liên quan gì đến em?" Mạch Khê cố ý ngoảnh mặt đi, không nhìn hắn nhưng lại cười khanh khách.

"Đương nhiên có quan hệ với em, hơn nữa chỉ liên quan đến em!" Lôi Dận cười, xoay khuôn mặt nhỏ của cô lại, "Tất cả của anh đều là của em, đương nhiên cũng bao gồm cả chỗ tài sản đó."

"Nói như thể em giống với người hám của ấy." Mạch Khê chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

"Anh thích nhất là kiểu lõi đời của em." Lôi Dận cười, hôn một cái lên môi cô, thâm tình nói.

Cảm giác ngưa ngứa khiến Mạch Khê bật cười ra tiếng, cô nhẹ nhàng đẩy hắn ra, ngẩng mặt lên, "Dận, anh lo là Phí Dạ bị mua chuộc, phá hoại dự án của Lôi thị sao?"

Lôi Dận nghe vậy, đáy mắt xẹt qua sự am hiểu thâm tường, lại nhẹ giọng nói: "Có lẽ tất cả chỉ là phán đoán của anh thôi. Hạng mục này rất quan trọng đối với anh, cho nên anh không cho phép xảy ra bất cứ tin tức bất lợi nào."

Mạch Khê gật gật đầu, đương nhiên cô có thể hiểu được tâm tình của hắn, "Nghe nói cuộc đấu thầu này có cả James tham dự, thì ra công ty của ông ta cũng giàu lắm nha, số tiền đầu tư trước đầu thầu đã nhiều rồi."

Vẻ đơn thuần của cô khiến Lôi Dận buồn cười. Cuối cùng, hắn thật sự không nhịn được bèn lấy tay bóp mi tâm lại, cố nén ý cười lại.

"Làm sao vậy? Em nói sai gì à?" Mạch Khê hồ đồ nhìn hắn, không hiểu hành vi của hắn. Lời cô nói buồn cười vậy sao?

"Cô nhóc này, nói cho em một điều, nhất định em phải nhớ cho rõ." Cuối cùng Lôi Dận vẫn nén được ý cười xuống, nghiêm túc nhìn cô, "Đi

https://thuviensach.vn

đấu thầu không ai dại mà đem tiền của mình đi đầu tư. Thứ nhất là quá phiêu lưu, thứ hai là nếu không lấy được gói thầu thì coi như bị tổn thất nghiêm trọng. Cho nên trước kỳ đầu tư đều là các ngân hàng ra mặt, càng là hạng mục lớn càng phải như vậy."

"Vậy Lôi thị thì sao? Mấy tỷ đô Lôi thị bỏ ra là nhiều hay ít?" Mạch Khê khẩn trương hỏi han.

"Mấy tỷ đối với Lôi thị không tính là nhiều, bởi vì vốn lưu động mỗi ngày của Lôi thị đều tính tiền triệu, lợi nhuận tính ra cũng phải đến mấy trăm triệu. Dù sao cũng là mở rộng bất động sản, bỏ tiền ra cũng được nhưng mà không thể làm như vậy." Lôi Dận nhẫn nại giải thích cho cô, "Lôi thị là tập đoàn toàn cầu, về tài chính nói là dư dả nhưng vẫn phải cẩn thận. Cho nên quản lý tài chính cho Lôi thị luôn là cơ quan tài chính bên ngân hàng của Thiên Kình. Lần này, lúc đầu tư trước cũng đều là do hai ngân hàng của Hoắc thị đứng ra đảm bảo, cứ như vậy mới không sợ có sơ hở."

"Phức tạp thế!" Mạch Khê nghe đến choáng váng.

"Em nghe thì có vẻ phức tạp nhưng nói chung là chỉ có Thiên Kình mới làm được. Nếu không sao cậu ta có thể ăn lãi của anh lâu thế?" Lôi Dận nhẹ nhàng cười, nửa giả nửa thật nói.

"Tình bạn của các anh đúng là kỳ quái." Mạch Khê nhíu mày, "Em vẫn nghĩ là hai nhà có cạnh tranh về lợi ích cơ đấy."

"Làm khó tri kỷ làm khó địch thôi, chỉ cần Hoắc thị tham dự hạng mục là cùng Lôi thị đấu song song, đương nhiên sẽ có cạnh tranh lợi ích."

"Thế thì vì sao anh ta còn có thể đảm bảo tài sản cho Lôi thị?"

"Sao không thể?" Lôi Dận nhẹ nhàng cười, "Nếu không làm sao cậu ta kiếm được tiền? Con người này hằng năm thu được lợi nhuận không nhỏ từ

https://thuviensach.vn

Lôi thị đâu."

Mạch Khê thè lưỡi, chuyện kinh doanh quả thực quá phức tạp.

"Dận, tin đồn lần này có thể gây bất lợi cho anh không? Nếu ảnh hưởng đến hạng mục lần này, em rất lo cho anh."

"Không cần sợ, từ lúc anh ngồi trên vị trí này, loại chuyện như thế không phải không có cách giải quyết. Lôi thị cũng đã từng lâm vào khủng hoảng, cuối cùng không phải là biến dữ thành lành sao?" Khuôn mặt anh tuấn của Lôi Dận tràn đầy vẻ tự tin, hắn nhìn cô, "Hiện tại, anh chỉ muốn bảo vệ em khỏi tổn thương."

"Dận..." Mạch Khê kìm lòng không được liền nép vào lòng hắn, khẽ thở dài, "Không biết vì sao em cứ có dự cảm không lành, em rất sợ..."

"Không phải sợ, có anh bên cạnh em, cho dù trời sập cũng có anh che cho em." Lôi Dận hôn lên trán cô, thâm tình nói nhỏ.

Mạch Khê ngửa đầu, cười khẽ, ngay sau đó ôm lấy cổ hắn, "Không, em muốn chống cùng am..." Nói xong, cô chủ động hôn lên môi hắn, phong tình vạn chủng...

-_____

"Ngươi xác định chỉ dựa vào tin này mà có thể đả kích Lôi Dận?" Trong bóng đêm, giọng nói đã qua xử lý lại vang lên, quanh quẩn trong phòng, đủ có thể khiến người ta ngạt thở.

James trông có vẻ rất phấn khích, mất đi vẻ ổn trọng hằng ngày, "Đương nhiên, tiên sinh, tin tức lần này đủ có thể thổi lên một cơn bão táp. Cho đến bay giờ, tất cả giới truyền thông đang tranh nhau đưa tin."

https://thuviensach.vn

Giọng cười kỳ quái vang lên, cực kỳ chói tai, "Hy vọng ngươi sẽ không để ta thất vọng, có điều ta phải nhắc nhở ngươi, Lôi Dận nhất định sẽ nghĩ biện pháp đánh trả. Nếu hắn có thể thúc thủ vô sách thì đã không phải là Lôi Dận."

"Tiên sinh, ngài yên tâm đi, người ta vẫn bảo ‘miệng lưỡi thế gian’ mà. Lôi Dận có thần thông quảng đại đến mấy cũng không thể xoay chuyển càn khôn trong vòng mấy giờ ngắn ngủi. Chỉ cần bắt đầu phiên giao dịch ngày mai, ngài có thể chứng kiến cổ phiếu Lôi thị một đường đi xuống!" James đắc ý, "Đúng vào lúc bắt đầu phiên giao dịch, tôi mới có thể thả tin này ra!"

"Kế hoạch của người có vẻ rất chuẩn."

"Đương nhiên. James tôi muốn làm đối thủ cạnh tranh với hắn, phải biết người biết ta." James cười lạnh một tiếng, "Chỉ cần cổ phiếu Lôi thị rớt giá, tự nhiên các cổ đông sẽ mất lòng tin. Một Tổng giám đốc không giữ được giá cổ phiếu, sao có thể nhận được sự ủng hộ từ các cổ đông? Sau đó mà còn muốn cạnh tranh thầu thì đúng là kẻ điên nói mê!"

"Kế tiếp ngươi chuẩn bị làm như thế nào?" Giọng nói quái dị không đưa ra ý kiến phản bác.

"Trước mắt cứ chuẩn bị tốt tin tức ngày mai đã!" James cười khà khà, "Chỉ cần cổ phiếu Lôi thị tụt giá, phần sâu đã chuẩn bị tốt rồi. Khi đó truyền thông sẽ tung tin bất lợi, làm cho Lôi Dận họa vô đơn chí, ngay cả xoay người tìm đường sống cũng không có! Tới lúc đó, hắn hoàn toàn không có tâm tư mà đấu thầu. Ốc còn không mang nổi mình ốc, đây mới là thời cơ đả kích tốt nhất!"

"Cầu chúc cho ngươi thành công!"

"Tiên sinh nói gì vậy? Phải nói là... cầu chúc cho chúng ta thành công mới đúng, ha ha..."

https://thuviensach.vn

Trong căn phòng lạnh băng chỉ còn vang vọng tiếng cười...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 20

Thương Trường Như Chiến Trường

Người ta vẫn nói ‘Thương trường như chiến trường’, việc thay đổi bất ngờ chẳng ai có thể đoán trước. Chỉ cần đứng trên thương trường sẽ như là trên chiến trường, hãm mình trong đó, chẳng ai biết được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Phiên giao dịch ngày thứ hai bắt đầu, chẳng những là đông đảo dân chơi cổ phiếu chờ mong mà ngay cả giới thương nhân cũng mỏi cổ trông đợi. Cổ phiếu tăng thì sẽ là thắng lợi vang dội, cổ phiếu giảm sẽ khiến cho bao người đang đắc chí lại càng sa sút tinh thần. Có thể nói ‘Thành cũng nhờ cổ phiếu mà bại cũng do cổ phiếu’, thị trường cổ phiếu kéo theo tâm tình của người dân toàn cầu.

Có điều, việc bắt đầu phiên giao dịch tuy là chuyện quan trọng nhưng trước lúc bắt đầu đã xảy ra một sự kiện rất lớn!

Chính là tin tức mới đưa! Giới truyền thông lại bắt đầu một cuộc ‘đại chiến tin tức’ mới! Bản tin này có liên quan đến người đàn ông thần bí sở hữu khối tài sản gần như đế quốc!

Bản tin này đúng là kinh thiên động địa! Chẳng những nó nói rằng Tổng giám đốc đương nhiệm của Lôi thị từ nhỏ đã sinh hoạt trong bầy sói mà còn

https://thuviensach.vn

đưa ra nghi vấn Lôi Dận không biết đến văn minh nhân loại mà cuối cùng như thế nào đó lại nắm trong tay quyền lực quá cao trong thương giới đến vậy.

Cũng giống như những yêu sách, bản tin này thật sự là xuất phát từ một góc độ rất vô nhân tính, chỉ từ một phía lập trường mà lại phân tích một người đàn ông như Lôi Dận, nó hoàn toàn xoay chuyển cục diện từ bản tin giật gân hai ngày trước.

Thông tin vừa được tung ra, mấy đài truyền hình cùng các kênh tin tức khác cũng đã bắt đầu rục rịch khởi động, một nơi lại đến hai, hai lại đến bốn nhà đài biết... Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, tin tức này như thể một trận đại hồng thủy xối rửa từng lời đồn một.

Công chúng gần như cũng bắt đầu điên cuồng vì tin này. Thậm chí, ngay trên đường, giữa ban ngày, rất nhiều xe đỗ lại xem tin chiếu trên màn hình lớn, tạo thành cảnh tượng huyên náo đã lâu năm không gặp.

Đối với công chúng mà nói, tin tức này có lực sát thương rất lớn!

Người đàn ông Lôi Dận này trong mắt mọi người vô cùng thần bí. Hắn có của cải, quyền thế, thành công, vừa giàu có lại vừa đẹp trai anh tuấn. Điều này dường như là một đặc ân quá lớn cho một người đàn ông. Chẳng những là những người đàn ông muốn biết, thậm chí cả những doanh nhân thành đạt cũng vậy, càng miễn bàn là các thiếu nữ thanh xuân. Bởi vậy, tin tức này vừa đúng lúc thỏa mãn sự tò mò của họ, càng khiến họ có thể bước thêm một bước đến với bí mật của người đàn ông có số tài sản khổng lồ này.

Tuy rằng tin tức nói về bản tính lang sói của người đàn ông này nhưng lại có thể giải thích rằng đó là điều kiện cần thiết cho thành công của Lôi Dận. Bản tính lang sói tương đương với sự quả quyết, trầm ổn. Không những thế, bản tin cũng miêu tả kĩ càng lần Lôi Dận chứng kiến cảnh con

https://thuviensach.vn

người giết chết sói mẹ, điều này cũng khiến công chúng phần nào cảm nhận được sự đau lòng của Lôi Dận trước đây.

Tóm lại, so với vụ tai tiếng tình ái trước mà nói thì tin tức này càng có giá trị bùng phát hơn, lại dấy lên một luồng dư luận khá ầm ĩ.

Có điều, việc truyền tin này cao minh ở chỗ, đó là tính liên tục. Trước phiên giao dịch một tiếng, bản tin phân tích Lôi Dận trước và sau khi nắm trong tay tài sản của Lôi thị. Đây chính là điểm mấu chốt. Nó đánh tan những tin đồn bất lợi hai ngày trước đây. Mà sau khi phiên giao dịch bắt đầu được vài giờ, tin tức lại được truyền ra, lại như một con sóng nâng sự chú ý của khán giả lên.

Lúc bắt đầu phiên giao dịch, cổ phiếu của Lôi thị chẳng những không rớt giá, ngược lại càng tăng cao. Đến khi đợt tin tiếp theo cho thấy khả năng kinh doanh thiên tài trên thương trường, luôn nắm chắc thời cơ, thắng lợi trong tay, cơ trí quyết đoán của Lôi Dận, mọi người đều cảm nhận được vị thế của một nhân vật truyền kỳ trong lịch sử thương giới.

Thời gian tiếp theo, cổ phiếu của Lôi thị lại tiếp tục tăng vọt, cuối cùng hoàn toàn phá vỡ kỉ lục từ trước đó. Cổ phiếu của Lôi thị thực sự đã đạt được thành tích cao nhất.

"Ba!" Giận không thể lợi dụng được thông tin, James nhìn chằm chằm vào màn hình tinh thể lỏng trên tường, vẻ mặt khiếp sợ. Trên màn hình là diễn biến của thị trường cổ phiếu toàn cầu, mỗi con số tăng lên dường như càng khiến ánh mắt lão thêm tối.

"Có chuyện gì đây? Sao lại thành ra thế này?"

"Chủ... chủ tịch... tôi cũng không biết vì sao lại như vậy. Chúng tôi đã nghe theo chỉ thị của ngài, chờ đến gần phiên giao dịch thì sẽ bắt đầu hành động. Có điều không ngờ cổ phiếu của Lôi thị lại một đường tăng vọt. Chúng ta đã đánh tiếng với bọn phóng viên nhưng không hiểu vì sao mà

https://thuviensach.vn

sau đó người ta đổ xô đi mua cổ phiếu." Trợ lý hành chính đặc biệt là một người đàn ông trung niên, khá cao lớn, mang nét điển hình của người đàn ông vùng Địa Trung Hải nhưng giờ lại đang đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Ngươi không biết? Vậy ngươi có biết vị trí của mình hay không?" James hoàn toàn nổi điên, hận không thể cầm cái gạt tàn trên bàn phang thẳng lên đầu người trợ lý. Hôm nay lão vừa đến công ty chưa được một tiếng, sao tình hình lại xoay chuyển thành ra thế này?

"Chủ tịch, hôm nay, trước phiên giao dịch một tiếng, có tin tức về Lôi thị. Tôi nghĩ, có phải vì những tin tức này mà..."

"Đưa tin, đưa tin gì?" James kinh ngạc.

Tay trợ lý hành chính lập tức chuyển kênh trên màn hình. Trên đó vẫn là tin tức nóng như lửa cả ngày hôm nay, truyền kỳ về quá trình lập nghiệp của Lôi Dận. Thậm chí truyền thông còn tổng hợp, đánh giá tiềm năng cổ phiếu của Lôi thị, sinh động như thật, dần trở thành người dẫn đường cho dân chơi cổ phiếu.

James cả kinh, hai mắt trợn tròn. Lão chỉ vào màn hình đang phát tin, kinh hãi kêu to, "Tin tức này bắt đầu phát ra từ lúc nào?"

"Chủ tịch, cách đây một tiếng."

"Cái gì?" James quả thực cũng gần tức đến hộc máu, thiếu chút nữa thì hất tung cái bàn, "Vì sao ngươi không cho ta biết? Ta nuôi các ngươi lâu như vậy, đến cuối cùng lại đưa ta ra đường hẻm này hả?"

Viên trợ lý đặc biệt lau lau mồ hôi trên trán, thật cẩn thận nói: "Tôi có gọi điện thoại cho ngài, nhưng chính ngài đã tắt máy..."

"Cái gì?" James chấn động, vội vàng moi điện thoại di động ra, quả nhiên đã tắt máy. Chết tiệt! Trước giờ lão chưa từng có thói quen tắt máy!

https://thuviensach.vn

"Chủ tịch, kế tiếp chúng ta phải làm như thế nào?"

"Cút! Cút ra ngoài cho ta!" James hổn hển rống lớn một câu.

"Dạ dạ." Tay trợ lý sợ tới mức rời khỏi văn phòng nhanh như chớp.

James tức điên lên, tim đập thùm thụp. Lão lấy điện thoại lại, nhấn mạnh nút khởi động. Tại sao có thể như vậy? Sao lão có thể tự tay tắt máy chứ?

Đang nghĩ ngợi, di động lại truyền đến tiếng chuông. Lão nhìn chăm chú, là một dãy số lạ.

"Ai đấy?" Lão nhận cuộc gọi.

"Ngài James, tôi là Phí Dạ, trợ lý đặc biệt của Lôi tiên sinh. Sáng sớm đã quấy rầy ông thật là có lỗi, có điều, Lôi tiên sinh rất quan tâm không biết đêm qua ngài James có vui vẻ không, nên dặn tôi gọi điện hỏi thăm một chút."

"Cậu, cậu nói những lời này là có ý gì?" James không ngờ sẽ nhận được những lời đó vừa khi bắt điện thoại, càng không thể ngờ đối phương lại biết số điện thoại của lão.

"Không có ý gì cả. Chỉ là Lôi tiên sinh biết ngài James luôn thích mỹ nữ. Nếu ngài James cảm thấy mỹ nữ tối qua chưa hài lòng thì Lôi tiên sinh có thể tùy thời vì ngài James mà chuẩn bị một người khác."

James kinh hãi, đột nhiên có chút phản ứng...

"Thì ra... Tất cả đều là do các ngươi giở trò quỷ quyệt!"

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười trầm thấp của Phí Dạ, trong giọng cười còn mang rõ sự khinh miệt, "Ngài James nói như vậy không đúng rồi, tối qua không phải là ngài thật sự rất vui vẻ sao?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi..."

"À, đúng rồi, Lôi tiên sinh còn bảo tôi gửi lời cảm ơn đặc biệt đến ngài James, cảm ơn ông vì Lôi thị hôm nay đã kiếm thêm được năm trăm triệu." Tiếng cười của Phí Dạ càng rõ hơn.

"Đáng chết!" James ức đến gần hộc máu mồm, ném thẳng điện thoại lên tường, lúc điện thoại rơi xuống đất, cả người lão run lên!

Thì ra, ả đàn bà chủ động quyến rũ lão đêm qua trên giường chính là con đàn bà do Lôi Dận sắp đặt! Đáng chết nhất chính là…có thể việc không nhận điện thoại từ công ty cũng chính là do con đàn bà kia.

Chết tiệt! Lôi Dận lại có thể một mũi tên trúng hai đích, xem ra lão thực sự đã xem thường hắn rồi. Có điều, nếu lần này đã để Phí Dạ gọi điện đến thì cũng tức là Lôi Dận đã chính thức tuyên chiến với lão. Lão không thể thua, tuyệt đối không thể thua, nếu không thì coi như tất cả đều công cốc.

"Cốc cốc cốc…" Ngoài cửa vang lên vài tiếng gõ nhẹ nhàng, sau đó là làn hương sực nức ập vào, lại thêm cả tiếng giày cao gót chan chát nện trên mặt đất.

James giương mắt nhìn, nhíu mày lại, "Sao cô lại đến đây?"

"Cha nuôi…" Fanny hơi bị trẹo gót giày, vẻ mặt như thể một con búp bê bị ấm ức, lao thẳng vào lòng James, "Cha phải làm chủ cho con gái đó nha."

James cảm thấy cực kỳ phiền phức, lại bị cô nàng chạy đến nhõng nhẽo như vậy thì càng điên tiết hơn, đẩy cô ta ra sau rồi quay người về ngồi xuống ghế chủ tịch, không vui mà nói, "Không có việc gì thì đừng có chạy đến đây, chẳng lẽ cô còn muốn phóng viên bới móc quan hệ giữa chúng ta hay sao?"

https://thuviensach.vn

Fanny ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã nhìn ra được tâm trạng không tốt của James thì trong lòng cũng kinh hãi, nỗi bất an mơ hồ cùng sự cảnh giác dâng lên. Cô ta cẩn thận tiến lên, ra vẻ điềm đạm đáng yêu, “Cha nuôi, thực xin lỗi, là con gái không tốt, chỉ tại con gái nóng vội thôi."

"Cô gấp cái gì?" James không kiên nhẫn, hỏi thẳng luôn.

"Còn không phải là con bé Mạch Khê sao?...” Fanny thấy lão mất hứng thì liền làm ra vẻ ‘phong tình vạn chủng’ bước lên, ngoan ngoãn ngồi lên đùi lão, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vuốt ve trên ngực lão, “Có đôi khi con thực sự hoài nghi, không biết con nhỏ đó từ đâu chui ra nữa, sao có thể thần thông quảng đại đến nỗi làm cho tất cả mọi người đều yêu quý. Tối qua con nghe lén cuộc họp của ban quản trị, ý của họ là lần này bằng bất cứ giá nào cũng phải để cho Mạch Khê nhận được giải thưởng ca sĩ mới. Sao họ có thể làm thế chứ? Cho dù Lôi Dận có lợi hại đến đâu thì cũng không thể không nể mặt cha nuôi chứ.”

“Hừ, không chỉ là không nể mắt đâu, hắn còn dám ngang nhiên tuyên chiến với ta đấy.” James nghe đến đây liền nổi cơn tức giận. Lão vốn định lợi dụng thời cơ lần này giáng cho Lôi Dận một đòn trí tử, lại không ngờ, chẳng những khiến hắn ung dung thoát nạn mà còn càng làm cho mọi người ủng hộ Lôi Dận hắn hơn.

Fanny nghe vậy thì kinh hãi, “Sao có thể thế được?”

“Chẳng lẽ lúc cô tới đây không thấy thị trường cổ phiếu đang tăng giá sao?” James không vui mà nói một câu.

Lúc này Fanny mới hiểu được là có chuyện lớn đã xảy ra. Cô ta làm gì ra có tâm trạng mà quan tâm đến thị trường cổ phiếu, trong lòng cô ta chỉ có chuyện giành giải thưởng mới là quan trọng nhất. Đương nhiên, những điều này cô ta tuyệt đối không dám nói ra, chỉ cẩn thận hỏi, “Chẳng lẽ… người đàn ông Lôi Dận này thực sự có thể xoay chuyển càn khôn?”

https://thuviensach.vn

Cô ta ít nhiều hiểu về kế hoạch của cha nuôi, chỉ có điều, không ngờ Lôi Dận có thể dễ dàng tránh được kiếp nạn này.

“Hừ, ta mặc xác hắn có càn khôn hay cái gì gì đấy, tóm lại, thằng nhãi Lôi Dận này…nhất định ta phải thắng!” James phẫn uất, đập mạnh lên mặt bàn rồi quay đầu nhìn về phía Fanny, “Không lấy được giải thưởng cũng không quan trọng, chỉ cần con có thể hỗ trợ cha nuôi đạt được mục đích, cha nuôi cam đoan về sau con muốn lấy giải thưởng gì cũng được!”

Fanny nao nao… “Cha nuôi, không phải là cha bảo con từ bỏ giải thưởng lần này đấy chứ? Giải thưởng ca sĩ mới là rất quan trọng.”

“Ta đây hỏi con, con muốn lấy giải ca sĩ mới hay là ca hậu?” Rốt cục James cũng gợn lên ý cười, kéo cô nàng lại, “Con gái ngoan à, con thử suy nghĩ xem, không có Lôi Dận, không có Mạch Khê, còn ai có thể tranh danh hiệu ca hậu với con cơ chứ?”

“Nhưng mà…”

“Không nhưng nhị gì hết, cho dù bây giờ con có muốn tranh giải thưởng này cũng không có cách nào cả. Lần này ta có thể nhìn ra được tình thế bắt buộc của Lôi Dận, hắn nhất định sẽ làm cho Mạch Khê nhận được giải thưởng này.” James nham hiểm nói: “Có điều, không thành vấn đề, trước cho bọn chúng nếm thử vị ngon ngọt. Trong khoảng thời gian này, con cố gắng bới móc một chút chuyện lặt vặt liên quan đến Lôi Dận để có cái uy hiếp hắn, ta không tin lần nào hắn cũng có thể biến dữ thành lành được!”

“Cha nuôi, cha còn muốn tiếp tục đối phó với Lôi Dận sao? Lần này đã đánh rắn động cỏ rồi, anh ta nhất định sẽ có đề phòng.” Fanny biết dã tâm của cha nuôi mình, thử đưa ra nghi vấn.

“Ta mà phải sợ hắn? Hiện tại ta cũng đã là người cạnh tranh với hắn, hắn cũng không dám ra tay với ta đâu. Fanny, kế tiếp phải dựa vào con, tìm bọn phóng viên lá cải, hỏi thăm vụ bê bối tình ái trước đây. Tóm lại là kiểu

https://thuviensach.vn

gì cũng phải làm rùm beng chuyện này lên. Fanny à, con phải nhớ kỹ, cha nuôi có thành công thì hai mẹ con con mới sung sướng được.”

Fanny gật đầu, “Yên tâm đi cha nuôi.”

-_____

“Phí Dạ, hôm nay vất vả rồi.” Trong thư phòng, Lôi Dận đưa một ly rượu đỏ đến trước mặt Phí Dạ, vẻ mặt hoàn toàn thoải mái, tay còn lại thì hắn đang ôm Mạch Khê.

Phí Dạ lại như thể cố nhắm mắt làm ngơ, cũng không hề nhận ngay lấy ly rượu mà như đang chìm trong trầm tư.

Lôi Dận hơi nhíu mày…

“Phí Dạ!” Giọng nói của Lôi Dận cao hơn một chút.

Phí Dạ đột nhiên như sực tỉnh lại, giật mình nhìn Lôi Dận rồi mới đưa ánh mắt đến ly rượu. Sắc mặt hắn có vẻ xấu hổ, hắn đưa tay nhận lấy ly rượu rồi nhẹ giọng nói, “Thật ngại quá, Lôi tiên sinh.”

Đầu mày Lôi Dận thoáng hiện vẻ không vui nhưng hắn cũng không nói thêm gì, lập tức ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Phí Dạ cách đó không xa.

Thế nhưng, Mạch Khê lại không nhịn được bèn lên tiếng, “Phí Dạ, anh không sao chứ? Sao nhìn như kiểu đang có tâm sự vậy?”

Phí Dạ ngẩng đầu, nhẹ nhàng cười, “Tôi không sao, cảm ơn tiểu thư Mạch Khê đã quan tâm.”

Lôi Dận dựa người vào sofa, lãnh đạm hỏi, “Thị trường chứng khoán hôm nay tăng, lợi nhuận được bao nhiêu?”

https://thuviensach.vn

“Lôi tiên sinh, là 34, 5%.” Phí Dạ trả lời.

“Xem ra cậu đã mệt chết rồi.” Đột nhiên Lôi Dận nói.

Phí Dạ ngẩn ra, vội vàng trả lời, “Không có, Lôi tiên sinh.”

“Về nghỉ ngơi đi, cho đến giờ tôi chưa từng thấy dáng vẻ mệt mỏi của Phí Dạ, mà cũng không muốn nhìn thấy.” Lôi Dận hạ lệnh ‘đuổi khách’.

Phí Dạ nghe thấy vậy thì đứng dậy, “Thuộc hạ đi đây.”

Lôi Dận gật đầu, cũng không chút động tĩnh gì mà nhìn theo bóng lưng hắn. Mắt vừa thấy Phí Dạ ra đến cửa, hắn đã thản nhiên bổ sung một câu... “Còn có một chuyện cậu phải nhớ, lợi nhuận hôm nay đạt được là 35, 4% chứ không phải là 34, 5% như cậu nói!”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 21

Sự Tính Toán Ngọt Ngào

Sắc mặt Phí Dạ thoáng chút vẻ giật mình sửng sốt, ngay sau đó trở nên khó coi. Hắn xoay người, thật thà nói, “Thực xin lỗi Lôi tiên sinh, là thuộc hạ nhớ nhầm.”

“Cho tới bây giờ cậu chưa từng phạm phải loại sơ suất này, lần sau không được viện cớ này nữa.”

“Dạ!”

Chờ cho Phí Dạ đi khỏi, Mạch Khê mới khẽ thở dài một hơi, đôi mắt sáng trong thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc, “Anh ấy làm sao vậy nhỉ? Trước đây chưa từng thấy dáng vẻ anh ấy như vậy.”

“Trước đây Phí Dạ nhớ rõ từng con số một còn hơn cả anh, tuyệt đối không phạm phai sai lầm này.” Lôi Dận đặt ly rượu xuống, ánh mắt cũng trầm lại.

Mạch Khê nghĩ nghĩ, “Có phải là người thân hoặc bạn anh ấy xảy ra chuyện gì đó mà chúng ta không biết không?”

Lôi Dận nặng nề nói, “Cậu ta không có người thân, cũng không có bạn.”

https://thuviensach.vn

Lúc này Mạch Khê mới nhớ ra rằng cả nhà Phí Dạ đã chết trong tay Huyết Xà. Đây cũng chính là nguyên nhân Phí Dạ gặp được Lôi Dận rồi một lòng đi theo. Sau bao nhiêu năm, hắn cũng đã có được vị trí này, hắn nhiên là cũng không có người bạn nào thân tín.

Nghĩ đến đây, cô khẽ thở dài, "Nói như vậy, Phí Dạ so với anh còn cô độc hơn. Ít nhất anh còn có người nhà và bạn, còn Phí Dạ ngay cả người thân cũng không có, thậm chí một người tri kỷ cũng chẳng thấy đâu. Người đàn ông như vậy, ngẫm ra thấy rất đau lòng."

"Phí Dạ đứng trên một vị trí rất đặc biệt. Kỳ thực, cả anh, Thiên Kình, Ưng Diêm hay Thiên Luật đều không hề coi Phí Dạ là thuộc hạ nhưng Phí Dạ lúc nào cũng tự coi mình là người bề dưới. Cái này cũng đúng, nếu không có quy tắc trên dưới thì cũng khá bất ổn. Có điều, không phải là Phí Dạ không có một người tri kỷ nào, cậu ta với Kiêu từng có mối kết giao rất thân thiết." Lôi Dận uống một hơi hết sạch ly rượu, nhẹ giọng nói.

"Kiêu? Cái tên thật kỳ quái, chỉ có một chữ 'Kiêu' thôi sao? Anh ta là ai vậy?" Mạch Khê nổi hứng tò mò. Cho tới giờ cô mới phát hiện ra, người đàn ông trước mặt mình như là một quyển sách vậy, không xem đến trang cuối cùng thì không thể nào hiểu rõ ràng toàn bộ thế giới của hắn.

Lôi Dận thở dài, "Kiêu là thân cận bên cạnh Thiên Kình, theo Thiên Kình rất nhiều năm. Cậu ta là cô nhi, từ nhỏ đã nếm không ít khổ sở. Tính cách Kiêu rất trầm ổn, sống nội tâm, có rất nhiều điểm giống Phí Dạ. Có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân khiến hai người có thể chơi thân được với nhau."

"À, thì ra là vệ sĩ của Hoắc Thiên Kình. Là ai vậy? Vệ sĩ đi theo anh ta hình như có rất nhiều." Mạch Khê nằm uể oải trên sofa, vẫn giữ nguyên được vẻ xinh đẹp thường ngày.

https://thuviensach.vn

Đáy mắt Lôi Dận điểm nét lo lắng, hắn nói, “Đã chết rồi, ba năm trước đây vì bảo vệ cho Thiên Kình khỏi chết dưới đáy biển. Cậu ta là người anh em mà Thiên Kình tín nhiệm nhất, cũng giống như địa vị của Phí Dạ trong lòng anh vậy.”

Mạch Khê mở to hai mắt nhìn, trong lòng không khỏi dâng lên sự kinh ngạc. Chuyện có liên quan đến Hoắc Thiên Kình ba năm trước đây cô cũng có nghe nói, chỉ không ngờ người chết thay Hoắc Thiên Kình lại là bạn thân của Phí Dạ. Nói như vậy thì lúc ấy không chỉ có Hoắc Thiên Kình đau lòng mà còn cả Phí Dạ.

“Cuối cùng thì hôm nay em đã biết, kỳ thật tình bạn của đàn ông cũng rất sâu sắc, một khi đã là tri kỷ thì chẳng màng đến hoàn cảnh thay đổi thế nào, thậm chí còn có thể vì bạn mà không tiếc mạng mình.” Cô nhẹ nhàng nói.

Lôi Dận gật đầu, thừa nhận lời của cô.

“Thế bây giờ anh còn hoài nghi Phí Dạ hay sao?” Mạch Khê không nhịn được liền nhìn hắn rồi hỏi.

Lôi Dận đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, thuận thế ôm cô vào lòng, khẽ thở dài, “Tuy con người anh nổi tiếng là cẩn thận, cũng có rất ít người để tín nhiệm, có điều muốn anh lựa chọn thì anh sẽ chọn tin tưởng vào Phí Dạ. Nói như vậy là vì cậu ta có khi còn hiểu anh hơn em. Dù sao cậu ta cũng đã theo anh nhiều năm như vậy, có nhiều chuyện không cần anh phải nói ra cậu ấy cũng đã tự hiểu, đương nhiên cậu ta cũng rất hiểu tính cách của anh.”

“Ừm.” Mạch Khê gật đầu. “Có điều nhìn anh ấy có gì đó là lạ, hay là… anh đi hỏi anh ấy đi.”

“Nha đầu ngốc, đàn ông không giống phụ nữ.” Lôi Dận cười nhẹ, “Nếu Phí Dạ muốn nói thì đương nhiên cậu ta sẽ nói, nếu cậu ta không muốn nói

https://thuviensach.vn

thì cho dù anh hỏi cậu ta cũng không nói.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Mạch Khê lo lắng.

Lôi Dận không hề trả lời, mà chỉ nhìn cô không hề chớp mắt, cho đến khi khiến cô sợ hãi thì hắn mới lên tiếng, “Xem ra em có vẻ rất quan tâm đến cậu ta.”

Mạch Khê sửng sốt, ngay sau đó nâng tay đánh hắn một cái, “Này, Lôi Dận, anh có ghen thì cũng đừng ăn nói hồ đồ nhá. Phí Dạ tận tâm, trung thành vì anh, anh chẳng những nghi ngờ anh ấy mà còn nghi cả em nữa. Người ta lo đến tình hình của anh ấy còn không phải là vì lo cho công việc đang tiến hành của anh sao? Em sợ anh ấy không có tâm tư, làm việc không chuyên tâm, đến lúc đó vạn nhất hạng mục đấu thầu của anh bị James nẫng mất thì làm sao.”

“Ừ, nói như vậy thì anh có thể yên tâm rồi.” Lôi Dận dùng sức kéo cô, sau đó hôn mạnh một cái lên khuôn mặt nhỏ của cô…

“Yên tâm đi, anh nói rồi, lần đấu thầu này nhất định thành công.”

“Tự tin thế?” Mạch Khê nhẹ nhàng cười.

“Đương nhiên, bởi vì trong lần đấu thầu này có một lô đất rất quan trọng với anh, cho nên nhất định phải giành được.” Lôi Dận nói một cách thần bí, trên gương mặt cương nghị cũng mang theo vẻ tự tin.

“Rất quan trọng với anh ư?” Mạch Khê bị điệu bộ thần bí của hắn làm cho tò mò, không kìm được bèn hỏi, “Thế là thế nào? Anh làm gì với lô đất đấy?”

“Muốn biết sao?” Lôi Dận nhẹ nhàng nhíu mày lại, đôi mắt hơi lộ ra vẻ xấu xa, như đang chờ con mồi chủ động mắc vào bẫy.

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên…” Mạch Khê vừa muốn không do dự mà trả lời lại nhìn thấy ánh mắt xấu xa của hắn thì lập tức hừ nhẹ, “…không muốn biết.”

Lôi Dận sửng sốt! Cô nhóc này học được kiểu đùa nghịch ngợm như vậy từ bao giờ?

Bàn tay to nâng lên kéo cả người cô lại, hắn nhíu mày, “Không được, em phải hỏi anh.”

Gì chứ?...

“Có ai lại đi ép người khác hỏi vấn đề của anh chứ? Anh vừa bảo đàn ông không giống phụ nữ, đàn ông mà không muốn nói điều gì đó với người khác thì kiểu gì cũng sẽ không nói, nếu muốn nói thì thể nào cũng nói.” Mạch Khê nhịn cười, cố ý lắc lắc đầu.

Tên đàn ông này, lúc bá đạo cũng lòi ra tính trẻ con!

Lôi Dận bị lời nói của cô làm cho kinh ngạc, trên mặt thoáng hiện vẻ xấu hổ, giọng nói của hắn cũng có chút mất tự nhiên…

“Điểm mấu chốt là…anh muốn nói.”

“Vậy thì nói đi nào.” Mạch Khê rốt cục cũng không nhịn nổi liền phì cười. Trời ạ, người đàn ông này…

“Em phải hỏi thì anh mới có thể nói.” Lôi Dận khăng khăng.

Trên đỉnh đầu Mạch Khê lúc này có một đám quạ đen bay qua…

“Thôi được rồi, chỗ đất đấy vì sao lại quan trọng với anh đến vậy?” Nghĩ nghĩ một lúc, chi bằng cứ hỏi thẳng ra đi. Thứ nhất là vì đúng là cô muốn biết, thứ hai là bộ dáng khăng khăng của hắn thực đáng yêu, thôi thì cô dung túng hắn một lần vậy.

https://thuviensach.vn

Lúc này trên mặt Lôi Dận hiện vẻ đắc ý, liền chỉ chỉ lên mặt mình, “Nếu em muốn biết thì hôn anh một cái đi.”

“Anh…thật là xấu xa!” Mạch Khê dở khóc dở cười, nhưng vẫn nghe lời mà ôm lấy mặt hắn, cố ý hôn thật mạnh trên khuôn mặt cương nghị của hắn. “Chụttt!” một tiếng, suýt nữa thì tróc da trên mặt hắn khiến Lôi Dận âm thầm kêu rên.

“Giờ thì có thể nói rồi chứ?” Mạch Khê cười trộm, nhìn chằm chặp lên gương mặt đang đỏ rực của hắn.

Lôi Dận nhìn thấu ý nghĩ nghịch ngợm của cô, cưng chiều nhéo chóp mũi cô một cái rồi ôm chầm lấy cô…

“Lô đất này ở Hy Lạp, diện tích rất lớn. Anh chuẩn bị chỗ này để xây công viên giải trí, trở thành công viên lớn nhất thế giới.”

Mạch Khê giật mình nhìn hắn, “Không ngờ, anh còn có sở thích như vậy.”

“Không phải cho anh.” Lôi Dận cười thần bí, “Là cho con gái của anh.”

“Con gái anh?” Mạch Khê kinh ngạc, trong lúc nhất thời không thể theo kịp lời hắn, cuối cùng lại chỉ vào mũi mình, “Con gái anh không phải là em sao? Anh không cần phải lãng phí mà xây công viên cho em đâu, em rất ít khi đến những chỗ đó.”

Lôi Dận sửng sốt, lập tức cười sang sảng, yêu thích vô cùng mà ôm cô càng chặt hơn, trìu mến nói, “Em đúng là đứa ngốc mà, cực kỳ ngốc, anh muốn nói là con gái anh sinh ra.”

Hả?...

https://thuviensach.vn

Mạch Khê sửng sốt hồi lâu, mãi sau mới hiểu được hàm ý trong lời nói của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn liền hồng rực lên…

“Hay nói cách khác chính là…” Lôi Dận cực kỳ yêu vẻ mặt thẹn thùng này của cô, bàn tay to không kìm được mà đặt trên bụng cô, nhẹ nhàng nói, “…con anh.”

Mạch Khê lại càng xấu hổ hơn, vội vàng cụp mắt, đè nén cảm giác hồi hộp trong lòng. Cô cố gắng không để giọng nói giàu từ tính của hắn mê hoặc, liếm liếm môi, cố ý nói, “Ầy, anh có con sao? Sao em không biết nhỉ?”

“Bé con, em có biết anh đang nói gì không?” Lôi Dận bất mãn nâng tay lên vuốt nhẹ mái tóc dài của cô. Từ khi nào thì cô nhỏ này lại học được kiểu giả ngây giả dại như vậy?

Mạch Khê cười nhẹ, ngoảnh mặt sang một bên, “Không biết anh nói gì cả, nói nhăng nói cuội, đáng ghét.”

Lôi Dận nhìn cô, đôi mắt xanh lục trong chốc lát ấm áp thêm nhiều, mang theo sự yêu chiều trước nay với cô, lại phiếm đôi ba phần chờ mong. Hắn nhẹ giọng nói, “Anh muốn cho các con anh được hưởng một tuổi thơ, một cuộc sống tốt đẹp nhất.”

Lòng Mạch Khê bồi hồi, cô ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn thấy sự rung động rõ ràng trong đáy mắt hắn. Tự dưng, cô lại có cảm giác đồng cảm, cũng có xót thương. Người đàn ông này có một tuổi thơ thật dữ dội, đương nhiên sẽ muốn bù đắp cho con cái mình tất cả những gì mình chưa được hưởng. Cô rất muốn nâng tay khẽ vuốt khuôn mặt anh tuấn của hắn, nhưng mà cô biết, làm như vậy thì rõ ràng là ý thương hại, vì thế cố ý hắng giọng nói, “Cái gì mà gọi là các con anh?”

"Thì là con trai và con gái anh." Lôi Dận nhíu mày, nhìn cô, "Em sẽ không khờ dại mà cho rằng anh chỉ muốn một đứa con thôi chứ?"

https://thuviensach.vn

Những lời này khiến Mạch Khê sợ hãi không ít. Cô đứng bật dậy, trợn to mắt nhìn hắn...

"Anh, anh còn muốn mấy hả?"

"Để nghĩ xem nào, ừm..." Lôi Dận đúng thật là đang suy nghĩ, cũng thật sự đang tự hỏi mình, mãi lâu sau mới cười cười, "Ít nhất là một đội bóng đá."

"Hả?"

"Khê nhi, em ngẫm lại xem, của cải Lôi gia nhiều như vậy, nếu chỉ sinh một đứa thì con mình sẽ chịu áp lực rất lớn. Chẳng thà sinh mấy đứa luôn. Con trai sau khi trưởng thành có thể quản lý của cải Lôi gia, con gái thì không phải làm gì cả, được nâng niu chăm sóc, như là hoa trong nhà kính vậy. Thật tốt biết bao." Vẻ mặt Lôi Dận mang rõ vẻ khát khao.

Mạch Khê khó khăn nuốt nước miếng...

"Em có thể lý giải như là... hết ăn lại nằm?"

"Hết ăn lại nằm cũng có kiểu của hết ăn lại nằm." Thế nhưng Lôi Dận lại không có ý phản bác, "Con gái mà, phải yêu chiều như một công chúa ấy, muốn làm gì thì làm."

"Có thể tưởng tượng được anh cưng chiều con gái sẽ thành cái dạng gì." Mạch Khê nghe vậy thì có chút kinh hãi. Cô tuyệt đối tin hắn là người rất thích trẻ con, hơn nữa còn có thể nuông chiều vô độ. Có đôi khi cô thật sự cảm thấy Lôi Dận có lúc cực kỳ giống cha cô vậy, cả cách nói chuyện hay việc làm cho cô đều vượt quá mức độ của người yêu.

Lôi Dận nở nụ cười, nét dịu dàng tràn qua khóe môi. Hắn lại ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói, "Đến lúc đó, nhà chúng ta sẽ cùng đi du lịch, có thể đi

https://thuviensach.vn

quanh thế giới. Bọn trẻ có thể nhảy nhót trên giường, gọi anh là ba, gọi em là mẹ..."

Trong đầu Mạch Khê lập tức hiện lên những hình ảnh tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến nỗi dường như có thể dễ dàng đạt được mọi thứ. Có điều... Cô vô thức cắn môi. Nếu để người đàn ông này biết cô lén uống thuốc tránh thai, liệu hắn có thất vọng không?

Kỳ thật cô rất muốn nói với hắn chuyện này, nhất là hiện tại, chỉ có điều ánh mắt hắn quá rạng rỡ, cô thật sự không đành lòng đánh vỡ hy vọng trong hắn.

Sự nghiệp của cô chỉ mới bắt đầu, tuy rằng có rất nhiều chuyện rắc rối nhưng thật sự là cô thích ca hát. Nếu mang thai thì chỉ có thể lần thứ hai rời khỏi giới âm nhạc, cũng giống như Úc Noãn Tâm vậy. Sau khi sinh con, mọi sự chú ý của người phụ nữ chỉ dành cho đứa con, còn đâu tâm tình mà trở về với nghề chứ. Hơn nữa Lôi Dận trời sinh bản tính bá đạo, một khi đã có con, cho dù cô có muốn về giới ca hát cũng cực kỳ khó khăn.

Chỉ cần nghe hắn nói, có thể thấy được rằng dường như hắn đã chuẩn bị ổn thỏa cho tương lai rồi!

Mạch Khê thầm thở dài, nhìn vẻ mặt mong chờ của hắn, cô nên tiếp tục hay thôi dùng thuốc đây? Cô thật sự phải suy nghĩ, sự nghiệp và gia đình, bên nào quan trọng hơn...

-_____

Lôi thị rất dễ dàng đã qua được cơn sóng gió. Nói đúng ra, chỉ trong một tiếng đồng hồ họ đã xoay chuyển được tình thế, chẳng những bảo vệ thị trường cổ phiếu mà thậm chí còn như lời Lôi Dận nói là đã thu về không ít lợi nhuận.

https://thuviensach.vn

Mà phía Mạch Khê cũng có vẻ rất thuận lợi. Cách ngày trao giải mấy hôm, truyền thông bắt đầu đoán già đoán non. Trong khoảng thời gian này, Mạch Khê vẫn là cái tên được nhắc đến nhiều trên các trang báo giải trí. Những tin tức mới nhất của cô, cho dù là thông tin nhỏ nhất cũng không bị giới truyền thông bỏ sót. Có điều, biểu hiện của Mạch Khê cũng rất hòa nhã. Nhất là khi được hỏi về Lôi Dận, có nhiều khi cô cũng không giấu giếm, điều này càng khiến cho giới truyền thông thấy cô thật sự bình dị, gần gũi.

Nhìn thấy giới truyền thông cứ xoay quanh Mạch Khê, Fanny tức tối, nắm chặt tay, đùng đùng xoay người đi vào toilet.

Có cái gì đặc biệt hơn người chứ? Không phải là có đàn ông đứng sau hậu thuẫn sao?

Vào toilet, vừa mở vòi nước ra, Fanny chợt nghe thấy có hai nghệ sĩ đang nói chuyện...

"Tôi thấy bây giờ Mạch Khê còn nổi bật hơn cả Phỉ Tỳ Mạn đó."

"Khẳng định hơn là cái chắc. Phỉ Tỳ Mạn làm ca hậu lâu như vậy rồi, cũng nên nhường chỗ đi thôi."

"Có điều tôi nghe nói, lần này Lôi tiên sinh nhất định muốn Mạch Khê lấy được giải thưởng."

"Chuyện này cả công ty đều biết rõ ràng rồi, tôi thấy, chẳng bao lâu nữa Mạch Khê sẽ lên ngôi ca hậu thôi."

"Có thể sao? Kim chủ của Phỉ Tỳ Mạn không phải là người dễ chọc vào đâu nha."

"Không dễ chọc thì sao chứ? Sau lưng Phỉ Tỳ Mạn cũng chỉ là tay nhà giàu nổi danh thôi, sao có thể so được với Lôi tiên sinh? Huống chi, công ty

https://thuviensach.vn

này cũng là của Lôi tiên sinh, lời anh ta nói, ban quản trị dám không nghe theo sao?"

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 22

Hành Vi Của Phí Dạ

"Cũng phải, có điều Fanny hình như không biết người biết ta, tôi đoán, cô ta sẽ sớm rời khỏi trận đấu thôi."

"Hữu xạ tự nhiên hương, kỳ thật ba năm trước Mạch Khê vào công ty chúng ta, tôi đã có thể nhìn ra được, cô ta nhất định sẽ thành công."

"À, đúng rồi, chuyện ở công ty ba năm trước thế nào? Lúc đó Mạch Khê cũng rất được chú ý nhỉ?"

"Đương nhiên, hẳn là cô không biết, chẳng bao lâu sau khi Mạch Khê vào công ty đã có một vụ scandal tình ái. Hơn nữa tôi còn biết khi đó cô ta với Lôi tiên sinh có quan hệ không rõ ràng, mười phần ám muội."

"Cô ta cũng có thủ đoạn đấy."

"Năm đó Mạch Khê được Bạc Cơ đưa vào công ty, nhưng hôm thu âm lại vừa đúng lúc có Lôi tiên sinh ở đó. Ngay sau đấy Lôi tiên sinh đã lệnh ký hợp đồng với cô ta. Có mấy lần tôi nhìn thấy Phí Dạ, là trợ lý thân tín bên cạnh Lôi tiên sinh đến đón Mạch Khê, có đôi lúc lại là Lôi tiên sinh tự mình đến đón cô ta."

https://thuviensach.vn

"Trời ạ, thật sự là kinh ngạc."

"Càng kinh ngạc hơn là về sau cơ. Có một lần, Mạch Khê được làm khách mời trong buổi biểu diễn của Phỉ Tỳ Mạn, công ty đã chuẩn bị ca khúc cho cô ta nhưng không ngờ cô ta lại hát một bài rất kỳ quái. Có điều, lúc đó bầu không khí dưới khán đài rất tốt. Bởi vì lúc đó tôi cũng đến xem nên biết. Đúng là toát mồ hôi luôn. Tôi còn nhớ rõ, Mạch Khê còn có một người bạn thân đến đó. Nhưng mà nghe nói, lần đầu tiên Mạch Khê biểu diễn chính thức, Lôi tiên sinh cũng tự mình đến xem."

"Nói như vậy, quan hệ của hai người họ không phải mới phát sinh đâu, nói không chừng là ba năm trước họ đã có quan hệ rồi, sau đó Bạc Cơ biết được, không chịu nổi đả kích nên đã tự sát đó."

"Cái này thì không nói được, đúng sai thế nào chúng ta cũng không biết rõ."

Giọng nói của hai nghệ sĩ càng gần hơn, cho đến khi Fanny xuất hiện ngay trước mặt hai người. Cả hai đột nhiên dừng nói chuyện, sắc mặt có chút hốt hoảng.

Các cô vừa rồi còn nói xấu Fanny.

"Các cô có biết, trong công ty mà nói mấy chuyện nhảm nhí này sẽ rước phiền toái không?" Fanny lên tiếng, giọng nói lạnh băng.

Cả hai nghệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, vội vàng giải thích, "Đâu có đâu có."

Tuy rằng cả hai đều là người cũ nhưng dù sao danh khí cũng không bằng Fanny, cho nên nói chuyện cũng không dám mạnh miệng.

"Hai người các cô từ từ đã." Fanny thấy hai người xoay bước nên mở miệng gọi lại.

https://thuviensach.vn

Hai người nhìn cô ta.

"Ba năm trước đây cô đã gia nhập công ty, hẳn là biết rất rõ chuyện về Mạch Khê." Fanny nhìn về một trong hai người, ánh mắt sắc lạnh.

Người này nhún vai, "Tôi cũng chẳng biết nhiều về cô ta, dù sao thời gian cô ta ở công ty cũng không nhiều, hơn nữa lúc đó cô ta lại đang là sinh viên, mà cũng chỉ bận tâm đến việc luyện hát."

"Cô ta là sinh viên? Sinh viên gì chứ?" Hai mắt Fanny sáng lên.

"Nghe nói là sinh viên Havard. Tôi nhớ có một lần nghe bạn thân của Mạch Khê nói vậy, cô gái kia hay đi cùng Mạch Khê lắm, lúc Mạch Khê diễn chúng tôi cũng đến đó mà."

"Bạn thân của Mạch Khê, tên là gì?" Fanny liền vội vàng hỏi.

Cô ca sĩ kia nhìn Fanny, lắc đầu, "Không rõ lắm, chỉ nhớ là cô gái đấy cũng khá xinh xắn, còn chuyện khác thì không biết. Fanny, còn có chuyện gì không? Không còn gì thì chúng tôi đi đây, vội quá rồi."

Cô ta cảm giác như đang bị một kẻ hậu bối thẩm vấn vậy.

Fanny gật đầu, hai người vội vội vàng vàng rời đi. Fanny trầm tư, mãi lâu sau, trên mặt liền nổi lên ý cười nham hiểm...

-_____

Khu chung cư quốc tế xa hoa, có đến 3010 căn hộ...

Phí Dạ bước ra khỏi thang máy, mở cửa phòng, nhìn thấy gian chính trống không thì nhíu mày lại rồi lập tức đến phòng ngủ, đẩy cửa vào...

Gần cửa sổ trong phòng chính, có một người con gái đang mặc bộ quần áo ngủ, vẫn không nhúc nhích đứng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Vừa

https://thuviensach.vn

nghe thấy tiếng động, cô liền quay lại nhìn.

"Tiểu thư Đại Lỵ, hôm nay cô không ra khỏi cửa ư?" Phí Dạ đứng yên đó, hỏi.

Đại Lỵ gật đầu, vén tấm tèm lụa lên để ánh mặt trời len vào từng góc trong căn phòng. Sắc mặt cô trông có vẻ tai tái.

Sau khi từ Nga trở về, cuộc sống của cô liền khép kín lại. Nghĩ đến quãng thời gian kia, cô vẫn không thể nhìn thẳng vào một gương mặt quen thuộc. Sau này cô mới biết, sở dĩ mình có thể toàn mạng trở về đều là nhờ Mạch Khê trợ giúp, thậm chí cả nhà ở cũng là do Mạch Khê sắp xếp. Có điều, cô vẫn không thể thoát ra được bóng ma quá khứ.

Trong khoảng thời gian này, người cô gặp nhiều nhất chính là Phí Dạ. Bởi vì Mạch Khê sợ cô có gánh nặng tâm lý nên mới nhờ Phí Dạ đến chăm sóc cho cô.

"Phí Dạ tiên sinh, Mạch Khê thế nào rồi? Hai ngày trước tôi có đọc tin, tất cả đều là những tin bất lợi với cô ấy, tôi rất lo lắng cho cô ấy." Giọng nói của Đại Lỵ tuy rằng rất nhẹ nhưng vẫn mang theo vẻ thân thiết đối với người bạn tốt.

Phí Dạ than nhẹ một tiếng, ngồi xuống salon rồi nhìn cô, "Nếu quan tâm đến cô ấy như vậy, sao cô không tự mình đi gặp cô ấy?"

Trên mặt Đại Lỵ thoáng hiện vẻ mất tự nhiên, cô cắn cắn môi, "Tôi không xứng làm bạn của Mạch Khê."

"Nhưng mà cô ấy vẫn coi cô là người bạn tốt nhất. Con người không thể cứ dựa mãi vào quá khứ, nếu muốn thoát ra khỏi bóng ma tâm lý, chỉ có thể dựa vào chính nghị lực của cô." Phí Dạ thản nhiên nói.

https://thuviensach.vn

"Tôi..." Bàn tay Đại Lỵ hơi nắm lại, "Tôi cần một thời gian nữa, hiện giờ tôi không biết nên đối mặt với Mạch Khê thế nào..." Nhất là khi cô biết Mạch Khê đã từng chứng kiến cảnh tượng nhục nhã kia của cô.

"Nếu Mạch Khê đang gặp nguy hiểm thì sao?" Đột nhiên Phí Dạ hỏi.

Đại Lỵ sửng sốt, ngay sau đó thì kinh hãi..."Mạch Khê... cô ấy làm sao vậy?"

Phí Dạ nhìn cô...

"Mạch Khê cần sự giúp đỡ của cô."

Đại Lỵ lập tức đến bên cạnh Phí Dạ, ngồi xuống rồi vội vàng nói: "Phí Dạ tiên sinh, chỉ cần là việc tôi có thể làm, nhất định tôi sẽ làm. Mạch Khê đã xảy ra chuyện gì, cần tôi làm gì?"

"Hiện tại thì không cần, có điều không bao lâu nữa sẽ có người tìm cô, cô ta sẽ hỏi cô những chuyện liên quan đến Mạch Khê, nhất là chuyện từ ba năm trước hoặc trước nữa. Đến lúc đó, cô chỉ cần nói như tôi dặn là được rồi." Phí Dạ trầm ổn nói.

"Có người sẽ tìm được tôi? Là ai?" Đại Lỵ cảm thấy thật khó hiểu. Ngoại trừ Mạch Khê, hẳn là chẳng có ai biết được địa chỉ hiện tại của cô, thậm chí cả người nhà, vì cô cũng chỉ gọi điện thoại về nói là đã bình an thôi.

"Cô không cần quan tâm là ai, đến lúc đó cô chỉ cần làm như tôi nói là được." Phí Dạ cũng không muốn nói chi tiết.

Đại Lỵ nhẹ nhàng gật đầu, rồi lập tức hỏi: "Anh muốn tôi làm thế nào?"

Phí Dạ nhìn cô, "Cô không cần làm gì, chỉ cần nói vài điều là được rồi."

"Nói cái gì?" Đại Lỵ lập tức hỏi.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ cúi người, nói thầm bên tai cô.

Sắc mặt Đại Lỵ tái đi, ngay sau đó, không chờ hắn nói xong hết câu cô đã đứng bật dậy, thở gấp...

"Không được, tôi không thể nói như vậy!"

"Cô nhất định phải nói như vậy!" Dường như Phí Dạ đã sớm đoán được phản ứng đó của cô, ngữ khí cũng đột nhiên chuyển lạnh.

Đại Lỵ ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, nhìn vẻ mặt không thể suy đoán được, không thể tin mà lắc đầu, "Phí Dạ tiên sinh, anh hẳn là rất rõ, một khi tôi nói như vậy, sẽ dấy lên một hồi bão táp mới."

"Nếu cô muốn giúp Mạch Khê thì phải làm như vậy." Ngữ khí của Phí Dạ ngày càng lạnh, trên vầng trán cũng thoáng hiện vẻ mất kiên nhẫn.

Đại Lỵ trừng mắt, nhìn hắn rồi gằn từng tiếng: "Đây không phải là giúp Mạch Khê, mà là hại cô ấy!"

Phí Dạ nghe vậy thì khóe môi cương nghị hơi nhếch lên, "Xem ra cô và tôi không thể có chung nhận thức."

Trong lòng Đại Lỵ đột nhiên có sự cảnh giác, theo bản năng, cô lùi về phía sau, "Tôi biết rồi, anh cũng không muốn giúp Mạch Khê, đúng không?"

"Tiểu thư Đại Lỵ, tôi khuyên cô nên phối hợp, nếu không..."

"Anh muốn như thế nào?" Đại Lỵ cảm thấy phía sau lưng đang phảng phất một luồng tử khí lạnh lẽo.

Phí Dạ nhẹ nhàng cười...

https://thuviensach.vn

"Nếu tôi nhớ không lầm, cha mẹ cô còn đang ở California nhỉ?"

"Anh..."

"Cô không có thời gian, cũng không có cơ hội phản đối. Nếu không làm theo lời tôi, tôi cũng không dám cam đoan nửa đời sau của cha mẹ cô được an ổn." Phí Dạ nhàn nhã dựa người vào sofa, từng lời nói lạnh đạm lại đi cùng với hơi thở nguy hiểm.

"Anh..." Thân mình Đại Lỵ phát run, "Rốt cục tôi cũng hiểu được dụng tâm của anh. Phí Dạ, tôi vốn nghĩ anh thật tâm giúp Mạch Khê, đáng tiếc, tôi thật sự nhìn nhầm rồi, thì ra lòng dạ anh lại thâm sâu đến vậy."

"Vậy cô đồng ý hay không đồng ý?" Phí Dạ không nóng không lạnh mà hỏi, không hề để ý đến thái độ của cô, ngược lại rất thong thả.

"Chẳng lẽ anh không sợ tôi trực tiếp nói với Mạch Khê hay Lôi Dận sao? Để cho họ biết được anh là loại người nào." Đại Lỵ phẫn hận nhìn hắn.

Phí Dạ nhẹ nhàng cười, "Cô cho là cô sẽ có cơ hội này sao?"

Đại Lỵ sửng sốt.

"Nhìn xem chỗ này của cô đi..." Phí Dạ tùy ý chỉ một ngón tay, "Cô tự phong tỏa chính chỗ của mình, điện thoại không có, máy tính không có, phương tiện thông tin liên lạc nào cũng không có, bên ngoài lại là người của tôi, cô muốn mật báo như thế nào?"

"Phí Dạ, anh thật đáng sợ! Bọn họ đều nhìn lầm anh rồi..." Trong lòng Đại Lỵ cũng run rẩy, nếu có thể, cô muốn nói hết cho Mạch Khê. Nhưng mà, những điều Phí Dạ nói đều là sự thật.

https://thuviensach.vn

"Ngày mai, cô phải xuất hiện ở quán cà phê Mayou, ở đó sẽ có người hỏi cô tất cả mọi chuyện về Mạch Khê, cô cứ trả lời như tôi bảo. Đương nhiên, để phòng ngừa cô làm hỏng chuyện, tôi sẽ phái người theo dõi cô, một khi cô quên gì đó, cha mẹ cô sẽ..." Phí Dạ nói đến đây thì không thêm gì nữa, đứng dậy, nhìn về phía cô, "Đại Lỵ, tôi nghĩ cô là người thông minh, cô cũng không muốn mọi chuyện bị phanh phui chứ?"

Hàm răng Đại Lỵ cũng run cầm cập, ngón tay run rẩy, không biết là do sợ hãi hay tức giận.

Phí Dạ liếc nhìn cô một cái rồi cuối cùng bổ sung một câu, "Phải nhớ kỹ, có đôi khi, già néo đứt dây!" Nói xong, hắn liền sải bước đi ra.

Thân mình Đại Lỵ y như một quả bóng xì hơi, ngồi thừ trên mặt đất, sắc mặt so với vừa rồi càng tái thêm...

Ngày qua thật đúng là sóng yên biển lặng, đêm đến thì tối tăm ghê người.

Trên giường, bóng hình một đôi nam nữ hoan ái cùng những tiếng thở gấp to nhỏ không đồng nhất khiến kẻ khác phải tim đập tai đỏ. Mãi lâu sau, người đàn ông gầm nhẹ một tiếng rồi mới ôm chặt người con gái vào lòng, không muốn buông tay.

"Dận..." Lúc sau, Mạch Khê vô lực nằm sấp trên lồng ngực người đàn ông, trên trán đầm đìa mồ hôi. Trải qua một hồi hoan ái mãnh liệt, làn da cô càng thêm sáng bóng, hồng hào.

"Mệt mỏi sao?" Lôi Dận ôm chặt cô vào lòng. Hắn thật sự nghiện rồi, tại sao cứ cảm thấy bao nhiêu cũng không đủ?

"Đừng..." Mạch Khê sợ hãi, đẩy bàn tay hắn ra. Cô cứ nghĩ đến cảnh chốc chốc lại bị gã đàn ông này tóm lấy một lần, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, "Em mệt quá rồi..."

https://thuviensach.vn

"Không được, anh muốn em mang thai con anh, phải làm vài lần mới được..." Lôi Dận xấu xa lại áp chế cô dưới thân, áp mặt vào bên tai cô.

"Chịu thua, chịu thua..." Mạch Khê liên tục cầu xin tha thứ. So với Lôi Dận, cô nhỏ bé hơn rất nhiều, hắn đã không thông cảm thì thôi, mỗi lần đều tra tấn cô gần chết.

"Không cần sao? Không được..." Dục vọng của Lôi Dận hồi phục rất nhanh, bàn tay hắn lại bắt đầu không yên phận mà lần mò xuống dưới.

"Dận..." Mạch Khê thật sự không nhịn được, giữ chặt lấy bàn tay hắn, vẻ mặt khó xử, "Thật ra... có một việc em vẫn chưa nói cho anh."

"Chuyện gì?" Đáy mắt Lôi Dận hàm chứa ý cười mơ hồ, hắn nhẹ giọng hỏi.

Mạch Khê cắn cắn môi, lo lắng hồi lâu rồi mới cẩn thận nói: "Thật ra... thời gian này, em đang uống thuốc tránh thai. Không phải là em không muốn có con, chỉ là không muốn nhanh như vậy thôi." Câu cuối cùng là cô vội vàng giải thích.

Sắc mặt Lôi Dận vẫn bình tĩnh như ban đầu, cũng không có vẻ phẫn nộ, khiếp sợ hay thất vọng như Mạch Khê tưởng tượng, mà vẫn là... ý cười dịu dàng.

"Dận... Không phải là anh giận quá hóa điên đấy chứ?" Mạch Khê thấy biểu cảm của hắn quá quái dị nên không thể không lo lắng mà hỏi như vậy.

Lôi Dận nhẹ nhàng cười, "Nha đầu ngốc, thế em có biết thuốc tránh thai đó hiệu quả không được 100% không?"

Mạch Khê sửng sốt, sắc mặt kinh hãi...

https://thuviensach.vn

"Vậy làm sao bây giờ? Ngộ nhỡ em..." Suy nghĩ ‘nửa ngày’, đột nhiên cô lại thở phào nhẹ nhõm, "Không sao, không sao, loại em dùng là thuốc mới nhất, nếu ngộ nhỡ mang thai rồi thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến dậy thì của cục cưng..."

Lôi Dận thu ánh mắt cô vào đáy mắt mình, trong lòng cũng ấm áp lên rất nhiều. Dù sao cô nhỏ cũng không định giấu nhẹm chuyện này, có điều, việc hắn trộm đổi thuốc, hắn cũng không định nói cho cô biết.

"Khê nhi, đồng ý với anh, nếu lần này mang thai thì nhất định phải rời giới ca hát, được không?" Lôi Dận nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Có trời mới biết, mỗi ngày hắn bận rộn, về đến nhà đã thấy cô như con bướm xinh đẹp bổ nhào vào lòng hắn. Cảnh tượng này là điều hắn chờ mong nhất.

Mạch Khê nghĩ nghĩ, rồi cười "Anh đang nhục mạ y học hiện đại sao?"

Sắc mặt Lôi Dận hơi trầm xuống...

"Tóm lại, về sau không được anh đồng ý, không được uống bất kỳ thuốc gì, nghe rõ chưa?"

Mạch Khê thè lưỡi, "Biết rồi."

Tên đàn ông này thật đúng là kỳ quái. Cô cứ tưởng hắn sẽ nổi trận lôi đình, không thể ngờ được hắn làm như thể chưa có chuyện gì xảy ra, trong đây nhất định có vấn đề...

Đầu giờ chiều, ánh nắng lúc trời vào đông có chút ấm áp. Người trên đường không nhiều lắm. Trong một quán cà phê, trước cửa sổ sát đất, có một cô gái mặc chiếc áo choàng dài lẳng lặng ngồi im. Cô như một pho tượng điêu khắc, một chút biểu cảm trên mặt cũng không có, nhưng nếu quan sát kĩ thì trong ánh mắt cô có sự lo âu cùng hoảng hốt.

https://thuviensach.vn

Ngón tay run run khẽ ven theo viền cốc cafe, làm chỗ cafe bên trong cũng sóng sánh, tạo thành một vòng gợn nhỏ.

Cô khẽ thở dài một tiếng, phóng tầm nhìn ra ngoài cửa sổ. Cho dù người trên đường không nhiều lắm, nhưng cũng khó phân biệt được người nào là người cô đang đợi. Cô cảnh giác lướt nhìn một vòng quanh quán, chỉ có vài người khách, chỗ nào cũng có vẻ bình lặng.

Tầm mắt lại thoáng đảo qua chỗ một người đàn ông cao lớn đang ngồi, bởi vì gã đưa lưng về phía cô nên cô không dám xác định đó có phải là khách trong quán hay không. Chỉ bởi, toàn thân gã toát lên một vẻ gì đó không hợp với nơi này.

Đại Lỵ chợt rùng mình một cái, cảm giác lạnh lẽo kia vẫn cứ len lỏi từng ngách trong người cô vậy...

Đang nghĩ ngợi, tầm mắt cô bị một thân áo hồng che khuất, ngay sau đó, một cô nàng xinh đẹp ngồi xuống trước mặt cô. Cô nàng kia đặt chiếc túi xách hàng hiệu lên bàn, ngồi nhìn Đại Lỵ rất lâu.

Đại Lỵ bị sự xuất hiện đột ngột của cô gái này làm cho hoảng sợ. Loại quần áo sặc sỡ này càng làm nổi bật nước da trắng mịn của cô nàng đó, nhất là những trang sức xa hoa kia. Có điều, kiểu xinh đẹp này, đúng là rất chói mắt.

"Cô là ai?" Đại Lỵ hỏi một câu theo bản năng, trong đầu cũng không hề nhớ đến lời Phí Dạ dặn hôm qua...

Người kia tỉ mỉ đánh giá cô, mãi sau mới nhỏ giọng hỏi, "Nếu tôi không nhận nhầm người thì cô chính là Đại Lỵ đúng không?"

Trong lòng Đại Lỵ nổi lên thứ dự cảm mơ hồ. Giọng nói của cô nàng này tuy rất nhẹ nhưng lại thoáng thấy ngữ khí kiểu ‘cả vú lấp miệng em’, nghe thế nào cũng không giống với một người bạn của Mạch Khê. Bởi

https://thuviensach.vn

Mạch Khê sẽ tuyệt đối không làm bạn với những người có ‘khí chất’ như thế này.

"Tôi không biết cô." Cô đáp lời.

"Tôi là Fanny." Cô nàng nhẹ nhàng cười, ra vẻ tự nhiên, "Cô không biết tôi cũng không sao, Mạch Khê thì biết chứ?"

Quả nhiên, đây chính là người mà Phí Dạ nói!

Đại Lỵ nhìn gã đàn ông cách đó không xa. Người đàn ông kia vẫn đang uống cafe. Cô thu tầm mắt lại, một lần nữa nhìn Fanny, gằn từng tiếng nói: "Đương nhiên, Mạch Khê là bạn thân nhất của tôi."

Fanny vừa lòng cười, "Thật là trùng hợp, tôi cũng là bạn tốt của Mạch Khê, chỉ là quen biết muộn thôi, chúng tôi nói chuyện rất hợp."

"Phải không?" Đại Lỵ cẩn thận đánh giá cô ta một chút, bên môi gợn lên ý cười, tất nhiên là cô không tin rồi.

"Hẳn là cô có nghe qua đến tôi, tôi là ca sĩ cùng vào công ty với Mạch Khê năm nay." Đối với thái độ bàng quan của cô, Fanny có chút không hài lòng. Dù sao cô ta cũng là ca sĩ nổi tiếng, sao cô gái này lại không hề có chút phản ứng nào thế chứ?

Đại Lỵ trào ý cười lạnh, nhanh chóng trả lời nghi vấn của cô ả...

"Ngại quá, với những chuyện của giới giải trí, tôi vốn không có hứng thú. Ngoài Mạch Khê ra, tôi không để ý đến những ca sĩ khác."

Fanny biến sắc, quả nhiên là vừa ‘ăn phải mắm thối’. Mãi lâu sau, cô nàng mới tươi cười, nhẹ giọng nói: "Nếu đã quan tâm đến Mạch Khê như vậy, hẳn là cô cũng biết hiện giờ cô ấy đang gặp rắc rối."

Ngón tay Đại Lỵ khẽ run lên, "Mạch Khê làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

"Cô ấy á..." Fanny thấy đã khơi được sự chú ý liền ra vẻ tiếc nuối, lắc lắc đầu, "Bị scandal tình ái quấn vào. Cô là bạn tốt của cô ấy, hẳn là rõ ràng chuyện cô ấy trở lại giới giải trí, nhất là quan hệ với ông chủ Lôi tiên sinh của chúng tôi, rất mờ ám đó."

Cô ta nhất mực dùng chiêu thức quanh co! Qua một ngày tìm hiểu, rốt cục cô ta cũng tìm được tư liệu liên quan đến Đại Lỵ. Đúng thật cô là bạn thân nhất của Mạch Khê thời đại học, có điều, sau đó cô xảy ra một vài vấn đề nên rời khỏi Mỹ, khi quay trở lại thì hành tung rất bí ẩn, cũng ít khi ra ngoài. Hơn nữa, cô có vẻ lạc hậu đối với giới giải trí. Cho nên, cô ta mới dùng phương thứ giả vờ như đã biết được tin tức quan trọng.

Đại Lỵ nghe vậy thì đôi mắt nổi lên vẻ nghi hoặc...

Mạch Khê cùng Lôi tiên sinh có quan hệ mờ ám? Bọn họ là quan hệ cha và con gái nuôi, sao mà mờ ám? Tuy rằng ba năm trước đây cô đã từng cảm thấy thái độ Lôi tiên sinh đối với Mạch Khê có điểm là lạ, nhưng vẫn không thể có quan hệ gì khác thường được.

Đại Lỵ vốn cũng chỉ nghĩ thế, mà cô coi vụ tai tiếng trước chỉ là tin đồn. Hai ngày trước truyền thông có đưa tin, nghi ngờ giữa hai người đó có quan hệ khác lạ. Nhưng chuyện sau này thế nào, cô hoàn toàn không biết.

Fanny thấy vẻ mặt này của cô thì biết rằng kế lừa đảo to gan của mình đã dùng đúng đối tượng. Cô ta cười cười rồi rút ra một điếu thuốc, "Không để ý chứ?"

Đại Lỵ lắc đầu, không đợi cô ta châm thuốc xong đã lo lắng hỏi: "Hiện tại Mạch Khê thế nào rồi?"

Fanny không vội vàng, chậm rãi nhả một ngụm khói, làn khói thuốc vây lấy khuôn mặt xinh đẹp của cô ta, "Sắp tới sẽ có một lễ trao giải, Mạch Khê cũng rất coi trọng giải thưởng này. Đáng tiếc, những tin đồn hiện tại càng

https://thuviensach.vn

ngày càng bất lợi cho cô ấy. Cô ấy nhìn qua tiều tụy đi rất nhiều, cũng không còn tâm tư mà nghĩ đến giải thưởng nữa."

"Chính là bởi vì vụ tai tiếng tình ái có nhắc đến cùng Lôi tiên sinh sao?" Đại Lỵ hỏi.

Fanny gật đầu, "Đúng vậy! Thật ra tôi tin Mạch Khê với Lôi tiên sinh không có gì. Chuyện người mẫu Bạc Cơ tự tử trước đây cô biết chứ?"

Đại Lỵ gật đầu một cách nặng nề. Tin tức này cô có xem qua, sau lại thấy vụ scandal của Mạch Khê mới biết cô cũng bị liên lụy đến. Nhưng khi đó Đại Lỵ cho rằng, xét theo năng lực của Lôi tiên sinh, tuyệt đối sẽ không để Mạch Khê xảy ra chuyện gì, cho nên cô cũng chẳng cảm thấy lo lắng. Ngược lại là lo về phần Bạc Cơ. Cô cảm giác có chút buồn buồn, dù sao thì họ cũng đã từng quen biết, người ta nói đi thì đi nhưng thật ra vẫn có chút cảm giác xót xa.

Fanny khẽ thở dài, "Kỳ thật cái chết của Bạc Cơ tôi nghĩ là do ngoài ý muốn thôi. Chỉ có điều, truyền thông cứ cố bới móc ra mấy bức ảnh, lại moi được chuyện ba năm trước đây Mạch Khê có quen biết với Bạc Cơ. Sau đó họ còn nói Bạc Cơ tự tử vì tình, mà người thứ ba chen vào chính là Mạch Khê, là Mạch Khê đã chơi xấu Bạc Cơ, cướp Lôi tiên sinh đi. Cô nói xem chuyện này có buồn cười không cơ chứ?"

Đôi mắt Đại Lỵ toàn một vẻ kinh ngạc, "Sao truyền thông có thể viết như vậy chứ? Chuyện này sao có thể đổ lên đầu Mạch Khê được? Họ nói như vậy thật đúng là vô trách nhiệm."

"Đúng vậy, tôi cũng cho rằng Mạch Khê không phải người như vậy. Nhưng mà cô cũng biết tính cách Mạch Khê đấy, cô ấy luôn không thích giải thích gì với giới truyền thông cả. Là bạn tốt, tôi vô cùng lo lắng cho cô ấy, tôi biết cô là bạn thân nhất của cô ấy, biết nhiều chuyện hơn tôi, có lẽ, cô có thể giúp đỡ Mạch Khê đấy." Fanny lựa theo lời Đại Lỵ mà nói. Trong

https://thuviensach.vn

giới giải trí, đương nhiên cô ta sẽ luyện được chiêu đa mưu túc chí, phải làm ra vẻ thật chân tình, thân thiết, sẽ dễ dàng khiến người ta phải động lòng.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 23

Một Lý Do Khó Có Thể Tin Được

Đại Lỵ nhìn cô nàng ngồi đối diện, khóe mắt cô có điểm chút lo lắng. Có điều, Đại Lỵ cảm giác, sự lo lắng này là không chân thực. Có lẽ là do từ ấn tượng ban đầu, cô đã có chút ‘không thiện cảm’ với cô nàng này.

"Tôi chỉ là bạn tốt của Mạch Khê, chẳng có năng lực lớn như vậy mà có thể ngăn truyền thông ngừng đưa tin. Tôi nghĩ, nếu Lôi tiên sinh là ông chủ công ty các cô, anh ta cũng sẽ tuyệt đối không ngồi nhìn những tin này tiếp tục đồn ra." Cô cũng không nói như lời Phí Dạ dặn mà ngược lại là đang cố gắng kéo dài thời gian.

Fanny nhẹ nhàng cười cười, "Đại Lỵ à, cô không thuộc giới giải trí, đương nhiên không hiểu phương diện này sâu xa đến đâu. Có điều, tôi nghĩ cô cũng biết rằng ‘miệng lưỡi thế gian’, giới truyền thông là đại diện cho tiếng nói của công chúng. Cho dù Lôi tiên sinh muốn bảo vệ Mạch Khê thì anh ta cũng không thể bịt miệng truyền thông trên toàn thế giới. Cho nên, giải thích thì nhất định phải giải thích, có điều là giải thích thế nào thôi."

"Cô muốn tôi đứng ra giải thích?" Đại Lỵ thản nhiên hỏi.

Fanny gật đầu, "Tôi chỉ muốn giúp Mạch Khê. Cô phải biết rằng, chuyện Bạc Cơ nhảy lầu đã đủ ồn ào náo nhiệt rồi. Nếu Mạch Khê và Lôi

https://thuviensach.vn

tiên sinh đúng là có quan hệ mờ ám như vậy công chúng càng nghi ngờ Mạch Khê hơn, hình tượng của cô ấy với công chúng sao có thể duy trì được chứ?"

"Mạch Khê cùng Lôi tiên sinh căn bản là không thể có quan hệ mờ ám!" Đại Lỵ nóng nảy nói, "Truyền thông nói chuyện này ra thật vô trách nhiệm, nếu là người con gái khác thì tôi hoàn toàn tin, nhưng Mạch Khê thì tuyệt đối không thể có quan hệ gì với Lôi tiên sinh!"

Fanny bắt được sơ hở này liền vội vàng hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì..." Đại Lỵ ấp úng, chỉ nói được nửa lời, lại theo bản năng nhìn đến gã đàn ông ngồi cách đó không xa, vừa đúng lúc gã quay đầu lại nhìn cô. Tim Đại Lỵ đập thình thịch, không biết gã này có phải người do Phí Dạ phái đến hay không.

Fanny thấy cô cứ muốn nói lại thôi thì càng thêm sốt ruột. Cho đến nay, cô ta thật sự vẫn luôn muốn biết cuộc sống trước kia của Mạch Khê như thế nào, chỉ hy vọng có thể tìm ra chút sơ hở. Có điều, Đại Lỵ này cứ khẳng định Mạch Khê với Lôi Dận không thể phát sinh quan hệ. Những lời này khiến cô ta cảm thấy thật kỳ quái. Vì sao những người con gái khác thì được, còn Mạch Khê thì không thể? Chẳng lẽ...

"Đại Lỵ, chẳng lẽ... Mạch Khê có bạn trai bí mật?" Cô ta thử bạo gan hỏi. Nếu Mạch Khê thật sự có bạn trai bí mật, nói không chừng ngay cả Lôi Dận cũng chẳng biết. Đến lúc đó, cô ta sẽ đem tin này tung cho giới truyền thông, khẳng định là rất có giá trị.

Ca sĩ mới Mạch Khê ‘một chân đứng hai thuyền’, một trong số đó lại là Tổng giám đốc Lôi thị. Hừ, theo như tính cách của Lôi Dận, nếu biết mình bị lừa, nhất định sẽ không sủng ái Mạch Khê nữa!

Đại Lỵ nghe thấy vậy thì buồn bực vung tay lên, "Không có! Mạch Khê chỉ một lòng muốn ca hát, sao cô ấy lại có bạn trai?"

https://thuviensach.vn

Trong mắt Fanny thoáng xẹt qua nỗi thất vọng. Sao có thể như vậy?...

"Vậy nguy rồi, nếu Mạch Khê có bạn trai còn có thể trong sáng hóa chuyện này. Tôi đã khuyên Mạch Khê nên công khai rằng mình đã có người yêu đi, còn tốt hơn là phát sinh tin đồn với Lôi tiên sinh. Dù sao Lôi tiên sinh cũng không phải người đàn ông tầm thường, chỉ cần dính vào có quan hệ với anh ta thì đúng là không thể giải thích nổi, cho dù không có gì cũng thành có."

"Vậy để cho truyền thông tìm chứng cứ đi. Mạch Khê với Lôi tiên sinh, đừng nói là quan hệ mờ ám, ngay cả quan hệ tình nhân cũng khó có thể." Đại Lỵ nghe thế thì thật sự tức giận, chậm chạp nói những lời Phí Dạ dặn.

Trong lòng Fanny sinh nghi hoặc... Mạch Khê với Lôi Dận ngay cả quan hệ tình nhân cũng khó có thể ư? Đó là kiểu nói gì vậy? Suy nghĩ rất lâu, cô ta mới nở nụ cười, "Đại Lỵ, cô nói như vậy là không đúng rồi. Nếu Mạch Khê và Lôi tiên sinh công khai quan hệ yêu đương thì cũng chẳng phải khó. Nói trắng ra, Bạc Cơ chỉ là tình nhân bao dưỡng của Lôi tiên sinh, sao có thể can thiệp vào chuyện yêu đương của Lôi tiên sinh. Nhưng nếu Mạch Khê cùng Lôi tiên sinh có chuyện đó thật thì tình hình sẽ rất bất ổn. Bởi vì điều đó chứng minh Mạch Khê dồn Bạc Cơ vào đường cùng, cướp đi ‘ngọn núi vàng’ là Lôi tiên sinh."

Đại Lỵ buồn rầu, sắc mặt cũng càng tỏ vẻ mất kiên nhẫn, "Cô nói gì vậy? Tôi đã bảo là Mạch Khê không thể yêu Lôi tiên sinh rồi, hai người họ càng không thể có cái quan hệ mờ ám kia. Cô nghe thế mà cũng không hiểu à?"

"Đương nhiên là tôi hiểu, nhưng mà những lời này không có bằng chứng thì không ai tin cả. Sở sĩ truyền thông nói như vậy là vì không phải họ không có bằng chứng. Tất cả ảnh chụp đều rất bất lợi, có ảnh Mạch Khê từ xe Lôi tiên sinh xuống, có ảnh chụp hai người cùng ăn tối, thậm chí còn có..." Fanny dừng một chút, cố ý ngập ngừng, quan sát sắc mặt Đại Lỵ.

https://thuviensach.vn

Đại Lỵ sao có thể biết được lòng dạ sâu xa đó của Fanny, liền lo lắng hỏi: "Còn có cái gì?"

Fanny than nhẹ một hơi, "Còn có ảnh chụp hai người đang hôn nhau. Cô nói xem chừng đó có thể khiến truyền thông không nghĩ ngợi gì sao?"

"Không thể nào!" Đại Lỵ một mực phủ nhận: "Chỗ ảnh đó nhất định là giả, loại ảnh này thật quá nực cười! Tưởng gì chứ cũng chỉ là giả."

"Sao cô khẳng định vậy?" Sự hưng phấn trong lòng Fanny càng mãnh liệt hơn, như thể muốn lập tức sôi trào ra khỏi lồng ngực vậy. Có điều, cô ta vẫn cố nén cảm giác hưng phấn đó lại, cố ý thở dài, "Đại Lỵ, cô là bạn tốt nhất của Mạch Khê, ít ra cô cũng nên đứng ra giải thích mới đúng. Cho dù cô không muốn xuất đầu lộ diện, vậy thì để tôi làm cho, tôi không thể nhìn Mạch Khê bị bọn truyền thông này phá hại được."

Đại Lỵ nắm chặt tay, mép khăn trải bàn cũng bị cô nắm lấy. Trong lòng cô đang không ngừng cân nhắc những lời sắp nói ra. Đến tột cùng là giúp Mạch Khê hay vẫn là hại Mạch Khê đây?

"Đại Lỵ, hiện giờ, người có thể giúp Mạch Khê cũng chỉ có mình cô thôi. Vì sao cô khẳng định Mạch Khê với Lôi tiên sinh không thể thành người yêu được? Phải là một lý do thật chính đáng thì mới khiến truyền thông thôi đoán mò. Cô cũng biết, kiểu đoán già đoán non của giới truyền thông là cực kỳ đáng sợ." Fanny liều mạng mà ‘giật dây’ cho Đại Lỵ. Cô ta có dự cảm, hôm nay cô ta sẽ biết được một bí mật cực kỳ lớn!

Đại Lỵ vẫn im lặng, sau một lúc mới ngẩng đầu nhìn Fanny, như thể là đã ra một quyết định khó khăn. Cô nhẹ nhàng nói...

"Mạch Khê cùng Lôi tiên sinh sở dĩ không thể trở thành người yêu đó là vì... Lôi tiên sinh là cha nuôi của Mạch Khê. Tám tuổi, Mạch Khê đã được nhận nuôi vào Bạc Tuyết bảo!"

https://thuviensach.vn

Cô vẫn dựa theo lời Phí Dạ mà nói. Lúc ban đầu, cô nghĩ một khi tin này truyền ra sẽ khiến truyền thông bới móc về thời thơ ấu của Mạch Khê. Nhưng xem ra hiện tại cô nhất định phải nói như vậy. Ít nhất sẽ không để cho họ nghĩ Mạch Khê là con hồ ly tinh đi quyến rũ đàn ông.

Fanny hoàn toàn kinh hãi. Đây là bí mật... mà cô ta không thể ngờ đến được!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

Quyển 8

Chương 1: Tin Tức Lớn Trong Ngày
Chương 2: Quyết Định Trong Hội Nghị
Chương 3: Liên Tục Không Khống Chế Nổi
Chương 4: Nửa Vui Nửa Buồn
Chương 5: Làm Thế Nào Cho Phải?
Chương 6: Lễ Trao Giải Âm Nhạc
Chương 7: Tình Yêu Thành Kính
Chương 8: Hôn Lễ, Giáo Đường, Đấu Súng
Chương 9: Phí Dạ Chết!
Chương 10: Bất Lợi
Chương 11: Quyết Định
Chương 12: Đại Lý Xuất Hiện
Chương 13: Chỉ Nguyện Một Lời
Chương 14: Phản Kích Cổ Đông
Chương 15: Vị Khách Không Mời Mà Đến
Chương 16: Lôi Dận Lui Nhường
Chương 17: Cục Diện Thay Đổi
Chương 18: Thay Đổi Bất Ngờ
Chương 19: Gió Lốc
Chương 20: Người Đến Bất Ngờ
Chương 21: Đại Kết Cục

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 1

Tin Tức Lớn Trong Ngày

Anh là người đàn ông quyền lực trên toàn thế giới này.

Em là người con gái hoàn hảo nhất thế giới này.

Anh yêu em!

Đương nhiên rồi,

Anh là tất cả những gì đích thực của em

Em là giấc mơ duy nhất của anh

Em yêu anh!

Đương nhiên rồi.

Anh là tất cả của em

Em là quá khứ, hiện tại và tương lai của anh.

Chúng ta yêu nhau!

Đương nhiên rồi.

https://thuviensach.vn

Vũ trụ này có thể làm chứng nhân

Chúng ta yêu nhau!

Cái chết cũng không thể chia lìa!

-_____

Vẫn nói lời đồn thì vẫn chỉ là lời đồn, nhưng dĩ nhiên, cách nói này hoàn toàn không phù hợp với giới giải trí.

Ngay lúc Mạch Khê đang dốc toàn lực cho giải thưởng âm nhạc, giới truyền thông lại tuôn ra một loạt những tin tức bát nháo. Loại tin này một khi được tung ra thì uy lực của nó không khác gì một quả bom nguyên tử. Ban đầu là khiến cả làng giải trí chấn kinh rồi lan rộng sang thương giới, cuối cùng thổi quét ra cả xã hội.

Mạch Khê ngơ ngác ngồi trong phòng nghỉ. Cô vừa trải qua một hồi ‘tấn công’ của phóng viên, cũng may là đúng lúc đó Apple gọi bảo vệ tới giải cứu cho cô.

Còn chưa hết kinh ngạc, ngoài cửa phòng nghỉ đã thấy Ron gõ vài tiếng. Vẻ mặt anh ta thực lo lắng, anh ta nhìn Mạch Khê rồi không chờ đợi liền hỏi: "Mạch Khê à, rốt cục là sao lại thế này? Cô có đắc tội với truyền thông không? Thế mà họ đã bới hết chuyện hồi nhỏ của cô ra rồi đấy."

Đại não Mạch Khê sớm đã trống rỗng, cô máy móc trả lời: "Không biết... tôi không biết gì hết." Toàn thân cô dường như chỉ còn nguyên cái xác, như thể một người bị rút cạn máu đi vậy.

Sáng nay, truyền thông đã tung ra tin tức về quan hệ của cô với Lôi Dận. Có điều, lần này là tung toàn bộ luôn, chẳng những nói cô và Lôi Dận là cha và con gái nuôi mà còn miêu tả khá tường tận cuộc sống của cô thuở ấu thơ, đương nhiên là từ khi cô còn trong cô nhi viện, sau đó được nhận nuôi

https://thuviensach.vn

hai lần. Thậm chí, chuyện gã cha nuôi cầm thú trước hay gây rối cô cũng được tuôn ra sạch sẽ.

Thông tin này vẫn chưa là gì, truyền thông sao có thể chỉ đơn giản như vậy. Cô tin chắc sự tình không chỉ có từng đó thôi. Điểm mấu chốt là giới truyền thông còn đào ra được việc năm cô tám tuổi được Lôi Dận nhận nuôi. Nghiêm trọng hơn là, quan hệ giữa mẹ cô - Bạc Tuyết với Lôi Dận cũng bị moi ra luôn. Truyền thông còn cho rằng Lôi Dận vừa yêu mẹ vừa yêu con, tình yêu với mẹ cô Lôi Dận đã chuyển sang cho người con gái là cô.

Luân lý điên đảo, cuộc sống nơi bầy sói, giết chóc máu chảy thành sông... Từng câu từng chữ châm chọc đều hiện lên trên nhật báo, tạp chí và cả truyền hình, truyền thanh!

Không nói chuyện khác, chỉ riêng quan hệ cha với con gái nuôi cũng đủ để giới truyền thông hành động mạnh tay rồi!

Cha con loạn luân...

Lồng ngực Mạch Khê mơ hồ se thắt lại, như thể bị roi quật mạnh vào...

Ron đã sớm toát mồ hôi, "Mạch Khê à, tôi chỉ muốn biết, rốt cục tin tức này là thật hay giả? Tôi là người đại diện của cô, ít nhất cũng phải biết rõ chuyện này."

Mạch Khê hít sâu một hơi, cố nén cảm giác nghèn nghẹn trong lồng ngực, ngẩng mặt nhìn người đại diện, "Là thật, tôi đúng là con gái nuôi của Lôi tiên sinh, tám tuổi đã được anh ấy nhận nuôi."

Ron đỡ lấy cái trán, trời ạ...

"Mạch Khê, chuyện quan trọng như vậy sao cô không nói sớm với tôi? Cô có biết là bây giờ chúng ta có làm gì đi chăng nữa thì cũng không thể

https://thuviensach.vn

ngăn cản giới truyền thông đưa tin không?"

"Ron, thực xin lỗi, tôi cũng không biết chuyện này lại rắc rối lớn đến thế..." Mạch Khê cũng hoang mang lo sợ.

"Mạch Khê, cô hẳn là phải biết khả năng đào bới chuyện bát nháo của giới truyền thông chứ. Họ sẽ làm thay đổi cục diện, điều này đối với giải thưởng sắp tới của cô là cực kỳ bất lợi." Ron vội vàng nói.

Mạch Khê cắn chặt môi, không nói thêm nữa. Kỳ thật cô không biết nên nói điều gì. Sự tình phát sinh quá đột ngột, khiến cô không hề có chút phòng bị nào cả.

Ron thấy thế thì buồn bực vò tóc, vung tay lên, "Quên đi, quên đi, hôm nay cô cứ ở lại công ty, có thế nào cũng không được ra. Các buổi biểu diễn khác đều hủy bỏ. Về phần các bước tiếp theo, chúng tôi sẽ họp bàn sau." Nói xong, anh ta vội vàng ra khỏi phòng nghỉ.

Sắc mặt Mạch Khê hơi có vẻ tai tái...

Trong phòng nghỉ thật yên tĩnh. Cô không dám bật TV, lại càng không dám xuống dưới xem tình hình thực tế. Những phóng viên này y như quỷ hút máu đang chờ để hút rỗng mọi tin tức, cho đến khi cô không còn một bí mật nào mới thôi.

Giờ khắc này, đột nhiên cô cảm thấy rét lạnh, hàn ý này xuất phát từ sâu trong lòng; đột nhiên như là nhớ ra cái gì đó, cô vội vàng cầm di động gọi cho Lôi Dận, nhưng không ai nhận cả!

Cô chỉ muốn được nghe giọng nói của Lôi Dận, thậm chí, muốn biết phản ứng của hắn với chuyện này...

"Vô dụng thôi, Lôi thị bây giờ đang loạn như bòng bong, anh ta làm gì còn tâm tư nhận điện thoại của cô chứ?" Ngoài cửa, giọng nói của Fanny

https://thuviensach.vn

vang lên. Bước vào trong, đóng sầm cửa lại, cô ta giương ra bộ mặt châm biếm mà nhìn cô.

Mạch Khê sửng sốt, nhìn rõ người vừa vào rồi mới cất di động, trên vầng trán nổi rõ vẻ không vui...

"Đi ra ngoài! Đây là phòng nghỉ của tôi!"

Lời xua đuổi lạnh lùng không hề có tác dụng, ngược lại càng khiến Fanny cười đắc chí hơn. Cô ta ngồi xuống salon, hai chân tao nhã khép vào, "Cô cho rằng cô còn có thể chiếm phòng nghỉ này được bao lâu? Toàn công ty, từ cao đến thấp, ngoại trừ phòng nghỉ của ca hậu Phỉ Tỳ Mạn, thì phòng của cô là rộng nhất, có tầm nhìn ngắm cảnh tốt nhất. Tôi ấy mà, rất thích chỗ này của cô."

"Tôi không có hứng thú nghe mấy lời này của cô." Thái độ của Mạch Khê không còn bình ổn được nữa, ngữ khí lại càng thêm lạnh.

"Vậy nói chuyện mà cô hứng thú đi." Fanny cười lạnh, châm một điếu thuốc lá, làn khói mỏng vây lấy dáng hình xinh đẹp của cô ta.

"Ban đầu tôi nghe cha nuôi nói cô với Lôi Dận có quan hệ, tôi đã có đôi chút nghi ngờ, bởi vì nhìn qua cô với Lôi Dận chẳng hề giống quan hệ cha con. Sau này hai người lại công khai thừa nhận đang yêu đương. Tôi còn nghĩ chắc là cha nuôi đã lầm, dù sao ông ấy cũng nhiều tuổi rồi, nghe nhầm hoặc nhìn nhầm cũng là bình thường. Cho đến khi... chính tai tôi nghe được người bạn tốt của cô nói ra quan hệ giữa cô với Lôi Dận, tôi không thể không tin được. Chẳng những tin mà còn khiếp sợ. Thì ra tám tuổi cô đã được Lôi Dận nhận nuôi, hơn nữa anh ta với mẹ cô còn có một thời quá khứ nữa..."

Mạch Khê ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn cô ta, mãi lâu sau, ngọn lửa phẫn nộ mới bùng lên trong mắt...

https://thuviensach.vn

"Thì ra là cô! Mấy tin tức đó đều là cô tung ra!"

"Không không không, Mạch Khê, cô đừng quá kích động, vừa rồi cô không nghe tôi nói rõ. Tất cả đều là tôi nghe nói thôi. Nếu nhất định phải chỉ ra kẻ đầu sỏ, thì chính là bạn tốt của cô, Đại Lỵ ấy. Cô ta hẳn là người hiểu rõ cô nhất, lời nói nhất định là thật nhất."

Fanny ung dung nhìn cô, khóe môi lạnh lùng gợn ý cười.

Mạch Khê đứng bật dậy, đôi mắt xinh đẹp nhuốm thẫm ý lạnh, "Là cô lợi dụng Đại Lỵ đúng không? Cô vì muốn đối phó với tôi nên đã vắt óc tìm mưu kế để làm nhiều chuyện như vậy!"

Fanny nghe thấy vậy thì không giận, ngược lại còn cười, "Mạch Khê à, cô phải biết rằng, đã vào làng giải trí thì ắt sẽ gặp họa, tôi cần gì phải vắt óc tìm kế? Chỉ trách cô quá nổi bật, truyền thông muốn không chú ý đến cô cũng không được."

"Fanny, cô đúng là hết thuốc chữa rồi. Lần trước tôi đã tha thứ cho cô, cô đã không biết điều lại còn thay đổi hẳn!" Mạch Khê thất vọng nhìn cô ta, ngữ khí cũng điềm nhiên.

"Cá lớn nuốt cá bé là quy luật sinh tồn, cũng là đạo lý nhân sinh." Fanny không thèm quan tâm đến thái độ của cô, dụi điếu thuốc đi rồi đứng lên đi đến trước mặt cô...

"Mạch Khê, chẳng qua là tôi không ngờ tin tức về cô lại đáng kinh ngạc như vậy! Hôm nay vừa xem tin tức xong, tôi đã nghĩ, có lẽ nào tám tuổi cô đã học được cách quyến rũ Lôi Dận trên giường? Aiz, xem ra Lôi Dận này, tình thú cũng đúng là đặc thù, cùng với một đứa trẻ còn chưa dậy thì mà cũng có hứng thú sao?"

"Không cho phép cô nói anh ấy như vậy!" Mạch Khê tức giận nắm chặt tay lại, chỉ hận không thể giáng xuống cho cô ta một phát tát.

https://thuviensach.vn

"Lời này cũng không phải là tôi nói mà là truyền thông nói. Hiện tại truyền thông đều sôi nổi bàn luận, nói rằng Lôi Dận từ nhỏ lớn lên trong bầy sói, như vậy những phương diện khác hẳn là cũng khác người thường, cho nên mới nhận nuôi một đứa nhỏ tám tuổi. Giữ cô lại bên cạnh cũng chỉ để thỏa mãn nhu cầu biến thái của anh ta thôi!" Fanny không nhanh không chậm nói, lại nhìn khuôn mặt càng ngày càng phẫn uất của Mạch Khê thì đắc ý cười, "Nhưng mà tôi nghĩ chuyện này cũng không liên quan đến Lôi Dận. Hắn là từ nhỏ cô đã học được bản tính dâm đãng của mẹ. Lôi Dận này đúng là có phúc, chẳng những được hưởng thụ thân mình Bạc Tuyết, ngay cả con gái người ta cũng không buông tha."

Mạch Khê cố nén cảm giác run rẩy, đột nhiên cầm con dao gọt hoa quả lên, giơ về phía Fanny...

Fanny vừa thấy vậy thì liên tục lùi về phía sau, cực kỳ hoảng sợ chỉ vào cô, "Mạch Khê, cô muốn làm gì?"

Mạch Khê giơ con dao ra, ý lạnh trong mắt gần như có thể giết người. Cô thả từng bước về phía Fanny, ngữ khí lạnh lẽo: "Tin hay không, cô còn nói thêm một câu nữa, con dao này sẽ trực tiếp xuyên thủng cổ họng cô đấy!"

Fanny biến sắc, vội vàng mở cửa, "Cô, cô đúng là bị thần kinh!" Nói xong, cô ta sợ tới mức lảo đảo chạy ra ngoài.

Vẻ run rẩy rốt cục cũng không thể khống chế được. Con dao sáng bóng kia phản chiếu gương mặt tái nhợt của cô. Cô thật sự muốn nhìn thấy Lôi Dận. Có phải... Lôi thị đã xảy ra chuyện gì không?

"A, Mạch Khê, em làm gì đấy?" Apple vừa trông thấy bóng lưng Fanny đang hốt hoảng bỏ chạy, đẩy cửa ra thì sợ tới nhũn chân. Cô lập tức tiến lên đoạt lấy con dao...

https://thuviensach.vn

"Sao em phải nghĩ như thể không có lối thoát vậy? Chỉ là vụ tai tiếng tình ái thôi mà, scandal như thế này em còn thiếu sao?"

Mạch Khê thực chẳng muốn giải thích gì, vô lực ngã ngồi lên salon. Trông cô thật suy yếu, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

"Mạch Khê, em không cần lo lắng, ban quản trị đang họp bàn về vấn đề của em. Nhưng mà chị nghĩ họ cũng không dám hủy tư cách tham gia giải thưởng của em đâu, chị..."

"Apple, em rất lo lắng cho Dận, em muốn ra ngoài." Mạch Khê chặn ngang lời Apple. Đây là lần đầu tiên cô gọi Lôi Dận như vậy trước mặt người ngoài.

"Dận? À..." Apple sửng sốt, lập tức có phản ứng lại, hai mắt mở to, "Em nói là Lôi tiên sinh?"

Mạch Khê gật đầu, cô mệt mỏi quá, thực sự rất mệt mỏi...

"Mạch Khê à..." Apple vội vàng tiến lên kéo lấy hai cánh tay cô, "Bảo bối à, em... vụ tai tiếng này không phải là thật, đúng không?"

Mạch Khê ngẩng đầu, dũng cảm nhìn vào đôi mắt kia, "Apple, thật xin lỗi, là thật, những gì truyền thông nói đều là thật."

"Hả?" Apple choáng váng, "Vậy em..."

"Em yêu anh ấy!" Hốc mắt Mạch Khê đã hồng đỏ, "Anh ấy là cha nuôi em, không sai, chuyện tám tuổi em được anh ấy nhận nuôi cũng không giả, anh ấy đã từng có quan hệ với mẹ em cũng không sai, nhưng mà... em yêu anh ấy, cứ cố chấp yêu anh ấy."

Apple thấy hốc mắt cô hồng hồng thì thật không đành lòng. Nhất là cô lại dũng cảm thừa nhận tình cảm của mình, không chút giấu giếm. Apple

https://thuviensach.vn

cảm động, vội vàng lấy khăn tay, "Mạch Khê, chị biết, chị biết, chị có thể thấy được em thật sự yêu anh ta. Lôi tiên sinh là người đàn ông vĩ đại như vậy, sao không thể khiến phụ nữ điên cuồng chứ. Nhưng mà em phải biết rằng, hiện tại dưới đó đều là phóng viên, giờ em mà xuất hiện, bọn họ sẽ ăn tươi em luôn, thật đấy."

"Nhưng mà, em thực sự lo cho anh ấy. Đây không phải là scandal bình thường, em sợ sẽ gây họa cho Lôi thị." Mạch Khê có cảm giác bất lực sâu sắc, trước mắt chỉ là toàn một vẻ mờ mịt.

"Mạch Khê, em đừng bối rối như vậy, sẽ chỉ càng làm chuyện thêm xấu hơn. Chờ một chút đi, em phải tỉnh táo mới được đó." Apple an ủi cô, "Mạch Khê, em yên tâm, chị nhất định sẽ bên cạnh giúp đỡ em. Có điều, bây giờ không phải là thời điểm để ra ngoài, chúng ta chờ một chút."

Mạch Khê cảm thấy bất an, lo sợ, lại rất áp lực, đành phải gật đầu, ngồi yên đó với sắc mặt tái nhợt, không nói một câu.

Apple khẽ thở dài một tiếng, ngồi ở bên cạnh. Làm trợ lý nghệ sĩ, cô càng hiểu được vụ bê bối này nghiêm trọng đến mức nào. Cũng như lời Mạch Khê nói, vụ này không hề đơn giản, đây là một hồi tai nạn, tai nạn chưa từng thấy...

Lôi thị đang xuất hiện nguy cơ trong quan hệ xã hội xưa nay chưa từng có!

Cái gọi là nguy cơ quan hệ xã hội chính là nó ảnh hưởng đến hoạt động kinh doanh của một tổ chức, liên quan đến sự tồn tại của tổ chức, đến cơ cấu tổ chức. Do vậy, những rắc rối sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của tổ chức đó, mà trực tiếp nhất, việc liên lụy đến sự phát triển của Lôi thị chính là vụ tai tiếng tình ái kia!

Ngắn ngủn có mấy tiếng, tin tức nghiêm trọng này đã giáng tai họa xuống Lôi thị, ảnh hưởng đến hầu hết các hoạt động, thậm chí làm dao

https://thuviensach.vn

động thị trường cổ phiếu. Ngay một tiếng trước, cổ phiếu của Lôi thị đã bắt đầu có biến chuyển, thậm chí còn có nguy cơ rớt giá.

"Baa!" Trong phòng họp, Lôi Dận đang chủ trì cuộc họp ban quản trị của công ty, hắn phẫn nộ đập mạnh xuống bàn, lửa giận bùng bùng khiến mọi người phải kinh hãi. Tay hắn vẫn đặt nguyên trên bàn. Thư ký nhìn trộm lên tay hắn, không dám làm chuyện gì quấy rầy hắn.

"Tôi rất muốn biết bộ phận quan hệ xã hội của công ty đã làm những gì, mà lại để tin tức lan truyền nhanh đến vậy?"

Trưởng bộ phận quan hệ xã hội là một người trung niên. Hắn nhiên, ông đã bị một khắc này làm cho thót tim. Ông ôm lấy lồng ngực, thật cẩn thận trả lời, "Thực xin lỗi Lôi tiên sinh, tin tức này tới quá đột ngột, lúc chúng tôi nhận được thì đã lan truyền rộng rồi. Bộ phận quan hệ xã hội chúng tôi cũng đã khởi động, nhưng vẫn chậm một bước..."

"Nói cách khác, tôi đã nuôi một đám phế nhân?" Sắc mặt Lôi Dận có thể dùng từ ‘xanh mét’ để hình dung, khuôn mặt lạnh băng hiện cùng vẻ tức giận tột độ.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8
Chương 2

Quyết Định Trong Hội Nghị

Một câu ‘kết tội’ khiến tất cả các thành viên của ban quản trị đều rét lạnh, sởn gai ốc. Trong giới mọi người đều biết, có thể vào làm việc trong Lôi thị là cực kỳ khó. Bởi Lôi thị tuyển chọn nhân tài vẫn nổi tiếng là nghiêm khắc, thậm chí cả nhân viên quèn pha trà cũng phải có bằng cấp, kinh nghiệm nhất định.

Vào được Lôi thị thì tương đương với lấy được bảo hành cho cả đời, bởi vì nhiều người cũng biết, chỉ vào Lôi thị một năm sau đó sang làm cho công ty khác thì sẽ được ngồi ngay lên vị trí quản lý. Có điều rất nhiều người tình nguyện ở lại Lôi thị, cho dù là nhân viên nho nhỏ thôi. Nguyên nhân chính là, Lôi thị có một hệ thống quản lý hoàn thiện, chế độ lương cao, hơn nữa tiền thưởng phúc lợi cũng ở mức người ta không thể tưởng tượng nổi. Đương nhiên, tất cả những điều này đều phải căn cứ vào năng lực của nhân viên cùng những đóng góp cho công ty.

Nhưng một khi bị Lôi thị sa thải, thì cũng có nghĩa là người này không có đủ năng lực để làm được việc, như vậy về sau cũng rất khó được các công ty tín nhiệm. Đây là một chuyện rất đáng sợ. Tối thiểu thì nhân tài qua đợt tuyển dụng của Lôi thị sẽ quyết định không nhỏ đến điều kiện tuyển dụng của nhiều công ty khác.

https://thuviensach.vn

"Trưởng bộ phận quan hệ xã hội..." Lôi Dận dựa thân mình vào ghế, ngón tay thon dài gõ gõ lên bàn. Đây chính là biểu hiện mất kiên nhẫn của hắn. Về thói quen nay, toàn bộ ban quản trị đều biết.

"Dạ dạ, Lôi tiên sinh có gì sai bảo?" Tâm tư của vị trưởng bộ phận quan hệ xã hội như đang bay ở chốn nào. Làm cho Lôi thị, tiền kiếm không ít, tuy nói chế độ phúc lợi đều khiến người ta hâm mộ nhưng bỗng dưng bị ‘điểm danh’ như thế này, mùi vị thật khó chịu.

"Lập tức xử lý tốt nguy cơ lần này cho tôi, xử lý không tốt, ông có thể trực tiếp về nhà dưỡng lão!" Ngữ khí của Lôi Dận rõ ràng là không vui.

"Vâng, vâng, Lôi tiên sinh, tôi sẽ lập tức sắp xếp." Trưởng bộ phận quan hệ xã hội biết Lôi Dận đã hạ ‘tối hậu thư’, liền lau lau mồ hôi trên trán, lắp bắp nói.

"Tổ đánh giá đã có tổng kết chưa?" Lôi Dận chuyển ánh mắt sang bên trái bàn hội nghị, cả dãy bên trái lập tức hồi hộp.

"Lôi tiên sinh, tổng kết bước đầu đã có rồi, tình hình... không được tốt cho lắm." Người phụ trách tổ đánh giá cẩn thận báo cáo lại bản đánh giá số liệu mới làm sáng nay.

"Nói đi!" Lôi Dận lại gõ lên mặt bàn.

Người phụ trách tổ đánh giá liếm liếm đôi môi khô khốc, "Cho tới bây giờ, tin tức này đã khiến cho Lôi thị tổn thất gần một trăm triệu. Ở phiên giao dịch bắt đầu sáng nay, cổ phiếu đang tăng thì dừng lại, đến giờ thì không ngừng rớt giá, thị trường cổ phiếu cũng biến chuyển rất lớn. Hạng mục bên kia cùng một số hoạt động kết hợp đã bị chính phủ Malayxia nghi ngờ cũng vì tin tức này. Còn..."

"Chuyện cổ phiếu rớt giá thì nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết!" Lôi Dận không đợi tổ đánh giá nói xong, liền lạnh lùng ra lệnh: "Trước

https://thuviensach.vn

mắt, tổ phụ trách hạng mục quốc tế dồn hết tinh lực vào hạng mục đang tiến hành, rút ra vài nhân viên tinh nhuệ để tùy thời ứng phó. Nếu xuất hiện vấn đề tài chính thì tạm dừng một trong số các hạng mục nhỏ lại!"

Ban quản trị vừa nghe thế thì đưa mắt nhìn nhau...

"Lôi tiên sinh..." Phí Dạ đang ngồi bên cạnh Lôi Dận rốt cục cũng không nhịn được liền thấp giọng nói: "Làm như vậy không được tốt cho lắm! Một khi Lôi thị có một hạng mục phải dừng lại thì nhất định sẽ có người đoán Lôi thị đang có vấn đề trục trặc. Như vậy chẳng phải là càng ảnh hưởng đến thị trường cổ phiếu sao? Đây hiển nhiên sẽ là một vòng tuần hoàn ‘ác tính’."

Đôi mắt Lôi Dận đột nhiên khép hờ lại, ánh mắt trực tiếp dừng trên mặt Phí Dạ. Hắn gằn từng tiếng hỏi: "Theo như tình hình hiện tại mà nói, cậu sẽ làm thế nào?"

Phí Dạ hơi nhướng mày, có vẻ đang tự hỏi, sau đó thấp giọng nói: "Lôi tiên sinh, nếu như lựa chọn việc can dự truyền thông thì có khi hiệu quả còn đi ngược lại. Chi bằng cho bộ phận quan hệ xã hội của chúng ta tiến hành một loạt các hoạt động, lợi dụng truyền thông, chẳng những có thể làm yên lòng dân chơi cổ phiếu, cũng có thể để cho chính phủ bên hạng mục kia thấy được rằng Lôi thị vẫn đang hoạt động bình thường."

Những thành viên của ban quản trị nghe thấy vậy thì gật nấy gật để. Quả nhiên, họ đều đồng ý với đề xuất xử lý của Phí Dạ.

Sắc mặt Lôi Dận dần dần chuyển lạnh băng, thậm chí cả ánh mắt cũng ánh lên sắc xanh lục thâm sâu. Hắn quét mắt một vòng, lại dừng ánh mắt một lần nữa trên mặt Phí Dạ, đôi môi hơi mở ra...

"Phí Dạ, thân là trợ lý hành chính đặc biệt của công ty, cậu chỉ nghĩ được một phương thức ngu xuẩn không ai bằng vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Một câu nói khiến Phí Dạ nhất thời sửng sốt, những nhân viên khác cũng kinh hãi.

"Lôi tiên sinh, tôi..."

Lôi Dận không đợi Phí Dạ giải thích, thân mình cao lớn đột nhiên đứng dậy. Hắn không kiên nhẫn mà vung tay lên...

"Chọn cách can dự truyền thông cho tôi, ngay lập tức!" Nói xong, hắn mang vẻ mặt không vui mà ra khỏi phòng họp.

Trong phòng họp, sắc mặt mỗi một thành viên ban quản trị đều thật khó coi. Chắc chắn, cuối tuần này họ sẽ không được sống dễ dàng đâu...

"Phí Dạ tiên sinh..." Phụ trách tổ đánh giá ngồi kế bên Phí Dạ, thấp giọng hỏi, "Lôi tiên sinh làm sao vậy? Bình thường ngài ấy luôn thận trọng khi dùng can sự truyền thông. Sao lần này lại mất lý trí như vậy?"

Phí Dạ thầm thở dài một hơi, "Lôi tiên sinh làm việc luôn rất đúng mực, tôi nghĩ sở dĩ ngài ấy đưa ra quyết định này cũng là vì có lý do riêng, chúng ta chỉ cần nghe theo là được rồi."

Phụ trách tổ đánh giá bất đắc dĩ gật đầu.

Người phụ trách tổ hạng mục quốc tế nghe vậy thì cũng đứng dậy, không đồng ý mà nói: "Phí Dạ tiên sinh, chúng tôi cũng biết Lôi tiên sinh làm việc luôn thận trọng, nhưng lần này tôi cảm thấy sẽ có chuyện phát sinh. Nhất là đối với hạng mục kia mà nói, một khi dùng cách can dự truyền thông, không phải là sẽ rước hậu quả ngược lại sao? Còn chuyện dừng một số hạng mục, nếu truyền ra ngoài thì đối phương sẽ nhìn chúng ta thế nào đây? Phí Dạ tiên sinh, bình thường Lôi tiên sinh đều rất trọng ý kiến của cậu. Ý kiến cậu vừa đưa ra chúng tôi cũng cảm thấy rất tốt. Cậu xem, cậu có thể đi khuyên nhủ Lôi tiên sinh, để ngài ấy ra quyết định thận trọng hơn không?"

https://thuviensach.vn

Phí Dạ nhìn về phía ông ta, "Ông ở Lôi thị cũng lâu rồi, hẳn là rất rõ tính cách Lôi tiên sinh. Một khi ngài ấy đã ra quyết định là không thể đổi được."

"Nhưng mà như vậy đối với tổ hạng mục chúng tôi mà nói là rất không công bằng." Tổ hạng mục dường như có chút bất bình với quyết định vừa rồi của Lôi Dận.

"Nếu chính phủ Malayxia có ý kiến, nhân viên của hạng mục đó do các ông phụ trách vẫn tiến hành làm bình thường. Lời đồn thì cũng chỉ là lời đồn, chúng ta không thể bị ảnh hưởng được. Nhiều năm qua, Lôi thị đã trải qua sóng gió còn lớn hơn lần này rất nhiều, mọi người không cần phải lo lắng." Phí Dạ cố gắng đề phương án dự phòng với nhóm quản lý cao cấp.

Người phụ trách bộ phận quan hệ xã hội khẽ thở dài, "Phí Dạ tiên sinh, cậu nói xem những tin tức này rốt cục là lời đồn hay đúng là sự thật? Lôi Dận tiên sinh hôm nay đưa ra quyết định này là vì muốn tốt cho công ty hay vẫn là vì cô gái kia? Tôi chỉ sợ, Lôi tiên sinh yêu người đẹp quá, càng muốn cho người ngoài thấy, nói không chừng chỉ vì nụ cười hồng nhan mà không tiếc hy sinh lợi ích công ty đâu. Việc can dự truyền thông lần này rõ ràng là để giữ thanh danh cho cô gái kia thôi, đối với công ty thì có lợi gì đâu."

Phí Dạ khẽ thở dài, "Mọi người không cần lo lắng, chuyện này rồi sẽ qua thôi, cứ theo lời Lôi tiên sinh mà làm đi."

Mọi người chỉ có thể gật đầu, lần lượt rời khỏi phòng họp.

Cả phòng họp to như vậy nhưng chỉ còn lại một mình Phí Dạ, khuôn mặt vốn bình tĩnh đã bắt đầu nổi lên vẻ lo lắng...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 3

Liên Tục Không Khống Chế Nổi

Bóng đêm ma mị.

Khi Lôi Dận lết một thân mệt mỏi về đến tòa thành thì Mạch Khê đã chờ sẵn từ rất lâu liền nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn.

Lôi Dận phân phó người làm rồi đau lòng nhìn Mạch Khê, cũng thuận thế ôm chặt lấy cô. "Hôm nay dọa đến em rồi phải không?"

Có trời mới biết lũ phóng viên hôm nay y như một cơn dịch bệnh, chẳng những vây quanh Lôi thị chật như nêm cối, mà còn có thể thần thông quảng đại biết được hắn ngồi xe nào, phải rất lâu mới thoát ra khỏi đám phóng viên này để trở lại tòa thành.

Mạch Khê nghe vậy thì nhẹ nhàng lắc đầu, ngẩng mặt nhìn hắn rõ ràng thấy vẻ ủ rũ thoáng hiện lên trong đáy mắt hắn, "Dận, em không sợ, em chỉ lo lắng cho anh thôi..."

Cô cũng rất vất vả mới có thể thoát khỏi đám phóng viên. Lúc trở lại tòa thành, cô lại xem được bản tin kinh tế có liên quan đến những tin tức bất lợi cho Lôi thị, thậm chí cổ phiếu mấy ngày trước còn đang tăng thì nay lại

https://thuviensach.vn

đang có nguy cơ tụt giá. Hôm nay, đến nửa đêm hắn mới về nhà, chắc chắn là phải xử lý chuyện của công ty.

"Anh không sao. Trước đây Lôi thị còn từng phải trải qua sóng gió còn lớn hơn bây giờ, yên tâm đi." Lôi Dận nhẹ nhàng mỉm cười rồi hôn lên trán cô, "Nhưng mà em đó, về sau không cho phép thức đêm nữa, phải nghỉ ngơi sớm một chút."

Mạch Khê nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực hắn, như một đứa nhỏ bất lực nhỏ giọng nói, "Anh không về em không ngủ được..."

Một câu nói này khiến cõi lòng Lôi Dận cũng phải tan nát, lại càng giống một nỗi đau ấm áp. Hắn không nhịn được bèn ôm cô càng chặt hơn, "Thực xin lỗi, Khê nhi, về sau anh sẽ về sớm hơn."

"Không cần đâu..." Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, "Em không muốn anh vì em mà chậm trễ công việc quan trọng, em thích chờ anh."

"Đứa ngốc này!" Lôi Dận cảm thấy thật không đành lòng, nâng khuôn mặt cô lên, thâm tình nhìn cô, "Trong lòng anh, em chính là việc quan trọng."

"Dận..." Hốc mắt Mạch Khê phiếm hồng. Hắn cứ thâm tình như vậy, cứ bảo vệ cho cô như vậy, còn cô thì dường như chẳng thể làm gì cả.

"Em nhớ là em chưa từng làm gì cho anh cả. Dận, anh có hiểu được tâm tư đó của em không? Em không muốn nhìn thấy anh mệt mỏi như vậy, không muốn anh vì chuyện công ty mà ưu sầu. Nhưng mà, tin tức lan truyền quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến em trở tay không kịp..."

"Khê nhi, yên tâm đi, tất cả mọi chuyện đã qua rồi." Lôi Dận ôm chặt lấy cô, nói nhỏ bên tai cô, "Em không phải làm gì cả, chỉ cần yêu anh là được rồi."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Mạch Khê nổi lên nỗi chua xót, chóp mũi cũng ê ẩm. Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Lôi Dận, "Dận, chẳng lẽ chúng ta yêu nhau, thật sự không được sao? Vì sao nhiều người phản đối như vậy? Vì sao cha nuôi và con gái nuôi không thể yêu nhau? Chúng ta đâu có phải cha con có quan hệ huyết thống. Em rất sợ, thật sự rất sợ. Em cảm thấy chuyện này càng ngày càng phiền toái..."

Lôi Dận nhìn sâu vào đôi mắt xinh đẹp của cô, trong ánh mắt hắn cũng mang theo vẻ kiên định, cũng có đau lòng..."Khê nhi, anh cam đoan với em, không ai có thể tách chúng ta ra, tuyệt đối không thể!"

Sóng mắt Mạch Khê dao động, ngay cả cõi lòng cô cũng bị lời này của hắn làm cho rung động sâu sắc!

Mặt trời cứ theo thường lệ mọc lên, hắn là hy vọng một ngày, tối thiểu cũng có nơi thấy được ánh sáng, cũng là để an ủi người bên cạnh mình.

Cánh cổng lớn của tòa thành từ từ mở ra, đoàn xe xa hoa từ trong lần lượt đi ra. Xe còn chưa tăng ga đã thấy một đám phóng viên như ruồi bọ bâu đến khiến toàn bộ vệ sĩ có mặt cũng phải bất ngờ.

Đoàn xe lọt trong đám phóng viên như thể rơi vào một đầm lầy, không thể tiến cũng không thể lui. Người trong xe chỉ có thể trơ mắt nhìn nhóm phóng viên kéo đến càng đông, cuối cùng gần như là bao phủ cả mấy chiếc xe.

Trong xe, Mạch Khê bị doạ không ít, sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm vào đám phóng viên nhung nhúc quanh xe, ngay cả ngón tay cũng phát run.

Ngồi ở một ghế khác, sắc mặt Lôi Dận cũng xanh mét, ánh mắt lo lắng nhìn lũ phóng viên không ngừng xô lấn về phía trước.

"Lôi tiên sinh, làm sao bây giờ? Đột nhiên xuất hiện nhiều phóng viên như vậy, xe không đi được." Tài xế cũng bị đám phóng viên này làm cho

https://thuviensach.vn

hoảng sợ, cũng không biết là bọn người này từ đâu chui ra nữa.

Sắc mặt Lôi Dận nhìn thế nào cũng không thấy vẻ dễ chịu. Hắn bấm điện thoại, lạnh lùng nói...

"Phí Dạ, đám phóng viên này là như thế nào đây?"

"Lôi tiên sinh, sáng sớm hôm nay Lôi thị khởi động can dự truyền thông, chỉ khiến cho truyền thông bất mãn. Họ cho rằng Lôi thị làm như vậy là một tay che trời." Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói Phí Dạ. Không khó để tưởng tượng được, xe của hắn và xe của các vệ sĩ khác cũng bị lọt vào vòng vây của phóng viên, không nhích được nửa bước.

Theo bản năng, Mạch Khê quay đầu lại nhìn qua cửa kính xe ở phía sau. Tất cả đều là phóng viên, từ đầu đến cuối, không thể nhìn thấy xe vệ sĩ đâu. Cô còn nhớ rõ, vừa rồi lúc ra khỏi cổng thì khoảng cách xe này với xe vệ sĩ không quá xa mà. Còn bây giờ thì nó đã bị đám phóng viên này vây đến nỗi không thấy bóng dáng đâu. Thật đáng sợ!

Lôi Dận nghe thấy vậy, vẻ mặt không vui, hét lên...

"Tôi hỏi là, vì sao phóng viên tìm được địa chỉ của Bạc Tuyết bảo?"

"Chuyện này..." Trong thời gian ngắn Phí Dạ cũng không trả lời được.

"Lập tức phái vệ sĩ đến đây, tất cả những ai đang trong xe cũng xuống mà vệ sĩ trong tòa thành có bao nhiêu cũng ra hết đây cho tôi!" Lôi Dận nổi giận, giọng nói cực độ lạnh lẽo.

"Dạ!" Phí Dạ lập tức nhận lệnh.

Mạch Khê vô cùng kinh hãi, cô thật sự sợ đám phóng viên này sẽ mất lý trí mà phá xe...

https://thuviensach.vn

Lôi Dận đưa tay kéo bàn tay lạnh lẽo của cô ủ vào lòng bàn tay. Vẻ tức giận vừa rồi hóa thành hư ảo khi hắn đối mặt với cô, giọng nói cũng dịu dàng...

"Khê nhi, không phải sợ, không có việc gì cả."

Mạch Khê cố kìm nén mà gật đầu, nhưng trong lòng lại nổi lên dự cảm bất an...

Các phóng viên tìm được Bạc Tuyết bảo điều này chứng minh họ đã quyết tâm đào ra mọi chuyện riêng tư của cô với Lôi Dận, thậm chí chỗ ở cũng không buông tha...

Cách đó không xa, đám phóng viên ồn áo huyên náo, ánh đèn máy ảnh không ngừng lóe lên, chụp cả bốn phía chiếc xe. Thấy trong xe không có động tĩnh gì, họ bắt đầu dùng sức gõ cửa kính xe, sau đó dí sát vào cửa kính mà chụp.

Mạch Khê gần như nằm cuộn tròn trong lòng Lôi Dận. Cảnh tượng này chẳng khác gì một bộ phim kinh dị, mà bên ngoài xe chính là một đám ma quỷ đang chờ ăn tươi nuốt sống người ta...

Mà Lôi Dận, sắc mặt hắn hiển nhiên trở nên ngày càng khó coi. Nhất là khi thấy đám phóng viên càng ngày đến càng nhiều thì bàn tay to đột nhiên nắm chặt lại!

Một đám vệ sĩ rốt cục cũng dẹp được đám người kia. Phí Dạ đi đầu, những vệ sĩ khác cố gắng ngăn phóng viên ở hai bên. Nhưng lũ phóng viên kia y như ngựa đứt cương, thậm chí có thể xô vệ sĩ ra để tiếp tục tiến về trước.

Con đường phía trước lại không thể đi được, không tưởng tượng cũng biết ở đó có rất nhiều phóng viên. Phí Dạ cố gắng đẩy đám người đang tiếp

https://thuviensach.vn

cận xe Lôi Dận, đám vệ sĩ phía sau cũng chỉ hận không thể rút súng ra mở đường.

"Lôi tiên sinh, xe không thể đi về phía trước được, làm sao bây giờ?" Phí Dạ nói trong điện thoại di động.

"Tản đám phóng viên ra hai bên, tôi với Mạch Khê sẽ lập tức đổi xe!" Lôi Dận chỉ có thể quyết định như vậy.

Gần như phải điều động đến bốn năm mươi vệ sĩ mới có thể tạm ngăn đám phóng viên ào lên. Tuy rằng có thể hạn chế được hành động của họ nhưng vẫn không thể khống chế họ chụp ảnh.

Phí Dạ tiến lên mở cửa xe.

Đôi chân thon dài được vây trong chiếc quần âu thẳng thớm xuất hiện, tiếp theo đó là cả thân hình cao lớn, Lôi Dận xuống xe, rồi hắn duỗi tay hướng vào trong xe.

Sắc mặt Mạch Khê tái hẳn đi, cô để mặc cho Lôi Dận ôm chặt mình vào lòng, ánh mắt vẫn cẩn thận nhìn đám phóng viên hai bên.

Hai người vừa xuống xe, bọn phóng viên lại bắt đầu điên cuồng. Thậm chí còn có phóng viên giơ cao máy ảnh lên. Trong một khắc này chỉ có thể nghe thấy tiếng nháy máy ảnh.

"Lôi tiên sinh, ngài cùng tiểu thư Mạch Khê từ tòa thành đi ra, như vậy có phải nghĩa là hai người đang sống chung?"

"Hiện tại có lời đồn tiểu thư Mạch Khê chính là con gái nuôi của ngài. Lôi tiên sinh, với chuyện này ngài có muốn nói gì không?"

"Lôi tiên sinh, Mạch Khê là con gái nuôi của ngài mà hai người hiện giờ lại đang là quan hệ yêu đương, đây không phải gọi là loạn luân sao?"

https://thuviensach.vn

"Lôi tiên sinh, quý công ty sáng sớm nay đã khởi động hệ thống can dự truyền thông, điều này có phải chứng minh chuyện truyền thông đã nói trúng quan hệ của ngài với tiểu thư Mạch Khê hay không?"

Lôi Dận không nói một lời, chỉ ôm lấy Mạch Khê. Phí Dạ đi phía trước mở đường, khó khăn lắm mới đến được xe đã đổi.

Mạch Khê theo bản năng nhìn về phía Lôi Dận. Lúc này cô mới hiểu được vì sao sáng nay tất cả phóng viên đều tập trung đông đúc ở đây. Thì ra hắn đã khởi động can dự truyền thông, có thể thấy chuyện này đối với giới truyền thông là một đả kích rất lớn.

Đang nghĩ ngợi tới đó, sự chú ý của các phóng viên lại chuyển sang Mạch Khê...

"Mạch Khê, xin cô đáp lại một chút về quan hệ của cô với Lôi Dận. Nghe đồn, tám tuổi cô đã được nhận nuôi đến tòa thành này, có phải vậy không?"

"Mạch Khê, Lôi tiên sinh, rốt cục là hai người từ khi nào bắt đầu nảy sinh tình yêu? Cái chết của Bạc Cơ có phải vì chuyện hai người yêu nhau hay không?"

"Mạch Khê, nghe nói mẹ cô cũng đã từng yêu say đắm Lôi Dận. Hiện giờ cô với Lôi Dận lại ngang nhiên yêu nhau, như vậy có phải là cô không quan tâm đến thời gian mẹ mình với cha nuôi yêu nhau đúng không?"

Mạch Khê nắm chặt tay, đầu móng tay gần như cắm chặt vào lòng bàn tay. Cô đã chẳng còn cảm giác đau đớn bởi những câu hỏi của đám phóng viên còn khiến cô đau đớn hơn.

Dường như Lôi Dận có thể nhận thấy sự căng thẳng của cô, bàn tay to nắm lấy bả vai cô, vỗ nhè nhẹ, dùng sự ổn trọng nhất an ủi cô, ý bảo cô yên tâm.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê hiểu được ý của hắn, hít một hơi thật sâu. Có trời mới biết cô rất muốn lớn tiếng mắng bọn phóng viên này. Chuyện cô yêu đương có liên quan gì đến họ chứ? Việc gì phải công bố với công chúng chứ? Cô thích yêu ai là chuyện của cô, bọn người này dựa vào cái gì mà hỏi này hỏi nọ chứ? Thậm chí cả chuyện của mẹ cô cũng chọc ra.

Có điều, vì Lôi Dận, cô vẫn nên nhịn. Nếu gây bão với phóng viên, chỉ càng làm mọi người nghĩ mình chột dạ.

Ngay khi sắp đến gần xe, có một tay phóng viên đột nhiên lớn tiếng hỏi…

"Mạch Khê, cô vẫn đang ở lại Bạc Tuyết bảo, như vậy có phải là ‘gần quan được ban lộc’ không? Có lời đồn, hoài nghi khuynh hướng tình dục của Lôi tiên sinh có vấn đề!"

Lời này vừa nói ra, toàn bộ đám phóng viên có mặt đều cười ha hả. Họ chẳng sợ hãi, dù sao cũng có nhiều người như vậy.

Tim Mạch Khê ‘thình thịch’ một tiếng. Cô mẫn cảm phát hiện ra sống lưng Lôi Dận rõ ràng cứng ngắc lại thì đau lòng vô cùng, thật sự không thể nhịn được nữa. Đột nhiên cô dừng bước, xoay người về phía sau…

"Các người nói đủ chưa? Bới chuyện riêng tư của người khác ra vui lắm sao? Các người là phóng viên, sao có thể nói hươu nói vượn như vậy chứ?"

Một tràng của Mạch Khê khiến đám phóng viên xôn xao bàn tán, cục diện đột nhiên không khống chế được. Trời sinh tính đơn thuần, Mạch Khê sao có thể biết được đây là kế sách bọn phóng viên hay dùng. Chỉ cần đương sự lên tiếng, chuyện kế tiếp sẽ rất thuận lợi.

Có điều…

https://thuviensach.vn

Một phóng viên nghĩ như vậy thì những phóng viên khác cũng sẽ nghĩ như vậy. Tất cả mọi người đều nghĩ đến một mục tiêu là lấy được tư liệu trực tiếp nhất.

Thật vất vả mới cầm cự được qua hồi loạn không thể khống chế được thì lại có tay phóng viên cầm đầu đám người vọt qua vòng vệ sĩ lao đến trước mặt Mạch Khê. Tốc độ cực nhanh khiến đám vệ sĩ, thậm chí cả Phí Dạ và Lôi Dận đều không kịp phản ứng. Một đám phóng viên như nước lũ vây chặt lấy Mạch Khê.

"Mạch Khê, xin cô nói về cách nhìn nhận của cô."

"Mạch Khê, hai người có kết hôn không?"

"Mạch Khê…"

"Mạch Khê…"

Tất cả các phóng viên đều như phát điên, thậm chí còn liều lĩnh bắt đầu chụp cận mặt, có người còn đưa tay tóm lấy Mạch Khê. Nhân vật trong vụ tai tiếng tình ái lại ở cùng một nơi, đây đúng là tin nóng hổi mà.

Cánh tay Mạch Khê cảm giác thấy sự đau đớn, cô nhíu chặt mày, lớn tiếng kêu lên, "Buông tay ra! Các người buông tay ra."

Cô tựa như một phiến lá vô lực, chỉ có thể để cho mưa rền gió dữ táp qua táp lại.

Các phóng viên đâu bận tâm nhiều như vậy. Nếu nhân vật đã xuất hiện, không bắt lấy tin tức ngay thì mới là kẻ điên.

Mấy chiếc máy ảnh giơ lên cao thậm chí còn làm cho cánh tay mềm mại của Mạch Khê bị thương. Cảm giác đau đớn này khiến cô liên tục kêu to.

https://thuviensach.vn

Tất cả vệ sĩ đều được điều động, đáng tiếc người ở đây quá nhiều, trong lúc nhất thời không thể tiến lên giải vây.

Một tiếng rống thảm thiết với tiếng thét phẫn nộ vang lên ít nhiều làm dịu đi sự điên cuồng của bọn phóng viên. Còn chưa chờ các phóng viên có phản ứng lại, đã thấy vang lên liên tiếp những tiếng kêu thảm. Ngay sau đó, bóng dáng cao lớn của Lôi Dận phá tan đám người, toàn thân hắn toát lên khí chất cao ngạo cùng vẻ mặt như lang sói hoang dã, ngay cả ánh mắt cũng lóe ra nét u ám, phẫn nộ!

Ánh mắt này…chỉ có thể là ở loài sói khi đang cực kỳ phẫn nộ! Giờ khắc này, xuất hiện người đàn ông như vậy khiến tất cả phóng viên đều sợ tới mức hồn bay phách tán.

Bọn họ luôn nghe nói rằng, Lôi Dận là người lạnh lùng, khó gần, một màn ngày hôm nay đúng là khiến họ được lĩnh giáo!

"Buông bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Lôi Dận phẩy bàn tay của gã phóng viên đang tóm lấy cánh tay Mạch Khê. Hơn mười người phía sau gã ta cũng chao đảo theo. Mỗi người bọn họ đều trúng một quyền, ngã sõng xoài trên mặt đất, không ngừng kêu rên, cả máy ảnh cũng bị rơi vỡ.

Tên phóng viên này như là nhìn thấy ma quỷ, tận mắt nhìn thấy mình như bị sói hoang tóm lấy, ngay sau đó như thể bao tải mà lăn thụp xuống đất. Mấy tên phóng viên phía sau cũng không phải ngoại lệ, ngã nhoài hết ra.

“Dận…” Mạch Khê sợ tới mức giật mình sửng sốt. Cô chưa từng nhìn thấy bộ dáng Lôi Dận nổi điên như thế, lại chưa từng thấy cảnh tưởng hỗn loạn như vậy. Bộ dáng hắn y như một con sói ăn thịt người, toàn thân đều toát ra vẻ lạnh băng, ‘khát máu’.

Lôi Dận quay đầu nhìn thoáng qua cánh tay đang bị thương của Mạch Khê. Khuôn mặt anh tuấn biến sắc, trong lúc nhất thời hắn hoàn toàn mất

https://thuviensach.vn

kiểm soát. Bàn tay to lớn tóm lấy một tên phóng viên vẫn còn đang chụp ảnh. Lực từ bàn tay hắn siết mạnh khiến cả những phóng viên khác nhìn cũng phải khiếp sợ.

"Các ngươi thích chụp ảnh phải không? Được, ta cho các ngươi chụp đủ thì thôi!" Lôi Dận giáng mạnh một quyền vào mặt tên phóng viên. Chỉ một quyền thôi cũng đã khiến tên kia suýt chết, khóe miệng tóe máu.

Tên phóng viên đau đớn, kêu rên thảm thiết. Nhưng Lôi Dận như phát điên rồi, cứ nhằm vào tên đó mà đấm, đá, mỗi lần giáng đòn đều vô cùng mạnh.

Những phóng viên khác đã sớm quẳng sự quan tâm để chụp ảnh đi. Bộ dáng khát máu của Lôi Dận khiến họ sợ tới hồn siêu phách tán, liên tục lùi về phía sau.

"Là máy ảnh của ngươi đập vào cô ấy?" Lôi Dận bước nhanh đến, bàn tay to túm lấy một gã phóng viên khác, một cái hẩy tay tiếp theo cũng đủ khiến gã ngã sấp xuống đất trong sự kinh hãi của những người khác.

Đột nhiên hắn rút súng ra…

"Ngươi đã thích chụp ảnh như vậy, được lắm, ta khiến cho ngươi cả đời này không cầm nổi máy ảnh!" Nói xóng, mọi người con chưa có phản ứng kịp…đã thấy "Đoàng!" một tiếng súng!

Viên đạn không lệch một ly xuyên thẳng qua cổ tay tên phóng viên. Cùng với tiếng thét thảm thiết của gã, mùi máu tươi cũng quanh quẩn trong không khí, y như luồng khí lạnh lẽo, ma quỷ từ Lôi Dận…

"Á, tai nạn chết người..."

"Trời ạ..."

https://thuviensach.vn

"Lôi Dận nổ súng!..."

Các phóng viên như đang nhìn thấy ma. Nhìn cảnh tượng đổ máu như thế này, ai ai cũng sợ tới nhũn chân, nặng nhọc chạy lui về sau. Bọn họ đều là phóng viên nhưng chưa từng trải qua trường hợp như vậy, ngay cả máy ảnh cũng quẳng hết.

Mạch Khê mở to hai mắt, như không thể tin mà nhìn về Lôi Dận cách đó không xa...

Bóng lưng hắn trong cảnh tượng đổ máu kia càng thêm lạnh băng. Bóng lưng cao ngạo toát lên vẻ tàn khốc của ma quỷ. Cô không nhìn thấy ánh mắt hắn lúc này nhưng cũng không khó để tưởng tượng ra. Sự kinh hãi của đám phóng viên này đủ để nói cho cô biết tất cả.

Rốt cục Phí dạ cũng vọt tới phía trước, đè lại súng trong tay Lôi Dận... "Lôi tiên sinh, ngài làm như vậy sẽ khiến cho người trên toàn thế giới này biết." Hắn nói nhỏ, sắc mặt lo lắng, lại lập tức nhìn về phía cánh tay đang không ngừng chảy máu của tên phóng viên rồi quát lớn, "Ngươi còn chưa đi?"

Tên đó cũng chẳng còn quan tâm đến máy ảnh, chật vật bỏ chạy, mặc cho cánh tay vẫn đang ứa máu.

Những phóng viên khác cũng không dám ở lại. Bọn họ chỉ muốn lấy được ít tin lá cải mà thôi, nhưng tin tức hôm nay đã đủ gây chấn động giới truyền thông, không chạy còn ở lại đến khi nào nữa.

"Lôi tiên sinh..." Vẻ mặt Phí Dạ thực lo lắng, hắn nhìn lũ phóng viên chạy trối chết, muốn nói lại thôi.

Lôi Dận không quan tâm đến Phí Dạ, trực tiếp ôm lấy bả vai Mạch Khê, thật cẩn thận nhìn miệng vết thương trên tay cô, đôi mày nhíu chặt lại...

https://thuviensach.vn

"Về tòa thành trước đã."

Tâm tư Mạch Khê như người mộng du, đại não dừng lại ở cảnh tượng vừa rồi, về tòa thành như thế nào cũng không biết...

Mạch Khê lẳng lặng nhìn người đàn ông trước mặt. Hắn đang tập trung dùng dung dịch oxy già rửa vết thương cho cô, vẻ mặt nhìn qua bình tĩnh, ổn trọng, cùng với người đàn ông ma quỷ ban nãy như là hai người vậy.

Các đốt ngón tay hắn còn có chút hồng hồng, là do vừa nãy đánh người. Ngẫm lại vừa rồi tên phóng viên hắn là bị hắn đánh đến gần chết. Gần như chẳng có chuyện gì là không thể, người đàn ông này thật nguy hiểm. Nhưng hắn giận dữ chỉ là vì cô?

Thấy cô không hề chớp mắt nhìn, đáy mắt Lôi Dận nổi lên vẻ lo lắng, "Anh làm đau em sao?"

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, mãi sau mới khẽ thở dài, "Dận, hành vi hôm nay của anh sẽ nhanh chóng bị đưa tin."

"Không sao." Lôi Dận ‘vân đạm phong khinh’ nói, dồn hết sự chú ý vào miệng vết thương của cô.

Mạch Khê cũng cố trấn định theo lời hắn, lại thêm một câu, "Họ sẽ đưa tin anh nổ súng làm bị thương phóng viên nữa."

Lôi Dận ngẩng đầu, nhìn cô rồi nhẹ nhàng cười, "Không sao." Ngữ khí hắn vẫn thản nhiên, hoàn toàn tương phản với vẻ tàn bạo khi nãy.

"Dận..." Mạch Khê thật sự không nhịn nổi, chẳng để ý đến vết thương liền giơ tay ôm lấy khuôn mặt cương nghị của hắn, ánh mắt nghiêm túc cùng với vẻ lo lắng...

https://thuviensach.vn

"Em không muốn như vậy, không muốn anh vì em mà tranh cãi này nọ, không muốn anh vì em mà phải vất vả."

"Vậy còn em?" Lôi Dận kéo bàn tay nhỏ bé của cô xuống, thật cẩn thận để không chạm vào vết thương của cô, thâm tình nói nhỏ, "Không phải là em cũng vì anh mà đắc tội với phóng viên sao? Vừa rồi là ai đã rống ầm lên với phóng viên?"

"Dận, điều này sao giống nhau được. Bọn họ nói oan cho anh..." Mạch Khê lo lắng lên tiếng.

Lôi Dận nâng tay, ngón tay thon dài che trên bờ môi cô. Thấy vẻ mặt lo lắng của cô, hắn ôm lấy thân thể cô rồi khẽ thở dài, "Biết không, chưa bao giờ, chưa có ai quan tâm đến anh như vậy. Khê nhi, anh nói rồi, bất cứ chuyện gì cũng không thể ngăn cản anh yêu em, cho nên cứ giao tất cả cho anh, không cần lo lắng, được không?"

Nỗi bất an trong lòng Mạch Khê cùng với câu nói này của hắn dần dịu đi, trầm tĩnh hơn nhiều. Đúng vậy, cô phải tin tưởng người đàn ông này, không phải sao?

Nép trong lòng hắn, cô nhẹ nhàng gật đầu, để hắn tùy ý ôm mình càng chặt hơn...

Những tin tức bất lợi thật đúng như một cơn đại hồng thủy ập đến, đợt này rồi lại đến đợt khác. Tất cả đều chỉ nhằm vào Lôi thị! Lần này xem ra là đợt công kích trực tiếp nhất.

Lôi thị vốn đã phong tỏa các thông tin của truyền thông cùng các cơ quan ngôn luận, tiến hành việc can dự truyền thông quyết liệt. Ngay sau đó, phóng viên lại phát hiện Lôi Dận và Mạch Khê cùng đi cùng về. Tìm được căn cứ chính xác rằng hai người đang sống chung. Rồi lại đến tin tức về việc ẩu đả với phóng viên ngay trước Bạc Tuyết bảo, thậm chí cả chuyện nổ súng làm bị thương phóng viên...

https://thuviensach.vn

Thực hiển nhiên, loại hành vi hung hăng này của Lôi Dận khiến cho giới truyền thông cực kỳ bất an. Bọn họ dùng thủ đoạn này để giữ an toàn cho bản thân, cũng chính là không ngừng công kích, tiếp tục công kích!

Lôi thị một lần nữa rơi vào nguy cơ nghiêm trọng. Nếu nói ban đầu chỉ là nguy cơ về xã hội thì nay đã chuyển thành mối nguy cơ về sự tín nhiệm! Trong nhận thức của họ, 'hỉ nộ' của Lôi Dận chẳng phải loại tầm thường, tính cách này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thành ý hợp tác.

Mà Mạch Khê cũng rơi vào vô vàn những lời đồn nhảm nhí. Đối với chuyện Lôi Dận ra tay đánh người, có người cho rằng đây là hành động anh hùng, là giận dữ vì hồng nhan. Rất nhiều người nói hành vi của Lôi Dận tràn ngập khí phách, mười phần anh tuấn. Cũng có người lại cho rằng đây là 'anh hùng không qua được ải mỹ nhân'. Vì một cô gái mà thành địch với truyền thông, thậm chí không để ý đến cơ nghiệp đã vất vả dốc sức gây dựng, điều này thực sự không phải là hành động khôn ngoan.

Tóm lại, trong lúc nhất thời, lời đồn nhảm nào cũng có. Vì thế Mạch Khê không lên mạng, cũng không đọc báo, thậm chí cả TV cũng ít xem. Hằng ngày, ngoài luyện hát cũng vẫn là luyện hát. Đối với những lời đồn bất lợi từ bên ngoài, cô cố gắng không để bị ảnh hưởng.

Cô còn có thể trấn tĩnh lại nhưng công ty thì không thể nào bình tĩnh, lý trí được. Nhất là phải đối mặt với vụ tai tiếng cực lớn như thế này. Vừa sau giờ cơm trưa, ban quản trị cũng những thành viên quan trọng đều đến phòng họp. Không chỉ thế, Jon còn đặc biệt gọi Mạch Khê đến tham gia hội nghị. Khi có người nhắc đến giải thưởng âm nhạc sắp tới, vẻ mặt ai cũng đăm chiêu. Mạch Khê thì vẫn ra vẻ bình tĩnh ngồi yên. Cô chỉ có thể làm vậy, nếu không cô sẽ không thể chịu nổi mà chạy thẳng ra khỏi phòng họp.

Mọi người vừa ổn định được chỗ ngồi, trợ lý công ty liền vội vội vàng vàng chạy vào phòng họp, sắc mặt cũng có vẻ khẩn trương, "Lôi tiên sinh đến đây, hình như là tự mình tham gia hội nghị."

https://thuviensach.vn

Mọi người kinh hãi, không hề chần chừ, tất cả đều đứng dậy đi ra cửa nghênh đón. Lôi Dận liền đẩy cửa đi vào, ánh mắt lạnh băng gần như thổi quét cả phòng hội nghị...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 4

Nửa Vui Nửa Buồn

Cả phòng họp có chút bất ngờ, không kịp chuẩn bị gì.

Mạch Khê nhìn qua thấy sắc mặt Lôi Dận hơi khó coi, trong lòng nổi lên sự nghi hoặc mơ hồ. Không đợi những lãnh đạo cao cấp của công ty mở miệng, giọng nói lạnh lùng của Lôi Dận đã vang lên. Hắn đi đến vị trí ghế chủ tịch, thậm chí còn chưa ngồi xuống, ngón tay thon dài không kiên nhẫn mà gõ lên mặt bàn...

"Nếu nội dung hội nghị của các người hôm nay là thảo luận về vấn đề của giải thưởng âm nhạc, vậy thì tôi thật sự muốn nghe. Giải thưởng lớn nhất cho ca sĩ mới phải lấy được, người nhận thưởng cũng không được phép thay đổi!"

Jon nghe thấy vậy thì cả kinh, rồi lại thành xấu hổ, "Lôi tiên sinh, lời đồn hiện tại rất bất lợi cho Mạch Khê..."

"Các người phải làm gì?" Lôi Dận lạnh lùng nhìn về phía Jon, đôi mắt sắc bén ghê người hệt như thanh kiếm, "Các người phải giải quyết sự việc. Tôi không cần biết mọi người xử lý thế nào, tóm lại, tôi muốn được thấy kết quả!" Nói xong, không ai có cơ hội giải thích, hắn đã xoay người rời khỏi phòng họp.

https://thuviensach.vn

Thời gian trước sau không quá năm phút mà trong phòng vẫn còn vương hơi lạnh như băng, lại đủ khiến những người có mặt trong phòng họp ngơ ngẩn.

Mạch Khê cụp mắt, cô không biết nên xử lý loại tình huống này như thế nào...

-_____

Lôi thị gặp phải mối nguy cơ chưa từng có. Giá cổ phiếu liên tục chao đảo, hạng mục đấu thầu cũng gặp đầy rẫy những mối họa ngầm. Bởi phải bổ sung tài chính nên tài sản thuộc công ty cũng không lưu động được như bình thường. Vốn chỉ là một chuyện trong giới giải trí nay đã dẫn đến một vấn đề về sự mất còn của một doanh nghiệp.

Thời gian Lôi Dận trở về tòa thành càng ngày càng thưa, càng ngày càng ít. Có đôi khi hắn về thì cũng lập tức vào thư phòng. Thứ Mạch Khê thấy được thường thường là bóng lưng vội vã của hắn. Cô biết hắn đang vội vì điều gì, lại bởi không thể giúp được gì, không chia sẻ được với hắn nên trong lòng càng áy náy.

Vẫn không thể liên lạc được với Đại Lỵ, Mạch Khê cũng không tin lời Fanny. Cô tin Đại Lỵ sẽ không bán đứng mình. Có điều, khi cô đến nơi đã sắp xếp cho Đại Lỵ ở thì đã phát hiện ra căn hộ trống rỗng, không một bóng người. Bạn bè, bạn học, thậm chí là cả người nhà của Đại Lỵ cũng không biết cô ấy đi đâu. Điều này càng khiến Mạch Khê lo lắng hơn.

-_____

Tại cửa của bệnh viện tư nhân...

Mạch Khê lẳng lặng nhìn tờ giấy xét nghiệm. Ánh nắng của tiết trời vào đông có phần ấm áp, chiếu lên giấy kết quả chẩn đoán...

https://thuviensach.vn

Dương tính!

Bàn tay cô khẽ áp lên bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên vẻ kích động cùng hạnh phúc. Cô mang thai, không thể ngờ cô lại mang thai.

Hai ngày nay cô luôn cảm thấy đầu óc choáng váng, ăn gì cũng không thấy ngon. Điều quan trọng là, chu kỳ sinh lý của cô cũng không thấy đến. Vốn cũng chỉ nghĩ là do áp lực quá lớn, nhưng cô không thể ngờ bác sĩ lại thông báo một kết quả bất ngờ như vậy.

Kỳ thật cô cũng có đôi chút hoài nghi mình không mang thai nên cố ý đưa lọ thuốc tránh thai cho bác sĩ xem. Vị bác sĩ xem xong thì cười sang sảng, nói rằng thuốc này hoàn toàn không phải thuốc tránh thai, mà là vitamin B11. Dùng vitamin B11 chẳng những không có hại cho thân thể mà còn có thể khiến đứa nhỏ trong bụng càng thêm khỏe mạnh.

Khóe môi Mạch Khê hơi cong lên, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa lọ thuốc. Vừa rồi cô có gọi điện về tòa thành, rốt cục cũng biết được thì ra vụ đổi thuốc này là do Lôi Dận động tay, lại nhớ đến lời hắn từng nói, cuối cùng cô cũng tỉnh ngộ.

Người đàn ông này rất cô đơn cho nên mới hy vọng nhìn thấy hậu duệ của chính mình đến vậy. Nghĩ đến đây, lòng Mạch Khê thật đau đớn cũng có chút hối hận. Cho tới bây giờ cô mới hiểu được, người đàn ông Lôi Dận này đối với cô quan trọng đến nhường nào.

Lúc ban đầu vì sự nghiệp, cô không muốn có con nhanh đến vậy. Nhưng khi cô biết chính mình đã làm mẹ thì trong nháy mắt thật hạnh phúc vô cùng. Loại hạnh phúc này như thể chảy xuôi qua từng tế bào trong cơ thể vậy. Tuy nói đây không phải là thời điểm để có con nhưng cô vẫn muốn nó, bất kể như thế nào thì cũng bảo vệ nó thật tốt, không để nó bị tổn thương.

Bởi vì nó chảy xuôi trong mình dòng máu của Lôi Dận, là kết tinh tình yêu của cô và Lôi Dận!

https://thuviensach.vn

Đáy mắt Mạch Khê tràn ý cười dịu dàng. Nếu hắn biết chuyện này, nhất định là sẽ rất vui. Vừa nghĩ tới bộ dáng đó của hắn, trong lòng Mạch Khê tràn đầy hạnh phúc.

Đang nghĩ ngợi, bỗng thấy chói lòa ánh sáng, một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy về phía cô rồi dừng lại trước mặt cô. Cửa xe mở ra cũng là lúc gương mặt đàn ông đầy cương nghị xuất hiện dưới ánh mặt trời. (Jins: đang hỏi tại sao ban ngày lại bật đèn xe ^^)

"Phí Dạ!" Mạch Khê không ngờ hắn lại xuất hiện ở đây, nhìn thoáng qua tài xế đưa cô đến đây thì đã không thấy đâu nữa.

"Tiểu thư Mạch Khê, mời lên xe." Phí Dạ xuống xe, giọng nói vẫn điềm tĩnh, có thêm phần kiên định.

Mạch Khê gật đầu, không nghĩ ngợi nhiều liền lên xe.

-_____

Xe không trở về tòa thành, cũng không đi về hướng công ty. Phí Dạ lệnh cho tài xế tìm một hội quán yên tĩnh rồi tìm một phòng đưa Mạch Khê vào. Lúc này Mạch Khê mới thấy rõ đây là một phòng trà, trang trí rất thanh lịch. Hương trà thoang thoảng như hương thiên nhiên trong khe núi, cho dù có bao nhiêu áp lực cũng tan biến hết...

"Mời tiểu thư Mạch Khê ngồi." Phí Dạ duỗi tay ra, thản nhiên nói.

Mạch Khê ngồi xuống, lại nhìn Phí Dạ thành thạo dùng trà cụ, không khỏi nghi hoặc, "Phí Dạ, đây là nơi Dận sắp xếp?"

Phí Dạ không ngẩng đầu, cầm lấy bình trà xanh, vẫn nói lãnh đạm như trước: "Không, Lôi tiên sinh cũng không biết cô ở đây."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê sửng sốt, nhìn người đàn ông không thể quen thuộc hơn trước mặt, cũng không hiểu ý trong lời nói của hắn.

"Phí Dạ, anh..."

Rốt cục Phí Dạ cũng ngẩng đầu, không lập tức giải đáp mối nghi hoặc của cô, ngược lại là duỗi bàn tay to ra, thản nhiên nói, "Lấy ra đây cho tôi."

Mạch Khê sửng sốt, ‘nửa ngày’ mới hiểu được hắn muốn nói đến cái gì. Cô cắn môi, tuy rằng trong lòng có phần nghi hoặc nhưng vẫn lấy tờ giấy trong túi xách đưa cho Phí Dạ.

Phí Dạ cầm lấy, nhìn thoáng qua, bên môi gợn lên ý cười nhạt, "Tiểu thư Mạch Khê đã mang thai, chúc mừng."

Mạch Khê nhẹ nhàng cười, bàn tay vuốt ve trên bụng, nâng mắt nhìn về phía Phí Dạ với ánh mắt hạnh phúc, "Phí Dạ, có đôi khi tôi cảm thấy sinh mệnh thật thần kỳ. Bây giờ tôi vẫn còn như đang nằm mơ vậy. Trong bụng tôi đang có một sinh mệnh, nó mang trong mình dòng máu của Dận. Không lâu nữa, sinh linh này sẽ chậm rãi lớn lên... Ngẫm lại, thật sự quá kỳ diệu."

"Lôi tiên sinh vẫn chưa biết chuyện này chứ?" Phí Dạ lẳng lặng chờ cô nói xong mới lên tiếng

Mạch Khê lắc đầu, cười cười, "Tôi cũng không nghĩ mình có thai, chỉ vừa biết kết quả thôi. Phí Dạ, anh nói xem, Dận biết mình đã làm ba thì có vui mừng hay không?"

"Có." Phí Dạ không hề do dự, khẳng định chắc nịch, "Tuy rằng tính cách Lôi tiên sinh rất lạnh lùng, nhưng tôi biết ngài ấy rất thích trẻ con, cô lại là người con gái ngài ấy yêu nhất, nếu ngài ấy biết cô mang thai sẽ rất vui."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nở nụ cười hạnh phúc, nhẹ sờ lên bụng, như thể sợ làm đau đứa nhỏ vậy.

"Nhưng mà..." Phí Dạ thu hết nỗi hạnh phúc của cô vào đáy mắt, hờ hững nói, "Tôi cho rằng tiểu thư Mạch Khê mang thai không đúng lúc."

Nụ cười bên môi cô đột nhiên cứng lại..."Phí Dạ, anh... lời này là có ý gì?"

Phí Dạ tỉnh bơ, thay cô rót một chén trà. Làn khói trà lượn nhẹ, như hương xuân có thể phá tan tuyết đông, có thêm hương vị cỏ xanh đồng nội.

Mạch Khê đâu còn tâm tình thưởng trà chứ, cô bị lời nói của Phí Dạ làm cho chấn động.

"Tiểu thư Mạch Khê hẳn là hiểu rất rõ tình hình trước mắt." Phí Dạ thản nhiên nói, chủ động cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, cách nói của hắn cũng thật xa cách, "Hiện tại Lôi tiên sinh đã bị chuyện trong công ty và tổ chức làm cho đau đầu, sau đó cô lại mang thai, chẳng phải là càng tiện cho giới truyền thông sao? Đến lúc đó, họ sẽ nói đứa nhỏ trong bụng cô là gì nào? Là kết quả của loạn luân?"

Mạch Khê nhíu mày, nâng tầm mắt...

"Phí Dạ, người khác nói như vậy là vì không biết rõ tình hình. Chuyện của tôi với Dận đến tột cùng là như thế nào, chẳng lẽ anh còn không rõ ràng sao?"

"Chính là bởi vì rõ ràng, tôi mới có thể khuyên tiểu thư Mạch Khê những điều này." Phí Dạ không hề tức giận, trên vầng trán vẫn hiện vẻ bình tĩnh như trước.

Đột nhiên Mạch Khê có phản ứng, đáy mắt gợn lên vẻ cảnh giác...

https://thuviensach.vn

"Anh dẫn tôi tới đây là có mục đích. Vì sao anh biết hôm nay tôi tới bệnh viện?"

Phí Dạ nghe thấy vậy thì nhẹ nhàng cười, "Tôi là cận vệ của Lôi tiên sinh, lại là trợ lý đặc biệt trong công ty, là nghi trượng sắp xếp các thủ tục giao dịch trong tổ chức. Chuyện Lôi tiên sinh biết tôi đều biết, chuyện Lôi tiên sinh không biết tôi cũng biết. Muốn biết rõ ràng hành tung của tiểu thư Mạch Khê là chuyện dễ như trở bàn tay."

"Tôi không hiểu hành vi của anh." Mạch Khê cũng không hoài nghi phẩm chất của Phí Dạ, nhưng hành vi của hắn hôm nay có điểm khác thường. Cô còn nhớ rõ ba năm trước hắn thay cô xuất đầu lộ diện để đánh lộn, giờ khắc này, người đàn ông này với người đó như là hai người vậy.

Phí Dạ nhẹ nhàng nhếch môi, "Tiểu thư Mạch Khê không cần hiểu hành vi của tôi, cô chỉ cần hiểu tình cảnh hiện nay của Lôi tiên sinh là được rồi."

"Anh ấy làm sao vậy?" Tim Mạch Khê ‘thình thịch’ một tiếng theo lời hắn nói, sắc mặt cũng có chút tái.

Phí Dạ nhìn cô, "Vụ tai tiếng tình ái dẫn đến liên tiếp các vấn đề, đầu tiên là cổ phiếu của Lôi thị rớt giá, chuyện này hắn là cô biết. Chuyện Lôi tiên sinh sát thương phóng viên cũng bị phóng đại lên, làm cho danh dự của Lôi thị giảm sút. Hạng mục cạnh tranh cũng xuất hiện vô vàn nguy cơ. Còn nữa, Lôi tiên sinh cứ khăng khăng muốn can dự truyền thông cùng chuyện giải thưởng âm nhạc càng khiến người ta xôn xao. Đương nhiên, nếu chỉ là vấn đề của công ty thôi thì không nói, nhưng giờ tổ chức cũng bắt đầu xuất hiện nhiều mối nguy cơ."

"Tổ chức cũng xuất hiện nguy cơ?" Tim Mạch Khê thiếu chút nữa thì ngừng đập. Cô chỉ biết là Lôi thị có vấn đề, không ngờ thì ra tổ chức cũng xảy ra chuyện. Lôi Dận cũng không đề cập với cô bất cứ chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ đặt chén trà xuống, nhìn về phía Mạch Khê, gằn từng tiếng nói: "Ngay tại tối hôm qua, tổ chức Ảnh ở Đông Nam Á đã làm mất cơ hội giao dịch vũ khí, không chỉ có thế, bộ phận ở Nam Âu cũng đột ngột bị tập kích, tổn thất tài sản không nói, còn chết hơn một nghìn người. Đó đều là những người anh em thề sống chết trung thành với Lôi tiên sinh."

Ngón tay Mạch Khê run lên, lại thấy cả người lạnh toát...

"Sự tình không hề khả quan như cô tưởng tượng đâu. Ít nhất lần này tôi không có quá nhiều sự lạc quan, bởi vì Lôi tiên sinh đã như mất lý trí rồi." Phí Dạ liếc nhìn bàn tay run run của cô, dừng ánh mắt trên khuôn mặt tái nhợt của cô, "Sở dĩ xảy ra cục diện như hôm qua đều là do hành động của Lôi tiên sinh."

"Vì cái gì mà lại như vậy?" Mạch Khê ngập ngừng hỏi.

"Tất cả đều là bởi vì cô!" Phí Dạ nhanh chóng nói cho cô đáp án, giọng nói kiên quyết, rõ ràng.

Ngón tay Mạch Khê run lên, "Cạch!" một tiếng, chén trà đổ ra, nước trà nóng bỏng rót lên mu bàn tay cô khiến cô phải cúi đầu rên nhẹ.

Đôi mắt Phí Dạ co rụt lại, thoáng hiện vẻ đau lòng nhưng hắn cũng chỉ thản nhiên hỏi, "Tiểu thư Mạch Khê không sao chứ?"

Mạch Khê đã chẳng còn quan tâm đến chuyện đó, đôi mắt lo lắng nhìn về phía Phí Dạ...

"Dận... rốt cục anh ấy làm sao vậy?"

"Hai hôm trước, trong giới xã hội đen có một tên trùm buôn thuốc phiện nói đùa trước mặt Lôi tiên sinh rằng hắn ta muốn cô, kết quả là thiếu chút nữa bị Lôi tiên sinh đánh chết. Tối hôm đó, khách sạn tên trùm đó ở xảy ra một vụ nổ, tin tức rơi vào tay đối phương, đương nhiên chúng sẽ nghĩ là do

https://thuviensach.vn

Lôi tiên sinh gây nên. Hai phe nổi lên xung đột. Đây mới chỉ là một chuyện thôi. Trước đó, vì muốn nhanh chóng về tòa thành với cô nên Lôi tiên sinh đã hủy bỏ một bữa tiệc quan trọng với quan chức chính phủ. Tuy nói bữa tiệc này chỉ là để xã giao nhưng tối đó cũng là thỏa thuận để giao dịch vũ khí. Phía chính phủ rất bất mãn với hành vi của Lôi tiên sinh nên giao dịch thất bại. Mà đối thủ với tổ chức Ảnh là X-Ảnh cũng nhân cơ hội này phá căn cứ của chúng ta, gây nên tổn hại khó có thể bù lại được." Giọng điệu của Phí Dạ thật thản nhiên, hắn cứ dùng kiểu nói ‘vân đạm phong khinh’ để kể về những tin tức trong giới xã hội đen đầy rẫy nguy hiểm, hắc ám.

Việc này Mạch Khê hoàn toàn không tưởng tượng nổi, lại không thể nghĩ đến! Cho tới bây giờ cô mới hiểu được vì sao mỗi lần đều đến đêm khuya Lôi Dận mới trở về, thì ra không chỉ đơn giản phải xử lý chuyện công ty mà còn cả chuyện của tổ chức...

Một lúc lâu sau, cô mới từ trong nỗi khiếp sợ mà trấn an lại, đôi mắt rõ ràng có phiếm hồng...

"Cho nên hôm nay anh đến tìm tôi là vì muốn tôi rời khỏi Dận?" Nếu hết thảy đều là bởi vì cô mà xảy ra những chuyện đó, như vậy rời đi dường như là lựa chọn tốt nhất.

Không có cô, Lôi Dận cũng không mất lý trí mà xử lý công việc. Nếu là trước kia cô tuyệt đối không tin lời Phí Dạ nói, Lôi Dận khi ấy là một người bình tĩnh vô cùng. Nhưng hiện giờ, cô còn tận mắt thấy Lôi Dận làm phóng viên bị thương, cũng vì cô mà ngang nhiên đến công ty yêu cầu giải thưởng, lại thêm việc đánh gần chết trùm buôn ma túy, thậm chí hắn cũng không đến tham dự tiệc với quan chức chính phủ.

Phí Dạ lắc đầu, "Không, Lôi tiên sinh sẽ không cho phép cô rời đi. Bây giờ cô mà bỏ đi, Lôi tiên sinh sẽ biết ngay là cô làm mọi chuyện chỉ vì ngài ấy. Ngài ấy quá yêu cô, sao có thể để cho cô rời đi chứ?"

https://thuviensach.vn

"Vậy anh..."

"Con của cô!" Phí Dạ trực tiếp nói, "Một khi bị truyền thông biết chuyện cô mang thai, như thế thì càng nhiều lời đồn nhảm hơn. Đến lúc đó Lôi tiên sinh sẽ vì bảo vệ cho cô và đứa nhỏ, không biết còn có thể làm ra hành vi gì nữa. Đứa bé là mầm tai họa, ít nhất... thời điểm này không thích hợp để nó xuất hiện."

Tóc gáy Mạch Khê gần như dựng đứng lên, đáy mắt phiếm vẻ cảnh giác, "Phí Dạ, anh muốn làm gì?"

So với vẻ nóng vội của Mạch Khê, Phí Dạ lại tỏ ra trầm ổn hơn rất nhiều. Hắn cầm lấy chén trà uống một ngụm, sau khi đặt chén xuống hắn mới thản nhiên nói, "Tiểu thư Mạch Khê không phải nóng vội, tôi cũng không thể làm gì với cô cả. Tôi chỉ muốn cho cô hiểu được tình cảnh trước mắt của Lôi tiên sinh. Tôi đi theo Lôi tiên sinh nhiều năm, sóng to gió lớn gì cũng đã từng trải qua, nhưng lần này, tôi rất lo cho tình hình của Lôi tiên sinh, nếu cứ tiếp tục như vậy, sự tình sẽ biến đổi càng nghiêm trọng."

"Anh muốn tôi tự ra quyết định?" Tâm tình Mạch Khê hoàn toàn rơi xuống một nơi không tên, "Để cho tôi chủ động bỏ đứa nhỏ này?"

Ngón tay Phí Dạ ven theo miệng chén cũng có chút run rẩy khó phát hiện nổi, hắn ngẩng đầu, "Tôi có thể hiểu được tâm tình của cô, cũng hiểu được Lôi tiên sinh có bao nhiêu mong chờ đứa nhỏ này. Tất cả là quyết định của tiểu thư Mạch Khê, đương nhiên, bỏ đứa trẻ đi là cách trực tiếp nhất. Có điều, nếu tiểu thư Mạch Khê không đồng ý, chúng ta còn có một cách khác. Tóm lại, tôi không muốn nhìn thấy cơ nghiệp Lôi gia chỉ vì mấy lời đồn này mà bị hủy hoại."

"Anh hy vọng tôi làm như thế nào?" Giọng nói Mạch Khê yếu ớt, vô lực, chính xác, cô đã không còn khí lực, như một người đang mỏi mòn chờ thời gian trôi qua vậy.

https://thuviensach.vn

"Trong tình hình trước mắt của Lôi tiên sinh, có lẽ cô cho rằng mình là người bị hại, nhưng trong mắt tôi, Lôi tiên sinh là người bị hại nhiều nhất." Lời nói của Phí Dạ không có một chút khách khí nào, vẻ mặt thì hờ hững.

Lòng Mạch Khê thắt lại đau đớn, bàn tay cũng nắm lại rất nhanh, lại càng chặt hơn...

Lôi thị vẫn nguy nga, sừng sững như ngày nào, nhưng chỉ có người trong nội bộ mới biết hiện tại Lôi thị loạn đến cỡ nào. Dọc theo hành lang, trong thang máy, văn phòng Tổng giám đốc cũng im lặng, chẳng nghe thấy có chút nháo nhác nào. Thư ký Tổng giám đốc không biết đang vội gì nhưng khi Mạch Khê tới văn phòng thì cũng chẳng thấy bóng dáng thư ký đâu.

Đang muốn nâng tay gõ cửa, cô lại phát hiện ra cửa văn phòng không đóng hẳn, cẩn thận nghe thì có thể rõ ràng được nội dung cuộc nói chuyện bên trong.

"Lôi, cậu phải biết rõ ràng tình hình hiện tại. Cậu có biết làm như vậy, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng không?"

Ngoài cửa, Mạch Khê hơi sửng sốt, nếu không nghe nhầm thì đó là giọng của Hoắc Thiên Kình. Sao hắn lại từ xa xôi chạy đến Lôi thị?

"Thiên Kình, cậu không cần khuyên mình nhiều, mình đã quyết định rồi." Là giọng nói của Lôi Dận, giọng nói nghe ra vẫn thấy vẻ trầm thấp mọi khi, nhưng có chút không vui.

"Cậu điên rồi phải không? Nếu cậu còn coi mình là bạn thì phải nghe lời mình." Giọng Hoắc Thiên Kình nghe ra cũng rất không vui, nghiễm nhiên là có vẻ tức giận.

"Không thể."

https://thuviensach.vn

"Cậu..." Hoắc Thiên Kình có vẻ chán nản, lại nghe thấy tiếng đập bàn...

"Lôi, cậu đừng hồ đồ như vậy có được không? Mình biết cậu yêu cô gái kia, nhưng cần phải chú ý một chút đến cách thức. Cậu xem tình hình thực tế của Lôi thị đấy, nhìn lại tình hình của tổ chức Ảnh đi. Cậu với loại người vì mỹ nhân mà buông thả tất cả có phải là ngưu tầm ngưu mã tầm mã không?"

"Thiên Kình, cậu không cần nói nữa. Mình đã quyết phải cưới Mạch Khê rồi, hơn nữa, còn muốn lấy thân phận hiện nay nữa! Trong lễ trao giải, mình đã dành cho cô ấy một màn cầu hôn, mình muốn cho người khắp thiên hạ này biết, người phụ nữ Lôi Dận này muốn cưới chính là cô ấy, bất kỳ kẻ nào cũng không thể ngăn cản!"

Lời nói của Lôi Dận vừa dứt, Mạch Khê đột nhiên kinh sợ, bàn tay run rẩy vịn vào cửa phòng.

"Ai?" Là tiếng của Hoắc Thiên Kình, rõ ràng đang không vui.

Mạch Khê cắn cắn môi, đẩy cửa phòng đi vào. Khi vừa nhìn vào đôi mắt xanh lục đầy kiên định của Lôi Dận, tình cảm trong lòng liền tràn mãnh liệt. Thì ra hắn đã sớm có dự định cầu hôn cô trong buổi lễ trao giải, bằng không sao lại kiên quyết muốn cô lấy được giải thưởng lớn đến vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô nổi lên cảm giác ấm áp, cũng là loại tình cảm muốn vỡ òa ra nhưng lại chỉ có thể dừng lại trong đáy lòng.

"Khê nhi, sao em lại đến đây?" Quả nhiên, Lôi Dận không ngờ được Mạch Khê sẽ đến. Hắn tiến nhanh lên, đóng cửa phòng lại rồi lo lắng nhìn cô, "Sắc mặt em xanh quá, làm sao vậy, trong người có chỗ không thoải mái sao?"

Mạch Khê nhẹ lắc đầu, nhìn thoáng về Hoắc Thiên Kình đứng cách đó không xa, lại nhìn Lôi Dận rồi quan tâm hỏi: "Các anh làm sao vậy? Sao lại

https://thuviensach.vn

cãi nhau?"

Nhất định là có chuyện xảy ra, nếu không hai người bọn họ sẽ không kích động như vậy. Tuy rằng Hoắc Thiên Kình so với Lôi Dận có phần phóng khoáng hơn, nhưng hắn cũng giống Lôi Dận ở điểm trầm ổn, sẽ không vì một chuyện nhỏ mà bị dao động cảm xúc.

"Không có gì, chỉ là chuyện công việc thôi." Lôi Dận nhẹ nhàng cười, sửa lại giọng điệu không vui lúc nãy, "Không cần lo lắng như vậy."

Hoắc Thiên Kình nghe thế thì không vui mà nhíu mày lại, ngay sau đó bước nhanh đến kéo lấy cánh tay Mạch Khê, nhanh đến nỗi cô còn chưa kịp thét lên.

"Hoắc Thiên Kình, cậu làm gì vậy?" Lôi Dận thật sự nổi giận, quát chói tai.

"Làm gì à?" Hoắc Thiên Kình cười lạnh, "Lôi Dận, cậu bảo vệ cô ấy quá cẩn thận. Cô ấy không còn là trẻ con nữa, có quyền nói ý kiến của chính mình."

"Chuyện này không cần cô ấy phải biết." Lôi Dận tiến lên, từng chữ một gằn qua khóe miệng, ánh mắt hắn cũng trở nên rét lạnh kinh người, như loài diều hâu bay lượn trên không trung khiến người ta sợ hãi.

Mạch Khê thấy thế thì khẽ run, lập tức lên tiếng, "Dận, anh Hoắc nói đúng, có điều gì mà em không thể biết chứ! Nếu anh thật sự muốn tốt cho em thì sẽ không phải lừa gạt em chuyện gì cả."

Cô không có thói quen gọi tên Hoắc Thiên Kình, bởi vậy vẫn gọi hắn là anh Hoắc.

"Khê nhi..."

https://thuviensach.vn

"Anh Hoắc, xin anh nói cho tôi biết, rốt cục là sao vậy?" Mạch Khê nhìn về phía Hoắc Thiên Kình, không để ý đến Lôi Dận.

Hoắc Thiên Kình không vui nhìn thoáng qua Lôi Dận, lại dừng ánh mắt trên mặt Mạch Khê, ánh mắt ít nhiều dịu dàng đi, "Mạch Khê, đầu tiên cô phải biết rõ, tôi làm chuyện này đều là vì muốn tốt cho cả hai người."

Mạch Khê gật đầu, ý bảo hắn tiếp tục nói.

"Là như thế này, Lôi muốn cưới cô, chẳng những muốn cưới cô mà còn muốn cầu hôn cô trước mặt mọi người!" Hoắc Thiên Kình nói.

Mạch Khê có chút hoảng hốt, theo bản năng nhìn về phía Lôi Dận. Cô tin rằng người đàn ông này có thể làm như vậy, chỉ cần hắn muốn...

Hoắc Thiên Kình tiện đà thở dài, "Nhưng mà Mạch Khê, cô hẳn rất rõ tình hình trước mắt, nếu Lôi làm như vậy sẽ càng khiến mọi chuyện thêm nghiêm trọng. Cho dù hai người yêu nhau nhưng quan hệ cha và con gái nuôi thì mãi không thể sửa được. Tôi không phản đối chuyện này, thậm chí còn hy vọng Lôi có thể cùng người con gái mình yêu tay trong tay. Cho nên, tôi đã nghĩ ra một biện pháp."

Mạch Khê nghi hoặc, "Biện pháp gì?"

Hoắc Thiên Kình dừng một chút, không lập tức trả lời mà chỉ mất vui nói, "Biện pháp này thật sự đối với hai người chỉ có lợi không có hại, nhưng mà Lôi kịch liệt phản đối, tôi thật sự không rõ cái này có cái gì mà phải phản đối chứ!"

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 5

Làm Thế Nào Cho Phải?

Mạch Khê hít sâu một hơi, trực tiếp nhìn về phía Hoắc Thiên Kình, "Anh Hoắc, có cách nào tốt, anh cứ nói đi."

Hoắc Thiên Kình nhìn thoáng qua sắc mặt khó coi của Lôi Dận rồi nói, "Mạch Khê, chính là muốn cô nhận mẹ tôi làm mẹ nuôi. Như vậy cho dù Lôi Dận có muốn kết hôn với cô cũng được. Sau khi nhận nuôi, cô sẽ là người của Hoắc gia, kết thân với Lôi gia cũng chẳng có vấn đề gì, như thế có thể chặn miệng truyền thông."

Mạch Khê nghe vậy thì hai mắt sáng lên, "Đây đúng là ý kiến hay, nhất cử lưỡng tiện. Dù sao thì cũng là cách để truyền thống đổi hướng bàn luận, như vậy chúng ta có thể..."

"Mình không đồng ý!" Mạch Khê còn chưa nói xong, Lôi Dận đã lên tiếng chặn ngang. Hắn kéo cô lại, ngũ quan nhuốm vẻ lạnh băng.

Hoắc Thiên Kình hơi có chút bất lực, giơ hai tay lên rồi bất đắc dĩ ngồi xuống sofa, không khó để nhìn ra lửa giận đang ẩn trong hắn.

"Dận?" Mạch Khê không hiểu vì sao hắn lại phản đối.

https://thuviensach.vn

Thế nào đi nữa cũng không thấy thái độ Lôi Dận tốt lên được. Hắn vung tay lên, đôi mày nhíu chặt lại, "Sao mình phải nhún nhường bọn truyền thông chứ?"

"Lôi Dận!" Hoắc Thiên Kình không thể nhịn được nữa, "Mình không bảo cậu phải nhún nhường truyền thông mà là thay đổi chiến lược để giải quyết vấn đề."

Lôi Dận nắm chặt tay lại, đôi mắt đột nhiên co rụt lại như ánh mắt của loài thú săn đêm, tỏa ra thứ ánh quang u trầm, từng lời nói lạnh băng được gằn qua khóe miệng…

"Mình đã từng nói, bất cứ kẻ nào cũng không có quyền can thiệp vào quan hệ của mình và Mạch Khê! Mình cứ muốn cô ấy vừa là con gái vừa là người phụ nữ của mình!"

"Dận…" Mạch Khê biết hắn đang kiên trì chuyện gì. Hắn là người cố chấp, nhất là chuyện này hắn sẽ vĩnh viễn không lui nhường.

Hoắc Thiên Kình đứng dậy, cố gắng kìm nén sự tức giận, "Lôi, cậu phải rõ ràng quyết định ngày hôm nay. Mình chỉ muốn cho cậu biết tình hình thực tế cậu đang gặp phải. Nếu chỉ riêng Lôi thị gặp phải vấn đề đã đành, ngay cả tổ chức Ảnh cũng liên tiếp xuất hiện sự cố. Nguyên nhân cậu giết tên trùm thuốc phiện mình hiểu, nhưng hắn cậu cũng biết tên này là ‘cha đỡ đầu’ của tổ chức Mafia ở Mỹ. Mình biết cậu không sợ trời không sợ đất, nhưng không nên đắc tội với Mafia. Tổ chức xã hội đên toàn thế giới đều nhìn vào cậu. Sau khi cậu xảy ra sự cố họ đều cố gánh vác công việc, còn cậu, lại cố tình đi ngược tâm nguyện của họ! Cậu cho là tin đồn là chuyện nhỏ ư? Đừng quên, tất cả những gì cậu gặp phải bây giờ đều là do tin đồn ban tặng, miệng lưỡi thế gian mà!"

Có thể coi như hôm nay hắn đã tận tình khuyên bảo. Trong quá khứ, hắn luôn cho rằng Lôi Dận làm việc gì cũng có chừng mực, lý trí, bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Nhưng hiện giờ, xem ra tên kia thật sự càng ngày càng mất lý trí.

Lúc này Mạch Khê mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Thì ra Phí Dạ cũng không nói thật với cô mọi chuyện, ít nhất thân phận của tay trùm thuốc phiện kia đến giờ cô mới biết rõ. Tuy rằng cô không tiếp xúc với giới xã hội đen nhưng Mafia thì có nghe nói qua. Có lẽ quyền thế của tổ chức Ảnh với Mafia ngang nhau, thế nên việc ngang nhiên khiêu khích là một hành vi không sáng suốt.

Đối với lời nói của Hoắc Thiên Kình, Lôi Dận nhắm mắt làm ngơ, hắn hờ hững nói, "Thiên Kình, cậu không cần hao tâm khuyên mình, chuyện mình đã quyết định thì sẽ không thay đổi."

"Cậu…"

"Anh Hoắc…" Mạch Khê tìm lúc thích hợp lên tiếng khuyên can, "Quên đi, anh quen anh ấy nhiều năm như vậy hẳn là hiểu rõ tính cách anh ấy, đừng khuyên nữa."

Hoắc Thiên Kình thở hổn hển…

Tranh chấp ngừng lại.

Theo bản năng, Mạch Khê nhìn về phía Lôi Dận, lại nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng. Cô âm thầm thở dài một hơi…Cô sẽ không để cho hắn thất vọng, đứa nhỏ này, cô nhất định phải giữ lại…

-_____

"Phí Dạ, tôi quyết định rồi, tôi muốn giữ lại đứa bé này." Vẫn là ở hội quán lần trước, hương trà lẳng lặng bay trong không khí. Giọng nói Mạch Khê thật nhẹ, có phần kiên định.

https://thuviensach.vn

Vài ngày sau, rốt cục cô cũng lấy hết dũng khí lén đến gặp Phí Dạ. Nếu Lôi Dận đã cự tuyệt đề nghị của Hoắc Thiên Kình thì hẳn là Phí Dạ còn có biện pháp tốt hơn.

Phí Dạ tự tay pha một tách trà nhài có tác dụng an thần, đặt lên trước mặt Mạch Khê, ngữ khí trước sau trầm ổn…"Tôi đã đoán trước được quyết định của cô."

"Lần trước anh nói, nếu tôi muốn giữ đứa bé này thì chúng ta vẫn còn một cách có thể giúp Dận." Mạch Khê cố gắng để mình trông có vẻ bình tĩnh, kiên cường một chút.

Phí Dạ nghe thấy vậy thì ngẩng đầu cười, lại rõ ràng mang theo vẻ bất lực…

"Chính xác là chúng ta phải làm một chuyện mới được, nếu không địa bàn của tổ chức Ảnh sẽ không giữ được."

Mạch Khê cả kinh, "Có ý gì? '"

Phí Dạ than nhẹ một tiếng, "Cô hẳn là biết rõ, trong tổ chức Ảnh, ngoài Lôi tiên sinh ra thì còn có nghi trượng chứ."

Mạch Khê gật đầu, Phí Dạ chính là nghi trượng cao nhất trong tổ chức.

"Trong tổ chức, dưới tôi còn có bốn nghi trượng nữa, bọn họ đều tự quản lý các khu vực giao dịch, mà dưới họ là những người phụ trách khác, cứ thế xếp tiếp xuống dưới. Tối hôm qua, có một tên nghi trượng bỗng dưng tạo phản, dùng danh phận nghi trượng dẫn theo anh em gây nội chiến, qua cả đêm, vô số người chết, bị thương."

Mạch Khê nghe vậy thì kinh hãi. Đúng là tối hôm qua Lôi Dận không về tòa thành, cô biết là hẳn có chuyện đã xảy ra đột ngột, chỉ không ngờ lại nghiêm trọng đến vậy.

https://thuviensach.vn

"Một nghi trượng sao lại ngang nhiên tạo phản chứ?"

"Đừng coi thường tầm ảnh hưởng của nghi trượng. Quyền lực của hắn cũng gần ngang với ‘cha đỡ đầu’ cho Mafia. Lôi tiên sinh lại ngang nhiên khiêu khích Mafia nên đã dẫn đến phiền toái không nhỏ. Lần này chắc là do X-Ảnh thiếu vị trí nên đã nhân cơ hội mua chuộc nghi trượng." Phí Dạ hớp nhẹ một ngụm trà.

Đột nhiên Mạch Khê nhớ tới lời Lôi Dận từng nói… "Lòng người khó dò, James hoặc là tổ chức X-Ảnh có điều kiện mê người, cũng khó trách người ta động tâm."

Lời nói này của Lôi Dận cứ quanh quẩn trong đầu cô. Cô ngẩng mặt nhìn Phí Dạ, tỉnh táo nói, "Thì ra tổ chức X-Ảnh đã sớm hành động, bên kia có thể mua chuộc một nghi trượng, như vậy sẽ còn mua được nhiều hơn."

Phí Dạ nhìn vào mắt cô, cũng là nhìn thấu tâm tư cô. Một lúc lâu sau, hắn gằn từng tiếng: "Xin tiểu thư Mạch Khê yên tâm, tôi nói rồi, mạng tôi là của Lôi tiên sinh. Ngoài Lôi tiên sinh ra, bất cứ kẻ nào cũng không có quyền quyết định sống chết của tôi."

Tâm tình Mạch Khê hoàn toàn thả lỏng. Vừa rồi đúng là cô có nghi ngờ, liệu Phí Dạ có bị mua chuộc hay không, nhưng nhìn vẻ mặt hắn nghiêm túc như vậy, cho nên cô không thể không tin tưởng được.

"Phí Dạ, tôi có thể tin tưởng anh không?" Cô như đang hỏi chính mình, hoặc lại như đang hỏi hắn.

"Có thể." Sắc mặt Phí Dạ rất nghiêm túc, không có chút đáng nghi nào.

Mạch Khê gật đầu, hít sâu một hơi, "Như vậy, kế tiếp chúng ta phải làm thế nào?"

Phí Dạ nhìn cô, "Kế tiếp, tôi muốn nhìn thấy cô."

https://thuviensach.vn

"Tôi không hiểu."

"Nếu tôi không nhớ nhầm thì ngày kia là diễn ra lễ trao giải thưởng âm nhạc."

"Phải."

"Hôm đó Lôi tiên sinh sẽ cầu hôn cô."

"Tôi biết."

Phí Dạ nhìn cô, ngữ khí có vẻ nghiêm trọng…

"Nhưng cô không được đồng ý với ngài ấy."

Ngón tay Mạch Khê run lên, đôi mắt đầy vẻ hoang mang, mờ mịt nhìn Phí Dạ.

"Cô nhất định phải lập gia đình, có điều người cô lấy nhất định không thể là Lôi tiên sinh." Phí Dạ nhướng mày, tiếng nói vang lên che đi suy nghĩ trong lòng.

Tim Mạch Khê như bị quất mạnh một đòn, hoặc như vừa có người đâm cho một nhát dao, làm trào ra một loại đau đớn không tên…

"Tôi phải lấy ai?" Gần như cô không còn nghe thấy tiếng nói của chính mình nữa.

Phí Dạ hít sâu một hơi, từng từ một rơi ra…

"Lấy tôi!"

"Hả?..." Mạch Khê kinh hãi, tiếng kêu vang lên không còn thấy sự hoang mang, chỉ còn nỗi khiếp sợ cùng khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ duỗi tay ra, bàn tay to rộng dừng trên bàn tay tinh xảo của cô, dùng sự ấm áp xoa dịu nỗi bất an trong cô. Hắn nói: "Đây là cách nhanh nhất để giải quyết tình hình."

"Chúng ta…Nhất định phải làm như vậy sao?" Mạch Khê cảm thấy sự run rẩy sâu trong nội tâm, nó dần lan tràn, xuyên thấu qua từng ngón tay khiến chúng ngày càng lạnh, cho dù là bàn tay ấm áp của Phí Dạ cũng không làm tan đi được cảm giác lạnh lẽo đó.

"Chúng ta nhất định phải làm như vậy." Phí Dạ vỗ nhẹ bàn tay nhỏ của cô, đôi mắt xa cách phiếm chút vẻ đau lòng đối với cô.

Mạch Khê muốn khóc, giờ khắc này cô rất muốn khóc…"Dận sẽ phát điên, anh ấy nhất định sẽ điên mất…" Không khó để cô tưởng tượng được phản ứng của Lôi Dận, đau lòng đến chết, như thể vạn tiễn xuyên tâm.

"Nếu, cô thật sự muốn nhìn thấy ngài ấy về hai bàn tay trắng!" Phí Dạ nhìn cô, sóng mắt lưu chuyển cùng vẻ nghiêm túc.

Hốc mắt Mạch Khê đỏ lên…

"Tôi hiểu tính cách của Lôi tiên sinh, nếu cô hỏi ngài ấy chọn gì, ngài ấy sẽ không do dự nói với cô rằng ngài ấy chọn cô, tình nguyện buông tha tất cả!" Phí Dạ gằn từng tiếng nói.

Mạch Khê nắm tay lại…

"Nhưng mà, tôi không muốn Lôi tiên sinh làm như vậy!" Phí Dạ thu tay về, đồng thời cũng thu nỗi đau lòng của cô lại, "Tha thứ cho sự ích kỷ của tôi, tôi không thể nhìn Lôi tiên sinh buông tay tất cả, tuyệt đối không thể!"

Mạch Khê nhắm mắt, giọt nước mắt nặng trĩu trượt theo hàng mi xuống…

https://thuviensach.vn

"Tôi…chỉ muốn được yêu anh ấy, sao lại khó như vậy chứ, vì sao?”

"Đã đủ rồi, hai người yêu nhau đã một thời gian, như vậy là đủ rồi." Lòng Phí Dạ cũng se thắt lại. Mạch Khê là người con gái đáng để đàn ông yêu thương. Nghĩ đến người đàn ông được cô yêu thương, có thể không oán không hận mà vì cô buông xuôi tất cả.

Mạch Khê cắn chặt đôi môi anh đào, cắn cho đến khi thấy vị máu tươi, cũng chỉ còn lại đau lòng, bi ai.

Bóng đêm ma mị…

Lúc Mạch Khê đẩy cửa vào thư phòng, nhìn thấy người đàn ông đang đứng lặng trước cửa sổ, cô bước lên trước, đưa tay ôm hắn từ sau lưng. Nếu đây là buổi tối cuối cùng có thể cảm nhận được hơi thở của hắn, như vậy cứ để cô suồng sã một lần đi, để cho mùi hương của hắn khắc sâu trong lòng cô.

Sự mềm mại sau lưng khiến khuôn mặt Lôi Dận hiện vẻ rung động. Bàn tay to đặt lên bàn tay mềm mại của cô, hắn nhẹ nhàng nói, "Gần đến ngày trao giải rồi, Khê nhi, lần này giải thưởng không về em không được."

Mạch Khê áp má vào tấm lưng rắn chắc của hắn, chóp mũi nổi lên cảm giác chua xót, cô hít sâu một hơi, "Dận, em không muốn giải thưởng lớn, em chỉ muốn sống với anh cả đời yên ổn vô sự."

"Đúng, Khê nhi của anh không muốn giải thưởng lớn." Lôi Dận xoay người, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng cười, "Vốn là muốn cho em một bất ngờ, không ngờ bị tên Hoắc Thiên Kình kia phá hỏng…"

Lời nói còn chưa dứt, Mạch Khê liền đưa tay che môi hắn lại. Cô sợ nghe được lời hắn sắp nói ra. Cô biết hắn muốn cầu hôn cô. Cô sợ sự kiên cường mình đã vất vả xây dựng lên sẽ hoàn toàn sụp đổ, cô sợ chính mình sẽ sa trong lời nói chân tình của hắn…

https://thuviensach.vn

Lôi Dận cười cười, hôn lên ngón tay cô, đáy mắt mênh mông một vẻ dịu dàng như biển khơi.

"Dận, người khác đều nói hồng nhan là kẻ gây tai hoạ, em chính là như vậy. Nếu không phải vì em, anh cũng không rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy." Cổ họng Mạch Khê nghẹn đắng lại, hơi thở chỉ quanh quẩn trong lồng ngực không thể đi lên được.

"Không cho phép nói bậy." Lôi Dận quát khẽ, lại mím môi, "Chuyện gì đến sẽ đến, tất cả không liên quan đến em."

"Nếu…" Mạch Khê dừng một chút, cố áp chế nỗi đau nhức nhối trong lòng, nâng mắt nhìn vào đôi mắt xanh lục kia, "…tất cả mọi người đều phản đối anh cùng em thì sao?"

"Anh mặc kệ!"

"Nếu anh sẽ mất đi tất cả thì sao?"

"Anh chỉ cần em thôi!"

Lôi Dận trả lời rõ ràng lưu loát, không có nửa điểm do dự.

Con tim cô bị chính sự dịu dàng này xé rách…

Thì ra, Phí Dạ thật sự hiểu Dận như vậy…

Mạch Khê tựa đầu vào lồng ngực hắn, dường như kề sát tim hắn, đem bao yêu thương giữa hai người đặt trước ngực, cẩn thận mà che chở…

Dận, anh có tin đôi khi tuyệt vọng cũng là một loại yêu, một loại che chở không? Nếu tin, hãy cho em sức mạnh, để em có thể vì anh mà một lần ra quyết định, cho dù là một lần duy nhất. Nguyên nhân chính là, em biết rằng anh có bao nhiêu quyết tâm để bảo vệ tình yêu này, em cũng như vậy,

https://thuviensach.vn

vì anh, em nguyện ý làm như vậy…Tha thứ cho sự ích kỷ của em, em cũng giống như Phí Dạ…

-_____

Lễ trao giải âm nhạc.

Lễ trao giải này đúng là khiến người ta phải chú ý. Đến tham dự hôm nay đều là ca sĩ nổi tiếng hoặc ca sĩ mới. Có thể nói, lễ trao giải âm nhạc luôn là thiên đường cho các ca sĩ. Có thể lấy được giải thưởng thì sẽ được toàn cầu chú ý đến. Sức mạnh của truyền thông hiển nhiên là hơn rất nhiều so với quá khứ. Người quyền lực nhất là ban giám khảo, rồi sau đó sẽ là giới truyền thông. Dù sao thì trong khoảng thời gian này cũng xuất hiện khá nhiều scandal.

Các ca sĩ vận những bộ váy dạ hội thật lộng lẫy, thi nhau tạo dáng trên thảm đỏ. Cả khu đã được chia thành các khu vực riêng biệt, nhất là có khu của giới truyền thông. Bởi lo lắng sẽ có những tình huống bất ngờ nên ban tổ chức đã phân chia khu vực như vậy.

"Mạch Khê, đã chuẩn bị tốt chưa?" Trợ lý Apple như một bảo mẫu bên cạnh Mạch Khê, không ngừng hỏi này hỏi nọ. Mạch Khê thì ngược lại, cô bình tĩnh lạ thường, như thể là một người ngoài cuộc.

Hỏi xong mà không thấy được đáp lại, Apple mới ngẩng đầu, lại kinh ngạc nhìn bộ dáng sững sờ của Mạch Khê, đưa tay hươ hươ trước mặt Mạch Khê, "Mạch Khê!"

"Hả?" Lúc này Mạch Khê mới nhìn rõ bàn tay lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn mang một vẻ mờ mịt như trước, "Làm sao vậy?"

Apple bất đắc dĩ nói, "Cưng ơi, rốt cục là em đang nghĩ gì đấy? Hôm nay tâm trạng em rất không vui. Em xem các ca sĩ khác kìa, ai cũng như gà

https://thuviensach.vn

chọi mà lăng xăng ngoài kia kìa.”

Mạch Khê hơi nhếch môi, vô lực nói: “Không có gì, có lẽ là do tối qua ngủ không được ngon.”

Apple nghe thấy vậy thì gật đầu, “Ừ, nghe nói Lôi thị đang rất loạn, có mấy hạng mục đều phải ngừng lại, em không ngủ ngon cũng là bình thường.”

Sắc mặt Mạch Khê trở nên ảm đạm.

Apple biết mình đã lỡ lời, lập tức ngượng ngùng nói: “Mạch Khê, thật có lỗi, chị không cố ý nói trước mặt em những điều này…”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 6

Lễ Trao Giải Âm Nhạc

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, “Chị nói đều là sự thật mà, em không trách chị đâu.”

"Mạch Khê…” Apple dừng tầm mắt trên mặt cô, “Hôm nay nhìn qua thực sự em không được ổn, chị thật lo lắng cho em.” Không biết vì sao, cô có cảm giác hôm nay Mạch Khê sẽ làm ra chuyện gì đó. Dự cảm của cô luôn rất linh nghiệm, bởi vì nhìn vẻ mặt Mạch Khê đúng như đang tuyệt vọng vì điều gì đó…

Mạch Khê lại nở nụ cười, không hề quan tâm đến chuyện nụ cười bên môi có vẻ miễn cưỡng. Nhìn nhóm ca sĩ như mây trước mắt, cô khẽ thở dài, “Yên tâm đi Apple, em chỉ cảm thấy con người có lúc rất mâu thuẫn, giằng co một hồi mới hiểu được chính mình muốn gì, nhưng rồi lại phát hiện ra, rốt cục mình cũng chẳng lấy được gì.”

Apple không lý giải được ý tứ trong câu nói của cô, nhưng vẫn phụ họa theo, “Đúng vậy, nhìn những người này xem, vì đoạt được giải mà có thể trả giá tất cả. Nhưng mà Mạch Khê à, giải thưởng lần này không thể không về em, Fanny tức đến méo mặt luôn đó.”

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, giành được giải thưởng lớn…" Mạch Khê cười khổ. Vì giải thưởng lớn này mà cô cùng Lôi Dận đều phải trả giá. Vốn dĩ chỉ là giải thưởng của giới giải trí, không ngờ lại ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời cô. "Mạch Khê à, cuối cùng sẽ công bố giải thưởng lớn. Trước đấy em không được nghỉ ngơi nhiều, thừa dịp này, em có thể nghỉ ngơi tốt một chút. Còn nữa, người trao giải thưởng lớn chính là Lôi tiên sinh. Chị đã nói với MC chính một tiếng rồi, em không cần hồi hộp. Bọn họ mua được truyền thông rồi, cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi đều trong vòng khống chế."

Mạch Khê chậm rãi gật đầu, nhưng mà ba chữ "Lôi tiên sinh" như là vết thương trong lòng cô vậy, khiến một chút kiên cường cuối cùng trong cô chỉ muốn tan ra. Cô đứng dậy, nhẹ nhàng nói: "Apple, em vào toilet."

Chỉ có cô mới biết được, hôm nay căn bản không phải là "bữa tiệc vui vẻ", cũng chỉ có cô mới biết được, hôm nay sẽ có bao nhiêu đau đớn…

Trong toilet, Mạch Khê kiên tục nôn ọe, không biết là do đau lòng hay vẫn là phản ứng khi có thai. Tóm lại, cả người cô không còn cảm giác là chính mình, như đang lơ lửng trên mây.

Trong gương, cô càng có vẻ tái nhợt, như thể tùy thời có thể biến mất vậy…

Đã yêu Lôi Dận, nhất định tình yêu này phải rung động đến tận tâm can, cũng nhất định phải vượt qua một khoảng sóng gió trên đường yêu.

Giờ phút này, cô chỉ cầu cho màn diễn xuất này sẽ được thuận lợi, sẽ không rơi lệ trước mặt hắn, sẽ không mềm lòng.

Nhưng mà, nước mắt vẫn cứ chảy xuống, nhỏ trên ngực, khiến con tim càng thêm đau.

"Mạch Khê, giữ nước mắt của cô lại, ít nhất đừng chảy ra ngày hôm nay." Phía sau, không biết Phí Dạ đã đến từ lúc nào. Chắc hẳn hắn đã sắp

https://thuviensach.vn

đặt người canh ngoài cửa, nếu không sao có thể trắng trợn như vậy.

Đôi mắt Mạch Khê rưng rưng lệ, chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng dáng Phí Dạ trong gương…

"Còn nữa, ngàn vạn lần đừng để người khác phát hiện cô có thai. Cô phải biết rằng khi giải thưởng lớn còn chưa công bố, bất cứ lúc nào cũng có thể có biến hóa. Fanny luôn nghĩ ra cách để bắt được điểm yếu của cô, nếu bộ dáng nôn ọe của cô để phóng viên chụp lại được, thì đó sẽ là một hồi bi kịch. Đến lúc đó, dù chúng ta có che lấp bằng cách nào đi nữa thì cũng chẳng thấm vào đâu.” Phí Dạ thấp giọng nhắc nhở.

Mạch Khê gật đầu. . . . . .

Lễ trao giải này thật quá hoa lệ, long trọng.

Từng giải thưởng được công bố, có ca sĩ vui mừng, có người thất vọng. Mạch Khê mặc một bộ váy dạ hội màu trắng, lẳng lặng ngồi trên ghế, cũng không giống những ca sĩ khác đang xôn xao bàn tán. Cô chỉ im lặng như vậy mà không để ý có rất nhiều ống kính phóng viên đang hướng về mình.

Chỉ có cô mới biết được, nếu không im lặng như vậy, nỗi bi thương trong lòng sẽ phá hỏng tất cả.

Trong lúc diễn ra các tiết mục, cô mẫn cảm thấy được mùi hương chỉ thuộc về Lôi Dận trong không khí, tuy rằng rất nhạt nhưng thật chân thực. Theo bản năng quét tầm mắt một lượt, rốt cục ánh mắt cô cũng rơi vào bóng dáng cao lớn của người đàn ông đang ngồi trên hàng ghế VIP.

Bốn mắt nhìn nhau, xuyên qua không gian cách trở…

Một tình yêu nồng cháy…

Một vẻ dịu dàng ngàn lời không kể xiết…

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn đến đây. Đây là kế hoạch hắn đã tỉ mỉ chuẩn bị, đáng tiếc sắp bị cô phá hỏng.

Một nỗi bi ai trào ra khỏi lồng ngực, Mạch Khê quay đầu lại, giờ khắc này, cô chỉ khẩn cầu trời xanh có thể khiến sự tổn thương kia đến mức thấp nhất.

Fanny ngồi một bên nhìn thấy thế thì hừ lạnh, không nóng không lạnh nói, “Hai người cũng quá là nồng nhiệt đấy.”

Mạch Khê không nói gì, nếu có thể, cô rất muốn “nồng nhiệt” cả đời…

Giải thưởng lớn nhất được công bố cuối cùng. Đây là “phong cách” của những lễ trao giải. Giải thưởng quan trọng nhất được trao cuối cùng, do người quyền uy nhất công bố.

Những giải thưởng cơ bản đều đã được công bố xong, cuối cùng đến phần giải thưởng lớn.

Trên màn hình hiện ra tên Mạch Khê, tiếng vỗ tay vang lên như từng đợt thủy triều. Trái với sự náo động của những âm thanh, cô lại hoàn toàn bị động, như thể một con thỏ nhỏ chạy trốn khỏi con sói hoang, chỉ trong nháy mắt lại bị biển khơi chôn vùi…

Cô một lòng muốn có được giải thưởng, vậy sao lại có vẻ trầm trọng như vậy? Khó hiểu!

Cho đến khi Apple gọi cô vài câu, cô mới đứng dậy. Toàn bộ ánh đèn đều tập trung đến cô khiến bộ váy dạ hội trông càng giống váy cô dâu. Cô bước từng bước một, thật nặng nề, như thể chuẩn bị đi đầu thai…

Đây không phải là đi đầu thai, nếu không, cô sẽ tình nguyện buông tha tất cả mà chạy!

https://thuviensach.vn

Bên dưới có người hâm mộ, có ghen tỵ, cười lạnh, châm chọc, cũng có khiếp sợ, khó hiểu…Gần như mỗi người đều có một kiểu biểu cảm khác nhau.

Vị khách quý và cô chỉ nói vài câu qua loa, cuối cùng còn một mình cô trên sân khấu. Ánh đèn sáng chói khiến cô không thể thấy được biểu hiện của những người bên dưới. Nhưng cô lại có thể cảm nhận rõ ràng được ánh mắt thâm tình từ phía Lôi Dận. Hắn cứ dịu dàng mà nhìn cô, mang theo nụ cười say đắm lòng người…

Theo lý, ca sĩ giành được giải thưởng đều sẽ hát ca khúc của mình. Mạch Khê cầm micro, lại không hề dựa theo kịch bản công ty đã sắp xếp trước mà nhìn dưới khán đài nói những lời thấm thía, như thể đã thấy vị chia ly…

"Về mẹ của tôi – Bạc Tuyết, tôi nghĩ truyền thông cũng chẳng còn xa lạ. Trong khoảng thời gian này, trong vụ tai tiếng tình ái ồn ào, mẹ tôi bỗng trở thành nữ diễn viên thứ hai. Ở đây tôi không muốn giải thích nhiều, chỉ muốn dùng ca khúc của mình để tặng mẹ. Không phải là ca khúc mới của tôi, cũng không phải là ca khúc debut của tôi. Người mẹ tôi yêu và người tôi yêu nhất đều là Hoa kiều, cho nên tôi muốn hát một bài hát tiếng Trung…một bài hát cũ của Trung Quốc, cho mẹ tôi, và cho…người tôi yêu nhất…"

Dưới khán đài đều xôn xao. Có lẽ không ai ngờ được Mạch Khê sẽ nói những lời này. Phóng viên sôi nổi giơ máy ảnh lên, chỉ hận không thể chụp từng cử chỉ của Mạch Khê lại. Mà MC chính thì cực kỳ hoảng sợ, bởi tiết mục này không hề có trong kịch bản…

Trong bầu không khí đó, vẫn có một đôi mắt trầm ổn, cùng đôi môi mang ý cười dịu dàng, nhìn về phía Mạch Khê. Mạch Khê đứng trên sân khấu không thể nhìn rõ ràng nhưng có thể cảm giác được, cô biết hắn hiểu cô đang nói gì.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cúi đầu, trong micro vang lên tiếng hát nhẹ nhàng của cô. Là một ca khúc bất chợt nên không có nhạc đệm, nhưng giọng hát của cô thì quả thực là rất tuyệt, như dòng thanh âm chảy từ chốn hẻm hoang u tối vọng ra, lại như âm thanh tự nhiên du dương. Cả hội trường đang xôn xao bỗng nhiên yên tĩnh lại…

Anh tặng em nhành diên vĩ đã héo khô

Anh dạy em đàn khúc ca đó

Gió thổi loạn điệu nhạc bay xa

Trái tim cũng theo gió bay mất

Tay em chỉ đàn theo dòng suy nghĩ về anh

Vẫn còn thói quen bàn tay mình trong lòng bàn tay anh mà đàn khúc ca kia

Thói quen có ngón tay anh nhẹ nhàng theo cùng

Lúc ca không còn anh

Anh chỉ còn trong trí nhớ của em

Dù đã muốn quên nhưng lại càng nhớ rõ

Có anh thật vui

Ánh sáng xuân xanh biếc

Mùa thu lại bắt đầu

Tình yêu như chiếc là rời cành.

(Jins: Còn 1 đoạn nữa nhưng mà ko thể hiểu nổi =. =)

https://thuviensach.vn

Đây là ca khúc ‘Mây bay nước chảy’, ca từ tiếng Trung rõ ràng, mạch lạc như viên ngọc châu chảy xuống lá sen, từng tiếng, từng tiếng thánh thót vang lên. (Jins: Về bài hát này Jins ko chắc chắn lắm, có gì Jins sẽ sửa lại sau.)

Bên dưới, có lẽ nhiều ca sĩ không hiểu tiếng Trung, có lẽ rất nhiều người không hiểu Mạch Khê đang hát gì. Nhưng ca khúc này được phối với làn điệu truyền thống, lời hát êm tai, trong lúc nhất thời tạo nên cảm giác thật khó tả. Như thể là một ca khúc thanh khiết, lại như đang kể ra hàng vạn nhu tình cùng ly biệt, đôi chút bi thương được đan cài tinh tế khiến người ta nghe xong có chút thấp thỏm, lo âu.

Mạch Khê đứng ở trên sân khấu, dùng giọng hát tuyệt vời để hát một ca khúc riêng mình biết…

Đúng vậy, người khác không hiểu không sao cả, cô cũng chỉ muốn hát cho một mình người kia nghe. Cô không biết rằng đôi mắt người đàn ông kia đang nhìn cô có bao nhiêu thâm tình, nhưng cô biết người đàn ông kia nhất định sẽ hiểu được hàm ý trong ca khúc này. Cô càng biết, cũng chỉ có người đàn ông kia mới hiểu được hình ảnh hoa diên vĩ trong ca khúc kia tượng trưng cho hy vọng, như dải cầu vồng, lại mang ý vị héo úa trong tiếng ca của cô…

Nếu có thể, cô muốn biến thành đóa diên vĩ kia, tựa như hình một cánh bướm xinh đẹp, mang theo giấc mộng của Iris, cùng người đàn ông mình yêu nhất tự do bay lượn trên không trung. [Chú thích của tác giả: Hoa diên vĩ chủ yếu có màu tím lam. Nó gắn với truyền thuyết về Iris. Trong thần thoại Hy Lạp, Iris là nữ thần cầu vồng, nàng là sứ giả của thần linh với nhân gian, có nhiệm vụ đưa linh hồn của những người lương thiện đi qua dải cầu vồng để về thiên đường.]

Tiếng ca nhẹ vang, tà váy trắng khiến Mạch Khê trông như một thiên sứ, khuôn mặt tái nhợt, nụ cười có vẻ thản nhiên nhưng lại chất chứa nỗi

https://thuviensach.vn

đau xót.

Từng hình ảnh hiện lên trong đầu cô như một màn "cưỡi ngựa xem hoa" …ba năm trước đây, ba năm sau, đều là những hình ảnh của cô và Lôi Dận…Lôi Dận lạnh lùng, Lôi Dận thân thiết, Lôi Dận xúc động, Lôi Dận che chở, nuông chiều cô, Lôi Dận tặng cho cô sen Tịnh Đế, Lôi Dận đang ngồi xem cô đánh đàn…

Cuối cùng, với tiếng ca kết thúc, tất cả những hình ảnh trong đầu đều ngừng lại, chỉ còn lại hình ảnh duy nhất…Tám tuổi, cô ngẩng đầu, hắn tháo kính râm, bốn mắt nhìn nhau…

Cả hội trường vỗ tay như sấm, giới truyền thông ghi lại không thiếu một chút nào cảnh tượng này. Hiển nhiên, gương mặt cùng với nụ cười dịu dàng của Mạch Khê khiến tất cả kinh ngạc.

Sau khi Mạch Khê dứt tiếng hát, MC như thể vừa đi đầu thai xong. Anh ta quá si mê giọng hát của Mạch Khê đến nỗi nhất thời quên nhiệm vụ của mình. Lên sân khấu lần thứ hai nói vài câu, rồi anh ta dùng giọng nói vẫn còn đang kích động của mình để mời vị khách quý lên trao giải…Lôi Dận.

Ánh đèn chiếu xuống bóng dáng cao lớn của Lôi Dận. Mỗi cử chỉ giơ tay nhấc chân đều khiến phụ nữ phải say lòng. Trên sân khấu, Mạch Khê lẳng lặng nhìn Lôi Dận đang từng bước một lên, đáy mắt hiện vẻ thâm tình không lối thoát…

Hắn vốn là một người đàn ông dễ gây sự chú ý, là người đàn ông khiến phụ nữ nguyện cả một đời si mê, như vị thiên tử thu hút hàng vạn ánh nhìn. Còn cô, như một cô gái thấp hèn sống trong bóng tối. Được người đàn ông như thiên thần ấy chăm sóc, yêu thương, đúng là may mắn chưa từng có của cô. Cô có thể giữ ánh mắt hắn không dời, có thể trong biển người mênh mông biến hắn thành của riêng mình.

https://thuviensach.vn

Nụ cười bên môi cùng ánh mắt Lôi Dận khiến cô đau đớn. Sao cô lại không biết nỗi thâm tình của hắn chứ, nhưng hôm nay, cô nhất định phải phụ lòng hắn một lần…

Nhưng chỉ là, cô yên lặng khẩn nguyện trời xanh, cho dù mọi chuyện nhất định sẽ phải đến, nhưng cũng xin cho nỗi thương tổn chỉ đến đó thôi, chỉ từng đó thôi. Bởi vì chỉ có cô biết, người đàn ông kia sẽ dùng cả đời để che chở cho tình yêu này.

Cho đến khi người đàn ông đứng cạnh cô, cô mới có thể cảm giác được đầy đủ.

Nhận chiếc cúp giải thưởng lớn từ tay Lôi Dận, chiếc cúp thạch anh trong suốt không chút tạp chất, lòng cô như bị xé tan…

Giờ khắc này, Mạch Khê rõ ràng cảm nhận được vô số ánh mắt đố kị dưới kia. Trong mắt người khác, cô là môt vật cưng được hào quang bao phủ, nhưng cô chỉ thầm muốn được yêu người đàn ông này, như vậy là đủ rồi.

Thì ra, thành công lớn nhất lại là sự mất mát, cho tới bây giờ, cô rất tin lời này.

Ánh đèn chiếu xuống, Lôi Dận không hề giấu giếm ánh mắt cưng chiều cùng táo bạo của mình. Cầm lấy micro, tiếng nói giàu từ tính của hắn cũng vang lên, trực tiếp len đến từng góc trong hội trường…

"Hôm nay, tôi muốn tặng cho Mạch Khê một phần quà lớn, đương nhiên cũng không chỉ đơn giản là giải thưởng lớn này…”

“Phần quà lớn mà Lôi tiên sinh nói, tôi nghĩ tôi có quyền lên tiếng." Mạch Khê vừa đúng lúc chặn lời Lôi Dận, tuy rằng thản nhiên cười nhưng trong lòng lại mơ hồ đau đớn…

https://thuviensach.vn

Trong ánh mắt Lôi Dận có chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục vẻ trầm ổn. Hắn không nói gì thêm, chỉ dịu dàng nhìn Mạch Khê đang đứng bên cạnh. Vốn đã chuẩn bị nghi thức cầu hôn nhưng lại bị Hoắc Thiên Kình nói trắng ra. Đối với cô mà nói, đó đã chẳng là bí mật rồi.

Mạch Khê không dám nhìn vào ánh mắt hắn, bởi vì sợ phải nhìn đến vẻ ngạc nhiên, khiếp sợ của hắn, cũng sợ phải nhìn vẻ mặt thương tâm của hắn…

"Các vị…" Cô khó khăn lên tiếng, cổ họng có cảm giác nghẹn ứ, “Cho tới nay, mọi người vẫn hoài nghi quan hệ giữa tôi và Lôi tiên sinh. Phải nói rằng, Lôi tiên sinh là người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Nếu không có ông ấy thì năm tám tuổi tôi đã chết, mọi người sẽ chẳng thấy được Mạch Khê đứng trên sân khấu cầm cúp, hát cho mọi người nghe…”

Bên dưới, tất cả đều xôn xao, nhất là giới truyền thông, sôi nổi tác nghiệp, trong một chốc mà đèn nháy sáng như ban ngày! Đây đúng là tin tức bọn họ muốn có nhất, mà Mạch Khê lại thản nhiên nói khiến cho mọi người không thể ngờ được.

Lôi Dận vẫn thản nhiên cười, cũng không có ý ngăn cản cô nói tiếp. Thật ra hôm nay hắn muốn cầu hôn ở đây là để người trong thiên hạ đều biết, người hắn muốn kết hôn cũng chính là con gái nuôi của hắn…Mạch Khê. Điều này, bất cứ kẻ nào cũng không thể ngăn cản!

Ánh đèn loang loáng, đôi mắt Mạch Khê chậm rãi như hóa thành tro tàn. Bên môi vẫn là nụ cười thản nhiên nhưng trông cô lại chẳng khác gì một pho tượng không sinh mệnh, lại đẹp đến nỗi khiến người ta ngạt thở.

"Tôi yêu cha nuôi của tôi…" Mạch Khê dừng ánh mắt trên mặt Lôi Dận, đôi mắt héo tàn chỉ muốn nhìn hắn cả đời, "Cũng vì ông ấy đã cho tôi yêu và được yêu."

https://thuviensach.vn

Giới truyền thông đều điên cuồng. Điều này không phải chứng minh rằng hai người họ đã thừa nhận quan hệ loạn luân sao?

Đôi mắt Lôi Dận dao động. Là con gái đều khao khát được yêu mà…

Mạch Khê cụp mắt, lại nhìn về phía truyền thông thì ánh mắt thực hững hờ…

"Có điều, tất cả mọi người đều hiểu lầm. Kỳ thật, chuyện tôi và người đàn ông bên cạnh này đều là giả. Tất cả chỉ vì cha nuôi muốn bảo vệ cảm nhận của tôi mà quyết định như vậy!"

Câu chuyện của cô chuyển hướng, chẳng những khiến cả hội trường chấn kinh, mà ngay cả Lôi Dận bên cạnh cũng ngẩn người ra…

"Mạch Khê, cô nói những lời này là có ý gì?" Một tay phóng viên không kìm được cũng không để ý đến việc lễ trao giải còn chưa kết thúc, lập tức hỏi to.

Những phóng viên khác cũng không nhịn được…

"Mạch Khê, ý cô nói là chuyện trước kia hai người thừa nhận yêu đương là giả?"

"Lừa người sao? Có phóng viên chụp được cảnh hai người thân mật, nếu chỉ là quan hệ cha và con gái nuôi thì sao hai người lại thân mật đến vậy?"

Mạch Khê lẳng lặng mà đối diện với những câu hỏi khó xử của các phóng viên, cô hít sâu một hơi… "Tôi không biết các vị phóng viên đây bảo quan hệ cha con phải như thế nào, chẳng lẽ cha con thì không thể cùng nhau ăn cơm sao? Cha thì không thể tặng con gái quà?"

https://thuviensach.vn

"Thế còn hôn nhau? Còn có căn cứ chính xác rằng hai người đang sống chung!" Một nữ phóng viên hô to.

"Vị phóng viên này…" Mạch Khê vẫn chưa tức giận, trong ánh mắt vẫn có phần trấn định, "Chẳng lẽ cô chưa từng sống cùng nhà với cha mẹ hay sao? Chẳng lẽ, cha cô chưa từng hôn cô sao? Đây là chuyện rất bình thường trong cuộc sống."

"Mạch Khê…" Lôi Dận đứng bên cạnh cúi đầu nói. Hắn không biết vì sao Mạch Khê lại nói như vậy, cũng không biết cô muốn làm gì.

Mạch Khê cố nén ý muốn quay đầu lại nhìn hắn, vẫn thản nhiên nói với phóng viên: "Kỳ thật hôm nay, điều cha nuôi tôi muốn nói cũng là điều tôi muốn nói. Sở dĩ cha nuôi giấu giếm chuyện này chỉ vì không muốn truyền thông biết tôi đã yêu vệ sĩ của ông ấy. Mà hôm nay, sở dĩ nói trước mọi người chính là vì không muốn mọi người đoán mò nữa. Bởi vì…cha nuôi tôi đã đồng ý cho tôi cử hành hôn lễ với vệ sĩ bên cạnh ông ấy là Phí Dạ!"

"Mạch Khê!" Lần này Lôi Dận không còn sửng sốt nữa mà là hoàn toàn khiếp hãi! Trước mặt mọi người, một tay hắn kéo cả người cô lại, cặp mắt xanh lục lộ ra vẻ không thể tin nổi, nhìn sâu vào còn có nỗi lo lắng khiến người ta đau lòng.

"Cha nuôi, cảm ơn ông đã an bài cho tôi và Phí Dạ. Tôi và Phí Dạ đều cảm ơn ông vì đã thành toàn." Có trời mới biết, Mạch Khê phải dùng toàn lực mới có thể nói những lời này ra khỏi miệng. Nhưng chỉ có làm như vậy mới là cách giảm tổn thương đến mức tối đa, còn dễ chịu hơn là để hắn cầu hôn rồi nhẫn tâm từ chối.

Sắc mặt Lôi Dận trở nên khó coi, nhưng lại có cảm giác nhợt nhạt, ngạt thở…

Bên dưới khán đài, mọi người đều kinh ngạc, sau đó sôi trào lên. Không chỉ có giới truyền thông mà ngay cả khách quý cùng các ca sĩ đều đứng

https://thuviensach.vn

dậy. Một màn này đối với họ mà nói, thật sự quá đáng kinh ngạc.

Đúng lúc này, đám người chủ động tránh ra một đường, Phí Dạ từng bước tiến đến bục trao giải. Đôi môi hắn gợn ý cười ôn hòa, đáy mắt thâm thúy. Bộ âu phục cao cấp khiến dáng vẻ hắn càng thêm phần cao lớn. Không thể nghi ngờ, ngoại trừ Lôi Dận, hắn đúng là một người đàn ông khiến phụ nữ phải điên cuồng mà hét chói tai…

Đôi mắt Lôi Dận chuyển từ khiếp sợ dần sang lạnh băng…

Trong lúc nhất thời, các phóng viên đều mộng mị. Họ nhìn Lôi Dận trên sân khấu, lại nhìn về Phí Dạ đang khoan thai từng bước đi lên, xì xào bàn tán với nhau. Mối quan hệ này hiển nhiên là họ chưa bao giờ nghĩ tới.

Dưới đó chỉ có duy nhất một người đang cười. Chính là Fanny. Cô ta lạnh lùng nhìn màn kịch náo nhiệt này, nỗi tức giận trong lòng rốt cục cũng được thay bằng thỏa mãn.

Phí Dạ bước đến sân khấu, dáng người cũng giống như người đàn ông đứng cạnh Mạch Khê. Hai người hai bên khiến Mạch Khê trông càng có vẻ nhỏ xinh động lòng người.

Mạch Khê có thể nghe thấy tiếng nắm tay của Lôi Dận, các đốt ngón tay kêu răng rắc…Trong lòng cô, nỗi đau đớn này có thể so với lúc lăng trì. Nhưng cô tình nguyện đau đớn như vậy. Ít nhất đau có nghĩa là còn cảm giác, so với người đau đến chết lặng thì vẫn tốt hơn nhiều. Ít nhất nó chứng minh được cô có thể thừa nhận sự thật…

"Cảm tạ Lôi tiên sinh đã một mực giấu mối quan hệ giữa tôi và Mạch Khê. Về những ồn ào trong khoảng thời gian này, tôi nghĩ là sẽ hoàn toàn chấm dứt cùng với hôn lễ của tôi và Mạch Khê. Đến lúc đó, cũng hy vọng các vị bằng hữu giới truyền thông đến, cùng chia vui với hôn lễ của chúng tôi." Phí Dạ lên tiếng một cách bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Mu bàn tay Lôi Dận nổi đầy gân xanh. Tình huống bất thình lình này khiến hắn cực kỳ phẫn nộ, nhất là ánh mắt hắn, đủ độ sắc bén đến nỗi có thể giết người.

Mạch Khê lẳng lặng đứng đó. Dưới ánh đèn loang loáng, đôi môi của cô hơi cong lên, đáy mắt chỉ toàn một vẻ sầu bi, không hề gợn chút ý cười nào. Cõi lòng đau đến cực điểm khiến cả người cô cứng lại. Giờ phút này, nguyện vọng duy nhất của cô chính là chấm dứt tất cả, để cô có thể nhanh chóng rời khỏi sân khấu này.

Cô muốn bảo vệ Lôi Dận, ít nhất không muốn hắn thương tâm như vậy. Nhưng cuối cùng thì cô vẫn không làm được, vẫn dùng cách thức tàn nhẫn nhất để rũ bỏ tất cả với hắn.

Phí Dạ đi đến cạnh Mạch Khê, nhìn về phía Lôi Dận vẫn là vẻ cung kính như trước. Hắn đưa tay giữ chặt lấy cánh tay Mạch Khê, tiếng nói trầm thấp vang lên qua micro…

"Lôi tiên sinh, cám ơn tất cả những gì ngài đã làm cho tôi và Mạch Khê, ngài yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ chăm sóc tốt cho Mạch Khê."

Lôi Dận cắn chặt răng, ánh mắt lạnh băng như loài diều hâu. Hắn không thèm nghe lời Phí Dạ nói, ngược lại kéo Mạch Khê lại, ngay trước mặt mọi người ôm trầm lấy cô…

Mọi người lần thứ hai ồ lên. . . . . .

Ánh mắt Phí Dạ căng thẳng, bàn tay không kiềm chế được mà nắm nhanh lại…

Cùng lúc đó, tim Mạch Khê cũng như muốn nhảy vọt đến cổ họng. Cô thật sự sợ Lôi Dận sẽ bác bỏ lời cô trước mặt mọi người, đến lúc đó cô không biết nên kết thúc thế nào.

https://thuviensach.vn

Bên tai, tiếng nói của Lôi Dận vang lên, với âm lượng chỉ có cô mới có thể nghe thấy… "Khê nhi, lập tức thu hồi lời của em lại, anh làm chuyện gì cũng chưa hề có gì phát sinh quá kiểm soát."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 7

Tình Yêu Thành Kính

Thân mình Mạch Khê như một pho tượng cứng ngắc, trong khoang mũi vẫn còn thấy hương thơm nam tính quen thuộc. Trái tim như dần nứt ra, rỉ từng giọt máu, lại cùng với những suy nghĩ trong đầu thì hàng nước mắt cũng cố chảy ngược vào trong…

"Cha nuôi, ông đã buông tha cho tôi một lần thì hãy để tôi đi lần thứ hai đi. Nhiều người nhìn thấy như vậy, ông không muốn làm tôi khó xử đấy chứ." Cô chỉ có thể nói như vậy, bởi vì cô rõ ràng rằng, chỉ có nói như vậy mới có thể khiến Lôi Dận không nổi điên, ít nhất, hắn sẽ không để cô mất mặt trước truyền thông.

Quả nhiên Lôi Dận buông tay, nhìn về phía Mạch Khê, ánh mắt thập phần đau đớn…

Mạch Khê ngoảnh mặt đi, không dám nhìn vào ánh mắt hắn nữa.

Phí Dạ không kiêng dè gì mà ôm Mạch Khê vào lòng, trước mặt truyền thông thì cả hai đều tươi cười thân thiện.

Ánh đèn sáng rực đều tập trung trên hai người, trong bóng tối, chỉ còn lại bóng dáng lạnh lùng mà ưu thương của Lôi Dận…

https://thuviensach.vn

Giới truyền thông lại được một ngày huyên náo. Chuyện hôn lễ của Mạch Khê và Phí Dạ được tường thuật vô cùng ảo diệu, đương nhiên, kết luận gì cũng có. Tóm lại, chuyện lần này thay đổi quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến kẻ khác phải hoài nghi.

Khi Mạch Khê trở lại tòa thành thì sắc mặt càng tái nhợt hơn. Cô vốn đang mang thai, lại thêm mấy ngày không được nghỉ ngơi tốt, bởi vậy luôn cảm thấy mệt mỏi. Nhưng chính lúc chậm rãi đẩy cánh cổng to lớn ra, cảm giác áp lực mới thật sự nặng nề.

Vẻ mặt quản gia Hàn Á thực nghiêm túc, toàn bộ người làm trong tòa thành cũng đều thận trọng. Mạch Khê không cần hỏi cũng biết tâm trạng khi Lôi Dận trở về tòa thành.

Lên tầng, nhẹ gõ cửa thư phòng vài tiếng rồi cô đẩy cửa ra, xộc thẳng vào mặt là mùi thuốc lá.

Hắn lại hút thuốc.

Trên ghế salon, trông Lôi Dận có vẻ sa sút. Thân hình cao lớn tản ra vẻ bất lực, lạnh lùng mà bi thương. Tàn thuốc rớt thẳng lên thảm sàn.

Mạch Khê không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng tiến đến, đưa tay đoạt lại điếu thuốc trong tay hắn rồi rụi vào gạt tàn.

"Anh không cần em làm gì cho anh cả."Lôi Dận cúi đầu nói, giọng đã có chút khàn khàn, "Hắn là em biết sự lựa chọn của anh, anh chỉ muốn em thôi."

Ngón tay Mạch Khê cứng ngắc lại một chút, ngay sau đó cô đưa tay đổ hết tàn thuốc vào thùng rác rồi nhẹ nhàng nói, "Em nghĩ anh hiểu lầm rồi, em chỉ chọn Phí Dạ mà thôi."

https://thuviensach.vn

"Khê nhi, em yêu anh!" Tiếng nói của Lôi Dận cao lên, bởi lẽ hắn hoàn toàn tự tin.

"Em cứ tưởng như vậy." Cõi lòng Mạch Khê đã sớm hóa tro tàn, giọng nói êm như nước chảy, "Em rất thích ở bên anh, nhưng ngay lúc biết anh muốn cầu hôn em, em mới hiểu được tình cảm của mình. Người thực sự tồn tại trong lòng em chính là Phí Dạ. Ba năm trước đây, khi anh ấy bảo vệ sự an toàn cho em, thậm chí cùng em đến cửa hàng thời trang giải sầu thì em bắt đầu chú ý đến anh ấy. Chỉ có điều là ba năm sau em mới hiểu được tình cảm thật sự của mình."

Đôi mắt Lôi Dận nổi lên vẻ đau đớn...

"Em cho rằng anh sẽ tin sao? Lý do này quá gượng gạo."

Rốt cục Mạch Khê cũng xoay người, nhìn hắn…

"Vậy anh yêu mẹ em không?"

Lôi Dận không chút do dự trả lời: "Khê nhi, tình cảm thực sự của anh đối với mẹ em hắn em là người rõ ràng nhất, đó không phải là yêu."

"Nhưng chỉ sợ là anh cũng không biết chỉ cho đến khi gặp em." Mạch Khê đứng lên, thản nhiên nói: "Nếu không gặp em, anh sẽ còn cố chấp cho rằng anh yêu mẹ em. Em cũng vậy, nếu như không gặp Phí Dạ thì sẽ không biết rằng, thì ra tình cảm của em đối với anh ngoại trừ tình thân ra thì không có gì khác."

"Em nói dối!" Toàn thân Lôi Dận như nhuốm đầy hơi thở nguy hiểm của loài sư tử. Nghe thấy thế xong hắn lắc đầu phủ nhận, "Khê nhi, anh lặp lại lần nữa, em không cần làm gì vì anh cả. Em yêu anh, đây là sự thật không giấu được."

https://thuviensach.vn

Con tim Mạch Khê như bị dao cứa, "Ba năm trước đây, tôi chỉ muốn một cuộc sống bình ổn. Ba năm sau, tôi chỉ muốn một tình yêu bình dị."

"Khê nhi…" Lôi Dận đứng lên, không kìm lòng được liền nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, "Em phải tin rằng anh yêu em. Anh đã từng nói, anh nhất định sẽ yêu em đến khi sông cạn đá mòn, bất cứ kẻ nào cũng không thể tách rời chúng ta. Anh biết em lo lắng cho cảm nhận của anh, cho nên mới nói ra câu chuyện hoang đường như vậy tại lễ trao giải. Chuyện này anh không trách em, chỉ có thể trách anh không bảo vệ tốt cho em. Khê nhi, em phải biết rằng, anh đã đặt em trong lòng, nâng trên tay rồi. Nếu em muốn một tình yêu bình dị, anh có thể vì em mà làm như vậy."

"Không giống…" Mạch Khê phản xạ có điều kiện mà trả lời. Cô không muốn nhìn thấy hắn như vậy, một chút cũng không muốn…

"Em vẫn để ý đến anh, đúng không?" Đáy mắt Lôi Dận gợn sóng, như biển sâu mênh mông, bao phủ chặt lấy cô.

"Em…" Mạch Khê rất muốn, rất muốn ôm lấy hắn, lý trí cô dưới ánh nhìn chăm chú của hắn ngày càng yếu, cho đến khi…

"Lôi tiên sinh, tôi và Mạch Khê thật tình yêu nhau, tình cảm của cô ấy hắn là ngài biết rõ. Cô ấy vốn đơn thuần, phân không rõ được tình thân với tình yêu cũng là chuyện bình thường." Không biết từ khi nào Phí Dạ đã tiến vào, nhìn hai người cách đó không xa, giọng nói điềm tĩnh.

Lúc này Mạch Khê mới đột nhiên lý trí trở lại, đẩy Lôi Dận ra, ngay sau đó bước nhanh đến cạnh Phí Dạ.

Phí Dạ nhẹ nhàng cười, nụ cười mang theo vẻ cưng chiều rõ ràng. Hắn chìa bàn tay to, cùng cô mười ngón đan nhau…

Trên trán Lôi Dận nổi đầy gân xanh như thể chỉ trực vỡ ra, đôi mắt đột nhiên cũng trở nên rét lạnh…

https://thuviensach.vn

"Khê nhi, lại đây!"

Ngón tay Mạch Khê run rẩy, cho dù là được Phí Dạ nắm thật chặt, "Cha nuôi, xin ông thành toàn cho."

"Em gọi anh là gì?" Ngay cả ngữ khí Lôi Dận cũng lạnh toát.

"Tha thứ cho tôi, tôi chỉ muốn lấy người đàn ông mình yêu." Mạch Khê cố nén nỗi đau cùng ý muốn khóc nấc lên, nắm tay Phí Dạ muốn rời đi.

"Đứng lại!" Đột nhiên Lôi Dận quát to lên.

Mạch Khê và Phí Dạ cùng dừng bước lại.

"Hai người, một là người con gái tôi yêu nhất, một là người anh em tôi tin tưởng nhất..." Giọng nói Lôi Dận thật bi thương, bóng dáng cao lớn dưới ánh đèn lúc này lại có vẻ thật cô đơn, "Vì sao phải làm như vậy, vì sao nhất định phải làm như vậy?"

Nước mắt Mạch Khê không thể giữ được mà chảy xuống. Ngoảnh khuôn mặt nhỏ nhắn sang một bên, cô không muốn nhìn thấy dáng vẻ đó của Lôi Dận. Trái tim này, thực sự đã tan nát...

Phí Dạ tiến lên, một lúc lâu sau mới chậm rãi quỳ xuống...

"Thực xin lỗi, Lôi tiên sinh, tôi thật lòng yêu Mạch Khê."

"Cậu nhất định phải cưới cô ấy?"

"Phải."

Lôi Dận nắm tay nhanh lại, ngay sau đó vung lên...

"Đừng!" Mạch Khê cả kinh, lập tức che trước mặt Phí Dạ.

https://thuviensach.vn

Nắm tay mang theo sức mạnh vô song đột nhiên dừng lại ngay trước mũi Mạch Khê cách có một ly. Đôi mắt Lôi Dận lóe ra luồng lạnh như muốn giết người. Hắn gào to một tiếng rồi nắm đấm hạ xuống ngay vách tường bên cạnh...

Lòng Mạch Khê cũng đau đớn theo...

"Em che chở cho cậu ta?" Lôi Dận cười một cách ưu thương, khiến người ta nhìn qua cũng phải đau lòng.

Mạch Khê cụp mắt xuống, "Thực xin lỗi…"

Phí Dạ đứng lên, kéo Mạch Khê lại phía sau, ánh mắt bình tĩnh, "Lôi tiên sinh, chỉ cần ngài có thể thành toàn cho tôi và Mạch Khê, cho dù có bị thương tôi cũng không oán hận."

Hơi thở Lôi Dận thêm gấp gáp, toàn thân toát lên vẻ lạnh lùng, ngoan tuyệt. Hắn đến gần Phí Dạ, gằn từng tiếng nói: "Nếu như, tôi giết cậu thì sao?”

Mạch Khê cực kỳ hoảng sợ, tim cũng đột nhiên như muốn vọt đến tận cổ họng.

Phí Dạ ‘bất vi sở động’, vẫn bình tĩnh nhìn hắn, thản nhiên nói: "Chỉ cần Lôi tiên sinh có thể thành toàn!"

Lôi Dận nở nụ cười, cũng là nụ cười lạnh băng…

Không biết vì sao, Mạch Khê cũng có thể cảm nhận được hơi lạnh kia… lạnh thấu tâm can!

-_____

Sau chiều, ánh sáng dịu nhẹ trời đông đã dần nhạt đi, thậm chí trên cây đã bắt đầu có quạ bay…

https://thuviensach.vn

"Tiểu Mạch Khê, vì sao lại đưa ra quyết định này?” Ở gần cửa sổ của hội quán âm nhạc, Nhiếp Thiên Luật nhìn về phía Mạch Khê, ánh dương nhàn nhạt càng khiến làn da cô trắng nõn. Anh hớp nhẹ một ngụm cafe, cúi đầu hỏi.

Xem xong bản tin anh mới biết được chuyện xảy ra cùng ngày tại lễ trao giải. Lời đồn của cậu với Mạch Khê anh có nghe nói, nhưng anh vẫn tin chắc là có thể giải quyết được, chỉ không ngờ còn chưa giải quyết xong đã chuyển biến lớn. Mạch Khê lại công khai tuyên bố kết hôn, không những thế, chú rể lại là Phí Dạ!

Mạch Khê im lặng ngồi trên ghế salon, tầm mắt điềm tĩnh đang nhìn ngoài cửa sổ liền thu về. Cô cụp mắt chứ không nhìn về phía Nhiếp Thiên Luật, nhẹ giọng nói, "Chẳng lẽ anh Thiên Luật cho rằng Phí Dạ không tốt sao?"

"Không tốt." Nhiếp Thiên Luật trực tiếp trả lời hai chữ.

Mạch Khê ngẩng mặt nhìn anh, không nói gì.

Nhiếp Thiên Luật than nhẹ một tiếng, "Đúng là bởi vì anh hiểu cậu, hiểu em nên càng hiểu được tình yêu của hai người cảm động đến mức nào. Nếu em nói đã thay lòng đổi dạ, anh tuyệt đối không tin."

Mạch Khê cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: "Em không hề thay lòng, chỉ là em đang mang thai."

Nhiếp Thiên Luật sửng sốt...

"Cậu biết không?"

Mạch Khê nhìn anh, mãi sau mới nhẹ nhàng cười. Đúng vậy, diễn xuất của cô thật thảm hại, Nhiếp Thiên Luật cũng không hề hoài nghi đứa nhỏ này là của Phí Dạ, "Em vẫn chưa nói với anh ấy."

https://thuviensach.vn

"Vì sao?"

"Bởi anh ấy có thể vì nó mà bảo vệ tất cả."

Nhiếp Thiên Luật nhíu mày, "Không hiểu."

Mạch Khê than nhẹ một tiếng, "Tính tình Dận em rất rõ. Nếu để truyền thông biết chuyện em mang thai thì sẽ là một hồi gió tanh mưa máu. Trước mắt Lôi thị đã bị liên lụy, cổ phiếu rớt giá. Quan trọng hơn là, địa vị của Dận trong tổ chức cũng tràn ngập nguy cơ, nghi trượng lại tạo phản. Dận nên được yên tâm mà xử lý mấy vấn đề này, nếu anh ấy biết em đang có thai, anh cho rằng anh ấy còn tinh lực mà xử lý công việc sao?"

"Anh có thể hiểu được, thậm chí còn tin rằng cậu sẽ đưa em cao chạy xa bay, buông tha tất cả." Nhiếp Thiên Luật ăn ngay nói thật.

Mạch Khê nhẹ nhàng gật đầu một cái, "Vì anh ấy, em nguyện ý giấu giếm tất cả."

Nhiếp Thiên Luật nghe vậy thì suy nghĩ một chút rồi nhẹ lắc đầu, "Nhưng mà Mạch Khê à, em làm như vậy là không công bằng, một chút công bằng cũng không có. Thậm chí em còn chưa hỏi ý kiến cậu ấy. Nếu cậu ấy cam tâm tình nguyện buông tay tất cả thì sao?"

"Nhưng em không muốn." Mạch Khê trả lời cực kỳ kiên quyết, "Không phải là em lưu luyến của cải của anh ấy, mà là em cảm thấy anh ấy làm như vậy là vì em thì không đáng. Đàn ông có thể mất đi tất cả, chỉ duy nhất sự tôn nghiêm là không thể mất. Địa vị của Lôi thị tương đương với thể diện cùng tôn nghiêm của Lôi gia trong xã hội. Nếu anh ấy vứt bỏ tất cả, cả đời này anh ấy cũng sẽ không cam tâm. Lôi Dận là người đàn ông thế nào hắn là anh rất rõ ràng. Anh ấy cường thế như vậy, anh cho rằng anh ấy sẽ cam tâm tình nguyện sao?"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Thiên Luật than nhẹ, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, "Mạch Khê, anh không thể không thừa nhận em rất hiểu cậu ấy. Bây giờ, rốt cục anh cũng hiểu được tâm tình của em, cũng có thể lý giải được. Đúng vậy, quyền thế của Lôi thị và tổ chức Ảnh không chỉ đơn giản như thế, đó đích thực là thể diện, tôn nghiêm của Lôi gia. Có lẽ, yêu một người không nhất định phải gắn bó cùng một nơi, chỉ cần khiến người mình yêu hạnh phúc là tốt rồi."

Mạch Khê gật đầu, "Anh Thiên Luật có thể hiểu em là tốt rồi."

Nhiếp Thiên Luật hơi nhếch môi, "Bởi vì anh tin rằng đây là kết quả em đã cân nhắc rất lâu. Nếu có biện pháp tốt hơn, em cũng tuyệt đối không lựa chọn cách làm tổn thương cậu. Nhưng mà đứa nhỏ thì làm sao bây giờ? Đứa bé này dù sao cũng mang dòng máu Lôi gia. Em hẳn là rất rõ cậu ấy rất khao khát có được đứa con của chính mình."

"Em biết..." Mạch Khê nhẹ giọng nói: "Em sẽ nuôi nấng nó thật tốt, bởi vì chỉ có nó mới là minh chứng cho tình yêu của em và Dận. Về phần sau này, em chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi."

"Ngày kết hôn đã định chưa?" Nhiếp Thiên Luật hỏi.

"Buổi tối ngày mai."

"Sao vội vàng vậy?" Nhiếp Thiên Luật cho rằng ít nhất phải tuần sau.

"Tình hình thực tế không cho phép bọn em chuẩn bị nhiều. Truyền thông đều đang theo dõi sát sao bọn em, như đang giám sát phạm nhân vậy. Hơn nữa, phản ứng có thai của em ngày càng nghiêm trọng, để lâu sẽ bị lộ mất. Tối mai bọn em sẽ làm lễ ở nhà thờ, có cha xứ làm chủ sự hôn lễ, cũng không định mời nhiều bạn bè." Mạch Khê lãnh đạm nói, như thể đang nói về hôn lễ của người khác vậy.

Nhiếp Thiên Luật nghe vậy thì trên vầng trán nổi lên vẻ lo lắng...

https://thuviensach.vn

"Chỉ sợ đến lúc đó cậu ấy sẽ không để cho hai người làm đám cưới yên ổn đâu." Nói tới đây, anh dừng một chút, bổ sung tiếp, "Phải biết rằng, cậu ấy rất yêu em."

"Ba năm trước đây anh ấy có thể buông tay thì ba năm sau anh ấy cũng có thể."

"Em lầm rồi." Nhiếp Thiên Luật không đồng ý với cô, "Ba năm trước đây cậu ấy không biết tâm ý của mình, còn ba năm sau, cậu ấy đã biết rất rõ ràng mình muốn gì. Mạch Khê, ngàn vạn lần em đừng xem nhẹ tình yêu của cậu ấy với em. Một người đàn ông đã xác định rõ tình cảm thì bất cứ chuyện gì cũng có thể làm."

Ngón tay Mạch Khê run lên, đáy lòng nổi lên dự cảm mơ hồ...

...

"Phí Dạ, tìm được Đại Lỵ chưa?" Trên ghế salon, Mạch Khê ôm lấy cái gối mềm mại, đôi mắt mang theo vẻ lo âu.

Đại Lỵ đã mất tích nhiều ngày, cô không thể không lo lắng cho sức khỏe và sự an toàn của cô ấy.

Phí Dạ tắt máy tính, đến cạnh Mạch Khê rồi đưa cho cô ly sữa đã pha sẵn, nhẹ giọng nói: "Vẫn chưa tìm được, nhưng cô cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được cô ấy."

"Tôi chỉ sợ cô ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Mạch Khê nhận lấy ly sữa, như đang suy nghĩ gì đó.

"Yên tâm, sẽ không sao đâu."

Gương mặt Mạch Khê lộ vẻ ưu sầu, "Vì sao gần đây lại xảy ra nhiều chuyện đến thế chứ, tôi thật sự không gánh nổi."

https://thuviensach.vn

"Còn có tôi, có thể gánh vác thay cô." Phí Dạ nhẹ nhàng nói.

Mạch Khê nhìn hắn, trong mắt mang theo vẻ cảm kích, "Cổ phiếu của Lôi thị thế nào rồi?"

"Dần khôi phục ổn định rồi, chỉ cần hôn lễ của chúng ta kết thúc, mọi lời đồn đại sẽ bị dập tắt." Phí Dạ nhẹ giọng an ủi.

Trong ánh mắt Mạch Khê có hơn một phần phức tạp, một lúc sau cô mới lên tiếng..."Phí Dạ, hy sinh cả đời anh, anh cho rằng có đáng không?"

"Đáng giá, vì cô thì có gì là không đáng giá?" Phí Dạ trả lời rất kiên quyết.

Phí Dạ nhẹ nhàng cười, "Yên tâm đi, Lôi tiên sinh sẽ không làm gì với tôi đâu."

Mạch Khê thở dài một hơi, vô lực gật đầu.

"Đêm nay cô định ở đây sao?" Phí Dạ nhìn chung quanh. Đây là tòa nhà của Lôi thị. Mà chỗ này là một phòng khách sạn được trang hoàng xa hoa.

Mạch Khê gật đầu, "Tôi sợ sẽ mềm lòng, đến lúc đó bao nhiêu cố gắng của chúng ta sẽ uổng phí mất."

Phí Dạ cười cười, "Tốt lắm, đêm nay cô cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi ‘gác đêm’ cho cô."

"Như vậy sao được?"

"Vì sao không được? Tôi hắn là phải bảo vệ cho cô chứ." Phí Dạ kiên định nói.

Mạch Khê cảm động, lúc sau mới gật đầu...

https://thuviensach.vn

-_____

Đêm đông, giáo đường được khúc thánh ca hòa tan đi cảm giác lo lắng, cùng tiếng phong cầm dặt dìu vang lên qua từng ngõ ngách.

Ngôi nhà thờ này mang phong cách kiến trúc Gothic. Bàn thờ, hành lang uốn khúc, cửa sổ điêu khắc nghệ thuật có không ít. Lối vào còn có tháp chuông. Những song cửa sổ hoa hồng cỡ lớn, sắc điệu sặc sỡ không chỉ như là vật trang trí, mà trên những khung cửa sổ còn là những tấm kính màu mang hình ảnh của những tích trong Kinh Thánh. Tổng thể kiến trúc cao, dốc cùng với đỉnh tháp nhọn uy nghi, khiến người ta có cảm giác siêu thoát.

Bên trong giáo đường, những mái vòm cao mấy chục thước phản chiếu ánh sáng ảo diệu, mang hơi thở tôn giáo, như thể trên đó chính là thiên đường. Phía bên phải xếp một dãy nến, mấy trăm cây nến trắng tạo nên bầu không khí thiên liêng mà nhẹ nhàng. Phía trên cùng có bục giảng, giữa cung thánh là bức tượng Đức Mẹ bế Chúa Jesus nằm ngang, vẻ mặt Đức Mẹ thập phần bi thương. (Jins: Có lẽ tác giả muốn miêu tả bức tượng Đức Mẹ bế Chúa Jesus khi Chúa vừa được hạ từ Thập giá xuống.)

Tới dự hôn lễ có rất nhiều bạn bè, cả những ngôi sao trong làng giải trí và đông đảo phóng viên. Thật sự là Mạch Khê không chủ động mời họ, mà trong mắt họ, hôn lễ này đúng là không thể tưởng tượng được, nói là đến chúc phúc thì chẳng thà nói là đến xem cảnh náo nhiệt còn đúng hơn.

Trong phòng nghỉ của cô dâu, hình ảnh Mạch Khê trong tấm gương xinh đẹp vô cùng. Bộ váy cô dâu càng làm cho làn da trắng nõn của cô thêm phần trong suốt. Nhìn cô như một nàng tiên trong làn mây, hàng lông mày đen thanh tú gờn gợn chút buồn như có như không.

Hôn lễ này, cô mãi như người ngoài cuộc. Chuyên viên trang điểm rất chuyên nghiệp, chuyên nghiệp đến nỗi có thể che đi được vẻ nhợt nhạt trên

https://thuviensach.vn

khuôn mặt cô. Lại thêm chút phấn hồng trên má, vẻ xinh đẹp của cô càng như ‘lê hoa đái vũ’, đẹp không sao tả xiết.

"Mạch Khê, em lạ thật đấy, tự nhiên lại lấy người khác. Chị còn nghĩ em phải lấy Lôi tiên sinh cơ." Apple đứng hỗ trợ thu dọn đồ đạc, vừa bận rộn vừa trách móc.

Lồng ngực Mạch Khê đã sớm điếng lặng, cô thản nhiên nói, "Phí Dạ cũng rất tốt."

"Nói thế chứ thật ra, chị cảm thấy em và Lôi tiên sinh rất xứng đôi nha, hai người đứng cạnh nhau khiến không biết bao nhiêu người hâm mộ đấy." Apple thẳng thắn nói.

Hàng mi Mạch Khê khẽ run, "Em và anh ấy, nhất định là hữu duyên vô phận."

"Haiz..." Apple ủ rũ thở dài, "Em nói xem, bọn phóng viên đó cũng quá là nhàn rỗi đi, chuyện yêu đương của người khác thì liên quan gì đến họ chứ? Đừng nói là quan hệ cha với con gái nuôi của hai người, chứ quan hệ cha con ruột thì làm sao nào? Loạn luân? Đây cứ thích loạn luân đấy, bọn họ quản được sao? Đây là tự do nhân quyền!"

Mạch Khê không nói gì, chỉ thản nhiên cười. Có đôi khi thường là như vậy, có những việc nói thì rất dễ nhưng làm lại thật khó. Chuyện ‘miệng lưỡi thế gian’ này một khi đã vướng vào thì khó dứt ra được, thậm chí có đôi khi còn phải dùng sinh mệnh để đổi lấy bình yên.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, cửa phòng được đẩy ra. Apple quay đầu lại nhìn, ngay sau đó thì vui sướng hô lên...

"Trời ạ, chị, chị chính là Úc Noãn Tâm sao?"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cả kinh, quay đầu lại, vừa lúc nhìn vào đôi mắt xinh đẹp. Úc Noãn Tâm nhìn Apple, nhẹ nhàng cười, "Chị là Úc Noãn Tâm. Em là trợ lý của Mạch Khê sao? Có thể để hai bọn chị tán gẫu một chút không?"

Apple gật đầu như gà mổ thóc, rất vui mừng nhưng còn muốn xin chữ ký rồi mới ra ngoài.

Mạch Khê đứng dậy, bên môi phiếm ý cười thản nhiên, "Chị Noãn Tâm, em rất vui vì chị có thể tham dự hôn lễ của em hôm nay."

Úc Noãn Tâm vội vàng tiến lên, kéo cô ngồi xuống salon, khẽ thở dài một tiếng, "Mạch Khê, kỳ thật hôm nay chị đến đây là có mục đích."

Mạch Khê hơi cụp mắt xuống, "Nếu chị muốn khuyên em đổi ý thì không cần đâu. Em đã quyết định phải cưới Phí Dạ rồi, đây là chuyện thực không ai thay đổi được."

"Chị không muốn nghe cái em gọi là chuyện thực, chị chỉ tin những gì mình nhìn thấy là thật." Úc Noãn Tâm kéo tay cô lại, "Trong mắt em, chị có thể nhìn ra được người đàn ông em yêu là Lôi Dận. Một khi đã như vậy thì vì sao phải làm thế? Em phải biết rằng, em làm như vậy cũng chính là hủy hoại anh ấy."

"Chị Noãn Tâm..." Mạch Khê nâng tầm mắt, đối diện với cô, "Một người đàn ông sống trên đời không phải chỉ vì một người phụ nữ. Đàn ông phải gánh vác áp lực nhiều hơn phụ nữ, là bởi vì họ không thể trốn tránh trách nhiệm."

"Nói như vậy, em cũng không yêu Phí Dạ." Úc Noãn Tâm nói vặn lại.

Mạch Khê nao nao...

"Không, Phí Dạ rất tốt với em, em muốn được gả cho anh ấy."

https://thuviensach.vn

Úc Noãn Tâm bất đắc dĩ lắc đầu...

"Có lẽ em cũng không biết, hai ngày trước Lôi Dận làm thương phóng viên, đến giữa trưa Lôi thị đã có trả lời. Lôi Dận đã kiên quyết tuyên bố với bên ngoài, ngay lúc đó còn có thể phát sinh thêm tình huống nghiêm trọng hơn. Anh ấy có thể nổ súng, chẳng những nổ súng mà còn có thể trực tiếp lấy mạng tên kia."

"Hả? Sao anh ấy lại nói vậy?" Đôi mắt Mạch Khê hiện vẻ khẩn trương, cô không muốn có thêm chuyện gì nữa.

"Vì sao anh ấy nói như vậy thì hẳn em là người rõ ràng nhất." Úc Noãn Tâm nhìn cô, "Đấy là có người làm em bị tổn thương, anh ấy đã thành ra như vậy, vậy còn khi em kết hôn thì sao? Mạch Khê, em hẳn phải biết Lôi Dận là người đàn ông cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, anh ấy sẽ đem loại cảm giác an toàn đó chuyển hết cho em. Anh ấy yêu em còn hơn yêu chính mình. Một người đàn ông như vậy, cho dù người khác có nói thế nào đi nữa, em cũng không thể buông tay."

"Chị Noãn Tâm, em..."

"Mạch Khê có điểm khó nói, bên ngoài có nhiều phóng viên như vậy, cô ấy thật sự không thể làm gì nữa rồi."

Đang trong thế khó xử, cửa phòng nghỉ lần thứ hai được đẩy ra. Người bước vào không ai khác, chính là Phí Dạ cùng bộ âu phục thẳng thớm. Hôm nay trông hắn rất khí khái, dáng người cao lớn mang theo mị lực của người đàn ông trưởng thành.

Đối với sự xuất hiện của Úc Noãn Tâm, hắn cũng không ngạc nhiên, ngược lại hắn nhìn về phía Mạch Khê, nhỏ giọng nói, "Mạch Khê, thời gian không còn nhiều lắm, chúng ta nên ra ngoài thôi."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 8

Hôn Lễ, Giáo Đường, Đấu Súng

Mạch Khê hít sâu một hơi, lại nhìn về phía Úc Noãn Tâm rồi cười nhẹ, nụ cười đó mang theo vẻ bất lực, "Chị Noãn Tâm, đến giờ hôn lễ của em rồi, hy vọng có thể nhận được lời chúc phúc của chị."

Úc Noãn Tâm nhìn Mạch Khê, ánh mắt ít nhiều có vẻ bất đắc dĩ, lại nhìn về phía Phí Dạ thì khuôn mặt thoáng vẻ không vui, "Tôi nghĩ, người trong khắp thiên hạ này đều có thể phản bội anh ấy, chỉ duy nhất anh là không thể."

"Chị Noãn Tâm..." Mạch Khê biết rõ Úc Noãn Tâm luôn là người ôn hòa, thời điểm cực kỳ phẫn nộ cũng sẽ không phát cáu. Hôm nay cô ấy có thể nói ra những lời này, chứng tỏ cô ấy cực kỳ bất mãn với Phí Dạ.

Nhưng chỉ cần Mạch Khê hiểu được Phí Dạ chịu thiệt đến cỡ nào, hắn phải chịu nhiều áp lực, thậm chí hiện nay truyền thông hay dư luận đều chuyển hướng bàn tán sang Phí Dạ, có người còn nói hắn nắng tay trên ông chủ. Nhưng mỗi lần cô nhìn Phí Dạ thì hắn đều cười ôn hòa, không hề giận dữ.

Giờ phút này Phí Dạ cũng thế, thậm chí hắn cũng không nhăn mặt nhíu mày, vẫn nhẹ nhàng cười, nụ cười dịu dàng mang theo vẻ xa cách...

https://thuviensach.vn

"Nơi nào có tiểu thư Úc Noãn Tâm thì nhất định sẽ có Hoắc tiên sinh, hai vị có thể đến dự hôn lễ của tôi và Mạch Khê, tôi cảm thấy thật vinh hạnh và may mắn."

Úc Noãn Tâm đè nén cơn giận, giọng nói thản nhiên, "Phí Dạ, anh cho rằng như vậy là thích hợp sao?"

"Lưỡng tình tương duyệt, quý là ở chữ ‘duyệt’. Tôi với Mạch Khê có tình cảm với nhau, như vậy thì có gì mà không thích hợp?" Phí Dạ ‘vân đạm phong khinh’ nói, ngay cả vẻ tươi cười cũng thật ấm áp.

Úc Noãn Tâm không hề dự đoán được Phí Dạ sẽ hờ hững như vậy, ngơ ngác một chút sau đó thản nhiên nói: "Nếu hai người thật sự có tình cảm, vậy thì tôi chúc hai người trăm năm hạnh phúc."

Cõi lòng Mạch Khê như bị một quyền giáng mạnh xuống.

Phí Dạ cũng không nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng cười rồi dắt tay Mạch Khê ra khỏi phòng nghỉ.

Hôn lễ này chỉ có thể dùng hai chữ “đồ sộ” để hình dung!

Chỉ là một ngôi giáo đường nhỏ nhưng lại tập trung rất đông các ngôi sao cùng giới truyền thông. Những người này đều là không mời mà đến, trên mặt đều mang vẻ tươi cười chúc phúc. Đương nhiên, Mạch Khê cũng hiểu được ý của mỗi người họ đều không phải như vậy.

Lúc cô khoác tay Phí Dạ ra khỏi phòng nghỉ thì tất cả khách mời đều ngồi xuống, vị linh mục đã đứng trên cung thánh. Mọi khâu đều đã được chuẩn bị xong.

Người đến dự ngồi ở hai bên. Bên môi Phí Dạ và Mạch Khê đều là ý cười nhẹ nhàng, đến khi thấy xuất hiện trước cửa nhà thờ bóng dáng cao lớn của một người đàn ông thì vẻ tươi cười kia cứng ngắc lại…

https://thuviensach.vn

Phía sau Lôi Dận là bóng đêm thâm thúy, phía trên là ánh trăng lưỡi liềm. Ánh trăng kia như phát ra luồng khí u tịch xua tan đi vẻ thánh khiết của ngôi giáo đường. Hắn mặc chiếc ba-đơ-xuy tối màu, bên trong là bộ âu phục và cravat đồng sắc. Tất cả đều như nhuốm vị gió sương đêm. Vẻ lạnh băng trên mặt hắn tràn đến đáy mắt, không hơn không kém một con sói!

Lôi Dận vừa bước vào nhà thờ, đông đảo các ngôi sao đứng lên thầm hò hét, chỉ hận không thể chạy đến ôm lấy hắn. Nhưng sắc mặt lạnh lùng kia của hắn khiến tất cả đều khiếp sợ, chỉ dám dùng ánh mắt ‘háo sắc’ mà nhìn theo hắn.

Các phóng biên cuối cùng cũng không thể nhẫn nại nổi mà giơ máy ánh lên, liều lĩnh chụp lấy chụp để.

Hoắc Thiên Kình cũng theo sát sau đó, chạy đến ngăn cản Lôi Dận rồi nói nhỏ: “Lôi, đừng như vậy.”

Ánh mắt sắc bén của Lôi Dận lướt qua vẻ mặt lo lắng của Hoắc Thiên Kình rồi trực tiếp dừng trên gương mặt Mạch Khê cách đó không xa. Hắn không hề chớp mắt, ánh mắt hắn nhìn Mạch Khê thập phần kích động. Đẩy Hoắc Thiên Kình ra, hắn từng bước đến gần Mạch Khê.

Lòng bàn tay Mạch Khê bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cảm giác lạnh toát ấy thấu dần vào đáy lòng cô. Nhưng cho dù như vậy, cô vẫn luyến tiếc không dời ánh mắt đi. Người đàn ông đang từng bước tiến lại gần khiến cô đau lòng. Khuôn mặt anh tuấn kia chỉ qua hai ngày ngắn ngủi mà đã gầy hắn đi. Vẻ mặt hắn vẫn cương nghị, thâm thúy như trước nhưng nay lại có nét bi ai khiến người khác lo lắng.

Phí Dạ vẫn đứng im không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn Lôi Dận đang từng bước đến gần. Nụ cười bên môi hắn hơi cứng lại nhưng sắc mặt thì vẫn hờ hững, bình tĩnh, thâm sâu không lường được.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận dừng bước trước mặt hai người, tầm mắt không hề dời khỏi khuôn mặt Mạch Khê, ánh mắt lạnh băng khi đến gần cô thì trở nên có chút dịu dàng…

"Khê nhi, đi theo anh." Giọng nói hắn như tiếng nói đau thương giữa thiên nhiên, mạnh mẽ nhưng cũng có vẻ cô đơn. Nói xong câu đó, hắn trực tiếp kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Mạch Khê…

"Lôi tiên sinh…" Mạch Khê đưa tay kia nắm lấy cánh tay hắn, cũng không hề thuận ý đi theo hắn. Khi hắn quay đầu lại, cô mới bình tĩnh nói: “Hôm nay là hôn lễ của tôi, hãy chúc phúc cho tôi đi.”

Đèn máy ảnh của giới truyền thông sáng như ban ngày.

“Đi theo anh!” Lôi Dận không thèm để ý đến lời của cô, nặng nề nói một câu, âm điệu cũng không quá cao nhưng lại có vẻ cường thế.

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, cố nén cảm giác nghẹn ngào trong lòng…

Phí Dạ tiến lên, giọng nói trầm thấp, điềm tĩnh…

"Lôi tiên sinh, xin ngài buông tay.”

Hoắc Thiên Kình cùng Úc Noãn Tâm cũng tiến lên, sắc mặt có vẻ nóng vội.

"Lôi…”

"Thiên Kình, hôm nay cậu đừng khuyên mình nữa!” Giọng nói Lôi Dận cũng trở nên lạnh lẽo cực độ. Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạch Khê, gằn từng tiếng kiên quyết, “Hôm nay, mình nhất định phải đưa Khê nhi đi.”

Hốc mắt Mạch Khê dần đỏ lên. Cô ngoảnh mặt đi, không dám nhìn vào đôi mắt hỗn độn cảm xúc của hắn. Cô sợ…cô sợ sẽ đặt tay mình trong lòng

https://thuviensach.vn

bàn tay hắn. Nếu thật sự như vậy, mọi cố gắng sẽ uổng phí và phải trả giá!

"Vì sao không dám nhìn anh?" Lôi Dận nhìn chằm chằm cô, sắc mặt bi thương, "Người em muốn lấy căn bản là anh, vì sao phải tự tra tấn mình như vậy?"

Mạch Khê cố nén, nuốt ngược giọt nước mắt trở lại, lúc nhìn Lôi Dận thì khóe môi khẽ cong lên. Nhìn qua thì nụ cười này quá gượng gạo, cô nhẹ giọng nói: "Dận, em nói rồi, em chỉ muốn một tình yêu bình dị, em không cầu mong tình yêu cảm động đến tâm can, chỉ hy vọng có thể bình yên mà yêu. Phí Dạ có thể cho em, còn anh thì không, cho nên để em đi đi. Em không còn là đứa trẻ tám tuổi kia, đã học được cách lựa chọn thứ mình muốn."

"Đây là lời nói thật lòng của em?" Lôi Dận cắn chặt răng, lồng ngực đau đớn như bị nổ tung khiến hắn đột nhiên ngạt thở.

Mạch Khê vừa cười vừa gật đầu, nước mắt lại chảy ngược vào trong khiến trái tim dường như bị chính giọt nước mắt nóng hổi đó hòa tan.

"Lôi tiên sinh, nơi này có rất nhiều phóng viên, vẫn nên thành toàn cho hôn lễ của chúng tôi đi." Thái độ Phí Dạ rất nghiêm túc, một chút tức giận cũng không có.

Lôi Dận nâng tầm mắt, nhìn một vòng xung quanh nhà thờ rồi đột nhiên lên tiếng cười lạnh. Đáy lòng Mạch Khê như bị dao cứa, theo bản năng cô che hai tai lại... Tiếng cười của hắn như đang lăng trì cô vậy, khiến con tim cô dập nát...

"Lôi..." Hoắc Thiên Kình kinh hãi, trong lòng nổi lên dự cảm bất an.

Vẻ mặt trước sau bình tĩnh của Phí Dạ cũng có biến hóa, có chút cứng ngắc. Hắn còn chưa mở miệng thì đột nhiên thấy Lôi Dận rút súng ra, họng súng đen ngòm trực tiếp hướng về phía mình.

https://thuviensach.vn

"Lôi..." Dự cảm không rõ ràng trong lòng Hoắc Thiên Kình rốt cục cũng linh nghiệm.

Mạch Khê hoàn toàn giật mình sửng sốt, sắc mặt trong nháy mắt càng thêm tái nhợt, hàng mi dài cũng vì cảnh tượng này mà run nhè nhẹ.

Những ngôi sao cùng khách mời đều hét lên, mà bọn phóng viên trong lúc nhất thời cũng quên không giơ máy ảnh lên. Bọn họ đoán có lẽ Lôi Dận sẽ trực tiếp cướp dâu nhưng không ngờ Lôi Dận lại cầm súng chĩa vào chú rể!

"Dận... Anh muốn gì?" Mãi lâu sau Mạch Khê mới có phản ứng, giọng nói lại như bị chặn ngang, mất đi dòng khí lưu chuyển nên nghe ra càng có phần khô khốc.

"Phí Dạ, cậu chỉ có một sự lựa chọn, hoặc là chết, hoặc là cưới cô ấy!" Lôi Dận không để ý đến câu hỏi của Mạch Khê, ánh mắt đã lạnh băng đến cực điểm, như một khối băng không tan nổi.

Dường như Mạch Khê lại nhìn thấy Lôi Dận của ba năm trước đây, tàn nhẫn, lạnh lùng, không có đạo lý làm người, thậm chí là... khát máu!

Cảnh tượng đột ngột này khiến vị linh mục cũng phải sợ hãi. Ông không rời đi, chỉ có chút phân vân không biết làm gì, cũng không biết phải nói gì.

Cuối cùng các phóng viên cũng đã có phản ứng lại, cầm lấy máy ảnh điên cuồng chụp lại cảnh này. Ánh đèn loang loáng gần như có thể thắp sáng cả bầu trời đêm.

Hoắc Thiên Kình biết cục diện đang dần không khống chế nổi nên lập tức tiến lên, bàn tay to tóm lấy cánh tay đang cầm súng của Lôi Dận, thấp giọng nói, "Lôi, cậu điên rồi sao? Tin này mà truyền ra thì rất bất lợi với cậu, bỏ súng xuống, vẫn còn kịp."

https://thuviensach.vn

"Đừng xen vào chuyện của mình!" Lôi Dận lạnh giọng nói, đẩy cánh tay Hoắc Thiên Kình ra rồi lần thứ hai đưa họng súng về phía Phí Dạ. Hắn lạnh lùng nói...

"Trả lời tôi!"

Sắc mặt Phí Dạ thực nghiêm trọng, khóe miệng cũng khẽ co lại. Khi hắn nhìn về phía Lôi Dận thì ánh mắt liền kiên định, hắn gằn từng tiếng, nói: "Tôi sẽ cưới Mạch Khê!"

Đôi mắt Lôi Dận thoáng hoảng hốt, tràn ngập vẻ tiêu điều, lại chuyển ánh nhìn đến Mạch Khê, "Còn em? Cũng lựa chọn phải lấy cậu ta?"

Mạch Khê không thể trả lời ‘không’, lại càng không dám nói ‘có’. Cô có cảm giác, Lôi Dận hôm nay như một con sói khát máu, ngộ nhỡ hắn bóp cò súng, Phí Dạ sẽ...

Cô thầm hít sâu một hơi, nhìn về Lôi Dận rồi nhẹ giọng nói: "Sao anh phải khổ vậy chứ?"

"Bởi vì em chỉ có thể thuộc về anh, bởi vì em là người con gái anh yêu, bởi vì em..." Lôi Dận nhếch môi cười lạnh, gằn từng tiếng tuyên bố: "... đã mang thai con của anh!"

Ánh mắt Mạch Khê trừng lớn, Phí Dạ đứng bên cạnh cũng kinh ngạc.

Những người khác đều phát ra tiếng hô kinh ngạc, phóng viên lại càng thêm điên cuồng.

"Tôi, tôi không biết anh đang nói bậy gì cả." Lòng Mạch Khê bắt đầu có bất ổn. Chuyện này cô luôn che giấu rất tốt, sao lại bị hắn phát hiện chứ? Theo lý thuyết, Lôi Dận sẽ không điều tra chuyện cô đến bệnh viện khám, như vậy...

https://thuviensach.vn

Sắc mặt cô đột nhiên thay đổi. Như vậy, người có khả năng lớn nhất nói cho Lôi Dận chuyện cô có thai hẳn là Nhiếp Thiên Luật! Cô ý thức được, liền nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng anh đâu cả. Nhưng xem ra anh chỉ nói với Lôi Dận chuyện cô mang thai, còn những chuyện khác Lôi Dận cũng không biết, nếu không thì cũng không cầm súng chĩa vào Phí Dạ!

Nếu thật sự là như vậy, thì việc Lôi Dận chĩa súng vào Phí Dạ càng có vẻ hợp lý. Hắn cho rằng, việc cô mang thai con của hắn mà lại đi cưới một người khác là không thể tha thứ được.

"Em có thể giả vờ như không hiểu, cũng có thể lập gia đình. Chỉ là, ‘trai khôn cưới vợ, gái lớn gả chồng’ là chuyện thường tình phải làm!" Lôi Dận cười lạnh thấu xương, luồng lạnh lẽo trong ánh mắt vẫn không thể tan đi được...

"Em có thể lập gia đình, có điều, tôi cần biết rõ ràng một chuyện!"

Hơi thở của Mạch Khê như bị chặn lại, thật ngột ngạt...

"Anh muốn biết chuyện gì?"

Lôi Dận nhếch môi, nhưng không có chút ý cười nào trong mắt...

"Tất cả mọi người biết em là con gái nuôi của tôi, đứa con trong bụng em chính là cháu ngoại tôi. Chỉ có điều, tôi muốn hỏi một câu..." Giọng nói hắn đột nhiên cao lên, kiên quyết, lạnh băng...

"Đứa nhỏ này, rốt cục là cháu ngoại tôi hay vẫn là... con của tôi?"

Tiếng kinh hô vang lên hết đợt này đến đợt khác, các phóng viên càng như là bắt được tin bất ngờ, ánh đèn loang loáng ngày càng nhiều.

Cõi lòng Mạch Khê hoàn toàn chết điếng, quả nhiên...

https://thuviensach.vn

Phí Dạ thấy thế thì bình tĩnh nói: "Lôi tiên sinh, hôm nay cho dù là ngài đồng ý hay không, Mạch Khê đã định là cưới tôi rồi. Thời gian của hôn lễ đã đến, xin Lôi tiên sinh thành toàn cho."

Đáy mắt Lôi Dận nổi vẻ cô tịch...

"Thật sự là anh em tốt của tôi. Cậu nghĩ rằng tôi không đành lòng giết cậu?"

Phí Dạ nhìn một cách thẳng thắn, gương mặt cương nghị lộ ra sự yên lặng điềm tĩnh...

"Tôi vẫn là người anh em tốt của Lôi tiên sinh, lần này, tôi cá là Lôi tiên sinh không đành lòng!"

"Hay cho một câu ‘không đành lòng’." Lôi Dận cười lạnh, ánh mắt đã sớm bị vẻ mờ mịt che lấp, bên môi cũng rõ ràng nổi lên sát ý...

"Đáng tiếc, vì người con gái này, cái gì tôi cũng dám làm!"

Lời nói vừa dứt, còn chưa đợi mọi người phản ứng lại đã thấy vang lên một tiếng súng, vang dội cả ngôi giáo đường...

"A..."

"Trời ạ, giết người..."

Đông đảo khách mời đều điên cuồng thét chói tai, ào ào chạy ra khỏi nhà thờ.

Lại nhìn về phía Phí Dạ, một viên đạn không lệch găm vào vị trí tim hắn. Hắn không thể tin nổi mà nhìn chằm chằm Lôi Dận, thân mình cao lớn loạng choạng rồi ngay sau đó ngã rạp xuống đất, thân thể run rẩy...

https://thuviensach.vn

"A..." Mạch Khê bị một màn bất ngờ trước mắt làm cho choáng váng, đại não trống rỗng. Lúc chứng kiến Phí Dạ ngã xuống đất thì cô chạy nhanh đến bên cạnh hắn, hai tay cuống quýt không biết phải làm thế nào.

Máu theo vị trí tim Phí Dạ chảy ra. Hắn cố gắng muốn đưa tay che lại miệng vết thương nhưng bất lực, chỉ có thể chăm chăm nhìn...

Vẻ tái nhợt tràn từ ánh mắt sang khuôn mặt Mạch Khê. Cô nhắm hai mắt lại...

Mạch Khê thở hổn hển. Máu của Phí Dạ nhiễm đỏ lên tà váy cưới trắng tinh, mùi máu tươi đã nhanh chóng lan khắp nhà thờ.

Vị linh mục đã sợ ngây người, ngã ngồi trên mặt đất. Phía trên là cây Thập giá Chúa Jesus cứu thế bị đóng đinh, cũng dính máu đầy mình như vậy.

"Phí Dạ..." Mạch Khê cố kiềm chế cho bàn tay khỏi run rẩy. Cô muốn đưa tay kiểm tra hơi thở của hắn. Đừng chết... ngàn vạn lần đừng chết...

Vừa đưa tay ra, sau lưng cô đã bị một lực mạnh kéo lên. Cánh tay đàn ông rắn chắc ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, khiến cô không thể gần Phí Dạ hơn được nữa.

"Sao, đau lòng?" Đôi mắt lo lắng của Lôi Dận nhìn vào vẻ mặt thê lương cùng kinh hãi của Mạch Khê. Hắn lạnh lùng tuyên bố, "Hắn đã chết rồi."

"Không..." Mạch Khê vô lực lắc đầu, hơi thở cũng vô cùng khó khăn, thậm chí hai mắt cũng không còn nhìn rõ những gì trước mặt, "Anh ấy sẽ không chết... không đâu..."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 9

Phí Dạ Chết!

"Khê nhi..." Lôi Dận có vẻ như thoả mãn mà ôm lấy cô, lại một lần nữa như ôm bảo vật của mình, thấp giọng nói bên tai cô: "Em đau lòng vì hắn? Hắn đã chết rồi. Chẳng lẽ đối với em, anh không bằng một người chết?"

Mạch Khê kinh hãi nhìn đôi môi đang mỉm cười của hắn, không thể tin nổi mà lắc đầu, rốt cục cũng không khống chế nổi mà hét lên...

"Buông ra, anh là đồ điên!" Nói xong, cô dùng hết lực đẩy hắn ra, một lần nữa chạy đến bên cạnh Phí Dạ.

Hắn nằm trong vũng máu, sớm đã tắt thở nhưng trên mặt vẫn là vẻ bình tĩnh, tựa như đang ngủ vậy.

Dòng lệ theo hốc mắt Mạch Khê chảy xuống, nhỏ lên mặt Phí Dạ lúc nào không biết, sau đó hòa tan vào vũng máu.

Hôn lễ biến thành tang lễ!

Phóng viên vẫn còn ở hiện trường. Bảy tám người chạy đến sau bục giảng kinh, cẩn thận giơ máy ảnh ra, chụp lại cảnh tượng đáng kinh hãi này.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê quỳ trên mặt đất, nước mắt rơi xuống như hạt trân châu, cả người không ngừng run rẩy…

"Phí Dạ, anh tỉnh lại đi…tỉnh lại đi." Thân mình cô run rẩy, cô không ngừng lay hắn nhưng tất cả chỉ là bất đắc dĩ. Hắn đã chết, ngay cả ngón tay âm ấm của hắn đã dần chuyển lạnh.

Phí Dạ đã chết!

Lôi Dận đã không chút do dự mà nổ súng bắn chết hắn!

Một khắc trước cô còn có thể cảm nhận được hơi thở ổn trọng của hắn, bàn tay vẫn còn ấm, sao giờ phút này hắn lại lạnh băng như vậy?

"Khê nhi, theo anh trở về!" Lôi Dận ném súng tới một bên, vẻ mặt hờ hững, nói.

Khách mời đều đã kinh hãi bỏ chạy không còn một mống. Chỉ còn lại Hoắc Thiên Kình và Úc Noãn Tâm, hai người cũng vô cùng kinh ngạc. Nhất là Hoắc Thiên Kình, hắn dùng ánh mắt xa lạ nhìn Lôi Dận! Hắn tuyệt đối không ngờ, Lôi Dận sẽ vì Mạch Khê mà nổ súng giết chết người vẫn theo hắn nhiều năm – Phí Dạ!

Lôi Dận điên rồi, hắn thật sự điên rồi!

Mạch Khê quỳ trên mặt đất nhắm mắt làm ngơ. Một lúc lâu sau, nước mắt cô đã khô cạn bên môi, cô mới nhìn về phía Lôi Dận, đáy mắt đầy vẻ tuyệt vọng, bi ai…

"Anh có biết chính mình đang làm gì không? Anh nổ súng giết chết không phải kẻ thù của anh, mà là Phí Dạ…”

"Anh lặp lại lần nữa, theo anh trở về!” Lôi Dận hờ hững nhìn thoáng qua thi thể Phí Dạ, ngữ khí vẫn lạnh lùng như cũ, tuy rằng không nói to lên

https://thuviensach.vn

nhưng vẫn toát ra vẻ sắc bén.

"Anh giết Phí Dạ rồi.” Mạch Khê lặp lại một lần nữa, biểu cảm cực độ bi ai. Nếu không phải đang có phóng viên ở đây, cô nhất định sẽ nói toàn bộ mọi chuyện ra.

Chỉ có cô mới biết Phí Dạ chết có bao nhiêu oan uổng. Từ đầu tới cuối, hắn không hề phản bội Lôi Dận, hành động lần này đều là vì muốn gạt bỏ những lời đồn bất lợi với Lôi Dận mà thôi.

Nhưng rốt cục, vì sao lại phát sinh sự việc thế này? Căn bản là tình huống phát sinh ngoài tầm khống chế của họ!

"Không sai, anh giết hắn, bởi vì ba năm trước đây anh đã từng nói, anh sẽ không đứng nhìn em với người đàn ông khác có quan hệ gì cả.” Trên vầng trán Lôi Dận toát lên vẻ lạnh lùng. Cho dù Phí Dạ đã chết trong vũng máu nhưng ánh mắt Lôi Dận vẫn không có chút dịu đi, vẻ khát máu, tàn nhẫn đã hoàn toàn che đi vẻ thâm tình của hắn ba năm sau này, một chút cũng không còn dư…

Nếu còn, thì cũng chính là bản tính ma quỷ không ngăn nổi!

Mạch Khê đột nhiên quay đầu nhìn hắn, đôi mắt sưng đỏ, hốc mắt còn ngấn lệ đang trực trào ra. Cô đau lòng nói: “Anh làm uổng phí tất cả sự cố gắng Phí Dạ làm vì anh!”

"Anh thừa nhận cậu ta đã thay anh làm rất nhiều chuyện, nhiều năm như vậy nhưng sai lầm duy nhất của cậu ta là thu hút sự chú ý của em!” Lôi Dận từng bước đến gần cô, thân mình cao lớn che trước mặt cô, che khuất đi ánh sáng trên đầu cô. Hắn chậm rãi cúi người, bên tai cô lạnh lùng nói…

"Nhất là nhìn thấy em vì cậu ta mà rơi lệ, anh càng cảm thấy mình bị phản bội!”

https://thuviensach.vn

"Anh…” Rốt cục Mạch Khê không nhịn được liền đứng dậy, ánh đèn loang loáng không ngừng lóe lên. Ánh mắt bi ai đột nhiên nhìn về phía những phóng viên đang đứng sau bục giảng kinh, nước mắt lại che mờ đi tầm nhìn của cô…

"Đây là chuyện các người muốn nhìn có phải không?”

Các phóng viên kinh hãi, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng Lôi Dận giận giữ quát lên…

"Các ngươi cút hết cho ta! Nếu không đi, ta sẽ trực tiếp lấy mạng các ngươi!"

Các phóng viên sợ tới mức mặt đều xanh mét, không nói hai lời liền chạy ra khỏi nhà thờ.

Cả ngôi thánh đường to như vậy nhưng chỉ còn lại bốn người sống, một người chết, vị linh mục thì không biết đã đi từ lúc nào.

Mạch Khê chuyển ánh mắt đến Lôi Dận, giọng nghẹn ngào: "Anh cho là mình làm đúng sao? Anh có biết không, Phí Dạ vì anh nên mới làm như vậy! Anh ấy vì bảo vệ anh nên mới quyết định kết hôn cùng tôi! Vì anh, chẳng những anh ấy hy sinh tình yêu của chính mình, mà còn hy sinh tính mạng!"

Sắc mặt lạnh băng của Lôi Dận đột nhiên ngẩn ra...

"Không phải là anh rất muốn biết đứa nhỏ trong bụng tôi là ai sao?" Mạch Khê bi thương nhìn hắn, thê lương cười, "Đúng là tôi mang thai con của anh, nhưng tôi không thể nói cho anh, càng không thể để đám phóng viên đó biết. Bởi vì tôi và Phí Dạ đều biết rõ rằng, một khi chuyện này được phơi bày thì sẽ mang đến cho anh tai họa thế nào! Nhưng mà anh..."

https://thuviensach.vn

Cô không nói được nữa, cổ họng cũng như bị nhét đầy vải bông, không có chút khí nào lọt qua nổi mà chỉ quanh quẩn trong lồng ngực.

Vẻ mặt điềm tĩnh của Lôi Dận phát sinh biến hóa. Hắn nhìn thoáng qua Phí Dạ đang nằm trên mặt đất, bàn tay đột nhiên nắm chặt lại. Một lúc sau, hắn lên tiếng, giọng đã khàn và nhỏ đi...

"Anh chỉ muốn để em ở lại bên cạnh anh, chỉ như vậy thôi..."

Trái tim Mạch Khê như bị khoét rỗng, đau đớn không thôi. Vẻ mặt của Lôi Dận khiến cô đau lòng, Phí Dạ đang nằm trong vũng máu cũng khiến cô bất an. Thì ra tất cả thật sự là kế hoạch biến hóa nhanh khôn lường... Tất cả, đều là ý trời, là ông trời đùa cợt sao?

"Khê nhi..." Ngay sau đó, Lôi Dận ôm chặt cô vào lòng, tiếng nói trầm thấp dừng bên tai cô, có chút lạnh lùng nhưng lại như đang áy náy...

"Theo anh về đi, vĩnh viễn đừng rời khỏi anh. Thật sự... nếu em lại rời đi, anh không biết sẽ còn có thể làm ra chuyện gì nữa."

Mạch Khê ngẩng mặt rơi lệ, không thể nói gì nữa, chỉ có thể dùng giọt nước mặt để suy nghĩ về người đàn ông trước mặt này. Cô tin rằng những gì hắn nói đều là sự thật...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 10

Bất Lợi

Phí Dạ đã chết.

Cái chết của Phí Dạ đã dấy lên một hồi phong ba không nhỏ. Ngay trong ngày tang lễ của hắn đã có mấy phần tử đến quấy rối ở nơi đặt linh cữu. Ngay sau đó, người của tổ chức X-ảnh ngang nhiên làm loạn trên địa bàn của Lôi Dận, gây nên tổn thất liên tiếp cho tổ chức Ảnh.

Mà tình hình bên Lôi thị lại càng thêm nghiêm trọng.

Từ truyền thông đến mạng đều đưa tin về hôn lễ đẫm máu đó. Uy tín của Lôi Dận đối với xã hội tụt dốc chưa từng thấy. Trong nhận thức của họ, Phí Dạ luôn là người trung thành, tận tâm, ở bên cạnh Lôi Dận nhiều năm. Thế nhưng Lôi Dận lại vì một người con gái mà bắn chết người anh em của mình. Người đàn ông như vậy thật đáng khinh bỉ.

Cổ phiếu bắt đầu tụt giảm một cách nghiêm trọng, chẳng những là chi nhánh mà ngay cả tổng bộ cũng đã bị liên lụy. Vốn tài chính đang lưu động cũng phải tạm dừng. Trong lúc nhất thời, từ trên xuống dưới trong Lôi thị, mọi người đều hoảng sợ. Thậm chí còn có người bắt đầu đồn thổi, chỉ lo trong ngày mai Lôi thị sẽ tuyên bố phá sản.

https://thuviensach.vn

Những tin tức bất lợi cứ dồn dập kéo đến, không có dấu hiệu ngừng lại...

...

Nghĩa trang Thượng đế, được coi như nơi gần nhất để đến với Thượng đế...

Làn gió mát thổi qua có chút se lạnh, trong không khí lan ra hương hoa cúc dìu dịu, thỉnh thoảng còn thấy hương tulip nhàn nhạt. Có điều, nghĩa trang thì mãi vẫn là nghĩa trang, nơi này dù sáng sủa nhưng vẫn có chút âm u, lạnh lẽo, làn gió cũng lành lạnh, thậm chí khiến lòng người lạnh theo.

Cả khu nghĩa trang khiến người ta phải ngạt thở im lặng.

Nơi này là thế giới của người chết. Tuy nói người sống cũng có thể gặp Thượng đế nhưng nơi này lại là chốn gần nhất.

Mạch Khê đứng trước mộ, đặt bó hoa tươi trong tay xuống trước bia mộ, ánh mắt nhìn vào đôi mắt của người trên ảnh bia mộ. Cách đó không xa là Lôi Dận. Phía sau Lôi Dận không một bóng người, nhưng cẩn thận nhìn thì vẫn thấy có vệ sĩ đang không chớp mắt mà canh chừng, bất cứ lúc nào cũng có thể nhận lệnh.

Vẻ mặt Lôi Dận im lặng, trầm tĩnh, nhìn không ra là hắn đang suy nghĩ điều gì.

Mạch Khê chậm rãi quỳ gối trước mộ, nhìn ảnh chụp Phí Dạ trên tấm bia. Khuôn mặt hắn thực sự rất hoàn mỹ, cương nghị, dường như một chút chi tiết thừa cũng không có, đôi mắt trầm tĩnh, sắc bén. Một người đàn ông như vậy, lại phải yên giấc ngàn thu dưới ngôi mộ lạnh lẽo.

Cô nhắm mắt lại, yên lặng cầu nguyện cho linh hồn hắn, hy vọng linh hồn hắn có thể sống đời đời.

https://thuviensach.vn

Đến khi cô mở mắt ra thì nước mắt đã lăn dài...

"Thực xin lỗi, Phí Dạ..." Có biết bao điều muốn nói nhưng cô chỉ có thể nói một câu như vậy. Câu xin lỗi này bao hàm sự xin lỗi cùng nỗi bất đắc dĩ của cô.

Mình không giết người ta thì người ta sẽ hại chết mình. Câu này có lẽ khá đúng với Phí Dạ, để rồi lưu lại chỉ còn nỗi bi thương mà thôi.

Làn gió khẽ thổi qua khiến Mạch Khê có chút run rẩy.

Lôi Dận tiến lên, cởi áo ngoài choàng lên vai Mạch Khê, nâng cô dứng dậy rồi thấp giọng nói: "Nổi gió rồi, cần phải về thôi."

Mạch Khê ngẩng đầu nhìn Lôi Dận, lắng lặng nói, "Chẳng lẽ anh không có gì muốn nói với Phí Dạ hay sao?"

Ánh mắt Lôi Dận lạnh đi, rời tầm nhìn về phía ngôi mộ rất lâu. Vẻ mặt hắn thâm thúy đến nỗi người khác không thể hiểu nổi. Một lúc sau hắn mới thản nhiên nói, "Có lẽ, chỉ có Phí Dạ mới biết cái chết của mình đáng giá đến cỡ nào."

"Anh cho rằng đây là việc anh phải làm theo lý thường?" Mạch Khê khiếp sợ nhìn hắn, ngữ khí với hắn có phần bất mãn cùng nghi ngờ.

Lôi Dận trầm mặc vài giây, lại nhìn Mạch Khê thì tỏ vẻ kiên định...

"Tóm lại, em yêu anh là tốt rồi. Vì em, anh tình nguyện xin lỗi bất cứ người nào trong thiên hạ này."

"Anh..." Mạch Khê không biết nói gì cho phải, ngay sau đó ưu thương mà lắc đầu, "Tôi không ngờ, anh lại ích kỷ như vậy." Nói xong, cô tự mình ra khỏi nghĩa trang.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận nhìn theo bóng lưng gầy yếu của Mạch Khê, trong mắt chỉ còn lại vẻ đau lòng...

...

Căn phòng đen thẫm, chỉ có vài vệt sáng mờ mờ chiếu lên thân mình của một người đứng cách đó không xa. Ánh sáng yếu ớt soi rõ bóng dáng nhưng vẫn không thấy được diện mạo người đó.

James ngồi trên chiếc ghế salon rộng có ba thước, miệng ngậm điếu xì gà. Đầu thuốc chậm rãi cháy rồi tỏa khói che đi ánh mắt của gã. Gã rít mạnh một hơi rồi nhìn về bóng dáng cách đó không xa, cười nói: "Tiên sinh, lần này Lôi Dận hoàn toàn như một con rối, tôi thấy, chẳng bao lâu nữa hắn nhất định sẽ không chống đỡ nổi."

Bóng dáng kia vẫn chưa lên tiếng, một lúc lâu sau, giọng nói quái dị mới vang lên: "Chắc chắn là Phí Dạ đã chết chưa?"

"Đương nhiên, hiện trường có nhiều nhân chứng thấy tận mắt như vậy cơ mà." James nói với vẻ cực kỳ khẳng định, trên mặt lại tỏ vẻ hưng phấn không thôi, "Tên Lôi Dận kia cũng thật là ngoan cố, vì một con đàn bà mà nổ súng bắn chết người anh em vào sinh ra tử, thậm chí ánh mắt cũng không có chút biến hóa nào."

"Con người thường là như vậy, có đôi khi tất cả những gì chứng kiến lại là chân thực..." Giọng nói kia vang lên, nhưng vẫn có thể nghe ra sự chần chừ trong câu nói của người kia.

"Tôi nói này tiên sinh, tôi không biết ngài còn do dự vì cái gì nữa." James nhếch môi cười cười, ném điếu xì gà vào cái gạt tàn thạch anh, "Lôi Dận bắn trúng tim Phí Dạ, chết ngay tại chỗ, thậm chí máu còn chảy lan ra rất rộng. Ngay cả khi đưa đến bệnh viện thì cũng được chuyển thẳng đến nhà xác."

https://thuviensach.vn

"Hôm chôn cất là ngươi phái người ra tay hả?" Giọng nói quái dị vang lên, rồi hừ lạnh một tiếng.

James cười, "Xem ra chẳng chuyện gì có thể gạt được tiên sinh. Đúng vậy, là tôi phái người đến. Tôi cũng muốn cho tiên sinh một cơ sở rõ ràng nên đã điều tra xác chết trước lúc thiêu có phải Phí Dạ hay không. Sau khi xem xong thì tôi khẳng định là hắn."

"Thế còn mộ? Đào ra có thấy gì không? Chúng ta phải làm cho không có sơ hở gì mới được..." Thanh âm quái dị kia đang hỏi.

Dường như James đã sớm đoán ra được lão kia có nỗi lo lắng này nên khẳng định nói: "Yên tâm đi, tôi đã sai người đào mộ kia lên, xác thực là có một cái hũ, bên trong có tro cốt. Tôi dám khẳng định Phí Dạ đã chết rồi."

"Đã chết là tốt rồi..." Bên kia lạnh lùng cười, trong căn phòng tăm tối này nghe ra lại càng đáng sợ, "Lôi Dận là một kẻ khó đối phó, ta chỉ sợ hắn sẽ có ngày phản kích."

"Sao có thể?" James không đồng ý, nhíu mày lại, "Có thể nói Phí Dạ là trợ thủ đắc lực của Lôi Dận, trong tổ chức Ảnh cũng có địa vị nhất định. Lôi Dận lại bắn chết Phí Dạ, việc này làm cho cả tổ chức bàn tán huyên náo. Hình tượng của Lôi Dận trong chúng đã bị sụp đổ. Nếu như Phí Dạ giả chết, thì khi tổ chức X-Ảnh tấn công Ảnh, Lôi Dận cũng không đến nỗi bó tay như vậy."

"Ừ, ngươi phân tích cũng đúng..." Giọng nói quái dị kia có vẻ đồng tình, "Lần này ngang nhiên tập kích, chúng ta chẳng những đã lấy được thêm lợi nhuận mà còn dồn địch vào thế nguy hiểm. Bước tiếp theo phải tiếp cận tổ chức Ảnh càng nhanh càng tốt, chúng ta phải vào lúc thần không biết quỷ không hay mà cướp lấy tổ chức Ảnh!"

Chương 10: Bất lợi (2)

https://thuviensach.vn

James hưng phấn đứng dậy, khoa chân múa tay, "Tiên sinh thật sự là cao minh, đúng như người ta nói ‘tọa thu ngư, ông thủ lợi’ (hình như là ngồi một chỗ mà hưởng lợi). Vậy trước tiên xin chúc mừng tiên sinh đã hoàn thành tâm nguyện."

Tiếng cười quái lạ vang lên...

"James, ngươi yên tâm, người muốn gì ta cũng sẽ giúp ngươi thực hiện, dù sao thì ngươi cũng đã giúp ta nhiều việc như vậy."

"Không sao, không sao, nếu tiên sinh cướp lấy tổ chức Ảnh thì tự nhiên sẽ chiếu cố đến James tôi đây. Haha, vì tiên sinh, tôi làm việc gì cũng là cam tâm tình nguyện."

"James, không phải là ta có ít ưu đãi cho ngươi, cái đó nói sau. Còn bây giờ, không phải là ngươi lợi dụng lúc cổ phiếu của Lôi thị sụt giá đã mua lại với số lượng lớn sao? Lúc đầu ngươi muốn cạnh tranh hạng mục đấu thầu, ta thấy càng ngày càng quá sức."

"Không sao, không sao, đây đều là do một tay tiên sinh hỗ trợ. Nhưng mà tôi vẫn có chút lo lắng, dù sao thì mua cổ phiếu của Lôi thị cũng tốn không ít, ngộ nhỡ trước phiên đấu thầu, vốn lưu động của tôi như vậy sẽ rất thảm. Phía ngân hàng cũng không dám ngang nhiên cấp vốn tài chính cho công ty nếu không đủ đảm bảo." James có vẻ lo lắng mà nói.

Tiếng cười quái dị lại vang lên...

"James, ngươi yên tâm đi, chỉ cần ngươi vào được vị trí cổ đông của Lôi thị, muốn giật dây để bọn cổ đông khác moi tiền túi ra quá dễ dàng. Bọn cổ đông đó chẳng lẽ không muốn kiếm tiền hay sao? Hạng mục cạnh tranh tới đúng là một khối thịt béo không tưởng, ai mà không muốn cắn một miếng?"

"Cổ đông của Lôi thị?" Hai mắt James sáng lên, "Ý tiên sinh là..."

https://thuviensach.vn

"James, ngươi cứ giúp đỡ ta đi, ta cũng không thể bạc đãi ngươi được. Vị trí cổ đông Lôi thị này hẳn là ngươi rất thích..." Tiếng nói quái dị cất lên...

"Thật sao?" James như đang nằm mơ vậy. Nếu có thể ngồi vào vị trí cổ đông của Lôi thị, như vậy thì của cải và quyền thế sẽ tăng lên gấp trăm lần.

"Tiên sinh, món quà này thật sự quá lớn, khiến tôi được ưu ái mà có phần lo sợ."

"Đây là cái ngươi nên được hưởng."

"Nhưng mà làm thế nào tôi mới lên được vị trí cổ đông?" James khó hiểu.

"Không nên gấp gáp, yên tâm, chớ nóng vội. Thời cơ tới, cái gì là của ngươi nhất định sẽ là của ngươi..."

"Được được." Đương nhiên James không dám hỏi gì nhiều, xoa xoa tay, nhìn bóng dáng lờ mờ phía xa rồi cố lấy dũng khí hỏi, "Quen biết tiên sinh lâu như vậy mà vẫn chưa ra mắt tiên sinh, hiện tại có chút tiếc nuối đó."

"James, thật ra là ngươi muốn hỏi ta vì sao ta không gặp ngươi với diện mạo thật..." Giọng nói quái lạ đánh trúng vào ý tứ trong lòng gã.

James giật mình sửng sốt, giây tiếp theo thì xấu hổ cười cười, "Tiên sinh thật sự là cao minh, am hiểu lòng người, thật khiến tôi bái phục."

"Sở dĩ ta không gặp ngươi với diện mạo thật là vì chưa đến lúc, có điều, cũng sắp rồi." Giọng nói quái dị kia như thanh âm ma mị.

James cười nói: "Tiên sinh thận trọng như vậy thật khiến James tôi nể phục."

https://thuviensach.vn

Tiếng cười quái dị vang lên, "Nếu không phải như thế, ta nghĩ tổ chức X-Ảnh đã sớm bị Lôi Dận tiêu diệt rồi, đương nhiên là ta phải cân nhắc."

"Tiên sinh nói rất đúng."

"Về đi, dặn dò kĩ đứa con gái của ngươi, phải lưu tâm đến tình hình, có gì biến động phải nói cho ta biết ngay."

"Được, tiên sinh." James cười rồi trả lời.

...

Mấy ngày sau Mạch Khê trở lại DIO. Lúc cô bước vào công ty, liền nhìn thấy đủ loại ánh mắt từ bốn phương tám hướng đang nhìn mình. Điều này không khiến cô kinh ngạc, nên đương nhiên cũng không tránh né ánh nhìn chăm chú đó. Tin liên quan đến cái chết đột ngột của chú rể có lẽ đã được mọi người biết nên cô đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Bước vào văn phòng Jon, thấy Jon đang nghe điện thoại nên cô lễ phép gõ vài tiếng.

Jon thấy thế thì nói đơn giản vài câu với đối phương rồi đứng dậy đóng cửa ban công lại, vẻ mặt thân thiết nhìn Mạch Khê, "Cô không sao chứ?"

Chuyện ở hôn lễ anh ta đã biết. Sự tình biến hóa quá nhanh, khiến anh ta trong lúc nhất thời khó mà tiếp nhận nổi.

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Jon với ánh mắt áy náy, "Thực xin lỗi Jon, mọi người vì tôi mà phải lo lắng. Mấy ngày nay nhất định là truyền thông làm phiền đến mọi người nhiều lắm?"

Jon thở dài, "Truyền thông thì không sao cả, dù sao thì bọn tôi cũng thành quen rồi. Tôi chỉ lo lắng cho cô thôi. Trên tạp chí nói là cô đã mang thai, đứa nhỏ này không phải là của Lôi tiên sinh chứ?"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cắn cắn môi, sắc mặt hơi có vẻ mất tự nhiên.

"Mạch Khê, cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ đơn thuần muốn quan tâm đến cô mà thôi, tôi không miễn cưỡng cô phải nói đâu." Jon vội vàng giải thích.

Mạch Khê khẽ cười, có chút vô lực, lúc bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng thì ánh mắt và nụ cười lại tràn hạnh phúc, "Thật ra cho đến bây giờ tôi cũng không muốn giấu giếm, đúng là tôi đang mang thai."

Jon không ngờ cô sẽ thẳng thắn đến vậy, lại thấy cô không nhắc đến cha đứa trẻ nên cũng không hỏi tiếp nữa, chỉ dừng một chút rồi nói: "Chúc mừng cô, Mạch Khê."

"Cám ơn." Mạch Khê nói xong rồi rút một bao giấy trong túi xách ra, đưa tới trước mặt Jon.

"Đây là..." Jon nghi hoặc nhìn thứ trước mặt, trong bao là một tấm chi phiếu, còn có hợp đồng với DIO.

"Jon, tôi đã quyết định rời khỏi giới ca hát, yên tâm nuôi nấng cục cưng. Tôi biết hợp đồng đã ký là ba năm, chưa được ba năm thì sẽ là phá hợp đồng. Tôi làm chưa được ba năm, cho nên..."

"Mạch Khê, cô làm như vậy chẳng phải là gây khó dễ cho tôi sao?" Jon nhét bao giấy vào túi cô, "Nếu bị Lôi tiên sinh biết, tôi cũng khỏi đi làm luôn đấy. Không sai, công ty này có quy định đó. Nhưng mà cô là cô, ca sĩ khác là ca sĩ khác, tôi không thể nhận tiền bồi thường hợp đồng của cô được."

"Nhưng mà..."

"Đừng nhưng nhị gì cả." Thái độ Jon cực kỳ kiên quyết, "Như vậy đi, nếu cô thật sự không muốn phá vỡ nguyên tắc trong hợp đồng, vậy thì tôi

https://thuviensach.vn

cho cô thời gian. Chờ cô sinh đứa nhỏ xong, khi nào muốn quay trở lại giới cũng được. Còn hợp đồng, để lại chỗ tôi, như vậy đi?"

"Cám ơn anh, Jon." Mạch Khê cảm thấy thật cảm động.

Jon gật gật đầu, không dám nói thêm gì nữa. Kỳ thật anh ta rất muốn hỏi rốt cục sao mọi chuyện lại thành ra như vậy, tại sao Phí Dạ lại là chú rể, nguyên nhân Phí Dạ chết là như thế nào; Chỉ có điều, vẫn giữ trong lòng.

"Đến chào hỏi những người khác đi, thật ra mọi người vẫn rất quan tâm đến cô. Chúng tôi còn định chuẩn bị cho cô bữa tiệc ăn mừng, không ngờ..." Jon nói được một nửa lại thôi, nhún nhún vai rồi cười, "Tóm lại, lúc nào cô muốn quay lại cũng được."

Mạch Khê gật đầu, đáy mắt dao động...

Cô thật cảm ơn Jon đã không hỏi nhiều chuyện. Có một số việc ngay cả cô ngẫm lại còn thấy hoang đường, thậm chí đôi khi nhớ lại còn như một giấc mơ, dường như không hề chân thật.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 11

Quyết Định

Ra khỏi văn phòng Jon, Mạch Khê vừa rẽ sang một lối khác thì gặp anh em họ Đàm. Họ đứng ở cuối hành lang hút thuốc, bóng dáng nhìn qua thật cao lớn...

Cô đi về phía trước...

Đàm Trử Bách nhìn thấy Mạch Khê trước, huých Đàm Trử Quân một cái rồi cả hai người đồng thời nhìn về phía Mạch Khê.

"Mạch Khê, em không sao chứ?" Đàm Trử Bách không kìm được bèn hỏi một câu. Đây là điều mà những người quan tâm đến cô đều muốn hỏi.

Mạch Khê nhẹ nhàng cười, "Không sao ạ, để cho hai anh lo lắng, em thật có lỗi."

"Em yêu Phí Dạ ư?" Đàm Trử Quân ném điếu thuốc vào thùng rác, nhìn Mạch Khê rồi hỏi một câu ngắn gọn. Cô còn chưa kịp trả lời, anh ta lại bổ sung thêm, "Còn đứa con trong bụng em, rốt cục là của ai?"

Mạch Khê cắn môi, "Anh cả, đứa nhỏ là của... Lôi Dận."

Đàm Trử Bách hơi nhướng mày, "Vậy sao em lại vội vàng lấy Phí Dạ?"

https://thuviensach.vn

"Em..." Mạch Khê nói quanh co, không biết nên trả lời thế nào cho tốt.

"Quên đi, con bé không muốn thì đừng hỏi." Đàm Trử Quân hơi nhíu mày, "Em là em gái anh, anh muốn quan tâm đến cuộc sống của cá nhân em. Tuy rằng bọn anh không hiểu vì sao em lại vội vã kết hôn như vậy, thậm chí cũng không rõ chuyện đã xảy ra ở hôn lễ, nhưng anh nghĩ, nếu đứa nhỏ là của Lôi Dận thì cậu ta không thể đối xử với em như vậy được. Điều mấu chốt là, em phải biết rõ chính mình yêu ai."

Mạch Khê cụp mắt xuống, "Thực xin lỗi, đã để mọi người phải lo lắng."

Đàm Trử Quân thở dài một hơi, "Em phải rời khỏi công ty?"

Mạch Khê kinh ngạc ngẩng đầu.

"Không cần ngạc nhiên như vậy, mục đích em đến công ty hôm nay đã viết trên mặt rồi." Đàm Trử Bách vỗ bả vai cô, nhẹ giọng nói: "Một người phụ nữ đã mang thai sẽ có được hạnh phúc của người làm mẹ, cho dù giới âm nhạc có huy hoàng đến đâu thì cũng không thể nào lấn át được hào quang của thiên chức đó."

Mạch Khê nhìn họ, "Các anh... sẽ không trách em chứ?"

"Vì sao lại phải trách em? Mang thai là chuyện tốt, không có chuyện gì quan trọng hơn việc nuôi nấng con cái." Đàm Trử Bách cười cười.

Mạch Khê hơi cong khóe môi lên, trong lòng lại có đôi phần chua xót. Trách nhiệm nuôi dưỡng đứa nhỏ này quá lớn...

Dường như Đàm Trử Quân nhận ra được vẻ sầu bi trên vầng trán Mạch Khê, mãi sau mới thấp giọng nói, "Nếu cảm thấy mệt mỏi thì lúc nào cũng có thể đến tìm bọn anh. Dù sao... bọn anh cũng là anh trai em, là người thân nhất trên đời của em."

https://thuviensach.vn

"Cám ơn anh cả..." Trong lòng Mạch Khê thực ấm áp...

Đợi Mạch Khê đi khỏi, Đàm Trử Bách như đang suy nghĩ gì đó mà cứ nhìn theo bóng cô, nhẹ giọng nói, "Anh đã nhận con bé sao?" Anh vẫn cảm thấy người anh trai này lạnh như băng, hơn nữa mẹ Mạch Khê lại như người thứ ba chen vào hại cả nhà họ không được bình an. Để cho anh cả nhận Mạch Khê, luôn là điều không thể. Nhưng hôm nay, anh dễ dàng cảm nhận được anh cả mình nói ra những lời đó từ tận đáy lòng.

Đàm Trử Quân nhìn em trai, nhíu mày, "Cái gì mà nhận với không nhận! Con bé không phải là em gái chúng ta sao?" Nói xong, anh ta tỏ vẻ điềm nhiên rồi rời đi.

Đàm Trử Bách nhẹ nhàng cười, lắc đầu. Anh trai hắn ấy mà, vĩnh viễn như vậy, khẩu xà tâm phật. Có điều... trên mặt anh lại nổi lên vẻ lo lắng. Chỉ mong là không còn chuyện gì xảy ra nữa...

...

"Ôi, tôi tưởng là ai, thì ra là ca sĩ mới đạt giải Mạch Khê cơ đấy. Hôm nay, ngọn gió nào đưa cô đến đây?"

Mạch Khê vừa chào tạm biệt với mọi người, ra khỏi thang máy đã thấy Fanny. Gương mặt cô ta lộ rõ vẻ khinh thường, giọng nói cũng mang đặc địch ý cùng châm chọc.

Mạch Khê không để ý đến cô ta, lập tức đi thẳng về phía trước.

"Sao thế? Cô dựng lên vở kịch lớn rồi không còn mặt mũi gặp người ta sao? Còn chưa kết hôn mà chú rể đã chết, cô đúng là đại khắc tinh mà." Fanny đứng phía sau cô, uể oải nói.

"Này, Fanny, cô đừng quá đáng nhá, Mạch Khê đã quyết định rời khỏi công ty, cô còn muốn thế nào nữa?" Tuy rằng Mạch Khê không tỏ thái độ

https://thuviensach.vn

gì nhưng trợ lý Apple đi bên cạnh thì không thể chịu nổi. Vốn là cô vẫn đang lưu luyến không muốn rời Mạch Khê nên định đưa cô nàng xuống bãi đỗ xe, không ngờ lại gặp phải con điên này.

Fanny nghe thấy thế, tỏ vẻ kinh ngạc rồi lập tức tiến lên...

"À, Mạch Khê, hóa ra là cô phải đi. Trời ạ... DIO chúng ta mất đi một ca sĩ tài năng sao? Có điều cũng phải thôi, cô cũng có thai rồi, cứ ở nhà mà dưỡng thai, xuất đầu lộ diện ra bên ngoài thì không biết phóng viên sẽ nói như thế nào nữa đâu. Dù sao thì bây giờ Lôi tiên sinh cũng bị cô làm liên lụy rồi, chẳng lẽ còn muốn đứa nhỏ cũng bị dính vào vụ bê bối tình ái hay sao?"

"Fanny, nói chuyện với cô đúng là phát điên luôn!" Apple tức giận không thôi.

"Apple, quên đi." Mạch Khê từ đầu đến cuối đều không muốn nói nhiều.

Fanny cười lạnh, "Đúng vậy, Apple, bây giờ cô vẫn nghe lời Mạch Khê cũng được. Cô ta đi rồi, cô nghĩ là Jon sẽ phân cô cho ai? Tám chín phần là cô sẽ làm trợ lý cho tôi. Muốn đắc tội với tôi ư? Trừ khi cô chán sống!"

"Tôi... tôi không thèm làm trợ lý của cô." Đích thực là Apple có chút chột dạ. Sao cô lại không nghĩ đến chuyện đó cơ chứ.

"Không thèm? Cô có tư cách gì mà nói không thèm? Cô chẳng qua chỉ là một trợ lý nho nhỏ, công ty bắt cô làm thế nào thì cô phải làm thế, giận quá mất khôn đó nha." Fanny như đang giải cơn tức lại như đang châm chọc.

Apple tức đến tím tái mặt mày.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê vốn đang im lặng liền lên tiếng, cũng là nhẹ giọng nói với Apple, "Chị yên tâm đi, em đã xin với Jon cho chị làm trợ lý của Phỉ Tỳ Mạn rồi. Vừa lúc chị ấy đang thiếu trợ lý, em cũng đã nói với chị ấy, chị ấy cũng rất thích chị."

Fanny biến sắc.

Ánh mắt Apple sáng lên, "Thật vậy sao? Mạch Khê, trời ạ, chị đang nằm mơ sao?"

"Có khi nào em lừa gạt chị đâu!"

"Trời ạ, trời ạ, chị hồi hộp quá, Phỉ Tỳ Mạn có khó hầu hạ không nhỉ..."

"Apple, chị đừng sốt ruột quá." Mạch Khê vỗ nhẹ lên cô, "Phỉ Tỳ Mạn nhìn bề ngoài có vẻ cao ngạo nhưng chị ấy tốt lắm, mặc dù là ca hậu nhưng không hề kênh kiệu. Không giống như người nào đó, rõ ràng chỉ là một ca sĩ có chút tiếng tăm mà còn thích làm trò bên ngoài, gây nên đủ chuyện."

Câu chuyện của cô bỗng dưng lại lôi Fanny vào một cách rất tự nhiên.

"Mạch Khê, cô đang nói ai đấy?" Fanny tức điên đến nỗi lớp phấn trang điểm cũng chỉ trực rớt ra.

Apple lập tức tiếp lời, thần khí thay đổi mười phần: "Không phải nói cô đâu nhé, cô cho mình là ai chứ? Ở gần lão già đó mà còn diễu võ giương oai. Tôi thấy lão già kia cũng chỉ sống được vài năm nữa thôi đấy. Đừng nói là cô kém Phỉ Tỳ Mạn, so với cái móng tay Mạch Khê còn kém hơn á. Người ta hay nói, người nào kết giao với người nấy, Phỉ Tỳ Mạn với Mạch Khê của chúng tôi thân thiết như vậy, chứng tỏ họ cùng một đẳng cấp. Còn cô? Tính là cái gì thì được?" Cô dồn hết sức mà nói một tràng. Cảnh này cũng giống như chốn hậu cung trong thời cổ đại ở Trung Quốc vậy. Cung phi nào được sủng ái, người theo hầu hạ cũng được thơm lây.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 12

Đại Lý Xuất Hiện

"Cô..." Fanny tức không tả nổi, đôi mắt rõ ràng bùng lên lửa giận. Cô ta giơ tay vung về phía mặt Apple.

Apple không kịp tránh, chỉ hét lên một tiếng sau đó giật mình nhìn thấy cánh tay Fanny hạ xuống...

Bên má xẹt qua một luồng gió mang tư vị giận dữ, nhưng cơn đau không hề đi theo sau. Apple giật mình, lúc này mới vỡ lẽ thì ra Mạch Khê đã kịp thời tóm tay Fanny xuống, bằng không xét theo tính cách Fanny thì một cái tát này hạ xuống chắc chắn sẽ khiến mặt sưng đỏ lên.

Cảnh tượng này trong nháy mắt như dừng lại, tựa như bức tranh châm biếm vậy. Ngay cả bầu không khí cũng dường như ngưng lại, tản ra thứ không khí kỳ quái.

Fanny thở hồng hộc, lồng ngực phập phồng. Không khó để thấy được lửa giận càng ngày càng lớn của cô ta. Hắn là không dự đoán được việc Mạch Khê sẽ ra tay ngăn cản nên cô ta giật mình sửng sốt vài giây, sau đó thì y như một quả bom nổ chậm...

https://thuviensach.vn

"Mạch Khê, cô có ý gì?" Có phải tổ tiên cô ta với cô nàng này tương khắc hay không? Lúc ở công ty thì chặn đường phát triển của cô ta, đến khi rời khỏi công ty mà vẫn còn kiêu ngạo như vậy!

Mạch Khê không cười cũng không giận, kéo Apple sang một bên rồi buông cổ tay Fanny ra, thản nhiên nói, "Không có ý gì cả, chỉ là cảm thấy cô làm như vậy có chút quá đáng."

"Quá đáng?" Fanny cười lạnh, "Cô có tư cách gì mà đánh giá hành vi của tôi? Thật sự là chơi với ai thì học thói người nấy, mình ngạo mạn còn không nói, ngay cả trợ lý dưới tay cũng đều là tiểu nhân. Tôi chỉ thay cô giáo dục trợ lý thôi, một đứa không có quy củ như vậy mà còn muốn làm trợ lý cho Phỉ Tỳ Mạn sao? Nực cười!"

Apple tức đến tím mặt, còn muốn tranh luận nhưng lại bị ánh mắt của Mạch Khê ngăn cản. Cô hờ hững cười, "Fanny, tôi thấy cô lo lắng quá rồi. Phỉ Tỳ Mạn có vừa lòng về Apple hay không đó là quyết định của chị ấy. Có lẽ gu thưởng thức của ca hậu không giống người thường, dù sao cô cũng không phải ca hậu, hẳn là không biết được một ca hậu cần gì đâu."

"Mạch Khê, cô..."

"Còn nữa, đó là..." Mạch Khê chặn ngang cơn phẫn nộ của cô ta, giọng nói ‘vân đạm phong khinh’ như trước, "Cô đã nói chị ấy là trợ lý của tôi, lúc tôi còn chưa ra khỏi cửa công ty này thì chị ấy vẫn là trợ lý của tôi, quản lý trợ lý thế nào là chuyện của tôi, không tới phiên Fanny cô quan tâm."

Apple vô cùng đắc ý mà nhìn vẻ mặt biến sắc vủa Fanny, cũng cực kỳ khoái chí. Loại con gái đê tiện này phải dùng cách thức khiến cô ta không chịu nổi mới được. Nhưng nếu đổi là cô, có lẽ sẽ nói khó nghe hơn nhiều, cô sẽ sỗ sàng mắng cô ả kia một trận cho bõ tức.

https://thuviensach.vn

Fanny không thể nuốt trôi cục tức này, vừa thở hổn hển vừa nói: "Mạch Khê, cô thì có gì đặc biệt hơn người chứ? Không phải là chỉ cầm được cái giải thưởng lớn thôi sao? Ai mà chẳng biết cô làm thế nào để lấy được giải thưởng chứ. Cô chỉ là may mắn có thể quyến rũ được đàn ông thôi, giờ cô đã được gả cho một gã đàn ông đã chết, còn lại là một gã đang sống dở chết dở, để xem cô còn kiêu ngạo được đến đâu. Hừ, không biết xấu hổ, thấp hèn, bại hoại. Vì danh lợi mà câu dẫn cả cha nuôi, còn trơ mặt mà mang thai con anh ta. Cô cho rằng mình có thể ‘mẹ sang nhờ con’ sao? Tôi thấy chuyện đó với chuyện đứa bé có phải của Lôi Dận không là hai chuyện khác nhau đó. Nếu không sao cô phải rút lui mà lấy thuộc hạ của anh ta chứ? Thấp hèn!"

Cả quá trình chửi rủa của cô ta, Mạch Khê không hề chặn ngang. Ánh mắt cô vẫn một vẻ bình tĩnh, lặng như nước hồ, không một chút dao động. Thật ra những lời tương tự như của Fanny cô đều đã nghe thành quen. Mấy ngày nay truyền thông liên tục đưa tin, ồn ào huyên náo nên đương nhiên sẽ có những lời khó nghe, so với những câu này thì còn có nhiều câu khiến cô chết lặng hơn.

Đợi cho Fanny mắng chán rồi, Mạch Khê mới có phản ứng lại. Cô nhìn về phía cô ả đang cực kỳ tức giận với một ánh mắt điềm tĩnh, nhẹ nhàng cười...

"Trong mắt tôi, mang thai không phải là chuyện xấu. Tối thiểu, tôi cũng có cơ hội mà người thèm muốn được mang đứa con này cũng không có." (Jins: Ý là có người thèm được mang thai con anh già mà ko đk đấy!)

Khuôn mặt Fanny trắng bệch ra, chỉ muốn tiếp tục chửi, nhưng nghĩ lại Lôi Dận dù đang trong thời kỳ khó khăn vẫn không phải là người dễ chọc vào. Vì thế cô ta nén lửa giận trong lòng, phẫn hận nói, "Hừ, cô tự cho mình là tấm gương tốt sao? Tưởng ai cũng thích mình chắc!” Nói xong, cô ta vùng vằng bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Apple đứng ngay bên cạnh, phẫn nộ nhìn chằm chằm theo bóng dáng Fanny, chẳng thèm kiêng dè mà nói: "Em đi rồi, không biết cô ta còn nói nhiều chuyện gì đâu, để cho loại con gái này về sau hưởng lợi thì đúng là muốn tức điên lên mà."

"Quên đi, Apple, ở trong giới này mọi người thường không có phân đúng sai, ai cũng lo vì lợi ích của mình. Hơn nữa, hàng năm đều có người mới vào, nếu cô ta có thực lực thì sẽ thành công, còn nếu không thì sớm muộn cũng sẽ bị bài trừ. Có phải là phù dung sớm nở tối tàn hay không đều phụ thuộc vào cô ta thôi." Mạch Khê phân tích.

"Em đó nha, chuyện gì cũng có thể gạt khỏi suy nghĩ, nếu mà cứ như chị thì chắc là ngày nào cũng cãi nhau với cô ta." Apple than nhẹ một tiếng, "Nói thật, em đi rồi, chị thật sự như là mất đi tâm phúc vậy, làm việc cũng không có động lực."

"Đừng như vậy, Apple, chị còn nhiều con đường phải đi. Không phải là chị vẫn muốn trở thành trợ lý nổi tiếng hay sao? Em tin là chị nhất định sẽ thực hiện được. Phỉ Tỳ Mạn là người rất tốt, chị cứ trao đổi tất cả với chị ấy, chị ấy sẽ kiên nhẫn nghe ý kiến của chị, nói không chừng cũng sẽ tạo cho chị nhiều cơ hội hơn đấy." Mạch Khê nhẹ giọng an ủi.

Apple gật đầu, "Chị sẽ cố gắng, cám ơn em nha. Mạch Khê, em rời khỏi công ty mà vẫn còn nghĩ cho chị, may mà em đã tính trước sắp xếp cho chị làm cùng Phỉ Tỳ Mạn, nếu không chị mà phải làm cho con nhỏ Fanny, chắc phải nhanh chóng khăn gói về quê mất."

Mạch Khê thản nhiên cười, “Chị là người rất có năng lực, đương nhiên em phải nghĩ cho chị rồi. Ở công ty, chị là người thân với em nhất, sau khi em đi, chắc chắn Fanny sẽ yêu cầu chị làm cho cô ta, không vì điều gì khác mà chỉ vì thú tiêu khiển thôi. Nếu thật sự là như vậy, em nghĩ chắc chị cũng sớm từ chức."

https://thuviensach.vn

"Mạch Khê, em thật tốt với chị, thật không nỡ xa em nha…" Apple cảm động mà ôm lấy cô.

Đang lúc hai người còn lưu luyến không rời, một nhân viên đi đến, nhìn thấy Mạch Khê thì hai mắt sáng lên…

"Mạch Khê, Mạch Khê…ở đại sảnh công ty có một cô gái, nói là đến tìm cô."

Mạch Khê sửng sốt, "Cô gái? Trông như thế nào?"

"Trông khá xinh đẹp, cô ấy nói cô ấy là Đại Lỵ, nói rằng cứ báo tên là cô sẽ biết."

Đại Lỵ?

Trong lòng Mạch Khê khẽ run lên, như là một thứ gì đó bị nổ tung vậy. Đã lâu rồi, cô nhờ Phí Dạ tìm cô ấy, mãi mà vẫn chưa có tin tức. Sau khi Phí Dạ chết, bao mối nguy cơ kéo đến với Lôi thị, cô đã chẳng còn sức mà quan tâm đến chuyện của Đại Lỵ. Không ngờ, hôm nay cô ấy lại chủ động xuất hiện.

Ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu xuyên qua tấm cửa sổ thủy tinh. Trong không khí còn thoang thoảng hương trà quyện cùng vị sữa thơm ngậy, sóng sánh trong chiếc tách nhỏ.

Trong không gian, ghế sofa trắng tinh không mấy đặc biệt nhưng lại hòa cùng tông màu chủ đạo. Đại Lỵ ngồi trên ghế, nhìn qua có vẻ tái nhợt.

Mạch Khê có chút sốt ruột, lại gặp mặt trực tiếp với Đại Lỵ thế này, cô không biết mình nên nói gì. Ba năm trước đây, hai người không hề giấu nhau điều gì. Ba năm sau, một lần chạm mặt tình cờ lại khiến trong lòng mỗi người đều có chút khúc mắc. Cho dù là không có khúc mắc, nhưng

https://thuviensach.vn

dường như Đại Lỵ đã bị bóng ma trong quá khứ ám lấy. Từ đó, cơ hội để hai người gặp mặt chuyện trò là khó có được.

Có điều, hôm nay Đại Lỵ lại đang ngồi trước mặt cô. Vẫn là Đại Lỵ của ba năm trước, nhưng trong mắt lại nhuốm màu đau thương của ba năm sau. Kỳ thật, Mạch Khê có rất nhiều điều muốn hỏi cô, giả dụ như, ở nơi mới có quen không, nỗi lòng đã nguôi ngoai chưa? Còn nữa…những lời đồn kia có đúng là do Đại Lỵ nói không? Vì sao mất tích? Sau đó thì đã đi đâu? Bây giờ đang ở đâu?...

Nhưng mọi vấn đề đó cứ như mắc nghẹn trong cổ, như hạt hạnh đào tắc ứ ở đó, khiến cô không thể nói ra được. Vì thế cô cố tỏ ra bình tĩnh, nhẹ nhàng rót thêm trà vào tách.

Phía đối diện cầm tách trà lên, phát ra âm thanh va chạm rất nhỏ. Mạch Khê ngẩng đầu, lại mẫn cảm phát hiện được ngón tay Đại Lỵ đang run nhè nhẹ…

"Đại Lỵ?" Mạch Khê rốt cục không kìm được, đưa tay giữ chặt tay Đại Lỵ lại, nhẹ giọng xoa dịu sự run rẩy cho cô, "Làm sao vậy?"

Đại Lỵ ngẩng đầu, lúc này Mạch Khê mới phát hiện ra hai mắt cô ấy đã ngân ngấn nước…

"Mạch Khê…” Vừa lên tiếng, cô đã nghẹn ngào, “Thật ra, cậu có rất nhiều điều muốn hỏi mình đúng không?”

Mạch Khê nhìn cô rồi gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Nhưng mà, mình sẽ không ép cậu nói gì cả, nếu cậu không muốn nói, mình sẽ không hỏi.”

"Thực xin lỗi…” Nước mắt Đại Lỵ đã chảy xuống, cô vội chụp lấy tay Mạch Khê, “Mình chỉ không muốn người ta nghĩ xấu cho cậu, không ngờ lại là làm hại cậu…”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê chỉ cảm thấy bàn tay bị Đại Lỵ nắm chặt lấy, cảm nhận được sự run rẩy của cô ấy, cũng có thể thấy nỗi ân hận sâu trong mắt cô ấy. Nhưng, cô thật sự không hiểu tại sao những người đó lại có thể tìm thấy Đại Lỵ.

"Đại Lỵ, mình không trách cậu." Cô thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Cậu là bạn tốt nhất của mình, đương nhiên mình sẽ tin tưởng cậu. Chỉ là, mình không rõ chuyện này rốt cục là thế nào."

"Là Phí Dạ!" Đại Lỵ nhanh chóng lên tiếng, ánh mắt chăm chú nhìn Mạch Khê có chút run rẩy, "Là hắn uy hiếp mình, buộc mình phải nói ra quan hệ của cậu với Lôi tiên sinh, nếu không…"

"Phí Dạ ư?" Mạch Khê giật mình sửng sốt, còn đang cho rằng mình vừa nghe nhầm. Vì sao Phí Dạ phải làm như vậy?

"Là Phí Dạ! Chính hắn đã uy hiếp mình. Hắn nói nếu không làm như vậy thì người thân của mình sẽ gặp nguy hiểm, hắn lấy người thân ra để uy hiếp mình…" Đại Lỵ cau mày, ngay sau đó lại nhìn Mạch Khê, nóng lòng giải thích, "Nhưng mà Mạch Khê, cậu đừng hiểu lầm, thật sự là cho đến một khắc cuối cùng mình cũng không hề có ý làm hại cậu."

"Rốt cục sao lại như vậy?" Mạch Khê thật sự không thể tin được tất cả đều do Phí Dạ gây nên. Phí Dạ vẫn luôn trung thành, tận tâm với Lôi Dận, không phải sao?

Đại Lỵ lau nước mắt, đem tất cả mọi chuyện lúc ấy ra kể cho Mạch Khê…

Từng giây từng phút trôi qua, cùng với lời kể của Đại Lỵ, lòng Mạch Khê cũng nguội lạnh theo. Một luồng khí lạnh chậm rãi luồn qua tâm can, thay đổi hoàn toàn sự áy náy của Mạch Khê đối với Phí Dạ.

Vì sao lại như vậy?

https://thuviensach.vn

Thật sự là cô không thể giải thích được, thật sự không thể lý giải được hành vi của Phí Dạ.

"Đại Lỵ, sau đó cậu đi đâu? Vì sao lại biến mất lâu như vậy?" Mạch Khê tiếp tục hỏi.

Đại Lỵ nhẹ nhàng lắc đầu, "Mình cũng không biết mình ở chỗ nào."

Hả?...

Câu trả lời của cô khiến Mạch Khê cực kỳ khó hiểu, "Sao cậu lại không biết chính mình ở đâu?"

"Là một căn phòng rất tối…" Nhắc đến chuyện đó, cảm xúc của Đại Lỵ có chút thay đổi, bàn tay nắm lại thật chặt "Không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa, nhưng mà bên ngoài luôn có người canh."

"Cái gì?" Mạch Khê khiếp sợ, "Căn phòng tối ư?"

"Nghiêm túc mà nói thì đó là môt gian phòng trống chỉ có một bóng đèn nhỏ, đèn khác đều tắt hết. Căn phòng đó tối đen, chỉ có một cái giường, một bộ bàn ghế, ngoài ra thì không có gì cả…" Giọng nói Đại Lỵ run rẩy, "Ở đó, mình chẳng biết thời gian trôi thế nào, cũng không biết bên ngoài ra sao."

"Nói như vậy, sau khi cậu và Fanny nói chuyện xong thì bị nhốt lại?" Mạch Khê phỏng đoán.

Đại Lỵ gật đầu, "Hắn là sau khi mình bị giam lại thì truyền thông bắt đầu vạch trần quan hệ của cậu và Lôi tiên sinh. Khi đó mình biết chính mình đã gây ra tai họa, bị người ta lợi dụng, chỉ muốn nói giúp cậu nhưng cuối cùng lại bị Phí Dạ hãm hại."

Phí Dạ?

https://thuviensach.vn

Đầu Mạch Khê như muốn nổ tung, như thể có một cây châm đâm vào thái dương rồi xuyên thẳng qua!

"Đại Lỵ, cậu vừa mới nói…là ai lợi dụng cậu?"

"Là Phí Dạ!" Trong mắt Đại Lỵ chỉ toàn lửa giận, "Hắn giật dây để mình nói ra những điều bất lợi cho cậu, sau đó hắn sợ mình nói với cậu tất cả mọi chuyện nên sai người bắt mình lại. Lúc ấy mình bị bịt hai mắt áp giải vào xe, sau đó đến căn phòng giam thì mình nhìn thấy hắn ở trước mặt. Hơn nữa, hắn còn nói với mình: ‘Trong khoảng thời gian này, cô tạm thời thời phải chịu thiệt thòi ở đây rồi’…"

"Sao lại như thế? Sao Phí Dạ lại làm ra loại chuyện đó?" Mạch Khê thật sự cảm thấy đầu óc quay cuồng.

"Chính là hắn!" Đại Lỵ phẫn nộ, "Mình vẫn nghĩ hắn là thân cận trung thành của Lôi tiên sinh, không ngờ hắn lại là người đàn ông có tâm kế như vậy. Nhất định là hắn muốn gây bất lợi cho Lôi tiên sinh với cậu nên mới làm như vậy!"

Đầu Mạch Khê ong lên. Lúc trước cô đã nhờ hắn tìm Đại Lỵ, hắn vẫn nói là không có tin tức gì cả, thì ra là hắn nhốt cô ấy lại…

Thật khó có thể chấp nhận được sự thật này!

"Sau này thì sao?..." Cô lên tiếng, giọng nói thật yếu ớt, "Vì sao cậu lại trốn được đến đây?"

"Sau này không biết vì sao, người canh giữ mình cũng không thấy đâu nữa, mình liền bỏ chạy ra ngoài…" Đại Lỵ nói gấp gáp: "Khi mình đẩy cửa ra thì mới biết bên ngoài là một cánh rừng, là một nơi rất xa. Mình chạy trốn tới đường cao tốc, cuối cùng được một người tốt bụng đưa đến đây."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê cầm lấy tách trà, cô cảm thấy ngay cả hàm răng mình cũng run lên…

"Mạch Khê, cậu nhất định phải tin lời mình nói. Phí Dạ đúng là người xấu, hắn ta muốn hại bọn cậu. Cậu nhất định phải bảo Lôi tiên sinh tăng cường cảnh giác mới được." Đại Lỵ lo lắng nói.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 13

Chỉ Nguyện Một Lời

Trong lòng Mạch Khê thực quá bi thương…

"Không cần đâu." Cô thản nhiên nói, giọng nói vô lực như loài hoa yếu ớt nở rộ trong đêm.

Đại Lỵ sửng sốt, "Mạch Khê…sao vậy? Chẳng lẽ Lôi tiên sinh đã… "

"Không, là Phí Dạ." Mạch Khê nâng tầm mắt, hít sâu một hơi, "Phí Dạ đã chết rồi, là Lôi Dận nổ súng bắn chết anh ta."

"Thật sao? Quả nhiên không có chuyện gì là qua được ánh mắt Lôi Dận." Đại Lỵ như thể đang ca ngợi, giọng điệu có phần cao hơn.

"Sự tình không phải như thế đâu." Mạch Khê thở dài, "Là mình muốn kết hôn cùng Phí Dạ, Lôi Dận đã xông vào nhà thờ, giết Phí Dạ."

"Hả?... Mạch Khê, vì sao cậu lại lấy Phí Dạ?" Đại Lỵ khiếp sợ.

"Một lời khó nói hết…" Mạch Khê đem toàn bộ câu chuyện kể cho Đại Lỵ.

Ánh dương dịu nhẹ bao phủ lên bóng hình hai cô gái trên ghế salon…

https://thuviensach.vn

-_____

Từ sau khi Phí Dạ chết, Mạch Khê không biết nên đối mặt với Lôi Dận thế nào. Nhưng hôm nay, vừa nhìn thấy Lôi Dận thì đáy lòng cô tràn ra một cảm giác khó tả.

Có đôi khi thế sự trêu người.

Kể cho Lôi Dận từ đầu chí cuối câu chuyện của Đại Lỵ xong, cô mới có chút thoải mái.

Lôi Dận không nói gì, ánh mắt cương nghị tản ra vẻ thâm thúy mà kẻ khác không thể đoán được.

"Dận…Anh giết Phí Dạ, có phải vì đã biết anh ta làm nhiều chuyện sau lưng anh không?" Mạch Khê thử hỏi một câu, đây cũng là một nguyên nhân mà cô có thể tin nhất.

Lôi Dận nhìn cô, không hề chần chừ mà trả lời, "Không, anh giết cậu ta vì cậu ta đã đoạt lấy em."

Mạch Khê kinh ngạc.

"Chúng ta không nói chuyện này nữa được không? Mọi chuyện đều đã qua rồi." Lôi Dận nhẹ nắm lấy lấy bờ vai cô, ôm cô vào lòng, thậm chí khuôn mặt tuấn tú còn chôn trong cổ cô. Hắn cúi đầu nói: "Khê nhi, chúng ta đã trải qua nhiều chuyện quá rồi, ở bên cạnh anh được không?"

Mạch Khê đau lòng, cô không nói gì mà chỉ đưa tay ôm đầu Lôi Dận. Sao cô lại không biết hoàn cảnh trước mắt của Lôi Dận cơ chứ.

Cho dù hắn làm bao nhiêu chuyện đều vì cô, càng quan trọng hơn là, nếu không phải vì cô thì vụ tai tiếng tình ái đó cũng sẽ không bung ra, càng không tạo nên cục diện rối loạn đến thế.

https://thuviensach.vn

"Tình hình hiện tại khiến cho anh rất phiền lòng?" Cô hận chính mình không thể làm gì giúp hắn, chỉ cần có thể chia sẻ một chút gánh nặng với hắn thôi cũng tốt rồi.

"Khê nhi…Hiện tại anh chỉ quan tâm đến em và con, đơn giản vậy thôi." Giọng nói Lôi Dận thật nhẹ, như giọt sương đọng trên lá sen nhỏ xuống mặt hồ. Khuôn mặt tuấn tú chậm rãi di chuyển, dọc theo bờ ngực đầy đặn của cô, rồi cuối cùng nhẹ nhàng tựa vào bụng cô.

Cảnh tượng này thực khiến Mạch Khê tan chảy. Người đàn ông đã biết yêu đến tận máu tủy thì hận sẽ thế nào? Nhìn thấy hắn như thế này, cô thật sự rất đau lòng.

"Yên tâm đi, Dận, anh không phải lo lắng cho em và con đâu. Em sẽ ăn cơm thật no, sẽ không bạc đãi cục cưng đâu." Cô xúc động, nhẹ nhàng nói: "Em cam đoan, cục cưng của chúng mình sẽ được sinh ra thật khỏe mạnh."

"Khê nhi…" Lôi Dận ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt rõ ràng vẻ cảm động. Hắn kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô lại, nhẹ nhàng hôn lên từng ngón tay mảnh khảnh…

"Cám ơn em vì đã hoài thai con của anh…"

Niềm hạnh phúc xua tan đi tất cả. Mạch Khê biết chính mình rất vui, cũng là cô tình nguyện như vậy, không quan tâm đến điều gì cả, chỉ toàn tâm toàn ý mà yêu như vậy…

Có đôi khi cô không cần hắn làm gì cả, chỉ đơn giản nói như vậy là đủ rồi.

Nếu hắn không muốn nhắc lại chuyện của Phí Dạ thì Mạch Khê cũng thông minh mà tránh đi. Phí Dạ là trợ thủ đắc lực của hắn. Hắn cũng đã từng nói, Phí Dạ là người anh em hắn tín nhiệm nhất. Nghĩ đến chuyện này,

https://thuviensach.vn

hắn là hắn cũng rất đau lòng, lại nghe thêm việc Phí Dạ đứng sau lưng hắn làm nhiều chuyện như vậy...

Cô khẽ thở dài một tiếng, đáy mắt lặng đi.

"Làm sao vậy?" Lôi Dận mẫn cảm nhận thấy tâm tư của cô, thân thiết hỏi.

Mạch Khê lập tức lắc đầu, đổi tâm tình, nhẹ giọng nói: "Thật ra, em mang thai đứa nhỏ này, không phải tại anh sao? Là ai đã đổi thuốc tránh thai của em thành vitamin B11 hả?"

Lôi Dận hơi nhếch môi, "Giờ hối hận sao?"

Nhiều ngày như vậy, rốt cục Mạch Khê cũng thấy hắn tươi cười, tâm tình cô cũng tốt lên rất nhiều.

"Hối hận á?" Mạch Khê hơi nhíu mày, lại nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của hắn thì cố điều chỉnh giọng điệu: "Có ngốc mới hối hận ấy. Em mang thai không phải đứa con bình thường, nó là người thừa kế chính thức của Lôi gia. Còn em, đương nhiên sẽ được phúc nhờ con."

"Tiểu nha đầu." Lời nói của cô khiến Lôi Dận bật cười, hắn nhẹ giọng nói: "Em đừng nói ‘Mẹ sang nhờ con’ có được không? Chỉ cần em không rời khỏi anh, muốn gì cũng được."

"Thật sao?"

"Thật."

"Tốt lắm…" Mạch Khê cắn cắn môi, cười nhìn hắn, "Em muốn anh ngày nào cũng được vui vẻ. Em tin chắc là cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng đều có cách giải quyết, nên anh đừng ngày nào cũng nhíu mày lại."

https://thuviensach.vn

"Ngày nào anh cũng nhíu mày trước mặt em à?" Lôi Dận nghiêm túc hỏi.

"Ừm." Mạch Khê cũng nghiêm túc gật đầu, lại đưa tay vuốt ve ấn đường của hắn, "Nhìn chỗ này xem, gần sâu thành một đường rồi này."

"Được, về sau ở trước mặt em anh tuyệt đối sẽ không nhíu mày." Lôi Dận thâm tình nhìn cô, kiên định nói.

Bên môi Mạch Khê gợn lên vẻ hạnh phúc. Có đôi khi cô thật sự ích kỷ. Cô muốn Lôi Dận buông tha tất cả, hai người cùng đến sống tại một thị trấn nhỏ bé. Như lúc trước ở Provence vậy, cô có thể trồng oải hương, có thể chế rượu đỏ, hết thảy đều thật tự do tự tại.

Nhưng mà, đó cũng chỉ là suy nghĩ thôi.

Hắn là Lôi Dận, trời sinh ra đã định là người đàn ông không thể có cuộc sống của một người bình thường!

Tạm thời không nói đến Lôi thị, chỉ lấy tổ chức Ảnh ra mà nói, một khi hắn thật sự mất đi vị trí người cầm đầu, những kẻ có thù oán liệu có buông tha cho hắn không? Có lẽ, ngay cả tính mạng còn không giữ được.

Nhìn thấy người đàn ông này đau lòng, cô biết hắn làm mọi chuyện chỉ vì muốn bảo vệ cho cô và đứa nhỏ…

Nghĩ đến đây, Mạch Khê cảm thấy càng thương hắn hơn. Bàn tay nhỏ nhẹ nhàng đặt lên bụng, cô dịu dàng nói: "Nếu con mà nhìn anh cứ nhíu mày, nhất định nó sẽ cho rằng anh chán ghét khi thấy nó."

"Sao thế được? Anh thương nó còn không hết đấy.” Lôi Dận lập tức tỏ rõ quyết tâm, ngay sau đó ghé tai áp vào bụng cô, nhẹ giọng nói: “Bây giờ anh đang nghe thấy tiếng nó động đậy này.”

https://thuviensach.vn

Mạch Khê không nhịn được cười, nâng mặt hắn lên…

"Nó còn rất nhỏ, thậm chí hình hài còn chưa thành, anh muốn nghe cái gì cơ chứ? Chẳng lẽ muốn nghe tiếng bụng em sôi ùng ục lên sao?”

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 14

Phản Kích Cổ Đông

Lôi Dận vừa nghe thấy thế thì vội vàng nói, cùng cười hề hề, "Đúng đúng, anh nhớ là phụ nữ có thai mỗi ngày đều phải ăn nhiều, anh sẽ bảo quản gia đi chuẩn bị ngay."

"Dận…" Mạch Khê nhẹ nhàng cười, giữ chặt cánh tay Lôi Dận, dịu dàng nhìn hắn.

"Làm sao vậy? Không thể kiêng được. Bây giờ thân thể em đã không còn chỉ có một mình em đâu đấy." Lôi Dận thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng thì không khỏi đau lòng, cúi đầu hôn lên trán cô, "Hay là, em muốn ăn gì thì nói đi, em muốn ăn gì, chỉ cần trên đời này có anh nhất định sẽ mua cho em."

Mạch Khê nở nụ cười, đứng dậy ôm lấy cánh tay hắn, "Anh hiểu sai ý em rồi, em chỉ muốn cùng anh xuống nhà, không muốn tách ra thôi." (=.=')

Lôi Dận sửng sốt, tình yêu trong đáy mắt bỗng tan chảy. Hắn ôm cô vào lòng, ôm thật chặt…

…

https://thuviensach.vn

Lôi thị, hội nghị cổ đông.

"Lôi tiên sinh, mấy ngày nay cổ đông chúng tôi đã có thương lượng qua, chúng tôi nhất trí cho rằng nên bỏ hạng mục kia đi. Lôi thị vì hạng mục đó mà phải dừng lại rất nhiều hạng mục khác, điều này thật sự là không đáng."

"Đúng vậy, Lôi tiên sinh, tuy rằng chúng tôi không phải là cổ đông quá lâu năm của công ty, nhưng cũng đã theo Lôi tiên sinh dốc sức dựng giang sơn. Nhiều năm như vậy, tình cảm của chúng tôi với Lôi thị rất sâu sắc nên chúng tôi không thể nhìn Lôi thị lâm nguy như vậy được."

"Lôi tiên sinh, tôi cũng nghĩ như vậy. Gần đây thị phi đúng sai quá nhiều, hơn nữa Phí Dạ tiên sinh chết…à, ý của tôi là hy vọng Lôi thị sẽ không tham gia vào hạng mục lớn như vậy."

"Đúng vậy…"

Tất cả cổ đông đều cùng một ý.

Thư ký cẩn thận nhìn Lôi Dận ngồi ở ghế Chủ tịch. Ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh, trong mắt cũng lộ vẻ hờ hững, vầng trán không nhuốm vẻ tức giận. Tóm lại, không thể nhìn ra biểu cảm gì trên khuôn mặt hắn, cũng không cách nào đoán được tâm tư của hắn.

Thấy các cổ đông sôi nổi bàn tán, một lúc lâu sau Lôi Dận mới lên tiếng, "Kerr, ông cho rằng Lôi thị vì sao lại không thể tham gia hạng mục lớn như vậy?"

Một cổ đông tên Kerr sửng sốt. Ông ta không ngờ Lôi Dận lại ném một câu sắc nhọn về phía mình nên hắng giọng nói: "Điều này…bởi vì trước mắt Lôi thị đang gặp phải nhiều tin đồn bất lợi…"

"Nguyên nhân chỉ có thế thì hạng mục càng phải thúc tiến mạnh! Đang trong giai đoạn bất lợi, nếu không làm được việc xuất chúng thì chẳng phải

https://thuviensach.vn

là để cho người ta chế giễu hay sao?” Lôi Dận lạnh lùng nói.

"Lôi tiên sinh, Lôi thị chúng ta là doanh nghiệp lớn, nếu là doanh nghiệp nhỏ thì đâu cần quan tâm đến chuyện người ta chê cười hay không chê cười. Chỉ vì một hạng mục mà dừng lại nhiều hạng mục khác, cổ phiếu sẽ tiếp tục biến động.” Một cổ đông khác lo lắng nói.

Bên môi Lôi Dận gợn lên ý cười lạnh, “Hồ sơ cho hạng mục cạnh tranh đều đã đệ trình rồi. Vì hạng mục này, các thủ tục trước đấu thầu Lôi thị đã làm đến mức nào thì các ông là người rõ ràng nhất. Hiện tại mà bảo tôi bỏ hạng mục này, vậy thì chờ đến khi tôi bỏ chức danh chủ tịch của Lôi thị đi!”

"Chuyện này…”

"Lôi tiên sinh, chúng tôi vẫn cho rằng việc cứu vãn tình hình cổ phiếu Lôi thị là quan trọng nhất. Nghe nói gần đây đã có người mua cổ phiếu Lôi thị với số lượng lớn rồi.”

"Vẫn là câu nói kia, chỉ cần thành công ở hạng mục đó, tất cả mọi bất lợi sẽ chuyển ngược tình hình!” Lôi Dận kiên định nói.

"Nhưng mà Lôi tiên sinh…”

"Ngàn vạn lần đừng có dùng thân phận cổ đông để ép tôi!” Lôi Dận thấy tất cả cổ đông đều cùng một thái độ, đôi mày liền nhíu lại…

“Mấy năm nay Lôi Dận tôi quản lý công ty như thế nào, các ông hẳn là rất rõ ràng. Lần này cũng vậy! Từ sau khi tôi tiếp quản công ty, Lôi thị gặp phải không ít sóng gió, sao chỉ một lần này mà cổ đông các ông đã sợ?” Hắn đứng dậy, hai tay chống lên bàn hội nghị, như con diều hâu sải cánh, toàn thân tản ra quyền uy tuyệt đối…

https://thuviensach.vn

"Vẫn là câu nói kia, nếu tin Lôi Dận tôi thì ở lại, không tin thì lúc nào cũng có thể rời khỏi hội đồng quản trị!”

Các cổ đông đưa mắt nhìn nhau.

Lôi Dận hờ hững đảo mắt qua từng cổ đông, không nói thêm một câu dư thừa nào mà xoay người rời khỏi phòng họp.

Cả cuộc hội nghị, kết thúc không mấy vui vẻ cho lắm.

Đợi Lôi Dận hoàn toàn đi xa, các cổ đông mới liên tục lắc đầu…

"Haiz, Lôi tiên sinh sao lại cố chấp như vậy nhỉ?”

"Cậu ta lúc nào cũng thế, không phải mới ngày đầu ông quen biết cậu ta mà.”

"Các ông nói xem, nguy cơ lần này làm sao mà vượt qua được?”

"Ai biết được? Việc Lôi tiên sinh làm lần này đều khiến người ta không khỏi nghi ngờ. Cậu ta còn bắn chết Phí Dạ, tôi thấy, tiền đồ không mấy sáng sủa đâu.”

"Đúng vậy, chúng ta trung thành vì Lôi thị, nói không chừng cũng có ngày bị Lôi Dận xử lý đấy.”

"Không thể nào…”

“Sao không? Phí Dạ vì công ty bỏ không ít tâm huyết. Tôi mà là Lôi Dận, đừng nói Phí Dạ muốn cưới con đàn bà kia, cho dù là muốn cổ phần công ty tôi cũng có thể cho một phần. Vì một con đàn bà mà cậu ta giết chết người anh em thân tín, người như thế thật sự rất khó phục vụ đó.”

"Tôi thấy Lôi Dận này thật sự không bằng Lôi lão gia. Nếu như Lôi lão gia chủ trì cuộc họp, nhất định sẽ không làm như vậy.”

https://thuviensach.vn

“Không sai, không sai…”

Tất cả cổ đông đều gật đầu lia lịa…

-_____

Màn đêm buông xuống, chỉ còn những vệt sáng nhỏ len giữa những đám mây.

Tối hôm nay, khi Lôi Dận và Mạch Khê đi ăn tối rồi trở về tòa thành đã thấy rất nhiều vệ sĩ đứng gần cửa chính. Bước vào phòng khách, dễ dàng thấy được tất cả người làm đều tập trung lại đây, mỗi người đều nghiêm túc đứng hai bên. Mà ngồi trên chiếc sofa ở giữa, chính là người luôn sống trong biệt thự của Lôi gia – Lôi lão gia.

Ánh mắt của ông nhìn qua có vẻ lạnh tanh, lúc nhìn thấy Lôi Dận dắt Mạch Khê vào cửa thì sắc mặt càng khó coi hơn.

Lôi Dận hơi sửng sốt, sau đó lại bình tĩnh đưa áo choàng cho quản gia, lãnh đạm nói, “Nếu tôi nhớ không nhầm, đây là lần đầu tiên cha đến tòa thành.”

Lôi lão gia ngồi ngay ngắn trên sofa, dường như đã sớm đoán được thái độ này của Lôi Dận, ông nhìn thoáng qua Mạch Khê, “Cô đang mang thai?”

Mạch Khê có chút hồi hộp, không nói gì mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Đứa nhỏ là của Dận nhi hay là của Phí Dạ?" Lôi lão gia không vui, tiếp tục hỏi.

"Là của Dận ạ!" Mạch Khê không có chút do dự, liền giải thích: "Lôi gia gia, con và Phí Dạ thật sự không có gì cả..."

https://thuviensach.vn

"Không có gì?" Lôi lão gia thay đổi hoàn toàn thái độ hiền hòa với cô ngày trước, bất mãn nói: "Không có gì mà cô lại kết hôn với Phí Dạ? Cô có biết vì cô mà Lôi thị gặp bao nhiêu phiền toái không hả?"

"Con..." Mạch Khê vô cùng ấm ức, chỉ có điều cô không muốn tranh luận cùng người bề trên, huống chi người này lại là cha của Lôi Dận. Cô chỉ còn biết cắn chặt môi, nước mắt chậm rãi chảy ra từ hốc mắt.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 15

Vị Khách Không Mời Mà Đến

Đương nhiên Lôi Dận không nhìn thấy bộ dáng ấm ức của Mạch Khê, chỉ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, ngồi xuống sofa đối diện Lôi lão gia. Hắn lãnh đạm nói: "Chuyện này không liên quan đến Khê nhi."

Lôi lão gia biến sắc...

"Không liên quan đến cô ta? Vậy thì liên quan đến ai? Nguy cơ của Lôi thị thế nào, không phải là anh biết rõ sao?"

Lôi Dận cười lạnh, "Cha tự mình đến tòa thành, không nên chỉ nói mỗi chuyện này thôi chứ!"

"Anh nghĩ rằng tôi thích ngàn dặm xa xôi chạy đến đây hay sao?" Lôi lão gia không vui, nói: "Mấy cổ đông đã tìm đến nhà, tôi mới biết rõ ràng được anh đang làm chuyện ngu xuẩn gì!"

Lôi Dận hơi nhướn mày, liếc Lôi lão gia một cái rồi khóe môi khẽ cong lên cùng một vẻ thâm thúy khôn lường. Hắn giơ tay ý chỉ quản gia Hàn Á bưng trà lên. Hương trà thoang thoảng trong không khí, tản ra mùi thơm dịu.

https://thuviensach.vn

"Xem ra, tuy là cha đã rời khỏi vị trí chủ tịch Lôi thị nhiều năm như vậy nhưng tâm tư đám cổ đông kia vẫn hướng về cha." Tuy rằng hắn đang cười nhưng ánh mắt không hề có chút ý cười nào, hắn chỉ bình tĩnh rót một chén trà.

"Hừ, yêu cầu của đám cổ đông này rất đơn giản, chỉ hy vọng anh có thể bảo đảm được lợi ích cho họ. Nếu không phải do lần này anh quá đáng thì họ cũng sẽ không tìm đến nhà Lôi gia." Lôi lão gia vẫn dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn Lôi Dận, đầu mày nhíu lại.

"Phải không?" Lôi Dận không kiêng dè, nhấp một ngụm trà, "Tôi cũng không bắt buộc họ phải nghe theo quyết định của tôi. Nếu bọn họ cho rằng Lôi thị không thể đảm bảo được lợi ích cho họ thì tự nhiên sẽ ôm của mà chạy thôi, Lôi Dận tôi tuyệt đối sẽ không nói một câu nào."

"Anh nói nghe nhẹ nhàng quá đấy!" Lôi lão gia có vẻ mất hứng, "Bọn họ đều là cổ đông lâu năm của Lôi thị, cho dù anh có ý kiến gì với tôi thì cũng không thể phản đối họ. Nhiều năm qua họ đã cùng Lôi thị trải qua không ít sóng gió lớn nhỏ. Quyết định lần này của anh, chẳng phải là đâm cho họ một nhát dao sao?"

Lôi Dận đặt chén trà xuống...

"Thế theo ý cha, phải làm thế nào?" Lời nói thật thản nhiên nhưng không hề có thái độ thành tâm thỉnh giáo.

Lôi lão gia kìm lại sự bất mãn, bình tĩnh nói, "Tạm dừng hạng mục đấu thầu kia lại."

Mạch Khê có chút sửng sốt, nhìn về phía Lôi Dận.

Lôi Dận lại như đã sớm đoán được điều đó, lạnh lùng cười, "Xem ra cha với nhóm cổ đông đó thật sự là cùng chung chí hướng."

https://thuviensach.vn

"Bởi vì mục đích của bọn tôi đều giống nhau, đều không muốn Lôi thị bị hủy hoại trong tay anh!" Lôi lão gia tức giận, đột nhiên đứng bật dậy, sắc mặt xanh mét, "Tình hình hiện tại của Lôi thị như thế nào trong lòng anh rất rõ ràng. Cổ phiếu thì không ngừng sụt giá, như vậy rồi mà anh còn muốn tiến hành hạng mục kia hả? Vì một hạng mục đó mà anh đình chỉ rất nhiều hạng mục căn bản khác, anh có biết là làm như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn không? Hơn nữa, tôi không giống nhóm cổ đông kia, tôi chỉ đề nghị tạm dừng chứ không phải hủy bỏ!"

"Cha, nếu như tôi không lầm thì ông đã không còn là chủ tịch Lôi thị nữa rồi. Tôi đề nghị ông vẫn nên quay về nhà an dưỡng tuổi già đi. Về chuyện Lôi thị phải kinh doanh thế nào, tôi đều đã có tính toán rồi." Lôi Dận hờ hững nhìn Lôi lão gia, không có chút dao động nào trong đáy mắt, "Hạng mục kia tôi sẽ không bỏ, điều này tôi cũng đã nói với các cổ đông rồi. Chỉ cần hạng mục này về tay, tình hình của Lôi thị tất lẽ dĩ ngẫu sẽ chuyển biến tốt đẹp."

"Lôi thị cũng từng là tâm huyết của tôi, tôi sẽ không ngồi nhìn anh làm loạn đâu!" Ngữ khí của Lôi lão gia ngày càng cứng rắn, đương nhiên cũng có sự giận dữ, "Anh cho rằng tôi không biết mục đích anh kiên trì theo đuổi hạng mục đó sao? Nghe các cổ đông nói, thời điểm trước anh đã định quy hoạch một khu đất trống, nếu không phải phục vụ cho kinh doanh thì anh dùng lô đất này làm gì chứ? Không dùng cho việc kinh doanh, chẳng lẽ dùng để làm từ thiện sao?"

Lôi Dận nhìn thoáng qua Mạch Khê, lại dừng ánh mắt trên bụng cô, ngữ khí cũng trở nên dịu dàng...

"Lô đất này đương nhiên rất có tác dụng với tôi."

"Chính là cho đứa bé này?" Đột nhiên Lôi lão gia cũng minh bạch, lửa giận lập tức bùng lên.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía cha thì khôi phục vẻ lãnh đạm trước giờ, "Đúng vậy, lô đất kia đích thực là món quà tôi tặng cho đứa nhỏ."

"Có phải anh muốn cả đời này dây dưa không rõ với mẹ con nó không? Trước thì là Bạc Tuyết, giờ lại là Mạch Khê con gái cô ta!" Lôi lão gia tức giận đến nỗi thở hổn hển. Người hầu đứng bên cạnh thấy thế thì vội vàng tiến lên đỡ ông ngồi xuống.

"Cha kính mến, tôi thấy thân thể ông đã không còn thích hợp để nói quá nhiều chuyện như vậy, vẫn nên về nghỉ ngơi đi. Sức khỏe của cha là vấn đề lớn, cứ như vậy thì đứa con như tôi đây phải thế nào mới yên tâm được đây?" Lôi Dận cười nhạt.

Lôi lão gia trừng mắt tức giận, "Anh nhớ kỹ cho tôi, cho dù anh có hận tôi thì tôi vĩnh viễn vẫn là cha anh, quan hệ này mãi mãi không xóa bỏ được!"

Lôi Dận cười lạnh...

"Sau đó thì sao? Nếu cha đã nói ra chuyện này thì chắc chắn không cần phải giấu thêm điều gì đâu."

"Không sai, hôm nay tôi đến đây có mục đích. Mới đầu tôi chỉ muốn khuyên anh tạm dừng kế hoạch kia lại, nhưng mà thái độ của anh quá ngoan cố, tôi cũng không thể nhìn Lôi thị bị hủy hoại như vậy được."

"Xem ra lần này cha già kính mến đến đây đã sớm có chuẩn bị rồi." Lôi Dận nhẹ nhàng cười, vắt chân trái lên đùi phải, "Tôi rất muốn biết cha kính mến sẽ làm thế nào."

Lôi lão gia thở phì phò, "Sở dĩ Lôi thị thành ra như thế, tất cả đều do con bé này ban tặng. Tôi không cho phép hai đứa ở cùng một chỗ nữa, lập tức đuổi con bé ra khỏi Lôi gia!"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê đang ngồi bên cạnh nghe thấy vậy thì hoảng sợ, không thể tin được người trước mặt này là ông lão hiền lành cô từng gặp, hàng mi dài khẽ run rẩy... Từ khi nào thì trong mắt ông lão này, cô lại hóa thành ‘hồ ly tinh’ vậy?

Lôi Dận kéo bàn tay nhỏ bé của cô lại, sự ấm áp khiến cô được an tâm. Hắn nhẹ nhàng cười, lại như nghe được một chuyện nực cười nhất nên lắc đầu ngao ngán...

"Cha kính mến, đây cũng không phải là nhà của Lôi gia."

"Chỉ cần một ngày anh còn mang họ Lôi thì chính là người Lôi gia! Tôi chính là cha anh!" Lôi lão gia nhìn thấy bộ dáng một mực che chở cho Mạch Khê của hắn thì không thể tức hơn được nữa.

Lôi Dận nhướn thân mình về phía trước, ánh mắt lạnh lùng...

"Tôi sẽ không để Khê nhi rời khỏi tôi nửa bước!"

"Mày..." Lôi lão gia như phát điên lên, "Con bé này thì có gì tốt chứ? Hồng nhan gây họa!"

"Để cho cha phải thất vọng rồi, tôi đã xác định là giữ lấy người con gái này rồi." Lôi Dận trả lời một cách lạnh lùng.

Lôi lão gia cười lạnh, "Thật sự là hảo hán, mày cũng không quý trọng dòng máu Lôi gia. Được lắm, mày đã không muốn bỏ con nhỏ này, tao sẽ cho mày bỏ luôn vị trí chủ tịch Lôi thị. Bắt đầu từ ngày mai, tao sẽ quay về hội đồng quản trị, một lần nữa đưa Lôi thị vào hoạt động."

Sắc mặt Mạch Khê đột nhiên tái đi...

Ánh mắt Lôi Dận chậm rãi tản ra hàn ý. Một lúc sau, hắn nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, bên môi cũng đậm ý lạnh lẽo...

https://thuviensach.vn

"Tôi nghĩ, đây mới là mục đích thực sự của cha, không sai chứ?"

"Tao không cần biết mày nghĩ thế nào, tao chỉ quan tâm đến chuyện Lôi thị có bị hủy trong tay mày hay không thôi!"Lôi lão gia mở to mắt, giọng nói già nua còn có vẻ gì đó khá đau lòng...

"Mày là đứa con độc nhất của Lôi gia, vậy mà hôm nay lại vì một đứa con gái mà cố chấp. Người trên toàn thế giới này đều hiểu được tầm quan trọng của hạng mục đó, cũng biết nó sẽ cho lợi nhuận như thế nào. Nếu mày có thể lui một bước, tạm dừng lại một thời gian mà tiến hành các hạng mục khác thì cũng thu được lợi nhuận tương đối. Nhưng mà mày, lại cứ cứng đầu thâu tóm được. Tao biết, lô đất kia là mục tiêu cạnh tranh hàng đầu của mày, nhưng mày thử nói xem, sở dĩ mày tích cực như vậy là vì công ty hay vì lợi ích cá nhân? Nhiều cổ đông đang chờ tiền, nhân viên Lôi thị trên toàn cầu cũng đang chờ mày nuôi ăn, cuối cùng mày lại cho họ một câu trả lời như vậy đấy phải không?"

Lôi Dận lãnh đạm cười, "Lời nói của cha thật khẩn thiết, hình như đã sớm nghĩ kỹ lý do rồi. Xem ra tôi hết cách rồi."

"Có, chính là bỏ con bé này đi. Con bé này gây cho Lôi gia quá nhiều tai họa, chỉ cần mày bỏ nó, tao sẽ không ngăn cản hành vi cố chấp của mày nữa!" Lôi lão gia một mực kiên quyết.

"Tôi cũng đã nói rồi, không thể." Lôi Dận cũng mang vẻ mặt kiên quyết.

"Mày cho rằng các cổ đông sẽ ủng hộ hành vi của mày sao?" Lôi lão gia bực tức.

Lôi Dận nâng chén trà lên nhấp một ngụm, không e dè mà nói: "Tôi tuyệt đối tin rằng, bằng năng lực của cha sẽ có thể làm cho tất cả cổ đông ra phiếu phản đối."

"Mày hiểu được là tốt rồi."

https://thuviensach.vn

"Cha đang lấy Lôi thị để dồn tôi? Sau bao nhiêu năm mà lại muốn giảng đạo lý với tôi sao?"

"Không phải là dồn mày, là muốn mày hiểu được hiện tại phải làm gì."

Lôi Dận nhìn chằm chằm Lôi lão gia, một lúc sau lại đột nhiên nở nụ cười, sau đó hắn nhìn về phía Mạch Khê, giọng nói trầm xuống...

"Khê nhi, em có biết vì sao lúc trước anh được lên ngồi ở vị trí chủ tịch Lôi thị không?"

Mạch Khê nhẹ nhàng lắc đầu. Giờ phút này đầu óc cô trống rỗng, không biết phải làm gì, lại càng không có tâm sức nghe những lời Lôi Dận nói. Cô chỉ lờ mờ thấy ánh mắt hắn, ánh mắt đó lộ ra vẻ châm chọc rõ ràng.

Lôi lão gia biến sắc, càng ngày càng tái nhợt...

Lôi Dận quay đầu nhìn ông một cái rồi khịt mũi cười lạnh...

"Lúc trước, anh cũng dùng một người đàn bà mà đổi được chức chủ tịch!"

Mạch Khê sửng sốt...

Sao lại thế chứ?

Hắn là nhận thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Mạch Khê, Lôi Dận nhẹ nhàng nhíu mày...

"Người đàn bà này không phải ai khác, chính là bà mẹ kế thấp hèn của anh. Sau khi giết cô ta, anh liền yêu cầu với cha chức chủ tịch Lôi thị, điều kiện chính là... cho ông ta cầm lại xác cô ta mà đem chôn! Người cha đáng kính này cũng rất giữ lời hứa. Sau khi anh huyết tẩy Ảnh, hai năm sau đã tiếp quản Lôi thị mãi cho đến bây giờ."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê khiếp sợ nhìn Lôi lão gia.

Thì ra, giữa cha con họ còn có một chuyện như vậy.

Sắc mặt Lôi lão gia vô cùng khó coi, gần như là xanh mét...

Lôi Dận đứng dậy, đi đến trước mặt Lôi lão gia, gằn từng tiếng nói: "Lúc trước cha kính mến thật sự là nghĩa nặng tình thâm, có thể vì xác chết một con đàn bà mà để lại vị trí chủ tịch Lôi thị, không ngờ hôm nay ông lại học được cách gậy ông đập lưng ông này. Có điều..."

Hắn hơi khom người, nhìn chằm chằm Lôi lão gia, hàn ý nơi đáy mắt gần như có thể nhấn chìm người ta...

"Ông thật sự là quá lãi rồi. Hôm nay, ông chẳng những lấy một người con gái uy hiếp tôi, mà còn đem tương lai của con tôi ra uy hiếp. Người ta vẫn nói, so sánh con với cha già, bao giờ cũng như kiểu trò giỏi hơn thầy. Nhưng trong mắt tôi, gừng – mãi mãi là già mới cay!"

Lôi lão gia đanh mặt lại, cũng chậm rãi đứng dậy, đối mặt với một Lôi Dận lạnh lùng, "Tao mặc kệ là mày có hiểu lầm với tao thế nào, tất cả chỉ có thể chờ tao để mày thu dọn tàn cuộc xong đã! Nếu mày không cố chấp như vậy thì cổ đông cũng sẽ không thể không vừa lòng, mà tao thì cũng không phải già thế này rồi mà vẫn ngồi ở vị trí đó quan tâm chuyện thương trường. Không phải là mày muốn được ở bên cạnh con bé này sao? Giỏi, thật sự là rất giỏi! Vậy thì từ nay về sau mày cứ thoải mái mà sống cuộc sống của ba người đi! Có điều, tao nhắc nhở mày, tốt nhất là sáng mai mày đem giấy tờ nhường chức chủ tịch đến văn phòng, nếu không, Lôi thị sẽ vì mày mà tổn thất càng nhiều!"

Nói xong, ông lão đùng đùng nổi giận rời khỏi tòa thành.

Tất cả dường như lại trở về vẻ yên tĩnh...

https://thuviensach.vn

Người làm trong tòa thành đều sợ tới mức không dám ho một tiếng. Tuy rằng họ không hiểu chuyện trong thương giới nhưng rất rõ ràng một chuyện... Chủ nhân tòa thành này – Lôi tiên sinh... bị tước quyền!

"Lôi tiên sinh..." Hàn Á thật cẩn thận tiến lên, nhìn khuôn mặt lạnh lùng kia thì ông nhẹ giọng nói: "Tục ngữ nói, cha con không thể chuốc thù hận được..."

"Hàn Á, chuẩn bị canh tẩm bổ cho Khê nhi đi, hôm nay cô ấy chưa ăn được nhiều." Đột nhiên Lôi Dận chặn ngang lời Hàn Á, dặn dò một câu.

Hàn Á sửng sốt, sau lại vội vàng gật đầu.

Mạch Khê lẳng lặng ngồi yên, nhìn bóng dáng Lôi Dận, thấy hắn không nói tiếng nào mà đi lên tầng thì thở dài một hơi, không lâu sau cũng đi lên theo.

-_____

Mạch Khê vốn tưởng rằng Lôi Dận sẽ vào thư phòng, đang tự hỏi tiếp theo sẽ phải làm gì; không ngờ, cô vừa theo lên tầng thì đã thấy Lôi Dận đi thẳng vào phòng ngủ.

Mạch Khê có chút lo lắng cho hắn. Dù sao khi bị cha ngang nhiên đoạt quyền đi như vậy thì trong lòng cũng cảm thấy khổ sở. Than nhẹ một tiếng, cô cũng đi theo, lại nghe thấy từ phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy thì cô đẩy cửa bước vào.

Lôi Dận đang xả nước ấm. Chỉ trong chốc lát, hơi nước đã khiến bóng dáng hắn trở nên mơ hồ. Thấy Mạch Khê đứng ở cửa cùng vẻ mặt lo lắng, hắn cười cười, kéo cô lại, nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay tắm bằng cánh hoa tươi đi, mùi tinh dầu nồng quá, anh sợ em không chịu nổi. Lại đây xem nước ấm vừa chưa?"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê bị hắn kéo đến bậc lát thạch anh. Bồn tắm to như bể bơi, trong bóng tối chỉ còn vài ánh đèn mờ, sóng nước hắt lên những vệt sáng dập dềnh...

Vẻ lo lắng trong mắt cô càng đậm. Chẳng lẽ là do chịu đả kích quá lớn hay sao, nhìn hắn có vẻ là lạ? Dựa theo tính cách trước kia của hắn, nhất định sẽ nghĩ ra cách phản kích.

Hôm nay, hắn im lặng đến mức khiến cô cảm thấy xa lạ.

Một lúc lâu sau, cô mới lấy hết dũng khí, cẩn thận hỏi, "Dận, anh... không sao chứ?"

Lôi Dận ngẩng đầu, vệt sáng dập dềnh chiếu lên gương mặt cương nghị của hắn, đẹp đến mê người. Hắn mỉm cười, đáy mắt tràn vẻ dịu dàng như dòng nước ấm áp kia...

"Anh làm sao?..."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 16

Lôi Dận Lui Nhường

Mạch Khê tiến lên, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, đôi mắt cũng sâu vẻ lo lắng cho hắn...

Lôi Dận buồn cười nhìn cô, nhẹ nhàng nâng cả khuôn mặt cô lên, trong đáy mắt cũng chỉ còn vẻ cưng chiều dành cho cô, "Khê nhi, anh biết em đang quan tâm đến điều gì, anh không sao cả."

"Sao lại không sao cả?" Lòng Mạch Khê như bị một cái búa nện xuống, cô cầm tay hắn áp lên má mình, dịu dàng nói, "Lôi thị là tâm huyết của anh, nhiều năm qua anh đều dồn hết tâm lực vào công ty..."

Lôi Dận cảm động, cúi người hôn lên mái tóc cô rồi trầm giọng cười, "Thời gian về sau này, anh chỉ muốn quan tâm đến em và con."

"Em chỉ sợ như vậy thì..." Đôi mắt Mạch Khê thoáng trầm xuống, "Em không cần gì cả, chỉ cần anh ở bên cạnh em, bất luận thế nào cũng thấy hạnh phúc. Nhưng mà anh thì không thể, trời sinh ra anh là người có quyền lực, về sau anh sẽ hối hận."

"Em cho rằng anh sẽ hối hận ư?" Lôi Dận nhìn cô, vẫn một vẻ thâm tình, "Anh chưa bao giờ hối hận vì chuyện đã làm. Hơn nữa, đối với em,

https://thuviensach.vn

nếu bắt anh vì Lôi thị mà bỏ rơi em thì tuyệt đối không thể."

"Nhưng mà..." Ánh mắt Mạch Khê tràn vẻ lo lắng, "Anh có nhớ không, có lẽ, em ở lại bên cạnh anh sẽ là trở ngại cho... "

Ngay sau đó, đôi môi anh đào của cô bị Lôi Dận che lại, nóng bỏng như lửa, thật quá dễ dàng để cảm nhận được tình yêu sâu đậm hắn dành cho cô.

Thật lâu sau, Lôi Dận mới lưu luyến buông đôi môi cô ra, chóp mũi cọ cọ lên mũi cô, hắn nói: "Khê nhi, anh cam đoan với em, tất cả chỉ là tạm thời, anh sẽ lấy lại hết thảy những gì của mình. Nhất là món quà cho cục cưng của chúng ta, anh nói rồi, nhất định sẽ làm được."

"Dận..."

"Có tin anh không?" Lôi Dận nhợt nhạt cười, nhưng bên môi vẫn mang vẻ hạnh phúc.

Mạch Khê nhìn hắn, nhìn vẻ thâm tình của hắn, trong lòng bỗng sinh ra dũng khí. Cô gật đầu mạnh một cái, nhưng sau đó lại có chút lo lắng...

"Nhưng mà, cha anh..."

"Cha?" Lôi Dận nở nụ cười, cũng là nụ cười lạnh ngắt, "Cho đến bây giờ anh chưa từng được hưởng thứ gọi là ‘tình cha’."

"Nhưng quan hệ cha con còn lớn hơn trời, bất luận anh có thừa nhận hay không, ông ấy vẫn là cha anh." Mạch Khê nhẹ giọng nói.

Lôi Dận kéo bàn tay cô lại, hôn lên từng ngón tay như đang nâng niu một con búp bê, "Khê nhi, em còn nhỏ, trên thương trường có nhiều chuyện em không thể lý giải được. Người ta nói thương trường như chiến trường, trên chiến trường đó thì không có quan hệ cha con. Thương giới cũng vậy.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, không phải chính mắt em thấy ông ta áp chế anh như thế nào sao?"

"Dận, em rất lo..." Cô ngập ngừng, không biết nên nói gì. Thật ra, cô đã không còn là đứa trẻ con, ít nhiều cũng học được vài chuyện trong thương giới, hơn nữa ở đại học cô đã được đào tạo chuyên sâu, có được kỹ năng quản lý doanh nghiệp. Với trình độ như vậy thì tối thiểu cũng có thể trợ giúp cho Lôi Dận. Nhưng cứ mỗi lần cô có ý nghĩ này, hắn lại không chút do dự mà từ chối.

Mà hôm nay, cũng vẫn như thế.

Lôi Dận thấy cô có vẻ buồn rầu thì trìu mến nói...

"Khê nhi, anh nói rồi, chuyện bên ngoài em không cần lo lắng, em chỉ cần làm việc mình thích là được rồi. Có điều, bây giờ..."

Hắn mỉm cười, bàn tay to đặt nhẹ trên bụng cô, "Chuyện em có thể làm cũng chỉ có ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh."

Mạch Khê bị vẻ lạc quan cùng kiên định của hắn làm cho cười rộ lên, áp lực trong lòng cũng nhất thời tan biến. Cô nhẹ nhàng tựa đầu vào bờ vai rắn chắc của hắn, ra vẻ bất mãn nói...

"Dận, em phát hiện ra anh thật sự mang nặng tư tưởng của chủ nghĩa nam quyền. Chẳng lẽ phụ nữ thì không thể kinh doanh sao?"

"Những người phụ nữ khác thì có thể, chỉ riêng người phụ nữ của anh thì không thể." Lôi Dận trả lời một cách thản nhiên.

"Vì sao? Anh thật bảo thủ." Mạch Khê bực bội ngẩng mặt lên, vừa bĩu môi vừa nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

"Bởi vì anh không muốn cho người phụ nữ của anh phải mệt nhọc. Người anh yêu, chỉ cần mỗi ngày cười cho anh ngắm là được rồi." Lôi Dận nâng tay, cưng chiều nhéo cái mũi của cô một cái, trìu mến trả lời.

"Anh thật bá đạo." Mạch Khê trừng mắt nhìn hắn.

"Được, được, anh bá đạo." Lôi Dận cũng không phản bác, chỉ như đang nuông chiều một đứa nhỏ bốc đồng. Hắn kéo cô lại, đưa tay cởi quần áo của cô.

"Này, anh làm gì đấy?"

"Đương nhiên là đi tắm rồi."Lôi Dận cười xấu xa.

Mạch Khê nhìn thấy ánh mắt háo sắc của hắn, hai má bỗng đỏ lên, nhưng rất nhanh lại nở nụ cười quỷ quái. Cô nghiêng đầu...

"Nhìn tư thế của anh, có phải là muốn giúp em tắm không?"

Lôi Dận ghé sát khuôn mặt tuấn tú lại, như thể gần chạm vào đôi môi đỏ mọng của cô, "Cầu còn không được."

"Tốt..." Lần này Mạch Khê cực kỳ phối hợp, ngay sau đó chậm rãi cởi sạch quần áo ra, thân mình quyến rũ mờ mờ ảo ảo trong làn hơi nước...

"Chỉ cần người nào đó không động chân động tay với em là được rồi."

Cô nhẹ nhàng bước vào bồn tắm, cả thân mình dính đầy cánh hoa tươi, đẹp không sao tả xiết. Cô cố ý làm như vậy! Lôi Dận là người đàn ông có dục vọng rất mạnh mẽ, nhưng từ khi cô mang thai, hắn buộc phải sống cuộc sống cấm dục. Hôm nay hắn chủ động dụ dỗ cô, không ngờ, người bị hại mãi mãi chỉ có hắn.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp trầm trong bồn nước, đôi mắt hắn tối sầm đi, yết hầu không ngừng lên xuống. Hắn bước nhanh đến,

https://thuviensach.vn

ngồi trên thành bồn tắm, xả nước ấm lên người cô, bàn tay cũng thuận thế mà ‘du ngoạn’ trên tấm lưng mềm nhẵn của cô...

"Bé con, nếu không phải vì cục cưng, anh nhất định sẽ..."

"Sẽ làm sao?" Mạch Khê làm ra vẻ khó hiểu, vừa cười vừa nói, như một đứa nhỏ vô tội ngu ngơ. Nhưng trong mắt đàn ông, đây là loại ngây thơ... hấp dẫn trí mạng!

Lôi Dận cúi đầu, tựa trán trên trán cô, nặng nề nói...

"Anh nhất định sẽ... hung hăng muốn em!"

Mạch Khê không nhịn nổi, cười ra tiếng, "Đúng vậy, có điều bây giờ anh cũng chỉ có thể muốn thôi. Ngại quá, phải để cho anh mấy tháng làm hòa thượng rồi. Ai bảo con yếu ớt như vậy chứ, không thể bị tổn thương đâu."

"Đúng là không thể làm tổn thương đến con, nhưng cứ như vậy mà buông tha thì quá lợi cho em rồi." Trong mắt Lôi Dận ngập tràn dục vọng bế tắc, nhưng lại cực kỳ mãnh liệt, sâu như biển khơi.

"Anh muốn làm gì? Bây giờ anh không thể bắt nạt em nha..." Mạch Khê đưa ra lời cảnh cáo.

"Anh không thể động vào thân mình em, nhưng em có thể..." Lôi Dận cười một cách cực kỳ ‘đen tối’. Hắn cúi đầu, đôi môi khẽ chạm bên tai cô thì thầm.

Mạch Khê nghe thấy thế, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn. Cô nâng tay đánh hắn một cái, "Anh... xấu xa!"

Lôi Dận cười nhẹ, ngón tay thô vuốt lên cánh môi anh đào của cô, đôi mắt càng tối hơn. Hắn nhẹ nhàng tách môi cô ra, đưa ngón tay trỏ thăm dò

https://thuviensach.vn

bên trong. Vừa động vào cái lưỡi thơm tho, ngón tay hắn chạm vào sự mềm mại khiến cơ thể càng căng cứng hơn...

"Khê nhi, cho anh hư hỏng một lần đi mà..." Tiếng nói của hắn có vẻ khàn đặc, lại tràn ngập từ tính mà quanh quẩn bên tai cô, hơi thở phả trên đỉnh đầu cô...

"Bé con, thân mình mềm mại của em gần bức điên anh rồi..."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 17

Cục Diện Thay Đổi

Một cảm giác tựa như con sóng biển dâng lên trong cơ thể cô. Mạch Khê nhẹ nhàng cười, nghịch ngợm khẽ cắn ngón tay hắn, tùy ý để hắn dấy lên khát vọng mãnh liệt trong mình. Sau đó, đôi môi anh đào theo ngón tay hắn dần dần đi xuống, cho đến khi gặp phải biểu tượng nam tính của hắn...

Ngay sau đó...

Lúc sự mềm mại cùng sự cứng rắn dung hợp làm một, Lôi Dận thỏa mãn thở sâu một hơi. Bàn tay to dừng trên đầu cô, thâm tình mà vuốt ve, cổ vũ cô...

...

Trong đại hội cổ đông, tất cả cổ đông đều nhất trí để Lôi lão gia một lần nữa trở thành chủ tịch Lôi thị, lần thứ hai tiếp quản công ty. Đối với sự việc này, Lôi Dận không hề có hành vi phản kháng nào, chỉ gọi luật sự đại diện cho Lôi thị là Kỳ Ưng Diêm mang văn kiện đến. Lúc Lôi lão gia vung bút ký tên lên giấy tờ chuyển giao, thì cũng chính là thời điểm Lôi Dận chính thức bị cách chức.

https://thuviensach.vn

Lôi lão gia ngồi ở vị trí chủ tịch, dù tuổi đã già nhưng hôm nay nhìn ông có vẻ rất phấn chấn. Còn Lôi Dận ngồi ở vị trí cổ đông, vẻ mặt không chút thay đổi, như thể hắn đã sớm chấp nhận cục diện này rồi, chỉ ngồi yên đó không nói tiếng nào.

"Cảm ơn các cổ đông đã tín nhiệm tôi. Mọi người cũng biết, trong khoảng thời gian này, Lôi thị đang gặp phải rất nhiều vấn đề. Tuy rằng nhiều năm tôi không can dự đến hoạt động của công ty nhưng tình hình thực tế của Lôi thị tôi đều nắm rõ. Chỉ vì sự cố chấp của Lôi Dận, con trai tôi, nên mới mang đến nhiều tổn thất như vậy. Tôi sẽ cố gắng xoay chuyển tình thế trong thời gian ngắn. Hy vọng các cổ đông sẽ ủng hộ nhiều hơn." Lôi lão gia nói một cách rành mạch, rõ ràng, hai tròng mắt cũng bởi vẻ quyết tâm mà ánh mắt vô cùng cương nghị.

Vì Kỳ Ưng Diêm là luật sư đại diện cho Lôi thị nên gã có quyền tham gia đại hội cổ đông của Lôi thị. Lúc này, gã đang ngồi đối diện Lôi Dận, dù bận tối mắt nhưng vẫn thong dong nhìn hắn, nhìn vẻ hững hờ trước sau của hắn, đến phút cuối cùng mà khuôn mặt vẫn không có chút thay đổi. Con người này đúng là có thể giữ vững sự bình thản!

Lời nói của Lôi lão gia khiến tất cả cổ đông trầm trồ khen ngợi. Xem ra để họ có được sự nhất trí thì chỉ cần thời gian ngắn ngủi mà thôi. Lôi Dận nhếch môi lên, đáy mắt lại lạnh như băng.

"Tốt, tốt, nếu như các anh em ủng hộ tôi như vậy thì tôi nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người. Tất cả mọi người đều biết rõ tình hình trước mắt của Lôi thị, nếu Lôi thị đã có tiếng trên thương trường là tập đoàn lớn thì đương nhiên là thành phần cổ đông có thể thay đổi hoặc tăng thêm. Bây giờ tôi giới thiệu với mọi người một vị cổ đông mới gia nhập vào ban giám đốc của Lôi thị..."

Lôi lão gia vừa nói với mọi người xong thì cửa phòng họp bị đẩy ra, thư ký chủ tịch đưa một gã vào. Lão dương dương tự đắc nhìn mọi người trong

https://thuviensach.vn

phòng họp, lúc tầm mắt dừng trên người Lôi Dận thì vẻ tươi cười càng đậm thêm...

"Lôi tiên sinh, duyên kỳ ngộ trên thương trường thật sự là không thể ngờ được. Lần này, chúng ta có được coi là cuộc tương phùng may mắn như ‘nước từ núi chảy xuống’ không? Đi một vòng, không ngờ tôi lại là cổ đông của Lôi thị."

Lôi Dận dựa mình vào ghế, cười lạnh mà nhìn lão già kia đi đến vị trí cổ đông, lại như ngao ngán mà lắc đầu, "Ngài James, tôi cũng thật sự không ngờ tới chuyện ông sẽ gia nhập Lôi thị, đúng là khiến tôi được mở rộng tầm mắt."

James cười ha hả...

"Tất cả mọi người đều là người làm ăn cả thôi, có tiền thì cùng nhau kiếm, tôi cũng chỉ vì miếng cơm nuôi miệng mà thôi."

Lôi Dận nhìn theo lão, gằn từng tiếng: "Chỉ sợ miếng bánh ngọt Lôi thị này quá lớn, sẽ khiến ông chết nghẹn!"

Gì chứ?...

James bị Lôi Dận khích đểu vậy thì lập tức biến sắc. Lão chưa kịp nói gì thì Lôi lão gia đã lên tiếng...

"Dận nhi, ngài James gia nhập ban quản trị của Lôi thị là do ta cho phép, chớ có vô lễ." Ông thấp giọng quát, rồi lập tức đưa mắt về hướng các cổ đông đang nhìn nhau...

"Các vị bằng hữu, tôi biết mọi người có ít nhiều nghi hoặc. Ngài James đây đúng là có tham gia đấu thầu đất, hơn nữa lại là đối thủ cạnh tranh về mặt bất động sản với chúng ta. Trước mắt, ngài James có giữ cổ phần của Lôi thị, nên đương nhiên sẽ được vào ban quản trị. Có điều, ngài James

https://thuviensach.vn

cũng đã có ý, ông ấy tiến vào Lôi thị lúc này không màng đến chuyện bất động sản, sẽ đem hết tinh lực dồn vào hạng mục cạnh tranh lần này của Lôi thị, sẽ cùng tiến hành công việc với mọi người."

Các cổ đông nghe thấy thế thì liền xì xầm bàn tán...

"Lôi lão gia, không phải ngài đã hứa với chúng tôi là không tham gia hạng mục đó sao?"

"Đúng vậy, lúc trước ngài đã hứa, nói rằng lập trường của chúng ta giống nhau."

"Lôi lão gia, lúc trước Lôi tiên sinh khăng khăng muốn tiến hành hạng mục đó, chúng tôi mới đến xin ngài ‘xuống núi’. Đến cuối cùng thì ngài và Lôi tiên sinh lại cùng một quan điểm..."

Trong lúc nhất thời, phòng hội nghị ồn ào hẳn lên, mỗi cổ đông có một vẻ mặt khác nhau.

Lôi Dận tỉnh bơ nhìn Lôi lão gia, còn Kỳ Ưng Diêm thì lại ung dung nhìn Lôi Dận.

"Các vị, các vị..." Lôi lão gia giơ tay lên, trầm giọng nói: "Yên tâm, chớ nóng vội."

Các cổ đông dừng lại sự tranh luận trong bất mãn, nhìn về phía Lôi lão gia.

"Các vị, sao tôi không rõ tâm ý mọi người chứ. Lúc trước, nếu như tôi đã hứa với mọi người, nhất định sẽ thực hiện được." Lôi lão gia nói những lời thấm thía, "Có điều, cả thế giới này đều biết hạng mục này lớn đến cỡ nào. Lôi thị là tập đoàn đứng đầu về bất động sản, nếu không tích cực tranh thủ cơ hội, sẽ mất đi địa vị của mình. Đương nhiên, tôi cũng lo lắng đến cục diện hiện giờ của Lôi thị, vì thế chủ trương chỉ tiến hành hạng mục số

https://thuviensach.vn

hai. Cũng từ đó mà tài chính của Lôi thị có thể lưu chuyển bình thường, cũng sẽ không mất đi cơ hội thu được lợi nhuận. Tôi nói như vậy, không biết mọi người có hiểu không?"

"Lôi lão gia, hạng mục thứ hai có kém hạng mục thứ nhất là bao đâu. Đối với chúng tôi mà nói, chẳng có gì khác nhau cả." Một vị cổ đông không vui nói.

"Đương nhiên có khác nhau, hơn nữa còn khác rất nhiều." Lôi lão gia khẳng định chắc nịch, "Hạng mục thứ nhất chủ yếu là ngâm tiền. Chúng tôi đã nghiên cứu, lô đất ở hạng mục thứ nhất có rất ít tiềm năng thực tế, cho dù cạnh tranh thành công thì cũng không thể khai thác lập tức được. Nhưng hạng mục thứ hai thì không như vậy. Lô đất ở hạng mục thứ hai được đảm bảo hơn, quan trọng là chất lượng và vị trí đều khiến người khác vừa lòng. Nói cách khác, nếu chúng ta lấy được hạng mục thứ hai, cho dù có bán lại thì vẫn lãi đến 50%. Đến lúc đó, cái lợi như thế nào thì hẳn là các vị cổ đông đều rõ."

Các cổ đông vừa nghe xong thì lại sôi nổi bàn luận. Dần dần, dường như họ cảm thấy Lôi lão gia nói rất có lý.

Một lúc lâu sau, một vị cổ đông lên tiếng...

"Lôi lão gia, chúng tôi có thể đồng ý đi cạnh tranh hạng mục thứ hai, nhưng đảm bảo tài chính lại là một vấn đề. Trước mắt, Hoắc thị đã không thể ra mặt đảm bảo tài chính cho Lôi thị nữa rồi."

Lôi lão gia nghe thấy thế thì gật đầu, lại nhìn về phía Lôi Dận vẫn đang im hơi lặng tiếng...

"Bên Hoắc thị nói thế nào?"

Lôi Dận vẫn thờ ơ, châm một điếu xì gà, động tác không hề nóng vội. Một lúc sau hắn mới trả lời vấn đề của Lôi lão gia...

https://thuviensach.vn

"Không trông cậy được."

Bốn chữ này hoàn toàn phá tan hy vọng của các cổ đông.

Lôi lão gia chau mày. Hiển nhiên là thái độ này của Lôi Dận khiến ông bất mãn, đập mạnh xuống bàn, "Tuy bây giờ anh không phải chủ tịch Lôi thị nhưng vẫn là một phần tử của Lôi gia, sao có thể tỏ thái độ như vậy?"

Lôi Dận rút điếu xì gà ra khỏi miệng, nhẹ nhàng cười, "Lời nói của cha thật khiến tôi kinh ngạc. Nếu cha cho rằng thái độ của tôi không tốt, vậy tôi muốn hỏi, tôi nên có thái độ gì?"

Lôi lão gia cố nén lửa giận, "Chủ Hoắc thị bây giờ là Hoắc Thiên Kình, cậu ta với anh luôn có quan hệ rất tốt, chẳng thà bảo ngân hàng của cậu ta ra mặt làm ngân hàng đảm bảo cho Lôi thị."

Lôi Dận như thể nghe được một câu chuyện nực cười, "Cha à, không phải ông già quá hóa hồ đồ đấy chứ? Ngay cả cổ đông cũng biết Hoắc thị rất khó có thể đảm bảo tài chính cho Lôi thị, đừng nói là cha không biết đấy? Hoắc thị luôn là đối thủ cạnh tranh số một của Lôi thị. Người ta cũng kinh doanh, cũng phải nhìn hiệu quả và lợi ích. Hiện tại cha bảo hủy bỏ hạng mục cạnh tranh thứ nhất, tổn thất đương nhiên không phải là Lôi thị, mà là Hoắc thị. Hơn nữa, hiện giờ chủ tịch Lôi thị lại thay đổi, cha đáng kính à, ông cho rằng Hoắc thị còn dám dễ dàng ra mặt đảm bảo sao?"

Sắc mặt Lôi lão gia rất khó coi, nhăn nhó lại. Ông hít sâu một hơi rồi lại nhìn về phía các cổ đông...

"Các vị, nếu muốn lấy được hạng mục thứ hai, chỉ có thể dựa vào chính Lôi thị, dựa vào mọi người!"

"Lôi lão gia, ngài cứ tiến hành đi, chỉ cần có thể đảm bảo lợi ích cho cổ đông chúng tôi là được rồi." James bày ra bộ dạng uể oải, lão lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Lôi lão gia gật đầu, "Tất cả mọi người đều biết, tuy rằng Lôi thị là ‘phú khả địch quốc’ nhưng mỗi một phần lợi nhuận đều có tác dụng của nó, nhất là lần này cổ phiếu lại đang rớt giá, Lôi thị phải bổ sung tài chính rất nhiều. Lần cạnh tranh này, tôi đã tính chọn hình thức ứng tài chính, nếu ngân hàng không chịu ra mặt đảm bảo, chúng ta sẽ mượn tài khoản để cạnh tranh. Đương nhiên, tôi chân thành hy vọng các cổ đông có thể ứng trước một phần tài chính, coi như đầu tư cũng được, coi như giúp Lôi thị vượt qua giai đoạn khó khăn cũng được. Tóm lại, chỉ cần chúng ta lấy được hạng mục cạnh tranh thứ hai, tôi cam đoan hầu bao của các vị còn nhiều hơn gấp trăm lần hiện tại."

"Lôi lão gia, để cho cổ đông chúng tôi bỏ tiền ra cạnh tranh, việc này không hợp với quy tắc cho lắm?"

"Đúng vậy..."

"Tôi biết lần này có chút gượng ép, nhưng trước khác nay khác. Lúc Lôi thị đang hoạt động bình thường, thử hỏi xem có vị cổ đông nào bị bạc đãi không? Hạng mục thứ hai này được tiến hành, đối với chúng ta cũng là dễ như trở bàn tay. Chỉ xem các vị có dám ngồi trên cùng ngựa với lão già tôi không thôi. Tôi dám đảm bảo với mọi người lợi nhuận thu được sẽ rất lớn!"

"Việc này..."

"Lôi lão gia, James tôi là người thô thiển, cũng chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền. Ông đã có thể đảm bảo sẽ lấy được hạng mục, lại có lợi nhuận, như vậy tôi sẽ là người đầu tiên bỏ tiền túi ra trợ giúp Lôi thị cạnh tranh!" James là người hưởng ứng đầu tiên.

Các cổ đông khác thấy vậy thì cũng xôn xao đồng ý bỏ tiền túi.

Lôi lão gia đứng dậy, ánh mắt đầy kiên định nhìn mọi người...

https://thuviensach.vn

"Cảm tạ mọi người có thể cùng Lôi thị vượt qua khó khăn! Tôi cam đoan với mọi người, chỉ cần mọi người còn ở Lôi thị một ngày, thì sẽ có được của cải không thể tưởng tượng nổi, tôi nói thì sẽ làm được!"

Các cổ đông cũng dâng trào nhiệt huyết, gật đầu lia lịa...

Sau khi cuộc họp cổ đông tan, tại đại sảnh của Lôi thị...

"Lôi, thật đúng là không ngờ cậu lại bình tĩnh như thế, rất ôn hòa nhã nhặn mà giao quyền." Kỳ Ưng Diêm đưa cánh tay khoác lên vai Lôi Dận, cười cười, "Mình nghĩ ít nhất thì mùi thuốc súng từ phía cậu cũng rất nặng cơ đấy."

"Cho dù như thế, cậu cũng không cần phải nhìn chằm chằm mình suốt cả hội nghị." Lôi Dận thản nhiên nói.

"Cậu thật đúng là có vấn đề, biết mình nhìn chằm chằm cậu mà vẫn còn tỏ vẻ tự nhiên như thế. Mình bảo này, chọn người như cậu làm bạn thì thà chọn làm kẻ thù còn hơn, ít ra sẽ không bị chết mà vẫn không rõ nguyên nhân." Kỳ Ưng Diêm nửa đùa nửa thật nói.

Lôi Dận chỉ cười cười, không nói gì.

"Lôi, việc Thiên Kình làm lần này, có phải có chút quá đáng không?" Kỳ Ưng Diêm có phần lo lắng.

Lôi Dận vỗ vỗ vai gã, "Còn phải xem là đối với ai, không phải sao?"

Kỳ Ưng Diêm nhíu mày...

"Mình phát hiện ra cậu cũng quá độc, đó là cha cậu!"

Lôi Dận cười lạnh một tiếng, không tiếp lời gã, ngược lại chỉ thản nhiên nói, "Việc cậu phải lo hiện tại không phải cái này, giữ gìn hợp đồng vừa rồi cho cẩn thận mới là việc quan trọng."

https://thuviensach.vn

"Đại hội ký tên của các cổ đông cho hạng mục sắp tới, cậu sẽ tham gia chứ? Cậu cũng là cổ đông, cũng ít nhiều phải bỏ ra ít tiền. Tuy rằng cậu không phải chủ tịch Lôi thị nhưng cũng là một phần tử của Lôi gia." Kỳ Ưng Diêm cười nói.

Đáy mắt Lôi Dận nổi lên ý cười sâu không thể lường được...

"Tham gia! Mình đương nhiên là phải tham gia rồi! Đại hội hôm đó, mình sẽ khiến cho tất cả mọi người khó có thể quên được…"

Kỳ Ưng Diêm thấy đáy mắt hắn tản ra hàn ý, bất giác lạnh run…

…

"Ha ha, sảng khoái, thật sự là sảng khoái…" Vừa vào đến biệt thự, tiếng cười khả ố của James đã vang lên, ngay sau đó là tiếng cười khanh khách của phụ nữ.

Hôm nay Fanny được nghỉ, đang cùng mẹ xem TV ở phòng khách. Nghe thấy người hầu báo là James về thì lập tức đứng dậy đón, không ngờ lại chứng kiến cảnh lão đang ôm một mỹ nữ tóc hồng.

Hai người không hề kiêng dè gì mà thân mật. Fanny nhìn mỹ nữ tóc hồng này có điểm quen quen, suy nghĩ ‘nửa ngày’ mới nhớ mang máng hình như là thiên kim tiểu thư nhà ai đó.

"Cha nuôi, cô gái này là..." Trong lòng Fanny nổi lên sự bất an, lại đưa mắt nhìn mẹ, sau đó mới cẩn thận hỏi.

"À, Fanny, sao hôm nay con về sớm như vậy?" James thờ ơ nói, ôm mỹ nữ tóc hồng lên thẳng tầng trên.

"Cha nuôi..." Fanny kinh hãi.

https://thuviensach.vn

"Ai da, có chuyện gì thì tẹo nữa nói sau!" James có vẻ mất kiên nhẫn, nhanh chóng ôm mỹ nhân lên tầng, vọt thẳng vào phòng ngủ.

Chỉ trong chốc lát, trên tầng truyền xuống tiếng cười, rồi lại thấy tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng thở gấp đục ngầu của đàn ông. Thanh âm hỗn tạp cứ quanh quẩn trên tầng... Không khó để tượng tượng được, hai người kia còn không thèm đóng cửa phòng ngủ!

Sắc mặt Fanny và mẹ cô ta giống hệt nhau, trắng bệch ra. Bọn người hầu biết tình hình bất ổn, liền lấy cớ đi làm việc khác...

Từng giây từng phút trôi qua, ‘bản nhạc hỗn tạp’ trên tầng cũng đã dừng lại. James mặc độc một cái quần, mồm ngậm xì gà đi ra. Thấy vẻ mặt tái nhợt của Fanny và mẹ cô ta thì mất vui mà nhíu mày...

"Hai người các ngươi còn muốn ở lại đây bao lâu nữa? Còn không mau đi đi! Quản gia..." Lão quát lên, "Đem đồ đạc của hai đứa này gom lại, hôm nay cả hai đều phải rời khỏi biệt thự."

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 18

Thay Đổi Bất Ngờ

Dường như ngay cả vẻ mặt kinh ngạc quản gia cũng không có, chỉ gật gật đầu rồi lập tức sai người hầu vào phòng thu dọn đồ đạc.

"Cha nuôi, cha... cha làm gì vậy?" Fanny kinh hãi, lập tức lên tầng, đứng cạnh lão, thật cẩn thận ôm lấy cánh tay lão, "Cha đừng dọa con gái mà, nhiều ngày cha không về, con và mẹ đều nhớ cha lắm đó."

Cô ta cố gắng dùng sắc đẹp để quyến rũ, vốn tưởng sẽ còn có tác dụng, không ngờ lại bị James đẩy ra, phiền chán nhíu mày, "Bộ dạng của mày đã không còn tác dụng nữa rồi, mẹ mày càng không thể. Hiện tại tao đã chán thân thể của cả hai, nhanh chóng ra khỏi đây. Biệt thự này tao đã tặng cho bảo bối của tao rồi."

Đang nói, mỹ nữ tóc hồng bước ra từ phòng ngủ. Cô ả vừa tắm xong, chỉ mặc áo choàng tắm rộng thùng thình, dựa vào người James, yêu mị nhìn Fanny...

"Sao cô lại không thức thời vậy, còn không nhanh chóng thu dọn hành lý đi? Chỉ bằng cô mà muốn giữ được James á, còn cả mẹ cô nữa, nhiều tuổi như vậy rồi, hầu hạ chắc cũng chỉ nằm bất động thôi nha."

https://thuviensach.vn

"Mày... nói lại lần nữa cho tao, con này..." Fanny tức muốn hộc máu, định tiến lên giật tóc ả đào kia.

James tóm lấy tóc Fanny, đẩy cô ta sang một bên, hùng hổ nói: "Còn làm náo loạn nữa, tao sẽ không cho mẹ con mày được một cắc! Nể tình mày đã giúp tao được không ít việc, tao tạm tha cho mày lần này, nhanh chóng cút ra cho tao! Tao đây đã chơi chán mẹ con mày rồi!"

"Ông... ông là đồ cầm thú!" Fanny sắp phát điên lên. Cô ta không ngờ trải qua bao khổ sở, kết quả lại bị một lão già quẳng bỏ!

Mẹ Fanny thấy thế thì lập tức chạy lên, che chở cho con gái, thấp giọng nói: "Quên đi, quên đi, Fanny chúng ta đi thôi."

"Con kỹ nữ thối thây, tốt nhất là nghe lời mẹ mày đi. Dù sao bao nhiêu năm qua, tao cũng cho mày đủ rồi." James hừ lạnh, còn không thèm liếc nhìn Fanny một cái, "Đừng cho là tao không biết chúng mày nghĩ gì. Hai mẹ con mày muốn moi tiền của tao sao? Bao nhiêu năm, cái gì tốt tao cũng đã cho không thiếu, nhất là mày, Fanny, tao cũng rất cưng nựng mày, nhưng đừng tưởng tao không biết mày ở trên giường tưởng tượng tao thành ai. Bây giờ Lôi Dận đã bị kéo xuống ngựa rồi, mày đi tìm nó đi. Bây giờ nó chỉ là thằng nhãi con vô tích sự, tao không tin mày còn có thể nhớ nó mãi không quên!"

"James, thằng khốn nạn này, tao nguyền rủa mày không được chết tử tế!" Fanny thật sự nổi giận. Lần đầu tiên trong đời cô ta bị vũ nhục như vậy. Lúc hầu hạ lão già này, cô ta vẫn có ý thức mà giữ sự kiêu ngạo của bản thân, đến cuối cùng lại bị một lão già ghê tởm cho một cước đá bay.

"Baa..." Một phát tát giòn tan giáng thẳng xuống mặt Fanny. James hừ lạnh một tiếng, "Người đâu, đưa hai con đàn bà này đuổi ra cho ta, từ nay về sau không cho phép bước vào biệt thự nửa bước!"

Bọn người hầu tiến lên...

https://thuviensach.vn

"James, thằng khốn nạn này..." Giọng hét khàn đặc của Fanny càng ngày càng xa.

"Thật sự là ồn ào chết đi được." Mỹ nữ tóc hồng giận dỗi nhíu mày lại.

"Bảo bối, không sao nữa rồi, chúng ta vào phòng thôi." James ôm chầm lấy cô ả.

"Đáng ghét, anh thật hư hỏng nha..."

...

Đêm tối tăm...

"Lôi tiên sinh, hành động của tổ chức X-Ảnh ngày càng càn rỡ, vì sao chúng ta không thể phản kích?" Một vị nghi trượng đứng phía sau Lôi Dận, nhìn người đàn ông cao lớn trước cửa sổ, sắc mặt nghiêm trọng.

"Tình huống bên kia thế nào?" Giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Chúng ta liên tục thất thế, đã phải nhường lại mấy địa bàn rồi." Nghi trượng lập tức trả lời.

"Thái độ của các anh em trong bang thế nào?"

"Chuyện này..."

"Cứ nói thật!"

Nghi trượng cung kính cúi người, "Lôi tiên sinh, sau chuyện nghi trượng tạo phản lần trước, anh em trong bang đều rất chán chường. Họ không thể lý giải nổi hành vi của Lôi tiên sinh, cho rằng Lôi tiên sinh... sợ đối phương."

https://thuviensach.vn

Tấm cửa sổ thủy tinh phản chiếu nụ cười thâm sâu không lường được của Lôi Dận...

"Lôi tiên sinh?"

"Truyền mệnh lệnh của tôi, các nghi trượng tiếp tục nhường địa bàn."

"Hả? Lôi tiên sinh, chúng ta không thể lại nhường được nữa..."

Lôi Dận xoay người, đôi mắt lạnh băng...

"Cứ theo mệnh lệnh đi!"

"Nhưng mà... chúng ta phải nhường đến khi nào?"

Lôi Dận cười lạnh, "Khi chúng tiếp cận được đến vị trí căn cứ chế tạo vũ khí của ta!"

"Hả? Đó là ‘trái tim’ của chúng ta..."

"Cứ làm theo tôi nói!"

"Vâng... Lôi tiên sinh."

...

"Tiên sinh, tổ chức Ảnh gần đây không có dấu hiệu đánh trả."

"Tình hình hiện tại thế nào?"

"Bọn chúng liên tục thất thế. Tối qua người của chúng ta nghe ngóng được, nghi trượng của đối phương hình như bắt đầu hành động."

"Phương hướng thế nào?"

"Hướng Tây nam."

https://thuviensach.vn

"Tiếp tục truy kích, không cho đối phương có nửa cơ hội cầm cự, chúng ta phải tiếp cận được căn cứ chế tạo vũ khí của chúng!"

"Vâng, tiên sinh!"

Liên tục vài ngày yên ổn, yên ổn đến nỗi khiến người khác bất an.

Mặt trời mỗi ngày đều lên cao, có điều chính là do lòng người bất ổn.

Hôm nay, Lôi Dận cùng Mạch Khê đến bệnh viện khám thai như định kỳ. Đối với đứa bé này, gần như hắn dùng cả hai mươi tư giờ để chăm sóc. Mạch Khê thường cười hắn, nói trêu rằng hắn mắc phải chứng u buồn tiền sản.

Lúc Mạch Khê uể oải ngồi ở ghế sau thì di động của Lôi Dận đổ chuông. Hắn hôn nhẹ lên má cô rồi xuống xe nghe điện thoại. Ánh nắng chói lọi hắt lên khuôn mặt cương nghị của hắn...

"Lôi tiên sinh, đã đến thời gian chúng ta làm đại lễ." Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng nói trầm thấp, đậm vẻ kiên định, mạnh mẽ.

"Làm tốt lắm." Lôi Dận vừa lòng nhếch môi, cúp điện thoại, lại nhìn thấy đôi mắt lo lắng của Mạch Khê đang ngồi trong xe.

"Dận, không sao chứ?"

Lôi Dận lên xe, ôm cô vào lòng, dịu dàng cười, "Không có việc gì, anh đang gặp vận may, vận may đến không dứt."

Mạch Khê nhìn hắn, tuy rằng không biết hắn đang nói gì nhưng vẫn dựa vào ngực hắn cười. Chỉ cần là điều hắn nói, cô sẽ tin!

-_____

https://thuviensach.vn

Đại hội ký tên cho các cổ đông trong hạng mục cạnh tranh được cử hành đúng thời hạn. Trên tầng cao nhất của Lôi thị, các cổ đông đều tích cực tham dự. Hôm nay, bọn họ không những mang thân phận cổ đông, mà còn là một thành viên tham gia hạng mục cạnh tranh sắp tới. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải có chút tiền đóng góp.

Tại đại sảnh rộng thênh thang đã chật kín người, đương nhiên không chỉ đơn giản là cổ đông. Bộ phận quan hệ xã hội của Lôi thị đã nhận lệnh mời rất nhiều người trong giới truyền thông cùng thương giới đến. Chỉ riêng phóng viên đã chiếm phần đông. Có thể thấy, sự kiện lần này đối với phóng viên có bao nhiêu quan trọng.

Thời gian ký tên sắp đến, lại chẳng thấy bóng dáng Lôi Dận đâu. Lôi lão gia thấy không còn nhiều thời gian nên cùng thư ký lên bục phát biểu. Bên dưới, các phóng viên thi nhau giơ máy ảnh lên chụp lấy chụp để cảnh tượng này.

Ngay lúc Lôi lão gia vừa có lời chào với mọi người xong, cửa phòng hội nghị bị đẩy ra, một giọng nói lạnh băng vang lên...

"Thưa cha kính mến, tôi cũng được coi là cổ đông của Lôi thị, người chưa đến đủ mà đã tuyên bố bắt đầu, hình như không phù hợp với quy củ cho lắm nhỉ?"

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa. Lôi lão gia cũng thuận thế nhìn lại, ngay sau đó, ánh mắt đờ ra, sắc mặt tối sầm lại...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 19

Gió Lốc

Lôi Dận bước đến, ánh mặt trời theo cửa sổ thủy tinh trong phòng hắt vào. Hắn như được bao phủ bởi ánh mặt trời, bộ âu phục sang trọng càng tôn lên vẻ lạnh lùng nơi hắn, bên môi cũng đượm ý cười lạnh. Vẻ lạnh như băng dưới ánh mặt trời này khiến hắn càng giống như dòng suối nước lạnh, cho dù ánh dương có chói lòa đến đâu cũng không thể che đi nổi sự lạnh lẽo kia.

Đi theo phía sau hắn là mấy viên cảnh sát, trong đó có một người chính là cảnh sát Cain thường xuất hiện trên TV.

Mấy người vừa xuất hiện, phóng viên liền nhanh chóng chĩa máy ảnh về phía cửa. Bằng trực giác của một phóng viên, họ đoán hôm nay sẽ có một chuyện cực kỳ trọng đại xảy ra.

Lôi Dận kiên định bước về phía trước. Âm thanh máy ảnh càng ngày càng nhiều, gần như bọn phóng viên chỉ muốn chụp rõ ràng từng góc cạnh khuôn mặt Lôi Dận vậy.

Lôi lão gia đứng trên bục phát biểu, ánh mắt khép hờ lại, đồng thời ánh ra một vẻ thâm trường khó đoán. Ngay sau đó, ông khôi phục lại vẻ tươi cười, chủ động bước xuống phía dưới...

https://thuviensach.vn

Đến chính giữa phòng họp, hai cha con không bước nữa, mặt đối mặt đứng yên một chỗ!

Một lão luyện, lõi đời.

Một thâm trầm, lạnh lùng.

"Nếu hôm nay mày đến đây để quấy rối, tao sẽ gọi bảo vệ đuổi mày ra ngoài!" Trên mặt Lôi lão gia vẫn là vẻ tươi cười, nhưng ông lại dùng giọng nói nhỏ đến nỗi chỉ hai người mới nghe được để cảnh cáo.

Lôi Dận nở nụ cười, bên môi thoáng gợn lên vẻ tàn nhẫn...

"Hôm nay, người phải quấy rối cũng không phải là tôi."

Ánh mắt Lôi lão gia quắc lên, bất mãn nhìn Lôi Dận một cái, rồi lại nhìn Cain đứng bên cạnh thì chủ động vươn tay...

"Phó cảnh trưởng Cain? Tôi có xem mấy bài viết về ngài trên báo, không ngờ hôm nay có thể được ngài đại giá quang lâm đến đây, thật vinh hạnh!"

"Thật ngại quá, Lôi lão gia, tôi nghĩ ông cũng không biết tôi đã được lên cảnh trưởng, nếu không thì cũng không gọi sai hàm cấp của tôi." Cain cau mày, không bắt tay cùng ông, ngược lại giơ thẻ ra...

"Ba năm trước đây tôi đã được thăng lên chức cảnh sát trưởng."

Sắc mặt Lôi lão gia hiện lên vẻ xấu hộ, lại vội vàng cười huề.

"Lôi lão gia, chúng tôi nghi ngờ ông có liên quan đến vụ án mưu sát, đầu cơ tích trữ vũ khí đạn dược, quan trọng nhất là ông đang có hành vi tẩy tiền phi pháp! Ở đây đều có lệnh bắt của viện kiểm sát. Lôi lão gia, thật ngại quá, lần đầu gặp mặt đã chào hỏi ông bằng cách này, ông... đã bị bắt!"

https://thuviensach.vn

Cảnh trưởng Cain hơi có ý cười, cuối cùng lấy lại vẻ nghiêm túc, đưa lệnh bắt ra trước mặt Lôi lão gia!

Tất cả mọi người trong phòng họp đều ồ lên, giới truyền thông lại sôi nổi, thậm chí là nhảy ra khỏi khu vực cho phóng viên, vây quanh vị trí kia, tiếng máy ảnh ‘tách tách’ không ngừng vang lên.

Sắc mặt Lôi lão gia vẫn không thay đổi, chỉ nhìn thoáng qua rồi nhẹ nhàng cười, lại nhìn về phía Lôi Dận...

"Dận nhi, chỉ vì anh bất mãn khi tôi trở về ban quản trị nên mới đùa giỡn với cha anh như vậy hả? Anh cũng biết hôm nay là ngày gì rồi phải không? Cổ đông Lôi thị đều ở đây, còn có nhiều bạn bè giới truyền thông, anh còn muốn làm loạn đến đâu nữa, bao nhiêu tuổi rồi mà còn thích bày scandal?"

Lôi Dận đến gần ông, chóp mũi cao gần như sát vào ông, hắn gằn từng tiếng: "Đương nhiên là tôi biết hôm nay là ngày gì. Vì muốn cho mọi người nhớ kỹ ngày hôm nay nên tôi đã đặc biệt chuẩn bị rất nhiều tiết mục hấp dẫn!"

"Mày có ý gì?" Ánh mắt Lôi lão gia lạnh lại.

Lôi Dận nhếch môi, "Tôi nghĩ những lời này ông nên hỏi cảnh trưởng Cain thì tốt hơn."

Lôi lão gia cố nén lửa giận trong lòng, quay đầu nhìn về phía cảnh sát trưởng Cain, "Cậu không có quyền làm như vậy! Hơn ba mươi năm trước, tôi đã là nhân vật nổi danh được nhiều người biết đến. Nếu cậu không có bằng chứng xác thực, tôi sẽ không để cục cảnh sát điều tra, tôi sẽ gọi luật sư của tôi đến bàn chuyện với mấy người!"

"Lôi lão gia, ông yên tâm, chúng tôi là cảnh sát, sẽ không bỏ qua một người xấu nào đâu, đương nhiên cũng không thể để một người tốt bị oan!"

https://thuviensach.vn

Cain nói xong, lại kéo Lôi Dận đến một bên, thấp giọng nói: "Lôi Dận, lần này tôi cũng chỉ làm theo lời người của cậu nói. Cậu cũng biết lần này chỉ là triệu tập tạm điều tra, nếu không có chứng cứ xác thực, tôi sẽ bị cậu hại chết."

"Yên tâm. Tôi chờ ngày này đã lâu lắm rồi." Ánh mắt Lôi Dận kiên định, hắn lại đi đến bên cạnh Lôi lão gia, vẻ tươi cười mang theo sự tàn khốc...

"Tôi nghĩ, luật sư của ông cũng sẽ không giúp gì được cho ông đâu."

"Mày..."

"Các vị..." Lôi Dận quay người lại, thân mình cao lớn hướng về phía các cổ đông cùng toàn thể phóng viên, "Đại hội các vị tham gia hôm nay không phải là để ký tên đơn thuần, mà là người này..." Một tay hắn chỉ vào Lôi lão gia, hắn cười lạnh: "Mục đích ông ta hy vọng các cổ đông bỏ tiền túi chính là rửa tiền của chính mình mà thôi! Trước khi diễn ra đại hội, ông ta đã ngầm hợp tác cùng tổ chức rửa tiền, việc ký tên cho hạng mục chỉ là để che giấu mục đích mà thôi "

Các cổ đông đều kinh hãi...

"Cái gì?"

"Điều này, sao có thể?"

"Lôi tiên sinh, rốt cục là có chuyện gì xảy ra?"

"Lôi Dận!" Ánh mắt Lôi lão gia nổi lên vẻ tức giận, "Rốt cục là mày đang nói bậy gì đấy?"

Lôi Dận cười lạnh, "Tôi có thể nói bậy, đáng tiếc là chứng cứ thì không thể nói bậy! Ông thực sự là con cáo già, có thể giấu cái đuôi kỹ như vậy. Có

https://thuviensach.vn

điều, cuối cùng thì ông trời cũng rủ lòng thương, để cho tôi có thể tìm được căn cứ chính xác chứng minh ông rửa tiền! Ưng Diêm!"

Kỳ Ưng Diêm bước đến. Hôm nay nhìn gã không còn vẻ cà lơ phất phơ mọi ngày, bộ âu phục sang trọng khiến hắn trông nghiêm túc, trầm ổn, đúng chất của một nhân viên ngành luật. Gã đưa tập văn kiện trong tay cho Cain...

"Đây chính là hợp đồng mà Lôi lão gia đã ký cùng tổ chức xã hội đen, trong thỏa thuận có ghi rõ là sau hội nghị ngày hôm nay sẽ chính thức bắt đầu việc rửa tiền."

Cain cầm lấy, lập tức giở văn kiện ra, nội dung bên trong rõ ràng mồn một...

"Lôi lão gia, nếu không nhìn nhầm, thì đây là chữ ký của ông?"

Vẻ mặt Lôi lão gia tối sầm lại, ông ta lạnh lùng nói, "Cain, cậu làm nhiều án kiện bao năm nay, không biết trên đời này còn có chứng cứ giả hay sao? Cậu xem rõ ràng trên đó cũng không phải tên tôi, hơn nữa con dấu kia là tên tuổi của vị hảo hán nào đó. Có liên quan gì đến tôi?"

Trên hợp đồng nhìn qua có một con dấu rất kỳ lạ, trên con dấu còn có cái tên: "Sa Ước"!

Cain giật mình...

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng...

Lôi Dận cười cười, lấy bản hợp đồng lại, "Đương nhiên, nếu muốn giải thích ý nghĩa đích thực của chuyện này đúng là khá mỏi mồm. Có điều hôm nay phải làm cho xong, tôi muốn xem lão cáo già ông còn có thể giấu đuôi được bao lâu nữa!"

https://thuviensach.vn

Lôi lão gia cau mày, trừng mắt với Lôi Dận...

"Đồ khốn! Đúng là không hiểu phép tắc gì cả, chỉ biết nói bậy! Người đâu, đưa lũ người này ra khỏi phòng họp!"

Một tiếng mệnh lệnh, lại không hề có một tên vệ sĩ nào chấp hành!

"Các ngươi..."

"Ông cho là họ có thể làm gì giúp ông? Họ ăn cơm Lôi gia, đương nhiên chỉ nghe lời người của Lôi gia!" Lôi Dận lạnh lùng nói, toàn thân hắn cũng tản ra hơi lạnh.

Ánh mắt Lôi lão gia có vẻ căng thẳng, ngữ khí dần chuyển sang lạnh lẽo...

"Nếu mày không nhớ lầm, hắn là biết tao là cha mày! Đồ khốn, cho dù mày muốn đoạt quyền cũng không thể ra tay độc ác như vậy với cha mày!"

"Tôi khốn? Tôi khốn hay ông khốn? Cái đuôi của ông đã giấu hơn ba mươi năm nay rồi, nếu bàn về tâm kế, không ai có thể so bì với ông!" Lôi Dận nói tới đây, ánh mắt hiện lên hàn ý như màn sương dày đặc trong đêm. Hắn lại gằn từng tiếng nói: "Ông nói xem có đúng không, tiên sinh Sa Ước?"

Một câu "Sa Ước tiên sinh" khiến tất cả cổ đông đều mở to hai mắt nhìn, thậm chí còn có cổ đông đến trước mặt Lôi Dận, chỉ vào mặt Lôi lão gia...

"Cậu vừa gọi ông ta là gì? Sa Ước?"

Lôi Dận cười lạnh, "Tôi tự nhận là mình phát âm rất chuẩn!"

"Cái gì?" Các cổ đông nhìn Lôi lão gia như nhìn thấy quỷ, hoàn toàn không thể tin nổi. Sao Lôi lão gia lại tên là Sa Ước? Không đúng!

https://thuviensach.vn

Lôi lão gia nghe thấy vậy thì lạnh lùng cười, "Sa Ước? À, chính là cái tên trên hợp đồng. Anh bạn Dận đùa cũng quá trớn rồi, ở đây mọi người đều biết tên tao là gì!"

"Không sai! Ở đây đúng là rất nhiều người biết ông là Lôi lão gia, bởi vì tất cả cổ đông đều là từ ba mươi năm trước mới bước vào Lôi thị!" Đáy mắt Lôi Dận là một khối băng không thể tan nổi, khi nhìn mọi người, giọng nói hắn cao hắn lên...

"Nhắc tới tên của cha tôi hắn là mọi người đều rất quen thuộc, nhưng đối với cái tên ‘Sa Ước’ này mọi người không có ấn tượng gì, bởi vì người có tên như vậy, năm đó chẳng qua chỉ là một gã quản gia cho cha tôi mà thôi!"

Lý do này không thua kém gì một quả bom, mang theo một sức nổ mạnh mẽ, khiến mọi người đều hoàn toàn bất ngờ, không thể nào đoán nổi.

"Lôi tiên sinh, ý của cậu nói, người này không phải là cha cậu, mà là... quản gia của cha cậu?" Cain nghi ngờ. Kỳ thật, đối với chuyện cụ thể gã ta không biết gì, chỉ nhận được thông báo rằng chỗ này sẽ có một vụ án nghiêm trọng, thậm chí ngay cả viện kiểm sát cũng tiến hành điều tra.

Nếu đã vậy thì chuyện này nhất định không hề đơn giản, nếu không thì không thể nào mà ngay cả kiểm sát trưởng cũng can dự.

"Chuyện này, phải hỏi Sa Ước tiên sinh mới được." Lôi Dận nhìn về phía Lôi lão gia, vẻ mặt đóng băng như đá, ánh mắt sắc bén đủ để khiến người ta run rẩy.

Cain quay đầu lại...

"Sa Ước tiên sinh, tôi thấy hôm nay ông nên giải thích rõ ràng một chút mới được!"

https://thuviensach.vn

Lôi lão gia nhíu mày, lại cười lạnh, "Giải thích? Tôi phải giải thích cái gì? Tôi chính là đời thứ hai của Lôi thị, là người thừa kế thứ hai, hôm nay lại bị chính đứa con của mình gọi là quản gia. Chỉ cần là người có con mắt tinh tường sẽ biết, tất cả chẳng qua là nó nói dối để đoạt lại vị trí chủ tịch!"

"Lôi tiên sinh, ngài luôn miệng nói ông ấy là quản gia của cha mình, có gì chứng mình không?"

"Lôi tiên sinh, ngài đang hoài nghi Lôi lão gia đây không phải là cha đẻ của ngài sao?"

"Lôi tiên sinh, ngài đã nói Lôi lão gia này là giả, vậy thì Lôi lão gia thật đang ở đâu?"

Các phóng viên thật sự không nhịn được, huyên náo hỏi dồn, tiếng máy ảnh lại vang lên không ngừng!

Đối mặt với sự bất mãn của Lôi lão gia cùng vẻ điên cuồng của lũ phóng viên, Lôi Dận không hề hoảng hốt, chỉ hơi nhếch mép...

"Mọi người không nên gấp gáp, nếu mọi người đã quan tâm đến chuyện của Lôi gia như vậy, chẳng thà tôi làm thuận nước giong thuyền, kể cho mọi người nghe một chuyện xưa. Sau khi nghe xong câu chuyện, tự nhiên mọi người sẽ hiểu..." Nói đến đây, hắn quay đầu, đôi mắt sắc bén liếc qua vẻ mặt tối sầm của Lôi lão gia...

"Không biết người cha đáng kính này của tôi có lòng dạ mà nghe tôi kể chuyện hay không đây."

Bàn tay Lôi lão gia nắm lại, hai hàm răng cũng cắn chặt...

"Tao thật muốn nghe cái chuyện xưa mà mày muốn kể!"

https://thuviensach.vn

Lôi Dận cười lạnh, lại đưa ánh mắt đảo qua những người đang khiếp sợ cùng hồ nghi, hắn thản nhiên lên tiếng...

"Cha của tôi đúng là đời thứ hai của Lôi thị, người thừa kế thứ hai, là một thương nhân thành công. Thủ đoạn kinh doanh của ông ấy rất ngoan tuyệt, tuy rằng đắc tội với không ít đồng nghiệp nhưng vẫn luôn vì địa vị toàn cầu của Lôi thị. Từ quyền thế của Lôi thị, của cải tăng càng ngày càng nhiều, nghiễm nhiên sẽ có kẻ sinh tà niệm! Người hiểu cha tôi nhất, đồng thời là người cha tôi tín nhiệm nhất, trợ thủ đắc lực nhất chính là quản gia Sa Ước! Ông ta theo cha tôi hai mươi năm, đương nhiên sẽ biết rõ thói quen cùng phương thức làm việc của cha tôi. Người như vậy mới có cơ hội hại chết cha tôi!"

Lôi lão gia vẫn giữ vẻ lạnh lùng mà lắng nghe, một chút biểu cảm cũng không có, một lúc sau mới cười lạnh...

"Mày nói tao là quản gia Sa Ước. Được, nhà của Lôi gia có mấy người làm lâu năm, mày có thể hỏi họ xem Sa Ước đang ở đâu, còn nữa, hỏi xem Sa Ước trông như thế nào!"

"Lôi gia đúng là còn có vài người già cả, nhưng mà đáng tiếc, bọn họ đều sống dở chết dở, thật là đáng thương. Đến khi tôi tra hỏi thì chỉ nói với tôi rằng, Sa Ước đã bị rơi xuống núi!"

Lôi lão gia biến sắc...

"Không phải sốt ruột, người đó nói cũng không biết rõ ông thế nào cơ mà." Lôi Dận cười một cách quỷ dị, nói xong câu đó, cửa phòng họp mở ra.

Trong đám nhân viên lại có một ông lão ngồi trên xe lăn. Phía sau ông là người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi. Trông anh ta khá cường tráng, chân tay thô sần, vừa đẩy xe của ông lão đến nơi thì anh ta cung kính cúi đầu...

https://thuviensach.vn

"Lôi tiên sinh, đây là cha tôi, Diesfeld."

Người đàn ông hơn ba mươi tuổi kia không phải ai khác, chính là tài xế ba năm trước đã gây tai nạn cho Mạch Khê – Kenny. Lúc trước anh ta luôn sống đúng pháp luật, có vợ và ba đứa con. Từ sau khi được Lôi Dận cho một khoản tiền, chẳng những anh ta có công việc chính thức mà còn có thu nhập ổn định, các con cũng có thể đến trường bình thường. Cũng kể từ đó, anh ta đã thầm thề rằng, nhất định sẽ phải trả mối ân tình này cho Lôi Dận, cho dù Lôi Dận có bảo anh ta phải chết anh ta cũng không do dự!

Sau này anh ta có đi theo Lôi Dận vài lần, mục đích cũng chỉ vì muốn làm gì đó cho Lôi Dận. Lôi Dận lại phái tay chân đưa anh ta đến, bảo anh ta chăm sóc gia đình cho tốt, chăm sóc các con. Anh ta vốn tưởng rằng cả đời này không thể báo đáp Lôi Dận, không ngờ ba năm sau, Lôi Dận lại chủ động phái người tới tìm anh ta, nhưng lại đưa ra một yêu cầu kỳ quái. Yêu cầu đó chính là đưa người cha già cỗi đang ở Miami đến phòng hội nghị quốc tế ở Lôi thị.

* Miami là một thành phố ở tiểu bang Florida, Hoa Kỳ.

"Lôi Dận, mày đưa nguyên cổ đông Diesfeld đến đây làm gì? Thân thể ông ấy không được khỏe, rốt cuộc mày vẫn muốn gây sức ép sao?" Lôi lão gia quát rống lên…

"Thì ra ông còn biết vị này là nguyên cổ đông của Lôi thị cơ đấy." Đôi mắt Lôi Dận tràn vẻ trào phúng, hắn cúi người…

"Bác Diesfeld, hôm nay đưa bác từ Miami đến đây đúng là hơi đường đột, tôi chỉ muốn chính bác nói ra những chuyện bác biết từ ba mươi lăm năm trước đây."

Diesfeld ngẩng đầu, đôi mắt gần như híp lại thành một đường, lại như đang nghe ngóng giọng nói Lôi Dận rất lâu. Hồi sau, ông mới run rẩy kéo bàn tay Lôi Dận lại, thử hỏi, "Cậu là…Lôi Dận ư?"

https://thuviensach.vn

"Tôi là Lôi Dận!”

Ông lão gật đầu, có vẻ rất kích động, “Tôi có thể nghe thấy giọng nói cậu, có thể nghe được, có thể nghe được qua TV, thằng nhóc Kenny này cũng nói cho tôi biết, đúng là giọng nói cậu rồi.”

Ánh mắt Lôi Dận hơi tối lại, hắn nhìn về phía Kenny, “Mắt cha cậu bị làm sao vậy?”

"Ông ấy đã gần mù rồi. Mấy ngày trước đây chỉ là không nhìn rõ đồ vật nhưng hôm nọ bị tuyết rơi vào mắt, lại thêm ánh nắng lúc đó quá gắt nên dần dần chuyển thành chứng mù tuyết.” Kenny lo lắng nói.

* Mù tuyết: Bệnh mắt do tia cực tím hay các tia sáng khác.

Lôi Dận gật đầu, giữ chặt lấy cánh tay Diesfeld, vỗ nhè nhẹ, "Bác là cổ đông cũ của Lôi thị, vậy tôi muốn hỏi, bác còn nhớ rõ chuyện liên quan đến cha tôi ba mươi lăm năm trước không?"

"Cha cậu? Lôi lão gia? Ông ấy, hiện giờ còn khỏe không?" Diesfeld nhẹ giọng hỏi.

Lôi Dận cười lạnh, nhìn thoáng qua Lôi lão gia đang im hơi lặng tiếng bên cạnh, rồi hắn thản nhiên nói, "Không tốt, ông ấy đã chết rồi."

"Cái gì?" Diesfeld khiếp sợ, lại rất đau buồn, "Tôi chỉ biết sẽ như vậy, sẽ như vậy... Ba mươi lăm năm trước tuy nói là cha cậu gặp đại nạn không chết nhưng cũng sẽ bị thương thành người không bình thường. Sau khi tôi rời khỏi ban quản trị Lôi thị thì cũng có nhận được tin tốt lành, nhưng cuối cùng tôi vẫn cảm thấy cha cậu không qua được lâu đâu."

"Lời này là thế nào? Cha tôi năm đó đã xảy ra chuyện gì?" Lôi Dận liền vội vàng hỏi.

https://thuviensach.vn

"Năm đó à, à, hắn là ba mươi lăm năm trước, tôi nhớ rất rõ ràng, lúc ấy cậu vừa mới sinh ra. Vừa khéo khi ấy cha cậu lại gặp phải tai nạn, xe lao thẳng xuống vách núi. Lúc ấy cảnh sát cũng nói xe nát vụn ra. Lôi thị khi đó cực kỳ hỗn loạn, đều rất lo lắng cho tình hình của cha cậu, nhưng trong lòng thì nghĩ đến tám chín phần là có tin tức xấu. Nhưng không ngờ, cảnh sát lại tìm được cha cậu. Ông ấy thật may mắn, lúc xe rơi xuống thì bị mắc trên cành cây. Lúc chúng tôi chạy đến bệnh viện thì toàn thân cha cậu đều là băng gạc, cắm đủ thứ dây trên người. Ngẫm lại cảnh tượng đó tôi vẫn còn chua xót. Có điều cũng may mắn có Thượng Đế phù hộ, cho cha cậu vượt qua thời kỳ nguy hiểm, bảo vệ được tính mạng. Nhưng sau đó lại có tin tức mẹ cậu vì khó sinh mà qua đời..." Nói tới đây, Diesfeld tiếc nuối lắc đầu, "Một người đàn ông sao có thể trải qua nhiều chuyện như vậy cơ chứ. Thân thể cha cậu sau này có dần bình phục, lúc đó vì tôi không được khỏe nên không thể không rời khỏi Lôi thị. Sau đó tôi di cư đến Miami, cuộc sống rất tĩnh lặng. Nếu không phải nghe con trai tôi Kenny nhắc đến chuyện ba năm trước đây, tôi hoàn toàn không thể tin được tôi với cậu lại có duyên phận đến vậy."

Lôi Dận gật gật đầu, có đôi khi duyên phận kỳ diệu không sao tả nổi. Không ngờ, ba năm trước đây hắn buông tha cho một gã tài xế, mà cha anh ta lại chính là cổ đông cũ của Lôi thị.

"Bác Diesfeld, trước lúc cha tôi rơi xuống vách núi, có phải có rất nhiều cổ đông đã rời khỏi công ty không?"

"Đúng vậy, lúc ấy có đi một số, thời gian cha cậu an dưỡng ở bệnh viện thì có rất nhiều, cuối cùng còn lại bao nhiêu tôi cũng không rõ. Lúc ấy các cổ đông đều cho rằng cha cậu không còn hy vọng, ở lại Lôi thị cũng chẳng có cơ hội kiếm tiền, haiz..." Diesfeld bất đắc dĩ lắc đầu.

Lôi Dận rốt cục cũng hiểu, lời nói của Diesfeld hoàn toàn hóa giải vấn đề mà hắn nghĩ mãi không ra!

https://thuviensach.vn

"Lôi Dận à, cha cậu... sao ông ấy lại qua đời?" Trên khuôn mặt Diesfeld nổi rõ bi thương.

Lôi Dận còn chưa lên tiếng, Lôi lão gia liền nói...

"Diesfeld, tôi ở đây, ông đừng nghe con trai tôi nói bừa..."

Diesfeld vừa nghe thấy thì liền kích động, cũng có vẻ khiếp sợ, nghi ngờ...

"Lôi, Lôi tiên sinh... chuyện này, có chuyện gì vậy?" Ông vẫn giữ cách xưng hô trước kia.

Lôi lão gia bước đến cạnh Diesfeld, "Chẳng qua là con trai tôi nói đùa thôi, tôi khỏe lắm, ông yên tâm. Năm đó đúng là thân thể tôi rất yếu, cũng bởi vậy mà mất đi nhiều cổ đông, trong đó có cả ông nữa. Nhưng sau này tôi đã bình phục lại, chỉ là thân thể với bộ dáng có thay đổi một chút, nhưng tôi vẫn kiên trì đưa Lôi thị vào hoạt động!"

Lôi Dận cười lạnh...

"Diesfeld, bác xác định ông ta là cha tôi sao?"

"Đương nhiên, giọng nói của Lôi tiên sinh tôi nhớ rõ cả đời, tôi sẽ không nghe nhầm đâu!" Diesfeld hơi bất mãn mà nói, "Tuy rằng mắt tôi không nhìn được nhưng cái lỗ tai này rất thính. Lôi Dận à, sao cậu lại đùa kiểu này chứ?"

"Ba... " Kenny cúi người xuống nói nhỏ, "Lôi tiên sinh làm như vậy nhất định là có mục đích của ngài ấy."

"Bác Diesfeld, không biết bác còn nhớ quản gia Sa Ước luôn đi cạnh cha tôi không?" Thế nhưng Lôi Dận lại không vội vàng hoảng hốt. Đối với

https://thuviensach.vn

chuyện ngoài ý muốn khi Diesfeld bị mù, hắn cũng không cảm thấy có chút thất vọng nào, biểu cảm lại càng thêm bình tĩnh, thâm thúy.

Diesfeld cẩn thận nhớ lại, "Sa Ước... Sa Ước, à, nhớ rồi, viên quản gia đó à, nhớ rõ nhớ rõ. Ông ta rất trung thành và tận tâm với Lôi tiên sinh, ông ta hầu hạ bên cạnh cha cậu hai mươi năm. Muốn kể về người này thì một ngày một đêm cũng không xong. Tóm lại, cha cậu cực kỳ tin tưởng ông ta, còn ông ta thì chưa bao giờ khiến cha cậu thất vọng. Những chuyện của công ty, chẳng những ông ta có thể làm tốt mà còn có ý kiến tham mưu rất tốt. Dần dần, thậm chí cha cậu còn giao hết việc công ty cho ông ta. Tuy rằng ông ta có xuất thân là quản gia nhưng năng lực làm việc thì không thua kém gì nhân viên cao cấp của công ty này. Trong công ty có mấy người đã từng gặp Sa Ước đều nói rằng ông ta là anh em với Lôi tiên sinh, nguyên nhân là chẳng những nhìn hai người rất giống nhau mà ngay cả phương thức xử lý công việc cũng giống nhau. Quan trọng nhất là, lão quản gia này còn có trái tim rất sâu sắc, ngày nào cũng cười nói vui vẻ. Đáng tiếc, nhiều năm như vậy, Sa Ước chắc cũng đã mất rồi."

Lôi Dận nghe thấy vậy thì nhẹ nhàng cười, "Bác Diesfeld, cám ơn bác có thể đến đây hôm nay. Kenny, tôi đã chuẩn bị khách sạn cho hai người ở lại, giờ cứ về nghỉ ngơi trước đi, người của tôi sẽ bảo vệ cho hai người."

Kenny có thể đoán được tình hình lúc này, chần chừ một chút rồi thấp giọng nói: "Lôi tiên sinh, tôi muốn ở lại giúp ngài."

"Chăm sóc tốt cho cha cậu đã là giúp tôi rồi, cứ về đi." Lôi Dận ra lệnh.

Kenny đành phải gật đầu, đưa cha rời khỏi đó.

Mọi người đều tỏ vẻ khó hiểu cùng nghi hoặc. Rốt cục là có chuyện gì, lúc thì là Lôi lão gia, lúc lại là Sa Ước. Ánh mắt họ đều dừng trên Lôi Dận, tò mò không biết trong ‘hồ lô’ của hắn có gì nữa.

https://thuviensach.vn

"Lôi Dận, mày làm loạn thế đã đủ chưa?" Lôi lão gia tức giận nói, "Mày muốn kể cho mọi người một chuyện xưa? Tìm một lão cổ đông cũ của công ty để chứng minh tao không phải cha mày ư? Thật sự là buồn cười! Lời Diesfeld nói vừa rồi mọi người đều nghe thấy, tuy rằng mắt ông ta không thấy nhưng vẫn có thể nghe được. Ông ta sẽ không dễ quên đến mức giọng nói của tao mà cũng không phân biệt được!"

Cảnh trưởng Cain cau mày, "Lôi Dận, đến tột cùng là cậu đang làm cái quỷ gì thế?"

Đáy mắt Lôi Dận ẩn một vẻ châm chọc, "Ông yên tâm, chuyện này còn phấn khích hơn nữa. Bởi vì ông ấy đã nói đến chuyện của hơn ba mươi năm trước, à, không, nói đúng ra thì so với ba mươi năm còn nhiều hơn. Trong một thời gian dài như vậy mà tỉ mỉ lập kế hoạch, đương nhiên cần sức lực cực lớn mới có thể được thấy kết cục!"

Lôi lão gia vung tay lên, "Lôi Dận, trong mắt tao mày chỉ là đang quấy rối mà thôi!"

Lôi Dận hừ lạnh, khi nhìn lại về phía các cổ đông thì giọng nói cực kỳ kiên quyết...

"Nếu không gặp được Diesfeld, trong lòng tôi vẫn còn mối nghi vấn. Có điều, nếu người trước mặt đây đúng là Sa Ước, như vậy những người làm già sao lại không biết? Sau khi ông ta ngồi ở vị trị trong ban quản trị, sao lại có thể thuận lợi như vậy? Đến giờ thì mọi chuyện đều đã rõ!" Đôi mắt lạnh lẽo của hắn lóe ra ánh nhìn vô cùng sắc bén...

"Chính như Diesfeld đã nói, Sa Ước là quản gia đắc lực nhất của cha tôi, luôn chăm lo cho chuyện ăn uống cũng như sinh hoạt hằng ngày, còn có thể nghiễm nhiên xử lý công việc của công ty. Có lẽ có một việc mọi người không rõ ràng cho lắm, nhưng qua điều tra, tôi mới biết được, ông nội tôi lúc trước cũng không phải chỉ có mình cha tôi là con. Trước cha tôi còn có

https://thuviensach.vn

một người anh trai, tình cảm giữa hai người rất sâu sắc. Chỉ thật đáng tiếc, bác cả đoản mệnh, tuổi còn trẻ mà đã qua đời. Từ đó về sau, cha tôi có một thói quen là tất cả những người ông thuê, thậm chí là trợ lý cũng đều phải có một phần bóng dáng bác tôi trong đó. Điều kiện này quá hà khắc, nhưng cuối cùng Sa Ước lại là người phù hợp nhất với yêu cầu của cha tôi. Nhìn ông ta chẳng những tương tự bác cả tôi, thậm chí còn giống cha tôi hơn. Bắt đầu từ khi đó, Sa Ước thành người của Lôi gia. Cũng bởi mối tình cảm của cha tôi với bác cả nên đương nhiên ông sẽ dồn hết phần tình cảm này để tín nhiệm Sa Ước, đồng thời coi ông ta như trụ cột cho công việc của mình!"

"A?"

"Trời ạ..."

Các cổ đông đều đưa mắt nhìn nhau, trong nhất thời không thể phân rõ ai đúng ai sai.

Lôi lão gia bất đắc dĩ lắc đầu, "Lôi Dận à Lôi Dận, rốt cuộc mày muốn làm gì?"

"Thế này đã là gì? Màn phấn khích còn ở phía sau kìa!" Lôi Dận cười lạnh, tiếp tục nói: "Vào thời điểm của cải của Lôi thị tăng đến mức khổng lồ, Sa Ước cũng bắt đầu nổi dã tâm. Ông ta thường xuyên giúp cha tôi xử lý công việc, đương nhiên sẽ hiểu được Lôi thị đạt đến tầm cỡ ‘phú khả địch quốc’ như thế nào. Ông ta bắt đầu tìm cơ hội, thậm chí mượn sức mấy người chủ chốt. Rốt cục, ông ta cũng có một cơ hội ngàn năm khó gặp, chính là mẹ tôi mang thai! Cha tôi rất yêu mẹ tôi, nhưng trong lòng ông vẫn mang tư tưởng của người Hoa, trọng nam khinh nữ. Bởi vậy khi biết mẹ tôi mang thai con trai thì ông không rời mẹ tôi nửa bước. Cứ như vậy, Sa Ước cũng có thời gian ủ âm mưu của mình kỹ hơn."

Hắn xoay người nhìn về phía Lôi lão gia, theo dõi ánh mắt ông ta...

https://thuviensach.vn

"Có một chuyện Diesfeld nói sai. Đó là lúc ấy đúng là cha tôi gặp tai nạn xe, nhưng trong xe không phải chỉ có một mình ông! Còn có mẹ tôi nữa. Lúc tôi vừa mới đầy tháng, cha mẹ tôi muốn mua một món quà cho tôi. Trên đường đi, xe đột nhiên nổ mạnh, cha mẹ tôi đều qua đời trong tai nạn đó. Còn ông ta lại giả mạo làm cha tôi bị mắc trên cành cây, rồi mua chuộc được bác sĩ, lừa được tất cả cổ đông cùng cảnh sát, sau lại tuyên bố với bên ngoài là mẹ tôi vì khó sinh mà chết. Bởi vì khi ấy cha tôi định đợi tôi đầy tháng xong mới báo tin vui ra bên ngoài, không ngờ như vậy lại tạo thuận lợi cho Sa Ước! Người ngoài cũng không hề hoài nghi lời Sa Ước, cũng tin mẹ tôi vì khó sinh mà qua đời. Cuối cùng, ông ta có thể độc chiếm của cải Lôi thị, không ghê tay mà hạ thủ với một đứa bé mới đầy tháng. Có điều, trăm nghìn lần ông ta không thể ngờ rằng, thủ hạ ông ta phái đi còn có lương tâm hơn ông ta, không đành lòng mà nhìn một đứa nhỏ chết oan nên đã lặng lẽ đưa tôi vào rừng, hy vọng có người qua đường sẽ đem tôi về nuôi!"

"Lôi tiên sinh... Sự lên án này của cậu thật sự là hơi quá rồi, chuyện này..." Một gã cổ đông thật sự không nhịn được nên đã lên tiếng.

Lôi Dận lãnh đạm cười, cũng không để ý tới lời gã kia...

"Về sau chính như Diesfeld nói, ông ta thành công giấu giếm được tất cả các cổ đông. Nhưng ông ta cuối cùng thì vẫn phải xuất hiện. Ông ta vốn âm thầm lấy danh nghĩa của cha tôi để hãm hại một số người biết mặt ông ta, đồng thời tuyên bố với bên ngoài rằng bộ dạng ông ta có đôi chút thay đổi sau tai nạn. Thứ nhất ông ta có thể có càng nhiều thời gian để lừa được toàn bộ cổ đông, thứ hai, cho dù ông ta với cha tôi có đôi chút khác biệt nhưng tất cả mọi người đều cho rằng đó là vì phẫu thuật chỉnh hình! Còn tôi, người mà ông ta muốn thu dọn hậu duệ Lôi gia, chẳng những không chết, ngược lại còn được mẹ sói tha đi, rồi lớn lên trong bầy sói, cho đến khi... tôi bị Huyết Xà phát hiện ra!"

"Kế tiếp thế nào?" Có phóng viên không kìm được bèn hỏi.

https://thuviensach.vn

"Tôi bị đưa về tổ chức Ảnh. Thời gian tôi ở lại Ảnh hắn là truyền thông các vị đã có được thông tin không ít, mà còn là tin chính xác nữa! Tôi ở đâu, lớn lên thế nào, thậm chí cả chuyện giết Huyết Xà rồi ngồi lên vị trí của hắn! Có điều, cho tới bây giờ tôi mới rõ nguyên nhân đích thực tôi ra tay giết Huyết Xà!"

"Phải nói là do ông ban tặng nhỉ, Sa Ước tiên sinh? …" Hắn nhìn về phía Lôi lão gia, giọng nói lạnh như băng.

Lôi lão gia không nói gì, khóe miệng lại thầm rúm lại.

"Cũng là sau này, tôi mới biết được người sáng lập ra tổ chức Ảnh, thì ra chính là cha tôi! Ông ấy là người đàn ông có dã tâm, trong thế giới của ông chẳng những phải có cạnh tranh mà còn phải đổ máu cho nên một tay ông lập nên tổ chức Ảnh. Còn Huyết Xà chính là người lộ diện thay cha tôi xử lý thủ tục trong bang. Huyết Xà cũng không hề phát hiện ra việc Sa Ước giả mạo cha tôi. Khi ấy, hắn ta cũng phải được Sa Ước cho phép nên mới điều động được nhiều thủ hạ đi truy sát như vậy. Đương nhiên, Sa Ước cũng có tư tâm, bởi vì bất an sẽ không diệt tận gốc với tôi. Nhưng tôi đại nạn không chết, được Hoắc gia cứu. Hoắc phu nhân biết tôi chính là người thừa kế bị mất tích của Lôi gia nên đã chủ động đưa tôi về Lôi gia."

Rồi hắn bắt đầu kể chuyện giết mẹ kế…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 20

Người Đến Bất Ngờ

Các phóng viên nghe thấy thế thì ào ào xông đến chỗ Lôi lão gia. Vẻ mặt mỗi một cổ đông đều là hoảng sợ. Hiển nhiên, biểu cảm của Lôi Dận không giống như là đang nói dối. So với Lôi lão gia không thể nói được một lời thì lời nói của Lôi Dận càng khiến họ tin hơn, họ đồng loạt lui về sau mấy bước.

Hiện trường cuộc hội nghị đã như đặc mùi thuốc súng.

Cain nhìn chằm chằm Lôi lão gia, lạnh lùng nói: "Ông còn gì muốn nói không?" Gã ta không thể trực tiếp phán ông ta có tội thật hay không, mục đích gã đến đây hôm nay chỉ là phối hợp với Lôi Dận diễn tốt một vở kịch, nhưng giờ ít nhất gã có thể hiểu được những chuyện từ cách đây hơn ba mươi năm của Lôi thị!

Một lúc lâu sau…

"Lôi Dận à Lôi Dận, đây là chuyện mày bịa ra, thật thú vị!" Lôi lão gia vẫn tỉnh bơ như cũ, chỉ thản nhiên nói, "Mày nói nhiều như vậy chỉ là muốn kết luận tao không phải Lôi lão gia. Còn cả cái gì mà 'một tay lập tổ chức Ảnh', thật sự là buồn cười! Nếu thật sự là như thế, chẳng thà tao nhanh nhanh truyền vị trí trong tổ chức Ảnh cho mày, việc gì phải bắt mày

https://thuviensach.vn

tranh đấu giết chóc nhiều như vậy làm gì? Quan trọng là, nếu mày có hận tao thì cũng chỉ bởi mày giận tao khi mày còn nhỏ tao đã không làm tròn trách nhiệm của người cha. Nhưng mày không thể phủ nhận một điều, đó là thân phận của tao, tao là cha mày, mày không có tư cách phủ nhận điều này. Nếu như tao là giả, Diesfeld đã sớm nghe ra!”

"Đúng vậy, tôi cũng thấy điểm này rất kỳ quái, có điều…trong khi điều tra, rốt cục tôi cũng đã phát hiện ra một điều rất có giá trị!” Lôi Dận nhìn chằm chằm vào ánh mắt Lôi lão gia, bên môi nổi lên ý cười thâm sâu, ngay sau đó hắn nhìn về phía truyền thông…

"Các vị, hẳn là các vị rất tò mò trước khi đến Lôi gia Sa Ước đã làm những gì, hoặc chẳng hạn như ông ta am hiểu nhất cái gì?”

Các phóng viên sôi nổi xì xào. Sự việc ở Lôi thị hôm nay sẽ trở thành tiêu đề nóng bỏng nhất từ trước đến nay!

Lôi Dận nhẹ nhàng cười…

"Có lẽ mọi người đều có nghe nói về cái gọi là ‘chất giọng thiên phú’. Trước lúc Sa Ước đến Lôi gia, ông ta đã từng làm công việc lồng tiếng. Một người có ‘chất giọng thiên phú’ phải có khả năng bắt chước giọng nói và năng lực kiểm sát giọng, mà Sa Ước trời sinh ra đã có biệt tài đó. Ông ta chẳng những có thể bắt chước các kiểu giọng nói, mà thậm chí còn có thể giữ giọng nói đó thành giọng của mình. Phải nói là từ nhỏ ông ta đã là thiên tài về thanh âm, cũng là người lão làng trong giới lồng tiếng, là người có tố chất về giọng nhất! Hiện tại, mọi người phải rõ ràng chứ, ông ta muốn bắt chước giọng nói của cha tôi, quả là dễ như trở bàn tay!”

"Thiên… phú…"

Đám người như sôi sục lên…

https://thuviensach.vn

“Có điều, ông nói rất đúng, tôi đúng là không có tư cách nghi ngờ thân phận của ông, nhưng có người thì có thể!” Lôi Dận nhìn chằm chằm Lôi lão gia, “Nếu ông không dễ quên thì hẳn là nhớ rõ Bạc Tuyết chứ? Sở dĩ tôi biết được nhiều chuyện như vậy đều là nhờ cô ấy giúp đỡ!”

"Bạc Tuyết?" Lôi lão gia thoáng biến sắc, nhưng lại nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, “Cô ta không phải đã chết rồi sao?”

"Đúng là cô ấy đã chết, đây chẳng phải là hy vọng của ông sao? Cái chết của cô ấy là do ông gây ra, chẳng phải ngoài ý muốn, cũng chẳng phải do cô ấy không cẩn thận, mà là do ông sắp đặt!” Lôi Dận lạnh lùng tuyên bố.

Lôi lão gia nhíu mày, “Tao biết mày oán hận thái độ của tao đối với Bạc Tuyết, nhưng những lời này của mày là có ý gì? Cho dù lúc trước tao phản đối hai người nhưng về sau tao cũng không hề đi gặp cô ta!”

“Đúng là ông không đi gặp cô ấy, nhưng khi ông biết chỉ cô ấy mới có thể biết được bí mật của ông thì đã sắp đặt cho cái chết ngoài ý muốn của cô ấy!” Lôi Dận cười lạnh, “Nơi ở cuối cùng của Bạc Tuyết không hề khó tìm, nếu Bạc Cơ có thể tìm thấy được thì đương nhiên ông cũng có thể tìm được. Nhưng ông lại chỉ xem được một nửa cuốn nhật ký, điều này khiến ông luống cuống. Ông cho rằng nửa cuối cùng chắc chắn sẽ ghi lại bí mật của Lôi gia cho nên mới khẩn trương truy tìm mọi manh mối có liên quan. Khi ông biết được Mạch Khê là con gái Bạc Tuyết thì ông sợ rằng Bạc Tuyết sẽ đưa nửa sau của nhật ký cho Mạch Khê. Vì vậy, lần thứ hai ông muốn tạo nên một cái chết ngoài ý muốn cho Mạch Khê!”

"Tao không hiểu mày đang nói gì. Cái gì mà nửa bản nhật ký? Thật kỳ lạ!”

“Ưng Diêm…” Lôi Dận nhìn về phía Kỳ Ưng Diêm.

https://thuviensach.vn

Kỳ Ưng Diêm không nói gì, chỉ lấy ra một tập giấy nhìn qua như nhật ký, giơ lên.

Ánh mắt Lôi lão gia thoáng vẻ kinh ngạc!

"Đây là nửa bản nhật ký Bạc Tuyết lưu lại. Bạc Tuyết thật thông minh, cô ấy biết nhất định sẽ có người tới tìm nhật ký nên giấu bản nhật ký này đi. Bí mật nằm ngay trên chìa khóa phòng. Ông không tìm thấy là do ông phá khóa mà vào, còn Bạc Tuyết, đúng thật là có giao bí mật lại cho Mạch Khê! Trên đây có ghi lại rõ ràng thân phận thật sự của cô ấy, cùng mục đích cô ấy vẫn ở lại tổ chức Ảnh. Xem nhật ký rốt cục tôi mới hiểu, thì ra sau khi mẹ tôi mất được vài năm, cô ấy cũng đã phát hiện ra ông có điểm bất thường. Nhưng cô ấy không có cách nào tiếp cận ông, đành phải đi theo Huyết Xà. Đây cũng là lý do vì sao cô ấy không chịu ở lại bên cạnh tôi!”

"Bạc Tuyết phát hiện ra tao có điểm bất thường ư? Thật sự là buồn cười, trước đấy còn chưa gặp nhau, sao cô ta có thể nhận ra tao? Trong mắt tao, cô ta chỉ là con tình nhân của thằng đại ca phản động mà thôi!" Lôi lão gia hừ lạnh một tiếng.

Ánh mắt Lôi Dận lóe vẻ sắc bén, khóe miệng lại lộ ý cười lạnh lẽo, hắn gằn từng tiếng nói: "Rốt cục thì ông cũng lộ ra sơ hở, cáo già không hổ là lão hồ ly!"

"Cái gì?" Lôi lão gia kinh ngạc, tiếng kêu vang lên, mang theo vẻ quyền uy, có điều cũng đã khàn khàn...

"Nếu luôn mồm khẳng định thân phận của mình, sao lại không biết một tay mình đào tạo ra sát thủ?"

Mọi người cả kinh, theo tiếng nói kia mà nhìn lại...

Một người phụ nữ trung niên. Khuôn mặt bà rất đẹp, trang phục trên người cũng sang trọng, toàn thân tản ra khí chất quý tộc. Bà bước từng

https://thuviensach.vn

bước một về phía trước, mái tóc vàng óng vấn gọn sau đầu.

Lôi lão gia cau mày, đôi mắt lộ vẻ xa xăm.

Mọi người còn đang bàn luận sôi nổi về thân phận của người này thì đã thấy Lôi Dận chủ động đến trước mặt bà, cung kính gọi một câu, "Mẹ!"

Mọi người đều mở to hai mắt nhìn, hít vào một ngụm hơi lạnh...

Bà ấy là mẹ Lôi Dận? Bà ấy là Lôi lão phu nhân? Không thể nào, bà ấy... không phải là đã chết từ ba mươi mấy năm trước sao?

Còn Lôi lão gia khi nghe Lôi Dận gọi như vậy thì thân thể rõ ràng run lên, sự xa xăm trong ánh mắt cũng chuyển thành khiếp sợ!

Bà nhìn Lôi Dận rồi gật đầu, khi nhìn đến Lôi lão gia thì ánh mắt sắc bén, rét lạnh...

"Sa Ước, chúng ta đã lâu không gặp. Chủ tớ nhiều năm gặp lại, hẳn là ông phải vui mừng mới đúng chứ, sao mà lại khiếp sợ như vậy?"

Ánh mắt Lôi lão gia trầm xuống, ông ta nhìn người phụ nữ rất lâu, sau đó ngữ khí cũng lạnh xuống, "Lôi Dận, xem ra vở diễn của mày cũng rất hoàn hảo, lại còn tìm người giả mạo mẹ mày nữa. Tùy tiện tìm một người mà dám nghi ngờ tao?"

"Các vị, tôi chính là Y Gia Mông. Nếu còn chú ý đến Lôi gia năm đó thì các vị có thể biết được thân phận quý tộc của tôi! Tôi là phu nhân của Lôi gia. Ngay khi con trai tôi chào đời chưa lâu, người này..." Một ngón tay bà chỉ vào Lôi lão gia, "... cũng là quản gia mà chúng tôi tin tưởng nhất, Sa Ước, đã hại chết chồng tôi. May mắn mạng tôi lớn. Chồng tôi dùng thân mình bảo vệ nên tôi chỉ thoáng gặp tử thần. Đáng tiếc, chồng tôi thì mãi mãi cách xa tôi. Sa Ước, ông là hung thủ!"

https://thuviensach.vn

"Bà nói bà là Lôi phu nhân? Tôi nghĩ cho dù Lôi phu nhân còn sống cũng không trẻ như bà đâu. Mọi người xem xem, bà ta thì có điểm gì giống Lôi phu nhân?" Lôi lão gia cười sang sảng, ngay sau đó biến sắc, "Phu nhân của chính mình như thế nào chẳng lẽ tôi không biết sao?"

"Phu nhân của ông phải là y tá của tôi mới đúng. Lúc cô ta hầu hạ tôi, hai người đã có thời gian lén lút rất lâu. Đừng tưởng rằng tôi không biết cô ta thường xuyên bỏ thuốc ngủ vào sữa của tôi, chẳng qua, tôi không ngờ cô ta lại phát rồ đến mức giết con gái tôi!" Y Gia Mông bi thống nói: "Vì sao tôi biến thành cái dạng này, vì sao nhiều năm sau mới có thể xuất hiện mà tố giác ông, tất cả đều do ông ban tặng! Không sai, tôi không nên trẻ như vậy, thậm chí khuôn mặt này hẳn là đã nát thành trăm mảnh! Sau khi tỉnh lại từ tai nạn, khuôn mặt tôi không giống người, cũng chẳng giống quỷ, tất cả đều bị phá hủy. Nhưng Thượng đế phù hộ, tôi còn sống, tôi đang chờ, chờ để có cơ hội trở về tố giác tội của ông! Qua nhiều năm tôi sống ẩn nhẫn, bởi vì dung mạo tôi đã không còn như trước, tôi sợ Dận nhi của tôi sẽ không nhận tôi..."

Bà nhìn Lôi Dận, bàn tay run rẩy áp lên má hắn, "Hiện giờ, rốt cục tôi cũng không phải sợ nữa, Dận nhi của tôi đã trưởng thành, nó biết chính mình phải làm gì!"

"Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ khiến cho những kẻ làm tổn thương mẹ không được chết tử tế!" Lôi Dận thấp giọng nói, khuôn mặt cương nghị mang theo vẻ lạnh lùng,.

"Đúng là mẫu tử tình thâm. Lôi Dận, mày diễn kịch đủ chưa? Tìm một con đàn bà làm mẹ mày cơ đấy, tao mới là cha mày đây này!"

"Sa Ước, ông đừng giả mù sa mưa. Ông nói ông không biết Bạc Tuyết? Ông tính toán tường tận, đáng tiếc vẫn tính thiếu một chuyện! Đó là những lão nhân trong nhà có biết Bạc Tuyết hay không, có lẽ không nhiều người biết, chỉ có cha của Kenny biết. Lúc Bạc Tuyết còn nhỏ đã được chồng tôi

https://thuviensach.vn

chọn làm sát thủ. Không phải ông không biết chuyện chồng tôi lập nên tổ chức Ảnh, chẳng qua là ông không biết Bạc Tuyết là người của chồng tôi. Cô bé Bạc Tuyết này mặc dù có xuất thân sát thủ những rất trung thành với chồng tôi, cũng hay trò chuyện gần gũi với tôi. Lúc tôi đánh đàn cô ấy đều thích ở bên cạnh. Giấc mơ lớn nhất của cô ấy chính là được bước lên sàn catwalk, cuối cùng chồng tôi cũng đã thực hiện được nguyện vọng của cô ấy. Nhưng, điều kiện là phải hoàn thành việc theo dõi bên cạnh Huyết Xà. Tuy rằng Huyết Xà là người do chồng tôi tuyển chọn nhưng hắn luôn có tiểu tâm. Hơn nữa lực lượng của Ảnh càng lúc càng lớn, chẳng lẽ Huyết Xà lại không có lòng tạo phản? Mệnh lệnh Bạc Tuyết nhận được chính là... trước khi Huyết Xà có lòng tạo phản thì phải giết hắn, tuyển ra người thích hợp tiếp theo! Tôi rất thương cô ấy, nhưng đây là nhiệm vụ của cô ấy, cô ấy không thể không hoàn thành. Đáng tiếc, lúc đó cô ấy thật sự còn nhỏ, tôi thấy mà đau lòng. Trước khi cô ấy đi, tôi đã đưa cho cô ấy một tấm bưu thiếp, trên đó có ghi: ‘Diện toàn lạc hoa phong đãng dạng - Liễu trùng yên thâm - Bạc Tuyết phi lai vãng - Vũ hậu khinh hàn do vị phóng - Xuân sầu tửu bệnh thành trù trướng... Bạc Tuyết, vận mệnh con người cũng như tên! ’ Cô ấy không hiểu vận mệnh mình ra sao, chỉ nói với tôi rằng, Lôi tiên sinh và Lôi phu nhân đã nhận nuôi cô ấy, cô ấy sẽ báo đáp ân tình này! Ông nói xem, một cô gái như vậy thì sao lại không biết sự bất thường của chồng tôi chứ? Thậm chí có thể nói, cô ấy còn hiểu chồng tôi hơn cả ông đấy!" Y Gia Mông cười lạnh.

Lôi lão gia nắm chặt hai tay lại...

"Sa Ước, chồng tôi thật sự đã nhìn lầm người. Ông ấy đã tín nhiệm ông, đáng tiếc, ông lại làm nhiều chuyện sau lưng như vậy. Sau này tôi mới biết, cô tình nhân y tá của ông đã trộm đổi thuốc của tôi, khiến nhịp tim tăng nhanh hơn gây hồi hộp. Đương nhiên, ông chỉ hận không thể giết chết đứa con trong bụng tôi, nhưng ông không dám, ít nhất cũng chưa đến lúc! Một ngày khi đó đối với tôi rất khổ sở, lúc nào cũng bồn chồn lo lắng. May mắn tôi gặp được một bác sĩ tâm lý giỏi, tôi theo đề nghị của ông ta, sáng tác

https://thuviensach.vn

một khúc ca cho con. Ông thấy cảm xúc tôi bình ổn nên mới lén điều tra hành tung của tôi, rồi khiến nhà bác sĩ đó bỗng dưng hỏa hoạn, gặp phải tai nạn oan khốc. Ông thầm muốn hủy bệnh án của tôi, lại làm hai nhà khác cháy. Hành vi của ông đúng là khiến lòng người nổi giận! Bạc Tuyết cũng xem như là người ngoài dự liệu của ông, khi cô ấy phát giác ra manh mối của ông thì ông lại nổi lên dã tâm. Sa Ước, vì có thể có được nhiều của cải, ông thật sự là quá nhọc lòng, bàn tay dính đầy máu!"

Vẻ mặt Y Gia Mông cực độ thống hận, đôi mắt hoàn toàn một vẻ phẫn nộ.

"Sau đó, tôi mới biết rõ chuyện Bạc Tuyết chết. Không ngờ nhiều năm sau, ông lại một lần nữa chú ý đến con trai tôi và con gái Bạc Tuyết, hơn nữa còn muốn hại chết bọn chúng. Tôi tuyệt đối không để ông thực hiện được. Tuy rằng bộ dạng hiện tại của tôi sẽ vì Dận nhi mà xuất hiện nhiều nghi hoặc, thậm chí mọi người trong Lôi thị đều nghi ngờ tôi nhưng tôi sẽ không để cho ông làm tổn thương con tôi! Lúc một cô gái giống hệt Bạc Tuyết xuất hiện bên cạnh Dận nhi thì ông cũng rất sốt ruột, chỉ không nghĩ cô ta lại là người qua đường. Cả đời ông đều quá mức cẩn thận, nhưng như vậy mới khiến cho tôi có cơ hội trợ giúp Dận nhi thông qua cô ấy! Tôi dự đoán ông sẽ không bỏ qua cho cô ấy, nhưng nhắc tới Bạc Cơ, tôi nghĩ có một người đang ngồi ở đây còn sốt ruột hơn ông ấy chứ! Có phải không, ngài James?"

Bà vừa nói xong, liền chính xác nhìn James, khiến lão sợ tới mức giật nẩy mình.

"Bà... tôi, tôi không biết bà đang nói gì?"

"Kỳ quái thật, sao ông lại không biết rõ? Không phải là ông sai khiến con gái nuôi Fanny đẩy Bạc Cơ xuống lầu sao?"

https://thuviensach.vn

"Bậy bạ, sao tôi lại sai con bé đi giết người chứ? Tôi chỉ bảo nó đi ép hỏi Bạc Cơ về chuyện có liên quan đến Lôi Dận và Mạch Khê mà thôi!"

"A..." Các cổ đông đột nhiên kinh ngạc, các phóng viên cũng ồn ào hẳn lên. Thì ra... trong án còn có án cơ đấy.

James luống cuống, nhất là lúc nhìn vào đôi mắt lợi hại của Cain thì lão cụp ngay mắt xuống, vội vàng thề thốt phủ nhận...

"Không không không, các người đừng hiểu lầm, Bạc Cơ là sẩy chân ngã xuống, nhưng mà đây cũng là do tôi nghe Fanny nói thôi, cô ta không nói tôi cũng không biết..."

"James, tên khốn nạn kia! Không biết xấu hổ mà đổ hết lên đầu tôi sao?" Một tiếng rống to vang lên, sau đó Fanny xông vào, trong lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp thì cô nàng đã kéo James, đấm đấm đá đá, "Vua khốn nạn! Rõ ràng là ông làm, thế mà lại bảo mình vô tội. Rõ ràng chính ông bảo rất vừa ý vì Bạc Cơ xinh đẹp, lại còn nói đàn bà của Lôi Dận nhất định rất ngon miệng, kết quả là bức Bạc Cơ đến cửa sổ, cô ấy mới sẩy chân ngã xuống!"

"Mày nói dối, con ranh con này!" James vô cùng kích động, lại nhìn về phía Cain, "Cain, cậu đừng nghe nó nói linh tinh. Nhất định là do nó uất hận tôi không tặng biệt thự cho mẹ con nó nên mới đến đây hại tôi. Cậu biết không, con ranh này thật sự là thấp hèn, chỉ vì có được sự nghiệp nên mẹ con cộng tác đến quyến rũ tôi..."

Mọi người lại ồ lên...

Lôi Dận tỉnh bơ chứng kiến tất cả, không khó có thể tưởng tượng được sự bất ngờ này đều đã được sắp đặt hoàn hảo.

"James, tôi hận không thể giết chế ông! Ông là đồ cầm thú, bại hoại! Cain, Bạc Cơ là do lão ta hại chết. Tôi chỉ sợ đến lúc lão ta sẽ phủ nhận nên

https://thuviensach.vn

đã đặc biệt lưu lại chứng cớ. Đây là bản ghi âm tôi thu lại được lúc đó!" Fanny cũng bất chấp mọi điều, cho dù có tạo thành scandal. Dù sao Lôi Dận cũng đã hứa sẽ cho cô ta một khoản tiền mà cả đời không tiêu hết!

"Tên James này câu kết cùng với người tự xưng là Lôi lão gia. Kỳ thật, lão ta đã sớm có kế hoạch, lão ta muốn ngồi lên vị trí chủ tịch Lôi thị!"

Fanny tức giận, nếu là giúp đỡ Lôi Dận, chẳng thà nói nhiều thêm vài câu.

Các cổ đông ngao ngán lắc đầu, xem ra họ đã hiểu rõ tình hình rồi.

Y Gia Mông cũng nổi giận trước một màn này, cũng may là bà đã có dự kiến trước, lấy danh nghĩa Bạc Cơ mua một phần bảo hiểm. Thật ra khi đó bà cảm thấy khi thời cơ tới, ngộ nhỡ Bạc Cơ có gặp bất trắc, Mạch Khê cũng sẽ thu được một phần bảo hiểm bất ngờ. Kể từ đó, Lôi Dận sẽ biết đến sự tồn tại của bà.

"Tốt lắm, Fanny." Lôi Dận tiến lên, ý bảo cô ta không cần nói thêm nữa.

"Có lẽ mọi người cũng muốn biết, người tự xưng là cha tôi đây, vào thời điểm ký hợp đồng cùng tổ chức rửa tiền, vì sao không ký tên cha tôi chứ. Đáp án rất đơn giản, bởi vì tổ chức rửa tiền chỉ hợp tác với xã hội đen. Tôi cũng không nói dối, Sa Ước, vẫn là người cầm đầu của tổ chức xã hội đen đối đầu với Ảnh."

"Cái gì?"

"Lôi tiên sinh, ngài đang nói cái gì vậy?"

Các cổ đông không thể tin nổi...

"Có lẽ các vị còn không biết, người đứng trước mặt các vị đây không phải là người bình thường tiểu tốt, ông ta chính là người cầm đầu của X-

https://thuviensach.vn

Ảnh. Sa Ước, thời điểm ông không còn cơ hội nắm tổ chức Ảnh trong tay, ông đã lợi dụng của cải Lôi gia để xây dựng một đế quốc riêng thuộc về mình. Sa Ước ơi Sa Ước, tôi không biết là phải kính nể hay là đồng tình với ông nữa. Ông đúng thật là nhân tài đó, hiện tại tôi cũng không thể giết nổi ông." Giọng nói Lôi Dận tràn vẻ châm chọc.

"Lôi Dận..." Lôi lão gia biến sắc, có chút xanh mét, có chút cau có...

"Sa Ước, tôi thấy ông vẫn nên thừa nhận đi, thật sự, tôi cũng thấy mệt thay ông! Ông có thể phủ nhận thân phận của mình, nhưng vân tay thì vẫn không thể làm giả được. Hai ngày trước, hợp đồng ông ký khi về ban quản trị, ông đã quên rồi sao?" Kỳ Ưng Diêm lúc này nhìn lại có vẻ khá thoải mái, lại trở về bộ dạng lông bông hằng ngày, thậm chí gã còn vỗ vỗ bả vai Sa Ước...

"Lão tiên sinh này, kỳ thật tôi nên nhắc nhở ông một câu, giọng nói của ông có thể gạt người, bộ dạng ông cũng có thể gạt người, nhưng vân tay này thì không thể. Thừa nhận đi nào. Đêm nay tôi còn phải đi chơi với mỹ nhân, đừng bởi vì chuyện của ông mà làm chậm việc của tôi. Tôi có thể thay ông tiêu tiền, tìm một luật sư, nhưng mà xác xuất quá nhỏ, gần như không thể..."

Nói tới đây, gã còn giơ tập văn kiện trong tay lên.

Lúc này Sa Ước mới hiểu được, ánh mắt đột nhiên âm hiểm...

"Chúng mày lừa tao!" Nói xong, ông ta muốn đưa tay giật lấy...

"Ối! Làm gì đấy, muốn cướp à? Điên rồi, bản hợp đồng này không phải để cho ông xem đâu. Ngài Cain..." Kỳ Ưng Diêm ném bản hợp đồng cho Cain, "Đây chính là chứng cứ rõ ràng nhất, ngàn vạn lần đừng đánh mất. Vân tay này với lúc ông ta nhậm chức trong X-Ảnh giống nhau như đúc."

https://thuviensach.vn

Cain trừng mắt liếc Kỳ Ưng Diêm một cái. Có trời mới biết tên luật sư này cực kỳ đáng ghét!

Lôi Dận nở nụ cười, trong mắt lộ vẻ châm chọc. Hắn tiến lên, thấp giọng nói bên tai Sa Ước...

"Không phải là ông thấy rất kỳ lạ vì sao Ưng Diêm lại có được dấu vân tay của ông lâu như vậy sao? Sở dĩ ông vẫn trấn định được như vậy là bởi vì ông cho rằng thủ hạ của ông đã tiếp cận được căn cứ chế tạo vũ khí của tôi. Nhưng mà, chuyện gì cũng không có tuyệt đối. Ông có biết Lôi Dận tôi am hiểu nhất cái gì không?"

Sa Ước lạnh lùng nhìn thẳng hắn, không nói gì, chỉ nhìn như vậy...

Lôi Dận nở nụ cười, độ cong của khóe môi như làm chảy ra một thứ độc dược lạnh toát, hắn gằn từng tiếng, "Chính là... chưa bao giờ đánh trận mà không nắm chắc thắng!" Nói xong, hắn đột nhiên cất cao giọng...

"Phí Dạ, đến lúc cậu nên tặng quà cho Sa Ước tiên sinh rồi!"

Cái tên Phí Dạ này vừa được gọi thì cả căn phòng đều ồn ào, thậm chí còn có người thét lên chói tai. Đương nhiên, là của bọn phóng viên. Bọn họ là những người cho công bố những tin tức cùng hình ảnh, Phí Dạ... không phải đã chết rồi hay sao?

Sắc mặt Sa Ước đã cực kỳ khó coi. Khi ông ta nghe thấy Lôi Dận gọi đến cái tên này, rốt cục cũng minh bạch tất cả!

Cửa phòng họp lần thứ hai được từ từ mở ra...

Một bóng dáng cao lớn bước đến. Hắn mặc bộ âu phục đen, cravat và áo sơmi tối màu, gương mặt trầm ổn cương nghị. Phía sau hắn là một đội quân áo đen, trong tay mỗi người đều cầm một cái hộp gỗ.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng như vậy khiến tất cả kinh hãi. Cả căn phòng rộng mấy vạn thước nhưng yên lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng bước chân... Riêng Sa Ước, ông ta lui về sau theo bản năng...

Phí Dạ đi đến trước mặt Lôi Dận, lại cúi người cung kính như mọi khi...

"Lôi tiên sinh, quà đã được đưa vào."

Lôi Dận gật đầu, "Vất vả cho cậu rồi."

Phí Dạ cúi người lần thứ hai, lúc đi đến trước mặt Y Gia Mông, hắn quỳ một gối xuống...

"Thuộc hạ Phí Dạ chào Lôi phu nhân!"

"Mau đứng lên đi!" Y Gia Mông vội vàng nâng hắn dậy, ánh mắt mười phần kiên định, "Vất vả cho cậu rồi! Tôi nghĩ Sa Ước rất nóng lòng muốn biết trong hộp gỗ có gì."

"Vâng, Lôi lão phu nhân!" Phí Dạ cười cười, nhẹ nhàng giơ tay lên.

Đội quân áo đen phía sau tiến lên, mở chốt khóa, động tác đều như được huấn luyện, họ đồng loạt mở nắp hộp ra.

"A..." Một tiếng thét chói tai vang lên, sau đó mọi người đều kinh hãi kêu lên. Liền ngay sau, máy ảnh kêu ‘tách tách’ điên cuồng.

Trong hộp gỗ tất cả đều là đầu người, đồng dạng xếp ở giữa hòm, không nhiều không ít, đúng ba mươi cái! (Jins: ghê tay =. =)

Đột nhiên Sa Ước mở to hai mắt, sắc mặt cũng tái nhợt...

Phí Dạ tiến lên, gần như dùng giọng nói thì thầm để nói với ông ta, "Sa Ước, ông không ngờ nghi trượng của ông sẽ bị cất kiểu này nhỉ? Nghi trượng của tổ chức X-Ảnh tổng cộng một trăm tên, thế nhưng có đến bảy

https://thuviensach.vn

mươi tên tự động ra đầu hàng, đáng khen. Ông thật sự thất bại rồi! Nhưng mà cũng tốt, ba mươi tên này coi như là trung thành với ông."

"Là chúng mày giết họ..." Ngón tay Sa Ước bắt đầu run rẩy. Không có Lôi thị không sao cả, nhưng không có tổ chức, ông ta liền tương đương với một phế nhân. Tất cả những gì ông ta khổ tâm gây dựng bao nhiêu năm đều uổng phí... Không, không thể như vậy...

"Tiên sinh Sa Ước ngàn vạn lần đừng nói như vậy..." Phí Dạ cười, rồi đột nhiên cao giọng, cũng là đang nói với truyền thông...

"Các vị, ba mươi cái đầu này là của nghi trượng trong tổ chức X-Ảnh. Khi bọn họ biết người bọn họ nghe theo có xuất thân quản gia thì bi phẫn không thôi, xấu hổ tự sát mà chết!"

Tất cả các phóng viên đều giơ cao máy ảnh, thi nhau chụp.

"Không thể nào... chúng mày không thể có kế đó được... không thể nào..." Sa Ước như mất lý trí, thân thể cũng bắt đầu run rẩy, không thể tin nổi mà nhìn Phí Dạ và Lôi Dận.

Tự sát chẳng qua là cái cớ bọn hắn dùng để trốn tránh pháp luật mà thôi, ông ta không tin là hai người kia lại có thể sắp đặt tỉ mỉ như thế, lại chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã đánh bại nội gian!

"Có biết là hổ phụ sinh hổ tử không? Sa Ước, lần này diễn trò với ông, tôi thật sự rất phấn khích!" Lôi Dận cười lạnh, như là tên ma vương bước ra từ địa ngục.

"Không thể nào..." Sa Ước liên tục lui về phía sau, "Mày không thể có thời gian sắp xếp tỉ mỉ như vậy được..."

Lôi Dận nhếch môi, "Từ khi tôi phát hiện ra nhật ký của Bạc Tuyết đã bắt đầu rồi, trong khoảng thời gian này thì đối phó với ông, vậy là đủ rồi!"

https://thuviensach.vn

"Tao đã sai người tung tin đồn mà..."

"Cho nên tôi mới tương kế tựu kế."

"Cổ phiếu Lôi thị tụt giá..."

"Là giả."

"Tài chính Lôi thị quay vòng..."

"Là giả."

"Phí Dạ cùng Mạch Khê kết hôn..."

"Là giả."

"Phí Dạ chết..." Sa Ước nhìn Lôi Dận rồi đột nhiên cười to, "Thì ra tất cả đều là giả, Lôi Dận ơi Lôi Dận, mày với cha mày giống hệt nhau, quỷ kế đa đoan. Tao thua, không ngờ lại thua trên tay mày!"

"Nếu tôi không tương kế tựu kế thì sao có thể khiến cho cổ đông tin là tôi đang điên cuồng chứ? Nếu thế đương nhiên ông cũng không tin tất cả đều là sự thật."

Đôi mắt lạnh lẽo của Lôi Dận nhìn ông ta.

Sa Ước lui về sau vài bước..

"Tao thật sự đã tưởng là thật. Ngày đó rõ ràng Phí Dạ đã trúng đạn..."

"Muốn làm giả quá dễ dàng, ông không biết tổ chức Ảnh tinh thông cái gì à? Chế tạo một viên đạn hoàn mỹ quá đơn giản, lực bắn viên đạn này không hề mạnh như mọi người thấy, nó chỉ xuyên qua một túi máu đã được chuẩn bị trước, khi chạm đến vị trí tim thì khiến cho tim tạm thời ngừng đập. Loại tiểu xảo này không ngờ lại lừa được ông..."

https://thuviensach.vn

"Thì ra... Cho nên Phí Dạ vẫn ở lại căn cứ theo dõi người của tao?"

"Thông minh!"

"Tao sẽ không cho chúng mày lấy hết của tao đâu, cho dù chết, tao cũng sẽ không chết trong tay chúng mày..."

"Có thể!" Lôi Dận không kiêng dè mà nói, lại quay đầu nhìn James đang trợn mắt há mồm, "Ngài James, thế nào, ông đang sợ quá phải không?"

James chỉ vào Sa Ước, giọng nói run rẩy: "Ông, thì ra ông chính là người thần bí kia..."

Sa Ước hung hãn nhìn chằm chằm James, chỉ hận không thể xé lão ta thành hai!

"James, còn có một chuyện có lẽ ông không biết, thời gian chuẩn bị trước hạng mục, tài chính của ông đều được đưa vào đó. Hắn là Sa Ước sẽ không nói cho ông, mà mục đích của ông ta chỉ là lấy chỗ tiền đó, tiền của cổ đông và tài chính Lôi thị để rửa tiền mà thôi, ông... bị ông ta lợi dụng!" Lôi Dận gằn từng tiếng nói.

Sắc mặt James đột nhiên chuyển thành trắng bệch, tiện đà phẫn nộ rống lên...

"Chết tiệt, ta giết ngươi!" Lão gầm lên rồi giận dữ rút con dao trong đĩa hoa quả, nhằm thẳng vào sau gáy Sa Ước.

Sắc mặt Sa Ước căng thẳng, song đột nhiên ông ta ra tay, lúc James còn không kịp phản ứng đã đoạt được con dao trong tay lão, chỉ trong một giây đã cắm thẳng con dao vào đầu vai James!

"A..." Một tiếng hét thảm thiết!

Mọi người kinh hãi, ào ào lui về phía sau!

https://thuviensach.vn

"Sa Ước, ông không chạy được nữa đâu, mau buông vũ khí!" Cain cùng vài tên cảnh sát rút súng ra chĩa về phía Sa Ước.

"Không được phép tiến lên, nếu không con dao này sẽ trực tiếp cắt đứt động mạch của nó, tao chết thì không sao cả. Cain, không phải mày muốn phá án của Bạc Cơ sao? Cho nên tốt nhất mày nên cầu cho nó ngàn vàn lần không có chuyện gì!" Bộ mặt Sa Ước hoàn toàn lộ ra, ông ta dí con dao vào cổ James, vừa uy hiếp vừa đi lùi ra phía thang máy...

"Mày, chúng mày đừng có mà tiến lên... tao không muốn chết, không muốn chết..." Giọng James y như con lợn bị chọc tiết, cực kỳ khó nghe.

Tất cả mọi người đều chậm rãi đi theo.

Lôi Dận tỉnh bơ nhìn một màn trước mắt, nhìn Cain và mấy tên cảnh sát ý bảo họ không cần đi theo. Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Phí Dạ.

Phí Dạ gật đầu một cái còn Lôi Dận thì nhếch khóe môi.

Sa Ước mang theo James làm con tin, xuống thang máy. Đám cảnh sát không nói gì, chỉ lần theo một lối thang bộ mà chạy xuống...

Trước cửa Lôi thị có một chiếc xe, vây chung quanh đều là cảnh sát. Cùng lúc đó, đoàn người cùng các cổ đông đều chạy ra. Các phóng viên thì chẳng để ý gì cả, chỉ tập trung chụp ảnh.

"Lôi Dận, tao nói rồi, tao sẽ không rơi vào tay mày đâu, mày đừng hòng mà bắt được tao!" Sa Ước cười sang sảng, mở cửa xe, một tay thì tóm chặt lấy cổ James cùng với con dao nhỏ.

Lôi Dận không hề nóng vội, đứng trên bậc cửa Lôi thị, từ trên cao nhìn xuống hành vi của Sa Ước.

https://thuviensach.vn

"Lái xe, thằng đần này, lái xe đi cho tao!" Lần thứ hai Sa Ước giơ con dao lên, hung hăng chém một nhát trên đùi James. (Jins: Dao gọt hoa quả mà cứ như superknife :)))

"A..."

Xe lăn bánh trước mặt bao người, nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng đáng sợ đã xảy ra. Chỉ nghe thấy một tiếng vang cực lớn, chiếc xe nổ mạnh, tung lên không trung, sau đó như một quả cầu lửa nở rộ...

Nhóm cảnh sát vội vàng tản ra...

Đợi xe nổ hoàn toàn xong, họ mới thi nhau kéo đến...

Lôi Dận nhìn tất cả mọi chuyện đã phát sinh, hận ý trong mắt chậm rãi mất đi... Tất cả đã xong, ân oán ba mươi lăm năm rốt cục cũng kết thúc trong một khắc này!

"Nếu có thể, con còn muốn cho hắn chết thảm hơn!" Hắn lạnh lùng nói nhỏ.

"Dận nhi, con đã làm cha con vui lòng rồi." Y Gia Mông nói một câu từ đáy lòng.

Lôi Dận nhẹ nhàng cười, "Vâng, thưa mẹ."

"Lôi tiên sinh..." Phí Dạ đứng bên cạnh cúi đầu gọi một tiếng, khuỷu tay huých nhẹ cánh tay hắn, mang theo ý cảnh báo.

Lôi Dận cười, thuận thế nhìn lại, ngay sau đó nụ cười bên môi bỗng cứng lại...

Là Mạch Khê! Bóng dáng cô lấp ngay sau bóng lưng bận rộn của đám cảnh sát, còn cả lũ phóng viên đang không ngừng chụp ảnh... Sắc mặt cô

https://thuviensach.vn

nhìn qua rất yếu ớt, như một đóa hoa khô héo, đôi mắt bình tĩnh nhưng lại vô cùng tuyệt vọng...

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 8

Chương 21

Đại Kết Cục

Sắc mặt Lôi Dận cũng thoáng vẻ hoảng hốt, trong lòng hắn bỗng nổi lên dự cảm xấu...

Mạch Khê bước từng bước một lên bậc thang, rồi dừng lại ngay trước mặt Lôi Dận, giọng nói mềm mại trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên...

"Vừa rồi anh nói, vụ tai tiếng tình ái là giả, cổ phiếu tụt giá là giả, tài chính Lôi thị quay vòng là giả, hôn lễ là giả, Phí Dạ chết là giả, như vậy... tình cảm của anh với em thì sao? Có phải cũng là giả không?"

"Khê nhi, là thật, tình cảm của anh đối với em là thật, tuyệt đối là thật!" Lôi Dận vừa nghe thấy thế thì tay chân lập tức luống cuống, vội đỡ lấy bả vai cô, còn nghiêm túc nói: "Anh thề!"

"Từ lúc chúng ta gặp lại nhau, anh đã sắp xếp hết tất cả? Trong kế hoạch của anh, hẳn là em có không ít tác dụng nhỉ?" Trái tim Mạch Khê đau đớn.

"Không..."

"Vì thực hiện kế hoạch, thậm chí anh còn để cho Phí Dạ đến lấy em, anh còn muốn nói dối sao?"

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà tất cả đều nằm trong tầm khống chế của anh mà. Khê nhi, anh thật sự yêu em, anh biết lần này đã để cho em chịu ấm ức, như vậy đi, em có thể đánh anh mắng anh, nhưng đừng tức giận, được không?" Giờ phút này Lôi Dận y như một đứa trẻ mắc lỗi, vô cùng lúng túng.

Mạch Khê tuyệt vọng lắc đầu...

"Cho tới bây giờ anh cũng không biết em có thể vì anh mà trả giá rất nhiều, em có thể đồng cam cộng khổ với anh, thậm chí nếu anh nói hết tất cả cho em, trái tim em cũng không đau đến vậy. Lôi Dận, sao anh có thể lừa gạt em?"

"Khê nhi..." Lôi Dận thật sự luống cuống, hắn nhận thấy được nỗi tuyệt vọng trong mắt Mạch Khê, vội vàng giải thích: "Anh chỉ lo lắng cho em thôi. Em là người phụ nữ anh yêu nhất, sao anh có thể nhẫn tâm để em gặp nguy hiểm chứ? Người cần đối phó lần này không đơn giản, anh không thể nhìn em có chuyện gì bất trắc cả."

"Người phụ nữ yêu nhất, phải không?" Bên môi Mạch Khê gợn lên ý cười bất đắc dĩ.

"Đúng đúng đúng, tuyệt đối đúng!" Lôi Dận thậm chí còn giơ tay lên thề, không thèm để ý bên cạnh còn có nhân viên cùng các vệ sĩ...

"Lôi Dận anh thề, đời này ngoài mẹ anh ra, em là người phụ nữ anh yêu nhất!"

Sau khi thề xong, thấy Mạch Khê không có phản ứng gì, hắn lại bổ sung, "Khê nhi, anh biết em đang giận, oán anh, nhưng em phải hiểu rằng, cha anh chết thảm trong tay kẻ khác, tiền đồ Lôi thị tràn đầy nguy cơ. Anh có thể bỏ Lôi thị nhưng không thể bỏ qua mối thù giết cha. Nếu em hận anh, cứ lấy dao đâm anh một nhát cũng được, nhưng mà... đừng rời khỏi anh, có được không?"

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhìn bộ dáng đáng thương của Lôi Dận, đôi mắt nổi lên vẻ ai oán...

"Anh muốn em phải tin anh như thế nào đây?" Thản nhiên nói xong câu đó, cô đẩy hắn ra rồi bước đi...

"Khê nhi..." Lôi Dận kinh hãi, vừa muốn tiến lên, lại bị Y Gia Mông kéo lại.

"Mẹ?"

"Yên tâm đi, con bé không thể rời bỏ con đâu." Y Gia Mông cười nói.

Hả?...

"Trong mắt con bé chỉ có con thôi!"

Lôi Dận xấu hổ...

Giờ khắc này, hắn lại có điểm không tin lời mẹ...

"Phí Dạ..." Hắn quay đầu nhìn Phí Dạ, "Chuyện này cậu rất rõ ràng, cùng tôi đi giải thích một chút."

"Á..." Lần đầu tiên Phí Dạ do dự, đưa tay gãi gãi cổ, "À, Lôi tiên sinh, tôi phải sang xem bên cảnh sát có việc gì cần giúp, tôi đi trước đây."

Lôi Dận giật mình. Chết tiệt, cũng dám chống lại mệnh lệnh của hắn!

Phí Dạ đi đến một chỗ khá xa rồi mới nhẹ nhàng thở ra. Nhìn bộ dáng kia của Mạch Khê, hắn cũng thực đau lòng. Nhưng hắn phải giải thích thế nào đây? Mạch Khê đối với hắn mãi mãi chỉ là một giấc mơ. Hắn chỉ hy vọng Lôi Dận có thể cùng Mạch Khê, hai người họ được bên nhau là tốt rồi.

https://thuviensach.vn

Bất giác hắn lại nhớ tới cái đêm tìm được nhật ký Bạc Tuyết...

"Phí Dạ, chúng ta phải diễn một vở kịch quan trọng nhất đời!"

"Lôi tiên sinh, chỉ có hai người chúng ta sao?"

"Đúng vậy!"

"Vậy còn tiểu thư Mạch Khê? Nếu cô ấy biết nỗi lo lắng của cô ấy đều do một tay chúng ta an bài..."

"Vì đại cục chỉ có thể làm như vậy, nếu Khê nhi trách tôi, tôi sẽ dùng cả đời này để xin sự tha thứ của cô ấy, thậm chí có thể tình nguyện để cô ấy bắn chết!"

"Nếu tiểu thư Mạch Khê làm thật thì sao?"

"Phí Dạ, nếu thật sự là thế, gánh nặng của Lôi thị và Ảnh phải đặt trên vai cậu rồi!"

"Lôi tiên sinh..."

"Tôi chỉ muốn biết, cậu có thể giống như năm đó, nguyện ý theo giúp tôi không?"

Phí Dạ quỳ một gối xuống...

"Phí Dạ tôi nguyện vì Lôi tiên sinh... muôn lần chết không chối từ!"

Nghĩ đến đây, Phí Dạ suy tư..

Mạch Khê, em cũng đã biết, vì em, nhiều người đàn ông nguyện buông tha tất cả, nhất là Lôi tiên sinh. Người đàn ông này, thật sự là si tình không thôi!

...

https://thuviensach.vn

"Lôi Dận, anh đi đi, tôi không về tòa thành đâu, về sau anh cũng không cần đến tìm tôi!" Trong di động truyền đến giọng nói lạnh lùng.

"Anh sẽ không đi! Trừ phi em xuống đây gặp anh!" Lôi Dận đứng ở dưới lầu, nhìn lên một khung cửa sổ. Trên mặt tuyết, bóng dáng hắn thật cao lớn.

"Anh yên tâm đi, tôi sẽ không bao giờ gặp anh, vĩnh viễn không!" Mạch Khê cúp điện thoại, ném tới một bên rồi ngồi phịch lên salon, sắc mặt ai oán.

"Mạch Khê, em đừng như vậy, Lôi tiên sinh làm thế cũng là vì suy nghĩ cho sự an toàn của em thôi." Apple đã đến khách sạn từ sớm, chỉ sợ Mạch Khê suy nghĩ linh tinh.

Chuyện có liên quan đến Lôi thị đều được đưa tin, tất cả đều được đưa ra ánh sáng, đương nhiên cô cũng biết được cảm nhận của Mạch Khê. Nhưng để cho một người đàn ông như vậy ăn nói khép nép van xin cô bé, cô cũng có chút xót xa.

"Đúng vậy, Mạch Khê, cậu xem Lôi tiên sinh vẫn đứng ở dưới đó. Đây là khách sạn, nhiều người ra vào, như thế sẽ làm chuyện cười cho người ta." Đại Lỵ cũng dần bước ra khỏi bóng ma tâm lý, lại một lần nữa vui vẻ thân thiết bên Mạch Khê. Có điều Apple và Đại Lỵ vẫn hay đấu khẩu với nhau.

Mạch Khê tựa đầu vào gối ôm, rầu rĩ nói: "Em cũng không bắt anh ta phải đứng đấy, là anh ta tự nguyện, em không ép buộc."

"Mạch Khê, Lôi Dận của em đúng là không chê vào đâu được, em nhân nhượng một lần đi. Hơn nữa em còn đang mang thai con anh ta, tha thứ được thì tha thứ đi, anh ta lại không hề làm gì có lỗi quá đáng với em mà." Ca hậu Phỉ Tỳ Mạn đã có mặt trong phòng, cô khẽ thở dài một tiếng, khuyên bảo Mạch Khê.

https://thuviensach.vn

"Đó không coi là lỗi sao?" Mạch Khê ngẩng đầu, vẻ mặt ấm ức, "Chị có biết thời gian này em sốt ruột, lo lắng cho anh ta thế nào không? Kết quả là anh ta lại lật ngược, tất cả đều là anh ta đã sắp xếp! Nếu không phải vì lo lắng cho anh ta nên đến Lôi thị, thì em vẫn không hề biết thì ra mình vẫn bị lừa"

Giọng nói của cô nghẹn ngào...

"Được rồi, được rồi, đừng khóc, ngàn vạn lần đừng khóc, phụ nữ có thai mà khóc nhiều sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa nhỏ." Úc Noãn Tâm ngồi một bên lấy khăn tay lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Nhìn em này, khóc đến đỏ cả mắt lên rồi."

"Mạch Khê à, chị nghĩ là em phải giữ thật chặt lấy người đàn ông này. Em có biết là có bao nhiêu người hâm mộ em không? Lôi Dận kia á, thật sự là rất rất rất tốt. Cho dù có chuyện tày trời gì anh ta cũng không nói cho em, không phải vì không tin em mà chính là bởi vì anh ta quá lo cho em, quá yêu em. Chị nghĩ người ngoài cuộc cũng hiểu được điều này. Nếu hôm nay em là người ngoài cuộc, tự nhiên sẽ hiểu rõ ràng điều này!" Phỉ Tỳ Mạn lập luận, vẫn đứng về phía Lôi Dận, tuy rằng có nhanh nhảu nhưng vẫn có thể nghe ra được sự thật lòng của cô.

"Đúng vậy, Phỉ Tỳ Mạn nói rất đúng. Lần này Lôi Dận đúng là làm một chuyện có phần kinh thiên động địa, nhưng nhìn vào tình yêu anh ấy dành cho em thì em nên tha thứ cho anh ấy đi. Hắn là em cũng không muốn nhìn anh ấy đứng chờ dưới lầu lâu như vậy chứ? Tính cách Lôi Dận có thể làm vậy đấy." Úc Noãn Tâm nhẹ giọng an ủi.

"Các cháu đừng khuyên nữa, Mạch Khê nói đúng, tên tiểu tử Lôi Dận làm vậy thật quá đáng!" Người nãy giờ yên lặng là Y Gia Mông đã lên tiếng. Bà bước lên phía trước, lại nói một câu như vậy.

https://thuviensach.vn

"Bác..." Mạch Khê kinh ngạc. Còn có người mẹ giúp đỡ người ngoài mắng con mình sao?

Y Gia Mông giữ chặt cánh tay Mạch Khê, cười cười, "Mạch Khê à, thật ra bác vẫn hy vọng có thể nghe con gọi một tiếng mẹ. Đương nhiên, tên tiểu tử Lôi Dận này đã gây tội thì phải chịu tội. Nó không nên gạt con làm chuyện này, đáng lẽ ra phải nói cho con biết. Cho dù có nguy hiểm, dựa vào năng lực của nói thì cũng có thể bảo vệ được con. Nhưng nó không biết chắc có thể làm tổn thương đến đứa nhỏ trong bụng con hay không. Bác ủng hộ con, con muốn nó đợi ở dưới đấy bao lâu thì đợi! Cho dù bên ngoài có lạnh thế nào đi nữa cũng không sợ, nó là đàn ông, chỉ cảm lạnh không chết được đâu, bị người ta chê cười thì sao chứ, vợ con mới là quan trọng. Đừng nói là nó xử lý xong chuyện bia mộ của cha mới đến đây, đáng nhẽ nó phải bỏ hết công việc chạy đến chịu tội với con mới đúng!"

Mạch Khê ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Y Gia Mông, nghe bà nói xong câu cuối cùng, cô vội vàng lắc đầu, "Không, không, bác à, Dận phải lập bia mộ cho Lôi lão tiên sinh đã..." Nói tới đây, cô mới có phản ứng lại, "Bác, đây là bác đang nói cho con hay cho anh ấy vậy?..."

"Đương nhiên là cho con rồi. Mạch Khê à, thật ra bác chỉ muốn nói với con một câu. Một người đàn ông có hiếu nhất định sẽ gặp được một người đáng để yêu." Y Gia Mông vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé của cô.

Mạch Khê bỗng trầm tư.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng khách sạn được mở ra. Hoắc Thiên Kình, Kỳ Ưng Diêm cùng Nhiếp Thiên Luật, ba người đàn ông cùng tiến vào, toàn thân đều dính bụi tuyết.

"Mạch Khê, Lôi Dận nhờ anh nói với em, cậu ta vẫn sẽ chờ em, cho đến khi em tha thứ thì thôi." Hoắc Thiên Kình nhận nhiệm vụ sứ giả, "Thời tiết quỷ quái, bình thường đã lạnh, giờ lại còn hạ nhiệt độ." (Để cho thấy rõ hơn

https://thuviensach.vn

mối thân thiết giữa các cặp đôi nên mình chuyển xưng hô của Hoắc Thiên Kình với Mạch Khê nhé!)

Tim Mạch Khê thắt lại, nhìn bộ dạng đưa mắt nhìn nhau lấm lấm lét lét của ba gã đàn ông, cô không vui mà nói, "Em sẽ không tha thứ cho anh ta, ít nhất hiện tại sẽ không!"

"À!" Hoắc Thiên Kình còn làm ra vẻ nghiêm túc gật đầu, ngay sau đó đi đến bên cửa sổ, mở tung cánh cửa ra, kêu to...

"Lôi Dận, cậu về đi, Mạch Khê nói, cô ấy sẽ không tha thứ cho cậu đâu, ít nhất hiện tại sẽ không! Nhưng mà mình thấy hình như là làm bộ đấy!"

"Xì..." Mội người trong phòng đều bật cười, ngoại trừ Mạch Khê!

"Anh... thật nhàm chán!" Đột nhiên cô đứng dậy, không biết nên nói gì đành xoay người đi vào phòng ngủ!

Mọi người liếc mắt nhìn nhau...

Vào đêm, Mạch Khê ngủ rất chập chờn. Phòng ngủ được rèm che kín mít, cô không biết Lôi Dận còn đứng chờ bên dưới hay không, cuối cùng chôn mình trong chăn.

Một tràng tiếng đập cửa dồn dập vang lên...

"Mạch Khê, em mau ra đây xem đi..."

Ngoài cửa truyền đến những âm thanh ồn ào.

Mạch Khê hoảng sợ, vội vàng khoác thêm áo rồi chạy ra khỏi cửa, liền thấy những người kia không hề rời đi, chỉ nhìn chăm chú dưới lầu.

"Làm sao vậy?" Cô có chút sốt ruột.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi ngày càng nhiều, bông tuyết lớn trắng xóa như lông thiên nga. Đây là lần đầu tiên Mạch Khê thấy trận tuyết lớn như vậy. Tháng này, không phải là đã sang xuân rồi sao?

"Mạch Khê, em lại đây nhìn xem." Úc Noãn Tâm kéo cô lại.

Mạch Khê cúi nhìn, thiếu chút nữa là ngất xỉu!

Dưới lầu đã không còn chỉ có một mình Lôi Dận, còn có cả Phí Dạ! Phí Dạ đứng sau Lôi Dận, còn sau nữa là không dưới một trăm tên vệ sĩ!

À, nói đúng ra, bọn hắn không phải đang đứng mà tất cả đều quỳ một gối. Đương nhiên họ không dám đứng lên, bởi người đứng đầu bọn họ, Lôi Dận tiên sinh cũng đang quỳ một gối trên nền tuyết. Ngay cả kiểu quỳ cũng thật giống nhau.

Tuyết rơi càng nhiều, trên mặt đất đã phủ đầy tuyết, đèn ngoài khách sạn chiếu sáng nơi này như ban ngày!

Lôi Dận vẫn quỳ ở đó, ngay cả tuyết cũng không phủi, chiếc áo choàng đen đã dính đầy bông tuyết. Nhìn qua trông hắn không khác gì một người tuyết, vẫn không nhúc nhích.

Kỳ thật không chỉ riêng hắn giống người tuyết mà ngay cả trăm tên vệ sĩ phía sau cũng đồng dạng. Phí Dạ còn thảm hại hơn, trông hắn như kiểu không thể chịu được, cứ đổi chân quỳ liên tục, cả thể xác lẫn tinh thần đều có vẻ suy sụp.

Cảnh tượng này thật quá ‘hoành tráng’!

Chẳng những tất cả khách của khách sạn đều sôi nổi ra xem, mà thậm chí còn xuất hiện vài phóng viên!

https://thuviensach.vn

"Thật sự là đẹp trai chết đi được... trời ạ." Vẻ mặt Apple vừa khiếp sợ lại vừa hâm mộ.

Hoắc Thiên Kình cùng hai người đàn ông kia nhìn thấy thế thì âm thầm lau mồ hôi lạnh, may mà họ không xuống dưới, nếu không..

Tim Mạch Khê đập thình thịch, giây tiếp theo cô liền hỏi: "Trận tuyết này rơi bao lâu rồi?"

"Hơn ba tiếng chứ mấy..."

"Đúng, ít nhất là ba tiếng."

Mạch Khê lặng người đi, không nói thêm gì liền cầm lấy di động, nhấn nút...

Tiếng di động truyền từ bên dưới lên, vừa mới một tiếng đã được thông!

"Lôi Dận, anh muốn tìm chết có phải không? Anh quỳ dưới đất làm gì? Anh điên rồi sao? Một mình anh điên còn chưa tính, sao lại lôi cả Phí Dạ với vệ sĩ vào?"

Tiếng quát trực tiếp xuyên qua điện thoại vang vọng giữa trời đêm!

Lời vừa dứt, trong điện thoại truyền đến tiếng hô đồng thanh...

"Chúng tôi nguyện vì Lôi tiên sinh chịu phạt, hy vọng tiểu thư Mạch Khê tha thứ!" Thật ra, cũng không cần thông qua điện thoại, tiếng hô đồng thanh của hơn trăm người tạo thành sức mạnh như đồng, gần như thổi bay được cả khách sạn!

"Lôi Dận, anh đang làm cái quỷ gì vậy!" Mạch Khê gần như là nghiến răng nghiến lợi nói nhẹ trong điện thoại, cô không dám nói lớn tiếng nữa. Cảnh tượng này thật sự khiến cô choáng váng.

https://thuviensach.vn

Cô đã từng nhìn thấy đàn ông cầu xin phụ nữ tha thứ, cũng đã thấy đủ phương thức giải thích. Nhưng cách này của Lôi Dận, vẫn là lần đầu tiên cô chứng kiến. Nào có ai đi giải thích còn mang nhiều thuộc hạ theo như vậy?

Điên rồi! Một đám kẻ điên!

Trong điện thoại vang lên tiếng cười của Lôi Dận, nhưng có thể nghe được tiếng hai hàm răng của hắn lập cập vào nhau...

"Không phải là anh gọi bọn họ tới..."

"Tôi hỏi là anh quỳ ở đó để làm gì?" Mạch Khê gần như phát điên lên!

"Anh... Chỉ là hơi mệt, sau đó muốn ngồi trong chốc lát, ngồi rồi mà hai chân vẫn run lên, cho nên quỳ một gối xuống, như vậy có thể biểu hiện thành ý của anh. Không ngờ Phí Dạ dẫn theo một đám người đến đây, kết quả là..." Giọng nói Lôi Dận có chút run rẩy, không biết là do kích động hay vẫn là do quá lạnh.

Trong lòng Mạch Khê phiếm đau...

"Anh mau đứng lên đi, như một kẻ ngốc vậy, ngày mai truyền thông lại có đề tài đưa tin."

"Không đứng dậy nổi..."

"Làm sao vậy?"

"Đợi lát nữa đi, hai chân tê cứng rồi..." Tiếng nói Lôi Dận có vẻ cẩn thận.

"Anh..." Mạch Khê thật sự rất sốt ruột.

"Khê nhi, tha thứ cho anh được không? Em đừng hiểu lầm, không phải là anh muốn ép em đâu, nếu em muốn anh quỳ tiếp thì anh vẫn quỳ, em

https://thuviensach.vn

muốn anh đuổi bọn họ đi cũng được. Phí Dạ..." Trong điện thoại truyền đến mệnh lệnh của Lôi Dận, "... Nhanh chóng đưa vệ sĩ rời khỏi đây!"

"Lôi tiên sinh không đi, chúng tôi cũng không đi!" Tiếng hô đồng thanh của đám vệ sĩ lại vang lên lần thứ hai. Mạch Khê sợ tới mức tim như muốn nhảy vọt ra.

"Haiz... đứa con đáng thương của tôi, còn cả Phí Dạ nữa. Tạm thời không nhắc đến đám vệ sĩ trung thành tận tâm này đi, chỉ nói hai đứa kia, vì muốn điều tra ra chân tướng không biết đã mất bao nhiêu đêm không được nghỉ ngơi tốt. Tôi thấy, qua đêm nay, kiểu gì chúng cũng đổ bệnh nặng cho mà xem." Y Gia Mông làm vẻ ai oán, nói.

Mạch Khê rùng mình, chưa nói thêm lời nào liền lập tức choàng áo chạy xuống.

Cô chẳng còn quan tâm đến tôn nghiêm hay không tôn nghiêm, ấm ức hay không ấm ức, chỉ thầm nghĩ đến lời nói của bác gái. Nghĩ đến mới thấy đúng, gần đây nhất định Lôi Dận không được nghỉ ngơi tốt, nếu thực sự chịu đựng cả đêm như vậy, trời ạ... Vừa nghĩ đến chuyện hắn quỳ mấy tiếng dưới tuyết, lòng cô đã đau xót, chỉ thầm oán hận chính mình!

Lúc bóng dáng Mạch Khê xuất hiện thì những người đang chứng kiến cảnh tượng này đều như muốn sôi trào lên. Rốt cục họ cũng thấy được nữ diễn viên chính rồi.

Mái tóc dài của Mạch Khê phiêu dật trong gió, cô đang chạy về phía Lôi Dận dưới làn tuyết rơi.

Hai mắt Lôi Dận sáng lên, muốn lập tức đứng dậy nhưng hai chân lại gần như không còn chút sức lực. Ba tiếng, cho dù có là người sắt mà quỳ như vậy thì cũng mệt đến suy sụp.

https://thuviensach.vn

"Anh đừng động đậy." Mạch Khê đau lòng tiến lên, chậm rãi nâng hắn đứng dậy, vừa tức vừa buồn cười mà khẽ quát hắn, "Anh là kẻ ngốc hay vẫn là kẻ điên hả? Đầu anh có vấn đề à? Tuyết rơi nặng như thế này, ai cho anh vẫn đợi ở đây?"

Lôi Dận tựa đầu vào vai cô, ôm lấy cô thật chặt, hắn cúi đầu nói: "Anh nói rồi, anh muốn chờ em xuống... Thật tốt quá, em có thể tha thứ cho anh. Cho dù mỗi ngày em mắng anh như vậy, anh cũng đều thấy vui..."

"Anh..."

"Khê nhi, anh yêu em..."

"Được rồi, anh đừng nói nữa..."

"Khê nhi, anh yêu em!"

"Đã bảo anh đừng nói nữa cơ mà..."

"Khê nhi, anh yêu em!" Lôi Dận một lần lại một lần nói bên tai cô, từng lời hứa hẹn như tảng đá tạc sâu vào lòng cô...

"Anh yêu em, Khê nhi, điều này thì em phải tin tưởng!"

"Dận..." Mạch Khê nhìn hắn, lúc này mới thấy rõ khuôn mặt lạnh toát của hắn đã có chút tai tái, sờ lên lại càng lạnh như băng. "Em tin, em rất tin, Dận..."

Cô thật sự sợ hắn rồi.

Lôi Dận nở nụ cười, chậm rãi đứng thẳng người, nhìn cô rồi lấy một hộp nhỏ tinh xảo từ trong túi áo choàng ra, nghiêm túc nói: "Lấy anh đi, Khê nhi, lấy anh đi!"

Mạch Khê chăm chăm nhìn chiếc hộp, cô biết đó là gì...

https://thuviensach.vn

Còn đang do dự, có người đã hô lớn, "Đồng ý đi, trai tài gái sắc đó!" Dĩ nhiên là giọng của Kỳ Ưng Diêm. Gã vừa nói một câu, bao nhiêu người đang đứng xem cũng hò hét lên...

"Đồng ý! Đồng ý!"

Mạch Khê hồi hộp đến run rẩy, sao tự dưng có nhiều người đến vậy? Nhìn về các tầng xung quanh, trời ạ, tất cả đều thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn.

"Này, anh bạn trẻ, cậu phải cho tiểu thư đây thấy thành ý chứ. Cầu hôn là phải quỳ xuống, tuy rằng thời gian cậu vừa quỳ khá lâu, nhưng ngại quá, không liên quan đến việc này!" Lần này là giọng của Hoắc Thiên Kình. Lời nói vừa dứt, một tràng tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên.

"Này... anh, ngàn vạn lần anh không cần làm thế nha..."

Lời nói Mạch Khê còn chưa dứt Lôi Dận đã chậm rãi quỳ một gối xuống lần thứ hai, giơ chiếc nhẫn ra, chân thành nói...

"Khê nhi, lấy anh đi."

"Này, anh điên rồi..." Mạch Khê cảm thấy thật mất mặt. Loại hình ảnh này tràn lan trên phim. Người đàn ông này thật khờ. Thấy hắn làm ra vẻ như không đồng ý hắn sẽ không đứng lên, trong lòng cô cũng có cảm giác tội lỗi...

"Anh mau đứng lên đi, em... em đồng ý rồi, còn không được sao?"

Lôi Dận sung sướng, hưng phấn mà đứng dậy rồi đột nhiên bế Mạch Khê lên, ngửa đầu lên trời đêm hô to...

"Khê nhi đồng ý đó nhé!"

https://thuviensach.vn

Nhất thời, tiếng vỗ tay vang cả trời đêm, thậm chí đài phun nước trước khách sạn cũng bắt đầu phun lên tạo thành hình ảnh tuyệt diệu.

Phí Dạ cùng hơn trăm tên vệ sĩ đang quỳ đều thở phào nhẹ nhõm, muốn đứng lên nhưng hai chân đều không động nổi nên trực tiếp ngồi phệt xuống đất, lại nhiệt liệt vỗ tay chúc phúc cho đôi nam nữ...

Mạch Khê nở nụ cười hạnh phúc...

Cô ôm lấy cổ Lôi Dận, đau lòng mà vẫn có vẻ làm nũng, "Dận, em có thể lấy anh, nhưng mà... về sau không cho phép anh gạt em nữa, đây là lần cuối cùng!"

"Nhất định! Nhất định rồi!" Lôi Dận không chút do dự trả lời, hôn thật sâu lên môi cô...

Về phần bí mật kia, hắn vẫn cố giấu thật kỹ...

Dưới bầu trời đêm, tuyết vẫn rơi đậu trên thân mình cao lớn của người đàn ông cùng bóng dáng nhỏ xinh của cô gái, gần như chỉ có hai người họ, lãng mạn... cả đời!

Câu chuyện về tình yêu lãng mạn của họ còn tiếp tục, không phải sao? Có lẽ, sẽ còn có những con người cũng sẽ có được hạnh phúc như Lôi Dận và Mạch Khê!

——Hoàn chính văn——

Lời Ân Tầm

“Mỗi người có những định nghĩa khác nhau về hạnh phúc. Nhiều khi hạnh phúc của người này dưới mắt người khác lại là bất hạnh.”, Subaru – X1999.

[…]

https://thuviensach.vn

Bộ tiểu thuyết này, tôi phải dùng cụm từ “Tình cảm sâu nặng” còn chưa hình dung hết. Đối với nhân vật Lôi Dận, tôi đã dồn tình cảm của biết bao nhiêu đêm khuya vào. Chưa bao giờ và không có một người nào, không có một diễn viên nào khiến tôi cảm thấy lo lắng đến vậy. Lôi Dận đúng là như thế. Thời điểm xây dựng nhân vật này, tôi có khóc, có cười, thậm chí khi đến quán cafe nhìn thấy một người đàn ông còn thoáng hình dung đến tính cách Lôi Dận. So sánh ra, tình cảm của tôi đối với anh ấy cực kỳ sâu đậm.

Tôi thích nghe đàn dương cầm để hoàn thành tác phẩm này, cũng giống như giờ này. Ngoài cửa sổ là bóng đêm đen thẫm, dưới ánh đèn neon là đô thị phồn hoa, nhưng trong lòng tôi thì nặng trĩu. Thứ nhất, tôi muốn tạo nên vận mệnh cuối cùng cho nhân vật chính trong bộ tiểu thuyết này, thứ hai, cũng là sắp phải tạm biệt Lôi Dận, là lúc để xây dựng nên nhân vật tiếp theo.

Đối với kết cục, có lẽ độc giả sẽ còn muốn thấy nhiều hơn. Chẳng hạn như hình ảnh hôn lễ. Tôi chỉ muốn nói rằng, kết cục của tiểu thuyết thường thường phải phù hợp với nét đặc sắc của cả tiểu thuyết. Tình yêu của Lôi Dận với Mạch Khê như một câu chuyện cổ tích, tôi chỉ có thể dùng không gian mơ màng để hoàn thành nó.

Có điều, tôi vẫn muốn thỏa mãn cho nguyện vọng của mọi người, không muốn phá hỏng tính thống nhất của chính văn, vì vậy tôi sẽ để hôn lễ lãng mạn của hai người ở ngoại truyện. Ngoại truyện vốn là hình thức thỏa mãn nhu cầu cho độc giả, cho nên, mọi người yên tâm.

Tình yêu cứ thế tồn tại. Có người hỏi tôi vì sao bộ tiểu thuyết này lại dài như vậy? Tôi chỉ có thể nói, tình yêu trong cuộc sống thật bình yên, bình yên đến mức nhiều khi khiến người ta quên đi sự tồn tại của nó! Nhưng các bạn ạ, tình yêu mãi mãi là thứ tình cảm hoàn mỹ nhất trong trời đất. Có rất nhiều người muốn tìm kiếm một tình yêu phải vượt qua sóng gió trong tiểu thuyết, nhưng lại không biết rằng, thực tế bình thản mới là quý giá!

https://thuviensach.vn

Chúng ta còn sống, tình yêu sẽ vẫn tiếp tục, không phải sao?

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ!

Bắc Kinh, 10 giờ 30 phút đêm, ngày 17 tháng 3 năm 2011.

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm

Quyển 9

Chương 1: 2
Chương 2: 4
Chương 3: 6
Chương 4: 8
Chương 5: 10
Chương 6: 13
Chương 7: End

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 1

2

Ngoại truyện

| 1 | Trang viện hôn lễ lãng mạn (1)

“Some things are beautiful for the very reason that they’re unobtainable.”, Gilgamesh – Fate/Stay night.

[…]

Đầu hạ, hương hoa tràn ngập trong không khí, đưa theo hương thơm thật dễ chịu.

Đây là hôn lễ tổ chức trong trang viện. Cả trang viện to như vậy là do Lôi Dận mua để tổ chức hôn lễ, cũng là nơi để nghỉ dưỡng sau khi bảo bối nhà họ Lôi chào đời. Từ trang viện đến nhà thờ tổ chức hôn lễ khá gần.

Hôn lễ này có chút muộn, cũng không phải vì Lôi Dận không muốn, mà là bởi Mạch Khê gặp chút vấn đề. Từ sau lần Lôi Dận ‘thu phục’ được mỹ nhân dưới trời tuyết, phản ứng có thai của cô càng nghiêm trọng hơn, lại bởi thiếu máu nên thời gian ở tại tòa thành điều dưỡng khá lâu. Cho đến hôm nay, rốt cuộc Lôi Dận cũng có thể toại nguyện được ‘ôm mỹ nhân về

https://thuviensach.vn

nhà’. Mỹ nhân này hơi to bụng, vì thế nụ cười cũng tỏa ra ánh sang ấm áp của người làm mẹ đó.

Trong phòng nghỉ của cô đâu, Đại Lỵ và Appe đều một vẻ rầu rĩ không vui. Nguyên nhân khiến hai cô nàng không vui chỉ có một, đó là không được làm phù dâu! Chỉ vì có thể được làm phù dâu, Đại Lỵ còn âm thầm so cao thấp rất lâu với Apple.

Cửa phòng hóa trang được đẩy ra, một cô gái mặc bộ váy phù dâu trắng tinh bước ra. Trên tà váy có đính những nụ hoa tinh tế, mềm mại thướt tha, trên phần ngực còn có những viên trân châu sáng bóng tao nhã. Trông cô như thiên nga giữa hồ nước, lại như bông sen đang hé nở tỏa hương ngát thơm. Cô gái này không phải ai khác, chính là người yêu Nhiếp Thiên Luật – Đồng Nhan.

Đại Lỵ và Apple vừa thấy thế thì không khỏi than oán. Nếu bộ váy này được mặc trên người các cô thì thật tốt biết mấy.

“Đồng Nhan, chị thật xinh đẹp.”

Da mặt Đồng Nhan vốn mỏng nên cô ngượng ngùng kéo kéo váy trên người lên, có chút hồi hộp, “Chị chỉ sợ làm hỏng hôn lễ của Mạch Khê thôi, đây là lần đầu tiên chị làm phù dâu…”

Cô cùng hai người kia không quá thân quen, nhưng biết hai người này đều là bạn tốt của Mạch Khê là ổn rồi. Kỳ thật, nghiêm túc mà nói, cô và Mạch Khê cũng chỉ mới gặp nhau hai lần. Lần đầu chính là vào hôm Bạc Cơ rơi xuống lầu, lần thứ hai là Mạch Khê chủ động tìm cô. Vừa gặp nhau, cô nàng đã nhiệt tình, nói rất nhiều chuyện liên quan đến Nhiếp Thiên Luật. Sau đó hai người tán gẫu không biết chán. Đây là lần thứ ba, là Nhiếp Thiên Luật khăng khăng đưa cô đến đây, không ngờ lại đến để làm phù dâu cho Mạch Khê, mà phù rể lại chính là Nhiếp Thiên Luật!

https://thuviensach.vn

“Ai da Đồng Nhan, chị có biết bên ngoài có bao nhiêu người muốn đoạt lấy vị trí cô dâu của Mạch Khê không? Tạm thời không nói đến hai người bọn em, ngoài kia có bao nhiêu ngôi sao nhỏ đấy. Chị cứ thoải mái đi.” Apple nhanh nhảu nói.

“Apple, ngôi sao nhỏ mà em nói không phải là Noãn Tâm đấy chứ?” Cửa phòng lại bị đẩy ra, lần này là ba người. Người vừa lên tiếng là Phỉ Tỳ Mạn, đứng bên phải là Úc Noãn Tâm, mà ở giữa, chính là nữ chính của ngày hôm nay – Mạch Khê!

Phỉ Tỳ Mạn và úc Noãn Tâm cùng đến đây để giúp đỡ Mạch Khê. Úc Noãn Tâm là người đã có kinh nghiệm, còn Phỉ Tỳ Mạn thì có lòng muốn hỗ trợ vì vậy rạng sáng đã thức dậy rồi đến thẳng đây để giúp Mạch Khê.

“Ôi dào, em cũng không dám nói các chị đâu. Em nói là nói nhóm ngôi sao tiểu tốt ngoài kia kìa.” Apple vui vẻ tiến lên, “Bên ngoài ai chẳng biết trong phòng nghỉ cô dâu này có toàn người nổi tiếng, đều ước có thể đến để dính chút phúc lộc. Nhất là Mạch Khê, trời ơi, quá là đẹp!”

Đại Lỵ cũng tiến lên, trong mắt toàn một vẻ kinh ngạc, “Ối trời…”

Đôi mắt Mạch Khê chứa ý cười trong veo. Làn váy trắng mềm như hoa lê phiêu dật trong gió. Bộ váy cô dâu cô mặc đều do một tay Nhiếp Thiên Luật thiết kế!

Bộ váy được may từ lụa cao cấp tao nhã mà thướt tha, dải lụa mỏng trên tà váy được thắt tinh tế. Phần ngực được chẽn lại vừa tô lên được dáng người Mạch Khê, lại chính bởi cách trang trí đơn giản, đẹp mắt này mà mọi người không thể nhìn ra cô đang có thai. Váy có hai lớp, lớp trên được xếp ly tinh tế bằng những đường khâu nhỏ, khiến Mạch Khê trông tao nhã mà những đường nét tuyệt đẹp trên cơ thể cũng vẫn được tôn lên. Quả thực, trong bộ váy này, hình ảnh một công chúa cao quý, sang trọng hiện ra mà nét đẹp vẫn khiến người ta phải động lòng.

https://thuviensach.vn

“Mạch Khê, hôm nay cậu đẹp kinh người nhá.” Đại Lỵ không kiềm lòng được liền tán thưởng.

“Đúng vậy, ngay cả con gái nhìn mà còn kinh ngạc, huống chi là đàn ông.” Phỉ Tỳ Mạn cùng Úc Noãn Tâm dìu cô đến trước gương, nhẹ giọng nói.

Mạch Khê bị các cô nàng tung hô thì ngượng ngùng, quay đầu nhìn về Đồng Nhan đang đứng một bên, nhẹ nhàng cười, “Đồng Nhan, sao trông chị còn căng thẳng hơn cả em vậy?”

“Chị…lần đầu tiên làm phù dâu.” Đồng Nhan dè dặt nói. Nói thật, không phải là cô có thể thích ứng được với loại nghi lễ long trọng này. Trước khi vào phòng nghỉ, cô có đến xem nơi diễn ra hôn lễ, chỉ có thể dùng từ ‘hoành tráng’ để hình dung. Hôn lễ này trong mắt người thường, vĩnh viễn chỉ là cổ tích không bao giờ thành hiện thực.

Mạch Khê hiểu tâm tư của cô, liền tiến lên giữ chặt tay cô, “Không phải hồi hộp đâu, anh Thiên Luật sẽ nói cho chị biết phải làm thế nào.”

“Mạch Khê, chị…”

“Đồng Nhan, thật ra anh Thiên Luật rất để ý đến chị. Chị có biết là hôm nay vì để phối hợp với chị, anh ấy đã thay đến năm bộ lễ phục không? Còn nữa, bộ váy chị mặc trên người cũng là do tự tay anh ấy thiết kế. Có điều, em thấy, anh ấy muốn nhất là thiết kế cho chị bộ váy cô dâu.”

Những người khác đều nở nụ cười, còn Đồng Nhan thì đỏ bừng mặt.

Trong lúc mấy người đang cười cười nói nói, ngoài cửa phòng nghỉ cô dâu truyền đến vài tiếng gõ. Ngay sau đó, ba người đàn ông bước vào, căn phòng vốn rộng rãi nhưng giờ lại trông có vẻ chật chội.

https://thuviensach.vn

Ba người này là nam chính của hôn lễ hôm nay – Lôi Dận, phù rể Nhiếp Thiên Luật, còn cả một Hoắc Thiên Kình thích đến góp vui.

Bộ lễ phục đen sang trọng trên người Lôi Dận cũng đúng là do Nhiếp Thiên Luật thiết kế. Bộ âu phục được cắt may hoàn hảo tôn lên dáng người cao lớn của hắn, mỗi một đường nét đều làm toát lên vẻ tao nhã, quý phái cùng khí chất vương giả.

Vừa vào đến cửa, hắn liền nhìn ngay đến Mạch Khê đang đứng trước gương, sau đó thì ánh mắt không đổi được vị trí nhìn!

“Khê nhi, em thật đẹp.” Giọng nói tình cảm mà đầy từ tính truyền đến, lại thêm ánh mắt nóng bỏng không chút che giấu.

Mạch Khê không dám xoay người lại. Trong gương phản chiếu hình ảnh cao lớn của người đàn ông, đôi mắt thâm tình của hắn cùng đôi mắt cô đối diện trong gương. Trái tim cô bắt đầu đập thình thịch. Người đàn ông trong gương hoàn mỹ không một chút tì vết, như là vị thần từ trên trời giáng xuống, ngay cả nụ cười bên môi hắn cũng là một vẻ dịu dàng.

Lôi Dận tiến lên, duỗi cánh tay ôm lấy cô từ đằng sau, hai cánh tay rắn chắc như đang vây lấy một thiên sứ xinh đẹp, chỉ sợ buông lỏng tay, cô sẽ biến mất vậy. Tiếng nói trầm thấp vang lên…

“Khê nhi, rốt cuộc thì em cũng thuộc về anh.”

oOo

| 1 | Trang viện hôn lễ lãng mạn (2)

Cánh tay rắn chắc xiết chặt lấy thân thể mềm mại, hai vai sóng đôi, lại thêm hương nước hoa dịu nhẹ khiến cô run rẩy. Cô không nói gì, chỉ cười cười. Chính sự tán thưởng của những người xung quanh khiến cô thật xấu

https://thuviensach.vn

hổ, nhưng lại chỉ có lời tán thưởng táo bạo của Lôi Dận mới khiến tim cô đập mạnh không thôi.

“Haiz, thật sự là hâm mộ chết đi được. Hai người cứ cái kiểu mây mờ trăng tỏ này, đừng có bắt người độc thân như chúng tôi thèm có được không?” Apple hâm mộ không thôi đôi cô dâu chú rể rạng ngời trước mắt.

Mạch Khê nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Apple, “Đúng vậy, đúng vậy, ở đây chỉ có chị là độc thân thôi, ngay cả Đại Lỵ cũng đã có bạn trai, chị phải tăng tốc lên mới được.”

Apple nghe thấy thế thì bĩu môi, “Còn có Đồng Nhan, chị đã có bạn.”

“Đồng Nhan á? Chị ấy với chị không thể tính là bạn được, chị ấy đã có anh Thiên Luật rồi.” Mạch Khê lúc này còn không quên nghịch ngợm, đẩy Đồng Nhan đến cạnh Nhiếp Thiên Luật…

“Anh Thiên Luật, lần đầu Đồng Nhan làm phù dâu, anh phải dạy chị ấy đó.” Có trời mới biết, vì chuyện chọn phù dâu cô đã đắn đo không ít ngày. Vốn định chọn người bạn tốt Đại Lỵ, nhưng trong lúc vô tình nghĩ đến Nhiếp Thiên Luật còn đang buồn rầu vì chuyện với Đồng Nhan nên đã nghĩ ra kế sách. Chẳng thà để cho hai người này làm phù dâu phù rể, nói không chừng còn có thể thúc đẩy mọi chuyện tốt lên.

Nói ý nghĩ này cho Lôi Dận nghe, Lôi Dận không chút do dự mà đồng ý với cô. Trong mắt hắn, ai làm phù dâu, phù rể không quan trọng, quan trọng là…hắn có thể lấy Mạch Khê về làm vợ.

Vừa vào cửa, ánh mắt Nhiếp Thiên Luật đã không rời khỏi Đồng Nhan. Sau khi Đồng Nhan bị đẩy vào trong lòng, anh càng không muốn buông tay, ôm chặt lấy cô rồi cười với Mạch Khê, “Yên tâm đi, cứ giao Đồng Nhan cho anh.”

Mặt Đồng Nhan càng đỏ hơn.

https://thuviensach.vn

Lúc này, phía sau Hoắc Thiên Kình chui ra hai đứa tiểu quỷ, là Quân Nghị và Tư Khuynh. Quân Nghị mặc một bộ lễ phục trẻ con được cắt may tinh tế, khuôn mặt nó còn toát lên vẻ khí khái anh hùng đến mười phần giống Hoắc Thiên Kình. Còn Tư Khuynh thì được Úc Noãn Tâm ăn vận cho y như một công chúa, bộ váy xinh đẹp lại thêm cả châm cài ngay trước ngực, toát lên đúng vẻ của một thiên kim tiểu thư.

"Quân Nghị, Tư Khuynh, sao các con lại trốn sau lưng ba? Hôm nay là hôn lễ của dì Mạch Khê, các con nhất định phải nghe lời. Còn nhớ ba mẹ dạy các con phải làm thế nào không?" Úc Noãn Tâm kéo hai đứa bé lại, khuôn mặt tràn ý cười dịu dàng.

"Mẹ à, mẹ nói sai rồi, không phải là dì Mạch Khê, là mẹ nuôi chứ." Quân Nghị bày ra bộ dáng muốn uốn nắn Úc Noãn Tâm, sau đó lại học điệu bộ người lớn, bắt hai tay ra sau lưng.

"Mọi người biết đấy, trí nhớ con lúc nào cũng tốt, chỉ có Tư Khuynh là ngốc. Em ấy nhát như con kiến ý, tẹo nữa con chỉ sợ em ấy sẽ làm loạn lên. Nói thật, nếu con gái mà làm sai, con trai đi cùng không biết sẽ mất mặt thế nào đây?"

Lôi Dận buồn cười mà nhìn Quân Nghị, sau lại nhìn Hoắc Thiên Kình, "Con cậu mồm miệng nói chuyện càng ngày càng giống cậu."

Hoắc Thiên Kình cực kỳ kiêu hãnh mà nhếch môi, "Đương nhiên, con mình mà, không giống mình thì còn giống ai? Không cần ganh tỵ đâu, Lôi, cậu vẫn là chậm hơn mình. Nhìn các con mình xem, một trai, một gái, còn cậu? Xem ra cậu phải tăng tốc mới được!"

"Yên tâm!" Vẻ tươi cười của Lôi Dận nhìn qua có vẻ quỷ quái, hắn thấp giọng nói, "Ít nhất Khê nhi nhà mình còn thích sinh cho mình mấy đứa đấy."

Sắc mặt Hoắc Thiên Kình tối sầm lại…

https://thuviensach.vn

Những lời này nghe ra không ngoa chút nào. Từ khi có Quân Nghị và Tư Khuynh, gần như Úc Noãn Tâm chỉ dồn hết tâm sức lên hai đứa bé, bởi thế ý muốn nhiều con nhiều cháu của hắn tạm thời không thể thực hiện được. Mỗi lần quấn quýt lấy Úc Noãn Tâm, hắn đều bị cô từ chối hoàn toàn vô cảm. Không phải cô không muốn sinh con, chỉ là cảm thấy hai đứa con này còn nhỏ, nếu lại sinh thêm một đứa nữa, cô sợ không có đủ sức lực mà chăm sóc chúng.

“Lôi à, nếu cậu muốn có mấy đứa con, tốt nhất chỉ nên có ba, bốn đứa thôi. Mà mới như vậy, phụ nữ cũng chẳng còn tâm tư đâu, bọn trẻ con này đáng yêu lắm, có thể câu mất hồn phụ nữ đi đấy!” Hoắc Thiên Kình làm ra vẻ chân thành khuyên bảo Lôi Dận.

Lôi Dận cúi đầu cười, “Khê nhi, nghe thấy chưa?”

Mạch Khê nghe xong thì đỏ bừng mặt, hờn dỗi đánh một cái lên người Lôi Dận, “Anh nói nhẹ nhàng quá đấy. Anh có biết phụ nữ mang thai mệt thế nào không? Nhất là hôm nay này, hôn lễ thôi mà anh không thể chờ được thêm mấy tháng nữa.”

“Làm đám cưới sao có thể đợi được. Mấy tháng nay anh sống một ngày như một năm ấy, cưới em về nhà, anh yên tâm hơn.” Lôi Dận ngang ngược nói bên tai cô.

“Anh lo lắng gì chứ? Em đã mang thai con anh rồi, còn có thể chạy đi đâu được nào?” Mạch Khê bất đắc dĩ cười.

“Vẫn không được, em nhỏ như vậy, tuy nói là đã mang thai nhưng vẫn như trẻ con tính tình không ổn định, tính hiếu động của em vẫn quá là mạnh mẽ.” Lôi Dận đè thấp giọng nói, cúi đầu cười, “Nhưng mà anh biết em rất vất vả, lát nữa, anh sẽ bế em vào nhà thờ.”

“Không cần đâu, mất mặt lắm.” Mạch Khê không thèm để ý đến đề nghị của hắn, tự đi đến trước mặt hai tiểu quỷ. Bởi vì cô đang mang thai nên

https://thuviensach.vn

không thể ngồi thụp xuống, chỉ có thể hơi hạ thấp người…

“Tư Khuynh à, không phải sợ đâu, lát nữa con cứ đi theo anh vào nhà thờ là được rồi.”

Tư Khuynh tiến lên, cầm lấy ngón tay Mạch Khê, lanh lảnh nói: “Tư Khuynh không sợ tí nào, là Quân Nghị bảo con sợ. Mẹ nuôi, Quân Nghị nói chờ mẹ có em bé, sẽ không thương con nữa, có phải không ạ?”

Một câu này đủ khiến những người trong phòng nghỉ cười ha hả.

“Sao lại thế được? Tư Khuynh, mẹ nuôi vẫn sẽ thương con, giống như mẹ con rất rất thương con vậy.”

Tư Khuynh cực kỳ vui sướng, trừng mắt liếc nhìn Quân Nghị một cái ——

“Này, Hoắc Quân Nghị, có nghe thấy không? Về sau anh còn nói bậy, nhất định em sẽ không khách sáo với anh!”

Quân Nghị ngồi trên ghế nhíu mày, làm bộ uể oải nói: “Phụ nữ đúng là không quả quyết, thật sự không phục. Đó chỉ là anh lừa em thôi, cứ làm như trời sập đến nơi ấy. Còn nữa, nói chuyện đừng như kiểu làm nũng, cũng lớn cả rồi, người lớn không thích bộ dạng đấy của em đâu.”

“Anh…” Tư Khuynh vừa nghe thấy thế thì khuôn mặt ‘phấn điêu ngọc mài’ nhăn nhó lại, còn có vẻ như sắp khóc, “Ba…” Cô bé quay đầu chạy đến bên cạnh Hoắc Thiên Kình, nghẹn ngào nói: “Quân Nghị lại bắt nạt con…”

Hoắc Thiên Kình vội vàng bế con gái lên, dịu dàng dỗ dành, trên mặt cũng là nụ cười hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Úc Noãn Tâm bất đắc dĩ lắc đầu, đi đến trước mặt Quân Nghị, dí dí trán thằng bé, “Suốt ngày như ông cụ mà trêu em, con mà còn làm em khóc, mẹ sẽ không vui đâu!”

Quân Nghị chu miệng, không dám nói gì nữa. Thằng bé tuy thích đấu võ mồm với Tư Khuynh nhưng vẫn rất biết nghe lời.

“Được rồi, được rồi, cũng không còn nhiều thời gian nữa, nếu còn ở trong này, kiểu gì cũng bị hai tên tiểu quỷ này làm muộn giờ.” Hoắc Thiên Kình lên tiếng nói.

Một đám người đi ra khỏi phòng nghỉ.

oOo

| 1 | Trang viện hôn lễ lãng mạn (3)

Ánh đèn chiếu sáng rực khắp ngôi thánh đường uy nghiêm, tỏa lan khắp hôn lễ lãng mạn này. Từ phòng nghỉ đi ra, Mạch Khê trong bộ váy cưới lụa trắng thướt tha, nụ cười cũng ngập tràn hạnh phúc.

Không thể không nói, đây là một hôn lễ vô cùng trang trọng.

Chủ trì hôn lễ là một vị giám mục (chức sắc trong Công giáo). Tạm thời không nói đến bộ váy quý giá do Nhiếp Thiên Luật thiết kế, trên mái tóc Mạch Khê còn được cài một chiếc vương miện gắn chín viên bảo thạch, giá trị mấy vạn đô. Đoàn xe từ trang viện đến nhà thờ toàn bộ đều là xe số lượng có hạn trên thế giới, chỉ bởi hôn lễ này mà thiết kế ra. Xung quanh nhà thờ, vệ sĩ có đến cả nghìn người, phụ trách mỗi một vấn đề có thể xảy ra.

Khách mời đến tham dự hôn lễ lại càng không phải bàn. Đó là hơn năm trăm nhân vật nổi tiếng trên thế giới. Chỉ nhìn vào những xe đỗ ở bãi cỏ bên ngoài cũng đã thấy hoa mắt bởi toàn những hãng xe nổi tiếng. Các ngôi

https://thuviensach.vn

sao lớn cùng những phóng viên của các hãng truyền thông lớn cũng đến tham dự không dưới tám trăm người. Hôn lễ này sẽ được tổ chức trong năm ngày, từ nhà thờ trở về đến trang viện, chắc chắn sẽ là một hôn lễ cực kỳ xa hoa!

Sau khi vụ tai tiếng được làm sáng tỏ, Lôi thị như được hồi sinh. Trong mắt giới truyền thông, thì tình yêu giữa Lôi Dận và Mạch Khê không hề có một chút giả nào, mà lại vô cùng cảm động. Cũng chính như lời Lôi Dận từng nói trước kia——hắn muốn Mạch Khê là con gái hắn, lại muốn cô làm người phụ nữ của hắn!

Trên thực tế, hắn đã làm được!

Khi hắn đưa Mạch Khê từ trong xe ra, ca đoàn của nhà thờ bắt đầu xướng lên khúc ca Amazing Grace như một lời chúc phúc. Từ các cửa sổ, chim bồ câu cũng được thả ra. Trên bầu trời, mấy chiếc trực thăng rải xuống đầy những cánh hoa tươi khiến cho không khí hôn lễ càng thêm phần lãng mạn.

Khúc Amazing Grace thanh khiết vang lên như âm thanh của thiên nhiên, lại như thanh âm cứu rỗi. Tiếng chuông giáo đường vang lên, hoa tươi trải đầy trên thảm đỏ. Quân Nghị và Tư Khuynh cầm hai lẵng hoa hồng đi trước. Biểu cảm của hai đứa bé thật nghiêm túc, động tác tung hoa rất đều, đáng yêu vô cùng. Phía sau là phù dâu và phù rể.

Trước mặt bao người, Lôi Dận cứ khăng khăng ôm lấy Mạch Khê. Trên thảm, hắn bước từng bước trầm ổn. Tà váy cưới dài của Mạch Khê trải trên thảm, trên mặt cô cũng hiện lên vẻ ngượng ngùng, hạnh phúc——

Cô hiểu được tâm tư của hắn, cũng chính bởi vậy mà cô càng miên man.

Bài thánh ca linh thiêng chậm rãi đưa suy nghĩ của cô quay trở lại quá khứ. Từng chuyện đã xảy ra lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô. Hốc mắt

https://thuviensach.vn

không kiềm được liền đỏ hoen lên, cô chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực Lôi Dận, cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của hắn.

Mỗi nhịp tim đều nói cho cô biết rằng, bọn họ yêu nhau đến cỡ nào.

Tòa giáo đường mang kiến trúc Gothic này như đang chứng kiến bước ngoặt mới của hai con người. Tòa tháp cao tương xứng với thanh danh nổi tiếng của ngôi thánh đường. Trên cánh cửa chính có bức phù điêu Thánh mẫu theo kiểu kiến trúc của Paris. Bên trên là chiếc đồng hồ cực lớn, một một giờ đổ chuông một lần.

Hành lang phía bắc còn sót lại một cây cột từ thời cổ đại, cùng với những ô cửa sổ song hoa hồng, minh chứng cho một thời kỳ lịch sử huy hoàng. Dọc theo hành lang uốn khúc có những bức họa từ thế kỷ 15 của những họa sĩ nổi tiếng, giá trị vô cùng.

Bên trong giáo đường càng khiến người ta giật mình.

Ngọn đèn chùm được thiết kế tỉ mỉ, lắp cao hơn vị trí gác đàn. Cũng bởi hiệu quả của ngọn đèn mà bên trong giáo đường tràn ngập ánh sáng rực rỡ, chiếu lên từng hạng mục kiến trúc.

Mạch Khê kinh ngạc nhìn cảnh tượng mộng ảo bên trong giáo đường, thật giống như thiên đường vậy. Tất cả đều là màu băng lam kết hợp cùng sắc trắng trong suốt, đẹp mà không chân thật.

Hai dãy ghế hai bên đã đầy đủ khách mời. Còn có hoa tươi, nến thơm, bánh ngọt…Tất cả đều như muốn gửi lời chúc phúc đến cho hai người.

Từng là nghệ sĩ, tuy đã quen với ánh nhìn chăm chú từ đời nào, nhưng trong một ngày trọng đại như thế này, Mạch Khê không thể tưởng tượng nổi. Ngồi ở hàng ghế trên cùng là Y Gia Mông, mẹ Lôi Dận, đang mỉm cười chúc phúc. Còn có cả Phí Dạ, hôm nay hắn là hắn rất vội vì mọi vấn đề an toàn trong hôn lễ đều do hắn phụ trách.

https://thuviensach.vn

Phía trên cung thánh, vị giám mục mặc áo lễ, trên gương mặt cũng hiện lên vẻ tươi cười chúc phúc cho đôi tân hôn. Ca đoàn vẫn đang xướng lên những khúc thánh ca tựa như tiếng hát sứ thần quanh quẩn trong mỗi một góc của giáo đường.

“Lôi Dận, trước mặt Thiên Chúa chí thánh, con có nguyện kết nghĩa vợ chồng với Mạch Khê, nguyện thi hành theo giới răn của Chúa, khi hạnh phúc hay khi khổ đau, khi giàu có hay khi nghèo khổ, khi khỏe mạnh hay khi ốm đau, con đều tôn trọng cô ấy, quan tâm cô ấy, cho đến khi rời khỏi trần gian? Con có đồng ý không?” Giám mục lên tiếng, trước sự chứng kiến của mọi người, hỏi.

Nét hạnh phúc tràn trên khuôn mặt Lôi Dận, hắn không chút do dự: “Con đồng ý.”

Mạch Khê quay đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lôi Dận, trong lòng bỗng nhiên cũng thấy ngọt ngào.

“Mạch Khê, trước mặt Thiên Chúa chí thánh, con có nguyện kết nghĩa vợ chồng với Lôi Dận, nguyện thi hành theo giới răn của Chúa, khi hạnh phúc hay khi khổ đau, khi giàu có hay khi nghèo khổ, khi khỏe mạnh hay khi ốm đau, con đều tôn trọng anh ấy, quan tâm anh ấy, cho đến khi rời khỏi trần gian? Con có đồng ý không?”

Mạch Khê chỉ cảm thấy bàn tay bị Lôi Dận nắm lấy thật chặt, trong lòng không khỏi ấm áp. Hắn còn sợ cô trốn đi sao?

Cô nhẹ nhàng cười, nhìn về phía Lôi Dận rồi gật đầu nói, “Con đồng ý”.

“Nếu vậy, hai con có thể trao nhẫn cho nhau.” Vị giám mục chân thành nói.

Trước sự chứng giám của Chúa, Lôi Dận cùng Mạch Khê trao cho nhau chiếc nhẫn tượng trưng cho mối dây liên kết vợ chồng. Ngay khi trao nhẫn,

https://thuviensach.vn

vẻ thâm tình tràn khỏi đáy mắt Lôi Dận, hắn nắm thật chặt lấy bàn tay Mạch Khê.

Trong mắt vị giám mục cũng chan chứa vẻ vui mừng cùng ý chúc phúc, cuối cùng trịnh trọng nói: “Nhân danh Chúa cha, Chúa con và Chúa Thánh thần, ta tuyên bố các con thành vợ chồng. Sự gì Thiên Chúa kết hợp, loài người không thể phân ly. Chúa ở cùng các con mọi ngày cho đến tận thế, A-men!”

Mọi người vỗ tay rào rào——

“Nên hôn cô dâu thôi!” Một giọng nói non nớt vang lên trong giáo đường, khiến mọi người đều bật cười.

Là Quân Nghị. Nó nghiêm túc nhìn Lôi Dận và Mạch Khê rồi cất giọng, sau đó nhìn về phía vị giám mục, “Thưa cha, con nói có đúng không ạ?”

oOo

| 1 | Trang viện hôn lễ lãng mạn (4)

Bộ dáng của Quân Nghị khiến mọi người không nhịn cười nổi nhưng cũng rất thích. Tất cả khách mời đều bị lời nói của thằng bé làm cho cười khúc khích. Ngôi giáo đường uy linh nhưng nay lại có vẻ náo nhiệt, vui vẻ hơn nhiều bởi thằng bé.

Vị giám mục cũng bật cười, hiền từ nhìn Quân Nghị, “Cậu bé, con bao nhiêu tuổi rồi mà có thể hiểu được chuyện này?”

Quân Nghị cau mày lại, hình như không thích bị người khác hỏi tuổi, bộ dáng cau có cực kỳ giống Hoắc Thiên Kình——

“Thưa cha, ba con nói con đã là đàn ông rồi ạ! Loại chuyện này trên TV đều chiếu rất nhiều lần, chú rể đều phải hôn cô dâu.” Nói tới đây, nó ngẩng

https://thuviensach.vn

khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn Lôi Dận và Mạch Khê, “Ba nuôi, mẹ nuôi, hai người mau kiss đi, tất cả mọi người đều đang chờ xem đấy ạ.”

Lời nói không chút rụt rè khiến tất cả mọi người đều cười rộ lên.

Lôi Dận cũng cười, rồi vội vàng hôn lên đôi môi anh đào của Mạch Khê, thật lâu…

Trong giáo đường vang lên tiếng ca chúc phúc cho đôi tân hôn!

_____

Ánh mặt trời sáng chói, hương hoa thoang thoảng đưa theo làn gió. Khu trang viện này thật rộng lớn, có thể chứa đến hơn một ngàn khách mời.

Nơi này là trang viện do Lôi Dận mua, gọi là trang viện Hoa Hồng. Sở dĩ có cái tên như vậy là bởi Lôi Dận đặt cho hôn lễ này. Hắn đặc biệt sai người vận chuyển đủ loại hoa hồng đến đây, chỗ nào cũng trồng hoa hồng. Bởi vậy, chỉ cần bước qua cánh cổng lớn là có thể cảm nhận ngay được hương hoa hồng đến say lòng người.

Trừ điểm đó ra, điều làm Mạch Khê kinh ngạc hơn chính là trong khuôn viên tổ chức tiệc ở bãi cỏ, có bày đủ bộ dáng của cô! Nói như vậy không chính xác cho lắm, phải nói là Lôi Dận đã mời nghệ nhân làm kẹo đến dựa vào hình dáng của Mạch Khê mà thiết kế tượng kẹo. Sắc màu tươi tắn không nói, trông chúng còn rất sống động, nhìn bức tượng kẹo sáng bóng như những khối trân châu sáng bóng, ai thấy cũng đều thích.

Rượu được dùng trong bữa tiệc toàn bộ là rượu được chuyển bằng máy bay từ rượu trang ở Provence đến. Trong không khí vẫn còn thoang thoảng hương rượu, đương nhiên, loại vang đỏ này không thể mua được ở những nơi khác. Bởi đây là loại rượu đặc biệt của rượu trang Tuffy, chuyên cung cấp rượu cho Lôi thị cùng các hội sở liên quan. Hương rượu say lòng người kết hợp cùng hương hoa dìu dịu, tạo nên một cảm giác thân thiết từ lâu.

https://thuviensach.vn

Bên trong trang viện, những nhân vật nổi tiếng thế giới cùng những ngôi sao tầm cỡ đang trò chuyện vui vẻ, sôi nổi nâng ly chúc mừng. Đám phóng viên thì cẩn thận theo sát từng chi tiết nhỏ. Riêng hôn lễ xa hoa này đủ có thể tạo được một tiêu đề nóng hổi.

Vào tiệc mừng, Mạch Khê thay một bộ váy nhẹ nhàng hơn. Chiếc nơ bướm trước ngực khẽ bay làm toát lên vẻ đẹp mộng ảo. Cô như một thiên thần, biến thân vì tình yêu; tà váy lụa khẽ lất phất khiến cô trông càng thêm mềm mại, đáng yêu, lại như đang được vây trong tình yêu lãng mạn, nhưng dường như vị thiên thần này có thể bay lên bất cứ lúc nào trong hôn lễ.

Lôi Dận nâng ly. Dưới ánh mặt trời, hắn vẫn mang dáng vẻ vương giả, mỗi cử chỉ đều hiện nét trầm ổn.

Đi tiếp rượu xong, hắn tiến lên nắm lấy bả vai Mạch Khê, không quên thấp giọng hỏi: “Khê nhi, có phải là mệt quá không?”

Đáy mắt Mạch Khê tràn vẻ hạnh phúc, cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Sao lại mệt chứ? Anh vẫn ở bên cạnh em mà.”

Lôi Dận nở nụ cười, thâm tình hôn lên vầng trán trơn mịn của cô.

Cảnh tượng này lọt vào đôi mắt Phí Dạ đứng cách đó không xa, hắn lặng lẽ, cũng chưa hề động đậy, thân thể cao lớn chỉ thoáng vẻ giật mình, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại được vẻ bình tĩnh. Hắn vừa muốn xoay người bước đi…

“Phí Dạ——” Giọng nói Mạch Khê vang lên từ phía sau hắn. Ngay sau đó, hương thơm dịu mát phả đến, là hương thơm của cơ thể cô.

Phí Dạ quay đầu, thấy cô có chút mệt nhọc, vừa định đưa tay đỡ lấy cô thì đúng lúc thấy bàn tay Lôi Dận nắm lấy bả vai cô. Lúc này, vẻ tình cảm trong mắt Phí Dạ dần tan đi, chỉ còn lại vẻ bình tĩnh trước nay…

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư Mạch Khê có việc gì vậy?”

Mạch Khê gật đầu, gương mặt xinh đẹp mang theo vẻ thân thiết——

“Phí Dạ, hai ngày trước anh có đến Provence, vậy có nhìn thấy Huân Y đâu không? Con bé đã đồng ý tham dự hôn lễ của tôi, vậy mà đến giờ vẫn không thấy đâu.”

“Huân Y?” Trong đầu Phí Dạ bỗng hiện lên bóng hình nhỏ xinh kia, hắn nhẹ nhàng cười, “Lần này đến thì không thấy cô ấy đâu, nhưng người trong rượu trang nói là gần đây cô ấy bận nhiều việc, chắc là có chuyện gì đó nên chậm trễ một chút.”

“À.” Trong mắt Mạch Khê ít nhiều có điểm thất vọng, cô thở nhẹ một tiếng, “Huân Y lúc nào cũng thích đông vui, không biết là có chuyện gì nữa.”

“Yên tâm đi tiểu thư Mạch Khê, tôi sẽ liên hệ với rượu trang, có tin gì của Huân Y tôi sẽ báo cho tiểu thư Mạch Khê.” Phí Dạ trầm giọng nói.

Mạch Khê gật đầu. Lúc này Đại Lỵ chạy từ xa đến, cười híp mắt, nói: “Mạch Khê, bên kia có chuyện hay, đi, bọn mình đi ra kia.” Nói xong, cô nhìn Lôi Dận, “Chú rể, anh có thể cho tôi mượn Mạch Khê một lúc không?”

Lôi Dận nhẹ nhàng cười, “Được chứ, thay tôi chăm sóc Khê nhi nhé.”

“Ai da, thật khiến người ta uất ức mà chết đây mà.” Đại Lỵ hâm mộ không thôi, vừa kéo Mạch Khê đi vừa lẩm bẩm.

Chỉ còn lại có Lôi Dận và Phí Dạ. Ánh dương chiếu lên bóng dáng cao lớn của hai người đàn ông anh tuấn.

https://thuviensach.vn

“Phí Dạ à…” Lôi Dận nâng tay khoác lên vai hắn, như hai người bạn thân thiết, “Kỳ thật, tôi vẫn có chuyện muốn đề nghị với cậu.”

Phí Dạ hơi có vẻ kinh ngạc, “Lôi tiên sinh, có việc gì xin cứ phân phó.”

“Không, chuyện tôi muốn nói không phải là mệnh lệnh, mà là muốn hỏi ý kiến cậu.” Lôi Dận thấy hắn hiểu lầm liền nhẹ giọng giải thích.

Phí Dạ kinh ngạc. Cách nói này của Lôi Dận khiến hắn không thể suy đoán nổi, có điều——

“Lôi tiên sinh cứ nói.”

Lôi Dận ngồi trên ghế, thấy Phí Dạ đã ngồi ở phía đối diện mới lên tiếng, “Năm tôi mười sáu tuổi, cậu đã đi theo tôi. Quãng thời gian khó khăn thật sự cũng rất đáng nhớ, vậy mà nháy mắt đã qua mười chín năm.”

Phí Dạ cười nhẹ, “Nếu Lôi tiên sinh không nói đến, chắc tôi cũng đã quên con số này. Đúng vậy, đảo mắt một cái mà đã qua mười chín năm.”

Lôi Dận gật đầu, “Cậu có hối hận về mười chín năm này không? Nếu không phải đi theo tôi, có lẽ hiện giờ cậu đã có một cuộc sống bình thường.”

“Lôi tiên sinh, nếu lúc trước không gặp ngài, tôi cũng sẽ không có cái ‘nếu’ nào cả, chỉ biết có một điều, chính là bị người của Huyết Xà giết chết.” Phí Dạ nói một cách kiên định, ánh mắt cũng cương quyết, “Nhiều năm như vậy nhưng tôi chưa bao giờ hối hận!”

Lôi Dận vui mừng nở nụ cười, “Kỳ thực, điều tôi muốn nói cũng rất đơn giản. Cậu theo tôi vào sinh ra tử mười chín năm, số lần chuẩn bị đi gặp tử thần cũng không ít. Tuy nói tổ chức “Ảnh” là tâm huyết của tôi, nhưng nếu như không có cậu, nó cũng không phát triển mạnh được như vậy. Tôi nghĩ, người thích hợp để ngồi trên vị trí cầm đầu cũng chỉ có Phí Dạ cậu.”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ vừa nghe thấy vậy thì kinh hãi, ngay sau đó vội đứng lên, cung kính cúi người——

“Lôi tiên sinh, tại hạ không dám nghĩ như vậy…”

| 2 | Bay đến Provence (1)

“Một lúc nào đó trong tương lai, ký ức tôi sẽ phai nhạt dần. Giọng nói của cô ấy…Cử chỉ của cô ấy…có lẽ tôi sẽ quên hết. Dù vậy, tôi vẫn luôn luôn nhớ rằng mình đã từng yêu một người con gái tên Saber.”, Emiya Shirou – Fate stay night.

[…]

“Phí Dạ.” Lôi Dận nhẹ giọng chặn lời hắn, “Tôi biết cậu không có ý nghĩ gian dối với tôi, tất cả những lời tôi nói với cậu đều qua suy nghĩ cặn kẽ. Cho tới bây giờ tôi cũng không hề nghi ngờ ánh mắt của mình, trừ cậu ra, không ai có thể đảm nhiệm vị trí này.”

“Lôi tiên sinh, dựa theo tuổi của ngài, thời gian về hưu vẫn còn sớm mà.” Phí Dạ không đồng ý mà nói.

Lôi Dận di chuyển ánh mắt, nhìn đến Mạch Khê cách đó không xa, Phí Dạ cũng nhìn lại theo hình ảnh Mạch Khê trong bộ váy trắng đang đi rót rượu. Động tác của cô có chút lóng ngóng nhưng trên gương mặt thì dào dạt ý cười hạnh phúc, lại như được vầng hào quang của người làm mẹ bao phủ. Rốt cuộc, Phí Dạ cũng hiểu được ý định của Lôi Dận.

“Lôi tiên sinh, ngài là vì tiểu thư Mạch Khê?”

Lôi Dận gật đầu, thu ánh mắt lại rồi nhẹ giọng nói: “Để mà nói cho đúng thì là vì người nhà của tôi. Có lẽ Khê nhi không cần, nhưng con tôi thì cần. Tôi không muốn nó vừa sinh ra đã phải mang gánh nặng. Của cải của

https://thuviensach.vn

Lôi thị đã đủ rồi, cứ xét theo tình hình phát triển của tổ chức "Ảnh", về sau thế lực sẽ càng lúc càng lớn, khi đó con tôi sẽ trở thành Lôi Dận thứ hai."

"Lôi tiên sinh, tôi hiểu được tâm tư của ngài." Phí Dạ hạ thấp giọng, "Nhưng, việc thay đổi người cầm đầu của Ảnh là chuyện hệ trọng, tôi không muốn Lôi tiên sinh quá mạo hiểm."

"Qua nhiều năm như vậy, bất luận là 'hắc đạo' hay 'bạch đạo', cứ gặp cậu như là thấy tôi, tất cả mọi người đều biết vị trí của cậu trong Lôi thị cũng như Ảnh quan trọng thế nào. Phí Dạ, tôi biết việc làm như vậy của tôi là quá ích kỷ, nhưng cậu có thể suy nghĩ kỹ một chút. Chuyện này tạm thời không vội, khi nào cậu nghĩ thông rồi thì trả lời tôi sau cũng được." Lôi Dận cũng không muốn ép buộc. Dù sao khi đảm nhiệm chức trách này trong Ảnh, quyền thế có được cũng nhiều, nhưng đồng thời cũng mất đi nhiều sự tự do.

Lôi Dận vỗ vỗ bả vai Phí Dạ rồi đi ra.

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt cương nghị của Phí Dạ, có chút chói mắt. Sắc mặt hắn vẫn bình tĩnh như trước, nhưng đáy mắt thì hiện vẻ suy tư.

Tiếng chuông di động vang lên đánh tan đi dòng suy tư của Phí Dạ. Hắn nhận điện thoại, còn chưa kịp lên tiếng bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên ở đầu bên kia. Hắn hơi biến sắc, cụp điện thoại, chưa nói câu nào liền rời đi.

Provence, Pháp.

Bây giờ đang là mùa hoa nở ở Provence. Khi Phí Dạ vừa từ máy bay riêng đến, phóng tầm nhìn đã thấy bạt ngàn một màu tím trên cánh đồng.

https://thuviensach.vn

Cùng với tiết hè vùng Địa Trung Hải, sắc tím này nhìn qua càng có vẻ mộng ảo hơn.

Ngồi trên xe du lịch nhỏ vừa ngắm cảnh vừa xuyên cánh đồng hoa đến rượu trang Tuffy, cả người Phí Dạ đã nhuốm đầy mùi hoa oải hương. Ông lão Cather vẫn đang bận rộn chỉ đạo các bộ phận chế rượu. Rượu trang Tuffy cứ vào dịp này là lại bận rộn như vậy.

Nhìn thấy Phí Dạ bước vào rượu trang Tuffy, ông Cather có vẻ rất vui, tự mình pha một tách trà nhài, từ tốn nói: “Nhe nói con bé Selena kết hôn, tôi thật sự là thấy vui thay cho nó. Đáng tiếc là rượu trang quá bận rộn, tôi không thể đến tham dự. Thật đáng tiếc!”

Phí Dạ nhấp một ngụm trà, hương hoa dìu dịu tản khắp khoang miệng, vương quanh chóp mũi cũng toàn một hương hoa thơm mát, “Ông Cather, tên cô ấy là Mạch Khê, không phải là Selena.”

“À, đúng, đúng, Mạch Khê, tôi cũng nhiều tuổi rồi, với lại gọi nhiều cái tên kia, giờ khó sửa được.” Ông lão Cather vỗ vỗ đầu, hài hước nói.

“Ông yên tâm đi, bởi vì tiểu thư Mạch Khê gần đến ngày sinh rồi nên cũng không tổ chức hôn lễ ở Pháp. Cô ấy nói, đợi sinh con xong thì sẽ sang thăm ông.” Phí Dạ nhẹ giọng an ủi.

“Tốt, tốt, con bé đó thật sự khiến người ta xót lòng mà.” Ông Cather liên tục gật đầu.

Phí Dạ đứng dậy, đi đến trước cửa sổ. Làn gió nhẹ phả đến, đưa theo hương rượu thơm ngon cùng vị ngọt ngào của oải hương. Ngoài cửa sổ, cách đó không xa là vườn nho bất tận, bên trong là nơi các nhân viên đang tỉ mẩn kiểm tra chất lượng nho.

“Sản xuất thêm vang đỏ không thành vấn đề chứ?” Hắn lãnh đạm hỏi.

https://thuviensach.vn

Ông Cather đương nhiên biết mọi chuyện liên quan đến rượu trang ở Provence này đều do Phí Dạ phụ trách, ông gật gù, “Sản xuất trong thời gian quy định thì hắn là không có vấn đề gì. Nhưng nếu muốn thêm vang đỏ hương hoa thì cần một chút thời gian, bởi vì loại này Lôi thị đặt nhiều quá.”

Phí Dạ cười nhẹ, “Việc này vất vả cho ông Cather rồi. Lần này Lôi thị đấu thầu được hạng mục đầu tư, chẳng khác nào mở rộng phạm vi kinh doanh cho nên không thể thiếu vang đỏ. Mà Lôi tiên sinh chỉ thích vang đỏ hương hoa của rượu trang Tuffy thôi.”

“Cậu Lôi tuổi còn trẻ mà đã thành công như vậy rồi. Con bé Mạch Khê có thể lấy được cậu ta đúng thật là được Thượng Đế ưu ái. Được, được, không thành vấn đề, cho dù phải đẩy nhanh tiến độ một ngày một đêm cũng sẽ hoàn thành đúng hạn, tuyệt đối không làm chậm trễ việc của cậu Lôi. Nhưng nếu Phí Dạ cậu không phiền thì chẳng thà tạm thời ở lại đây, có vấn đề gì chúng tôi cũng báo được luôn.” Ông Cather đề nghị.

Phí Dạ nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Đôi mắt sắc bén quét một vòng xung quanh, trầm ngâm trong chốc lát, hắn mới trầm giọng lên tiếng, lại có ít nhiều chần chờ——

“Ông Cather, sao không thấy Huân Y đâu?”

Hôm hôn lễ, hắn bất ngờ nhận được điện thoại của Huân Y. Trong điện thoại, cô không nói gì cả, chỉ hát nghêu ngao một bài hát kỳ quái, vừa nghe qua đã biết là đang say rượu. Tại sao có thể như vậy?

Ông Cather vừa nghe thấy thế thì ha ha cười, “Huân Y ấy à, tôi cũng không thấy con bé đâu. Con bé vẫn hay nhốt mình trong nhà không biết làm cái gì nữa, cứ thần thần bí bí. Nhưng mà buổi tối trước hôm hôn lễ của Mạch Khê, nó có gọi điện cho tôi, nghe như là đang khóc vậy, lại nói lý do

https://thuviensach.vn

không thể đến tham dự lễ cưới cái gì gì ấy. Lúc đấy tôi đang vội nên cũng không nghe kỹ, sau đó thì con bé dập máy luôn.”

Phí Dạ nghe thế thì hơi chau mày, “Cô ấy không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có đâu, tôi hiểu con bé này mà. Cho dù ngày mai là tận thế, nó sẽ vẫn sống như bình thường, rất lạc quan.” Ông Cather liên tục xua tay, nói một cách chắc chắn.

Phí Dạ không nói gì, lẳng lặng đứng trước cửa sổ, nhìn hắn không thể đoán ra được cảm xúc gì.

“À, đúng rồi, Phí Dạ, nếu cậu quyết định ở lại thì tốt nhất nên ở trong thị trấn nhỏ này. Khách sạn trong nội thành tuy rằng rất tốt nhưng đi đi lại lại không tiện. Thế này đi, cậu đi tìm Huân Y, nó sẽ sắp xếp chỗ ở cho cậu.” Ông Cather đề nghị.

Phí Dạ chần chừ, “Ở lại thị trấn?”

“Yên tâm đi, Phí Dạ, thị trấn này về đêm rất đẹp. Các cậu quen với chốn thương trường, cũng nên cảm thụ thiên nhiên, như vậy mới có thể cảm thận được cuộc sống đích thực. Ở lại khách sạn có gì tốt đâu, ngay cả đồ ăn cũng là do đầu bếp đưa lên, một chút đời thường cũng không có.” Ông Cather có vẻ không tán thành lắm lối sống hiện đại, ngừng một chút rồi lại nói: “Tôi cho cậu địa chỉ của Huân Y, cậu có thể trực tiếp đến tìm con bé, nó sẽ sắp xếp tất cả.”

oOo

| 2 | Bay đến Provence (2)

Ông Cather vừa nói địa chỉ, vừa viết lại bằng tiếng Pháp, chỉ còn thiếu nước vẽ bản đồ. Xuyên qua vài cánh đồng oải hương, cuối cùng, Phí Dạ cũng tìm được địa chỉ của Huân Y.

https://thuviensach.vn

Ngôi nhà này cũng khá giống ngôi nhà Mạch Khê từng ở. Kiến trúc gỗ độc một màu trắng. Hắn là mọi người đều thích ở giữa cánh đồng hoa phải có khoảng không gian cực lớn, nhưng chỉ có căn nhà màu trắng là nhỏ xinh. Căn nhà này có hai tầng, tấm rèm tím hợp làm một cùng với sắc tím của cánh đồng hoa. Căn nhà lọt thỏm trong một trang trại khá lớn. Hàng gạch trắng dọc đường đi cũng thật tinh tế. Xung quanh đó còn đặt vài chiếc ghế trắng, trên ghế là con mèo nhỏ nằm ngủ ngon lành. Thấy có người vào, mèo con chỉ kêu vài tiếng rồi lại uể oải đi vào giấc ngủ say sưa.

Mới đầu chiều, cảnh tượng như vậy cũng khiến Phí Dạ cảm thấy thoải mái.

Cửa sổ mở rộng truyền ra tiếng bản nhạc Jazz du dương, nghe kỹ thì mới phát hiện ra là bài hát Les Champs Elysees của nhạc sĩ nổi tiếng người Pháp Clementine. Ở Provence, vào một buổi chiều như thế này mà lại nghe ca khúc này thì hương vị cuộc sống càng thêm yên ả.

Trong lúc nhất thời, Phí Dạ có vẻ ngơ ngẩn, cho đến khi cơn gió nhẹ thổi qua, làn gió man mát từ đỉnh núi tràn xuống ít nhiều phá đi sự hưởng thụ của hắn dưới ánh mặt trời.

Chắc hẳn là trong phòng có người, vì chẳng những hắn nghe được tiếng nhạc mà nhìn lên cửa sổ còn thấy một đôi bàn chân!

Phí Dạ không nhịn cười nổi. Đã bao lâu rồi hắn không có những khoảnh khắc nhẹ nhàng như vậy?

Có điều——

Hắn hơi nghiêng đầu. Ánh nắng chiếu lên đôi chân kia, nói thật, nhìn hai bàn chân này đúng như của trẻ con. Làn da non mịn, trắng hồng càng đẹp hơn dưới ánh nắng, ngón chân thon nhỏ, chỉ có thể dùng từ “tuyệt đẹp” để miêu tả, lại còn đang ngoáy ngoáy theo điệu nhạc. Không khó để nhìn ra chủ nhân của nó nhàn nhã đến mức nào.

https://thuviensach.vn

Không biết vì sao, đôi bàn chân trắng mịn dưới ánh mặt trời lại khiến Phí Dạ hơi xôn xao, làm cho tâm tình trầm ổn có chút rung động. Hắn hơi sửa lại vẻ bối rối, nâng tay lễ phép gõ cửa.

Con mèo nhỏ trên ghế trắng đột nhiên đứng dậy, nhìn thấy Phí Dạ thì nó "meo meo" một tiếng, rồi lại "khò khè" ngủ say sưa, một chút sợ sệt với người lạ cũng không có.

Tiếng nhạc trong phòng vẫn không dừng lại, chỉ truyền đến tiếng nói trong trẻo——

"Cửa không khóa, vào đi!"

Phí Dạ hơi giật mình, thử đẩy cửa. Quả nhiên là đang mở. Hắn không thể không buồn cười. Đúng thật, ở nơi này, sẽ chẳng phải lo có người xấu, cũng không cần lo có trộm, bởi vì nơi này quá đỗi bình yên.

Tầng một cũng là phòng khách, vô cùng sạch sẽ, lại giống như phong cách của quán nhạc Jazz. Chỗ nào cũng thấy tràn ánh mặt trời, lại có nét giản dị của nông thôn nước Pháp.

Còn Huân Y thì đang ngồi trên ghế. Cô mặc quần áo lụa trắng, hai chân không e dè gì mà gác lên bậc cửa sổ khiến cho hai ống quần trượt xuống đến ngang đầu gối. Cô đang ôm một quyển sách rất dày, còn đeo một cặp kính cận gọng đen, trông cực kỳ giống một cô sinh viên chăm chỉ.

Nhìn thấy Phí Dạ sửng sốt đứng ở cửa, Huân Y cũng có chút giật mình, trong lúc nhất thời còn quên buông hai chân xuống, cứ chằm chằm nhìn bóng dáng cao lớn kia. Một lúc sau cô mới ấp úng hỏi, "Phí Dạ…sao anh lại tới đây?"

Phí Dạ đứng yên ở cửa, nhìn thấy cảnh tượng này thì tiến không được mà lui cũng không xong, 'nửa ngày sau' hắn mới thở dài, "Cô không định ngồi mà đón khách đấy chứ?"

https://thuviensach.vn

Lúc này Huân Y mới ý thức được, vội vàng đứng dậy, đặt sách sang một bên, luống cuống tay chân đến tước mặt Phí Dạ rồi ngẩng đầu nhìn hắn, "Mời vào…mời vào…"

Trong lòng cô không khỏi oán hận. Gã đàn ông này cao như vậy làm gì chứ? Ngẩng đầu nhìn hắn thật mệt chết đi được!

Phí Dạ cũng không hề khách sáo, đi đến sofa rồi ngồi xuống. Phía sau hắn là khung cửa sổ, làn gió mát ùa đến đưa theo hương hoa. Có lẽ, cũng chỉ có nơi này mới đem lại sự nhàn nhã như vậy.

Huân Y không biết phải làm thế nào. Gã này cứ như là từ trên trời rơi xuống vậy, tuy rằng có vài lần tiếp xúc nhưng hắn chưa từng tới nhà cô. Sao hôm nay lại đột nhiên đến thăm?

Pha cho hắn một tách trà nhài, Huân Y lặng lẽ nhìn Phí Dạ. Ánh mắt hắn thực bình tĩnh, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ trầm ổn, thậm chí cách hắn uống trà cũng thật khí khái. Cứ như vậy mà nhìn hắn, đúng thật là một chuyện thú vị. Có điều——

"Phí Dạ, hôm nay anh đến đây là vì…" Cô thử hỏi một câu.

Quá kỳ quái, tự nhiên hắn đi vào nhà cô, còn chả thèm nói tiếng nào mà ngồi ở đây?

Gã đàn ông này, từ lần trước bởi vì hiểu lầm mà đánh hắn, sau khi biết rõ, cô liền tôn trọng mà không thể đến gần, không đơn giản bởi bối cảnh của hắn, mà quan trọng hơn chính là bởi ánh mắt hắn.

Trong thế giới của Huân Y, xã hội đen cũng giống như trong phim, nhanh nhẹn, dũng mãnh, thô bạo, lạnh lẽo. Nhưng người đàn ông này… ngoại trừ vẻ bình tĩnh của hắn, khi hắn liếc nhìn cô một cái thì toàn thân cô như có dòng điện chạy qua. Đôi mắt sắc bén của hắn cực kỳ thâm sâu, như vực sâu không đáy chứa biết bao điều, một khi đã nhìn thì cảm giác thật

https://thuviensach.vn

phức tạp. Sau này, mỗi lần nhìn hắn, toàn bộ tế bào trong cô như nhũn ra, bất giác hồi hộp, hoàn toàn không thể khống chế nổi suy nghĩ trong đầu.

Phí Dạ không biết những suy nghĩ trong lòng Huân Y, chỉ thấy cô cứ đứng yên mà không ngồi xuống thì cực kỳ buồn cười——

"Đây là nhà cô, sao trông giống khách vậy? Ngồi xuống đi."

Tuy rằng tiếng nói của hắn rất trầm nhưng như có như không một vẻ xa cách, lại như đang ra lệnh khiến cho Huân Y có ít nhiều cảnh giác.

"Cái đó…Tôi vẫn nên đứng thì hơn, nói như vậy còn tiện cho anh hơn." Cô đẩy đẩy gọng kính, nhỏ giọng nói.

Phí Dạ bị những lời này của cô làm cho ngu ngơ, nâng tầm mắt nhìn cô.

Cảm giác hồi hộp kia lại quay về, Huân Y chỉ chỉ vào hắn, "Anh đừng hiểu lầm, ý của tôi là vóc dáng anh quá cao, tôi ngồi xuống mà vẫn phải ngẩng đầu nói chuyện với anh, quá là mệt mỏi."

"À." Phí Dạ nghe thấy lý do của cô thì gật đầu, còn nghiêm túc nói, "Thực xin lỗi."

À há?

Lần này đến phiên Huân Y ngơ ngẩn, mãi sau mới có phản ứng lại được, cuối cùng không nhịn cười nổi——

"Anh ngốc thật đấy, dáng người thế nào đâu phải lỗi của anh, xin lỗi tôi để làm gì hả?"

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 2

4

| 3 | Kế hoạch ở chung (1)

“Khi phải đối diện với những điều khó khăn, nguy hiểm nhất để bảo vệ người mà mình yêu thương, lúc đó người đó có sức mạnh không sợ hãi một điều gì, cho dù đó là một lời nguyền.”, Katekyo Hitman Reborn.

[…]

Phí Dạ hơi sửng sốt, không phải bởi lời cô nói mà là vì nụ cười như hoa đào bên môi cô. Nụ cười kia, không nhuốm chút phong trần, không mục đích, không toan tính.

“Này…” Huân Y thấy hắn không nói gì, chỉ chằm chằm nhìn mình thì trong lòng có chút sợ hãi, đưa tay kéo vạt áo lại, “Phí Dạ, anh không sao đấy chứ?”

Lúc này Phí Dạ mới định thần lại, tự giễu chính mình ban nãy đã thất thần. Hắn hắng giọng, nhìn cô rồi nói, “Đáng lẽ phải là tôi nói, tiện cho cô hơn chứ.”

“Tôi?” Huân Y sửng sốt, chỉ vào chóp mũi mình, “Tôi làm sao?”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ nhíu mày, dựa người vào sofa, “Trong hôn lễ của Mạch Khê, tôi nhận được điện thoại của cô, à, nói đúng ra là điện thoại ngày hôm qua của cô.”

Huân Y hoàn toàn ngây ngẩn, khó hiểu hỏi, “Tôi gọi điện cho anh?”

Phí Dạ gật đầu.

Huân Y lại không hiểu ra sao, “Sao có thể chứ? Sao tôi lại gọi điện cho anh?”

Phí Dạ chậm rãi lấy điện thoại di động ra, tìm nhật ký cuộc gọi, “Cô có thể tự mình xem, số này không phải của cô sao?”

Huân Y nhận lấy điện thoại, bỗng dưng trợn tròn mắt lên, đúng thật là số của cô. Trong lòng bỗng có chút khó hiểu, không nói thêm câu nào, cô liền lấy di động của mình ra tìm nhật ký cuộc gọi, thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi. Đúng là cô đã gọi cho Phí Dạ.

“Anh…sao anh lại có số điện thoại của tôi?” Cô đánh trống lảng đi, làm ra vẻ hỏi cung người xấu. Chuyện này thật hoang đường, đúng là bị thần kinh nên cô mới gọi cho hắn.

Phí Dạ cũng không kiêng dè, “Là Mạch Khê từng cho tôi, để mỗi lần tôi đến Provence chăm sóc cho cô.”

“Nhưng mà anh không gọi cho tôi lấy một lần.” Huân Y vội vàng nói.

Phí Dạ nhíu mày lại, “Bởi vì nhìn qua trông cô tốt lắm, không cần tôi chăm sóc.”

Huân Y nhướng mày, trên mặt hơi có vẻ mất tự nhiên, sau đó liền giơ điện thoại của hắn lên, cố ý nói, “Không phải là vì anh có số điện thoại của nhiều cô quá, nên không có sức mà chăm sóc tôi chứ gì?”

https://thuviensach.vn

“Tôi không cần thiết phải lưu số điện thoại của người phụ nữ nào cả.” Phí Dạ thản nhiên nói.

Huân Y trừng mắt, “Tôi không tính là phụ nữ sao?”

“Cô?” Phí Dạ nhìn cô từ trên xuống dưới, buồn cười mà nói, “Trong mắt tôi, cô nhiều lắm chỉ là một cô bé mà thôi, nhất là lúc đeo cặp kính này, trông càng giống mấy cô nhỏ chỉ thích ăn kem ly, chẳng có chút gì hợp với hai từ ‘phụ nữ’!”

“Này, Phí Dạ!” Huân Y bực bội, ném điện thoại vào người hắn, xoa xoa thắt lưng—— “Anh nhất định phải nói thẳng thế sao?”

“Chẳng lẽ cô thích nghe nói dối?” Phí Dạ còn bày ra bộ dáng nghiêm túc. Hắn đứng dậy, ngay sau đó không nói gì liền tháo mắt kính của cô xuống, khiến cô sợ quá mà kêu ầm lên.

“Nhìn cô không đeo kính được lắm, rất giống phụ nữ. Thật sự cận nặng vậy sao?”

“Phí Dạ, anh thật quá đáng! Trả lại kính cho tôi!” Trước mắt Huân Y mờ mờ, cô kinh hãi vung loạn hai tay. Vóc dáng Phí Dạ rất cao, cô chỉ có thể quơ quơ được vào hai bắp tay hắn.

Phí Dạ buồn cười mà nhìn cô ở trước mặt mình cứ huơ đi huơ lại, càng giơ kính lên cao hơn, “Mắt thì không nhìn rõ nhưng miệng thì vẫn không buông tha người ta.”

“Này——” Huân Y rõ ràng đang ngập ngừng, nhìn người đàn ông trước mặt, “Anh đừng có mà quá đáng nhá, mắt anh tinh rồi đương nhiên không hiểu nỗi khổ của người không thấy rõ gì hết, trả lại cho tôi.” Nói xong, cô lại đánh mạnh một cái, ai ngờ cả người trực tiếp ngã nhào lên Phí Dạ.

https://thuviensach.vn

Còn chưa kịp ré hay rên gì, bờ eo của cô đã được một bàn tay rắn chắc tóm lấy, ngay sau đó là hơi thở nam tính ập tới đột ngột khiến cô hồi hộp đến nín thở——

Trong lúc bối rối, cô hơi giãy giụa. Cô vốn đang mặc váy lụa nên lúc này tà váy bị lệch tới tận eo, bàn tay kia trực tiếp đặt trên bờ mông tròn trịa của cô.

Bàn tay ấm áp chạm vào da thịt khiến Huân Y cảm giác như bị điện giật. Lúc này Phí Dạ mới phản ứng lại được, vội vàng buông cô ra rồi trầm giọng nói, “Thực xin lỗi.”

Mặt Huân Y nhanh chóng nóng bỏng đến mức có thể rán trứng được, cô cướp lại cặp kính rồi rầu rĩ nói, “Tên đàn ông đáng ghét!”

Trên mặt Phí Dạ cũng hiện lên vẻ xấu hổ nhưng rất nhanh hắn đã điều chỉnh được tâm tình, thản nhiên nói, “Hiện tại cô có thể nói rồi chứ? Mạch Khê cũng biết tôi đến Provence, cô ấy rất lo lắng cho cô.”

“Có gì đâu mà lo lắng?” Huân Y không dám nhìn hắn nữa, quay người ngồi xuống sofa, cố ý áp chế sự bối rối trong lòng rồi nói, “Có thể là hôm qua tôi uống rượu, vô ý ấn số điện thoại của anh. Gần đây tôi bề bộn nhiều công việc, vội đến mức không có thời gian đến rượu trang. Tuy rằng tôi rất muốn đến tham dự hôn lễ, nhưng đáng tiếc là không thể đi nổi, vì thế chỉ muốn khóc thôi.”

Phí Dạ nghe thấy thế thì gật gật đầu, ngồi phía đối diện cô rồi nhẹ giọng nói: “Cô thật sự là đã khóc, trong điện thoại ấy.”

“Hả?” Huân Y thấy hắn nói có vẻ nghiêm túc, trong lòng không khỏi cảm thấy chán nản. Nếu có một cái hố nẻ nào đấy, cô sẽ lập tức chui xuống. Cô sẽ không…gọi điện cho hắn trong lúc say chứ?

https://thuviensach.vn

Dường như Phí Dạ có thể nhìn thấu suy nghĩ trong đầu cô nên thản nhiên nhếch mép, “Cô khóc rồi gọi điện cho tôi, có vẻ rất thê lương.”

Huân Y vội nuốt nước miếng, cẩn thận theo dõi ánh mắt khó có thể hiểu được của hắn, “Tôi…nói gì với anh?”

Phí Dạ nhìn cô chằm chằm, “Cô chẳng nói gì cả, cứ hát thôi.”

“Khụ khụ——” Thiếu chút nữa Huân Y bị sặc nước miếng. Hát? Mẹ ơi, chuyện mất mặt như vậy sao lại giáng lên người cô cơ chứ?

“Tôi đã hát cái gì?” Giọng nói cô giờ này lại có vẻ run run.

Phí Dạ đan hai tay vào nhau, “Không nghe rõ, có thể là do uống say, cô hát cứ lung tung cả lên. Nói thật, đây là ca khúc khó nghe nhất tôi từng nghe…”

“Này, anh nói đủ chưa?” Huân Y thật sự không chịu được, đứng dậy đi đến trước cửa, mở tung cửa ra, “Anh có biết là có bao nhiêu người hy vọng được nghe giọng hát của tôi không? Đã vậy anh còn cười nhạo tôi. Ra khỏi đây ngay, chỗ này không chào đón anh!”

Việc ghét hắn là giả, nhất là được ngắm trai đẹp ở đây thế này. Nhưng những việc mất mặt của cô đều bị hắn biết hết, sao còn không biết xấu hổ mà để hắn ở lại đây chứ?

Ngược lại, Phí Dạ không chút hoang mang, cũng không hề có ý rời đi. Hắn cười cười, nói thẳng: “Cô thay tôi làm xong một việc, tôi lập tức rời khỏi đây.”

Huân Y còn tưởng mình nghe nhầm, “Tôi thay anh làm?”

Phí Dạ lại còn nghiêm túc nhìn cô, “Ông Cather bảo cô tìm chỗ ở cho tôi trong thị trấn này.”

https://thuviensach.vn

Huân Y kinh ngạc nhìn hắn, vội vàng tiến đến, “Anh không nhầm đấy chứ? Mỗi lần anh đến Provence đều ở tại khách sạn. Lần này lại ở thị trấn?”

Phí Dạ gật đầu.

oOo

| 3 | Kế hoạch ở chung (2)

“Trong khoảng thời gian này tôi sẽ ở lại Provence, cho đến khi đợt rượu hương hoa sản xuất xong. Nếu ở khách sạn, đi đi về về rất phiền toái. Ông Cather nói trong thị trấn có nhiều chỗ, nghỉ tại khách sạn cũng được mà ở nhà trọ cũng được.” Phí Dạ nói với vẻ thành thật khai báo.

Huân Y ra vẻ bình tĩnh đến cạnh bàn, cầm tách trà lên uống một ngụm, đầu óc không ngừng nghĩ ngợi——

“Nếu đợi cho đến khi xong lô rượu hương hoa, thì hắn là không nhanh đâu á…” Cô cố ý nói thăm dò.

“Đúng vậy, vì thế cô phải tìm giúp tôi một chỗ ở thật thoải mái mới được.” Phí Dạ sao biết cô đang có trù tính quỷ quái như vậy, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Huân Y đảo đảo mắt, cố ý nói, “À, vậy thì rất là đắt đấy. Anh cũng biết, ở Provence, quanh năm suốt tháng đều có khách du lịch đến ngắm cảnh…”

“Tiền không thành vấn đề, quan trọng nhất là ở thoải mái.” Phí Dạ biết ý tứ trong lời nói của cô, thản nhiên tiếp lời.

Tâm tình Huân Y lập tức bay vọt lên, hai ánh mắt đều như in hai hình xấp tiền. Cô đặt luôn cái tách trong tay xuống, đến trước mặt Phí Dạ rồi ngồi thụp xuống, khiến Phí Dạ giật mình.

“Cô làm gì đấy?”

https://thuviensach.vn

Huân Y cười quỷ quái, cô chỉ chỉ căn phòng của mình, cười ngọt ngào, “Phí Dạ, anh cảm thấy nhà tôi thế nào?”

Phí Dạ nhìn lướt bốn phía, thành thực phát biểu ý kiến——

“Nhà thì tốt lắm, cảnh sắc chung quanh cũng rất đẹp, chẳng qua diện tích có hơi nhỏ.”

“Ôi dào, Phí Dạ, nhà ở chủ yếu là thoải mái thôi. Anh việc gì phải cường điệu lên thế? Diện tích có liên quan gì đâu. Anh ở lại cũng không lâu lắm mà.” Huân Y kích động nuốt nuốt nước miếng, ghé khuôn mặt nhỏ nhắn vào gần hắn——

“Anh ở đây, có điện, có nước, còn cung cấp nước ấm 24 giờ. Đương nhiên cũng có một phòng xa hoa nhất dành cho anh, so với một mình anh một nhà tốt hơn nhiều ấy chứ nhỉ?”

Phí Dạ thấy cô đột nhiên nhiệt tình như vậy thì có hơi không quen, trong lòng cũng có đôi chút không thoải mái. Hắn hắng giọng, lui người về phía sau——

“Chuyện đó——Tôi nên đi xem chỗ khác thì hơn.”

Không phải hắn thấy chỗ này chướng mắt, mà là cô gái trước mặt đột nhiên trở nên quỷ quái như vậy, không biết cô nàng đang định giở trò gì.

“Ôi dào, nhà khác thì có gì đẹp đâu.” Huân Y ôm lấy cánh tay hắn, như kiểu sợ hắn chạy mất, “Tìm nhà bên ngoài khó lắm, đều bị khách du lịch thuê hết rồi, cho dù có phòng trống cũng cách ruộng hoa rất xa, mà lại không tận hưởng được mùi vị oải hương. Tiền đi thuê ở bên ngoài đắt muốn chết. Như vậy đi, anh ở chỗ này của tôi, mỗi ngày tôi chỉ lấy 500 Euro thôi, tính ra tiền đô cũng chưa đến 750 đô. Thế là có lợi quá còn gì nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ buồn cười nhìn cô, 500 Euro một ngày, cô nàng này đúng là biết hét giá mà, “Không ngờ, cô cũng rất biết kinh doanh.”

Huân Y không cho là đúng, liền nở nụ cười, “Phí Dạ, anh cũng không phải là người thiếu tiền. Tôi biết người như anh thì cần một cuộc sống chất lượng, thế nên anh nên đi xem phòng đi, nhất định anh sẽ vừa lòng.” Nói xong, không đợi Phí Dạ phản ứng kịp, cô đã kéo hắn lên tầng.

Không gian tầng hai lớn hơn tầng một. Kiến trúc ở đây rất khá lạ, có điều tầm nhìn rất tốt, có thể từ đây ngắm được cánh đồng oải hương bên dưới. Lúc một làn gió nhẹ thổi qua, cảm giác như mình đang thực sự đắm trong biển khơi, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều. Không thể không nói, phong cảnh ở đây đúng là rất đẹp.

Đẩy ra cánh cửa của một phòng, diện tích không lớn lắm, bên trong cũng rất gọn gàng. Thiết kế không gian cùng nội thất đều theo gu thưởng thức của con gái.

Phí Dạ bất giác hơi hồi hộp——

“Trên tầng này không phải chỉ có một phòng như vậy thôi chứ?” Nếu hắn không nhìn lầm, đây là một gian phòng khách.

“Sai, tổng cộng có hai gian! Còn có một phòng ngủ nữa!” Huân Y vội vàng chỉnh lời, nhưng lại quay ngoắt, “Nhưng anh không thể ở phòng ngủ, đó là phòng của tôi.”

“Tiểu thư à…” Phí Dạ bất đắc dĩ lắc đầu, “Tôi là người thuê nhà, mỗi ngày phải trả 500 Euro, cái giá này hắn là phải thuê được một căn phòng không tồi chứ?”

Huân Y vừa nghe xong đã mất hứng, “Căn phòng này thì sao? Anh có thể ngắm cảnh này, trước sau đều có cửa sổ này, có thể nhìn ra cánh đồng

https://thuviensach.vn

hoa này, ngay cả phòng ngủ cũng không có được vị trí đẹp như vậy đâu. Tôi thường xuyên ngồi ngắm cảnh từ phòng này rồi mới đi ngủ đấy.”

Phí Dạ bất đắc dĩ lắc đầu. Phòng này tuy là nhỏ, nhưng phong cảnh bên ngoài rất đẹp, có điều——

“Nếu tôi nhớ không lầm, cô nói đây là phòng?”

“Là phòng mà.” Huân Y không nói thêm gì, chỉ chỉ vào một phòng toilet, “Đây, đây không phải là phòng sao?”

Phí Dạ níu lưỡi. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải người cùn như thế ——

“Tiểu thư à, cô có biết khái niệm ‘phòng’ không? Ít ra phải có một phòng tắm…”

“Ở tầng dưới có đó. Ài, Phí Dạ, anh đi thuê nhà chứ có phải mua nhà đâu, cần gì yêu cầu nghiêm ngặt như thế. Nếu anh muốn được thập toàn thập mỹ thì anh đến ở khách sạn đi. Nhưng mà từ khách sạn đến rượu trang Tuffy, đường đến tốn bao nhiêu thời gian hắn là anh biết, mà người như anh không phải đều quý trọng thời gian sao?” Huân Y bày ra bộ dạng tính toán tỉ mỉ, dựa vào cạnh cửa, đầy tự tin nói, “Anh ở đây thì không giống như thế, chẳng những được ngắm phong cảnh thoải mái, buổi tối còn có thể ngắm sao đầy trời, quan trọng nhất là cũng không làm mất nhiều thời gian của anh, lại còn tiện nữa!”

Phí Dạ nhìn điệu bộ thao thao bất tuyệt của cô thì không nhịn cười nổi. Sau đó hắn đi đến bên giường, nhíu mày lại. Cái giường này đối với hắn là quá nhỏ, chỉ sợ hắn trở mình một cái là ngã xuống đất——

Nhưng mà——

Hắn khom người, rút từ dưới gối ra một đồ vật. Đây là gì vậy——?

https://thuviensach.vn

Cho đến khi cầm hẳn trong tay, Phí Dạ mới biết đây là gì. Thì ra là một chiếc quần lót, bên trên còn có hình con thú ngộ nghĩnh——

Trong nháy mắt, vẻ xấu hổ đã bị sự buồn cười thay thế, ngay sau đó, hắn vẫy vẫy tay về hướng cô, chiếc quần lót cứ lủng là lủng lẳng trên tay hắn——

"Đây là của cô?"

Bộ dáng đang tính toán chi li của Huân Y hoàn toàn thay đổi khi cô nhìn thấy thứ trong tay Phí Dạ. Đột nhiên cô mở to hai mắt, vừa chạy lại vừa thét ầm lên, gương mặt thì hồng như chân trời lúc bình minh!

Chúa ơi!

Đây là quần lót cô mới giặt, hôm qua đã định cất đi rồi, không ngờ lại để quên ở đây. Đáng chết, xấu hổ chết đi được——

oOo

| 3 | Kế hoạch ở chung (3)

Nói thật ra, lúc này Huân Y cực kỳ muốn đuổi Phí Dạ về. Tối thiểu từ lúc hắn đột nhiên vào nhà cô, cô đã phải xấu hổ đến hai lần.

Bàn tay trắng trẻo nắm chặt lấy cái quần lót, cô cố nén cục tức, đơn giản là vì 500 Euro mỗi ngày——Cô nhịn!

Phí Dạ thấy gương mặt cô có vẻ nhăn nhó nên hơi tò mò, nhưng cũng không cố lý giải. Cô gái này nhìn qua vô cùng kỳ quái, kiểu nói chuyện kỳ quái, hành vi kỳ quái, thậm chí biểu cảm cũng kỳ quái. Có điều, hắn không thể không thừa nhận, nhìn dáng vẻ cô chu chu miệng lên rất đáng yêu.

"Về sau cất quần lót cỡ S của cô cẩn thận một chút, một cô gái mà để quần áo lót lung tung còn ra cái gì nữa?" Hắn nói rất nghiêm túc, nhìn qua

https://thuviensach.vn

không hề có vẻ gì đang nói đùa.

Kết quả——

“A…” Huân Y kinh hãi hét lên một tiếng, lập tức giấu quần lót ra sau, tay kia chỉ chỉ vào Phí Dạ, trừng lớn hai mắt——

“Anh, anh…ai cho anh nhìn?”

Phí Dạ bị tiếng thét này làm cho ong lên, như vừa nghe thấy bom nổ. Hắn cố gắng bình phục tâm tình kinh hãi lần thứ hai sau khi vừa bị cô thuyết cho một tràng. À không, phải nói là tâm tình bị khủng hoảng!

“Tôi nhìn cái gì?” Phí Dạ nhẫn nại, phải nói là sự nhẫn nại của hắn rất tốt. Đối mặt với dạng cảm xúc ‘đột biến’ này của Huân Y thì phải thật bình tĩnh, cũng phải bao dung. Có điều, hắn không hiểu lời cô nói cho lắm.

Khuôn mặt Huân Y đỏ bừng lên, trong lòng cô thì không kiềm được giận, “Phí Dạ, anh cố ý phải không? Nhìn quần lót của tôi thì thôi, sao anh còn nhìn cỡ? Anh có nhầm không hả? Cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng gặp tên đàn ông nào như anh!”

Phí Dạ bị cô mắng té tát. Hắn vốn là người đàn ông lạnh lùng, hơn nữa lại không thích nói chuyện nhiều với phụ nữ, đương nhiên cũng không thể lý giải được tâm tư phụ nữ. Bàn tay hắn sờ sờ cằm, hắn hỏi một câu khó hiểu——

“Thế nào? Không phải quần lót cỡ S sao?”

Huân Y sửng sốt, cầm quần lót nhìn thoáng qua, thấy Phí Dạ cũng nhìn theo thì hai má đỏ lên, ném vội cái quần lót vào phòng ngủ phía đối diện. Cô tức giận trừng mắt với Phí Dạ, nghiến răng nghiến lợi nói, “Anh cố ý phải không?”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ khó hiểu, “Tôi lại làm sao nữa?”

“Ai cho anh nhìn quần lót của tôi?” Huân Y làm ra vẻ hùng hổ dọa người.

Phí Dạ bất đắc dĩ nhướng mày, “Xin cô đấy, là quần lót của cô để trên giường, tôi chỉ hảo tâm cầm lên hộ cô mà thôi.”

“Vậy vì sao anh còn xem cỡ quần lót của tôi?” Huân Y xoa tay, chỉ hận không thể đấm một phát vào đầu hắn, cho hắn mất trí nhớ đi là tốt nhất.

Phí Dạ nghe thấy vậy thì vô tội nói, “Cũng không phải là tôi muốn xem, chẳng qua là tôi luôn nhạy cảm cảm với các con số và kích thước thôi…”

“Nhạy cảm với con số? Tôi thấy trời sinh ra anh đã là tên háo sắc, chỉ cảm thấy hứng thú với số đo ba vòng của phụ nữ ý?” Huân Y khịt mũi cười.

“Là đàn ông thì đương nhiên cảm thấy hứng thú với số đo ba vòng của phụ nữ rồi! Tôi lại là đàn ông bình thường, cảm thấy hứng thú cũng là bình thường, có điều——” Phí Dạ hơi nhếch môi, đáy mắt vốn bình tĩnh nay hiện lên đôi phần tà ác, “Đối với số đo ba vòng của một nhóc con, tôi-không-hứng-thú!” Câu nói sau cùng, gần như là hắn nhấn từng tiếng một.

Theo bản năng, Huân Y nhìn xuống người mình, bất giác mặt đỏ như trái táo. Thẹn quá hóa giận, cô hét lên một tiếng với Phí Dạ——

“Phí Dạ, anh có ý gì? Tôi là người có dáng người chuẩn ở đây đấy!”

“Phải không?” Phí Dạ cười ảm đạm, “Ở Pháp, phụ nữ có thể mặc vừa quần lót cỡ S, thật sự là rất, rất ít.”

“Phí Dạ, anh——”

https://thuviensach.vn

“Cô giới thiệu phòng cũng không tệ lắm, tôi quyết định ở lại đây, Có điều, tôi không quen mỗi ngày có người thét lớn thét nhỏ bên tai tôi, còn tiếp tục, tôi sẽ thay đổi ý định!” Phí Dạ không nhanh không chậm chặn lời cô.

Huân Y trở mặt như lật sách, lập tức tiến lên cười làm lành, “Ha ha, tôi cũng chỉ càu nhàu thế thôi, anh là đại nhân không chấp tiểu nhân, ở lại đây đi, tôi cam đoan anh sẽ vừa lòng với sự sắp xếp của tôi.”

Phí Dạ nhìn thấy vẻ mặt khá chân thành của Huân Y thì gật gật đầu. Có điều, trong lòng hắn bỗng cảm giác nhộn nhạo khó tả——

_____

Provence về đêm rất nhiều sao. Nhất là vào đầu hạ, trong không khí còn thoang thoảng hương hoa oải hương. Đúng như lời Huân Y nói, sao trên trời rất nhiều, nhất là cùng với ánh trăng sáng kia, gần như chỉ có thể đưa tay ra là hái được vô số. Bởi nơi này xa rời khu đô thị ô nhiễm nên thiên nhiên mới được ưu ái đến vậy.

Đương nhiên, người ở đây đã quen với cuộc sống như vậy, nhưng mà ——

“Tôi cần nước lạnh!”

Dưới tầng một, Huân Y đang nhàn nhã dựa vào ghế đọc sách. Lần này cô thông minh đeo kính áp tròng, như thế này thì không cần lo người đàn ông trên tầng trêu đùa. Đang lúc đau khổ suy nghĩ, bên tai cô vang lên tiếng nói trầm thấp, giàu từ tính. Giọng nói không cao không thấp, vẫn một vẻ bình tĩnh.

Huân Y bị tiếng nói bất thình lình làm cho giật mình, quay đầu lại, bất ngờ đối diện cô là một thân thể đàn ông cường tráng!

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, thân thể này chỉ lộ nửa trên, bên hông đã được vây bởi một cái khăn tắm, che đi vị trí có thể dọa người ta. Có điều——

Huân Y kinh ngạc không nói được một câu, chỉ nhìn chằm chằm người đàn ông phía sau, cái miệng nhỏ nhắn mở to, nước miếng chảy ra. Không phải là cô chưa từng nhìn thấy thân thể đàn ông. Trong thị trấn này, có nhiều gã trai thích khoe người lúc đi bơi. Nhưng mà…thân thể người đàn ông trước mắt cô đây——quá đẹp!

Làn da màu đồng, cơ thể rắn chắc. Nửa thân để trần toát lên vẻ nam tính mạnh mẽ.

“Cô không sao chứ?” Phí Dạ thấy cô vẫn không nhúc nhích mà cứ nhìn chằm chằm thân thể mình, cũng ý thức được nhìn xuống người mình một cái rồi thản nhiên cười, “Ngại quá, vết thương trên người tôi dọa đến cô hả?”

Hắn hiểu lầm suy nghĩ của cô.

Lúc này Huân Y mới để ý đến vết sẹo trên người Phí Dạ. Điều này không thể trách cô, là con gái thì trước tiên cứ phải để ý tới cơ thể đã, rồi sau đó mới có thể chuyển tầm mắt để ý những phương diện khác. Sau sự nhắc nhở đó, Huân Y mới cẩn thận nhìn. Đúng là có những vết sẹo đậm nhạt khác nhau, mà rõ ràng là vết sẹo do bị thương.

Người đàn ông này, chính xác là đã qua bao lần khảo nghiệm sinh tử?

“Huân Y?” Phí Dạ thấy cô mãi mà không nói lời nào, liền kéo kéo vạt áo cô, tiện đà cả thân mình cao lớn tiến đến gần——

“Cô không sao chứ?”

| 4 | Mượn cơ hội doạ dẫm (1)

https://thuviensach.vn

“Dẫu cho bàn tay này không thể vươn tới bầu trời, nhưng nó cũng sẽ không bao giờ lê trên mặt đất.”, Sui – Ninohime no Monogatari.

[…]

Khuôn mặt tuấn tú bất thình lình ghé sát vào khiến Huân Y mở to hai mắt, hai má bỗng đỏ lên. Cô hơi lui người về phía sau, mất tự nhiên nói, “Không có gì…Anh…anh chỉ quấn mỗi một cái khăn tắm đứng trước mặt tôi để làm gì hả?”

Cô không muốn ‘phát huy’ bản tính sắc nữ, nhưng nhìn cơ thể người đàn ông này quá sức hấp dẫn.

Phí Dạ bất đắc dĩ liếc cô, “Tôi chỉ muốn ra đây hỏi cô, vì sao trong phòng tắm không có nước lạnh?”

Huân Y ngu ngơ hỏi, “Anh cần nước lạnh để làm gì?”

“Đương nhiên là để tắm nước lạnh rồi!” Phí Dạ dùng ánh mắt như gặp phải người ngoài hành tinh để nhìn Huân Y.

Huân Y kinh ngạc, chỉ chỉ lên trên, “Ở đây tôi đã đặt hệ thống nước nóng 24 giờ.”

“Tôi biết, nhưng mà tôi có thói quen tắm nước lạnh.” Phí Dạ lại cường điệu nói.

Á à?

Huân Y nhìn hắn một cách quái dị, “Xin anh đấy, tôi không bao giờ tắm nước lạnh, bởi vì tôi sợ lạnh, cho nên lắp thiết bị cung cấp nước nóng 24 giờ, không có nước lạnh đâu.”

Sắc mặt Phí Dạ trở nên cực kỳ khó coi——

https://thuviensach.vn

“Như vậy trời nóng, không phải cô cũng tắm nước ấm đấy chứ?”

“Đương nhiên. Cơ thể của tôi đã quen rồi, đột nhiên dùng nước lạnh sẽ sinh bệnh.” Huân Y nói vô cùng nghiêm túc.

Phí Dạ nhắm mắt một cái, lúc mở ra thì ánh mắt mang theo vẻ bình tĩnh mọi khi——

“Lấy nước lạnh cho tôi, tôi chỉ tắm nước lạnh.” Như là một câu mệnh lệnh vậy.

Huân Y vừa nghe thấy thế, không nói gì cả, chỉ chìa tay về hướng hắn ——

Phí Dạ không hiểu, nghi hoặc nhìn cô.

“Cần nước lạnh thì phải thêm tiền.” Huân Y như thể đang hảo tâm giải thích.

Phí Dạ cau mày, “Thêm tiền?”

“Đúng vậy.” Huân Y cười híp mắt, “Chỗ này của tôi có thể cung cấp nước ấm 24 giờ, chỉ mỗi tội là không có nước lạnh. Nếu anh muốn dùng nước lạnh, phải thêm tiền mới được.”

“Thêm bao nhiêu?” Phí Dạ chẳng còn quan tâm nhiều. Thời tiết chết tiệt này đương nhiên là phải tắm nước lạnh rồi.

Huân Y giơ một ngón tay ra với hắn, chậm rì rì nói: “Mỗi ngày thêm 100 Euro nhá. Hiện tại nguồn nước toàn cầu khan hiếm, nước ấm tôi đã miễn phí cho anh rồi, nước lạnh không thể miễn phí được nữa.”

“Không thành vấn đề, lập tức bơm nước lạnh cho tôi.” Phí Dạ không đợi cô nói xong liền chặn ngang, xoay người đi lên tầng.

https://thuviensach.vn

Huân Y nhìn theo bóng lưng cao lớn của hắn, tầm mắt lại hạ xuống dưới, cuối cùng không thể nhịn được mà bật cười. Lúc này cô có thể nhìn rõ cái khăn tắm bên hông hắn có bao nhiêu buồn cười. Đó là khăn tắm của cô, bên trên có nhân vật hoạt hình, vây quanh hông của một người đàn ông trông thật là kỳ quái.

Có điều——Cô sướng rơn lên, vẻ mặt cười đến xấu xa. Mỗi ngày cô có 600 Euro, giàu to rồi, giàu to rồi——

———————————————

Mâu thuẫn, vĩnh viễn không thể dung hòa được. Nhất là giữa nam và nữ sống chung, chắc chắn sẽ phát sinh mâu thuẫn.

Sau khi Phí Dạ đồng ý thêm 100 Euro mỗi ngày, rốt cuộc hắn cũng được tắm bằng nước lạnh. Tuy rằng hắn biết thừa là cô nhóc Huân Y kia nhân cơ hội lừa đảo, nhưng được tắm rửa dễ chịu còn sướng hơn phải tắm bằng nước ấm trăm lần.

Từ phòng bếp truyền đến mùi thức ăn nồng đượm, lại có thêm hương dầu ôliu. Ở đây là Provence, chẳng những sản xuất nhiều tinh dầu, rượu vang, mà còn sản xuất được dầu ôliu cực kỳ giá trị. Những sản phẩm từ ôliu khác của Lôi thị đều được chuyển từ Provence tới.

Phí Dạ đến phòng bếp, dựa người vào cửa nhìn Huân Y đang nấu ăn trong đó. Tầm mắt hắn đảo qua bàn ăn, rất khá, sắc vị đều hoàn hảo! Không ngờ cô còn trẻ tuổi vậy mà đã giỏi nấu nướng.

Hắn là cảm nhận được hơi thở nam tính trong không khí, Huân Y ngoảnh đầu lại thì thấy Phí Dạ đang đứng dựa vào cửa. Hắn ăn mặc vô cùng chỉnh tề, quần âu, áo sơmi xắn tay. Nhìn hắn vẫn mang vẻ cương nghị, phi phàm, có điều——

https://thuviensach.vn

Bưng đĩa thức ăn cuối cùng lên, Huân Y không kiềm được liền huýt sáo một cái——

“Phí Dạ, buổi tối đi ngủ, không phải anh cũng mặc thế này đấy chứ?” Tuy rằng nhìn hắn rất tuấn tú, nhưng tối rồi mà còn ăn mặc đứng đắn như vậy, liệu có phải là buồn cười quá không?

“Bây giờ còn chưa đến giờ đi ngủ.” Phí Dạ thản nhiên nói.

Huân Y lắc lắc đầu, “Ngay cả quần áo thoải mái một chút anh cũng không có sao?”

Phí Dạ nhíu mày lại, “Cơ bản là tôi không có cơ hội mặc quần áo kiểu thoải mái đó.”

Huân Y đã rõ ràng. Đàn ông có thân phận như hắn, cả ngày đều phải giao tiếp với những người lạnh lùng, mà vốn là bàn chuyện nghiêm túc, đột nhiên mặc trang phục thoải mái đúng là có chút là lạ.

“Còn quần áo ở nhà? Đừng nói ngay cả quần áo ở nhà anh cũng không có đấy nhé!”

“Không có.” Phí Dạ trả lời rất tự nhiên.

Suýt chút nữa Huân Y bị sặc nước miếng, cô hắng hắng giọng rồi thì thầm, “Anh đúng là quái nhân trong các loại quái nhân…”

“Cái gì?” Phí Dạ không nghe rõ, liền hỏi.

“À, không, không có gì…”

“Huân Y, cô phải giúp tôi một việc nữa.” Phí Dạ đến bên bàn ăn rồi ngồi xuống, nhìn cô.

“Anh nói đi.”

https://thuviensach.vn

“Tôi cần một bộ đồ dùng hằng ngày mới, ít ra tôi không dùng khăn tắm của con gái.” Vẻ mặt Phí Dạ nghiêm túc hơn cả nghiêm túc. Ở đây không giống như trong khách sạn, nhu yếu phẩm đều phải tự mình chuẩn bị.

Huân Y nhíu mày, “Xin người, anh nghĩ là tôi thích người khác dùng khăn tắm của tôi à?” Cô ngồi xuống, lại chìa tay ra trước mặt Phí Dạ——

Phí Dạ sửng sốt, “Để làm gì?”

“Anh bảo tôi mua đồ dùng hằng ngày cho anh, đương nhiên phải đưa tiền cho tôi đã.”

Phí Dạ nhìn vào cặp mắt long lanh của cô, khoanh hai tay trước ngực, sau đó mới trầm giọng hỏi, “Có một việc tôi thật khó hiểu, bỏ ra 600 Euro thuê nhà để làm cái gì. Vật dụng hàng ngày cô còn muốn tính tiền hả?”

“Phí Dạ à, anh mới chỉ nói là tiền thuê nhà, tiền mua đồ dùng không tính vào, nếu muốn dùng đồ mới, đương nhiên phải đưa thêm tiền.”

Phí Dạ bất lực, đành đứng dậy lấy ví tiền, rút từ trong ra một tờ tiền giá trị lớn, “Đủ chưa?”

Huân Y cười híp mắt rồi nhận lấy, “Đủ rồi, đủ rồi, nhiều nữa lại thành thừa nha.”

Phí Dạ không thèm để ý đến cô, chỉ âm thầm thở dài một hơi.

Huân Y cười thầm, rồi lại hắng giọng, “Phí Dạ, anh có biết đàn ông khi nào là mê người nhất không?”

Phí Dạ lắc đầu. Hắn việc gì phải để ý đến loại chuyện này.

“Chính là lúc đưa tiền cho phụ nữ.”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ bất đắc dĩ đành phải giải thích, “Tiền này là để cô đi mua đồ dùng hằng ngày.”

“OK, OK, đương nhiên là tôi biết rồi, chỉ là nói lái đi chút thôi. Anh đúng là gã đầu gỗ, một chút óc hài hước mà cũng không có.” Huân Y nhún nhún vai, rồi ngồi xuống bàn ăn. Thấy Phí Dạ cũng có vẻ đang chuẩn bị ăn, cô đập tay hắn xuống…

“Anh làm gì đấy?”

Phí Dạ sửng sốt, “Dùng cơm mà, còn có thể làm gì nữa?”

Huân Y lập tức nói: “Ngài Phí Dạ, đây là bữa tối do tôi làm.”

“Đúng vậy, tôi cũng nhìn thấy, còn rất phong phú nữa.” Phí Dạ thật thà nói, “Có điều, nếu thêm rượu vang nữa thì càng hoàn hảo hơn.”

oOo

| 4 | Mượn cơ hội doạ dẫm (3)

Huân Y nghe thế thì nụ cười có vẻ giảo hoạt, “Phí Dạ này, đây là bữa tối của tôi. Nếu anh muốn ăn tối thì có thể ra ngoài nhà hàng.”

“Ra nhà hàng?” Phí Dạ chau mày lại, nhìn mấy đĩa thức ăn ngon lành trên bàn. Cô nhóc này rõ ràng là làm phần cơm cho hai người.

“Đúng vậy, nhà hàng đó, có điều cách chỗ này rất là xa.” Huân Y khoa chân múa tay, “Cho nên á——” Cô cầm đĩa thức ăn giễu qua trước mặt Phí Dạ, mùi thơm lập tức xộc thẳng vào mũi.

Phí Dạ cũng thông minh, hỏi ngắn gọn, “Cô chuẩn bị đòi thêm bao nhiêu tiền?”

https://thuviensach.vn

“Thông minh nha.” Huân Y che miệng cười cười, “Lần này không ngốc chờ tôi chủ động nói ra khỏi miệng.”

Phí Dạ liếc cô một cái, lắc đầu, “Cô đã nói chỗ kia chỉ là tiền thuê nhà, nhất định không có tiền cơm. Nói đi, còn muốn bao nhiêu tiền nữa cô mới phục vụ tôi một ngày cơm ba bữa?”

“Đâu có, đâu có, chỉ cần thêm 200 Euro thôi. Anh cũng biết mà, tôi như là thục nữ cứ mỗi ngày ra vào xó bếp nấu nướng cho anh, rất nhanh già…”

Còn chưa đợi cô nói xong, Phí Dạ đã xoay người rời khỏi phòng ăn——

Ánh mắt Huân Y căng thẳng hẳn, trong lòng có đôi chút hoảng loạn. Sao lại bỏ đi? Chẳng lẽ cô quá đáng sao?

“Chuyện kia——giá cả chúng ta có thể nói chuyện ổn thỏa mà.” Cô lẽo đẽo theo sau hắn, nhỏ giọng nói.

Phí Dạ cũng không nói thêm, chỉ lấy ví từ trong người ra, rút từ ngăn giữa một tờ chi phiếu sau đó ký roẹt một cái, đưa cho Huân Y.

“Từng này tiền đủ chưa?” Ngữ khí của hắn vô cùng thản nhiên, không có chút tức giận hay không vui nào cả.

Huân Y nhận lấy chi phiếu của hắn, ánh mắt bỗng sáng lên——

“Chỗ tiền này là tất cả chi phí của tôi trong thời gian ở nhà cô, nếu còn dám đòi này đòi kia với tôi, tôi sẽ cho cô biết tay đấy, có nghe rõ không?” Bàn tay Phí Dạ giơ ra, không kiêng dè mà nâng cằm cô lên, ngón tay thô ráp chạm đến làn da mềm mịn của cô. Cảnh tượng này, có đôi chút mờ ám.

Huân Y nhìn vào đôi mắt hắn, chợt sờ sợ. Cô lập tức đẩy bàn tay hắn ra, hắng hắng giọng, “Anh thật đúng là, biến tôi thành kẻ ham tiền, người ta cũng chỉ là đang cần gấp mà thôi…”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ nhíu mày, “Cần gấp? Cô đúng thật đang thiếu tiền sao?”

Huân Y liếc hắn một cái, “Không phải đâu, tóm lại là có nói anh cũng không rõ được. Được rồi, được rồi, ăn cơm đi, đói chết mất.”

Phí Dạ nhìn theo bóng lưng của cô, gương mặt có vẻ khó hiểu.

_____

Lớn như vậy rồi mà đây là lần đầu tiên Huân Y cùng với một người đàn ông ‘qua đêm’ dưới một mái nhà! Hơn nữa, người đàn ông này lại có bối cảnh xã hội đen, được tính là người đàn ông xa lạ.

Huân Y dựa vào đầu giường, nhìn đi nhìn lại tấm chi phiếu trong tay. Trên đó là nét bút cứng cáp, mạnh mẽ, từ đó có thể thấy được phần nào tính cách của người đàn ông này.

“Phí Dạ…Phí Dạ…” Cô nhẩm đi nhẩm lại cái tên này, trong đầu lại hiện lên hình ảnh lúc hắn đang ăn cơm; Rất im lặng, cũng thực tao nhã, mỗi cử chỉ đều không vấy chút thô lỗ nào của xã hội đen, thậm chí cả cách hắn cầm khăn tay lau miệng cũng mang một vẻ trầm tĩnh khó tả khiến người ta phải mê muội.

Không thể không nói, cô rất chú ý đến hắn. Lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn, trong lòng đã nổi lên sự rung động khó tả. Kỳ thật…cô còn muốn chờ đợi ở Provence để nhìn thấy hắn.

Rón ra rón rén xuống giường, cô mở cánh cửa phòng ngủ ra. Chỉ còn cách một hành lang mà phía đối diện chính là phòng cho khách, cũng chính là phòng của Phí Dạ. Huân Y cắn cắn môi. Cửa phòng bên không đóng hắn, từ bên trong hắt ra ánh đèn, hắn vẫn còn chưa ngủ.

Người đàn ông này đúng thật là quân tử, nếu đổi lại là gã khác, nhất định sẽ lợi dụng cơ hội để làm chuyện xằng bậy. Chẳng lẽ chính nhân quân

https://thuviensach.vn

tử còn không tốt sao? Chẳng lẽ còn hy vọng hắn sẽ làm gì đó sao? Suy nghĩ biến thái!

Miên man suy nghĩ, một lần nữa trở lại giường, rồi Huân Y rên lên một tiếng——Cô mất ngủ!

Phí Dạ luôn có thói quen dậy sớm. Khi ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, hắn cũng tỉnh ngủ luôn. Hắn có một ưu điểm lớn, đó là có thể thích ứng nhanh với hoàn cảnh sống, mà không bị ảnh hưởng, chi phối nhiều.

Sắc trời còn chưa sáng hẳn, chỉ có ánh nắng dịu cùng làn gió mát thổi qua cánh đồng oải hương. Nhìn đồng hồ, hắn đã ngủ nhiều hơn mọi khi, đúng là mùi hoa oải hương rất tốt cho giấc ngủ.

Tất cả đều thật tĩnh lặng, trên tầng, dưới tầng đều không có một âm thanh nào.

Đi qua phòng ngủ, tiếng bước chân của hắn hắn là đã đánh thức con mèo nhỏ, trong phòng lập tức truyền đến tiếng kêu của nó. Ngay sau đó, nó ra khỏi phòng ngủ, cọ cọ lên chân Phí Dạ, còn phát ra tiếng kêu uể oải.

Phí Dạ hơi nuốt nước miếng. Có trời mới biết, từ nhỏ hắn đã ghét mấy loại động vật nhỏ xù lông này. Vất vả lắm mới tránh khỏi mấy cái dụi dụi của con mèo, hắn vừa nhấc chân——

Con mèo nhỏ nào đâu biết suy nghĩ của Phí Dạ, còn tưởng hắn đang đùa với nó nên vồ một cái!

Phí Dạ không đứng vững được, lập tức ngã nhào vào phòng ngủ. Con mèo càng khoái chí hơn, dụi lên người hắn tới tấp khiến hắn liên tục lùi về sau. Ngay sau đó, chân hắn đập vào chân giường, cả thân mình cao lớn nhào một cái, đổ thẳng xuống——

https://thuviensach.vn

Trên giường, Huân Y ngủ cực kỳ ngon lành, từ đầu đến cuối không hề biết có một gã đàn ông đã vào trong.

Khi khuôn mặt gần sát mặt đối phương, Phí Dạ liền ra tay đúng lúc. Hai cánh tay rắn chắc của hắn chống xuống hai bên Huân Y, lúc này mới có thể tạo khoảng cách giữa thân mình hai người.

Nguy hiểm thật——

Phí Dạ không muốn làm cho mình bị ác cảm. Dù sao hắn cũng là đàn ông, cứ như vậy xông vào sẽ khiến người ta hiểu lầm.

Hắn muốn nhổm người dậy đi ra, nhưng đúng lúc này, Huân Y nằm dưới lại khẽ cựa mình, nhẹ nhàng 'ưm' một tiếng. Cô mềm mại như một chú mèo con, đôi mắt nhắm chặt, hắn là ngủ rất say, còn cái đầu thì cứ dụi dụi, thật đáng yêu.

Phí Dạ quên luôn động tác đứng dậy, theo bản năng nhìn về người con gái bên dưới——Không sai, trong mắt hắn, cô chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa còn là một cô bé. Nếu hắn nhớ không nhầm, cô mới chỉ có mười tám tuổi. Lúc Mạch Khê rời khỏi tòa thành cũng từng ấy tuổi——

Ánh mắt hắn thoáng trầm xuống, hình ảnh Mạch Khê lại hiện lên trong đầu. Hắn lại nhìn Huân Y. Cô ngủ rất say, lúc này ngũ quan xinh xắn mới hoàn toàn được phô bày, hơi thở nhè nhẹ. Có điều, đây là lúc cô ngủ, còn khi tỉnh lại, chỉ có thể dùng từ 'thông minh', 'lanh lợi' để hình dung mà thôi.

Có điều…Giờ khắc này, nhìn Huân Y có một vẻ đẹp thực trầm tĩnh. Ánh sáng dịu nhẹ chiếu vào gương mặt trẻ trung. Tuy rằng dung mạo của cô không phải loại nghiêng nước nghiêng thành nhưng cũng có những nét thu hút khó tả, như là một cô gái trong bức họa, khiến người ta nhìn thấy sẽ thoải mái, có thể quên hết mọi bi thương.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ nâng tay, không kiềm lòng được mà áp lên má cô. Cảm giác mềm mại dưới đầu ngón tay khiến tim hắn bỗng có chút nhộn nhạo chưa từng thấy

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 3

6

| 5 | Nhà có đàn ông quyến rũ (1)

“Bây giờ tớ đã hiểu rồi Doraemon ạ! Trên đời này không ai có thể sống mà thiếu những người chung quanh.”, Nobita – Doraemon.

[…]

Dưới thân, Huân Y lơ đãng ‘ưm’ một tiếng. Một tiếng kêu khe khẽ khiến Phí Dạ không tự chủ được mà mỉm cười. Cô bé vẫn mãi là cô bé, lúc ngủ cũng chẳng đề phòng gì. Phí Dạ thở nhẹ một tiếng rồi thay cô kéo tấm chăn lên, thấy đôi mày đen của cô hơi nhíu lại, hắn là đang nằm mơ nên hắn nâng tay khẽ vuốt chỗ ấn đường của cô.

“A…” Trong lúc ngủ mơ, Huân Y có chút không an phận, lại có lẽ là bởi hơi thở đàn ông xa lạ trong phòng nên mí mắt cô run run, đôi mắt hé mở ra.

Phí Dạ sửng sốt, trong lòng không khỏi chán nản vì đã đánh thức cô dậy. Hắn vừa muốn thu bàn tay về thì đột nhiên thấy Huân Y ngồi dậy, hai cánh tay mềm mại ôm lấy cổ hắn, bộ dáng như một con thú nhỏ nép vào lòng hắn.

https://thuviensach.vn

“Huân Y…” Kỳ thật, Phí Dạ muốn giải thích với cô, cũng muốn nói nguyên nhân hắn vào phòng, nhưng——

Huân Y ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi má lúm đồng tiền khẽ gợn. Ánh nắng nhẹ chiếu lên hai má cô khiến làn da càng thêm trắng mịn, lại có vẻ yếu ớt. Đôi mắt Phí Dạ nhìn chăm chú vào nụ cười rực rỡ của cô, sâu trong đáy lòng lại nổi lên một cảm giác khó hiểu.

“Phí Dạ…” Huân Y cúi đầu gọi tên hắn, ngây ngô cười, thật sự trông giống một cô nhỏ vừa say rượu. Đang lúc Phí Dạ thất thần không biết làm thế nào thì cô đã chủ động ngửa mặt lên, rồi——“Chụt!” – một cái hôn lên mặt hắn, sau đó lại tựa đầu vào ngực hắn.

Phí Dạ như cảm thấy hương thơm nữ tính xộc thẳng vào mũi, mang theo hương nước hoa oải hương dịu nhẹ, vô cùng dễ chịu. Nụ hôn mềm mại đặt lên má hắn khiến hắn có chút run rẩy. Hắn có đôi chút không muốn làm rõ tình huống này, hắn cứ nghĩ rằng cô sẽ sợ hãi đến mức hét ầm lên, có điều ——

Bàn tay không nhịn được liền nâng lên, nắm lấy hai vai cô. Thấy cô vẫn tựa vào ngực mình, hắn hơi cúi đầu, trong lúc lơ đãng, khuôn mặt cương nghị khẽ áp vào mái tóc mềm mượt của cô, thậm chí hắn có thể cảm nhận được hương thơm ngát. Hắn không khỏi bật cười, cô đúng là người đến một chút phòng bị cũng không có. Chẳng lẽ không biết đàn ông nguy hiểm đến mức nào sao? Nhất là đối với những cô bé như cô, đàn ông sẽ trở nên như thợ săn mà vồ lấy vậy.

“Huân Y, tôi cũng không cố ý xông vào…” Hắn nói ra có chút khó khăn. Không biết cô có tin hay không, tóm lại là cần phải giải thích với cô mới được, “Là do mèo của cô…”

Nói như thế nào đi chăng nữa cũng không thể nói tiếp được. Bất luận là ai thì cũng đều không tin hắn chỉ vì một con mèo mà xông vào phòng.

https://thuviensach.vn

Người con gái trong lòng vẫn lặng yên, ngoan ngoãn.

Phí Dạ thở nhẹ một tiếng, “Tôi biết chắc chắn là cô không tin, nhưng mà tôi…”

Tiếng hít thở đều đều vang lên, âm thanh rất nhỏ, vừa nghe đã biết là cô ngủ rất say…

Phí Dạ ngạc nhiên——

Lại nhìn Huân Y trong lòng, đúng là đang ngủ như chết!

Trong lúc nhất thời, đầu óc hắn ong lên. Vừa rồi không phải là đã tỉnh sao? Trong tình huống như thế này mà cô lại có thể bình yên vào giấc ngủ hay sao? Còn nữa——Vừa rồi rõ ràng là cô đã hôn hắn. Chẳng lẽ——đều là nằm mơ?

Nhìn thấy Huân Y ngủ với dáng vẻ vô ưu vô lo, thật sự khiến Phí Dạ dở khóc dở cười.

———————————

Trên băng ghế trong trang trại, Huân Y vẫn đang cầm một quyển sách rất dày, miệng cắn cắn cái bút, đôi mày nhíu chặt lại. Qua một hồi lâu, rốt cuộc cô cũng tuyệt vọng mà hừ lên một tiếng rồi gấp sách lại. Chợt nghe bên tai có tiếng nói đàn ông thật trầm thấp——

“Cô làm ra đáp án sai, cho nên càng xem càng không hiểu.”

Huân Y bị tiếng nói đột ngột này làm cho hoảng sợ, theo phản xạ liền quay đầu lại. Đối diện với đôi mắt trầm ổn kia dưới ánh mặt trời, tim cô “thình thịch” một tiếng.

“Anh, sao anh xuất hiện như quỷ thế hả?”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ nhìn cô một cái rồi ngồi xuống bên cạnh, “Là tại cô đọc sách hăng say quá, nên không nghe thấy tiếng bước chân tôi thôi.”

“Anh đứng phía sau tôi bao lâu rồi?” Huân Y cảnh giác hỏi. Trời ạ, không phải là mấy trò hề đau khổ của mình lại bị hắn thấy được chứ hả?

Dường như nhìn thấu tâm tư của cô, Phí Dạ thản nhiên nhếch môi, “Không nhanh không chậm, đủ để tôi xem hết nội dung chương này.” Nói xong, hắn duỗi tay ra lấy quyển sách trên tay Huân Y.

Huân Y thầm kêu rên một tiếng, “Khiếp quá——”

Cô trộm nhìn hắn. Hắn đang tập trung tinh thần xem nội dung trong cuốn sách. Ánh dương tô điểm lên gương mặt cương nghị của hắn, lại có vẻ mị hoặc, nam tính. Đáy lòng Huân Y nổi lên nỗi rung động quen thuộc, bất giác lại nhớ đến giấc mơ lúc trước…Cô mơ thấy mình gặp mãng xà trong rừng. Đúng lúc cô tuyệt vọng thì Phí Dạ xuất hiện. Dĩ nhiên, phía sau hắn là ánh mặt trời rực rỡ làm cho bóng dáng hắn càng cao lớn hơn, ngay cả con mãng xà nhìn thấy cũng phải sợ đến mức quay đầu bỏ đi.

Trong giấc mơ, bên môi Phí Dạ vẫn luôn nở nụ cười dịu dàng. Hắn không nói gì, chỉ bế cô ra khỏi cánh rừng rậm. Trong mơ, cô thấy tim mình đập cực nhanh. Khi hắn vừa cúi đầu xuống, cô đã không kiềm lòng được mà ôm lấy cổ hắn, đặt một nụ hôn lên má hắn——

Giấc mơ này quá đỗi chân thực, chân thực đến mức——khi tỉnh lại, dường như cô còn có thể cảm nhận thấy hơi thở của hắn, là hơi thở nam tính, là hơi thở chỉ thuộc về riêng hắn——

Giờ phút này, nhìn hắn, Huân Y bỗng như bị lạc mất hồn phách. Người đàn ông này thật đẹp trai, nhất là vào thời điểm tập trung tinh thần lại càng thêm mê người——

Nếu, có thể thật sự hôn hắn…

https://thuviensach.vn

“Tất cả đáp án của cô đều sai.” Phí Dạ xem xét rất cẩn thận, lại nhìn thoáng qua bìa sách rồi hắn nhíu mày nhìn cô, thấy cô đang ngắm mình với ánh mắt mê ly, hắn khó hiểu mà hỏi một câu, “Cô muốn học nghiên cứu sinh?”

“Không cần xem nữa.” Lúc này Huân Y mới từ trong mộng bước ra, đỏ bừng mặt mà cướp lại quyển sách, nhanh chóng ổn định tâm tình đang bối rối rồi rầu rĩ nói: “Đúng vậy, đúng vậy, tôi chuẩn bị học nghiên cứu sinh. Nhưng ai biết là tiếng Anh lại làm khó tôi đến vậy, ai biết là muốn xin học nghiên cứu sinh ở Havard lại khó đến thế chứ! Tôi là người Pháp, sao cứ nhất định phải học tiếng Anh?”

Phí Dạ nhìn khuôn mặt nghẹn hồng của cô thì cười cười, “Tôi nghĩ, Pháp cũng là nước phát triển, giao lưu quốc tế, học tiếng Anh cũng là chuyện bình thường, nhất là ở Provence này.”

“Học đương nhiên là không thành vấn đề, tôi cũng là người chăm học mà. Nhưng anh xem, xin học nghiên cứu sinh cũng phải viết đề tài bằng tiếng Anh, như thế có khác gì khiến người ngoại quốc càng phải lo lắng hơn?” Bất giác, Huân Y lại ngồi than vãn trước mặt Phí Dạ, giọng nói nghe ra có điểm oán trách.

Dường như Phí Dạ bị dáng điệu này của cô làm cho buồn cười, hắn nhếch môi, giọng nói bình tĩnh, “Xem ra thành tích của cô không tồi, nếu không đã không thể theo học ở Havard. Ngôn ngữ chỉ là một loại hoàn cảnh, không có gì mà khó cả.”

Huân Y nhìn hắn, dường như lại nhớ tới điều gì đó, liền ôm lấy cánh tay hắn.

“Suýt chút nữa thì tôi quên mất, anh là người Mỹ.”

Phí Dạ nhún nhún vai, “Nói đúng ra, tôi là con lai.” Cha hắn là người Mỹ, mẹ lại là người Hàn Quốc, đúng lý mà nói, hắn không phải có huyết

https://thuviensach.vn

thống da trắng hoàn toàn.

oOo

| 5 | Nhà có đàn ông quyến rũ (2)

Huân Y có chút kinh ngạc, cũng hiểu bản thân mình vừa hỏi một vấn đề thật ngớ ngẩn nên nuốt nước miếng, “Tôi nghe Mạch Khê nói anh tốt nghiệp đại học Havard.”

Phí Dạ gật đầu.

“Còn nghe nói…bằng cấp của anh rất cao.”

Phí Dạ nhìn cô, lãnh đạm nói: “Nếu tiến sĩ là cao thì cứ cho là như thế đi.” Có trời mới biết, loại bằng cấp này đối với hắn chả có gì to tát cả.

Nào ngờ, Huân Y vừa nghe thấy vậy thì hét lên một tiếng, hai bàn tay ôm chặt lấy hai má hắn——

“Anh còn trẻ như vậy mà đã là tiến sĩ? Trời ạ, anh đi học không cần thời gian sao?”

Phí Dạ cảm nhận được sự mềm mại bên gò má, giống như sáng sớm nay vậy, ánh mắt không khỏi nóng lên, “Cô bé, tôi năm nay đã ba mươi ba tuổi rồi, so với tuổi cô thì cô có thể gọi tôi là chú đấy.”

“Chú? Đừng nhé! Xưng hô thật khó nghe.” Huân Y cười khẽ rồi liếc hắn một cái, đôi đồng tử đảo tròn, “Nhưng mà, anh lớn hơn tôi nhiều tuổi như vậy, đáng lý cũng nên giúp đỡ tôi mới đúng.”

Phí Dạ là người thông minh, có lẽ đối với chuyện tình cảm nam nữ hắn có vẻ chậm chạp nhưng chuyện nhìn thấu lòng người thì vẫn rất giỏi.

“Cô hỏi tôi như vậy, chắc là có liên quan đến chuyện học của cô rồi.”

https://thuviensach.vn

Huân Y bày ra vẻ mặt tán thưởng, “Đúng đúng, tôi phát hiện ra, nói chuyện với đàn ông có chỉ số thông minh cao, bằng cấp cao rất thoải mái. Ngài Phí Dạ, anh đúng là con giun trong bụng tôi, à, không, ý tôi là…”

“Được rồi, nói đi, muốn tôi giúp cô thế nào đây?” Phí Dạ thấy cô đang suy nghĩ từ để ca ngợi thì không nhịn cười được, nhẹ giọng nói.

Huân Y càng cao hứng, “Làm thầy phụ đạo cho tôi đi. Anh thông minh như vậy, mà lại từng học ở Havard, có anh, tôi nhất định không gặp vấn đề gì nữa.”

Phí Dạ thấy bộ dáng của cô thì nghi hoặc hỏi, “Trên thế giới nhiều trường tốt, ở Pháp cũng rất tốt, vì sao lại phải chọn Havard?”

Chỉ là một câu hỏi bình thường nhưng ánh mắt Huân Y dần ảm đạm, bàn tay cũng chậm rãi buông thõng xuống——

Vẻ mặt này in trong mắt Phí Dạ, không biết vì sao, trái tim hắn bỗng lặng đi.

“Thật ra…” Đúng lúc Phí Dạ nghĩ rằng cô sẽ không trả lời thì tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, có chút đáng thương, “Đại học Havard vẫn là nguyện vọng của ba mẹ tôi. Lúc trước họ cũng rất muốn đến Havard học nhưng sau lại bị bỏ lỡ. Đến lúc tôi lớn lên một chút, họ đã dồn kỳ vọng đó lên tôi, nhưng họ còn không đợi đến khi thấy tôi học đại học thì đã…”

Lời nói tiếp theo, nếu cô không nói thì Phí Dạ cũng hiểu được. Thực tế, chuyện thân thế của cô, hắn đã nghe Mạch Khê kể qua. Một cô gái mười tám tuổi, một mình sống ở đây, nói như vậy hắn là muốn lưu giữ hồi ức về cha mẹ.

Nỗi đau trong mắt cô khiến tim hắn khẽ nhói, hai cánh tay rắn chắc không thể khống chế mà nhẹ ôm lấy cô, vỗ vỗ bả vai an ủi cô. Hắn luôn là

https://thuviensach.vn

một người đàn ông ít lời, càng không biết phải an ủi một cô gái như thế nào. Có lẽ, không nói gì lại là cách tốt nhất.

Có điều——cô gái này đúng là đã gợi lên cảm giác muốn bảo vệ trong hắn.

Huân Y rúc vào lòng hắn, chóp mũi ê ẩm, nhưng cô không hề khóc. Cô có thể cảm nhận được sự an ủi của Phí Dạ. Giờ phút này, cô mới phát hiện ra, lồng ngực người đàn ông này thật rộng, gần như có thể chôn vùi cô. Một cảm giác an toàn dần nảy sinh trong cô, hai cánh tay nhỏ cũng ôm lấy hông hắn. Nỗi xót xa trong lòng giờ này cũng dần được thay thế bởi sự ngượng ngùng, ngọt ngào.

“Nhiều năm qua, đều là cô tự chăm sóc mình sao?” Tiếng nói trầm thấp của Phí Dạ từ lồng ngực truyền vào tai Huân Y lại tràn ngập từ tính.

Huân Y cắn cắn môi, rồi ngẩng đầu, má lúm đồng tiền lại nở rộ——

“Còn có ông Cather mà, ông rất quan tâm đến tôi. Tôi còn có rất nhiều bạn tốt, không hề cô độc chút nào.”

Khuôn mặt Phí Dạ cách cô rất gần, gần đến nỗi hắn có thể nhìn rõ vẻ kiên cường trong hai mắt cô, đáy lòng bỗng dưng lại sinh ra sự rung động khó tả. Thế nhưng hắn không biết rằng, tư thế của hai người có bao nhiêu phần mờ ám.

“Cô nói cô cần tiền, là có liên quan đến chuyện đi học hả?”

Huân Y gật đầu, “Thật ra tôi lo lắng rất nhiều chuyện. Chẳng hạn như dựa theo thành tích của tôi bây giờ thì cần có thầy phụ đạo. Ngoài ra, khi đi học thì lại phát sinh đủ thứ tiền, tiền nhà trọ, tiền ăn. Học bổng ở Havard xin khó như vậy, ngộ nhỡ không xin được thì sao? Tôi không muốn để ông Cather biết, cũng không muốn ông bỏ tiền túi ra cho tôi. Tuy rằng hiện tại rượu trang hoạt động rất hiệu quả, cũng có lợi nhuận, nhưng ông Cather

https://thuviensach.vn

cũng phải lao động vất vả mới có được. Anh cũng biết, hôm lễ cưới Mạch Khê, tôi thật sự rất muốn tới, nhưng kỳ thi gần đến rồi, một khi tôi đi, chắc chắn sẽ thất bại…”

Tuy rằng cô nói ‘đông một câu, tây một câu’ nhưng Phí Dạ có thể hiểu được ý trong lời nói của cô, cũng đã hiểu rõ được nguyên nhân cô không ngừng dọa dẫm hắn, còn cả nguyên nhân cô uống rượu rồi khóc trong điện thoại. Cô nhỏ này, hóa ra lại có tâm tư như vậy.

“Yên tâm đi, có tôi ở đây, cô sẽ thuận lợi học nghiên cứu sinh.” Phí Dạ có vẻ rất tự tin.

“Thật sao? Anh tốt quá.” Ánh mắt Huân Y lập tức sáng lên, nhưng rất nhanh lại tối lại, “Chuyện kia…học phí phụ đạo của anh hắn là rất cao nhỉ?”

Phí Dạ vốn muốn đùa cô một chút nhưng nhìn vẻ dè dặt của cô thì cười cười, “Miễn phí còn không được sao?”

Huân Y mừng như điên, chỉ còn thiếu nước ôm lấy mặt hắn cắn cắn vài cái.

“Anh thật đúng là ba phải…” Cô kéo hắn, “Tôi…tôi cũng không thu nhiều tiền của anh như vậy nữa.”

“Được rồi, chỉ cần cô nghe theo lời tôi sai bảo là được rồi.” Tâm tình Phí Dạ cũng bị lây từ cô, bỗng thấy thật thoải mái, “Nhưng mà cô phải thay đổi kiểu nói chuyện đi. Từ hôm nay trở đi, tôi không thích cách nói của cô.”

“Ừm.” Huân Y nghe lời gật đầu, nhìn thấy bộ dáng làm thầy nghiêm nghị của hắn thì sự rung động trong lòng đối với hắn lại thêm cảm giác sùng kính, “Tôi sẽ nghe lời anh, anh còn ở chỗ này, tôi sẽ cho anh cảm thấy được phục vụ chu đáo.”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ cười thầm, cúi đầu nói, “Cô nhóc, đừng có nói một đằng làm một nẻo.”

“Á, tôi làm sao vậy?”

Phí Dạ lấy quần áo để một bên lại, giơ lên rồi thản nhiên hỏi, “Đây là cái gì?”

Huân Y lấy lại, nghiêng đầu, “Là quần áo mặc ở nhà. Tôi đã tỉ mỉ lựa chọn cho anh, này, tôi cũng không lấy tiền của anh đâu đấy. Tuy anh đến đây làm việc nhưng cũng không thể mặc âu phục, đi giày da đến ruộng hoa, nhất là đến vườn nho. Cho nên tôi đã tốt bụng mua cho anh mấy bộ quần áo mặc ở nhà.”

“Quần áo mặc ở nhà?” Hôm nay, vừa thấy mấy bộ quần áo này Phí Dạ đã giật mình. Giờ nhìn lại, chẳng những là màu sắc sặc sỡ, thậm chí bên trên còn là họa tiết mà mấy cô bé con hay thích. Có nhân vật hoạt hình, có hình thú con, thậm chí còn có hình kẹo que. Hắn thật khó tưởng tượng nổi bộ dáng mình khi mặc mấy bộ quần áo này vào, bởi vốn hắn đã không quen mặc loại quần áo ở nhà rồi.

oOo

| 5 | Nhà có đàn ông quyến rũ (3)

Huân Y thấy thế thì che miệng cười, “Thế này mới thể hiện được sức sống trẻ trung của anh, nếu không tôi sẽ nghĩ anh đúng là chú tôi đấy.” Tuy rằng hắn hơn cô hơn chục tuổi nhưng nhìn không hề già chút nào. Có lẽ đàn ông ba mươi tuổi mới thật sự có sức hút, giống như Phí Dạ vậy, toàn thân tản ra vẻ mị hoặc, trầm ổn khiến tim người ta phải đập nhanh. Có hắn bên cạnh, ai cũng cảm thấy an toàn, bởi vì mỗi cử chỉ của hắn đều thể hiện ra vẻ trầm ổn ở một người đàn ông trưởng thành, như thể việc gì giao vào tay hắn đều không phải lo lắng nữa.

https://thuviensach.vn

Biểu cảm trên mặt Phí Dạ cực kỳ khó nhìn.

“Yên tâm đi, tôi nói rồi, ở Provence này, anh phải sống thật an nhàn tự tại.” Huân Y vỗ vỗ vai hắn, vô cùng thích chí, “Nhưng mà, bộ dáng mặc âu phục, đi giày da của anh cũng đủ để trêu hoa ghẹo nguyệt đấy.”

Phí Dạ thấy đáy mắt cô nổi lên ý suy ngẫm liền nhếch môi một cái, đưa cánh tay chống hai bên tay vịn ghế của cô, thản nhiên nói: “Chỉ cần cô nhóc cô không giống như nữ háo sắc là được rồi.”

Vẻ tươi cười của Huân Y cứng lại, cô cảnh giác hỏi, “Anh, lời này của anh là có ý gì?”

Phí Dạ đứng dậy, bàn tay xoa xoa đầu cô, “Sáng nay cô làm cái gì mà không biết sao?” Hắn chỉ hỏi một câu, cũng không nói tiếp đã có chuyện gì xảy ra, chỉ cười cười rồi đi vào phòng.

Sắc mặt Huân Y dần chuyển thành trắng bệch——

Trời ạ, giấc mơ kia——

Chẳng lẽ, không phải là nằm mơ?

———————————

Huân Y từ thư viện trở về, vừa đến rượu trang Tuffy đã chứng kiến cảnh tượng khiến cô bực bội!

Một đám con gái Pháp nhiệt tình vây lấy Phí Dạ. Thậm chí có cô nàng còn khoa trương cọ cọ bầu ngực trò trịa lên cánh tay hắn. Mà Phí Dạ, hắn đã cởi bỏ bộ âu phục lạnh lùng, thay bộ quần áo ở nhà mà Huân Y đã chuẩn bị. Bộ quần áo này coi như là thanh lịch nhất trong mấy bộ kia, cả cây màu trắng, bên trên là hình mèo con.

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời chiếu lên người Phí Dạ, trông hắn có vẻ khá thư thái. Bộ quần áo này khiến hắn thiếu đi một phần lạnh lùng, mất đi vẻ khí chất hơn người, nhưng vẻ bình tĩnh trong đáy mắt ít nhiều cũng tạo nên cảm giác xa cách.

Nhưng, cho dù là thế, cũng không thể che đi sự thu hút đối với đám con gái Pháp này!

Đây là lần đầu tiên Huân Y thấy Phí Dạ mặc loại quần áo này. Cô biết hắn rất cuốn hút, nhưng chỉ không ngờ, hắn mặc quần áo kiểu này mà cũng thật bắt mắt.

Bị đám con gái vây lấy, hiển nhiên là Phí Dạ không thoải mái. Hắn nhíu mày lại, không thương tiếc mà đẩy nhẹ cô gái bên cạnh ra, lại đẩy tiếp một cô nữa——

Huân Y thật sự không nhịn nổi, chống cái xe đạp màu trắng lại một bên, đùng đùng nổi giận tiến lên phía trước, lớn giọng quát——

“Này, các cô quấn lấy anh ấy làm gì thế hả?”

Những cô nàng này cô đều biết, là đám con gái cùng cô lớn lên, lại là điển hình của loại mê trai. Đàn ông đẹp trai như Phí Dạ đương nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt của mấy cô nàng.

Gần như là vọt nhanh vào trong đám người, thân mình nhỏ xinh của Huân Y đứng che trước Phí Dạ, hai cánh tay giơ ngang sang hai bên. Cô tức giận trừng mắt với đám con gái cao hơn mình rất nhiều.

“Tôi tưởng là ai cơ đấy. Huân Y à, bọn tôi đang nói chuyện phiếm với anh Phí Dạ, cô đến làm loạn cái gì cơ chứ? Anh Phí Dạ là khách ở đây, dân địa phương như chúng tôi phải tiếp đón tận tình mới đúng.”

https://thuviensach.vn

Mấy cô nàng bất mãn nói, hiển nhiên đối với một Trình Giảo Kim như Huân Y thì cực kỳ chán ghét.

Trình Giảo Kim thường được gắn với những kẻ hay phá bĩnh người khác, chịu lợi chứ không chịu thiệt.

Huân Y cười lạnh, "Hừ, các cô định làm trò quỷ gì tôi còn không biết sao? Các cô dẹp bỏ ý định đó đi, Phí Dạ là hoa đã có chủ rồi."

"Hoa đã có chủ? Ha ha, Huân Y, cô cũng thật biết nói đùa. Mà cho dù có thế thật thì làm sao? Bọn tôi thích anh Phí Dạ, cũng chẳng quan tâm anh ấy đã có bạn gái nào chưa."

"Đúng vậy, Huân Y, hơn nữa anh Phí Dạ có bạn gái hay chưa liên quan gì đến cô? Sao cô lại đứng chắn ở đằng trước thế này?"

Theo bản năng Huân Y quay đầu lại nhìn thoáng qua Phí Dạ, lại thấy hắn vẫn mang bộ dáng thong dong nhìn cô chằm chằm. Bỗng kinh hãi, cô ngoảnh đầu lại nhìn đám con gái mê trai trước mặt, lớn tiếng nói: "Đương nhiên là có liên quan đến tôi! Anh ấy là bạn trai tôi!"

Đám con gái xì xầm, ngay sau đó cười to——

"Này, các cô cười cái gì? Anh ấy đúng là bạn trai của tôi, về sau không cho phép các cô quấy rối anh ấy nữa." Huân Y bị mấy cô nàng cười đến chột dạ, nhưng vẫn giữ nguyên bộ dáng gà mẹ che chở gà con mà kiên cường thét lên.

"Huân Y, tôi thấy là cô tự mình đa tình quá thôi."

"Đúng vậy, Huân Y, đàn ông vốn thích phụ nữ phong tình. Cô xem cô đi, như là màn hình phẳng, lại thêm cái đầu suy nghĩ như nhóc con, vậy mà còn muốn quyến rũ đàn ông?"

https://thuviensach.vn

“Các cô…” Huân Y tức đến biến sắc, “Các cô thật quá đáng, câm miệng lại!”

“Ha ha——”

“Anh Phí Dạ, anh cũng không thích loại con gái này, phải không?” Mấy cô ả lại dừng tầm mắt trên người Phí Dạ, làm ra vẻ lả lơi mà nhìn hắn.

Phí Dạ thấy Huân Y tức đến run người, không kiềm được mà khẽ cười, nụ cười này có thể nói là làm điên đảo chúng sinh.

“Mọi người——” Hắn nhìn về phía đám con gái, thản nhiên nói, “Tôi đúng là hoa đã có chủ, các cô vẫn nên về đi.” Hắn chưa bao giờ biết, cũng không bao giờ biết phụ nữ mà điên lên thì cũng y như sói vậy.

Đám con gái cực kỳ thất vọng——

“Anh Phí Dạ à——”

“Mời các cô trở về đi, tôi còn bề bộn nhiều việc.” Phí Dạ lập tức ‘hạ lệnh đuổi khách’, giọng nói điềm tĩnh mà lại lạnh lùng.

Đám con gái này cũng biết điều, chỉ có thể rời đi.

Bạo động qua đi, Huân Y thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía hắn, chanh chua nói, “Anh còn gây vạ nữa đấy, đã là hoa có chủ, vậy mà vẫn không kiềm chế nổi.”

Phí Dạ sửng sốt, “Tôi không kiềm chế được thế nào? Tôi cũng không biết mấy cô đó chui từ đâu ra. Còn nữa——” Hắn tạm dừng, nhìn cô, “Tôi là hoa đã có chủ là do cô nói, tôi chỉ dựa theo lời cô thôi.”

“Ha——” Trong lòng Huân Y khẽ rạo rực, đôi con ngươi đảo quanh, thử hỏi, “Anh…không phải đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Phí Dạ nhìn cô một cái, không trả lời mà đi đến cạnh chiếc xe đạp của cô trên bãi cỏ. Tiến lên một đoạn, thấy cô vẫn đứng đó, hắn hạ tầm mắt ——

“Không phải cô muốn về nhà sao? Đi thôi, tôi đưa cô về.”

“Không phải anh bận nhiều việc sao?” Vừa nghe thấy thế, Huân Y liền hoan hỉ, phấn chấn, hai tay ôm lấy vòng eo hắn rồi ngồi lên sau xe.

Tấm lưng hắn rất rộng, cũng thật mạnh mẽ, chỉ nhìn như vậy thôi cùng cũng khiến cô xúc động, lại dồn lên cảm giác mê muội. Kỳ thật, cô cũng có lòng tham——

“Tôi chỉ muốn đuổi khéo mấy cô đó về thôi.” Tiếng nói giàu từ tính vang lên, phiêu tán trong không khí, lan cùng với mùi oải hương thơm mát.

“Này, anh vẫn chưa trả lời tôi. Rốt cuộc anh có bạn gái chưa?” Huân Y vẫn chưa từ bỏ ý định dò hỏi, trong lòng lại có vẻ bồn chồn, hồi hộp.

| 6 | Tình cảm khác thường (1)

“Trên đời này đúng là có những tội ác không thể tha thứ được, nhưng tuyệt đối không có loại người không biết yêu thương con người.” – X/1999.

[…]

Dưới ánh mặt trời, trên cánh đồng hoa tím, một người đàn ông cao lớn đạp xe đạp trắng đèo một cô gái đáng yêu. Cảnh tượng này càng có vẻ gây sự chú ý hơn.

Huân Y hỏi xong điều thắc mắc trong lòng thì sự hồi hộp dường như lan đến cả đầu ngón tay, theo bản năng tóm lấy áo Phí Dạ. Vì góc độ hẹp nên cô chỉ có thể nhìn thấy lưng hắn, không thể thấy rõ ánh mắt hắn. Cũng tốt,

https://thuviensach.vn

nếu không nhất định hắn sẽ nhìn thấy hai má đỏ hồng như táo chín cây của cô.

Nghe những lời này, tiếng nói thản nhiên của Phí Dạ vang lên…

“Trước kia không có, hiện tại có.”

“Hả?” Trong lòng Huân Y như bị một chùy nện mạnh xuống, bụng bỗng nhiên đau quặn lại——Hắn có bạn gái? Hắn đã có bạn gái?

“Cô ấy——hai người vừa mới bên nhau à? Cô ấy——là ai, tôi có quen không?” Cô phát hiện ra, thời điểm hỏi những vấn đề này, trong lòng cô cực kỳ khó chịu, có một loại cảm giác mà cô rõ ràng nhận thấy——ghen tỵ!

Nói thật, cô có chút chút thích hắn, nhất là khi hắn ôm cô vào lòng, lúc nhẹ giọng an ủi cô. Cảm giác an toàn cùng sự rung động cứ vây lấy cô. Mỗi tối nhìn thấy ánh đèn tỏa lên bóng dáng hắn, cô lại muốn được nép vào lòng hắn.

Cô luôn không thích mấy bạn trai cùng lứa tuổi hay vận đồ hiphop, cũng không thích đàn ông Pháp quá lãng mạn. Cô thích trầm mặc ít nói, thích trưởng thành trầm tĩnh, thích…

Giờ khắc này, Huân Y mới phát hiện ra, tất cả những tiêu chuẩn cô thích đều là dựa theo Phí Dạ mà liệt kê ra——

Phí Dạ không hề phát hiện được Huân Y phía sau có bao nhiêu bối rối, chỉ hơi ngoảnh mặt lại, ngữ khí vẫn bình tĩnh như trước——

“Tôi với cô ấy mới quen nhau, cũng chưa lâu lắm, đương nhiên là cô biết, chính là cô.”

Hả?

https://thuviensach.vn

Huân Y tưởng mình nghe nhầm, trong lòng có đến nửa giây ngưng lại ——

"Anh…anh nói gì cơ?"

Phí Dạ rẽ ngoặt một cái, chiếc xe đạp lăn về phía căn nhà nhỏ màu trắng. Hắn thản nhiên nói: "Tôi nói, bạn gái tôi chính là cô."

Tim Huân Y suýt chút nữa thì nhảy vọt lên, không biết là bởi xe rẽ đột ngột hay vẫn là bởi lời nói của Phí Dạ. Mặt cô lại càng đỏ hơn, còn sót chút ý thức nên phản bác, "Ai là bạn gái anh chứ? Sao tôi không biết tôi là bạn gái anh?"

Phí Dạ cúi đầu cười, "Cá mười phần tiền là tôi cũng không biết tôi có bạn gái."

"Anh——" Rốt cuộc Huân Y cũng nghe ra ý cợt nhả trong lời nói của hắn, tức giận đấm một phát vào sau lưng hắn. Chiếc xe dừng lại trước căn nhà màu trắng, cô đến trước mặt Phí Dạ, đôi mày đen cau lại——

"Này, vừa rồi là tôi muốn tốt cho anh thôi, giờ anh lại phụ lòng tốt của tôi hả?"

Phí Dạ hơi nhíu mày, dắt xe đạp vào bên trong, "Nếu nhớ không lầm, quan hệ này cũng là do cô nghĩ ra."

Huân Y đỏ bừng mặt, "bịch, bịch, bịch" – đi đến trước mặt hắn——

"Phí Dạ, anh đang trêu tôi?" Cô giận dỗi nói, "Nếu không phải vừa rồi tôi ra tay giúp anh, hiện giờ anh đã bị đám con gái kia ăn sạch rồi!"

Phí Dạ cúi đầu cười, cũng chưa nói gì, chỉ nhìn cô.

Huân Y bị hắn nhìn đến đỏ mặt, vội hắng giọng——

https://thuviensach.vn

“Chuyện đó…Mọi việc lần này tôi làm đều là muốn tốt cho anh, anh phải nhớ kỹ, về sau nhìn thấy mấy con bé đó thì tránh đi. Anh không biết lũ đó nhìn anh với vẻ đói khát như thế nào đâu, nếu không cẩn thận anh thì bị nuốt chửng đấy!”

Phí Dạ thấy cô nói với một vẻ nghiêm túc thì không khỏi nhếch môi, “Tôi lại không cho rằng mình có đủ bản lĩnh khiến phụ nữ phải ăn tươi nuốt sống.”

“Có thể, đương nhiên có thể!” Huân Y không hề nghĩ ngợi mà trực tiếp nói: “Nhìn anh cực kỳ đẹp trai, hơn nữa còn có vẻ nam tính…” Nói tới đây, cô đột nhiên im bặt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lại nóng bừng lên.

Thấy Phí Dạ có vẻ hứng thú mà nhìn chằm chằm vào mình, cô mất tự nhiên nói tiếp, “Cho nên anh phải nhớ kỹ lời của tôi, nếu không anh sẽ tự chuốc họa vào thân đấy, có nghe rõ không?”

“Được.” Phí Dạ trả lời, tiếng nói thực trầm thấp, điềm tĩnh còn mang theo một chút vẻ đắc ý.

Tim Huân Y như đang nhảy nhót, cô không nói thêm gì nữa liền xoay người về phòng——

———————————

Phí Dạ làm đúng như đã hứa, dùng thời gian rảnh để dạy thêm cho Huân Y, nhất là tiếng Anh, gần như đặt ra yêu cầu rất khắt khe với cô.

Riêng với tiếng Anh, ngay từ đầu Huân Y đã không quen nên ít nhiều có đôi phần phản kháng, có điều dần dần cũng quen được.

Trong khoảng thời gian này, tâm lý Huân Y cũng biến hóa rõ ràng. Cô vẫn thường bất giác ngơ ngác ngắm Phí Dạ, bất giác nghĩ xem hắn thích ăn

https://thuviensach.vn

gì, thích uống gì, thậm chí có đôi khi còn thừa dịp hắn không có nhà liền lẻn vào phòng cho khách, xem hắn có quần áo cần giặt hay không.

Kết quả khiến cô thực thất vọng!

Phòng ngủ của Phí Dạ còn sạch sẽ hơn cả phòng cô. Chẳng những ngày nào chăn gối cũng được gấp gọn gàng, thậm chí cả quần áo thay ra hắn cũng tự giặt sạch sẽ, khiến cho Huân Y không có lấy một cơ hội nhúng tay vào.

Trong ấn tượng của cô, đàn ông thường lôi thôi luộm thuộm, nhưng Phí Dạ là ngoại lệ. Thì ra một người đàn ông thành công cũng phải biết tự chỉnh chu cho cuộc sống của chính mình, đây là điều tối thiểu.

Đêm nay, gió từ từ thổi vào phòng đưa theo mùi hương thơm ngát.

Huân Y đã hái một lẵng hoa đem đặt trong phòng Phí Dạ. Đương nhiên, cô nói làm như vậy là vì chính mình, vì học phí của mình với Phí Dạ. Nếu tiền học đã không phải trả thì hắn là cô nên làm chút chuyện gì đó cho hắn. Với cái cớ này, cô làm chuyện gì cũng xem như danh chính ngôn thuận.

Trong phòng thoang thoảng hương nam tính thuộc về riêng Phí Dạ. Huân Y có chút say mê, giống như đang được dựa vào lòng hắn vậy.

Ngăn kéo tủ hơi mở ra, bên trong có cái gì đó của Phí Dạ khiến Huân Y có chút tò mò. Đã nhiều ngày như vậy, tuy rằng cô cũng có ra vào phòng hắn nhưng chưa bao giờ nhìn kỹ xem hắn thường xuyên dùng gì, mặc gì. Ngăn kéo hé mở kia như bàn tay dụ hoặc người ta, không ngừng mời gọi cô tiến lên, lại tiến lên——

Theo bản năng, Huân Y nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường. Giờ này hắn là Phí Dạ vẫn chưa về.

https://thuviensach.vn

Rón ra rón rén trên mặt đất, ý muốn được hiểu hơn về Phí Dạ đã thắng lý trí. Bàn tay nhẹ nhàng nắm vào tay ngăn kéo, chậm rãi kéo ra——

Ngay sau đó, hai mắt Huân Y trừng lớn.

Tiếng thét thất thanh bị cô nuốt mạnh xuống, đại não trống rỗng không còn gì cả!

Trong ngăn kéo rất sạch sẽ, không có nhiều đồ vật như cô đã tưởng tượng, chỉ có một thứ, mà một thứ này đủ có thể khiến cô sợ hãi không thôi!

Là một khẩu súng!

Là một khẩu súng sáng bóng!

Hai mắt Huân Y gần như hoa lên. Đây là súng của Phí Dạ? Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu thì cô chợt cảm thấy mình có chút ngốc nghếch! Không phải của hắn thì còn có thể là của ai! Hắn là nhân vật có bối cảnh xã hội đen, đương nhiên phải mang theo thứ này. Có điều…sao lại để trong ngăn kéo?

Bàn tay run rẩy cẩn thận cầm lấy khẩu súng——

oOo

| 6 | Tình cảm khác thường (2)

Thì ra, súng thật lại nặng đến vậy——

Huân Y cầm súng trong tay, tò mò nhìn trái nhìn phải. Khẩu súng này không có đạn sao? Lúc bắn ra sẽ thế nào nhỉ? Có phải giống trong TV, một phát đạn bắn ra là người bị bắn sẽ gục ngay không?

https://thuviensach.vn

Cô chưa từng cầm một khẩu súng thật bao giờ, mà thật ra ngay cả thấy cũng chưa từng. Giờ phút này, nhìn khẩu súng trong tay, ngoài tò mò vẫn là tò mò. Vừa rồi đúng là đã chuyện bé xé ra to, còn giờ thì nỗi sợ hãi đã bị sự tò mò thay thế.

Ngón tay thon thon cầm lấy súng, vừa muốn nhấn cò——

"Cô đang làm gì đấy?"

Phía sau là giọng nói quen thuộc của Phí Dạ, giọng nói thật trầm thấp dễ nghe!

"A——" Huân Y vốn đã thấp thỏm không yên, nay bị tiếng nói đột ngột làm cho kinh hãi hét lên. Giây tiếp theo, bàn tay nhỏ nhắn run lên, những ngón tay đang cầm súng bỗng buông lỏng——

"Cẩn thận!" Đôi mắt Phí Dạ hiện vẻ căng thẳng, hắn dùng tốc độ cực nhanh tiến đến, bàn tay duỗi ra——

Khẩu súng sắp rơi xuống đất nay đã nằm gọn gàng trong lòng bàn tay hắn!

Huân Y hít vào một hơi lạnh, không thể tin mà nhìn người đàn ông trước mặt này. Hắn, tốc độ của hắn, sao mà nhanh vậy?

Phí Dạ vẫn giữ nguyên sắc mặt bình tĩnh, cất súng vào ngăn kéo rồi đóng ngăn lại.

"Súng sẽ cướp cò đấy." Hắn thản nhiên nói.

Khuôn mặt Huân Y có phần xấu hổ, nhìn thấy hắn ngồi trên sofa như chưa có chuyện gì xảy ra, cô mới cẩn thận bước đến, "Cái kia——không phải là tôi cố ý xem, tôi…"

https://thuviensach.vn

“Yên tâm, tôi sẽ không giết cô diệt khẩu đâu.” Phí Dạ hiểu lầm ý của cô, nhất là sau khi nhìn thấy bộ dạng rụt rè của cô.

“Không, không, không, tôi không có ý đó.” Huân Y liên tục xua tay, “Tôi chỉ muốn giải thích với anh một chút, tôi không cố ý xem trộm đồ đạc của anh.”

Phí Dạ ngẩng đầu nhìn cô, rất lâu sau vẫn không nói gì, trên mặt hắn vẫn là vẻ bình tĩnh hơn nhiều so với sự bối rối của cô.

“Này…tôi, tôi thật sự không cố ý, anh, anh đừng nhìn tôi như vậy…” Huân Y có chút sợ hãi, lúc này mới nhớ tới thân phận của hắn. Nhiều ngày qua, người đàn ông này tỏ ra rất tao nhã, nhưng dù sao hắn vẫn nguy hiểm.

Rốt cuộc Phí Dạ cũng lên tiếng, nhưng lại là một câu hỏi nan giải——

“Thật sự là cô không sợ tôi một chút nào sao?” Rất nhiều cô gái sau khi nhìn thấy súng, phản ứng đầu tiên chính là sợ bị giết chết. Cô thì trái ngược, lại đi giải thích với hắn một nguyên nhân vốn chẳng quan trọng gì.

“Sợ, đương nhiên sợ.” Huân Y nói xong, lập tức ngồi xuống cạnh hắn, “Bộ dáng không nói câu nào vừa rồi của anh thật sự rất đáng sợ. Tôi còn tưởng anh tức giận khi tôi vào phòng anh cơ đấy, bây giờ anh…không giận tôi chứ?”

Phí Dạ không nói gì.

Một lúc lâu sau.

“Cô bé như cô đó, thật chẳng giống người khác gì cả.”

“Hả?” Huân Y khó hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, ánh mắt lại lia đến ngăn kéo kia, cô liếm liếm môi, “Cái kia…súng không thôi mà, ha ha.”

https://thuviensach.vn

“Trong đó có đạn, tôi không muốn cô tự dưng lại bị thương.” Phí Dạ giải thích hành vi vừa rồi của mình, giọng điệu thản nhiên nhưng lại có vẻ quan tâm.

Ai ngờ, ánh mắt Huân Y đột nhiên sáng bừng——

“Có đạn, đúng là có đạn, thích chết đi được…” Nói xong, cô kéo cánh tay Phí Dạ, có vẻ ngây thơ mà nói, “Hôm nay là lần đầu tiên tôi nhìn thấy súng thật.”

Phí Dạ hơi nhíu mày, “Nếu có thể, tôi thà để cô không nhìn thấy. Vẫn là nhờ mấy bộ quần áo cô tặng nên tôi chỉ có thể để súng trong ngăn kéo.”

“Ha ha, đây là Provence, rất an toàn, anh cũng không cần ngày nào cũng mang súng bên mình. Chuyện kia——” Đôi đồng tử Huân Y đảo đảo, hấp háy tinh nghịch——

“Nếu khẩu súng kia được nhàn rỗi, vậy thì sao lại không cho nó thành có công dụng đi?”

Phí Dạ thấy vẻ phấn chấn tinh thần của cô, hơn nữa đáy mắt cô lại lóe ra đôi phần quỷ quái thì dựa người vào sofa, bỗng có hứng thú hỏi, “Cô muốn cho khẩu súng đó có công dụng thế nào?”

Huân Y cười đến giảo hoạt, càng ghé người vào sát hắn, có phần ranh ma——

“Anh là người thông minh nên tôi sẽ nói thẳng. Chuyện đó…Anh có thể dạy tôi dùng súng không?” Nói xong, cô cũng hiểu được yêu cầu này hơi quá đáng. Cô lén đánh giá người đàn ông cao lớn bên cạnh, hai bàn tay cũng hơi xiết lại.

“Cô muốn học dùng súng?” Phí Dạ khép hờ đôi mắt sắc bén lại, nhìn cô gái đang dựa vào người mình. Hắn thấy cô hơi cụp mắt xuống, sau đó lại

https://thuviensach.vn

nâng tầm mắt lên, đến khi nhìn vào ánh mắt hắn thì lại cụp xuống.

“Đúng vậy…” Huân Y nâng tầm mắt, vội cười cười, “Anh dạy tôi đi mà…”

“Một cô gái cầm súng thì còn ra cái dạng gì nữa?” Phí Dạ nhìn vào cặp mắt đang ánh vẻ vui sướng của cô, giọng nói bình tĩnh lộ ra một sự dịu dàng mà chính hắn cũng không phát hiện ra được.

“Ai nói con gái thì không thể cầm súng?” Huân Y bất mãn kháng nghị một câu, “Anh ngẫm lại xem nhá, lúc tôi đến trường phải đi qua một đoạn đường nhỏ rất vắng, cực kỳ không an toàn. Nếu tôi biết dùng súng, như vậy cũng không có kẻ nào có thể giật tiền hay cướp sắc, như vậy tôi có thể tự bảo vệ mình.”

“Không cần, tôi có thể bảo vệ cô.” Phí Dạ thản nhiên nói, trong lời nói buột miệng đó có đôi chút ý tứ khiến người khác mơ màng.

“Hả?” Huân Y hơi ngơ ngác, đôi mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Lúc này Phí Dạ mới ý thức được, đôi mắt thoáng hiện vẻ mất tự nhiên, lời nói cũng có vẻ mất tự nhiên——

“Chỉ cần tôi còn ở đây, tôi sẽ chịu trách nhiệm về sự an toàn của cô.”

Trong lòng Huân Y hơi nổi lên sự mất mát, cô còn tưởng——

“Nhưng mà…người ta tò mò mà, rất muốn biết cảm giác nổ súng như thế nào.” Nói xong, cô hạ quyết tâm ôm lấy cánh tay hắn, còn làm nũng như một cô bé, “Anh dạy tôi đi mà, dạy một chút thôi.”

Phí Dạ nhìn đến bàn tay như ngọc trên cánh tay mình theo bản năng. Bàn tay trắng mịn của cô hoàn toàn tương phản với làn da ngăm đen của hắn, nhưng lại có vẻ gì đó thật hòa hợp.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt thâm trầm của hắn hơi hiện lên ý cười nhẹ.

Huân Y thấy hắn không nói gì, còn tưởng hắn không đồng ý, vừa muốn đứng dậy rời đi thì lại nghe thấy hắn nói: “Được.”

Hắn kiệm chữ như vàng nhưng nó lại như ngọn lửa thắp sáng tâm tình cô, “Thật sao? Tốt quá!” Đôi má lúm đồng tiền hiện lên, lại như làn gió mát lành phả vào lòng Phí Dạ.

Phí Dạ nhìn cô, khóe môi cũng cong lên, vẻ bình tĩnh nơi đáy mắt cũng được thay bởi ý cười nhẹ nhàng, hắn nói, “Nhưng mà cô phải nghe lời tôi bảo đấy, trong súng có đạn, phải cẩn thận mới được.”

“Ừ!” Huân Y gật đầu lia lịa, sau đó còn trẻ con mà nói, “Phí Dạ, anh là tốt nhất, tôi biết nhất định anh sẽ dạy tôi mà.”

Cảm giác mềm mại trong lòng khiến Phí Dạ nao nao, hắn không nói gì nhưng chỉ nhẹ nhàng cười.

Nụ cười dịu dàng của người đàn ông chiếu vào mắt Huân Y khiến trái tim lại nhảy loạn lên. Cho tới bây giờ cô mới biết một người đàn ông cười lên lại đẹp đến vậy, tựa như gió đêm ngoài cửa sổ, mang theo vẻ ấm áp cùng mê hoặc khó nói thành lời, khiến cô có chút lâng lâng——

oOo

| 6 | Tình cảm khác thường (3)

Rốt cuộc cũng đến tối hắn. Làn gió hè vào đêm thổi đến tận sâu trong cánh đồng oải hương. Hương hoa oải hương đi theo làn gió đều khiến người ta dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Dưới ánh trăng, sâu trong cánh đồng, giữa một màu tím nhạt có một bóng dáng nhỏ xinh cùng một cao lớn, có điều nhìn qua vô cùng hòa hợp.

https://thuviensach.vn

Chịu không nổi sự khẩn cầu của Huân Y, Phí Dạ đành phải đồng ý dạy cô dùng súng. Có điều hai người vẫn chọn buổi tối muộn, vì ban ngày có nhiều người đi qua đây. Để tránh cho họ khỏi kinh sợ và hoài nghi, buổi tối coi như là lựa chọn an toàn nhất.

Lúc Huân Y cầm súng trên tay thì không nhịn được mà thở nhẹ một tiếng. Ban ngày là do Phí Dạ đột nhiên xuất hiện, cô cũng không xem xét nó được lâu. Giờ phút này cầm súng trong tay, cô mới cảm giác được rằng, khi một người cầm súng, sẽ sinh ra một cảm giác khó hiểu, gần như là thấy an toàn, lại thêm một cảm giác sung sướng không rõ ràng, thậm chí còn có cả ham muốn chinh phục!

Chẳng qua——

Cô cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới. Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt nhỏ xinh, trắng hồng của cô, thậm chí tản ra thứ ánh sáng như ngọc. Chỉ trong phút chốc, ý cười của cô chiếu vào đáy mắt Phí Dạ, khiến hắn không thể chuyển tầm mắt đi được mà cứ nhìn cô chăm chú.

“Phí Dạ, tôi phải làm thế nào mới có thể…” Huân Y ngắm nghía khẩu súng ‘nửa ngày’ mới ngẩng đầu, tò mò hỏi người đàn ông trước mặt, lại không ngờ hắn đang nhìn mình không chớp mắt. Tim cô ‘thình thịch! ’ một tiếng, đôi mắt của người đàn ông này quá thâm sâu, khiến trong lòng cô bỗng sinh ra cảm giác khác thường.

“Anh…làm sao vậy?”

Hắn thật sự rất đẹp trai. Nhìn kỹ đi! Diện mạo của Phí Dạ thật sự phù hợp với bối cảnh của hắn! Hắn không phải loại có ngũ quan tinh tế như mấy tên mỹ nam đẹp như hoa, trái lại, đôi mày hắn khá đậm, sống mũi cao thẳng, đôi môi dày vừa phải lại hoàn toàn hòa hợp với khuôn mặt cương nghị. Nhìn thế nào đi nữa thì vẫn thấy vẻ nam tính, nhất là khi hắn nhìn

https://thuviensach.vn

chăm chú lại có một vẻ mị hoặc không nói thành lời, khiến cho con gái hoảng hốt, nhất là cô!

Phí Dạ dời ánh mắt đi, dừng lại ở khẩu súng trên tay cô. Hắn cúi đầu nói, có thêm vẻ cười nhạo, “Cô bé vẫn đúng là cô bé. Tay nhỏ như vậy sao có thể dùng súng được?”

Một câu nói này khiến Huân Y đỏ bừng mặt!

Thứ nhất là bởi tiếng nói quá mức trầm của hắn, trong làn gió đêm mang theo từ tính khiến tim người khác phải đập nhanh; thứ hai, nội dung trong lời nói của hắn như có như không đôi chút hàm ý, có lẽ không có ý gì nhưng khi nghe ra lại có người phải miên man.

Tất cả đều là do bây giờ là ban đêm!

Đây là lời an ủi Huân Y tự dành cho mình, chỉ có vậy, cô mới không biểu hiện ra sự rung động mãnh liệt!

“Hứ, tay tôi không nhỏ đâu, vừa đủ để cầm súng.” Cô hắng giọng, giơ khẩu súng trong tay lên, ra vẻ rất bất cần.

“Cô bé ngốc, sao có thể cầm súng như vậy hả? Rất nguy hiểm.” Phí Dạ lắc đầu cười nhẹ, tiến lên chỉnh sửa động tác cho cô. Hắn đứng phía sau, cánh tay tráng kiện hoàn toàn vây lấy cô trong lòng, bàn tay dày rộng thuận thế nắm lấy tay cô cùng khẩu súng.

“Muốn an toàn khống chế súng, tay cô phải đặt chuẩn ở vị trí cò. Thời điểm bắn, thân mình nhất định phải đứng vững, nếu không sức giật của súng sẽ khiến cô không chịu nổi đâu.”

Phí Dạ nói rất nghiêm túc, giống như đang huấn luyện vậy. Hắn cẩn thận giảng dạy về cách nổ súng cho Huân Y. Có lẽ là bởi sợ Huân Y chưa được học về súng nhiều mà đã nổ súng, bởi vậy hắn chỉ có thể nắm tay vừa

https://thuviensach.vn

dạy vừa khống chế, lại không biết rằng loại tư thế này có bao nhiêu là mờ ám.

Đêm nay xem như là lần Phí Dạ nói nhiều nhất. Huân Y thầm nghĩ vậy, trong lòng lại bởi cách gọi ‘Cô bé ngốc! ’ của hắn mà hoảng hốt không ngừng. Chết mất, tim ơi em đừng đập mạnh thế nữa, ở khoảng cách gần thế này, nhất định hắn sẽ nghe thấy——

Huân Y có chút lo lắng——

“Cô có đang nghe không đấy?” Phí Dạ thấy ánh mắt cô là lạ, liền cúi đầu nói.

“Hả? À, đương nhiên, tôi đang nghe, đang nghe đây!” Huân Y vội vàng lên tiếng nói. Trời ạ, cô mười tám tuổi, cũng đã lớn rồi, sao còn không thể khống chế tinh thần mình được thế này?

“Lời nói của tôi cô phải nhớ kỹ, nếu không lát nữa nổ súng sẽ làm chính mình bị thương. Tư thế nắm súng rất quan trọng, một khi làm không chính xác, tay cô sẽ bị chấn thương, hiểu chưa?” Phí Dạ hơi cúi đầu, tiếng nói hạ theo xuống. Hơi thở nam tính khi có khi không thoảng bên tai cô, khiến hai tai cô đỏ lừ lên.

Bàn tay Phí Dạ thật lớn, gần như có thể nắm trọn bàn tay cô. Giờ phút này, sau lưng cô là vòm ngực rắn chắc của hắn, đủ có thể bao trùm lấy cô ——

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Huân Y càng đỏ hơn, cũng may có bóng đêm che giấu, nếu không nhất định sẽ bị lộ.

“Huân Y?” Phí Dạ thấy cô không trả lời, nghĩ rằng cô không hiểu được nên cúi đầu nhìn cô, “Đã hiểu chưa?”

Ối——

https://thuviensach.vn

“A——Đã hiểu, đã hiểu, anh giống như là ông già ý, thật là phiền phức.” Lúc này Huân Y mới bước từ trong dòng suy nghĩ mông lung ra, thấp giọng oán trách, lại chu miệng lên, “Chỉ riêng cầm súng đã phiền toái như vậy, đến khi nào mới có thể nổ súng cơ chứ?”

Phí Dạ cười nhẹ, “Cô đúng là không biết nhẫn nại. Đây, chúng ta phải định ra một điểm ngắm trước đã, sau đó cô phải tìm đúng điểm ngắm đấy mới được.”

Huân Y gật đầu, mãi lâu sau mới thất vọng hỏi, “Điểm ngắm trông thế nào? Làm sao mà tôi tìm được?”

“Đừng có gấp, tầm mắt của cô phải tập trung vào vị trí này.” Phí Dạ thấy cô nhăn nhó, lắc đầu nhẹ rồi chỉ lên đầu súng, “Đây là đầu ngắm, cô nhìn từ đây, hoa thị trên đỉnh cân với đầu ngắm thành một đường thẳng, thử một chút đi.”

Huân Y gật đầu, làm theo lời hắn nói, sau đó——

“A, đúng đúng, Phí Dạ, anh thật lợi hại nha!” Cô như vừa phát hiện ra một kỳ quan vậy, ngữ khí cũng hiện lên vẻ vui sướng.

Phí Dạ cười cười, tâm tình dường như cũng bị lây theo cô, độ cong bên môi càng thêm đậm. Rất khó có thể tưởng tượng được chuyện hắn dạy một cô bé nổ súng. Chuyện này nếu để tổ chức biết nhất định sẽ thành tin tức lớn. Đường đường là một nghi trượng lại đi dạy một cô nhỏ không rành thế sự bắn súng. Theo con mắt người ngoài, nhất định là hắn điên rồi.

Hắn nhìn thấy đôi mày của cô cũng nhuốm vẻ vui mừng, như thể mèo con tinh nghịch vừa trộm được đồ. Gió đêm thổi nhẹ qua khiến mấy lọn tóc của cô lất phất trên ngực hắn, sâu trong đáy lòng bỗng dưng lại nổi lên một cảm giác nhộn nhạo không tả nổi. Ngay cả nụ cười bên môi cô cũng đã ‘công chiếm’ trái tim hắn!

https://thuviensach.vn

Từ khi nào thì bắt đầu, từ khi nào hắn cảm thấy thật thoải mái đến vậy?

Phía sau mãi không có phản ứng gì, Huân Y quay đầu lại. Đôi mắt trong trẻo mà chứa vẻ nghi hoặc nhìn hắn. Hắn suy nghĩ chuyện gì mà xuất thần như vậy?

“Phí Dạ?” Cô xoay người, quơ quơ bàn tay nhỏ trước mặt hắn, “Tôi không làm sai cái gì chứ?”

Người này không phải là tức đến phát điên đấy chứ? Đúng, cô thừa nhận mình ngốc, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu cầm súng, như vậy đã là tốt lắm rồi.

oOo

| 6 | Tình cảm khác thường (4)

Ngay sau đó, bàn tay cô bị Phí Dạ kéo xuống rồi nắm chặt lấy——

Độ ấm trong lòng bàn tay người đàn ông tiến sâu vào đáy lòng cô!

Cảm xúc Huân Y thực rối loạn, lại thấy hắn không chớp mắt nhìn mình thì tâm tư mới ổn định nay lại bắt đầu bối rối mà nhảy nhót không ngừng…

“Tôi, tôi…không phải là ngốc quá chứ?” Trời ạ! Đừng nhìn cô chằm chằm như vậy, nếu còn như vậy, nhất định cô sẽ bị bệnh tim mất. Ánh mắt người đàn ông này là như thế nào đây? Nhịp tim của cô ngày càng nhanh hơn——

Tiếng nói dịu dàng cùng vẻ rụt rè của cô gái, lại thêm sự mềm mại trong lòng bàn tay khiến Phí Dạ càng thêm rung động. Nhiều năm qua, hắn ra ra vào vào tổ chức xã hội đen, trong tay ngoài súng ra thì còn có thể nắm giữ mạng người! Đã bao nhiêu năm, dường như hắn chưa từng cầm thứ gì ấm

https://thuviensach.vn

áp, bởi vì hai bàn tay hắn đã nhúng đầy máu, lạnh lẽo không chờ mong có sự ấm áp xuất hiện!

Nhưng giờ phút này——

Nếu nói lúc đó Mạch Khê có thể khiến hắn nhìn chăm chú, thì người con gái này đủ để khiến đáy lòng hắn rung động! Đối với Mạch Khê, hắn mãi mãi có lòng thương xót, nhất là khi hắn thấy cô ra khỏi phòng Lôi Dận với bộ dạng quần áo không chỉnh tề, khi cô bối rối chạy trốn, tim hắn không tự chủ được mà sinh ra ý muốn bảo vệ. Ngày qua ngày, ý muốn bảo vệ này đã thành thói quen——

Nhưng người con gái trước mặt đây——Có lẽ cô đã phải trải qua nhân sinh bi ai, thời điểm cô hạnh phúc nhất lại mất đi cha mẹ. Cô thực cô độc, nhưng nếu cho cô cả đời sống dưới ánh mặt trời, nụ cười của cô vẫn thật trong sáng, trong ánh mắt cô đều mang theo niềm hy vọng với thế gian này!

Đây chính là điểm khác biệt giữa cô và Mạch Khê. Nụ cười của Mạch Khê tuy rằng rất đẹp, nhưng lúc nào cũng có vẻ gì đó u buồn——

Phí Dạ thầm giễu cợt chính mình, tự dưng lại đi so sánh hai cô gái. Đúng là có chút vớ vẩn. Nhưng phải nói thật, vẻ dịu dàng của cô khiến hắn không thể không chú ý được.

Huân Y đâu biết hắn có nhiều suy nghĩ đến vậy, chỉ thấy đôi mắt hắn như có nam châm, lại càng khiến cô không thể đoán ra hắn đang nghĩ gì. Nuốt nước miếng, cô khẽ thở dài một tiếng.

“Được rồi, tôi thừa nhận tôi ngốc, nhưng anh cũng đừng dùng vẻ mặt thất vọng này để nhìn tôi, thật giống như ông thầy nghiêm khắc nhìn đứa trò ngu dốt vậy.”

Lúc này Phí Dạ mới định thần lại.

https://thuviensach.vn

“Cô rất thông minh, làm tốt lắm.” Hắn cúi đầu nói, dường như ý thức được hành vi của mình dọa đến cô nên thả tay cô ra một cách tự nhiên.

“A…” Huân Y lơ lãng thấp giọng kêu một tiếng. Hắn là do bàn tay Phí Dạ quá cứng rắn nên vô tình làm bàn tay cô đau.

Phí Dạ giật mình, vội vàng nâng bàn tay cô lên, thấy chỗ cổ tay hồng một mảng thì không khỏi chán nản…

“Thực xin lỗi, tay của tôi rất thô nên đã làm đau cô.”

Huân Y nhẹ nhàng lắc đầu, cô không muốn trước mặt hắn tỏ ra yếu ớt, “Đâu có…” Đôi mắt lại không tự chủ được mà nhìn bàn tay hắn, lòng bàn tay rộng lớn kia mang theo sức mạnh rất lớn.

“Tay anh…” Huân Y có chút đau lòng mà kéo bàn tay hắn lại. Tất cả đều là vết chai sạn thô cứng, chắc là do thói quen cầm súng lâu năm. Ngoài vết chai ra, còn có vài vết sẹo đậm nhạt khác nhau. Đôi tay này hắn là phải trải qua nhiều phen dãi dầu sương gió!

“Tay anh, không đau sao?”

Trong lòng mơ hồ đau đớn, cô cẩn thận khẽ vuốt những vết sẹo——

Tâm tư Phí Dạ theo những cái vuốt ve nhẹ nhàng của cô mà rung động, ánh mắt cũng chuyển đến những ngón tay thon dài của cô, “Nhiều năm như vậy, đã thành thói quen từ lâu rồi.”

“Thói quen?” Huân Y ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt rõ ràng mang theo vẻ thân thiết, “Trên người anh cũng có rất nhiều vết thương, có đau không?”

“Đau, nhưng mà chăm sóc tốt sẽ không đau nữa.” Phí Dạ nhìn cô, nói. Hắn thấy vẻ đau lòng trong mắt cô, gần như lấy vẻ ấm áp đó thấu vào đáy

https://thuviensach.vn

lòng. Phía ngực trái lại rộn ràng, đã bao lâu rồi hắn không được nghe những lời quan tâm như vậy?

“Anh…nhất định là bị thương rất nhiều lần nhỉ?”

Gió mát hây hẩy khuôn mặt hai người, đưa theo hương thơm mát vây lấy cả hai.

“Trong xã hội đen, có rất nhiều chuyện không do mình quyết, bị thương là khó tránh khỏi.” Tiếng nói của hắn trầm thấp mà bình tĩnh, nhưng không quá to, dường như sợ làm cô sợ hãi.

“Nhưng mà như vậy rất nguy hiểm, anh…cũng không nghĩ cho những người quan tâm đến anh sao? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì…” Cô có điểm lúng túng, cũng không biết chính mình phải biểu đạt điều gì, chỉ biết là trong lòng rất đau, rất đau.

Giọng nói của cô tuy rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng là đang hờn dỗi, đang nén giận. Phí Dạ không nói gì nữa, chỉ nhìn cô từ trên cao, trong lòng không khỏi ấm áp.

Loại cảm giác này thực kỳ diệu, như là một loại hạnh phúc, lại đúng như một loại tình cảm nào đó cứ chậm rãi chảy đến tận sâu trong đáy lòng.

“Ngoài Lôi tiên sinh ra, cô là người đầu tiên quan tâm đến tôi.” Phí Dạ cúi đầu nói.

Trong lòng Huân Y chấn động, hai má bỗng đỏ lên, con tim lại càng đau hơn. Cụp mắt xuống, cô nhẹ giọng nói: “Cho nên, về sau nếu đối mặt với tình huống nguy hiểm phải nghĩ đến tôi, cẩn thận một chút…”

Đúng như đang dặn dò người yêu vậy!

https://thuviensach.vn

Người đàn ông đáng thương này, Huân Y thầm thề rằng, cô nhất định phải đối xử tốt với hắn.

“Được.” Tiếng nói của người đàn ông quanh quẩn bên tai cô, bất giác làm sinh ra một tình cảm không tên.

Như là lời hứa hẹn giữa người yêu!

Không khí trở nên thật kỳ diệu, ngay cả trong luồng khí cũng như chuyển động một thứ phần tử khác thường vậy.

Hương hoa oải hương xung quanh càng thêm nồng đượm——

“Không nhắc đến chuyện của tôi nữa. Không phải là cô muốn học bắn súng sao? Tiếp tục nào.” Nếu có thể, Phí Dạ thật không muốn phá vỡ sự yên tĩnh này. Loại cảm giác này khiến hắn vô cùng thoải mãi, nhưng…vẫn phải về với thực tại thôi.

Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ của cô lần thứ hai, điều chỉnh lại tư thế nắm súng.

Khuôn mặt Huân Y đỏ ửng lên. Không biết tại sao, mỗi khi hắn tới gần, hương thơm nam tính kia sẽ khiến cô cảm thấy thật an toàn, giống như… hắn là của cô.

Suy nghĩ trở nên trống rỗng, bâng quơ nhắm ngay một điểm, thấy hắn vẫn nắm tay cô, trong lòng nổi lên cảm giác ngọt ngào, giây tiếp theo cô bóp cò súng——

“Đoàng——”

“Ui da——” Huân Y chỉ cảm thấy toàn bộ cánh tay run lên, ngay sau đó bàn tay nhỏ nhắn được ủ vào bên trong lòng bàn tay rộng lớn. Cô ngẩng

https://thuviensach.vn

đầu nhìn hắn, thấy hắn vẫn không nói gì, chỉ xoa bóp tay cho cô, như thể hắn đã đoán trước được kết quả này.

“Xương cốt của tôi đều rã rời theo rồi…” Huân Y hờn dỗi nói lời lên án.

Phí Dạ nhìn cô, vẫn tiếp tục động tác tay, “Súng của tôi là đặc chế, sức giật rất lớn, lần đầu tiên cô bắn súng, không chịu được cũng là bình thường.”

“Cho nên anh vẫn không buông tay?”

oOo

| 6 | Tình cảm khác thường (5)

“Đúng, nếu vừa rồi tôi buông tay, cánh tay cô ít nhất còn đau trong một thời gian dài.” Phí Dạ thản nhiên cười, mười phần nhẫn nại xoa nắn các đốt ngón tay cùng cổ tay cho cô, “Là cô nhóc cô quá nóng vội, lần đầu tiên nổ súng mà muốn dùng đạn thật. Dù sao cô cũng không qua huấn luyện chuyên nghiệp, một cô bé phải biết quý thân thể mình.”

Huân Y nghe vậy thì nhíu mày, “Tôi không có yếu ớt như vậy đâu.”

“Một cô bé vĩnh viễn sống trong thế giới ảo tưởng, yếu ớt cũng là chuyện bình thường.” Phí Dạ hơi nhếch môi.

“Anh…” Huân Y bất mãn trừng mắt, “Tôi không yếu đuối như những cô gái khác đâu!”

Phí Dạ nhìn cô, thấy khuôn mặt cô hiện vẻ xấu hổ thì thở nhẹ một hơi, “Giận sao? Xin lỗi, có lẽ là tôi không giỏi diễn đạt.” Giọng nói mang theo vẻ lúng túng, có trời mới biết hắn chưa từng dỗ dành một cô gái.

Huân Y thấy dáng vẻ ngốc nghếch của hắn thì cố nén ý cười, hắng giọng——

https://thuviensach.vn

“Nào có người nào như anh cơ chứ, chọc giận người ta xong chỉ nói một câu xin lỗi. Anh muốn tôi dễ dàng tha thứ cho anh vậy sao?”

Phí Dạ ngơ ngác. Hắn không có thói quen hay năng lực để đoán lòng dạ phụ nữ, tự nhiên lại nghĩ cô tức giận, nhưng không biết phải làm sao. Suy nghĩ hồi lâu, hắn mới nghẹn giọng nói, “Vậy phải thế nào thì cô mới tha thứ cho tôi? Nếu không cô đánh tôi đi, đánh xong cô sẽ nguôi giận.”

Huân Y nhìn ra thành ý trong mắt hắn. Tên này thật đúng là đáng yêu. Nghĩ nghĩ, cô giơ tay lên đấm cho hắn một cái, nào ngờ, một khắc hạ cú đấm xuống thì tiếng kêu không phải là của Phí Dạ, mà là của cô.

“Ai da——” Cô cúi đầu kêu đau, từ các đốt ngón tay truyền cơn đau thấu đến tận xương, cô gắt giọng, “Ngực anh sao mà rắn thế? Đau chết tôi rồi.”

Phí Dạ bất ngờ nở nụ cười, nụ cười nhẹ bên môi hắn, trong mắt lại ánh lên vẻ áy náy. Hắn lại kéo tay cô đến vội vàng mát xa, “Xin lỗi, tôi quên là tôi có luyện võ, biết thế tôi đã chọn cho cô cách trừng phạt khác.”

“Anh…” Huân Y thật sự không nhịn được mà cười ra tiếng. Phí Dạ này đúng là cực kỳ đáng yêu. Ngẩng đầu nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ xinh hơi đỏ lên, “Tóm lại cơn tức của tôi còn chưa tiêu, trừng phạt anh lại hóa thành trừng phạt tôi…”

Theo động tác rất nhỏ của cô, từng đợt hương thơm đưa và mũi Phí Dạ, trong phút chốc đã lấp đầy lục phủ ngũ tạng. Cô vừa ngẩng đầu, hắn đã cúi đầu, khiến cho khoảng cách giữa hai người càng gần hơn.

Gần đến mức cô cũng bị hơi thở của hắn bao vây, hương nam tính mãnh liệt như độc dược lấp đầy cô.

Gần đến mức hắn có thể nhìn thấy chính mình trong đôi mắt trong veo của cô.

https://thuviensach.vn

Hắn không hề chớp mắt nhìn sâu vào đôi mắt cô, dường như hắn không rõ cô đang nói gì, chỉ cảm thấy đôi mắt cô đẹp như trái anh đào, mang theo vẻ ngượng ngùng, lại diễm lệ đến hư ảo, sống mũi cao thẳng, cánh môi xinh xắn hé mở đưa theo làn hương thơm mát.

Huân Y cũng nhìn hắn theo bản năng. Cô cảm thấy chính mình thật ngây dại, đến khi đôi mắt hắn nhìn xuống, cô trở nên có chút bất an, trong lòng hoảng hốt không thôi. Kề sát ngực hắn, nhịp tim mạnh mẽ của hắn từng hồi đánh động vào đáy lòng cô, khiến cô càng thêm bối rối.

"Anh…" Sao hắn có thể nhìn cô như vậy chứ? Ánh mắt thâm trầm dọa người, thật không lễ phép——nhưng mà, cô có chút say mê.

Tình cảm, sâu trong cánh đồng hoa này, đã nảy mầm.

Đôi môi đỏ mọng run nhẹ, đầu lưỡi khẽ liếm qua bên môi, càng như đang mời gọi vậy.

Phí Dạ không kiềm nổi liên nâng tay, khẽ lau đi mấy giọt mồ hôi bên má cô. Khi ngón tay chạm vào gò má ấm áp, mềm mại của cô, hắn mới biết, thì ra hắn vuốt má con gái lại có thể cẩn thận đến vậy. Hắn đang sợ, sợ chính mình sẽ làm đau cô.

Hắn là hắn phải rời đi, nhưng——

Đôi môi anh đào hơi hé mở, cực kỳ giống nhụy hoa vẫn còn đọng nước mưa, ngay cả khuôn mặt này cũng khiến đôi mắt hắn dần rụt lại, ngay sau đó lại biến thành ham muốn chiếm giữa trời sinh của đàn ông!

Huân Y phát giác ra đôi mắt hắn có biến hóa, hơi đờ ra. Một Phí Dạ như vậy khiến cô cảm thấy có chút xa lạ, như sắp phát sinh chuyện gì đó. Trực giác của con gái không ngừng nhắc nhở cô phải lập tức chạy đi, thậm chí tim đập còn điên cuồng hơn ban nãy, nhưng——cô lại có chút chờ mong.

https://thuviensach.vn

Hương thơm của cơ thể con gái kích thích lý trí hắn. Phí Dạ không kiềm lòng được, bèn cúi người xuống, đôi môi nóng bỏng nhẹ nhàng chạm lên cánh môi run rẩy của cô, như con bướm đậu trên nụ hoa——

Thân mình Huân Y đột nhiên run lên, ngay sau đó bàn tay lại bị một bàn tay lớn nắm trọn lấy. Nụ hôn của hắn rất dịu dàng, như thể đôi môi cô là vật báu trân quý nhất trần gian này, lại như hắn đang chậm rãi nhấm nháp, nhấm nháp hương vị tươi non trên cánh hoa xinh.

Dịu dàng mà lại hoàn toàn là chiếm giữ, lại là ngang ngược, tận lực hấp thụ tất cả vị ngọt ngào của cô. Tất cả đều khiến hắn say mê, không muốn buông tay, không thể khống chế!

Huân Y chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, lúng túng, chỉ có thể để hắn mặc sức nhấm nháp đôi môi mình, để từng đợt tê dại truyền đi khắp cơ thể.

Cô đã từng nghi ngờ cảm giác khi hôn. Loại cảm giác đó có lẽ sẽ khống chế cô, tựa như lại nói cho chính mình, thì ra cô thuộc về hắn. Nụ hôn của hắn hắn là sẽ đưa đến hương vị dễ chịu, khiến tâm tình cô cũng thoải mái, lại thấp thỏm——

Đại não dần dần hồi phục lại, chỉ còn duy nhất một ý niệm trong đầu ——Phí Dạ hôn cô! Hắn hôn cô!

Thần thánh ơi——

Đây là loại cảm giác gì?

Trái tim gần như đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực! Tiếng ‘thình thịch’ gần như vọng đến tai cô. Theo bản năng, cô đưa tay đặt trên lồng ngực hắn. Lúc này cô mới phát hiện ra, tim hắn đập cũng không kém gì cô, như là đang muốn phá vách ra ngoài——

https://thuviensach.vn

Ý thức của Huân Y thật hỗn loạn, cô vụng về đẩy đầu lưỡi ướt mềm ra ——

Một hành động có phần vô thức lại rõ ràng đạt hiệu quả. Phí Dạ hít vào một hơi, sự thể hiện ôn hòa giờ đột nhiên thành nguy hiểm. Cô nhóc ngây thơ hồn hậu này, cô có biết mình đang làm cái gì không?

Trong lúc nhất thời, tình cảm dạt dào ập đến. Rốt cuộc hắn cũng không còn lòng dạ nào mà đắn đo chuyện khác, đưa cánh tay cô ôm lên cổ mình, còn hắn thì ôm lấy cô. Nụ hôn nhẹ nhàng giờ đã thành mãnh liệt. Đam mê tiềm ẩn trong đôi mắt giờ cháy bùng lên. Đầu lưỡi nóng bỏng bỗng sinh ra vẻ ngỗ ngược mà cạy mở hàm răng cô ra.

Huân Y bị sự tấn công bất thình lình này làm cho sợ hãi. Nếu nụ hôn vừa rồi như một dòng suối, thì giờ khắc này, nó như một đại dương cùng những con sóng lớn, có thể nhấn chìm cô——

Gần như đã qua cả thế kỷ, khi hắn quyến luyến buông đôi môi cô ra, hắn nhìn vào đôi mắt đê mê của cô, ngón tay cái miết nhẹ qua cánh môi còn vương hơi thở của hắn.

Dưới ánh trăng, đôi môi đỏ hồng này có chút ươn ướt, càng thêm mê hoặc lòng người.

“Thật xin lỗi…” Hơi thở của hắn có chút bất ổn. Hắn tựa trán trên trán cô. Hắn đã mất đi khả năng khống chế!

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 4

8

| 7 | Xấu hổ (1)

“Someday we will meet again…Even among 6 bilion people.”, Hinata – Angel Beats.

[…]

Hắn luôn kiêu hãnh bởi khả năng khống chế, nhưng…trước mặt người con gái này thì đã hoàn toàn biến mất? Không, nghiêm túc mà nói, cô mới chỉ là một cô bé, một cô bé nhỏ hơn mình rất nhiều, tuổi hắn so ra có thể làm chú của cô!

Nhưng mà, qua nụ hôn vừa rồi hắn mới biết, cô có bao nhiêu tốt đẹp. Cô hoàn toàn như một đứa bé ngây thơ, ngốc nghếch, hồ đồ thừa nhận sự ‘tấn công’ của hắn…Thậm chí hắn còn cảm nhận được, đây là nụ hôn đầu tiên của cô!

Đứa trẻ đơn thuần!

Phí Dạ hắn, thế nhưng, lại đi đoạt lấy nụ hôn đầu của một cô bé!

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến càng cảm thấy áy náy, nhưng trong lòng hắn lại sinh ra cảm giác thỏa mãn chưa bao giờ có.

Hơi thở Huân Y dồn dập, có điều, cô cũng cảm nhận được hơi thở rối loạn của Phí Dạ. Gương mặt cương nghị gần trong gang tấc, khiến khuôn mặt cô đỏ ửng lên——

Hắn hôn cô——Thì ra, cảm giác khi hôn rất tuyệt, gần như khiến cô ngất đi.

"Anh…anh——hôn tôi?" Cô có đôi chút lên án, bởi vì một câu 'Thực xin lỗi! ' của hắn, cô không biết hắn muốn biểu đạt nội dung gì nữa.

"Cô bé ngốc ạ…" Hắn cúi đầu cười, tiếng cười trầm thấp như hương rượu ngon, quanh quẩn bên Huân Y, "Thực xin lỗi, là tôi——không kiềm lòng được."

Huân Y cụp mắt xuống, không dám nhìn vào ánh mắt hắn. Không kiềm lòng được——đó là điều phát ra từ nội tâm hắn sao?

"Anh…không phải nói xin lỗi với tôi…" Cô nhẹ nhàng cắn môi. Kỳ thật, cô thích hắn, còn hắn? Có phải vì thích cô nên mới hôn cô không?

Phí Dạ thấy cô không nhìn hắn, trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào, đương nhiên cũng không tài nào hiểu được tâm tư của cô. Nhất là khi làn gió đêm thoảng qua, nhiều thứ khiến hắn không khống chế được cảm xúc. Hắn xấu hổ nói, "Tôi…không cố ý xâm phạm cô, xin lỗi."

"Ngoài xin lỗi ra, chẳng lẽ anh không còn gì để nói sao?" Huân Y nâng tầm mắt, ngượng ngùng nhìn hắn, giọng nói cũng nhỏ dần.

"Tôi…" Phí Dạ không hiểu ý của cô, cúi đầu nói, "Cô muốn tôi nói cái gì?"

https://thuviensach.vn

“Anh…” Huân Y chán nản, cơn sóng lòng đang dâng lên bị một câu này của hắn dập xuống. Dồn toàn lực đẩy hắn ra, cô bực bội rống lớn——

“Phí Dạ, anh là đồ ngu!” Quát xong, cô liền quay đâu bỏ chạy.

Phí Dạ lẳng lặng đứng trong làn gió đêm. Hắn không biết sao mình lại đắc tội với cô ấy, duy nhất một điều có thể nghĩ đến: Vừa rồi hắn đúng là cầm thú, đã cướp đoạt nụ hôn đầu tiên của một cô bé!

“Phí Dạ chết tiệt, Phí Dạ thối thây! Đồ đần! Đại ngu ngốc!” Trong phòng tắm, Huân Y căm phẫn mắng nhiếc. Cứ nghĩ tới bộ dáng như khúc gỗ của Phí Dạ trên cánh đồng hoa là cô lại tức giận!

“Anh đúng là ngu ngốc! Sao tôi lại có thể gặp một tên đần như anh cơ chứ?”

Sao hắn có thể như vậy? Sau khi hôn cô, một câu ‘thích! ’ hắn cũng không nói, hại cô quá mất mặt, chỉ có thể đầm đìa mồ hôi chạy về phòng!

Cô là con gái nhé, chẳng lẽ chuyện thổ lộ này còn muốn cô làm sao?

Tắm xong, Huân Y quấn khăn tắm rồi về phòng, đôi mày đen rõ ràng mang theo vẻ ấm ức. Cái gì chứ, chuyện này có được gọi là bình thường không?

Hắn sẽ không ngốc đến nỗi không hiểu nguyên nhân cô đỏ mặt đấy chứ?

Nhưng ngẫm lại, thật sự là Huân Y không ôm quá nhiều hy vọng. Trải qua khoảng thời gian tiếp xúc, cô phát hiện ra Phí Dạ này tuy rằng chỉ số thông minh cao, nhưng đối với phụ nữ thì đúng như là có vấn đề ở đầu. Nghĩ đến là lại chán nản vô cùng, cánh tay Huân Y bực bội mà vung lên ——

https://thuviensach.vn

“A——” Cú đập này khiến cô kêu lên một tiếng. Thật sự là người xui thì uống nước lạnh cũng nghẹn mà. Cô quay người lại, ai ngờ, chỉ vì một bước không vững, lần này thì là tiếng thét chói tai, cả người cô ngã song xoài——

“Huân Y——” Cửa phòng đúng lúc bị đẩy ra. Đôi mắt Phí Dạ hiện vẻ kinh hãi, ngay sau đó hắn duỗi cánh tay ra, vững vàng ôm lấy cô!

Cả người Huân Y trực tiếp nép vào lòng Phí Dạ!

Hương thơm nam tính thoang thoảng trong nhất thời khiến cô ‘ý loạn tình mê’. Mà cô đang quấn khăn tắm, hắn thì một thân quần áo chỉnh tề… – Cảnh tượng này nhìn qua có chút quái dị, còn có chút mờ ám——

Huân Y mở to hai mắt nhìn, trong lúc nhất thời quên sạch điều muốn nói.

Mà Phí Dạ cũng giật mình sửng sốt, cũng quên phải đẩy cô ra, cứ ôm lấy cô không nhúc nhích, đôi mắt càng thêm tối lại.

“Anh…” Mãi lâu sau Huân Y mới có phản ứng lại, giãy giụa đẩy hắn ra, “Ai cho anh vào? Sao anh không gõ cửa đã vào phòng tôi?”

Phí Dạ bỗng lấy lại tinh thần, sắc mặt cũng một vẻ xấu hổ, vội vàng buông tay ra, “Xin lỗi, tôi, tôi chỉ cảm thấy vừa rồi mình hơi quá đáng, muốn vào giải thích với cô, tôi…”

“Tôi không cần nghe anh nói xin lỗi, tránh ra…” Huân Y cực kỳ phiền não, sao còn lo lắng được đến chuyện khác. Hơn nữa, khoảng cách hai người lúc này quá gần, gần đến mức khiến cô càng thêm bối rối. Chiếc khăn tắm trên người cô rất lớn, cô luôn thích loại khăn tắm dài, không ngờ hôm nay nó lại phát huy tác dụng!

https://thuviensach.vn

Bàn chân vừa đặt bước liền giẫm thẳng lên một góc khăn. Huân Y lại hét lên, cả người như cái bánh tét lảo đảo không ngừng——

"Cẩn thận…" Phí Dạ quýnh lên, vốn chỉ thầm muốn tiến lên đỡ lấy cô, ai ngờ tầm với lại không khống chế được nên hắn nắm luôn đến khăn tắm, ngay sau đó, thân mình Huân Y hoàn toàn lộ rõ ra——

Suýt chút nữa cô ngạt thở, mà Phí Dạ cũng cực kỳ hoảng sợ. Hơn nữa, Huân Y vốn không đứng vững, thân mình đàn ông lực lưỡng lại áp tới khiến cả hai người ngã xuống nền nhà!

Khăn tắm bị kéo tới một bên——

Dưới thân mình cao lớn của Phí Dạ là thân thể trần như nhộng của Huân Y——

Hình ảnh này, càng thêm sinh động.

Huân Y bị ngã đau điếng, cả người bị Phí Dạ đè lên, ngay cả hơi thở cô cũng gần như bị tắc lại nhưng cô lại quên giãy giụa, quên hét ầm lên, chỉ cảm thấy hơi thở nam tính đang vây chặt lấy mình——

Còn Phí Dạ lại cảm thấy hương thơm nữ tính kín đáo phả thẳng vào mặt. Giờ khắc này, cảm giác mê ly khi ở cánh đồng hoa lại trở về, khiến cho hắn mất tự chủ mà cứ nhìn cô chằm chằm, quên hết tất cả——

Ánh mắt của cô gái trong lòng thật ngây thơ, như làn nước xuân, dễ thương mà gợi vẻ đa tình, sống mũi thanh tú, đôi môi phớt hồng, hai má mềm mại, mịn màng.

Cần cổ của cô trắng ngần, bờ vai gầy tròn trịa. Đôi bầu ngực đầy đặn nữ tính hơi phập phồng, khi chạm vào lồng ngực rắn chắc của hắn thì sự mềm mại khiến đầu óc người nào đó dần mông lung.

https://thuviensach.vn

Hai cánh tay ngọc ngà mềm mại, những ngón tay cũng thon thon mà trắng mịn như tuyết, vòng eo thon gọn cùng cái bụng trơn nhẵn, phía dưới là đôi chân thon dài. Từng đường nét đều dịu dàng mà quyến rũ, tựa như hình ảnh của một tiên nữ ở cung Dao Trì vậy.

oOo

| 7 | Xấu hổ (2)

Mười tám tuổi – Huân Y có một loại khí chất thanh thuần, một cảm giác chỉ có ở cô gái trong sạch, chưa từng trải qua chuyện ‘gió trăng’.

Người con gái tràn sức sống nằm dưới thân, ánh mắt Phí Dạ không tự chủ được mà bị hấp dẫn, hắn không hề chớp nhìn cô. Giờ phút này, hắn mới biết Huân Y đúng thật là một người phụ nữ, cô không chỉ đơn giản là một cô bé.

“Huân Y…” Hắn cúi đầu gọi tên cô, gương mặt cương nghị không tự chủ được liền cúi xuống, hai đôi môi chậm rãi chạm vào nhau, như say mê một cánh hoa, hấp thụ hương vị của nhau——

Thân mình Huân Y run nhè nhẹ. Cô có thể cảm nhận được biến hóa rõ ràng trên thân thể người đàn ông. Ngay cả ánh mắt hắn cũng có điểm khiến người ta sợ hãi. Cô cũng sợ——

Hắn là cô phải đẩy hắn ra, lập tức đẩy hắn ra, nhưng——

Khi hơi thở người đàn ông khẽ vờn qua cổ thì Huân Y càng thêm run rẩy, không kiềm chế được mà gọi tên hắn——

“Phí Dạ…” Cùng với tiếng chuông gió, giọng nói cô nghe ra lại càng dễ chịu.

https://thuviensach.vn

Nhưng chỉ bởi một tiếng này mà trên đầu Phí Dạ như bị một gáo nước lạnh tạt xuống, khiến hắn đột nhiên tỉnh ngộ ra chính mình đang làm gì!

“Huân Y…” Hắn vội vàng đứng dậy, quay đầu không hề nhìn đến thân mình cô, chỉ cầm khăn tắm choàng lên người cô, che đi ‘cảnh xuân mơn mởn’.

“Thực xin lỗi, tôi không cố ý.”

Lại là một câu xin lỗi. Huân Y ngây ngốc ngồi trên sàn nhà, nhìn bóng dáng Phí Dạ đang đứng dậy. Nhất thời, đôi mày đen hiện lên vẻ ấm ức cùng u buồn.

Cô cũng không phải người con gái tùy tiện. Thế nhưng, thời điểm nằm dưới người hắn, cô cũng xấu hổ vô cùng. Nhưng sao hắn lại có loại thái độ này? Đoạt lấy nụ hôn đầu của cô, nhìn thân thể cô, kết quả chỉ là một câu – “Thực xin lỗi!”?

Chẳng lẽ hắn đối với cô, một chút động tâm cũng không có sao?

Thấy bộ dáng cô cúi đầu ngồi trên thảm, trong lòng Phí Dạ khẽ đau. Lần thứ hai cúi người xuống, hắn không nói gì mà bế cô lên——

“Phí Dạ, anh làm gì đấy?” Huân Y hoảng sợ, thấy hắn hướng tới phía giường, trong lòng cô càng thêm bối rối.

Phí Dạ không nói gì, cũng không để ý đến tiếng thét ầm ĩ của cô. Sau khi đặt cô xuống giường, hắn nhẹ giọng nói, “Tuy là đầu mùa hè nhưng cứ cẩn thận cảm lạnh là tốt nhất.”

Huân Y nghiêng đầu sang một bên, không thèm để ý đến hắn.

Phí Dạ cũng ngượng ngùng, sờ sờ mũi rồi xấu hổ nói, “Trước khi về, tôi vẫn muốn giải thích với cô, vào phòng cô mà không gõ cửa là tôi không

https://thuviensach.vn

đúng, tôi…”

“Nếu anh muốn giải thích với tôi thì tôi nhận, tôi mệt chết rồi, phải nghỉ ngơi.” Huân Y chặn ngang lời hắn, dùng khăn tắm bọc kín mình rồi nằm xuống, đưa lưng về phía hắn.

Phí Dạ muốn nói lại thôi. Hắn tự nhận là mình đuối lý, đêm nay hắn liên tục đắc tội với cô.

“Vậy…chúc ngủ ngon.” Hắn không thể không đi ra ngoài, cũng không thể cứ đứng nhìn một cô gái không mặc quần áo. Nghĩ nghĩ, hắn đưa tay kéo chăn lại, chu đáo đắp lên người cô, nhìn cô một lát rồi đứng dậy rời phòng.

Đợi cửa phòng đóng lại, tiếng bước chân cũng nhỏ dần, Huân Y lập tức ngồi dậy, từng chút từng chút thở phì phò. Chết mất——

Vừa rồi cô sắp điên lên!

Cô thừa nhận mình có chút ‘háo sắc’. Ngón tay chạm lên môi theo bản năng, dường như còn có thể cảm nhận được hơi thở của hắn…Hai má dần đỏ lên, màu đỏ hồng lan đến cổ. Thật khó có thể tưởng tượng nổi nếu hắn có bước hành động tiếp theo…

Nghĩ đến đây, Huân Y lắc mạnh đầu. Tưởng tượng cái gì đấy? Hắn như một tên đầu gỗ, ngay cả câu giải thích cũng thật đáng ghét. Hắn còn dám làm gì với cô nữa?

“Đồ đần! Đần trăm phần trăm!” Cô thấp giọng mắng.

———————————

Ánh nắng chiếu lên khu vườn trường xanh um cây cối. Huân Y đi ra từ phòng giáo vụ, trong tay ôm một ít tài liệu liên quan đến việc học nghiên

https://thuviensach.vn

cứu sinh. Tuy rằng cô đã tốt nghiệp, nhưng diện mạo cô có thể so với những sinh viên năm nhất, chỉ đi dạo qua vườn trường cũng có thể thu hút rất nhiều ánh nhìn chăm chú.

Trường đại học này tuy không bằng Havard của Mỹ hay Cambridge của Anh, nhưng cũng là ngôi trường danh tiếng, sinh viên ở đây không ít người là nhân tài. Đối với ánh mắt chăm chú của nhóm nam sinh, Huân Y cũng chỉ mang ý cười nhạt vì nó không đáng quan tâm.

Có điều, vừa xuyên qua vườn trường, cô đã thấy một người đàn ông đứng bên bồn hoa. Ánh mặt trời chiếu xuống hắn, dáng người như tượng điêu khắc Roma thu hút rất nhiều ánh mắt của nữ sinh.

Thứ nhất, bởi diện mạo của hắn cương nghị, tràn ngập vẻ nam tính. Thứ hai, bộ dáng mặc âu phục, đi giày da của hắn cũng đủ gây chú ý.

Tim Huân Y bắt đầu đập thình thịch, vì người đàn ông kia không phải ai khác, chính là người đã to gan xâm phạm cô tối qua – Phí Dạ! Tên đàn ông này hiền như khúc gỗ!

Cố gắng trấn định, cô tức giận hỏi, “Sao anh xuất hiện ở đây?”

Phí Dạ hơi nhếch môi, “Tôi tới tìm em.”

Sáng sớm nay, cô nhóc này như là ngồi phi cơ mà ra khỏi nhà vậy, Nghe ông Cather nói hắn mới biết cô đi phía nào.

“Tìm tôi?” Huân Y cau mày, trong lòng cũng bất ổn, “Không phải ban ngày anh luôn bề bộn công việc sao? Hôm nay sao lại nhàn như vậy?”

“Tôi đặc biệt đến chờ em, bởi vì tôi cảm thấy cần phải nói chuyện nghiêm túc với em mới được.” Phí Dạ nói vô cùng nghiêm túc.

“Chúng ta có cái gì phải nói chuyện?” Trong lòng Huân Y rối bời.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ thở nhẹ một tiếng, “Nói chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, tôi thật sự sợ em hiểu lầm.”

“Anh…” Huân Y ngẩng đầu, tức giận trừng mắt với hắn, “Xin lỗi, hôm nay tôi bận nhiều việc, tôi phải đi tìm thầy hướng dẫn, không có thời gian nói chuyện với anh.” Nói xong, cô xoay người bước đi.

Phí Dạ cũng không vội tiến lên cản trở, ngược lại, chậm chạp theo sau cô, không nhanh cũng không chậm.

Huân Y nhìn lướt qua phía sau, không khỏi chán nản. Tên này đúng thật là tên đầu gỗ! Chẳng lẽ hắn không biết con gái thường muốn càu nhàu thế sao?

Thở hổn hển bước nhanh về phía trước, cô lại phát hiện ra Phí Dạ cũng bước nhanh theo nhưng hắn không tiến lên trước, chỉ lẳng lặng theo sau cô, thật giống như một vệ sĩ vậy——

Đồ ngốc——

Tận trong đáy lòng, Huân Y thầm mắng. Cách đó không xa bỗng vang lên một tiếng——

“Huân Y?” Giọng nói của nam giới mang theo vẻ kinh ngạc.

Huân Y dừng lại, ngoảnh đầu về phía đó. Một chàng trai mặc trang phục thoải mái tiến lên. Cậu ta có vẻ khá anh tuấn, đôi mắt thâm sâu nhưng còn mang theo vẻ lãng mạn vốn có của đàn ông Pháp.

| 8 | Người đàn ông ngốc? Người đàn ông tốt? (1)

“Nếu ta không giữ chặt kiếm, ta không thể bảo vệ người. Nhưng khi ta giữ lấy kiếm, ta lại không thể ôm người.”, Bleach.

[…]

https://thuviensach.vn

Dưới ánh mặt trời, nụ cười bên môi chàng trai này càng thêm rạng ngời, so với ánh dương kia còn khiến người ta thấy chói mắt hơn.

“Tiền bối?” Huân Y giật mình, ngay sau đó khóe môi nhoẻn cười, cô bước lên, “Thật trùng hợp, sao anh lại ở đây?”

Chàng trai cười cười, “Từ năm nay anh bắt đầu nhận nhiệm vụ làm giảng viên, hôm nay coi như là ngày đầu tiên anh đi làm.” Nói xong, anh chàng liếc mắt đánh giá Huân Y, đôi mắt rõ ràng mang theo vẻ tán thưởng, “Mới không gặp vậy mà em càng ngày càng đẹp.”

Huân Y mỉm cười, “Tiền bối quá khen, không phải trông em vẫn thế sao?”

“Không, không, hiện tại cũng có ý vị, là vị phụ nữ!” Gã trai cười ha ha, phát huy vẻ lãng mạn vốn có của người Pháp, lại nhìn thấy bóng dáng người đàn ông cao lớn thì nghi hoặc hỏi, “Huân Y, người kia là——bạn trai của em?”

Huân Y hơi ngoảnh đầu nhìn, thấy Phí Dạ vẫn không có ý muốn tiến tới. Hắn chỉ đứng yên đó, rút ra một điếu thuốc rồi châm lên, làn khói bạc bao phủ lấy khuôn mặt cương nghị của hắn.

Trái tim không khỏi đau nhói——

Có lẽ, trong lòng hắn thật sự không có cô, nếu không tại sao không có chút phản ứng nào?

“Không——anh ta, là bạn em.” Huân Y thản nhiên nói, nhưng đôi mắt lại rõ ràng hiện vẻ mất mát.

Vị tiền bối kia mỉm cười, không tiếp tục hỏi nữa, chỉ thân thiết nói, “À, đúng rồi, anh nghe nói hôm nay em đến làm thủ tục xin học nghiên cứu sinh. Thế nào, tất cả ổn thỏa rồi chứ?”

https://thuviensach.vn

“Chưa xong, còn phải nộp lệ phí nữa, em chuẩn bị đi nộp.” Huân Y nhẹ giọng trả lời.

“Lệ phí?” Vị tiền bối kia nhíu mày, “Toàn bộ lệ phí của em đã nộp xong rồi, anh vừa từ bên thầy hướng dẫn về, là chính ông ấy nói với anh thế.”

“Hả?” Huân Y sửng sốt. Đã nộp lệ phí? Nộp khi nào? Ai nộp? Sao có thể chứ, đây là khoản lệ phí không nhỏ. Cũng chính bởi vậy mà cô đã phải dồn tất cả tiền lại, thêm việc cho người đàn ông kia thuê nhà, mượn cơ hội dọa dẫm. Không đúng——

Cô quay ngoắt về phía Phí Dạ. Hắn đã hút xong một điếu thuốc, vứt đầu mẩu thuốc vào thùng rác, từng cử chỉ đều rất thản nhiên nhưng lại mang một vẻ trầm ổn.

Giờ khắc này, cô cười khổ dập tắt nghi ngờ trong lòng. Sao còn có thể nghĩ là hắn chứ? Cô cũng không liên quan gì đến hắn. Cho dù là người yêu, hắn cũng không nhất định phải làm như vậy; Huống chi, sau khi ông Cather giao được số rượu thì hắn với cô cũng mỗi người một ngả, không hề có liên hệ gì.

Hơi cụp hàng mi dài xuống, cô vô thức thở nhẹ một tiếng, nỗi mất mát trong lòng càng lớn hơn——

Hai người căn bản là hai đường thẳng song song, sao có thể gặp nhau cơ chứ, nhất định là không có kết quả gì.

“Huân Y, Huân Y?” Vị tiền bối nhẹ giọng gọi. Thấy vẻ mặt cô hơi u buồn, anh ta bất giác nhìn về phía Phí Dạ cách đó không xa, lại đưa ánh mắt nhìn về Huân Y, “Em với anh ta đúng là bạn bình thường sao?”

“Dạ?” Huân Y ngẩng mặt, khó hiểu hàm ý trong câu này của anh ta.

https://thuviensach.vn

“Huân Y, em đừng hiểu lầm, anh không có ý muốn tìm hiểu đời sống riêng tư của em. Được rồi, không nói đến anh ta nữa, nói về em đi.” Vị tiền bối cười quyến rũ, “Hôm nay em có thời gian không? Anh biết có một nhà hàng rất được, anh mời em ăn cơm.”

“Hôm nay?” Huân Y nghĩ nghĩ.

“Chúng ta đã lâu không gặp, hàn huyên một chút cũng tốt.” Vị tiền bối thành thật nói.

“Em…”

“Huân Y…” Không đợi Huân Y lên tiếng, giọng nói Phí Dạ đã vang lên từ phía sau khiến Huân Y sợ hãi quay đầu nhìn hắn. Tên đàn ông này là quỷ thật rồi, tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

Sắc mặt Phí Dạ vẫn bình tĩnh như thường, một chút gợn sóng cũng không có. Thấy Huân Y trợn mắt nhìn mình, hắn thản nhiên nói, “Ông Cather vừa mới gọi điện, muốn em về hỗ trợ rượu trang.”

“Hả?” Huân Y ngây ngốc nhìn Phí Dạ, lúc lâu sau mới phản ứng kịp. “Ông Cather, vì sao phải tìm tôi thông qua anh?”

“Bởi vì hôm nay em không mang di động.” Tốt lắm, lấy cái cớ này, đương nhiên có thể khiến Phí Dạ thong dong, bình tĩnh. Đúng là cô không mang di động, nếu không hắn cũng không cần thông qua ông Cather mới biết cô đến trường.

Vị tiền bối đang đứng bên cạnh thấy thế thì cười cười, “Huân Y, xem ra bữa cơm hôm nay không được rồi. Em có việc vội thì để lần sau anh sẽ mời em.”

Huân Y nhẹ nhàng gật đầu, “Cám ơn tiền bối.”

https://thuviensach.vn

Vị tiền bối mỉm cười, ý vị thâm tường nhìn thoáng qua Phí Dạ rồi rời đi.

Huân Y không nói gì với Phí Dạ nữa, vừa muốn nhấc chân lại bị Phí Dạ kéo lấy…

“Anh làm gì đấy? Buông ra.” Cô quay đầu lại, tức giận trừng mắt với hắn.

“Em muốn đi đâu?” Phí Dạ hỏi.

Huân Y làm vẻ xem thường, “Ngài Phí Dạ, chính miệng anh vừa nói là ông Cather muốn tôi về hỗ trợ rượu trang. Anh không buông tay, sao tôi về được?”

Phí Dạ nghe thế, trên mặt thoáng vẻ xấu hổ, hắng giọng, “Em không cần về rượu trang.”

“Vì sao?”

“Bởi vì…” Phí Dạ ngập ngừng, nhìn Huân Y rồi thật thà nói: “Ông Cather không hề gọi điện đến.”

Một câu này khiến Huân Y giật mình sửng sốt, sau lại nhíu mày nhìn hắn, “Thì ra anh nói dối.”

“Thực xin lỗi.”

Huân Y nhìn hắn, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Muốn…mời em ăn cơm.”

“Hả?” Huân Y sửng sốt, thấy vẻ mặt hắn không tự nhiên cho lắm thì kinh ngạc nói, “Rõ ràng anh thấy tiền bối muốn đưa tôi đi ăn, cho nên mới lừa tôi?”

https://thuviensach.vn

“Đúng.”

“Anh dựa vào cái gì mà làm như vậy?”

Phí Dạ nhìn cô chằm chằm, còn chấp nhất mà trả lời, “Bởi vì tôi muốn mời em ăn cơm.”

“Anh…” Huân Y hết chỗ nói rồi. Phương thức nói chuyện của tên này luôn kỳ lạ, thậm chí cách xử lý sự việc cũng quái lạ luôn. “Ngài Phí Dạ, tôi từ chối lời mời của anh.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi không có thời gian, tôi còn phải đi tìm người hướng dẫn!”

“Tìm người hướng dẫn làm gì?” Phí Dạ khó hiểu, hơi cau mày, “Em thích gã hướng dẫn đó?”

“Anh nói bậy bạ gì đấy?” Huân Y hoàn toàn bị lời nói của hắn đả kích, chằm chằm nhìn hắn, “Người hướng dẫn của tôi đã hơn năm mươi tuổi, sao tôi có thể thích ông ấy? Không đúng, từ từ…” Cô lập tức phản ứng được, nghi hoặc nhìn hắn, “Làm sao anh biết người hướng dẫn của tôi là nam?”

“Tôi…” Phí Dạ nói lắp, suy nghĩ ‘nửa ngày’ mới nghẹn ra một câu, “Đoán.”

Huân Y bất đắc dĩ thở dài, xoay người bước đi.

“Huân Y…” Không đợi bước được hai bước, Phí Dạ đã đứng trước mặt cô, bóng dáng cao lớn gần như che đi ánh nắng trên đầu cô.

Hắn là không dự đoán được hắn sẽ đột ngột đứng chặn trước mặt, cả thân mình Huân Y đập thẳng vào người Phí Dạ, chóp mũi nho nhỏ ‘hôn’ luôn lên vòm ngực rắn chắc của hắn…

https://thuviensach.vn

oOo

| 8 | Người đàn ông ngốc? Người đàn ông tốt? (2)

“Ai da——Đau quá!” Huân Y nắm lấy chóp mũi, nước mắt cũng đã rịn ra, “Thân mình anh làm bằng sắt sao?” Hôm nay đúng là ngày đen đủi của cô. Cô thầm muốn tự lấy lại bình tĩnh một chút, sao người đàn ông này lại như u hồn mà xuất hiện trong tầm mắt cô vậy?

Lòng cô cũng đủ rối loạn rồi.

Phí Dạ đưa tay đỡ lấy cô, nhìn thấy người con gái bị đâm sầm cho tối mày tối mặt thì không khỏi áy náy, “Xin lỗi…”

“Phí Dạ, ngoại trừ xin lỗi, anh có thể nói được cái gì khác không?” Huân Y không thể nhịn được nữa, quát lên với hắn!

“Có.” Phí Dạ nghiêm túc trả lời, sắc mặt có đôi chút thay đổi, “Đi ăn cơm cùng tôi đi.”

“Anh…” Huân Y thật muốn bổ đầu hắn ra xem ở trong có gì. Sao hắn lại hiền như khúc gỗ vậy? Hoàn toàn giống một tên đầu gỗ. À không, phải nói là người sắt mới đúng, vô tâm vô phế không nói, đằng này, ngay cả một câu nói khiến con gái vui mà cũng không có.

“Tôi nói rồi, tôi muốn tìm thầy hướng dẫn, không có thời gian ăn cơm với anh!” Nói xong, không đợi Phí Dạ lên tiếng, cô lại bổ sung, “Còn nữa, tôi nói rồi, nếu anh muốn giải thích với tôi, thì miễn.”

“Huân Y——”

“Đừng đi theo tôi!” Huân Y thở phì phò đến văn phòng trường.

Phí Dạ ngu ngơ đứng nguyên tại chỗ. Hắn lại đắc tội với cô ư? Bộ dáng của cô sao có vẻ càng ngày càng tức giận?

https://thuviensach.vn

Tại văn phòng thầy hướng dẫn.

“Cái gì ạ?” Giọng nói kinh ngạc của Huân Y gần như xốc cả văn phòng lên.

“Lệ phí của em đều đã nộp rồi ạ?”

“Đúng vậy, Huân Y, sáng nay đã có người nộp toàn bộ lệ phí cho em rồi. Em không biết sao?” Thầy hướng dẫn hiền từ nhìn Huân Y.

“Ai nộp cho em ạ? Thưa thầy, em thật sự không rõ chuyện này, hay là có gì nhầm lẫn ạ?” Cô không lấy làm vui mừng. Cô cho rằng, mình không kết giao với bạn nhiều tiền, duy cho có người quen là ông Cather. Nhưng cô không có nói nửa câu với ông cơ mà.

Người hướng dẫn nghĩ nghĩ, “Là một người đàn ông, trông rất cao lớn, không giống người địa phương cho lắm.”

“Là đàn ông? Cao…cao lớn…” Trong đầu Huân Y lập tức hiện lên bóng dáng Phí Dạ. Đang nghĩ ngợi, chợt thấy thầy hướng dẫn chỉ tay về phía cửa…

“Này, chính là người đàn ông này, anh ta đã nộp toàn bộ lệ phí thủ tục cho em.”

Huân Y quay đầu lại, nhất thời há hốc miệng——

Là Phí Dạ!

Không biết từ khi nào hắn đã đứng trước cửa văn phòng, bộ dáng thực kiên nhẫn chờ đợi. Thấy thế, hắn không e dè mà tiến đến, nhìn Huân Y nói ——

“Bây giờ, em có thể đi ăn cơm với tôi chứ?”

https://thuviensach.vn

Ôi——

———————————————

Nhà ăn bàn xoay sang trọng nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà này. Ngoài cửa sổ là cảnh đô thị phồn hoa, trong cửa sổ là bộ dáng dùng cơm rất máy móc của Huân Y. Đối diện cô là Phí Dạ. Hắn ăn không nhiều, nhưng từ đầu đến cuối đều mang một vẻ ổn trọng.

Lúc lâu sau——

“Tôi ăn no rồi, nếu anh không nói chuyện thì tôi đi đây.” Huân Y vừa ăn như hổ đói, buông dao dĩa xuống rồi nói. Kỳ thật, cô rất muốn ngồi ăn nhã nhặn như một thục nữ, nhưng Phí Dạ này đúng là khiến cô tức giận.

Sau khi đưa cô đến nhà hàng, hắn rất chu đáo gọi một bàn đầy thức ăn. Nhưng hắn thì hết chỗ để nói rồi! Suốt quá trình dùng cơm, hắn cứ trầm ngâm không nói gì. Không phải hắn có chuyện muốn nói với cô sao?

Lúc mới bắt đầu Huân Y còn ăn với vẻ điềm đạm, chỉ sợ sẽ bỏ qua cơ hội nghe hắn lên tiếng. Thậm chí trong lòng cô còn ôm ảo tưởng, liệu người đàn ông này có phải muốn thổ lộ một chút với cô không? Nếu không sao hắn lại nói dối đuổi tiền bối đi. Nhưng…nửa tiếng trôi qua, trừ bỏ thất vọng, cô cũng chỉ còn thất vọng mà thôi——

Phí Dạ thấy dáng vẻ tức tối của cô thì cười cười, lấy khăn tay trực tiếp lau khóe môi cho cô, nhẹ giọng nói, “Con gái ăn uống phải có vẻ thục nữ chứ.”

Tiếng nói trầm thấp dễ nghe khiến cho Huân Y trong nháy mắt đã như lạc lối. Cô lẳng lặng nhìn hắn. Hắn cười rộ lên trông rất đẹp. Có lẽ, những người đàn ông khác không có khả năng quyến rũ mãnh liệt như thế này, sự trầm mặc, điềm tĩnh của hắn mới là loại hấp dẫn trí mạng nhất.

https://thuviensach.vn

Hắn không phải người đàn ông như lửa, cũng không phải một gã như nước, hắn giống sắt hơn, càng giống thép hơn. Cứ như vậy, hắn xuất hiện, dùng một thứ nội liễm sắt thép để chinh phục trái tim người khác.

“Huân Y, thật ra tôi chỉ muốn nói với em là tôi thật có lỗi.” Hắn thấy cô không thèm đáp lại, cũng không trốn tránh tầm mắt hắn thì nhẹ giọng nói, “Có lẽ cách nói chuyện của tôi không khiến người khác thích, cũng có lẽ em không muốn nghe tôi nói xin lỗi. Tôi chỉ muốn nói rằng, đoạt nụ hôn đầu của em, còn …nhìn thân thể của em, tôi hoàn toàn không khống chế được. Tôi không muốn em ngày nào cũng trốn tránh tôi, thấy tôi như thấy kẻ thù.”

“Ai thấy anh như thấy kẻ thù?” Huân Y bất mãn than thở một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, “Tôi tức giận không phải chuyện này.”

“Vậy em…”

“Anh còn hỏi?” Huân Y nhích về phía gần hắn. Trên người Phí Dạ có một loại hương nam tính hấp dẫn trí mạng, cô sợ chính mình sẽ bị lạc vào hương thơm đó của hắn mất.

“Tôi…”

“Phí Dạ, tôi cho anh biết, tôi tức giận không phải vì chuyện đó, tôi không phải là đứa trẻ con, còn nữa…” Hai má Huân Y đỏ lên, như hoa sen nở trong hồ, bộ dáng thẹn thùng này khiến tim người đàn ông đập nhanh.

“Ai nói với anh, đó là nụ hôn đầu của tôi? Anh…đừng có đoán mò.”

Phí Dạ nhẹ nhàng cười, cũng không trực tiếp phản bác lời cô, chỉ gọi cho cô một phần đồ ăn ngọt, đặt trước mặt cô.

Trong lòng Huân Y có chút cảm động. Nói thật, người đàn ông Phí Dạ này có điểm ngốc nghếch, có điều, hắn không phải là đàn ông đích thực hay

https://thuviensach.vn

sao?

Gần đây hắn có chăm sóc đến cô, đương nhiên chỉ là quan tâm nho nhỏ. Chẳng hạn như nếu hắn về nhà trước, hắn sẽ tỉ mỉ chuẩn bị bữa tối. Đây vẫn là lần đầu tiên cô biết, thì ra đàn ông cũng có thể làm một bữa ăn thịnh soạn đến vậy. Mỗi khi nhìn bóng lưng hắn, lòng cô tràn ngập ấm áp, cũng sẽ thường ảo tưởng hắn là chồng cô…

Hắn làm việc luôn rất yên lặng, nếu cẩn thận thì sẽ phát hiện ra, hắn đem mọi đồ điện đã hỏng trong nhà đi thay hết. Mỗi ngày hắn đều thay cô tưới nước cho vườn hoa. Hắn lúc nào cũng làm nhiều hơn nói, luôn vào thời điểm cô phát hiện ra thì công việc đã hoàn tất.

Cho nên mới nói, hắn là người đàn ông ngốc, người đàn ông khó hiểu, đồng thời cũng là người đàn ông tốt, chỉ cần ở bên cạnh hắn liền cảm thấy an toàn.

Có lẽ, cách hắn quan tâm một người con gái chỉ là sự quan tâm nho nhỏ. Huân Y không thể không thừa nhận, có đôi khi hắn đích thực có chút khuynh hướng của chủ nghĩa nam quyền. Cho nên, nhìn bộ dáng hắn mỉm cười, tim Huân Y lại đập thình thịch——

“Anh…có gì mà buồn cười? Tôi không nói gì sai cả.” Vẻ mặt cô có đôi phần mất tự nhiên.

oOo

| 8 | Người đàn ông ngốc? Người đàn ông tốt? (3)

Phí Dạ uống một ngụm café, mỉm cười rồi thản nhiên nói: “Em cũng không có kinh nghiệm hôn môi.”

Một câu nói này khiến khuôn mặt Huân Y đỏ bừng lên, nghẹn lời tận ‘nửa ngày’. Cô không biết nên nói gì, một lúc sau mới rầu rĩ trừng mắt với

https://thuviensach.vn

hắn một cái, “Sao? Anh có kinh nghiệm sao? Cũng phải, loại người như anh kinh nghiệm đương nhiên là phải lão luyện rồi.”

Vừa nghĩ tới cảnh hắn cùng người con gái khác “anh anh – em em” là cô lại tức điên lên, trong lòng đột nhiên chảy qua một dòng nước chua loét, khiến cô ăn gì cũng không thấy ngon miệng.

Phí Dạ cũng nghe ra giọng điệu châm chọc của cô, hơi nhíu mày lại, “Vì sao em lại cho rằng như vậy?”

“Nhìn anh là cũng đủ đoán ra được.” Huân Y dỗi hờn nói: “Nói thật, anh là đàn ông có năng lực lại có diện mạo, đương nhiên không thiếu phụ nữ yêu thương nhung nhớ rồi.”

Kỳ thật, cô muốn ngắn gọn hỏi hắn, hắn có người phụ nữ nào hay không hay từng có bao nhiêu phụ nữ.

“Nếu đây là sự khích lệ của em đối với tôi thì tôi xin nhận, về phần phụ nữ…” Phí Dạ dừng một chút, “…yêu thương nhung nhớ thì vô cùng thiếu.”

Huân Y sửng sốt, ngây ngô hỏi, “Vì sao?”

“Bởi vì nhiều người phụ nữ chỉ sợ tôi, sao họ sám chủ động đến gần tôi chứ? Cho dù muốn tới gần cũng không có nhiều cơ hội lắm.” Hắn nói như thể đây là lẽ thường, biểu cảm cũng thực bình tĩnh.

Lúc này Huân Y mới nhớ tới thân phận của hắn, lại liên hệ một chút đến tính cách hắn thì hắn là hắn không nói sai, có điều——

“Anh nói là rất ít, vậy hắn là vẫn có?”

Phí Dạ nhún vai——

“Tôi không thể khống chế hành vi của người khác.”

https://thuviensach.vn

Một câu, ý tứ rất rõ ràng.

Huân Y cụp mắt, không hề đặt câu hỏi nữa, trong lòng cũng thoáng tê tái…Cô không biết đang chờ mong điều gì, chỉ cảm thấy hắn không cố ý giải thích thì cô rất khó chịu.

Thấy cô lại không nói gì nữa, Phí Dạ không biết mình đã kể sai chuyện gì, mãi lâu sau, hắn mới nhẹ giọng nói: “Em không còn trách tôi nữa chứ?”

Huân Y vẫn không nói gì, rầu rĩ uống nước.

Phí Dạ thật sự không còn cách nào, nhìn cô, nói: “Vậy đi, tôi có thể giúp em làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần em vui, không tức giận nữa, được không? Muốn thế nào thì tùy em.”

“Tôi có thể làm thế nào được? Chẳng lẽ muốn tôi đánh anh, chửi anh?” Rốt cuộc Huân Y cũng lên tiếng, “Anh khỏe mạnh như vậy, tôi mà đánh anh, không đợi anh đau tôi đã đau trước.”

“Vậy…” Phí Dạ thực không biết phải làm sao, “Vậy muốn như thế nào em mới có thể hết tức giận? Đúng là tôi đã nhìn thân thể em, hay em muốn về xem của tôi cho huề?”

“Ha——” Huân Y thật sự không nhịn được, rốt cuộc cũng cười ra tiếng. Đối với một người đàn ông như vậy, cô không thể giận nổi, cô trừng mắt nhìn hắn, “Anh nói thật nhẹ nhàng, nói đi nói lại đều là anh đi lợi dụng.”

Phí Dạ thấy cô nở nụ cười, tảng đá nặng nề trong lòng rốt cuộc cũng thả được xuống. Hắn âm thầm thở phào một hơi, nói: “Đây đúng là con gái bọn em không biết lý lẽ. Đàn ông nhìn phụ nữ thì bị gọi là lợi dụng; Phụ nữ nhìn đàn ông, sao lại có thể nói là đàn ông lợi dụng được?”

“Sao anh ngốc vậy?” Huân Y thấy hắn thực nghiêm túc thì lại muốn cười.

https://thuviensach.vn

“Được, tùy em nói thế nào cũng được, chỉ cần em cười là tốt rồi.” Phí Dạ cũng khẽ cười, đáy mắt hiện vẻ thoải mái.

“Anh hy vọng tôi cười để làm gì?”

Phí Dạ nhếch môi, “Bởi vì em cười lên rất đẹp.”

“À——” Huân Y đỏ mặt, vội vàng cầm ly nước trái cây lên uống để che đi vẻ mặt ngượng ngùng, cô hắng giọng, “Làm gì có ai nói thẳng như anh cơ chứ.”

“Đẹp là đẹp, có gì phải che giấu?” Phí Dạ cười cười.

Huân Y lặng lẽ quan sát hắn, đáy lòng vốn đã rung động, lại thấy hắn nhìn mình mỉm cười thì cô vội vàng lia tầm mắt sang một bên, “Không thèm nghe anh khen đâu! Trở lại chuyện chính, vì sao anh muốn nộp tiền thay tôi?”

Phí Dạ dựa người vào ghế, hơi nhíu mày, “Không phải em đang thiếu tiền sao?”

Sắc mặt Huân Y hiện vẻ xấu hổ, “Tôi, tiền của tôi đã đủ rồi, mà cho dù tôi thiếu tiền cũng không thể lấy tiền của anh được.”

“Vì sao không thể?” Phí Dạ khó hiểu.

“Vì sao có thể?” Huân Y càng kiên định hơn.

“Bởi vì——” Phí Dạ thốt lên hai chữ xong lại chần chừ.

“Bởi vì sao?”

Một lúc sau——

https://thuviensach.vn

“Bởi vì tôi là thầy phụ đạo của em, em là học trò của tôi!” Lý do này khá hợp lý, Phí Dạ tìm đến ‘nửa ngày’ rốt cuộc cũng có thể tìm được một lý do cho hành vi của mình.

Huân Y vừa nghe thấy thế thì cảm thấy như trời sụp vậy. Ông trời ạ, tên đàn ông này không thể bớt ngốc một chút được hay sao?

“Anh là khách thuê nhà, cho dù là thầy thì cũng chỉ có thể xem như thầy dạy thêm.” Huân Y chu miệng nói, “Tôi sẽ trả lại tiền cho anh.”

“Không cần.”

“Đây là số tiền không nhỏ!”

Huân Y vẫn cương quyết, lại thấy hắn chằm chằm nhìn mình rồi hắng hắng giọng, “Tôi biết em không cần chỗ tiền đó, nhưng mà, tôi không thể không quan tâm tới người tôi thích được.”

A——

Lần thứ hai Huân Y giật mình sửng sốt. Người đàn ông này, đến tột cùng là có ý gì?

———————————

Ban ngày ở Provence thực bình yên. Đầu hạ đúng là thời điểm náo nhiệt, gần như là ngày hội bởi khách du lịch đến đây ngày càng nhiều. Có điều, thị trấn nhỏ nơi rượu trang Tuffy vẫn yên tĩnh. Hương rượu lẫn với hương hoa oải hương lấp đầy trong không khí.

Sáng hôm sau, khi những ánh nắng rực rỡ chiếu xuống biển hoa tím biếc, vừa từ trong trang trại đi ra, Phí Dạ đã thấy một chàng trai bước đến gần, bó hoa anh ta cầm trong tay gần như có thể che đi được ánh mặt trời.

https://thuviensach.vn

Hắn nhíu mày lại. Chàng trai này hắn biết, chính là người đã mời Huân Y đi ăn cơm hôm qua, là tiền bối của cô.

Người này sao lại đến đây?

Đang nghĩ ngợi, chàng trai đã đến gần. Hắn là không dự đoán sẽ có một người đàn ông trong trang trại, anh ta hơi sửng sốt, lại cười cười, "Xin lỗi, Huân Y có ở đây không?"

Anh ta còn nhớ rõ người đàn ông này, chính là người đàn ông theo sau Huân Y ngày hôm qua. Sao hắn lại xuất hiện ở trang trại của Huân Y? Tầm giờ này rồi mà vẫn mặc bộ quần áo ở nhà? Huân Y nói hai người là bạn, thật vậy sao?

Phí Dạ liếc nhìn anh chàng, mà theo sau hắn là chú mèo nhỏ cứ kêu meo meo mãi. Nhìn thấy chàng trai xa lạ xuất hiện trong trang trại, nó xoay mình dựng đứng cái đuôi lên, cong lưng, hướng về phía anh ta nhe răng ra. Điều này chứng tỏ nó có sự phòng ngự với anh ta, không chào đón anh ta.

Phí Dạ hơi nhíu mày, cúi đầu nhìn con mèo thì không khỏi nhếch môi. Đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dạng tức giận của con vật nhỏ này.

Lại ngẩng đầu thì sắc mặt hắn vẫn mang vẻ bình tĩnh—— "Anh tìm Huân Y có việc ư?"

Sắc mặt chàng trai kia có chút xấu hổ. Bộ dạng của con mèo nhỏ kia khiến anh ta cực kỳ không thoải mái, anh ta cố nặn ra một nụ cười, "Đúng, xin hỏi cô ấy có nhà không?" Hỏi xong câu này, anh ta lại cười cười, "Thiếu chút nữa quên mất, tôi nghĩ anh cũng chỉ đến làm khách mà thôi, cứ vào nhà tìm cô ấy có khi còn tốt hơn."

Nói xong, anh ta muốn tiến vào

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 5

10

| 9 | Tư tâm (1)

“Tất cả những gì cô làm chỉ là thả tóc xuống cho hoàng tử để giữ chàng ở đó. Cô luôn đổ lỗi cho người khác về những bất hạnh của mình, không một lần dám thử yêu và được yêu.”, Ludwig Kakumei.

[…]

“Có chuyện gì cứ nói trực tiếp với tôi được rồi!” Tiếng nói Phí Dạ vang về phía anh chàng, hắn đến trước mặt anh ta, không chút thay đổi mà nói, “Huân Y không có nhà.”

Anh chàng kia sửng sốt, “Không có nhà? Huân Y đi đâu?”

“Chuyện này tôi không rõ lắm, cô ấy không mang di động, có lẽ là đến tối mới về.” Phí Dạ thản nhiên nói.

Vị tiền bối kia khó hiểu nhìn Phí Dạ, “Vậy anh…sao lại ở nhà Huân Y?”

“Là Huân Y nhờ tôi đến trông mèo hộ cô ấy.” Phí Dạ cúi đầu nhìn con mèo. Con thú nhỏ dường như là biết điều, cuộn tròn người cọ đến cọ lui

https://thuviensach.vn

vào chân Phí Dạ, lại còn phát ra tiếng ngáy khò khò.

Gã trai kia mỉm cười, cúi người xuống, “Con vật nhỏ này thật đáng yêu, Huân Y vốn thích mèo con với cún con.” Nói xong, anh ta đưa tay ra định sờ——

“Cẩn thận——”

“Grừ——grừ——” Con mèo đột nhiên cảnh giác cong lưng lên, giơ móng vuốt cào ngay lên mu bàn tay anh chàng. Tốc độ cực nhanh của nó khiến anh chàng kia không nghe rõ Phí Dạ nói gì, chỉ thấy vài vệt xước đang chảy máu.

“A——” Anh chàng hét lên một tiếng, theo phản xạ liền đá mèo con tới một bên. Con mèo càng tức giận, vừa muốn vồ đến——

“Kiki, về nào!” Phí Dạ thấp giọng quát. Con mèo nhỏ tên là Kiki, đây là do Huân Y đặt cho nó.

Con mèo cũng rất nghe lời Phí Dạ, uể oải meo meo vài tiếng rồi cúi đầu leo lên cái ghế trong trang trại, dưới ánh mặt trời, nó lim dim hai mắt——

“Anh không sao chứ?” Phí Dạ nhìn về phía gã trai đang nhăn nhó, lãnh đạm hỏi.

Bàn tay anh chàng đã chảy máu, anh ta hung tợn nhìn qua con mèo, thấp giọng mắng, “Đồ súc sinh chết tiệt!”

“Grừ——” Con mèo như thể hiểu được hắn đang mắng mình, cái đuôi lại dựng lên, nhe nanh với anh ta.

Phí Dạ thấy thế thì thản nhiên nhếch môi, “Tôi thấy cậu vẫn nên nhanh chóng đến bệnh viện kiểm tra đi thôi, nếu để nhiễm trùng sẽ không tốt đâu.”

https://thuviensach.vn

Anh chàng nghe thấy vậy thì vẻ mặt lộ rõ sự gấp gáp, “Nhưng mà tôi còn muốn tìm Huân Y——”

“Cậu có việc gấp thì có thể nói cho tôi, tôi thay cậu chuyển lời.” Phí Dạ không chút hoang mang mà nói một câu.

“Anh?” Vị tiền bối kia hồ nghi nhìn thoáng qua Phí Dạ, đáy mắt rõ ràng mang theo vẻ cảnh giác.

Hai tay Phí Dạ khoanh trước ngực, “Đương nhiên, cậu cũng có thể ở đây chờ Huân Y về, có điều vết thương của cậu——” Hắn thông minh kéo dài giọng, trong sự bình tĩnh còn có nho nhỏ ý xấu.

Anh chàng thấy tay chảy máu càng nhiều, nghĩ nghĩ đành lấy ra tờ giấy đưa cho Phí Dạ, “Đây là vé xem chương trình ca nhạc vào tám giờ tối ngày mai, nhờ anh chuyển cho Huân Y. Còn nữa, phiền anh báo với Huân Y, tôi đã đặt bữa tối lúc năm giờ chiều ở nhà hàng rồi, địa chỉ nhà hàng ở——” Nói xong, anh ta lấy ra một cây bút, viết địa chỉ nhà hàng lên mặt sau tấm vé, “Phiền anh, nhất định phải chuyển cho Huân Y.”

Phí Dạ nhận lấy tấm vé, thản nhiên nói, “Tôi sẽ chuyển giúp cậu.”

“Cám ơn, à, còn bó hoa này nữa——” Anh chàng đưa bó hoa bách hợp to đùng cho Phí Dạ, “——cũng giúp tôi chuyển cho Huân Y.”

Phí Dạ nhận lấy bó hoa, hơi nhíu mày lại. Hoa bách hợp? Hình như Huân Y không thích bách hợp!

“Cậu thích Huân Y?” Bất thình lình, hắn hỏi một câu. Nhìn thấy bó hoa này, hắn cực kỳ khó chịu.

Anh chàng kia cười cười, ít nhiều có điểm ngượng ngùng, nhưng cũng không giấu giếm, “Đúng vậy, tôi thích Huân Y. Lúc cô ấy chưa tốt nghiệp tôi đã thích rồi, khi đó tôi nghĩ mình sẽ rời khỏi Provence nên mới không

https://thuviensach.vn

có dũng khí theo đuổi cô ấy. Ngày hôm qua, khi gặp lại cô ấy, tôi mới biết chính mình vẫn nhớ mãi không quên được cô ấy, tôi——”

“Được rồi, tôi sẽ chuyển cho Huân Y, còn bây giờ cậu phải đến bệnh viện ngay đi.” Phí Dạ chặn lời anh ta, giọng nói vô cùng lãnh đạm. Hắn không có hứng thú nghe cậu ta bừng bừng khí thế kể về chuyện của mình.

“À, được được, cảm ơn anh.” Anh chàng quấn băng tạm vào tay rồi nhanh chóng rời đi.

Phí Dạ nhìn thấy bóng lưng đã dần đi xa, khóe môi hắn khẽ cong lên ý châm chọc. Hắn nhìn tấm vé trong tay, cười lạnh một tiếng. Chương trình ca nhạc lúc tám giờ, lại diễn ra trong ba tiếng? Đúng là ‘lòng Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết! ’ [1]

Ý lạnh bên môi hắn càng đậm, bàn tay dần nắm chặt lại, tấm vé cũng bị bóp nát.

Lại nhìn bó bách hợp trong tay, hương thơm này đúng là khiến hắn chán ghét. Hắn cười lạnh ném bó hoa vào thùng rác, phủ thứ khác lên rồi đóng nắp thùng lại.

Con mèo meo meo kêu lên vui mừng. Phí Dạ tiến lên, bàn tay vuốt nhẹ đầu nó rồi mỉm cười, cúi đầu nói, “Thật sự là rất giỏi.”

“Meo meo——” Con mèo làm nũng kêu một tiếng, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

Huân Y ngủ đến quên trời quên đất. Lúc cô uể oải rời khỏi giường thì đã thấy Phí Dạ chuẩn bị xong bữa sáng vô cùng hấp dẫn.

“Ấy, sao hôm nay anh không đến rượu trang?” Cô ngồi bên bàn ăn, nhìn bóng dáng cao lớn lúc ẩn lúc hiện của hắn, khó hiểu mà hỏi một câu.

https://thuviensach.vn

Lại nhìn con mèo nhỏ của cô cứ đi theo Phí Dạ rụi rụi đầu thì ai thán một tiếng. Từ khi nào thì con mèo nhỏ cô nuôi lại thân mật với gã này như vậy?

“Hôm nay dạy bù cho em, quên à?” Phí Dạ đặt bát ngũ cốc trước mặt cô, hai tay chống hai bên cạnh bàn, người hơi nghiêng về phía trước——

“Cho nên, em phải ăn xong bữa sáng này đi thì chúng ta mới có thể bắt đầu lịch giảng dạy.”

Huân Y nhìn vào đôi mắt đen láy của hắn, trong lòng như chảy xuôi một dòng nước ấm. Cô gật gật đầu, uống một ngụm nước trái cây.

Bữa sáng này vô cùng ấm áp.

“Về sau em phải tập thói quen ngủ sớm dậy sớm đi.” Phí Dạ lại đặt một miếng sandwich đến trước mặt cô, nhẹ giọng nói.

“Cái gì chứ, thời gian ngủ của tôi rất bình thường.” Huân Y cảm thấy hắn nói chuyện y như người bề trên, không khỏi nhẹ giọng phản bác.

“Bình thường?” Phí Dạ nhẹ nhàng cười, “Nếu tôi không nhìn nhầm, đồng hồ trên tường chỉ mười giờ sáng.”

Khuôn mặt Huân Y đỏ lên, “Người ta chong đèn học đêm đấy chứ.”

Phí Dạ không nói nữa, bên môi vẫn đậm ý cười như đang bao dung cho một đứa bé nghịch ngợm vậy.

“Mà này…” Huân Y cảm thấy bầu không khí là lạ, trầm mặc trong chốc lát rồi lên tiếng, “Sáng sớm hôm nay, hình như bên ngoài rất ồn ào, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có bất cứ chuyện gì xảy ra cả.” Phí Dạ uống một ngụm nước khoáng.

https://thuviensach.vn

Huân Y hơi nhíu mày, “Không có sao? Tôi nghe như có tiếng người kêu ý.”

“Là em ngủ nhiều quá nên nằm mơ.” Phí Dạ nhìn cô, cười cười rồi nhẹ giọng nói.

“Phải không?” Huân Y nghi hoặc nghĩ nghĩ, nhìn thấy con mèo cũng đang ngồi ăn thì nói: “Nhưng mà tôi còn nghe thấy tiếng Kiki.”

[1] Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mậu nhìn thấy đại tướng quân Tư mã Chiêu nắm hết quyền bính, làm việc hống hách ngang ngược thì nhịn không được. Một hôm, ông ta cho triệu tập Vương Kinh và ba vị đại thần khác vào trong cung, rất tức giận, nói: “Dã tâm của Tư Mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi nó đến giết ta. Hôm nay, ta và các ngươi đi thảo phạt hắn”.

Các đại thần đều khuyên ông ta nên nhẫn nại, không nên lao vào đại họa, nhưng Tào Mậu không nghe bèn đi tập họp cấm vệ quân và lính hầu cùng thái giám lại, và đánh từ trong cung ra. Nào ngờ, có người đi báo tin này cho Tư mã Chiêu, kết quả, Tào Mậu bị đâm ngay ngực rơi xuống ngựa mà chết, mà dã tâm làm phản của Tư mã Chiêu càng thêm rõ ràng. (Tam quốc chí).

oOo

| 9 | Tư tâm (2)

Phí Dạ dùng bữa với vẻ không nhanh không chậm, rồi hắn thản nhiên nói, “Ngày nào Kiki cũng gọi em dậy, em nghe thấy tiếng nó kêu cũng chẳng có gì lạ cả.”

Huân Y ngẫm lại thấy cũng đúng nên không hỏi gì nữa.

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi, Huân Y——” Phí Dạ đặt cốc nước xuống, nhìn cô, trầm ổn nói: “Ngày mai bên rượu trang khá bận, em phải qua hỗ trợ mới được.”

“Được, cần một ngày sao?” Huân Y không có lấy một chút hoài nghi nào.

“Đúng vậy, có thể sẽ làm đến khuya. Sáng mai em cùng tôi đến rượu trang.” Phí Dạ nói một cách tự nhiên.

“Được.” Huân Y gật đầu, tiếp tục ăn bữa sáng. Cô không hề thấy được, khóe môi Phí Dạ đang dần cong lên——

Đúng thật là rượu trang đang bề bộn công việc, phải nói là ngày nào cũng bận. Bởi dưới Lôi thị có rất nhiều hội sở cần đến vang đỏ, cứ như vậy, rượu trang Tuffy chỉ có phục vụ riêng cho Lôi thị.

Nhóm công nhân đang tỉ mỉ kiểm tra các chỉ tiêu cho nho, còn nghiêm túc làm bản ghi chép. Nhóm công nhân chuyên ủ rượu cũng rất cẩn thận nghiên cứu từng thành phần dinh dưỡng. Tất cả đều dựa vào hình thức quản lý chuyên nghiệp nhất để tiến hành.

Việc duy nhất Huân Y có thể giúp được chính là thử rượu. Ở Provence, nếu đã làm ở rượu trang thì chắc chắn sẽ biết cách thưởng thức rượu vang. Mặc dù không phải là chuyện gia thử rượu quốc tế nhưng qua vài trình tự công việc đã làm trước đây, cô vẫn có thể thử được rất nhiều vị rượu.

Công việc bận rộn nhưng cũng rất vui. Sắc trời ngả tối, ánh sao đã dần thấy mờ mờ trên không. Giờ khắc này chính là thời gian cho buổi tối mộng ảo——

Tiếng chuông di động vui nhộn làm gián đoạn công việc của Huân Y. Cầm di động, sau khi nhận máy thì Huân Y đi ra ngoài gian ủ rượu. Phí Dạ tỉnh bơ nhìn bóng lưng cô đi ra, rồi sau đó quay đầu, thản nhiên nói với các nhân viên, “Mọi người tiếp tục đi.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, ngài Phí Dạ.”

Hắn cũng đi ra ngoài theo.

Bóng đêm mông lung bao phủ lấy bóng dáng nho nhỏ của Huân Y. Nghe điện thoại, giọng nói của cô mang theo vẻ kinh ngạc, còn có chút không thể ngờ đến. Một lúc lâu sau, cô lại cúi đầu nói gì đó. Cúp điện thoại, cô xoay người thì lập tức đối diện với cặp mắt thâm trầm của Phí Dạ ——

Trong lòng như có một tiếng “Đinh!”.

Phí Dạ tiến lên, thân mình cao lớn gần như che kín lấy cô, khuôn mặt anh tuấn tuy vẫn là vẻ bình tĩnh nhưng đã có chút biến đổi——Hắn nhìn cô, không hề chớp mắt, một lúc sau thì lên tiếng, “Là gã tiền bối của em?”

Huân Y sửng sốt, khi nâng tầm mắt lên thì hắn là đã rõ ràng, “Tiền bối vừa gọi điện cho tôi. Anh ấy đã chờ tôi hơn một tiếng rồi.”

“Thì sao? Em muốn đi?” Phí Dạ khoanh hai tay trước ngực, hơi chau mày lại, “Hắn là em cũng thấy hôm nay rượu trang rất nhiều việc.”

“Ngày nào rượu trang cũng bận hết, hôm nay cũng bình thường, không có gì khác cả.” Huân Y quan sát hắn, “Ngày hôm qua tiền bối đã đến nhà tôi, anh không nói cho tôi, ngay cả buổi ca nhạc tối nay, anh cũng giấu tôi luôn.”

Phí Dạ nhìn cô, “Đúng vậy, đúng là tôi không nói cho em.”

“Vì sao?” Huân Y hỏi lại.

“Bởi vì tôi không muốn.” Phí Dạ nói vô cùng đơn giản, đơn giản đến nỗi khiến người ta không nhìn thấu được tâm tư hắn.

https://thuviensach.vn

Huân Y lẳng lặng nhìn hắn. Cô không hề tức giận, chỉ là rất muốn biết mục đích hắn làm như vậy! Hắn ngang nhiên thừa nhận tất cả điều này, đã nói lên rằng hắn không hề quên, hắn cố ý! Chẳng lẽ——

Trong lòng cô đã bắt đầu có vẻ hồi hộp, nổi lên một loại vui mừng khó nói. Chẳng lẽ hắn đang ghen ư?

“Anh không nên như vậy, anh không có quyền thay tôi đưa ra quyết định.” Cô chu mỏ như con vịt con.

Phí Dạ nhíu mày, “Em muốn đi gặp cậu ta?”

“Tôi——” Huân Y thấy trong mắt hắn thoáng hiện vẻ tức giận, sự vui mừng kia càng thêm đậm hơn, cô càng dám khẳng định sự suy đoán của mình không hề sai nha.

“Đây là chuyện của tôi, có liên quan gì đến anh.” Cô cố tình kích hắn.

“Đương nhiên có liên quan tới tôi!” Phí Dạ buột miệng nói, sắc mặt rõ ràng có chút biến đổi. Thấy cô không chớp mắt nhìn chằm chằm mình, hắn hắng giọng, mất tự nhiên nói, “Em không thể đi cùng cậu ta, cậu ta không phải loại tốt đẹp gì đâu.”

Huân Y kinh hãi, “Này, Phí Dạ, lời anh thật kỳ quái. Anh ấy là tiền bối của tôi, nhân phẩm thế nào hắn là tôi phải rõ hơn anh chứ?”

“Tôi là đàn ông, đương nhiên hiểu cậu ta muốn làm gì!” Phí Dạ bất mãn nói.

Huân Y nhịn cười, cố ý tò mò hỏi, “Á? Vậy anh nói xem, anh ấy muốn làm gì?”

“Cậu ta muốn…” Phí Dạ nhíu chặt mày lại, trầm giọng nói, “Cậu ta muốn chiếm đoạt em.”

https://thuviensach.vn

“Anh học được phép đọc suy nghĩ ư?” Huân Y cười trêu nói.

Phí Dạ bất đắc dĩ thở dài, đưa tay nắm lấy bả vai cô, còn nghiêm túc nhìn cô, “Huân Y, tin tôi đi, tôi nhìn người luôn rất chuẩn. Cậu ta không thật lòng thích em đâu, em ở bên cạnh cậu ta chỉ có hại thôi. Em nghĩ mà xem, buổi ca nhạc hôm nay những ba tiếng, cậu ta chọn lúc tám giờ tối, đêm hôm khuya khoắt nhất định cậu ta sẽ đưa em vào khách sạn!”

Huân Y nghiêng đầu nhìn hắn, bên môi mơ hồ ý cười, “Anh thật có kinh nghiệm.”

“Huân Y, là tôi muốn tốt cho em.”

“Cho dù là như vậy, tôi cũng có quyền cảm kích chứ? Còn nữa, bó hoa tiền bối tặng tôi đâu?” Huân Y ra vẻ kỳ quái mà hỏi.

Phí Dạ thẳng lưng, mất tự nhiên mà cụp mắt xuống, “Đây lại là một vấn đề nữa, nếu cậu ta thật sự thích em, vậy hắn là phải biết rõ em không thích hoa bách hợp!”

Tim Huân Y đập nhanh hơn! Hắn biết sở thích của cô? Hắn nói như vậy tức là hắn biết rõ cô thích gì hay không thích gì, liệu đó có phải là biểu hiện hắn thích cô?

“Chuyện đó——Tôi hỏi anh, hoa đâu rồi?”

“Ném đi rồi, em không thích, giữ lại cũng không dùng được gì.” Phí Dạ trả lời rất kiên quyết, trên mặt không hề hiện chút áy náy nào.

Huân Y muốn cười vẫn không thể cười, chỉ có thể cố ý phụng phịu nhìn hắn. Cô thật muốn biết suy nghĩ thực sự của hắn! Một khi hắn đã quan tâm đến chuyện của cô như vậy, cô sẽ không tin là hắn không hề có chút động lòng nào với cô!

https://thuviensach.vn

Phí Dạ đâu biết tâm tư đó của cô, thấy cô không thèm đáp lại, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, dưới tình thế cấp bách hắn liền buột miệng nói ——

“Tóm lại, em không thể đến chỗ hẹn!”

Huân Y không nóng không lạnh, nhàn nhã nói, “Ngài Phí Dạ, tôi có đi hay không là chuyện của tôi chứ nhỉ? Cho dù tôi có ở bên cạnh anh ấy, anh cũng không quản nổi…”

“Không cho phép em thích cậu ta!” Đột nhiên Phí Dạ chặn ngang lời cô, âm giọng cũng cao hơn rất nhiều, đôi mắt đen láy hiện rõ vẻ tức giận.

Huân Y hoảng sợ, đây là lần đầu tiên cô thấy Phí Dạ phát cáu, thậm chí cũng là lần đầu nghe thấy hắn nói kiểu tức giận như vậy, không còn vẻ tao nhã trầm ổn nữa.

Trong tim cũng mang nặng sự kinh hãi, không phải bởi sợ hãi, mà là bởi niềm vui sướng khiến tim đập quá nhanh! Hắn nói là ‘không cho phép’, chứ không nói là ‘không thể’. Câu ‘không cho phép’ này rõ ràng mang theo tâm lý bá chiếm trời sinh của đàn ông!

| 10 | Thổ lộ trên cánh đồng hoa

“Từ nay ta sẽ không giao em cho ai khác. Vị thần cai quản âm phủ cũng là đàn ông nên ta không thể trao em cho hắn được.”, Kail Mussuli – Dòng sông huyền bí.

[…]

Tuy rằng Huân Y không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng nhìn thấy đám bạn bè thì cô cũng có đôi chút kiến thức. Biểu hiện của Phí Dạ rõ ràng là ghen, cô không nhìn lầm, cũng tuyệt đối không phân tích sai!

https://thuviensach.vn

Dường như Phí Dạ cũng ý thức được cảm xúc đã xảy ra vấn đề, âm thầm hít vào một hơi, lại một lần nữa nắm lấy hai vai Huân Y. Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt cô, nén thấp tiếng nói lại, không khó để nhìn ra hắn đã điều chỉnh cảm xúc ổn thỏa rồi.

“Huân Y, em phải tin tôi, tôi muốn tốt cho em.”

“Cũng chỉ có thế thôi?” Huân Y không hề giận, chỉ nhẹ giọng hỏi, đôi mắt mang theo vẻ chờ mong.

Phí Dạ bị ánh mắt này của cô mê hoặc, gió đêm nhẹ nhàng thoảng qua càng khiến hắn không thể thoát được ánh mắt ấy.

“Anh nhìn người luôn rất chuẩn, vậy anh có nhìn thấu lòng mình không?” Huân Y cố lấy dũng khí, giọng nói có vẻ run run, như đang kích động, hoặc lại như khiếp hãi…

“Anh phản đối tôi đến chỗ hẹn, lại không cho tôi thích tiền bối, anh nói lý do thật sự của anh xem?”

“Tôi——” Đôi mắt Phí Dạ lộ vẻ nghi hoặc, đôi mày cũng nhíu lại, hiện rõ vẻ khó hiểu.

Tim Huân Y đập nhanh đến nỗi như muốn nhảy ra ngoài. Cô nhìn hắn, rất lâu, cũng không lên tiếng nữa.

Hắn là gã đàn ông hiền như khúc gỗ, nhưng cô không tin hắn không có chút tình cảm nào với cô, tuyệt đối không tin! Cô không phải là đứa trẻ con, dựa theo hành vi và lời nói của hắn, thậm chí là ánh mắt, cô có thể nhìn ra được phần nào tình hình thực tế.

Một thoáng yên tĩnh, thậm chí không khí cũng như ngưng lại.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ nhìn cô, sóng mắt lưu chuyển như dòng nước. Dường như hắn cứ muốn nói lại thôi, nhưng rất nhanh lại bị một loại cảm xúc áp chế. Đôi mắt long lanh kia cứ không chớp mà nhìn hắn, hắn có thể thấy được hình ảnh của chính mình trong đó.

Chỗ lồng ngực như là có một loại cảm xúc sắp phá ra, hắn có thể cảm nhận được, cũng rất muốn có được, nhưng——

Hai bàn tay đang xiết chặt lấy bả vai cô rốt cuộc cũng buông ra.

Một lúc lâu sau, hắn hít sâu một hơi, ngữ khí lại khôi phục vẻ bình tĩnh trước nay.

“Em còn nhỏ, tôi chỉ lo lắng cho em mà thôi, không nên suy nghĩ nhiều.”

Vẻ hồi hộp, kích động trong mắt Huân Y đột nhiên như bị nước biển dìm xuống, còn lại cũng chỉ có sự khiếp sợ cùng khó hiểu và——không thể tin được.

Nhìn chằm chằm người đàn ông cao lớn trước mặt, cô không tin, không tin hắn chỉ nói như vậy!

“Không còn sớm nữa, em cũng đói bụng rồi, tôi đưa em đi ăn cơm.” Phí Dạ nhẹ giọng nói, xoay người bước đi.

Huân Y không hề nhấc chân, vẫn đứng im tại chỗ, nhìn theo bóng lưng hắn mà trong lòng bồi hồi——

Phí Dạ thấy cô không động đậy thì quay đầu nhìn cô, dịu dàng nói, “Nghe lời, đi thôi nào.”

“Anh thích tôi, có phải không?” Huân Y không hề chớp mắt mà nhìn hắn, cố lấy hết dũng khí nói ra những lời ẩn sâu trong lòng. Tuy rằng thân

https://thuviensach.vn

thể cô đang run rẩy, nhưng đây là lời nói thật lòng của cô. Cô không muốn lại phải đau khổ mà giấu giếm, bởi vì cô cảm nhận rõ ràng rằng hắn có thích.

Nhưng cô không rõ, vì sao hắn không chịu lên tiếng?

Những lời này, âm lượng không lớn, thậm chí còn hơi nhỏ, phiêu đãng trong bầu không khí tràn hương hoa oải hương, nhưng lại khiến thân mình Phí Dạ bất giác run rẩy. Nhìn về Huân Y cách đó không xa, gương mặt cương nghị của hắn rõ ràng có vẻ hoảng hốt.

Bàn tay Huân Y nắm chặt lại. Cô buộc mình không được bỏ chạy, không phải cô không có sự xấu hổ của con gái, mà là cô không muốn lãng phí thời gian không rõ ràng, mất đi người đàn ông mình thích.

Cô bước lên, hai bàn tay vẫn nắm chặt, chỉ có vậy cô mới có dũng khí nói những lời tiếp theo. Nâng tầm mắt, cô đối diện với cặp mắt đen sâu thẳm của hắn——

“Vì sao anh không trả lời?”

Vừa mới đây thôi, cô rõ ràng nhìn thấy ánh mắt Phí Dạ, rõ ràng có vẻ vui sướng. Nhưng giờ khắc này, đôi mắt hắn lại quá bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Vì sao? Cô không nghĩ ra, cho nên muốn hỏi hắn rõ ràng!

“Huân Y——” Một lúc lâu sau, rốt cuộc Phí Dạ cũng lên tiếng, nhưng lại là vẻ thản nhiên, “Không còn sớm nữa, đi thôi.”

“Phí Dạ——” Huân Y giữ chặt cánh tay hắn, giọng nói run rẩy, “Thích là thích, không thích là không thích, anh lại chọn trốn tránh vấn đề của tôi, vì sao?”

https://thuviensach.vn

“Huân Y, em nghĩ nhiều quá rồi.”

“Thì ra là anh không thích tôi?” Tâm tình Huân Y không ngừng trầm xuống, cô hít một hơi, nói: “Vậy thì anh không nên ngăn cản tôi kết giao với người khác.”

“Huân Y!” Những lời này như là ngòi nổ, lập tức kích phát Phí Dạ, hắn nhíu mày nói: “Tôi chưa nói là không thích em, cũng không cho phép em kết giao với người đàn ông khác!”

Tâm tình Huân Y lập tức bay lên, ngay cả khóe môi cũng không che nổi ý cười. Cô cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên, “Vậy anh——thích em?”

“Huân Y——” Phí Dạ hít sâu một hơi, bàn tay nắm lấy bả vai cô, nói vẻ nghiêm túc, “Em còn nhỏ…”

“Em đã mười tám tuổi rồi, không nhỏ.” Huân Y lập tức phản bác, lại nói nhỏ một câu, “Em có quyền kết hôn rồi.”

Phí Dạ nhìn cô, như là bị ánh nhìn nóng bỏng của cô mê hoặc, trong lúc nhất thời chỉ biết ngơ ngẩn nhìn cô, sau đó lại cúi đầu nói——

“Đúng, em…không còn là trẻ con nữa.”

Lần cô nằm dưới người hắn, sự mềm mại hiện rõ mồn một trước mắt. Thậm chí mỗi lần nhớ đến, thân thể hắn lại lan ra dòng điện quen thuộc, hắn biết rõ đây chính là dục vọng của người đàn ông với phụ nữ! Nhưng hắn không ngờ lại có loại ý niệm này trong đầu với một cô gái mười tám tuổi!

Trong mắt hắn, cô rất nhỏ, như cây non cần được che chở. Hắn không nên sinh ra ý niệm xấu xa đó với một cô bé.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Huân Y đỏ bừng. Cô hiểu được ý tứ trong lời Phí Dạ, lại ngượng ngùng không thôi, nhẹ nhàng kéo bàn tay hắn lại, cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay thô ráp của hắn——

Động tác nhỏ này trong nháy mắt đã hòa tan Phí Dạ, vẻ cứng nhắc dần mềm đi. Bàn tay cô mềm mại như tơ, thậm chí câu mất trái tim hắn. Hắn thẳng sống lưng, vẫn đứng im, không nhúc nhích.

Rất lâu sau——

Huân Y nhẹ nhàng ngẩng đầu, đáy mắt mang vẻ ngây thơ của một cô bé, cứ thế mà nhìn hắn, như một con thú nhỏ phát ra âm thanh khiến người khác mềm lòng, “Phí Dạ, em thích anh…” Nói xong, mặt cô càng đỏ hơn trái táo. Nhón hai chân, cô khẽ đặt một nụ hôn lên má hắn, rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Phí Dạ giật mình, bởi lời nói thẹn thùng của cô, cũng bởi nụ hôn nhẹ nhàng của cô. Bức thành lũy vững chắc trong lòng rốt cuộc cũng hoàn toàn sụp đổ trong một khắc này

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 6

13

| 11 | Lôi Túc Kiêu (1)

“Em chưa từng muốn làm đệ nhất phu nhân. Em chỉ muốn một cuộc sống giản dị. Một cuộc sống mà kết quả bài kiểm tra chính tả của các con luôn quan trọng hơn kết quả bầu cử. Đó là gia đình mà em muốn có.” Nancy – Tiệm thú kiểng.

[…]

Sáu tháng sau——

Tại nhà của Lôi gia——

Từng tiếng chuông gió nhẹ nhàng vang lên. Những người làm đều tất bật với công việc của mình. Lôi gia những ngày này có vẻ rất náo nhiệt, bởi vì chẳng những Lôi lão phu nhân về nhà Lôi gia, mà ngay cả vợ chồng Lôi Dận cũng đang ở lại. Quan trọng hơn là——Lôi gia cuối cùng cũng đã có thêm một sinh mệnh nhỏ bé!

Hai tháng trước, Mạch Khê đã thuận lợi sinh đứa bé, mẹ tròn con vuông. Trước khi sinh con, Mạch Khê còn lo lắng ngộ nhỡ không chăm sóc

https://thuviensach.vn

tốt cho nó thì phải làm sao? Không ngờ, thằng bé vừa ra đời, cô liền cực kỳ nhàn rỗi. Lôi lão phu nhân ngày nào cũng ôm lấy nó, vừa mở mắt đã muốn thấy cháu trai, có đôi khi còn nửa đêm bế 'trộm' cháu nội đến phòng mình, yêu quý vô cùng.

Lôi Dận thì lại còn hơn thế. Từ sau khi có con, hắn thay đổi hẳn, vốn luôn làm việc đến điên cuồng nhưng giờ thì cứ tan tầm là hắn lại nhanh chóng về nhà, cũng rất có quyết tâm tranh con với mẹ. Mỗi lần hai mẹ con đấu trí so găng để được bế thằng bé, kết quả là chỉ có Mạch Khê khổ. Chỉ khi cho con bú cô mới cô thể ôm ấp nó một lúc, thời gian còn lại, muốn bế nó cũng khó.

Hiện tại với Lôi Dận mà nói, đi đâu cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực, thần khí so với quá khứ còn hơn nhiều. Hôm hắn đứng chờ ngoài phòng sinh, sau khi biết được mình có con trai, việc làm đầu tiên của hắn chính là lôi di động ra, khoe khoang với Hoắc Thiên Kình——"Này, mình có con trai, đẹp trai cực kỳ luôn!" Kết quả là hai ngày sau, Hoắc Thiên Kình đến thẳng Lôi gia, còn đưa hai đứa con đến cùng.

Đầu giờ chiều hôm nay, Lôi gia có chút yên tĩnh, Lôi lão phu nhân cũng đã đi nghỉ trưa. Trong gian phòng khách tĩnh lặng, Mạch Khê trìu mến nhìn con nằm trong nôi. Thằng bé ngủ rất say. Nhịn không được, cô liền đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, trên mặt cũng tràn vẻ hạnh phúc.

Huân Y ngồi một bên thấy thế thì nhẹ nhàng cười, "Nhà chị cũng hài hước thật đấy, nhất là chị ý, chị là mẹ thằng bé mà muốn bế con lại thật khó khăn."

Sau khi thi xong, Huân Y được mời đến Lôi gia làm khách. Lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé này, cô liền bị mê hoặc hoàn toàn.

Thằng bé mới đầy tháng cực kỳ đáng yêu, nhìn thoáng qua đã thấy nó hoàn toàn thừa hưởng dáng vẻ của Lôi Dận, còn ngũ quan thì là sự kết hợp

https://thuviensach.vn

các nét của Lôi Dận cùng Mạch Khê. Đây chính là ưu điểm, bởi chẳng những nó có những nét của Lôi Dận mà còn có vài điểm của Mạch Khê. Cũng chính vì thế mà tiểu tử này được mọi người cực kỳ yêu quý.

Mạch Khê nhẹ nhàng cười. Sau khi sinh con, cô có thêm vẻ ý nhị của người mẹ, hơn nữa cũng bởi tuổi còn trẻ nên thân thể cô khôi phục dáng dấp cực nhanh, thân mình nhỏ xinh càng trở nên quyến rũ hơn.

“Huân Y, em cũng thấy chị đáng thương ư? Thật ra, thằng bé ngủ ở phòng riêng nhưng bà nội thằng bé cứ hay bế trộm nó đi, chị chỉ còn cách đặt nó trong nôi mới có thể ngắm nó, cho đỡ thèm mắt.” Tuy rằng cô nói như vẻ đáng thương nhưng vẻ mặt thì không che giấu nổi nỗi hạnh phúc.

Huân Y rất hâm mộ. Tuy rằng cô chưa gặp Lôi Dận nhiều nhưng cũng biết chuyện của hai người ngày trước. Đường đường là chủ tịch Lôi thị mà lại giải trừ muôn vàn khó khăn, không quan tâm đến ánh mắt của người ngoài để kết hôn với chính con gái nuôi. Hiện giờ, tình yêu của hai người lại đâm hoa kết trái càng khiến người ta hâm mộ không thôi. Hơn nữa, thằng bé này, đúng là có thể “giết người bằng vẻ bề ngoài” mà.

“Mạch Khê, Kiêu nhi thật đáng yêu nha, đợi nó lớn lên nhất định là cực kỳ đẹp trai, không biết sẽ làm bao nhiêu đứa con gái đau khổ đây.” Huân Y cực kỳ thích thú, không nhịn được mà cứ thò tay sờ sờ đứa bé trong nôi.

Lúc đứa bé chưa ra đời, Lôi Dận cùng Lôi lão phu nhân đã nghĩ ra không dưới trăm cái tên, trai có, gái có. Đến khi đứa bé được sinh ra thì được gọi là Lôi Túc Kiêu. Từ cái tên đã thấy được mười phần khí chất, có vẻ lạnh lùng cứng rắn của Lôi Dận, thậm chí có thể nói là độc nhất vô nhị.

Mạch Khê cười cười, “Chị chỉ mong thằng bé có thể lớn lên khỏe mạnh là tốt rồi.”

“Nhìn qua nó rất rắn chắc đó nhé, giống Lôi tiên sinh.” Huân Y nhìn đứa bé trong nôi, “Ngẫm lại thấy thằng bé này thật hạnh phúc, vừa sinh ra

https://thuviensach.vn

chẳng những được hàng vạn, hàng nghìn người yêu quý, mà tương lai còn thừa kế Lôi thị, đúng chất là công tử nhà giàu. Riêng điều này thôi đã khiến kẻ khác hâm mộ không thôi rồi."

Mạch Khê bị lời nói của cô làm cho bật cười, "Chị thấy đúng là nhìn người thân thì như nhìn Tây Thi, cục cưng nhà mình cứ khẳng định là hoàn hảo. Huân Y này, em thích trẻ con như vậy, tự sinh một đứa đi!"

"Mạch Khê, chị giễu cợt em sao?" Khuôn mặt Huân Y đỏ lên, "Ngay cả bạn trai em còn không có, sao có thể sinh con? Hay chị muốn em cướp Kiêu nhi của chị đi hả?"

"Em dám cướp nó đi à, Lôi gia có thể lật tung cả thế giới lên để tìm đấy." Mạch Khê vỗ nhẹ thằng bé, "Hiện tại chị mới biết được, đàn ông nhiều khi cũng như trẻ con vậy. Lấy Dận làm ví dụ đi, mỗi lần anh ấy với mẹ chồng chị chơi với bé con thì cũng chẳng khác gì trẻ con cả."

Huân Y không nhịn được mà cười ra tiếng, "Thật ra mẹ chồng chị cũng tếu thật đấy."

Mạch Khê gật đầu, lại khẽ thở dài một tiếng, "Cả đời mẹ chồng chị đã sống không dễ dàng gì. Lúc vừa sinh Dận ra đã phải chia lìa, trong lòng tất nhiên sẽ có sự tiếc nuối. Vậy nên bà yêu thương Kiêu nhi, cũng một phần là lấp đầy phần tình cảm khuyết thiếu."

Huân Y gật đầu, "Đúng vậy, Lôi tiên sinh trước đây lúc nào cũng lạnh lùng, so với bây giờ như là hai người vậy. Chẳng những anh ấy tìm được mẹ, lại có vợ yêu với đứa con. Xem như anh ấy là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng mà em cũng phải nói lại, chị mới là hạnh phúc nhất. Lôi tiên sinh đối xử với chị rất tốt. Vì sợ chị buồn nên đã trang hoàng lại nhà cũ của Lôi gia một lần nữa. Em vừa mới đi dạo ở vườn hoa, trời ạ, liếc mắt một cái đã nhìn thấy toàn sen Tịnh Đế, hâm mộ chết mất thôi."

https://thuviensach.vn

Mạch Khê nhìn thấy vẻ chân thành trên khuôn mặt Huân Y thì nói, “Thật ra em cũng không cần hâm mộ chị đâu, chị thấy, em cũng cách hạnh phúc không xa, nếu không sao dám nói là em nên sinh con chứ. Nói không chừng, chỉ năm nay thôi là chị có thể ăn kẹo cưới của em rồi.”

“Mạch Khê, chị nói đi đâu đấy, lạ ghê, nghe không hiểu.” Huân Y hờn dỗi, trừng mắt với cô một cái, tầm mắt lại chuyển tới đứa bé đang ngủ say.

Mạch Khê cố ý khẽ thở dài một hơi, “Haiz, có thể em nghe không hiểu lời chị nói, chị đây muốn nói đến ai, hẳn là em sẽ biết.”

“Cái gì cơ?”

“Chính là…Phí Dạ.” Đáy mắt Mạch Khê nổi lên vẻ giảo hoạt.

Ngón tay Huân Y run rẩy, trên mặt cũng hiện vẻ xấu hổ——

“Phí Dạ làm sao vậy? Em với anh ta chẳng có quan hệ gì cả.”

“Phải không?” Mạch Khê nghiêng đầu nhìn chằm chằm gương mặt cô, thu hết vẻ mất tự nhiên của cô vào đáy mắt, sau cười cười, “Nếu chị nhớ không lầm, lần trước Phí Dạ đến Provence là ở chung với em?”

“Cái gì mà ở chung chứ, anh ấy là khách thuê nhà mà thôi.” Huân Y vội vàng giải thích, trong lòng lại phiếm đau.

oOo

| 11 | Lôi Túc Kiêu (2)

“Phải không đấy? Thì ra em với anh ấy là quan hệ chủ và khách thuê nhà.” Mạch Khê ra vẻ như tỉnh ngộ, lại nhíu mày, “Có điều, cuối cùng chị lại thấy hai người có điểm là lạ.”

https://thuviensach.vn

“Có gì mà lạ?” Huân Y khó chịu nói lại, “Em với anh ta đã hơn nửa năm không gặp, anh ta…anh ta có cuộc sống của anh ta, em có cuộc sống của em.”

“À——” Mạch Khê gật đầu thở nhẹ một tiếng, “Nói không chừng là em đã quên người ta rồi? Từ sau khi Phí Dạ trở về, chị phát hiện ra thời điểm anh ấy thất thần cực nhiều, có đôi khi còn phải gọi mấy lần mới nghe thấy, em nói xem có đáng trách không?”

Huân Y chu miệng, “Không liên quan đến em.”

“Đúng vậy, cho nên mới nói, đôi khi chị vẫn thường quở trách Dận.” Mạch Khê cố ý ra vẻ bất đắc dĩ, nói: “Chị vẫn thường trách anh ấy không hiểu tình hình. Phí Dạ ở Provence rất ổn, lại đi gọi anh ấy về xử lý chuyện trong tổ chức, kết cục là lại có người oán thán, như là cô nhân tình bé nhỏ bị bỏ rơi vậy.”

“Mạch Khê à…” Mặt Huân Y càng đỏ hơn, “Chị nói ai giống nhân tình bị bỏ rơi? Em không thèm đâu, Phí Dạ là Phí Dạ, em là em.”

“Ấy? Chị nói người kia là em sao?” Mạch Khê cố ý nhíu mày lại, nhẹ giọng nói.

“Chị——”

“Được rồi, được rồi, không trêu em nữa. Hôm nay Phí Dạ cũng sẽ đến đây. Huân Y à, chị có thể nhìn ra được em rất thích anh ấy, vừa lúc hôm nay hai người có thể trò chuyện.”

“Em không cần nói chuyện với anh ấy đâu. Em thích anh ấy thì có ích gì chứ? Anh ấy lại không thích em, em không muốn bị một vố đau đâu.” Vẻ mặt Huân Y rõ ràng là không cam chịu.

https://thuviensach.vn

Nghĩ lại cái đêm mấy tháng trước, cô đã bỏ qua sự ngượng ngùng con gái mà chủ động thổ lộ với hắn. Kết quả là ngày hôm sau hắn ra đi không lời từ biệt. Điều này khiến lòng tự trọng của cô bị đả kích dữ dội. Cho dù không thích cô, cũng không cần phải đi không một tiếng thế chứ? Tuy rằng sau này cô cũng biết hắn vội vàng trở về xử lý công việc trong tổ chức, nhưng tâm lý cũng có chút không thoải mái.

"Huân Y, suy nghĩ của chị không giống em." Mạch Khê nhẹ giọng nói.

Huân Y nhìn cô, ánh mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Huân Y, Phí Dạ là người như thế nào chị biết rất rõ. Anh ấy là người đàn ông điển hình ham công việc, hơn nữa luôn lấy kiềm chế, bình tĩnh làm trọng. Nhưng từ khi trở về từ Provence, ngay cả Dận cũng phát hiện ra anh ấy thường xuyên thất thần, lúc nào cũng có vẻ không yên tâm. Trước đây anh ấy không hề như vậy, người có thể khiến Phí Dạ thay đổi như vậy, chỉ có thể là người mà anh ấy thực sự quan tâm." Mạch Khê nói đúng vào trọng tâm.

Huân Y cắn cắn môi, lại ngẩng đầu nhìn cô——

"Mạch Khê, thật ra em cảm thấy——chị còn hiểu anh ấy hơn em."

Mạch Khê hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, liền cười cười, "Em cho rằng người anh ấy yêu là chị?"

Huân Y cụp mắt, "Ít ra——anh ấy đã từng kết hôn với chị."

"Huân Y ơi——" Mạch Khê bất đắc dĩ lắc đầu, "Sự việc lúc đó hắn là em rất rõ ràng, chị nghĩ cũng không cần giải thích nhiều. Nhưng em phải hiểu được, cho dù Phí Dạ có tình cảm với chị thì cũng không phải là tình yêu. Trước kia, trong mắt anh ấy, chị chỉ nhìn thấy một loại thương tiếc, chị biết anh ấy thấy chị rất đáng thương, đó là đồng cảm, không phải tình yêu. Ít ra, chị cũng không thể khiến Phí Dạ hằng đêm nhung nhớ được."

https://thuviensach.vn

“Em…”

“Huân Y, chị có thể nói cho em một chuyện. Có một lần Phí Dạ uống rượu, Dận nói, từ khi Phí Dạ đi theo anh ấy thì chưa bao giờ uống quá nhiều rượu. Có thể thấy Phí Dạ luôn rất rõ ràng mình đang làm gì, một người như vậy, sao lại say rượu chứ?”

“Có lẽ…ảnh có tâm sự khác.” Trong lòng Huân Y run rẩy, nhưng vẫn cãi bướng một câu.

Mạch Khê thấy thế thì thở dài, lại nghĩ nghĩ, “Huân Y, thật ra, hai người bên nhau được, ngoài duyên phận thì còn cần dũng khí. Như em thì chưa thấy có dũng khí.”

“Em không cần. Nếu anh ấy thật sự thích em, thì sao lâu như vậy lại không có liên lạc? Điều này chỉ có thể chứng minh, trong lòng anh ấy, em không hề quan trọng.”

Huân Y nghĩ đến đấy thì trong lòng không khỏi hoảng hốt.

“Huân Y, em phải biết rõ vị trí và thân phận của Phí Dạ. Anh ấy là người đàn ông đi trên lưỡi dao, em cho rằng gánh nặng tâm lý của anh ấy nhỏ sao?”

Một câu này của Mạch Khê đã thức tỉnh Huân Y!

Thấy bộ dáng thẫn thờ của cô, trong đầu Mạch Khê chợt lóe ra một ý nghĩ, đảo mắt một vòng rồi nói, “Nhưng mà, Phí Dạ này cũng được nhiều cô gái thích lắm. Anh ấy vừa từ Provence về mà đã có mấy cô gái chủ động thổ lộ rồi. Thực ra đây cũng chẳng phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên. Người đàn ông ưu tú như Phí Dạ, mỗi cử chỉ đều toát vẻ đĩnh đạc. Đây là mẫu người mà mấy thiên kim tiểu thư thích nhất đấy.”

https://thuviensach.vn

Huân Y vừa nghe thấy thế, nhất thời nóng nảy, cắn cắn môi, tức giận đứng bật dậy——

“Sao mấy cô đó có thể làm như vậy? Còn Phí Dạ? Chẳng lẽ anh ta không cự tuyệt sao?”

Mạch Khê nhẹ nhàng cười, “Đó là chuyện của Phí Dạ, về phần cự tuyệt hay không thì chị không rõ, chỉ biết là đến giờ vẫn còn có cô đang quấn lấy Phí Dạ.”

“Cái gì?”

“Huân Y à, em phải biết cái gọi là ‘nam truy nữ cách tòa sơn, nữ truy nam cách tầng sa’. Những cô gái quấn quýt lấy Phí Dạ chị đều thấy, thật sự là rất được, đều khiến đàn ông không kiềm lòng được.”

Huân Y nắm chặt tay, móng tay gần như cắm vào lòng bàn tay!

“Nếu chị là Phí Dạ ấy mà, thật sự không kiềm lòng nổi đâu á…” Mạch Khê cố tình đổ thêm dầu vào lửa, uể oải nói.

“Tức chết được!” Huân Y tức giận, hung hăng nói, nghiến răng nghiến lợi.

Mạch Khê âm thầm cười, lại hắng hắng giọng, vừa định tiếp tục khiêu khích thì đã nghe thấy quản gia báo Lôi Dận đã về.

Người làm xếp hàng ở cửa, chỉ trong chốc lát, cửa lớn được mở ra. Ánh nắng đầu chiều càng tôn lên dáng vẻ cao lớn của người đàn ông. Vừa vào đến cửa, hắn đã bước nhanh đến, bên môi vẫn giữ nguyên nụ cười.

Tất cả người làm đều cung kính cúi người, hắn liền giơ tay lên ý bảo mọi người đi làm việc của mình.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê vẫn ngồi trên sofa, không hề tiến đến, chỉ nhẹ nhàng cười với người đàn ông. Nhìn thoáng qua ánh nắng hắt xuống sàn, cô cười cười, “Dận, bây giờ mới đầu giờ chiều, sao hôm nay về sớm vậy anh?”

Khóe môi Lôi Dận gợn vẻ dịu dàng, không còn thấy sự lạnh lùng đâu nữa, trong mắt cũng chỉ còn hình ảnh của vợ yêu và đứa con. Hắn cúi người hôn Mạch Khê rồi nói, “Anh nhớ em với con.”

Nói xong, hắn liền khom người bế đứa bé lên——

“Này, Dận, thằng bé còn đang ngủ, anh đừng đánh thức nó dậy——” Mạch Khê thấy thế lập tức tiến lên, nhưng chưa nói xong, đã thấy Lôi Dận thuần thục ôm thằng bé vào lòng, như thể chẳng có gì khác đáng quan tâm.

“Con yêu, nhớ ba không?” Một khi Lôi Dận đã bế thằng bé thì sẽ không buông tay. Hắn cọ cọ lên khuôn mặt đáng yêu của thằng bé, cho đến khi ——

“Oa——” Thằng bé đang ngủ ngon bỗng bị đánh thức, khóc ré lên…

| 12 | Một mặt khác của đàn ông

“Nhưng senpai à, chị còn đẹp hơn cả sao nữa ấy chứ.”, Souma – Last Game.

[…]

“Ôi, anh xem anh đó, đánh thức con dậy rồi.” Mạch Khê nóng vội, muốn đưa tay bế con lại.

“Con ngoan, ngoan nào, ngoan nào, ba mua cho con đồ chơi mới này.” Lôi Dận sao có thể buông tay được, vội vàng ngồi lên sofa, lấy từ trong ca táp một món đồ chơi trẻ con. Trên đó có những cái chuông nhỏ lấp lánh, còn rung rung lên tiếng kêu nhẹ.

https://thuviensach.vn

Mạch Khê bất đắc dĩ lắc đầu, đồ chơi trong nhà gần xếp thành núi rồi.

Trước khi có thằng nhỏ, cô đã đoán được hắn rất thích trẻ con, bằng không sao có thể xây hắn một khu vui chơi cho con cơ chứ. Thế này chưa tính là gì, lúc chưa sinh thằng nhỏ, hắn đã thu mua một công ty đồ chơi. Đường đường là Chủ tịch Lôi thị chuyên kinh doanh bất động sản mà nay lại mua công ty đồ chơi, việc này đủ có thể khiến giới truyền thông khiếp đảm, nhưng mọi người cũng có thể lý giải được tâm tình sốt ruột muốn có con của hắn.

Chính như hắn khẳng định, trong tương lai khoảng vài năm nữa sẽ có nhiều con trai, con gái, công ty đồ chơi này chắc chắn phát huy tác dụng.

Ngoại trừ điểm đó ra, hắn cũng lo lắng ngộ nhỡ sinh con gái thì phải làm thế nào để con được vui vẻ. Lôi Dận cho rằng, con gái nên nuông chiều từ bé trong nhà như hoa non trong nhà kính vậy, bởi thế, chẳng những hắn thu mua công ty đồ chơi vì con mà còn mua mấy công ty trang sức dự bị. Có thể thấy, nếu thật sự là con gái thì sẽ trở thành cô búp bê kim cương.

Hắn là thằng bé rất vui khi nghe thấy âm thanh leng keng, nhất thời liền ngừng khóc, mở to đôi mắt long lanh tò mò nhìn món đồ chơi trong tay Lôi Dận. Túc Kiêu thừa hưởng được đôi mắt độc đáo của Lôi Dận, cũng là màu xanh lục, đôi đồng tử như hồ nước xanh trong, phiếm một vẻ tinh anh.

Thấy nó dừng khóc, Lôi Dận rất vui sướng, không ngừng dùng đồ chơi để trêu đùa nó. Nhìn hắn bây giờ đúng như một người đàn ông của gia đình, chứ chẳng còn thấy hình ảnh vị Chủ tịch của Lôi thị và người cầm đầu tổ chức "Ảnh" đâu nữa.

"A a——" Thằng bé cười khanh khách, không biết đang bô bô nói gì với Lôi Dận. Trên mặt nó lại có một đôi má lúm đồng tiền, thực như một con búp bê lai đáng yêu.

https://thuviensach.vn

“Thấy không này, con anh thích đồ chơi này, nó cười kìa, thằng nhóc cười kìa.” Gương mặt Lôi Dận ánh lên vẻ kiêu hãnh, như thể trên đời này không có gì sánh bằng nụ cười của con.

“Dận, Kiêu nhi đang ngủ ngon giấc, sao anh phải đánh thức nó dậy chứ, đáng ghét.” Mạch Khê nhịn cười, cố ý quở trách hắn.

“Đến tối anh lại ru nó ngủ, cả ngày hôm nay anh nhớ nó muốn chết đi được.” Lôi Dận tỏ rõ tâm tình của người làm cha, đầy vui mừng nhìn đứa con trong lòng.

Mạch Khê lắc đầu, ngày nào cũng như vậy——Hắn là cả Lôi thị đã quen với hành vi này từ vị Chủ tịch của họ rồi.

Huân Y đứng một bên nhìn cảnh gia đình họ hạnh phúc, bên môi phiếm ý cười, sự hâm mộ sinh ra từ tận đáy lòng. Lại cảm giác toàn thân nóng ran, như là có một ánh nhìn chăm chú hướng về mình, cô lơ đãng ngẩng đầu thì mới thấy sau Lôi Dận còn có một người đàn ông. Hắn đứng cách đó không xa, mặc âu phục, đi giày da, vẫn bộ dáng trầm ổn bình tĩnh. Nhưng cặp mắt đen láy kia thì không hề nhìn về phía ba người nhà Lôi Dận, mà là nhìn chằm chằm vào cô.

Thật lâu——

Hai ánh mắt chạm vào nhau, không thể rời đi được, cũng không cách nào trốn tránh——như thể thời gian hay không gian không hề thay đổi, ánh nhìn đó mang theo nỗi tương tư cùng tình cảm sâu đậm.

Mạch Khê thu hết điều này vào mắt, âm thầm kéo kéo góc áo Lôi Dận. Lôi Dận ngẩng đầu nhìn hai người kia, cười cười rồi cố ý lớn tiếng nói——

“Khê nhi, hôm nay Huân Y vừa đến, em đã chuẩn bị phòng cho khách chưa?”

https://thuviensach.vn

Hai người bị tiếng nói bất thình lình này làm cho giật mình, vội vàng tránh ánh mắt của nhau. Có điều, vẻ mặt cả hai nhìn qua đều có nét xấu hổ.

Mạch Khê nghe thấy vậy thì phối hợp, nói: “Phòng cho khách đã chuẩn bị tốt rồi, nhưng mà phải trách anh đó, đang yên đang lành lại muốn sơn sửa lại. Hiện giờ phòng cho khách còn sơ sài quá, quan trọng hơn là mùi sơn vẫn chưa đi hết. Tuy nói là loại sơn không gây hại cho môi trường nhưng em vẫn lo sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Huân Y.”

“Mạch Khê——” Huân Y vừa nghe thấy thế đã vội vàng nói: “Em ở khách sạn là được rồi, không cần phiền toái như vậy đâu.”

“Ở khách sạn? Sao làm thế được, em là khách do chị mời đến, để em ở lại khách sạn chị rất lo lắng.” Mạch Khê lập tức nói.

Lôi Dận đứng một bên cũng lên tiếng hùa theo, “Huân Y đừng ở khách sạn, nếu không Mạch Khê sẽ sốt ruột đến không ngủ được mất.”

“Em cũng không phải trẻ con, em có thể ở lại khách sạn của Lôi thị mà, như vậy là an toàn rồi.”

“Không nên, không nên, tóm lại là em ở bên ngoài chị rất lo. Như vậy đi, chị sẽ bảo người làm đến dọn dẹp, chuẩn bị một phòng khác cho em.” Mạch Khê kiên quyết.

“Mạch Khê——”

“Huân Y có thể ở nhà tôi.” Phí Dạn vốn đang yên lặng cũng đã lên tiếng, giọng nói trầm thấp, dễ nghe.

Huân Y sửng sốt, ngơ ngẩn nhìn người đàn ông cách đó không xa.

Mạch Khê cùng Lôi Dận nhìn nhau, lại tủm tỉm cười.

https://thuviensach.vn

“Để Huân Y ở nhà anh? Phí Dạ, tôi không nghe nhầm chứ? Anh là đàn ông, một cô gái ở nhà anh thì không tiện cho lắm?” Mạch Khê cố ý hỏi.

“Không đâu. Phòng cho khách ở Lôi gia còn phải sửa một thời gian nữa, Huân Y có thể ở tạm chỗ tôi cũng được.” Phí Dạ nhẹ nhàng nói.

Mạch Khê liếc mắt nhìn lén Huân Y, thấy gương mặt cô đỏ bừng lên thì không khỏi cười trộm.

Lôi Dận nhếch môi một cái, lại ra vẻ vô tình nói, “Phí Dạ, tôi quen cậu bao nhiêu năm như vậy nhưng hình như chưa thấy cậu đưa người phụ nữ nào đến nhà cậu cả.”

Sắc mặt Phí Dạ hiện vẻ xấu hổ, cũng không đáp lại nữa.

“Được rồi, được rồi, nếu Phí Dạ đã lên tiếng thì——Huân Y, em cứ ở tạm nhà Phí Dạ đi.” Mạch Khê vội vàng kéo Huân Y lại, cười híp mắt, nói: “Dù sao khoảng thời gian này em cũng được nghỉ, tha hồ mà đi ngắm cảnh. Có Phí Dạ ở cạnh em thì chị yên tâm rồi.”

“Hả?” Huân Y kinh ngạc.

“Đây là lần đầu tiên em đến Mỹ, đương nhiên là phải đi chơi đây đó rồi. Chị còn có thằng bé con, không tiện đi, em chỉ có thể đi cùng Phí Dạ thôi.” Mạch Khê nói xong lại cố ý nhìn Lôi Dận rồi hỏi——

“Chồng ơi, thời gian này Phí Dạ có bận nhiều việc không anh?”

Lôi Dận lập tức nói: “Không có, tất cả công việc hiện tại đều suôn sẻ, không cần quan tâm quá nhiều.”

Mạch Khê cười cười, lại nhìn về phía Phí Dạ, “Phí Dạ, thời gian này anh có phải sắp xếp việc gì khác không?”

“Không có. ” Phí Dạ trả lời.

https://thuviensach.vn

“Vậy thì giao Huân Y cho anh đấy. Anh phải dẫn con bé đi chơi, thăm thú vài nơi, đây là kỳ nghỉ cuối cùng của con bé đấy.” Mạch Khê dặn dò.

“Được, tiểu thư Mạch Khê.” Hắn cung kính trả lời, xưng hô vẫn có phần xa cách.

Mạch Khê cười, đẩy Huân Y vào lòng Phí Dạ——

| 13 | Vào ở nhà Phí Dạ (1)

“Hận nữa, hận nữa đi, dù cô có hận tôi thật nhiều cũng không sao hết! Nào nào Kyoko, hãy nghĩ về tôi đi!”, Shoutarou – Skipbeat.

[…]

Bữa tối thịnh soạn xong, Huân Y theo Phí Dạ rời đi.

Mạch Khê nằm trong lòng Lôi Dận, ngoan ngoãn như con cừu con. Ngẫm lại chuyện đã xảy ra hôm nay, cô không nhịn được mà cười ra tiếng.

Lôi Dận nâng khuôn mặt cô lên——

“Ngây ngô cười cái gì vậy?” Đáy mắt hắn nồng đậm tình yêu.

Mạch Khê xoay người, hai tay ôm lấy cổ hắn, đôi mắt đảo đảo, “Chồng này, anh nói xem, có phải Phí Dạ yêu Huân Y không?”

“Có phải hay không thì loại chuyện này anh cũng không nói rõ được.” Lôi Dận biết cô bắt đầu giở trò tinh quái, cũng mười phần nhẫn nại đùa giỡn với cô.

“Em thấy, trăm phần trăm là động lòng rồi.” Mạch Khê tràn đầy tự tin, “Anh nghĩ xem nha, sau lúc Phí Dạ trở về từ Provence thì như người mất hồn đó. Hôm nay, lúc nhìn thấy Huân Y, ánh mắt anh ấy hoàn toàn thay đổi, lại còn chủ động để Huân Y đến nhà anh ấy. Nếu không phải động lòng thì

https://thuviensach.vn

còn là cái gì nữa. Hơn nữa, em cũng biết con bé Huân Y rất thích Phí Dạ á.”

“Em đó, quan tâm quá mức.” Lôi Dận đưa tay nhéo mũi cô một cái. Tuy rằng đều đã làm cha mẹ nhưng hắn vẫn cưng chiều cô như ngày nào, còn có sự yêu thương như đối với một đứa trẻ vậy.

“Chỉ sợ là em ghép nhầm đôi uyên ương thôi. Nếu hai người đó không đến được với nhau thì tất cả những gì em làm hôm nay chỉ là uổng công.”

“Sao không thể đến với nhau? Trừ phi Phí Dạ thật sự không yêu Huân Y.” Mạch Khê phản đối.

Lôi Dận cười cười, ôm chặt cô vào lòng——

“Anh hỏi em, Huân Y bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám tuổi.”

“Còn Phí Dạ?”

“À——nếu nhớ không lầm thì là ba mươi ba.”

Lôi Dận gật đầu, “Đây chính là vấn đề, trong lòng Phí Dạ có điểm cố kỵ.”

“Ý anh nói là chênh lệch tuổi tác?” Mạch Khê buồn cười nhìn Lôi Dận, “Cho dù thế thì sao chứ? Anh với em cũng chênh nhau đến hơn mười tuổi đó, có sao đâu.”

Lôi Dận hôn nhẹ một cái lên môi cô rồi cúi đầu nói nhỏ, “Em đúng là ‘đứng nói chuyện không sợ đau thắt lưng’. Em cho là kém mười mấy tuổi không tính là gì sao? Em có biết anh yêu em vô cùng áp lực không? Em trẻ tuổi, xinh đẹp, qua vài năm, khi anh đã là một ông già thì em vẫn còn trẻ đẹp. Nếu anh chết, ai có thể chăm sóc tiếp cho em đây? Tâm tư Phí Dạ anh

https://thuviensach.vn

có thể hiểu được. Tính cách cậu ấy luôn trầm ổn, bình tĩnh, nhưng càng là đàn ông có tính cách này thì càng không dám mạo hiểm. Ngẫm lại xem, năm nay Huân Y mới mười tám tuổi, cô ấy vẫn còn là một cô bé, hiểu được thế nào là tình yêu sao? Hoặc là, cô ấy đối với Phí Dạ chỉ là tình cảm nhất thời, đến khi cô ấy gặp được người đàn ông mình thực sự yêu, vậy phải làm sao? Nếu Phí Dạ đã thực sự yêu Huân Y thì người đi cùng suốt cuộc đời cậu ấy sẽ là Huân Y. Anh rất hiểu Phí Dạ, cậu ấy cũng giống anh, hoặc là không yêu, hoặc là phải bên nhau trọn đời. Cậu ấy có thể trao cho Huân Y hứa hẹn một đời, nhưng lại không thể khẳng định mình là người đàn ông Huân Y muốn."

Mạch Khê nghe xong, thật sự khó hiểu, "Đàn ông các anh sao lại suy nghĩ như vậy? Huân Y đã lớn rồi, con bé biết chính mình muốn gì. Nếu Phí Dạ thật sự nghĩ như anh nói, chẳng phải là anh ấy sẽ bỏ qua một người con gái anh ấy yêu sao? Sao anh ấy không nghĩ lại, người đàn ông Huân Y muốn chính là anh ấy?"

"Vợ ơi, anh chỉ phát biểu một chút ý kiến cá nhân thôi. Đương nhiên, tất cả là anh suy đoán mà thôi. Dù sao đây cũng là chuyện riêng tư của Phí Dạ, chúng ta không tiện tham dự vào nhiều. Hôm nay anh đã diễn trò đủ rồi, phối hợp cùng em để Huân Y vào nhà Phí Dạ, vậy còn không được sao?" Lôi Dận cười.

"Ài——Em chỉ là không muốn nhìn thấy một đôi yêu nhau mà lại lãng phí mà thôi." Mạch Khê bất đắc dĩ thở nhẹ một tiếng, dựa người vào lòng Lôi Dận.

"Nếu có duyên, hai người đương nhiên sẽ đến với nhau, đừng lo lắng quá." Lôi Dận nhẹ giọng an ủi cô, cùng lúc đó, gương mặt tuấn tú cúi xuống, áp lên má cô, đôi môi mỏng lại từ từ di chuyển đến vành tai nhạy cảm của cô.

https://thuviensach.vn

Động tác của hắn đưa tới ý cười cho Mạch Khê, cảm giác ngứa ngáy khiến cô không ngừng trốn tránh——

“Em cảm thấy Phí Dạ nhất định còn có chuyện khác không thông được, nếu không anh ấy nhất định sẽ dũng cảm theo đuổi tình yêu của mình. Em cảm giác, anh ấy có điều khó nói.”

Lôi Dận nghe vậy thì dừng lại động tác, đôi mắt thâm trầm thoáng hiện vẻ nghiền ngẫm, lại có chút hoảng hốt. Ngay sau đó, hắn hơi nhếch môi ——

“Yên tâm đi, nếu hai người họ thật lòng yêu nhau, nhất định sẽ bên nhau.”

Mạch Khê nở nụ cười, ngay sau đó, đôi môi đỏ mọng của cô liền bị Lôi Dận hôn lên——

“Dận——” Cô thẹn thùng đặt tay trong lồng ngực rắn chắc của hắn, sắc mặt ửng đỏ, đợi hắn buông môi cô ra, cô mới vừa thở gấp vừa nói: “Không đùa nữa, em muốn đi xem con thế nào.”

“Không có cơ hội đâu, sáng nay anh sang phòng con, đã chứng kiến cảnh mẹ như một tên trộm mà bế con đi rồi, không tới phiên chúng ta bế.” Lôi Dận cười cười.

Mạch Khê khẽ đẩy hắn ra, “Đúng là, nào có ai nói mẹ mình như vậy chứ?”

Đáy mắt Lôi Dận lan tràn vẻ hạnh phúc. Hắn không tiếp tục nói mà đè Mạch Khê xuống, tựa trán lên trán cô, ngữ khí trầm thấp——

“Khê nhi…anh muốn em.”

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Mạch Khê càng đỏ hơn, “Anh đáng ghét chết đi được, không được.”

Dục vọng như sói tràn lan mãnh liệt trong mắt Lôi Dận, “Cưng à, anh đã hỏi bác sĩ rồi, từ hôm nay trở đi, chúng ta có thể…”

“Anh——háo sắc!” Mạch Khê đánh hắn một cái.

Ý cười bên môi Lôi Dận càng đậm hơn, hắn kéo tay cô trực tiếp chụp lên vật chứa đựng dục vọng đã thức tỉnh của mình, sức nóng của nó gần như muốn thiêu đốt da thịt cô vậy——

“Anh không háo sắc, sao có thể nhiều con nhiều cháu hả?”

“Anh xem em là cái gì chứ?” Mạch Khê bất mãn kháng nghị.

“Là vợ của anh——Người phụ nữ khác không có tư cách mang thai con anh!” Lôi Dận vẫn giữ nguyên vẻ ngang ngược chiếm hữu, cười cười rồi hôn cô.

“Anh điên rồi, đây là phòng khách mà.” Mạch Khê thấp giọng kêu lên.

“Chúng ta——” Lôi Dận cười với vẻ đen tối không chịu nổi, “——Trở về phòng!” Nói xong, hắn bế cô lên, sải bước về phía cầu thang——

“Dận, anh thả em xuống đi, đáng ghét——”

“Ha ha——”

Bóng dáng hạnh phúc của hai người dần khuất dưới ánh đèn.

———————————

Ở một nơi khác trong khu đô thị phồn hoa.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe màu tối chạy qua khu phố sầm uất rồi rẽ vào khu nhà của người giàu có. Trên đường thực vắng vẻ, trước sau không thấy một chiếc xe nào. Ngọn đèn đường cao vút chiếu sáng đến mấy ngôi biệt thự xa xa, phô bày một cuộc sống cực kỳ sang quý.

Huân Y ngồi ở ghế phụ, không nói tiếng nào. Cô cố ý dựa đầu vào cửa kính để ngắm cảnh bên ngoài, nhưng tim lại đập thình thịch không ngừng. Từ lúc cô lên sẽ, cùng Phí Dạ trong một không gian, tâm tình cô lại nhảy nhót điên cuồng, không thể nào tỉnh táo lại được.

oOo

| 13 | Vào ở nhà Phí Dạ (2)

Loại cảm giác này khiến Huân Y rất khó chịu. Bề ngoài thì cô đang ngắm phong cảnh, nhưng trên thực tế cô lại đang thầm cầu nguyện trong bóng tối——Trời ạ, tim đập bình thường đi nào, tiếng đập này khiến người khác cũng có thể nghe được——

Trong xe cực kỳ im lặng, Phí Dạ không nói gì cũng không bật nhạc, chỉ nghiêm túc lái xe. Bàn tay nắm chặt lấy vô lăng như đang nắm sinh mệnh người khác vậy.

Chỉ có âm thanh của xe chạy——

Một lúc lâu sau——

“À…chuyện kia, thật ra anh không cần đưa em đi chơi đâu, anh bận rộn như vậy, công việc quan trọng hơn.” Huân Y thật sự không chịu nổi loại không khí im lặng này, quay đầu lại nhìn hắn, cô nhẹ giọng nói đánh vỡ sự yên tĩnh.

Phí Dạ vẫn không nói câu nào, đôi mắt sâu không hề chớp mà nhìn chằm chằm về con đường phía trước, sau đó hắn đánh tay lái rẽ vào một

https://thuviensach.vn

hướng khác——

Huân Y cụp mắt, cắn chặt môi. Sự trầm mặc này của Phí Dạ khiến cô càng thấy không tự nhiên, chẳng lẽ——Cô khiến hắn ghét sao? Nếu không thích cô thì cũng đừng im im như vậy chứ, cứ mời cô xuống xe là được rồi, cần gì phải đưa cô về nhà?

"Anh, anh không phải khó xử đâu, em ở khách sạn cũng thế thôi, hơn nữa, em cũng không định ở lại Mỹ lâu, chỉ vài ngày mà thôi."

Lần thứ hai cô lên tiếng, giọng nói có vẻ rầu rĩ.

Phí Dạ quay đầu nhìn cô, lại chỉ hơi nhíu mày mà vẫn không nói câu nào.

Không khí càng có vẻ thêm phần yên lặng, còn yên lặng hơn cả ban đêm, yên lặng như sự chết chóc vậy…

Huân Y không nói thêm gì, nhưng không muốn cứ xấu hổ như vậy. Cô giơ tay ra định ấn nút bật nhạc, còn chưa ấn nút đã nghe thấy một tiếng – "Kítttt——"

Cả người cô lao về phía trước, còn chưa kịp kêu lên đã được hai cánh tay rắn chắc ôm lấy, giây tiếp theo, hương thơm nam tính quen thuộc vây bọc lấy cô——

Bộ ngực mềm mại của cô trực tiếp dán lên vòm ngực cường tráng của Phí Dạ, vòng eo nhỏ nhắn được đôi bàn tay mạnh mẽ nắm lấy——Trái tim, trong một khắc này như muốn nhảy vọt ra ngoài!

Huân Y thở gấp, ngực cũng phập phồng lên xuống, lại càng dán chặt hơn vào lồng ngực người đàn ông. Cô có thể cảm nhận được độ rắn chắc của hắn, còn hắn có thể cảm nhận được vẻ mềm mại của cô.

https://thuviensach.vn

Bốn mắt nhìn nhau, không hề chớp, gần như quên đi tất cả——

Dường như, trong trời đất này cũng chỉ còn lại hai người họ.

Gương mặt cương nghị in sâu trong đôi mắt Huân Y, cô cũng có thể thấy hình ảnh mình trong mắt hắn, có chút kinh hãi, còn có chút—— ngượng ngùng.

Cô chỉ cảm thấy như linh hồn mình bị ánh mắt của người đàn ông này hút sâu vào, ánh mắt thâm sâu không thể nhìn thấu đến tận cùng. Cô có chút rầu rĩ, đôi môi anh đào chỉ có thể hé mở mới thở được.

Cô không biết vì sao đột nhiên Phí Dạ lại dừng xe, cũng không biết đến tột cùng trong lòng hắn nghĩ gì, trong lòng cô ngoài sự bối rối vẫn chỉ còn bối rối.

Theo bản năng, cô hơi nhích thân mình ra, lại bị người đàn ông dùng một lực mạnh ôm chặt lấy, khiến cô không thể rời khỏi lồng ngực hắn.

Trong không khí dần nhen nhúm lên một vẻ bất an——

“Anh…”

“Đừng cử động, để cho anh nhìn kỹ em…” Rốt cuộc Phí Dạ cũng lên tiếng, hơi thở cũng nhẹ phả qua má cô, gây cảm giác ngưa ngứa, nhưng, càng khiến cô say hơn chính là lời nói của hắn——

Ngón tay thô ráp nâng lên, dừng trên gò má cô. Ánh sáng của ngọn đèn trong xe tỏa nhẹ lên làn da Huân Y. Cô chỉ cảm thấy ngón tay người đàn ông đang nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt mình, mang theo hơi thở độc hữu của hắn, cùng sự ấm áp tự nhiên. Cô muốn chạy trốn, rồi lại không thể, chỉ biết trầm luân trong sự ôn tồn của hắn.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông này là khắc tinh của cô đúng không? Cho dù bị hắn bỏ rơi nhiều ngày, nhưng chỉ một chút vẻ ân cần của hắn, cô đã như con thiêu thân lao đầu vào lửa, không thể khống chế được, phải không?

Cô nhìn hắn, vẻ mông lung dần hóa thành ai oán, khiến người đàn ông đau lòng——

Ngón tay người đàn ông khẽ vuốt vầng trán trơn bóng của cô, như vẽ theo hàng mày đen, trên sống mũi cao thẳng, rồi sau đó nhẹ nhàng dừng tại đôi môi đỏ mọng đang hé mở của cô. Đôi môi mềm mại như nụ hoa chớm nở khiến đôi mắt hắn càng trở nên thâm trầm, đắm đuối không thể buông tay được——

Dường như có ai đó đang lôi kéo, hắn nhìn cô, rốt cuộc cũng không kiềm lòng được mà cúi đầu, gương mặt cương nghị ôn hòa đi rất nhiều. Môi cùng môi kết hợp, như là một sự giao hòa tự nhiên nhất——

Thân mình nhỏ xinh của Huân Y theo bản năng khẽ run rẩy, lại lập tức bị Phí Dạ ôm chặt vào lòng. Nụ hôn nhẹ nhàng trong nháy mắt hóa thành sự bá chiếm. Sức mạnh trời sinh ở đàn ông chiếm lấy cô. Nụ hôn dịu dàng biến thành cơn đại hồng thủy, không thể vãn hồi được nữa——

Huân Y nhanh chóng bị lạc trong cơn gió lốc này. Cô chỉ cảm thấy trong hơi thở của chính mình lẫn cả hơi thở của Phí Dạ, thậm chí, hơi thở này len vào lục phủ ngũ tạng của cô, khiến mỗi tấc da thịt cô đều nhuốm hương vị của hắn——Thân thể dần mềm nhũn, mất đi sức lực, may mắn là có bàn tay đỡ lấy phía sau, nếu không cô đã gục xuống từ đời nào rồi.

Một hồi lâu sau——Phí Dạ mới lưu luyến rời cánh môi cô ra, tựa trán lên vầng trán cô, trong tiếng nói hắn có chút khàn khàn——

“Trong khoảng thời gian này, em có khỏe không?”

https://thuviensach.vn

Chỉ là một câu hỏi tự nhiên nhưng lại rõ ràng chứa đầy tình cảm——Đôi mắt Huân Y đỏ lên, cô ngoảnh mặt sang một bên, cắn chặt cánh môi mình.

Sao hắn có thể như vậy? Có khi mãnh liệt, có khi lạnh lùng, rốt cuộc là hắn đang nghĩ điều gì?

Phí Dạ xoay khuôn mặt cô lại, thở nhẹ một tiếng, "Giận anh sao?"

Huân Y không biết nên trả lời hắn thế nào, chỉ có thể trầm mặc.

"Xin lỗi…" Đáy mắt Phí Dạ dịu đi, hắn cúi đầu kề bên môi cô nói, sau lại nhẹ nhàng hôn lên trán cô, vô cùng thâm tình——

Trong lòng Huân Y như nổi lên sóng to gió lớn, ngay cả hơi thở cũng dồn dập, hốc mắt hồng hồng dần bị dòng lệ che kín. Khi đôi môi ấm nóng của người đàn ông dừng trên chóp mũi, cô không kiềm được liền nhẹ giọng hỏi, "Phí Dạ, anh…có nhớ em không?"

Một câu này đột nhiên làm cho bầu không khí ái muội trong xe lạnh đi. Đôi mắt tràn ngập tình cảm của Phí Dạ bỗng dưng khôi phục vẻ bình tĩnh trước giờ, như thể——hắn chưa từng không thể không chế được cảm xúc vậy——

Đáy lòng Huân Y lạnh đi——

Phí Dạ khôi phục bộ dáng vốn có, ngồi thẳng dậy, vuốt phẳng vạt áo sơmi làm nổi bật vẻ lạnh lùng nơi hắn. Hắn lại cầm tay lái, không hề nhìn Huân Y mà chỉ thản nhiên nói, "Không còn sớm nữa, đêm nay em nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai em muốn đi đâu chơi thì nói cho anh biết."

Huân Y không thể tin mà nhìn hắn——

https://thuviensach.vn

Tại sao có thể như vậy? Cô chỉ nói có một câu mà thôi, sao không khí lại thành ra như thế này?

Cô không nghĩ ra.

Thật sự, không nghĩ ra…

https://thuviensach.vn

TRÒ CHƠI NGUY HIỂM TỔNG TÀI TỘI ÁC TÀY TRỜI

Ân Tầm
www.dtv-ebook.com

Quyển 9

Chương 7

End

| 14 | Ngòi nổ.

“Cái mà anh có thể tặng em chỉ là trái tim này mà thôi…”, Honey and Clover.

[…]

Huân Y từ chối kỳ nghỉ do Phí Dạ sắp xếp. Ngày hôm sau cô ôm một bộ dáng phờ phạc, thái độ uể oải không muốn để ý đến bất kỳ ai, lại càng không muốn ra ngoài nửa bước. Phí Dạ thấy không còn cách nào, đành phải ra khỏi nhà lo chuyện của mình.

Toàn bộ căn biệt thự vô cùng im lặng, chỉ thấy tiếng chim hót ngoài bãi cỏ truyền đến.

Huân Y ra đứng ở ban công, nhìn thấy bãi cỏ bên dưới đã được cắt tỉa gọn gàng, những loại cây cô không biết tên, xa xa là khu vườn rộng. Bên ngoài có bể bơi liền với phòng tập thể thao, cách đó một đoạn là sân golf. Không khó để nhận ra Phí Dạ là người đàn ông cực thích thể thao. Ngoài sân tập bên ngoài, bên trong cũng có bể bơi, phòng tập và một vài thiết bị tập khác.

https://thuviensach.vn

Cả căn biệt thự không hề có người làm thuê. Đây cũng là do tính cách của Phí Dạ, hắn là người đàn ông thích yên lặng, lại là người cực kỳ cẩn thận. Bởi vậy, trong nhà không chứa người ngoài. Có điều… Huân Y nhìn quanh bốn phía, cả khu nhà vô cùng sạch sẽ, chắc hẳn là cũng có người làm theo giờ đến đây quét dọn..

Cô không thể không kinh hãi. Đây là khu nhà cao cấp rộng hàng vạn thước, toàn bộ khuôn viên được thiết kế theo kiểu điền viên. Những ngọn đèn cũng tô lên lối bài trí điền viên. Ngôi biệt thự chia làm bốn tầng. Tầng một là phòng khách và phòng ăn. Ngày hôm qua cô đã xem qua, phòng ăn ở tầng một lớn đến nỗi có thể tổ chức tiệc trong đó. Tầng hai là phòng tập riêng và các phòng cho khách. Tầng ba là phòng ngủ. Tầng bốn có phòng làm việc của Phí Dạ, đồng thời còn có một bể bơi lộ thiên, từ đó, có thể ngắm trăng cùng bầu trời đầy sao.

Từ cách bài trí nhà có thể nhìn ra tính cách của một người đàn ông, thậm chí có thể nghiền ngẫm ra tâm tư của người đó. Huân Y tự thấy là mình không có bổn phận đó nhưng vẫn tò mò đi xem tầng trên tầng dưới. Căn biệt thự này quá lớn, cô còn tưởng bị lạc đường, mỗi lần đi qua một chỗ lại phải nhớ kỹ lối đi.

Phòng ngủ chính là nơi nghỉ ngơi của Phí Dạ. Huân Y nhẹ nhàng đẩy cửa vào, trong lòng có điểm hoảng hốt. Tuy rằng Phí Dạ đã ra ngoài làm việc nhưng cô vẫn lo ngộ nhỡ hắn đột nhiên trở về, bị hắn bắt gặp sẽ rất xấu hổ. Nhưng, cô thật sự muốn biết đến tâm tình Phí Dạ, như thể vội vã đi tìm mật gấu khi bị bầm tím vậy.

Diện tích phòng ngủ rất lớn, riêng gian phòng ngoài đã khiến Huân Y níu lưỡi. Có đến mười khung cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ là khu vườn rộng. Đáng tiếc, khu vườn cũng không có nhiều hoa tươi, chỉ có bãi cỏ. Có lẽ do Phí Dạ quá bận, căn bản là không có thời gian trồng hoa, lại hoặc là, hắn không thích hoa.

https://thuviensach.vn

Đẩy cánh cửa bên trong ra, thiết kế ở đó cũng giống phong cách của toàn ngôi biệt thự, sắc trắng làm chủ đạo, cũng không có vẻ lạnh lẽo như trong tưởng tượng của Huân Y. Chiếc giường rất lớn, hẳn là được thiết kế riêng, bởi cô chưa từng nhìn qua chiếc giường nào như thế này. Ngẫm lại thân phận của người đàn ông này, ngay cả xe cũng được thiết kế riêng, cửa xe cũng được trang bị thiết bị an toàn. Chắc hẳn ngôi biệt thự này cũng được trang bị an ninh rất tỉ mỉ.

Huân Y không dám lục lọi lung tung, chỉ có thể dùng ánh mắt để quan sát tất cả, không khỏi nghĩ đến căn nhà nhỏ của mình, nghĩ lại lúc trước đã gây khó dễ cho Phí Dạ. Căn nhà nho nhỏ kia còn không bằng một phần mười phòng ngủ của hắn…

Trong phòng ngủ có đặt tủ đựng đồ. Cô tiến lên, cũng chỉ nhìn thấy một ít súng đạn, mỗi khẩu súng đều có kiểu riêng biệt mà cô cũng không biết được. Tầm mắt vừa chuyển qua, lại bị khung ảnh duy nhất trên tủ thu hút. Cầm lại xem, Huân Y sửng sốt——

Là ảnh chụp một người phụ nữ, trông rất trẻ, mái tóc đen xõa tung bên bờ vai. Ánh mắt kia như là biết nói, ẩn ẩn đưa tình, không biết cô ấy đang nhìn chăm chú vào cái gì. Điều khiến người ta không thể rời ánh mắt đi được chính là đôi má lúm đồng tiền bên khóe môi cô, nhẹ nhàng tỏa ra nét hạnh phúc——

Tim Huân Y ‘thình thịch’ một tiếng. Bức ảnh này như mới, cũng không có dính bụi, không khó để tưởng tượng ra chủ nhân đã lau chùi cẩn thận đến mức nào. Cô nuốt nước miếng, tầm mắt dừng trên người phụ nữ trong ảnh.

Cô ấy là ai?

Vì sao trong phòng ngủ Phí Dạ lại có ảnh của cô ấy?

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến quan hệ của hai người hắn là không đơn giản, thậm chí có thể nói, đây là bí mật của hắn. Có lẽ, ngay cả Lôi tiên sinh và Mạch Khê cũng không biết đến sự tồn tại của người phụ nữ này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Huân Y run nhẹ lên——Lại liên tưởng đến bộ dáng ấp úng, khi nóng khi lạnh của hắn, chẳng lẽ, cô ấy là người phụ nữ Phí Dạ thích?

Lồng ngực như bị một chùy nện mạnh xuống, không thể kiềm nén được, bàn tay cầm khung ảnh cũng run rẩy không thôi——

Phí Dạ à Phí Dạ, nếu anh yêu người phụ nữ khác thì cứ nói cho em biết, vì sao cứ trêu cợt hết lần này đến lần khác?

Một nỗi ấm ức cùng nhục nhã dần thấm đẫm cả thân thể Huân Y. Cô đặt khung ảnh về chỗ cũ rồi quay người rời đi——

Về đêm, nhà họ Lôi vẫn náo nhiệt như cũ. Tiểu Túc Kiêu bị mấy người lớn trêu đùa cho cười khanh khách. Nơi này hoàn toàn là một bức tranh hòa thuận, vui vẻ.

Phí Dạ không mời mà đến, khi người làm dẫn vào phòng khách thì ánh mắt có vẻ lo lắng.

“Phí Dạ, cậu đến vừa đúng lúc. Hôm nay có rượu vang được đưa tới, cậu đến nếm thử với tôi đi.” Lôi Dận vẫn bận đắm chìm trong niềm hạnh phúc nên cũng không phát hiện ra Phí Dạ có điểm không bình thường, chỉ nói lời tiếp đón.

Phí Dạ vừa muốn nói lại thôi.

Mạch Khê phát giác ra điểm bất thường, thử hỏi, “Phí Dạ, Huân Y đâu? Sao con bé không đi cùng anh?”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Phí Dạ có vẻ xấu hổ, hắn hắng giọng, “Tiểu thư Mạch Khê, hôm nay Huân Y không đến Lôi gia sao?”

Lôi Dận đang ở một bên đến giờ mới vỡ lẽ. Hóa ra tên này đến Lôi gia tìm phụ nữ. Hắn còn đang nghĩ, hôm nay thế nào mà mặt trời lại mọc đằng tây, bởi Phí Dạ vốn không có thói quen đến đột ngột thế này.

Mạch Khê đứng lên, vẻ mặt chần chừ, “Huân Y chưa tới. Phí Dạ, không phải anh đã làm lạc Huân Y đấy chứ? Không phải là tôi đã giao Huân Y cho anh sao? Con bé lạ lẫm ở đây, sao anh lại không quan tâm đến con bé chứ?”

“Tôi…” Phí Dạ cụp mắt, “Sáng nay Huân Y kêu mệt, muốn ở nhà nghỉ ngơi, tôi lại đang vội công chuyện nên đi luôn. Nhưng buổi tối trở về nhà thì lại không thấy bóng dáng cô ấy đâu, tôi…”

“Anh——” Mạch Khê cũng bị hắn làm cho tức điên lên, “Con bé muốn ở nhà thì anh phải ở nhà cùng chứ, công việc thật sự quan trọng đến vậy sao? Anh không nghĩ là, con bé ở nhà một mình nên cô đơn, khó chịu sao?”

Phí Dạ bị quở mắng, càng tự trách mình hơn.

“Khê nhi…” Lôi Dận thấy thế thì bất đắc dĩ lắc đầu, tiến tới dàn xếp, “Huân Y không mang di động sao?”

“Di động tắt rồi…” Phí Dạ cúi đầu nói.

Mạch Khê vừa tức vừa sốt ruột, nghĩ mãi mới nhớ đến một chuyện, “À, đúng rồi, hôm nay tôi nhận được điện thoại của Huân Y, cảm giác xung quanh rất ồn ào. Tôi hỏi con bé đang ở đâu nó cũng không nói, tôi còn nghĩ là con bé đang đi cùng anh cơ.”

https://thuviensach.vn

“Anh muốn mình là người duy nhất trong mắt em.”, Yanagi – Last Game.

[…]

Đôi mắt Phí Dạ đột nhiên sáng lên——

“Rất ồn? Tiểu thư Mạch Khê có thể kể rõ hơn một chút không?”

Mạch Khê cẩn thận nhớ, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, “Như là có tiếng nhạc, xung quanh còn có tiếng nói chuyện tranh cãi ầm ĩ, à——tôi biết rồi!” Đôi mắt cô chợt sáng lên, nhìn về Phí Dạ, “Nếu tôi đoán không lầm thì đó là pub! Nhất định là pub!”

“Pub?” Phí Dạ hoảng, nơi như vậy sao có thể hợp với Huân Y chứ? Trong hoạt động của tổ chức “Ảnh” cũng có duy trì nhiều pub lớn, mà có một số pub còn bán thuốc phiện.

Nghĩ đến đây, Phí Dạ không nói thêm gì vội xoay người bước đi. Bất luận thế nào hắn cũng phải tìm được cô.

“Này Phí Dạ——” Mạch Khê gọi hắn lại, “Anh muốn đi đâu? Nhiều pub như vậy.”

Ánh mắt Phí Dạ trầm xuống, “Chỗ nào tôi cũng tìm, tìm cho thấy mới thôi.” Nói xong, hắn sải bước đi.

Trong lòng Mạch Khê kinh hãi, Lôi Dận thì đứng một bên nhẹ giọng an ủi: “Không sao, không sao đâu, nhất định Phí Dạ sẽ tìm được cô bé, yên tâm, anh cũng sẽ phái người đi tìm Huân Y.”

“Ừm.” Mạch Khê gật đầu, nỗi lo lắng trong lòng cũng dịu đi đôi chút ——

https://thuviensach.vn

Tại một pub với quy mô vừa phải, bên trong đều là bóng dáng những thanh niên trai gái đang nhảy nhót——

Phí Dạ ngồi ngay ngắn bên cạnh quầy bar, bàn tay lắc lắc một ly rượu mạnh, bên trong có một viên đá nhỏ. Hắn uống một ngụm rượu, nhìn liếc qua chiếc ly thủy tinh bên cạnh, đôi mắt tĩnh lặng khóa lấy bóng dáng một người con gái đang lảo đảo trên sàn nhảy.

Nhíu đôi mày lại, hắn đặt mạnh ly xuống mặt quầy bar. Người pha chế rượu nhìn thấy thế thì rót thêm rượu vào ly, cười nói: "Anh Phí Dạ, anh yên tâm, bọn em biết cô gái kia là người anh muốn tìm nên đã theo dõi rất cẩn thận. Lúc trước cũng có mấy thằng lân la bắt chuyện nhưng đều bị bọn em cho người ra ngăn cản rồi."

Phí Dạ không nói gì, chỉ hơi gật đầu một cái, trong lòng lại dâng lên một cảm giác kỳ lạ, chăm chú nhìn cô gái không biết trời cao đất dày kia. Cũng may là cô tới nơi quản lý của tổ chức "Ảnh", nếu không bị người ta lợi dụng cũng không biết.

Trên sàn nhảy, Huân Y chỉ mặc một chiếc áo ngắn màu trắng, một quần jean ngắn có kèm thêm thắt lưng. Bộ quần áo này làm lộ ra vòng eo trắng mịn của cô. Dưới ánh đèn laser, bóng dáng cô trông càng hấp dẫn, mờ ảo.

Đôi mắt long lanh, mị hoặc đến câu hồn người, đôi môi hồng hồng tràn ngập vẻ gợi tình, mái tóc đen hung tung bay theo từng động tác nhảy, tất cả đều khiến cô trông đầy sức sống, thanh tân.

Đối với cô hiện giờ, hắn vừa tức giận, vừa rung động. Phí Dạ không thể ngồi yên chờ được nữa. Chết tiệt, sao lại dám ăn mặc hở hang vậy chứ!

Phí Dạ ngửa đầu, một hơi uống cạn ly rượu, sau đó đi về phía sàn nhảy.

Ngoại hình xuất sắc cùng dáng người cao lớn kéo đến một loạt tiếng hoan hô, những cô gái trẻ đều dồn ánh mắt đến Phí Dạ. Ánh đèn chớp lóe

https://thuviensach.vn

chiếu lên người hắn, kiểu ăn mặc của hắn hiển nhiên là không phù hợp với nơi này, nhưng riêng khí chất đã đủ khiến kẻ khác si mê.

Trên sàn nhảy có tiếng xôn xao khiến Huân Y vừa hòa nhịp nhạc để nhảy thì liền đối diện với một đôi mắt mang vẻ lo lắng, đang nhìn chằm chằm vào cô. Đôi đồng tử kia đen láy, nhìn cô với ánh mắt thâm trầm. Cô chớp mi, đôi mắt phiêu phiêu nhìn Phí Dạ, nhưng lại càng nhảy điên cuồng hơn, càng khiến mấy gã trai trẻ bám theo.

Đôi mắt Phí Dạ lạnh đi, tiến nhanh về phía trước, một tay hắn kéo Huân Y từ trong đám thanh niên kia lại, động tác cực nhanh khiến mọi người trầm trồ khen ngợi.

“Theo anh về!” Hắn gần như gầm lên, át cả tiếng nhạc.

Huân Y cũng không hề giận, cũng không phản kháng, ngược lại còn quàng hai tay lên cổ hắn, cười nói: “Anh đã tìm được đến đây rồi, chẳng thà cùng em khiêu vũ đi nha. Có anh ở bên cạnh, em rất an toàn.”

“Huân Y——”

“Đêm nay em muốn ở đây chơi đùa thỏa sức một lần, anh muốn đi cùng em không? Nếu không muốn thì đừng quấy rầy em.” Huân Y cười rất thoải mái, xoay người rời khỏi lồng ngực hắn, lần thứ hai tiến vào đám thanh niên kia.

Đôi mắt Phí Dạ càng thêm tối lại, lần thứ hai hắn kéo Huân Y vào lòng, ngăn cản sự tiếp xúc của mấy tên kia. Nếu đây không phải là địa bàn của chính tổ chức mình, hắn đã dọn sạch đám này từ lâu rồi.

“Được, anh đi cùng em, chỉ cần em không rời khỏi anh nữa bước.” Hắn cúi đầu xuống, nói nhỏ bên tai cô, tiện đà hít lấy hương thơm thanh mát của Huân Y——

https://thuviensach.vn

“Em uống rượu?”

Huân Y nở nụ cười, tựa khuôn mặt nhỏ vào lồng ngực rắn chắc của hắn, “Đúng vậy đó…”

“Tại sao lại uống rượu? Em hẳn là biết chỗ như thế này hỗn loạn đến cỡ nào.” Phí Dạ buồn bực nói.

Huân Y ngẩng đầu, nhìn vào cặp mặt đen láy đầy lo lắng của hắn, đôi má lúm đồng tiền nở rộ như hoa lê tươi mát động lòng người. Cô hờn dỗi nói: “Em không thèm sợ, bởi vì em biết nhất định anh sẽ tìm được em mà…”

Vốn đang tức giận nhưng nghe những lời này xong, sự tức giận của Phí Dạ như bóng hơi dần xẹp đi, đáy lòng dần mềm dịu, hắn thở nhẹ một tiếng, “Cô bé ngốc này…”

Đang nói dở, trong nháy mắt, ngọn đèn trên sàn nhảy cũng quay chậm lại, điệu nhạc sôi động cũng được DJ đổi thành khúc nhạc êm dịu. Trong tiếng khen ngợi tán thưởng, một ca sĩ cất lên khúc ca quen thuộc——

Tựa như nụ hoa nhẹ nhàng nở rộ trong ngày xuân…mang theo hương vị tình yêu ngọt ngào…

Huân Y nhẹ nhàng ngâm nga theo lời hát, nhìn về phía Phí Dạ, nụ cười cũng cho thấy cô đã ngà ngà say——

Tất cả đều thật hoàn mỹ——

Phí Dạ nhìn đến si mê, cánh tay dài duỗi ra ôm lấy cô, ôm trọn thân mình quyến rũ vào lòng mình, hai bàn tay nắm lấy vòng eo cô, chậm rãi đong đưa theo điệu nhạc.

https://thuviensach.vn

Hương thơm nam tính quen thuộc lẫn vào hơi thở của cô, hương thơm này cũng cánh tay hắn đang ôm lấy mình khiến cô rung động sâu sắc.

Huân Y không đẩy hắn ra, ngược lại là đong đưa vòng eo mình trong bàn tay hắn.

“Về sau đừng tùy hứng như vậy, anh rất lo cho em.” Phí Dạ cúi đầu nói bên tai cô.

“Phải không đó? Anh sẽ lo lắng cho em sao?” Cả người Huân Y dựa vào lòng hắn, chậm rãi khiêu vũ theo điệu nhạc, nhưng dù có thế nào đi nữa thì hương thơm nam tính của hắn vẫn như cái bóng cuốn lấy cô.

“Sẽ.” Hắn cười nhẹ.

Huân Y cười cười, không nói gì nữa, trái tim lại nặng trĩu nỗi niềm riêng. Ngẩng đầu nhìn hắn, cô mới phát hiện ra người đàn ông này thực cao lớn, như người mẫu vậy, nhưng đôi mắt đen trong như hồ nước, thăm thẳm sâu như muốn hút hồn người ta đã đủ để hấp dẫn một người con gái đến mức mê muội. Giờ khắc này, hắn cũng thở gấp, chính bởi thế mà đáy lòng cô thực rung động.

oOo

| 15 | Điệu nhảy mê hồn (2)

Kỳ thật, cô rất thích, rất thích Phí Dạ. Cô lớn như vậy rồi nhưng hắn là người đàn ông đầu tiên khiến cô rung động. Nhưng, hắn có thích cô không? Người phụ nữ kia là ai?

Huân Y tựa khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực hắn, từng bước từng bước chậm rãi theo tiếng nhạc. Cô say sao? Sao cô có thể tha thứ như vậy? Thật ra cô muốn nghe hắn nói một câu, cho dù là giải thích một câu. Nhưng cô

https://thuviensach.vn

lại không chịu được, thấy hắn đến đây, thấy hắn dùng ánh mắt thân thiết nhìn mình thì lòng cô đi mềm nhũn…

“Anh cố ý nói như vậy chứ gì?” Cô rầu rĩ hỏi, “Thật ra anh chỉ muốn đưa em về mà thôi.”

“Không, anh nói rồi, sẽ ở đây khiêu vũ cùng em, cho đến khi em muốn về nhà mới thôi.” Hắn khiêu vũ cực kỳ điêu luyện.

“Anh khiêu vũ giỏi như vậy, có phải là buổi tối thường xuyên đến đây săn mồi không hả?” Ngón tay thon dài của Huân Y chỉ chỉ vào yết hầu hắn, kiều mỵ cười.

Phí Dạ cúi đầu cười, cầm ngón tay mảnh khảnh của cô rồi nhẹ hôn lên, “Con mồi tuyệt nhất mới có thể khiến anh chú ý.”

Hắn không thể không thừa nhận, trong bầu không khí này, cho dù hắn có là người đàn ông kiên định cũng phải nộp giáp đầu hàng.

“Phải không đó? Anh thật tự phụ quá đấy!”

“Tự phụ sao? Anh chỉ vui vẻ làm thợ săn mà thôi.”

Huân Y nhẹ nhàng cười, thật sự say mới có thể to gan đến vậy.

“Thật đáng tiếc, em cũng thích làm thợ săn…” Cô cười hì hì, ngón trỏ lướt nhẹ qua khuôn mặt hắn.

“Huân Y, em say rồi.” Hắn cười khổ, tiếng nói trầm thấp như nhung tơ luẩn quẩn bên tai cô.

Người đàn ông này đúng là có khả năng khiến phụ nữ si mê. Dưới bầu không khí này, thậm chí một cái tên được nói ra từ miệng hắn cũng thành âm thanh tuyệt vời nhất, khiến mọi suy nghĩ của cô đều trở nên trống rỗng.

https://thuviensach.vn

“Có anh ở đây, em không sợ.” Hai tay cô tự nhiên ôm lấy cổ hắn.

“Con gái quá nhiệt tình sẽ gặp nguy hiểm đấy.” Khóe môi Phí Dạ hiện lên một nụ cười gian manh.

“Thật không?” Cô thân thiết ôm hắn, bàn tay như đang thưởng thức những sợi tóc của hắn, hai má lúm đồng tiền duyên dáng gợn lên.

“Em không biết bản tính của đàn ông chính là chiếm giữ sao?” Hắn véo nhẹ một cái lên chóp mũi cô.

“Không biết, ít ra là em cũng không thấy điều đó trên người anh.” Cô nhẹ nhàng cười.

Tiếng nhạc du dương dừng lại, Phí Dạ liền kéo cô ra khỏi sàn nhảy.

“Em muốn uống thứ gì đó…” Huân Y nũng nịu nói.

Phí Dạ đưa cô đến ngồi trước quầy bar, nhìn về phía người pha rượu, “Cho cô ấy một cốc đồ uống.”

“Dạ, anh Phí Dạ.”

Huân Y nghiêng đầu nhìn hắn, mãi sau mới cười nói: “Rốt cuộc em cũng biết vì sao anh lại tìm đến đây nhanh như vậy, thì ra, chỗ này là của anh——”

“Cô bé ngốc, uống cái này đi.” Phí Dạ nhận lấy cốc nước từ trong tay người pha chế, đưa cho Huân Y.

Huân Y chun mũi, “Này, em không phải trẻ con, sao đến đây mà phải uống thứ này?” Nói xong, cô nhìn giá rượu, chỉ chỉ, “Em muốn cái này, Vodka thêm chanh!”

“Chuyện này…” Người pha rượu nhìn về phía Phí Dạ.

https://thuviensach.vn

Phí Dạ thở nhẹ một tiếng, “Huân Y, em còn nhỏ, không thể uống thứ này——”

“Em muốn uống!” Huân Y khăng khăng.

Phí Dạ bất đắc dĩ lắc đầu, thấp giọng nói với người pha chế, “Cho cô ấy một ly.”

Một ly rượu mạnh trực tiếp được đặt trước mặt Huân Y.

Còn chưa chờ Phí Dạ bỏ đá vào, Huân Y đã cầm ly, hào sảng ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Chất lỏng như lửa thiêu đốt thực quản cô, một đường chảy đến dạ dày. Cô nhíu mày, lại thầm nghĩ mình vừa uống phải thứ đồ uống khủng khiếp gì thế này?

Nhưng cô vẫn không buông cốc xuống, khiến Phí Dạ kinh hãi, còn người pha chế rượu thì nhún nhún vai.

Người pha chế không kiềm được bèn vỗ tay, nói với Phí Dạ, “Anh Phí Dạ, tửu lượng chị dâu đúng là không tồi!”

Phí Dạ trừng mắt liếc anh ta một cái rồi quay đầu nhìn Huân Y, đáy mắt mang theo vẻ đau lòng, “Cô bé khờ, sao em lại uống như vậy chứ?”

Cô bé này vốn không hay uống rượu, giờ thì sao, uống một hơi cạn sạch.

“Làm sao vậy? Chỉ là một ly rượu thôi mà.” Huân Y không hiểu ra làm sao, khi nói chuyện, cứ cảm giác như trong dạ dày đang sôi sùng sục lên ——

Phí Dạ bất đắc dĩ lắc đầu, “Ly rượu này là Vodka 50 độ, nếu thật sự muốn uống ít nhất phải thêm đá cho loãng bớt.”

https://thuviensach.vn

“Á? Còn muốn pha loãng sao? Em cảm thấy còn không ngon bằng vang đỏ.” Huân Y ngây thơ nói.

“Một ly này em uống tác dụng chậm hơn so với vang đỏ nhiều.” Phí Dạ vừa tức vừa buồn cười.

“À——hình như là vậy.” Huân Y nhẹ nhàng thở ra, trong miệng đầy mùi rượu.

Phí Dạ cảm thấy thật bất đắc dĩ, lấy cốc nước đã chuẩn bị sẵn, bỏ thêm vài viên đá, “Uống cái này đi, về sau không cho phép ngốc nghếch mà uống một hơi hết như vậy, người không biết còn tưởng tửu lượng em cực kỳ lợi hại.”

“Ưm…” Huân Y dần có cảm giác trời đất quay cuồng, cảnh tượng trước mặt bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Ngoan, uống cái này đi.” Tiếng nói Phí Dạ dừng bên tai cô, dường như cô chỉ còn nghe thấy tiếng hắn.

Cô hồ đồ ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn cốc nước trong tay hắn, “Anh muốn em say sao?”

“Ngốc ạ, đây là nước uống.” Phí Dạ đỡ lấy eo cô, lúc ngà ngà say trông cô càng đáng yêu.

“Ôi——” Huân Y nhận lấy, uống một ngụm, lập tức nhíu mày lại, “Cái này cũng có rượu, anh gạt em——” Cô ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dáng vẻ ngây thơ nhìn hắn.

“Đó là hơi rượu trong miệng em.” Phí Dạ nở nụ cười, không báo trước mà đặt bàn tay cô bên môi, khẽ hôn.

https://thuviensach.vn

“Anh thường xuyên đến quán bar tán tỉnh phụ nữ sao?” Ánh mắt cô rất trong, mang theo đôi phần say.

“Không.” Hắn tựa trán lên trán cô, chóp mũi nhẹ nhàng cọ cọ trên mũi cô, vừa cười vừa trả lời.

“Em không tin…” Ở gần thế này cô mới phát hiện ra, môi hắn thật sự rất gợi cảm.

“Được rồi, cũng muộn rồi, chúng ta phải về thôi.” Phí Dạ biết cô đã say, nhẹ giọng nói.

Huân Y gật đầu. Ly rượu vừa rồi khiến toàn thân cô nóng rực lên, có chút không chịu nổi sự gò bó của quần áo trên người. Từ trên ghế cao nhảy xuống cô có hơi lảo đảo, ngay trước mặt hắn suýt nữa thì ngã xuống.

“Cẩn thận.” Hắn kịp thời ôm lấy eo cô.

“Cám ơn…” Cô cười cười, lúc say còn có vẻ bạo dạn hơn.

“Đi ra ngoài thông gió, cho em tỉnh rượu.” Hắn dìu cô đi xuyên qua đám đông.

Thất tha thất thểu đi ra xe, Phí Dạ đuổi hết thuộc hạ đi, ngồi vào xe nhìn Huân Y đang dựa một bên. Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, thay cô cài dây an toàn.

Hương thơm trên cơ thể đàn ông lẫn với hương rượu, dưới điều hòa lại thành một mùi hương độc đáo thu hút giác quan Huân Y. Huân Y giữ chặt cánh tay hắn, miễn cưỡng tựa đầu lên lồng ngực hắn, làm nũng nói: “Em muốn hôn anh… “

oOo

| 15 | Điệu nhảy mê hồn (3)

https://thuviensach.vn

Phí Dạ sửng sốt. Cô bé này từ bao giờ lại trở nên to gan như vậy?

“Em say rồi.”

“Không có đâu…” Cô ôm chặt lấy Phí Dạ, bất mãn nói.

Khi bộ ngực mềm mại của cô chạm vào cánh tay rắn chắc của hắn, cảm nhận được thứ bên trong áo cô, cơ thể Phí Dạ dần nhen lên dục vọng quen thuộc, không ngừng kích thích hắn, đồng thời cũng nhóm lên thứ tình cảm mãnh liệt.

Trong đầu lại hiện lên cảnh tượng cô nằm dưới thân hắn lần đó——

Hắn là người đàn ông bình thường, là người đàn ông có nhu cầu sinh lý bình thường!

“Huân Y, cách xa anh một chút, nếu không anh sẽ xúc phạm đến em.” Hắn không kiềm được mà ôm lấy cô, kề môi bên đôi môi đỏ mọng của cô, thân mật ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, tinh tế nhấm nháp cánh môi cô.

Hắn rất muốn đẩy cô ra, nhưng——như bị mê hoặc vậy.

“Không…” Nhìn khuôn mặt cương nghị của người đàn ông, Huân Y hoàn toàn mê muội. Lòng tham khiến cô muốn càng nhiều hơn. Tựa đầu chôn ở cổ hắn, nhân dịp mượn rượu, cô nói: “Phí Dạ, em thích anh…rất thích, rất thích. Nhưng vì sao anh lại nhẫn tâm như vậy, rất lâu rồi mà vẫn không liên lạc với em. Em…em…rất nhớ anh…”

Một câu thôi đã hoàn toàn đánh sập phòng tuyến trong hắn——

“Anh cũng rất nhớ em…” Hắn cúi đầu nói, nói ra lời thật lòng trước nay chưa từng nói.

Huân Y ngẩng đầu, ánh mắt yên lặng dừng trên gương mặt hắn, lại nhìn vào đôi mắt dễ dàng khiến người ta say mê của hắn——

https://thuviensach.vn

Xe về đến biệt thự, vừa vào phòng, Huân Y liền dựa vào lồng ngực Phí Dạ, cánh tay ôm lấy cổ hắn không buông——

"Phí Dạ…Anh có yêu em không? Có yêu em không?"

Cô như con thú con đương dụi dụi làm nũng. Hắn có biết đến nỗi khổ tương tư của cô không?

Thân thể Phí Dạ đã trong trạng thái cứng ngắc, hơi đẩy cô ra, tiếng nói trầm thấp mà khàn đục của hắn vang lên——

"Huân Y, em say rồi." Còn tiếp tục như vậy, hắn sao có thể không xâm phạm đến cô chứ. Thân thể hắn đã dâng lên cơn sóng nhiệt quen thuộc, mỗi một tế bào đều đang kêu gào hắn cứ thế mà chiếm lấy cô. Thân thể trắng ngần của cô lại hiện lên trong đầu hắn, đúng thời khắc này kích thích lý trí hắn.

Hắn phải kiềm chế, ít nhất không thể xâm phạm đến cô. Làm như vậy so với lợi dụng lúc người ta gặp nạn thì có gì khác nhau?

"Phí Dạ…" Huân Y thấy hắn xoay người rời đi thì lập tức ôm lấy hắn từ phía sau, đôi mắt đỏ hồng, có lẽ thật sự là do say rượu nên cô mới có thể nói: "Anh thật sự không cần em sao? Em có bạn trai thì sao? Hay là lấy người khác thì sao? Anh cũng không bận tâm sao?"

"Anh bận tâm!" Rốt cuộc Phí Dạ cũng không nhịn được mà gầm nhẹ một tiếng. Hắn xoay người, mạnh mẽ kéo Huân Y vào vòng ngực rộng lớn, lại đè cô lên cánh cửa, giam trong phạm vi của hắn.

"Ai nói anh không cần? Em nghe cho rõ đây, anh quan tâm đến em, rất quan tâm đến em!" Càng ngày hắn càng gần cô hơn.

"Nhưng mà, Huân Y, anh thật sự sợ sẽ làm tổn thương em, nhất là hiện tại! Anh sẽ muốn em!"

https://thuviensach.vn

Huân Y mở to hai mắt nhìn, đôi mắt mê ly phiếm chút nghi hoặc, nhưng lại có chút vui mừng. Dường như cô không nghe thấy câu sau của hắn, mà chỉ biết hắn đã nói, hắn quan tâm đến cô, rất quan tâm đến cô…Trái tim lại nhảy nhót không ngừng——

Ý thức lúc này càng thêm lâng lâng dưới tác dụng của rượu.

Ánh mắt dịu dàng của cô, vừa vô tội vừa đáng yêu, lại như cây thuốc phiện hấp dẫn hắn, khiến hắn rốt cuộc cũng không thể rời khỏi được, lý trí tại một khắc này hoàn toàn hỏng bét——

“Huân Y, đã quá muộn rồi, giờ em có muốn chạy cũng không thoát đâu!” Nói xong, hắn cúi đầu, mãnh liệt hôn cô, chiếm lấy đôi môi cô, lại khiêu khích cái lưỡi thơm tho của cô.

“A…nhẹ một chút…” Còn chưa nói xong, cô lại bị hắn ngang ngược ngậm lấy hai cánh môi.

“Xin lỗi, tại anh không thể kiềm chế nổi!” Đáy mắt hắn như có lửa lớn thiêu đốt, ánh sáng của dục hỏa không ngừng lóe ra.

Hiện tại, tuy rằng ôm chặt lấy thân thể cô nhưng cũng không đủ để thỏa mãn dục vọng của hắn. Đột nhiên hắn nâng cằm cô lên, buộc cô phải ngửa đầu để đón nhận nụ hôn của hắn tốt hơn.

“Phí Dạ…” Nụ hôn mãnh liệt của hắn khiến cô không nhịn được mà kêu ra tiếng.

“Hôn anh!” Phí Dạ dùng tiếng nói khàn khàn ra lệnh, mạnh mẽ mút lấy môi cô, đầu lưỡi linh hoạt quấy rối cái lưỡi phấn hồng của cô, càng thêm cuồng dã mà đòi sự đáp trả từ cô.

“Ưm…” Huân Y lâng lâng, nhiệt tình đáp lại đôi môi hắn, khi thì mút mạnh, khi thì liếm nhẹ, khiêu khích mọi giác quan của hắn.

https://thuviensach.vn

Hơi thở Phí Dạ đột nhiên nóng bỏng vô cùng, ánh mắt rừng rực khóa lại khuôn mặt kiều mỵ của Huân Y.

“Em thật đúng là tiểu yêu tinh, sao lại mê người đến thế chứ…” Hắn trầm giọng tán thưởng.

Vẻ xinh đẹp của cô đã thiêu đốt lý trí người đàn ông ra thành tro bụi từ lâu. Dục vọng bùng lên khiến mạch máu toàn thân hắn như căng lên. Mỗi hơi thở của cô đều như độc dược, một lần cọ xát đều làm cho dòng lửa nóng dưới bụng hắn dâng lên.

“Phí Dạ…em rất thích…rất thích anh…” Huân Y như đứa bé bất lực, đôi mắt vô tội trong mắt Phí Dạ lại thành hấp dẫn. Cô cảm giác, cảm giác đêm nay sẽ phát sinh chuyện gì đó, trong lòng lại chờ mong.

Lời yêu nồng đượm của cô khiến nhiệt huyết trong Phí Dạ sôi trào, bàn tay không khống chế nổi mà cởi bỏ áo trên người cô, đôi môi nóng bỏng lại mãnh liệt đoạt lấy hương vị ngọt ngào của cô.

“Phí Dạ…” Huân Y không thể áp chế được tiếng kêu khẽ. Cô rõ ràng có thể cảm nhận được huyết mạch hắn đang đập dồn dập cùng với từng hơi nặng nề. Nhưng cô cũng đang bối rối. Khuôn mặt đỏ bừng lên, thân thể nóng rực, trong cơ thể trào ra cảm giác mãnh liệt trước nay chưa từng có. Cô nức nở, căn bản là không chịu nổi sự kích thích đến vậy.

Khóe miệng người đàn ông khẽ cong lên, gợi tình đến cực điểm. Vừa lòng nhìn bộ dáng thất thần của cô, hắn càng thêm cuồng dã mà hút lấy hương thơm tinh khôi của cô, bàn tay nóng rực điên cuồng vần vò trên bầu ngực cô. Ngón tay hắn châm lên trong cơ thể cô một cơn lốc xa lạ.

Huân Y cảm giác càng ngày càng khô nóng, càng ngày càng khó chịu. Trong cơ thể dâng lên cảm giác trống rỗng không thể tả nổi, hai chân mềm nhũn. Ngay sau đó, cô bị Phí Dạ bế lên, đi thẳng đến chiếc giường lớn trong phòng.

https://thuviensach.vn

Khi thân mình chạm đến giường thì Huân Y rốt cuộc cũng hiểu được hắn muốn làm gì…Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ nựng lên.

Ánh mắt Phí Dạ mãnh liệt nhìn dáng người lả lướt của cô, nhìn thân thể hoàn hảo, đôi chân thon dài như thể chỉ có nó khi vây quanh hông hắn mới có thể đem đến khoái cảm sung sướng đến cỡ nào.

Hắn đứng cạnh giường, không nhanh không chậm cởi bỏ đôi xăng đan trên chân cô, hưởng thụ xúc cảm trên da thịt cô. Ngón tay ma mỵ chậm rãi cởi bỏ món đồ cuối cùng trên người cô, rồi hắn đứng thẳng dậy cởi bỏ quần áo của chính mình——

| 16 | Tình yêu (1)

“You come for me. That’s enough.”, Kikyou – Inu Yasha.

[…]

Nhìn thứ bên dưới quần lót hắn thật lớn, Huân Y không kiềm được liền hít mạnh một hơi vẻ kinh hãi, lại nhìn thân thể hắn——mặt càng đỏ hơn. Cô biết dáng người hắn sẽ rất tuyệt, chỉ không ngờ là tận mắt nhìn sẽ càng khiếp đảm hơn! Da thịt hắn rắn chắc, đường nét cứng cỏi, so với khi ở Provence——thứ cô thấy được càng trực tiếp hơn!

Tiếng hít sâu của cô khiến hắn thực thỏa mãn sự tự tôn của một người đàn ông.

“Huân Y, em thật sự là người con gái khiến đàn ông cảm thấy thỏa mãn!”

Thân thể rắn chắc màu đồng áp lên thân thể mềm mại của cô. Ánh mắt mơ hồ, trong veo như nước của cô giờ phút này càng thêm mông lung.

https://thuviensach.vn

Đôi môi nóng rẫy của người đàn ông không nhanh không chậm chiếm lấy cánh môi đỏ hồng của cô, chậm rãi giao hòa hai môi, chậm rãi cuốn hút. Đầu lưỡi hắn linh hoạt chơi đùa trong miệng cô, bàn tay nóng hầm hập hưởng thụ trên da thịt mềm mại của cô.

“Huân Y, em thật đẹp…” Gương mặt cương nghị của hắn kề sát cô, hắn nói nhỏ.

Vẻ dịu dàng xa lạ của hắn khiến toàn thân cô mềm nhũn đi, sự vuốt ve, âu yếm nhẹ nhàng khiến lý trí cô mông lung, cả người rơi vào lời lẽ êm ái của hắn.

“Ưm…” Nụ hôn của hắn bức cô thở mạnh, cả người như bị lửa đốt, khiến cô không ngừng cong người lên, dùng sức tóm lấy cánh tay hắn, muốn chính mình càng gần hắn hơn, để chính mình càng thoải mái hơn.

“Huân Y, mở mắt ra, anh muốn em nhìn anh, muốn em biết rõ người chiếm lấy em là ai.”

Huân Y chậm rãi mở đôi mắt mờ mịt ra, nhìn sâu vào mắt hắn.

“Tốt lắm!” Phí Dạ cong khóe môi lên, nặng nề hôn cô, lại đẩy cô xuống giường, tách hai chân thon dài của cô ra, sau đó thắt lưng đột nhiên động một cái——sức mạnh to lớn trong nháy mắt đã tràn ngập trong cô!

“Đau quá…” Động tác không báo trước khiến cô đau đớn như bị xé rách ra vậy, cô không nhịn được mà thét lên thất thanh.

Khi Phí Dạ cảm nhận được thứ cản trở trong cô thì lập tức dừng lại động tác xâm chiếm, như là có người hung hăng đánh tỉnh hắn. Chết tiệt, sao hắn lại quên, cô là…lần đầu tiên chứ? …

Trong lòng bỗng dâng lên nỗi áy náy, tiện đà hắn ôm chặt lấy cô…

https://thuviensach.vn

“Huân Y, xin lỗi em——là anh không tốt, làm đau em.”

“Phí Dạ…” Cô khó chịu, ôm chặt lấy hắn.

“Bé con, nhẫn nại một chút, lần đầu tiên thường là như vậy.” Bàn tay đỡ lấy mông cô, để cô dần thích ứng với sự tồn tại của hắn.

“Đau…ư…ư…” Huân Y căng cứng cả người lên, đau đến mức cô có thể cuộn tròn người lại.

“Xin lỗi…là anh…không thể khống chế được.” Tiếng kêu khẽ của Huân Y càng khiến huyết mạch hắn sôi trào. Hắn nhẫn nại kiềm chế dục vọng của mình. Nhìn vẻ mặt khổ sở của cô, trong hắn đang có tiếng kêu gào mạnh mẽ, đồng thời cũng có nỗi đau lòng, hắn hơi nhổm dậy.

“Không…Đừng rời khỏi em.” Huân Y ôm lấy cổ hắn, hai chân quắp lấy hông hắn.

“Vì anh chịu đựng có được không?” Động tác của cô khiến hắn không khỏi thở hổn hển.

Huân Y không hiểu ý trong lời nói của hắn, chỉ có thể mở to đôi mắt đã giăng đầy sương mù, bất lực nhìn hắn.

“Kiên nhẫn một chút, anh không thể kiềm chế được nữa rồi…” Rốt cuộc, Phí Dạ vẫn không thể khống chế được dục vọng, điên cuồng mà rong ruổi trong cơ thể cô——

Sáng sớm hôm sau——

Khi Huân Y tỉnh lại, trong đầu dâng lên từng đợt co rút, cô cựa mình liền cảm giác như khung xương đều nát vụn ra. Đau đớn không nói, toàn thân còn mất hết sức lực. Cảm giác nửa người dưới bị đè nặng, cô nghi hoặc mở mắt ra, đập vào mắt chính là hình ảnh người đàn ông quen thuộc!

https://thuviensach.vn

Tình cảnh này khiến cô sợ tới mức trợn tròn mắt, bàn tay vội che miệng lại, đè nén không cho tiếng thét vọt ra khỏi miệng.

Ánh mắt lại bị vết máu đỏ sậm bên cạnh người đàn ông thu hút, dòng hồi tưởng lập tức như ngựa phi hiện lên trong đầu cô, đồng thời hành vi to gan tối qua của mình lại như đang nhảy nhót trong óc cô.

Cô từng mơ có thể cùng người đàn ông này qua một đêm đẹp đẽ, kết quả, hắn thật sự đã cho cô một lần khó quên.

Suốt cả đêm, hắn gần như không cho cô cơ hội nghỉ ngơi——

Huân Y thật cẩn thận nhấc cánh tay hắn đang ôm mình ra, thấy hắn vẫn ngủ say thì tim đập thình thịch mới thả chậm tốc độ một chút.

Nhẹ chân nhẹ tay nhặt chỗ quần áo rơi dưới đất, chỉ có một thứ cô không sao tìm được——

Cắn môi đi tìm, cuối cùng lại nhìn thấy quần lót của cô đang ở dưới người hắn, trong một khắc, vẻ mặt cô tối sầm lại. Quần lót của cô lại ở dưới người hắn, làm sao cô lấy được đây? Chỉ cần cô nhích người hắn ra, khẳng định là hắn sẽ tỉnh dậy.

Cô nuốt nước miếng, phải làm sao giờ? Cô cũng không thể cứ thế mà đi ra ngoài. Nhưng ngộ nhỡ đánh thức hắn, vậy thì xấu hổ đến mức nào đây…

Rón ra rón rén đưa tay tóm lấy viền quần lót, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng lôi ra…không ngờ… “A…” – một tiếng kêu sợ hãi, ngay sau đó, cô không hề lấy được quần lót, trái lại bị một pho tượng rắn chắc áp chế, nửa người không thể nhúc nhích nổi.

“Em muốn tìm cái này?” Thì ra Phí Dạ đã vốn tỉnh lại rồi. Hắn giơ giơ cái quần lót lên, buồn cười nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô.

https://thuviensach.vn

“Này, anh đưa cho em…” Huân Y đưa tay định cướp lấy, lại bị Phí Dạ lập tức ném ra tít xa trên thảm.

“Phí Dạ, anh…” Huân Y trừng mắt với hắn, lại thấy hắn không hề chớp mắt mà nhìn thân thể cô, lúc này mới ý thức được liền đưa tay che mắt hắn lại, “Không cho phép nhìn!”

“Không cho phép nhìn cũng nhìn, em che mắt anh cũng vô dụng thôi.” Phí Dạ ôn tồn cười, kéo bàn tay cô xuống, lại tiện đà cúi đầu, cắn cắn lên vành tai cô.

“Đừng…” Huân Y khẽ run rẩy. Cảnh tượng tối qua lại hiện lên trong đầu. Khi tỉnh lại, thật sự cô không biết nên đối mặt với người đàn ông này thế nào. Tuy rằng có đôi khi cô cũng rất to gan nhưng không đủ to gan để làm như không có chuyện gì xảy ra.

“Huân Y, em đã là người phụ nữ của anh rồi.” Phí Dạ nói càng thẳng thắn hơn, tiếng nói trầm thấp lại mang đặc vẻ chiếm hữu.

“Em…” Huân Y ngoảnh mặt đi, cắn cắn môi, “Tối hôm qua…tối hôm qua chúng ta đều uống rượu, em…”

“Anh sẽ chịu trách nhiệm với em!” Phí Dạ nhếch môi cười, đáy mắt thoảng qua vẻ khoan khoái.

Huân Y ngạc nhiên quay đầu nhìn hắn, đôi mắt hắn vẫn mang vẻ thong dong tự nhiên, còn có vẻ kiên quyết, như——không hề nói dối.

“Huân Y, em có nghe rõ không, anh sẽ phụ trách với em! Anh rất rõ ràng chuyện gì đã xảy ra tối qua!” Phí Dạ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ xinh của cô, nói từng tiếng nghiêm túc.

Trong lòng Huân Y như đang dậy sóng, mơ hồ không ngừng, mãi sau cô mới nói: “Phí Dạ, em…không cần anh phải chịu trách nhiệm gì cả, em…

https://thuviensach.vn

chúng ta đều đã trưởng thành rồi, loại chuyện này…”

“Anh yêu em!” Phí Dạ không đợi cô nói xong đã dõng dạc tuyên bố tâm tư!

Huân Y run lên——

“Cái, cái gì?”

Cô không nghe nhầm chứ? Hắn yêu cô? Hắn thừa nhận yêu cô? Vì sao chỉ qua một đêm mà người đàn ông này như thay đổi hẳn vậy? Không phải hắn luôn ẩn nhẫn, che giấu tình cảm sao?

oOo

| 16 | Tình yêu (2)

Phí Dạ thấy cô như bị hù dọa thì cười cười, nâng khuôn mặt cô lên, “Huân Y, em không hề nghe nhầm, anh yêu em! Anh đã yêu em từ lâu rồi.”

“Không…” Huân Y không thể tin mà lắc đầu, “Anh, chính vì anh cảm thấy áy náy…”

“Trong lòng em, anh là loại đàn ông này sao?” Phí Dạ không hề giận mà là dịu dàng nhìn cô, “Huân Y, em phải hiểu rằng, nếu anh không có quyết tâm yêu em, thì nhất định sẽ không chạm vào em!”

Huân Y sửng sốt——

“Huân Y, anh biết em đang lo lắng điều gì. Em sợ rằng anh xuất phát từ sự áy náy nên mới muốn chịu trách nhiệm với em. Không phải thế đâu, so với sự lo lắng của em, anh mới càng phải lo lắng hơn.” Phí Dạ thở nhẹ một tiếng, nghiêng người để cô nằm sấp trên lồng ngực mình, nhẹ vuốt mái tóc cô.

https://thuviensach.vn

“Anh lo lắng? Lo lắng cái gì?” Huân Y có thể nghe thấy tiếng tim đập rộn ràng của hắn, như tiếng trống vọng vào tai cô.

“Anh lo rằng anh cũng không phải người đàn ông em yêu.” Trong mắt Phí Dạ tràn ngập vẻ yêu thương, “Em mới chỉ mười tám tuổi, mà anh thì đã ba mươi ba. Đối với em mà nói, tình cảm của anh đã là chín chắn, đương nhiên biết mình muốn người phụ nữ nào sẽ đi cùng mình hết cuộc đời. Nhưng em còn nhỏ, một khi giữ em bên cạnh anh, sau này nếu em gặp được người đàn ông em thực sự yêu thì phải làm sao? Bởi vì anh biết rất rõ ràng, một khi giữ em lại chính là chuyện cả một đời, anh sẽ không buông tay, cho dù em có yêu người đàn ông khác anh cũng sẽ không buông tay. Nhưng khi đó, em sẽ không còn vui vẻ nữa, thậm chí sẽ hận anh cả đời. Anh không muốn như vậy, anh cũng không muốn mạo hiểm. Cho nên, anh sẽ chờ đợi, đợi cho tình cảm của em cũng trưởng thành, để em hiểu được chính mình muốn gì. Đến lúc đó, anh sẽ đường đường chính chính yêu em…”

Thì ra——

Huân Y như bị nghẹn ở cổ, tình cảm trong lòng cũng như nước sông trào ra. Cô không biết nên nói gì, nhưng cũng không muốn nói gì. Cô chỉ muốn nghe hắn nói, nghe hắn nói yêu cô——

“Huân Y à…” Phí Dạ thở nhẹ một hơi, “Em có tin anh không?”

Huân Y ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn, theo bản năng liền gật đầu như bị mê hoặc vậy. Cô không biết vì sao lại gật đầu, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn hiện tại với trong quá khứ có gì đó rất khác nhau——

“Tất cả những gì đã làm với em tối qua, đều là qua suy nghĩ cặn kẽ của anh rồi.” Phí Dạ nói ra lời từ đáy lòng, thân mình dựa ở đầu giường, hắn hôn nhẹ lên mũi cô, “Khi anh thấy em bị một đám thanh niên vây trong vũ trường, anh biết là anh không thể trốn tránh hay chờ đợi được nữa. Anh

https://thuviensach.vn

không thể chịu được kiểu bọn đàn ông khác thèm em đến nhỏ dãi, cũng không có cách nào để em yêu người đàn ông khác. Cho nên, anh không muốn cho em thêm thời gian nữa. Cho dù anh ích kỷ cũng được, anh muốn giữ em bên cạnh anh!”

Tim Huân Y đã như muốn nhảy ra ngoài. Thì ra——hắn là người đàn ông ngang ngược như vậy——

“Anh… chính vì nghĩ như vậy, cho nên tối hôm qua mới bắt nạt em phải không?” Cô ngượng ngùng mãi, nói xong câu đó, khuôn mặt đỏ như táo chín cây.

Phí Dạ khẽ nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng cười, “Đúng là bởi vì quyết định nhất định phải yêu em cho nên mới muốn em! Không phải em cũng yêu anh sao?”

“Em…” Huân Y có vẻ mất tự nhiên, xoay khuôn mặt đi, “Nếu biết trước anh hư hỏng như vậy, em sẽ không yêu anh đâu.”

“Anh hư hỏng? Anh hư hỏng thế nào hả?” Phí Dạ nhếch môi, cười đến tà ác, cố ý thấp giọng hỏi.

“Anh còn hỏi?”

“À, anh hiểu rồi, tối qua làm đau em, lát nữa anh sẽ nhẹ nhàng.”

Huân Y mở to hai mắt nhìn, chỉ vào hắn——

“Anh, anh…cái gì mà lát nữa chứ, anh…” Cô còn chưa nói xong, Phí Dạ đã xoay người một cái đè lên cô, cúi đầu nói bên môi cô.

“Bé con, em đừng có coi thường người đàn ông của em như vậy chứ?”

“Nhưng mà…nhưng mà tối qua anh mới…” Huân Y thật sự xấu hổ, bàn tay đè lên ngực hắn, “Đừng như vậy…”

https://thuviensach.vn

“Giờ cũng biết xấu hổ? Tối hôm qua em rất nhiệt tình.” Đáy mắt Phí Dạ chất chứa ý cười, nâng cao cánh tay cô lên đỉnh đầu, “Em phải biết, là đàn ông thì đều tham ăn.”

Nói xong, hắn cúi đầu hôn lên vành tai cô, thành thục khẽ vuốt chỗ nhạy cảm của cô.

Huân Y liền thở hổn hển, cô biết không thể cự tuyệt được người đàn ông này. Nhưng——trong đầu lập tức hiện lên người phụ nữ trong ảnh kia, tim lại ‘thình thịch’ một tiếng——

“Từ từ…” Cô khẽ đẩy hắn, đôi mắt theo dõi hắn.

Phí Dạ cũng không ép buộc, trái lại là kiên nhẫn đối diện với cô, “Làm sao vậy?”

“Người phụ nữ trong bức ảnh kia là ai?” Cô chỉ chỉ vào ngăn tủ cách đó không xa, giờ khắc này hai người họ đang nằm ở phòng ngủ Phí Dạ.

Kỳ thật cô biết là phải tin tưởng hắn, ít nhất theo tính cách người đàn ông này, nhất định không phải loại bắt cá hai tay. Cũng vì tình cảm của hắn rất nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi cứng nhắc, nhưng——ở kia rõ ràng có ảnh chụp phụ nữ.

Phí Dạ thuận thế nhìn lại, một lúc sau thu hồi tầm mắt nhìn về cô, trong mắt rốt cuộc cũng nổi lên vẻ như đã hiểu chuyện——

“Em nhìn thấy bức ảnh kia nên mới bỏ đi?”

Huân Y cụp mắt, gật gật đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn——

“Em, em không cố ý xem chỗ riêng tư của anh, nhưng mà——chỉ là em rất tò mò.” Nói tới đây, cô giương mắt nhìn hắn một cái, thấy hắn không hề

https://thuviensach.vn

chớp mắt nhìn mình thì lại cụp mắt xuống, “Thật ra…anh cũng không phải nói đâu, em…”

“Bà ấy là mẹ anh.” Phí Dạ thấp giọng nói.

“Hả?” Huân Y như nghe được tin tức bất ngờ, chỉ chỉ lên bức ảnh, “Anh, mẹ anh? Sao trẻ hơn anh nhiều thế?”

“Cô bé ngốc…” Phí Dạ giơ tay lên vỗ nhẹ đầu cô, “Đó là ảnh chụp lúc mẹ anh còn trẻ, lúc đó anh còn rất nhỏ, đương nhiên là mẹ anh trẻ rồi.”

Huân Y bặm môi, xấu hổ muốn chết đi được——còn tưởng là——

“Vậy bác gái hiện giờ…”

“Bà đã qua đời rồi, đây là bức ảnh duy nhất của bà.” Vẻ mặt Phí Dạ trầm xuống, ngữ khí cũng có vẻ đượm buồn.

Huân Y mở to hai mắt nhìn, “Tại sao có thể như vậy?”

Phí Dạ thở nhẹ, đem tất cả những chuyện đã xảy ra kể cho Huân Y nghe…Đây là lần đầu tiên hắn kể cho một người con gái chuyện của chính mình.

Một lúc lâu sau——

Trên mặt Huân Y đã ướt đẫm nước mắt, đến cuối cùng, chỉ còn thấy tiếng nấc nghẹn ngào.

“Sao vậy?” Phí Dạ thấy thì thì xót xa ôm cô vào lòng, hôn lên những giọt nước mắt của cô, “Được rồi, sao lại khóc hả?”

“Phí Dạ…” Huân Y ôm chặt lấy hắn, nước mắt lưng tròng, “Thì ra anh phải chịu khổ nhiều như vậy…Em nhất định phải đối tốt với anh, quan tâm đến anh, bảo vệ anh, để anh không bị tổn thương nữa…”

https://thuviensach.vn

Đối với câu chuyện của Phí Dạ, cô hoàn toàn không biết gì cả. Khí cô biết hắn có một quãng hồi ức khủng khiếp như vậy thì trong lòng dâng đầy nỗi thương tiếc. Người đàn ông này, cô phải trân trọng mà yêu hắn.

| 17 | Cầu hôn.

“Tại sao lại chọn tôi?”

“Đâu phải tôi chọn, mà là chúng ta đến với nhau.”

Merupuri.

[…]

“Cô bé ngốc…” Phí Dạ hiểu được, liền ôm chặt lấy cô, “Phải là anh quan tâm đến em, bảo vệ em mới đúng chứ, sao lại để em bảo vệ anh? Được rồi, đừng khóc nữa, anh sẽ đau lòng.”

“Vâng…” Huân Y nghe lời mà gật đầu, bàn tay nhẹ lau nước mắt trên mặt.

Phí Dạ nhìn cô, trong lòng thực thỏa mãn——

“Huân Y, nói yêu anh đi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Huân Y hồng lên, cô chủ động hôn hắn rồi thẹn thùng nói, “Em yêu anh…”

“Nhớ kỹ những lời này đó, cả đời này không cho phép đổi ý, nghe rõ chưa?” Phí Dạ thỏa mãn hôn cô, dịu dàng hết sức.

Huân Y ôm chặt lấy hắn, “Không hối hận đâu, em sẽ không để cho người phụ nữ khác có cơ hội.”

Phí Dạ lại lần nữa thâm tình mà ‘săn sóc’ cô——

https://thuviensach.vn

———————————————

“Phí Dạ, cậu thật sự quyết định rồi?” Trong một góc của Lôi gia, Lôi Dận nhìn Phí Dạ, hỏi.

Phí Dạ hít sâu một hơi, “Đúng vậy, Lôi tiên sinh, thực xin lỗi.”

Lôi Dận cười cười, “Cậu đừng nói xin lỗi với tôi. Vị trí đứng đầu tổ chức “Ảnh” tuy là ăn trên ngồi trước nhưng cũng không khác gì cái gông xiềng, một khi ngồi trên đó, cũng sẽ không có quyền lựa chọn. Lúc trước là tôi không lo chu đáo, Phí Dạ, tôi biết cậu cũng phải đấu tranh nội tâm nhiều, hiện tại chỉ cần cậu đã quyết định là tốt rồi.”

Phí Dạ cung kính cúi người, lại ngẩng đầu với vẻ nghiêm túc, “Lôi tiên sinh, là tôi ích kỷ. Ngài có ơn cứu mạng và dạy dỗ tôi, đáng lẽ tôi phải thay ngài giảm bớt gánh nặng, nhưng…”

“Không thể nói vậy được.” Lôi Dận giơ bàn tay lên vỗ vai hắn, “Tôi hiểu được tâm tư của cậu, nếu cậu chỉ vì báo ơn mà làm chậm trễ hạnh phúc của chính mình thì cả đời tôi cũng không thể an tâm. Tôi nghĩ, cậu thổ lộ với Huân Y muộn như vậy, nguyên nhân lớn cũng vì điều này nhỉ?”

Phí Dạ gật đầu, “Đối với Huân Y, xã hội đen vốn vẫn là nguy hiểm. Tôi không dám mạo hiểm.”

“Cho nên mới nói, người ích kỷ thực sự là tôi mới đúng.” Lôi Dận nói vào đúng trọng tâm, giọng nói cũng bình thường, không hề tức giận, “Tổ chức “Ảnh” vốn là một bộ phận không thể tách rời với Lôi gia, gánh nặng này không phải tôi muốn là có thể gỡ xuống được. Thực xin lỗi người anh em, vì chuyện này đã để cậu khó xử rồi, tôi xin lỗi.”

Đôi mắt Phí Dạ in đậm nỗi cảm động, lần thứ hai hắn cúi người——

https://thuviensach.vn

“Lôi tiên sinh nghiêm trọng hóa rồi, là thuộc hạ không thể thay Lôi tiên sinh ‘phân ưu giải nạn’ mới đúng.” Hắn cảm động là có nguyên nhân. Lạnh lùng như Lôi Dận, bình thường đâu có giải thích với người khác điều gì. Một câu – ‘Người anh em’ – đã đủ chứng minh địa vị của chính mình trong lòng hắn có bao nhiêu phần quan trọng!

“Phí Dạ, chúng ta nói chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì, không phải sao?” Lôi Dận nhẹ nhàng cười, “Huân Y không giống Khê nhi. Khê nhi đã quen với thế giới ngầm bên tôi rồi, còn Huân Y, cô bé thực đơn thuần, hoàn cảnh sinh ra cũng không giống Khê nhi, cho nên lựa chọn lần này của cậu là chính xác. Chỉ cần như vậy, mới khiến cho người phụ nữ cậu yêu có cảm giác an toàn.”

Phí Dạ nhẹ nhàng cười, nhìn về phía phòng khách, nơi Huân Y đang ngắm Lôi lão phu nhân chơi đùa cùng thằng bé con, trên mặt hắn cũng mang vẻ dịu dàng.

“Phí Dạ, hôm qua tôi đã bảo Ưng Diêm làm xong các thủ tục rồi, là thủ tục liên quan đến việc chuyển nhượng một số cổ phần Lôi thị.”

Phí Dạ kinh ngạc nhìn Lôi Dận, “Lôi tiên sinh, có ý gì?”

“Phí Dạ, cậu đừng hiểu lầm, tôi hoàn toàn không có ý gì khác.” Lôi Dận còn nghiêm túc nói, “Nhiều năm như vậy, cậu giúp tổ chức “Ảnh” phát triển phạm vi, thế lực, tôi đều có thể thấy được. Còn về Lôi thị, có bao nhiêu khu bất động sản cậu cố gắng gom về được tôi cũng rất rõ ràng. Có thể nói, Lôi thị khuếch trương danh tiếng chỉ trong vài năm ngắn ngủi, trong đó, cậu có vô số công lao. Đối với chuyện này, tôi cũng không cho rằng Lôi thị hôm nay là do một tay tôi làm nên. Cho nên, từ hôm nay trở đi, cậu chính thức trở thành cổ đông quan trọng của Lôi thị, bất kể kẻ nào cũng không thể lật đổ được vị trí này.”

“Lôi tiên sinh, như vậy không được——”

https://thuviensach.vn

“Có gì không thể? Còn nữa, sắp tới Lôi thị có kế hoạch mở rộng thị trường của rượu trang bên Pháp ra toàn nước Mỹ, tôi nghĩ cậu là người thích hợp nhất. Đừng từ chối, đừng để tôi có cơ hội áy náy!” Lôi Dận nói thật sự nghiêm túc.

Phí Dạ gật đầu, cùng bàn tay của hắn nắm chặt lại!

Cảnh tượng này trong mắt người ngoài thật cảm động, nhưng có một điểm khiến người ta dở khóc dở cười chính là——giờ khắc này, vây quanh Lôi Dận là một cái tạp dề, trong tay hắn cầm một bình sữa…lại cùng Phí Dạ nói về một vấn đề vô cùng nghiêm túc…

Đối với việc này Phí Dạ đã dần quen nhưng vẫn không nhịn được mà nói một câu, “À…Lôi tiên sinh, tôi vẫn quen nhìn ngài mặc âu phục, đi giày da hơn.”

Nhưng Lôi Dận lại không cho là thế, chỉ cười cười, vỗ vỗ vai hắn, “Tôi nghĩ chẳng mấy chốc mà cậu cũng sẽ như vậy, tôi rất chắc chắn.”

Hai người đàn ông nhìn nhau cười——

Ba năm sau——

“Huân Y, mau tới đây chụp ảnh đi——bên này này.” Trong khu vườn của đại học Havard, một nhóm nữ sinh mặc trang phục thạc sĩ vui vẻ nói cười.

Ánh nắng sáng chói chiếu lên mỗi khuôn mặt họ. Nhất là Huân Y, có được tấm bằng thạc sĩ khiến nụ cười của cô càng thêm sáng hơn. Hôm nay là lễ tốt nghiệp, thời gian ba năm qua đi, rốt cuộc cô cũng đã học xong nghiên cứu sinh, thuận lợi tốt nghiệp.

“Huân y, buổi lễ kết thúc, bọn mình quyết định đi thư giãn một chút, cả cậu nữa đó, không cho phép bỏ chạy đâu.” Chụp ảnh xong, một cô gái ôm

https://thuviensach.vn

lấy cánh tay cô, nói.

Huân Y còn chưa kịp nói thì một nữ sinh khác đã lên tiếng, “Mình thấy cậu nên tỉnh lại đi, Huân Y là hoa có chủ rồi, cậu nhìn bên kia mà xem ____”

Hai người thuận thế nhìn lại, cùng lúc đó, trên bãi cỏ lớn vang lên tiếng tán thưởng huyên náo——

Cách đó không xa, Phí Dạ đang chậm rãi tiến lại gần. Trong tay hắn cầm một bó hoa tươi, phía sau là mấy chiếc xe sang trọng, bọn vệ sĩ vẫn trung thành, tận tâm mà đứng nguyên tại chỗ.

Những nữ sinh khác đều dùng ánh mắt hâm mộ để nhìn Huân Y, còn các nam sinh thì lại có vẻ tiu nghỉu.

Đôi má lúm đồng tiền vẫn hiện nguyên bên môi cô. Hắn vừa đến gần liền cúi đầu xuống, đặt một nụ hôn trên môi cô, “Chúc mừng em…”

“Cám ơn.” Khuôn mặt Huân Y ửng đỏ, chuẩn bị nhận lấy bó hoa——

“Bó hoa này không phải để chúc mừng em tốt nghiệp.” Phí Dạ cố làm ra vẻ huyền bí.

Huân Y nghi hoặc nhìn hắn.

Phí Dạ nhẹ nhàng cười, từ trong túi áo lấy ra một chiếc hộp nhỏ, rồi từ từ mở ra——

“Woaaa——” Tất cả các bạn học của cô đều ồ lên. Thứ trong hộp còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời. Chiếc nhẫn kim cương này chắc chắn được chế tác bởi người gạo cội nha, nếu không sao lại tỏa được ra thứ ánh sáng tuyệt vời đến vậy chứ.

https://thuviensach.vn

“Để làm gì?” Huân Y biết rõ còn cố hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đậm vẻ ngượng ngùng.

“Bó hoa này để cầu hôn, quan trọng hơn là chiếc nhẫn này.” Phí Dạ nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh mà thực nghiêm túc, cũng tỏa sáng như chiếc nhẫn trong hộp vậy.

“Huân Y, lấy anh đi!”

Huân Y xấu hổ đến mức muốn tìm một cái hang để chui vào. Những người bên cạnh thì lại ồn ào, “Huân Y, đồng ý đi, không đồng ý là bọn mình sẽ cướp chú rể á——”

“Các cậu thật đáng ghét!” Huân Y đỏ mặt, trừng mắt với đám bạn.

“Huân Y, đồng ý với anh đi.” Phí Dạ dịu dàng ‘tấn công’, “Anh đã chờ em ba năm rồi, không thể chờ nổi nữa. Cho dù hôm nay em không đồng ý, anh cũng sẽ trói em đưa vào nhà thờ.”

“Anh——đáng ghét.” Mặt Huân Y đỏ bừng lên.

“Đồng ý với anh đi!”

Hai mắt Huân Y nhìn hắn với vẻ thâm tình, dưới cái nhìn chăm chú của hắn, cô nhẹ nhàng gật đầu.

Trên bãi cỏ vang lên tiếng vỗ tay cùng tiếng cười nói vui vẻ.

Phí Dạ hôn thật sâu lên môi Huân Y, rất lâu vẫn không buông ra——

———————————

Cuối mùa thu, khu vui chơi tuyệt đẹp được giăng bởi hàng cây lá đỏ.

https://thuviensach.vn

Trên bãi cỏ xanh um rộn vang tiếng nói cười. Mấy chiếc xe hơi xa hoa đỗ ở phía xa, còn dưới tán cây lá đỏ là một đám người lớn, trẻ con đang huyên náo.

Khó có dịp họ được tụ họp một nơi thế này, bởi vậy giây phút này càng có vẻ náo nhiệt.

Đó là cả nhà Hoắc Thiên Kình, có Hoắc lão phu nhân, Hoắc phu nhân, Hoắc Thiên Kình, Úc Noãn Tâm, còn thêm cả hai đứa bé sinh đôi. Có điều, hai đứa bé kia giờ đã sáu tuổi. Hoắc Quân Nghị càng ngày càng giống Hoắc Thiên Kình, quả thực là từ một khuôn đúc ra. Còn Hoắc Tư Khuynh, tuy rằng là song sinh với anh trai nhưng lại đang có thiên hướng giống Úc Noãn Tâm, dịu dàng, e lệ như một cô công chúa. Đương nhiên cũng không thể thiếu gia đình Lôi Dận, có Lôi Dận, Mạch Khê cùng Lôi phu nhân, và cả đám trẻ con nữa——

Nói đến Lôi Dận thì quả thực về mặt con cái đã thắng Hoắc Thiên Kình. Lúc trước chỉ có một đứa con trai hắn đã kiêu hãnh lắm rồi, có điều, trong ba năm lại đây, Mạch Khê lại sinh thêm cho hắn hai cô con gái, à không, nói đúng ra là hai cô con gái sinh đôi. Hai cô bé được đặt tên là Lôi Lăng Mạch và Lôi Lăng Khê, tên này là được tách từ tên Mạch Khê ra. Hai cô bé này không giống như đôi song sinh nhà Hoắc Thiên Kình, càng lớn càng giống nhau như đúc. Cả hai giống Mạch Khê ở màu tóc đen hung, cực kỳ xinh đẹp, như hai con búp bê pha lê vậy, nhưng đôi mắt thì lại giống hệt Lôi Dận, là sắc xanh lục thăm thẳm.

Xem ra Lôi Dận rất được hưởng phúc về mặt con cái. Lôi Túc Kiêu giờ đã ba tuổi, thằng bé hoàn toàn là phiên bản của Lôi Dận. Tính tình nó cũng y hệt, thỉnh thoảng có chút bướng bỉnh, lạnh lùng, một câu không nói nhưng lại đi ra chọc chọc, véo véo hai cô em gái mới một tuổi, sau lại liến thoắng như ông cụ non vậy.

https://thuviensach.vn

Nơi họ đến hôm nay chính là khu vui chơi do Lôi Dận cẩn thận lựa chọn. Vì để lũ trẻ được an toàn, lại được chạy nhảy thỏa thích, Lôi Dận đã bao trọn khu vui chơi này, chỉ có nhà mình đến.

Ngoại trừ hai nhà kia ra thì còn có gia đình Phí Dạ. Nói là gia đình vì có Phí Dạ cùng Huân Y, có điều…Huân Y cũng đã làm mẹ, cứ nhìn vào cái bụng gồ lên kia là có thể thấy được. Phí Dạ đối xử với cô phải nói là ngoan ngoãn phục tùng, chăm sóc cẩn thận.

Đương nhiên, còn có Kỳ Ưng Diêm cùng Nhiếp Thiên Luật. Hai người này cũng tìm được tình yêu của mình, tuy nhiên quá trình thì buồn có vui có, có chuyện dở khóc dở cười, có cảm động rơi lệ.

Mấy người đàn ông đang bận rộn chuẩn bị ăn BBQ, hoàn toàn không khiến mấy bà xã nhúng tay vào. Ở đây chỉ còn lại hình ảnh mấy ông bố đang tán gẫu vui vẻ, thỉnh thoảng đùa với các con.

Hoắc Quân Nghị cùng Lôi Túc Kiêu bá vai nhau đi đến trước mặt Hoắc Thiên Kình và Lôi Dận, tò mò nhìn hai người đang làm đồ ăn.

Từ sau khi có Lôi Túc Kiêu, Hoắc Quân Nghị cũng không chơi đùa với Hoắc Tư Khuynh. Thằng bé luôn cho rằng, lúc nào cũng loanh quanh bên một đứa con gái thì còn gì là khí phách đàn ông nữa, thế nên, nó quay ra chơi cùng Lôi Túc Kiêu, tuy rằng đôi khi Lôi Túc Kiêu cũng có vẻ cứng đầu, rồi còn lạnh te.

Tiểu Túc Kiêu lên tiếng trước——

“Ba, Kiêu nhi có thể giúp ba làm gì không?” Hắn là đã chơi đùa mệt rồi, thằng bé ngồi ngay ngắn trên bãi cỏ, nghiêng nghiêng đầu như một ông cụ non được đào tạo bài bản hẳn hoi.

Lôi Dận nhổm người dậy, nhìn bộ dáng con thì ngồi thụp xuống, mỉm cười, nói: “Ừm, trước mắt Kiêu nhi còn chưa đủ cao, chờ Kiêu nhi lớn

https://thuviensach.vn

thêm một chút là có thể giúp ba.”

“Ba nuôi, con đủ cao không ạ? Con có thể giúp ba nuôi và ba.” Lôi Dận nhìn Quân Nghị, cũng cưng chiều mà cười, lại quay đầu nhìn Hoắc Thiên Kình, “Này, mình cảm thấy, con cậu về sau còn cao hơn cậu một cái đầu.”

“Cao tới mức đó để thành người khổng lồ à!” Hoắc Thiên Kình nghe vậy thì cười cười, bàn tay vỗ nhẹ trên đầu Quân Nghị cùng Túc Kiêu, “Hai thằng quỷ các con đi chơi chỗ khác đi, chỗ này các con không giúp được gì đâu.”

Tiểu Túc Kiêu nhíu nhíu mày, đúng kiểu điển hình của một ‘soái ca’. Nó nghiêm túc nhìn Lôi Dận và Hoắc Thiên Kình, “Khi nào thì con cao được ạ?”

“Túc Kiêu, em phải lớn bằng tuổi anh đây này, hiểu không?” Hoắc Quân Nghị lại nghiêm túc thay họ trả lời.

“Á, sao phải chờ lâu vậy.” Túc Kiêu lắc lắc đầu, còn thở dài ra.

Bộ dáng của hai thằng nhóc khiến tất cả mọi người đều nở nụ cười.

“Túc Kiêu, Quân Nghị, các con đừng quấy nữa, mau tới đây đi.” Mạch Khê gọi một tiếng.

“Ba… Ba…” Tiểu Lăng Mạch cùng Tiểu Lăng Khê lanh lảnh gọi Lôi Dận.

Người đời nói con gái là người tình cuối cùng của cha, những lời này không hề sai chút nào. Lôi Dận vừa nghe thấy hai con gái gọi thì lập tức bỏ hết việc trong tay xuống, đến trước mặt hai con, mỗi tay ôm một đứa vào lòng, cưng chiều nhìn chúng, “Con gái ngoan, muốn ăn gì nói với ba nào.”

“Muốn ba ôm thôi…”

https://thuviensach.vn

“Ừ, ba ôm…”

Hai con bé nổi tiếng bám người, nhất là thích quấn lấy Lôi Dận, thấy thế thì Lôi Dận lại càng không buông tay.

Mạch Khê thấy thế liền lắc đầu, “Trong mắt hai con bé này cũng chỉ có ba chúng thôi.”

“Lôi Dận, cậu còn một cô con gái nữa đấy, chẳng lẽ không ôm sao?” Kỳ Ưng Diêm đứng một bên, uể oải giễu cợt, chỉ chỉ Lôi Dận về hướng Mạch Khê.

“Ưng Diêm, anh thật đáng ghét, còn nói bậy thì không cho anh ăn đồ nướng nữa.” Mạch Khê đỏ bừng mặt.

Phí Dạ đứng một bên cũng cúi đầu cười, “Ưng Diêm nói cũng đúng mà.”

“Phí Dạ, cả anh cũng bắt nạt tôi phải không hả? Huân Y à, đêm nay đừng về, đừng để ý đến anh ta nữa.” Mạch Khê cố ý nói.

Phí Dạ vừa nghe thế đã nóng nảy, vội vàng kéo Huân Y đến bên cạnh, như thể chỉ sợ cô bị Mạch Khê làm hỏng vậy.

Úc Noãn Tâm thì lại dịu dàng cười, “Em nói này, các anh còn trẻ con hơn cả mấy đứa bé đó. Nhìn các con xem, đều rất hiểu chuyện, còn các anh thì lại mồm miệng không ngừng nghỉ.”

Mọi người cười ha ha.

Tiếng nói của Hoắc Quân Nghị vang lên, như một ông cụ non——“Ba nuôi, con hỏi ba một chuyện.”

Lôi Dận cười nhìn nó, “Chuyện gì mà nghiêm túc vậy?”

https://thuviensach.vn

Hoắc Quân Nghị nhìn hai cô bé như búp bê pha lê trong lòng hắn, chỉ chỉ, “Con nghĩ, về sau phải cưới một trong hai em ấy mới được..”

À há——

Lôi Dận sửng sốt, mọi người cũng phản ứng kịp, một lần nữa cười phá lên.

Tiểu Túc Kiêu nghe vậy thì nhíu nhíu mày. Một thằng bé mới ba tuổi lại có thể nói ra một câu kinh điển như người lớn——

“Quân Nghị, anh muốn cưới em gái em á, đợi anh lớn thành đàn ông rồi nói sau.”

“Ha ha——” Mấy người lớn đã cười đến mức suýt thì hụt hơi.

Nhưng Hoắc Quân Nghị lại không cười, chỉ xấu xa nhìn nhìn Túc Kiêu, “Em biết không, em gái anh thầm thích em đó. Ba nuôi——” Nó lại ngẩng đầu nhìn Lôi Dận, “Đây có phải là tình chị em không ạ?”

“Hoắc Quân Nghị! Anh nói bậy bạ gì đó?” Hoắc Tư Khuynh vốn vẫn đang im lặng rốt cuộc cũng nổi giận, đứng dậy đuổi đánh Hoắc Quân Nghị.

“Đến đây đi, đến bắt anh đi, Tư Khuynh, không chừng Túc Kiêu sẽ thích cô khác đó——”

“Anh còn nói, em đánh chết anh——”

Tiểu Túc Kiêu cũng tham gia luôn vào “cuộc chiến.”

Hoắc Thiên Kình đi đến trước mặt Lôi Dận, nghiêm túc nói: “Lôi huynh à, xem ra chúng ta nhất định sẽ kết thông gia.” Nói xong, hắn không nhịn được mà cười sang sảng.

https://thuviensach.vn

Lôi Dận nhíu mày, “Cậu đừng sướng vội, Phí Dạ cũng có con rồi, mà còn Ưng Diêm nữa.”

“Yên tâm, mình thà giết nhầm ba ngàn còn hơn bỏ sót một——”

“Ha ha——”

Trên bãi cỏ, mấy gia đình sum họp vui vẻ. Cách đó không xa, phía chân trời lửng lơ đám mây đượm màu hạnh phúc, nhẹ nhàng đưa theo hương vị tình yêu——Bọn trẻ sau khi trưởng thành, tình yêu sẽ lại tiếp nối, cũng sẽ giống ba mẹ chúng, vẽ nên một bức tranh tình yêu tuyệt vời!

—Hết— Download Ebook | nguyenla. wordpress. com | jins. wordpress. com | thiennhaitn93. wordpress. com |

FY và cái gì đó…~ Điều đầu tiên muốn nói, là xin gởi lời cảm ơn đến Ân Tầm, và xin lỗi, vì đã làm truyện mà không có sự đồng ý của cô. Cảm ơn đến tất cả các bạn – những người gắn bó với chúng tôi trong suốt một thời gian không ngắn từ blog WP cho đến kites; những ai đã, đang và sẽ theo dõi câu chuyện dài này cho đến cuối cùng. Ebook hẳn nhiên sẽ có sơ sót không đáng có, nhưng bạn FY mong mọi người sẽ vui vẻ bỏ qua ~

[…]

Hẳn nhiên, đây không phải là một cuốn truyện nhiều triết lý, nhiều đau thương hay có ý định lấy nước mắt, tiếng cười. Lần đầu tiên đọc xong convert và khi hoàn thành bộ truyện, FY đã nghĩ, rốt cuộc tất cả những gì gọi là hoàn mỹ đến chói mắt của nhân vật trong truyện đã được đánh đổi bằng cái gì và bằng cách gì vậy?

Điều đáng sợ và cũng đáng thương nhất ở Lôi Dận, đó chính là không có cảm xúc để bộc lộ. Không phải là kiềm nén cảm xúc, cũng không phải là khống chế, ghìm lại hay kiểm soát chúng, mà chính là không có. Không được nuôi dạy đầy đủ và kỹ lưỡng; lại lớn lên trong thế giới chó sói, người

https://thuviensach.vn

đàn ông này đã phát triển thể chất lẫn tinh thần theo chiều hướng bản năng cùng hoang dã nhất – để được sống.

Và trả thù.

Mối thù khắc nghiệt không tên đó, tôi cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Có lẽ là ghen tị, đố kị với những con người đầy đủ hơn mình. Cứ đau đáu, quẩn quanh với nó; và rồi trút sạch lên người Mạch Khê.

Xuất phát điểm của hai con người này giống nhau. Được sinh ra trong yêu thương – nhưng cũng bị từ bỏ bởi yêu thương – để trả giá cho tội nghiệt mình không biết – khi còn quá trẻ. Lôi Dận đã cho Mạch Khê một cuộc sống hoàn mỹ nhất đẹp đẽ nhất, rồi sau đó chính tay hắn đột ngột phát hủy hết thảy, ném cô gái này vào thế giới xấu xí đầy hoang mang, lo sợ, hoài nghi, căm giận mà không có một thứ vũ khí phòng bị – để giống như bản thân mình – của bây giờ và nhiều năm về trước. Nào phải công chúa, mà là một kẻ có tội.

Một cuốn truyện với độ dài vừa đủ để gỡ những mối dây quá rắc rối, để biến hóa thay đổi cảm xúc, để được định nghĩa lại bản thân mình, để khởi động lại cuộc sống.

Và tình yêu. Không có lý do trong tình yêu này, tôi nghĩ thế. Họ đã ràng buộc vào nhau theo cái cách chỉ có số phận mới làm được. Mạch Khê là người thua cuộc trước tiên khi cô nhận ra tình cảm của mình sớm hơn đối thủ. Bỏ trốn, để bảo vệ thứ duy nhất còn lại của mình – trái tim. Từ bỏ cả một người ở lại vẫn đang luẩn quẩn với tình cảm vừa chớm của chính bản thân. Là lo mà không biết vì sao phải lo, nhớ mà không biết vì sao phải nhớ. Ba mươi năm, mới biết thế nào là sợ hãi thực sự. Không là gươm đao súng đạn kề đầu, không là chém giết – mà là mất đi khi biết thực ra mình chỉ là một kẻ yếu ớt nhất khi đã mất đi.

https://thuviensach.vn

Câu trả lời cho cái tên về nỗi sợ hãi mơ hồ của Lôi Dận kéo dài xuyên suốt câu chuyện, là khuyết thiếu tình cảm – mất cảm giác an toàn. Bởi thế mà luôn thấy người đàn ông này bảo-vệ-quá-mức, đến mức điên khùng [mà chúng ta hay gọi là sủng ấy], gia trưởng ngang ngược trong tất cả mọi chuyện. Thông cảm được, nhưng khó mà thích, phải không?

Lời tác giả Ân Tầm Thân gửi các bạn đọc yêu quý!

Vậy là tác phẩm thứ hai cuối cùng cũng đã hoàn thành!

Nghĩ đi nghĩ lại, Ân Tầm đã viết bộ truyện này trong vòng một năm. Có rất nhiều bạn đọc đã khiến tôi cảm động, tôi thật sự cảm ơn những tin nhắn của mỗi bạn, cảm ơn các bạn đã theo dõi từng phần, và đã ủng hộ tôi! Lúc này, Ân Tầm chỉ có thể dùng một câu để nói với mọi người: Sau này sẽ càng nỗ lực hơn, dùng khả năng tốt nhất để đưa đến cho mọi người những câu chuyện mới! Có lẽ, Ân Tầm cũng không thể được gọi là một tác giả, nhưng tôi dám cam đoan rằng, Ân Tầm là một người sáng tác tiểu thuyết bằng hết tâm sức!

Mỗi một nhân vật đều như một đứa con của tôi, tôi sẽ dồn tâm sức để tạo ra họ, dùng tình cảm chân thành nhất để sắp xếp vận mệnh của họ, để vì các bạn đọc mà viết nên câu chuyện tình yêu đẹp nhất! Tôi nghĩ, vì tâm tư này và phần đông độc giả chính là động lực để tôi tiếp tục!

Tôi yêu mọi người, yêu mọi người vì đã đem đến niềm vui cũng như tạo động lực cho Ân Tầm. Chân thành chúc phúc đến mỗi bạn!

Ân Tầm đã từng nói, chỉ cần con người còn sống thì tình yêu sẽ vẫn tiếp tục! Truyện cũng vậy, chỉ cần còn có người đọc thì Ân Tầm sẽ còn viết, sự tận tâm để viết chưa hết thì tình cảm cho truyện vẫn còn, chỉ đơn giản vậy thôi!

Bộ thứ ba sắp bắt đầu, Ân Tầm sẽ chọn tháng tư để khởi hành. Đến lúc đó, nếu các bạn đọc còn thích Ân Tầm, thì xin hãy tiếp tục ủng hộ Ân Tầm

https://thuviensach.vn

trên con đường sáng tác. Cám ơn mọi người!

https://thuviensach.vn